

Giới thiệu Tiệm Hoa Của Tô Anh

Số chương: 242 chương

Editor: teamLÃNH CUNG

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Dị năng, Trọng sinh, Ngược tra

Giới thiệu 1:

Tô Anh không nghĩ tới là bản thân sẽ chết một cách ly kỳ như vậy, càng không nghĩ tới sau khi chết sẽ trọng sinh, cũng giống như việc cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ ly hôn với Khương Triết.

--

Giới thiệu 2:

Thì ra hoa cũng biết tâm chuyện! Mỗi ngày, Tô Anh đều có thể nghe được đám hoa lá nhà nàng riu rít: "Không khí thật buồn, chắc sắp mưa.", "Hôm nay nước khó uống quá!", "Hôm nay Anh Anh đẹp thế!", "Ai da, soái ca phủ nhậ đại kia lại tới nữa!", "Ôi! Anh Anh đang nhìn ta!"

Tô Anh: "..."

--

Giới thiệu 3:

Nếu trọng sinh, đầu tiên phải vứt bỏ Khương Triết, có điều cô phải lấy lại những thứ đã mất đi trước đã.

Lời của editor:

Tác giả không đặt tên riêng cho từng chương nhưng vì ta thích truyện có tên chương rõ ràng, nên tên chương là do ta tự đặt cho hợp nội dung chương, ko phải của tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiểu tình nhân

Edit: heka

Beta: 如意 Như Ý

Đêm đã dần về khuya.

Đại trạch Khương gia to như vậy, giờ phút này lại đèn đuốc sáng trưng, an tĩnh mà lại sáng rõ dưới bóng đêm sâu thẳm.

Vào đông đã lâu, trong không khí mới một tuyết trắng, hoàn toàn bao trùm lên tòa Khương trạch nghe nói đã có trăm năm lịch sử này.

Ban ngày, tiểu thiếu gia của Khương gia mang theo một cô gái bình dân trở về, nói là muốn kết hôn, hừ cho Khương lão gia từ thiếu chút nữa phát tác bệnh tim. Đại thiếu, Nhị thiếu của Khương gia, thậm chí Tam tiểu thư đã xuất giá cũng vội vàng chạy về, vì muốn ngăn cản Khương Tứ thiếu mà quáng xúc động.

Có điều, những người này đều bị Trình Ngọc Thư chặn ngoài cửa, bà tự gấp mặt chặn ái kia trong miệng Khương Tứ thiếu.

"Tô tiểu thư, ta biết, con là một cô gái tốt, Khương Triết cũng thật sự thích con. Nhưng con hãy nghe đi khuyên một câu đi, các con không thích hợp."

Mẹ của Khương Triết - Trình Ngọc Thư năm nay gần năm mươi, bởi vì bảo dưỡng thoả đáng nên thoát nhìn chỉ mới hơn ba mươi tuổi, một mái tóc dài được vấn ngay ngắn thành một cái búi tóc nằm ở sau đầu, cắm một cây trâm ngọc điệp, thoát nhìn cao quý lại ưu nhã.

Bà rất đẹp, môi, lông mày, đôi mắt không có chỗ nào là không tinh xảo.

Ngay khi Tô Anh nhìn thấy Trình Ngọc Thư liền biết Khương Triết giống mẹ, cho nên mới sinh ra được một gương mặt câu hồn như vậy, mắt đào hoa, khi híp mắt khẽ mỉm cười, hai người có bảy phần tương tự.

"Con... Con không muốn chia tay." Tô Anh co quắp xiết ngón tay, cảm thấy khổ sở.

Cô thấp giọng hứa hẹn: "Con thật lòng thích Khương Triết, thật sự, trước nay chưa hề nghĩ tới việc muốn cái gì từ anh ấy, thật sự!".

Từ khi biết gia thế của Khương Triết, cô liền có thật nhiều lo lắng: lo lắng gia thế mình không tốt, sẽ bị Khương gia phản đối; lo lắng gia thế Khương Triết quá tốt, hẳn sẽ chán ghét mà rời bỏ cô; lo lắng hẳn không đủ thật tình... Lo lắng bọn họ không có tương lai.

Trong bất an, Trình Ngọc Thư lại thờ dãi: "Nếu con kiên trì nói vậy, ta đây không phản đối."

--

Một hôn lễ với vinh thế to lớn chấn kinh toàn bộ thành phố C, ước chừng đã trở thành đề tài bàn tán cho mọi người trong vòng một tháng, còn bị đưa lên trang bìa tạp trí mấy ngày liên tục.

Phiên bản hiện thực của câu chuyện cô bé ly lem gai vào hào môn, chìm sẽ bay lên đầu cành biển thành phượng hoàng, dẫn tới biết bao hâm mộ cùng ghen ghét.

Ai sẽ tin tưởng, tiểu công tử phong lưu tiêu sái nhất Khương gia - Tứ thiếu gia Khương gia, vậy mà ngã quỵ trong tay một cô gái bình thường? Hơn nữa còn thật sự cưới cô ta vào cửa?

Chỉ sợ ngay cả chính Tô Anh cũng không tin được, có một ngày, cô thật sự sẽ khoác áo cưới đó thắm, trở thành vợ của Khương Triết, cùng hẳn chung sống quãng đời còn lại.

Đây là chuyện hạnh phúc nhất cuộc đời này của cô — cái ý tưởng đó đã từng bồi hồi một đoạn thời gian trong tâm trí cô, cô cũng từng cho rằng mình sẽ nhận định như vậy cả đời.

Tô Anh không nghĩ tới, chỉ qua ba năm ngắn ngủi, cô đã ly hôn với Khương Triết.

Giống như khi kết hôn, thành phố C lại náo nhiệt một phen, nhưng không hề có sự kinh ngạc, tựa như đây là kết quả nằm trong dự kiến của mọi người.

Không giống như khi đến, lúc rời đi, cô chỉ có một bộ quần áo, một cái túi nhỏ.

Chỉ có Trình Ngọc Thư tới đưa tiễn cô, giống như ba năm trước đây, dùng ánh mắt hiểu rõ lại phức tạp như vậy mà nhìn cô.

Tô Anh lắc đầu, lại mỉm cười.

Cô không cảm thấy có vấn đề gì, không có được cũng không mất đi, chỉ là trải qua một tình yêu nồng nhiệt và âm đạm mà thôi.

Khương Triết thích một Tô Anh vui vẻ, đơn thuần, đơn giản; nhưng mà những điều này cô đều đã mất đi.

--

Mùa đông, con mưa to qua đi càng mang đến nhiều khí lạnh, sáng sớm đẩy cửa sổ ra, chỉ thấy ngoài cửa sổ sương mù mênh mang, gió lạnh phả vào mặt.

Từ sau khi sảy thai, Tô Anh liền cực kỳ sợ lạnh, ngày thường đã mặc nhiều, lò sưởi càng không rời tay.

Cô bọc mình bằng chiếc áo choàng thật dày rồi xuống khỏi gác mái, hai gian phía sau là phòng khách cùng phòng bếp, một kho trữ đồ nhỏ, sảnh ngoài bày hoa, hôm qua là lễ Giáng Sinh, hoa hồng đã bán hết từ sớm, cô lại đặt một đám, chắc là cũng sắp tới rồi.

Ai ngờ chưa chờ được hoa đến, lại chờ tới một vị khách không mời mà đến.

"Chị." Một cô gái hơn hai mươi, nhấp nháy mắt to, trang dung đơn giản, hơi cúi đầu trộm nhìn cô, bộ dáng khấn trương lại sợ hãi, nhu nhược lại non nớt.

Trong tay cô ta mang theo một cái hộp vuông màu hồng phấn, tươi cười như hoa đua tới trước mặt Tô Anh: "Chị, đây là điểm tâm em tự tay làm, hương vị rất ngon, mang cho chị nếm thử."

Tô Anh nhìn điểm tâm, xác thật hình dáng tinh xảo xinh đẹp, lại nhắc không nổi cảm giác thêm ăn.

Cô không tiếp nhận.

Cô gái cũng không xấu hổ, tự mình đặt qua một bên trên bàn: "Chị..."

Tô Anh nhấp môi cười cười: "Chúng ta cũng không phải chị em, vẫn nên kêu tên của tôi đi. Tìm tôi có việc?"

Cô gái có chút xấu hổ, nhưng thấy sắc mặt Tô Anh tốt, là gan liền lớn hơn chút: "Chị, em nghe nói chị cùng A Triết ly hôn, em, em tới thăm chị..."

Tô Anh gạt đầu, chờ cô ta tiếp tục nói.

"Em..."

Tô Anh cười: "Úm? An tâm?"

Cô gái hoảng loạn giải thích: "Chị, em không có ý tứ này!"

Tô Anh không quá để ý, tùy ý ngồi xuống, bụng chèn nước ấm nhấp một hớp nho nhỏ, không nói chuyện nữa, nhẹ nhàng liếc nhìn cô gái kia một cái, hình như có ý báo cô ta tiếp tục giải thích rồi cuộc là có ý tứ gì?

Cô ta càng xấu hổ, lại âm thầm buồn bực, rõ ràng đã ly hôn, hiện tại tự cao tự đại cho ai xem? Còn xem mình là Thiếu phu nhân của Khương gia sao?

Cô ta không muốn lại vòng vo thêm.

"Chị, em tới là có vấn đề muốn thỉnh giáo chị."

"Thỉnh giáo?"

"Đừng vậy!". Cô gái gấp không chờ nổi: "Chị đã nói như thế nào để thuyết phục mẹ của A Triết đáp ứng cho chị gả vào Khương gia vậy?"

Tô Anh: "..."

Trước kia Tô Anh chỉ cảm thấy, cô gái này chỉ hơi tính toán một chút, tam quan có hơi không bình thường, hiện tại sao, Tô Anh cho rằng cô gái này là đầu óc bị úng rồi.

Cô bật cười: "Cô nói xem tôi là vợ trước đã ly hôn, còn phải phụ trách giúp tiểu tình nhân của chồng trước chinh phục mẹ chồng? Cái này thật sự quá khó xử tôi rồi."

"Nhưng mà..."

"Được rồi, được rồi." Tô Anh xua xua tay, đứng lên: "Tôi mệt mỏi, cô đi đi."

Tuy ngữ khí dịu dàng, lại hàm chứa một loại cường thế làm người ta không cách nào phản bác.

Cô nàng ghét nhất điểm này của Tô Anh, rõ ràng cũng như cô ta, chỉ là con gái gia đình bình dân, rồi cuộc là cái gì cho cô tự tin, có thể từ trên cao nhìn xuống mà ra lệnh cho người khác như vậy! Huống chi Khương Triết cũng không yêu cô!

Cô nàng lớn tiếng nói: "Chị đã rời khỏi Khương gia rồi, vì sao không thể thành toàn cho em!"

Tô Anh an tĩnh nói: "Cô xem tôi như là cái loại người tốt thích giúp người ta thành đạt sao? Tôi cũng không phải là người lương thiện, lấy ơn báo oán." Cô cũng không muốn nhiều lời nữa: "Khi đi nhớ đóng cửa lại, về sau cũng đừng tới nữa."

Dứt lời, liền đi về phía sau.

Cô gái quỳnh lên, bước nhanh tiến lên bắt lấy tay Tô Anh: "Chị ơi! Cầu xin chị, chị nói cho em biết đi! Chị cần chị nói cho em biết, bất luận chị muốn em làm cái gì em đều nguyện ý!"

Tô Anh hơi hơi nhu nhủ: "Buông tay."

"Không! Chị, cầu xin chị, chị nói cho em đi mà, chị nói cho em, em liền buông!"

Tô Anh đặc biệt chán ghét người khác đụng chạm, huống chi còn là tiểu tình nhân của Khương Triết, chỉ cần tưởng tượng, cô liền cảm thấy dạ dày cuộn cuộn, ghê tởm muốn nôn. Thế mà cái cô gái kia lại chẳng hề bận tâm Tô Anh như thế nào, chỉ lo lôi kéo Tô Anh, bất luận như thế nào cũng muốn Tô Anh nói cho cô ta biết cách lấy lòng mẹ của Khương Triết, như thế, cô ta liền có hi vọng gả vào Khương gia!

Tô Anh hất tay vài lần vẫn không dứt được, nói: "Tiểu thư, cô còn như vậy, tôi chỉ có thể báo nguy."

"Chị ơi..."

"Bà chủ Tô, cô... Yêu cầu hỗ trợ sao?". Đứng vào lúc này, anh chàng đưa hoa tới rồi, vừa thấy Tô Anh bị người lời kéo, nhìn không được tiến lên dò hỏi một câu. Trong mắt hắn, Tô Anh là một cô gái cực kỳ hiền lành dịu dàng, khẳng định là bị người ta gây phiền toái.

Tô Anh nhìn thấy hắn, liền nói: "Muốn, phiền anh giúp tôi báo nguy đi, vị tiểu thư này nhất định ép tôi nói cho cô ta cách để có thể lấy lòng mẹ chồng trước của tôi, cái này làm sao tôi biết?"

"..." Chàng trai tức khắc đổi ánh mắt nhìn cô gái kia, càng đồng tình với Tô Anh: "Được được được, để tôi lập tức gọi điện thoại!"

"Từ từ!". Cô gái khó xử lại tức giận, sắc mặt vừa trắng vừa xanh, thật sự không nghĩ tới Tô Anh này thoát nhìn điệu dịu dàng dàng như vậy, lời nói thì còn độc hơn dao, lại sợ lớn chuyện bị Khương Triết biết, cô ta lén lút lại đây gặp Tô Anh, chính là vì xác định Tô Anh có phải thật sự từ bỏ Khương gia, từ bỏ Khương Triết hay không, đương nhiên muốn biết cách lấy lòng Trình Ngọc Thư cũng là thật sự.

Cô gái buông lỏng tay, tỏ vẻ ngưng ngừng: "Không cần báo nguy, tôi nghĩ hai người đều hiểu lắm rồi, tôi chỉ muốn khiến cho đi vui vẻ... Nếu đã vậy, tôi đi trước đây."

Khi Tô Anh nhìn cô gái kia đi tới cửa, đột nhiên mở miệng: "Từ từ."

"Chị?"

Ngay cả anh chàng đưa hoa cũng kỳ quái nhìn Tô Anh.

Tô Anh cười nói: "Tiểu thư, tôi nghĩ hiện tại cô có nhiều lo lắng, nói một câu như lời khuyên vậy, cô chỉ là một tình nhân bên cạnh Khương Triết, muốn vào cửa Khương gia còn phải nỗ lực đánh bại thật nhiều đối thủ nữa cơ, trước hết lo nắm chặt người trước mắt, đừng nghĩ nhiều những thứ xa vời khác. Nghĩ nhiều như vậy, không chừng ngày mai liền vô duyên vô cớ bị đuổi đi, không phải uổng phí tâm tư sao?"

Cô gái: "....."

Anh chàng đưa hoa: "Phốc..... Khụ khụ! Tôi đi dọn hoa."

Cô gái kia thời phi đi rồi, không có được đáp án mong muốn, ngược lại bị chế nhạo một phen, trong lòng rất tức tối, lại không cách nào phủ nhận lời Tô Anh nói. Cô ta cũng không có gì nắm chắc về phía Khương Triết, giống như hôm nay cũng là lén lút lại đây, nếu bị Khương Triết biết... Hậu quả không dám tưởng tượng!

Nghĩ như vậy, cũng chẳng màng đến tức giận gì, chỉ nghĩ mau rời khỏi nơi này, cách Tô Anh càng xa càng tốt!

Nhưng mà ngay khi cô ta mới đi ra xa vài bước, đột nhiên nghe được phía sau truyền đến một tiếng nổ thật lớn, cô ta kinh hách quay đầu lại, thấy cửa hàng bán hoa kia đang bốc khói trắng ngùn ngụt, ánh lửa lóa mắt bùng lên trong màn sương sáng càng thêm chói lọi!

Thấy mất, tiếng kêu gào cùng kinh hô quấy nhiễu toàn bộ đường phố.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Bé hoa nhài

Edit: heka

Beta: 如意 Như Ý

Tô Anh đã rời giường rất lâu, nhưng lại không mở cửa hàng như hằng ngày, chỉ ngồi ở trong tiệm tràn đầy hoa tươi mà ngáy giấc.

Hắn là cô đã chết, vụ nổ mạnh như vậy cùng ánh lửa, đau đớn nháy mắt làm ý thức cô mơ hồ. Kí ức cuối cùng còn sót lại trong trí nhớ của cô đó là cảnh những đóa hoa bắn ra tứ phía do vụ nổ mạnh kia...

Tiệm hoa mà mẹ để lại cho cô, cứ nghĩ là đã bị thiêu hủy trong đám lửa kia.

Vậy hiện tại trước mắt chính là cái gì?

Cô sờ sờ đóa hoa nhài màu trắng trên cái bàn tròn nhỏ. Hoa nhài nở rồi, cánh hoa trắng sạch sẽ thuần khiết, dưới ánh nắng sớm lại càng trắng thuần xinh đẹp.

Hơi thở của sinh mệnh tươi đẹp như vậy sẽ không gạt người, cô thật sự còn sống.

"Ai da!".

Đột nhiên vang lên một tiếng kêu nhỏ khiến Tô Anh giật mình run lên, đột ngột thu hồi tay, không khỏi nghi hoặc: Trong tiệm này chỉ có mình cô, giọng nói kia từ đâu ra?

Cô đứng dậy xem xét mọi nơi, cũng không phát hiện điều gì lạ.

Lại cẩn thận nghe nghe, không có âm thanh nào nữa.

Cô nghĩ rằng là chính mình sống lại mang đến ảo giác.

- -

"Tô Anh, Tô Anh!".

Tối buổi trưa, tiệm hoa tươi của Tô Anh vẫn đóng chặt cửa. Cô đã phát ngốc bên chiếc bàn nhỏ kia cả buổi sáng, mãi cho đến khi có người gọi cô.

Cô phục hồi tinh thần lại, nhìn căn nhà ẩm ướt hoa an tĩnh trầm mặc, chớp mũi nồng đậm hương hoa.

Nhà ẩm ướt hoa này không lớn, chỉ tầm năm mươi mét vuông, ven tường dựng đầy những bó hoa tươi, giàn trồng hoa thống nhất hai màu xanh (duơng) và trắng, trên tường treo đầy hoa khô, góc tường chất đầy các kiểu bình hoa, trên cửa sổ là bồn hoa mẹ tự tay trồng..

Hết thấy đều là hình dáng trong trí nhớ của cô, mà tiếng gọi ở ngoài cửa, càng làm cô nhận thức được rõ ràng là cô đã sống lại.

Lưu Vận là cô bạn thân từ nhỏ của Tô Anh, chỉ là sau khi gã vào Khương gia, cô và Lưu Vận càng ngày càng ít gặp nhau, dần dần, liên hệ cũng trở nên thưa thớt. Sau đó Lưu Vận được gả đi thành phố sát bên, cô ly hôn rồi thì trở về thẳng đến trước khi chết, hai người cũng chưa từng gặp lại lần nào.

Lần trò chuyện cuối cùng là sau khi cô ly hôn, sự quan tâm lo lắng của cô ấy dành cho cô vẫn như thuở ban đầu - khi hai đứa còn đứa chưa mỗi đường mỗi nẻo.

Gờ phút này gấp lại, thời gian phẳng phất như còn ngừng lại ở ba năm trước đây, y hệt như trong trí nhớ của cô, vô ưu vô lự, tươi cười xán lạn.

"Tô Anh! Vừa rồi tớ nói cậu có nghe thấy không đấy?".

"... Hả?".

Lưu Vận haiz haiz tức đầu: "Tớ nói cậu nha, lại phát ngốc rồi, từ khi nói chuyện yêu đương, linh hồn nhỏ bé này của cậu đã bị A Triết nhà cậu bắt đi mất rồi à?".

Tô Anh thật sự có chút ngầy người, cô nhận không được tức mắt nhìn ngày tháng trên quyền lịch.

25 tháng 7 năm 2014

Cách ngày Khương Triết cầu hôn Tô Anh mười ngày.

Thời điểm này, cô và anh đã ở bên nhau một đoạn thời gian rồi.

Mà lúc này, vừa vặn là thời gian Khương Triết ra nước ngoài làm việc, khi anh trở về liền cầu hôn cô, ngay lúc đó cô vốn đang ngập trong nỗi nhớ nhung anh, Khương Triết đột nhiên cầu hôn làm cô vừa cảm động vừa vui sướng, không suy nghĩ nhiều liền nhận lời..

Tô Anh nghĩ, nếu đã sống lại, sao không sống lại từ trước khi cô quen biết anh luôn đi? Như vậy cô sẽ lựa chọn một con đường hoàn toàn khác, mở ra một con đường mới, mà không phải là một lần nữa dấy đưa cùng Khương Triết.

Lưu Vận lắc lắc Tô Anh, nghi hoặc hỏi: "Tô Anh Tô Anh! Tớ đang nói chuyện với cậu, cậu suy nghĩ cái gì thế?".

Tô Anh khẽ cười: "Tớ suy nghĩ, hôm nay hoa nhài nở thật xinh đẹp."

"Anh."

Tô Anh sững sốt, âm thanh này...

Lưu Vận lại giống như chẳng nghe thấy gì kì lạ: "Á à, cậu cứ gọt tọt đi, dù cậu có nói là đang nghĩ tới Khương Triết, tớ cũng chỉ cười cậu thôi chứ có nói gì cậu đâu. Đứng rồi, Khương Triết nhà cậu còn chưa trở về à?".

Tô Anh hoàn hồn, mỉm cười: "Ừ."

Cô không muốn lại nói đến Khương Triết, ngược lại nói: "Sao hôm nay không đi làm?".

Lưu Vận đáp: "Không phải đã nói với cậu rồi à, tớ phải đi xem mắt!".

"A?". Đã trôi qua quá nhiều năm, Tô Anh thật sự nhớ không nổi việc Lưu Vận đi xem mắt. "Vậy khi nào cậu đi?" Cô nhìn nhìn Lưu Vận không hề trang điểm tạo nào, lại hỏi: "Cứ như vậy mà đi sao?".

Lưu Vận nói: "Không phải, tớ đến là để xin sự hỗ trợ của cậu đây. Đi cùng tớ nha, tớ sợ đi một mình, đến lúc đó không biết nói gì sẽ xấu hổ! Hôn nữa tớ cũng sợ! Cậu đi cùng tớ nha... nha nha?".

Tô Anh nghĩ nghĩ, gật đầu: "Thì đi."

Lưu Vận nhảy dựng lên, phấn khích: "Tớ biết Anh Anh là tốt nhất!".

Tô Anh cười, Lưu Vận chạy đi vài bước, lại chạy về: "Đứng rồi, cậu đừng có trang điểm quá xinh đẹp nha!".

Tô Anh: "..."

Kiếp trước cô không có theo Lưu Vận đi xem mắt, vào thời điểm này năm ấy, Khương Triết nói là ra nước ngoài làm việc, vừa đi liền đi hơn nửa tháng, hai người không chỉ rất lâu không gặp mặt, ngay cả liên hệ cũng trở nên thưa thớt, thái độ của anh đối với cô cũng khiến cho cô có một loại cảm giác như gần như xa rất hoảng hốt.

Thế nên cô cứ suy nghĩ vẩn vơ, tâm tình cũng theo đó mà kém đi, cả ngày chỉ nghĩ đến Khương Triết, không mấy quan tâm đến chuyện của Lưu Vận.

Hiện tại nghĩ đến, thật sự là quá ngốc.

- -

Ba giờ chiều, địa điểm hẹn là một nhà hàng Tây ở khách sạn năm sao cao cấp.

Lưu Vận mặc một cái váy dài chạm đầu gối màu lam nhạt, phối với một đôi cao gót sáng màu, tóc dài cột một nửa, trang điểm tinh tế.

Tô Anh thì thật sự chẳng chăm chút gì, hoặc có thể nói còn bần là cô không hề trang điểm, vẫn mặc cái quần jeans và áo thun trắng ban sáng, một mái tóc dài đen mượt lười nhác xỏa trên vai.

Giờ phút này cô ngồi ở phía trước cửa sổ, một tay chống cằm, thả hồn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lưu Vận rất vừa lòng với đối tượng xem mắt, người kia tên là Dương Văn Bác, một anh chàng có diện mạo nho nhã văn tú. Giờ phút này bọn họ đang ngồi ở bàn bên cạnh nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng có tiếng cười truyền đến, dù thấy tâm tình sung sướng.

Mà người đi theo chàng trai kia - Lý Thế Kiệt thì cùng Tô Anh thức thời lui qua một bên.

Tô Anh cúi đầu uống nước.

Lý Thế Kiệt không tự giác nhìn cô rất nhiều lần, trong ánh mắt không hề che giấu vẻ kính ngạc và yêu thích.

"Tô tiểu thư, nghe nói cô có một tiệm hoa tươi?".

"Vâng, đúng vậy."

Lý Thế Kiệt cười nói: "Thật trùng hợp, sắp tới sinh nhật mẹ tôi rồi, tôi muốn tặng bà ấy một bó hoa. Cô có ý tưởng gì không?".

Tô Anh lễ phép nói: "Cái này thì phải xem mẹ anh thích hoa gì. Quà tặng đương nhiên phải hợp với sở thích của người nhận mà."

Lý Thế Kiệt nói: "Thích hoa gì sao? Việc này thật sự là tôi cũng không biết, cho nên chắc phải nhờ tới cô..."

"Hãy, bé hoa nhài!".

Bé hoa nhài, bé hoa nhài...

Cách xưng hô này làm Tô Anh đột nhiên ngẩn ra, đã bao nhiêu lâu rồi cô không nghe được cách gọi đó?

Cô quay đầu nhìn lại.

Một chàng trai tóc đỏ mặc chiếc quần dài đơn giản, áo thun trắng, mang theo gương mặt mỉm cười nhìn cô. Anh ta có một khuôn mặt tuấn lãng, động tác thoải mái lộ ra vẻ tiêu sái: "Thật trùng hợp nha bé hoa nhài, em cũng tới chơi à!".

Lâm Thành Phong, anh em thân nhất của Khương Triết.

Anh đã tự ý đi đến bên cạnh Tô Anh mà ngồi xuống, tay phải khoác lên chiếc ghế Tô Anh đang ngồi tỏ vẻ chiếm hữu, cười từm tìm nhìn Tô Anh, sau đó mới nhìn về phía anh chàng ngồi đối diện Tô Anh, tùy tiện tiếp đón: "Chào anh."

Lý Thế Kiệt nhìn Tô Anh, lại nhìn Lâm Thành Phong, cười nói: "Chào anh."

Lâm Thành Phong cũng mặc kệ Lý Thế Kiệt, nói với Tô Anh: "Em đến đây mà sao không nói với anh, anh sẽ xuống chơi với em, em không biết đâu, anh ở trong văn phòng sắp buồn chết rồi!".

Lời này có chút ách mũi, Tô Anh liếc nhìn Lý Thế Kiệt, quả nhiên thấy hần nhu mày, trong mắt anh ta ngấm có ý nghi hoặc.

Tô Anh nói: "Em tới có việc."

Lâm Thành Phong hỏi: "Chuyện gì?".

Tô Anh mỉm cười: "Chuyện tốt."

Lâm Thành Phong lại hỏi tiếp: "Chuyện tốt gì cơ?".

Tô Anh bắt đầu kể: "Anh không bận làm việc à?".

Nhắc tới công việc, Lâm Thành Phong liền cực kỳ bất mãn, anh lại nhai oán gần: "Vội cái gì! Anh trai của anh đúng là chương mắt anh sung sướng hơn anh ấy, một hai phải ép anh tới làm ở cái khách sạn này. Thật chẳng hiểu để làm gì nữa, bộ người làm đều ăn rồi chơi à? Tiền lương thì cho không à? Còn cần đến anh ra tay sao? Hừ!".

Lý Thế Kiệt nghe vậy thì trầm mặc, bụng lý cả phê trước mặt lên uống một hợp.

Anh ta là một nhân viên văn phòng bình thường, hiện tại là người giám sát của một công ty. Anh ta là bạn đại học của Lưu Vận, thỉnh thoảng khi nói chuyện phiếm với Lưu Vận cũng từng nghe cô nói đến người bạn thân có cửa tiệm hoa tươi. Vốn dĩ Lý Thế Kiệt không có ý nghĩ đặc biệt gì, chỉ là hôm nay gặp mặt, anh ta lại thay đổi suy nghĩ.

Gia cảnh của anh ta cũng không xem là tệ, bởi vì quy hoạch nên đôi đi nơi khác tách thành ba căn hộ. Bình thường đối tượng được giới thiệu để xem mặt cũng không ít, nhưng anh ta chưa đáp ứng ai, nay thật vất vả mới ấn tượng với một người..

Nhìn qua Lâm Thành Phong chính là một kẻ ăn bám, không muốn làm việc, không có trách nhiệm, không phải một đối tượng tốt để gửi gắm. Anh ta tự nhận không hề kém hơn, huống chi Tô Anh thật sự rất xinh đẹp, là kiểu xinh đẹp mà anh ta thích.

Lý Thế Kiệt nói: "Chắc là người nhà cũng muốn tốt cho anh thôi, rồi cuộc thi sự nghiệp cũng rất quan trọng đối với một người đàn ông, sau này kết hôn, cũng không thể luôn dựa cả vào gia đình."

Lời anh ta nói rước đến một tiếng cười khinh thường của Lâm Thành Phong, thiếu gia như anh cần phải làm việc? Còn cần hẳn ta tới dạy bảo?

Anh cười hỏi: "Không biết hiện tại vị tiên sinh này làm việc ở đâu nhỉ?".

Lý Thế Kiệt nói: "Tập đoàn Phong Lâm."

Lâm Thành Phong cảm thán ở một tiếng, cười: "Thật là khéo..."

Tô Anh giờ tay đặt lên cánh tay Lâm Thành Phong, đánh gãy lời anh: "Thành Phong, anh nên trở về làm việc đi."

Lâm Thành Phong nhu mày, bé hoa nhài muốn giúp đỡ Lý Thế Kiệt à? Anh phải nói cho Tứ ca mới được! Bé hoa nhài không thành thật!

Hơn nữa anh cảm giác hôm nay bé hoa nhài có chút không thích hợp? Không đúng chỗ nào thì ngay bây giờ anh lại nói không ra, tóm lại cứ quái quái.

Tô Anh nói một câu nhẹ nhàng, đương nhiên Lâm Thành Phong sẽ không nghe, nhưng Tô Anh biết cách đối phó với anh: "Cẩn thận anh trai của anh biết sẽ bắt anh đi lính đấy."

Lâm Thành Phong: "..."

Anh phải nói cho Tứ ca biết bé hoa nhài lại vì một người ngoài mà uy hiếp anh!

Anh chỉ có thể ghen khuiát, âm thầm mắng bé hoa nhài ở cùng Khương Triết lâu ngày, người cũng bị nhiễm hư theo! Anh cười từm tìm: "Nghe nói Tứ ca sắp về, bé hoa nhài, đến lúc đó chúng ta cùng đi đón nhé, hai người không gặp lâu như vậy, chắc nhớ lắm rồi ha?".

Việc này thật đúng là Tô Anh không biết, ở trong trí nhớ của cô, lần này Khương Triết ra nước ngoài làm việc ước chừng đi hơn nửa tháng, cô gặp anh cũng nên là vào mười ngày sau - khi anh cầu hôn cô mới đúng.

Là giấu cô mà về nước trước sao?

Lâm Thành Phong không biết Tô Anh suy nghĩ gì, lực chú ý vẫn luôn ở trên người Lý Thế Kiệt, biết khó mà lui đương nhiên là tốt nhất, nếu vẫn muốn làm tiểu tam (người thứ 3), xem anh sẽ lật da hần!

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Khác biệt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: heka

Beta: 如意 Như Ý

Lâm Thành Phong ngồi một lát thì bị một cuộc điện thoại khẩn cấp kêu đi. Anh đi rồi, Lý Thế Kiệt hỏi: "Bạn của cô?".

Tô Anh cười cười: "Vâng."

Cô cũng không biết Lâm Thành Phong có tính là bạn của cô hay không, vào khoảng thời gian ồn ào vụ ly hôn với Khương Triết, đôi khi Lâm Thành Phong có đến Khương gia, cũng mang vài thứ đồ chơi đến cho cô giải buồn. Nhưng trước sau anh ta vẫn đứng về phía Khương Triết, Khương Triết nói đúng, anh ta tuyệt không đi hướng tây.

Không có Lâm Thành Phong, lúc sau liền trò chuyện với nhau thật vui.

Chỉ là vào lúc thanh toán hóa đơn, giám đốc khách sạn nói: "Vừa rồi tiêu thiếu gia đã dặn dò, Tô Anh tiêu thư tới nhà hàng của chúng ta đều miễn phí, mà mọi người đều là bạn của Tô Anh tiêu thư."

Lý Thế Kiệt: "... " Khóe miệng anh kéo ra: "Tiêu thiếu gia?".

Giám đốc cười tủm tỉm: "Đúng vậy. Vừa rồi không phải mọi người còn ngồi nói chuyện cùng nhau sao?".

Ở chỗ này có thể được gọi là tiêu thiếu gia, chỉ có thể là vị kìa của Lâm gia. Mà hoàn toàn trùng hợp, khách sạn này cùng tập đoàn Phong Lâm nơi anh làm, đều cùng thuộc về Lâm gia.

Lý Thế Kiệt chỉ cảm thấy gương mặt nóng rất.

Dương Văn Bác ngạc nhiên nói: "Lâm sao vậy?".

Lý Thế Kiệt ghen một hơi: "Không có việc gì."

Không phải Tô Anh cũng giống như Lưu Vận, chỉ là con nhà bình thường à? Sao lại quen biết nhân vật như vậy, nhìn qua còn có vẻ rất quen thuộc...

Còn Tứ ca kia là người nào?

Bé hoa nhài, bé hoa nhài...

Cách xưng hô này, sao nghe cứ cảm thấy không đúng đắn.

--

Kỳ thật nói đến ngọn nguồn của biệt danh bé hoa nhài này thì phải ngược dòng về lúc Tô Anh cùng Khương Triết mới quen biết.

Anh vô tình lao vào cửa hàng bán hoa của cô, nói muốn mua một bó hoa, lúc đó cô đang đùa nghịch bó hoa nhài của khách đặt, hoa nhài nở mấy cái nụ hoa, non nớt mà nhỏ xinh.

Ngược chiều ánh sáng, anh đột nhiên xuất hiện, cô mơ hồ nhìn thấy hình dáng hoàn mỹ của anh...

Anh liền duỗi tay ra chỉ: "Lấy nó đi."

Ngay lúc đó cô nói gì nh? À, cô có chút lắp bắp: "Xin, xin lỗi, hoa này đã có người đặt."

Lúc này Lâm Thành Phong vụt ra từ phía sau: "Không phải một bó hoa sao thôi sao, Tứ ca muốn, cô còn không đưa?". Nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Đây là hoa gì?".

Tô Anh nói: "Hoa nhài."

Lâm Thành Phong: "Hoa nhài? Khó coi nhì, trắng bệch bệch."

Tô Anh không nói chuyện, cúi đầu chạm chạm hoa kia, rõ ràng rất đáng yêu mà.

Lâm Thành Phong lại nói: "Hoa nhài này hãy bán cho tôi đi, tôi trả gấp hai, không, gấp bốn lần, thế nào?".

Lý do đó cũng không làm Tô Anh vui vẻ và thỏa hiệp, cô mím mím môi, lặng lẽ liếc nhìn "Tứ ca" một cái, anh thật sự rất đẹp, từ nhỏ đến lớn, trừ bỏ mình tỉnh, cô chưa gặp người nào đẹp như vậy, mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, môi mông đỏ tươi.

Mà đáng người cao lớn thon dài của anh khiến cho cô có một loại cảm giác áp bách rất lớn, so với Lâm Thành Phong vừa đe dọa vừa dụ dỗ, người này càng làm cho cô cảm thấy áp lực.

Vừa lúc anh nhìn qua, cô lập tức dời mắt, khẩn trương một cách kì lạ.

Dù khẩn trương, cô vẫn lắc đầu cự tuyệt: "... Nếu không hai vị nhìn thử hoa khác, được không?".

Tiểu thiếu gia Lâm gia, thật đúng là không bao giờ không chiếm được đồ vật. Tô Anh cự tuyệt càng gọi lên sự cố chấp của anh ta: "Tôi trả cô gấp mười lần, tôi chỉ lấy hoa nhài này!".

Tô Anh: "Nhưng không phải anh nói khó coi, không thích sao?".

Lâm Thành Phong: "Không sao cả, chỉ cần tôi muốn, vậy nó nhất định phải là của tôi!".

Tô Anh: "... Vậy cũng không được đâu."

Lời nói mềm mại kéo dài sự kiên định, làm Lâm Thành Phong buồn bực, Khương Triết cũng nhìn cô.

Cô chớp chớp mắt, hơi hơi cúi đầu, cổ tỉnh cổ chấp.

Lâm Thành Phong gần quá hóa cười: "Ha ha, anh nói này bé hoa nhài..."

--

Bé hoa nhài, bé hoa nhài.

Có đôi khi, Khương Triết cũng sẽ kêu cô là bé hoa nhài.

Kỳ thực rất nhiều khi Tô Anh cảm thấy thật thần kỳ, sao cô và Khương Triết lại đi tới bên nhau?

Hai con người ở hai thế giới hoàn toàn khác biệt, bởi vì một lần ngẫu nhiên gặp mặt, lại tự thành vô số lần dây dưa khó dứt ở tương lai.

Là duyên cũng là nghiệt.

Như vậy lúc này đây, cô nên làm sao để lựa chọn tương lai?

--

Lâm Thành Phong không thích Lý Thế Kiệt, anh cảm giác đôi mắt Lý Thế Kiệt nhìn Tô Anh sáng rực, vừa nhìn là biết không có ý tốt! Dám đào góc tường của Tứ ca? Chán sống!

Còn có Tô Anh kia, vậy mà giúp đỡ người ngoài tới đối phó anh...

"Tứ ca! Anh biết hôm nay em gặp ai không? Tô Anh đó! Anh biết cô ấy đang làm cái gì không? Cô ấy ngồi uống cà phê với một anh chàng lạ hoặc ở nhà hàng của em! Em đến tìm cô ấy chơi, thế nhưng cô ấy còn đuổi em đi! Thật thương tâm ~!".

Đây là một tin nhắn.

Khương Triết bận quá, hơn nữa trong ngoài nước lịch múi giờ, Lâm Thành Phong cũng không có cách liên hệ với Khương Triết, rồi vào đường cùng, anh chỉ có thể gửi tin nhắn.

Chỉ cần Khương Triết cầm di động lên, anh không tin anh ấy không đọc được!

Ha ha, Tứ ca của anh có tính chiếm hữu bá đạo, bé hoa nhài sắp thâm rồi..

--

Tô Anh cũng không biết bởi vì chuyện hiểu lầm kì quái này mà bị người cáo trạng. Cho dù biết... hẳn là cô cũng sẽ không để ý, nhiều nhất chỉ mỉm cười, cười Lâm Thành Phong nhàn rồi nhảm chán, không có việc gì làm.

Trải qua ngày hôm nay, Tô Anh đã dần dần tiếp nhận là sau khi chết cô đã sống lại, ngày hôm nay cô tiếp xúc đều là sự sống sinh động, không phải mộng, cũng không phải ảo giác, là chân thật rõ ràng khiến người đau đớn.

Cô theo Lưu Vận đi xem mắt xong liền trở lại tiệm hoa tươi.

Hôm nay cũng chưa mở cửa hàng. Bởi vì địa thế nơi này tương đối hẻo lánh nên việc buôn bán cũng chẳng khá, nhưng cô cũng thích được thanh nhàn.

Hơn nữa khi cô được đứng ở nơi quen thuộc này, cô liền có một loại cảm giác an toàn. Mỗi bông hoa, mỗi chiếc lá nơi này đều là khung cảnh mà cô quen thuộc, là cô cùng mẹ bày biện từng thứ, cho dù sau đó kết hôn rồi gả đến Khương gia, tất cả mọi thứ nơi đây cũng chưa từng thay đổi gì. Cô nhờ người chăm sóc mỗi ngày, thỉnh thoảng cũng sẽ trở về nhìn qua, đặc biệt là khoảng thời gian cuối kia, nơi này có thể nói là nơi cuối cùng để cô dựa vào...

Sau đó vụ nổ mạnh cùng ngọn lửa kia không chỉ lấy đi sinh mạng của cô, còn huỷ hoại đi toàn bộ nơi đây.

Là ai hận cô như vậy? Lại muốn trực tiếp giết người!

Hướng chỉ lúc ấy Tô Anh đã ly hôn với Khương Triết, cô độc một mình, còn uy hiếp được ai mà nhất định phải đoạt đi mạng sống của cô cơ chứ?

Chẳng lẽ lại là ai đó giống như cô gái kia, là tiểu tình nhân nào đó của Khương Triết? Muốn nhỏ cò tận gốc sao?

Tô Anh nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, cẩn thận hồi tưởng, phát hiện còn rất nhiều người có khả năng giết mình, hơn nữa làm bom cũng không khó, căn bản là không có cách loại trừ...

Đột nhiên!

"Anh."

"Anh Anh."

Tô Anh giật mình hoàn hồn.

"Anh."

Giọng nói này... Lại là giọng nói này!

Lúc này đây, Tô Anh khẳng định chắc chắn là mình không có nghe lầm!

Cô bất động, chỉ tập trung lắng nghe.

Ước chừng an tĩnh như vậy trong sáu, bảy phút, rốt cuộc cô lại nghe được tiếng nho nhỏ, khe khẽ kia: "Anh."

Lần này cô không có nghe lầm, hơn nữa còn cực kì mờ mịt vì kinh ngạc phát hiện ra âm thanh này phát ra không phải từ một vật còn sống nào, mà là một đóa... hoa?

Cô kinh ngạc nhìn bồn hoa nhài trên cái bàn tròn nhỏ, bông hoa nhỏ bé non nớt nở rộ, cô nhìn không được vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào một chút.

"Ai dà."

Âm thanh kia lại xuất hiện? Tô Anh khiếp sợ cùng!

Cô không biết, bản thân sống lại còn mang thêm một dị năng nữa sao?

Cô có thể nghe được tiếng nói của hoa?

Chẳng lẽ căn bản là cô không chết, cũng không có vụ nổ kia, tất cả đều là một giấc mộng?

Tô Anh phát hiện nhận thức của mình xuất hiện vấn đề.

Cô cẩn cẩn mỗi, lại nhẹ nhàng chạm chạm cánh hoa lại.

Một lát: "Anh."

Tô Anh: "....."

Chóp chóp mắt, lại chóp chóp mắt, cô giống như thật sự bị bệnh, hiện tại không chừng đang ở tại bệnh viện tâm thần?

..... Cứ như vậy suy nghĩ rất nhiều, mãi đến khi một chiếc điện thoại reo lên, kéo cô hoàn hồn.

Trên điện thoại báo: Khương Triết.

Cô nhìn một lát, nhìn cho đến khi màn hình tắt.

Không thể phủ nhận, sắp tới lúc đối mặt với Khương Triết, bất luận là ba năm trước đây hay là ba năm sau, cô phát hiện mình vẫn không có cách nào để đối mặt với anh, giống như sau khi hoàn tất các thủ tục ly hôn, cô thật sự không hề dám liếc mắt nhìn về phía anh một cái nào.

Màn hình di động lại sáng lên một chút, cô cầm lấy đọc: Cứ thoải mái chơi, có việc gì thì tìm Thành Phong.

Dứt khoát lưu loát, là phong cách của Khương Triết.

Mà lời này, hiển nhiên là đã nghe từ chỗ Lâm Thành Phong nói nên biết cô gặp một người ta ở quán cà phê. Nếu là trước đây, khẳng định là cô sẽ sợ Khương Triết hiểu lầm, gấp gáp muốn giải thích rõ ràng với anh, hiện tại thì cô cảm thấy chẳng cần thiết.

Ngón tay Tô Anh nhẹ nhàng trượt trên màn hình, tất cả đều là tin nhắn của cô và Khương Triết trong khoảng thời gian này.

Sau khi Khương Triết ra nước ngoài liền rất rất bận, bận đến mức hai ba ngày cũng không thể gọi được một cú điện thoại, tin nhắn liền trở thành phương thức liên lạc chủ yếu của hai người. Nhưng cho dù gửi tin nhắn, Khương Triết cũng hay dự hội nghị, dù có trả lời, cũng chỉ ngắn gọn mấy chữ, anh từng nói qua, anh không thích nhắn tin, trừ phi cần thiết.

Tô Anh nhìn qua mấy cái, đại đa số là dặn Khương Triết nghỉ ngơi cho tốt, ăn cơm đúng bữa, hỏi anh khi nào trở về, uyển chuyển biểu đạt nhớ nhung...

Cô biết Khương Triết không thích nhắn tin, cũng ngại phiền Khương Triết, cho nên một ngày cũng chỉ gửi hai ba tin lại nhài.

Tô Anh phát hiện ba năm trước đây bản thân thật đúng là một đóa giải ngữ hoa ngọt ngào ngọt ngào, thích một người, toàn tâm toàn ý đều là anh, gọi một tiếng liền tới một tiếng liền đi.

So với cô sau này đúng là khác nhau như trời với đất.

Cũng khó trách sau này lại..

Đêm hôm nay, cô không hề nhắn cho Khương Triết một tin nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Khi nào anh về?

Edit: heka

Beta: 如意 Như Ý

Tô Anh không quan tâm đến Khương Triết, đem cây hoa nhài thần kỳ kia lên phòng ngủ trên lầu. Đặt gần để quan sát, nhất định phải xác định rõ ràng đây là do cô ảo giác, hay là hoa nhài này thật sự đã nói chuyện.

Đại khái là người từng chết qua một lần, cô cũng không cảm thấy sợ hãi, càng có rất nhiều tò mò và kinh ngạc, một loại cảm giác mong mỏi cùng theo đuổi đối với thứ chưa nắm rõ.

Chỉ tiếc là cô đợi cả một đêm, hoa kia cũng không phát ra thêm một âm thanh nào nữa.

Cô không khỏi thất vọng, nhưng lại nghĩ dù sao cũng không vội, cô có rất nhiều thời gian.

Đậy sơm xuống lầu, tám giờ sáng, mặt trời đã lên cao, ánh nắng ngập tràn phía chân trời.

Tô Anh mở cửa hàng, đặt hoa nhài dưới cửa sổ, cũng không biết có phải cô ảo giác hay không, cứ cảm giác mỗi một cái nháy mắt, hoa nhài này lại phát ra ánh sáng nhàn nhạt, như kiểu hơi thở sung sướng.

Đợi cô nhìn kỹ lại, chậu hoa này vẫn giống như đúc những chậu khác.

Toàn bộ buổi sáng, tình lực của Tô Anh đều đặt ở chậu hoa nhài. Cũng không biết có phải do cô chú ý quá mà tạo thành áp lực cho nó hay không, từ đêm hôm qua, nó không phát ra âm thanh nào nữa.

Vật nhỏ này còn rất nể cảm nha.

Tô Anh đang nghiên cứu hoa, Lưu Vận lại hoang mang rồi loạn chạy tới: "Anh Anh, tớ muốn nói chuyện này với cậu!".

Tô Anh nghi hoặc, đi về phía Lưu Vận, hỏi: "Chuyện gì thế?".

Lưu Vận nói: "Chính là ngày hôm qua khi đi cùng nhau, Lý Thế Kiệt bạn của tớ ấy, nhớ rõ chứ? Anh ta hỏi tớ số điện thoại của cậu, có cho không?".

Tô Anh cũng không ngạc nhiên, chỉ nói: "Anh ta không biết tớ có bạn trai sao?".

"Biết, tớ có nói mà, nhưng anh ta không nghe, tớ lại không tiện nói quá khó nghe. Tớ nghĩ có thể là anh ta cảm thấy hai người cũng chưa kết hôn, tất cả đều có khả năng chẳng? Tô Anh, cậu nói có cho hay không đây?". Nghĩ nghĩ, cô ấy lại nói: "Kỳ thật trước đây tớ cũng từng giới thiệu bạn gái cho anh ta, chỉ là sau đó cũng chẳng thành."

Không ngờ vô tâm cảm liễu (liễu lại xanh) - coi trọng Tô Anh, chỉ là Tô Anh có Khương Triết rồi.

Cô đã gặp qua Khương Triết, đôi khi Khương Triết sẽ đến tiệm hoa tươi, cô trùng hợp gặp qua vài lần. Từ quần áo, bộ dạng, khí chất của đối phương, thậm chí là việc thỉnh thoảng lại đổi siêu xe đều có thể nhìn ra gia cảnh anh không tầm thường. Gia cảnh Lý Thế Kiệt cũng không hề tệ, chỉ tiếc là so với Khương Triết thì không phải chỉ kém một chút, mà là không đáng nói đến hai từ cạnh tranh.

Lưu Vận: "Thôi thôi, để tớ đi nói cho anh ta biết không có khả năng đâu! Có điều xem như tớ cũng đã nói với cậu rồi, anh ta cũng có thể chết tâm được rồi!".

Tô Anh mỉm cười, nói: "Cậu với Dương Văn Bác thế nào?".

Khuôn mặt ưu sầu của Lưu Vận lập tức sáng lên, cười nói: "Khá tốt, điều kiện hai bên gia đình cũng tương xứng, lại hay lui tới, quyết định trước mắt ở cạnh nhau xem thế nào. Chúng tớ còn hẹn ngày mai đi xem phim nè!".

Tô Anh: "Ừ, trước hết cứ tìm hiểu, thích hợp thì tiếp tục, không thích hợp thì thôi."

Lưu Vận ngạc nhiên ở một tiếng, không nghĩ tới Tô Anh sẽ nói như vậy.

Ở trong trí nhớ của cô, Tô Anh rất bài xích chuyện xem mắt, chỉ thích ngẫu nhiên gặp gỡ rồi quen biết nhau, tự do yêu đương xuất phát từ nội tâm. Đơn thuần hướng tới tình yêu.

Nếu Tô Anh chịu đi xem mắt, có lẽ cô đã sớm giới thiệu Lý Thế Kiệt cho Tô Anh..

Cũng chính là lúc này, Lưu Vận phát hiện Tô Anh không còn giống cô nữ sinh bé nhỏ bởi vì tình yêu mà hạnh phúc ưu sầu như trước kia, hiện tại Tô Anh càng thêm trầm ổn cùng an tĩnh.

Lưu Vận lo lắng hỏi Tô Anh: "Có phải cậu cãi nhau với Khương Triết đúng không?".

Tô Anh ngạc nhiên: "Không có, sao lại đột nhiên nói đến anh ấy?".

Lưu Vận: "Tớ nhìn cậu có vẻ giống như tâm tình không tốt lắm?".

"Không có." Tô Anh nói: "Đừng suy nghĩ vớ vẩn."

Lưu Vận gãi gãi tóc, là cô suy nghĩ vớ vẩn sao? Đúng là thoát nhìn Tô Anh không có gì vẩn vơ, trên mặt cũng không thấy vẻ khổ sở hay bức bối, hơn nữa dựa vào sự thân thiết giữa cô và Tô Anh, Tô Anh có chuyện gì, khẳng định cô là người đầu tiên biết đến. Có lẽ thật sự là cô suy nghĩ nhiều.

"Đừng rồi Tô Anh, nếu buổi chiều không có việc gì, cậu đi mua cái váy với tớ nhé!"

Tô Anh nghĩ, Lưu Vận thật sự để ý Dương Văn Bắc, có tâm muốn tiếp tục phát triển với anh ta.

- - -

Bởi vì Tô Anh phải trông cửa hàng, ban ngày Lưu Vận cũng có việc, thế nên hành trình đi dạo phố mua váy liền sắp xếp vào sau giờ cơm chiều.

Khi đi dạo phố, Tô Anh lại càng thêm xác định: Lưu Vận thật sự rất vừa lòng về Dương Văn Bắc, bởi vì cô ấy không chỉ mua một chiếc váy sáng màu ngắn tới đầu gối mà còn mua một đôi giày cao gót màu bạc để phối hợp, lại vẫn chưa đủ, còn mua thêm cái túi xách cũng một cây son.

Lúc này Lưu Vận mới vừa lòng, quyết định mời Tô Anh uống cà phê vì đã theo cô ấy lê la cả tối.

"Anh Anh, sao cậu chẳng mua gì vậy? Toàn là đi mua cho tớ, hơn nữa cái váy hai dây màu đỏ kia thật sự rất thích hợp với cậu đấy, lại bỏ qua như vậy!"

Tô Anh nói: "Không cảm thấy muốn mua gì."

Cũng không biết có phải vì ở Khương gia đã lâu rồi nên có thói quen khác hay không. Ở đó, những vấn đề về ăn, mặc, ở, đi lại của cô luôn được chuẩn bị sẵn. Chỉ cần cô muốn, duỗi tay là có thể lấy được ngay, không thiếu thứ gì.

Dần dần, cô chẳng còn hứng thú gì với việc mua sắm quần áo, trang sức.

Gống như hiện tại, cô mới chỉ là bạn gái nhưng Khương Triết cũng đã tặng cô rất nhiều trang sức. Cô còn từng cự tuyệt vì chúng quá mức quý trọng, nhưng mỗi lần đều khiến Khương Triết không vui, sau đó cô liền chậm rãi tiếp nhận điều này.

Bởi vì đều là của Khương Triết tặng cô, nên cô rất vui.

- - -

Uống cà phê xong, Tô Anh xuống tầng hầm lấy xe, bởi vì đồ vật quá nhiều, lại quá mệt mỏi, Lưu Vận liền đứng sẵn ngoài cửa chờ cô.

Vốn dĩ đây là một buổi tối thật vui vẻ, đã lâu rồi bạn gái mới đi dạo phố, nói chuyện phiếm, tâm sự với nhau, tất cả đều nhẹ nhàng lại thoải mái.

Đánh vỡ sự êm đẹp đó là một bóng hình cao lớn quen thuộc với cô đến không thể quen thuộc hơn được nữa.

Gần như là theo bản năng, trái tim cô chậm lại một nhịp, đột nhiên xoay người muốn tránh đi — rất hiếm khi cô kinh hoàng như vậy. Từ sau khi ly hôn, tâm cô liền tĩnh như nước lặng, khi nhìn thấy tiêu tình nhân của Khương Triết còn cảm thấy rất thú vị, ngay cả khi chết cũng chưa từng có cảm giác này. Không ngờ khi cô gặp lại chàng trai trong trí nhớ ba năm trước, lại có chút hoảng loạn như này...

Chàng trai bị một đám nam nam mặc đồng phục vây quanh đi tuốt đằng trước, anh mặc một bộ âu phục đen, dù ở dưới ánh đèn lơ mờ nhưng vẫn thật rực rỡ lóa mắt.

Suốt mặt như dao khắc, ánh mắt sắc bén, mỗi móng kẻ mím biểu lộ ra vẻ không vui...

Chút không vui này làm Tô Anh theo bản năng mà nhìn về bốn phía, quả nhiên có không ít người qua đường đều chú ý tới đôi hình của Khương Triết. Nhưng vì ngại với loại khí thế người sống chó đến gần của anh nên bọn họ không hề dám bén mảng, chỉ xì xào nói nhỏ.

Khương Triết không thích bị chú ý quá nhiều, việc này cô đã sớm biết khi ở cùng anh, cũng bởi vì điều này, cô và anh rất ít khi hẹn hò ở nơi có nhiều người, ví dụ như loại chuyện đi dạo phố này là chưa từng có.

Ngay lúc cô thất thần một lát, Khương Triết đã lên xe rồi đi.

Cô nhìn chiếc xe hơi đen bóng vụt đi, suy tư gì đó, hình như nhận ra một chuyện.

- - -

Buổi tối về đến nhà, theo thường lệ, Tô Anh ôm hoa nhài lên phòng ngủ trên lầu.

Nhìn nhìn, Tô Anh phát hiện bản thân vì một cái liếc mắt nhìn anh ban này mà không cách nào tập trung lại được. Cô chỉ sợ không thể giống như ngày hôm qua mà mặc kệ Khương Triết được nữa, cô nghĩ có lẽ nên gọi một cuộc điện thoại cho anh.

Bởi vì cô rất ngại hoặc.

Trong trí nhớ của Tô Anh, rõ ràng Khương Triết về nước vào ngày cầu hôn cô. Có thương anh phong trần một đời, ngăn chặn trở về, lại cảm động vì anh vất vả như thế mà còn bỏ ra nhiều tâm tư cùng tình lực như vậy để chuẩn bị cầu hôn. Ở giữa biển đêm cuộn cuộn sóng kia, từng là thời khắc cô thấy hạnh phúc nhất.

Nhưng mà hôm nay vô tình gặp được nói cho cô biết rằng: tất cả những điều kia rất có khả năng đều là sự giả dối mà cô tự cho là đúng!

Mà hôm nay, còn cách ngày cô được biết Khương Triết sẽ về nước đến tám ngày.

- - -

Tô Anh nhìn thời gian, vừa vặn mười giờ đêm, không sớm không muộn, dù gọi cho Khương Triết cũng sẽ không có gì kỳ quái.

Khương Triết là người cực kì nhay bén, có hơi khác thường một chút là anh cũng có thể nhận ra.

Cô không muốn khi chuyện còn chưa làm rõ mà tạo thành xung đột gì, đến khi quá mức xúc động và không lý trí ngược lại sẽ có hại cho bản thân — đây là chân lý cô đúc kết ra sau ba năm kết hôn, cô càng hy vọng bản thân có thể nắm giữ quyền chủ động.

Ngại như vậy, cô bỗng nhiên bật cười.

Trước kia Tô Anh chưa bao giờ sẽ nghĩ nảy kia, nếu thật sự phát hiện Khương Triết lừa cô, khẳng định là cô sẽ hoảng sợ khổ sở, rồi chỉ một lát là lại bày hết cảm xúc cùng suy nghĩ của bản thân ra trước mặt Khương Triết...

Thật sự ngu xuẩn, bị một chàng trai tâm tư thâm trầm không chế tất cả thì cô đã bị ấn định sẽ là kẻ thua, quả nhiên là thua cuộc.

Lúc này đây, cũng không biết có phải ông trời đang giúp cô hay không, rất nhanh điện thoại đã được bắt.

Khoảnh khắc điện thoại được bắt, cô hơi giật mình, trong cổ họng khô khốc.

"Anh Anh?". Giọng chàng trai trầm thấp dễ nghe, khi gọi tên cô khẽ nhếch âm cuối, thoáng mang ý cười.

Tô Anh phục hồi tinh thần lại theo tiếng gọi, đầu ngón tay vỗ về hoa nhài, bình tĩnh đáp: "A Triết." Tự nhiên Tô Anh của ba năm trước đây, thời điểm gọi cái tên này, trong giọng nói đều là ngọt ngào.

Cô nói: "Anh có bận không?". Nháy mắt lại cảm thấy mình nói sai rồi, cười ngây ngô: "À hiện tại bên chỗ anh đang là ban ngày mà, chắc là đang bận, phải chú ý nghĩ ngơi nha."

"Ừ." Chàng trai cao lớn đứng phía trước cửa sổ, dưới chân là vạt ánh đèn đường, đỉnh đầu là đầy cả trời sao. Khuôn mặt anh tuấn lãng, khóe miệng hơi mang một chút ý cười, ánh mắt lại sắc bén như chim ưng.

Tô Anh hỏi: "Lần này anh đã đi bảy tám ngày rồi, khi nào anh mới trở về?"

Anh trầm ngâm, cười: "Nhớ anh?"

Đúng vậy, chính là như vậy, mỗi lần Tô Anh hỏi khi nào anh về nước, anh lập tức sẽ trêu đùa ần ý như vậy. Mỗi lần đến khúc này, cô sẽ bởi vì thẹn thùng mà trở nên ấp úng, như vậy vấn đề trước đó tự nhiên cũng bị quên đi, anh cũng thuận thế không đề cập tới.

Trước đó, Tô Anh chỉ trải qua hai lần yêu thầm, lại chẳng thành công, một mối quan hệ trao cả thể xác lẫn tinh thần như thế này là lần đầu tiên, cô không hề có kinh nghiệm, càng không phải là đối thủ của Khương Triết có kinh nghiệm phong phú, mỗi khi đối đầu, liền bình bại như núi đổ.

Khương Triết nói: "Nếu nhàm chán, anh bảo Thành Phong dẫn em đi chơi?"

"Không được." Tô Anh hơi hơi cúi đầu, giọng nói nhàn nhạt mất mát: "Em còn phải trông cửa tiệm mà, cũng không muốn đi chơi. Chừng nào thì anh mới trở về?"

Khương Triết nói: "Nhanh thôi."

Nhanh thôi?

Nhanh thôi.

Tô Anh búng tỉnh bật cười!

Cầm chiếc điện thoại đã dừng cuộc gọi, cô chỉ cảm thấy trong lòng hăm hực giống như đêm tối ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Giấu giếm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: heka

Beta: 如意 Như Ý

Mất ngủ hai ngày, Tô Anh không thể không thừa nhận, Khương Triết vẫn có một lực ảnh hưởng nhất định đối với bản thân cô, không có lúc nào là không nhớ tới anh. Nếu đã về nước, vì sao lại muốn gạt cô?

Là phiền chán, không muốn ở cùng với cô nên trốn tránh? Nếu thật là như thế, vậy hẳn là nên sớm nói chia tay với cô chứ, sau này lại cầu hôn là thế nào?

Hay là muốn thử tách ra một khoảng thời gian, nhưng sợ cô miên man suy nghĩ cho nên giấu diếm?

Hay là chẳng phải vì điều gì, chỉ là đơn thuần không muốn gặp cô.

Nhưng dù là vì điều gì, đều làm Tô Anh cảm thấy đáng sợ.

Khương Triết tâm tư thâm trầm, làm việc càng là kiệm lời như vàng, nếu không phải trùng hợp có cùng Lưu Vận đi dạo phố, căn bản là cô sẽ không phát hiện Khương Triết đang nói dối, càng không có nghĩ tới anh sẽ gạt cô như vậy!

Thì ra anh đã bắt đầu lừa dối cô từ lúc này...

Bỗng nhiên cô bật cười.

Sống lại được bốn ngày, cô vẫn luôn biết, đây là bản thân cô được may mắn rất lớn mới có thêm cơ hội sống thêm một lần nữa, đây là điều bao nhiêu người nằm mơ đều mơ không tới.

Cho dù cô không có biểu hiện mãnh liệt gì, nhưng cô vẫn cảm thấy may mắn ở trong lòng.

Chỉ là cô... có chút hoang mang.

Đột nhiên sống lại, về tới ba năm trước đây, còn có ảo giác kì quái là hoa đang nói chuyện, tất cả những điều này đều đã vượt quá thường thức khoa học.

Mà đối với tương lai thì cô không có bất kì sự chờ đợi gì, ngay cả đối với Khương Triết, trừ việc nghĩ tới chia tay — so với ba năm sau sẽ ly hôn, không bằng tách ra sớm một chút — thì cô chẳng còn ý tưởng gì.

Tô Anh vẫn luôn là người có tâm tư thông thấu, lúc trước lựa chọn ly hôn, cũng đã là hạ quyết tâm muốn chém đứt hết tất cả tâm tư cùng gút mắt. Cho dù có trở lại ba năm trước đây, cô thế vì biết trước mà thay đổi rất nhiều chuyện, nhưng ý muốn của cô cũng chưa từng thay đổi.

Ít nhất trước khi biết Khương Triết nói dối, ý tưởng của cô vẫn như cũ, không có bất luận thay đổi gì.

Đúng vậy, là trước đó.

Bởi vì cho đến giờ phút này, cô còn chẳng xác định được Khương Triết có thật lòng yêu cô hay không.

Trong mỗi tình này, cô khiến cho bản thân sức cùng lực kiệt, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi rồi rồi! Nhưng Khương Triết thì sao, anh vẫn rất thành thực, khổng chế toàn cục, lúc nào cũng có thể bút ra mà rút lui.

Tô Anh thừa nhận, cô là kẻ thua cuộc triệt để, thua đến hai bàn tay trắng!

Có điều vào lúc này thì khó mà nói được.

Có ai lại làm người ta bị thương rồi lại toàn vẹn mà rút lui chứ?

Cô hơi hơi neho neho mắt, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về cánh hoa nhài như suy tư gì.

--

Tô Anh lại khôi phục tần suất liên hệ với Khương Triết như trước kia, cô biết thái độ của anh, may mắn lắm thì hai ba ngày có thể trò chuyện một lần, cách liên lạc chủ yếu vẫn là tin nhắn, tuy rằng anh chẳng mấy khi trả lời.

Gửi mấy cái tin nhắn quan tâm, đối với Tô Anh thì cũng không khó khăn gì, chỉ cần bắt chước bản thân trước kia, cho dù đã không còn tâm tình như ngay lúc đó, nhưng bịa đặt cũng không ảnh hưởng đến ý mà cô muốn biểu đạt.

Cách một cái màn hình, dù Khương Triết có thông minh, cũng sẽ không đoán được tâm tư của cô.

Huống chi cô đã không còn là cô của năm ấy.

--

Ngoài Khương Triết, Tô Anh đặt càng nhiều tâm tư lên hoa nhài.

Cây hoa nhài thần kỳ này, thật sự có thể phát ra tiếng "anh anh" cùng "Ai da", nó thường nói trong lúc cô lo lắng, hoặc là khi cô đột nhiên chạm vào cành lá của nó, chứ không có quy luật gì.

Giống như trẻ con vừa mới biết nói, dùng âm tiết không có quy tắc mà kêu lên những tiếng khó hiểu.

Nếu cô đặt nó dưới nắng sớm tươi đẹp, ánh nắng vàng trời chiếu lên, đóa hoa màu trắng giống như phủ thêm một tầng lấp lánh, toàn bộ bóng hoa đều tỏa ra một ánh sáng màu trắng nhàn nhạt, chậm chậm mà tản ra.

Mới đầu Tô Anh còn tưởng rằng là mình nhìn lầm rồi, sau đó cô đặc biệt quan sát, phát hiện thật sự đúng như vậy! Chỉ là bởi vì ánh sáng quá nhạt, hơi không chú ý liền sẽ bị xem nhẹ.

Cô không biết ánh sáng ấy đại biểu cho cái gì, chỉ là mỗi khi tiếp cận, tâm tình của cô đều sẽ tốt lên.

Sáng sớm hôm nay, rốt cuộc cô không nịn được lòng hiếu kỳ kia, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng vào ánh sáng đó. Cô rất tò mò không biết ánh sáng thần kỳ này có giống như ánh nắng - là không thể chạm đến?

Nhưng Tô Anh đã phải kinh ngạc, ngay khi đầu ngón tay cô vừa mới tiếp xúc với ánh sáng kia, trong nháy mắt, ánh sáng kia giống như cá gặp nước, quấn quanh đầu ngón tay cô, thông thả leo lên, tằm nhập vào làn da, cho đến khi biến mất.

Rất nhanh, từ khi tiếp xúc đến khi biến mất chỉ có vài giây mà thôi!

"!?"

Cô nắm lấy chính tay mình nhìn hồi lâu, tay vẫn là cái tay kia, không có chút kỳ lạ nào, thân thể cũng không có cảm giác đặc biệt gì...

Sao lại thế này?

Tuy hiện tượng kì lạ như vậy sẽ làm người ta cảm thấy sợ hãi, nhưng Tô Anh lại cảm giác hoa nhài này sẽ không thương tổn cô, cho dù đối với những điều này có đều mơ màng không rõ.

Tô Anh bắt đầu tìm kiếm những đóa hoa có đặc tính như chậu hoa nhài đó ở trong tiệm. Cô xem rất cẩn thận, gần như là mỗi một gốc cây đều bị cô ôm đến bên người rồi cẩn thận quan sát.

Ngoài ra, Tô Anh nghĩ có lẽ nên đi chợ hoa nhìn xem.

Nơi đó nhiều hoa, lại càng lớn hơn, không chừng sẽ tìm được một cây hoa có thể hoàn toàn đối thoại với cô ấy chứ?

Một mình Tô Anh đi chợ hoa, Lưu Vận phải đi làm, không thể phân thân. Cô ấy cảm thấy hơi ngượng ngùng, nhưng Tô Anh thì lại cảm thấy như vậy rất tốt, một mình cô đi thoải mái tự do, không ai sẽ nghĩ hoặc cử chỉ của cô, bất luận mua cái gì cũng sẽ không làm người ta cảm thấy kỳ quái.

Chợ hoa rất lớn, nhiều người ồn ào náo nhiệt.

Khi vừa mở cửa hàng, Tô Anh đã từng cùng mẹ tới nơi này, sau đó quen biết với nhà chủ một vụ hoa, hai bên hợp tác thật lâu, có yêu cầu hoa gì, Tô Anh đều gọi chủ vừa trực tiếp đưa tới.

Cô không chuyên chú với hoa hoa cỏ cỏ như mẹ mình - cả ngày nghiên cứu, còn sẽ dành riêng một ngày tới chợ hoa đi dạo một chút.

Lại nói tiếp, sở dĩ Tô Anh để ý tiệm hoa tươi như vậy, là bởi vì khi mẹ cô làm chung đã nói với cô rằng cho dù tiệm hoa này đóng cửa không bán, nơi này cũng phải trồng đầy hoa tươi, mỗi một ngọn cỏ gốc cây đều không được hư hao. Cho nên mấy năm cô kết hôn kia, tiệm hoa tươi cũng không có thay đổi gì, ngược lại bởi vì được kinh doanh quá tốt mà càng thêm phát triển.

Khuong Triết cũng thích hoa, Khuong gia đại trạch to như vậy, có hẳn một căn nhà kính trồng hoa, bên trong trồng đầy đủ các loại hoa cỏ quý báu đủ kiểu dáng. Dù rất hiếm khi anh tự mình chăm bón nhưng anh thích nhất chính là cầm bình nước tưới hoa.

Một tay chấp sau lưng, hơi hơi nghiêng người, bộ dạng ông già tưới hoa khắp nơi cũng từng là bộ dáng cô thích nhất. Anh của khi đó, sẽ làm cô cảm thấy thật bình yên, chứ không phải khiến người ta cảm thấy thâm sâu khó lường, không thể hiểu rõ.

Nghỉ đến Khuong Triết, Tô Anh đột nhiên lấy đi động ra, nhìn chung quanh một vòng, ở giữa rừng hoa tìm được những bông hoa baby [1] đang nở rộ, những bông hoa bé bé xinh xinh với hai màu trắng và hồng đan xen, thoạt nhìn đáng yêu lại xinh đẹp.

[1] hoa baby: nguyên văn là "mãn thiên tinh"

Cô chụp được một tấm hình, gửi cho Khuong Triết.

"Hôm nay tới chợ hoa xem, đều thật xinh đẹp, thật sự muốn mua hết về quí à. ^.^"

Hoa baby này tượng trưng cho sự nhớ nhung cùng tình yêu say đắm, không chỉ có như thế, Tô Anh biết Khuong Triết thích những loại hoa nho nhỏ lại xinh xắn như vậy, giống như lúc trước anh liếc mắt một cái liền nhìn trúng hoa nhài kia.

Gửi tin xong, Tô Anh liền cắt điện thoại đi, cô cũng không quan tâm Khuong Triết có đọc ngay hay không, cô chỉ cần anh biết là được, bất luận sớm hay muộn; đương nhiên càng không chờ mong Khuong Triết hồi âm, giống như hiện tại cô đã không hề chờ mong gì từ anh nữa.

Chơi tâm cơ, ai mà không biết?

- - -

Khuong Triết nhìn thấy tin nhắn sau khi kết thúc một cuộc họp. Lúc đó anh đang dựa lưng trên chiếc sofa màu đen, hai mắt khép hờ, ngón trỏ nhẹ nhàng xoa trán, đây là một cử chỉ nhỏ anh thường làm khi suy nghĩ.

Anh tiếp nhận điện thoại từ trợ lý, ảnh chụp xinh đẹp cùng dòng nhắn làm anh khẽ cười một chút, nhìn về phía trợ lý, trợ lý lập tức nói: "Tôi đã báo tài xế qua đó, sẽ đưa Tô tiểu thư về đến nhà an toàn."

Trợ lý theo Khuong Triết mấy năm, hiểu rõ tất cả thói quen cùng cách làm việc của anh, không cần Khuong Triết tự mình dặn dò, anh ta cũng có thể suy đoán được ý của Khuong Triết.

Ví dụ như nói đến việc Khuong Triết đối xử với Tô Anh là đặc biệt hay không đặc biệt. Ít nhất hiện tại, Tô tiểu thư vẫn là Tô tiểu thư, cho dù Khuong Triết đã vắng vẻ có một thời gian.

Khuong Triết lạnh lùng nghe xong, khẽ huơ tay phải cho trợ lý lui ra ngoài.

Anh đứng lên, đôi tay cắm ở túi quần, đi đến bên cửa sổ, quan sát tòa cao ốc ở dưới chân, khuôn mặt lạnh như điêu khắc.

Tô Anh là một cô gái cực kỳ đơn thuần, cô vô tư vô lo, vui sướng cùng hạnh phúc đều xoay quanh trong một góc nhỏ. Cô và anh, hoàn toàn là hai thái cực...

"Tư ca!".

Cửa đột nhiên "phanh" một cái, bị đá văng ra. Khuong Triết nhủ mảy. Lâm Thành Phong đã vọt vào. Trợ lý bắt đầu đi theo phía sau, nhìn thấy sắc mặt lạnh lạnh của Khuong Triết, anh ta hơi hơi khom người nói câu rất xin lỗi, sau đó kéo cửa lại rồi lui ra ngoài.

"Tư ca, anh trở về khi nào thế? Sao không nói một tiếng!". Lâm Thành Phong nói: "Anh không biết đâu, từ khi đến công ty làm em liên tục tự do, em đang chờ anh đưa em thoát khỏi khổ ải đây!".

Khuong Triết nhường mảy, đi đến trước quầy rượu rót một ly rượu vang đỏ: "Chuyện Đại ca cậu làm thì tôi không giúp được."

Lâm Thành Phong: "Sao lại vậy? Anh giúp em đi mà, khuyên một chút đi, không chừng anh ấy lại chịu nghe anh đó!".

Khuong Triết: "Không khuyên."

"... Có phải anh nhận được thứ gì tốt từ Đại ca của em rồi đúng không?".

"Ừ, anh ấy đáp ứng nhường miếng đất sắp khai phá ở khu phía Tây cho tôi".

"Thấy lợi quên nghĩa! Đề tiện!". Lâm Thành Phong ôm đầu khóc rống: "Em phải đi nói cho Tô Anh, cô ấy là mất mặt mới coi trọng anh mà!".

Khuong Triết gạt gạt mảy: "Mấy ngày này cậu đừng đi gặp cô ấy."

Lâm Thành Phong nghi hoặc: "Vì sao chứ?".

Khuong Triết nói: "Bao cậu đừng gấp thì đừng gấp, hỏi nhiều như vậy làm cái gì."

"Đừng nói là anh không báo cho Tô Anh biết chuyện anh về nước nhà?". Lâm Thành Phong vỗ tay một cái, kích động nói: "Hay lắm, anh tính ở bên ngoài ăn vụng chứ gì".

Khuong Triết: "....."

Khuong Triết không giải thích, bất luận Lâm Thành Phong suy đoán cái gì, thái độ của anh vẫn cường ngạnh như ban đầu, lại còn uy hiếp trực tiếp: "Nếu cậu dám nói lời miêng..."

Lâm Thành Phong lăm lăm bầm lăm bầm, thật sự không dám.

Một vị Đại ca trị anh là đủ rồi, lại thêm một vị Khuong Tử, anh chết mất!

Rốt cuộc vẫn nghi hoặc, nếu đã về nước, làm gì phải gạt Tô Anh chứ? Thân là người yêu mà đã lâu không gặp nhau, không phải là rất muốn ôm ấp, hôn hít, làm chút chuyện vui vẻ sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Có phải tiểu phú bà?

Edit: heka

Beta: 如意 Như Ý

Khoảnh khắc Tô Anh nhìn thấy tài xế Trần Bá thì cô tự hiểu mà mỉm cười.

Quả nhiên Khuong Triết không làm cô thất vọng, tin nhắn của cô mới gửi đi trong chốc lát, bên kia đã phái người tới đón cô, thoát nhìn thật sự là đặt cô ở vị trí đệ nhất.

"Tô tiểu thư."

Thái độ cung kính đến mức trước kia đã từng làm Tô Anh bối rối xấu hổ.

Hiện tại cô hơi mỉm cười, vén sợi tóc bên má, nói: "Thật ngại quá, lại phiền đến anh."

Trần Bá nói: "Không phiền toái, tiền sinh dận tôi nhất định phải đưa Tô tiểu thư về nhà an toàn."

...

Đúng vậy, chính là như thế.

Mỗi người bên cạnh Khuong Triết đều luôn truyền lại tin tức như vậy cho cô, cho dù Khuong Triết không ở bên cạnh cô, nhưng lúc nào anh cũng nhớ mong lo lắng cho cô. Anh chăm sóc cô cẩn thận tỉ mỉ, giống như là bảo bối được anh ôm trong lòng bàn tay mà nâng niu che chở—ít nhất trước kia Tô Anh luôn cho là như thế.

Khi đó cô quá ngốc, không biết trên thế giới này có một từ ngữ gọi là quyền thế.

Căn bản không cần anh nói thêm cái gì, chỉ cần một mệnh lệnh thì không có lúc nào là cô không được hưởng thụ loại đãi ngộ này, cô sẽ bị mọi người nâng niu, nịnh nọt.

Đương nhiên, điều này cũng không thể phủ nhận việc Khuong Triết quan tâm cô.

Chỉ là thứ này quá tùy tiện, tùy tiện đến mức dù đổi thành một người khác, cũng có thể được như thế, hưởng thụ tất cả mọi thứ giống như cô. Hoặc có thể căn bản là: cô không phải người đầu tiên.

Nghĩ lại trước đây Tô Anh còn bởi vì mấy thứ này đó mà cảm động đến rồi tỉnh rồi mà, cho rằng mình tìm được chỗ dựa rồi. Cô cảm thấy thật buồn cười!

--

Lần này Tô Anh mua nhiều hoa hơn những lần trước, cô không mua mấy loại như hoa hồng, bách hợp đã được cắt thành cành, mà chủ yếu mua rất nhiều cây còn đang trồng trông chậu. Bên cạnh đó cô còn mua thêm ít chậu hoa cùng bùn đất, nhét đầy một cái xe tải nhỏ.

Chỉ có sinh mệnh đang sống mới có thể nói chuyện nhỉ? Cũng không biết khi nào mới có thể lại tìm được một cây hoa có thể nói chuyện nữa...

Trong lòng Tô Anh tràn đầy chờ mong, từ đó tâm tình cũng tốt lên.

"Có vẻ tâm tình Tô tiểu thư đang không tệ, vẫn luôn vừa nói vừa cười. Đứng rồi, trên đường trở về, trong lòng ngực cô ấy còn ôm một chậu hoa baby." Trần Bá nhớ lại nhất cử nhất động của Tô Anh mà kể.

"Không hỏi cái gì?".

"Không có." Trần Bá nghi hoặc: "Sao vậy trợ lý Diệu? Có việc gì à?".

Trợ lý Diệu cười cười lắc đầu: "Không có việc gì, hỏi hỏi vậy thôi."

Trần Bá là tài xế trong nhà, rất ít khi cùng Khương Triết ra ngoài, phần lớn là Khương Triết vẫn do trợ lý Diệu đưa đón khi đi ra ngoài, chỉ có tình huống đặc thù mới có thể kêu tài xế đi cùng.

Khương Triết cực kì chú trọng bí mật của cá nhân, càng không thích hành trình của mình bị tiết lộ ra ngoài. Trước đây có một lần bởi vì bị một tài xế bán tin tức hành trình nên bị một cô mình tinh mười tám tuổi đuổi theo, còn chụp ảnh, gây ra vô số tin đồn nhảm nhí.

Từ đó về sau, Khương Triết càng thêm nghiêm ngặt trong việc bảo mật thông tin hành trình cá nhân. Đương nhiên nói vậy không có nghĩa là anh không tin Trần Bá, chỉ là đôi khi, bảo mật thích hợp chính là phương thức xử sự tốt nhất.

Trợ lý Diệu nói cho Khương Triết nghe những gì Trần Bá kể. Anh tùy ý nói ra, lại nói: "Nghe nói Tô tiểu thư mua rất nhiều hoa, cửa hàng bán hoa đều sắp không chứa nổi nữa, sau đó lại đi mua hai cái giàn trồng hoa lớn mới miễn cưỡng trụ được. Nghe nói ngày mai còn muốn đi..." Dứt lời, anh cẩn thận quan sát Khương Triết.

Khương Triết không thay đổi thần sắc, liếc nhìn trợ lý Diệu một cái, trợ lý Diệu lập tức cúi đầu. Anh thật sự nhìn không thấu rốt cuộc Khương Triết có tình cảm thế nào đối với Tô Anh?

Nếu nói không thích, Khương Triết lại thật sự quan tâm đến Tô Anh; nếu nói thích, thì vì sao lại cố ý xa cách vắng vẻ?

Thật là một chàng trai kỳ quái.

...

Ngày mai còn đi nữa? Khương Triết không khỏi nhớ tới cái khát khao trẻ con khi Tô Anh nói muốn đem toàn bộ chợ hoa về nhà, anh không khỏi bật cười. Với cái tiệm hoa nhỏ bé kia của cô, cho dù có nhét hoa đầy tiệm thì chỉ sợ còn không chứa nổi một phần mười chợ hoa. Mà cô chứa hết đi nữa, tiệm hoa đó vốn buồn bán tệ, biết đến khi nào mới có thể bán đủ lại số vốn đấy.

"Ngày mai vẫn bảo Trần Bá đi theo cô ấy." Khương Triết nói.

"Vâng, tôi lập tức đi dặn Trần Bá một chút."

"Anh đi xuống trước đi." Khương Triết nói.

Trợ lý Diệu âm thầm nhường mấy, xoay người rời đi.

Trợ lý Diệu đi rồi, Khương Triết trầm ngâm, nhẹ nhàng gõ gõ chiếc bút máy màu đen.

Tô Anh không chỉ là một cô gái đơn thuần vui vẻ, dễ dàng thỏa mãn, mà còn chưa thoát hết tính trẻ con...

Anh nghiêng nghiêng đầu, mỉm cười.

- -

Tiệm hoa tươi thật sự là không chứa nổi.

Tan ca, Lưu Vận lại đây tìm Tô Anh chơi thì bị một cửa tiệm chất đầy bồn hoa, giàn trồng hoa làm cho kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm.

"Sao lại mua nhiều như vậy?". Vốn dĩ buồn bán đã không tốt, vị trí cũng là chỗ hẻo lánh, không phải nút giao thông quan trọng gì, khi nào mới bán cho hết chứ? Hơn nữa hoa trường thành hết rồi vốn không dễ bán, đồ ngốc à!

Tô Anh rất vui vẻ, cười từ từ: "Không sao mà, bán không được tự giữ lại chăm."

Lưu Vận lẩm bẩm: "Vẫn còn gọi là cửa hàng bán hoa sao? Gọi hoa viên cho rồi! Thật không phải là một bà chủ giỏi mà!".

Tô Anh mua những cây hoa này về vốn dĩ không phải để bán, cho nên không lo lắng tạo nào, cô vẫn cười từ từ, chẳng hề phát sầu vì việc buồn bán, chỉ là...

Đến buổi tối khi cô nhìn thấy tin nhắn trên màn hình di động thì cười không nổi nữa!

Thì ra cô rất nghèo!

Mẹ qua đời để lại cho cô tiệm hoa này cùng với một chút tài sản. Ngoài trừ thừa kế tiệm hoa, cô chưa từng động qua tiền bạc mẹ để lại, càng không nghĩ sẽ động đến, cho nên tất cả chi tiêu cô đều dựa vào bản thân, cũng chính là dựa vào cửa hàng này.

Trước kia, cô mới kinh doanh được mấy tháng liền quen biết Khương Triết, sau đó kết hôn, cho nên cô thật sự chưa từng ném qua cánh túm quần không có tiền. Hiện tại, cô không có đầu óc kinh doanh gì, còn kinh doanh không tốt, cửa hàng bán hoa này trước nay đều bị lỗ vốn...

Ôi, cô còn tưởng rằng mình là bà cô của Khương gia, không phải phiền lòng vì tiền sao!

"Ai da!". Tô Anh vỗ vỗ ót, mắng chính mình ngốc.

"Ai da!". Cây hoa nhài kia lại học Tô Anh nói chuyện. Tô Anh không sợ hãi chút nào, tiến đến trước hoa nhài: "Ai da, người tình người rồi?".

"Anh Anh."

"Hử?".

"Anh Anh."

"Ừ."

"....."

"....."

Tô Anh đáng tiếc, hoa nhài này thật ngốc.

Sáng sớm hôm sau, khi trời còn chưa sáng, Tô Anh ôm hoa nhài xuống dưới lầu, mở cửa sổ ra, cô cũng đặt một ít bồn hoa ra ngoài phòng.

Bởi vì cô phát hiện: tuy mình không có biện pháp chắc chắn để nhận ra cây hoa nào có thể nở, nhưng cô có thể quan sát dưới ánh mặt trời. Cây hoa nào có thể ở dưới ánh nắng phát ra vàng sáng nhàn nhạt thì nó chính là đặc biệt.

Sự thật quả nhiên không làm cô thất vọng, khi ánh mặt trời chiếu xuống, những bông hoa vốn bình thường nháy mắt dần tỏa ra vàng sáng nhàn nhạt, có trong suốt, cũng có màu đỏ nhàn nhạt. Mỗi khi cô tới gần, những vàng sáng liền sẽ sát lại, quần quanh đầu ngón tay cô, sau đó chậm rãi biến mất.

Cô không hiểu đây là cái gì, trực giác lại nói cho cô rằng hoa sẽ không thương tổn cô, mà cô đối với chúng nó cũng có một loại cảm giác thần thiết vô cùng.

Có lẽ là bởi vì thời điểm từng chết đi kia, cô và những cây hoa này đã bị thiêu đốt cùng nhau.

- -

Hôm nay, trong tiệm có một vị khách không mời mà đến.

Lâm Thành Phong nghèo túng ngoài ý muốn bây về đáng thương xuất hiện ở trước mặt cô: "Tô Anh, một ngày rồi anh chưa ăn cái gì!".

Tô Anh làm một tô mì trứng cá chua cho anh, nguyên liệu đều là có sẵn. Khương Triết không thể ăn cay, khi qua bận bịu liền quên ăn cơm. Cô lo lắng anh tổn hại thân thể, cho nên ở trong nhà luôn chuẩn bị các loại nguyên liệu nấu ăn, thỉnh thoảng anh lại đây, cô sẽ làm cho anh ăn.

"Anh của anh thật tàn nhẫn quá mà, khóa mất tài khoản của anh! Ngay cả Từ ca cũng không giúp anh!".

Lâm Thành Phong lại nhai oán gần, Tô Anh biết được từ trong miệng anh, thì ra là Lâm Thành Phong đi làm không nghiêm túc, thường xuyên làm việc riêng hoặc chuẩn đi ra ngoài chơi, Đại ca Lâm gia chứng mất, trực tiếp khóa tài khoản thẻ của

anh.

"Khóa tài khoản? Không có việc gì, dù sao anh cũng không thêm để ý chút tiền này của gia đình, nhưng tại sao anh ấy lại khóa cả tài khoản của anh tự kiểm ra chứ!".

Sau khi Tô Anh gả cho Khương Triết mới biết được, Lâm Thành Phong cũng không phải là cậu cảm chi biết chơi bời như bề ngoài mà cô nhìn thấy, tương phản, anh rất có đầu óc kiểm tiền, là một đầu chơi cổ phiếu giỏi! Nếu...

Có điều Tô Anh là bạn gái của Khương Triết, cho nên cô bày ra vẻ mặt kinh hi mà hỏi: "A Triết đã trở lại sao?".

"..." Lâm Thành Phong cá kinh, thiếu chút nữa nói lời miệng: "Không đâu. Anh nói chứ Tô Anh, anh tham như vậy, em không thể tội nghiệp anh chút sao, cứ nhớ nhưng tên Khương Tứ lạnh nhạt tuyệt tình kia là thế nào!".

"À." Tô Anh mất mát, lại nói: "Nhưng em cũng không giúp được gì cho anh mà, em nghe kể lẽ thì được chứ bảo e cầu xin giùm là khẳng định không được rồi đó."

Lâm Thành Phong: "....."

Anh thờ phì phì ăn tô mì lớn, sau đó ăn vạ ở tiệm hoa của Tô Anh không đi, lão đảo lắc lư sờ này sờ kia: "Anh nói chứ Khương Tứ thật keo kiệt, có tiền như vậy cũng không biết cho em mở rộng cái cửa tiệm này ra, cứ để nhỏ bé như này! Anh còn chẳng thể đuổi thẳng cánh tay được."

Tô Anh khẽ cười: "Anh còn đang giận A Triết?".

"Hừ!". Lâm Thành Phong không thêm để ý phát phát tay, sắc mặt bất mãn đột nhiên thay đổi, cười tìm tìm nhìn về phía Tô Anh: "Anh Anh....."

".....!"

"Em..... Có tiền nh?".

Ở trong mắt Lâm Thành Phong, tuy Tô Anh không phải kẻ có tiền gì, nhưng Khương Triết đối tiền nhà, mà Khương Triết đối với cô gái của mình từ trước đến nay đều luôn hào phóng, kiểu gì Tô Anh cũng là một tiểu phú bà cỡ trăm vạn.

Như anh mong muốn, Tô Anh chần chờ gật đầu.

Lâm Thành Phong lại nói: "Cho anh mượn một chút đi!".

Tô Anh: "....."

Lâm Thành Phong không nghĩ tới, anh nói mượn một chút, Tô Anh quả nhiên liền cho mượn "một chút".

Anh nhìn chuỗi con số trong tài khoản, đếm tới đếm lui vài lần: "Một vạn không trăm... Chín mươi chín?".

Tô Anh chớp đôi mắt.

Về mặt Lâm Thành Phong tuyệt vọng, nếu là anh trước kia, bốn năm con số như vậy chỉ có thể tính là số lẻ! Ít như vậy, chẳng đáng bao nhiêu! Anh muốn khóc: "Tô Anh, có phải em giấu Khương Tứ trừ tiền riêng đúng không?".

Tô Anh nói: "Không nha. Chúng em còn chưa có kết hôn, trừ tiền riêng cái gì!".

Anh tấm tắc hai tiếng: "Hôm nay anh đã biết, cô gái của Khương Tứ lại nghèo như vậy!!".

Tô Anh: "....."

Kỷ thật Khương Triết đã từng cho cô một cái thẻ, chỉ là ngay lúc đó cô hy vọng tình cảm giữa mình cùng Khương Triết thuần túy, sạch sẽ, chỉ là kết giao đơn thuần, lấy thẻ tài khoản làm cái gì? Cô cũng không thích dùng tiền của anh, cho nên cái thẻ kia bị cô trả về.

Cô vẫn nhớ rõ bộ dáng Khương Triết mỉm cười khi cô trả thẻ lại, lúc ấy cô chỉ lo khẩn trương, lo lắng mình cự tuyệt sẽ làm anh giận...

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Lên kế hoạch

Edit: heka

Beta: 如意 Như Ý

Mười dù nhỏ thì cũng là thật, dù Lâm Thành Phong không vui vì Tô Anh nghèo như vậy nhưng vẫn cảm một vạn kia đi đầu tư cổ phiếu, chỉ để lại cho Tô Anh chín mươi chín đồng.

Tô Anh cứ như vậy mà giao tiền cho anh, không chút nào để ý, giống như cực kì tín nhiệm anh.

Điều này làm cho Lâm Thành Phong ngấy người một lúc lâu: "Em gái nhỏ, em cứ như vậy mà đưa tiền cho anh, không sợ anh tiêu hết sạch, thua luôn vốn gốc à?".

Tô Anh ngạc nhiên: "A?".

Cô chớp chớp mắt, khẽ nhún mày, khó xử: "Thật sự nh? Đây là tất cả tiền của em..."

"Ai da ai da, đừng nói nữa, anh biết, khẳng định là em muốn anh chơi thua hết tiền để sau đó chạy đi cậy nhờ Khương Tứ!". Lâm Thành Phong xua tay nói.

"Nhưng A Triết còn chưa về nước, muốn tìm anh ấy cũng không có biện pháp."

"Ai nói? Anh ấy đã sớm..." Họa là từ miệng mà ra! Lâm Thành Phong im miệng đúng lúc, xoay chuyển tròn mắt.

Tô Anh nhìn anh.

Lâm Thành Phong ho khan một tiếng, nói: "Anh ấy đã sớm có chuẩn bị, nếu em yêu cầu hỗ trợ, dễ như một bữa ăn sáng mà thôi!".

Lâm Thành Phong phóng khoáng thẳng tính, làm việc không ngừng giấu đầu hở đuôi, càng không giống Khương Triết - khỏe miệng mỉm cười, trong mắt lại mang theo đao.

Nếu Lâm Thành Phong nói dối, Tô Anh liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

Giống như hiện tại.

Đây là một cơ hội tốt, cô vẫn luôn tự hỏi làm cách nào để vạch trần chuyện Khương Triết đã về nước, lại khó nào vì không có cơ hội, hiện giờ cơ hội lại vừa vụt dắm tới trước mặt cô.

Lâm Thành Phong sợ Tô Anh hỏi nhiều, anh lại không biết nên giải thích ra sao, hơn nữa anh hoàn toàn không có biện pháp giải thích vì sao Khương Triết lại gât Tô Anh đâu! Bạn trai gât bạn gái, không phải muốn ăn vụng thì chính là muốn ngoại tình.

"Anh lên lầu, em bận gì làm đi." Anh ôm máy tính chạy vội lên lầu.

Tô Anh nhìn anh chạy xa, không lập tức hỏi tiếp.

Lâm Thành Phong nhẹ nhàng thờ ra, may mắn may mắn, thiếu chút nữa liền lòi ra rồi, Tô Anh này thật đúng là có ngốc ngọt ngào, rõ ràng như vậy còn nhìn không ra? "Cô bé ngu ngốc này, còn không biết Khương Tứ đã về nước vài ngày rồi sao?".

Sự thật rất nhanh đã và ngược lại mặt anh. Khi anh tính toán ti mi rồi đưa một van kia vào thị trường chứng khoán xong thì cảm thấy đối nên xuống lầu tìm cơm ăn, anh thấy Tô Anh rầu rĩ ngồi ở phía trước cửa sổ, nhìn hoa mà ngáy ngốc.

Anh đi qua hỏi một câu: "Em làm gì mà ngáy ra vậy?".

Tô Anh lắc lắc đầu.

Lâm Thành Phong nghi hoặc: "Rốt cuộc là làm sao?"

Tô Anh trầm ngâm, ngẩng đầu nhìn Lâm Thành Phong, nói: "Có phải anh có việc gặt em không?".

"Anh không lừa tiền của em."

"Em không nói cái này."

"....."

"Có liên quan tới A Triết?"

"....."

"Vậy là anh ấy thật sự đã trở lại? Đúng không?"

Lâm Thành Phong tức khắc muốn cho mình một cái tát: "Em nghe ai nói? Đương nhiên không có!".

Tô Anh: "Anh nói."

"..... Không có, anh chưa nói gì cả!". Lâm Thành Phong liên tục xua tay, chết không thừa nhận. Nếu để Khương Tứ biết là anh nói lời miệng, anh nhất định phải chết!

Tô Anh mỉm cười, nhìn Lâm Thành Phong.

Lâm Thành Phong: "....."

Anh biết, tuy Tô Anh vắng vẻ một chút, nhưng cô rất đẹp, hơn nữa đẹp đến mức không có bất luận tình cảm nào. Giống như hiện tại, cô kiên trì muốn một đáp án như vậy, anh cũng chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, chứ không hề cảm thấy bản thân đang bị ép buộc truy vấn gì cả.

Nếu đặt người khác thay vào đó, anh đã sớm phải tay chạy lấy người.

Nhưng là Tô Anh.....

Tô Anh thấy Lâm Thành Phong dao động, khẽ cười.

--

Mặt trời nhô lên vào sáng sớm, là thời khắc Tô Anh thích nhất trong ngày. Mỗi khi đến lúc này, cô đều sẽ đi đến nhà ẩm thực hoa, ngắm nhìn những đóa hoa nở rộ phát ra các vầng sáng nhàn nhạt khác nhau. Những vầng sáng đó căn cứ theo màu sắc và hoa văn bất đồng mà dần biến hóa, thoát nhìn vừa xinh đẹp lại vừa thần bí.

Tô Anh sẽ thu hết những vầng sáng đó vào thân thể, tuy rằng cô cũng không biết những thứ đó đi vào thân thể của cô rồi sẽ đi nơi nào.

Lâm Thành Phong còn đang ngời ngon trên sân nhà của cô, đếm qua anh vẫn luôn xem cô thiếu, nhìn đến tận khuya mới ngủ, nhìn dáng vẻ buổi sáng là dậy không nổi rồi.

Đối với Tô Anh mà nói, đây là một buổi sáng êm ả bình lặng.

Ở nơi xa, trên lầu cao của xí nghiệp Khương thị, sau khi trợ lý Diêu tiếp nhận điện thoại thì lập tức đến văn phòng của Khương Triết.

"Ngày hôm qua, sau khi Phong thiếu rời đi thì đi tìm Tô tiểu thư, còn ở nhà Tô tiểu thư ngủ một đêm."

Sắc mặt Khương Triết ngưng trệ, mặt lộ vẻ không vui.

Trợ lý Diêu không khỏi cầu nguyện cho Lâm Thành Phong.

Chàng trai đáng người thon dài cao lớn đứng dậy khỏi xô pha, anh châm thuốc, phất tay cho trợ lý Diêu đi ra ngoài, rồi lập tức đi đến bên cửa sổ.

Lâm Thành Phong đi tìm Tô Anh, Tô Anh lại cũng thật sự tiếp đãi Lâm Thành Phong, điều này làm cho anh thật không vui.

Không chỉ có như thế, Lâm Thành Phong làm việc tùy tính, nói chuyện cũng thoải mái tùy tính như vậy. Phía trước cự tuyệt giúp cậu ta vốn là khiến cậu ta rất tức giận, mà cho dù Lâm Thành Phong không cố ý nói cho Tô Anh biết anh đã về nước, khả năng cậu ấy nói lời miệng lại còn lớn hơn...

Khương Triết không muốn để Tô Anh biết được tin mình đã về nước từ miệng của người ngoài.

--

Lâm Thành Phong ngủ đến mười giờ sáng mới dậy, Tô Anh nện hai mươi cái sùi cào cho anh làm bữa sáng.

Anh cảm thán: "Khương Tứ còn rất có lộc ăn."

Tô Anh nói: "Anh đừng nói đến anh ấy, hiện tại em đang rất buồn."

"..... Ấy!". Xi xụp ăn xong một mâm sùi cào, vừa thấy Tô Anh còn buồn rầu, Lâm Thành Phong khuyên nhủ: "Em đừng miễn man suy nghĩ, Khương Tứ không nói cho em biết, nói không chừng là muốn chuẩn bị chuyện vui bất ngờ gì cho em đấy chứ!".

Tô Anh: "Thật sự sao?"

Đương nhiên là giả. Lâm Thành Phong giả giả đầu, nói lào: "Thật sự!".

Tô Anh lại nói: "Nhưng không phải anh nói, A Triết về nước ít nhất đã mười ngày sao? Mười ngày, đã lâu như vậy, vì sao anh ấy còn muốn giấu em?".

Chuyện này Lâm Thành Phong cũng nói không ra nguyên nhân, Khương Tứ không nói, làm sao anh biết.

Tô Anh: "Em biết rồi."

Lâm Thành Phong ngạc nhiên: "Em biết?".

"Ừ." Cô áp ứng gặt đầu: "A Triết muốn chia tay với em."

Tô Anh nói với Lâm Thành Phong, chỉ có người muốn chia tay nhưng không muốn chủ động nói ra mới có thể có ý xa cách vắng vẻ đối phương, chính là bức cho đối phương chủ động đề nghị chia tay, anh ấy sẽ dễ dàng thuận thế mà đáp ứng, như vậy sẽ lược đi được rất nhiều phiền toái.

Lâm Thành Phong kinh ngạc nói: "Còn có thể như thế à? Phiền phức vậy! Không phải đều là bỏ của chạy lấy người sao?".

Tô Anh: "....."

Tô Anh sống lại thêm một đời, lần đầu tiên bị xem thường, không còn lời gì để nói.

Lâm Thành Phong vỗ miệng mình hai cái "bạch bạch": "Thật xin lỗi, anh không có ý khác, càng không có xem nhẹ em! Anh nói đùa, em đừng tưởng thật!".

Tô Anh cũng không muốn nói nhiều thêm nữa, cô nói thẳng: "Vậy anh giúp em đi, em muốn gặp A Triết."

"... Nhưng anh không muốn gặp anh ấy."

"Cũng không cần thật sự gặp, anh chỉ cần dẫn em đến nơi anh ấy thường đi, em nhìn một cái là được rồi."

Lâm Thành Phong bắt đầu tưởng tượng, nếu bị Khương Triết phát mình mình mang theo Tô Anh đi xem lên anh ấy..., hậu quả tuyệt đối sẽ là địa ngục trần gian!

Đến lúc đó Khương Tứ và Lâm đại cùng đối phó anh...

Run lập cập, đang chuẩn bị thoát ra cầu không được đâu, nhưng nhìn ánh mắt khẩn trương của Tô Anh, anh lại nghen trở về, đề nghị: "Chúng ta đổi cách khác đi đi?"

Tô Anh: "Không được sao?"

Lâm Thành Phong: "..... Cũng không phải không được, chỉ là anh vừa mới ở trước mặt Khương Tử tuyên bố hùng hồn là anh tuyệt đối sẽ không đi tìm anh ấy, nếu ngày hôm sau liền đi, có chút mất mặt."

"Không gấp, nhìn trộm một cái lập tức đi liền." Cô nghĩ tới cái gì: "..... Thật xin lỗi, có phải em làm anh khó xử?"

Gờ phút này Lâm Thành Phong thật sự muốn kéo Khương Tử ra ngoài đánh một trận, cô gái tốt như vậy, sao lại nữ lòng lạnh nhạt chứ?

Tô Anh thỏa hiệp: "Nếu làm anh quá khó xử, thì thôi vậy."

Lâm Thành Phong vung bàn tay lên: "Không khó xử, đi, lập tức đi liền!"

Tô Anh cười.

Tuy là Lâm Thành Phong nhất thời khí phách, đáp ứng dẫn Tô Anh đi gặp Khương Triết, nhưng sau đó hồi tưởng lại, anh vẫn cảm thấy không tốt. Chuyện nói lời miệng cũng không nhắc lại, hiện giờ còn chủ động mang Tô Anh đi gặp Khương Triết...

Anh lo lắng đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện nên liên tục dặn dò Tô Anh, mọi chuyện nghe theo anh, nhìn thấy người rồi thì lập tức rời đi, không thể để Khương Tử phát hiện bọn họ đi nhìn lên anh ấy.

Tô Anh gật đầu nói được.

Đi là nhất định phải đi, chỉ là Tô Anh cũng không tính toán sẽ thật sự đi trong âm thầm, lén lút.

--

Lâm Thành Phong đáp ứng Tô Anh rồi thì bắt đầu lên kế hoạch. Anh nói, ban ngày Khương Triết đều sẽ ở công ty, không phải họp hành thì chính là xử lý công việc, cơ hội có thể nhìn thấy rất ít.

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Là đàn ông, đều sẽ có lúc phải đi xã giao, anh đã hỏi thăm qua rồi, buổi tối hôm nay Khương Tử sẽ đi Bách Nhạc Môn chơi, những người ở nơi đó rất hiểu chuyện và biết giữ bí mật, chúng ta trà trộn vào rất dễ dàng. Em hiểu chưa?"

"À..."

Lâm Thành Phong: Ách, hình như lại nói gì đó không nên nói? Anh cứ như kẻ vạch trần Khương Triết vậy.

Ban đêm, Lâm Thành Phong quả nhiên dẫn theo Tô Anh đi Bách Nhạc Môn.

Bách Nhạc Môn, chỗ ăn chơi nổi danh xa hoa ở thành phố C. Nó có quán bar, sòng bạc cùng nhiều phương diện giải trí khác, còn gọi là Bất Dạ Thành, bởi vì nơi này luôn đèn đuốc sáng trưng, tiếng nhạc không dứt suốt cả đêm.

Sau khi kết hôn với Khương Triết, Tô Anh có tới một hai lần. Cô không quá thích nơi này, tuy rằng phần hoa hào nhiệt, nhân vật nổi tiếng hội tụ đông đúc, nhưng bên cạnh đó, nó dơ bẩn đến khó coi.

Tô Anh còn nhớ rõ lần cuối cùng có tới nơi này, chính là vì tới nghe có "ca sĩ" mới nổi của nơi này. Nghe nói có ta hát rất êm tai, Khương Triết rất thích, cứ cách mấy ngày liền phải tới nghe. Cô cực kì tò mò, càng không biết Khương Triết còn có thói quen nghe hát, chung quy là không nhận được nên cũng tới nghe.

Cô gái kia chỉ là một nữ sinh ngoài hai mươi, vừa thấy cô liền sợ hãi đến run bần bật, phảng phất như sợ cô xéo sống cô ta, hát cũng dễ nghe nhưng chẳng có gì đặc biệt. Cô rất mất hứng, lá gan nhỏ như vậy, nhìn thấy Khương Triết còn có thể hát tốt sao?

Có điều từ sau hôm đó, cô cũng chẳng còn nghe nói gì đến tin tức của cô ca sĩ kia, cũng không biết là thật sự sợ hãi nên đi rồi, hay là Khương Triết đã giấu người đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cửa Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bách Nhạc Môn

Edit: heka

Beta: 如意 Như Ý

Bách Nhạc Môn quả nhiên là kim bích huy hoàng, ngợp trong vàng son hết như danh tiếng.

Mới vừa đi vào đại sảnh, lọt vào trong tầm mắt đó là ánh kim chói lọi hòa với ánh đèn mờ nhạt như là áng trời chiều, đó hồng bắt mắt. Người đẹp qua lại, yếu điệu kiều diễm, khách khứa lui tới thì đều xa hoa hào phóng; ngay cả người phục vụ cũng đều là trai xinh gái đẹp.

Tô Anh từng nghe Trình Ngọc Thư nói qua, ông chủ đứng phía sau Bách Nhạc Môn vốn là người giang hồ, trải qua ba đời tích lũy mới chạm rãi bút ra, chuyển hướng sang kinh doanh địa ốc, giải trí, cùng với các loại đầu tư khác.

Tuy bọn họ không giống như Khương gia - từ đời tổ tông đã bắt đầu kinh doanh, vẫn luôn cắm rễ ở thành phố C, nhưng cũng phải không thể khinh thường.

Trình Ngọc Thư nói qua, cho dù xem thường chính mình, cũng không thể xem thường bất luận kẻ nào. Trên đời này không có người vô dụng, chỉ xem người lợi dụng như thế nào.

Trình Ngọc Thư thật sự rất tận lực mà dạn dỏ cô, biết đến cả những điều không nên biết đến, thậm chí là bí mật của hào môn nào đó hay sở thích, cảm kị của một số người...

Tô Anh biết, Trình Ngọc Thư hy vọng mình có thể trở thành một người vự "đám" của Khương Triết.

Khi đó cô cũng rất nỗ lực học tập, hy vọng mình có thể nhanh chóng giống như Trình Ngọc Thư - làm việc không ra kẻ hồ, nhưng dù sao cô cũng chỉ lớn lên trong một gia đình bình thường, không có nhiều bóng tối vòng vo như vậy, càng không có chứng kiến qua tranh đấu nơi hào môn, hơi không chú ý một câu, liền sẽ dẫn tới các loại tranh chấp!

Đã có một lần, khi đối mặt với người ngoài cô thậm chí do dự trong cách nói chuyện, sợ sẽ gây ra lỗi, càng sợ gây phiền toái.

Cho nên cô càng chú tâm học hỏi. Trình Ngọc Thư nói một câu cô sẽ nhắc lại vô số lần ở trong đầu, nỗ lực nhớ kỹ tất cả mọi người từng tiếp với Khương gia hoặc là sắp tiếp xúc, bao gồm tên, chức vị, yêu thích, cảm kị, gia đình vân vân.

Ngay cả khi còn đi học cô cũng chưa từng chú tâm như vậy, hiện giờ nhớ tới, thật sự không nhớ rõ được động lực thúc đẩy bản thân khi đó.

Quá xa xôi...

"Tô Anh! Lời nói của anh em nhớ kỹ chưa?" Lâm Thành Phong nhất gan cứ mãi nhấn mạnh: "Phòng của Tử ca ở đối diện, chờ anh ấy đi ra, chúng ta sẽ nhìn lên qua cửa, sau đó đi liền, ok?".

Tô Anh gật đầu nói: "Được."

Lâm Thành Phong gửi gói ót, nghị hoặc: "Mẹ nó, thế quái nào mình lại khẩn trương như này?".

Gọi người phục vụ, kêu một chai rượu cùng đưa trái cây, cả người anh đều hết hoảng: "Trước kia đều là Khương Tử dẫn theo anh làm chuyện xấu, không nghĩ tới có một ngày anh còn có thể mang theo bạn gái của Khương Tử tới nhìn trộm Khương Tử, quá thần kỳ!".

Tô Anh nói: "Hình như anh rất sợ A Triết?".

Lâm Thành Phong bị đâm đến chỗ đau, bắt đầu đề: "..... Em không sợ?".

"Sợ." Tô Anh nhàn nhạt đáp, bởi vì ánh đèn kỳ mờ mà càng có vẻ trầm thấp: "Em sợ A Triết thật sự đang lừa dối em"

"....." Anh sợ chính mình mở miệng một cái lại là một dao.

Đĩa trái cây và rượu được đưa lên, Lâm Thành Phong liền dặn bọn họ không có việc gì đừng tới quá rầy. Người phục vụ rất thức thời, cũng không hỏi nhiều, khép cửa lại lập tức rời đi.

Tô Anh liền đứng dậy đi đến trước cửa, nhìn ra bên ngoài xuyên qua một ô kính hình chữ nhật nhỏ trên cửa.

Lâm Thành Phong ngậm miệng đưa hấu bước lại đây, nhìn nhìn: "Còn chưa có bắt đầu đâu, qua ngồi một lát đi, đừng có gấp."

Tô Anh: "...Bắt đầu cái gì?"

Lâm Thành Phong: "....." Anh có chút khó nói, không tiện giải thích cho lắm. Huống chi Tô Anh là một cô gái, có đơn thuần như vậy, nói ra khẳng định sẽ dọa đến cô!

Đúng vào lúc này, có mấy cô gái xinh đẹp, quyến rũ lại ăn mặc cực kỳ chau chuốt lục tục đi vào phòng đối diện. Trong đó có một người mà Tô Anh không chỉ nhận ra, còn từng gặp qua, trong ba năm tới sẽ cực kì thành công - đó là Lý Văn Khê, đáng tiếc hiện tại cô ta mới chỉ là một diễn viên hạng ba.

Tô Anh: "....." Không cần giả bộ nữa, sắc mặt của cô cũng đã rất khó nhìn.

Lâm Thành Phong bị nước đưa hấu làm sặc đến ho khan, nhanh chóng giải thích: "Tô Anh, em đừng hiểu lầm, Khương Tứ luôn chương măt mấy loại người mẫu lăng lo như này! Còn Lý Văn Khê kia, cô ta là người của Đào Nhiên, em biết đó, nhà của Đào Nhiên chính là đầu tư mắng điện ảnh, kia là cái gì... Đừng không?"

Tô Anh à một tiếng, bắt đầu hoài nghi rốt cuộc Khương Triết mà mình quen biết có chân thực hay không.

Cô trầm mặc.

Lâm Thành Phong còn lo lắng Tô Anh giận dữ: "Khương Tứ có thói ở sạch, những cô gái không sạch sẽ đó, anh ấy tuyệt đối sẽ không chạm vào, em yên tâm. Chính là Đào Nhiên kia ham chơi, nóng lạnh gì cũng ăn, người nào cũng đưa vào miệng được, haizz"

Tô Anh nói: "Nhưng trước đây chúng em cùng nhau chơi không có như vậy mà?"

Tô Anh cùng Khương Triết ở bên nhau đã một thời gian, Đào Nhiên kia trong miệng Lâm Thành Phong thì cô cũng gặp qua rồi, ngồi cùng bàn ăn qua vài lần, là một chàng trai khí phách hào sảng, căn bản nhìn không ra anh ta sẽ bao nuôi tiểu mình tinh — tuy rằng mấy năm sau đó thì tin tức như vậy cũng không hiếm thấy.

Lâm Thành Phong buống tay: "Vậy còn không phải có em ở đó, Khương Tứ không cho chơi, anh ấy không cho, ai còn dám chơi?"

Tô Anh vẫn trầm mặc, cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa, cánh cửa màu đỏ sậm đóng chặt, như là ngăn cách lại hai thế giới.

Cô sẽ chia tay với Khương Triết, nhưng cô không muốn chia tay trong bình đạm yên ắng như vậy.

Lâm Thành Phong lo lắng vì thấy Tô Anh an tĩnh kì lạ, chọc chọc trán cô: "Tô Anh, em giận à?"

Tức giận...

"Không có." Tô Anh mím mím môi: "Em muốn đi toilet."

Cô kéo cánh cửa nặng nề, nhắc bước muốn đi ra.

Lâm Thành Phong muốn ngăn cô: "Nơi này có toilet."

Tô Anh chỉ nói: "Em quay lại liền." rồi lập tức rời đi.

Lâm Thành Phong lo lắng Tô Anh xúc động đi tìm Khương Triết, nhưng xác thật Tô Anh không dừng lại ở cửa đối diện, bước chân nhanh chóng lướt qua. Có lẽ là chuyện vừa rồi làm Tô Anh thật thương tâm, lại không muốn khóc ở trước mặt anh, cho nên mới đi ra ngoài trốn tránh...

Một lát sau, trong đầu anh đã nghĩ ra một đồng cảnh ngược luyến tình thâm! Tô Anh là người bị ngược, Khương Triết thành đại ma đầu...

Anh không đuổi theo cô.

--

Tô Anh thật sự đến toilet.

Ở cùng Lâm Thành Phong, anh luôn lo lắng đủ kiểu, nhìn cô chăm chăm không cho cô làm chuyện xúc động. Tô Anh lại không cần Lâm Thành Phong cẩn thận như vậy.

Đã đi vào nơi này, còn muốn lên lút trở về?

Đương nhiên không.

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh của mình ở trong gương, cô nhẹ nhàng cong môi.

Tô Anh đứng một lát trong toilet, đánh giá thời gian đi ra ngoài. Quả nhiên cô nhìn thấy vị giám đốc ban này ra vào phòng Khương Triết, anh ta dẫn theo bốn người phục vụ bụng bía và trái cây đang bước nhanh chân.

Trong lúc lo lắng, Tô Anh sắp đuổi kịp.

Đường đi thông suốt, cô lại có ý đi chậm một đoạn, đôi khi cũng chạm họ ở khúc rẽ.

Cho đến khi giám đốc kia mang theo người đi vào phòng bao, lúc này Tô Anh mới cất bước đuổi kịp.

Có một loại người như vậy, bất luận đi đến chỗ nào, bất luận anh làm cái gì, cho dù là không nói một lời, anh cũng là vai chính trời sinh.

Gỡ phút này, chàng trai mặc bộ đồ đen đang lười biếng dựa ở chỗ đó, khoe miệng mỉm cười, mày kiếm khẽ nhếch, bộ dáng tùy ý tàn mạn vô cơ hấp dẫn vô số ánh mắt. Ánh đèn mờ nhạt càng làm cho sự hấp dẫn ấy nhiễm thêm chút dụ hoặc.

Tô Anh liền đứng ở ngoài cửa, nhìn Khương Triết, Khương Triết của ba năm trước đây.

Cô phát hiện mình rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức cô còn có thể chú ý tới Đào Nhiên đang nói chuyện cùng Khương Triết.

Đào Nhiên cũng có một gương mặt trời hoa gheo nguyệt. Mẹ anh ta từng là ảnh hậu ba năm liền, sau đó gả vào hào môn mới bắt đầu tránh bóng lo làm bà chủ gia đình, thỉnh thoảng mới tham dự các buổi thảm đỏ cùng các loại lễ trao giải. Sau khi sinh Đào Nhiên thì địa vị cũng cô, thành công trong cuộc sống, không ít người cực kì hâm mộ.

Đào Nhiên cực kỳ giống mẹ, ngoại hình có ba phần phóng khoáng bảy phần phong lưu, một đôi mắt đào hoa ngà ngời, một đôi môi mỏng bạc tình.

Anh ta nói đến khúc hào hứng, cười ha ha, ôm chặt Lý Văn Khê ở bên cạnh rồi hôn má cô ta một cái. Lý Văn Khê cười, nép người dựa vào anh như chú chim nhỏ.

Bên cạnh Khương Triết cũng có một cô gái, chỉ là ngồi cách xa anh một cánh tay, tui thân không dám tới gần.

--

Giám đốc đang cúi đầu khom lưng tiếp đón rốt cuộc cũng chú ý tới ngoài cửa có một người đang đứng, còn là một cô gái xinh đẹp.

Cô gái với mái tóc dài lười biếng xòa trên vai và trước ngực, trang điểm nhàn nhạt, chiếc váy màu trắng dài ngang đầu gối có tay lỡ, bộ ngực no đủ, dưới làn váy là đôi chân thẳng tắp trắng nõn...

Ông lập tức nhu mày, đưa cho người phục vụ đi cùng một ánh mắt.

Cô gái này vừa nhìn liền biết chính là tới dự đồ Khương Tứ, nhưng mà đến nhầm địa phương rồi.

Khương Triết thích cô gái sạch sẽ là bí mật được công khai trong giới, vì dễ gây đúng chỗ ngứa, nhiều người bỏ không ít công phu trên phương diện này. Đáng tiếc là tính tình anh biến đổi thất thường, vui buồn không rõ, rất ít người có thể lấy lòng anh.

Sao giám đốc có thể để cho một cô gái bên ngoài tìm được cơ hội tiếp cận Khương Triết? Khương Triết tức giận, ông cũng không yên.

Người phục vụ kia hiểu ý, lặng yên không một tiếng động đi đến bên cạnh Tô Anh: "Tiểu thư, xin hỏi cô có cần giúp gì không? Xin đi theo tôi, chúng tôi sẽ tận lực thỏa mãn nhu cầu của cô."

Tô Anh mỉm cười: "Đừng lo lắng, tôi không phải tới để gây sự."

Lúc này người phục vụ mới chú ý tới ngoại hình của Tô Anh, thật đẹp. Cô cười lộ lên rất trong sáng, dịu dàng trả lời làm anh đột nhiên xấu hổ. Vậy mà anh đã cho rằng cô giống như cô gái trước kia tới để nhìn lên...

"Vậy..... Tôi đưa cô đi chỗ khác?". Anh cũng không hề quên chức trách của mình, những người ở bên trong phòng, một vị anh cũng đặc tội không nói.

Tô Anh cũng không lập tức rời đi.

Vừa lúc đó có một cô gái tóc ngắn mặc chiếc váy vàng bó eo đi ra, nhìn thấy Tô Anh, cô ta đánh giá cô từ trên xuống dưới. Nhìn không ra thương hiệu của váy, son môi, túi xách, giày...

Trừ bỏ mặt có thể nhìn, đáng tiếc trên đời này nữ nữ quá nhiều, cô tầm tặc hai tiếng lác đầu: "Em gái à, chị thấy em vẫn nên trở về đọc sách đi!".

Tô Anh cũng không nhìn cô ta, vẫn nhìn về phía trong phòng: "Ngại quá, tôi đã tốt nghiệp."

Cô gái này, cô không nhớ ra được cũng không quen biết, xem ra bất luận là hiện tại hay tương lai cũng chẳng có tiền đồ gì.

Người phục vụ nhện ra được cô gái ở trước mắt, là tiểu nhân nhân mới của Triệu Vũ, tên là Phán Phán, một người mẫu ắt ơ. Có ta rất biết già ngay thơ trước mặt Triệu Vũ, nghe nói đã nhận được vai diễn trong một vở kịch, hơn nữa được Triệu Vũ ưu ái nên lòng dạ cô ta càng tăng lên.

Sắc mặt Phán Phán hơi bực, cúi cái móng tay tốn 888 tệ để chăm vuốt ra mà chọc trán Tô Anh: "Chỉ đây có lòng tốt nhắc nhở, cô lại không biết tốt xấu!".

Tô Anh nghiêng đầu, khẽ cau mày, trong lúc vô tình ánh mắt liếc lại đây làm trong lòng Phán Phán hơi rung mình, bỗng nhiên cô thấy khẩn trương! Cứ cảm giác... ánh mắt này rất quen thuộc?

Đúng, giống Khương Triết.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chạm mặt

Edit: Thiên Hình

Beta: heka

Cô gái này nhìn có vẻ ôn nhu mỹ lệ nhưng ánh mắt mỉm cười khi liếc xéo của cô ta lại giống Khương Triết như đúc!

Đến nay Phán Phán còn nhớ rõ, mấy tháng trước, khi lần đầu tiên nhìn thấy Khương Triết, cô đã rất vui mừng và kích động. Cô có đã tâm, có thực lực, nếu đã quyết định đi tới tất, không bằng chọn một ông chủ tốt? Trước đây cũng có nghe người ta nói qua, Từ thiếu Khương gia là một nam hiểm gặp, khi vũ hiên ngang, đáng người trác tuyệt, làm người rộng rãi, ra tay hào phóng, nghe nói ngay cả một số người đang nổi tiếng cũng muốn nịnh bợ anh ta.

Ngày đó vừa thấy quả nhiên không làm cô thất vọng, Khương Triết có bề ngoài tuấn lãng, đáng người cao lớn, bộ quần áo khá mỏng vảy lấy cơ bắp rắn chắc, mỗi một thứ đều làm cho cô động tâm...

Nếu cô đã động tâm, đương nhiên sẽ dùng tất cả thủ đoạn để đến bên cạnh Khương Triết, lại không nghĩ rằng khi Khương Triết phát hiện ra ý đồ của cô, chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua.

Cái thoáng nhìn kia, trong phút chốc khiến cho lòng cô lạnh đi, không có cơ hội.

Sau đó, cô nghe một người chị em nói: "Cô ngốc à, trong giới ai không biết Khương Từ thích thiếu nữ thuần khiết sạch sẽ, còn phải là xử nữ, cô khẳng định là không có cơ hội đâu!".

Đúng, thiếu nữ thuần khiết sạch sẽ, giống như thiếu nữ trước mắt vậy.

Váy dài trắng tinh, tóc dài xõa trên vai, khuôn mặt mỹ lệ, đôi mắt trong trẻo như mực, khi cười lên khẳng định là nhẹ nhẹ, ngọt ngào...

Vừa vặn là bộ dáng mà cô chán ghét nhất!

Cô ta nhủ thầm, đột nhiên đẩy về phía Tô Anh một cái: "Mau rút đi! Cũng không nhìn xem đây là nơi nào, muốn tới là có thể tới sao?".

Phán Phán đột nhiên biến đổi thái độ làm người khác kinh ngạc!

Phục vụ sợ sẽ náo loạn, quấy nhiễu đến hứng thú của đám người Khương Triết, đến lúc đó chỉ có anh là người chịu tội! Lại sợ Phán Phán sẽ thổi gió bên tai trước mặt Triệu Vũ, tình thế vô cùng khó xử, không ngờ Phán Phán lại ra tay trước một bước!

Phản ứng của Tô Anh còn nhanh hơn phục vụ rất nhiều, Phán Phán đẩy tới, cô liền bắt lấy tay của đối phương, nhủ thầm: "Tiểu thư, cô hãy bình tĩnh một chút."

Phục vụ: "... Sao hẳn cảm thấy cô gái này quá mức bình tĩnh rồi? Nếu là người khác thì đã phải nhảy dựng lên!

Phán Phán rút tay hai lần vẫn không thoát được, không khỏi tức giận hơn: "Buông tay! Tôi nói cô buông tay ra!".

"A."

Tô Anh buông tay, Phán Phán dùng sức tránh thoát, cô ta dùng sức quá mạnh, vô ý một cái liền lao đao hai lần sau đó lui lại mấy bước, va mạnh vào cánh cửa.

Một tiếng "Ầm" vang lên.

"Cô!".

Rất cuộc tranh chấp ở cửa cũng khiến những người trong phòng chú ý. Không lâu sau đã có mấy phụ nữ vây kín trước cửa.

"Đây là ai thế? Sao lại náo loạn ở đây vậy?". Người hỏi là một cô gái trang điểm quyền rũ, ánh mắt nhìn Tô Anh mang theo khinh miệt, hẳn là cũng giống như Phán Phán, xem Tô Anh trở thành một cô gái có lợi thế để câu dẫn Khương Triết.

"Không quen biết, chắc là nghe được tin tức từ chỗ nào đó?".

"Thật là, cũng không nhìn xem đây là nơi nào, cứ xông loạn như vậy?".

"E là muốn tiền đến điên rồi!".

Bọn họ đánh giá Tô Anh từ trên xuống dưới, tổng kết: "Bộ dáng này... Vì Từ thiếu mà đến sao?".

Tô Anh không nhện được muốn cười ra tiếng, rất tốt, ồn ào càng lớn càng tốt.

Trên mặt cô vẫn bảo trì nghi hoặc như cũ: "Các cô đang nói gì vậy?".

Mọi người đồng loạt cười: "Còn giả ngu? Đã già đến rất giống như vậy còn gì."

Tô Anh khó hiểu, nhưng chàng trai phục vụ lại hiểu rõ. Mỗi lần Khương Từ đến đây cũng sẽ gặp được một hai cô gái như vậy, muốn nịnh bợ hoặc là hấp dẫn sự chú ý của Khương Từ. Xem nhiều, nhìn quen, lại gặp Tô Anh, đương nhiên cũng xếp cô vào loại con gái đó.

Anh có cảm tình tốt với Tô Anh, huống chi gặp qua không ít người, nhãn lực vẫn phải có, trực giác nói cho anh biết Tô Anh không phải loại phụ nữ ái mộ hư vinh.

Anh khom người tiến lên nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, quấy rầy mọi người. Tôi sẽ mang vị tiểu thư này rời đi!". Lại nói thêm mấy câu thật xin lỗi, giống như anh có thói quen xin lỗi người khác.

Dù cho Phán Phán có tức giận, nhưng có nhiều người nhìn như vậy, cô cũng muốn bảo trì phong phạm rộng lượng, liền phát phát tay: "Hừ, anh mang cô ta đi đi, sau này biết nhìn một chút, đừng có ai cũng có thể cho vào! Đến lúc đó gây ra việc..."

Phục vụ liền tay vâng dạ, ý bảo Tô Anh đi cùng anh ta.

Tô Anh mở miệng khó hiểu: "Các người là ai? Tôi không hiểu các người đang nói cái gì."

Phán Phán: "..."

Những người khác: "..."

Phán Phán: "Cô đừng có không biết tốt xấu!".

Cô gái có lớp trang điểm thật dày lên tiếng cảnh cáo, như thể nếu Tô Anh lại không thành thật, cô ta sẽ khiến cho Tô Anh đẹp mặt!

Quả thật Tô Anh là một nhân vật nhỏ, nhưng cô đã từng kết hôn với Khương Triết ba năm. Trong ba năm đó, Tô Anh đi theo bên cạnh Khương Triết và Trình Ngọc Thụ, gặp qua những nhân vật lợi hại gấp trăm ngàn lần so với Phán Phán, cô sẽ sợ dạng phụ nữ nhỏ bé ngang ngược sắc lảo này sao? Chút thủ đoạn như vậy cô thấy thật churong mắt.

Tô Anh cười: "Đúng vậy, tôi thật sự có chút không biết tốt xấu, cô phải làm sao bây giờ?".

"Cô!".

Tô Anh tiếp tục nói: "Nơi này chính là Bách Nhạc Môn, mở cửa lớn đón khách, tôi quang minh chính đại đi vào, không trêu chọc thị phi gì, há có thể để cho cô điều vô dương oai đuổi tôi đi?".

Chàng trai phục vụ bật cười trong lòng, cô gái này thật thông minh, lại lấy Bách Nhạc Môn ra làm lá chắn. Quả nhiên, Phán Phán có thể chỉ vào mũi mắng Tô Anh, nhưng lại không dám ở trong địa bàn Bách Nhạc Môn nói nửa câu không phải với Bách Nhạc Môn.

"Tô... Hoa nhài!". Một anh chàng có râu quai nón dài, đội mũ rom lớn đột nhiên từ đối diện đi ra, anh mặc quần đùi có hoa văn hai màu đỏ và xanh, cùng với áo sơ mi ngắn tay, trên mũi treo một chiếc kính râm, ngẩng đầu uốn ngực, vô cùng xa hoa xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Lâm Thành Phong có ý dè dặt giọng nói: "Tô hoa nhài, anh chờ em hồi lâu, thì ra em ở chỗ này. Những người này... Ai vậy?".

Tô Anh nhìn lướt qua: "Không quen biết."

Lâm Thành Phong: "Úm, vào đi"

Phán Phán kinh ngạc đánh giá Lâm Thành Phong, xì cười một tiếng: "Đúng, đúng, đúng, cô mau đi đi, tôi không quấy rầy chuyện tốt của cô."

Lời này cực kỳ ái muội.

Hiển nhiên, tất cả mọi người hiểu lầm Tô Anh có quan hệ với "Lão gà" kia, tiếng cười không hề che giấu càng lúc càng lớn, nhìn Tô Anh và Lâm Thành Phong với ánh mắt cực kì nghiền ngẫm

Lâm Thành Phong không hề che giấu sự hung tợn trong ánh mắt, chỉ là Phán Phán không thấy. Ở chỗ này, người có quyền thế đều ở phòng bao sau lưng cô ta, một gã đàn ông ăn mặc màu sắc rực rỡ thật không có gì dễ sợ.

Lâm Thành Phong nên giấu mỉm cười, mấy người phụ nữ này, ai mà không dùng mọi biện pháp muốn lên giường anh? Nhưng anh chỉ thay đổi quần áo, vậy mà liền dám cho anh cái sắc mặt này sao?

Nếu không phải Khương Tứ đang ngồi trong kia, chỉ cách Tô Anh có một bức tường..

Động tĩnh ngoài cửa quá lớn, giám đốc vài lần đưa ánh mắt muốn phục vụ xử lý nhanh một chút nhưng lại không hề có hiệu quả, rốt cuộc hấp dẫn được ánh mắt của Đào Nhiên vốn đang nói hứng khởi, anh ta hỏi: "Bên ngoài sao đấy?".

Giám đốc cười ha ha: "Tứ thiếu có mị lực, không người nào có thể chặn lại."

Khương Triết sớm đã thành thói quen, cần tàn thuốc lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên sofa, ánh mắt đen nhánh tùy ý đảo qua.

Mở mở tối tối, trong những bóng người hỗn loạn anh thấy được một mảnh màu trắng.

Lúc này, một phục vụ nam bước nhanh đến, ở trước mặt giám đốc thì thào vài câu, tuy rằng giám đốc đang cười nhưng sắc mặt lại không tốt cho lắm

"Thật xin lỗi Tứ thiếu, tôi có chút việc phải đi, nếu có yêu cầu gì ngài cứ việc phản phó."

Dứt lời, ông ta xoay người đi ra ngoài, sắc mặt đã không còn vẻ ôn hoà vừa rồi

Đứng nhìn ông ta khom lưng uốn gối với Khương Triết mà đánh giá, ông ta cũng là dạng người tàn nhẫn, dám gây chuyện ở Bách Nhạc Môn, chán sống rồi!

Ông ta xuất hiện khiến vẻ đặc ý trên mặt Phán Phán càng sâu, đôi mắt nhìn Tô Anh có một loại ngao mạn cao cao tại thượng và trào phúng

Lâm Thành Phong làm một cái sắc mặt với Tô Anh, muốn cô đi qua bên anh, đợi chút nữa bị phát hiện cũng dễ trốn hơn!

Tô Anh thấy đôi mắt anh như bị rút gân, bắt đắc dĩ phải thỏa hiệp.

Ai ngờ khi có mối vừa cất bước, Phán Phán vươn chân tới chặn lại, Tô Anh không cẩn thận, tiện thể tàn nhẫn đạp một cái lên chân cô ta!

"A!". Phán Phán đau nhức thét một tiếng chói tai, cuối cùng không nhịn được hung hăng đẩy về hướng Tô Anh. Tô Anh bị cô ta đẩy thì chói với giống như chim nhỏ, Lâm Thành Phong bị dọa thiếu chút nữa rớt râu xuống, anh bước một bước dài ôm Tô Anh vào trong ngực!

Cô gái nhỏ xinh luôn có thể kích phát ý muốn bảo hộ của đàn ông, huống chi anh thấy Tô Anh khó chịu nhu mày.

"Con nhỏ thôi kia, cô phải muốn tìm chết hay không! Đám bất nạt bê hoa nhài!". Lâm Thành Phong bạo nộ, đá một chân qua, trong tư điển của anh không có câu nói không đánh phụ nữ - nếu không phải khoảng cách quá xa, Phán Phán hét lên một tiếng chạy trốn, nhất định cô ta sẽ bị anh đá bay đi!

"Bến me cô đi, cô là cái thứ gì! Triệu Vũ khôn kiếp kia bị mù mắt mới coi trọng cô?!". Lâm Thành Phong thẳng thắn dễ xúc động. Tô Anh bị thương ở trước mặt anh đã làm anh cực kì tức giận, nên cũng quên luôn Khương Triết ở bên kia bức tường, hai tay anh vẫn còn duy trì tư thế lúc đỡ Tô Anh, đôi mắt trừng lớn nhìn Phán Phán và đám người giám đốc.

Tô Anh đẩy đẩy, sức lực của đàn ông rất lớn, cô bị đập mạnh vào ngực anh nên vô cùng khó chịu: "Thành Phong, em không có việc gì."

Lâm Thành Phong hừ một tiếng: "Chờ đó, ông đây cho các người đẹp mặt!".

Ánh mắt của Phán Phán đã biến thành khiếp sợ, lão già ăn nặc màu sắc rực rỡ này biết Triệu Vũ sao? Qua giọng điệu và thái độ vừa rồi có thể thấy là vô cùng quen thuộc lẫn nhau..

Sắc mặt cô ta đột nhiên trắng bệch, Triệu Vũ là cơ hội mà cô ta phải mất rất nhiều sức lực mới có được, nếu...

Cô ta đang lo trái nghĩ phải, lại phát hiện lão già vừa rồi còn điều vô dương oai phải đối phó với cô ta lại không nói tiếng nào, ánh mắt đột nhiên lo lắng nhìn trái nhìn phải, trên mặt không còn chút tàn nhẫn nào, cuối cùng dứt khoát quay lưng, giấu mặt đi.

Như là chuột thấy mèo vậy, thu hồi móng vuốt.

Mà cô gái còn trong lồng ngực anh ta, chớp đôi mắt nhìn chăm chăm vào phương hướng nào đó, bộ dáng kia, vậy mà có vài phần ngoan ngoãn.

Chung quanh đột nhiên an tĩnh.

Một người đàn ông mặc đồ đen đi đầu được mọi người vây quanh, mặt mày tuấn lãng, mắt đen như mực, sống mũi cao thẳng, bởi vì mấp máy môi mà hàm dưới căng lên, tươi cười trên mặt anh đã biến mất, bởi vì quá mức bình tĩnh, ngược lại làm cho anh thêm vài phần lạnh lùng!

Không khí an tĩnh, mọi âm thanh đều bị biến mất.

"Tô Anh, lại đây."

Ánh mắt chàng trai đen lấy thâm thúy, nhìn chăm chăm vào cô.

Giờ khắc này, Tô Anh trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Mà những người lúc trước làm khó Tô Anh, giờ phút này trong lòng khó chịu giống như ăn phải cám bã, ngoài ý muốn, kinh ngạc, nghĩ mà sợ...

Thì ra cô gái này có quen biết với Khương Tứ?!

Tô Anh không nhúc nhích, nhìn anh với ánh mắt bình yên trầm tĩnh.

Khang Triết tức giận đến mức bật cười, cho rằng che mặt thì anh không biết giả dãn ông hoa hoa kia là ai sao?

"Lâm Thành Phong, còn không lấy cái tay bẩn của cậu ra."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Anh là ai?

Edit: heka

Beta: Thiên Hình

"Tô Anh, lại đây!".

Anh tăng thêm ngữ khí.

Có rất nhiều người sợ Khang Triết, nhưng người thấy anh thật sự tức giận thì lại rất hiếm. Tính cách cực kỳ lạnh lùng, rất ít khi bị mất khống chế, hiện giờ lại to tiếng trước mặt nhiều người, thật đúng là lần đầu tiên!

Tô Anh là ai thì không ai biết, nhưng Lâm Thành Phong...

Người có thể đứng ở chỗ này, ai lại không biết Lâm Thành Phong?

Có người hít một ngụm khí lạnh!

Quả nhiên, lão già lòa loét kia xoay người lại, nghẹn một hồi, rụt rè: "... Từ ca..."

Phán Phán thiếu chút nữa té xỉu!

Đào Nhiên khoanh tay trước ngực, năng nạng cầm mà cười: "Vầy là, hiện tại mọi người đang chơi cái trò gì đây? Show hóa trang à?"

Triệu Vũ nhướn mày: "Hình như vừa rồi tôi nghe được có người mắng tôi là khốn kiếp, mất mủ?"

Lão già ăn mặc toàn thân rực rỡ đang cúi đầu, chấp tay sau lưng, túi thân đứng ở chỗ đó, như là đứa trẻ bị thầy giáo phạt khi còn bé.

Trương phản rất lớn với anh là cô gái bên cạnh anh. Cô mặc váy dài màu trắng, ánh mắt điềm tĩnh ôn hòa. Cô chớp đôi mắt nhìn Lâm Thành Phong, giống một thiếu nữ vô tri không hiểu được vị sâu khổ, đương nhiên càng không cảm thấy mình sắp lâm vào họa lớn.

Đào Nhiên cùng Triệu Vũ yên lặng thấp một ngọn nến (*án ý như cầu nguyện*) cho Tô hoa nhài. Bọn họ không quên được vừa rồi khi nghe thấy giọng của Lâm Thành Phong, sắc mặt Khang Triết đột nhiên biến đổi! Trước khi bọn họ kịp phản ứng, Khang Triết đã bước ra tới, cũng quả thật không làm cho bọn họ thất vọng...

Lâm Thành Phong gần cổ biện giải: "Còn không phải do con nhỏ tôi kia bắt nạt bé hoa nhài, còn gạt chân cô ấy, đẩy cô ấy, mắng cô ấy không biết tốt xấu rồi uy hiếp, còn muốn đuổi người đi, bằng không em sẽ phát hỏa sao!". Đáo mắt một cái, chuyển sang nhỏ giọng nói thầm "Bằng không cũng sẽ không bị phát hiện..."

Anh tự nhận mình nguy trang hoàn mỹ, ai nhận ra được?

Triệu Vũ cười, sắc mặt trầm xuống, nhìn về phía Phán Phán.

Phán Phán mặt mày trắng xanh, nói năng lộn xộn xa tay giải thích: "Không phải không phải, vì em thấy cô gái này lên lút ở cửa, em sợ cô ấy là người xấu sẽ xúc phạm tới anh, cho nên mới báo cô ấy đi... Đúng rồi, người phục vụ này có thể làm chứng! Cô ấy thật sự lên lút ở cửa, không có ý tốt, đúng không!". Cô chỉ vào Tô Anh mà nói.

Người phục vụ nói: "Tô tiểu thư đi ngang qua mà."

Phán Phán: "..."

Cô bị kịch phát hiện Đào Nhiên nhử mấy nhìn cô, trên mặt không hề che giấu phiền chán.

Ngay cả Khang Triết cũng quét mắt liếc cô một cái, ánh mắt lạnh băng.

Người đứng ở bên cạnh cô tự giác tránh ra, cô đơn độc đứng ở chỗ đó, nắm chặt hai nắm đấm, run bần bật.

Xong rồi.

Nếu ở khi khác, những chàng trai ưu tú này nhìn đến cô, cô sẽ thật vui thật kích động. Nhưng giờ phút này, cô chỉ cảm thấy sợ hãi.

Xong rồi, thật sự xong rồi.

Cô hung hăng trừng Tô Anh!

Triệu Vũ quay đầu đi, thì thầm vài câu với giám đốc kia, giám đốc liên tục gật đầu xum văng, trong lòng cũng thở phào một phen. Vừa rồi ông đi ra chính là muốn đuổi cô gái xa lạ kia đi, may mắn trời xui đất khiến, Phán Phán lại gây họa với Lâm Thành Phong trước, tri hoãn hành động của ông, nếu không...

Nhìn qua liền thấy cô gái đó có quan hệ không tầm thường với Khang Triết.

Ông không dám nghĩ tiếp, lập tức mang theo người phục vụ mời Phán Phán rời đi. Phán Phán cắn môi đỏ khóc lên, lại không dám xin tha, càng không dám nói không, chỉ có thể nhìn Triệu Vũ rồi cam chịu rời đi.

Đại khái đây chính là nỗi bi ai của kẻ phụ thuộc vào người khác.

Tô Anh cũng từng là kẻ phụ thuộc vào Khang Triết, anh cho cô tất cả, danh lợi, tài phú, địa vị. Nên khi cô mất anh thì bản thân cũng không đáng một đồng.

Người như vậy, cũng chẳng đáng để được thương xót.

"Anh Anh, lại đây."

Chàng trai đứng trên mọi người thường có ngữ khí này là bởi vì anh ta ở vào địa vị cao đã lâu nên quen ra lệnh, nhưng giờ phút này lời nói của anh thoáng chậm lại, trầm thấp hơn, là dụ hoặc khác với ngày thường.

Hướng chỉ chàng trai như Khang Triết, dụ hoặc như vậy vô hình trung liền trở nên lớn hơn nữa.

Tô Anh cảm giác mình sắp bị nhìn chăm chăm thành bia ngắm, những ánh mắt nhìn trong cùng ẩn chứa ghen ghét, không cam lòng gần như muốn xuyên thủng cô! Ánh mắt như thế cô cũng không xa lạ, bất luận là trước hay sau khi gã cho Khang Triết, nơi nào cũng sẽ gặp người không có ý tốt. Sau khi chịu thiệt qua vài lần, rốt cuộc cô cũng thông minh hơn, không dám dễ dàng tin tưởng một người nào nữa.

Cô trầm mặc, không mỉm cười đi đến bên cạnh anh như thường ngày.

Mây kiếm của anh hơi nhấc lên.

Đây là động tác khi anh không vui hay tức giận, Tô Anh yêu Khang Triết, ở bên anh nhiều năm, sớm đã hiểu rõ hết thói quen cũng như sở thích, tính nết của anh.

Lâm Thành Phong lặng lẽ dùng khuỷu tay huyếch Tô Anh, cúi đầu, chỉ đáo trông mắt qua đây nhìn cô, nhỏ giọng nói: "Kêu em kia." Không phải bị dọa ngu rồi chứ!

Tô Anh như mới tỉnh khỏi mộng.

Cô nhìn Khang Triết, nghi vấn: "A. Anh là ai?"

"!".

Lâm Thành Phong kính ngạc trừng lớn đôi mắt, quay phắt đầu lại nhìn Tô Anh.

Tô Anh về mặt vô tội.

Lại nhìn Khương Triết, anh hít vào một hơi, hiển nhiên là cũng bị Tô Anh khẩu xuất cuồng ngôn làm cho cả kinh không nhẹ!

Đào Nhiên xi một tiếng, cười đến toàn thân phát run, Triệu Vũ cũng nhin không được che miệng cười trộm. Bé hoa nhài này, cũng thật thú vị!

Càng miễn bản đến những người khác ở đây đều là về mặt mờ mịt khó hiểu, bị đánh một cái trời tay không kịp!

... Tình huống này là thế nào?

Tô Anh kỳ quái: "Đúng là tôi có một bạn trai rất giống anh, nhưng anh ấy ra nước ngoài chưa về, đừng nói anh là anh em song sinh của anh ấy chứ?".

Lâm Thành Phong bội phục đến tự véo đùi mình: Trời, còn có thể chơi như vậy? Lợi hại!

"Ha ha!". Đào Nhiên và Triệu Vũ không nhịn nổi, cười ha ha: "Khương Tứ, cậu có anh em song sinh lúc nào thế, sao chúng ta lại không biết? Khi nào mới giới thiệu đây?".

Ngày thường khi Tô Anh ở cùng bọn họ thoạt nhìn là cực kì ngoan ngoãn, có lẽ là sợ người lạ, cô thường xuyên xấu hổ mà nhỏ giọng chào bọn họ một tiếng, sau đó an tĩnh đi theo Khương Triết, Khương Triết đi chỗ nào cô liền đi chỗ ấy, tựa như cái đuôi nhỏ của anh.

Gọi cô là bé hoa nhài, liền cảm thấy đặc biệt ngọt.

Không nghĩ tới cái đuôi nhỏ này gần gũi lên cũng nhanh mồm dẻo miệng, làm người ta buồn cười chết mất.

Lâm Thành Phong lặng lẽ gờ ngón tay cái lên, nhỏ giọng nói: "Bé hoa nhài, gan cũng thật lớn!".

Khương Triết thật đúng là chưa từng bị người hỏi qua như vậy, ai mà không quen biết anh? Rồi ai mà có cơ hội hỏi anh: anh là ai? Anh không giận mà cười: "Anh là ai?".

Ngay cả khi đi học, anh cũng chưa từng tự giới thiệu bản thân.

Anh không hề chờ Tô Anh lại đây, mà tự mình đi qua.

Lâm Thành Phong âm thầm kêu trời rồi, nhón mũi chân lùi về sau, anh không có lá gan lớn như Tô Anh! Tô Anh có náo loạn, cuối cùng vẫn là bạn gái của Khương Triết, Khương Triết không có khả năng làm gì cô, dù có làm gì, đó cũng là...

He he, đúng không? Anh thì không giống vậy, từ nhỏ bị đấm mà lớn lên, càng lớn bị đánh càng nặng! Anh sợ đau! Muốn chạy trốn!

Tô Anh không to gan, ít nhất khi Khương Triết tới gần, cô không cách nào phủ nhận được nội tâm khẩn trương của mình. Bất luận là Khương Triết ba năm trước đây hay là ba năm sau, anh vẫn là anh, kiểu ngạo bá đạo, không ai bì nổi!

Chàng trai nện bước không nhanh không chậm, anh đi tới gần cô, đôi mắt khóa lấy cô thật chặt, như là con mồi anh tìm kiếm đã lâu!

Tô Anh bị nhìn chằm chằm đến kinh hãi, không tự chủ được lùi một bước, đôi mắt một tiếng cười của anh.

"Biết sợ?".

"Chỉ là tôi không thích quá thân cận với người xa lạ."

Giờ khác này Khương Triết có cảm giác gì? Đại khái giống như là con mèo nhỏ mình nuôi bấy lâu rồi cuối cùng vươn móng vuốt rồi, chỉ là móng vuốt này lại duỗi về phía anh, điều này làm cho anh thật không vui.

Cuối cùng đã đến gần.

Khương Triết rất cao, khi cúi đầu nhìn Tô Anh, lại càng thêm có vẻ cô bé nhỏ nhắn nhu nhược.

Trong miệng anh nghiền ngẫm ni non: "Người xa lạ?".

Tô Anh: "Không phải sao?".

Khương Triết duỗi tay dài ra, nắm lấy bàn tay đang tạo thành nắm đấm của Tô Anh. Bàn tay anh rất lớn, sức lực rất lớn, gần như là hoàn toàn bao vây cô, không chấp nhận chút phản kháng nào.

Đốt ngón tay thô dài khô ráo cắm vào khe hở ngón tay, ngón tay thô ráp và hơi có vết chai thông thả vuốt ve lòng bàn tay Tô Anh, kích thích Tô Anh run run một cái, da đầu tê dại.

Anh lại cười.

Tô Anh có một thói quen cực kì không tốt, mỗi khi khẩn trương hoặc sợ hãi gì đó, cô luôn siết chặt nắm tay, lòng bàn tay nóng lên cháy mồ hôi.

Mà cái thói quen này đã bị anh phát hiện ra khi Khương Triết lần đầu tiên hôn cô.

Ngày lúc đó cô xấu hổ đến không dám nhìn anh, còn bởi vì nụ hôn kia mà hoảng hốt. Nụ hôn kia mềm nhẹ như mây, không có bá đạo như anh của ngày thường, mềm mại đến không thể tưởng tượng. Anh lại cười nhàn nhạt, hô hấp cũng không hề loạn, vỗ vỗ lòng bàn tay nóng hổi của cô mà nói: "Cô bé ngốc."

Rốt cuộc Lâm Thành Phong cũng đã đi chuyển ra được một đoạn xa, tất cả mọi người đang nhìn Khương Triết cùng Tô Anh, rất hợp với ý anh. Ai ngờ nháy mắt tiếp theo, Đào Nhiên cùng Triệu Vũ đột nhiên xuất hiện ở hai bên hông anh, mỗi người một tay ấn vai anh xuống.

Đào Nhiên cười xấu xa: "Tiểu Lâm Tứ của chúng ta muốn đi đâu vậy?".

Triệu Vũ trả lời: "Không phải muốn bước lên con đường dơ vòng (*chuồn đi*) đấy chứ?". Anh cúi đầu kẻ sát bên tai Lâm Thành Phong: "Cậu thật là càng sống càng ngốc, dám dẫn bé hoa nhài tới chỗ này, còn để cho người ta bắt nạt, không sợ Khương Tứ làm thịt cậu à?".

Tô Anh là khác biệt.

Bọn họ gặp qua Tô Anh vài lần, nhưng mỗi lần gặp mặt, bọn họ không thể mang bạn gái thì không nói, những nơi đi chơi cũng rất là đúng đắn. Trừ Tô Anh là một cô gái, còn lại tất cả đều là đàn ông trẻ khỏe, vậy mà thú vui duy nhất chính là đánh mặt chược, câu cá.

Trước đó bọn họ cũng giới thiệu cho Khương Triết không ít người. Có người thuận mắt, có người anh ấy nhìn một cái cũng không ưa nổi, đáng tiếc không có ai lâu dài, không quá hai ngày đã bị tổng cho một số tiền đuổi đi. Quen biết Khương Triết lâu như vậy, Tô Anh là cô gái duy nhất ở bên cạnh anh ấy vượt qua ba tháng.

Ai mà không nhìn ra? Khương Triết hy vọng Tô Anh có thể bảo trì sự thuần khiết của cô.

Lâm Thành Phong gục đầu xuống, cái lại: "Bắt nạt bé hoa nhài chính là bạn gái của anh!".

Triệu Vũ: "Đã không phải nữa rồi."

"... Đàn ông tồi!".

Đào Nhiên tát một cái lên ót Lâm Thành Phong: "Vẫn hăng hái phải không?".

Triệu Vũ nói: "Kháng cự sẽ bị nghiêm trị, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, cậu vẫn nên tự khai dĩ!".

Lâm Thành Phong: "Thẳng thắn thật thà, lao tù chờ đón!".

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Diễn trò

Edit: heka

Beta: 如意 Như Ý

Phòng bao to như vậy, bàn trà lớn đã bị dọn đi, thay vào đó là một chiếc ghế dựa màu đen. Ghế vừa nhỏ vừa lùn, Lâm Thành Phong thân cao 1 mét 8 ngồi lên nó liền co lại thành một khối.

Giờ phút này, anh cúi thân ngồi co ro trên ghế, ngược mắt nhìn ba hòn núi lớn trước mặt.

Lấy Khương Triết cầm đầu, Đào Nhiên cùng Triệu Vũ ngồi sau.

Khương Triết bắt treo hai chân dựa vào trên sofa, lấy ra một chiếc xi gà, dùng chiếc hộp quẹt vàng châm lửa. Anh giương mắt, nhìn Lâm Thành Phong.

Lâm Thành Phong run run, náo nức kể chi tiết từng chuyện: ngay trang bàn thân thể náo, dẫn Tô Anh đi vào Bách Nhạc Môn ra sao, rồi làm cách nào tránh thoát tầm nhìn của người quen để đi vào phòng bao. Anh cực kì thấp thòm, nói một câu xong lại nhìn không được nhìn lên biểu tình của Khương Triết.

Đào Nhiên vỗ tay trầm trồ khen ngợi: "Cậu được lắm Tiểu Lâm Tử, công phu này của cậu, có thể đi làm gián điệp rồi đó!".

Triệu Vũ hừ một tiếng, cười lạnh: "Tôi nói chứ cậu nguốc quá đi. Tô Anh kêu cậu tới, cậu cũng thật sự dẫn người đến? Có biết làm việc nữa hay không hả?".

Lâm Thành Phong giải thích: "Em có cực tuyệt rồi! Em cực tuyệt rất nhiều lần!".

Thấy bọn họ đều là về mặt có quý mới tin, anh lại rụt rụt cổ mà nói: "Còn không phải do em thấy bé hoa nhài sắp khóc rồi à..., cứ rầu rĩ không vui ngồi trước cửa sổ nhìn hoa nhài cô, không có biện pháp mà, hơn nữa cô ấy đáp ứng em nhìn một cái liền đi!".

Ai ngờ gặp được Phán Phán quý quái kia, hổng hết kế hoạch của anh!

Đào Nhiên cười ha ha nói: "Tôi còn không biết, thì ra Tiểu Lâm Tử của chúng ta biết thương hương tiếc ngọc như vậy nha?".

Lâm Thành Phong liên tục xoa tay, lắc đầu: "Không dám không dám, bạn gái của đại ca mà, đều là việc tiểu đệ nên làm."

Triệu Vũ chém một đao: "Cho nên cậu chỉ dám mang theo bạn gái của đại ca tới xem đại ca vui chơi với cô gái khác?!".

Lâm Thành Phong: "....."

Đào Nhiên xi cười một tiếng, vội che miệng.

Khương Triết nhìn về phía Triệu Vũ, Triệu Vũ tự cho mình hai bạt tai: "Ngại quá, lạnh mồm lạnh miệng, lạnh mồm lạnh miệng!".

Khương Triết nhắc chân cho anh ta một đạp: "Có biết nói chuyện không hả!".

Lâm Thành Phong cười trộm. Triệu Vũ ai da vài tiếng: "Nói sai rồi, nói sai rồi".

Khương Triết đứng lên: "Tôi đã báo cho Lâm đại ca tới đón cậu, chờ đó đi."

Lâm Thành Phong kêu thảm thiết: "Tứ ca! Đây là anh muốn mạng già của em mà!".

--

Tô Anh còn chưa rời đi. Khương Triết không cho thì cô chẳng đi được.

Cô bị Khương Triết bắt đi đến phòng bao trước mặt ngồi đợi, báo cô chờ anh trong chốc lát rồi anh đi tới phòng bao ở đối diện.

Lúc đó Lâm Thành Phong đang muốn chạy trốn, bị Triệu Vũ phui tay một cái ném trở về, khóa lại: "Đừng chạy lung tung, mấy ngày không gặp thật nhớ nhưng, chúng ta nói chuyện riêng một chút."

Lâm Thành Phong: T-T

Khi đó Đào Nhiên còn chớp chớp mắt với cô, nói với người phục vụ: "Phục vụ bạn gái của Tứ thiếu cho tốt, đừng có để cho người ta bất nạt. Đứng rồi, đưa ly sữa bò lại đây."

Còn vì sao lại muốn đưa sữa bò..... Huống hồ nơi này có sữa bò sao?

Tô Anh cảm thấy có thể là anh ta cố ý.

Đào Nhiên nói với cô: "Yên tâm, tiểu tử thúi kia da thô thịt chắc, chính là thiếu dạy dỗ."

Tô Anh: "Các anh đừng làm khó anh ấy, anh ấy nghe em nhờ mới....."

Đào Nhiên nói: "Biết mà." rồi đi mất.

Tô Anh vẫn còn đứng một lát, nghĩ đến Khương Triết. Quả nhiên, bất luận là ba năm trước đây hay là ba năm sau, anh vẫn là anh, cũng không có bất kì thay đổi gì.

Nơi này rất lớn, so với phòng vừa rồi thì phải to gấp đôi. Bàn cô, bọc cao, quầy bar... không thiếu thứ gì. Trên bàn bày đầy rượu vang, bia cùng với các loại đồ ăn vặt, các đạo cụ dùng để vui chơi rọi vãi trên mặt đất.

Điều duy nhất không bình thường là giờ phút này ngoại trừ cô, trong phòng cũng không có một ai.

Tô Anh nhặt lên một viên xúc xắc từ dưới đất.

Cô không lo lắng cho Lâm Thành Phong, dù có thể nào, cũng chẳng thể ăn thịt anh ấy được.

Giám đốc quả nhiên đưa tới sữa bò cùng trái cây tươi: "Tô tiểu thư, mời cô dùng. Còn có yêu cầu gì cô cứ việc nói."

Tô Anh nói cảm ơn, hỏi "Khương Triết đâu?".

Giám đốc trả lời: "Vừa rồi sau khi đi vào phòng đối diện, hiện tại còn chưa có đi ra."

Tô Anh gật gật đầu: "Vậy những người khác đâu?". Vài phút trước còn náo nhiệt rầm rộ, không ngờ hiện tại lại quanh quẽ như này.

"Tứ thiếu nói hôm nay tan tại đây."

Kỳ thật cũng không tan, chỉ là mấy người đó lại dời một nơi khác mà thôi.

Tô Anh muốn chạy, cũng không ai ngăn đón cô. Chỉ là cô mới vừa bước ra, giám đốc liền cười tùm tùm đi theo cô, dò hỏi cô có yêu cầu gì không? Tô Anh nói không có, ông cũng nửa bước không rời.

Cô liền biết trước khi Khương Triết trở về, mình chẳng thể đi được.

Ai ngờ trong lúc này lại có một vị khách ngoài dự đoán đến.

Tô Anh thấy cô ta tới, liền buồn cười.

"Thực xin lỗi vì đã quấy rầy, hình như son của tôi để quên ở đây."

Người đến là một cô gái mặc váy lụa ngắn màu trắng, trang điểm là nhẹ nhàng tinh xảo, khi nói xin lỗi còn thề lười, vui vẻ tỏ ý áy náy. So sánh với những cô gái trang điểm dày cộm kia, thoạt nhìn cô ta cực kỳ tươi mát thoát tục.

Tô Anh cười ý vị thâm trường, lắc đầu: "Không sao."

Sau khi cô gái tiến vào, vén tóc bên tai tìm kiếm son ở sofa cùng trên quầy bar, trong miệng lẩm bầm lẩm bầm: "Sao lại không có nhỉ, rõ ràng là để ở nơi này!".

Tô Anh khẽ cười: "Không vội, cô có thể chậm rãi tìm."

Quay đầu nhìn với giám đốc: "Ông bận gì cứ đi làm, không cần tiếp tôi, tôi chờ ở đây là được."

Giám đốc kia ngẫm nghĩ, dù sao ở cửa còn có người, ông ra bên ngoài chờ, còn có thể trước hết nhìn thấy Khương Tứ cùng mấy người Đào Nhiên, chiêu đãi bọn họ thú vị hơn so với chiêu đãi Tô Anh.

Ngỡ như thế, quả nhiên ông liền đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Tô Anh cùng cô gái kia. Cô gái đó thấy giám đốc đi rồi, trong lòng vừa chuyển, xoay người nói với Tô Anh: "Ai nha, tìm không thấy, có thể là rút mất rồi." Cô ta tò vè khổ sở: "Tôi thật sự rất thích cây son môi đó."

Tô Anh nhìn cô ta: "Vậy thật là quá đáng tiếc."

Cô ta hào phóng xua xua tay: "Thôi, có thể là tôi và nó không có duyên phận!".

Tô Anh mỉm cười.

Cô gái tò mò nói: "Đứng rồi, nơi này không còn ai, sao cô còn ở chỗ này thế? Muốn đi chơi cùng chúng tôi không? Cô tên là gì? Tôi là Luru Lam."

Cô ta đi về phía Tô Anh.

Tô Anh ngồi ở trên sofa, hơi hơi ngửa đầu nhìn cô ta, ánh mắt nhàn nhạt: "Tôi cứ nghĩ khi nghe Khương Triết kêu tên tôi, cô đã nhớ kỹ chứ?".

Luru Lam: "Vậy có thật sự là bạn gái của Tứ thiếu sao? Thực xin lỗi, trước đây tôi chưa từng nghe anh ấy nói qua, cho nên... Có chút tò mò mà thôi." Cô đã đi tới trước mặt Tô Anh, bộ dáng cúi đầu nói chuyện thoạt nhìn như bị tổn thương.

Tô Anh bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra cô quen biết Khương Triết?".

Luru Lam hoảng loạn xua tay, bởi vì khẩn trương mà nói lắp: "Không không không, không quen biết, tôi không quen biết Tứ thiếu! Thật sự!".

"Tôi thấy ở đây rất nhiều người đều quen biết anh ấy. Cô cũng đang nói tới anh ấy, tôi tưởng cô quen biết anh ấy chứ? Thì ra là không quen biết à."

"Không... Tôi, tôi..." Luru Lam càng kích động: "Cô đừng hiểu lầm, tôi cùng Tứ thiếu không có gì!".

Tô Anh cảm thấy cô gái này cũng rất thông minh. Thái độ ái muội không rõ, nói chuyện ba phải cái nào cũng được, có thể tăng lên hoài nghi của mình với Khương Triết từ đó chằm ngời ly gián, lại có thể an toàn rút lui, rốt cuộc điều cô ta nói đều là "Lời nói thật" mà.

Tô Anh nhớ rõ cô ta, cô gái ngược ngàng không thôi ngồi cạnh Khương Triết.

Tiếng mở cửa kéo kẹt truyền đến, Tô Anh nghiêng đầu, thấy Khương Triết xuất hiện ở cửa.

Thân hình cao lớn của anh chiếm cứ hết tầm mắt.

Luru Lam cúi đầu, cúi thân mà yên lặng rơi lệ. Tô Anh ngồi, vẻ mặt hồ hững.

Cô nghĩ, giờ phút này nhìn qua khẳng định mình như là bà địa chủ ác ôn đang bắt nạt người ta.

"Sao lại thế này?". Khương Triết hỏi.

Giám đốc cũng không biết sao lại biến thành như vậy, chắc là những tiết mục tranh giành tình cảm, thấp giọng giải thích: "... Cô ấy nói để quên đồ, trở lại tìm."

Nghe được âm thanh, Luru Lam kinh ngạc quay đầu lại nhìn, thấy là Khương Triết, cô lại cuống quít cúi đầu, lộ ra sườn mặt tuyệt đẹp, muốn nói còn xấu hổ: "Thật xin lỗi..." Cô không khỏi có chút dắc ý, xem đi, Tô Anh này chẳng phải có gái "vốt" đâu, sẽ giấu anh ý thế hiệp người, thấy cô khóc cũng không thêm an ủi gì, cô ta không đơn thuần, càng không sạch sẽ!

Đào Nhiên theo sau lại đây a một tiếng, huyệ sáo.

Lộ rõ ý tứ đang xem diễn, làm trong lòng Luru Lam nhảy dựng, có bất an.

Triệu Vũ cười: "Ai lại tới làm chương mắt bé hoa nhài của chúng ta vậy?". Lặng lẽ nói với Khương Triết: "Phải chịu thâm lâu."

Lâm Thành Phong tức mất một cái, có chút ấn tượng với cô gái đang khổ sở kia. Có rất nhiều lần tụ hội, anh đều thấy cô ta trang điểm thành một bông hoa thanh thuần.

Lâm Thành Phong ở trước mặt Khương Triết thì chẳng lớn lối nổi, đối với bên ngoài thì hoàn toàn ngược lại, lại còn là mấy người mẩu át ơ có quan hệ với Phán Phán kia, thì anh không cho sắc mặt tốt: "Mau rút mau rút, loại đồ chơi chó má gì cũng dám ở trước mặt ông đây diễn trò!".

Sắc mặt Khương Triết không tốt lắm, nhìn mặt Lâm Thành Phong. Lâm Thành Phong thu lại biểu tình kiêu ngạo, rụt cổ, thật sự dừng dọa anh, anh đã sớm hối hận không nên mang bé hoa nhài tới nơi này!

Khương Triết phát tay, giám đốc lập tức tiến lên mời Luru Lam rời đi.

Sắc mặt Luru Lam tái nhợt, run rẩy môi, không rõ vì sao Khương Triết cùng mấy người Đào Nhiên đều không hỏi không nói gì liền trực tiếp đứng ở phía Tô Anh, muốn đuổi cô đi?

Nếu cô thông minh chút, nên hiểu rằng loại người mẩu át ơ như cô có thể dẫn theo chơi, nhưng ai sẽ xem cô là người đứng đắn mà cho cô đủ tôn trọng đây?

Tương phản, Tô Anh ngoan ngoãn ngồi ở trên sofa, trong tay ôm sữa bò lại cực kỳ ngoan ngoãn đáng yêu.

"Chờ một chút." Tô Anh đứng lên, phảng phất như mới tỉnh khỏi mộng: "Trước hết để cô ấy nói cho rõ, em cũng không biết lời nói của cô ấy có ý tứ gì."

"Không cần." Khương Triết đến gần cô: "Dù sao về sau em cũng không gặp lại cô ta."

Một câu nhẹ nhàng băng quơ, trực tiếp phản sinh từ của Luru Lam. Từ nay về sau, không nói đến việc cô ta từng mong tiến vào vòng luẩn quẩn của bọn họ nữa, mà càng đừng mong có thể phát triển ở trong giới này, hoàn toàn xong rồi.

Chân Luru Lam mềm nhũn, mồ hôi tuôn như suối, không khỏi bắt đầu xuất hiện hồi hận! Nhưng chỉ là do cô muốn Khương Triết nhìn đến cô mà thôi!

Ngay khi cô đang hồi hận hết sức, Tô Anh xoảng một cái, ném vỡ ly sữa bò: "Khương Triết, anh còn muốn gạt em?".

Mấy người ở đây đều giật mình một chút, không dám tin tưởng: Chà chà, là gan của bé hoa nhài thật lớn nha!

(Chuyện là qua quên đăng nên nay đăng bù nha mọi người ☺☺)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chán ghét

Edit: heka

Beta: 如意 Như Ý

Hành động đột nhiên ném ly của Tô Anh nằm ngoài dự kiến của mọi người, ngay cả bản thân Khương Triết cũng bị hành động này làm cho sững sốt.

Từ nhỏ đến lớn, thật sự là anh chưa từng bị ai làm mất thể diện trước mặt mọi người như thế, ai mà không bảm lấy anh, nịnh nọt anh? Huống chi Tô Anh vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời, lớn tiếng nói chuyện với anh như thế này cũng là lần đầu tiên.

Càng không có cô gái nào dám bày sắc mặt ra với anh..

Có phải thường gây anh quá mức dung túng Tô Anh hay không?

Anh thu lại ý cười, sắc mặt lạnh xuống.

Đào Nhiên vừa thấy tình huống này, nháy mắt sáng tỏ, nghẹn lại cười: "Đi đi đi, chuyện vợ chồng son nhà người ta chúng ta không nên chen vào, không tham gia! Lập tức đi thôi".

Triệu Vũ thả xuôi vai.

Lâm Thành Phong không muốn đi, thật vất vả mới gặp trò hay, vì sao phải đi?

Cũng chỉ anh không có đầu óc, không thấy giám đốc kia đôi mắt thì ngó vào trong nhưng thần thể đã đặc biệt thành thật mà đi ra ngoài sao? Khương Tứ bị bế mặt, bọn họ làm quần chúng đứng hóng còn có thể ổn sao? Anh ấy mà trả thù thì chính là ai cũng mặc kệ. A, giả bộ tìm chút việc kéo dài vài thời gian để ngó thêm thì vẫn có thể...

Khương Triết hơi hạ tông giọng, giọng nhue không dám tin tưởng: "Tô Anh?"

Tô Anh hừ một tiếng, không phải cười lạnh, mà đơn giản là phát giận: "Khương Triết, chưa nói tới chuyện anh gạt em về nước sớm, hiện tại lại còn..."

Đào Nhiên, Triệu Vũ, Lâm Thành Phong, thậm chí là giám đốc cùng Lưu Lam đi tới cửa, và đám người phục vụ đứng ở ngoài cửa đều cúi đầu cái cổ: Lại còn cái gì? Lại còn đi tìm gái! Đồ tồi!

Tô Anh nói quá rõ ràng, Khương Triết không ngốc, vừa nghe liền hiểu rõ. Anh nhìn không được nhìn Lâm Thành Phong, cũng không biết Lâm Thành Phong nói gì với cô, mới có thể khiến người ta giận thành như vậy?

Lâm Thành Phong giật thót, lửa lại bén tới trên người anh rồi!

"Không không không, em chưa nói gì cả! Em nói anh chóng mặt mấy người mẩu ất ơ như thế, chẳng hề có hứng thú với bọn họ..... Lời này không sai mà?". Anh nóng nảy lắm bắtx "Ai da, tôi nên về nhà tìm Đại ca!".

Đào Nhiên xi một tiếng, lời nói là không sai, đúng đến không thể đúng hơn được nữa! Triệu Vũ đỡ trán, liên tục lắc đầu.

Khương Triết: "À."

Lâm Thành Phong: "Đi nhanh thôi Lý Quốc Bang, chặn cửa làm gì!"

"À à, lập tức đi đây!".

Giám đốc lập tức đẩy Lưu Lam bắt cô đi mau. Lưu Lam chưa từ bỏ ý định, lòng bàn chân như mọc rễ không muốn động. Cô quay đầu lại, thấy cô gái kia bởi vì tức giận mà tròn tròn đôi mắt. Còn Khương Triết, cô chỉ có thể nhìn thấy dáng lưng Khương Triết, cho nên cô không thể nào suy đoán tâm tư Khương Triết, chỉ là...

Cô thật vui sướng khi người gặp họa, Khương Triết cũng không phải là "Bạn trai" bình thường, Khương Triết mà lại xem Tô Anh như "Bạn gái" sao? Không khỏi quá dễ cao bán thân rồi! Tô Anh tranh giành tình cảm như vậy, những tay vào chuyện của Khương Triết, rất nhanh sẽ bị ghét bỏ, đến lúc đó... Hừ!

Kết cục có thể của câu chuyện, Lưu Lam cho rằng không cần phải tiếp tục xem nữa, trong lòng cô buồn lòng, chuẩn bị rời đi.

"Lưu Lam không được đi." Ra ngoài dự kiến của mọi người, Tô Anh muốn giữ người lại: "Tạm thời cô không thể đi!".

Khương Triết xoa nhẹ thái dương:"Tô Anh, đừng loạn nữa. Nơi này không phải nơi em nên tới."

Tô Anh nói: "Nếu em không tới, em cũng không biết thì ra anh là loại người này! Anh nói đi, rốt cuộc anh và Lưu Lam có quan hệ gì?".

Khương Triết: ".....?"

Đào Nhiên: "Đi?".

Triệu Văn: "Ồ!".

Lâm Thành Phong: "Ha?".

Giám đốc Lý Quốc Bang yên lặng kéo tay Lưu Lam đi ra ngoài.

Lưu Lamx ".....?".

Ngay sau đó cô vui vẻ: Là màn vỡ rồi có tác dụng? Nhưng cô nhìn cảm xúc của Tô Anh vẫn luôn rất bình tĩnh, ngay cả biểu tình kinh ngạc hay bị tổn thương cũng chưa từng lộ qua một chút nào, cô còn tưởng rằng cô ta không trúng kế, sao đột nhiên lại.....

Khương Triết: "Em hiểu lầm rồi, anh và cô ta không có chút quan hệ nào." Anh nhìn thời gian: "Đi thôi, đã đến giờ đi ngủ của em, anh bảo tài xế đưa em về."

Tô Anh nghĩ, điều làm cô phiền chán nhất đại khái là khi Khương Triết tỏ thái độ phớt lờ này, anh luôn là như thế, tự phụ đến cuồng vọng, tất cả mọi người đều phải thuận theo ý anh mà làm, ngay cả xử lý cảm tình cũng như thế.

Trong trí nhớ của cô, sau khi kết hôn, lần đầu tiên phát sinh tranh chấp chính là như vậy. Anh bảo cô ngoan đi, đừng làm loạn, hoặc là một cái ôm một cái hôn, cô liền nhận không được mà thỏa hiệp...

Tô Anh đã sớm chán ghét.

Cô cười một chút, không phải cười Khương Triết, mà là cười chính cô thật ngốc.

"Hiểu lầm? Em không có hiểu lầm, em thấy rõ vừa rồi cô gái kia còn ngồi ở bên cạnh anh, lúc này mới bao lâu mà đã trở mặt không biết người ta?".

Trong mắt Khương Triết lộ ra kinh ngạc, Đào Nhiên nhìn Lưu Lam, bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là cô à."

Triệu Vũ vừa nhìn thì đã nhận ra, chỉ có Lâm Thành Phong ngốc ngếch cái gì cũng không biết, hiện giờ vừa nghe Đào Nhiên nói, nháy mắt mới hiểu được: Thì ra Khương Tứ thật sự ăn vụng bị bắt được, hiện tại lại còn chết không thừa nhận!

Anh nhìn không được kinh hô: "Tứ ca, thì ra anh thật sự chán ghét bé hoa nhài muốn chia tay với cô ấy!".

Cán cân trong lòng Lâm Thành Phong đã sớm nghiêng về phía Tô Anh. Theo anh thấy, Tô Anh im ắng an tĩnh rừ mị ưu thương thật sự rất đáng thương, không giống Khương Tứ, đào hoa lung tung.

Ắn đường Khương Triết nhảy dựng, không kiên nhẫn xua tay: "Sao còn chưa dứt?".

Lâm Thành Phong run run một chút, bĩu môi, Đào Nhiên đề lại bỏ vai của anh, thấp giọng nói: "Đừng cho là tôi không biết cậu có chủ ý quý quái gì, đừng tham gia, cẩn thận bị đánh!".

Còn không phải là không vui vì bản thân vẫn luôn bị Khương Triết đề nặng, nhân cơ hội này mà ném đá sao?

Lâm Thành Phong gờ hai tay lên, làm tư thế đầu hàng.

Mặt Lưu Lam tái nhợt, có ý tốt mà giải thích: "Tô tiểu thư, cô thật sự hiểu lầm tôi và Tứ thiếu, chúng tôi không có gì, thật sự!".

Tô Anh càng giận, chỉ vào Khương Triết nói: "Đây, anh còn dám nói không quan hệ? Anh thật sự xem em là kẻ ngốc sao!".

Lưu Lam nhìn Tô Anh, sau đó nhìn về phía Khương Triết, mang theo vẻ mặt thật xin lỗi em đã tận lực kèm với ánh mắt oan ức.

Tô Anh cảm thấy cần bản Lưu Lam không nên chỉ là một người nẫu nhỏ bé như vậy, quá lãng phí nhân tài, nên đi làm diễn viên đi, vừa diễn liền đạt giải Oscar!

Khương Triết thật sự chưa từng trải qua loại tình huống này, không ít người vì anh mà tranh giành tình cảm, âm thầm phản cao thấp, nhưng mà ai tới trước mặt anh cũng đều thật cẩn thận, giả ngoan ngoan ngay thơ. Nay cái trò này còn dùng đến cả với anh, thật đáng là thú vị ngoài mong đợi, thú vị!

Anh không giận mà cười: "Em cho rằng ai cũng có thể có quan hệ với anh sao? Là leo lên giường anh, hay là cầm tiền của anh? Bọn họ muốn thì anh sẽ cho à?".

Anh thoáng khom người, nhìn Tô Anh bởi vì tức giận mà đôi mắt ửng đỏ: "Cô ta quá xấu, không xinh đẹp bằng nửa phần bé hoa nhài nhà anh, anh rất chóng mặt."

Tô Anh lui một bước, tránh ra một khoảng cách: "Hoa ngôn xảo ngữ, lại muốn gạt em. Em hỏi anh, anh về nước khi nào?".

Khương Triết: "Mới mấy ngày."

Tô Anh càng khổ sở: "Anh còn muốn giết em sao? Buổi tối ngày 26 tháng trước rõ ràng em thấy anh ở hẻm xe của công ty bách hóa! Khương Triết, chẳng lẽ anh thật sự có anh em song sinh sao?".

Khuong Triết nhủ mày, không giận mà uy: "Em đã sớm biết?".

Tô Anh tự giễu cười khẽ, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng nhạt nhẽo: "Vốn dĩ em còn tưởng là mình hoa mắt nhìn lầm. Anh nói anh ở nước ngoài, em liền tin. Mỗi lần em hỏi anh khi nào trở về, mỗi lần anh đều không trả lời em, thậm chí dăm ba câu lại gạt qua. Em tự nói với mình là bởi vì anh quá bận, trong ngoài nước lại lệch giờ quá lớn..."

"Cho đến hôm nay, rốt cuộc em hiểu rõ, thì ra anh là kẻ lừa đảo! Muốn bỏ em, nói một tiếng là được rồi, cần diễn kịch như vậy sao?".

Đến đây, Tô Anh lại chuyển đề tài: "Chỉ cần anh nói, khẳng định em sẽ chúc anh cùng cái cô kia bách niên hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm mà! Em là người không rõ lý lẽ như vậy sao?".

Khuong Triết: "....."

Mấy người ở đây: "....."

Lời Tô Anh nói quá bất ngờ, thế cho nên Khuong Triết cũng có chút phản ứng không kịp, anh xoa xoa cái trán đang giật bung bung mà nói "Anh mặc kệ Lâm Thành Phong nói gì với em, đều quên đi cho anh!".

Lâm Thành Phong chịu oan Đậu Nga: "Từ ca, em tuyệt đối chưa từng nói anh muốn hưởng Tề nhân chi phúc[1] nha!".

[1] Tề nhân chi phúc: ngày xưa chỉ niềm hạnh phúc từ sự hòa hợp của chính thể và thiếp, ngày nay dùng để đề cập đến cuộc sống vui vẻ khi có vợ bé, bỏ nhi ngoài vợ.

Đào Nhiên cho Lâm Thành Phong một cái tát: "Im lặng đi!".

Triệu Vũ: "Tim chết à."

Lâm Thành Phong: "..... Tôi giải oan cho bản thân cũng không được sao?".

Giám đốc Lý Quốc Bang: Thăng ngực mắt đui này!

Lâm Thành Phong mới vừa lăm bắm một câu, phía sau đột nhiên bay tới một cái bình rượu, anh tránh không kịp, bị nện ở trên lưng. Anh ai da kêu to, nhìn Đào Nhiên khóc lóc: "Đau quá!". Khuong Tử muốn giết người diệt khẩu kia!

Đào Nhiên: "Xứng đáng!".

Không thấy người ta đang cãi nhau sao? Còn đi cầm một chân vào, không phải muốn gọi đòn là gì?

Vô chai rượu rơi xuống thảm dày, cùng với tiếng tức giận của đàn ông vang lên: "Xem đủ chưa? Đều cút đi!".

Lâm Thành Phong "è ra quần" mà lẩn đi.

Trong phòng lại không có người thứ ba.

Khuong Triết đi đến trước quầy bar rót hai ly rượu vang đỏ, anh uống trước một ly, lại đảo đảo ly kia, lúc sau mới đưa cho Tô Anh: "Uống không?".

Tô Anh lắc đầu: "Không uống."

Anh cười một chút, lắc đầu, đi đến trước sô pha rồi ngồi xuống, giống như tùy ý mà nói: "Lá gan Lâm Thành Phong càng lúc càng lớn, lại dám đưa em tới nơi này."

"Em không thể tới sao?".

"Không phải không thể, mà là nơi này không thích hợp với em."

Tô Anh hỏi: "Vậy vì sao anh tới?".

Khuong Triết: "Chúng ta không giống nhau, Anh Anh."

Tô Anh: "Ý của anh là vì anh là đàn ông có thể gặp dịp thì chơi, mà em là phụ nữ nên phải tam tòng tứ đức?".

Khuong Triết xoay người ngồi vào bên cạnh Tô Anh, Tô Anh dịch qua tạo khoảng cách thật dài. Anh gõ gõ lên ly rượu vang đỏ, cũng không để ý.

Anh bắt đầu đi: "Tô Anh, chỉ là anh không muốn có người phá hư thứ tốt đẹp nhất mà em đang có."

Muốn nói Tô Anh ghét nhất điểm nào ở Khuong Triết, chỉ sợ cũng là giống như bây giờ. Bất luận cô phát hiện anh đã làm gì, bất luận anh có lý hay không, cô đều rất khó tìm ra một tia khả trương cùng lo lắng trên mặt anh. Anh sẽ tức giận, sẽ phát hỏa, sẽ nói, sẽ cười, nhưng sẽ không sợ hãi.

Tựa như lúc trước cô nhắc tới chuyện ly hôn với anh, anh cũng chỉ bình tĩnh báo cô hãy suy xét kỹ càng.

(Beta: Tắt thiếu nhĩ nên up sớm cho các nàng đọc đỡ buồn nà ♡ Ai được đi chơi thì đi chơi, ai ở nhà thì đọc truyện với mình! Dù sao thể xác mình lớn mà tâm hồn vẫn nhỏ là được rồi các nàng nhĩ? ☐☐)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Em nghiêm túc chứ?

Edit: Thiên Hình

Beta: Thợ An

Thật lâu trước đây, Tô Anh vẫn luôn cho rằng Khuong Triết thích cô, dù là một mối mà tình cảm phai nhạt, anh cũng đã từng thích cô, chỉ là về sau lại không thích nữa. Mãi đến thật lâu về sau, sau khi cô thấy những tình nhân nhỏ của Khuong Triết, cô mới phát hiện có lẽ anh thật sự thích, thích tất cả những cô gái có đặc tính như vậy, khi loại đặc tính này không còn nữa, sự yêu thích của anh cũng sẽ biến mất không thấy.

Thật đáng buồn, gần như là mỗi một sự việc của Khuong Triết mà mọi người đều biết, thì nội tâm cô phải trải qua đau đớn triệt để mới có thể hiểu thấu được.

Tô Anh nghĩ, cô chưa từng thật sự biết Khuong Triết, phía sau thứ tình cảm mà cô tự cho là chân thành và thâm tình kia cất giấu biết bao sự thờ ơ và vô tâm?

Cũng giống như giờ phút này vậy.

"... Không muốn phá hủy những thứ tốt đẹp trên người em sao? Thứ gì vậy, sao em lại không biết?".

Cô nhìn về phía Khuong Triết, mày liễu hơi nháu lại lộ vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Tô Anh có một đôi mắt rất xinh đẹp, lông mi dài mà cong vút, đôi mắt hắc bạch phân minh, óng ánh thông suốt, có thể sâu như đêm tối, cũng có thể rực rỡ như ánh mặt trời ấm áp. Khi cô nghiêm túc nhìn một người, sự sạch sẽ và chuyên chú trong ánh mắt khiến người khác mê muội. Nhưng khi cô nhìn người khác với ánh mắt ngây thơ, lại có thể làm cho lòng người ngứa ngáy khó nịn, kích phát ý muốn bảo hộ ở chỗ sâu nhất trong nội tâm của mỗi người.

Khuong Triết không phủ nhận, khi lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt của Tô Anh, ngay lập tức anh đã mê muội vì đôi mắt này.

Anh cười khẽ vuốt khuôn mặt Tô Anh, lòng bàn tay thô ráp lướt qua đuôi mắt non nớt của cô, cười: "Tô Anh, em không giống như trước."

Có cái gì không giống, là bởi vì trước đây cô khó khạo hơn hay là ngu ngốc hơn sao?

Cô nhìn anh, không nói gì nữa.

Khuong Triết thu tay lại, ngửa đầu một hớp uống hết rượu vang đỏ còn trong ly, anh buông cái ly qua một bên: "Đi thôi, đã khuya rồi, anh đưa em về."

Tô Anh trầm mặc.

Cô không cự tuyệt.

Cô nhìn người đàn ông cao lớn đi phía trước, dường như anh rất thích màu đen, quanh năm luôn là quần đen và áo sơ mi đen, ống tay áo cuộn lên đến khuỷu tay, lộ ra thớ cơ rõ ràng trên cánh tay, cổ tay đeo một chiếc đồng hồ màu bạc của một nhãn hiệu xa hoa chế tác bản giới hạn dành riêng cho anh.

Không thể phủ nhận, Khương Triết là một người đàn ông có mỹ lực, dù là bề ngoài, dáng người, hay là quyền thế địa vị.

Biết rõ anh ác liệt, nhưng vẫn có vô số người nhào tới, là vì muốn chia một chén canh thừa.

Tô Anh đột nhiên nhớ tới, đã từng có vô số lần cô cùng đi với Khương Triết, anh luôn chỉ biết đến bản thân, cô không vui khi bị bỏ mặc, sẽ cố ý khoắc cánh tay anh, hay là lấy tay anh cho vào túi quần, ôm lấy cánh tay, mười ngón tay đan vào nhau.

Dường như anh cũng không thích như vậy, bắt đầu đi nhưng không cự tuyệt, ngẫu nhiên sẽ nói một câu: "Anh Anh, đừng làm loạn."

Khi ấy cô cho rằng, đó là hạnh phúc.

--

Đêm khuya tĩnh lặng, chiếc xe hơi màu đen chạy vào hẻm nhỏ và trở thành vật tồn tại duy nhất trong con hẻm heo lánh này.

Xe dừng lại, tài xế vòng ra sau mở cửa xe.

Ánh đèn đường chiếu vào đầu gối cô, cô thấy đôi tay đang nắm chặt lấy nhau, khớp xương tái nhợt.

Cô không lập tức xuống xe, Khương Triết nhìn về phía cô, cũng không thúc giục.

Tài xế rất thức thời, đóng cửa xe lại rồi tránh ra xa.

Thật lâu sau, Khương Triết nói: "Anh Anh?"

Tô Anh như vừa mới tỉnh mộng: "Khương Triết, sự việc phát sinh hôm nay khiến em rất hỗn loạn, em phát hiện hình như bản thân chưa từng chân chính biết anh..." Âm thanh cũng giống như cô lúc này, hoang mang bối rối.

Khương Triết nói: "Còn tức giận vì người phụ nữ kia sao?"

Cô nghĩ nghĩ: "Cho là vậy đi."

Khương Triết cười xoa tóc cô, cũng không sốt ruột giải thích: "Thật ngốc mà, cô ta nói cái gì em cũng tin sao?"

Tô Anh: "Chỉ là em có chút không tin anh mà thôi."

Lời này thành công làm Khương Triết thu lại ý cười, anh thông thả vỗ về những sợi tóc lạnh lẽo nhu thuận dưới tay mình, không khí an tĩnh đến gần như ngưng lại.

Tô Anh: "Em nghĩ, em và anh nên suy xét lại mối quan hệ của chúng ta một lần nữa."

Anh dừng tay lại, nhướn mày lên: "Tô Anh, em nghiêm túc chứ?"

Hình như cô suy nghĩ thật lâu, mới gằn nan gât đầu trả lời một chữ "vâng" gần như không thể nghe thấy.

--

Tô Anh xuống xe, lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, đến khi đèn phòng sáng lên cô mới nghe được tiếng khởi động ô tô ở bên ngoài, sau đó càng chạy càng xa.

Nhìn đi, Khương Triết đúng là một thân sĩ [1], chỉ cần là buổi tối, anh cơ hồ chỉ đưa cô tới cửa, chưa bao giờ muốn vào nhà ngồi xuống nói chuyện. Việc này không thể nghi ngờ sẽ làm cho các cô gái cảm thấy an toàn — anh nghiêm túc muốn ở cạnh bên nhau, mà không phải chỉ vì lên giường.

[1] Thân sĩ (紳士): tương đương với gentleman, người đàn ông hào hoa phong nhã; người cao sang; người quyền quý. Còn theo từ điển tiếng Việt thì thân sĩ là người có học thức thuộc tầng lớp trên trong xã hội cũ. Ở đây ta dùng nghĩa tiếng Trung dịch qua tiếng Việt, chứ không dùng từ tiếng Việt. Hai nghĩa này khá khác nhau nên ta đưa lên để mọi người không thắc mắc (mục đích chính là đừng bắt lỗi ta).

Dù là lúc hôn môi, anh cũng rất chăm sóc cô, chưa bao giờ có một hành động vượt rào nào, hai tay của anh chỉ biết ôm lấy eo cô hoặc là vuốt ve gương mặt cô, luôn hôn một cách ôn nhu cẩn thận khiến cô lảng lảng, mỗi lần cô đều nghĩ anh yêu quý và thương tiếc cô.

Cô cong môi cười khúc khích.

Sáng sớm hôm sau, Tô Anh bị từng tiếng "Anh Anh" đánh thức, xấu hổ nhìn hoa lái đã tỉnh.

Cô rời giường, khẽ mỉm cười chạm chạm vào đài hoa [2], học theo nó: "Anh Anh, Anh Anh, người chỉ biết Anh Anh thôi sao?"

[2] Ý chỉ mấy cái lá nhỏ ở dưới cánh hoa.

"Anh Anh!".

Tô Anh bắt đầu đi thờ dài, sau khi rửa mặt xong thì ôm hoa nhài xuống lầu, mặt trời đã lên cao, cô có thể chạm vào những ánh sáng đỏ lẩn nhẩn, đến nay cô vẫn không có bất cứ cảm thụ đặc biệt gì.

Cô cho rằng hôm nay cũng sẽ như thế, nhưng mà thật ngoài ý muốn, vậy mà cô nghe được mấy thanh âm đang nói: "Anh Anh, Anh Anh, ta sẽ không chỉ Anh Anh thôi.", "Anh Anh thật ngu ngốc, cũng không nghe được chúng ta nói chuyện.", "Ta đã đưa "lâm của thực vật" cho Anh Anh, sao cô ấy vẫn ngơ ngác như vậy?"; "Ngơ ngác, Anh Anh ngốc!".

Tô Anh: "..."

Cô chưa từng nghe đối thoại rõ ràng như vậy, thế cho nên cô ngáy người một lúc lâu: "Các người..." cô chặn chớ: "Thật là các người đang nói chuyện sao?"

"Hả? Anh Anh! Người nghe chúng ta nói chuyện sao?"

"Ừ... Hình như là vậy."

--

Kỳ thật có thể nghe hiểu hoa nói chuyện cũng không có tốt như vậy, lúc trước tiệm hoa vốn an tĩnh giờ phút này giống như chợ bán thức ăn, nhốn nháo ồn ào lên, không hề ngừng nghỉ chút nào. Tô Anh còn phát hiện, mỗi cây hoa cũng có tính cách riêng của chúng, có loại thích nói chuyện, tính tình hoạt bát, có loại e thẹn không thích nói, có lạnh lùng, có nhiệt tình...

Buổi sáng cô dọn một băng ghế nhỏ ra nhìn bọn chúng chơi.

Cho đến khi Lưu Vận nhảy nhót tìm tới: "Anh Anh!".

"Tiểu Vận?" Tô Anh có chút ngoài ý muốn: "Hôm nay không phải ngày lễ, không đi làm sao?"

Lưu Vận nói: "Không, lúc trước mình đối ca với đồng nghiệp, hôm nay được nghỉ ngơi. Đứng rồi Anh Anh, đêm qua mình đã nhìn thấy rồi, cậu và Khương Triết đã trở lại, đã lâu không gặp, khẳng định là ngọt ngào không muốn tách ra có phải hay không?" Cô cười xấu xa.

Tô Anh lắc đầu, không hề giấu giếm "Không phải, mình nghĩ mình sắp chia tay với Khương Triết."

Lưu Vận kinh hãi: "Hả? Vì sao vậy?"

"Bởi vì mình phát hiện Khương Triết đã về nước mấy ngày trước, nhưng vẫn gạt mình."

"... Không phải chứ? Sao anh ấy lại làm vậy?"

"Ai biết được."

Lưu Vận thấy Tô Anh lạnh nhạt, sợ Tô Anh khổ sở, hùng hống hồ hớ mắng Khương Triết vài câu, mới an ủi Tô Anh đừng nóng giận, nếu thực sự có chuyện gì thì phải giải thích, sao lại giấu đầu hở đuôi? Thật sự không được rồi, nên dứt khoát chia tay!

Có tiền thì sao, cũng không thể làm cơm ăn. Huống chi cuộc đời của phụ nữ nếu chỉ dựa vào tiền thì sẽ không thể đứng dậy được.

(Editor: không thể lấy tiền làm cơm nhưng có thể lấy tiền mua đồ về làm cơm hoặc ra nhà hàng ăn được mà chị ơi *-*)

Tô Anh an tĩnh nghe, những điều Lưu Vận nói có đều hiểu rõ, khuyên Lưu Vận đừng nên lo lắng cho cô. Có người quan tâm, luôn cảm thấy lòng mình ấm áp dào dạt.

Lưu Vận nói chuyện với Tô Anh một lát, trước cửa hàng vắng vẻ, cũng không có một khách quen, cô nghĩ Tô Anh luôn muốn dựa vào cửa hàng này để sinh sống, hay là phát truyền đơn tuyên truyền một chút?

Đang nghĩ ngợi tới việc không có khách hàng, liền có một người đi vào trong tiệm

Lưu Vận đang muốn hỗ trợ tiếp đón, Tô Anh giữ chặt tay cô trước một bước: "Đề mình."

Người đến là một cô gái, Tô Anh nhận ra, ba năm sau Tô Anh sẽ gặp qua cô ta vô số lần, mà ba năm trước đây, tức là hiện tại, cô cũng đã gặp qua cô ta một lần. Nữ thư kí của Khương Triết, Linda.

Linda giống như trợ lý Điều, đều là người đã đi theo Khương Triết khá lâu, chỉ là phụ trách công việc khác nhau. Trợ lý Điều phụ trách nhiều nghiệp vụ khác nhau, mà Linda bận rộn về hành trình cá nhân của Khương Triết, ví dụ như các loại tiệc rượu và các buổi tiệc tối làm từ thiện, cũng phụ trách chuẩn bị các loại quà tặng, là một cô gái vô cùng khôn khéo.

"Tô tiểu thư."

"Linda." Tô Anh nghi hoặc nói: "Cô tới tìm tôi sao? Có việc gì?"

Linda cười, tránh ra một bước, người đi theo phía sau cô ta tiến vào — trong lồng ngực người nọ ôm một bó hoa hồng đỏ lớn.

Tô Anh kinh ngạc trừng lớn đôi mắt: "Cái này..."

Linda lễ phép lại không mất phong nhã cười: "Tổng tài dặn dò, nhất định phải tự mình đưa đến tay cô, hy vọng cô thích."

Tô Anh kinh ngạc lại không kinh ngạc, cô cong cong môi, Linda phân phó người nọ đặt hoa lên trên bàn tròn nhỏ, cô ta nhìn Tô Anh tức giận lại thất vọng, vui mừng lại cố gắng chịu đựng, cuối cùng dứt khoát dời mắt đi, lộ vẻ không muốn ngoảnh mặt nhìn lần nữa, dù sao cũng là một cô bé, các loại cảm xúc đều biểu lộ ở trên mặt, không giấu giếm một chút nào.

"Tôi không cần, cô lấy về đi!"

Linda khó xử nói: "Tô tiểu thư, nếu tôi thật sự lấy về, chắc chắn tôi sẽ bị tổng tài bẻ gãy mất!"

"Hừ?". Tô Anh chớp đôi mắt, cũng không tin Khương Triết sẽ đáng sợ như vậy.

Linda nói: "Tôi đây còn có công việc, không quấy rầy nữa, cô cũng đang bận."

Dứt khoát lưu lại, cô ta rời đi rất nhanh.

Tô Anh nhìn hoa kia, quả thật rất đẹp, ở chỗ hoa cô cũng không thấy hoa đẹp như vậy, cũng không biết là từ nước nào vận chuyển đến. Nhưng cũng không hơn, liếc mắt xem qua một cái, cô liền không có hứng thú.

Lưu Vận gãi gãi đầu, cô phát hiện vậy mà bản thân cô không hiểu Tô Anh: "Cậu..."

Tô Anh nhìn Lưu Vận, nói "Nếu chỉ có một bó hoa mà mình liền tha thứ cho anh ấy, có phải mình có vẻ như không biết giận hay không?"

Lưu Vận: "Phải!"

Tô Anh gật gật đầu: "Vậy thì đúng rồi."

(Huhu các nàng ạ □ thật ra thì tính đăng sớm rồi mà cứ ngại thế là quên luôn. Giờ mới nhớ up cho các nàng hic □)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tặng hoa

Editor: Subo

Beta: 如意 Nhr Ý

Liên tiếp ba ngày, Tô Anh đều nhận được hoa tươi do Khương Triết đưa tới, anh không tới nhưng ý tứ biểu đạt lại vô cùng rõ ràng — không cần biết Tô Anh suy xét thế nào, thái độ của anh cũng không hề thay đổi. Đương nhiên, tốt nhất là cô cũng không có gì thay đổi.

Tô Anh mỗi lần nhận được hoa thái độ đều không giống nhau, đơn giản là khẩu thị tâm phi làm bộ diễn xuất thôi. Linda so bắt cứ kẻ nào đều hiểu rõ, không có cô gái nào có thể chống đỡ được sự dụ dỗ của Khương Triết, huống chi Tô Anh chỉ là một tiểu nha đầu chưa hiểu việc đời? Đã có Khương Triết, thì nhìn những kẻ khác sao vừa mắt được chứ?

Quả nhiên, tới ngày thứ ba, tuy rằng Tô Anh không tự mình nhận hoa, lại không hề bài xích giống như trước đây, cô nhẹ nhàng mon tròn cánh hoa, chủ động hỏi tới Khương Triết: "Anh ấy..... Gần đây anh ấy đang làm gì?"

Linda cười nói: "Cô hỏi tổng tài sao? Gần đây tổng tài đang bận về mở rộng dự án, ngày hôm qua mở cuộc họp đến rạng sáng, rất bận, cũng rất vất vả."

Tô Anh nhàu mày, muốn nói thêm gì nữa, cuối cùng chỉ bấu môi.

Linda nói: "Tô tiểu thư, ý tứ của tổng tài tôi đã đưa tới, vậy tôi đi trước."

"Từ từ." Tô Anh gọi Lâm Đạt lại, hỏi: "Ngài quá, tôi muốn hỏi một chút, gần đây tôi không liên lạc được với Lâm Thành Phong, cô biết anh ấy đi đâu không?".

Lâm Đạt lắc đầu: "Phong thiếu? Cái này tôi không rõ lắm"

"..... Khương Triết anh ấy cũng không nói qua sao?"

"Không có."

Tô Anh thất vọng: "Vậy à. Cảm ơn."

Linda nói: "Tô tiểu thư, nếu cô muốn biết, sao không tự mình đi hỏi tổng tài đi? Tôi nghĩ tổng tài chắc rất vui lòng vì cô giải đáp nghi vấn."

Tô Anh mím môi, hơi buồn bực nói: "Thật đáng tiếc." Lại suy nghĩ: "Tôi lại không có việc gì."

Linda mỉm cười, xoay người rời đi.

Tô Anh nhìn bóng dáng Lâm Đạt, khẽ cười, cô như nghe được hoa hồng đang nói: "Mỗi ngày làm việc một mỏi như vậy, mỗi sáng sớm còn phải chạy tới lấy niềm vui cho bạn gái nhỏ của Khương tổng, haiz!".

"Nha đầu kia thoát nhìn giống như chưa thấy qua việc đời, không biết Khương tổng coi trọng cô ấy cái gì?".

"Đừng nói bây, Khương tổng làm việc, luôn có đạo lý của ngài ấy."

"Có thể có cái gì? Trước đây có vài cô gái đi theo bên người Khương tổng, người nào không phải giống Tô Anh?".

.....

Linda trở lại Khương thị, báo cáo mọi thứ về tình huống của Tô Anh cho Khương Triết, ngay cả việc Tô Anh dò hỏi chuyện Lâm Thành Phong cũng không để sót.

Cô suy đoán: “Nhìn bộ dáng Tô tiểu thư, chắc là không tức giận.”

Cuối cùng người đàn ông cúi đầu trên bàn làm việc cũng ngẩng đầu nhìn về hướng Linda. Dù cho Linda đi theo Khương Triết đã lâu, nhưng cũng bối vì trong lúc lơ đãng anh lộ ra biểu cảm lãnh đạm mà kinh hãi, chỉ là rất nhanh, anh nói: “Ừ, đi làm việc đi.”

Linda thờ dãi, đi đến chỗ trợ lý bên ngoài phòng tổng tài.

Trợ lý Diêu đang ở trước bàn bận rộn, Linda nhìn thấy anh ta, trông mắt chuyển động, đi qua. Một tay cô chống trên bàn, cúi người xuống, nhỏ giọng hỏi: “Trợ lý Diêu, anh nói chuyện với tôi chút. Cuối cùng là Khương tổng đối đãi thế nào với Tô Anh? Sao tôi càng ngày càng thấy khó hiểu?”

Trợ lý Diêu ngược mắt nhìn về phía Linda, chân thành nói: “Cái đó cô phải đi hỏi tổng tài.”

Linda tròn mắt.

Cô đi theo bên người Khương Triết mấy năm, chưa từng thấy Khương Triết phải lấy lòng người phụ nữ nào. Tô Anh lại có chút không giống, suy nghĩ lại, lại như không có gì không giống nhau, dù sao thì cô ta so với những người phụ nữ trước kia của Khương Triết cũng không có gì khác biệt.....

Cho nên cô cho rằng không thể xem trọng Tô Anh nhưng cũng không thể đối xử qua loa với cô ta.

.....

Tô Anh cắm hoa hồng vào bình hoa, vì quá nhiều, cô nghĩ khoảng ba bình hoa lớn mới đủ, còn tí mi vẩy nước sạch lên: “Như vậy có thoải mái chút nào không?”.

“Ừ ừ.”

Tô Anh vẫn là lần đầu tiên nghe được cánh hoa hồng nói chuyện, không khỏi mới lạ nhưng nhìn sinh mệnh nó ngắn ngủi như vậy, lại không khỏi thấy nó đáng thương.

Nhưng hoa hồng vẫn nhiệt tình như cũ: “Đây là sứ mệnh của tôi! Tôi muốn cho người khác trông thấy vẻ đẹp của tôi, mà không phải lặng lẽ không một tiếng động chết ở ngoài cánh đồng!..... Dù rồi dù rồi, quá nhiều tôi sẽ héo!”.

“Ồ!”. Tô Anh nhanh chóng cất cái âm nước đi: “Ngại quá.”

Hoa hồng rất độ lượng: “Không sao. Chẳng qua thấy rất kì lạ, lần đầu tiên tôi gặp được người có thể nghe được chúng tôi nói chuyện..... Sao cô có thể nghe thấy chúng tôi nói chuyện vậy?”.

Đây cũng là vấn đề Tô Anh nghi hoặc, đáng tiếc cô cũng nghĩ không ra nguyên nhân, chắc có lẽ là bởi vì cô đã trọng sinh?

Cô lắc đầu: “Tôi cũng không biết.”

Hoa hồng lắc lắc cành cây mảnh khảnh của mình, những giọt nước trên cánh hoa liền rơi xuống.

.....

Sau sáu giờ chiều, Lưu Vận tới cửa hàng, cô vừa thấy có hoa hồng đỏ trên bàn, liền nở nụ cười xấu xa: “Ai da, tớ thấy Khương Triết nhà cậu thật đúng là lãng mạn, mỗi ngày một bó hoa, cho dù sắt đá cũng phải mềm.”

Nếu là Tô Anh trước đây chỉ sự cũng sẽ nghĩ như vậy, rồi sẽ thận thừng âm thầm cao hứng, nhưng Tô Anh này không phải Tô Anh trước kia, cho nên đối với lời nói của Lưu Vận, cô chỉ mỉm cười, cũng không coi là thật.

Lưu Vận nhìn hoa, không nhận được ngắt một đóa hoa, hoa này rất đẹp, đóa hoa rất lớn, bó hoa thành hình tròn, cô thu hoạch vài đọt hoa hồng, cũng không được nửa phần hoa này.

Tô Anh thấy thế, trở tay không kịp, liền nghe thấy một tiếng hô đau: “Ai da!”.

Lưu Vận: “Tớ thật sự muốn tắm cánh hoa.”

Hoa hồng: “.....Người phụ nữ xấu xa! Anh Anh cứu mạng!”.

Tô Anh: “.....”

Nếu nói về Khương Triết, Lưu Vận vẫn nhìn không được hỏi: “Hai người còn chưa làm hòa hả?”.

Tô Anh gật đầu: “Ừm”

Lưu Vận cười: “Tô Anh, lần đầu tiên tớ nhìn thấy cậu giận dỗi! Tính cách cậu dịu dàng như vậy, tớ cho rằng chỉ cần Khương Triết tùy tiện nói vài câu, cậu sẽ lập tức hòa hiệp.”

Có suy đoán cũng không được, Lưu Vận bèn hỏi: “Hoa cũng đã tặng mấy ngày rồi, hai người vẫn cứ như cũ, cậu không sợ Khương Triết thật sự coi như chấm hết hả?”.

Điều này không ở trong phạm vi lo lắng của Tô Anh, nhớ đến kiếp trước. Sau khi Khương Triết ngỏ lời cầu hôn đã lừa gạt có một khoảng thời gian dài, như vậy chứng tỏ anh rất vừa lòng cô, nếu cứ như vậy từ bỏ, chẳng phải đáng tiếc sao?

Tô Anh nói: “Đó chỉ có thể chứng tỏ chúng tớ có duyên không phận đi.”

Nếu tính theo thời gian kiếp trước, giờ phút này Tô Anh đã ở trên chiếc thuyền, nghe lời cầu hôn của Khương Triết, đắm chìm ở trong mộng đẹp không muốn tỉnh lại rồi.....

Mà hiện tại, tất cả đều khác biệt.

.....

Sáng sớm hôm sau, lúc Tô Anh xuống lầu, phát hiện đóa hoa hồng kia đã không còn nói chuyện, nó lặng yên không một tiếng động, cũng không có hơi thở. Đóa hoa xinh xắn điểm lệ mắt đi nhan sắc, trở nên giống với đóa hoa bình thường.

Cô có chút tiếc nuối, lại cũng hiểu rõ đây là kết cục cuối cùng của hoa hồng.

Buổi sáng Linda vẫn đưa tới một bó hoa hồng như cũ. Khác với trước đây là, hoa lúc này cô ta đưa tới, còn có một tấm card, đặt ở trên hoa hồng.

“Tặng bé hoa nhài của anh, Khương Triết.”

Chỉ viết của người đàn ông cứng cáp mà hữu lực, như rồng bay phượng múa.

Ngắn gọn, sáng tỏ, không phải lời chân thành thâm tình âu yếm, nhưng mà vì đối phương là Khương Triết nên không hiểu sao mấy chữ này có hương vị đa tình triền miên.

Không thể không nói, Khương Triết là một người đàn ông biết nắm bắt lòng người.

Tô Anh vuốt tấm card không nói gì, nhưng mà mặt mày đều biểu lộ có cao hứng, tuy rằng bờ môi nhếch lên, là đang còn ý giận dỗi.

Linda nhẹ nhàng thờ ra, có lẽ cô ta không cần mỗi ngày phải cất công đi đưa hoa rồi.

Cô ta xoay người cáo từ.

Tâm tư Tô Anh từ trên tấm card trở về, cô ngượng ngùng: “Linda từ từ.”

Cô lấy từ trên gần trồng hoa một chậu xương rồng cánh, nhỏ giọng nói: “Kỳ thật thì tôi bán hoa, còn có mỗi ngày đưa hoa cho tôi! Mấy ngày nay mắc công cô vất vả, tặng cho cô món quà nhỏ này! Có mỗi ngày đều sử dụng máy tính, đây là xương rồng cánh có thể hút phóng xạ, rất tốt cho làn da.”

Linda muốn từ chối, Tô Anh lại kiên trì không làm khó cô: “Cái này cũng không phải vật gì quý trọng, cũng không phải không thể nhận mà?”.

Linda suy nghĩ lại, cuối cùng nhận lấy: “Vâng cảm ơn Tô tiểu thư.”

Tô Anh mỉm cười: “Không cần cảm ơn.”

Linda thấy tâm tình Tô Anh rất tốt, trong lòng lắc đầu: Rất cuộc là tiểu nữ sinh chưa trải qua chuyện đời, tình tình giản cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Hiện giờ mới mấy ngày, người chân chính nên xin lỗi còn chưa xuất hiện, tâm tư cô ta cũng đã bay, hận không thể lập tức nhìn thấy Khương Triết!

“Đúng rồi, Tô tiểu thư, tôi trở về hỏi năng tình huống Phong thiếu một chút, chỉ là trợ lý Diêu cũng không biết Phong thiếu làm gì, ở đâu. Có lẽ cô không biết..... Khương tổng bối vì chuyện của Phong thiếu đã rất tức giận, cho nên tôi cũng không dám đi tìm tổng tài.....”

Tô Anh có chút lo lắng, gật gật đầu nói: “Tôi hiểu, cảm ơn.”

“Vậy Tô tiểu thư, tôi về công ty trước.”

Cuối cùng, bồn xương rồng cánh kia nằm ở trên bàn làm việc của trợ lý.

.....

Cả buổi trưa, Tô Anh tự mình trông tiệm hoa tươi, tưới nước xối đất cho hoa. Hôm nay vận khí không tồi, trong tiệm có hai vị khách muốn mua hoa tặng bạn gái, một người muốn một bó bách hợp, một người muốn một bó hoa hồng.

Tô Anh tò vè áy náy: “Rất xin lỗi, trong tiệm chúng tôi chỉ bán bồn hoa thực vật, hoa bó như vậy, không có bán.”

Người tới vô cùng khiếp sợ: “À?”.

Tô Anh cũng không giải thích nhiều: “Anh có cần gì khác không?”.

“.....”

Cuối cùng việc làm ăn này đương nhiên không thành, cô cũng không giận không thất vọng, tiếp tục xối đất bón phân.

Sở dĩ có quyết định này, là khi cô nhìn thấy hơi thở sinh mệnh của hoa hồng mất đi. Hoa hồng không còn sinh mệnh, nên sự sáng lạng cùng nữ lệ của nó chỉ nở rộ trong nháy mắt ngắn ngủi kia.

Cô không thích loại cảm giác này.....

“Tô Anh!”.

Âm thanh phụ nữ chói tai đột ngột xông vào tiệm hoa tươi, Tô Anh nghĩ hoặc nhìn lại, là một phụ nữ xa lạ có vẻ chật vật.

Tô Anh: “..... Cô là?”.

Người phụ nữ kích động nói: “Chính bởi vì mày, tao mất đi Triệu Vũ, mất đi công việc, mất đi tất cả! Tao hận mày!”.

Người phụ nữ nói lầm Tô Anh nghĩ hoặc, cô hoài nghi hỏi: “Cô là..... Phán Phán?”.

(Lịch up là 21h cơ. Mà thấy mình up trễ hơn 21h là các nàng biết rồi áy ☐☐ nào cá vàng khổ ghê)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 15: Phán Phán

Edit: nguyenkim2603

Beta: MeiMei

Triệu Vũ là một người có tính cách hoàn toàn khác với Khương Triết, anh thích náo nhiệt, thích chơi, chơi đến phóng túng, anh cũng tiêu sái, có Phán Phán, bên cạnh anh vẫn có vô số đàn bà. Phán Phán đối với anh mà nói, có cũng được không có cũng không sao, chỉ là một con đàn bà anh tùy tiện chơi đùa.

Cô ta là một sự tồn tại không tất yếu, đương nhiên là có thể tùy ý vứt bỏ. Mà Triệu Vũ đối với Phán Phán mà nói, là một cây đại thụ mà cô ta tồn hết tâm cơ cũng thủ đoạn mới trèo lên được, là đối tượng tuyệt đối cô ta phải mượn sức cùng lấy lòng. Không có Triệu Vũ chẳng khác nào mất đi một chỗ dựa lớn, sẽ mất hết tất cả.

Huống chi còn đắc tội Khương Triết.

Bởi vậy, sau khi bị Triệu Vũ vứt bỏ, ngày tháng Phán Phán trải qua liền thật sự không tốt, công việc cũng không có ai liên lạc với cô ta. Số tiền được coi như phí chia tay Triệu Vũ cho cũng đủ cho cô ta ăn mặc không lo một thời gian, nhưng tất cả đều không đủ. Thứ cô ta muốn chính là nổi tiếng, muốn được mọi người vây quanh, là một công chúa danh xứng với thực!

Có cơ hội, chi cần Triệu Vũ nguyện ý giúp cô ta, chi cần Triệu Vũ tùy tiện nói một câu, tất cả mộng tưởng của cô ta đều có thể trở thành sự thật.

Đáng giận, đáng giận là hết thảy đều bị một con ranh làm hỏng!

Nhìn cô gái nhu nhược như tiểu bạch hoa trước mặt, cô ta căm hận thét chói tai: "Tô Anh, sao mày không đi chết đi?".

Bị người ta xông vào nhà, còn bị chỉ vào mũi mũi, tâm trạng luôn sẽ không tốt, Tô Anh cũng không ngoại lệ, cô buông cái bình tưới nước, nhàu mảy: "Phán Phán tiểu thư, tục ngữ nói oan có đầu nợ có chủ, tôi cũng chưa làm cái gì ảnh hưởng đến chuyện của cô, đây mới là lần thứ hai tôi gặp cô, những thứ cô nói đều không liên quan đến tôi."

"Sao lại không liên quan đến mày? Nếu không phải tại mày, Triệu Vũ sẽ bỏ tao sao?".

"Xin lỗi, chuyện này tôi không rõ ràng lắm, tôi cũng chưa từng nói gì với anh ấy, sau lần ở Bách Nhạc Môn cũng chưa từng gặp lại, huống chi đây là vấn đề giữa cô và Triệu Vũ, nếu như cô không muốn chia tay, cũng nên đi tìm Triệu Vũ mà không phải tôi chứ?".

Phán Phán vè mặt đưa dấm "Mày cho rằng tao không muốn đi tìm anh ta sao? Hiện tại muốn gặp mặt anh ta là một chuyện vô cùng khó. Triệu Vũ là tên đàn ông phụ bạc, bại hoại, lên giường xong liền không quan tâm người ta sống chết, uống cho tao thích anh ta như vậy."

Cô ta khóc thút thít: "Những người nói là bạn bè tốt hiện tại đều không quan tâm đến tao, cũng không chịu giúp tao, cũng dám nhát gan sợ phiền phức. Đầu cho số điện thoại của tao vào danh sách đen, sợ đắc tội Triệu Vũ, sợ đắc tội Đào Nhiên, sợ đắc tội Lâm Thành Phong, lại càng sợ đắc tội Khương Triết. Đầu là vì mày, tất cả đều vì mày, là mày phá hoại hết tất cả mọi thứ của tao!".

Tô Anh cảm thấy Phán Phán này thuần túy là đang giận chó đánh mèo, bắt nạt kẻ yếu, cô ta không gặp được Triệu Vũ, càng không có cách là lối khóc lóc với những người được gọi là bạn tốt kia, cho nên, cô liền trở thành nơi cho cô ta trút giận.

Có lẽ ở trong mắt Phán Phán, Tô Anh đối với Khương Triết cũng giống như cô ta đối với Triệu Vũ, là một tiểu tình nhân có hay không có đều được. Vui vẻ thì chơi đùa, không vui liền vứt bỏ. Cho nên Phán Phán cho rằng, cô ta có thể tùy tiện đối đãi với cô, bởi vì hai người đều giống nhau, không ai cao quý hơn ai.

Tô Anh không muốn dây dưa với cô ta: "Quầy đủ chưa? Quầy đủ rồi thì mời cô đi ra ngoài."

Phán Phán lau nước mắt, trào phúng nói: "Tô Anh, đừng thấy hiện tại mọi người đều cung chiều mày, chờ đến khi Khương Triết ghét bỏ mày, kết cục của mày sẽ không tốt hơn tao đâu! Đó chính là hậu quả mày dám chia cắt tao với Triệu Vũ."

"Tôi sẽ có kết cục gì không cần có phải nhọc lòng." Tô Anh là vì Phán Phán cường từ đoạt lễ mà cười ra tiếng, lạnh lùng nói: "Phán Phán, cô phần nợ, thống khổ như bây giờ, là bởi vì tôi phá hỏng chuyện tốt của cô, là bởi vì Triệu Vũ vứt bỏ cô sao?".

"Đương nhiên!".

"Đương nhiên không phải. Cô chỉ là bởi vì mất đi ích lợi Triệu Vũ mang tới cho cô, chẳng qua là cô lợi dụng Triệu Vũ, lợi dụng anh ta cho cô tiền tài, ích lợi, cơ hội thành danh, thỏa mãn hư vinh trong lòng cô, hiện tại không có những thứ đó, cô mới thông khổ đến nói điên như vậy, không phải sao? Cô đối với anh ta cũng không phải thật tình, vậy thì dựa vào cái gì đòi hỏi anh ta phải thật tình với cô?".

"..." Phán Phán xác thật không có thật tình với Triệu Vũ, nhưng không lẽ tất cả những gì cô ta trả giá đều phải bỏ biển như vậy sao?

Tô Anh thờ dài, ngừng khi nhàn nhạt: "Thật đáng buồn, loại quan hệ theo nhu cầu này, vốn dĩ đã không công bằng. Lúc trước thời điểm ở bên nhau, chưa từng nghĩ tới sẽ có hôm nay sao?".

Phán Phán biết, Tô Anh nói chính là sự thật, nhưng những lời này từ trong miệng Tô Anh nói ra, liền trở nên vô cùng chói tai. Chẳng qua cũng là tiểu tình nhân như mình, có tư cách gì đứng trên cao mà nhìn xuống dạy dỗ chứ?

"Vậy còn mày? Mấy thi sao chứ, chẳng lẽ mày thật sự nghĩ Khương Triết đối với mày là thật tình, sẽ cười mày vào cửa kín Khương gia sao?".

Tô Anh trầm mặc, nhìn Phán Phán, sắc mặt là bình tĩnh đậm mặt mà chính cô cũng không thể lý giải. "Không sao cả, ít nhất trong mắt tôi, tôi với anh ấy bình đẳng. Tôi cũng không lấy bất cứ ích lợi gì từ anh ấy, tôi sẽ không sợ."

Phán Phán bị tức giận đến thở không được, rốt cuộc không thể nhẫn nại, đột nhiên tiến lên đẩy ngã Tô Anh.

Tô Anh tránh không kịp, té ngã dưng vào chậu hoa đặt ở một bên, chậu hoa bị dưng trúng mà lăn ra mặt đất vỡ toang, cổ chống tay xuống, đột nhiên đầu lại đau đóm choáng váng.

"Phán Phán, cô đang làm cái gì?!"

Tiệm hoa tươi an tĩnh lại lần nữa xuất hiện một người đàn ông cao lớn, giọng nói quen thuộc làm Phán Phán kích động quay đầu lại: "Anh Vũ!"

"Cút ngay!". Triệu Vũ quát Phán Phán, bước đến chỗ Tô Anh bị té ngã trước mặt, thấy cánh tay cổ đã bị mảnh nhỏ của chậu hoa cắt trúng, cả khuôn mặt đều nhũn lại: "Không sao chứ?".

Tô Anh kinh ngạc nhìn Triệu Vũ, không rõ tại sao hắn lại đến đây.

"Anh..."

Triệu Vũ nói: "Tên gốc Lâm Thành Phong kia làm phiền anh, muốn anh nhất định phải đến đây."

Tô Anh vui vẻ, mấy nhăn cũng giãn ra: "Anh nói là Thành Phong kêu anh tới?".

"Đúng vậy."

"Vậy hiện tại anh ấy ở đâu? Hiện tại thế nào rồi, có phải Khương Triết lại làm khó anh ấy hay không?".

"Yên tâm đi, em như vậy còn muốn lo lắng cho ai? Tên nhóc kia da dầy, cũng không chết được." Triệu Vũ ngồi xổm xuống, nâng cánh tay Tô Anh lên, xem vết thương trên cánh tay cô, cũng may không bị cắt sâu, không ảnh hưởng đến gân cốt, chỉ là lằn da của Tô Anh trắng nõn tinh tế, miệng vết thương cùng vết máu trở nên đặc biệt chói mắt.

Sắc mặt anh nghiêm túc, thoát nhìn không tốt lắm.

Tô Anh nói: "Không có việc gì, chỉ là một vết thương nhỏ, qua hai ngày thì tốt rồi."

Phán Phán làm chuyện xấu bị bắt được, trong lòng hoảng loạn: "Anh Vũ... em, em không phải cố ý, chính là, là cô ta cố ý ngã giả họa cho em"

"Cầm miệng!". Phán Phán giáo biện bị hấn một tiếng cắt ngang, sợ tới mức áp ứng ngậm miệng, không dám nói nữa, Triệu Vũ gọi điện thoại gọi tài xế tới, dặn dò: "Bảo cảnh sát, có người tự tiện xông vào cửa tiệm của người khác, còn dả thương người."

Không chỉ có Phán Phán bị dọa, ngay cả Tô Anh cũng bối vì Triệu Vũ quyết đoán tuyệt tình mà sững sờ một lúc lâu, Phán Phán đã khóc lên, xin tha liên tục, Tô Anh mở miệng khuyên can: "Không có nghiêm trọng như vậy, anh đừng, kỳ thật không cần như vậy....."

Triệu Vũ ngắt lời cô: "Trong nhà có hòm thuốc không?".

"Không có".

"Đi thôi, anh đưa em đến bệnh viện."

"Không cần phiền toái, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, không chảy máu nữa thì tốt rồi."

Triệu Vũ nói: "Nếu để Khương Tử biết bạn gái cậu ta bôi vôi vì anh mà bị thương, còn không đưa em đi trị liệu, cậu ta nhất định sẽ lộ da anh".

Tô Anh nhán mặt, bĩu môi: "Anh ấy sẽ không đâu."

Triệu Vũ cười một cái.

Tô Anh không lay chuyển được tên bú đống binh này, bị kéo lên xe. Triệu Vũ mang cô đến bệnh viện, tài xế ở lại giải quyết tốt hậu quả.

Tô Anh vài lần muốn nói chuyện đều bị Triệu Vũ ngăn chặn, anh là quyết tâm phải cho Phán Phán giáo huấn, bất luận kẻ nào cầu tình đều không được, ngay cả cô cũng không được, chỉ là có một chuyện...

"Anh Triệu Vũ, những chuyện xảy ra hôm nay, anh đừng nói cho Khương Triết có được không?".

Triệu Vũ ngoài ý muốn: "Tại sao? Em còn tức giận vì chuyện lần trước sao?".

"Không có."

Anh cười khẽ, con gái đều không phải là khẩu thị tâm phi sao.

Tô Anh cường điệu: "Dù sao thì anh cũng đừng nói!".

Triệu Vũ nhún vai: "Được thôi."

Tô Anh dùng băng gạc màu trắng che miệng vết thương lại, bởi vì quá đau, buồn bã ịu xiu dựa vào cửa sổ, rừ mi xuống, vết máu đã làm ướt băng gạc, hiện ra những chấm đỏ, nhưng cũng không khóc không nháo, kiên cường chịu đựng.

Triệu Vũ mở miệng an ủi: "Kiên trì một chút, rất nhanh sẽ đến."

Tô Anh cười cười: "Không sao, từ từ chạy."

Triệu Vũ nhìn nhìn Tô Anh, không nói thêm gì nữa.

Tới bệnh viện, Triệu Vũ đem Tô Anh giao cho bác sĩ, anh thì chờ ở một bên.

Chỉ là vết thương nhỏ, rửa sạch rồi băng lại là xong.

Bác sĩ dặn dò: "Trước khi miệng vết thương đóng vảy phải chú ý ăn uống, ăn thanh đạm một chút, nếu không sẽ để lại sẹo."

Chưa từng chịu khổ, càng là một cô gái chưa từng trải qua gió táp mưa sa, lằn da vô cùng mảnh mai, chỉ bị thương một chút liền để lại dấu vết.

Tô Anh gặt đầu: "Cám ơn bác sĩ, tôi sẽ chú ý."

Triệu Vũ mò vào túi quần, vừa chạm đến hộp thuốc lại nhớ ra, ở bệnh viện không thể hút thuốc.

Trên đường Lâm Thành Phong đã gọi điện thoại tới, anh không chút suy nghĩ liền trực tiếp bấm tắt, Lâm Thành Phong chưa từ bỏ ý định lại gọi mấy lần, anh bị làm phiền không chịu được, đem điện thoại ra ngoài hành lang bất máy: "Cậu còn muốn gì nữa?".

"Vũ đại gia, em chỉ muốn hỏi, anh đã đưa đồ hay chưa, bé hoa nhài có phải rất cảm động hay không?".

"Không, tôi còn chưa có đưa cho cô ấy."

Lâm Thành Phong kinh hãi: "Vũ đại gia, anh không nên có ý định nuốt luôn chứ."

Triệu Vũ lạnh lùng cười nói: "Kẻ phá tiền cậu thật là làm cho đại gia tôi đây chướng mắt."

Lâm Thành Phong: "Cái gì phá tiền? Đây là em và bé hoa nhài làm giàu. Ai nha, nói cho anh anh cũng không hiểu, anh chỉ cần giúp em chuyển giao cho bé hoa nhài là được"

Triệu Vũ quyết đoán: "Tắt"

Kỳ thật vừa nãy anh đã sớm đến, đụng phải Phán Phán thật sự là ngoài ý muốn. Xuất hiện muộn là bởi vì anh muốn nhìn xem Tô Anh sẽ xử lý thế nào, lần nghe lên này khiến cho anh sâu sắc cảm nhận được, Tô Anh và bé hoa nhài trong tương tượng của anh không hề giống nhau, không ngu xuẩn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chậu xương rồng

Edit: heka + nguyenkilim2603

Beta: MeiMei

Tô Anh rất biết ơn Triệu Vũ đã quan tâm đến cô, không chỉ đưa cô đi bệnh viện, còn thay mặt trả tiền thuốc men, cho nên khi trở lại trong tiệm, cô tặng anh một chậu hoa.

Triệu Vũ nhìn chậu xương rồng đầy gai nhọn nhỏ nhỏ nguy hiểm kia mà khó xử, lại bối vì lần đầu tiên nhận được vật như vậy mà cảm thấy buồn cười. Anh lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên nhận được thứ nhỏ bé "đáng yêu" như vậy.

"Anh không thích mấy thứ hoa cỏ như này, tặng cho anh, chỉ sợ mới mấy ngày đã bị anh làm chết."

Tô Anh nói: "Không đâu, xương rồng rất dễ nuôi, chỉ cần thỉnh thoảng nhớ đến lại cho nó chút nước là được."

Triệu Vũ nhướn mày, nhưng cũng không nói gì nữa, anh lấy ra một cái thẻ đưa cho Tô Anh. Tô Anh không nhận, khó hiểu mà nhìn anh.

Triệu Vũ nói: "Tiểu tử Lâm Thành Phong kia nhờ anh, nhất định phải đưa cái này cho em. Hôm nay anh tới tìm em chính là vì chuyện này." Thấy Tô Anh vẫn mơ hồ, anh đành phải nói: "Không phải cậu ta mượn một số tiền ở chỗ em để chơi cờ phiêu sao? Đây là tiền các em kiếm được."

Tô Anh bừng tỉnh hiểu ra, cười tủm tỉm tiếp nhận, hai con mắt lấp lánh cực kì tò mò: "Kiếm được nhiều không? Thành Phong thật lợi hại!"

Triệu Vũ khinh thường cười một tiếng: "Là rất lợi hại, lợi hại đến mức bảo anh nhất định đừng nói cho Khương Tứ, sợ lại bị anh ấy chỉnh!"

Tô Anh bâu môi, có chút giận dỗi: "Đây là chuyện của em. Liên quan gì đến anh ấy?"

Triệu Vũ cười, sao lại không liên quan? Nếu Khương Tứ biết Lâm Thành Phong cùng đường tới tìm Tô Anh cầu cứu, ăn nhà cô, ở nhà cô, còn cầm một chút tiền còn lại của người ta, Lâm Thành Phong kia thật sự sẽ bị chỉnh đến kêu cha gọi mẹ.

Tô Anh cười, không muốn lại tiếp tục đề tài này, ngược lại nói: "Đừng rồi anh Triệu Vũ, Phán Phán..."

Khi bọn họ trở về, trong tiệm đã an tĩnh, chậu hoa vờ dúi đất cũng đã được dọn sạch, càng không thấy bóng dáng của Phán Phán, cả cảnh sát cũng không thấy một ai, bình lặng đến mức phảng phất như trước đó chưa từng có vụ ầm ĩ nào.

Triệu Vũ nói: "Chuyện này em không cần để ý, anh sẽ giải quyết."

Tô Anh nói: "Em biết, em nghĩ Phán Phán cũng không cố ý, với lại em cũng không bị gì. Có ta tới tìm em cũng là vì quá thống khổ, ồn ào thành như vậy, khẳng định là cô ta cũng hối hận, hiện giờ cũng bị giáo huấn rồi, tha cho cô ta đi?"

Triệu Vũ đành phải nói: "Anh sẽ cố, sau khi xác định cô ta sẽ không gây sự nữa, anh sẽ thả cô ta."

"Cảm ơn anh."

Triệu Vũ bắt đầu đi nhún vai.

Mục đích đã đạt thành, anh liền đứng dậy cáo từ.

Tô Anh đưa anh đến cửa, thẳng đến khi chiếc xe hơi màu đen của anh rời đi.

Tươi cười của Tô Anh nhạt bớt, thiếu đi phần ngọt ngào kia, cô có vẻ lạnh lùng hơn rất nhiều.

"Anh Anh, cô ràng xấu xa kia thật sự bị cảnh sát mang đi rồi!"

"Xứng đáng! Cô ta dám bắt nạt Anh Anh cùng xương rồng của chúng ta!"

"Đừng vậy, xấu xa như vậy, sao Anh Anh lại còn nói đỡ giùm cô ta? Nên để cô ta ngồi ngục trong tù, xem về sau còn dám ăn hiếp người khác không."

Đám hoa riú rít nói tiếp, Tô Anh đi nhìn chậu xương rồng bị đầy ngã kia. Quả nhiên nó cực kì dẻo dai, cũng không có bối vì cú ngã mà bị thương tổn, hiện giờ còn đang vui vẻ vì có nhà mới.

Tâm tình của Tô Anh liền tốt hơn một chút.

"Vốn dĩ ta chỉ là người buôn bán nhỏ, cô ta bị bắt đến cục cảnh sát là bối vì mối quan hệ của Triệu Vũ. Ta cũng không hy vọng xa vời là chỉ vì chút việc nhỏ này mà có thể phán tội cô ta. Nếu đã như thế, còn không bằng làm người tốt." Tô Anh nhẹ giọng giải thích.

Mấy bông hoa: "Ừm... Không hiểu."

Đúng sai phải trái của chúng nó cực kỳ rõ ràng. Không đen là trắng, không tốt là xấu, không cong cong vẹo vẹo nhiều như vậy, cho nên cũng chẳng thể nào hiểu được rốt cuộc Tô Anh suy nghĩ cái gì.

--

Đào Nhiên tổ chức một cuộc vui, kêu mời mấy anh em cùng nhau náo nhiệt, Triệu Vũ đương nhiên đi, anh không chỉ đi, còn mang theo chậu xương rồng Tô Anh tặng, câu thứ nhất chính là hỏi: "Khương Tứ không đến sao?"

Đào Nhiên uống hai hớp rượu, đôi mắt đa tình đã bị thiêu đốt đến đỏ ửng, nửa dựa vào Lý Văn Khê, lắc đầu nói: "Không biết, dù sao cũng đã báo với cậu ấy rồi."

Triệu Vũ thất vọng lắc đầu: "Không tới? Vậy thì thật là đáng tiếc." Anh quơ quơ chậu xương rồng trong tay. "Tôi còn chuẩn bị một món quà đặc biệt đây."

Đào Nhiên cuối cùng cũng chú ý đến chậu xương rồng nhỏ trong tay anh: "Là cái này?"

"Đúng vậy."

"Ồ?"

"Bé hoa nhài đưa."

"..."

Đào Nhiên ngoài ý muốn "à" một tiếng. Lý Văn Khê ngược mắt, đánh giá chậu xương rồng không có gì đặc biệt kia. Bé hoa nhài? Là cô gái lần trước? Cô có chút không hiểu, một cô gái giống hệt như tiểu bạch hoa có gì đặc biệt, đáng để bọn họ chú ý như vậy? Cho dù tò mò cùng nghi hoặc, nhưng cô thật thông minh vẫn bất động thanh sắc.

Đào Nhiên hứng thú, hỏi: "Sao lại vậy, cậu gắp bé hoa nhài lúc nào?"

"Ngày lúc này, tên Tiểu Lâm Tử kia bị Lâm đại đuổi tận giết tuyệt, vốn muốn buộc cậu ta về nhà, không nghĩ tới cậu ta cùng đường đi tìm Tô Anh, còn vay tiền cô ấy, còn nhất định bắt tôi không được nói cho Khương Tứ."

Triệu Vũ lắc đầu: "Chắc, đúng là mất hết mặt mũi."

Thật ra Lâm Thành Phong rõ ràng dặn dò là không được nói cho bất kì ai, hiện giờ Triệu Vũ lại nói cho Đào Nhiên, cũng đồng nghĩa với không ai không biết.

(Nguyên: Đào Nhiên, anh nhiều chuyện có tiếng vậy luôn đó há?:D)

Đào Nhiên cười ha ha: "Thật thì vụ chuyện không biết xấu hổ như vậy cũng chỉ có Tiểu Lâm Tử dám làm. Vậy chậu xương rồng cũng là đưa cậu vào lúc đó?"

"Không phải, trước khi tôi đến, có một cô gái đi tìm bé hoa nhài gây phiền phức, xảy ra chút chuyện." Triệu Vũ ném chậu xương rồng lên trên bàn, nằm xuống sõ pha, lấy ra một điều thuốc, một cô gái thân hình đầy đặn lập tức tiến lên đốt lửa cho anh. Triệu Vũ nhìn cô ta, môi khẽ cong, sau một đêm, cô ta vẫn luôn đi theo bên cạnh anh.

"Chuyện gì?". Giọng nói lạnh băng tùy ý đặt câu hỏi, Đào Nhiên thiếu vẻ mặt xem kịch vui, Triệu Vũ thoải mái hít mát, lại mở mắt, thấy một người đang đứng trước mặt, dùng tư thế ở trên cao nhìn xuống nhìn mình, ngạc nhiên: "Ồi chao, Khương Tứ, cậu đến khi nào?"

Khương Triết dùng chân đá anh vài cái: "Trả lời."

Triệu Vũ bực mình, nhìn về phía Đào Nhiên, phát hiện anh đang hưởng thụ người đẹp đút đồ ăn, vui sướng khi người gặp họa nhìn qua bên này: "Sao không sắc chết cậu luôn đi?".

Đào Nhiên cười gian nhún nhún vai.

Triệu Vũ ha ha cười lạnh: Mẹ nó, bên cạnh mình đúng là không có một người nào tốt, đều tội hại cậu, cậu hại tôi, đúng là một kẻ lại một kẻ không làm người ta bớt lo.

Triệu Vũ vốn dĩ chỉ nghĩ bán đứng tên Lâm Thành Phong kia, không nghĩ tới cuối cùng chính mình cũng run lên. Đối mặt Khương Tứ, anh chỉ có thể kể toàn bộ những chuyện đã xảy ra, đương nhiên không quên kể luôn cả câu oán hận của Lâm Thành Phong: "Khương Tứ cũng quá keo kiệt đi, bản thân ra ngoài phóng túng, vì phụ nữ vùng tiền như rác, bé hoa nhài của chúng ta lại phải sống những ngày khổ ải ăn cỏ ăn trấu."

Khương Triết: "....."

Khương Triết đau đầu xoa xoa trán, thật không biết tên nhóc thối Lâm Thành Phong kia đã tưởng tượng đến cái quỷ gì.

Đào Nhiên đề nghị với Khương Triết: "Bé hoa nhài bị thương, cậu có nên đi xem một chút không?".

Triệu Vũ nói: "Đừng nha, bé hoa nhài ngàn dặm vạn dò tôi đừng nói cho cậu biết. Nhìn có vẻ giống như vẫn còn tức giận."

"Còn tức giận?". Đào Nhiên cá kinh nói: "Khương Tứ, cậu có phải "không được" đứng không?".

Trả lời anh chính là một chân không lưu tình chút nào đập tới, anh không hề gì, nhưng Lý Văn Khê bên cạnh anh lại hét lên một tiếng, trốn vào trong lồng ngực Đào Nhiên, làm cho Đào Nhiên không khỏi phải đổ dành như tám can bảo bối.

Khương Triết tâm tình vốn không tốt, cứ như vậy, tâm tình của anh càng kém hơn. Cũng không có tâm tư ở lại, xoay người rời đi.

Triệu Vũ hô: "Chậu xương rồng bé hoa nhài đưa cậu không cần sao?".

Khương Triết cười lạnh: "Tôi còn không có keo kiệt đến mức muốn tranh giành một chậu hoa với cậu!".

Khương Triết đi rồi, Đào Nhiên nhịn không được nói: "Cậu nói xem, không phải Khương Tứ nghiêm túc với bé hoa nhài chứ?".

Triệu Vũ ngoài ý muốn: "Nghiêm túc? Cậu đã từng thấy Khương Tứ nghiêm túc bao giờ sao?".

-- --

Khương Triết là một kẻ đa nghi, cho nên thời điểm anh tiếp cận Tô Anh, đều đã cho người điều tra bối cảnh gia đình cô.

Anh biết Tô Anh từ nhỏ cha mẹ đã ly dị, cha cô đã có gia đình khác, hiện giờ có một đứa con trai và một đứa con gái, gia đình mỹ mãn, đối với cô cũng là không hỏi đến. Còn biết Tô Anh từ nhỏ đã sống với mẹ, chỉ tiếc một năm trước mẹ cô cũng vì một vụ tai nạn giao thông mà qua đời, lúc đó cô còn đang học đại học, cuối cùng nhìn mặt bà lần cuối cũng không thể.

Sau khi Tô Anh tốt nghiệp, liền làm theo di nguyện của mẹ, chăm sóc tiệm hoa tươi, cửa hàng bán hoa buôn bán cũng không tốt, cô lại không có đầu óc kinh doanh, muốn dựa cái này làm giàu rất khó khăn.

Ngoài ý muốn chính là cô đối với tiền tài cũng không có chấp niệm gì, cuộc sống không có gì trừ ngại là được, vô cùng an phận.

Mà cô đối với thể giới tình cảm cũng vô cùng thuần túy, trừ bỏ thời điểm cao trung đã từng yêu thầm một vị học trưởng, khi lên đại học cũng có mấy người theo đuổi, còn lại đều trống không.

Về phương diện tiền tài, kỳ thật Tô Anh cũng không có nghèo như vậy, trừ bỏ tài sản mẹ cô để lại, còn có một số tiền bồi thường tai nạn kia, nhưng cô vẫn luôn không dùng đến.

Tất cả những thứ này, đúng như Tô Anh nói, Khương Triết quá vừa lòng với cô, cho nên không muốn dễ dàng từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Không xa không gần

Editor: heka

Beta: 如意 Như Ý

Tô Anh kiểm tra số dư tài khoản, hơn bốn vạn, mới có mấy ngày thôi mà đã gấp lên vài lần, đầu óc Lâm Thành Phong quả nhiên lợi hại, khó trách sau này sẽ lọt vào danh sách mười đại thiên tài đứng đầu trong lĩnh vực tài chính.

Bởi vì có đầu óc tốt, cho dù anh không tiếp nhận gia nghiệp, cũng có thể hoàn toàn dựa vào bản thân mà tạo ra một vùng trời riêng.

Gia thế, với anh mà nói cũng chỉ là dột hóa trên giấy.

Không chỉ có Lâm Thành Phong, hai người Đào Nhiên cùng Triệu Vũ cũng là không phân cao thấp, là người thừa kế mà gia tộc ti mi bồi dưỡng, cho dù mê chơi, năng lực cũng thủ đoạn của bọn họ cũng chẳng thể xem thường. Ánh mắt độc đáo của Đào Nhiên giúp mọi việc anh đầu tư vào mảng điện ảnh truyền hình đều thuận lợi, giành thắng lợi lớn, chưa kể đến các cửa hàng bách hóa và rạp chiếu phim lớn mà gia tộc Triệu thị đã mở trên cả nước...

Mà như Khương Triết - người được cả Đào Nhiên, Triệu Vũ, Lâm Thành Phong chấp thuận, sức mạnh của gia tộc này càng là không cần phải nói.

Quan trọng nhất là, bọn họ đều không ngốc, cực kỳ khôn khéo.

Sở dĩ Phán Phán tức giận đến ngớ ngẩn như vậy cũng không phải không có lý do gì, rốt cuộc cô còn cách mộng tương của mình thật sự rất gần rất gần, nếu có thông minh hơn một chút, không chừng cũng chính là một Lý Văn Khê của sau này.

"Anh Anh, vì sao lại tặng xương rồng cho người ta?". Hoa nhài rung rung những chiếc lá non mà hỏi Tô Anh, xương rồng mới quen biết với chúng nó lại phải chia xa, thực không nỡ.

Tô Anh nói: "Không biết, có lẽ hữu dụng, có lẽ vô dụng, xem vận khí thôi." Triệu Vũ cũng không phải một người theo khuôn phép cũ mà quý trọng quà tặng của người khác, hướng chỉ là một chậu xương rồng không đáng giá. Không biết được liệu anh ta sẽ tiện tay vứt bỏ hay là cho ai đó...

Nghĩ nghĩ, cô nói: "Chỉ là chị không muốn quá bị động, mối quan hệ của chị cùng Khương Triết nhất định là không cách nào tốt lên, nếu tương lai thực sự có chuyện gì, cũng xem như là một cơ hội đi."

Hoa nhài không hiểu được tâm tư phức tạp của loài người, chỉ là thấy cảm xúc của Tô Anh nhảm nhạt, giống như đang suy nghĩ cái gì, gần đất nó đã nhìn thấy Tô Anh như vậy rất nhiều lần, nó nửa hiểu nửa không: "À. Vậy lần sau phải nhớ lấy tiền nha!".

Tô Anh xi cười: "Được. Chị biết rồi."

Có tiền, Tô Anh cũng không vội vã lấy thêm hoa tươi về, ngược lại là lên mạng ngắm nghía các kiểu chậu hoa: pha lê, sứ, gốm, gạch, nhựa..., chỉ cần đẹp là mỗi loại cô đều mua rất nhiều, tóm lại cô sẽ không chê it.

Đám hoa nhài cùng xương rồng còn kích động hơn cả cô, đã tính toán xong bản thân thích "ngôi nhà mới" như thế nào, rồi nhảy nhót chờ đợi.

"Tô Anh, Tô Anh!".

Cô đang lựa chọn, đột nhiên nghe được ngoài cửa có người kêu cô, Tô Anh đứng dậy đi ra ngoài: "Di Trần?".

Di Trần là mẹ của Lưu Vận, ở rất gần cửa hàng của Tô Anh, cách khoảng vài bước chân mà thôi. Nhà bà mở một cửa hàng tiện lợi, làm buôn bán nhỏ, thường ngày vì nghĩ Tô Anh là loi một mình nên rất là quan tâm đến cô.

Di Trần nói: "Di nghe nói trong tiệm của con xảy ra chuyện, không chỉ có cánh sát tới mà con còn bị thương, không có việc gì chứ?".

Tô Anh cười nói: "Không có việc gì, chỉ là vết thương bé thôi."

Di Trần nhìn thấy cánh tay Tô Anh băng vải, nhịn không được lại nói một hồi, bảo Tô Anh gần đây phải cẩn thận, có việc lập tức gọi điện thoại cho bọn họ, hoặc là hô to vài tiếng, ở gần như vậy, bọn họ nghe được nhất định sẽ tới liền!

"Đúng là đồ chết bầm mà, thật là họa từ trời xuống, không lo không được, nhớ trước đây..." Tự nhận ra nói sai rồi, bà lập tức dừng miệng: "Về sau trong nhà còn phải chuẩn bị vào đồ vật để tự vệ mới được!"

Tô Anh âm áp trong lòng, nói: "Chỉ là chút hiểu lầm, hiện tại đã không có việc gì. Di đừng lo lắng."

Đi Trần nói: "Trong lòng đi vẫn không thấy yên tâm, không được không được, chờ Tiểu Vận tan tằm trở về, đi báo nó buổi tối qua đây với con!"

Đi Trần rất nhiệt tình, là bạn thân của mẹ Tô Anh khi bà còn sống. Bà thật sự lo lắng cho Tô Anh, cô không đành lòng từ chối ý tốt của đi Trần nên gật đầu đồng ý. Lúc này đi Trần mới vui vẻ, lại dặn dò một lúc rồi mới rời đi.

Tô Anh đưa đi Trần tới cửa, nhìn bà đi vào cửa nhà rồi thì thở phào, sờ sờ gần hoa thủy tiên ở cạnh cửa.

"Anh Anh, có một chàng trai đang nhìn chị!"

Tô Anh không có vợ và quay đầu lại, hơi hơi khom người đến gần hoa thủy tiên, nghe thấy được mùi hoa thoang thoảng, hỏi: "Ở đâu?"

Hoa thủy tiên nói: "Ở bên kia đường cái, trước cửa hàng bánh bao ấy, cũng giống như soái ca lúc trước, đi một chiếc xe rất đẹp!"

"..... Em còn biết xe rất đẹp à?"

"Đừng rồi! Mỗi ngày em đều nhìn ra đường lớn, biết rất nhiều xe! Anh Anh, lúc nào đó chúng ta cũng mua một chiếc xe đi, em muốn đi hóng gió!"

Nó mắt mát mà nói: "Trước đây em cũng ngồi qua rồi, đáng tiếc là bị nhốt trong xe, một màn đen thui chả nhìn thấy gì... Em muốn đi hóng gió!"

"Em không sợ gió thổi bay hết cánh hoa của em à?".

"Ách..." Nó nhìn không được run run lá con.

Tô Anh bật cười.

Nghĩ đến chàng trai mà hoa thủy tiên nhắc đến, Tô Anh hơi suy tư. Những kẻ có tiền mà cô biết cũng chỉ có mấy người, không phải Triệu Vũ, càng không phải là Đào Nhiên, Lâm Thành Phong thì sẽ trực tiếp lại đây, cho nên...

Khương Triết?

Đáng tiếc trong trí nhớ của Tô Anh, Khương Triết cũng không phải là một chàng trai yên lặng ngắm nhìn. Cứ cho là giờ phút này anh có sự kiện "bị bại lộ" ở phía trước, anh vẫn không phải kiểu người đó.

...

Xác thật Khương Triết không phải như vậy.

Anh tới đây, nguyên bản là muốn trực tiếp đi tìm Tô Anh, người họ (đi Trần) lại đi trước anh một bước, anh không thích tiếp xúc với những người đó cho lắm nên chỉ có thể ở bên ngoài đợi.

Chưa hết xong liều thuốc, Tô Anh đã tự mình tiến người đến cửa, trên mặt cô tươi cười ấm áp đáng yêu như trong ký ức anh. Tỉnh ra, thật sự đã lâu rồi anh và Tô Anh chưa từng nói chuyện đáng hoàng với nhau.

Lần thứ ba Đào Nhiên gọi điện thoại tới, anh khẽ nhủ mảy, trực tiếp dập máy.

Ở phía xa xoi, Đào Nhiên liên tục ại da vại tiếng: "Thăm thăm rồi, lão Nhị à, cậu thật sự đắc tội với Khương Tứ rồi nha!".

Triệu Vũ nhủ mảy, tiện tay chớp thứ gì đó ném qua. Đào Nhiên nghiêng đầu tránh thoát. Triệu Vũ mắng "Cái gì mà lão Nhị, có biết nói không!".

"Tôi nói thật mà, tôi gọi mấy cuộc điện thoại Khương Tứ cũng chưa bắt máy. Nếu như anh ấy thật sự không thèm để ý, có thể không nhận điện thoại sao? Như bây giờ..." Đào Nhiên liếc mắt nhìn Triệu Vũ nói: "Người nào đó sắp thảm rồi!"

Rốt cuộc Triệu Vũ cũng ngừng đầu lên từ trong nệm mại (gái kẻ bên đó), giật mình nói: "..... Không phải chứ? Tôi không có làm cái gì nha? Đừng quên lúc trước chính là cậu chen ép Khương Tứ đấy!".

Đào Nhiên ngửa đầu nhìn trời, như đang xem kịch vui: "Chà chà, có chuyện rồi nhất thiết đừng ương ngạnh, giữ mạng quan trọng hơn!"

Triệu Vũ: "Cút đi!"

Đào Nhiên: "Cậu nói xem Khương Tứ đi đâu vậy?"

"Còn có thể đi chỗ nào? Khẳng định đi tìm bé hoa nhài!" Triệu Vũ cười ha ha: "Cái tính cách gian trá kia của anh ấy, còn không nhân cơ hội này mà đi tặng chút ấm áp à? Không chừng bé hoa nhài cảm động, lại hòa bình!"

Đào Nhiên gật đầu, cảm thấy Triệu Vũ nói có lý.

Lý Văn Khê lại nghe đến nhủ mảy, Khương Tứ sẽ chủ động đi tìm cô gái kia để làm hòa? Đây...

Đây thật quá sức tưởng tượng của cô. Theo cô biết, mảy cô nàng trước đây bị Khương Triết vắng vẻ không một ai có kết quả tốt, đều bị đưa cho một số tiền rồi đuổi đi, bé hoa nhài này quả nhiên không tầm thường.

- - -

Ở một góc trời khác, Khương Triết mới vừa dập tắt tàn thuốc, băng qua dòng xe cộ đi về phía đối diện.

Tô Anh đưa lưng về phía anh, hơi hơi khom người ngắm hoa.

Dáng người cô tinh tế, thướt tha yêu kiều, tóc dài xoắn trên vai, ngay cả bóng dáng cũng là thuần khiết dịu dàng.

Một lát sau, trong lúc lo lắng cô đứng dậy, tay trái nhắc bức rèm màu be lên, vốn dĩ muốn vào phòng, lại không biết vì sao ngừng lại.

Khương Triết còn chưa có động tác gì, Tô Anh đã đột nhiên quay đầu nhìn lại, có chút nghi hoặc...

Bốn mắt nhìn nhau, anh thấy đáy mắt cô còn chưa kịp thu hồi kinh ngạc cùng kinh hi.

"Sao anh lại tới đây?" Ngỡ khi là không tốt lắm

Khương Triết nói: "Triệu Nhị nói em bị thương. Anh đến thăm."

Tô Anh kinh ngạc, ngay sau đó bực bội, thanh âm rừ rừ: "Sao anh ấy lại nói cho anh chứ? Rõ ràng trước đó đã đáp ứng em là không nói....."

Khương Triết không có đề ý, anh nhìn miếng băng gạc trắng quấn trên cánh tay nhỏ nhắn của Tô Anh. Tô Anh nói: "À, không có việc gì, chỉ là không cẩn thận bị cắt một chút, anh Triệu Vũ làm to chuyện, một hai đôi đi bệnh viện..."

Khương Triết trầm giọng nói: "Đây là cậu ấy nên làm. Lâm em bị thương cũng là lỗi của cậu ta, không tính sổ với cậu ta đã là tận tình tận nghĩa rồi!".

Tô Anh nhỏ giọng nói: "Bà đạo!".

Khương Triết nhủ mảy.

Tô Anh nói: "Anh muốn tính sổ người ta thế nào? Đánh một trận sao?"

Khương Triết cười nói: "Cậu ta đánh không lại anh."

Tô Anh nhấp nhấp môi: "Vậy hiện tại anh thấy rồi đó, em không sao cả, anh đi đi."

Khương Triết theo bản năng mà nhủ mảy. Hiển nhiên, anh cũng không thích nghe khí đuổi người của Tô Anh.

Tô Anh lại nói: "Trừ phi anh nói cho em biết, trước đó tại sao lại muốn giấu giếm em chuyện anh đã về nước? Rốt cuộc là bởi vì cái gì?"

Thoạt nhìn có rất là thất vọng cùng khổ sở, tựa như đây là chuyện cô vẫn luôn canh cánh trong lòng. Nếu Khương Triết không nói rõ, cô sẽ luôn không nghĩ ra. Không nghĩ ra, liền tích tụ trong lòng, giống như cây kim.

Ánh hoàng hôn chiếu rọi, chàng trai tuấn tú nhắc hàng mi, trầm mặc.

Tô Anh biết cô không có khả năng nhận được lời giải thích, cô cũng không phải muốn biết đến như vậy, chỉ là thêm một cái cớ đưa ra với Khương Triết mà thôi.

Cô không muốn cùng anh quá thân cận, lại không muốn lập tức chặt đứt quan hệ ngay lúc này, như vậy không xa không gần thật là khá tốt.

Cô không thiện krong như vậy.

(Hôm qua lu bu nên quên bên mắt híc srrrrr các tình yêu nha. Kể từ mai hứa sẽ đúng giờ)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tác dụng thần kỳ

Edit: heka

Beta:如意 Như Ý

Quả nhiên buổi tối Lưu Vận ôm áo ngủ tới nhà Tô Anh.

Xế chiều sau khi Lưu Vận tan làm về nhà, mới vừa bước đến cửa đã bị mẩu thần đại nhân lôi kéo nói một hồi lâu, nói gì mà thế giới này rất nguy hiểm, Tô Anh an phận ở trong nhà trông cửa hàng mà cũng bị một cô gái xa lạ xông vào trong tiệm náo loạn. May mắn bạn của Tô Anh có việc tới tìm, đúng lúc ngăn cản, nếu không thì không biết sẽ thế nào nữa!

Lưu Vận kinh hãi: "Không phải chứ, Tô Anh hiền như vậy thì kết thù với ai chứ? Bây giờ thế nào rồi?".

"Cũng không biết nữa." Trần Thực Phán nói: "Mẹ có qua đó, cũng hỏi Tô Anh rồi, con bé nói là hiểu lầm, không có việc gì, còn bảo mẹ đừng lo lắng! Sao có thể không lo lắng đây?".

Lưu Vận nói: "Hiểu lầm gì mà còn có ý tìm đến tận tiệm hoa? Nhìn là biết người kia có ý!".

Trần Thực Phán nghĩ nghĩ, nói: "Mẹ cũng biết vậy, chỉ là Tô Anh không muốn nói, mẹ cũng không tiện hỏi nhiều. Nhưng cô gái kia còn bị đưa đến cục cảnh sát đấy, không chừng trong lòng càng ghi hận Tô Anh, lại trở về tìm nó gây phiền toái?".

"Cũng rất có khả năng ấy..."

"Cho nên hai ngày này con liên qua đó ở cùng Tô Anh đi. Một mình con bé... Quá đáng thương."

"Vâng, con biết rồi."

Trần Thực Phán lại nghĩ đến chàng trai cao lớn mà bà thấy qua vào buổi chiều. Bà gặp qua anh ta vài lần, cũng biết anh ta là bạn trai của Tô Anh, tên là Khương Triết gi đó. Chỉ là... bà cũng không xem trọng người này, vừa nhìn liền biết là xuất thân từ nhà cửa cửa rộng, hẳn là tính cách cũng không phải kiểu có thể chăm sóc người khác. Tô Anh đi theo anh ta nhất định sẽ bị thiệt thòi.

Đã vậy tính tình Tô Anh còn mềm như bông, bị chọc tức còn phải chịu đựng. Bà lại không phải người trong nhà để trực tiếp giúp đỡ, vậy không phải mặc cho người ta bắt nạt sao?

Nghĩ đến điều này, bà lại nhìn không được thì thầm với Lưu Vận: "Còn có cậu bạn trai kia của Tô Anh, mẹ không xem trọng cho lắm. Các con là bạn gái với nhau, lúc tâm sự cũng nên nhắc nhở Tô Anh một chút, để nó đừng dễ dàng trao hết tâm can cho người ta!".

Lưu Vận cười nói: "Đã biết đã biết, xem mẹ nhọc lòng chưa này. Ai không biết còn tưởng rằng Tô Anh mới là con gái ruột của mẹ, con thì nhặt từ ven đường về đấy!".

Trần Thực Phán cười mắng: "Nha đầu chết tiệt này, còn không mau đi!".

Lưu Vận liên tục gật: "Biết rồi, biết rồi, mẹ cũng phải để con về phòng lấy quần áo tắm rửa đã chứ..."

Trần Thực Phán thấy Lưu Vận lên lầu, nghĩ đến Tô Anh cùng người mẹ mất sớm của cô, không khỏi cảm thán tạo hóa treu người.

Nếu không phải sự kiện ngoài ý muốn kia.....

--

"Ai da, cậu không biết đâu, tớ vừa đến nhà còn chưa ngồi ấm mông, mẹ tớ liền thúc giục thúc giục thúc giục, thúc giục tớ mau tới đây báo hộ cậu, cứ sợ cậu bị người ta ăn mất!".

Lưu Vận vừa tắm xong, đầu tóc ướt đầm để quần khăn tùy tiện dựa vào chiếc giường lớn của Tô Anh, than thở với Tô Anh về mẹ mình cảm râm đến thế nào!

Tô Anh ôm hoa nhài ra phía trước cửa sổ, cười nói: "Tớ nói với đi rồi đó chứ, bảo đi ấy không cần lo lắng."

"Có điều hỏi thật, cô nàng hôm nay tới tìm cậu gây phiền toái là ai vậy?". Lưu Vận suy đoán: "Không phải là có quan hệ gì với Khương Triết đấy chứ?".

Bạn trai Tô Anh là kẻ có tiền, chỉ sợ người trên phố này đều biết!

Nhiều tiền lại đẹp trai, khó tránh khỏi sẽ treu chọc mấy bông hoa đào mà đúng không?

Tô Anh: "Chuyện này nói ra có chút phức tạp, nhưng cô ta không có quan hệ gì lắm với Khương Triết, cô ta tới tìm tớ, cũng là vì không cam lòng thôi. Còn vết thương này của tớ..."

Sao cô lại không biết ý tưởng của Phán Phán cơ chứ? Dục vọng và dã tâm của cô ta đều viết trong ánh mắt, trần trụi không biết che dấu như vậy, ngoài miệng nói thích Triệu Vũ thế nào, không muốn rời khỏi anh ra sao, nhưng trong ánh mắt tràn ngập tham niệm, ý đồ. Ngốc như vậy, làm sao có thể gọi lên thương tiếc từ dân ông?

Ngụy trang hay che giấu cũng không biết, lại càng không thấy rõ vị trí của chính mình, sao có thể không thua đây?

Lưu Vận dụi một lát, nhìn bóng dáng Tô Anh thì nghi hoặc, lo lắng nói: "Vết thương của cậu là thế nào?".

Tô Anh cười nói: "Vết thương nhỏ à, bác sĩ nói dưỡng mấy ngày là lành."

Cô cũng không thật sự ngạc nhiên đến mức khiến mình trọng thương khó chữa. Dù sao cũng là thân thể của mình, đau là chính mình chịu, huống hồ cô càng không mong trên tay lưu lại một vết sẹo khó coi.

Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là Triệu Vũ lại tới tìm cô trước? Có cứ tưởng rằng là Khương Triết tới, diễn mấy ngày rồi, anh cũng nên tới tìm cô.

Cái này lại phải trách Tô Anh suy nghĩ không chu toàn, hoa thủy tiên không nhận đi lời người, chỉ có thể nói có một anh chàng rất tuấn tú đẹp trai tới, đứng ở cửa một hồi lâu, cùng với anh ta có một chiếc xe đặc biệt đẹp. Tô Anh chỉ có thể dựa vào cảm giác suy đoán, khó tránh khỏi sai lệch với sự thật.

Tuy rằng nhận sai người, nhưng hiệu quả lại không tệ.

Lưu Vận xoay người lên, hung hăng dạy dỗ Tô Anh: "Vết thương nhỏ cũng không được xem thường! Lần sau gặp được người như vậy tốt nhất chạy nhanh, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn biết chưa?".

Tô Anh hoàn hồn, nói: "Nào có nghiêm trọng như vậy?".

"Sao lại không nghiêm trọng? Cậu không biết con người khi tức đến mất đi lý trí là chuyện gì cũng làm được há?! Đến khi thật sự xảy ra chuyện thì cậu hối hận cũng không kịp!". Lưu Vận thật kích động, rất có tư thế nếu Tô Anh dám nói từ không là cô lập tức liều mạng với Tô Anh!

Tô Anh liên tục xin khoan dung: "Được được được, tớ biết sai rồi! Lần sau gặp được người này tớ nhất định chạy xa xa, một câu cũng không nói với cô ta!".

"Thế còn tạm được, hừ!".

Lại nghĩ tới cái gì, Lưu Vận nói: "Đừng rồi, mẹ tớ nói hồi chiều Khương Triết tới tìm cậu, đứng ở một lát liền đi rồi, các cậu còn chưa làm hòa há?".

Tô Anh đáp: "Chưa."

"Sao lại thế này? Không phải mỗi ngày anh ấy đều tặng hoa sao?".

"Tặng hoa liền phải làm hòa à?".

"Ồ? Tớ cứ cho rằng một hai hôm cậu liền chịu thua!".

Tô Anh biết, cách nghĩ của Lưu Vận chẳng sai chút nào. Nếu là cô của trước đây, xác thật chịu không nổi khi người khác nói lời mềm mỏng, hơi dễ mốt chút là cô liền bỏ qua. Nhưng hiện tại cô đã khác rồi, tâm cô có thể so với kim cương, cạy cũng bất động.

Tô Anh mỉm cười, mềm mỏng nói: "Trước kia, tớ cảm thấy có tình yêu liền có thể chiến thắng tất cả khó khăn, tớ biết giá thể của mình và Khương Triết chênh lệch cực lớn, chúng tớ muốn có tương lai, nhất định phải đối mặt với rất nhiều, rất nhiều khó khăn. Tớ đã sớm nghĩ kỹ, chỉ cần Khương Triết cần tớ, bất luận khó khăn đến đâu tớ đều không sợ!".

Lưu Vận hỏi: "Vậy còn hiện tại?".

Tô Anh nghĩ nghĩ, thông thả nói: "Lần trước tớ đến Bách Nhạc Môn, ở nơi đó nhìn thấy một cái thế giới rất khác, cũng gặp được một Khương Triết hoàn toàn không giống như trong trí nhớ của tớ. Khi đó tớ đột nhiên hiểu được, có lẽ căn bản là tớ chưa từng chân chính hiểu rõ Khương Triết. Anh ấy như thể làm tớ cảm thấy xa lạ, cũng cảm thấy sợ hãi."

Lưu Vận vừa nghe, kích động lại phần nộ nói: "Chẳng lẽ anh ấy thật sự cùng mấy cô nàng nơi đó.....?".

"Không có." Tô Anh nói: "Khương Triết nói không có, anh ấy nói tớ tin, chỉ là trong lòng vẫn không thoải mái."

Cô nhủ mảy: "Còn gạt tớ nữa, không muốn để ý đến anh ấy."

Lời này nói ra có chút không phóng khoáng

Lưu Vận thở dài, nằm ngả xuống giường, bộ dáng này, rõ ràng là: Không bỏ qua được sao-!

Tô Anh thấy thế, ngược lại cười nói: "Không nói tớ nữa, nói về cậu đi, gần đây cậu cùng Dương Văn Bác thế nào rồi?".

"Ai da, cậu đừng nói tới anh ta!". Lưu Vận dẩu dẩu miệng, giận dỗi: "Tớ chưa thấy qua anh chàng nào không có nhân lực như vậy! Cậu nói xem anh ấy đưa tớ về nhà mấy buổi tối rồi, cậu nói xem buổi tối nha, đêm tối không khí trong lành, cũng không có ai, cơ hội thật tốt nha! Vậy mà ngay cả tay của tớ anh ấy cũng không dám nắm!".

Tô Anh xì một tiếng cười nói: "Thì ra là cậu tức người ta không đủ chủ động nha!".

"Hừ! Anh ấy không chủ động, chẳng lẽ để tớ chủ động à?". Lưu Vận nghiêm túc tự hỏi trong chốc lát, sau đó kiên định cự tuyệt: "Không được, tớ phải rụt rè! Tớ cứ xem anh ấy như một cậu bé 25, 26 tuổi vậy, tớ nhận được!".

"....."

Tô Anh bội phục Lưu Vận vừa lo lắng vừa phát tính trẻ con.

Lại nghe Lưu Vận chê bai Dương Văn Bác cứng nhắc thế nào, không linh lợi ra sao, là "đồ cổ" không có óc hài hước, xem phim còn có thể ngủ, quan trọng nhất là anh ta còn thật sự nhẹ hơn cô ấy!

"Cậu biết tớ không thể chịu đựng anh ấy điều gì nhất không? Chấn anh ấy còn nhỏ hơn cả chân tớ! Còn là đàn ông sao?".

Tô Anh nằm lên giường, nghe Lưu Vận lải nhải chê bai, tâm tình cũng tốt hơn. Cũng không còn sớm, nghe nghe một lát liền buồn ngủ.

Lưu Vận thì lại càng nói càng có tinh thần, nghĩ đến lời Trần Thực Phấn nói, cô đột nhiên nghiêng người ghé sát vào Tô Anh.

"Hỏi cậu chuyện này nha."

"..... Hử?".

"Chính là cậu cùng Khương Triết nhà cậu, có làm..... Cái kia không?".

Đầu óc mơ màng khiến Tô Anh không phản ứng kịp: "Cái gì?".

Lưu Vận ai ai hai tiếng: "Là lên giường đó!".

Tô Anh: "....."

Tô Anh tỉnh cả ngủ. Cô mở to mắt, quả nhiên thấy Lưu Vận mang về một tờ mờ nhìn cô.

"Mau ngủ đi, cẩn thận mại đi làm trễ." Tô Anh nói.

"Ai da, cậu đừng ngưng ngưng mà! Chẳng lẽ là có..... rồi?".

Tô Anh bất đắc dĩ: "Không có, đương nhiên không có. Cậu thấy tớ từng ngủ lại bên ngoài à?".

Lưu Vận cười trộm: "Cái này tớ cũng không biết....."

"....."

Tô Anh lười phản ứng lại, kéo chăn qua đỉnh đầu, ngủ. Lưu Vận đẩy cô vài cái nhưng cô cũng hờ hững, như là thẹn quá thành giận.

Tô Anh lại nghe Lưu Vận nói tiếp: "Kỳ thật không có thì khá tốt, con gái mà, phải biết tự bảo vệ chính mình."

Qua chốc lát, phía sau an tĩnh lại, không còn động tĩnh gì.

Tô Anh cẩn thận kéo chăn ra, Lưu Vận đã ngủ rồi, nhưng mà giờ phút này cô lại chẳng hề buồn ngủ.

Lưu Vận nói làm cô nghĩ đến cái đêm Khương Triết cầu hôn cô. Trên chiếc du thuyền đập sóng mà đi kia, có hoa tươi rượu ngon, cô cười nói cùng vui đùa ầm ĩ, cũng có lời ngon tiếng ngọt trong miệng người đàn ông...

Cô và Khương Triết cũng không thể coi là không có gì, cứ cho là thân thể hiện tại của cô còn sạch sẽ, nhưng cảm giác trong trí nhớ lại không lừa được người.

Dù sao ngủ với nhau ba năm, sao có thể quên liền quên.

Hiếm khi, từ khi trọng sinh tới nay, Tô Anh lần đầu tiên mất ngủ.

"Anh Anh, Anh Anh!". Hoa nhài ở trên ban công kêu cô.

Tô Anh nhẹ nhàng xuống giường, đi đến bên cửa sổ, xem bóng hoa nhài đang nở rộ, chớp mũi là hương thơm nhàn nhạt. Có đôi khi, cô thật sự muốn làm một đóa hoa, chỉ cần vui vẻ tồn tại, vô lo vô nghĩ.

Cùng hoa nhài ngấm trắng một lát, hoa nhài đột nhiên hỏi: "Anh Anh, Khương Triết kia rất quan trọng với chị sao?".

Tô Anh nhìn Lưu Vận ngủ, lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Không quan trọng."

"Vậy vì sao mỗi lần nhắc tới anh ta, chị đều sẽ không vui."

"..... Thật sao?".

"Thật mà!".

Hoa nhài cực kì khẳng định, tuy nó không thể lí giải tình cảm phức tạp của loài người, nhưng lại rất mẫn cảm với cảm xúc của con người. Ví như mỗi lần nhắc tới Khương Triết, Anh Anh lại cho nó một loại cảm thụ cực kì quái dị, giống như rõ ràng cô đang cười, lại không hề làm nó cảm nhận được sự vui vẻ.

Tô Anh không khỏi sờ sờ gương mặt, xem ra là cô tu luyện chưa thành, ngay cả bóng hoa còn không lừa được.

"Nghỉ ngơi đi, chị cũng muốn ngủ rồi!"

"À."

Nói là ngủ, nhưng Tô Anh ở trên giường trần trọc hơn nửa đêm, mãi tới khi trời tờ mờ sáng, cô mới mơ mơ màng màng ngủ một giấc. Tới bảy giờ rưỡi, khi Lưu Vận thức dậy cô cũng tỉnh lại theo.

"Sao cứ thấy khí sắc của cậu không tốt lắm? Chẳng lẽ đêm qua tớ ghẹo chán khiến cậu bị cảm lạnh rồi?". Lưu Vận nhìn Tô Anh nói: "Có điều tớ phát hiện sao da cậu lại đẹp vậy hả?".

Tô Anh rúc ở trong chăn, chỉ lộ ra một đôi mắt tròn xoe chớp chớp: "Không có, không phải dậy sớm đều như vậy sao? Cậu xem cậu cũng thế mà."

Lưu Vận sờ sờ gương mặt, nhảy xuống giường đi vào toilet nhìn mặt mình. Bộ dáng mới vừa tỉnh dậy, lại không trang điểm thật sự thảm họa kinh khủng!

Bởi vì vội vàng đi làm, cô cũng không có nhiều thời gian chú ý đến Tô Anh, mãi đến khi cô nhanh chóng trang điểm xong chuẩn bị đi làm, Tô Anh mới mơ mơ màng màng rời giường.

Bởi vì không nghỉ ngơi tốt, Tô Anh cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, choáng váng khó chịu vô cùng.

Mãi cho đến..... Cho đến khi cô lại chạm vào thứ mà gọi là "tâm của thực vật" của những bông hoa kia. Văng vẳng trước đó cô chưa hề cảm thấy thần bí, lần này lại giúp cô giảm bớt một chút mệt mỏi, ngay cả cái đầu đang choáng váng cũng tỉnh táo hơn.

"Đây....." Cô kinh ngạc lại nghi hoặc: "Đây là có chuyện gì?"

Hoa nhài nói: "Loại người các chị không phải thường hay nói là cần phải tối giản tự nhiên nhiều hơn, hấp thu không khí tự nhiên tốt với thân thể đó sao. Mỗi ngày Anh Anh hấp thu "tâm của thực vật" thuần túy nhất của chúng em, đương nhiên càng tốt hơn rồi!"

Tô Anh không biết "tâm của thực vật" này còn có hiệu quả thần kỳ như thế, không khỏi cảm thấy lần trọng sinh này, vận khí cũng tốt hơn.

Cũng bởi vì điều này, khi Tô Anh thay thuốc và thấy miệng vết thương đã kết vảy thì cũng không có vẻ quá mức ngạc nhiên, ngược lại cực kỳ tự nhiên mà nhường mày: Bắt đầu suy tư có lẽ cô còn có thể khai phá ra năng lực khác chăng?

Ví như có cách nào để có thể có thể thu "tâm của thực vật" này mà đem theo?

"Không biết." Hoa nhài nói: "Còn chưa có người thử qua nha."

Xương rồng: "Em cảm thấy không được đâu, bởi vì "tâm của thực vật" vừa rời khỏi thân thể tại em quá xa, nó sẽ tự động hòa tan vào trong không khí, tồn tại không được bao lâu. Đựng cũng không được."

Tô Anh nói: "Không có biện pháp nào làm chúng nó dừng lại lâu một chút sao?"

Đào hoa đồng thời lắc đầu, tỏ vẻ không biết. Hoa nhài nói: "Anh Anh, chị muốn làm cái gì?"

Tô Anh suy tư, nói: "Chỉ còn quá yếu ớt, hy vọng bản thân có thể mạnh mẽ hơn một chút."

Có thật sự quá yếu, yếu đến mức ngay cả đối phó với Phán Phán còn phải thông qua tay của người khác.

- - -

Linda lại đây khi Tô Anh đang chống cằm nhắm chán.

Lần này cô ta không đưa hoa, ngược lại đưa tới một cái hộp thuốc, cùng một hộp thuốc mỡ trị sẹo.

Linda nói: "Thuốc trị sẹo này là dùng để thoa ngoài da, dùng sau khi miệng vết thương kết vảy, sớm tối thoa một lần. Đây là do đại sư nổi tiếng trong nước mất ba năm mới điều chế ra, hiệu quả cực tốt, không thể mua được trên thị trường."

Tô Anh tỏ mò tiếp nhận, mở ra ngửi ngửi một chút, là mùi thuốc Trung nhân nhát.

Linda nói: "Đây là tổng tài mình đi cầu về cho Tô tiểu thư!"

Tô Anh lẩm bẩm: "Cầu ai? Tôi chỉ bị thương nhỏ, dưỡng hai ngày là tốt rồi, chẳng sao cả..."

Bộ dáng cũng không tán đồng.

Cô cảm thuốc mỡ kia nhìn kĩ, tâm tư lung lay, "tâm của thực vật" kia thần kỳ như vậy, nếu có thể sử dụng làm thuốc, hoặc là đồ trang điểm, mỹ phẩm dưỡng da linh tinh gì đó, nhất định hiệu quả sẽ rất tốt, hiệu quả tốt, vậy còn phải lo doanh số sao?

Đáng tiếc.

Linda thấy Tô Anh cầm thuốc mỡ yêu thích không buông tay, cười nói: "Tổng tài cũng là lo lắng cho vết thương của Tô tiểu thư."

Tô Anh buông thuốc mỡ, nghiêm túc nói: "Linda, cô trở về nói với Khương Triết, nói anh ấy đừng như vậy."

"Lời này tôi cũng không dám nói, tôi là cấp dưới, chỉ nghe lệnh mà làm."

"..... A?"

Linda cười cười, cô không ở lâu, thấy đạt thành mục đích rồi, rất nhanh liền cáo từ rời đi.

Tô Anh tiễn người đến cửa, hoa thủy tiên đang lác lác trong nắng sớm.

Cô đứng một hồi, hoa thủy tiên cũng nhện không được mà hỏi: "Anh Anh?"

Tô Anh nhột nhột cười nói: "Có lẽ là đi theo bên cạnh Khương Triết lâu rồi, chị cứ cảm thấy nhìn đến vài phần bộ dáng của Khương Triết trên người Linda. Không có gì, có lẽ là chị hoa mắt."

Kỳ thật ở đời trước, sau vài lần Tô Anh gặp qua Linda, cô cho rằng Linda đối với mình tuy rằng không tính quá thân cận, ít nhất cũng là không có ác ý. Nhưng mãi đến sau đó mới phát hiện, cô gái này thông minh hơn một vạn lần so với cô tưởng tượng.

Cũng phải, đi theo Khương Triết lâu như vậy, lại là một cô nàng độc thân, có ý đồ cũng không làm người ta ngạc nhiên. Cô ta thật sự thông minh, khả năng nghiền ngẫm tâm tư của Khương Triết vốn là không ai có thể địch nổi, lại đặc biệt biết che giấu, so sánh với Phán Phán, thật là một trên trời một dưới đất.

Thủy tiên nói: "Cô gái vừa rồi sao? Em không thích cô ta, hơi thờ trên người cô ta không tốt lắm."

Tô Anh hỏi: "Hơi thờ? Hơi thờ gì?"

Cái hơi thờ này, hoa thủy tiên cũng không nói rõ được là cái gì, tóm lại chính là không tốt lắm, không thoải mái!

Tô Anh cười xì một tiếng nói: "Cô ta còn không tốt? Chị thì sao, có phải đặc biệt, đặc biệt không tốt hay không?"

"Sẽ không nha, mùi hương trên người Anh Anh, đặc biệt thoải mái!"

Tô Anh ngửi ngửi, không xác định được: "..... Thật sự à?"

Xương rồng vô cùng tán đồng: "Đúng vậy đúng vậy, chỉ cần vừa tới gần Anh Anh, em cảm thấy mình còn có thể sống thêm 500 năm!"

Tô Anh: "....."

Các cây hoa còn lại cũng nói tiếp nhau tỏ vẻ, ở cạnh Tô Anh có cảm giác đặc biệt đặc biệt tốt, chúng nó thích nhất là ở cạnh cô, chọc cho Tô Anh lắc đầu bật cười. Mấy cây hoa này, quả nhiên là ở thế giới loài người lâu rồi, còn học được cả hoa ngôn xảo ngữ.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Sinh nhật Khương Triết

Editor: Su Thái phi

Beta: 如意 Như Ý

Sáng sớm, lầu chính của đại trạch Khương gia rất yên tĩnh, một người phụ nữ xinh đẹp ngồi trước một cái bàn lớn bằng gỗ Tử Đàn ăn cơm. Giống như biết được thói quen của người phụ nữ nên những người giúp việc xung quanh rất thức thời không nói lời nào, yên lặng đứng khoanh tay, hô hấp đều thà nhẹ, thấp phần an tĩnh.

Người phụ nữ mặc một bộ sườn xám đậm màu, trên búi tóc cắm một cây trâm bằng ngọc tinh tế.

Khương Triết từ trên lầu đi xuống dưới, anh mặc bộ âu phục đơn giản, mang giày da dẫm lên nền gạch cứng trên sân nhà phát ra từng tiếng vang nhỏ.

"Mẹ."

"Ừ."

Khương Triết đến bên cạnh bàn ngồi xuống, người giúp việc đã sớm mang từng món lên.

Trình Ngọc Thư nói: "Ngày hôm qua Lâm Thành Phong tới đây, người gầy mất một vòng, còn đen không ít. Lâm San thấy vậy rất đau lòng."

Khương Triết cau mày dưới, nhướn mày nói: "Cậu ta còn có sức lực tới đây?".

"Nói gì vậy?".

Khương Triết nở một nụ cười.

Trình Ngọc Thư bắt đầu đi: "Con đừng suốt ngày khi dễ Lâm Thành Phong, từ nhỏ đến lớn nó hay đến khóc với mẹ, thật đáng thương. Cũng là Lâm gia rộng lượng, bằng không không biết chừng hai nhà đã kết thù".

Khương Triết không có ý kiến: "Con ăn no rồi, đến công ty trước." Kỳ thật anh không động đũa chút nào, ăn một miếng thịt bò nhỏ thì không muốn ăn nữa, gần đây anh đều như vậy, âm tình bất định [1].

[1] Âm tình bất định: tình tình thất thường.

Trình Ngọc Thư nói: "Sao vậy mới ăn có chút mà? Là phòng bếp làm không hợp khẩu vị à?".

"Không có."

"Vậy sao dạo này con lại ăn ít vậy?".

"Không muốn ăn, con đến công ty."

"Từ từ, mẹ có việc muốn nói." Trình Ngọc Thư gọi Khương Triết lại "Cuối tuần là sinh nhật hai mươi chín tuổi của con rồi, con muốn tổ chức như thế nào? Bằng không vẫn tổ chức giống như trước đây, ở nhà làm mấy bàn tiệc đi?".

Khương Triết đối với mấy chuyện này không có hứng thú, cũng không hề quan tâm lắm, anh xua xua tay: "Tùy tiện đi."

Trình Ngọc Thư cười: "Vậy được, làm trong nhà đi, vừa lúc đại trạch Khương gia này đã an tĩnh thời gian dài, làm náo nhiệt một chút."

Khương Triết: "Được, làm phiền mẹ."

Sau đó, Trình Ngọc Thư liền bắt đầu chuẩn bị dạ tiệc sinh nhật Khương Triết. Đối với mấy việc này bà sớm đã làm thuần buồm xuôi gió. Hiện giờ thời gian xem như có chút gấp gáp, chuẩn bị thiệp mời, quyết định món điểm tâm ngọt, món chính thì từ từ. Tuy rằng bận rộn, nhưng đối với bà mà nói lại không thành vấn đề.

Rất nhanh, việc Khương gia chuẩn bị dạ tiệc sinh nhật Khương Triết đã truyền ra. Khương gia là đại gia, những người được mời dĩ nhiên không phải là hạng người hời hợt, trong lúc nhất thời liền hấp dẫn ánh mắt vô số người, có mục đích không mục đích, đều muốn đến góp một chén canh.

Quan trọng nhất, là con trai Khương gia Khương Triết chưa lập gia đình!

Trình Ngọc Thư chuẩn bị dạ tiệc sinh nhật này làm sao mà không có ý tứ tìm con dâu tương lai chứ? Khương Triết tuổi không còn nhỏ, đã thích hợp để kết hôn!

Trong lúc nhất thời, làm không ít người sinh ra rất nhiều suy nghĩ, cho dù không thành công với Khương Triết thì vẫn còn các công tử tiểu thư khác mà không phải sao? Mà bạn tốt của Khương Triết như Triệu, Lâm, Đào mấy nhà đó khẳng định cũng sẽ đi, nếu có thể thúc đẩy một cuộc nhân duyên tốt, cũng vẫn có thể xem là một câu chuyện được mọi người ca tụng!

Kể từ đó, thành phố C vốn phồn hoa náo nhiệt, thậm chí càng thêm nhộn nhịp.

.....

Mấy người Đào Nhiên đương nhiên cũng nghe nói chuyện Khương Triết muốn tổ chức tiệc sinh nhật, anh ta không có hứng thú lắm cần móng tay: "Này mỗi năm làm một lần, chỉ ăn ăn uống uống bán rế tiếng cười, các cậu không phiền tôi cũng phiền!".

Triệu Vũ phụ họa: "Hon nữa, rõ ràng là tiệc sinh nhật Khương Tử, tôi thấy mẹ tôi còn kích động hơn cậu ta! Nhìn quần áo, rồi nhìn trang sức châu báu, trong nhà đều nhanh chóng biến thành cái chợ bán thức ăn!".

Đào Nhiên vui sướng cười trên nỗi đau của người khác: "Chứ không phải muốn nhìn con dâu tương lai cho cậu hả?".

Triệu Vũ: "Phiền! Tôi mới vài tuổi, còn chưa chơi đủ đâu, không kết hôn!".

Bọn họ cũng đều biết, Khương gia là đại gia, Khương Triết làm tiệc sinh nhật vốn không phải là chuyện nhỏ. Đến lúc đó người ở Đê Đô bên kia cũng tới, không phải là một nhân vật đơn giản, ai không nghĩ muốn nịnh bợ chứ?

Bọn họ có thể ngang ngược ở thành phố C nhưng nếu như họ muốn duỗi tay đến Đê Đô, vẫn còn cần thêm thực lực.

Lâm Thành Phong là người tới cuối cùng, nghe được Triệu Vũ và Đào Nhiên thảo luận về tiệc sinh nhật của Khương Triết, cũng nhin không được nói: "Tôi cũng không muốn đi, sinh nhật Khương Triết, có em họ kia của anh ấy nhất định sẽ tới....." Anh nhin không được run lập cập: "Em cũng không muốn thấy cô ta!".

Đào Nhiên nói: "Cậu nói Lâm San?".

Triệu Vũ cười rộ lên: "Tôi thấy Lâm San nhà người ta là một tiểu cô nương rất đáng yêu, nào có khủng bố như vậy?".

Lâm Thành Phong cá giận: "Anh lợi hại, anh có bản lĩnh, anh đi theo đuổi cô ta đi!"

Triệu Vũ: "Vấn nên nói, em ấy không phải loại tôi thích."

Lâm Thành Phong cười nhạo: "Đúng đúng đúng, ai không biết Triệu Nhị anh thích loại quyền rũ dễ tiện?".

Triệu Vũ ném một chiếc giấy qua!

Lâm Thành Phong thần thủ linh hoạt nhảy lên né tránh: "Em không muốn chơi với các anh nữa, em đi tìm bé hoa nhài".

Anh nói rồi xoay người đi, rồi đột nhiên xoay người lại, chặn chờ hỏi "Các anh nói xem, tiệc sinh nhật Khương Tử bé hoa nhài có đi không?".

Đào Nhiên sững sốt một chút, mỉm cười: "Đây là vấn đề gì?".

Triệu Vũ buông tay, bắt đầu đi: "Bé hoa nhài, tôi thừa nhận, cô ấy đúng thật là một cô gái tốt nhưng cậu có cảm thấy Khương Tử sẽ thật sự cưới cô ấy không? Một cô gái bình thường, có thể bước vào cửa Khương gia không?".

Lâm Thành Phong không phục: "Cô gái bình thường thì làm sao? Còn không phải là giá thể kém một chút thôi sao, cái này có vấn đề gì? Khương gia có tiền như vậy, chẳng lẽ còn muốn dựa vào liên hôn để mở rộng gia nghiệp sao?".

Đào Nhiên lắc đầu, buồn cười nói: "Nếu trên đời này ai cũng đều nói giống cậu, vậy từ "Độc. Quyền. Giai. Cấp" này cần gì phải xuất hiện? Khương gia đúng thật không cần dùng liên hôn để mở rộng gia nghiệp, nhưng Khương gia lại thích nghe bên ngoài nghị luận âm thầm vì Khương Triết cưới một cô bé lọ lem mà sao?".

Lâm Thành Phong thì thầm: "Cho dù bé hoa nhài là có bé lọ lem, thì Khương Tử cũng không phải bạch mã hoàng tử!".

"..... Bạch mã hoàng tử kia cuối cùng không phải cũng cưới công chúa Bạch Tuyết sao?".

"....."

Lâm Thành Phong bị nói đến á khẩu không trả lời được, liền tục nói vài câu không phản ứng lại bọn họ, liền nhanh như chớp chạy mất.

Kỳ thật Lâm Thành Phong cũng hiểu, anh không coi trọng gia thế, không có nghĩa người khác cũng không coi trọng. Anh cảm thấy gia thế không có gì, không có nghĩa người khác cũng cảm thấy không có gì. Anh cho rằng Tô Anh chỗ nào cũng tốt, là tiêu thiên sử đơn thuần thiện lương, nhưng người ngoài lại cảm thấy cô là cô gái háms tiền làm giàu, tôi gần Khương Triết là không có ý tốt!

Càng nghĩ càng phiền, lúc Lâm Thành Phong nhìn thấy Tô Anh, thì cười có chút miễn cưỡng.

Tô Anh là người thông minh, nhân lực cũng không kém, sao không nhìn ra Lâm Thành Phong ấ ứng, anh không nói, cô cũng coi như không biết: "Mấy ngày nay sống thế nào?"

Cô nhìn Lâm Thành Phong vừa đen vừa gầy, mới mấy ngày, chắc là lại bị Lâm đại đưa đi thao luyện trong quân đội.

"Anh không có chuyện gì, chỉ là mỗi ngày đều phải tuân thủ quy luật! Ăn cơm, đi " cũng đều tính toán bằng giấy, ra đường bước chân nào trước, duỗi chân dài ngắn đều nghiêm khắc khống chế..... Chắc chắc, thể giới mới, nhân sinh mới!"

Anh dùng ngữ khí cảm thán nhân sinh làm Tô Anh không nhịn được bật cười: "Thật là vất vả cho anh."

Lâm Thành Phong như một đại nam nhân: "Ừ, hoàn thành rồi!"

Không một chút khiếm tốn.

"Anh đói bụng, Anh Anh, anh muốn ăn mì trứng!". Lâm Thành Phong đáng thương hể hể nói

Rõ ràng trước đó, anh đã cùng hai người Đào Nhiên, Triệu Vũ ăn một bữa rồi, chỉ là không biết vì sao, vừa đến tiệm hoa tươi này, anh đặc biệt thoải mái, bụng cũng thuận tiện đói.

Tô Anh nói: "Được, anh trông cửa hàng, em đi xuống dưới."

"Được!"

Chỉ là trước tiên Tô Anh không đi lên phòng bếp trên lầu, ngược lại đi tới gần trồng hoa, cầm hai chậu xương rồng đưa đến bên cạnh Lâm Thành Phong.

Anh ta kỳ quái: "Sao đưa cho anh?"

Tô Anh mỉm cười, bộ dáng giống như đặc biệt bất đắc dĩ nhưng lại không nói được: "Không phải, là xương rồng nhà em thích anh, muốn dựa gần vào anh một chút."

Lâm Thành Phong về mặt ngu ngơ nhận lấy, mỗi tay nhận chậu, anh nhìn trái xem phải: "..... A! Thích anh? Thấy anh đẹp sao?"

Xương rồng nói: "Ai nha ai nha, em thích đàn ông đáng yêu, không chỉ có đáng đẹp xinh đẹp đáng yêu, trên người còn phải có cơ bắp!!".

Lâm Thành Phong rất cao, dáng người thon dài, cơ bắp đường cong rõ ràng, anh mới được huấn luyện ra, thoát nhìn càng có sức nổi bật. Chỉ là anh rất thích cười, khiến cả người anh có vẻ có chút ngu ngốc.

Một chậu xương rồng khác cũng nói: "Ai nha ai nha, đã lâu không thấy, nhớ tiểu đáng yêu muốn chết!"

Trên cửa sổ cây hoa nhài đang phơi nắng nói: "Ai da ai da, hai đứa mê trai!". □

Tô Anh: "....."

Lâm Thành Phong vẫn rất biết cách nhìn người, thấy Tô Anh đứng im không nói chuyện, liền biết cô ngốc đang ngờ ngác không hiểu hài hước, không khỏi nói: "Được rồi, em đi nấu mì đi, chậu xương rồng này anh trông giúp em!"

"..... Cảm ơn."

Tô Anh đi lên lầu, vẫn có chút không hiểu rõ. Lúc mới đến chậu xương rồng này rõ ràng rất điệu dáng hảm súc lại ôn nhu, tính tình có chút hoạt bát lớn mật, ít nhất không đáng khinh như giờ!

Đối với Lâm Thành Phong mà nói, hai chậu xương rồng trước mắt này bình thường đến không thể bình thường hơn. Nhìn phía trước nhìn phía sau, rồi anh ta lại nhìn kỹ một lần cũng không thấy cái gì, liền ném chúng nó tới một bên, không có hứng thú.

Xương rồng: "Hai chúng ta đều không thể thỏa mãn tiểu đáng yêu sao T_T?"

Hoa nhài: "....."

*

Chiến cho đến khi trứng chiến vàng rộm, bày rau xanh thái nhỏ cùng miếng thịt bò lớn, gia vị là do Tô Anh đích thân điều chế, tôi bằm nhỏ và chút sa tế, sắc hương vị mùi phần đầy đủ, khiến cho người khác nước miếng chảy ròng!

Lâm Thành Phong ăn uống thỏa thích, khen tay nghề Tô Anh tốt: "Em không biết, mấy ngày nay anh vẫn luôn muốn ăn mì sợi em làm, hương vị đặc biệt!"

Tô Anh đáp: "Còn không phải là một chén mì điều sao, nói quá như vậy."

"Không phải nha! Thật sự rất ngon!". Lâm Thành Phong vỗ ngực lời thề son sắt bảo đảm mình tuyệt đối không có ba hoa chích chòe, tuyệt đối phát ra từ đáy lòng.

Tô Anh bật cười: "Được, em đã biết, anh nhanh ăn đi."

Lâm Thành Phong vui đầu ăn, đàn ông ăn uống thế nào, Tô Anh thật chưa thấy qua mấy người văn nhả. Thời điểm học cao trung, các nam sinh ăn uống giống như là sợ có người cướp đoạt vậy, đại học cũng không ngoại lệ.

Lâm Thành Phong ăn cái gì cũng nhanh, chẳng qua, có lẽ là trong nhà giáo dục rất tốt, anh ăn uống không phát ra âm thanh, ăn không chậm, nhưng lễ nghi bàn ăn lại bảo trì rất tốt, thoát nhìn rất thư thái.

Tô Anh một tay nâng cốc, nhìn anh, một tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn.

"Lâm Thành Phong."

Anh hăm hồ: "Hả?"

Tô Anh nói: "Có phải anh có chuyện gì muốn nói với em đúng không, rồi lại muốn gạt em?"

"....."

Đang ăn mì, Lâm Thành Phong cẩn thận đưa mắt nhìn Tô Anh: "Không có."

Tô Anh mỉm cười nói: "Không sao, có chuyện gì anh cứ việc nói thẳng đi. Gạt em như vậy, nếu em cứ không hay biết gì cả, em sẽ không vui."

Lâm Thành Phong cười tủm tỉm: "Thật không có!"

Tô Anh chỉ chỉ vào mặt Lâm Thành Phong, nói: "Anh không biết nói dối, mặt đều đỏ."

"....."

"Ăn trước đi, ăn xong chúng ta lại nói."

"..... À."

Lâm Thành Phong và bọn Khương Triết, Triệu Vũ đều không giống nhau. Anh là một người tình cảm rất đơn giản, thích là thích, không thích chính là không thích. Cho dù anh vẫn luôn đứng về phía Khương Triết chưa từng dao động nhưng anh cũng thật sự đối xử với cô khá tốt, lúc không có việc gì thường hay đến Khương gia, còn mang cho cô đồ chơi nhỏ giải buồn.

Đại khái có thể vì anh ngờ vực này, nên mấy người Khương Triết và Triệu Vũ, Đào Nhiên tuy rằng thích bắt nạt anh nhưng họ cũng là thật sự để anh ở trong lòng, đưa vào trong vòng bảo hộ của mình.

Tô Anh không thể phủ nhận rằng, lòng tốt của mình với Lâm Thành Phong cũng không thuần khiết.

Cô nhìn Lâm Thành Phong ăn mì sợi xong, thông thả ung dung lau miệng, sau đó rảnh rỗi kéo hai chậu xương rồng trên bàn tới trước người.....

Tô Anh vẫn như cũ về mặt kiên trì nhìn anh.

Lâm Thành Phong bất đắc dĩ, chỉ có thể nói: "Ai! Kỳ thật cũng không có chuyện gì, chỉ là cuối tuần này Khương Tứ muốn làm tiệc sinh nhật!"

Tô Anh ngoài ý muốn: "Chuyện này hả? Chuyện này không tốt sao. Sinh nhật là nên vui vẻ nào nhiệt."

Lâm Thành Phong hận rên sất không thành thép nhìn Tô Anh nói: "Sao lại tốt? Đây ngoài sáng là tiệc sinh nhật, nhưng ngầm là tiệc coi mắt! Sao em ngốc như vậy!".

Tô Anh như suy tư gì: "..... Tiệc coi mắt?".

"Đúng vậy, di Trình vẫn luôn lo lắng hôn sự của Khương Tứ, nghe mẹ anh nói đã xem qua mấy người, đều không hài lòng. Ai, lần này họ lại làm rất lớn, không chừng chuyện này lại thành đấy!".

Vấn đề này Tô Anh xác thật không có nghĩ tới, kiếp trước thời gian này, cô đã bị Khương Triết đưa tới Khương gia. Khương Triết một hai phải cưới cô bé lọ lem, chuyện này nháo đến toàn bộ Khương gia đều không yên bình, bên ngoài cũng truyền đến ồn ào huyền ảo, cũng không tồn tại tiệc sinh nhật gì.

"Vậy Khương Triết..... Anh ấy nói như thế nào?".

Tô Anh thoát nhìn rất trầm mặc, không cười giống như vừa rồi. Lâm Thành Phong có chút hối hận, có lẽ anh không nên nói chuyện này với Tô Anh.....

"Ang cũng đừng nóng giận, Khương Triết chỉ đáp ứng làm tiệc sinh nhật, xem mắt là chủ ý của di Trình, cũng không nói chính xác, nếu Khương Tứ muốn cự tuyệt thì cũng không dễ."

"Em không tức giận." Tô Anh cúi đầu, đầu ngón tay nhẹ nhàng cạo xát trên mặt bàn: "Mẹ Khương Triết nhọc lòng lo việc chung thân đại sự của Khương Triết là không thể tránh được, em có thể hiểu, chỉ cần Khương Triết kiên định, vậy thì không sao."

Lâm Thành Phong đột nhiên có chút hâm mộ Khương Tứ tìm được bạn gái tốt, ngoan như vậy, nấu ăn ngon, lại tin nhiệm anh ấy, thật tốt!

Anh gặp qua nhiều loại nghi kỵ lục đục với nhau, đã sớm phiền chán những cái đó, nếu có thể có một người toàn tâm tín nhiệm mình, cảm giác chắc chắn thật tốt.....

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ăn cơm

Editor: Thiên Hình

Beta: Thụy An

Lâm Thành Phong thật sự thích tiệm hoa tươi của Tô Anh, sau khi rửa chén cũng không vội vã rời đi. Vừa lúc Tô Anh sắp xếp mấy chậu hoa, có vài cái thùng lớn, sức Tô Anh yếu không dọn được. Anh liền giúp đỡ dọn vào tiệm, Tô Anh thì ở phía sau nhà kho lần lượt mở từng thùng ra.

Chưa nói đến đồ rất nặng, trời nóng thôi cũng đã làm cho anh đổ mồ hôi đầy người!

Lâm Thành Phong còn tưởng rằng là cái gì hay ho, ví dụ như quần áo, túi xách, đồ trang điểm, nước hoa linh tinh,... Kết quả lần lượt mở từng cái ra, tất cả đều là chậu hoa đủ loại kiểu dáng!

Anh kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm: "Em mua nhiều chậu hoa như vậy làm gì? Còn có bình hoa, lọ hoa, có thể dùng hết sao?".

Tô Anh bày một mớ chậu hoa ra, cười nói: "Chỗ của em là cửa hàng bán hoa, chỉ biết thế ít, sẽ không ngại nhiều."

"... Không phải em lấy toàn bộ số tiền chúng ta kiếm được để mua những thứ này đó chứ?".

"Không đâu."

Lâm Thành Phong thở phào, vậy là tốt rồi, dù là cà tiệm hoa này, cũng không dùng nhiều chậu hoa như vậy.

Tô Anh nói: "Em để lại một phần, chuẩn bị hai ngày nữa lại đi chợ hoa nhìn xem."

Cô cười tủm tỉm, rất là chờ mong.

Lâm Thành Phong: "..."

Anh đã hiểu vì sao một chủ tiệm hoa tươi như Tô Anh lại có thể nghèo như vậy, đây hoàn toàn là không có đầu óc kinh doanh mà! Hiện tại trong tiệm vốn đã tồn rất nhiều hoa, một ngày không bán ra cái gì, cũng chưa kiếm tiền, giờ lại muốn mua hàng mới, khẳng định là sẽ lỗ vốn!

Không nghĩ đến việc xuất hàng, chỉ nghĩ nhập hàng, làm gì có nhà ai buôn bán như vậy chứ?

Nhìn bộ dáng hừng thú bưng bưng của Tô Anh, Lâm Thành Phong không muốn quét bỏ hưng phấn của cô, chỉ nói: "... Lại nhập hàng, cũng không sợ là không thể đặt hết trong tiệm chứ?".

"Sẽ không! Em chuẩn bị sửa căn nhà này lại, ví dụ như căn phòng này chỉ dùng làm nhà kho thì quá đáng tiếc. Em muốn trang hoàng đơn giản một chút, chỗ cầu thang còn trống một diện tích lớn, đến lúc đó có thể để một loạt giàn trồng hoa, từ dưới lầu lên tới trên lầu. Hơn nữa em sống một mình, không cần không gian quá lớn."

Điều kiện của Tô Anh có hạn, không có cách nào làm giống Khương Triết, tạo một nhà ấm trồng hoa thuộc về chính mình, cô chỉ có thể nghĩ cách sửa lại cấu trúc nhà mà thôi. Lại nói nhà của cô cũng không nhỏ, hai tầng trên dưới cũng có hơn 150 mét vuông, cái tạo thành một cái phòng hoa nhỏ cũng không khó.

Lâm Thành Phong đã nhìn ra, tình yêu của Tô Anh đối với hoa có thể nói là cực kì cuồng nhiệt! Chút tiền kiếm được lúc trước căn bản không đủ để chống đỡ sự cuồng nhiệt của Tô Anh...

Anh không xác định nói: "... Nếu không chúng ta lại làm thêm một lần nữa?".

Đôi mắt Tô Anh sáng lấp lánh: "Có thể chứ?".

"Để anh thử xem!".

"Tốt quá, cái này thật tốt quá!".

"..."

Cũng là do anh lo lắng cô thật sự khiến bản thân bị chết đói..

Lỡ ngày nào đó lại có tin tức "Người chết vì hoa", anh cũng không thể bỏ mặc như vậy được!

--

Sắc trời dần tối.

Cuối cùng hai người Tô Anh và Lâm Thành Phong đã sửa sang hơn một trăm chậu hoa lớn nhỏ không giống nhau, tất cả đều để trong một góc của nhà kho.

Thấy thời gian không sai biệt lắm, Tô Anh chuẩn bị đi làm cơm chiều, Lâm Thành Phong giúp cô nhiều như vậy, một buổi cơm chiều đơn giản cô vẫn có thể chiều đãi được.

Nhưng anh lại nhận được điện thoại của Đào Nhiên: "Ồ đâu vậy? Tôi Quán Duyệt đi, chỉ thiếu cậu thôi, nhanh lên."

Lâm Thành Phong không chút nghĩ ngợi đã nói: "Không đi."

Đi Quán Duyệt ăn cơm, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được là cảnh tượng gì, đơn giản là đầu rượu, pha trò, không có ý nghĩa gì. Anh cũng không thích những cái đó, không bằng xem bé hoa nhài nấu com còn có ý nghĩa hơn.

Đào Nhiên ai da hai tiếng, hỏi: "Hiện giờ cậu ở đâu? Là ở nhà không đi được hay ở chỗ nào rồi?".

Lâm Thành Phong không hề giấu giếm: "Ở chỗ của bé hoa nhài."

Đào Nhiên kinh ngạc: "Cậu còn ở chỗ Tô Anh sao? Ở đó bao lâu rồi, cậu ở đó làm gì?".

Tô Anh nghe Lâm Thành Phong nói, nhìn nhìn anh, Lâm Thành Phong mỉm cười, che điện thoại lại, đi ra ngoài ban công: "Trong tiệm bé hoa nhài có việc, em giúp một chút. Các anh tự mình chơi đi, em không có hứng thú đến đó."

"Hả, cậu cũng có thể giúp sao? Gây trở ngại chứ không giúp được gì đâu!".

"Em lười nói với anh."

"Được rồi được rồi, cậu mau tới đây đi, thuận tiện đưa bé hoa nhài đến luôn."

"... Hả, làm gì?".

"Còn có thể làm gì chứ, Khương Tử cũng ở chỗ này. Cả người toàn khí lạnh, bị bé hoa nhài làm cho khốn đốn, khẳng định là mang một bụng lửa nóng! Tôi muốn làm người hòa giải, tác hợp, để Khương Tử hạ hỏa".

Đào Nhiên đề thấp âm thanh nói chuyện, cố tình để người trong phòng có thể nghe rõ rằng: "Cũng đừng quên chuyện giữa hai người bọn họ đều do cậu gây ra đó!".

Khương Triết nhìn Đào Nhiên, lời nói vừa rồi anh đề nghị được, trong lòng có thể đoán được đại khái. Chỉ là... Đường như từ sau lần trước, Lâm Thành Phong đặc biệt thích dính lấy Tô Anh, Tô Anh cũng ở cùng một chỗ với cậu ta.

Anh đuổi tay, nói với Đào Nhiên: "Đưa điện thoại cho tôi"

Đào Nhiên cười tìm tìm dang lên: "Mời ngài!".

Khương Triết nhận lấy điện thoại đặt vào bên tai, âm thanh lạnh lùng trước sau như một: "Thành Phong"

Khó có lúc xưng hô nghiêm túc như vậy.

Lâm Thành Phong run lên như phản xạ có điều kiện: "... Từ ca?". Có thể chơi bản với Đào Nhiên, nhưng đối Khương Triết thì không dám chút nào.

Khương Triết: "Đưa điện thoại cho Tô Anh"

"... Ừm." Anh trở lại phòng bếp, gọi "Anh Anh", Tô Anh vừa mới đánh xong trứng gà, cho dầu vào trong chảo, thêm vài miếng hành, hương thơm nồng đậm từ trong chảo bay ra, cô không quay đầu lại, chỉ "Ừ?" một tiếng

... Lâm Thành Phong bị khói hun đến cay mắt.

Anh ngáy người một hồi lâu, mãi đến khi Tô Anh cho trứng gà vào chảo, chiên vàng óng, mùi hương bay ra càng nồng đậm. Tô Anh lại hỏi: "Làm sao vậy?".

Lúc này Lâm Thành Phong mới hoàn hồn, xoa xoa đôi mắt, mới nhớ tới chính sự: "À, Từ ca muốn em nghe điện thoại."

"... À?". Tô Anh ngoài ý muốn nhìn chiếc điện thoại di động trước mắt, không quá tình nguyện: "Làm gì?"

Không nói tiếp nữa.

Lâm Thành Phong nhỏ giọng nói: "Kêu chúng ta đến Quán Duyệt cùng ăn cơm."

Quán Duyệt? Khương Triết mang Tô Anh đi qua đó vài lần, cô cũng ở chỗ đó mà biết bọn Lâm Thành Phong và Đào Nhiên, Triệu Vũ, quả thực bọn họ thường đến đó ăn cơm, sau khi ăn xong lại đổi chỗ tiếp tục tụ tập.

"Nhưng em làm cơm sắp xong rồi."

Xèo xèo xèo, cả chua cất nhỏ cũng được cho vào chảo, mùi hương nồng đậm kết hợp với hương thơm chua chua ngọt ngọt của cả chua, khiến cho ngón tay của ai đó động đậy.

Lâm Thành Phong nuốt nuốt nước miếng: "Dừng rồi..."

Anh lấy lại điện thoại của mình: "Từ ca, hay là mọi người ăn đi, bọn em không qua đâu."

Khương Triết: "..."

Anh đau đầu xoa xoa trán: "Không sao, nếu làm xong rồi, vậy thì mang tới đây đi!".

Lâm Thành Phong: "..."

Ngắt điện thoại, Lâm Thành Phong giải giải đầu, có chút không biết nên nói như thế nào với Tô Anh. Anh biết giữa Tô Anh và Khương Tử có chút kì quái, cũng không muốn quá miễn cưỡng Tô Anh... Nhưng Đào Nhiên nói cũng đúng, nếu không phải do anh, Tô Anh và Khương Tử vẫn còn rất tốt.

Tô Anh đã làm xong món cà chua xào trứng, đặt ra mâm.

Cô thấy Lâm Thành Phong muốn nói lại thôi, bộ dáng vô cùng khó xử, không khỏi cười nói: "Anh đi đi, bọn họ tìm anh mà."

Lâm Thành Phong nghĩ nghĩ, nói: "Hay là chúng ta cùng nhau đi?".

Tô Anh không trực tiếp phản đối, mà mỉm mỉm môi: "Em còn đang tức giận mà, đến nay Khương Triết vẫn không nói vì sao lại muốn gạt em, anh nói xem anh ấy có ý tứ gì?".

Cô thật sự khó hiểu: "Nếu anh ấy có nỗi khổ gì, hoặc là có chuyện quan trọng gì, có thể trực tiếp nói với em mà, em cũng không phải người không nói lí. Anh ấy không nói, trong lòng em lại hoảng sợ."

"Tình tình Khương Tử vốn dĩ đã rất kì lạ, lúc nhỏ còn được, càng lớn càng kì lạ!".

"Dừng không! Tình tình kì lạ lại còn cãi bướng, phiền muốn chết."

"... Chúng ta không đi đến đó sao?".

Tô Anh do dự, có chút kì quái, tâm lại không nhận được mà dao động.

...

Cuối cùng, Tô Anh và Lâm Thành Phong cùng nhau ra cửa, trong tay Tô Anh còn ôm một phần cà chua xào trứng mới làm xong.

So với các loại lo lắng của Lâm Thành Phong, Tô Anh rất chờ mong, có híp mắt, khẽ cười.

Tới Quán Duyệt, Tô Anh và Lâm Thành Phong trực tiếp lên nhà hàng món Trung ở tầng cao nhất. Quán Duyệt rất lớn, tầng cao nhất này ngoài trừ đồ ăn Trung Quốc, còn có cơm Tây, Hàn Quốc và Nhật Bản. Khi Tô Anh tới ăn cơm cùng bọn họ, ngẫu nhiên cũng sẽ gọi thêm một phần, hương vị cũng không tệ lắm.

Lần này vào phòng riêng, không nghĩ tới bọn Đào Nhiên vậy mà đang chiến đấu với một bàn lẩu, chỉ là Khương Triết không thích, không tham gia nào nhiệt, chỉ một mình lạnh lùng ngồi ở trước bàn tròn, tay cầm muỗng xì gà hút được một nửa.

Tô Anh và Lâm Thành Phong vừa đến, Đào Nhiên là người nhảy ra đầu tiên, anh vừa nhìn thấy trong tay Tô Anh cầm hộp cơm thì không được nhận cười: "Bé hoa nhài, em thật đúng là thành thật!".

Tô Anh thành thật nói: "Đề tới ngày mai thì không thể ăn được."

"Dừng dừng dừng, bé hoa nhài nói cái gì cũng đúng hết. Khương Triết của em ở bên kia, đã làm cho căn phòng này của tụi anh đông lạnh thành băng rồi, em mau đi sưởi ấm cho cậu ta đi..." Nói xong, Đào Nhiên vỗ thật mạnh lên vai Lâm Thành Phong: "Đi, chúng ta qua đó."

Đào Nhiên: "Bé hoa nhài, em đi tìm Khương Triết nhà em, bọn anh đi chơi."

Tô Anh mỉm cười: "Vâng."

Cô nhìn cái bàn lẩu kia, rất nhiều người vây quanh, Triệu Vũ bị vây ở giữa, anh đã uống không ít rượu, gương mặt ửng đỏ. Người ngồi bên cạnh anh là một cô gái tóc dài có vẻ thanh thuần. Trừ cô gái này còn có Lý Văn Khê, những người khác lại không thấy.

Lâm Thành Phong bị kéo qua phạt ba ly rượu...

Tô Anh đi đến bên cạnh Khương Triết, ngồi xuống cách anh một khoảng.

Yên lặng nhìn anh.

Khương Triết bật cười, lắc đầu nói: "Anh cũng không biết, thì ra bé hoa nhài sẽ thù dai như vậy."

"Vi ai mà em thù dai?"

"Đúng vậy, là bởi vì anh."

Lại hátt hátt cầm lên ý nói đếnhộp com kia: "Em làm ả?"

"Ừm là em làm."

"Cho anh ném thử đi."

"Ừ."

Tô Anh mở hộp com ra, cà chua xào trứng mới làm, bởi vì bị đẩy kín trong chiếc lát, thoát nhìn không đẹp như lúc mới nấu xong, tự mình ăn trước một ngụm, không lạnh, nhưng hương vị cũng không ngon như lúc mới vừa xào xong. So với son hảo hải vị đây bản thì hộp cà chua xào trứng này thật không ra gì, đặc biệt khó coi.

"Thôi bỏ đi." Cô nhụt chí.

Cánh tay dài của chàng trai trườn qua ghế dựa, vỗ vỗ đầu Tô Anh.

Cuối cùng anh vẫn ném một chút, sau đó thì không đụng đến nữa.

Tô Anh biết khẩu vị của Khương Triết, anh không thích ăn cay, không thích đồ ăn quá mặn, cũng không thích ngọt và chua, cà chua chua ngọt cũng không thích. Thứ anh yêu thích cũng lành đạm giống như con người anh vậy.

Kiếp trước, lúc vừa mới gả cho Khương Triết cô cũng thích xuống bếp, cảm thấy vì người mình thích mà xuống bếp là một việc thật hạnh phúc. Nhưng làm vài lần đều không hợp khẩu vị của Khương Triết, anh cũng không thích cô xuống bếp, nói tắt cả đầu giao cho phòng bếp, dần dần, Tô Anh cũng rất ít khi làm vậy.

Tô Anh ăn một lát rồi nói: "Nghe Thành Phong nói, sắp đến sinh nhật anh rồi sao?"

Khương Triết: "Ừ."

"Em nên tặng cái gì cho anh đây? Anh muốn cái gì?" Cô đặc biệt nghiêm túc tự hỏi, càng nghĩ càng nghĩ càng sâu, bởi vì cô phát hiện Khương Triết không thiếu cái gì, dù có thiếu, với tài phú của anh thì cũng dễ như trở bàn tay: "Hình như không có gì để tặng..."

Khương Triết cong môi, khẽ cười: "Cũng không phải không có."

Tô Anh: "Hà?"

Hắn đột nhiên tới gần, cách cô chỉ có hai ngón tay, khuôn mặt tuấn lãng được phóng lớn, có thể nhìn thấy chính mình trong đôi mắt màu đen của đối phương, thoáng động một chút thì chớp mắt có thể chạm vào nhau...

"Đừng tức giận." Thanh âm khàn khàn chân thật: "Hửm?"

Tô Anh ngốc không nhúc nhích, như là bị dọa đến choáng váng.

Hai người dựa vào nhau quá gần, không biết là ai hỏi lên trước, thanh âm hi hi ha ha truyền đùa cợt càng lúc càng náo nhiệt. Tô Anh quay mặt đi, vùi đầu vào ăn com, Khương Triết rút thân thể về, lại khôi phục đáng vẻ thanh quý [1] trước đây.

[1] thanh quý: liêm khiết và sang trọng

Anh liếc mắt nhìn người cười lớn nhất, Đào Nhiên, quả nhiên là uống nhiều quá, không có chút ánh mắt nào cả.

Đào Nhiên cười hi hi giờ ly rượu lên: "Tôi tới tới, chúng ta kính Khương tổng và bé hoa nhài nhà cậu ấy một ly."

Những người ngồi ở đây thật đúng là không ai không biết bé hoa nhài, lại biết giữa hai người bọn họ có chút kì quái, sỏi nổi năng ly lên phụ họa.

Khương Triết còn tốt, chỉ là Tô Anh bị ồn ào làm cho đôi mắt, Triệu Vũ còn ngại không đủ loạn, bổ sung thêm: "Rượu giao bôi, rượu giao bôi!"

Tô Anh then thùng nhìn Khương Triết cầu cứu, anh xua xua tay: "Đừng náo loạn, lo chơi trò của các cậu đi."

Đào Nhiên: "A, còn bảo vệ như vậy sao!"

Triệu Vũ nói: "Không phải một ly rượu giao bôi thôi sao, then thùng cái gì chứ? Nào, nào, nào, tôi làm mẫu cho các cậu!"

Anh lôi kéo bạn gái, làm trò "Rượu giao bôi" trước mặt mọi người, lại là một trận cười đùa.

Tô Anh nhìn bọn họ, giờ khắc này, cô hiểu rõ một câu: Sống mơ mơ màng màng.

- - -

Tô Anh đi nhà vệ sinh, khi cô rửa tay, Lý Văn Khê và cô gái thanh thuần kia cùng đi đến.

Tô Anh không muốn chào hỏi bọn họ, sau khi liếc mắt nhìn một cái thì không chú ý nữa.

Ngược lại Lý Văn Khê chủ động đi tới, nói: "Tổ tiểu thư, chào cô, trước đây chúng ta đã gặp qua vài lần, tôi tên Lý Văn Khê."

Tô Anh mỉm cười: "Chào cô. Kỳ thật tôi đã thấy cô ở trên ti vi, cô xem cô đóng Sóng Gió Thương Trường." Đó là một bộ phim đô thị. Lý Văn Khê là nữ chính, đáng tiếc không nổi tiếng lắm.

Lý Văn Khê cười cười, tự giễu: "Chẳng tốt lắm nhì, lúc ấy tôi bị mắng rất thảm."

Chuyện trong giới, Tô Anh không chú ý, cũng không rõ ràng lắm. Tuy nhiên hợp tác với Lý Văn Khê là một nam diễn viên hình mẫu soái ca có lượng fan nữ đông đảo, sau khi bộ phim kết thúc, xác thật có rất nhiều tiếng đồn không tốt.

Tô Anh nghĩ đến tương lai, nói: "Không sao, cô sẽ nổi tiếng."

"Thật sao?" Bản thân Lý Văn Khê cũng có chút ngạc nhiên.

"Đương nhiên!"

Tô Anh son sắt thể thoắt, Lý Văn Khê mỉm cười: "Được rồi, mượn lời may mắn của cô."

Hai lần nhìn thấy Tô Anh, cô phát hiện Tô Anh trang điểm rất tùy ý, đương nhiên sẽ không có vẻ tùy tiện. Ví dụ như lần này cô ấy mặc một chiếc quần đùi màu lam nhạt và áo thun trắng, giày vải màu trắng, tóc dài cột thành một cái đuôi ngựa cao, khi cười lộ lên thì đôi mắt cong cong, nhìn giống như một cô bé.

Lý Văn Khê vẫn luôn biết Khương Triết thích các cô gái kiểu này, đáng tiếc cuối cùng đều không kéo dài.

Những cô gái đi theo bên cạnh Khương Triết, có lẽ lúc mới bắt đầu là đơn thuần, đáng yêu, không có dã tâm và hư vinh, nhưng một khi đi theo Khương Triết lâu rồi, sẽ cao ngạo, sẽ hư vinh, nếu muốn thì sẽ muốn rất nhiều rất nhiều... Những thứ chưa từng có trước đây không biết đã cảm rễ trong đáy lòng từ lúc nào, không thể rút ra!

Cô gái trước mắt này thuần khiết hiếm có, nếu cuối cùng cũng bị những chàng, thì thật sự đáng tiếc.

Cho nên Khương Triết mới không cho những phụ nữ đó tới gần cô ấy, khi biết cô ấy muốn tới liền đuổi những người đó đi. Cũng thật buồn cười, cô ở lại, là bởi vì bõn phận.

Tô Anh nói: "Tôi đi trước đây."

Lý Văn Khê lại cười nói: "Ừa."

Cô nhìn Tô Anh đi xa.

"Đó là bé hoa nhài? Bạn gái của Khương Triết sao?" Cô gái bên cạnh Lý Văn Khê nghĩ hoặc: "Cô ấy là ai, tôi thấy cô ấy và bọn người Nhị thiếu rất quen thân..." Thái độ đối với cô ấy cũng không tùy tiện giống như đối với mình.

Lý Văn Khê: "Tôi cũng không rõ lắm, chỉ gặp qua có hai lần."

"Ừ, cô ấy còn rất xinh đẹp." Khó trách Khương Triết thích.

"Ừ, Tiểu Ngọc, tôi về trước đây."

"Ừ..."

Sau đó liền không nói chuyện nữa.

Tiểu Ngọc bĩu môi, cũng không nói thêm cái gì, rất thức thời. Cô biết phải như thế nào mới có thể tồn tại lâu dài trong giới này, thành thành thật thật đừng nói nhiều hay hỏi nhiều là cơ bản nhất.

--

Tô Anh rất nghĩ hoặc, không hiểu sao Lý Văn Khê lại tiếp cận cô?

Nhưng cô ta thật thông minh, không giống Phán Phán, cũng khó trách sẽ đi được xa, đi được lâu, chỉ là không biết Đào Nhiên đối với cô ta tồn tại mấy phần thật tình?

Tô Anh không có tâm tư miệt mài theo đuổi.

Cô trở lại phòng, trong phòng vẫn náo nhiệt như cũ. Khương Triết thấy Tô Anh trở về, đứng dậy gõ gõ mặt bàn: "Tôi đưa bé hoa nhài đi trước, các cậu cứ tiếp tục. Đêm nay tất cả đều tính cho tôi."

Đêm nay, ít nhất phải lên tới sáu con số.

Đào Nhiên cúi chào: "Cảm ơn ông chủ!"

Tô Anh bị chọc cười.

Khương Triết cũng không nhịn được mà nhếch khóe miệng.

Trước khi đi Tô Anh nhìn Lâm Thành Phong, anh bị Triệu Vũ lôi kéo không thể thoát thân, điều vui mừng duy nhất chính là từ nhỏ anh đã luyện được tư lượng cực kì tốt, bị rót không ít rượu cũng không hề say chút nào.

Có điều anh cũng uống rất vui vẻ.

Khương Triết nói với Tô Anh: "Đi thôi."

Tô Anh gật gù đầu, đi theo vài bước, đột nhiên kêu lên: "Ai da, hộp com của em. Từ từ đã."

Khương Triết: "..."

Anh xoa xoa cái trán.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cũ* của *Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Anh chị em

Edit: heka

Beta: Thụy An

Mỗi lần Tô Anh đi cùng Khương Triết đều sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt nhìn trộm trong tối lẫn ngoài sáng. Những người trên tầng cao nhất của Quán Duyệt không xa lạ gì với Khương Triết, càng không xa lạ gì với Tô Anh. Bọn họ đều biết gần đây, bên cạnh Khương Triết có một cô gái, biệt danh là bé hoa nhài, là một cô gái nhỏ nhắn thanh thuần giống như bông hoa nhài vậy.

Bọn họ rất chú ý đến cô và càng thích bàn tán chuyện gì đó có liên quan. Đương nhiên là họ cũng rất trông chờ, luôn tính toán thời gian, đánh cuộc xem khi nào thì Khương Triết chán ghét cô.

Ai mà chẳng biết là trước cô, Khương Triết còn có rất nhiều bé hoa nhài khác...

"Có điều lần này cũng khá dài, vài tháng rồi nhì?" Một nữ phục vụ lên xi xào cùng đồng nghiệp.

"..... Ba tháng? Bốn tháng?"

"Không rõ lắm, dù sao tôi nhớ rõ lần đầu tiên Khương Triết đưa cô ta tới, thời tiết còn đang rất lạnh."

Tô Anh cực kỳ sợ lạnh. Khi trời lạnh, cô luôn bọc bản thân thành một quả bóng, mấy cái kiểu vì đẹp mà mặc váy ngắn cùng tất chân chưa bao giờ xuất hiện ở trên người cô.

Lần đầu tiên Khương Triết dẫn cô tới nơi này, cần cô cô quần một cái khăn quàng cổ bằng nhung trắng cực lớn. Non nửa khuôn mặt cô đều giấu ở trong khăn, chỉ lộ ra một đôi mắt to tròn chớp chớp, bởi vì xa lạ cùng khăn trương, hai tay nhỏ của cô gút gao bất lấy cánh tay Khương Triết: "Có thể không đi không....."

Anh buồn cười hỏi: "Sợ cái gì?"

Tô Anh nói: "Sẽ gặp anh em của anh mà, em khăn trương!"

"Không có gì đâu, em có thể xem như bọn họ không tồn tại."

"... Ai nha, sao có thể chứ!"

"Anh nói có thể là có thể."

Ngữ khí tự đại lại tùy tiện, Tô Anh ai da hai tiếng, rốt cuộc cũng bị kéo đi.

--

Một lần nữa cùng Khương Triết đi qua hành lang này, những hình ảnh chôn giấu ở nơi sâu thẳm trong ký ức tự nhiên ùa về, bỗng nhiên cô hoảng hốt.

Khương Triết thấy cô xuất thần: "Nghĩ cái gì vậy?"

Tô Anh cắn môi cười cười: "Nhớ tới lần đầu tiên anh dẫn em tới chỗ này."

Khương Triết cũng khẽ cười, nhớ tới khi đó Tô Anh thật sự rất ngây ngốc, mềm như bông, cũng nghe lời hơn bảy giờ.

Anh vuốt vuốt tóc trên trán cô, nói: "Đi thôi."

Tô Anh: "Ừm"

Đi vài bước, Tô Anh đột nhiên đưa hộp com trong tay cho Khương Triết: "Anh cầm giúp em một chút, dây giày em tuột rồi."

Hộp com màu hồng nhạt bị chàng trai mang về mặt lạnh nhạt giữ ở trong tay, bộ dáng giống như cực kỳ đau đầu, ấn đường giật giật.

"A Triết? Trùng hợp vậy, cùng bạn bè tới ăn à."

Một cô gái với mái tóc gọn sóng, mặc chiếc váy ôm người dài ngang gối bước ra từ một căn phòng. Khi cô ta thấy Khương Triết thì không có ngạc nhiên gì, nhưng khi thấy cô gái bên cạnh Khương Triết thì lộ ra chút tò mò.

Khương Triết lạnh lùng đáp: "Chị ba."

Chị ba của Khương Triết... Khương Kỳ?

Tô Anh biết Khương Kỳ, đó là một người phụ nữ thoát nhìn rất hiền lành, dịu dàng.

Cô đứng lên từ dưới mặt đất, nhìn nhìn Khương Triết, lại nhìn Khương Kỳ.

Khương Kỳ nhìn Tô Anh, mở miệng nói: "A Triết, thì ra đây là bạn gái nhỏ của em đó à? Một tiểu nha đầu rất xinh đẹp."

Tô Anh chớp đôi mắt, khẽ mỉm cười nói: "Cảm ơn. Chị cũng rất xinh đẹp!"

Về ngoài của Khương Kỳ cùng Khương Triết không hề giống nhau. Hai người tuy rằng cùng cha nhưng khác mẹ, lại đặc biệt nhất trí là đều cực kỳ giống mẹ. Cô ấy cũng thật sự xinh đẹp, một đôi mắt phương lưu huyền nhìn quanh, một gương mặt trái xoan kiều diễm đáng yêu, khí chất cao nhã, còn có ý vị mà phụ nữ trưởng thành mới có.

Khương Kỳ cười nói: "A Triết, bạn gái của em rất thú vị, tiệc sinh nhật cuối tuần nhớ dẫn về nhà cho mẹ nhìn một cái, khẳng định cũng sẽ thích cô ấy giống chị."

Khương Triết nói: "Chúng em còn có việc, đi trước đây."

Khương Kỳ nói: "Vậy được rồi, chị cũng không quấy rầy, các em đi đi", lại nói với Tô Anh: "Cuối tuần chúng ta gặp lại."

Tô Anh cười gật đầu: "Vâng, chào chị."

- -

Tới trước cửa lớn của Quán Duyệt, tài xế đã lái xe lại đây. Khương Triết nói tài xế có thể tan ca rồi tự anh ngồi vào ghế lái.

Tô Anh lên xe, vừa thắt đai an toàn vừa nói: "Chị của anh thật xinh đẹp, thoát nhìn cũng rất tốt bụng."

Khương Triết hạ khóa miệng, không tò ý kiến: "Đừng ngốc."

Tô Anh quay đầu nhìn kỹ Khương Triết vài lần, nói: "Có điều không giống anh gì cả, là một người giống ba, một người giống mẹ sao?"

"Không phải." Lần này anh mờ miệng, giọng nói lạnh lùng: "Chị ấy là do vợ thứ hai của cha anh sinh ra."

"... À?" Tô Anh không biết nên mở miệng thế nào, cách hồi lâu mới nói: "Là như vậy à."

Cô không tiếp tục nói gì, Khương Triết ngạc nhiên nhìn cô vài lần.

Tô Anh: "... Làm sao vậy?"

Khương Triết: "Không có gì."

Đại khái là do thấy qua nhiều người tò mò tình huống trong nhà anh, Tô Anh thì lại biểu hiện hết sức bình tĩnh vượt ngoài dự kiến của anh. Anh cho rằng ít hay nhiều cô cũng sẽ tò mò, sẽ hỏi tiếp... Ngay cả lời cự tuyệt anh cũng đã chuẩn bị xong rồi.

Nhưng anh lại không biết rằng bí mật mà anh nghĩ vẫn là bí mật kia, đối với Tô Anh mà nói thì sớm đã không còn là bí mật, cô biết rất rõ ràng uẩn khúc trong nội bộ Khương gia.

Khương Quân - cha của Khương Triết cũng là người đa tình, tổng cộng cưới ba người vợ. Người vợ cả khó sinh qua đời, để lại anh cả của Khương Triết là Khương Hạo; người vợ thứ hai sinh anh hai của Khương Triết là Khương Minh cùng chị ba Khương Kỳ; mẹ của Khương Triết - Trình Ngọc Thư là người vợ thứ ba của Khương Quân, Khương Triết chính là cậu út của Khương gia.

Quan hệ anh em cũng không hòa thuận tốt đẹp như mặt ngoài biểu hiện. Tài sản khổng lồ của Khương thị dù làm cho bất kì một ai cũng phải động tâm.

Huống chi phía trên Khương Triết còn có bác cả, bác hai và một đám thân thích. Khương lão gia tử lại vẫn còn sống, vẫn đang nắm giữ quyền hạn cao nhất Khương gia, thế nên bởi vì Khương thị mà sinh ra cuộc chiến tranh giành tài sản là điều không thể thiếu.

Mà Khương Triết là người có hy vọng nhất trong những người này, bởi vì từ nhỏ anh đã lớn lên bên cạnh ông nội, càng miễn bàn đến việc anh là đứa cháu nội mà Khương lão gia tử thích nhất. Đại khái cũng là vì điều này, Khương Triết đã được nhận đại ngộ cùng giáo dục tốt nhất Khương gia, đồng thời cũng trở thành cái đinh trong mắt vô số người.

Kiếp trước sau khi gã cho Khương Triết, cô bị nhảm vào không ít. Trước mặt là hòa khí vui vẻ, sau lưng lại là giờ trò không thôi.

Sau khi trúng kế vài lần, ông nội vốn đã không quá vừa lòng với cô liền càng không thích cô. Khi đó căn bản là cô không rõ vì sao những người thân cười khanh khách với cô lại sẽ tính kế cô như vậy, chỉ bởi vì cô là "Cô bé lọ lem", là "Chim sẻ biến thành phượng hoàng"?

Sau đó Lâm Thành Phong nói cho cô biết, bọn họ nhắm vào không phải cô, mà là Khương Triết. Khi Khương lão gia tử ghét bỏ cô, cũng sẽ sinh ra bất mãn với Khương Triết, những người đó liền có cơ hội..

Chàng trai trước nay chưa từng làm Khương lão gia tử thất vọng, rốt cuộc cũng có lỗi hồng.

Mà lỗi hồng này một khi xuất hiện, chính là thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, giống như thịt Đường Tăng, tất cả mọi người đều lao vào cắn nuốt nghiền...

Căn bản là cô không phải đối thủ.

- -

Chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước cửa tiệm hoa tươi, thời gian không tính là quá muộn, cửa hàng ven đường vẫn còn mở, người đi đường tấp nập.

Trong xe.

Khương Triết đưa một tay chống cằm nhìn Tô Anh, cô ngủ rồi, tư thế kì quái dựa vào cửa sổ xe mà ngủ rồi.

"Này!"

Không có phản ứng.

Anh nhủ mày, vỗ vỗ bả vai Tô Anh: "... Này!"

Đầy tuyệt đối là cô gái đầu tiên ngủ ở trên xe anh. Từ sau khi cô bắt được nhược điểm của anh thì vẫn luôn làm các loại chuyện khiêu khích quyền uy cùng độ nhẫn nại của anh.

"Tô Anh!" Anh cong ngón tay, búng búng trán Tô Anh: "Còn ngủ à?"

Tô Anh ai da hai tiếng ôm lấy cái trán, mơ mơ màng màng nhìn Khương Triết: "Làm gì đó!"

Khương Triết: "Em nói xem làm gì? Về đến nhà rồi!"

Lúc này Tô Anh mới chú ý tới xung quanh, xác thật là ở cửa nhà cô.

Cô lập tức chuẩn bị xuống xe.

Khương Triết kéo cô một chút: "Không vội nữa à?"

"Giận chứ!" Tô Anh bĩu môi: "Có điều nề mặt sắp sinh nhật anh, chúng ta liền tạm thời đình chiến."

"..."

Anh bắt đắc dĩ tựa lại trên ghế, xua xua tay: "Được rồi, em về nhà đi"

Tô Anh cũng kỳ quái: "Chuyện lớn cỡ nào, vì sao không thể nói với em?"

Khuong Triết: "Thật sự không có nguyên nhân đặc biệt gì."

Tô Anh: "... Cho nên là do anh tự nhiên không muốn gặp em nên thoải mái gạt em là còn ở nước ngoài chưa trở về sao?"

Khuong Triết cười: "Bé hoa nhài của anh lợi hại rồi, biết nắm đầu dê câu chuyện."

"..."

Khuong Triết: "Được rồi, về nhà đi."

Tô Anh trừng anh, tức giận xuống xe.

Tóm lại, đây vẫn không phải một buổi tối vui vẻ.

--

Trở lại cửa tiệm, cô nghe được tiếng Khuong Triết khởi động xe rồi đi, rũ mắt, một tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa thủy tiên.

Giọng nói nhẹ nhàng nhàn nhạt, lạnh nhạt như chính vẻ mặt của cô: "Các em phải nhớ kỹ anh ấy, nếu anh ấy tới, phải báo cho chị biết liền."

Thủy tiên nói: "Người đó là ai?"

Xuong rồng: "Bạn trai của Anh Anh đó, vậy mà người cũng không biết? Ngốc!"

Thủy tiên lẩm bẩm: "Ta biết bạn trai, không phải bạn trai đều phải tay cầm tay, ôm ấp hôn hít sao, Anh Anh nhà chúng ta và người kia, ngay cả tay cũng chưa nắm mà!"

Tô Anh nói: "... Cái này em cũng biết?"

Xuong rồng xen mồm: "Cái này có gì khó, em còn biết tìm bạn trai phải tìm người cao lớn uy mãnh thì mới hạnh phúc!"

Tô Anh: "..."

Cô im lặng một lúc lâu mới nói: "Em nói một chút coi nào, rốt cuộc trước đây là em sinh hoạt thế nào?"

Xuong rồng: "Hi hi. Em không ngốc, em thông minh nha!"

Tô Anh lắc đầu: "Thông minh thế thâm nha."

Tô Anh nhìn nhìn hoa nhài phơi dưới ánh trăng ngoài cửa sổ, có chút lo lắng không biết có nên đề nó ở cùng xuong rồng hay không...

--

Bọn Đào Nhiên, Triệu Vũ cùng Lâm Thành Phong đã ăn xong, chuyển qua đi Bách Nhạc Môn. Khuong Triết nhìn thời gian, không muốn trở về Khuong trạch, liền đánh xe đi.

Thay đổi nơi chơi, nhưng trò chơi thì cũng chẳng có gì khác, chỉ là nhiều thêm mấy cô nàng cùng chơi.

Khuong Triết đến làm Đào Nhiên ngạc nhiên, huyết sát: "Ôi chào, tôi còn tưởng rằng đêm nay cậu sẽ ***, lưu luyến nhau mà không trở lại! Nhanh như vậy à? Không được nha."

Khuong Triết đập an ta, hỏi: "Thằng nhóc Lâm Thành Phong kia đâu?"

Triệu Vũ hất hất cằm: "Kia kia, đang chơi mạt chược."

Lâm Thành Phong bị Đào Nhiên cùng Triệu Vũ rút không ít rượu, giờ phút này đã uống đến say khướt, đầu vầng mắt hoa đến mất chược cũng nhìn không rõ lắm, còn chơi ăn gian hai lần, đã thua mất một căn hộ. Lý Văn Khê vận may tốt, thành người thắng lớn nhất bàn này. Tiểu Ngọc cũng chơi, chỉ là vận may không được tốt cho lắm, sắp thua hết những phần Triệu Vũ cho cô rồi. Phía trước có Triệu Vũ ở đây, cô còn không sợ, Khuong Triết tới Triệu Vũ liền đi qua... Cô không khỏi bối rối, nhiều tiền như vậy, cô kiếm một năm cũng không ra... Nhưng may là Lý Văn Khê tha cho cô mấy lần, mới làm cô chậm rãi đối vận hồi vốn.

Cả bàn chường khí mù mịt.

Khuong Triết nhìn thoáng qua, không có hứng thú nói chuyện, tìm vị trí ngồi xuống.

Đào Nhiên cầm chai bia đưa tới trên tay anh, chạm vào một chút, bản thân thì uống trước một chai. Khuong Triết không nói gì, ngửa đầu uống theo.

Đàn ông ở bên nhau, trừ bỏ vui chơi, còn có công việc.

Gần đây Đào Nhiên nhìn trúng một dự án, chuẩn xác mà nói là Lý Văn Khê nhìn trúng một bộ phim truyền hình, là kịch bản tiền hiệp. Cô muốn diễn vai nữ chính, tốt nhất nam chính cũng nên là một diễn viên đang nổi tiếng, như vậy có thể kéo nhiều sự quan tâm và người xem. Đường nhiên Đào Nhiên sẽ chiều cô, liền gọi cho Triệu Vũ nhờ anh ấy giúp một chút, chỉ cần góp nhân lực, anh sẽ phụ trách đầu tư. Triệu Vũ không nói hai lời liền đáp ứng rồi, dù sao chỉ chơi cổ phiếu, đang rất nhàm chán.

Hai người ăn nhip với nhau, sự tình liền được ấn định.

Khuong Triết uống xong chai bia, lập tức đứng dậy muốn đi, anh luôn luôn là người rời đi sớm nhất, hành xử khác người quen rồi, cũng không ai thật sự có thể làm anh thay đổi chủ ý. Đám Đào Nhiên, Triệu Vũ cũng không nói nhiều, nói vài câu rồi mặc anh rời đi trước.

Tài xế đưa anh về Khuong trạch, mới vừa xuống xe, quản gia tới nói: "Tứ thiếu gia, phu nhân đang chờ cậu ở phòng khách."

Khuong Triết hỏi: "Có chuyện gì?"

"Phu nhân bảo cậu đi sẽ biết."

Khuong Triết nhàu nhàu mày.

--

Không phải đại sự gì, chỉ là Trình Ngọc Thư nhìn trúng vài cô nàng, lấy ảnh chụp đến, báo Khuong Triết nhìn thử.

"Đây chỉ là ảnh chụp thôi, nghe nói nhân phẩm học vấn đều tốt, con nhìn trước xem. Đến tiệc sinh nhật con, các cô ấy đều sẽ tới, đến lúc đó lại nhìn người thật, tiếp xúc thử, nhìn trúng ai thì mẹ sẽ đi tìm người mai mối cho. Con cảm thấy thế nào?" Trình Ngọc Thư nói.

3 bức ảnh, nhìn ai cũng đều từ thức, ưu nhã, lại xinh đẹp. Nhưng anh không hề có hứng thú: "Không được, con chưa muốn kết hôn."

Trình Ngọc Thư: "Cũng không bảo con kết hôn, chỉ kêu con nhìn thử, nói chuyện yêu đương cũng được rồi, từ từ mà."

Anh tiện tay vứt ảnh chụp lên bàn trà: "Con đi ngủ." Khuong Triết xoay người lên lầu.

"A Triết." Trình Ngọc Thư gọi lại, nói "Đây không phải ý của một mình mẹ, cũng là ý của ông nội nữa. Đầu nói ba mươi tuổi trưởng thành, con cũng già đầu rồi, nên suy xét đến hôn sự thôi."

Khuong Triết tháo nút áo ở cổ tay: "Hôm nào con sẽ nói chuyện với ông, mẹ, mẹ cũng đừng nhọc lòng."

"Con tính nói như thế nào? Ông nội kỳ vọng rất cao ở con đấy."

"Con hiểu. Cái này mẹ không cần bận tâm đâu."

Trình Ngọc Thư nhàu đôi mày liễu: "Được rồi. Vậy trước hết chúng ta không nói chuyện này nữa, chỉ là đến lúc đó con gái nhà người ta tới, con cũng đừng bày sắc mặt không tốt ra với người ta."

Khuong Triết ừm một tiếng, đi lên lầu.

(Mình lại quên nữa rồi các nàng ạ:((

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Cây ngô đồng

Edit: heka

Beta: Thụy An

Ban đêm mưa rất to, cuồng phong gào thét, Tô Anh giật mình tỉnh giấc, đi xem thì thấy hoa nhài đã bị thổi đến tàn tạ không thôi. Nó sợ gió thổi cùng mưa tạt, giọng nói kinh hoàng vang lên: "Anh Anh, Anh Anh!".

Tô Anh chạy nhanh đi đóng cửa sổ lại. Chỉ có xương rồng là không sợ, nó còn có thể uốn ngược oai vệ, khi phách hiên ngang hát quốc ca!

Cửa sổ vừa đóng, âm thanh mưa rền gió dữ liền bị ngăn cách ngoài cửa sổ. Tiếng mưa nhỏ bớt, hoa nhài thờ phào một hơi: "Thật đáng sợ, em cảm thấy như mình sắp bị thổi đi luôn rồi."

Lá cây run lên, cánh hoa màu trắng non nớt cũng rơi xuống theo, rải rác trên cửa sổ.

Muốn khóc...

Xương rồng nói: "Người cũng quá nhu nhược." Nó uốn thẳng cái eo, những gai nhọn trên người bởi vì mưa gió rửa sạch ngược lại càng thêm sáng bóng.

Hoa nhài: "Người cho rằng ta thô cứng như người sao?".

"Ta đây rõ ràng là kiên cường! Trưởng thành trong mưa gió!".

"Hừ...!"

"Người thì đúng là tàn tạ trong mưa gió nha."

Hoa nhài được Tô Anh nuông chiều chăm sóc, không giống như xương rồng đã trải qua sự đời, nó tức giận: "Đừng nói nữa, người thật sự rất phiền đó!".

Xương rồng cười hi hi: "Đừng sợ đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người."

Tô Anh bắt đầu đi: "Đừng lẩm nhai, chị đi xuống lầu nhìn xem."

Âm ỉm—

Một tiếng vang lớn làm kinh động cả bầu trời, tia chớp chia thế giới ngoài cửa sổ thành hai màu trắng đen.

Tô Anh lập tức chạy xuống lầu dưới.

Cô còn nhớ rõ trước khi ngủ có mấy cây hoa muốn đến bên cửa sổ hóng gió đêm, nghĩ đến ở đây trị an không tệ, lại có lan can bảo vệ, hẳn là không có việc gì... Nói chung sẽ không có người tới trộm mấy bồn hoa đi đâu nên cô không hề đóng cửa.

Hiện tại mưa to gió lớn, chắc chắn đã ướt hết.

Quả nhiên, lúc cô đến đó, những khóm hoa nhỏ đã bị thổi lung lay, ai ai cũng kêu to.

Cánh hoa bị thổi đến cửa sổ, dưới mặt đất, lung tung rối loạn.

Thùy tiên uốn đến thẳng tắp mà giờ đã bị thổi cong, may mắn là không bị gãy.

Tô Anh lần lượt đếm từng cái, trừ hoa nhài cùng xương rồng ở trên lầu ra, dưới lầu có tám ba mươi bảy cây, trên cửa sổ lại chiếm hơn một nửa. Thật là tổn thất nặng nề!

Tô Anh cảm thấy vừa may mắn vừa tức giận: "Xem đi, các em không cho đóng cửa sổ. Thấy gió đêm thổi thế nào há?"

Bị cái kiếp nạn lớn này, rốt cuộc không dám rên rỉ với Tô Anh.

"Em đã nói trời sắp mưa mà..."

Một giọng nói yếu ớt truyền đến từ giàn trồng hoa bên kia. Bởi vì giọng nói quá nhỏ, Tô Anh còn tưởng bản thân mình nghe lầm, cô dừng lại một chút, nói "Em biết trời muốn mưa sao?" Nhưng lại không biết mình đang nói cùng ai.

Sau một lúc lâu: "Vâng!"

Điều này làm Tô Anh ngạc nhiên, động thực vật rất mẫn cảm đối với hoàn cảnh của thiên nhiên cũng biến hóa của trời đất, nhưng cô không hề biết cây mắc cỡ cũng có thể cảm giác được trời sẽ mưa?

Trước mắt đứng là một gốc cây mắc cỡ, nó còn là một cây con, cành lá không tính là tươi tốt. Một gốc cây gòn gàng, đóa hoa hình cầu hồng nhạt nho nhỏ, thoạt nhìn đáng yêu đáng yêu thẹn thùng thật đúng với tên gọi của nó.

Tô Anh nghi hoặc hỏi nó: "Em làm thế nào biết trời sẽ mưa?"

Cây mắc cỡ nói: "Cảm giác đó, em cảm giác được."

Thật giống như một loại bản năng.

Cây mắc cỡ thật ngại thẹn, chính xác là nó cũng không thể hiểu rõ, chỉ là cảm giác.

Kỳ thực trước đó, cây mắc cỡ giống như không tồn tại, nó không giống xương rồng hoạt bát gào to, không ai chú ý đến thì xương rồng sẽ tự mình tìm niềm vui, tự chơi tự vui, hoặc khiến cho người khác chú ý. Cây mắc cỡ thì thật an tĩnh, an tĩnh đến nỗi người ta bỏ qua sự tồn tại của nó.

- -

Trần an nhóm hoa nhỏ xong, xác định cửa sổ đều đã đóng kĩ, lúc này Tô Anh mới lên lầu.

Đào măt hoa nhài cùng xương rồng đã hóa hào như lúc đầu, nhìn thấy Tô Anh, xương rồng liền hỏi: "Chúng nó thế nào rồi? Thật thảm, em nghe được tiếng khóc."

Hoa nhài: "Không có việc gì chứ?".

Tô Anh bắt đầu đi chọc chọc xương rồng, nói: "Không có việc gì. Chỉ là bị dọa sợ rồi."

Thùy tiên thật sự bị dọa sợ, nếu cành hoa của nó bị thổi gãy thì tuổi thọ của nó sẽ bị giảm bớt mất.

Xương rồng nói: "Em biết mà, bọn chúng nó đều là bé da mỏng! Bị chọc vài cái liền không còn một giọt máu!"

Lần này Tô Anh không thể không thừa nhận, xương rồng nói rất đúng.

Đám hoa này, đều quá yếu ớt.

- -

Sáng sớm, mưa to đã dừng, đám hoa thoi thóp kia trải qua nửa đêm điều dưỡng lại trở nên sinh long hoạt hổ, riu rít vui đùa không ngừng. Tô Anh hấp thụ tâm của thực vật xong, lần lượt đi kiểm tra nước ở trong chậu hoa, cô lo nước quá nhiều sẽ tổn thương đến rễ của chúng nó.

"Aiz..."

Từ rất xa, Tô Anh đã nghe được âm thanh này nhiều lần.

"Ai da, các em đừng thờ dài nữa, mưa đã tạnh, không có việc gì đâu." Tô Anh vừa nói xong, tiếng thờ dài kia lại truyền đến, cô cười bất đắc dĩ.

Ngày hôm qua mưa rền gió dữ, tiếng sấm chớp rất dọa người, cô bình tĩnh đến hơn nửa đêm cũng chưa thể ngủ, cô không có tâm tư để ngủ, lên mạng tra kiến thức về cây mắc cỡ, lúc này mới phát hiện thì ra cây mắc cỡ thật sự có thể dự báo thời tiết. Bởi vì phản ứng lá nó có một tổ chức tế bào thành mỏng và trong - gọi là bong lá, hiệu ứng cup lá có liên quan chặt chẽ đến độ ẩm trong không khí...

Tô Anh không thấy sáng tỏ hơn chút nào, tóm lại, cây mắc cỡ có ích hơn xương rồng!

Tô Anh: "Về sau có cây mắc cỡ ở đây, trời mưa cũng không sợ."

Hoa nhài gật đầu một cách nghiêm túc: "Đừng vậy!" Lại bắt đầu dẫn cô cây mắc cỡ đừng nhút nhát, có việc gì thì cứ nói! Cây mắc cỡ thẹn thùng đồng ý.

Tô Anh cho rằng đã gần như trấn an ổn rồi, nhưng mà tiếng thờ dài kia vẫn vang vang bên tai như cũ, liên tiếp hai lần, cô thấy kì quái đứng lên, nhìn xung quanh một vòng. Trừ thủy tiên trái qua kiếp nạn có chút ẻo lải, cây hoa baby đang lác lác những bông hoa nhỏ bé của nó, nhìn rất vui vẻ.

Cô ngăn người, mãi cho đến khi tiếng thờ dài lại vang lên.

Sau một lúc lâu, rốt cuộc Tô Anh xác định được, tiếng thờ dài này từ xa truyền đến.

Buồng cái xềng xuống, Tô Anh nói: "Xương rồng xem cửa hàng, chị đi ra ngoài nhìn một chút."

Xương rồng vội hỏi: "Anh Anh đi đâu thế?"

Tô Anh nói: "Chị cảm giác hình như có người đang gọi chị, chị đi xem thử. Các em giữ nhà nha."

Tô Anh đã chạy ra khỏi tiệm.

Hoa nhài chậm rãi nói: "Anh Anh ngốc, nếu ăn trộm tới, chúng ta có thể cùng hán đánh một trận chắc! "

Xương rồng: "Không sao cả, ta có thể dùng gai đâm hán mà!"

Một cây xương rồng khác thờ dài với nó: "Người biết trò Plants vs zombies rồi đúng không?"

Hoa nhài: "..."

- - -

Trái qua mưa to cùng gió lớn, mặt đường ướt đầm dề bị phủ đầy bởi những vũng nước cùng lá rụng. Cây lớn ven đường bị thổi đến nghiêng ngả, những chạc cây bị quật gãy rơi đầy mặt đất.

Thật yên tĩnh, người đi đường rất ít.

Xoạt, xoạt, xoạt - tiếng quét rác rõ ràng, rất dễ nghe.

Tiếng thờ dài kia dứt quãng, một mặt hư vô, Tô Anh đi dọc theo đường phố một khoảng dài, cũng không thể tìm được nơi phát ra âm thanh. Nếu không phải tin bản thân mình không nghe lầm, cô hoài nghi có phải bản thân mình bị ảo giác.

Hơn nữa cô rất tò mò, tò mò thứ gì phát ra âm thanh như vậy, có thể xuyên thấu xa như vậy, truyền tới tai cô?

Mãi đến khi cô nghe được người ven đường nói chuyện, đêm qua, tia sấm chớp đã bổ trúng một cây cổ thụ già...

Tô Anh có linh giác, đi nhanh qua.

Đó là một cây ngô đồng không thể nói là cao lớn. Có thể thấy trước đêm qua, cây có cành lá tươi tốt, chỉ tiếc trái qua đêm này, lá cây rơi rụng không ít, chạc cây cũng bị thổi gãy. Thảm hại hơn, rễ của nó bị sét đánh chia thành hai, giờ phút này nó đứng xiên xiên vẹo vẹo, sống sót gian nan.

"Aiz..."

Lại là tiếng thờ dài kia.

Đúng là nó!

Tô Anh tiến lên, cẩn thận nhìn bốn phía, chỉ mới qua bảy giờ, may mắn trên đường không có nhiều người. Cô nghi hoặc hỏi: "Ông có thể nói không? Sao chỉ biết thờ dài vậy?"

"..."

Cây ngô đồng không ngờ có người nghe được bản thân mình thờ dài, còn có thể nói chuyện với nó, qua một lúc ngăn người, lão chậm chạp: "...Con người?". So với đóa hoa non nớt, giọng nói của lão nghe trưởng thành hơn.

"Đừng vậy. Vừa rồi tôi ở nhà nghe được tiếng thờ dài kỳ quái của ông, cho nên tìm đến đây." Tô Anh ngắt nghỉ, kỳ quái: "Tôi cho rằng chỉ cây hoa mới có thể nói chuyện, vì sao ông cũng nói được?"

Cây ngô đồng đều nở hoa từ tháng sáu đến tháng bảy, tháng mười kết trái, mà nay đã giữa tháng tám... Có lẽ còn lưu lại một hai đóa hoa nhỏ?

"Không đứng đâu, chỉ là sau mùa hoa, chúng tôi sẽ từ từ ngủ say để nuôi dưỡng hạt giống mà thôi." Ngô đồng nói: "Tôi bị sét đánh tỉnh lại, không thể làm gì."

Cây ngô đồng này vẫn luôn ở chung cùng con người, mấy chục năm rồi, so với xương rồng cùng hoa nhài thì hiểu chuyện hơn rất nhiều.

Tô Anh lại hỏi: "Ở gần đây, có nhiều cây có thể nói chuyện như ông không?"

"Có đấy, có rất nhiều, chờ khi hoa nở, nơi này đặc biệt nóng nực..." Ngô đồng cảm thấy bản thân mình gần như sắp chết, liền kể về vè hồi ức.

Nó nói rất nhiều, hoài niệm nói tiếp hoài niệm.

Nhưng Tô Anh chỉ nhớ kĩ một điều: Tuy rằng cây chúng nó đứng yên vài chục năm, chỉ ở lì một chỗ, nhưng lại có thể thấy những nơi ở rất xa rất xa, bởi vì chúng nó dùng rễ để truyền lại tin tức. Rễ chôn dưới mặt đất, có ở khắp mọi nơi.

Tô Anh động tâm, thật sự động tâm.

Cô nhìn chỗ cháy đen dưới tàng cây kia, lại hỏi: "Ông thật sự sắp chết sao?"

"Đêm qua, tia sấm kia đã làm rễ của tôi bị thương."

Điều này làm khó cô.

Lão ngô đồng lại hỏi Tô Anh: "Không ngờ lúc tôi sắp chết, có thể gặp được một con người có thể nghe thấy tiếng nói của tôi. Sao cô lại có thể nghe thấy chúng tôi nói chuyện?"

Tô Anh: "Tôi cũng không biết. Đột nhiên một ngày tỉnh lại, tôi phát hiện nhà tôi có hoa nhài biết nói." Cô mỉm cười: "Tôi có một tiệm hoa, trong tiệm có rất nhiều đóa hoa có thể nói chuyện giống ông."

Ngô đồng nói: "Cô có sợ hãi không?" Ở trong nhận biết của lão, con người luôn mang lòng nghi ngờ cùng sự sợ hãi đối với những điều hay sinh vật thần bí. Nếu không có cách không chế, liền tiên hạ thủ vì cường [1].

[1] Tiên hạ thủ vì cường (先下手为强): ra tay trước để chiếm được lợi thế.

Tô Anh nói: "Không sợ nha, chúng nó rất đáng yêu, cũng rất đơn thuần."

Cây ngô đồng trầm mặc, lại một tiếng thờ dài.

Tô Anh cau mày: "Có cách nào cứu ông không?"

"Không có."

- - -

Tô Anh trở lại tiệm hoa, bọn xương rồng liên tục hỏi Tô Anh, hỏi cô đi làm cái gì? Cũng không thấy mua đồ, sao lại hôn bay phách tán thế kia?

Tô Anh lắc đầu: "Không có việc gì. Chỉ là thấy một gốc cây bị sét đánh, một cây ngô đồng sắp chết."

"A..."

Tâm tình đám hoa trầm xuống, trong lòng xúc động đối với sống chết của đồng loại, huống hồ đêm qua chúng nó cũng vừa trải qua kiếp nạn lớn đó.

Cây mắc cỡ thẹn thùng mở miệng: "Không thể tìm một bác sĩ chữa trị sao?"

Những đóa hoa khác cũng phụ họa theo: "Đừng đứng đững, tìm một bác sĩ chữa trị, bác sĩ loài người rất lợi hại."

Xương rồng nói: "Bác sĩ loài người chữa trị cho người mà, không trị cho cây."

"... Vậy làm sao bây giờ?"

"Nếu không thì bón phân cho nó, hay phun nông được đi."

"Nông được có trị sét đánh không?"

"Không trị à?"

"Thử coi sao!"

"Thử coi."

Tô Anh: "..."

Cô tỏ vẻ bất đắc dĩ, nông được thật sự không trị được sét đánh, bón phân thì có thể thử xem. Cô lên mạng tra chút tư liệu, nhưng không có kết quả nào có ích, chỉ có thể nghĩ cách.

Kỳ thật cô không có quan tâm lắm đối với sự sống chết của cây ngô đồng, có thể cứu được thì thật tốt, cứu không được là do không có biện pháp.

Hơn nữa thông qua ngô đồng, Tô Anh biết được không phải những cây hoa có thể nói chuyện thì cũng sẽ giống những cây hoa trong nhà mình, sẽ ngoan ngoãn mà nghe lời cô. Bên ngoài thì khác, kiến thức của chúng nó rất nhiều, cũng có suy nghĩ của riêng mình. Cho dù cô muốn cùng chúng nó giao tiếp, chưa chắc chúng nó sẽ hoan nghênh cô.

Cho nên, nếu cô cứu lỗi, bởi vì tăng quan hệ này, dù sao lỗi cũng sẽ nhìn cô bằng con mắt khác. Đương nhiên nếu không cứu được, cô có thể tiếp tục tìm cây ngô đồng khác có thể nói, chỉ là phiền toái một chút.

Nếu so với xương rồng và hoa nhài, cô xem như là máu lạnh rồi.

Đương nhiên, cô vẫn hi vọng mình có thể cứu được ngô đồng.

--

Một cô gái xinh đẹp mang theo cái thùng tưới bón phân cho cây ngô đồng bị sét đánh?

Khỏi hỏi không?

Cũng được thôi, tâm khá tốt.

Người đi đường nhìn thấy một màn này đều hưng thú ghé mắt. Ánh mắt nhìn Tô Anh có chứa nét cười thiện ý, có tò mò, có lạnh nhạt, có thoáng khinh thường quay đầu, giống như cho rằng cô đang làm màu.

Đối với mấy ánh mắt kia, Tô Anh làm như không thấy. Lần này cô đặc biệt mang theo một cái tai nghe Bluetooth qua đây, để tiện nói chuyện với ngô đồng mà không bị người ta xem là bệnh tâm thần.

"Ông hấp thụ dinh dưỡng cùng nước nhiều hơn chút, nói không chừng sẽ có ích!"

"Nha đầu này, cũng thật tốt bụng."

Tô Anh nói: "Dù sao tôi không có việc gì, lại không phiền toái, làm hết sức thôi. Đứng rồi, đám hoa nhà tôi nghe nói chuyện của ông, đều muốn tôi giúp ông đó. Nhưng chúng nó ngại ngốc, cũng không biết làm gì."

Ngô đồng nghe xong, sau khi trầm mặc hồi lâu lại là một tiếng thờ dài.

Tô Anh biết, bất luận là người hay là vật, đều sẽ lưu luyến với mạng sống. Giống như ngô đồng, tuy rằng lỗi là một cái cây, nhưng cũng biết mạng sống trân quý. Hơn nữa bởi vì lỗi sinh trưởng ở một nơi vài thập niên rồi, nên cho dù đôi khi thấy buồn chán, cũng sẽ thật sự lưu luyến không thôi nếu phải rời đi.

Ngô đồng không muốn chết, bằng không lỗi sẽ không thờ dài.

Hiện giờ cũng chỉ có thể ngựa chết coi như ngựa sống mà chữa[2].

[2] ngựa chết coi như ngựa sống mà chữa: có gắng cuối cùng. Ấn ý là: biết rằng vô vọng nhưng vẫn nỗ lực, hy vọng có thể cứu được.

Trước khi đi, Tô Anh nói: "Đừng nản chí nhé, trước hết ông nỗ lực thử xem, tôi trở về nghĩ xem có biện pháp khác không."

"Ừ."

--

Thứ Bảy, Lưu Vận hiếm khi được ngủ nướng, đêm qua cô cùng Dương Văn Bác tám chuyện điện thoại thật lâu, sau đó lại mưa to ồ ồ ào khiến cô không ngủ được, dứt khoát lướt Weibo đến rạng sáng, ban ngày liền ngủ như chết.

Trần Thục Phán nhìn con gái lười lếch thếch đang dụi mắt mà không khỏi thờ dài: "Con nói xem con và Tô Anh đã chơi với nhau bao nhiêu năm, sao không học được một chút nào từ con bé vậy?"

Lưu Vận tròn trắng mắt, từ nhỏ, Tô Anh chính là con nhà người ta trong miệng mẹ cô, mà cô vĩnh viễn là bị ghét bỏ, cũng sớm quen rồi, có thể nghe vào tai trái cho ra tai phải.

Lưu Vận nói: "Giữa trưa ăn gì vậy, con muốn ăn canh cá cay!"

"Trời ơi, sao tôi lại sinh ra một đứa con gái lười biếng thế này! Bây giờ đã hai giờ chiều rồi đấy!"

"... A? Con bị mù mẹ!" Đây đại khái đây chính là ngu đến trời đất tối tăm trong truyền thuyết!

Trần Thục Phán tròn trắng mắt, vẻ mặt kia chẳng khác Lưu Vận là bao, bà nói: "Tô Anh nhà người ta thức dậy từ 7 giờ, lại là bạn này bạn kia, còn đi bón phân cho cây ngô đồng bị sét đánh bên đường, nhìn nhìn lại con xem... Ôi!"

Lưu Vận vừa nhìn đi động, thật sự là đã hơn hai giờ chiều!

"À à à! " Lưu Vận cảm quả táo: "Con đi tìm Tô Anh học tập một chút, đi đấy!"

Cô gặm quả táo nhai vào tiệm hoa của Tô Anh.

Tô Anh đang lên mạng tra tư liệu, nhưng mà trên mạng cũng không có kiến nghị gì hữu ích về việc cứu chữa cho cây bị sét đánh, đều nói từ bỏ cùng mặc cho số phận. Ngô đồng nói rẽ ở gốc của lỗi bị sét đánh, phần còn sót lại kia hấp thu chất dinh dưỡng quá chậm, hơn nữa còn đang chậm rãi hoại tử...

Cô gỗ gỗ cầm, không biết nên làm thế nào.

"Tô Anh!" Lưu Vận kéo bức màn ra, gặm quả táo kêu cô: "Nghe nói cậu đi cứu một cái cây?"

Đều là những người sống nhiều năm trên một con đường, tin Tô Anh cứu cây đã truyền ra trong thoáng chốc, rất nhiều người đều nói nàng ngốc quá, ngô đồng bị sét đánh thành như vậy, khẳng định là chết chắc rồi.

Tô Anh ừ một tiếng: "Còn chưa biết có tác dụng không nữa."

Lưu Vận cười nói: "Cậu thật sự ngốc quá! Có phải ở cạnh hoa hoa có cô lâu rồi, liền không nữa thấy bọn nó bị thương chết hả?"

"Cũng không phải."

Tô Anh không tiện giải thích quá nhiều với Lưu Vận, nói sang chuyện khác: "Này tớ nghe dì Trần nói cậu ngủ chưa dậy, còn chưa ăn cơm phải không? Muốn tớ kêu giúp đồ ăn gì không?"

"Không cần, đợi chút nữa tớ qua đổi điện ăn chén mì, sau đó..." Cô cười tủm tỉm nhìn Tô Anh: "Buổi tối chúng mình cùng nhau ăn cơm đi!"

Tô Anh: "Hừm!"

"Ngày hôm qua Dương Văn Bác và tớ đã xác định rồi, dù sao cậu cũng là nhân chứng cho tội tớ, cùng nhau chúc mừng một chút nào! Đi nhé?"

"Thật à? Vậy tốt rồi! Đi, khẳng định là phải đi."

Lưu Vận tâm tình vui sướng, cần quả táo một phát, lúc này bụng đói kêu vang, hiện tại cũng không cảm thấy đói bụng nữa. Cô đi một vòng trong tiệm, sau đó đột nhiên chú ý tới miếng băng gạc trên tay Tô Anh, nhớ tới vết thương lúc trước nên hỏi: "Vết thương của cậu không sao chứ?"

Tô Anh lắc đầu nói: "Không có việc gì."

Lưu Vận đề nghị: "Một mình cậu cũng không tiện lắm, nếu không để tớ giúp cậu bôi thuốc nhé?"

"Không sao, tớ bôi rồi."

Cô đưa tay lên miếng băng gạc, nhẹ nhàng chạm chạm. Tính thời gian thì đến bây giờ miếng vết thương cũng mới có hai ba ngày, mà sao cô chẳng còn cảm thấy một chút đau đớn nào.

Nếu không phải Lưu Vận nhắc tới, cô cũng sắp quên cánh tay mình có thương tích, trong khi ban nãy cô còn mang vật nặng.

(Như Ý: sợ tới lại quên nên up sớm cho các nàng nè ☺)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Quân Duyệt

Edit: nguyenkim2603

Beta: 如意 Như Ý

Lưu Vận đi đến đổi điện ăn mì sợi, Tô Anh lên mạng xem tư liệu một lát, trái lo phải nghĩ cứ cảm thấy có cái gì đó không đúng, không phải là mình đã bỏ sót cái gì rồi chứ?

Nhưng mà nghĩ không ra. Tô Anh gỡ dải đầu, thật là đau đầu.

"Anh Anh~". Hoa Thủy Tiên yếu ớt kêu Tô Anh: "Em đau đầu!".

Tô Anh ngăn ra: "À? Đau đầu?". Cô đi qua nhìn nhìn hoa Thủy Tiên một hồi lâu... đầu ở đâu? ☹

"Đứng rồi, đau đầu!".

"Còn sợ hãi chuyện tối qua sao?".

"Vâng".

Kỷ thật trước đó mỗi sáng sớm hoa Thủy Tiên đều nai cô mang nó đến cạnh cửa, bởi vì nó rất thích xe, chỉ cần nhìn từ xa cũng có thể vui vẻ tự chơi cả ngày. Hôm nay lại ngoài ý muốn không muốn đi, ở trong phòng không dám đến cạnh cửa, xem ra hôm qua mưa to đã khắc ấn tượng cực kỳ sâu cho nó.

Tô Anh an ủi nói: "Hiện tại chúng ta đã không có việc gì, cho dù trời thật sự mưa nữa, thì trong phòng cũng rất an toàn. Em đừng sợ."

"Nhưng em còn sợ".

Tô Anh không có biện pháp: "Vậy thì làm sao bây giờ?".

Thủy Tiên: "Em muốn ngồi xe, loại xe thật đẹp ấy."

Tô Anh: "..."

Có thể nào cũng không nghĩ tới Thủy Tiên bị dọa mất hồn, lúc này lại còn muốn ngồi xe, không khỏi tưởng tượng một chút cảnh tượng mình ôm Thủy Tiên ngồi xe...

Thủy tiên khẩn trương: "Không được sao?".

Nó lắc lắc cái lá bị gió thổi cong.

Tô Anh bất lực xoa trán nói: "Chỉ không có xe. Được rồi, để chị suy nghĩ một chút."

"Cảm ơn Anh Anh, em biết Anh Anh tốt nhất mà!".

Thủy Tiên giọng điệu vui vẻ, lòng tràn đầy vui mừng, làm cho Tô Anh cảm thấy nếu như tìm cơ cự tuyệt quá là một tội ác, cho nên cự tuyệt không được.

"Tô Anh, cậu đang nói cái gì vậy?". Lưu Vận đi ăn mì sợi đã trở về, mở rèm cửa sổ liền nghe được Tô Anh khom lưng ngồi xổm nói cái gì đó, trước mặt là một chậu hoa thiếu chút bị mưa gió thổi ngã.

"À, không có gì." Tô Anh đứng lên, đi đến bên cạnh ngồi xuống, nói "Cậu ăn xong nhanh vậy."

"Ừ". Lưu Vận nhìn đồng hồ, đã qua bốn giờ. "Trễ rồi, tớ về nhà gội đầu trang điểm đã, năm giờ rưỡi đến cùng đi với cậu."

Tô Anh gật đầu.

Lưu Vận cười hi hi chuẩn bị rồi đi, mới vừa đi được hai bước, lại xoay người nói: "Cậu cũng phải trang điểm cho thật xinh đẹp". Cô nhìn quần jean đơn giản, áo thun trắng, cùng tạp dề nhỏ trên người Tô Anh: "Trang điểm xinh đẹp, đừng lãng phí khuôn mặt cùng vòng một của cậu."

Tô Anh: "..."

*

Địa điểm Dương Văn Bác mời khách Tô Anh cũng không xa lạ, tầng cao nhất của Quán Duyệt, một nhà hàng Trung Quốc.

Trong nhóm người ngoài Dương Văn Bác cùng Lưu Vận, còn có mấy đôi tình nhân. Những người này Tô Anh đều không quen biết, trừ Lý Thế Kiệt đã gặp lúc Lưu Vận và Dương Văn Bác xem mắt.

"Tô tiểu thư, đã lâu không gặp." Lý Thế Kiệt nho nhã lễ độ chào hỏi Tô Anh, nhìn thấy Tô Anh trong mắt lộ ra một chút kinh diễm.

Tô Anh một chiếc váy màu xanh lam dài đến đầu gối, tôn lên làn da của cô, tóc dài đến nửa lưng, cách trang điểm đơn giản tạo cho cô một cảm giác xinh đẹp tươi mát tự nhiên.

Tô Anh: "Lý tiên sinh."

Cô ngồi xuống kế bên Lưu Vận, Lý Thế Kiệt tự động ngồi xuống bên cạnh cô. Lưu Vận mắt sắc liếc mắt một cái liền thấy, huých bả vai Tô Anh làm mặt quỷ, Tô Anh tất nhiên là quay đầu nhìn thấy, mỉm cười.

Lưu Vận không thú vị bĩu môi. Tốt xấu gì người ta cũng theo đuổi, có cần bình tĩnh như vậy không, kích động một chút không được sao?

Tô Anh thật sự không cảm thấy gì, chẳng qua là một tên đàn ông bị về ngoài mẽ hoặc, không có gì đáng để ý.

*

Các bữa tiệc đều không có gì mới mẻ, đều là tôi mời cậu một ly, cậu mời tôi một ly, Tô Anh không có hứng thú, hơn nữa đang ở đại sảnh, cho nên âm nhạc ầm ĩ cùng mùi rượu, mùi thuốc lá làm cho cô thật khó chịu.

Tô Anh đứng dậy đi vào toilet

Lý Thế Kiệt luôn nhìn chăm chăm vào Tô Anh, luôn là các loại quan tâm, dường như anh ta đã quên trước đó còn hoài nghi Tô Anh, cũng đã quên chuyện Lưu Vận nói Tô Anh đã có bạn trai.

Tô Anh vừa đi, những người khác liền bắt đầu ồn ào trên ghế anh ta, có phải là để ý con gái nhà người ta rồi hay không, trực tiếp thổ lộ luôn đi.

Lưu Vận nói nhanh: “Các người đừng có nói bậy, người ta có bạn trai rồi.”

Một tên hơi béo nói: “Thì sao chứ? Chưa kết hôn không phải là còn cơ hội sao?”.

Những người khác lập tức phụ họa: “Đừng đừng đừng, có thể thọc gậy bánh xe mà!”.

“Đúng vậy, anh Lý của chúng ta ưu tú, với Tô Anh không phải là trai tài gái sắc sao?”.

“Khẳng định xứng!”.

Lý Thế Kiệt cười xua tay, pha trò: “Được rồi, ăn cơm, ăn cơm!”. Nhưng cũng không có phủ nhận.

Cô gái ngồi bên cạnh Lý Thế Kiệt khổ sở cúi đầu, vài lần nhìn về phía Lý Thế Kiệt, phát hiện đối phương không thêm liếc mắt nhìn mình dù chỉ một cái, sắc mặt càng thêm không tốt. Cô ta cắn môi, hung tợn liếc nhìn Tô Anh.

Lưu Vận nhìn Lý Thế Kiệt, nhàu mày. Có ý gì?

Lúc này người phục vụ đang bung đồ ăn vào ánh mắt sáng lên, ai da, có người muốn đào góc tường Khương Tử. Cô chạy về phòng bếp, lợi dụng đồ ăn còn chưa làm xong tranh thủ tám chuyện.

“Thật sự? Có người muốn đào góc tường Khương Tử?!”.

“Đúng vậy, là bàn 205 kia, là tên đàn ông ngồi bên cạnh Tô tiểu thư, vẻ ngoài cũng không có gì nổi bật, mắt chỉ kém hoàn toàn dán lên trên người người ta.

“Các người nói xem... nếu Khương Tử biết sẽ có phản ứng gì?”.

“Chuyện này hay nha.”

Đều là muốn xem trò hay.

Giám đốc Dương đi tới phòng bếp, mấy người đang tụ tập bàn tán lập tức ngậm miệng, không dám nói nữa, giám đốc lại chỉ vào một người trong đám, hỏi: “Lời cô vừa nói là thật?”.

Người nọ khép đảm, không dám mở miệng.

“Nói, nếu không tôi liền trừ lương cô!”

“Là... là thật, tôi vừa mới mang đồ ăn đến bàn 205, chính tai nghe được.”

“Thật sự? Vậy thì hay rồi.”

Giám đốc Dương sờ sờ cằm, nhận không được cười: Lợi hại! Lợi hại! Cuối cùng cũng có thể gặp được một kẻ dám đào góc tường Khương Tử!

“Đừng rồi, đừng quên thêm đồ ăn cho bàn 205”.

“...”

*

Thời điểm Tô Anh trở lại bàn ăn, thấy bạn Lưu Vận dường như đang cãi nhau gì đó, bên cạnh bàn có vài người mặc đồng phục, Dương Văn Bác đang nói chuyện ở khá xa, cũng không biết là nói cái gì.

Cô bước nhanh qua, có chút lo lắng, có phải là xảy ra chuyện gì rồi hay không, Lưu Vận cùng Dương Văn Bác vừa mới bắt đầu, cảnh mẹ còn chưa kịp dè cảnh con. Ai ngờ, chỉ là vì một món tổ yến?

Dương Văn Bác nói bọn họ không gọi, có phải mang lên nhầm rồi hay không?

Giám đốc Dương cười tủm tỉm nói: “Không phải, bàn của các cậu may mắn, món này là được tặng miễn phí.”

Lưu Vận: “Không phải chứ? Vận khí chúng ta tốt như vậy?”.

Giám đốc Dương: “Đúng vậy.”

Dương Văn Bác lăm lăm: “Kỳ lạ, sao trước đây tôi chưa từng nghe thấy Quán Duyệt có hoạt động này?”.

Không nói Dương Văn Bác, ngay cả Tô Anh cũng biết, Quán Duyệt chưa từng có loại hoạt động này.

Giám đốc Dương nghĩ, đúng là không có, cũng không phải là thật sự tặng, dù sao cũng có người chỉ trả.

Giám đốc Dương nhìn thấy Tô Anh, lễ phép mỉm cười với cô, Tô Anh cũng đáp lại một nụ cười.

Ông ta nói: “Vây chúc mọi người ngon miệng.”

Mỗi người được một phần tổ yến miễn phí, tổ yến nhanh chóng được đưa lên bàn, vẫn là nữ phục vụ này giờ bung đồ ăn cho bàn 205, cô ta nhẹ nhàng nhanh chóng lần lượt mang lên, đến chỗ Tô Anh thì mở miệng: “Mời Tô tiểu thư từ từ dùng”.

Âm lượng không lớn không nhỏ, dù để Tô Anh nghe thấy. Lý Thế Kiệt kỳ quái nhìn các cô, Lưu Vận đang nói chuyện cùng Dương Văn Bác, cũng không chú ý tới.

Tô Anh mở nắp ra, cảm ngưỡng sự trắng tinh đào tổ yến thơm nồng một vòng.

Một lát, mặt cô lộ vẻ mỉm cười, trong lòng lại không khỏi rung mình một cái.

Tô Anh vừa nghe liền biết ngay giám đốc Dương đang nói dối.

Lưu Vận đột nhiên nhích lại gần, nói: “Không phải là cậu không thích ăn hạt sen sao? Tôi ăn giúp cậu” Lưu Vận tìm tìm trong chén tổ yến của Tô Anh: “Hà? Sao của cậu lại không có hạt sen.”

“Có thể là quên bỏ rồi đi?”. Tô Anh nói.

“Không phải đâu, này cũng có thể quên?”.

Tô Anh mỉm cười, lắc đầu tỏ vẻ không biết, có cái đầu ăn một muỗng, thuận thế gạt đề tài này qua một bên. Lưu Vận cũng không hề hỏi nhiều, rất mau đã đùa giỡn nói chuyện phiếm cùng đám người Dương Văn Bác.

Lý Thế Kiệt chú ý tới cử chỉ quái của Tô Anh, khó hiểu, trong lòng anh vẫn luôn có một loại cảm giác kì quái, không nói nên lời.

Anh cảm giác Tô Anh có chút thần bí, không đơn giản chỉ là một chủ cửa hàng bán hoa.

“Tô tiểu thư, nghe Tiểu Vận nói tiệm hoa tươi của cô rất đẹp.”

Cô nhàn nhạt: “Vâng”.

“Vừa lúc tôi có người anh em muốn kết hôn, có khả năng sẽ cần rất nhiều hoa, đến lúc đó.....” Có thể liên hệ, anh còn chưa nói xong, danh thiếp vẫn còn đang niết trong tay.

“Cảm ơn.” Tô Anh đáp: “Tôi không làm lễ kết hôn.”

“A.....”

Tô Anh không có tâm tư dối phỏ với Lý Thế Kiệt, ánh mắt của anh nhìn cô làm cô không thoải mái. Huống chi cô đoán được, xung quanh có người chú ý cô, nếu không phải Khương Triết, vậy chính là Triệu Vũ hoặc Đào Nhiên, nếu không giám đốc Dương cũng sẽ không đưa tổ yến tới.

*

Quả nhiên, một gian ghé lộ xa hoa cách Tô Anh không xa, Đào Nhiên nghe giám đốc Dương kể xong, cười đến ngả trước ghế sau: "Không phải chứ? Lý Thế Kiệt gì đó thật sự muốn đào gốc tường Khương Tử? Vậy bé hoa nhài thì sao, có phản ứng gì không?".

Giám đốc Dương: "Nghe nói lúc đó Tô tiểu thư không có ở đó."

Triệu Vũ bật cười: "Ánh mắt không tồi, có điều lại không biết tự lượng sức mình."

Lâm Thành Phong đã nhảy dựng lên, "Không được! Tên kia thật ghê tởm, các người không biết cậu ta mơ tưởng chiếm được bé hoa nhài của chúng ta như thế nào đâu! Lần trước cũng là cậu ta, mắt luôn mị mị nhìn chăm chăm bé hoa nhài. Tôi phải cho cậu ta một chút giáo huấn, cho cậu ta biết đừng có mơ mộng hão huyền."

"Cần cậu phải ra tay?". Đào Nhiên nói: "Hiện tại Khương Tử đang ở đâu?".

Triệu Vũ: "Sao tôi biết, kêu cậu ta cậu ta không tới, tôi có biện pháp nào?".

Đào Nhiên: "Hiện tại gọi cho cậu ta đi, nói có người muốn đào gốc tường của cậu ta, cậu ta khẳng định chạy còn nhanh hơn thỏ."

Triệu Vũ và Đào Nhiên bốn mắt nhìn nhau, chớp chớp mắt, cùng nhìn về phía Lâm Thành Phong: "Cơ hội biểu hiện khó có được này giao cho cậu."

Lâm Thành Phong: "....."

Tướng anh là đồ ngốc sao?

"Em cảm thấy chúng ta là chuyện bé xé ra to". Lâm Thành Phong nghiêm túc nói, "Một Lý Thế Kiệt có thể làm đối thủ của tứ ca sao? Dương nhiên không thể!".

Thật là khó có khi thông minh một lần.

"Em biết nên làm thế nào, xem đây." Lâm Thành Phong nói, chuẩn bị đi đến bàn 205 kia nhìn xem, ai ngờ anh vừa kéo cửa liền thấy Tô Anh đang đứng trên hành lang cách đó không xa.

Mà đứng trước mặt Tô Anh là một cô gái xa lạ.

.

Tô Anh cũng không phải lần đầu tiên gặp tình huống này, lần trước là Phán Phán, lần này là... không nhớ nổi tên.

Nhìn cô rất giống hồ ly tinh hả?

"Tô Anh, nếu cô không thích Thế Kiệt, xin cô trực tiếp cự tuyệt anh ấy, không cần im lặng, nếu không anh ấy sẽ cho rằng vẫn còn cơ hội. Không phải cô đã có bạn trai sao? Có không thể buông tha anh ấy sao?".

Tô Anh: "....."

Cô gái khóc thút thít: "Cứ cho là tôi xin cô đi, cô buông tha anh ấy đi. Anh ấy nên có người ở cùng thế giới với anh ấy. Hơn nữa cô cũng không nên làm bạn trai có thất vọng đúng không?".

Tô Anh hỏi: "Cô là ai?".

Cô gái sững sốt: "A?".

Tô Anh hỏi lại: "Thế Kiệt mà cô nói là ai?".

Về mặt nghiêm túc cùng mờ mịt, làm cô gái ngạc nhiên khựng lại hai giây: "Chúng ta...." Không phải mới vừa cùng nhau ăn cơm sao?.

Xì một tiếng, tiếng cười của đàn ông vang dội truyền đến, cô gái xấu hổ đến mặt đỏ bừng, muốn giải thích, lại phát hiện giám đốc Dương cũng kính đi phía sau người đàn ông. Người này cũng là một thần phong lưu, cử chỉ tiêu sái, càng miễn bàn vẻ ngoài đẹp hơn Lý Thế Kiệt gấp mấy lần.

Nhất thời đầu cô liền choáng váng.

Lâm Thành Phong ghét bỏ: "Sao có thể ngu xuẩn như vậy, ánh mắt khẳng định cũng không tốt được, vị tiểu thư xinh đẹp này hẳn là không giống như lời của cô ta, đúng không?". Anh ta nhìn về phía Tô Anh.

Tô Anh nghiêng đầu nhìn anh ta: "Này cũng khó nói. Bạn trai tôi cũng không tốt lắm, có chút đau lòng".

Lâm Thành Phong chớp chớp mắt, "Vậy sao?". Giám đốc Dương tiếp lời: "Vị tiểu thư này, có phải là đi lạc đúng không, tôi gọi người đưa cô trở về được không?".

Cô gái phục hồi tinh thần lại, chỉ vào Tô Anh nói: "Tôi đi cùng cô ấy, sao lại nói không quen biết tôi được? Giám đốc Dương, vừa rồi ngài còn tặng chúng tôi một bữa tổ yến, hẳn là ngài còn nhớ rõ đi?".

Giám đốc Dương nghiêm túc nghĩ nghĩ: "Đưa tổ yến là thật, nhưng mà cô là ai? Xin lỗi, tôi thật sự không biết cô."

"Không phải, không phải như thế!". Cô ta sốt ruột nói: "Tô Anh rõ ràng cùng bàn với tôi, là ở sảnh lớn, nhưng cô ta không có suy nghĩ tốt, tới phòng bên này. Cô ta có ý đồ xấu, các người đừng để bị lừa."

Tuy rằng nói là tới Quán Duyệt ăn cơm, nhưng người hiểu biết đều biết, sảnh lớn và phòng riêng chênh lệch bao nhiêu, có thể nói là như trời với đất. Phòng ở đây có số càng nhỏ, càng thuyết minh là người có cấp bậc cao, nơi này đều là hạng mười, đã tâm của Tô Anh cũng không nhỏ!

Hay là chưa từng tới Quán Duyệt, nên muốn nhân cơ hội này nh? Cô ta kích động nắm lấy cánh tay Tô Anh.

Tô Anh còn chưa có phản ứng. Lâm Thành Phong đã gạt tay cô ta ra: "Cô điên rồi, là cái thứ gì mà dám động vào cô ấy. Cho một chút mặt mũi liền muốn lên mặt?".

Lại nhìn về phía Tô Anh: "Không sao chứ?".

Tô Anh lúc này mới phát hiện, chỗ vừa này cô ta dùng sức nắm lấy có vài vết trầy, mà cô lại không có cảm giác gì.

Đột nhiên trong đầu linh quang chợt loé, cuối cùng nhận ra là mình đã bỏ qua cái gì.

Vết thương to như vậy, lúc này chưa đến ba ngày, dường như đã... khỏi?

(如意 Như Ý: Mềm chút nữa là quên các nàng luôn)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tính kế

Edit: Su thái phi

Beta: 如意 Như Ý

Lâm Thành Phong cũng không nương tay với cô gái kia một chút nào, không nói đến anh đã sớm nhìn ra Lý Thế Kiệt kia có tâm tư với bé hoa nhài. Chắc chắn bé hoa nhài cũng chương mất tên kia, mà tên kia suy tính khôn như vậy, ngay cả anh cũng kém hơn anh ta nhiều!

Cô gái không có đầu óc này coi trọng Lý Thế Kiệt, vậy mà dám tính kế bé hoa nhài? Sử dụng thủ đoạn không có năng lực như vậy!

Vì tức giận, Lâm Thành Phong dùng một tay, trực tiếp bắt cổ gái kia đến nỗi liên tục lui về phía sau, lao đảo vài bước, thiếu chút nữa té ngã -- nhưng cô ta lại may mắn, đâm vào một người đàn ông.

Người đàn ông này diện mạo đẹp trai, nho nhã lịch sự, mũi cao thẳng, vì đeo mắt kính làm cho anh ta càng thêm vài phần có khí chất tinh anh! Trên người mặc một bộ tây trang màu xanh nước biển.

Quả nhiên, phòng bao lớn và phòng thường có sự khác biệt trên trời dưới đất.

Trong đầu Tôn Tú Lệ ngay khoảnh khắc này lại hiện lên những lời này. Cô ta cũng chỉ nghe được từ chỗ người khác, từ trước tới nay đều kinh thường không nhìn tới. Hiện giờ thật sự đích thân tới chỗ này, mới cảm thấy một chút cũng không hề khoe khoang!

Cô ta quá khản trương, hoảng loạn nói liền vài câu xin lỗi, từ trong ngực chàng trai đứng lên, áy náy: "Cảm ơn, tôi....."

Cô ta nhìn Lâm Thành Phong, lại nhìn chàng trai có khí chất tinh anh này, có ý xin giúp đỡ.

Nhưng mà chàng trai có khí chất tinh anh kia lại khề khom người, nói: "Phong thiếu, Tô tiểu thư."

Đôi mắt Tôn Tú Lệ đột nhiên trừng lớn, kinh ngạc lại mở miệng: "A?". Cô ta nhìn Lâm Thành Phong, rồi lại nhìn Tô Anh, đầu óc mơ hồ.

Lâm Thành Phong cũng không thèm liếc nhìn cô ta một cái, hai tay nắm lấy cánh tay Tô Anh, hỏi Tô Anh có bị đụng đến vết thương không, có đau không? Tô Anh rất bình tĩnh lắc đầu nói không có. Lâm Thành Phong chắc chắn không tin, miệng vết thương chưa lành, bị lôi kéo như vậy sao lại không đau?

Lúc này đầu óc Tôn Tú Lệ còn đang ngầy ngốc, người đàn ông có khí chất tinh anh trong mắt cô ta lại bị người ta phát tay đuổi đi. Nhưng anh ta lại không phản kháng, tất cung tất kính [1], lui ra phía sau một bước chịu làm kẻ dưới!

[1] *Tất cung tất kính: có yêu cầu sẽ đáp ứng*

Chỉ kinh ngạc trong chớp mắt, cô ta cũng hiểu một chút vì sao người đàn ông tinh anh này chỉ có thể làm cấp dưới.

Có một người mới tới mặc một bộ màu đen, tóc đen, đôi mắt cũng đen thẫm, ánh mắt u lãnh như hồ sâu, mũi cao thẳng, môi mỏng khê mỏng như dao gọt... Chỉ trong nháy mắt, người đàn ông tinh anh kia liền ảm đạm không còn ánh sáng.

"Hà?".

Âm cuối nhẹ vang lên.

Anh ta dường như có chút nghi hoặc và ngoài ý muốn.

Giọng anh ta thấp trầm làm đánh thức Tôn Tú Lệ đang ngu ngơ tỉnh lại, cô ta khản trương mở miệng giải thích: "Không, không có gì, chỉ là bạn của tôi không cẩn thận phạm sai..."

Trợ lý Điều lệ lần nữa tiến lên, anh ta lễ phép lại mạnh mẽ nói với Tôn Tú Lệ: "Xin im lặng". Cát ngang lời giải thích của Tôn Tú Lệ, làm cô ta ảm ức một lúc lâu, rồi cuộc lại thấy người đàn ông kia không hỏi cô ta, ánh mắt anh ta cũng không đặt trên người cô ta, mà là nhìn Tô Anh.....

Một loại cảm giác mất mát và phẫn hận đột nhiên sinh ra, Tô Anh trờ khuôn mặt ra, còn có cái gì? Dường khuôn mặt đi câu dẫn Thế Kiệt còn không nói, hiện giờ còn muốn câu dẫn người khác?

Khương Triết chú ý tới Lâm Thành Phong nắm cánh tay Tô Anh, lồng mày anh hơi nhúc, nhìn lướt qua người phụ nữ xa lạ: "Sao lại thế này?". Cũng không phải hỏi Tôn Tú Lệ. Tôn Tú Lệ lại tưởng đang hỏi cô ta, môi vừa mở miệng: "Cô ta không có ý tốt.....". Bị trợ lý Điều lệ lần nữa ngăn cản: "Im lặng".

Trợ lý Điều lệ đi theo bên cạnh Khương Triết đã lâu, khuôn mặt lạnh xuống cũng học được nửa phần khí thế: "Nếu cô còn như vậy, tôi chỉ có thể xin lỗi."

Tôn Tú Lệ thật đúng là bị hù dọa, ấp úng, xấu hổ lại ngượng ngùng, gương mặt ửng đỏ.

Lâm Thành Phong bĩu môi, nói: "Không biết, người phụ nữ này tới tìm bé hoa nhài gây phiền toái, nói là em ấy câu dẫn Thế Kiệt của cô ta, cầu xin bé hoa nhài buông tha cho cậu ta, đừng làm chậm trễ tương lai của cậu ta nữa? Quả thật không thể hiểu được! Khóc suốt nước, còn câu vèo trên cánh tay đang bị thương của bé hoa nhài, không biết đang diễn cái gì!".

Phụ nữ đối trá anh gặp qua không ít, tự biến tự diễn lại thấy lần đầu tiên.

Tô Anh nói: "Kỳ thật ý của cô ấy là, muốn em đừng làm chuyện gì có lỗi với bạn trai em, vì anh ta quá đáng thương, đã già như vậy rồi, còn phải đội nón xanh....." [2]

[2] *如意* Như Ý: Để giải thích thêm chỗ này: Ý Tôn Tú Lệ là Tô Anh mời mời chào đàn ông, mà những người đàn ông bao gái thì chỉ có mấy anh già thôi! Nên Tô Anh mới bảo: Già rồi mà còn phải đội nón xanh!!!

Tôn Tú Lệ trừng mắt: "Chẳng lẽ không phải? Đây là sự thật!". Chắc chắn là có bạn trai nhưng tên đó lại không có gì ưu tú, bằng không sao lại không biết xấu hổ mà câu dẫn thêm người khác như vậy?

"Phốc... Khụ, khụ khụ!". Gương mặt của trợ lý Điều lệ lạnh lùng từ trước đến nay cho dù Thái Sơn có sụp trước mặt cũng không thay đổi, nhưng giờ lại bị sặc nước miếng thiếu chút nữa không giữ lại được.

".....!" Giám đốc Dương liễu mạng cắn môi, gương mặt đều ghen đỏ.

Lâm Thành Phong thờ không được, anh yên lặng nhìn Khương Triết, già rồi, còn đội nón xanh.....

Đôi mắt Khương Triết híp lại, ánh mắt nặng nề.

Lâm Thành Phong cúi đầu, bả vai run không ngừng!

Tô Anh chớp đôi mắt, nhìn Lâm Thành Phong lại nhìn Khương Triết, vẻ mặt vô tội.

Khương Triết: "À".

Về mặt Tôn Tú Lệ mở miệng, cô ta sao lại cảm thấy phản ứng mấy người này không thích hợp, cười? Có cái gì buồn cười? Không phải nên tức giận sao!

Khương Triết đến gần, kéo cánh tay Tô Anh rút khỏi tay Lâm Thành Phong, lồng bàn tay anh day rộng, rõ ràng là mùa hè nóng bức, lại mang theo một chút lạnh lẽo, giống như con người anh.

"Đau không?".

"Không đau."

Khương Triết nói: "Giám đốc Dương, đi lấy hòm thuốc lại đây."

"Vâng, Tứ thiếu". Giám đốc Dương vội đi.

Mặc cho Tôn Tú Lệ ngu ngốc, giờ phút này cũng thấy rõ điều không thích hợp, Tô Anh... Có hình như quen biết bọn họ? Sao có thể!

Tôn Tú Lệ: "Các anh..."

Khương Triết ở một tiếng, giờ tay thông thả xoa xoa trên trán Tô Anh một cái, cười như không cười: "Tôi cũng muốn biết, ai dám cho tôi đội nón xanh?".

"Anh? Anh --" Chậm nửa nhịp, Tôn Tú Lệ nghi hoặc sắc mặt biến thành hoảng sợ, không dám tin: "Chuyện này không có khả năng!".

Khương Triết liếc mắt một cái, ngay sau đó nhàu mày dòi tằm mắt đi, giống như nhìn thấy đồ vật chướng mắt, giọng lạnh lùng: "Thật thần làm gì? Chẳng lẽ còn muốn ở lại cùng nhau ăn một bữa cơm?".

Trợ lý Điều lệ tức nói: "Vị tiểu thư này, mời!"

Từ thái cường thế không cho phản kháng. Bất đắc dĩ, Tôn Tú Lệ chỉ có thể rời đi, bước chân thông thả đi được vài bước, cô ta cuối cùng nhận không được trộm quay đầu lại nhìn, vừa lúc đối diện với đôi mắt Tô Anh. Thần sắc cô nhàn nhạt, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, không có đặc ý đảo đạt, không có kinh thường trào phúng, rất bình tĩnh làm trong lòng cô ta càng thẳng!

Lại nghi hoặc: Tô Anh này rốt cuộc sao lại thế này? Người đàn ông kia chính là bạn trai cô sao? Sao có thể, cô không phải chỉ là một cô gái bán hoa kiếm sống sao?

Không thể phủ nhận, chỉ một lần đối mặt, cô ta liền hiểu Lý Thế Kiệt không thể sánh nổi với Tô thiếu gia. Vậy theo như lời cô ta nói, câu dẫn Thế Kiệt không khác gì cô ta tự tát vào mặt!

Đi xa, lại có một người nữ phục vụ đi tới: "Trợ lý Điều."

Trợ lý Điều: "Tiết Mai, phiền cô tiễn cô ta."

Tiết Mai cười nói: "Không có gì, đây là chuyện của chúng tôi. Cũng là lỗi của chúng tôi, để cho Tử thiếu gặp phiền phức."

Quay đầu nhìn về phía Tôn Tú Lệ: "Mời".

Tôn Tú Lệ nhận ra cô gái này, chính là người vừa rồi mang thức ăn lên bàn cho các cô.

Trợ lý Diêu nhìn theo cho đến khi cô gái đó đi xa, mới buồn cười lắc đầu. Thật ngu, tính kẻ người khác cũng không biết nghe ngóng tình huống của đối phương cho rõ ràng à?

Tôn Tú Lệ thật sự muốn nghe ngóng, cô ta chưa từng nghe nói qua gì về Tử thiếu nhưng nhìn bộ dạng đối phương, vừa thấy liền biết là người phi phàm!

"...Tử thiếu là ai?".

Tiết Mai nhạo báng: "Cố ngay cả Tử thiếu là ai cũng không biết, sao còn dám ở trước mặt bọn họ diễn kịch? Lương Tinh [3] cho cô dừng khi nào?".

[3] *Lương Tinh: Một nữ diễn viên nổi tiếng và rất tài năng*

Những người đó ai ai cũng là tinh anh, một chút thủ đoạn như vậy mà cũng dám ra tay?

"Mặc kệ cô nghĩ như thế nào, tôi không có!".

"À, tùy cô."

Tôn Tú Lệ cá gắt: "Tôi là khách của cô, sao cô có thể nói chuyện với tôi như vậy?".

Tiết Mai cười: "Cô đắc tội ông chủ Quân Duyệt của tôi, còn muốn trở thành thượng khách của chúng tôi sao?".

Tôn Tú Lệ: "..... Ông chủ?".

Tiết Mai lại nói: "Chẳng lẽ cô thật sự cho rằng Quân Duyệt có hoạt động tặng tổ yến miễn phí sao? Còn không phải bởi vì Tô tiểu thư thích."

Tôn Tú Lệ: "..."

Sét đánh giữa trời quang, thì ra là như vậy!

*

Phòng bao hạng sang.

Đào Nhiên và Triệu Vũ quả nhiên đều ở đây, làm người khác kinh ngạc chính là, trừ Lâm Thành Phong và Khương Triết, phòng bao này chỉ có hai người bọn họ, ngay cả Lý Văn Khê cũng không có, thật là yên tĩnh ngoài ý muốn.

Bỏ lỡ một trò hay, Đào Nhiên và Triệu Vũ khổ sở muốn khóc!

Lâm Thành Phong sử dụng cả tay lẫn chân diễn lại một màn vừa rồi từng chi tiết một vô cùng sống động. Nói đến biểu tình Khương Triết khi bị báo là nón xanh, chỉ tưởng tượng thôi cũng làm Đào Nhiên và Triệu Vũ cười đến ngã trước ngã sau, hết sức vui mừng.

Tô Anh và Khương Triết ngồi ở một bên trên sofa, anh hơi hơi nghiêng người, lười nhác lại tùy ý, thuận tiện nhìn mái tóc dài của Tô Anh rũ xuống đầu vai.

Khương Triết mỉm cười, "Thì ra bé hoa nhài nhà ta thật lại lại."

Tô Anh mỉm cười, hừ một tiếng nhỏ: "Em không ngờ mà". Cũng không nhìn tính toán của Tôn Tú Lệ trong mắt.

"Đừng, không ngờ". Anh dừng một chút, mày đẹp kìa nhiều "Chẳng qua..... Lý Thế Kiệt là ai?".

Đào Nhiên cao giọng nói: "Còn có thể là ai? Đương nhiên là người ngưỡng mộ bé hoa nhài!"

Lâm Thành Phong bổ sung: "Rõ ràng là cậu ta đơn phương yêu thầm, một bên tình nguyện, nếu là em. Tim! Giết nó!".

Triệu Vũ đập đùi chân cho anh một cái, đầu óc đơn giản chỉ biết đánh người!

Khương Triết nghe qua, không có phản ứng, chỉ là ánh mắt vẫn luôn dừng ở trên người Tô Anh, hình như muốn nghe cô nói như thế nào? Làm sao bây giờ?

Tô Anh thì có thể như thế nào chứ, tròng mắt có xoay chuyển, nghiêm túc gật đầu: "Đừng vậy, anh Đào Nhiên và Lâm Thành Phong nói đúng..... Em đi trang điểm chút".

Khương Triết nhìn bóng dáng Tô Anh đã đi xa, ý cười trên mặt thu lại: "Lý Thế Kiệt ở đâu?".

Triệu Vũ nói: "Chắc bây giờ đang ở bên ngoài đại sảnh, cùng một đám với cô gái kia?".

Khương Triết: "Cho chút giáo huấn, người nào mà dám chạm vào."

Lâm Thành Phong lập tức: "Được được, nhất định phải đánh cho màu mắt cậu ta thay đổi luôn!".

Đào Nhiên huýt sáo: "Nha, trừng quan nhất nộ vì hồng nhan!" [4]

[4] *Trùng quan nhất nộ vì hồng nhan (冲冠一怒为红颜): Trùng quan giận giữ vì hồng nhan bắt nguồn từ một điển tích của Ngô Tam Quế: khi Lý Tự Thành khởi nghĩa lật đổ Sùng Trinh, Ngô Tam Quế cũng về kinh triều kiến tân chủ. Đến trạm dịch Vĩnh Bình thì gặp gia nhân cũ đào thoát khỏi kinh thành, bèn hỏi: “Người nhà thế nào?” Gia nhân đáp: “Bị Sấm Vương tịch biên hết rồi!” Ngô bảo: “Không sao, ta về kinh tất sẽ hoàn trả.” Lại hỏi: “Phụ thân thì sao?” Đáp: “Bị bắt.” Ngô lại bảo: “Ta về nhất định sẽ thả ra.” Hỏi tiếp: “Trần phu nhân (Trần Viên Viên) thì sao?” “Bị Sấm Vương (có thuyết nói là Lưu Tông Mẫn) mang đi.” Lập tức, Ngô Tam Quế nổi giận đùng đùng, lớn tiếng nói: “Đại trượng phu ngay cả một nữ tử còn không bảo vệ được, còn mặt mũi nào gặp ai nữa?” Sau đó, quay đầu rút về Sơn Hải quan, lấy thân phận đại thần của Minh triều, đầu hàng Đa Nhĩ Cỗn, quay trở lại tiêu diệt Lý Tự Thành, bắt đầu nhà Thanh.*

Câu này ý chế giễu Ngô Tam Quế chỉ vì danh kỹ Tô Châu Trần Viên Viên mà đem cả giang sơn người Hán hai tay dâng tặng cho Mãn Thanh.

.....

Mấy người Khương Triết nói chuyện, Tô Anh đương nhiên nghe không được.

Hiện tại lực chú ý của cô đều ở trên cánh tay của mình, cô đã vạch lớp băng gạc ra, từ lớp băng gạc còn dính chút thuốc và vết máu, thì miệng vết thương đã lành lặn như lúc ban đầu!

Cũng không biết là đã lành khi nào, khó trách cánh tay cô có thể linh hoạt tự nhiên, bị nắm cũng không hề đau đớn.....

Hiện tượng thần kỳ này, chỉ có một giải thích: "Tâm của thực vật".

Cô bỗng dừng mỉm cười, nếu "tâm của thực vật thần kỳ như vậy, không phải ảo ngô đồng có hi vọng rồi sao? Tuy rằng không biết có thể thành hay không, tóm lại không phải tốt hơn nhiều so với bó tay không có biện pháp chỉ có thể chờ chết sao?

Nghĩ như thế, cô liền muốn nhanh chóng trở về, ngay cả tâm tình lá mặt lá trái với Khương Triết cũng không có.

Tô Anh dán băng gạc lại lần nữa, dùng sức đè xuống.

Ra khỏi phòng trang điểm, giám đốc Dương đã cầm theo hòm thuốc chờ một bên, Khương Triết nâng tay, ý bảo ông để hòm thuốc trên bàn trà trước.

"Lại đây, anh xem vết thương của em sao rồi". Khương Triết nói: "Nên thay thuốc."

Sắc mặt Tô Anh khẽ biến: "Không có việc gì, buổi sáng em mới thay."

Khương Triết nhàu mày.

Trong mấy người chỉ có Triệu Vũ là người duy nhất thấy được vết thương của Tô Anh, anh bèn nói: "Mới mấy ngày? Miệng vết thương của em không tính là nhỏ, bị cô gái kia nắm có thể không bị rách ra sao? Để cho lão Tử nhìn xem, em là của cậu ấy, cậu ấy còn không biết thương hương tiếc ngọc!".

Lâm Thành Phong cũng nói: "Đừng vậy, anh thấy cô gái điên kia dùng sức rất mạnh!".

Khương Triết đuổi tay: "Anh Anh, lại đây."

Tô Anh nghĩ, nếu cô thật bị thương, thay thuốc thì không sao, thật đáng buồn chính là vết thương của cô đã tốt, hơn nữa còn không có chút dấu vết bị thương! Lúc trước Triệu Vũ đã thấy vết thương, một người khôn khéo như anh ta, nếu lừa anh ta là anh ta hoa mắt sẽ tin sao?

Sẽ không, huống chi còn có đơn thuốc của bệnh viện.

Tô Anh không thể để Khương Triết giúp cô thay thuốc được

Cô đứng bất động.

Khương Triết: "Tô Anh?".

Lâm Thành Phong nghĩ nghĩ "... Có phải em sợ đau đúng không? Con gái đều sợ đau!".

Tô Anh nhún cái mũi lại, lắc đầu nói: "Không có, em không sợ đau".

Lâm Thành Phong kỳ quái: "Không sợ đau, vậy em trốn cái gì?".

Lập tức, toàn bộ ánh mắt mọi người trong phòng đều dừng ở trên người Tô Anh.

Chẳng qua là miếng vết thương nứt ra thay thuốc, trốn cái gì, sợ cái gì không biết?

Tô Anh nhìn Lâm Thành Phong, cuối cùng nhìn Khương Triết, đôi mắt dao động liếc chỗ khác: "Quá xấu! Không muốn cho người khác thấy!".

Khương Triết: "....."

Đáp án này tuyệt đối không chèn vào đâu được, so với sợ đau dùng được hơn.

"Khụ khụ!".

Ai da té ghế!

Đào Nhiên và Triệu Vũ nháy mắt liên cảm thấy ngực nghẹn một hơi không chỗ phát tiết, tâm tư con gái quả nhiên khó đoán!

Khương Triết đau đầu dè dè về cái trán, anh là đàn ông, đã quen thô lỗ, cũng không hiểu "Lòng yêu cái đẹp" của con gái. Nên cánh tay cô có chút sọc, nhất định là khó coi, nên để ý rất nhiều cũng có lý.

Anh nói: "Không sao, lại đây."

Tô Anh nghiêng đầu nhìn anh, giống như xác thật tính chân thật lời anh nói: "Thật hả?".

"Đương nhiên".

"Vậy....." Tô Anh nói: "Kỳ thật em có chút sợ đau."

Khương Triết cười: "Anh sẽ nhẹ tay."

"Reng reng reng "

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, Tô Anh cầm lên, là Lưu Vận. Cô nói với Khương Triết ý báo có điện thoại: "Tiểu vận, sao vậy?".

Lưu Vận trầm mặc một lát, nghĩ đến Tô Anh gửi tới tin nhắn kia, cô gọi điện thoại cho Tô Anh xem đã xảy ra chuyện gì? Không thể không nói, hai người ăn ở chung với nhau không biết bao nhiêu lần, luôn thể hiện sự ân ý. Cô nói: "Làm gì vậy, sao lúc ăn thì không thấy cậu."

Tô Anh nhìn Khương Triết, "À..... Tôi đang ở trong toilet nè! Lập tức trở về ngay!".

Khương Triết đang nhìn Tô Anh, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm chạp gỗ lên trên sofa.

"Toilet? Cái nào hà, tớ cũng ở trong toilet, sao lại không thấy cậu? Tớ mang cậu tới giúp tớ xem bạn trai tớ, cậu cần phải nghiêm túc nha! Hạn cho cậu trong vòng ba phút lập tức xuất hiện ở trước mặt tớ! Bằng không tuyệt giao! Ngay cả cậu cũng không thêm quan tâm tớ!".

"....."

Tắt điện thoại, Tô Anh có chút khó xử lại thấy có chút may mắn, nói với Khương Triết: "Ngại quá, bạn em thúc giục em nhanh đi qua."

May mà tránh được một kiếp, cô vội mừng thầm.

Khương Triết về mặt thăm tháy, khỏe miệng hàm một chút ý cười, anh đuổi cánh tay, ý báo Tô Anh tới gần. Lần này Tô Anh không chút do dự, cô đến gần, Khương Triết cầm cánh tay của cô, Tô Anh nhỏ giọng nói: "Không đau."

Anh gât gât đầu: "Được, em đi đi."

*

Cho đến khi rời khỏi phòng bao hạng sang, Tô Anh mới cảm giác lòng bàn tay mình đỏ mỏ hời, cô thật lo lắng, càng không muốn bại lộ chỗ đặc biệt của mình ở trước mặt những người đó, thật may mắn.

Trở lại phòng 205, không thấy bóng dáng Tô Tú Lệ, làm cô không khỏi nhìn nhiều vài lần.

Lưu Vận nói: "Vừa rồi Tô Tú Lệ khóc suốt suốt tới đây, nói vài câu kỳ quái rồi đi".

Tô Anh à một tiếng, cô muốn chào tạm biệt với Lưu Vận.

"Cô ta nói cô ta không nên đắc tội cậu, cô ta đã sai, tội ác tày trời! Ha ha, tớ cũng không tin, cô ta là người hay nghĩ thần nghĩ quỷ rất nặng, tính cách một lời khó nói hết! Lần này vốn dĩ cũng không kêu cô ta tới, không biết thế nào lại tới, cũng không thể đuổi người đi".

"....."

Tô Anh cũng cảm thấy này cô gái này bị bệnh cũng không nhẹ, còn lợi hại hơn cả mình!

Lý Thế Kiệt lắng nghe được Lưu Vận nói, đáp: "Đừng nói như vậy, kỳ thật Tú Lệ cũng rất đáng thương, không lâu trước đây ba cô ấy bị bệnh qua đời, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau..... Tô Anh, nếu cô ấy có làm sai chỗ nào, thì mong cô tha thứ cho cô ấy, cô ấy không có ác ý, chỉ là để khẩn trương không biết nên làm như thế nào".

Tô Anh cũng bị lời nói của Lý Thế Kiệt làm cho ghé tòm, âm thanh có lạnh lùng: "Không ngại, tôi đương nhiên không ngại. Bởi vì tôi cảm thấy cô ấy nói rất đúng, anh Lý và Tôn tiểu thư chính là nhân duyên ngàn đời khó gặp, tình nghĩa sâu nặng, tôi đương nhiên sẽ chúc phúc, chúc hai người bách niên hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm".

"..... A?". Lý Thế Kiệt ngẩn ngơ, giống như nghe không hiểu ý của Tô Anh.

Nhưng Tô Anh không giải thích thêm, cô nói với Lưu Vận: "Tiểu vận, ngại quá, tớ có chút việc, muốn đi về sớm."

Lưu Vận: "Ngồi rồi rồi....."

"Là Khương Triết tới!". Tô Anh nhỏ giọng nói: "Tớ tức con chưa có tiêu đây, không muốn để ý đến anh ấy!"

Lưu Vận nhẹ thở ra, vừa rồi Tô Anh kỳ kỳ quái quái nhún "Gọi điện thoại cho tớ" làm cô bị hù làm cho sợ hãi: "Cậu cũng thật là, tớ còn tưởng rằng cậu xảy ra chuyện gì!".

"Không có không có, tớ muốn tìm cái có để đi thôi."

"Vậy có gì đâu? Gọi bọn họ tới chúng ta cùng nhau ăn cơm!".

"Lần sau đi." Tô Anh nói "Tớ thật sự phải đi, các cậu cứ chơi đi."

Tô Anh lấy túi xách đứng dậy, chào Dương Văn Bác, những người khác có đều không quen biết, thấy cô có việc rồi đi mà vẫn chưa nói gì, chỉ là không biết là ai đã mở miệng, nói: "Tớ tiêu thư phải đi sao, Thế Kiệt đi tiễn một đoạn đi!".

(如意: Như Ý: Up sớm cho các nàng nè. Beta xong là up luôn)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cút!

Edit: Mãn Mãn (부산)

Beta: heka

Đám người trờ nên ồn ào, dù có muốn tác hợp Tô Anh với Lý Thế Kiệt hay không, cuối cùng vẫn chỉ đơn thuần là tới xem náo nhiệt, đối với Tô Anh mà nói cũng không phải dễ nghị tốt đẹp gì. Dù sao đó cũng là bạn của bạn trai Lưu Vận, khó mà có thể nói được gì, chỉ có thể thốt lên: "Không cần."

"Bây giờ cũng không còn sớm, một cô gái về nhà lúc tối muộn thế này sẽ không an toàn. Dù sao Thế Kiệt cũng không có việc gì, đứng không Thế Kiệt?"

Lý Thế Kiệt nhìn khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của Tô Anh, vô cùng kích động nói: "Ừ, dù sao tôi cũng không có việc gì. Tô Anh, để tôi tiễn cô một đoạn đường được không?"

Khi anh nghe Lưu Vận nói Tô Anh có bạn trai, anh đã tiếc hết mấy ngày, sau đó cũng dần phai nhạt. Dù sao bên người anh cũng không thiếu người để phát sinh quan hệ, Tô Anh... chỉ là có chút xinh đẹp mà thôi.

Ai ngờ hôm nay gặp lại, thế nhưng Tô Anh lại xinh đẹp hơn trước rất nhiều, khuôn mặt ngọt ngào dường như sáng rực lên, chỉ cần nhìn qua mặt lân sẽ không thể rời mắt. Bây giờ có cơ hội ở cùng một chỗ với mỹ nhân, đương nhiên không có chuyện buông tha.

Lưu Vận pha trò: "Không cần phiền như vậy, người ta có người tới đón, lại nói Thế Kiệt là ông mai của tớ với Văn Bác, Thế Kiệt không thể đi."

Hôm nay có chút đặc biệt, người nói chuyện là anh em của Dương Văn Bác, hình như tên là Mạnh Hiến Thành? Lưu Vận cũng không thể tỏ thái độ quá mức. Chỉ là Mạnh Hiến Thành kia cũng chưa nói gì, Lý Thế Kiệt cũng đã gấp gấp, anh đứng lên, thuận tay cầm túi công văn trên ghế, do sau khi tan tầm lập tức tới đây.

Lý Thế Kiệt cười nói: "Tô Anh, chúng ta đi thôi."

Trời ơi bà nó, vẫn đeo theo?

Lưu Vận che mặt. Có dùng bà vai hích Dương Văn Bác một cái, ý bảo anh hỗ trợ cản lại, Dương Văn Bác chớp chớp mắt nhìn cô, ngược lại muốn cô đừng quấy rối nữa. Anh nghĩ, Lý Thế Kiệt muốn theo đuổi người con gái anh ta thích thì cũng đâu có gì không đúng đâu.

Lý Thế Kiệt tự nhận là vừa thâm tình vừa chân thành, thân sư uxor nhĩ, hấp dẫn rất nhiều sự chú ý, mấy nữ phục vụ đang bưng đồ ăn lên đều nhìn chằm chằm anh kia! Nháy mắt anh cảm thấy rất đắc ý.

Ai ngờ Tô Anh nhàn nhạt nói: "Không cần làm phiền Lý tiên sinh, bạn trai tôi sẽ đưa tôi về."

Lý Thế Kiệt nói: "Bạn trai của cô sẽ tới Quán Duyệt sao? Đúng rồi, sao lại không đến đây gặp mặt nhĩ, hay là đang tặng ca? Thời buổi này đi làm rất mệt mỏi và khó kiếm tiền. Đợi chút nữa anh ta tới, không bằng cùng đi uống vài chén đi? Ra khỏi nhà, quen càng nhiều bạn càng tốt mà! Xảy ra chuyện gì còn có thể quan tâm lẫn nhau."

Nói năng thật là đường hoàng, nhưng bản chất vẫn là cố tình dây dưa mà thôi.

Tô Anh cảm thấy Lý Thế Kiệt và Tôn Tử Lệ thật sự xứng đôi, trước đó nói cái gì mà tuyệt thế giai duyên nghe còn có chút giả dối, thế nhưng bây giờ là trăm phần trăm, tất cả đều là thật lòng nha!

Khuôn mặt của Tô Anh trầm xuống. Lý Thế Kiệt này cho rằng mình có bao nhiêu ghê gớm cơ chứ, lời trong lời ngoài chèn ép có phải đưa người bạn trai trong truyền thuyết kia ra ngoài ánh sáng, làm như mình cao cao tại thượng lắm ấy!

Có thói lui tưng bước, vốn là để ý thế diện của hai bên, nhưng nếu có thói lui lại chỉ khiến cho Lý Thế Kiệt được một tác lại muốn tiến một thước, vậy thì sao có phải để ý nữa?

Tô Anh: "Lý tiên sinh, chuyện của tôi không cần phải thông báo cho anh nhĩ? Anh cứ hỏi như vậy là làm khó tôi? Chuyện kết giao bạn bè gì đó thì tôi nghĩ hoàn toàn không cần thiết."

Lý Thế Kiệt: "Cô giận à? Vì sao? Tôi nói sai cái gì ư?"

"Chưa đến mức giận nhưng mà cũng có chút phiền đấy." Tô Anh dứt lời, không muốn có quá nhiều dây dưa, xoay người muốn đi.

Lý Thế Kiệt thấy thế, đuổi tay giữ chặt cô, về mặt nghị hoặc: "Tô Anh?"

Mạnh Hiến Thành bĩu môi, lăm lăm: "Thoạt nhìn dịu dàng dễ gần, thế mà tính tình cũng cao ngạo thật." Giọng bỗng nâng cao lên: "Tô Anh, Thế Kiệt cũng chỉ là có ý tốt, sao cô có thể..." Không biết tốt xấu như vậy?

"Đúng vậy, mọi người có chuyện thì nói thẳng, sao phải tức giận như vậy!"

"Đừng đấy..."

Lúc tay của Tô Anh bị giữ chặt lấy, cô lập tức vùng ra, sắc mặt của cô đã cực kỳ, cực kỳ khó coi.

Động tác của cô hơi mạnh, thu hút rất nhiều sự chú ý.

Nếu không phải giữ bàn với bàn ở Quán Duyệt có khoảng cách cũng lớn, lại có hàng tre trúc với bồn hoa ngăn cách, chỉ sợ động tĩnh ở đây đã sớm bị người ta chú ý!

Lưu Vận cũng có chút bức mình, cô tiến tới chắn trước người Tô Anh, ngăn cách Lý Thế Kiệt, nói: "Tất cả mọi người đừng nói nữa. Thế Kiệt, anh cũng ngồi xuống. Bạn của tôi có việc phải đi, bạn trai cô ấy tới đón thì có vấn đề gì sao?"

Lý Thế Kiệt: "Lưu Vận?"

Dương Văn Bác ra mặt nói: "Không sao, không sao, không có chuyện gì cả." Sau đó nhỏ giọng thì thầm: "Tiểu Vận, em đừng làm chuyện bé xé ra to nữa, ai cũng nhìn sang bên này rồi đấy."

Lưu Vận nhìn Dương Văn Bác, về mặt cực kỳ không dám tin tưởng, giống như lần đầu tiên nhận ra anh, hỏi: "Ý của anh là gì?"

"Tiểu Vận!"

"Anh thấy em làm sai sao?"

"Được rồi, đừng nói nữa... có chuyện gì bọn mình cùng về nhà nói."

"Ha ha!" Lưu Vận mắng: "Đậu má! Quả nhiên là ngu tầm ngu, mả tầm mả, chỉ có kẻ dờ hơi mới có thể làm bạn với kẻ dờ hơi! Cái gì mà bạn trai? Chắc chắn mắt tôi bị mù rồi!"

Lưu Vận đột nhiên nói gần làm cho mọi người đều ngây ngẩn.

Một bàn đầy người này, nói là bạn tốt của hai bên, nhưng Lưu Vận cũng chỉ chân chính mời Tô Anh tới, nháy mắt câu nói kia làm cho nhiều người có sắc mặt không tốt. Đặc biệt là Dương Văn Bác, anh cảm thấy mình quá mất mặt, lại thêm tức giận, khuôn mặt đều đỏ hết cả lên!

Ngay cả Tô Anh cũng ngờ ngác nhìn Lưu Vận. Cậu chửi câu này... quá tuyệt!

Mạnh Hiến Thành là người đầu tiên đứng lên, nói: "Em gái, cái này em nói không đúng rồi. Thế Kiệt có ý tốt muốn đưa Tô Anh về nhà là sai sao?"

Lưu Vận cười lạnh: "Vậy anh bị điên à? Không nghe thấy cô ấy nói bạn trai mình sẽ tới đón?"

Sắc mặt của Lý Thế Kiệt cũng dần trở nên khó coi.

Tô Anh tiến tới kéo tay Lưư Vậռ, nói không sao.

Lưư Vậռ nhìn cô, lắc đầu, không có chuyện gì hết. Dù sao cũng chỉ là hôm nay thấy rõ lòng dạ một người, sớm dứt ra là tốt!

Một khi đã như vậy, Tô Anh cũng không bán khoản nữa mà nói thẳng: "Anh Lý, chẳng lẽ anh không nhìn ra sao? Tôi vẫn luôn không muốn có chút quan hệ gì với anh, lúc trước vẫn luôn cự tuyệt anh, chẳng lẽ anh không biết?"

Thần sắc Lý Thế Kiệt từ khó coi chuyển dần thành đau lòng: "Tô Anh, tôi..."

Tô Anh: "Đừng nói nữa, tôi thật sự không muốn nghe."

Lý Thế Kiệt: "..."

Mạnh Hiến Thành đột nhiên nói lớn: "Tô Anh, cô đừng có không biết điều như vậy!"

Tô Anh cắn môi, cười nhạt: "Anh là ai cơ chứ? Có tư cách gì nói tôi không biết điều? Đừng nghĩ tôi bị mù, bị điếc mà không biết anh luôn ở một bên xúi giục tôi hồng hạnh vượt tường!"

Mạnh Hiến Thành nghẹn lời, vô cùng tức giận. Lý Thế Kiệt cũng nhàu mày, anh còn cho rằng Tô Anh dụ dỗ dễ gần, nhưng mà thi ra tính tình cũng khó ăn khó ở như vậy.

Tô Anh: "Lý tiên sinh và Tôn tiểu thư rất xứng đôi, làm ơn quý trọng người luôn ở cạnh mình đi."

Lý Thế Kiệt: "..."

"Tôi nghe thấy hình như có người xúi giục bé hoa nhài nhà tôi hồng hạnh vượt tường?"

Giọng nói trầm ấm của đàn ông từ phía sau truyền tới, Tô Anh đứng yên không nhúc nhích, cũng không quay đầu lại. Lưư Vậռ vừa thấy Khương Triết đến, giống như gặp được cứu tinh, vội nói: "Xem đi, đây chính là bạn trai của Tô Anh!"

Bạn trai của Tô Anh? Tâm của mọi người lập tức run lên.

Lý Thế Kiệt nhìn về phía người vừa tới, sắc mặt chợt căng thẳng, đồng tử hơi co lại: Khương Triết! Lại là Khương Triết! Không thể nào!

Khương Triết đi tới bên cạnh Tô Anh, vô cùng tự nhiên ôm lấy bà vai cô, Tô Anh thuận theo nửa dựa vào lồng ngực của anh. Ánh mắt anh đảo qua tất cả mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Mạnh Hiến Thành, hỏi: "Người kia là ai?"

Tô Anh bâu môi: "Không quen."

Khương Triết lại nhìn về phía Lý Thế Kiệt: "Người này thì sao?"

Tô Anh lại nói: "Cũng không quen."

"Những người này..."

"Đều không quen!"

Khương Triết khi thế mãnh liệt, dù bây giờ chỉ mặc trên người quần áo giản dị, nhưng mà từng hành động đều rất có khí chất, khiến cho mọi người không dám nhìn thẳng, cả người tỏa ra một loại kiêu ngạo nên có của một người đứng ở địa vị cao. Một ánh mắt, một cái nhàu mày đều ẩn chứa một loại kiêu ngạo cùng miệt thị.

Hướng chỉ ánh mắt của anh không hề che dấu khinh thị, khiến cho những người xung quanh đứng xem kịch vui không khỏi run lên.

Không hề có người nào mở miệng.

"Được, anh biết rồi."

Khương Triết nói: "Tiền bọn họ ra khỏi Quán Duyệt. Về sau cũng đừng tới."

--

Một buổi tối này, Lưư Vậռ y như ngồi tàu lượn siêu tốc, vừa mừng vừa sợ, cô vẫn không biết Khương Triết làm nghề gì, chỉ là qua xe hơi anh ta lái và cả cách ăn mặc, rất có thể là một người quyền cao chức trọng lại giàu có, nhưng cũng không ngờ anh ta lại là giàu có nhất trong các loại giàu có!

... Đặc biệt bộ dáng lúc đuổi người đi đặc biệt đẹp trai vô cùng!

Càng dừng một nơi bàn người đang cãi nhau um sùm, tiến thoái lưỡng nan, ai ngờ được chỉ một câu của Khương Triết mà mười mấy bảo vệ tối tiền bọn họ đi thật đâu? Lúc ấy bọn họ đều nhìn tới choáng, ánh mắt nhìn tới Khương Triết và Tô Anh đều thay đổi!

Lúc đó Dương Văn Bác tức giận đến đỏ cả mắt, chỉ biết gọi: "Tiểu Vậռ!"

Lưư Vậռ cực kỳ có khí thế, hét một tiếng: "Đừng gọi tôi, chúng ta chia tay, bây giờ, ngay lúc này!"

Lưư Vậռ không thấy mình làm sai gì cả, lúc trước cô nhìn thấy Dương Văn Bác thành thật đáng tin cậy mới quyết định quen anh ta, qua một buổi tối này mới thực sự nhìn thấu con người thật của anh ta! Sớm chia tay sớm được giải thoát!

Ngay cả Lý Thế Kiệt... Người bạn này chỉ sợ cũng không còn! Nhưng mà tính cách anh ta kỳ quái như vậy, không làm bạn cũng có sao đâu. Rõ ràng trước đây anh ta đâu như thế?

"Tô Anh, bạn trai của cậu đẹp trai thật ý!". Trên đường trở về, Lưư Vậռ lặng lẽ nói chuyện với Tô Anh.

Tô Anh cắn môi dưới, lạnh lùng cười: "Thật sao?"

Lưư Vậռ và Tô Anh ngồi phía sau xe, Khương Triết bảo tài xế của anh đưa hai cô về nhà, xe là của Lưư Vậռ, chỉ là cô uống rượu nên không tiện lái xe.

Tô Anh nói: "Cậu thực sự muốn chia tay Dương Văn Bác sao? Chuyện hôm nay xin lỗi nha, không ngờ lại thành ra như vậy..."

Lưư Vậռ thờ dãi: "Đừng nói là cậu, tớ cũng không ngờ! Tên Thế Kiệt kia lúc trước rất thành thật, thế mà lại nào tàn nhẫn vậy? Còn có Dương Văn Bác, tớ thấy anh ta đáng tin cậy, hẹn hò còn không dám nắm tay, tớ mới nghĩ, sau khi kết hôn anh ta sẽ không dám ngoại tình đâu, ai mà ngờ được tính cách thật của anh ta có vấn đề như vậy?"

"Còn tên Mạnh Hiến Thành nữa!" Lưư Vậռ hừ một tiếng thật mạnh, "Cũng là một tên khôn kiếp!"

Tô Anh thấy Lưư Vậռ như vậy, không lo lắng nữa: "Tớ còn sợ cậu sẽ buồn lắm cơ."

Lưư Vậռ buông tay: "Buồn, buồn buồn cái lông, tuổi này rồi, ai còn có cảm tình? Chưa lần sâu, rút ra còn kịp, mới là chuyện tốt."

Tô Anh nhớ tới kiếp trước, khó trách đến cuối cùng người kết hôn với cô ấy cũng chẳng phải là Dương Văn Bác.

Lưư Vậռ nói: "Tớ còn thấy hôm nay cậu phải chịu âm ức đấy. Chỉ trách bạn của Dương Văn Bác kia đều là một lũ cặn bã, đáng ghê tởm!"

Tô Anh lắc đầu: "Không có việc gì, tớ cũng không để trong lòng."

Lưư Vậռ cắn răng: "Hừ! Chỉ là đuổi ra khỏi Quán Duyệt, quá dễ dãi cho bọn họ!"

Tô Anh cười cười, cười Lưư Vậռ quá nhiên là không hiểu loại người như Khương Triết này, có thủ thuật báo, hướng chỉ bây giờ cô vẫn là người của Khương Triết. Ngay lúc Lý Thế Kiệt giữ cô lại, cô liền biết chắc chắn Khương Triết sẽ tới, sự thật quả nhiên không nằm ngoài dự đoán.

Bây giờ, chắc chắn đám người Lý Thế Kiệt sẽ chịu xui xẻo đấy.

Lưư Vậռ thấy Tô Anh suy nghĩ cái gì, hỏi: "Còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi?"

Tô Anh: "Không có, những chuyện đó, chả đáng để suy nghĩ đâu."

"... Vậy là đang nghĩ tới Khương Triết?"

"Đúng vậy."

Tô Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, một tay sờ lên băng gạc, đầu ngón tay chạm nhẹ, như đang suy tư điều gì đó.

--

Trở lại tiệm hoa tươi, cô lập tức đi xem thủy tiên uể oải tinh thần, cành hoa của nó vẫn chưa khôi phục, hoa đều đang héo rũ.

"Anh Anh, Anh Anh, cuối cùng chị cũng về rồi, không có chị thật là nhảm chán!" Xương rồng kích động.

Hoa nhài nói: "Xương rồng lừa người! Không có Anh Anh ở đây, người lại bắt nạt Tiểu Hâm!"

Tô Anh kỳ quái hỏi: "Tiểu Hâm là... Cây mắc cỡ?"

Cây mắc cỡ e thẹn: "Vâng, là em."

Tô Anh cười: "Tên của em thật đáng yêu."

Cây mắc cỡ khép lá lại: "Cảm ơn chị."

Nhóm hoa riu rít riu rít, đầu tiên là báo nhỏ Tô Anh thế này thế nọ, sau đó là hỏi có phải Tô Anh đi chơi ở ngoài rất vui hay không?

"Đi chơi còn được xem diễn kịch, cũng thú vị."

"Em cũng muốn xem!"

Tô Anh mỉm cười, cô nói: "Đúng rồi, hình như chị có biện pháp cứu ngộ đồng đấy."

Xương rồng lập tức hỏi: "Có biện pháp sao? Biện pháp gì vậy?"

Hoa nhài cũng chạy lại: "Anh Anh, Anh Anh, ôm em qua với!" Nó còn ở trên cửa sổ.

Tô Anh chưa vội nói biện pháp của mình, cô đi ôm thủy tiên, xương rồng, hoa nhài với cây mắc cỡ lên bàn.

"Đây cũng chỉ là suy đoán của chị, còn chưa chắc chắn." Tô Anh giải thích: "Còn nhớ lúc trước chị từng bị thương không? Hôm nay phát hiện vết thương của chị đã khỏi rồi!"

Cô kéo băng gạc ra: "Các em có trông thấy không? Một chút sẹo cũng không còn!"

Hoa nhài kinh ngạc đuổi cánh hoa: "Thật là như vậy nè!"

Tô Anh nói: "Cho nên chị suy nghĩ, có thể làm vết thương của chị có được tốc độ khôi phục nhanh như này, rất có khả năng là do chị hấp thụ "lâm thực vật" của các em"

Xương rồng nghi hoặc: "... Hà?"

Tô Anh tiếp tục nói: "Nếu các em giúp ngộ đồng hấp thụ "lâm của thực vật" thì có thể lão sẽ tốt lên, hoặc là chị giúp ngộ đồng hấp thụ "lâm của thực vật" trong cơ thể chị, có thể lão sẽ khỏi."

Đáng tiếc là cô không biết làm, cũng không biết đám hoa có làm được không.

Giọng nói nhỏ nhỏ của cây mắc cỡ vang lên: "Không được đâu, cái đầu tiên không được, em không thể cho lão ngộ đồng."

Tô Anh kinh ngạc: "Vì sao?"

Cây mắc cỡ nói: "Cho không được."

Tô Anh vẫn khó hiểu.

Xương rồng "ai da" hai tiếng, nói: "Bối vì bọn em thuộc về tự nhiên, "lâm của thực vật" cũng thuộc về tự nhiên, nếu như không phải là cho chị, nó cũng sẽ hòa tan vào không khí, trở lại tự nhiên."

(Như Ý: Up sớm cho mọi người đọc)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tìm cách

Edit: Mãn Mãn (부산)

Beta: heka

Tô Anh không ngờ xương rồng lại có thể nói ra lời như vậy, thường ngày nhìn nó không đáng hoàng, thế mà hôm nay tự nhiên trở nên đứng đắn lên, không giống tác phong bình thường.

Hon nữa, khi Tô Anh mới nghe sơ sơ những lời nó nói, không hiểu rõ lắm, lúc sau mới cẩn thận ngẫm lại cái gọi là thuộc về tự nhiên, trở về tự nhiên, đại khái là vì tự nhiên đã nuôi dưỡng chúng nó, hồi báo đương nhiên là đặc tính đã cảm rễ đầy lòng, không cách nào xóa đi.

Nhưng sao chúng nó lại có thể cho cô? Chuyện này đúng là có chút kì quái, chỉ là, có một thứ rõ ràng vào lúc này: "Nói như vậy, các em chỉ có thể cho chị đúng không?"

Hoa nhài nói: "Đúng vậy."

Tô Anh lại nghi hoặc: "Vậy làm sao để chị có thể cho đi, chị không biết cách?"

Hoa nhài lắc lắc cánh hoa nhỏ, Tô Anh duỗi tay, nhẹ nhàng đụng vào, hoa nhài nói: "Nà, cho như vậy nà! Cho!"

Tô Anh: "..."

Cô buồn cười vỗ vỗ vai chiếc lá con của hoa nhài: "Cái gì mà muốn thì cho, chị biết là phải cho rồi, ý chị là không biết phải làm cách nào để lấy "lâm của thực vật" trong người mình ra, không lấy ra được thì sẽ không cho được. Làm sao bây giờ?"

Lời này làm xương rồng và hoa nhài cảm thấy cực kỳ hoang mang, cái này đối với chúng nó thì đã là bán năng, nhưng đối với Tô Anh mà nói, lại chả biết một tí gì, cũng không có cách không chế.

Bởi vì đang nghi hoặc nên Tô Anh lại đi hỏi những cây hoa khác, đáng tiếc đáp án đều chẳng đâu vào đâu, ai cũng không giải thích cho cô được thỏa đáng.

Tô Anh bắt đầu đi: "Xem ra chị chỉ có thể đi hỏi lão ngộ đồng vậy, lão sống lâu như thế, chắc phải biết gì đó."

Xương rồng kích động nói: "Anh Anh, em cũng muốn đi!"

Tô Anh hỏi: "Em đi làm cái gì?"

Xương rồng nói: "Em đi báo vệ chị đó! Trời tối như vậy sẽ gặp phải người xấu!"

Hoa nhài vô cùng tán đồng: "Nếu gặp phải người xấu, Anh Anh nên ném xương rồng cho hắn chết!"

Thủy tiên không có tinh thần phụ họa theo: "Dù sao xương rồng cũng cứng cáp thế, không sợ gió táp mưa sa, chắc chắn cũng chẳng sợ quý hảo sắc!"

Cây xấu hổ nhỏ giọng: "Đừng!"

Tô Anh cười lên, loại quan tâm đơn thuần này mang lại cảm giác thật tốt, những đóa hoa còn nhỏ hơn so với mình rất nhiều lại là hết nói muốn bảo vệ mình, cảm giác rất ấm áp, lại rất kỳ diệu. Tuy rằng một chậu xương rồng cũng chẳng tạo nên uy hiếp gì với kẻ xấu.

Nhưng mà những đóa hoa yêu cầu mảnh liệt quá, Tô Anh bắt đầu đi vắn phải ôm xương rồng ra ngoài.

Ban đêm, gần 11 giờ, các hàng quán bên đường đã lục tục đóng cửa, người đi đường cũng rất thưa thớt. Ánh đèn đường bị bóng cây cao lớn che khuất, như ẩn như hiện, mờ nhạt mà u ám.

Tiệm hoa tươi cách chỗ lão ngô đồng cũng không xa, không đến một cây số, đi một chút là tới. Huống chi còn có cái bé hay lái nhái là xương rồng ở đây, trên đường đi cứ dặn dò có phải chú ý cái này cẩn thận cái nọ, chú ý bên trái chú ý bên phải, nghiêm nhiên đã coi bản thân là đại ca bảo vệ hòa bình của thế giới rồi.

Cho tới khi đến trước một lão ngô đồng, nó mới không nói nữa, nhìn miếng vết thương của lão ngô đồng mà nói: "Thật đáng thương!"

Sau khi lão ngô đồng bị đánh thức thì không cách nào ngủ lại được nữa, lão thờ dốc trầm trọng đến nỗi dù cách xa Tô Anh cũng có thể nghe thấy. Giờ phút này, lão đã hoàn toàn thanh tỉnh, kinh ngạc nhìn về phía cô và xương rồng đang được cô ôm: "Mấy người... sao lại tới đây?"

Tô Anh giải thích: "Tôi nói cho các bạn nhỏ trong tiệm nghe về tình huống của ông, chúng nó đều rất lo lắng, suy nghĩ rất nhiều cách chữa trị cho ông." Sau đó chỉ vào xương rồng, nói: "Đây là xương rồng."

Lão ngô đồng chưa từng được nghe người khác giới thiệu như vậy, lão bỗng nhớ tới câu mà loài người rất hay nói: "... Xin chào." - có chút xấu hổ.

Xương rồng run run nhìn chỗ bị sét đánh cháy đen của lão ngô đồng, nghĩ mà sợ, lại thương xót nói với lão ngô đồng: "Ông cũng vậy! Lão ngô đồng đừng sợ, chúng ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu ông!"

Lão ngô đồng biết cô gái này và đám hoa có ý tốt muốn cứu lão. Cũng tốt, không phải chết đi trong lặng lẽ.

Tô Anh hỏi: "Ông có khỏe không? Có dùng phân hóa học không?"

Lão ngô đồng trả lời: "Có dùng một chút."

Tô Anh hiểu rõ: "... Thật ra là không dùng đúng không?"

Lão ngô đồng hơi thờ dãi, thật sự là lão không có cách nào cứu mình, bây giờ chẳng qua là chậm rãi chờ cái chết thôi. Tuy rằng không ngờ mình lại chết sớm như vậy, nhưng may mắn là lão không có gì tiếc nuối, cho nên cũng không buồn bã.

Tô Anh suy tư mở miệng: "Thật ra, tôi nghĩ ra một cách có thể cứu ông, chỉ là không biết nên làm như thế nào."

"Có tìm được cách?" Lão ngô đồng ngạc nhiên hỏi: "Cách gì?"

"Tâm của thực vật. Ông biết mà, phải không?"

Lão ngô đồng kinh ngạc vô cùng!

Tâm của thực vật, không có thực vật nào lại không biết đến thứ này! Cái khiến lão kinh ngạc chính là: "Sao cô lại biết đến tâm của thực vật?" Nó cho rằng Tô Anh chỉ là một con người bình thường, nhờ vào cơ duyên nào đó mà có thể nghe chúng nó nói chuyện mà thôi, nhưng cô lại biết đến tâm của thực vật!

Tô Anh cũng rất kinh ngạc, chẳng lẽ cô không nên biết?

Từ lúc cô còn chưa hiểu hoa nhài muốn nói gì, cô đã biết các loài thực vật thì thoáng sẽ tạo ra một thứ ánh sáng thần bí, cô mà tới gần thì nó sẽ tự chui vào cơ thể của cô, sau này lại nghe đám hoa nói tâm của thực vật mà chúng nó sở hữu đều sẽ cho cô, cô cho rằng... đây cũng chẳng phải bí mật gì.

Tô Anh hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

Xương rồng nhắc tay: "Là chúng ta nói cho Anh Anh!"

Lão ngô đồng: "..."

Xương rồng: "... Không được sao? Mặc kệ mặc kệ, dù sao ta cũng cảm thấy không sao!"

Thật là chơi xấu, tâm tình lão ngô đồng biến đổi rất nhiều, cũng không phải cảm thấy không được, mà là hơi ngạc nhiên, không ngờ Tô Anh có thể lấy được sự tin nhiệm của chúng như vậy... Tuy rằng ngay cả lão cũng cảm thấy Tô Anh là một người tốt bụng, rất dễ dàng tiếp cận.

Tuy rằng chúng nó là thực vật, tâm tư đơn thuần, nhưng cũng ở thế giới của loài người đã lâu, gặp qua rất nhiều người nên tâm phòng bị không phải ít.

Tô Anh cho rằng lão ngô đồng đang lo lắng mình sẽ tiết lộ bí mật này, liền nói: "Ông yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ không nói cho bất kì ai, tôi sẽ bảo vệ bí mật này, giữ kín như bưng."

"Không sao, chỉ là có chút ngạc nhiên mà thôi. Huống chi tâm của thực vật vốn tựa hư vô mờ mịt, cô có biết cũng không lấy được... Chẳng lẽ cô tới tìm tôi, là muốn dùng tâm của thực vật để cứu tôi? Chuyện này là không thể nào." Lão ngô đồng nói, như là nghe được chuyện cười về việc lão có thể có được một thân thể cao lớn vậy.

Lão buồn bã nói: "Cô bé ơi, cô không biết, tâm của thực vật này tiến vào tự nhiên thông qua chúng ta, nhưng nó không thuộc về chúng ta, chúng ta không thể tùy tiện sử dụng nó."

Nếu có thể làm được, nó đã có thể tự dùng tâm của thực vật để cứu mình, tội gì ở chỗ này chờ chết?

Tô Anh nói: "Tôi thấy được tâm của thực vật ở chỗ ông là một màu trắng nhạt, còn có một chút phấn hồng, rất giống màu hoa của ông."

Lão ngô đồng: "..."

--

Qua một lúc lâu, cuối cùng lão ngô đồng cũng tiếp nhận ý tưởng của Tô Anh, cũng hiểu là cô không lừa lão. Tuy rằng tâm của thực vật rất mờ mịt nhưng mà lại hình thành trên người lão, cho dù không thể sử dụng nhưng đối phương lại có thể cảm giác được, bây giờ bị Tô Anh nhìn ra, dù lão không tin, cũng không thể không tin!

Tô Anh thấy cuối cùng lão ngô đồng đã tin tưởng mình, cô cười nói: "Tôi biết chuyện này đối với ông rất khó tưởng tượng, thật ra cũng rất giống tôi, từ trước tới nay tôi không biết rằng thực vật lại có thể nói, còn tưởng rằng mình đang xem phim hoạt hình."

Lão ngô đồng cười cười: "Cô bé, cô rất may mắn, vô cùng may mắn."

Tô Anh mỉm cười gật đầu: "Vậy sao? Tôi cũng cảm thấy như vậy. Trước kia khi ở còn một mình cảm thấy rất cô đơn, bây giờ có xương rồng, hoa nhài, thủy tiên... Mỗi ngày đều rất náo nhiệt và vui vẻ."

Xương rồng kiêu ngạo lúc lắc cơ thể đầy gai nhọn của nó.

Tô Anh tiếp tục nói: "Chúng tôi tới đây, thực sự là muốn giúp ông."

Giọng nói khàn khàn của lão ngô đồng vang lên: "... Dùng tâm của thực vật?"

"Đúng thế." Tô Anh nói: "Nhưng tôi không biết phải làm sao để lấy nó ra, ông có cách gì đó, hay là suy đoán gì đó không? Hoặc đã từng nghe qua chuyện gì tương tự?"

Cô nhìn vào bàn tay của mình, hấp thu rất dễ dàng, chỉ cần dùng vào là được, nhưng giờ lại phải xuất ra, cô không biết làm, dù cho đã nghiêm túc thế nào, tập trung tinh thần như thế nào cũng không được.

Đứng nhìn đến Tô Anh, đối với lão ngô đồng mà nói cũng là một việc rất khó khăn, lão chưa từng gặp qua cũng chưa từng hỏi qua chuyện gì như thế này...

Lão ngô đồng suy tư, nói: "Không có, không có, tôi cũng là lần đầu tiên thấy tình huống như thế này."

"Vậy thực vật các ông làm sao xuất được tâm của thực vật ra thế?"

"Cái này là bản năng, không cần học, cũng không cần chú ý cái gì."

Tô Anh không khỏi thất vọng: "Bản năng? Vậy không có cách nào sao?"

Lão ngô đồng thờ dãi một tiếng.

Xương rồng vội vàng nói: "Lão ngô đồng, ông nhắm lại xem, ông lớn tuổi như vậy, thời gian trôi qua lâu như vậy, hay là ông quên mất rồi?"

"Chuyện quan trọng thế sao quên được?"

"Trí nhớ của ông kém mà!"

"..."

Tô Anh nói: "Ngô đồng, nếu không thì đêm nay ông cứ nghỉ thử xem, coi có biện pháp gì không? Tôi cũng sẽ về nghỉ thử cách khác. Lúc trước tôi bị thương nhưng sau hai ngày lại khỏi, có lẽ là tâm của thực vật trong người tôi chữa trị vết thương."

Lão ngô đồng tuy là thực vật nhưng cũng biết đạo lý có ân tất báo, Tô Anh và xương rồng vì lo lắng cho lão mà chạy tới, trong lòng lão rất cảm kích, dù kết quả không có tác dụng gì mấy nhưng lão cũng nói lời cảm ơn, hứa rằng nhất định sẽ nghĩ lại một cách nghiêm túc và cẩn thận, thử xem có cách gì không.

Vậy nên, Tô Anh và xương rồng cùng nhau về trước.

Chỉ là, lúc đi thì vô cùng căng thẳng và mong đợi, nhưng lúc trở về thì một người một hoa đều có chút thất vọng.

Xương rồng nói: "Ngô đồng thật đáng thương, em còn tưởng, về sau ông ấy có thể chơi cùng chúng ta."

"Đừng vậy."

"... Thật sự không còn cách nào sao?"

"Chỉ không biết, cái này rất khó nói."

Lo lắng, sốt ruột cho đến khi về đến cửa nhà, Tô Anh cầm chìa khóa, vừa muốn mở cửa, cánh cửa đột nhiên mở toang ra: "Rầm".

Tô Anh sợ tới mức phải lùi lại một bước, xương rồng kêu to: "Kê địch tập kích, mau phóng ra vũ khí!"

"Ha ha ha, xem cậu nhát gan kìa, có phải bị dọa rồi không?"

Lưu Vận chống nạnh, cười to, dáng vẻ tiêu nhân đặc chí.

Tô Anh: "..."

Xương rồng: "..."

Nhìn rõ là Lưu Vận, Tô Anh vỗ vỗ ngực, bắt đầu đi nói: "Cậu cố ý trốn ở đây làm gì, muốn dọa chết người sao?"

Lưu Vận bĩu môi, nói: "Còn không phải tại cậu? Tổ cố ý đến đây tìm cậu, kết quả là cậu không ở đây, gọi điện thoại thì không nghe, vậy cậu... ủa mà cậu ôm chấu xương rồng này làm gì?"

Xương rồng: "Em là bảo tiêu, dĩ nhiên phải đi theo Anh Anh."

Tô Anh không thèm đáp, mắt tròn trắng, mở cửa vào nhà, đưa xương rồng vào giàn trồng hoa để nó cùng nói chuyện với bé hoa nhài và đám hoa.

Lưu Vận đi vào theo, bảy giờ Tô Anh mới chú ý Lưu Vận đang cầm một cái túi vải. Lưu Vận cười tủm tỉm: "Đêm nay chúng ta ngủ chung đi, tốt xấu gì chúng mình cũng đã trải qua một hồi đại chiến với đám người "cực phẩm" ấy rồi. Hơn nữa, tớ có chút hung phấn quá, không ngủ được."

Tô Anh hỏi: "Hung phấn cái gì?" Chẳng lẽ không phải là nên bị thương, khổ sở à?

"Khuong Triết, rốt cuộc anh ta là ai vậy? Trông có vẻ rất lợi hại."

Tô Anh bắt đầu đi, cô cười cười, cũng học theo Lưu Vận, nghĩ hoặc: "Thật ra tớ cũng không rõ lắm, tớ chỉ biết gia thế của anh ấy cũng khá, còn những chuyện khác tớ không hỏi rõ. Anh ấy cũng không nói cho tớ biết. Tớ cảm thấy bọn tớ yêu nhau, chỉ cần anh ấy không lừa tớ, chuyện tâm yêu đương là được rồi, không phải sao?"

Lưu Vận không đồng ý, nói: "Cậu ngốc à? Cậu phải hiểu rõ anh ta, xem xem có khả năng kết hôn không. Nếu anh ta không tệ, nên giữ chặt lấy. Chúng ta đến tuổi này là đã có thể suy nghĩ đến việc kết hôn rồi."

Tô Anh à à hai tiếng: "Suy nghĩ nhiều phiền lắm. Tớ không nghĩ đến cái này."

Lưu Vận: "... Được rồi."

Cô còn định nói cái gì đó, nhưng nghĩ nghĩ, lại thôi.

Cô cảm thấy, sở dĩ Tô Anh không muốn nhắc tới chuyện kết hôn rốt có thể là vì nguyên nhân gia đình. Gia thế Khuong Triết tốt nên dù anh ta không để ý, nhưng những người trong gia đình anh ta thì sao? Gia đình Tô Anh là gia đình đơn thân, mẹ cô qua đời sớm, ba cô lại mắc kẹt cô, họ hàng thân thích và bạn bè lại không thân thiết, chỉ có người cậu nghe nói là đang tham gia quân ngũ ở vùng biên giới, khi mẹ Tô Anh qua đời cũng không kịp về, chỉ gửi về một số tiền, nhưng cũng không trông chờ vào được.

Nếu nói tới kết hôn, khẳng định sẽ nói tới gia đình, sao có thể chỉ nói chuyện yêu đương đơn giản được, nhất định sẽ kéo đến một mớ phiền nhiễu.

Lưu Vận không hề nhiều lời, Tô Anh thờ ơ, cô ôm hoa nhài và xương rồng lên lầu. Lưu Vận đi theo phía sau, hỏi: "Vì sao khi cậu ngủ đều phải ôm chúng nó lên lầu theo? Buổi sáng lại ôm xuống, thật là phiền phức."

Tô Anh nói: "Đây là thói quen của tớ, hơn nữa, hương hoa nhài có thể giúp tớ ngủ ngon hơn."

"Thật à, vậy tớ cũng mua một cây đặt trong phòng ngủ của tớ."

Lưu Vận tiến gần đến hoa nhài, ngửi ngửi, quả nhiên là mùi hương thoang thoảng, rất dễ ngửi, hơn nữa, hoa nhài này nở cũng thật đẹp, từng đóa từng đóa, tầng tầng lớp lớp vây quanh, trắng tinh sạch sẽ, vô cùng đáng yêu.

Lưu Vận không nhận được, duỗi tay muốn hái một đóa, hoa nhài sợ tới mức kêu to: "Anh Anh! Anh Anh!"

Xương rồng sốt ruột: "Có người xấu!"

Tô Anh lập tức hô lên: "Đừng hái!"

Lưu Vận chớp chớp mắt, nghi hoặc hỏi: "Không được hái à? Tớ nghĩ, hái một đóa rồi đặt ở đầu giường sẽ càng thơm hơn."

Hoa nhài rung rung như muốn khóc.

Tô Anh: "Không được, không thể hái."

Lưu Vận hỏi: "Cậu sợ sau khi hái sẽ ảnh hưởng đến vẻ đẹp của chúng nó, không bán được à?"

Tô Anh đến gần, bỏ tay Lưu Vận ra, lại khẽ chạm vào hoa nhài như trấn an, nói: "Tớ chỉ không muốn chúng nó bị thương."

Bé hoa nhài nhỏ giọng nức nở, cánh hoa và lá cây đều đang rung rung: "Chỉ ấy thật xấu!"

Tô Anh nhìn, đau lòng, lại không nhận cười được.

"Cậu đừng hái, người như vậy đã tham lam rồi, hái xuống chỉ thơm được một lát, nhìn rất mất mỹ cảm, chẳng hay chút nào."

Lưu Vận: "..."

Chỉ là một đóa hoa, sao phải căng thẳng như vậy chứ.

--

Sáng sớm hôm sau, Lưu Vận rời khỏi tiệm hoa của Tô Anh, tâm trạng căng thẳng suốt một đêm của bé hoa nhài mới từ thả lỏng, chắc là bị dọa thật rồi. Tô Anh cảm thấy hoa nhài có vẻ héo, bộ dáng ỉu xiu, trầm thấp, nhát gan, khiến người ta phải đau lòng.

Cây xương rồng cũng nhận thấy mình không có cách nào giúp được ngô đồng, bắt đầu buồn bực tự hỏi.

Tô Anh hiểu được tâm trạng của đám hoa, thay bình thủy tinh và nước mới cho cây thủy tiên. Hơi thở cây thủy tiên mong manh, giọng yếu ớt: "Nước này khó uống quá, thật khó chịu."

Tô Anh ừ ừ hai tiếng: "Đây là nước lọc mà, rất khó uống sao?"

Cây thủy tiên khô sô: "Không dễ uống."

... Được rồi, Tô Anh đi sang quầy bán đồ ăn vặt mua cho nó chai nước khoáng, nó vui vẻ, rung rung cánh hoa: "Anh Anh tốt nhất."

"Anh Anh nghĩ ra cách gì chưa?" Cây mắc cỡ hỏi.

"Còn chưa nghĩ ra. Đợi lát nữa chị lại đến chỗ ngô đồng xem thử."

Cũng không biết qua một đêm có nghĩ ra được cách gì hay không? Bàn nắn ư? Phóng thích bản năng?

Tô Anh nhìn đôi tay của mình, không biết cái loại bản năng này sẽ bắt đầu từ chỗ nào, cô không phải thực vật, không có bản năng này.

Cô nhìn thân thể hoa thủy tiên lộ ra dưới ánh nắng mặt trời, vẫn cong vẹo như cũ, nhìn có vẻ rất khó chịu, vẫn chưa khỏi hẳn tổn thương đêm đó, cho nên đến nay, nó vẫn không dám ra ngoài ngắm xe, hết sức cẩn thận vì sợ sẽ lại bị thương.

Tô Anh suy nghĩ, đi tới, ôm thủy tiên ở trên cửa sổ vào trong phòng, đặt nó trên mặt đất, cô cũng ngồi xếp bằng xuống.

Cây thủy tiên mê mẩn nhìn Tô Anh: "Anh Anh?"

Ngay cả bé hoa nhài và cây xương rồng cũng nhìn Tô Anh một cách kỳ lạ.

Tô Anh nói: "Chị nghĩ cứ thử xem sao, thủy tiên cũng bị thương, tuy rằng không hoàn toàn giống lão ngô đồng nhưng hiệu quả chữa trị có thể không khác biệt lắm."

Thủy tiên kích động: "Thật sao? Vậy thử đi!"

Nó không muốn tiếp tục cong vẹo nữa, nó muốn đứng thẳng lên để ra ngoài ngắm xe.

Cây xương rồng nói: "Ý kiến này không tệ."

Cây mắc cỡ cũng lên tiếng: "Thật ra, khi em phóng ra tâm của thực vật cũng không nghĩ gì cả, chỉ là không khí càng ngày càng không tốt, cần thanh lọc."

Tô Anh nghĩ, đại khái là... Cũng giống như... cồng hiến cho tự nhiên, tự nhiên là mình, mình là tự nhiên... thật là rồi quá đi.

Cô nhắm mắt lại, đưa bàn tay ra, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: chữa khỏi cho thủy tiên.

Giữ nguyên tư thế, đợi một lúc lâu, thủy tiên bắt đầu căng thẳng, đám hoa cũng bắt đầu chú ý đến Tô Anh và thủy tiên, tất cả đều im lặng, không ai nói gì.

Đợi một lúc sau, Tô Anh lặng lẽ mở một con mắt: "... Thế nào?"

Thủy tiên nói: "Không, không cảm thấy gì."

Cây xương rồng nói: "Đúng vậy, vẫn cong."

Tô Anh: "... Để chị thử lại..."

Giờ phút này, Tô Anh đặc biệt cảm thấy mình như một đại hiệp truyền công trong chốn giang hồ, nhưng là truyền công thất bại.

Cô giờ hai tay về phía trước, dùng sức, đẩy hai, ba lần.

"Anh Anh, em đang làm gì thế?"

(如意: Như Ý: Hôm qua lại quên up truyện nữa rồi các nàng ơ □□□)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tạm biệt

Edit: Su Thái phi

Beta: 如意: Như Ý

"Anh Anh, em đang làm gì thế?"

Âm thanh đột nhiên xuất hiện, làm Tô Anh hơi lúng túng, cô có chút ngơ ngác, rồi cô nhìn lại hành động của mình, trong nháy mắt chỉ muốn tìm cái lỗ mà chui xuống đất.

Tô Anh lập tức không nói lời, quả nhiên nhìn ra cửa không có ai, chẳng qua là một chậu hoa thủy tiên.

Đứng nói Tô Anh, toàn bộ nhóm hoa trong cửa hàng bán hoa cũng bị âm thanh bất thành hình này làm cho kinh ngạc nhảy dựng lên, sôi nổi nhao nhao ô ô vỗ ngực an ủi trái tim nhỏ bị thương của mình, lại tỏ vẻ, rất phiền, sao có thể ở lúc quan trọng mà tới!

Chậu xương rồng im lặng cảm khái: "Cảm giác này, em chỉ thấy không khác với đang lên cao trào rồi đột nhiên im bất là mấy!"

Tô Anh: "....."

Cô yên lặng ho khan vài tiếng, chân run lên một chút rồi tự nhiên đứng lên, cô khẽ mỉm cười quay đầu lại: "Lâm Thành Phong..."

Âm thanh kia không sai được, tuyệt đối là Lâm Thành Phong!

Nếu Lâm Thành Phong thấy, kỳ thật cũng không đáng sợ, chỉ bị cười một cái, cũng không có gì.....

Ai biết --

Lâm Thành Phong cười phát tay với cô: "Anh Anh ~".

Bên tay trái Lâm Thành Phong là Đào Nhiên đang cắn môi dưới, ghen cười, "Bé hoa nhài, thật lợi hại."

Bên cạnh Đào Nhiên là Triệu Vũ đang gật đầu nói: "Ừ, có chút khi thế!"

Mà người đàn ông cao lớn phía trước Triệu Vũ, đôi tay anh bỏ ở trong túi quần, hơi nghiêng đầu, khuôn mặt tuấn tú mang theo chút ý cười, ngời khi nhàn nhạt, mang theo nghi hoặc: "Em đây là, truyền công... Cứu hoa?".

Nhượng mày, cô nhìn chậu thủy tiên héo trên mặt đất.

Tô Anh: "..."

Thật là xấu hổ quá.

Tiệm hoa tươi có chút nhỏ hẹp và chen chúc, từ khi Tô Anh đặc biệt mua một lượng lớn hoa tươi về, thì chỗ này chỉ có thể chứa được một người ở trong đó đi qua đi lại, ngoài trừ xung quanh cái bàn tròn nhỏ màu trắng kia có một khoảng trống để cho một người có thể hoạt động thoải mái.

Hiện tại, mấy chàng trai đáng người vốn cao lớn người đang thẳng người đi vào, thì càng có vẻ chen chúc hơn.

Bọn họ vai dựa vai đứng thẳng, Lâm Thành Phong bị ném ở cuối cùng, anh vì muốn nhìn Tô Anh, cổ cũng duỗi dài ra.

Lâm Thành Phong cười ha ha: "Anh Anh, đáng về vừa rồi của em thật sự rất buồn cười!"

Đào Nhiên: "Đừng nói sự thật". Lần đầu tiên anh ta ý thức được chuyện kinh doanh lỗ vốn trong miệng Lâm Thành Phong này là ý chỉ cửa hàng bán hoa.

Triệu Vũ: "Thằng nhóc ngốc, không có mắt nhìn."

Lâm Thành Phong: "A..."

Tô Anh: "....."

Cô nghiêm mặt, chất vấn: "Các anh tới sao không gọi điện thoại báo trước em một tiếng?"

Lại hỏi: "Hôn nữa đi vào còn không gõ cửa!"

Đáng về Tô Anh, thật sự mắc cười. Khương Triết cười một chút, nói với ba người Triệu Vũ: "Các cậu đi ra bên ngoài chờ tôi."

Đào Nhiên huýt sáo, đáng về vừa du còn vừa hư hỏng. Lâm Thành Phong không tình nguyện, chỉ là Khương Triết đã lên tiếng, anh không tình nguyện cũng cần thận đi ra ngoài. Triệu Vũ đứng ở phía sau hai người kia. Sau đó anh ta nhìn về phía Tô Anh, nhớ tới Đào Nhiên từng nói, tuy diện mạo Tô Anh xinh đẹp nhưng lại quá mức nhạt nhẽo. Cậu ấy chỉ thích phụ nữ quyền rũ như lửa, như vậy mới tuyệt diệu, chỉ có Khương Tứ mới có thể thích cô gái nhỏ như vậy.

Triệu Vũ cũng cảm thấy Tô Anh so với nhưng cô gái khác nhiều lúc rất đơn thuần giống một đứa trẻ, anh ta cũng thích phụ nữ trưởng thành duyên dáng... Hiện tại xem ra, kỳ thật Tô Anh cũng không hề nhạt nhẽo, cô không trang điểm, trên mặt lại không thấy có chút mặt mày nào, mặt mày ôn nhu. Giương mặt, bờ môi có màu hồng như thoa phấn, áo thun trắng kiểu cao bồi có dây treo váy, răng trắng, đôi chân trần bởi vì chân tương mà bám chặt ngón chân..... Là đơn giản sạch sẽ.

Đúng vậy, nếu nói là nhạt nhẽo, không bằng nói là sạch sẽ, sạch sẽ đến trong suốt.

Không trách Khương Tứ lại coi trọng cô ấy.

- -

Ba người Đào Nhiên, Triệu Vũ, Lâm Thành Phong vừa đi, Tô Anh lập tức bụng chấu thủy tiên đặt trên giàn trồng hoa.

Xoay người, nhìn Khương Triết, không cao hứng: "Sao anh không nói một tiếng đã tới rồi, vừa rồi quá mất mặt!"

Khương Triết nói: "Anh cũng không nghĩ tới sẽ quấy rầy em truyền công."

Tô Anh bêu môi: "Em không có truyền công."

Anh nhẹ giọng: "Há?"

"Đó là em cầu phúc!"

"....."

Khương Triết rũ mắt.

Ấm thanh cô gái nhỏ rất nghiêm túc, khuôn mặt nhỏ trắng nõn ửng đỏ còn có chút bất mãn, anh thật luyến tiếc nếu trả lời cô nữa.

Anh vẫy tay: "Lại đây."

Tô Anh đi tới một bước.

Cánh tay dài của Khương Triết đuổi ra, lôi kéo Tô Anh tới gần mình, đợi cô đến gần, anh rất tự nhiên vuốt vuốt mái tóc dài có chút rối của Tô Anh. Tô Anh chớp đôi mắt, nhìn khuôn mặt chàng trai gần trong gang tấc, đôi mắt anh thâm thúy, nhìn vào bên gò má cô.

Hơi thở quen thuộc này, làm trong lòng cô thoáng buồn.

Khương Triết nói: "Dài quá."

Tô Anh nhất thời khó hiểu: "Há?"

Ngón tay anh mềm ẩm khẽ vuốt từ chân tóc đến ngọn tóc: "Đã lâu không nhìn kỹ bề hoa nhài của anh, tóc đã dài rất nhiều."

Không chỉ có tóc, ngay cả người cũng thay đổi.

Tô Anh mỉm môi cười, mở to hai mắt nhìn Khương Triết, nghiêm túc đánh giá: "A Triết, có phải anh cũng thay đổi đúng không?". Nhìn một chút, bất đắc dĩ: "Em cũng nhìn không ra."

Khương Triết mỉm cười, búng khẽ lên cái trán Tô Anh, nói: "Anh muốn đến Đế Đô làm gì?"

"Vậy sinh nhật anh thì làm sao?"

"Chậm nhất là ngày mai sẽ về, em có việc có thể tìm trợ lý Diêu."

Tô Anh liền nói: "Vâng, em cũng không có việc gì. Anh đến Đế Đô làm gì?"

"Có việc."

"A, Lâm Thành Phong bọn họ cũng đi sao?"

Khương Triết gật đầu.

Tô Anh gật đầu: "Biết rồi, các anh đi đường cẩn thận."

Vô cùng ngoan ngoãn.

Khương Triết xoa xoa cái trán Tô Anh, nhìn thời gian: "Anh phải đi rồi."

Tô Anh tiễn Khương Triết đến cửa, chỉ vừa tới cửa, cô không bước ra được, vừa rồi lúc cô coi giày ra, lại bị bọn Khương Triết dọa cô choáng váng, ngay cả giày cũng đã quên mang.

Khương Triết cũng không để ý điều đó, anh đi thẳng lên xe, nhìn qua cửa xe vẫy tay với Tô Anh.

Hai xe, Khương Triết và Triệu Vũ, Lâm Thành Phong và Đào Nhiên, một trước một sau.

Hiện tại Lâm Thành Phong đang gào ở bên cửa xe chào tạm biệt cùng Tô Anh: "Anh Anh, chờ anh trở về tìm em đi chơi!"

Tô Anh trả lời một câu nhớ an toàn.

Lâm Thành Phong: "Còn có mấy người gây rắc rối hôm qua, bọn họ dám đến tìm em gây phiền toái, cứ nói tên của anh! Ông đây đảm chết nó!"

Tô Anh vẫn như cũ: "Em biết rồi"

Lâm Thành Phong nói: "Anh Anh, chúng anh đều đi rồi, một mình em đừng chạy lung tung, cũng đừng tin tưởng ai, đừng chứa người lung tung!"

Tô Anh: "..... Em biết!"

Lâm Thành Phong: "Vây em đừng nhớ chúng anh."

Tô Anh: "Không nhớ."

Lâm Thành Phong lại lần nữa: "Anh Anh....."

Tô Anh đánh gậy: "Đừng nói nữa, anh đi nhanh đi!"

Đào Nhiên cũng không chịu nổi Lâm Thành Phong dong dãi, đập cho cậu ta một cái: "Cậu cảm miệng đi!".

"Hu hu hu hu..."

Bên kia Lâm Thành Phong đang lưu luyến chia tay, Triệu Vũ nhìn vào đôi mắt bình tĩnh đậm mực của Khương Triết, cười ha ha: "Sao hai vị kia cảm giác như là đang sinh ly tử biệt vậy? Rốt cuộc ai với ai mới là một đôi!"

Khương Triết nhìn Tô Anh ngoài cửa sổ, lạnh lùng: "Có thể là gần đây quá rảnh rồi."

Xe thông thả rời đi, cho đến khi nhìn vào kính chiếu hậu không thấy cô bé ngu ngốc đang vẫy tay nữa.

Triệu Vũ nói: "Tiệc sinh nhật sắp tới rồi, cậu chuẩn bị làm sao bây giờ?".

Khương Triết: "Cái gì làm sao bây giờ?".

"Đừng già u, tôi nghe nói ông nội nhà cậu coi trọng đại tiểu thư Tề gia, mới vừa về nước, không phải ảnh chụp cũng cho cậu xem rồi sao? Tề đại tiểu thư kia không bình thường, lúc trước còn ở trong nước đã có ý với cậu, lần này về nước chỉ sợ là nhất định phải có được."

Khương Triết ngậm một miếng xì gà, lấy que diêm châm lửa: "Tôi và cô ta không có khả năng."

Triệu Vũ khẽ cười: "Vây cũng khó nói, hôn nữa tôi lo lắng, bé hoa nhài ngốc nghếch đó không phải đối thủ của Tề tiểu thư, hai người gặp gỡ, tiểu hoa nhài chỉ sợ phải bị chà đạp thành tiểu hoa nhài tàn cánh."

Khương Triết nhàu mị.

Triệu Vũ lại nói: "Cậu nội, nếu ông nội Khương trực tiếp tuyên bố việc cậu đính hôn với Tề tiểu thư trong bữa tiệc sinh nhật của cậu, sẽ thế nào?"

Khương Triết hút thuốc, làn khói màu trắng bay lượn lơ phiu tán, nói: "Tôi sẽ không để việc này phát sinh."

Triệu Vũ nhún vai, không nói thêm cái gì.

Chỉ nghĩ đến bé hoa nhài, chỉ sợ gặp xui xẻo.

--

Tiền Khương Triết đi, sắc mặt Tô Anh liền lạnh xuống.

Cô quay vào trong cửa hàng, ngồi xuống chiếc bàn tròn màu trắng, nhớ tới lúc kiếp trước, Khương Triết cũng đi một chuyến đến Đế Đô, anh cũng nói với cô muộn nhất hai ngày sẽ về nhưng ngày anh trở về lại trễ mất sáu ngày, thế cho nên bỏ lỡ kính hi [1] mà cô chuẩn bị cho anh vào tiệc sinh nhật.

[1] *Kính hi: Kính ngạc + vui mừng*

Lúc đó là lúc anh mới vừa cầu hôn cô không bao lâu. Đúng là thời điểm tình nung mật ý với nhau, vì thế tách ra thời gian bao lâu đều có thể đếm trên đầu ngón tay một cách rõ ràng, huống chi là chậm hơn sáu ngày so với dự tính.

Ngẫu nhiên gọi điện thoại cho Khương Triết lại không được. Khi đó cô vô cùng lo lắng, tìm trợ lý Diêu dò hỏi một chút, đương nhiên không có đáp án cô cần, hỏi bọn Lâm Thành Phong cũng vô dụng.

Trong lúc cô nôn nóng, có người tới tiệm hoa tươi của cô.

Cô ta là một người phụ nữ về cùng mệnh mẽ, cô đấu với cô ta chắc chắn cô sẽ thua. Cô không hề có năng lực để trở tay, ngược lại bị thương không ít, Đương nhiên làm cho cô khổ sở. Lúc cô báo công an cũng vẫn như cũ không giải quyết được kết quả gì.

..... Thời gian thật lâu sau, đã có quá nhiều chuyện, cô lại nghĩ đến chuyện của ảo ngô đồng. Nếu không phải Khương Triết đột nhiên tới đây nói anh muốn đi Đế Đô, trong lúc nhất thời cô sẽ không nhớ tới, thì ra thời gian đã tới gần.

"Anh Anh? Chị đang suy nghĩ cái gì vậy?".

Hoa nhài nhìn Tô Anh từ khi đi tiễn mấy người kia rồi trở về, vẫn luôn trầm mặc không nói, cả người cô đều lạnh nhạt, làm nó lo lắng.

Xương rồng nói: "Vây thì người không hiểu rồi, bạn trai phải đi mấy ngày đó, chắc chắn là không muốn rồi".

Tô Anh đứng lên, lại lần nữa bung chấu hoa thủy tiên lên, đi trên lầu.

Cửa hàng bán hoa cô trực tiếp đóng cửa, dù sao mở cửa hay không mở cửa cũng không khác biệt lắm.

"Hoa nhài và xương rồng ở dưới lầu, chị và hoa thủy tiên ở chung trong chốc lát."

Cây mắc cỡ tiếp tục hỏi: "Anh Anh, chị đã suy nghĩ được biện pháp rồi hả?".

Tô Anh gật đầu.

"Đừng nóng lòng, từ từ thôi."

"Chị biết rồi, cảm ơn các em."

Cô xoay người lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hoa hồng trắng - 1

Edit: nguyenkim2603

Beta: Khánh Vân

Tới trên lầu, Tô Anh mở đèn cá phòng, kéo bức màn lên, làm cho cá phòng trở nên vô cùng an tĩnh. Thủy tiên được cô đặt trên bàn sách dưới cửa sổ, cô thuận thể ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào chậu thủy tiên.

Thủy tiên bị nhìn có chút khẩn trương, nghi hoặc hỏi: "Anh Anh, chị nhìn em như vậy làm gì?". Thật là dọa người a.

Tô Anh trầm tư nói: "Thủy tiên, chị hy vọng chúng ta có thể thành công!"

"Em cũng hy vọng. Anh Anh, chị muốn làm cái gì sao?"

"Không làm gì, hôn nữa hiện tại chị cũng không làm được gì. Thủy tiên, đợi một chút, em yên tĩnh cho chị suy nghĩ một chút, đừng lên tiếng, chị cần nhanh chóng nắm giữ khả năng hiểu "lâm của thực vật", bởi vì chị cảm thấy không còn thời gian nữa."

"A?" Ngại nó làm phiền sao? QAQ

Tô Anh giải thích: "Kỳ thật, mỗi lần các em vừa nói chuyện, chị đều sẽ quên bán chất các em không hề giống chị, các em là thực vật, còn chị là người!"

Thủy tiên cái hiểu cái không. Tô Anh cười khổ: "Chị cũng không nói rõ được... tóm lại, để cho chị yên tĩnh suy nghĩ một chút, được chứ?".

"Được".

Thủy tiên quả nhiên yên tĩnh lại, không nói chuyện nữa.

Thủy tiên yên tĩnh không nói chuyện, thoạt nhìn không khác gì hoa cỏ bình thường, không có chỗ nào huyền bí, càng sẽ không có ai nghĩ nó biết nói, hơn nữa còn yêu thích các loại xe đẹp.

Thật ra xương rồng, hoa nhài, cây mứt cở, và rất nhiều các loại hoa khác nữa, chúng nó đều có tính cách cũng sở thích riêng, hoạt bát, hướng nội, thẹn thùng, hàm xúc, quái gở,...

"Tâm của thực vật" của chúng nó đều có một màu sắc thuộc về riêng bản thân mình, hồng, phấn, vàng, lam,... Rõ ràng là không giống nhau, nhưng lại có thể hài hoà ở bên nhau, trở thành một cái chỉnh thể.

Tô Anh phát hiện dường như mình đi vào một nơi lẩn, không chỉ có hoa mới có "tâm của thực vật", mà là mỗi gốc cây, ngọn cỏ đều có "tâm của thực vật", chúng nó có phương thức "trở về với tự nhiên" riêng, bởi vì tự nhiên sinh ra chúng nó, cho chúng nó có sinh mệnh, cho nên chúng nó đều sẽ trở về với tự nhiên, đây chính là bản năng mà lão ngô đồng đã nói.

Vậy nhân loại thì sao, bản năng của nhân loại là gì?

Nhân loại...

Nhân loại cũng là sinh mệnh do tự nhiên ban tặng, nhân loại cũng không khác gì chúng nó nhỉ? Chỉ là người nhiều tâm, suy nghĩ càng nhiều, tạp niệm càng nhiều, đã quên mất bản chất.

Chúng nó lại càng đơn thuần, từ đầu đến cuối đều nhớ rõ, phải trở về tự nhiên đã cho chúng nó sinh mệnh.

...

Trần Thục Phán đi chợ mua đồ ăn trở về, khi đi ngang qua tiệm hoa tươi của Tô Anh định kêu cô buổi trưa đến ăn cơm, kết quả lại thấy tiệm hoa tươi đóng cửa, nghĩ rằng có khi nào bạn trai cô tới, cho nên ra ngoài chơi rồi hay không? Cũng không nghĩ nhiều, ai ngờ tới hôm sau, tiệm hoa tươi vẫn không mở cửa.

Trần Thục Phán biết tính tình Tô Anh, cho dù có muộn, cô cũng sẽ không ngủ ở bên ngoài, mà cho dù không về đi nữa, cô cũng sẽ nhờ họ hỗ trợ trông chừng cửa hàng.

Đột nhiên khác thường, thật làm người ta không yên tâm.

Bởi vì lo lắng, lại sợ hiểu lầm, Trần Thục Phán gọi điện thoại cho Tô Anh, nhưng tổng đài thông báo không liên lạc được.

"Ai da, Tiểu Vận, Tô Anh tắt máy rồi!"

Lưu Vận đang đi làm, nhận được điện thoại từ nhà gọi tới có chút ngạc nhiên, bởi vì ở nhà rất ít khi gọi cho cô, nhiều lắm là buổi tối về trễ, sẽ hỏi vài câu, bình thường sợ ảnh hưởng đến công việc của cô, rất ít khi gọi.

"Làm sao vậy?"

"Con có liên hệ với Tô Anh hay không, con bé có nói đi ra ngoài chơi hay không? Hôm nay mẹ thấy Tô Anh không mở cửa hàng, gọi điện thoại lại tắt máy, có chút lo lắng cho nên mới gọi cho con."

Lưu Vận đương nhiên không biết: "Tô Anh không có nói với con sẽ ra ngoài chơi, có khi nào ngủ nướng ở nhà hay không?"

"Con tưởng nó giống con sao? Quen biết Tô Anh lâu như vậy, con đã từng thấy nó lười biếng ngủ nướng chưa?"

Đúng thật, Tô Anh rất giống mẹ cô, dù là làm việc hay là thói quen hằng ngày đều rất trật tự, cô sẽ không ngủ nướng.

Trần Thục Phán lại hỏi: "Vậy bạn trai của Tô Anh thì sao, hôm qua bạn trai của nó tới, có phải cùng ra ngoài chơi rồi hay không?"

Lưu Vận bắt đầu đi, cũng có chút lo lắng: "Con không có số điện thoại của Khương Triết, không liên hệ được. Hơn nữa con nhớ Tô Anh không có đi cùng Khương Triết, đừng nóng, có thể cậu ấy có việc đi ra ngoài, Hay là mẹ gõ cửa thử xem, không chừng là đang ở nhà ấy chứ."

Lưu Vận lo lắng có phải chuyện đêm qua hay không, Dương Văn Bác cùng Lý Thế Kiệt đến tìm Tô Anh gây phiền toái?

Điểm này Trần Thục Phán không có nghĩ tới: "Vậy được rồi, mẹ đi xem."

Tắt điện thoại, Trần Thục Phán không chút do dự gõ cửa tiệm hoa tươi, hét to tên Tô Anh. Bà thật sự lo lắng, nhìn sắc mặt là có thể biết được.

Qua một hồi lâu cũng không có phản ứng gì, chủ tiệm quần áo cách vách cũng kì quái đi ra nhìn vài lần

Đợi đến khi Trần Thục Phán nóng ruột gấp gấp, cửa tiệm hoa rốt cuộc mở ra.

"Dì Trần, thật xin lỗi nha." Một cô gái xinh đẹp xuất hiện trước mặt bà, trên mặt là nụ cười áy náy: "Đã làm dì lo lắng rồi."

Trần Thục Phán nhẹ nhàng thờ ơ, nói: "Ai da, con ra rồi, đi gọi cho con con lại tắt máy, làm dì lo muốn chết, không một mình con ở nhà có xảy ra chuyện gì hay không?"

Tô Anh cảm kích lại xin lỗi: "Con quên sạc pin đi động, lại không để ý tới. Dì trần đi đừng lo, thân thể con rất khoẻ, không sao đâu."

"Này không thể quên được, đi động phải luôn ở bên cạnh, có việc gì cũng kịp thời liên hệ." Trần Thục Phán trừng mắt nhìn Tô Anh một cái, cuối cùng cười nói: "Không có việc gì thì tốt rồi, chắc là chưa ăn cơm đi? Đi, tới nhà đi ăn cơm trưa."

Tô Anh cười, gật đầu, cực kì ngoan ngoãn.

Trần Thục Phán cảm thấy Tô Anh có cái gì đó khác, nhưng lại không biết là khác ở chỗ nào, hay là bà bị hoa mắt rồi?

- -

Sau khi ăn cơm trưa, Tô Anh phụ giúp Trần Thục Phán rửa chén, thu dọn phòng bếp, lại nói chuyện một lát, thời điểm Tô Anh trở về tiệm đã hơn hai giờ.

Cô mở cửa như bình thường, không nghĩ tới lại nghênh đón vị khách đầu tiên của ngày hôm nay.

"Xin hỏi có hoa hồng trắng không?"

Cô gái mặc váy trang hoa hồng kiểu nữ, tóc quần cuộc sống, môi đỏ như lửa cháy, trang điểm tỉ mỉ, dưới cặp chân kia là đôi giày cao gót mười một cm, khiến Tô Anh phải ngửa đầu lên nhìn. Khí thế của cô gái này rất tốt, mỗi lần nhìn người khác đều có cảm giác như trên cao nhìn xuống.

Tô Anh mỉm cười: "Thật ngại quá, tiệm của tôi không có."

Cô gái nhướng mày, nhắc chân bước đi, tiếng giày cao gót theo bước chân của cô ta vang lên, cô gái đánh giá mọi nơi trong tiệm vài lần: "Không có? Đây không phải là tiệm hoa tươi sao, sao lại không có hoa hồng trắng?"

Tô Anh nói: "Tuy nơi này là tiệm hoa tươi, nhưng tôi không bán hoa đã bị cắt trước."

Cô gái ngạc nhiên: "Hả?"

Tô Anh buồn bã nói: "Sau khi chúng nó bị cắt xuống, chỉ có thể sống được mấy ngày ngắn ngủi, nếu may mắn có thể sống lâu thêm mấy ngày, ngấm lại liền thấy quá đáng thương."

Bán hoa lại thương tiếc hoa, không biết nên gọi đây là gì.

Cô gái khinh miệt bĩu môi.

"Cô muốn mua hoa tặng cho người ta sao?"

"Đừng vậy."

Tô Anh nói: "Hay là cô xem thử các loại hoa khác đi?"

"Không được, tôi chỉ cần hoa hồng trắng"

"Thì ra cô thích hoa hồng trắng đến như vậy."

"Không, nếu so với hoa hồng trắng, tôi thích ý nghĩa của nó hơn."

Tô Anh nghi hoặc: "A?"

Cô gái cười, lững lờ đánh giá Tô Anh.

Khuôn mặt này đúng là rất xinh đẹp, bên ngoài thoát nhìn ngoan ngoan ngoan ngoan, không dùng son phấn trông càng sạch sẽ thuần túy, chỉ là tính cách quá yếu đuối, không có một chút lực sát thương nào, càng không có một chút phòng bị nguy hiểm

Cuối cùng cô gái nhìn vào mắt Tô Anh, sau đó xoay người rời đi.

Tô Anh đưa cô gái tới cửa, phía trước đậu một chiếc xe thể thao màu đỏ, xe kia hẳn là rất đắt tiền, có người đi qua đều sẽ quay lại nhìn vài lần, thậm chí còn có người chụp ảnh.

Tô Anh nhìn theo cô gái lên xe, rất mau chiếc xe liền biến mất ở cuối đường. Tô Anh lầm bầm "Ý nghĩa hoa hồng trắng.. Tôi có đủ xứng với anh không?"

Thì ra, cô ta cùng Tề Duyệt đã sớm gặp nhau.

- -

Tề Duyệt đang gọi điện thoại.

Cô nói "Tôi đã gặp qua cô gái kia, tuy có vài phần tư sắc, nhưng chẳng qua chỉ là một cô gái nhỏ da sần da cám, hứng thú của A Triết với cô ta cũng không được bao lâu, không đáng để lo." Giọng điệu khinh miệt.

Đầu dây điện thoại trả lời: "Nhưng tôi nghe nói, hai ngày trước Khương Tử còn vì cô gái kia đuổi khách nhân ăn cơm ở Quán Duyệt đi, chuyện này rất rầm rộ, còn có rất nhiều người chứng kiến. Trước kia chúng từng thấy Khương Tử làm những chuyện như vậy vì bất kì cô gái nào đi? Tôi cảm thấy cô ta không bình thường, coi chừng cậu bị lừa."

Lời này thành công làm Tề Duyệt nhũn mị, xác thật, Khương Triết sẽ vì đàn bà vung tiền như rác, nhưng lại chưa từng nghe nói anh sẽ vì bất kì cô gái nào tức giận đuổi người nơi làm việc...

Trong việc công cũng việc tư, anh cực kì phân minh, tính tình cũng rất lạnh lùng, làm như vậy để trừ giận cho một cô gái, thật là chưa từng có.

Tề Duyệt nhớ tới khuôn mặt vô tội kia của Tô Anh, không hiểu sao lại vô cùng tức giận.

Cô vẫn luôn biết Khương Triết thích loại con gái nào, đơn giản chính là đơn thuần, ngoan ngoãn, nghe lời, cho dù có cô nguy trang, cũng không có cách nào biến mình thành tiểu bạch hoa giống như Tô Anh.

Bên kia điện thoại nói: "Cho cô ta chút giáo huấn, cô ta sợ, khẳng định sẽ không dám đi tìm Khương Tử."

Tề Duyệt cười lạnh: "Cậu tưởng tôi ngu sao? Cho cô ta một cơ hội bán thân [1] trước mặt Khương Triết?"

[1] bán thân: tỏ vẻ khổ khổ, thể thảm. (Giống như bán manh: tỏ ra đáng yêu.)

"Khương Tử đến Đế Đô chưa về. Chỉ cần trước khi anh ta trở về giải quyết không phải là tốt rồi sao? Chỉ là một tiểu tình nhân, cho dù thật sự ra tay, Khương Tử cũng sẽ không làm gì cậu, đừng quên trọng tay cậu còn có một vương bài."

"....."

Không thể phủ nhận, Tề Duyệt bị thuyết phục.

Bất luận uy hiếp là to hay nhỏ, tóm lại vẫn là uy hiếp, là uy hiếp, nên diệt trừ, không để lại hậu hoạn!

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hoa hồng trắng - 2

Edit: heka

Beta: Thụy An

Hoa thủy tiên ngừng đầu uốn ngược đứng ở gần trồng hoa, giờ phút này nó đẩy khi thế, không hề tinh thần sa sút hay hết sức e dè như trước đây.

Lá nó xanh mượt, cánh hoa cũng cực kỳ xán lạn, ngay cả cành hoa cũng thẳng tắp, thoát nhìn còn xinh đẹp hơn trước vài phần.

Xương rồng oa oa kêu to vầy quanh nó: "Woa woa, thủy tiên, người thật sự tốt rồi!"

Thủy tiên dựng thẳng thân mình, kiêu ngạo: "Đúng vậy!"

Hoa nhài nói: "Nhất định là Anh Anh chữa khỏi cho người, đúng không?"

Thủy tiên: "Đúng vậy đó, Anh Anh thật là lợi hại!"

Cây mắc cỡ: "Woa!"

Xương rồng liền hỏi: "Anh Anh làm thế nào vậy? Các người đi lên lầu hai ngày chẳng có tin tức gì, chúng ta lo lắng gần chết, còn sợ các người có chuyện gì!"

Bí ai là dù chúng nó có lo lắng, cũng không có chân để đi nhìn một cái.

Thủy tiên thực cảm động, liên tục vầy lá xanh của nó, nói: "Không có việc gì không có việc gì, chúng ta đều khá tốt. Ta cảm giác bản thân ngủ một giấc, tinh lực liền khỏe rồi!"

Hoa nhài nghi hoặc ở một tiếng.

Thủy tiên giải thích: "Ta thật sự không có làm gì, ngày hôm qua lên lầu, Anh Anh liền nói chỉ ấy muốn an tĩnh tự ngắm, ta ở bên cạnh là được rồi, sau đó ta cứ im lặng ở bên cạnh, một hồi thì ngủ mất..."

Nào biết tinh dậy liền có một bất ngờ lớn!

"Anh Anh quả nhiên lợi hại!"

"Lão ngô đồng được cứu rồi!"

Giờ khắc này, toàn bộ tiệm hoa tươi đều vui mừng đến sắp bay lên.

- -

Tô Anh đi gặp lão ngô đồng, lão ngô đồng thờ thoi thóp, thoát nhìn hư nhược hơn hôm qua rất nhiều. Lão nhìn thấy Tô Anh, tâm tình có chút tốt hơn: "Sao người bạn nhỏ không có tới?"

Tô Anh nói: "Giữ nhà rồi."

Lão ngô đồng dùng cái giọng khàn khàn của lão cười một tiếng, giữ nhà sao, một từ ngữ thật xa lạ.

"Vầy hôm nay người tới tìm ta...?"

Tô Anh cười cười: "Đúng vậy, hành như ta tìm được biện pháp để cứu ông rồi."

Lão ngô đồng cực kỳ kinh ngạc: "Ý người nói người có thể vận dụng tâm của thực vật?"

Tô Anh gật đầu nói: "Đúng vậy, chỉ là ta vận dụng còn chưa thuần thục, hơn nữa ông bị thương quá nặng, chỉ sợ cần một khoảng thời gian mới có thể khôi phục."

Đây đã là kết quả cực kì tốt rồi, cứ tưởng rằng sẽ chết, lại có hi vọng: "Nha đầu, cảm ơn người."

Tô Anh cười tùm tùm, lắc đầu nói: "Không có gì mà, xương rồng tại nó đưa tâm của thực vật cho ta, ta cũng phải vì các người làm chút gì đó."

Dứt lời, Tô Anh ngời xồm xuồng, bàn tay đặt lên miệng vết thương bị sét đánh của lão ngô đồng, một lực lượng thuần tịnh trong suốt liền xuyên thấu qua bàn tay, đưa vào nơi cháy đen kia.

Sự đau đớn tra tấn lão ngô đồng lâu nay đã giảm bớt, lão thoải mái thờ dài: “Là nó, đây là tâm của thực vật, tâm của thực vật thuần tịnh nhất!”

Tô Anh: “Đúng vậy, ta đã dùng nó trị khỏi cho thủy tiên, nó cũng giống ông, đêm đó bị mưa quét cong, sau đó cả ngày lo lắng bản thân sống không lâu nữa... Có điều vấn đề của thủy tiên không lớn, không giống như ông.”

Kỳ thật bất luận là cái gì, đều hy vọng bản thân có thể sống được lâu dài một chút.

Tia năng lượng cuối cùng truyền xong, Tô Anh thu hồi tay, hỏi lão ngô đồng: “Tốt hơn chút nào không?”

“Khá hơn nhiều, ta cảm giác khỏe lên rất nhiều.” Nó lại nói cảm tạ lần nữa, giọng nói dần trở nên vui vẻ: “Ta lại có thể cảm giác được hương vị bùn đất!”

Lão có thể cảm thấy bộ rễ sắp chết dần của lão đang chậm rãi sống lại, càng có thể cảm giác được bùn đất, dòng nước, thậm chí là con kiến đang thông thả bò trên rễ cây, có thể nghe được thanh âm ở nơi xa, tiếng người, chim hót, chó sủa, xe cộ... Tất cả tất cả những điều này, đều sống động như thế!

Sau khi tĩnh tế cảm nhận, lão lại tỏ vẻ với Tô Anh: “Người làm thế nào mà được vậy?” Theo lão thấy, đây là một con đường sống, nhưng càng là một con đường cùng.

Tô Anh cười nói: “Kỳ thật cũng không khó lắm. Ông cùng cây mắc cỡ đều nói là hồi báo tự nhiên, bởi vì tự nhiên nuôi dưỡng các người, ta biết đạo lý này, nhưng sau đó ta lại nghĩ, vốn dĩ chúng ta đều là một bộ phận của thiên nhiên, bất luận là con người hay động vật, thực vật... Chúng ta đều thuộc về thiên nhiên, là một bộ phận của nó. Vậy nó chính là ta, ta chính là tự nhiên.”

Cô lau mở hời trên trán: “Nghe như vậy, ta có thể cảm giác được tâm của thực vật lưu động trong cơ thể ta.”

Ngô đồng trầm mặc một lúc thật lâu, cái hiểu cái không, xác thực mà nói, lão không cách nào hiểu rõ.

Lão cẩn thận nhìn Tô Anh, thiếu nữ bình thường này của loài người lại lợi hại như thế! “Hình như người rất mệt? Là bởi vì cứu ta...?”

“Không có việc gì, vẫn ổn.” Cô lắc đầu: “Tâm của thực vật này vốn là một bộ phận trong cơ thể ta, hiện giờ bị hao mòn, cũng tương đương với sức lực của ta bị hao tổn. Có điều nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi, không đáng ngại.”

Ngô đồng trầm mặc, trong vui mừng lại xen lẫn cảm động.

Lão vốn là cây, sừng sững nơi này bao lâu nay, mặc cho gió táp mưa sa cũng không dao động, xem hết mọi mặt của đời người, đương nhiên cũng đã quen với cô độc và tịch mịch. Hiện tại lại được một cô gái, thậm chí là một gốc cây xương rồng quan tâm đến sống chết... Đây là một loại cảm giác thật kỳ diệu, thật tốt lành, thậm chí là lão rất thích.

“Người mau trở về nghỉ ngơi đi! Ta đã có chuyển biến tốt đẹp, người có thể qua mấy ngày rồi lại đến.” Ngô đồng nói.

Tô Anh cười, lão ngô đồng này cũng không tệ, còn rất biết ghi ơn, cô nói: “Được, ta đi về trước. Ngày mai lại đến xem người.”

“Được.”

Trở lại tiệm hoa tươi, Tô Anh bị một đám hoa vây quanh hỏi Tô Anh hiệu quả như thế nào? Lão ngô đồng được cứu hay chưa!

“Nào có nhanh như vậy?” Tô Anh thực một mặt, cô bỏ ra trên bàn, cánh tay lóit dưới mặt, nhỏ giọng nói: “Chắc là ta còn phải đi hai lần nữa.”

Hoa nhài nghi hoặc hỏi: “Anh Anh, sao nhìn chị có vẻ không khỏe lắm?”

“Không, chỉ là có chút mệt nhọc, chị muốn ngủ một lát, các em xem cửa hàng nha...”

Còn chưa dứt câu trọn vẹn, cô đã nặng nề ngủ thiếp đi.

Hoa nhài mở mắt lắc lắc bông hoa nhỏ, không khỏi kỳ quái, chỉ là cô đang ngủ, nó cũng hiểu chuyện mà không nói lời nào quấy nhiễu cô.

Xương rồng vốn đang hoang mang rối loạn muốn hỏi gì đó cũng an tĩnh lại, không nói.

Thủy tiên lắc lư cái thân thẳng tắp của mình, bày ra tư thế của một đứa bé giữ cửa.

Trong lúc nhất thời, tiệm hoa tươi vô cùng náo nhiệt lại an tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng gió thổi khẽ lay hoa lá.

--

Khi Tô Anh tỉnh dậy, sắc trời đã tối sầm, bởi vì không có bật đèn nên khi cô mở mắt ra, chỉ có thể nhìn đến một mảnh xám xịt, càng miễn đến cánh tay cùng gương mặt đã tê dại từ lâu.

Cô giật giật, ngồi dậy.

Xương rồng kêu lên đầu tiên: “Anh Anh!”

Tô Anh ngây thơ: “... Hửm?”

“Ai da, cuối cùng chị cũng tỉnh, em còn tưởng rằng chị muốn ngủ tới khi thiên hoàng địa lão[1] luôn chứ, lo muốn chết!” Xương rồng lại nhai oán giận.

[1] thiên hoàng địa lão: dùng để chỉ khoảng thời gian lâu dài đằng đằng

Hoa nhài thực sẵn sóc mà nói: “Anh Anh mệt mỏi, cần nghỉ ngơi mà.”

Cây mắc cỡ: “Đúng vậy!”

“Nhưng ngủ như vậy không an toàn...”

“Không phải người rất lợi hại sao? Ta tin tưởng người!”

... Đó là nó đồ người mà người cũng tin?

Tô Anh nghe chúng nó đầu vô mồm, cảm giác buồn ngủ dần dần biến mất, đứng dậy đi bật đèn. Cô nhìn đồng hồ, thế mà 8 giờ rồi. Có điều ngủ một giấc dậy, cô không mỏi mệt như trước nữa, tinh thần tốt hơn rất nhiều.

Nghe đến ngày mai là thứ ba, còn cách sinh nhật Khương Triết một ngày, cô lẽ có nên chuẩn bị một lễ vật đặc biệt.

Mà những tên bịt mặt kia có thể chọn đúng thời điểm Khương Triết không ở đây để tới đập cửa hàng, chắc hẳn là có chuẩn bị, hơn nữa còn phải quen biết mấy người Khương Triết. Những người đó biết Khương Triết không ở đây, cô xem như không nơi nương tựa, chỉ có thể mặc người xấu xé.

Nghe đến đây, cô cong môi, lạnh lùng cười một chút.

Ôm thủy tiên vào phòng, nghe nó lại bắt đầu đồng dạng hùng hồn biểu đạt lòng biết ơn, Tô Anh bắt đầu chậm chậm cánh hoa màu trắng xinh xắn của nó, “Còn nói nữa, lỗi tại chị sắp đóng kén rồi.”

Thủy tiên vui vẻ: “Ai da, đó là tại em quá cảm động mà!”

Tô Anh khẽ cười: “Cảm động cái gì mà cảm động. Chỉ là việc nhỏ, không có chị em cũng sẽ từ từ khòe lại thôi, cũng đừng lo lắng quá.”

Thủy tiên: “Anh Anh thật tốt!”

Tô Anh nghĩ, kỳ thật cô chẳng xem là tốt bụng, cô rất ích kỷ, rất nhiều lúc vấn đề đầu tiên cô nghĩ đến chính là đối phương có giá trị lợi dụng hay không...

Buổi tối, Tô Anh rửa mặt xong, nằm ở trên giường gọi cho Khương Triết.

Lần này vậy mà thật ngoài ý muốn, mới chỉ chờ lát anh liền bắt máy. Cô kỳ quái: “A? Em còn tưởng rằng anh lại đang bận, chỉ là tùy tiện gọi thôi.”

Khương Triết cười khẽ, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Tô Anh hỏi anh: “Ngày mai khi nào anh về?”

Khương Triết: “Chắc là buổi chiều, sao thế?”

“Khi anh về có thể ghé qua đây không, em có cái này muốn đưa anh.”

Giọng của cô gái mềm mại êm ái, là bộ dáng vừa chờ mong lại khẩn trương.

Khương Triết cong môi: “Được.”

Tô Anh cười lên, cô nhẹ nhàng thờ ra: “Chuyện của anh đều xử lý tốt chứ? Mấy người Thành Phong cũng ở cùng anh phải không?” Đến khi Khương Triết nói ừ, cô then thùng ai nha hai tiếng: “Ngày hôm qua thật mất mặt, em không muốn gặp bọn họ! Khẳng định là Thành Phong lại muốn cười nhạo em!”

Giọng Khương Triết có một chút ý cười, nói: “Không sợ, cậu ta không dám.”

“Vậy anh phải giúp em đó.”

“Ừ.”

“Bên đó anh chơi vui không?”

Khương Triết nhường mày, chơi vui? Cũng tạm coi là như vậy.

Tô Anh nghĩ tới cái gì, lại vội nói: “A Triết, anh nói xem, tiệm hoa tươi của em có phải là phong thủy không tốt lắm hay không, hôm nay lại có một vị khách tới nhưng lại muốn mua hoa hồng trắng, mà căn bản là trong tiệm em lại không có!”

Có rất nhiều thời điểm cô đều như vậy, nghĩ đến cái gì nói cái đó, không bỏ không bển, đều là một chút chuyện sẫu lo vẩn vơ của con gái.

Anh nói: “Không sao, mở chơi thôi.”

Tô Anh rầu rĩ đáp: “Được rồi... Nhưng cô gái kia thật xinh đẹp, bộ dáng mặc đồ tây cũng rất bánh! Vừa nhìn liền cảm giác cô ấy rất lợi hại, là một nữ cường nhân, chắc em không thể nào mà lợi hại được cô ấy!”

Khương Triết nhàu mày, ánh mắt thâm thúy, thanh âm lại vẫn trầm thấp ảm áp dễ nghe như ban đầu: “Bé hoa nhài của anh đã rất lợi hại, không cần so với người khác.”

Tô Anh cười khanh khách lên, phảng phất như mọi tru sẫu đều tan đi: “Đúng rồi, cô ấy còn nói với em, ý nghĩa của hoa hồng trắng là ‘em đủ để xứng đôi với anh’, ý nghĩa ha?”

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Cường chế di dòi

Edit: heka

Beta: Thụy An

Em đủ để xứng đôi với anh.

Tề Duyệt.

Chàng trai áo đen quần đen đứng trong đêm tối, phảng phất như đang hòa vào làm một với bóng đêm, chỉ có một đôi mắt sáng thâm thúy như thấy rõ tất cả là mang theo lạnh lẽo.

"A!"

Giọng một cô gái đột nhiên vang lên, anh hơi hơi nghiêng đầu.

"Thật xin lỗi, tôi không biết nơi này có người. Không quấy rầy anh chứ?" Cô cực kì ngưng ngừng mà cười cười, gãi gãi cái mũi, cả người đều thoát lên vẻ hoạt bát, đáng yêu, nghịch ngợm, tò mò hỏi anh: "Sao anh lại một mình ở chỗ này, có phải cũng thấy bên trong quá ồn ào giống tôi không?"

Khương Triết xoay người, bình tĩnh liếc nhìn cô gái kia một cái.

Cô gái khoanh hai tay, nghiêng đầu nhìn thẳng anh, cực kì dạn dĩ: "Anh rất đẹp nha, còn đẹp hơn anh Diễn của tôi."

Khương Triết đang muốn trực tiếp tránh đi, bỗng nhiên khựng lại: "Tường Diễn?"

"Đúng rồi, anh là bạn của anh họ tôi à?"

Khương Triết cười một tiếng, giọng lạnh lùng: "Tường Diễn có em họ khi nào vậy?"

Cô gái nhấp nhấp môi, có chút khó sở: "Anh không tin tôi nói sao? Tôi thật sự là em họ của anh Tường Diễn, bằng không tôi có thể đổi chất!"

Khương Triết nhàn nhạt, khẽ trào phúng: "Nhưng tôi nghe nói, ngay cả mẹ mà Tường Diễn còn không nhận, cơ?"

Cô gái kinh ngạc trừng to mắt, vẻ tổn thương nhìn anh không nói gì: "..."

Sắc mặt Khương Triết cực kỳ lãnh đạm, ấn đường hơi nhíu, là không có kiên nhẫn.

"Tứ ca, anh ở đây làm gì?" Lâm Thành Phong cực cộc chạy tới, thấy vẻ thiếu nữ vẻ mặt âm ức, anh lập tức cười: "Ái da em gái à, em làm sao vậy hả?"

Cô gái khó sở nói: "Vị tiên sinh này không tin tôi là em họ của Tường Diễn, nhưng tôi là thật mà!"

Lâm Thành Phong sờ sờ cằm, nói: "Cũng không thể trách người ta không tin, rốt cuộc trước đây khi Tường Diễn bị lao yêu bà kia đuổi ra khỏi nhà, các người không một ai giúp anh ấy, sợ anh ấy liên lụy, ngại anh ấy ăn thêm phần cơm. Đúng rồi, nghe nói lao yêu bà kia không có gánh nặng gì, liền lập tức gả cho một đại phú hào có tiền? Hiện tại hẳn là sống rất tốt ha?"

Anh cười tủm tỉm, nói đến mức khiến cho mặt cô nàng kia vừa đỏ vừa trắng, anh thì như chẳng hề nhìn ra tới, lại nói: "Ký quái, đây là tiệc của Tường Diễn, các người cũng tới? Chẳng lẽ là tới xin lỗi sám hối! Vậy là không tề, không tề, không tề, không việc thiện nào hơn là biết sai chịu sửa!"

Thậm chí còn chăm chọc hơn nữa!

Cô gái kia không chịu nổi vũ nhục, mắt rưng rưng chạy đi!

Lâm Thành Phong bật cười, cái loại gì không biết, cứ như bướm bướm vờn quanh, nhìn chăm chăm Tứ ca, giả bộ như tiểu bạch hoa[1], lại chà đạp bằng Anh Anh!

[1] tiểu bạch hoa: chỉ người con gái thanh thuần, mềm yếu

Anh cười nói với Khương Triết: "Thế nào, sức chiến đấu của em không tề ha!"

Khương Triết nhìn anh, lắc lắc đầu, tránh ra.

Lâm Thành Phong gần, mẹ nó, lắc đầu cái gì, có ý tứ gì hả?

Anh đuổi theo.

Triệu Vũ thấy Khương Triết và Lâm Thành Phong trở về cùng nhau, không khỏi hỏi: "Các cậu đi đâu đấy? Bây giờ không thấy đâu."

Lâm Thành Phong nói: "Không có gì, chỉ là giúp người nào đó đuổi đi một đóa hoa đào [2] mà thôi, người nào đó còn không biết cảm kích!"

[2]chỉ người theo đuổi

Triệu Vũ cười ha ha, dưng ngón tay cái.

Khuong Triết lạnh lùng liếc Lâm Thành Phong một cái, nói thẳng: "Lão Nhị, đi tìm hai người tin được, theo dõi Tề Duyệt."

Triệu Vũ nghi hoặc: "Theo dõi Tề Duyệt? Cô ta làm cái gì?"

"Cô ta đi tìm Tô Anh." Khuong Triết lạnh lùng: "Tuy rằng không làm gì, nhưng khó bảo toàn về sau sẽ không làm gì."

Tề Duyệt thẳng tính lại lớn mật, cô ta muốn làm cái gì, thật đúng là khó nói.

Lâm Thành Phong lập tức lo lắng: "Không phải chứ! Cô ta đi tìm bé hoa nhài làm gì chứ?"

Triệu Vũ cười nói: "Cậu ngốc à, còn có thể làm gì? Nhìn một chút xem có gái mà Khuong Tứ thích là cái dạng gì chứ sao." Lại nói tiếp: "Được rồi, tôi lập tức sai người theo dõi Tề Duyệt, xem cô ta có thể làm gì!"

Lâm Thành Phong nói: "Không phải là cô ta muốn thương tổn bé hoa nhài đấy chứ? Tề Duyệt này thật phiền, Tứ ca đã cự tuyệt cô ta mấy lần rồi, sao không tự hiểu mà từ bỏ nhỉ? Cứ vẫn luôn dây dưa không dứt." Nếu cô ta thật sự dám thương tổn né hoa nhài, anh khẳng định sẽ không tha cho cô ta!

"Khó nói lắm. Phụ nữ mà, một khi điên cuồng lên, rất khó nói." Triệu Vũ không khỏi nhớ tới Phán Phán, bởi vì chuyện Phán Phán còn liên lụy khiến Tô Anh bị thương. "Vậy bên phía Tô Anh có cần tìm vài người nhìn không?"

Suy tư một lát, Khuong Triết gật đầu.

Lâm Thành Phong cũng có chút lo lắng cho Tô Anh, rốt cuộc anh biết Tề Duyệt là khá lợi hại, huống chi lão gia tử Khuong gia rất thích Tề Duyệt, nếu cô ta thật sự đối phó bé hoa nhài, vậy khẳng định bé hoa nhài sẽ thảm rồi!

Có điều ngày mai là quay về thành phố C rồi, chút thời gian này hẳn là không có việc gì.

Mấy người phụ nữ, tranh giành tình cảm, lục đục với nhau, thật sự quá phiền.

--

Tiệc rượu kết thúc, đoàn người lại đi Bách Nhạc Môn. Tường Diễn làm chủ nhà nên đến tận giờ phút này mới có thời gian đề nghị xuống tán gẫu cùng mấy người Khuong Triết.

Bởi vì đã lâu không gặp, giờ phút này lại cũng chỉ có mấy người bọn họ, nói chuyện cũng không có cớ kỵ gì.

Đào Nhiên nói: "Nghe nói ba cậu sắp không trụ được nữa?"

Giờ phút này Tường Diễn đã coi áo vest trang trọng dành cho buổi tiệc ra, chiếc áo sơ mi trắng được anh tháo nút tới ngực. Anh nửa nằm, một tay cầm ly rượu, cười lạnh: "Ừ, đã cứu qua vài lần."

Tường Diễn là con trai út của Tường Nguyên, vào năm tám tuổi mới được đưa về Tường gia. Phía trên anh còn có bốn anh trai, mỗi một người đều rất nỗ lực để có được gia sản của Tường gia. Nói đến Bách Nhạc Môn này, Tường Nguyên tạm thời giao cho Tường Diễn xử lý đã đưa tới rất nhiều bất mãn, trong tối ngoài sáng tính kế này nọ, ngay cả bất cóc cũng đã trả qua vài lần.

Bọn Khuong Triết đến đây, cũng coi như là một loại thái độ.

Triệu Vũ nói: "Ba cậu cũng rất lợi hại."

Là rất lợi hại, khi còn trẻ cũng là một nhân vật oai phong, giúp Tường gia phát dương quang đại [3] cho tới vị trí hôm nay, chỉ tiếc lại rất xằng bậy ở phương diện tình ái, quá đa tình và phong lưu. Mấy anh em của Tường Diễn, không một ai là cùng một mẹ sinh ra. Cũng bởi vì cái tật này mà làm hao mòn thân thể, đến khi tuổi lớn liền kiên trì không nổi nữa.

[3] phát dương quang đại: thành ngữ có ý nghĩa cơ bản là tạo nên danh tiếng riêng và phát triển nó

Khuong Triết hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất: "Cần chúng tôi làm gì?"

Tường Diễn muốn cả Tường gia.

Thảo luận chuyện nghiêm túc như vậy, Lâm Thành Phong không quá lãnh nghệ, anh nghe một hồi cảm thấy lưng bùng và nhắm chán, nhịn không được móc di động ra nhắn tin với Tô Anh.

"Vừa rồi anh đây lại giúp em cưỡng chế đi dời một hồ ly tinh đấy!"

Tô Anh còn chưa ngủ, cô đang chuẩn bị quà cho Khuong Triết, nhưng không có đi ra ngoài chọn lựa kỹ càng đồ quý trọng gì, mà là lấy một cái khăn vuông màu trắng, dùng chỉ màu đen, thêu ở góc phải một chữ "Triết" cùng một đóa hoa nhài.

Khuong Triết không thiếu gì, muốn so quý trọng thì cô chẳng thể tìm được thứ gì. Đã như thế, không bằng tìm lối tắt, vừa lúc biểu lộ một chút tâm ý.

Khi đọc được tin nhắn, cô thoáng nhường mày, đáp: "Ài á?"

"Một cô nàng không thể hiểu nổi, bộ dạng tươi trẻ, nhưng là thấy người sang bắt quàng làm họ, thấy ngoại hình Khuong Tứ đẹp lại có tiền nên liền muốn nịnh bợ!"

"A Triết nói như thế nào? Không phải nên là anh ấy đuổi đi á?"

"A, bé hoa nhài ghen nha!"

"... Không có."

"Ha ha ha ha ha!"

"Anh thật phiền nha."

"Ha ha ha, đúng là em ghen tị rồi! Đừng lo lắng, anh đều có thể cưỡng chế đi dời giùm em!"

"....."

Tô Anh lắc đầu, buông di động, không muốn nói thêm gì với Lâm Thành Phong. Kỳ thật cô cũng biết, dù Lâm Thành Phong không nói, cô cũng biết Khuong Triết đi để đồ sẽ không thanh tịnh, giống như Lâm Thành Phong nói vậy, anh có tiền lại đẹp mã, làm sao lại không có người muốn tiếp cận đây?

Lâm Thành Phong lại nhắn thêm hai tin nữa, hi hi ha ha không đứng đắn.

Tô Anh không thèm phản ứng, tuy nhiên cô có chút hăm mộ Lâm Thành Phong vô tâm vô phể. Vô tâm vô phể cũng rất tốt, bất luận làm cái gì cũng đều là vui sướng.

Cô không phản ứng. Lâm Thành Phong có chút thấp thỏm, lo lắng Tô Anh sinh hờn dỗi nên anh mặt ủ mày ê ngồi vô đầu bút tai, khiến cho mấy người Khuong Triết đều nhìn về phía anh.

Đào Nhiên giật lấy di động của Lâm Thành Phong: "Tôi thấy cậu ngồi rúc ở đó ôm cái thứ này làm quý gì, kéo cậu tới để cậu ngồi đây chơi một mình sao?"

Ngón tay Đào Nhiên kéo lên xuống hai đường trên màn hình, anh đột nhiên nở nụ cười, khen đặc biệt chân thành: "Tiểu Lâm Tứ à, cậu thật sự, đặc biệt biết tìm chuyện!"

Lâm Thành Phong muốn cướp lại điện thoại, Đào Nhiên đã nhắc tay, ném cho Triệu Vũ. Triệu Vũ vừa xem qua, cũng mỉm cười.

Tường Diễn nghi hoặc không thôi: "Chuyện gì vậy?"

Triệu Vũ ném điện thoại cho Khuong Triết, Khuong Triết nhường mấy khó hiểu, lại thấy Lâm Thành Phong đảo mắt không ngừng, liền khẳng định là cậu ta lại gây nên cái chuyện gì rồi.

Đợi đến sau khi anh xem qua di động thì rất là đau đầu.

Đào Nhiên nói: "Nếu đối người khác làm, khẳng định là phải bị đánh chết."

Triệu Vũ nói: "Cũng chỉ có bé hoa nhài ngây ngốc mới có thể để cho cậu lừa lừa, chọc chọc như vậy."

Tường Diễn tò mò: "Bé hoa nhài là ai?"

Đào Nhiên nhún nhún vai: "Còn có thể là ai? Có bạn gái bé nhỏ của Khương Tử đó, bình thường gấu rất kĩ, rất khó thấy mặt."

Khương Triết nói: "Cố ấy còn nhỏ." Anh động ngón tay vào cái, cuối cùng mới ném đi động lại cho Lâm Thành Phong, nhàn nhạt nói: "Đừng gây chuyện."

Lâm Thành Phong ôm đi động, vừa thấy tin nhắn đã bị xóa sạch, lập tức ảm ức: "Oh!"

Chỉ trách anh không cẩn thận, bị bắt quả tang!

- -

Sáng sớm hôm sau, Tô Anh dậy sớm đi xem lão ngô đồng. Thoạt nhìn lão đã tốt hơn rất nhiều, nhìn thấy Tô Anh thì hỏi cô: "Thân thể cô không có việc gì chứ?" Còn biết lo lắng cho cô.

Tô Anh cười cười lắc đầu, sau khi truyền tâm của thực vật cho lão, lại bón chút phân hóa học: "Hấp thu nhiều hơn chút dinh dưỡng kiểu vậy, có thể nhanh khỏe hơn một chút chứ?"

"Ừ."

Nếu bón phân quá thường xuyên cho thực vật ngược lại không tốt, chỉ là lão có tâm của thực vật, thêm chút phân hóa học sẽ cho hiệu quả tốt hơn.

Tô Anh nói: "Ngày mai tôi lại đến truyền thêm lần nữa, sau đó chắc sẽ ổn, chỉ cần chính ông tự tu dưỡng nữa thôi. Mà cái chỗ bị đánh cháy đen này phải làm sao bây giờ?"

Ngô đồng nói: "Không sao cả, tôi sẽ mọc lại mầm non."

Tô Anh vỗ về thân cây, nhấp môi nói: "Hy vọng ông nhanh khỏe."

Không ở thêm, Tô Anh trở về tiệm hoa tươi, tiếp tục thuê khăn.

Cô lại không hề biết, giờ phút này có người đã báo nhút cừ nhút động của cô cho Triệu Vũ nghe.

"Ngốc như vậy, bón phân cho cái cây bị sét đánh chết?"

(如意: Như Ý: Chuyện là hôm nay mình còn không nhớ là đã up truyện cho các nàng chưa nữa. Người ta nuôi cả vàng một con đủ chết, mình nuôi hai con luôn mới ghê!!!)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Hai kẻ khả nghi

Edit: Chiêu Chiêu

Beta: Lan Lan

Cấp dưới báo lại, nói gần đây tiệm hoa của Tô Anh chưa xuất hiện nhân vật khả nghi, tiện thể nói luôn chuyện sáng sớm hôm sau, Tô Anh đi bón phân cho cây ngô đồng bị sét đánh.

Triệu Vũ nghe xong sững sốt một hồi lâu, lập tức bật cười, nói có ấy ngốc đúng thật không sai. Đi bón phân cho cây ngô đồng bị đánh chết? Đây là lần đầu tiên anh nghe nói, hơn nữa, đó là cây ven đường không có liên hệ chút nào với cô. Lẽ nào, bởi vì có tiệm hoa nên cô tình cảm đặc biệt với thực vật?

Không nói gì, lại cảm thấy buồn cười.

Anh lại nói những lời này cho Khương Triết, đương nhiên, lại rước lấy một trận cười, cảm thấy cô gái này ngốc mà cũng thật đáng yêu.

Khi trận cười đã qua, Tường Diễn hỏi: "Bây giờ đi?"

Khương Triết gật đầu: "Ngày mai trong nhà có việc, cần phải trở về."

Tường Diễn không tiện ở lâu, mà anh bên này nhiều việc, không tiện rời đi, huống chi, lúc nào, lão gia tử cũng có thể đi. Đang tại chức, anh không cách nào có thể rời khỏi đó. Mấy người Khương Triết đều hiểu, không cần phải nhắc tới.

Tường Diễn nói: "Vậy được, để lát nữa tôi đưa các cậu đến sân bay. Ngày khác các cậu trở lại, nhất định phải chơi thật thỏa thích!"

Nhưng mà bọn họ chẳng ai nghĩ tới, trên đường đến sân bay lại có thể xảy ra bất trắc!

- -

Hôm nay là thứ ba, Tô Anh nhìn thời gian tính toán, từ hôm nay trở đi sẽ không liên lạc được với Khương Triết, nhóm người tới phá tiệm cũng tới.

Chỉ là không biết có thể vì hiệu ứng bướm bướm của mình mà có chuyện sai lệch hay không? Hơn nữa, cô rất hoài nghi, nhóm người kiếp trước đến đập tiệm hoa của cô - tỷ lệ rất lớn là có quan hệ với Tề Duyệt.

Tề Duyệt – cô gái này thật lợi hại, ngoài trừ gia thế và thủ đoạn của cô ta, bản lĩnh đồ đồ Khương lão gia tử cũng là hạng nhất. Vì thế, sau khi Tô Anh gả cho Khương Triết, cô ta cũng có thể tùy ý ra vào Khương gia, cho nên, bọn họ đều hiểu Tề Duyệt có tâm tư với Khương Triết.

Lời dèm pha của Tề Duyệt còn khiến cô u sầu hồi lâu, đúng vậy, cô không có tài năng, cũng không có gia thế, có thể giúp gì cho Khương Triết? Không thêm phiền phức là tốt rồi. Bởi vậy, mỗi lần nhìn thấy Tề Duyệt, Tô Anh đều sẽ cảm thấy tự ti và ảm ức, nên cô càng cố gắng học làm thế nào mới có thể trở thành người vợ tốt của Khương Triết. Cô không muốn để bản thân trở thành người dốt nát, có hy vọng mình có thể làm cho người nhà Khương Triết hài lòng.

Thật là ngu xuẩn, cô không hề biết, khi Khương Triết mặc cho tất cả mọi người phản đối mà muốn kết hôn với cô, đã sớm dẫn đến bất mãn, bất kể cô làm cái gì thì cũng không cách nào làm cho người ta vui vẻ.

Lại càng không biết, cho dù cô làm tốt, bởi vì xuất thân, cô cũng không có cách nào làm bọn họ hài lòng.

"A!". Mũi kim đâm vào lòng bàn tay, Tô Anh lập tức phục hồi lại tinh thần, các bông hoa xung quanh lo lắng hỏi cô làm sao vậy?

"Không có việc gì, không cẩn thận bị đâm một cái."

Bé hoa nhài: "Chị cẩn thận một chút!"

Cây xương rồng cũng nói với cô: "Mũi kim này thật nguy hiểm!"

Âm thanh xa xa từ cây thủy tiên ở cửa truyền đến: "Anh Anh thật thích Khương Triết, thật dụng tâm chuẩn bị lễ vật. Nhưng mà phải cẩn thận."

Tô Anh khẽ cười lại: "Các em chó khăn trương, thù thù làm sao mà không bị thương? Không có việc gì, một chút liền tốt."

Đến mức chuyện tâm, đây là sự thật, Tô Anh đặc biệt có ý định chuẩn bị quà sinh nhật cho Khương Triết, cô vô cùng hi vọng tấm khăn tay này được đưa đến tay Khương Triết.

Cô cảm lấy kim lần nữa, tiếp tục thù thù.

"Tô Anh."

Âm thanh xa xói của lão ngô đồng từ ngoài cửa sổ truyền tới, động tác của Tô Anh ngừng lại, ngừng đầu:

"Lão ngô đồng?"

"Lá tôi."

"Có chuyện gì sao?"

"Tôi phát hiện ở cửa tiệm có người theo dõi cô."

Tô Anh sững sốt, cô không nhúc nhích, nhưng hơi nghiêng nghiêng người vào trong, rồi mới nói: “Ông nói là có người theo dõi tôi sao? Ở đâu?”

Thật ra, tối hôm qua, hai người đàn ông mặc áo đen đứng ở cửa kia đã tới rồi, lão ngô đồng không suy nghĩ nhiều, cũng không quan tâm quá mức. Ai ngờ, sáng sớm hôm nay, bọn họ lại đi sau Tô Anh một khoảng cách, Tô Anh trở về, họ cũng đi theo, Tô Anh ở trong tiệm, bọn họ ở trên xe chờ.

Nếu còn tưởng là trùng hợp, vậy thì sống vài chục năm coi như uống phở, hưởng chi ở chỗ này lâu ngày, đây là lần đầu tiên lão gặp hai người kia.

Lão ngô đồng nói ra những chuyện mình thấy, mấy lần cần dặn Tô Anh cẩn thận, còn nói: “Cô có đắc tội với người nào không? Nếu không phải thì...”

Tô Anh nói: “Tôi cũng không biết nữa, mỗi ngày tôi chỉ coi chừng tiệm hoa, thỉnh thoảng hẹn hò với bạn trai, có thể đắc tội được ai chứ?”.

Nói đến đây, cô không khỏi nghĩ ngợi đáp: “Chẳng lẽ là vì bạn trai của tôi có rất nhiều tiền, nên bọn họ muốn bắt cóc tôi? Dùng tôi để uy hiếp bạn trai tôi, lấy tiền chuộc?”.

Câu nói này thành công làm cho những bông hoa trước cửa tiệm xù lông: “Bắt cóc? Báo cảnh sát, báo cảnh sát, mau đi nói cho chú cảnh sát!”.

Tô Anh lắc đầu: “Không được, những người đó tuy khá nghỉ, nhưng rốt cuộc lại không làm gì, bọn họ có thể thả chết không nhận.”

Bé hoa nhài lo lắng: “Vậy phải làm sao bây giờ?”.

Cây xương rồng nói: “Hay là nên báo cảnh sát, chú cảnh sát có thể làm bọn họ sợ mà chạy!”.

Tô Anh bắt đắc dĩ “Lần này chạy, nếu còn có lần sau thì sẽ thế nào?”.

Không xoay chuyển được đầu óc của đám hoa, ngay cả Lão ngô đồng cũng vô cùng lo lắng.

Tô Anh suy tư chốc lát, nói rằng: “Ngô đồng, có thể phiền ông giúp tôi chú ý xung quanh đây có nhân vật khả nghi nào xuất hiện được không? Nếu như bọn họ thực sự tới, tôi được ông báo tin trước, cũng sẽ không thua thiệt.”

Đối với thỉnh cầu của Tô Anh, đương nhiên ngô đồng lập tức đáp ứng, bắt đầu chú ý hai người mặc quần áo đen kia.

Tô Anh nói: “Ngô đồng, không chỉ hai người kia, còn nữa, những người khá nghỉ đi xung quanh đây không chỉ có hai.”

“Được, tôi biết.”

“Cảm ơn.”

Lão ngô đồng quả nhiên đi quan tâm những tình huống xung quanh đây.

Cửa hàng hoa tươi như muốn nổ tung, đám hoa đều rất khẩn trương, thật sự sợ bất cứ lúc nào sẽ có người xông vào trong tiệm, cướp Tô Anh đi!

Nhưng chúng nó có thể làm gì? Muốn đi chuyển còn phải dựa vào sự giúp đỡ của Tô Anh, nếu như quả thật có người đến, chỉ có thể bó tay. Nghĩ vậy, liền cảm thấy vừa lo lắng, vừa khổ sở, vừa u ám

Tô Anh lại phải tốn một phen ăn u ùi đám hoa, cuối cùng nói: “Các em suy nghĩ nhiều quá, xem các em này, cánh hoa rơi nhiều hơn rồi, không đẹp chút nào.”

Cây xương rồng râm rì: “Nếu như em có thể uy mãnh như trong thực vật đại chiến cương thi [1] thì tốt rồi! Bất luận hai người hay ba người tới em cũng không sợ!”

[1] Thực vật đại chiến cương thi game Plant vs. Zombie =>))

Bé hoa nhài suy nghĩ thật lâu, nói: “Anh Anh, nếu không thì trong nhà chúng ta trồng thêm chút đậu Hà Lan đi?”

Tô Anh: “...”

Đám hoa bắt đầu thương lượng làm sao để đối phó với phần tử xấu, Tô Anh bắt đắc dĩ, chỉ có thể mặc cho chúng nó bán bạc.

Cô sở sớ sờ cằm, đoán rằng, nếu như hai người áo đen tới lúc đêm qua, vậy bọn họ rất có thể là người của Khương Triết, nếu vậy ngược lại không cần lo lắng. Nhưng mà Khương Triết lại có thể bởi vì một câu đề cập của cô liền phái người tới, nói rõ quá nhiên, Tề Duyệt là người không đơn giản.

(如意:Như Ý: Chuyện là những bạn biết trước kết truyện hay là biết trước tình tiết của truyện. Mấy bạn làm ơn đừng spoil mất hay hic hic:<)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Tai nạn

Edit: Mẫn Mẫn (부산)

Beta: heka

Vào lúc chiếc xe tải cao mười ba mét chồm đầy hàng hóa dựng vào bên cạnh, tài xế đã bẽ tay lái để né tránh một cách vô cùng có kinh nghiệm, nhưng đồng thời, khi tài xế lựa chọn nhường đường, phía sau và phía trước chiếc xe đều đã [1] đều bị đâm vào, thân xe đen nhánh đầy nặng, cuối cùng phải phanh gấp — trái phải bị tấn công ở cự ly gần, ngay cả con đường phía trước cũng bị chặn mất.

[1] xe vật dã - 越野 xe loại xe thể thao SUV, là loại xe chuyên dùng có khả năng vượt nhiều địa hình, có nội thất rộng rãi cho 5 - 7 người kể cả hành lý.

Khương Triết nhìn qua cửa kính xe, đối phương đều đeo khẩu trang và kính râm.

“Cẩn thận!”

Bọn họ đều có chuẩn bị rồi mới tới!

Khương Triết đi chung xe với Tưởng Diển, hai người đều là thân kinh bách chiến [2], hiện tại trên mặt không có kinh hoảng hay thất thố, ngược lại là vô cùng tức giận!

[2] Thân kinh bách chiến: 身經百戰: Thân trải qua trăm trận đánh.

Tưởng Diển lạnh giọng nói: “Được lắm, thế mà lại dám hạ sát chiêu!”

Tổ tiên của Tưởng già sống trong giới hắc đạo, tuy rằng từ hai đời trước trở đi đã bắt đầu tẩy trắng, quay trở về làm ăn lương thiện, đáng hoàng, nhưng mà dù vậy thì vẫn còn đầy dứa không ít, đối với những chuyện như này cũng không lấy làm lạ, đã là đen, dù cho có tẩy trắng thì đấy vẫn là đen.

Tưởng Diển quay sang phía Khương Triết: “Đề cậu bị liên lụy rồi.”

Khương Triết: “Có thể ra tay ngay trên đường đi tới sân bay, chắc chắn đã biết tôi với cậu đi cùng nhau, có lẽ là tôi liên lụy tới cậu.”

Hai người nhìn nhau, cả hai đều cười lạnh.

Dưới sự tấn công của hai bên, mồ hôi của tài xế liên tục chảy xuống: “Tướng tổng! Làm sao bây giờ, chúng ta không tránh được!”

Tưởng Diển nói: “Bên phải, đừng sang bên phải!”

Chiếc xe vận tải lớn kia đã băng qua bên này, chiếm hơn nửa đường cho xe chạy.

Triệu Vũ và Lâm Thành Phong đi đằng sau Tưởng Diển và Khương Triết, nói giận mắng lên: “Mẹ nó, đám này bị điên rồi à?!”

Khi bọn họ muốn vượt lên, lại có một chiếc xe vật dã màu đen nữa tới, kéo dài thời gian, nhưng không hạ sát tâm.

Tài xế chưa từng trải qua tình huống như thế này, trong lúc nhất thời làm sai liên tục, bị đúng đến nỗi suýt nữa là lật xe. Lâm Thành Phong bị dọa tới ngệt cả mặt ra, Triệu Vũ nhanh chóng đứng lên, nói với tài xế: “Đề tôi lái, anh sang ghế phụ đi!”

Tài xế run run rẩy rẩy: “Không, không được đâu...”

Triệu Vũ: “Nhanh lên! Còn đồng dài nữa, hôm nay anh mà không chết trên xe, sau này đảng nào cũng sẽ chết trong tay tôi!”

Đúng là y hết thổ phỉ!

“...”

Tài xế run như cây sậy bò sang ghế phụ, tay chân Triệu Vũ nhanh nhẹn, chớp mắt đã ngồi lên vị trí điều khiển, anh nắm chặt tay lái, tình thế tức khắc xoay chuyển! Lại nhớ khi xưa anh cũng từng là một tên điên cuồng đua xe đầy chí.

Gan của anh vừa lớn lại vừa hung mãnh, cùng với phong cách nhưng bộ vừa nảy của tài xế là hoàn toàn như hai thái cực, làm cho Lâm Thành Phong đang ngồi ở hàng ghế sau bị xóc nảy đến nổi suýt nôn, không nhận được nói: “Nhị ca, anh kiểm chế chút đi!” Anh cũng không muốn chết trong tay người nhà đâu.

Trước tình thế cấp bách, Khương Triết và Tường Diễn bị hai bên tấn công ở cự ly gần, vài lần đụng vào xe vận tải, chấn động đến nỗi sỏi cát thỉnh thoảng sẽ rơi xuống. Cuối cùng chiếc xe vận tải kia cũng tìm được thời cơ, đầu thay đổi phương hướng, muốn cưỡng chế khiến cho Khương Triết và Tường Diễn phải bỏ mạng!

Triệu Vũ không hề do dự, bứt ra khỏi chiếc xe việt dã đen kìa rồi nhả ga, đuổi theo!

Cùng lúc đó, xe của Đào Nhiên cũng tới.

Rầm—

Xe vận tải bị lật nghiêng, đất bụi mù mịt, chiếc xe màu đen bị vùi lấp hơn phân nửa, người gây tai nạn đã bỏ xe chạy trốn.

Theo sau là đám bảo vệ khoan thai tới muộn.

--

Cuối cùng Tô Anh cũng thêu xong, cắt kim đi, cô cầm khăn tay nhìn một lúc lâu.

Tuy rằng không tính xảo và xinh đẹp như những người thợ chuyên nghiệp nhưng vẫn coi là nhìn được, Tô Anh cắt hết đồ vào trong một chiếc hộp nhỏ, trên hộp còn có định bằng một chiếc nơ bướm.

“Anh Anh, chị chưa tặng em món quà nào xinh xắn như vậy đâu.” Xương rồng ghen tị.

Tô Anh cười: “Vây những chậu hoa xinh đẹp kia đều là giả sao?”

“... Thế thì chị cũng phải thất một cái nơ bướm trên cái chậu của em! À không, tốt nhất là thất trên người em nè!”

Tô Anh: “... Trông xấu lắm”

“Đẹp mà!”

“Cái đó... thôi được rồi.”

Thật là kỳ quái, Tô Anh dùng những sợi ruy băng màu xanh lam còn dư lại để thất một cái nơ bướm trên người xương rồng, thoát nhìn thật hết sức kì quái, nhưng nó thì vô cùng đặc ý, ngắm đầu uốn ngực, cây mắc cỡ còn nói nó xấu muốn chết, làm cho Tô Anh rất buồn cười.

Hoa thủy tiên ở cửa kêu lên: “Anh Anh, có khách đến, là một người đàn ông!”

Hiện tại đám hoa ở tiệm hoa tươi đều có chút nhạy cảm với những người khách là nam, trong chớp mắt, đám hoa đã trở nên sôi nổi: “Có phải là người xấu không ta?”

Dáng vẻ tươi cười của Tô Anh bỗng thu lại vài phần: “Lão ngô đồng không nói gì, chắc là không phải đâu.”

... Lúc này tất cả mới yên tâm

Tô Anh nhìn về phía cửa, quả nhiên, rèm cửa kéo ra, xuất hiện thân ảnh của một người đàn ông.

“Ly tiên sinh?” Cô vô cùng kinh ngạc, sao Lý Thế Kiệt có thể tìm được nhà cô mà tới?

Lý Thế Kiệt: “Tô Anh, đã lâu không gặp.”

Nói là đã lâu, nhưng mà thật ra cũng chỉ mới qua mấy ngày mà thôi. Đáng tiếc trong mấy ngày nay, cô thể thấy trong ánh mắt của anh đều là cô đơn và khổ sở, dường như sự tự tin của anh bị đã kích rất nặng.

Tô Anh mỉm cười: “Anh tới mua hoa à? Nhưng mà tiệm của tôi chỉ có bồn hoa, anh xem xem có cần gì không?”

Lý Thế Kiệt thuận tiện liếc mắt nhìn xung quanh, tiệm hoa tươi này đúng là rất đẹp, cho dù là trang sức hay là bồn hoa, thậm chí từ bông hoa còn e ấp chưa chịu nở tới bông hoa đã nở rộ rực rỡ đều xinh đẹp vô cùng, đương nhiên người cũng rất xinh đẹp, những lúc Tô Anh cười lộ lên luôn làm cho anh có cảm giác muốn thân cận.

Đúng vậy...

“Tô Anh, hôm nay tôi đến tìm cô không phải là để mua hoa, mà là có việc muốn nhờ cô.”

Tô Anh kinh ngạc hỏi: “Anh muốn nhờ tôi chuyện gì? Chỉ sợ tôi không thể giúp được gì cho anh.”

“Không, nhất định là cô có thể!” Đến bây giờ Lý Thế Kiệt vẫn không quên được cảnh tượng người con trai thanh quý tuấn mỹ ôm lấy cô gái của mình trong vòng tay, đầy mắt ẩn chứa sự khinh miệt nồng đậm làm cho họ có cảm giác như người kia đang đứng trên cao nhìn xuống, dù có tức giận cũng không thể phản kích! Uy phong như vậy, chỉ một câu nói cũng có thể khiến họ thần bại danh liệt.

Tô Anh khó hiểu nhìn Lý Thế Kiệt.

Lý Thế Kiệt tiếp tục nói, giọng nói rất mất mát: “Bạn của tôi, tất cả đều thất nghiệp.”

Tô Anh bầy ra vẻ mặt vô tội: “Thất nghiệp thì có thể tìm công việc khác mà. Anh muốn tôi tìm việc cho họ hả? Chuyện này tôi không làm được, không giúp được anh.”

Lý Thế Kiệt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tô Anh, hỏi: “Cô không biết Khương Triết là ai ư?”.

“Hả?”

“Là anh ta, nếu như anh ta không dùng một chút thủ đoạn hèn hạ, tôi và bạn tôi cũng sẽ không bị sa thải!”

Tô Anh nói: “Thật ra... đối phó với các anh, anh ấy cũng không cần dùng đến thủ đoạn gì.” Dù sao cũng chỉ là một vấn đề bé con con, sao phải phiền phức như thế? Bây giờ chỉ sợ Khương Triết cũng đã quên luôn khuôn mặt của Lý Thế Kiệt và đám bạn của anh ta rồi, cho dù bọn họ có đứng trước mặt anh ấy thì cũng chưa chắc anh ấy có thể nhận ra.

“Cò...”

“Tôi biết Khương Triết rất lợi hại, nếu như anh ấy nhất định phải làm cái gì đó để đối phó với các anh, thế thì đó cũng chỉ là một chuyện rất đơn giản mà thôi.”

Lý Thế Kiệt bực mình, chịu nhục tới đây vậy mà đều vô ích, thấy khuôn mặt xinh đẹp của Tô Anh, anh không nhận được mà có chút tức giận: “Anh ta thật quá đáng, sao lại có thể ý thế hiếp người như thế chứ?”.

Tô Anh mỉm cười, bắt đầu đi nói: “Lúc trước không phải là các anh cũng ý phe mình nhiều người, ép tôi chấp nhận ‘ý tốt’ của anh đấy ư?”

Về mặt Lý Thế Kiệt đau khổ, cố gắng giải thích: “Đây là tôi quan tâm cô thôi mà!”

“Nhưng mà tôi với anh cũng đâu có quen biết nhau đâu!”

“...”

Tô Anh nói: “Tôn Tử Lệ là một cô gái tốt, anh phải quý trọng cô ấy, tôi tin hai người có thể trở thành một đôi trời sinh, tình yêu của hai người sẽ được người người ngưỡng mộ, trở thành một trong những mối krong duyên hạnh phúc nhất.”

Lý Thế Kiệt: “Tôi với Tú Lệ chỉ là bạn.”

Giọng nói của Tô Anh lần nữa cất lên: “Nếu không còn chuyện gì cần nói, vậy Lý tiên sinh, bây giờ anh có thể về rồi.”

“Từ từ.” Cuối cùng Lý Thế Kiệt bất đắc dĩ phải mở miệng: “Tô Anh, tôi là người có lỗi, nếu có thể xin cô hãy nói vài câu với Khương Triết, nói anh ta đừng liên lụy tới bạn tôi.”

Tô Anh trầm mặc một lát, thờ dãi: “Khi đó anh và Mạnh tiên sinh cưỡng ép muốn đưa tôi về nhà, tôi đã từ chối rất nhiều lần, nói tôi đã có bạn trai rồi, không cần phiền phức như vậy, nhưng các anh vẫn kiên trì như cũ, còn nói tôi không biết tốt xấu, không biết cảm kích. Lúc ấy tôi thật sự rất sợ hãi... Chỉ là dù sao chuyện cũng đã qua, tôi cũng không phải người xấu thủ dai, được rồi, chút nữa tôi sẽ nói với Khương Triết. Chỉ là anh ấy có nghe tôi hay không thì tôi cũng không chắc chắn, tôi hiểu anh ấy, chẳng qua là anh ấy lo tôi bị ám ức.”

Sắc mặt của Lý Thế Kiệt lúc xanh lúc đỏ, vô cùng khó coi, sau khi nói qua loa vài câu thì đã vội chạy trốn chết.

Tô Anh cười xấu xa một tiếng, coi này, thật ra Lý Thế Kiệt không phải không biết, cũng không phải không hiểu, mà chỉ là có thói quen giả vờ vô tội mà thôi.

Đúng lúc này, giọng nói của Lão ngô đồng chợt truyền tới: “Tô Anh, lại có vài người kỳ quái đến đây.”

Tô Anh không cười nữa, hỏi: “Mấy người đó ở đâu? Vài người? Là đi chung với hai người lúc trước sao?”

Lão ngô đồng nói: “Mấy người đó ở cửa tiệm bánh bao bên kia đường cái. Chắc không phải đi chung, nhóm người thứ nhất và nhóm người thứ hai cũng không nói chuyện hay tỏ vẻ quen biết với nhau.”

Tô Anh thoáng suy tư, rất hiển nhiên, nhóm người kia hẳn là nhóm người muốn động thủ.

Bây giờ mấy người đó chờ ở bên ngoài, là muốn động thủ luôn?

Cô nhớ tới kiếp trước, thời gian là ban đêm. Khi đó trời tối, đường phố vắng tanh, cô chuẩn bị đóng cửa tiệm, mấy người đàn ông kia chợt lao ra, mọi thứ trở nên hỗn loạn, bọn họ cầm dao găm và gậy gộc trong tay. Đó chính là ký ức đáng sợ nhất của cô.

Tô Anh ôm chậu thủy tiên ở cửa vào trong phòng, thấy trước cửa tiệm bánh bao đối diện có một chiếc xe taxi đỗ lại. Cửa sổ xe màu đen, không thể nhìn thấy bên trong.

Tô Anh hỏi: “Trên xe của bọn họ có thứ gì không?”

Lão ngô đồng nói: “Tôi không nhìn thấy.”

Tô Anh trở lại trong tiệm, gọi điện thoại cho Khương Triết, quả nhiên không bắt máy, suy nghĩ một chút, cuối cùng mới quyết định nhắn cho anh: Trăng đã lên rồi, anh còn chưa về T_T

Sau đó, cô lại gọi điện thoại cho trợ lý Diêu, trợ lý Diêu cũng không bắt nghe: “Tô tiểu thư?”

Tô Anh ngưng ngưng nói: “Trợ lý Diêu, anh có bận gì không? Có thời gian không? Tôi có chuyện cần anh giúp.”

Trợ lý Diêu đã sớm nghe Khương Triết nói, Tô Anh có việc tìm anh giúp đương nhiên là không thể chối từ, anh lập tức hỏi: “Không bận không bận, có thời gian, Tô tiểu thư có chuyện gì cần tôi giúp?”

Tô Anh nói: “Là sinh nhật của A Triết, không phải ngày mai là sinh nhật của anh ấy sao? Tôi muốn cho anh ấy một bất ngờ lớn.”

“Cô muốn đi mua quà?”

“Không phải, tôi đã chuẩn bị quà rồi. Tôi biết tối ngày mai ở nhà của A Triết có một party mừng sinh nhật, thời gian của anh ấy không nhiều lắm, tôi muốn trang trí linh tinh một chút trong nhà mình, buổi trưa hoặc buổi chiều gì đó, chắc không tốn nhiều thời gian của A Triết đâu đúng không? Chỉ là có nhiều việc quá, tôi sợ mình tôi lo không hết, cần anh tôi giúp một chút.”

Trợ lý Diêu nghĩ, nếu Tô Anh thực sự chuẩn bị bất ngờ lớn gì đó, Khương Triết ghé qua nhà cô một chút cũng không phải là không thể, hơn nữa bây giờ Khương Triết rất yêu thương Tô Anh, lúc đi công tác đều nói muốn quan tâm giúp đỡ Tô Anh, anh không nói hai lời, lập tức đồng ý.

Tô Anh cười: “Cảm ơn.”

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Âm sát

Edit: Su Thái phi

Beta: 如意 Như Ý

Bệnh viện, rất nhiều người mặc đồ đen nghịt đứng dãy hàng lang. Lầu trên lầu dưới, ngay cả cổng lớn cũng có ít hoặc nhiều người đứng, vây quanh bệnh viện chặt như nêm cối. Ngẫu nhiên có người bệnh đi đường, cũng vội vội vàng vàng mà qua, vì bị chặn trường kia làm sợ tới mức không dám ở lâu.

Khương Triết và Tường Diễn xử lý miệng vết thương, hai người đều thanh tĩnh. Trên người cũng không có vết thương trí mạng, hầu hết vết thương nằm ở chỗ cánh tay và trên người. Bởi vì tác động nặng nề mà có vài vết thương. Tường Diễn nghiêm trọng hơn, không biết cái trán của anh đụng phải chỗ nào, mà giờ phút này bị khâu đến bảy mũi, vì vết máu chảy ra nên trông rất dữ tợn!

Lúc này cả hai người đều cúi áo, lộ ra cánh tay và cơ bắp rắn chắc, tùy ý để bác sĩ xử lý miệng vết thương, đến lông mày cũng không nhúc nhích một chút.

Tường Diễn cười ha ha nói: “May mắn ông đây sớm có chuẩn bị, bằng không có mấy ngàn vạn bông hoa trắng [1]!”

[1] Ý nói trong đám tang dùng bông hoa trắng.

Bọn họ đang ngồi trên chiếc xe hơi màu đen đã qua cái tạo đặc biệt, thể cho nên mới chịu nổi cái đá trút xuống. Nếu không, chỉ sợ hiện giờ đã bị mất mạng, trở thành bánh bao nhân thịt.

Sắc mặt Khương Triết lạnh lùng, hỏi: “Có thể đoán được là ai làm không?”.

Tường Diễn đáp: “Có thể làm được tới bước này, theo tôi cũng chỉ mấy vị đại ca kia thôi.”

Triệu Vũ nói: “Không phải ông nội nhà anh vẫn còn sao? Sao lại để cho mấy con chó điên cắn người? Ông nội vừa đi, chỉ sợ sẽ lật trời!”.

Đào Nhiên nhích mũi: “Lá gan của bọn họ cũng thật lớn, biết Khương Triết ở trên xe mà còn dám ra tay? Chỉ sợ cũng không thể thiếu quan hệ với những người bên thành phố C kia đâu, hiển nhiên là muốn nhất tiễn song điêu!”.

Lâm Thành Phong tức giận: “Những người này, vô pháp vô thiên, bắt tất cả bọn họ ngồi tù hết đi!”

Giống gia đình Tường Diễn, gia đình Khương gia cũng không phải người một nhà tương thân tương ái gì. Chỉ sợ lúc này có người liên thủ, cùng đối phó hai người bọn họ.

Đúng lúc vào lúc này, có người tiến vào nói: “Chúng tôi không đuổi kịp, bọn họ đã sớm chuẩn bị, xuống đường cao tốc đã có người tiếp ứng. Bọn họ chạy trốn từ con đường nhỏ ở phía dưới, người của chúng ta đến chậm một bước.”

Cho dù kế hoạch thành công hoặc thất bại, tóm lại những người đó muốn hoàn toàn thoát thân, tự trốn ra ngoài.

Đây không phải một tin tức tốt.

Tường Diễn trầm tư một lúc lâu, đáp: “Truyền tin tức ra đi, nói những kế hoạch hành trình và công tác của tôi đều hủy bỏ, có việc xuất ngoại một chuyến, tạm thời không ở trong nước.”

Khương Triết nhượng mày: “Già bệnh sao?”.

Tường Diễn khẽ cười: “Còn không phải là muốn tôi chết sao, vậy tôi chết cho bọn họ xem, thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ, tôi chính là người tốt, là loại người hữu cầu tất ứng!”. Lại hỏi Khương Triết: “Cậu thì sao?”.

Khương Triết mỉm môi, cười khê: “Cậu nhìn tôi giống người xấu sao?”.

Hai người nhìn nhau cười, mỗi người đều có mưu tính!

Bốn người Khương Triết và Triệu Vũ, Đào Nhiên, Lâm Thành Phong chạy suốt đêm chạy về thành phố C. Lúc này, bọn họ không đến sân bay, mà đi bằng đường cao tốc, chuẩn bị lẹ tẻ trở về.

Bốn người leo lên một chiếc xe việt dã, Tướng Diễn là nhà đại tư bản chuyên sưu tầm xe, đây là một chiếc xe vô cùng mạnh mẽ to lớn trông rất ngầu.

Lâm Thành Phong nhìn thấy nước miếng chảy ròng, nói thẳng ý kiến chạy xe đến thành phố C là của anh! Anh cũng muốn lái xe, chẳng qua bị Triệu Vũ lên ngồi nên anh ta phải chui ra phía sau: “Tùy tiện đâm vài cái đá chịu không nổi, nếu gặp chuyện như vậy lần nữa. Không phải cậu đại trong quân luôn sao?”

“..... Vừa rồi đó là tùy tiện đâm vài cái sao? Đó là cố ý đâm mấy cái!” Anh phản bác nói: “Trái tim em đã muốn văng ra ngoài, anh xem trên người em còn bị đâm vào này!”

Đấy cũng không phải nói khoa trương, trên người anh thật sự có mấy vết thương. Sau lại lo lắng cho hai người Khương Triết và Tướng Diễn bị đá vụn dè chết, liều mạng cứu giúp, bản tay cũng bị thương, một đại nam nhân thiếu chút nữa khóc nhè.

Chẳng qua Khương Triết và Tướng Diễn không phải người bình thường. Tài xế đã bị hôn mê bất tỉnh, hai người bọn họ dưới tình huống đó không những duy trì thanh tỉnh, mà còn có thể bình tĩnh thương lượng bắt đầu tìm đường lui, thật sự là bội phục sắt đá.

Trong xe rất tối, Triệu Vũ đang lái xe, cũng không ai nói lời nào.

Lâm Thành Phong dựa vào trên cửa xe, liều mạng suy nghĩ là do ai động tay? Người Khương gia và người nhà Tướng gia liên thủ, kẻ muốn diệt trừ bọn họ mà nói, thứ nhất phải là người có sức cạnh tranh, có hai đối thủ..... Nhưng anh suy nghĩ nát óc, cũng không nghĩ ra là ai, bởi vì người nào cũng rất khả nghi.

“Nếu đi Trình biết chuyện hôm nay, chắc chắn sẽ bị dọa điên mất!” Lâm Thành Phong nói.

Trong bóng tối, Khương Triết lạnh lùng mở miệng: “Cho nên quân tốt cái miệng cậu lại.”

“Vậy chú Khương thì sao?”

“Tôi sẽ cho người báo.”

“À...”

Anh rầu rĩ đáp ứng, biết quan hệ hai cha con nhà này cũng không tốt lắm, dường như nghĩ tới cái gì, anh lại hỏi: “Vậy Tô Anh thì sao? Cũng không thể nói ă?”

Giọng điệu Khương Triết vẫn lạnh nhạt như cũ, không hề pháp phồng: “Cố ấy không cần biết chuyện này.”

Lâm Thành Phong nhún vai, không nói thì không nói, dù sao chuyện này cũng thật sự rất dọa người, mưu sát? Chuyện đây cũng không thể để cho người thành thật như bé hoa nhài tiếp xúc, thật sự không thích hợp nói cho cô biết.

Ai ngờ đang nghĩ ngợi tới chuyện này, anh lại nhận được tin nhắn của Tô Anh gửi tới: “Các anh đã trở về rồi sao?”.

Anh trả lời: “Chưa, đang ở trên đường.”

Tô Anh: “Khó trách, A Triết nói buổi chiều trở về, kết quả tối rồi cũng không thấy, hại em đợi cả buổi, có việc gì trì hoãn sao?”

Lâm Thành Phong lại không biết trả lời sao, chỉ có thể đối đãi tãi: “Chà chà chà, mới vậy thôi đã nhớ A Triết của nhà em rồi, không thẹn thùng!”.

Tô Anh: “Nói vậy, em muốn chuẩn bị vài thứ ặng cho A Triết! Đến sinh nhật anh ấy, em chỉ muốn biểu hiện chút thôi.”

Lâm Thành Phong hỏi: “Là cái gì? Mau nói mau nói!”

Tô Anh: “Anh giúp em giữ bí mật, em sẽ nói cho anh.”

“Yên tâm, anh nhất định sẽ giữ bí mật!”

Lâm Thành Phong nhin không được trêu ghẹo, vừa nghe nói là có bí mật liền tràn đầy hứng thú, vô cùng muốn biết, cho dù thế nào cũng muốn biết!

Chẳng qua lúc này Tô Anh không vội trả lời tin nhắn của anh, mà phải chờ một lúc sau, gửi tới một video cầu xin. Anh nhìn Khương Triết đang nhắm mắt trầm tư, cùng với Triệu Vũ đang an tĩnh lái xe, còn Đào Nhiên chỉ sợ đã ngủ rồi.

Anh lặng lẽ mang tai nghe Bluetooth lên, ánh sáng chuyển sang tối nhất và nhận kết nối.

“Ten ten ten tèn! Nhìn xem!” Giọng một cô gái vang lên tràn đầy sức sống cùng tinh thần phấn chấn, nụ cười sáng lạng như mặt trời ấm áp, khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ, tết hai bím tóc xoắn xuống gương mặt đáng yêu.

Cô vươn tay cầm gậy selfie, điều chỉnh ống kính.

Anh chỉ nhìn thấy toàn một màu xanh.

“Ồi...” Anh đánh chữ: “Đây là cái gì?”.

“Kính ngạc chưa!”

Nơ con bướm và đai lùa màu xanh, cái hộp màu trắng, cùng ánh đèn đặc biệt tạo không khí. Lâm Thành Phong có thể nhìn ra địa điểm Tô Anh quay là ở trong cửa hàng hoa nhỏ nhỏ kia của cô, rõ ràng rất chật chội, giờ phút này thoạt nhìn lại vô cùng ấm áp.

... Vì sao muốn lấy màu xanh là chủ đề, Khương Triết thích nhất chính là màu đen mà!

Tô Anh bên kia màn ảnh nói: “Em tìm anh là muốn anh tham khảo giúpnem một chút. Anh và A Triết ở bên nhau lâu như vậy, chắc chắn biết thứ anh ấy yêu thích, đúng không?”

Lâm Thành Phong gõ vào: “Anh chỉ biết một chút thôi.”

Vì thế vài giây sau, anh thấy được hai cái bánh kem, anh nghe Tô Anh nói: “Cái này trông phải ngập tràn tình yêu một chút, cho nên em làm một vòng hoa hồng, ở giữa viết chữ lớn, viết tên em và A Triết, đẹp không? Còn có cái này, em làm dựa theo sự yêu thích của A Triết, cho nên em vẽ một chiếc xe giống như đúc chiếc xe của anh ấy! Anh nói cái nào tốt hơn?”

Lâm Thành Phong không nhin được cười: “Xe đi!”

Trên bánh kem màu trắng vẽ một cái xe hơi màu đen, bên cạnh còn có một hình người nhỏ.

Tô Anh nghĩ nghĩ: “Xe? Vậy được rồi!” Một bên lẩm bẩm: “Những sở thích của con trai các anh thật lạ lùng... Sở nển của em chỉ có mười tám cây, còn tuổi của anh ấy là hai mươi chín phải không? Cắm hai mươi chín cây nến để anh ấy có thể nhớ rõ thì ra mình đã già như vậy rồi!”.

Lâm Thành Phong nghiêm trang: “Mười bảy!”.

“...A?”

“Tin anh đi, chắc chắn anh ấy sẽ thích!”.

“..... Nếu dám gạt em, em sẽ đánh chết anh!”.

“Yên tâm đi, tuyệt đối không sai được!”.

Hai người tham khảo xong, những thứ Tô Anh rồi rầm nửa ngày cuối cùng cũng quyết định, cô nhẹ nhàng thở ra: “Đại công cáo thành!”.

Lâm Thành Phong đã không nín được cười, cười chảy cả nước mắt.

Tô Anh hỏi: “Đúng rồi, khi nào các anh đến?”.

Lâm Thành Phong vẫn còn trầm mê trong cái video, lại không chú ý tình huống xung quanh mình, vừa thấy, thì ra đã tới đường cao tốc, bèn lập tức nói hiện tại vào thành phố C.

“Nhiều nhất nửa giờ nữa.” Nói xong một lúc sau, Lâm Thành Phong trầm mặc trong chốc lát, anh hơi không xác định được Khương Triết có thể đi gặp Tô Anh hay không.

Tô Anh lại rất vui vẻ, đáng vẻ cười tùm tùm làm tâm tình của anh cũng tốt lên không ít: “Em chuẩn bị quà gì cho Khương Tử thế?”.

Tô Anh có chút thẹn thùng: “Cái này không cho anh xem!”.

“Đừng mà, anh giúp em tham khảo, em không sợ Khương Tử không thích à?”

Tô Anh rất nghiêm túc suy nghĩ, vẫn lắc đầu như cũ, nhưng thật ra lại lờ lững quạ ra cho anh nhìn, điệu bộ vui sướng đơn thuần, thật giống như một con chim nhỏ vui sướng bay lượn trên trời vô ưu vô lo.

“Anh Anh, em...”

Dường như trong một phút kia, anh lập tức ngăn cả người!

—— Không tốt rồi! Lúc cao hứng, đã quên không thể nói chuyện!

Động tác anh cứng đờ, tròn mắt xoay mấy vòng, một lúc sau, phát hiện ra trong xe không ai nói chuyện, giống như không ai chú ý tới anh? Anh nhẹ nhàng thở ra, thật là, thiếu chút nữa trái tim muốn rớt ra ngoài!

Ai ngờ ——

Phía trước có một bàn tay duỗi tới, giống như không cho phép anh cự tuyệt để anh ta lấy đi động đi.

Khương Triết: “Cậu lại đang làm cái gì?”.

Giọng nói anh ta lạnh nhạt, lại có một chút bất đắc dĩ.

Lâm Thành Phong: “Không...”

Triệu Vũ ở phía trước cười nói: “Lúc trước nhìn cậu một mình trốn chỗ đó lự lự, thì ra là đang nói chuyện với bé hoa nhài à hả?”

Đào Nhiên nói: “Đúng vậy, vẫn luôn run rẩy không ngừng, tôi còn tưởng rằng cậu ta đang phát điên rồi!”

Triệu Vũ nói: “Còn nghĩ rằng mình che dấu rất khá.”

Lâm Thành Phong: “... QAAQ”

Anh Anh à, thật sự không phải anh bán đứng em!

Di động tới trong tay Khương Triết, anh tương tin nhắn giống lần trước, Lâm Thành Phong miệng rộng nhiều chuyện lại kể chuyện hôm nay cho Tô Anh. Anh không thích như vậy, ai ngờ, thì ra là video.

Tác giả có lời muốn nói: Hai chương ~~ trưa hôm nay ngủ, thiếu chút nữa ngủ quên, quá mệt nhọc _(͡ಠ ͜ʖ ͡ಠ)_

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Bị hành hung

Edit: nguyenkilm2603

Beta: KhanhVan

Tô Anh mặc một chiếc váy dài màu trắng, hai bím tóc rũ trước ngực, gương mặt hồng nhuận tươi cười, tính tể buộc cái nơ trên một cái hộp nhỏ, miệng lẩm bầm, không biết là đang nói cái gì.

Khương Triết duỗi tay, chuẩn xác lấy tay nghe từ trên lỗ lại Lâm Thành Phong xuống. Lâm Thành Phong xoa xoa lỗ tai, tất nhiên là không dám có ý kiến.

Khương Triết nghe thấy Tô Anh đang nói: "Quả của em, khẳng định A Triết sẽ thích."

Lại nhìn thấy khung cảnh phía sau Tô Anh, cũng hiểu được hai người đang mờ ám cái gì, anh không nghĩ tới Tô Anh sẽ vì anh mà chuẩn bị thứ gì đó, đúng là đứa nhỏ, những thứ chuẩn bị đều mang tính trẻ con.

Triệu Vũ nhìn người ngồi phía sau, hỏi: "Sao lại im lặng rồi?" Lại hỏi Lâm Thành Phong: "Cậu cùng bé hoa nhài đang làm gì?" Như đang chất vấn đứa nhỏ bướng bỉnh trong nhà.

Lâm Thành Phong nhìn Khương Triết, xem thường phun ra mấy chữ: "Cậu đi mà hỏi anh Triết."

Đào Nhiên thúc giục: "Đừng thừa nước đục thả câu, mau nói"

Lâm Thành Phong bâu mồm: "Anh Anh kêu em phải giữ bí mật"

"Giữ bí mật?" Triệu Vũ cười lạnh, "Bị người ta bắt tại trận còn nói giữ bí mật cái gì?"

Lâm Thành Phong: "....."

Cũng đúng ha, di động cũng bị Khương Triết lấy đi rồi, đương sự đã biết, vậy giữ bí mật hay không cũng có còn quan trọng gì đâu. Vì thế, Lâm Thành Phong cũng không tiếp tục từ chối: "Không phải sắp tới sinh nhật của Tử ca sao, Anh Anh chuẩn bị bất ngờ nhỏ cho anh ấy."

Đào Nhiên nhướn mày: "Vậy bé hoa nhài tìm cậu làm gì?"

Lâm Thành Phong tất nhiên sẽ không nói ra chuyện mình bày kế giúp Tô Anh: "Em với Anh Anh là bạn tốt, kể cho em nghe có gì không được sao?"

Triệu Vũ hừ một tiếng: "Giỏi, cậu giỏi lắm"

"Đó là tất nhiên." Lâm Thành Phong không chút khách khí nhận lời khen của Triệu Vũ, quay đầu trộm nhìn vào điện thoại, cẩn thận nói: "Tử ca, anh xem Anh Anh dùng nhiều công sức như vậy, anh có thể xem như không biết hay không? Nếu không có ấy sẽ rất thất vọng."

Giọng Đào Nhiên đang xem kịch vui vang lên: "Hay là cậu sợ bé hoa nhài biết cậu để lộ chuyện, tức giận mà tuyệt giao với cậu?"

Lâm Thành Phong nói: "Nói vậy, Anh Anh là người keo kiệt như vậy sao?!"

Triệu Vũ nói: "Cái này khó nói lắm"

"....." Lâm Thành Phong yên lặng nhìn về phía Khương Triết, ý xin tha quá rõ ràng. "Bé hoa nhài kì công làm cho anh vui vẻ, anh nữ đề cô ấy thất vọng sao?"

Giỏi, còn biết chốt đúng chỗ.

Khương Triết nhìn nhìn Lâm Thành Phong, thật cảm thấy cậu ta chính là điển hình cho loại người ba ngày không đánh liền leo lên nóc nhà lật ngói!

Kì thật anh cũng không định làm gì, bé hoa nhài tí mị chuẩn bị, anh tạm thời xem như không biết cũng không có gì: "Lão nhì, đến tiệm hoa tươi của Tô Anh một chuyến đi."

Triệu Vũ còn chưa nói chuyện, Đào Nhiên huyýt sáo: "'Ai da, quả nhiên mỹ nhân mặt mũi lớn."

Bọn họ định không để lộ hành tung, đến buổi tiệc ngày mai mới lộ diện, hiện giờ đi một chuyến đến tiệm hoa tươi cũng không sao, vì dù gì xung quanh cũng đã có người canh chừng.

Trong màn ảnh Tô Anh lại nhai nói một đồng, rất cuộc phát hiện không đúng. "..... Thành Phong, sao cậu không nói gì hết vậy?" Đầu dây không có đáp lại, làm Tô Anh cho rằng Lâm Thành Phong có phải nghe đến ngủ rồi hay không? Như vậy không được!"

Khương Triết đưa điện thoại cho Lâm Thành Phong, "Nói cậu tắt máy."

Đào Nhiên lập tức duỗi cổ tới: "Đừng tắt đừng tắt, tôi còn muốn nghe hai bạn tốt sẽ nói cái gì?"

Lâm Thành Phong lập tức rống lên: "Cút đi!"

Đến thời vào tay Lâm Thành Phong, lại xấu hổ đi lấy tai nghe còn đang trong trong tay Khương Triết, chỉ có thể đánh chữ: Chúng tôi sắp đến rồi, tắt máy trước đi?

Khương Triết nghe giọng nói rõ ràng truyền đến từ tai nghe: "Sắp tới? Nhanh như vậy, làm sao bây giờ, tôi có chút khẩn trương. Nếu A Triết không thích thì tôi thật sự muốn đánh người."

Khương Triết khẽ nhếch môi

Lâm Thành Phong xem trong video thấy Tô Anh hoảng loạn đến xoay quanh liền biết cô đang sốt ruột, không nhịn được muốn cười: "Đừng khẩn trương, không có việc gì."

Tô Anh nói: "Câu đương nhiên không có việc gì, người khẩn trương là tôi. Ấy, từ từ, hình như có người tới."

Tô Anh đặt điện thoại lên một giàn hoa, camera hướng tới phía cửa, cô đi ra ngoài: "Quý khách muốn mua hoa sao? Thật xin lỗi, cửa hàng của chúng tôi đã đóng cửa rồi."

Lâm Thành Phong không nghe thấy Tô Anh đang nói gì, chỉ là thấy cô có việc đi ra ngoài, liền chống cằm chờ một chút, ai ngờ chớp mắt một cái, trong màn ảnh thấy Tô Anh bị người ta đẩy ngã xuống đất.

Lại dám động thủ?

Lâm Thành Phong lập tức kinh hoàng: "Không tốt, bé hoa nhài xảy ra chuyện!"

Lâm Thành Phong vừa nói ra, Khương Triết đã đoạt lấy di động, tai nghe đang ở trên tai anh, xảy ra chuyện gì tất nhiên anh nghe được rõ ràng.

"Lão nhị, kêu người của cậu mau đi tìm Tô Anh!"

Triệu Vũ không biết đã xảy ra chuyện gì, nghe lời của Lâm Thành Phong cùng thái độ của Khương Triết cũng biết không tốt, lập tức lấy di động ra gọi cho bên kia, chỉ là người anh gọi cũng không phải hai người canh chừng bên ngoài tiệm hoa, quá trình chuyển lời cũng tốn không ít thời gian.

Lâm Thành Phong vô cùng sốt ruột, đi đến bên cạnh Khương Triết, hình ảnh lặng im càng khiến cậu thêm nóng nảy, nhịn không được nhấn mở loa.

"Mua hoa? Có thấy chúng tôi giống đến mua hoa sao? Tiểu mỹ nhân, quả nhiên là vẻ ngoài xinh đẹp."

Bỗng tên đàn ông ăn mặc như lưu manh, trong tay cầm gậy sắt, nhịp nhịp vào lòng bàn tay, đi vòng vòng trong tiệm hoa, thấy thứ không vừa mắt liền đá, giàn hoa cùng chậu hoa hỗn độn đổ bẽ đầy trên đất.

Tô Anh đứng lên, bước đi lao đao, liên tục lui về phía sau, đến khi đụng vào giàn trồng hoa, lui không thể lui, trong video cũng chỉ thấy góc áo của cô.

"Các người là ai? Vì sao lại làm như vậy, làm như vậy là phạm pháp!" Giọng nói run rẩy, nhưng lại làm cho người ta kinh ngạc là sự kiên cường cùng dũng cảm của cô, không hề nhút nhát chút nào.

"Chúng tôi là ai, cô không cần biết. Chúng tôi cũng là lấy tiền của người ta làm việc cho người ta mà thôi, bắt đầu đi!"

"Mỹ nữ xinh đẹp như vậy, nếu như ngoan ngoãn chiều tụi này, tụi này sẽ tha cho."

"Ha ha! Đừng sợ, tụi này cũng không phải người xấu."

Cùng với cười đậm, là một trận âm thanh gõ bùm bùm

Sắc mặt Khương Triết lạnh băng như hàn đàm vạn năm, hai tròng mắt điểm tinh trở nên sắc bén, bàn tay cầm di động bóp chặt hẳn lên những khớp xương, nói lên rằng anh đang tức giận.

Lâm Thành Phong đen mặt: "Con mẹ nó, tôi muốn thiên cả đám người này!"

Triệu Vũ tức giận nắm lấy cần số, đạp chân ga, vượt qua hai cái đèn đỏ: "Sao còn chưa tới? Đám người đó làm cái gì vậy?"

Sắc mặt Đào Nhiên cũng không tốt lắm: "Những người này là ai sai tới?"

Giọng nói Khương Triết lạnh băng: "Lập tức sẽ biết."

--

Tô Anh: "Các người không sợ tôi báo cảnh sát sao?"

"Báo cảnh sát? Ha ha ha!". Một tên đàn ông mặt nhỏ cười ha ha, lấy cùn sắt chọc lên mặt Tô Anh: "Có gọi thì báo cảnh sát đi, để xem bọn chúng làm được gì."

Tô Anh nghiêng đầu tránh thoát: "Người nọ là có tiền hay là có thế?"

"....." Vẻ tươi cười trên mặt gã cứng đờ, đồng bọn quát báo anh ta im miệng: "Cậm miệng! Nói bừa cái gì?"

"Đại ca!"

Gã hung tợn nhìn Tô Anh, hậm hực ngậm miệng.

Tô Anh nói: "Tôi cũng có thể cho các người tiền, gấp đôi, chỉ cần các người lập tức rời đi."

Tên đại ca nói: "Tiểu nha đầu có chút bản lĩnh, biết tìm kẻ hở trong lời nói của tui tao, tui này tuy là lấy tiền làm việc, nhưng đạo nghĩa nên có vẫn phải có, chỉ có thể xin lỗi!"

Gã đá chân lên bàn tròn, bánh kem Tô Anh tự tay làm cũng theo đó rớt xuống đất.

"Bánh kem của tôi!"

Tô Anh thấy thế, nhịn không được tiến lên hai bước, gã đàn ông mặt nhỏ vì vừa rồi mà ghi hận trong lòng thấy vậy, dùng cùn sắt đập một cái vào lưng cô, Tô Anh đau đến cả người mềm nhũn, lại lần nữa ngã xuống đất.

Cô không chịu thua, cắn môi vịn giàn hoa đứng lên, hai tròng mắt sáng ngời, không hề sợ hãi mà trừng mắt nhìn gã.

Đôi mắt của cô rất đẹp, dù là ở trường hợp nào.

Gã đàn ông mặt nhỏ nói con háo sắc, lại thấy mình bị xem thường, chuẩn bị đánh thêm một gậy. Lúc này một người từ trong phòng đi ra, trên người mặc tạp dề, tay cầm nôi: "Các người dừng tay, tôi đã báo cảnh sát, họ rất nhanh sẽ đến đây."

Trong tiệm đột nhiên yên tĩnh.

Tên đại ca cười lạnh một tiếng, ném cùn sắt qua, vừa thấy chính là muốn đánh chết người, ba tên khác thấy thế cũng đồng loạt nhào lên. May mắn trợ lý Diệu đã từng học thuật phòng thân, miễn cưỡng cũng có thể đỡ được vài đòn, nhưng mà hai tay khó đỡ bốn tay, không tránh khỏi bị thương.

Đúng lúc này, trong tiệm đột nhiên lại xuất hiện ba người áo đen.

Trợ lý Diệu kinh hãi, không xong rồi!

Anh ta vốn đang ở phòng bếp trên lầu làm bò bít tết, nếu không phải muốn hỏi Tô Anh cần bao nhiêu phần ăn, chỉ sợ cũng không biết dưới lầu xảy ra chuyện gì. Ai biết vừa xuống liền thấy cửa hàng bán hoa vốn dĩ xinh đẹp lại trở nên hỗn độn, lại thấy Tô Anh cũng bị thương không nhẹ.

Bây giờ lại tới thêm mấy tên, thật sự sẽ phải chết ở chỗ này.

Ngoài dự đoán chính là, đám người vừa tới thấy tình huống trong tiệm, cả giận nói: "Bắt lại hết, không được để tên nào trốn thoát." Bọn họ được lệnh bảo vệ Tô Anh, hiện giờ xảy ra chuyện ngay dưới mí mắt, cực kì tức giận.

Không phải đồng bọn?

Hai bên đánh nhau, trợ lý Diệu cẩn thận chạy đến bên cạnh Tô Anh: "Tổ tiểu thư, cô không sao chứ?"

Tô Anh lắc lắc đầu: "Không có việc gì."

Trợ lý Diệu nói: "Chúng ta đi ra ngoài trước đi!"

Tô Anh gật đầu: "Được."

Cô vừa nhấc chân, cả người liền đau đớn, tinh thần cũng hoảng hốt, cảm thấy trời đất quay cuồng, ngất xỉu.

Trợ lý Điều kinh hãi: "Tô tiểu thư!"

Hắn muốn đỡ, lại có một cánh tay khác ôm lấy Tô Anh đang ngã xuống. Người này mặc quần áo màu đen, cúi đầu, màu đen bao trùm đôi mắt, cả người lạnh băng, thiếu nữ váy trắng ngã vào lòng ngực của hắn.

Trợ lý Điều khiếp sợ, ấp úng nói: "Tổng, tổng tài..."

Tô Anh mơ mơ màng màng mở to mắt, cô tựa hồ rất mệt mỏi, "... A Triết?"

Khuong Triết từ một tiếng, bàn tay dày rộng khẽ vuốt má cô, thanh âm trầm thấp, "Anh tới rồi, đừng sợ."

"Ừm!" Cô nhấp môi cười, bộ dạng nhỏ nhỏ ngọt ngào: "Cái này, cho anh."

Khuong Triết hiếm thấy ngẩn ra một chút, nhấc mắt, thấy trong tay cô nắm chặt một cái hộp nhỏ.

"Sinh nhật vui vẻ!"

--

Khuong Triết bế ngang Tô Anh lên, cơ thể cô nhỏ nhắn, lúc này nằm trong lòng cực to lớn của anh lại càng trông có vẻ mảnh mai.

Đám người gây chuyện đã bị bắt, mặt mũi bầm dập bị người ta đập dưới chân, trước đó uy phong bao nhiêu, bây giờ chật vật bấy nhiêu.

Đặc biệt là đám người Lâm Thành Phong cùng Triệu Vũ, bọn họ xuống tay không chút lưu tình, một chân đạp xuống, có thể nghe được tiếng xương lệch khớp, còn chưa kịp kêu ra tiếng, đã có người dùng khăn nhét vào miệng.

Ra tay độc ác, thật sự khiến cho người ta sợ hãi.

Trợ lý Điều tuy rằng tức giận mình bị đánh, giờ phút này cũng nhận không được bị bộ dạng tàn nhẫn của Triệu Vũ dọa cho sợ tới phát run. Ác ma, nếu lọt lọt da người ra, người ra chính là ác ma.

Đào Nhiên nói: "Kiểm chế một chút, chừa lại cái mạng."

Lâm Thành Phong hừ một tiếng: "Nói, là ai sai tội mày tới?"

Tên đại ca đứng là giữ đạo nghĩa, tới giờ phút này cũng kiên quyết không mở miệng. Triệu Vũ lại đạp một cái. Khuong Triết nhẹ nhàng ôm Tô Anh, lên tiếng: "Thành thật khai ra, ai khai trước được thả!"

Gã đàn ông mắt nhỏ rất có nhãn lực, liếc một cái liền biết trong đám người này lời của Khuong Triết có trọng lượng nhất, lập tức bò đến bên chân Khuong Triết, liên tục xin tha: "Tôi không biết, tôi thật sự không biết. Là anh Phi, anh Phi nhận mỗi lần ăn này, tôi chỉ là đi theo kiểm chút đỉnh. Anh đi hỏi hắn, chỉ có hắn mới biết!"

Khuong Triết nhàu mày, một chân đá văng người ra, cũng không biết là lực quá lớn hay là cái gì, gã đàn ông mắt nhỏ ngã lăn ra mặt đất, nửa ngày không có phản ứng.

"Cái gì cũng không biết? Vậy giữ lại làm gì?!"

--

Tô Anh đã dần dần tỉnh táo lại, đầu óc mơ hồ lại thanh tỉnh, má cô dựa vào bả vai một người đàn ông, chúp mũi là mùi thuốc lá nhân nhạ, cô không nhìn đám người đó, lại nhận không được mà nhìn cửa hàng bán hoa của mình.

Thật là hỗn độn, không đẹp chút nào.

Cô mang xương rồng đến trên lầu, những cây yếu ớt thì mang xuống nhà kho phía sau, hoặc là đặt ở chỗ nào đó không dễ bị đụng chạm tới, còn lại đều là những cây có thể chịu đựng mà sống sót.

"Hoa của em..."

"Đây là những thứ duy nhất mà mẹ để lại..."

Trước đó bị người ta uy hiếp đánh chửi cũng không kêu một tiếng, lúc này lại đỏ viền mắt. "Sao bọn phải làm như vậy chứ? Em cũng đâu có quen biết họ?".

Tô Anh mờ mịt lại khó hiểu, khổ sở lại thương tâm.

Khuong Triết rũ mắt, nhìn gương mặt tái nhợt của cô, hốc mắt cô hồng hồng, cùng với đôi môi thiếu huyết sắc, trên môi còn có vài dấu răng vì khăn trương mà cắn vào.

Tô Anh nhận xuống không khóc, mũi cũng nghẹn đến mức đỏ bừng.

Khuong Triết vỗ vỗ đầu cô, "Ngoan, không có việc gì. Bọn chúng..." Anh ngược mắt, con ngươi không chút cảm tình nhìn bốn người trên mặt đất, ánh mắt như đang nhìn con kiến sắp chết: "Làm chuyện không nên làm, phải trả giá lớn."

Mấy người nằm trên đất khẽ run.

Khuong Triết cuối cùng nói: "Các cậu mau chóng làm cho bọn chúng khai ra."

Anh ôm Tô Anh, đi ra chiếc xe ở bên ngoài.

Lâm Thành Phong rất muốn đi nhìn xem Tô Anh thế nào, trời biết cậu thấy Tô Anh bị đánh trong video trái tim thiếu chút nữa ngừng đập. Hiện giờ lại thấy cô yếu ớt như vậy, càng lo lắng không thôi.

(Editor: Thế quái nào tôi có thể thấy cái team này giống F4 như vậy?)

Kể từ đó, xuống tay càng nặng. "Mẹ nó, bé hoa nhài là người tội mày có thể khi dễ sao?"

Đào Nhiên kéo Lâm Thành Phong: "Đừng nóng vội đánh người, để hắn khai ra lại đánh cũng không muộn."

Triệu Vũ nhìn Tô Anh bị ôm đi, thấy váy trắng của cô loang lổ vết bẩn, lại có vài vết máu.

Anh cảm thấy con giận ở đây lòng càng nặng, không biết từ đâu lấy ra một con dao.

Vài phút sau, ba người Triệu Vũ, Đào Nhiên, Lâm Thành Phong trở lại bên trong xe, âm thầm gật đầu với Khuong Triết.

Khuong Triết liền nói: "Đến bệnh viện."

Bàn tay anh vuốt dọc theo mái tóc dài của Tô Anh, cảm nhận được người trong ngực khẽ run, ánh mắt trở nên thâm trầm.

--

Nột đêm này, người của toàn phố đều bị oanh động.

Rất nhiều cảnh sát xuất động, bắt bọn cướp mang vũ khí đã thương người vào cục cảnh sát.

Nghe nói tiệm hoa tươi chỉ bị đập phá một chút, nhưng là chủ nhân cửa hàng lại bị thương nặng, suốt đêm cấp cứu ở bệnh viện.

Lưu Vận, Trần Thực Phân cùng lão Lưu ba người hoảng loạn chạy tới, chỉ thấy đầy đất hỗn độn, một trương giấy niêm phong, sớm đã người đi nhà trống.

"Người đâu? Người đâu! Tô Anh đâu? Chính là chủ cửa hàng này!" Trần Thực Phân gấp đến sắp khóc, kéo một cảnh sát đang xem kĩ hiện trường lại hỏi.

Cảnh sát nói: "Bạn trai của cô ấy đưa đi rồi, yên tâm, Tô tiểu thư rất an toàn."

Lưu Vận vội nói: "Cô ấy không có chuyện gì chứ? Bên ngoài nói cô ấy sắp chết." Đáng giận là cô gọi không ai bắt máy, lại không có cách liên hệ với Khuong Triết.

"Mọi người yên tâm, tạm thời không có trở ngại, Tô tiểu thư hiện tại đã an toàn, sẽ không có việc gì."

Đến khi cảnh sát luôn mãi bảo đảm, Lưu Vận cùng Trần Thực Phán bọn họ mới yên tâm, vốn định đi vào trong tiệm nhìn một cái, cảnh sát lại nói phong tỏa hiện trường, tạm thời còn không thể vào, liền chỉ có thể đi trước về nhà.

Lưu Vận một bên lo lắng Tô Anh, còn phải trấn an mẹ mình: "Không cần gấp, bạn trai của Tô Anh rất lợi hại, khẳng định sẽ bảo hộ cô ấy, nếu Tô Anh ở bên cạnh anh ta, vậy không có việc gì!"

Trần Thực Phán liên tục thở dài: "Nói là nói vậy, nhưng mẹ có thể không lo lắng sao? Tô Anh tâm địa thiện lương ôn hòa, cũng không kết thù với ai, con xem lão ngô đồng bị xét đánh chết nó cũng không đánh lòng, muốn cứu, ai lại thù hận lớn như vậy muốn hại nó?"

Lưu Vận cũng nghi hoặc không thôi, lại thăm nghĩ có phải trước đó đặc tội Lý Thế Kiệt cùng Dương Văn Bác, bọn họ tức giận, lại không thể tìm Khương Triết báo thù, cho nên tới bắt nạt Tô Anh hay không?"

Sẽ không sẽ không, những người đó bắt nạt kẻ yếu, nhất như chuột, biết Tô Anh là bạn gái của Khương Triết, bọn họ khẳng định không dám lại đắc tội Tô Anh, nịnh bợ còn không kịp ấy chứ. Vậy thì cuối cùng là ai?

Đương nhiên chuyện này cô có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra.

(如意 Như Ý: Đạo này up đúng giờ các nàng nhì)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Là ai?

Edit: heka

Beta: Thủy An

Vết thương của Tô Anh không có gì nặng, trừ đầu gối cùng khuỷu tay bị trầy, chỉ có ở vai bầm tím do bị đập mạnh, may mắn chính là không có thương tổn đến xương cốt, thoa thuốc xong thì dễ chịu hơn rất nhiều.

Khi cô xử lý miệng vết thương ở phòng y tế, Khương Triết, Triệu Vũ cùng mấy người Đào Nhiên vẫn luôn ở bên ngoài, bên cạnh có mấy người mặc đồ đen đi theo, không biết đang thương lượng cái gì. Cô nhìn qua vài lần từ xa xa, muốn tiếp cận thì lại bị Lâm Thành Phong lôi đi.

Lâm Thành Phong nói: "Em có thương tích trên người, đừng chạy loạn."

Tô Anh không lập tức rời đi, hỏi: "Bọn họ đang nói gì vậy? Chuyện của em hả?"

Đêm đã khuya, đoàn người ra khỏi tiệm hoa tươi liền đi thẳng đến bệnh viện, nên ai cũng phong trần mệt mỏi. Thậm chí Tô Anh còn không màng gầy. Cô đạp chân trần trên mặt đất, bởi vì quá lạnh nên nhịn không được co quắp ngón chân.

Lâm Thành Phong khó xử gật gật đầu.

Tô Anh muốn đi qua, Lâm Thành Phong ngăn cô. Tô Anh khẽ cười, giọng điệu lại rất kiên định: "Thành Phong, em biết là anh muốn bảo hộ em. Nhưng... Đây là chuyện có liên quan đến em. Em không muốn được bảo hộ, rồi làm bộ như cái gì cũng không biết."

Lâm Thành Phong nói không lại Tô Anh, anh nhìn Tô Anh đi qua, bắt đầu đi lắc đầu, chỉ có thể đi theo sau.

Đám người Khương Triết nhìn thấy Tô Anh, đang nói chuyện lập tức dừng lại.

Khương Triết hỏi: "Bác sĩ kiểm tra hết chưa?"

Tô Anh gật đầu vâng một tiếng: "Bác sĩ nói không có việc gì." Lại nói với Triệu Vũ và Đào Nhiên: "Hôm nay cảm ơn các anh."

Đào Nhiên vung tay, cười hi hi: "Không có gì, chỉ có bé hoa nhài em không có việc gì, Khương Tử mới có thể yên tâm mà."

Triệu Vũ không quá lưu tình, nhìn trên dưới đánh giá Tô Anh: "Đáng vẻ này của em, không ngoan ngoãn đợi ở bên trong, ra đây làm cái gì?"

Tô Anh cũng không tránh né, cô nói thẳng: "Em muốn biết rốt cuộc là ai đập tiệm hoa của em!"

Cô thật nghiêm túc, thật nghiêm túc, là thật sự muốn biết.

Triệu Vũ nhũn mảy, không nói chuyện. Đào Nhiên cũng nhìn về phía Khương Triết, hình như đều đang xem coi Khương Triết chuẩn bị làm thế nào?

Tô Anh do dự: "Làm sao vậy, không thể nói sao?"

"Không phải không thể." Ánh mắt Khương Triết thâm trầm, có chút bất đắc dĩ xoa xoa trán Tô Anh: "Chuyện này anh sẽ xử lý, đừng lo lắng."

Tô Anh lắc đầu, rất kiên trì: "Đó là tiệm hoa của em, là thứ mẹ để lại cho em. Em muốn biết là kẻ nào, rồi bởi vì cái gì mà muốn làm như vậy, em đắc tội kẻ đó sao?"

Tô Anh rất ít khi kiên trì như vậy, ngay cả khi Khương Triết nói cũng không nghe, rõ ràng nắm tay ở phía sau lưng đang siết chặt lẹ về sợ hãi nhưng cô vẫn muốn hỏi đến tột cùng.

Khương Triết có chút bất đắc dĩ, anh cầm tay Tô Anh, chạm rãi mở bàn tay đang nắm chặt của cô ra: "Được rồi, nếu em muốn biết, anh có thể nói cho em nghe. Có điều tình huống hiện tại của em không thích hợp, đợi chút nữa trở về rồi nói sau."

Tô Anh ngoan ngoãn gật đầu: "Ừm, không được gạt em!"

Khương Triết: "Em đi về phòng bệnh nghỉ ngơi trước đi."

Tô Anh: "Vâng!"

Đợi đến sau khi Tô Anh rời khỏi, Đào Nhiên nhịn không được hỏi Khương Triết: "Câu thật sự chuẩn bị nói cho cô ấy à? Không phải là cậu hy vọng bé hoa nhài không biết đến mấy loại chuyện này sao?"

Khương Triết lạnh lùng cười một chút: "Có một số người, bàn tay vượn ra quá dài."

Cùng lúc đó, trong một biệt thự của thành phố C.

Tề Duyệt ném bình hoa vỡ đầy đất, tỏ vẻ bất mãn: "Đây là 'không một kẻ hồ' mà mày nói đó sao?"

Thật ra cô cũng không tức giận đến rối loạn, chỉ là bất đắc dĩ tỏ vẻ bất mãn một cách trực tiếp. Đương nhiên phần lớn là do Tô Anh được Khương Triết cứu đi, vốn định cho Tô Anh một bài học, hiện giờ còn tạo cơ hội cho tiện nhân kia?

"Chỉ, em thật sự không biết mấy người Khương Tử sẽ vừa vặn chạy tới như vậy. Trước đó em còn nghe được tin, rõ ràng anh ta đang ở Đê đồ mà!"

"Ngu xuẩn!" Tề Duyệt tức giận: "Quả nhiên không nên nghe mày, lẽ ra nên chờ đến ngày mai rồi ra tay, đến lúc đó Khương Triết đang ở trong yến tiệc sẽ không đi được, cho dù có biết cũng không thể chạy đến! Tao xem ai có thể cứu được nó!"

Đáng tiếc, hiện tại nói cái gì cũng đã muộn màng.

"Chỉ, vậy bây giờ nên làm cái gì đây?"

"Còn có thể làm cái gì? Nhanh, báo kẻ liên lạc kia cùng với mấy tránh đi, rồi vào tay Khương Triết, chỉ sợ..."

Hắn là em họ của Tề Duyệt, tên là Lộ Hải, một kẻ không có tiền đồ gì, cả ngày chỉ biết rong chơi lung tung, cũng quen được một ít hồ bằng cầu hữu [1] nhận tiền làm việc. Lần này chính là hắn làm cầu nối, nói muốn giúp Tề Duyệt dạy dỗ hồ ly tinh kia một chút, nào biết không làm xong chuyện, còn có nguy cơ bại lộ.

[1] Hồ bằng cầu hữu: bè mà không phải bạn tốt, là bạn xấu

Lộ Hải lập tức tỏ lòng trung thành: "Chỉ cứ yên tâm, cho dù em bị phát hiện, em sẽ nói đây là chủ ý của bản thân, không liên quan gì đến chị!"

"Ha ha!" Tề Duyệt cười lạnh một tiếng: "Mày cho rằng khi mày thật sự bị mấy người Khương Triết bắt được, sẽ còn có cơ hội để giáo huấn à?"

Khương Triết lạnh lùng, không thích ra tay, không đồng nghĩa là anh sẽ không ra tay. Huống chi bên cạnh Khương Triết còn có Triệu Vũ. Đứng thấy anh ta là một hoa hoa công tử (playboy) lộn xộn như thế, khi chân chính ra tay sẽ là tàn nhẫn đến cùng như một con sói hung ác. Kiểu người được nuông chiều lớn lên như Lộ Hải, chỉ sợ hai nắm tay liền không biết bản thân tên họ là gì, khai hết mọi thứ!

Lộ Hải có nghe đến ác danh của bọn Khương Triết và Triệu Vũ, giờ phút này cũng có chút sợ hãi: “Em nên làm cái gì bây giờ?”

Tề Duyệt nghĩ nghĩ, nói: “Như vậy đi, nếu bọn họ thật sự phát hiện là mày làm. Mày liền thừa nhận, nói là không thích nhìn hồ ly tinh kia vẫn luôn lòn vòn cạnh Khương Triết, liền muốn cho à một bài học, là trút giận cho tao! Nếu anh ấy thật sự muốn tính sổ, bảo anh ấy tới tìm tao!”

“A? Như vậy không hay đâu. Em sẽ không bán đứng chị!”

“Bảo mày làm gì thì cứ làm đi!” Cô đưa một tấm chi phiếu ra: “Chỗ tiền này tụi mày cầm đi chia nhau, bảo tên kia mau mau rời khỏi.”

Lộ Hải lập tức cười hì hì đồng ý: “Rời rồi rồi, em đi liền đây!”

Lấy tấm chi phiếu, Lộ Hải nhanh chân chạy đi.

Việc này làm cho Tề Duyệt nhăn mày càng sâu, cô cho rằng qua một khoảng thời gian không gấp, kiểu gì Lộ Hải cũng phải thông minh hơn nhiều, nào biết đầu rằng là càng ngày càng vô dụng.

--

Tối nay, Tô Anh không có quay lại tiệm hoa, Khương Triết đưa cô đến một biệt thự ở ngoại ô của anh.

Triệu Vũ, Đào Nhiên và Lâm Thành Phong cũng đi cùng bọn họ. Chỉ là vừa đến cửa, Đào Nhiên cười hì hì nói: “Tôi đi trước đây.”

Lâm Thành Phong kỳ quái: “Anh đi đâu đấy?” Nhìn thời gian, đã hơn hai giờ sáng rồi!

Đào Nhiên: “À, Khương Tứ người ta có mỹ nhân trong ngực làm ấm chăn, anh một mình đương nhiên cũng tịch tịch lạnh đó!”

Lâm Thành Phong: “...”

Tô Anh: “...”

Khương Triết thì lại thần sắc bình tĩnh ôm Tô Anh xuống xe, cô tiện thể dựa đầu vào ngực anh. Lúc này, cô thật không biết nên làm ra vẻ mặt gì mới đúng.

Lâm Thành Phong gào to: “Đi đi đi, đi nhanh đi, lưu manh!”

Đào Nhiên nhún vai, thấy Triệu Vũ cũng ngồi yên sau tay lái chưa từng xuống xe, đang hút thuốc bên cửa sổ: “Cậu không đi vào?”

Triệu Vũ cười ha ha: “Cậu tịch tịch, tôi không tịch tịch à?”

Lâm Thành Phong: “...”

Rùng mình một cái, Lâm Thành Phong không muốn ở cạnh hai con sói háo sắc này nữa, xoay người đuổi theo Khương Triết đã đi được vài bước, lải nhải: “Anh Anh, bị lỗ tai lại, đừng nghe bọn họ nói bừa!”

Tô Anh... Còn nói nữa, không phải càng nói càng xấu hổ sao!

--

Tô Anh được Khương Triết thả xuống phòng ngủ ở lầu hai.

“Tối nay em mặc tạm quần áo của anh đi, ngày mai anh sai người đưa đồ của em tới.”

Anh cầm một bộ đồ thể thao màu đen từ trong tủ đem cho Tô Anh. Tô Anh dùng hai tay ôm vào trong ngực, có chút co quắp, cô tìm lời nói: “Đây là nhà anh à?”

Khương Triết: “Không phải, thỉnh thoảng đến đây ở vài hôm thôi.”

Tô Anh gật gật đầu: “À.”

Gian phòng ngủ này thiết kế cùng bài trí đều lấy màu đen làm chủ đạo. Cho dù không phải màu đen, cũng là màu tối, là một loại màu sắc cực kì tạo áp lực.

Khương Triết đang cởi cúc áo sơ mi, thấy Tô Anh vẫn đứng đó, anh quay đầu lại, thoáng nhướng mày: “Hửm?”

Tô Anh hoàn hồn, chớp đôi mắt nhìn Khương Triết, làm sao vậy?

“Đi tắm... cũng cần anh hỗ trợ?”

...Tô Anh không nói hai lời, chạy ngay vào phòng tắm.

Đến giờ phút này, rốt cuộc cô có thể mặc cho bản thân được lộ ra một nụ cười, cô vỗ vỗ gương mặt, khẽ cười.

Khương Triết thay áo sơ mi, quần áo bị anh ném vào thùng rác ở bên cạnh. Bởi vì ôm Tô Anh đi một đoạn, miệng vết thương của anh đã hơi nứt ra, anh giật giật cánh tay, xoay người đi qua gian phòng khác rửa mặt.

Khi Lâm Thành Phong đi lên tìm anh, anh đang mặc áo tắm dài, khăn lông phủ trên mái tóc đen ướt át, cả người đều là khí lạnh: “Có việc gì?”

Lâm Thành Phong nói: “Anh Anh đâu? Em gọi cơm rồi, cùng nhau xuống dưới ăn nha!”

Khương Triết: “...”

Hắn yên lặng nhìn chăm chăm Lâm Thành Phong trong chốc lát: “Có phải cậu cũng nên tìm một cô nàng rồi không?”

Lâm Thành Phong: “.....”

Anh nhe răng trợn mắt: “Anh Anh bị thương, còn trải qua hoảng sợ như vậy! Anh cũng xổng tay được sao? Có tính người không hả!”

Khương Triết đá một chân qua, Lâm Thành Phong a a tránh thoát. Khương Triết: “Lăn xa một chút.”

Rầm một cái, đóng cửa lại.

Lâm Thành Phong xoa xoa móng, âm thầm mắng một câu “Mẹ kiếp!”.

Tô Anh tắm xong đi ra, tóc cũng đã sấy khô, nhu thuận vắt sau vành tai. Cô nhìn thấy động tĩnh ở cửa, không khỏi hỏi: “Vừa rồi là Thành Phong?”

Khương Triết gật đầu.

Tô Anh: “Anh ấy có chuyện gì sao?”

“Không biết, chắc là mệt du thôi.”

“...”

Khương Triết mang thần sắc tự nhiên đi đến mép giường rồi ngồi xuống, vầy vầy tay với Tô Anh: “Anh Anh, lại đây.”

Tô Anh đi qua, cánh tay dài của chàng trai đuổi ra, Tô Anh bị kéo một cái ngã vào trong lòng ngực anh. Khương Triết: “Giúp anh lau tóc đi.”

Tô Anh: “... À.”

Vai phải của cô có thương tích, không thể cử động quá nhiều, chỉ có thể dùng tay trái chạm rãi xoa xoa trên tóc anh, cho đến khi khăn lông trở nên ướt ướt.

Khương Triết nhắm mắt, dựa vào trên vai cô, yên ắng êm ả.

Tô Anh khẽ nhúc nhích, hỏi anh: “À Triết, hiện tại có thể nói cho em là ai chưa?”

Khuong Triết mở to mắt, rời khỏi bả vai cô.

Anh ngược nút, nhìn Tô Anh, có lẽ bởi vì cô đặc biệt kiên trì. Tô Anh nhấp nhấp môi: “Anh đồng ý rồi, không cho đổi ý nha.”

Khuong Triết hơi hơi cong môi dưới: “Đồng ý với em rồi, sẽ không đổi ý.”

“Vậy sao anh không nói?”

“Nói chứ, nhưng em đừng nóng giận.”

“...Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Lộ Hải

Edit: Chiêu Chiêu

Beta: Lan Lan

Tiểu Ngọc rót rượu vang vào ly.

Cô ta mặc váy ngủ to tằm, gương mặt đỏ bừng, đôi mắt quyến rũ như tơ, trên người vẫn còn vết tích hoan ái.

Rượu vang đó thuần rót vào ly thủy tinh để cao trong suốt xinh đẹp, cô ta cầm bằng hai tay, bước chân nhẹ nhàng đi tới cửa sổ. Một người đàn ông chỉ quấn một chiếc khăn tắm quanh eo đang hút thuốc, thân thể cơ bắp và cường tráng của anh ta làm cho Tiểu Ngọc đỏ mặt.

“Nhị thiếu.”

Ánh mắt Triệu Vũ từ ngoài cửa sổ dõi qua người cô gái, anh nghiêng đầu nhìn cô ta, mặt ngọc nhỏ nhắn, gò má đỏ bừng. Anh nhẹ nhàng cười ngậm nga một tiếng, cảm ly rượu cô ta mới đưa qua uống một hơi cạn sạch.

Tiểu Ngọc cảm thấy rất mất tự nhiên, mỗi lần đơn độc chung đụng, cô ta không biết làm thế nào để ở chung với Triệu Vũ tự nhiên giống như lúc có nhiều người ngoài. Cô ta càng không biết nên nói như thế nào, làm như thế nào, cô ta không thể nào ứng đối tự nhiên giống như Lý Văn Khê.

Ở trước mặt Triệu Vũ, cô ta không tự chủ được mà khấn trương và sợ hãi. Muốn nói một cái gì đó, ít nhất có thể nói chuyện bình thường được không? Nhưng cô ta há miệng, đầu lại trống rỗng.

Một tiếng vang giòn giã, là âm thanh để ly rượu chạm vào bàn công lạnh lẽo.

“Tôi đi trước.”

“A...”

Cô ta kinh ngạc, Triệu Vũ đã tới hai lần, chưa từng rời đi sớm như vậy, là tâm trạng không tốt? Hay chán ghét cô ta?

Lúc Tiểu Ngọc đang lo lắng, Triệu Vũ đã trở lại phòng ngủ, thay quần áo sạch sẽ xong xuôi. Từ khi dọn đến nơi đây, tủ quần áo của cô ta liền chia làm hai nửa, một nửa mặc cô ta xử trí, một nửa đều là quần áo, thắt lưng, giày, đồng hồ,... của Triệu Vũ, mà số lượng cũng không nhỏ.

Trước khi rời đi, Triệu Vũ đưa một tấm thẻ, tấm thẻ này trong nháy mắt hòa tan hết thấy sào lo của cô ta.

--

Tô Anh ngồi ở trên ghế salon, không hề chớp mắt, nhìn Khuong Triết ngồi trước bàn làm việc.

Đèn phòng ngủ bị thay bằng màu vàng ấm áp. Mỗi khi chiếu lên người anh, đường nét cứng rắn lại có thêm vài phần ôn hòa.

“Em bị người ta gây phiền phức, e rằng là bởi vì anh.”

Lời nói của Khuong Triết thành công làm cho thân thể Tô Anh cứng đờ, cô nhũ mày khó hiểu, nghi ngờ nhìn thẳng vào anh: “Bởi vì... anh?”

“Đúng là anh.”

“Đối thủ của anh sao?”

Khuong Triết lắc đầu: “Ngày hôm nay, cái tên “anh Phi” dẫn đầu kia không phải là chủ mưu. Nghe hẳn khai báo rằng một người tên là Lão Xà tìm hấn, nói chuyện làm ăn. Người của anh sau khi nhận thông tin liền lập tức đi tìm Lão Xà, chỉ là ông ta đã chạy trốn.”

Tô Anh: “Lão Xà kia chắc cũng không phải chủ mưu, không tìm được người đứng phía sau ông ta à?”

“Bởi vì gần đây, Lão Xà kia đánh bạc nên thiếu một đồng nợ, đầu đầu cũng có người muốn tìm ông ta. Có người nói hai ngày trước ông ta lên lút gặp mặt một người, sau đó, tiền nợ đều trả sạch.”

“Người ấy là ai?”

“Lộ Hải.”

Thật là một người bình thường đến không thể bình thường hơn, nếu như không phải vì sự kiện lần này, ngay cả tên của người này có lẽ anh cũng sẽ không nghe, nhưng giờ lại càng nhớ kỹ.

“Lộ Hải?”

Tô Anh rũ mắt suy nghĩ sâu xa, rồi ngồi dậy. Tên này cũng không tính là xa lạ, cô biết Lộ Hải, ở kiếp trước, khi cô nghe được tin của anh ta thì đã muộn lắm rồi, hơn nữa rất chấn động, bởi vì anh ta hít thuốc phiện đến chết, bị người ta phát hiện thì thì thể đã lạnh.

Bởi vì là em họ Tề Duyệt, nên Tề Duyệt đau buồn quá độ, bệnh nhẹ hết vài ngày, bọn họ và mọi người trong phạm vi đó đều biết.

Cô lắc đầu: “Em chưa từng nghe tên người này, em không biết anh ta... Hay là em đã quên?”

Khuong Triết đứng lên: “Em quả thật không biết anh ta.” Anh không biết từ chỗ nào lấy ra một tấm hình, đưa cho Tô Anh: “Người này, sau này nếu như nhìn thấy hấn, tránh xa một chút.”

Tô Anh ti mi nhìn ảnh Lộ Hải, thì ra đây là kẻ thù kiếp trước không tìm được, không đúng, kẻ thù chân chính của cô là Tề Duyệt. Không giải thích được tại sao một người đàn ông lại gây phiền phức cho cô? Đương nhiên là vì Tề Duyệt rồi!

Tề Duyệt thích Khuong Triết, muốn diệt trừ người bên cạnh Khuong Triết là cô. Tề Duyệt cũng thật khinh thường Tô Anh cô, cũng không cần tâm cơ, trực tiếp dùng thủ đoạn thô bạo để ra tay.

“Anh ta ghét anh sao? Hoặc là lúc trước anh khi dễ anh ta, lại không tiện tìm anh báo thù, nên chỉ có thể tìm em trút hận?” Tô Anh suy đoán.

Giọng nói Khuong Triết vẫn bình tĩnh như cũ: “Không phải.”

“Hả?”

“Hắn là vì chị của hấn mà ra tay.”

“...”

Ánh mắt Tô Anh tràn đầy nghi hoặc, Khương Triết nói: “Ông nội anh rất thích cô ta, nhưng mà cũng không có quan hệ gì với anh.”

Quả nhiên.

Sau lần kia, kẻ vẫn ở sau lưng giúp đỡ Tề Duyệt giờ trò, cũng là Lộ Hải?

Cho tới giờ phút này, cô vẫn nhớ rõ như in, đập nát tiệm hoa tươi của cô, dùng hai bàn tay dơ bẩn chộp lên người cô thật ghê tởm.

Tô Anh rũ mắt.

Khương Triết đứng lên, đi tới bên cô, ngón trỏ đỡ dưới cằm, để cho cô ngửa đầu nhìn thẳng anh, âm thanh nhàn nhạt êm tai: “Giận rồi?”

Tô Anh bấu môi, trước ánh mắt của anh mà chậm rãi gật đầu.

Cô đẩy tay Khương Triết ra, âm thanh nghi hoặc mờ mịt: “Em phát hiện, giữa chúng ta dường như thật sự có rất nhiều điều không thích hợp.”

“Vậy thì sao?”

Chàng trai không thêm đề ý, khẽ cười một tiếng.

“Em tóm lại là của anh.”

-- --

Lâm Thành Phong đang ở phòng khách dưới lầu ăn BBQ, nhìn thấy Khương Triết xuống lầu, lông mày hơi nhíu, sắc mặt cũng không tốt lắm lập tức vỗ bấp đùi cười: “Dục cầu bất mãn [1] nha!”

[1] Dục cầu bất mãn: chưa thỏa mãn được dục vọng

Khương Triết lạnh lùng nhìn anh một cái, cầm bia trên bàn trong phòng, ngửa đầu uống một hớp lớn.

Đầu óc của Lâm Thành Phong rất cuộc sáng lên: “... Cậu thật sự nói chuyện hai chị em Tề Duyệt và Lộ Hải cho Anh Anh?”

Uống xong một lon bia, Khương Triết dùng lòng bàn tay bóp dẹp. Anh cũng thuận tay ném nó qua một bên.

Bịch —

Lâm Thành Phong cảm thấy kì quái: “Thật là, anh gây gổ với Anh Anh? Anh Anh trách anh à?”. Anh cảm một cái cánh gà, miệng găm: “Chuyện này đúng là do anh gây ra, ai bảo anh ném loạn mị lực của mình, chọc phải một bà điên chứ? Liên lụy Anh Anh bị thương, tiệm hoa tươi cũng bị đập... Còn có những người đó ở ngôn toái ngữ [2]...” Càng nói càng cảm thấy Khương Triết bị đuổi khỏi giường là xứng đáng. May mà không có phát sinh chuyện không nên phát sinh, nếu không... Muốn giận điên lên!

[2] Ở ngôn toái ngữ: Lời bản thiêu. Ở đây mình giữ nguyên để đọc cho xuôi tai =>)))

Khương Triết liếc Lâm Thành Phong, lạnh giọng: “Dừng ngay việc hỏi tương cho tôi.”

“A...” Lâm Thành Phong nhún nhún vai, suy nghĩ một chút, vẻ mặt đứng đắn: “Hiện tại Bào Xà kia chạy mất, cũng không có biện pháp chỉ ra và xác nhận là bọn người Lộ Hải động tay chân, chuyện này chẳng lẽ phải để như vậy?”.

Khương Triết cười nhạt: “Ồ, động đến người của tôi còn muốn toàn mạng trở ra?”.

Anh cũng không phải là cảnh sát, cho tới bây giờ thứ anh cần cũng không phải chứng cứ.

Đổi phó một Lộ Hải rất đơn giản, còn Tề Duyệt... Cô ta cho rằng có ông nội làm hậu thuẫn là không có chút sợ hãi nào?

Mấy lon bia đã trôi xuống bụng, Lâm Thành Phong cũng đã ăn xong hộp com. Đứng lúc này, Khương Triết nhận được điện thoại của trợ lý Diêu: “Tổng tài, đã tìm được Lộ Hải rồi, hẳn tụ tập cùng đám bạn ở một quán rượu ven bờ biển, xem ra đã uống không ít.”

Trợ lý Diêu lần này cũng bị vạ lây, những người đó đánh anh ta không hề nương tay, hôm nay anh ta không chỉ khó chịu trong người, ngay cả mặt mày và khoe miệng đều bị mấy quả đấm làm bầm đen, nên đối với chuyện tìm Lộ Hải càng ra sức nhiều hơn.

Anh ta trước đây không có cảm giác gì với Tề Duyệt, chẳng qua là một cô gái vô cùng kiêu ngạo, muốn làm phu nhân tổng tài thôi. Anh cũng rất coi trọng cô ta, tổng tài còn chưa nắm quyền ở Khương gia, phần lớn sự việc đều do Bào gia định đoạt, mà Tề Duyệt lại rất được lòng Bào gia...

Nhưng mà bây giờ, anh vô cùng chán ghét cô ta.

Khương Triết: “Đã nhìn kỹ?”

Trợ lý Diêu: “Vâng!”

Cúp điện thoại, Khương Triết đứng dậy, thần sắc đông lạnh.

Lâm Thành Phong đi theo: “Tìm được Lộ Hải rồi?”.

Khương Triết nhàn nhạt: “Ừ.”

Hai người cùng đi ra khỏi biệt thự, lên xe. Lâm Thành Phong nhìn ngọn đèn mờ ở lầu hai một chút, mặc dù biết Tô Anh không phải ở chỗ đó, anh vẫn hỏi như cũ: “Chúng ta đi, Anh Anh liệu có thể phát hiện chúng ta không có ở đây mà sốt ruột không?”

Khương Triết: “Cô ấy đang ngủ.”

“À...”

Xe vượt dải màu đen chạy nhanh trên đường cái, rất nhanh đã đến ven bờ biển trong cuộc điện thoại vừa rồi nhắc tới.

Khương Triết và Lâm Thành Phong mới vừa xuống xe, trợ lý Diêu cùng một người đàn ông mặc quần áo màu xám đi tới. Người mặc áo xám dập thuốc lá, cung kính chào: “Tứ thiếu, Phong thiếu.”

Trợ lý Diêu cũng đứng ở phía sau Khương Triết.

Khương Triết: “Người đâu?”

“Người của chúng ta bắt hẳn ra, bây giờ đang nhốt ở một kho hàng bên kia ngõ.” Người áo xám nói, “Nhị ca đã đến.”

Lâm Thành Phong kinh ngạc: “Triệu nhị? Anh ấy không kiểm phụ nữ đập chân chúng à?”.

Người mặc áo xám tro cũng cười he he hai tiếng.

Khương Triết ngược lại không nói gì, “Dẫn đường.”

“Dạ”

Người đàn ông áo xám dẫn đường, dẫn Khương Triết và Lâm Thành Phong đi vào ngõ nhỏ. Vì không có đèn đường, trên đường đi mấy người họ đều giơ đèn pin chiếu sáng.

Lâm Thành Phong thầm tắc hai tiếng: “Các người thật biết tìm địa điểm nha.”

Người mặc áo xám: “Đó là lẽ đương nhiên mà, vì Tứ thiếu, Phong thiếu làm việc, đương nhiên, đương nhiên.”

Đi thẳng đến cửa kho hàng, bọn họ liền loáng thoáng nghe được tiếng thống khổ cầu xin tha thứ.

Lộ Hải thật hối hận, anh ta không nên đi đánh nhau, lại càng không nên vì Tề Duyệt mà đi đánh người phụ nữ của Khương Triết. Tuy lấy được tiền, nhưng mạng lại sắp tàn!

“Tôi nói, tôi nói! Tất cả tôi đều nói!”

Triệu Vũ cười nhạt, ai muốn nghe anh ta nói?

Anh đá một cước, Lộ Hải cảm thấy đầu choáng váng hoa mắt, phụt một cái phun ra một búng máu, chiếc răng sáng choang cũng rơi xuống theo.

“Van xin anh, cái gì tôi cũng sẽ nói thật mà...”

Anh đánh bố thí vậy: “Tốt, nói.”

“Là, là chủ ý của chị tôi, chị ấy không quen nhìn Tô Anh ở bên Khương tử tò về hồ ly tính quyến rũ người, nên muốn cho cô ta một bài học! Tôi chỉ là nghe lệnh làm việc! Thật đấy!”. Thiếu răng, nhưng vẫn nói rõ ràng.

Triệu Vũ nở nụ cười, lại đá một cước vào trên vai của Lộ Hải: “Tê gia? Tê Duyệt của Tê gia? Mấy nói dối cũng phải soạn trước bán nháp, đó là người nào? Ai mà không biết rằng Tê Duyệt tràn đầy đáng về ôn nhu, Khương lão gia luôn khen ngợi, cô ấy sẽ làm ra chuyện như vậy?”.

Cuối cùng chân anh dùng sức nghiền ép: “Ai cho mày lá gan, dám nói xấu Đại tiểu thư Tê gia!”

Lộ Hải thét lên như tiếng giết lợn: “Thật sự, thật sự! Tôi không có nói xạo, tôi là em họ của Tê Duyệt... Nếu không tin tôi có thể gọi điện thoại cho chị ấy, tôi gọi điện thoại cho chị ấy!”

“Mấy nghĩ rằng tao sẽ tin mày?” Lại đá thêm một cước.

Thời điểm Khương Triết và Lâm Thành Phong đến nơi, Lộ Hải đã hấp hối, ngay cả lời cầu xin tha thứ cũng phun không ra. Điểm duy nhất khá hơn một chút, là anh ta vẫn còn tỉnh như cũ.

Đầu ngón chân Khương Triết đá đá Lộ Hải, về mặt lãnh khốc: “Đã nhận tội chưa?”

Triệu Vũ cười: “Không hề, tên nhãi này không chỉ không nhận tội, mà còn nói xấu Tê Duyệt. Cậu nói nên làm cái gì bây giờ?”

Lâm Thành Phong nói: “Cố thể làm như thế nào? Đương nhiên là bầm nát, vứt ra bên ngoài cho chó ăn!”

Vừa dứt lời, vậy mà lại nghe được tiếng tiếu ra. Mùi khai bay nồng nặc trong không khí, vậy mà lại có thể dọa đến tê ra ngoài!

Lộ Hải khóc ồ lên, dùng giọng nói: “Thật sự, tôi thật sự là em họ của Tê Duyệt, tôi có thể gọi điện thoại cho chị ấy, tôi có số điện thoại của chị ấy...”

Lâm Thành Phong nói: “Không được, em cảm thấy người này không thể tin, nên đánh nó một trận nữa! Trông nó giống như không thành thật khai báo!”

Khóc không ra nước mắt, khó lòng giải bày, đại khái tình hình chính là như vậy.

Lộ Hải vẫn cứ quỳ rạp trên mặt đất ồ ồ khóc rống như vậy. Nhìn anh ta thiếu một chiếc răng, nước mắt chảy giàn giụa, đáng đáp vô cùng xấu xí.

Trợ lý Điều chỉ cảm thấy đặc biệt hà tiện, vết thương đang mang trên người cũng không cảm thấy đau nữa.

Khương Triết về mặt lạnh nhạt, hàng mày chưa từng nhú một cái, lãnh khốc nói: “Đừng giết chết nó.”

Không giết chết nó, vậy thì khổ thân rồi.

- - -

Sắc trời dần dần sáng tỏ, bầu trời xám xịt dần hiện lên một màu vàng kim nhàn nhạt mà chói lọi.

Nhóm người Khương Triết quay trở lại biệt thự.

Lâm Thành Phong vừa bước vào cửa liền ngồi phịch xuống ghế salon ngáp liên tục, là hết là phải ngủ đến mơ màng, trời không sập người không tỉnh!

Triệu Vũ mới tới nhìn qua cũng không khác mấy, anh đi đến tủ rượu rót một ly rượu Whisky.

Khương Triết đi thẳng lên lầu.

Trở lại phòng ngủ, anh đi thẳng đến phòng tắm, mùi vị âm mốc âm u trên người làm anh vô cùng khó chịu.

Tô Anh mở mắt, lại nhắm lại.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy tí tách, sau một hồi, âm thanh đó dừng lại, tiếng bước chân trầm ổn mạnh mẽ dừng ở bên giường.

Anh biết cô đã tỉnh.

Tô Anh mở mắt.

Khương Triết đứng trước mặt vẫn khoác áo tắm như cũ, tóc đen ướt át, khuôn mặt tuấn mỹ, giữa hai lông mày có nét nghiêm nghị, toàn thân đều mang vẻ lạnh lẽo nhàn nhạt.

Tô Anh ngồi dậy, ngửa đầu nhìn anh: “Anh đi ra ngoài à?”

Khương Triết: “Ừ, đi gặp một người.”

Tô Anh: “...Lộ Hải?”

Khương Triết cười khê, thường cho cô một cái xoa đầu, “Anh Anh của anh thật thông minh.”

“Vậy anh ta hiện tại như thế nào?”

“Em chỉ cần biết hần ta phải nằm viện một thời gian là được rồi!”

Nhẹ nhàng băng qua, phảng phất như sự việc Lộ Hải nằm viện không có liên quan gì đến anh.

Khương Triết nhào nặn trán của Tô Anh, bàn tay xẹt qua khuôn mặt nhu hòa sạch sẽ của cô, rồi đến hai gò má. Ngón cái rơi vào môi cô, ánh mắt của anh đột nên trở nên rất thâm sâu, giống như đang nói chuyện không đâu với một bầu trời đêm đen kịt.

Đầu ngón tay lạnh như băng cùng với đôi môi ấm áp.

Đôi mắt Tô Anh dao động, đôi tai đỏ như đang rí máu, cô kéo chân qua giấu nó đi: “Em muốn đi ngủ!”

Khương Triết nhún mày, vuốt ve đầu ngón tay.

- - -

Sáng sớm, lúc Tô Anh xuống lầu, phát hiện Lâm Thành Phong lại nằm ngủ ở ghế salon trong phòng khách, trên bàn trà và trên thảm còn chất đầy túi thức ăn và những lon đồ uống trống không.

Anh ta cao to lực lưỡng, ngủ sơ pha vô cùng khó chịu, về mặt tuấn tú nhân thành một đồng.

Xoay người một cái nữa, dùng, rơi xuống đất.

Tô Anh: “...”

Như một đứa con nít.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Mì trứng chiên

Edit: heka

Beta: Thủy An

Sáng sớm Tề Duyệt chạy tới bệnh viện, thấy Lộ Hải bị quần thành một cái xác ướp. Lộ Hải chịu khổ một đêm, cả người đều có chút hốt hoảng, thỉnh thoảng lại điên cuồng kêu cứu mạng, cho rằng có người muốn đánh hắn. Vì vậy miệng vết thương khó khăn lắm mới băng bó xong lại cần phải chỉnh lại. Hết cách nên chỉ có thể trước hết tìm cho hắn một liều an thần.

Cha mẹ của Lộ Hải đều chạy đến bệnh viện. Mẹ của Lộ Hải khóc không ngừng, đau lòng mà liên tục gọi con ơi, con à. Ba ba của Lộ Hải cũng mặt mày khó chịu, tức giận đến mức muốn băm những kẻ đã đánh Lộ Hải thành trăm mảnh!

Hai người có con muộn, Lộ Hải được cưng chiều từ nhỏ đến lớn, chịu khổ lớn như vậy chính là lần đầu tiên!

"Rất cuộc là người nào chứ, ra tay ác độc như vậy! Tôi phải báo cảnh sát, tổng hết bọn chúng vào ngục!" Mẹ Lộ khóc ròng mà nói.

Ba Lộ cũng có suy nghĩ như vậy, nhất định ông sẽ không để yên chuyện này!

Tề Duyệt có biết một chút, cô nói: "Cậu mẹ khoan nóng nảy, chờ Tiểu Hải tỉnh lại hỏi nó một chút xem là chuyện như thế nào rồi nói cũng không muộn."

Người có thể ra tay tàn nhẫn như vậy, rất có thể chính là Khương Triết. Quả nhiên anh ấy vẫn tra được đến Lộ Hải. Chỉ là rõ ràng cô đã dặn dò Lộ Hải rồi, nếu Khương Triết tìm được nó thì nó chỉ cần đẩy hết tất cả trách nhiệm lên trên người cô. Cô vẫn đang chờ đợi Khương Triết chủ động liên hệ với bản thân, sao Lộ Hải vẫn bị thương thành thế này? Chút việc như vậy còn làm không xong, thật là quá ngu!

Đáng tiếc Lộ Hải đang hôn mê, tạm thời cũng không thể hỏi ra kết quả gì.

Điều này làm cho Tề Duyệt càng thêm bức bối, cũng không có tâm tư để công tác, dứt khoát ở bệnh viện chờ Lộ Hải tỉnh lại. Hành động này khiến mẹ Lộ cảm động đến rối tinh rối mù, liên tục khen ngợi Tề Duyệt thật là một cô gái tốt bụng, ai cưới được cô chính là có phúc rất lớn!

--

Tô Anh đói bụng nên đi xuống bếp tìm đồ ăn. Ai ngờ sau khi mở cánh cửa của cái tủ lạnh to đùng kia ra, bên trong lại trống tuếch, chẳng có cái gì.

Thứ duy nhất trong biệt thự này có thể xếp vào đồ ăn uống, chỉ có thể là từng hàng rượu trên cái tủ rượu ngoài kia.

Lâm Thành Phong vừa tỉnh giấc sau khi từ mình lăn xuống đất, đi theo sau Tô Anh đến phòng bếp, anh xoa xoa đôi mắt sưng đỏ nói: "Anh Anh, sao em lại dậy sớm thế? Buồn ngủ quá đi."

Tô Anh nói: "Em quen dậy sớm rồi, không phải là con cú như anh. Sao anh lại ngủ trên sofa vậy?"

"Anh cũng không biết sao lại ngủ quên..." Anh xoa xoa bà vai cùng cái cổ đang nhức mỏi, thật sự khó chịu: "Đúng rồi, vết thương của em tốt hơn chưa?"

Tô Anh giật giật cánh tay. Sau khi cô dậy sớm, đã phát hiện cánh tay phải cực kì khó chịu, cử động đơn giản còn được, nhưng cử động mạnh thì không chịu nổi. Cũng may mấn cô đã chuẩn bị, truyền phần lớn tâm của thực vật trong cơ thể cho lão ngỗng đồng. Buổi tối khi nghỉ ngơi, cô lại cố ý không cho tâm của thực vật còn sót lại trong cơ thể chữa trị miệng vết thương, bằng không...

"Không thể dùng lực nhiều được, nhưng cũng không có gì cả." Tô Anh cười cười, chỉ chỉ tủ lạnh: "Sao nó trống trơn vậy? Em đói bụng, còn tính nấu mì sợi cơ."

Lâm Thành Phong lập tức nói: "Nấu mì sợi? Anh lập tức gọi người đưa nguyên liệu tới!" Tô Anh vừa nhắc đến, anh cũng rất muốn ăn món mì trứng chiên cô nấu.

Mì trứng chiên

Tô Anh nghĩ: "Khoan đã, chúng ta vẫn nên kêu com hộp nh?"

Có thể gọi người đưa đồ ăn tới, sao không trực tiếp đưa món ăn luôn chứ!

"Không có việc gì, không có việc gì, chờ anh chút!"

Lâm Thành Phong nhảy ra bên ngoài phòng khách gọi điện thoại.

Tô Anh: "..."

Cô lại mở tủ bát, phát hiện nơi này ngoại trừ không có đồ ăn, nồi miến chén bát gì đó thì lại đầy đủ hết.

--

Lúc Triệu Vũ xuống lầu liền nghe được âm thanh lách cách lạng cang từ phòng bếp. Anh nhướng mày, đi qua theo tiếng vang liền thấy Lâm Thành Phong đang mang một vè mặt nghiêm túc, cầm dao phay băm băm băm băm...một tép tỏi?

Anh cạn lời: "Một tép tỏi cũng chộc được cậu à?"

Lâm Thành Phong cũng rất là bất đắc dĩ, từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng trải qua chuyện này! Bữa rồi, anh hơi ấm ức: "Là Anh Anh bảo em băm!"

Triệu Vũ: "... À?" Nhìn nhìn phòng bếp, cũng không có thấy bóng dáng Tô Anh: "Bé hoa nhài đâu?"

"Em ở đây nè!" Anh vừa dứt lời, Tô Anh cũng nhắc một cái nồi từ trong tủ bát chên ra, ầm một cái - đặt xuống bồn rửa: "Nặng quá!"

Triệu Vũ nhìn thấy Tô Anh, ánh mắt dừng lại một chút.

Cô còn đang mặc bộ thể thao mà Khương Triết cho cô, tay áo và ống quần quá dài được xắn lên, vừa to vừa rộng, thoát nhìn cứ như đứa con nít đang mặc trộm quần áo của người lớn vậy.

Anh hơi buồn cười, chỉ vào Tô Anh mà đánh giá: "Quần áo của em..."

Tô Anh cũng bất đắc dĩ, bộ quần áo quá rộng, đi được hai bước cô lại phải xắn lên, giờ phút này bị người khác nói đến lại nhẹn không được mà kéo kéo: "... A Triết nói đợi chút nữa sẽ nhờ người đưa quần áo của em lại đây. Nhìn xấu quá ha?"

Lâm Thành Phong băm xong một tép tỏi, bắt đầu băm tép thứ hai: "Không xấu đâu, là đáng yêu!"

Triệu Vũ tròn trố mắt.

Anh xoay người tỉnh đi.

Lâm Thành Phong ề ề hai tiếng: "Triệu Nhị, tay Anh Anh đau không động đậy được nhiều, anh cũng không biết giúp một chút à!"

Triệu Vũ liếc Lâm Thành Phong một cái: "Tôi không biết nấu com"

Tô Anh cười tủm tỉm: "Không cần, rửa rau là được rồi."

Triệu Vũ: "..."

Anh thật sự cũng không biết rửa rau.

Quanh năm suốt tháng, số lần anh bước vào phòng bếp có thể đếm trên một bàn tay, lại chỉ biết ăn, sao có thể biết làm? Huống chi làm gì có kẻ ngốc to gan nào dám để cho anh rửa rau!

Anh lấy ra một bó rau xà lách ra từ trong bao ni lông ở trên bàn bếp, ném toàn bộ vào bồn rửa đầy nước, sau đó khuấy hai ba cái như nhúng rau khi ăn lẩu vậy, rồi cầm rau ra ném vào rổ.

Một bó, hai bó, ba bó... À, không khó, cũng khá đơn giản, còn rất nhanh!

Vỗ vỗ tay, kết thúc công việc.

Ái ngờ khi anh vừa cúi đầu, thấy Tô Anh nghiêng đầu cười với anh: "Anh Triệu Vũ, lúc anh ăn com đều ăn nguyên bó rau như vậy à?"

Anh nhũu mây. Tô Anh lại ném hết mấỷ bó xà lách anh rửa rửa xong vào bồn nước: "Phải tách từng lá ra, rửa từng cái từng cái, như vậy mới sạch sẽ, còn có thể phát hiện có sâu hay không."

Triệu Vũ: "... Mẹ nó!

Lâm Thành Phong cũng đang chiến đấu cùng cà chua. Tô Anh bảo anh nấu nước sôi rồi bỏ cà chua vào trần qua, như vậy là có thể lột da cà chua ra. Anh thấy phiền quá, nói: "Không cần lột, chút nữa khi ăn anh sẽ tự phun!"

Tô Anh cảm giác được sâu sắc, quả nhiên com hộp mới là đáng tin cậy nhất!

Thời điểm Khương Triết xuống lầu, không thấy Triệu Vũ và Lâm Thành Phong ở phòng khách, còn tưởng rằng bọn họ đi rồi. Nhưng cũng không thấy Tô Anh...

Cho đến khi nghe được tiếng động ở phòng bếp, anh tò mò đi qua.

Triệu Vũ và Lâm Thành Phong song song đứng chung một chỗ, một người đang tách rau, một người đang lột vỏ cà chua, đều đang cau mày, đáng vẻ thù sâu hận lớn!

Chỉ có Tô Anh, một người nhẹ nhàng đánh trứng gà bằng một tay.

Khương Triết: "Mọi người đang...?"

Triệu Vũ ngừng đầu quét mắt về phía Khương Triết: "Nhìn không thấy à, tôi đang rửa rau!"

Lâm Thành Phong hừ lạnh: "Đừng vậy, em đang lột vỏ cho cà chua à!"

Tô Anh: "... À, em thì đánh trứng gà nè."

Khương Triết: "... "

Mẹ nó, đều uống lộn thuốc rồi sao?

- - -

Nếu muốn nói, đây hẳn là bữa com mà Triệu Vũ cùng Lâm Thành Phong cảm động nhất, thậm chí còn muốn cầu nguyện trước khi dùng com.

Đương nhiên, dù chẳng phải ăn món ngon gì, nhưng giờ phút này ăn vào miệng cũng cảm thấy là sơn hào hải vị.

Lâm Thành Phong còn chụp lại một tấm trước khi ăn, đăng lên WeChat: Lần đầu tiên nấu com, rất thành công【mim cười】

Triệu Vũ bình luận: Ha, bớt tạo sự.

Đào Nhiên: Ô, một đêm không thấy đã hoàn lương rồi?

Khương Triết:...

Tô Anh: Thật lợi hại! (Thuận tay like một cái)

- - -

Lộ Hải tỉnh dậy, ngay khi hắn nhìn thấy Tề Duyệt, nước mắt liền tuôn ra.

Giờ phút này, hẳn đã thật sự tin lời Tề Duyệt nói, hẳn mà tới lượt một bọn Khương Triết là thật sự không có một chút cơ hội nói chuyện gì, căn bản là bọn họ không có nhân tính! Cũng không nghe hắn nói chuyện, tàn nhẫn như những con sói hung ác!

"Chỉ..." Hắn bị đánh rớt hai cái răng, nói chuyện ngơng ngự: "Em làm theo lời chị, em nói với bọn họ, là chị bảo em làm... Em đã nói như vậy!"

Tề Duyệt hận rên sất không thành thép, tức giận: "Vậy sao mày còn bị đánh thành cái dạng này?"

"Em nói rồi, nhưng bọn họ không tin! Căn bản bọn họ không tin em là em trai chị. Em nói có thể gọi điện thoại cho chị, bọn họ cũng không tin... Liên tục bắt em nói ra kẻ chủ mưu phía sau màn, nói rồi bọn họ lại không tin, không tin lại bị đánh..." Đánh gần chết mới thôi, rất nhiều lần hắn đều cho rằng bản thân chết chắc rồi!

"..." Tề Duyệt sững sờ một lúc lâu, làm thế nào cũng không nghĩ tới sẽ là như thế này. Khương Triết không tin Lộ Hải là em họ của cô? Sao anh ấy có thể không tin, với năng lực của Khương Triết, muốn điều tra Lộ Hải còn khó sao? Anh ấy là cố ý!

Không tìm cô, không gặp cô, chỉ lấy Lộ Hải để trừ giận, gở nui đe hồ[1], cảnh cáo cô sao?

[1] Gở nui đe hồ: tương đương "tung cây nhất khê", có ý cảnh cáo, khiến đối phương e sợ

Cô hít vào một hơi, nói: "Tôi hôm qua mày nhìn thấy những ai?"

Lúc Khương Triết đi, Lộ Hải đã sớm bị đánh đến choáng váng, ánh mắt cũng mờ mịt màng màng thấy không rõ lắm, có điều hắn nghe được: "Những người đó gọi Nhị ca, Tứ thiếu, Phong thiếu... hết rồi."

Tề Duyệt kinh hãi: "Triệu Vũ và Lâm Thành Phong cũng có mặt?" Bọn họ là thế nào đây? Sao lại ra mặt cho Tô Anh, hay chỉ là vì Khương Triết? Trong lúc nhất thời, Tề Duyệt hơi mông lung.

"Không biết!" Lộ Hải mang vẻ mặt đưa đám, có khổ nói không nên lời: "Chỉ, chị nhất định phải lấy lại công bằng cho em!"

Tề Duyệt xoa xoa tay: "Được rồi được rồi, mày cứ dưỡng thương cho tốt đi. Chị đi trước, buổi tối Khương gia có yến tiệc, chị phải đi về chuẩn bị."

Tề Duyệt đi rồi, Lộ Hải oán hận đầm lên nệm. Lần chịu khổ này, hẳn nhất định phải đòi lại!

- - -

Khương Triết có việc, không thể ở biệt thự lâu. Nhưng anh bảo Tô Anh hãy ở lại nơi này, tiệm hoa tươi bị đập còn chưa hoàn toàn sửa chữa xong, trên người cô lại có thương tích, sẽ có rất nhiều bất tiện.

Tô Anh lại không nghĩ như vậy: "Em phải về, đó là nhà của em. Hơn nữa cả đêm không về, em nghĩ đi Trần cùng Lưu Vận sẽ rất lo lắng, em vẫn nên trở về thôi."

Cô đã thay bộ đồ thể thao kia, mặc một cái váy đỏ dài, mắt ngọc mây ngái, da như tuyết trắng, đôi mắt trong suốt long lanh nhìn hắn, làm người ta có chút động lòng.

Khương Triết gió tay, vén lên lọn tóc bên má cô: "Được rồi. Anh bảo trợ lý Diêu đưa em về."

Tô Anh gật gật đầu, mỉm cười: "Hôm nay là sinh nhật anh nha. Sinh nhật vui vẻ."

Khương Triết cũng không có quan trọng gì ngày này, anh thật sự cho rằng có hay không cũng vậy, hơn nữa càng trưởng thành, tiệc sinh nhật liền thành một loại công cụ trong kinh doanh của anh. Chỉ là anh đáng vẻ Tô Anh cười tùm tùm, có vẻ là rất thích?

Lúc ra khỏi cửa, Lâm Thành Phong đột nhiên kêu to!

"Anh Anh, sao cánh tay của em lại bầm tím thành như vậy?"

Váy dài không có tay áo, thoáng chú ý một chút là có thể thấy vết thương ở sau vai của cô, mà làn da trắng như tuyết của cô lại càng làm nổi bật dấu vết kia, đúng là không được đẹp.

Triệu Vũ cũng nhện không được nhìn qua.

Tô Anh nói: "Không có việc gì, nhìn nghiêm trọng thôi, kỳ thật cũng không có cảm giác gì đâu."

"Hử, là ai tay nặng một chút đều khó chịu."

"..."

Lâm Thành Phong đặc biệt tích cực: "Đi, anh lấy rượu thuốc xoa cho em!"

Khương Triết dùng một chân đá bay anh.

Lâm Thành Phong kì quái, khóc không ra nước mắt: "... Em cũng không phải quý hạo sắc!"

Triệu Vũ cười ha ha kéo Lâm Thành Phong rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tề Duyệt

Edit: Cát

Beta: 如意 Như Ý

Tô Anh trở lại tiệm hoa tươi, phát hiện ra bồn hoa rách nát cùng với giàn hoa đã được sửa sang thật tốt, bóng bay cùng bánh kem bị đổ đều không thấy. Lúc cô đi hỗn độn đầy mặt đất, giờ phút này đã sạch sẽ hơn phân nửa.

Cô đặc biệt chú ý những hoa hoa cô có đỏ, ngoại trừ cành lá có chút dập nát, những thứ còn lại không bị hư tổn quá lớn.

Tô Anh chạy lên trên lầu, quả nhiên, xương rồng cùng hoa nhài đã sớm ẩm ỉ lên, ai ai nha nha kêu to, giờ phút này nhìn thấy Tô Anh, càng kích động không dừng được.

“Anh Anh!!!!”.

“Chị đã trở lại!”.

Từ khi Tô Anh dọn chúng lên lầu trên, chúng nó vẫn luôn lo lắng, bởi vì không biết chuyện gì đã xảy ra, cho nên nhịn không được mà miễn man suy nghĩ, tưởng tượng. Nhịn không được lại càng sợ hãi, tuy rằng sau đó lao ngũ đồng có an ủi chúng nó, nói Tô Anh được mấy người dân ông cứu đi, nhưng chúng vẫn lo lắng như cũ đó!

Đổi mặt với sự quan tâm này, Tô Anh nhảy vãi cái tại chỗ chứng minh mình không có việc gì: “Thật sự không có việc gì, các em xem không phải chị vẫn đang tung tăng nhảy nhót sao? Đừng nóng vội mà”.

Hoa nhài nức nở lên án cô: “Thật sự quá đáng sợ, em ở phía trên nghe được âm thanh, đều nhịn không được phát run. Chị còn không nghe theo chúng em trốn đi?”.

Cây mắc cỡ cũng nói: “Đúng vậy đúng vậy, em bị hù chết”.

Tô Anh sờ sờ chúng nó: “Ngaoan!”.

“Hừ!”. Chưa bao giờ nói chuyện lớn tiếng, thế nhưng hoa nhài vô cùng kiêu ngạo: “Em cũng không quá tin tưởng chị!”.

Cây mắc cỡ nhỏ giọng phụ họa: “Em cũng vậy!”.

Tô Anh: “...”

Xương rồng còn tới cáo trạng: “Ái da, trợ lý Điều kia thật ngốc, ả, thanh dưới lầu lớn như vậy em cũng nghe được, nhưng anh ta lại không có phản ứng, em kêu anh ta, anh ta cũng không đáp trả”.

“Đúng vậy, anh ta có phải bị đăng tai hay không?”.

“Chị là hình như anh ta cũng bị đánh...”.

“Được rồi.... Vậy tha thứ cho anh ấy”.

Tô Anh nói: “Trợ lý Điều không sao, chỉ bị thương chút ngoài da, qua mấy ngày sẽ không có việc gì”.

Trợ lý Điều xuống chậm, thật ra cũng ngoài dự đoán của Tô Anh, chỉ là cuối cùng kế hoạch cũng không theo kịp biến hóa, so với kiếp trước, kết quả của kiếp này đã có thể nói là rất tốt rồi. Người gây họa hiện tại còn ở cục cảnh sát, chủ mưu tổng phạm cũng đều bắt được, đây là kết quả cô muốn, bị thương một chút, căn bản Tô Anh không xem đó là vấn đề.

Tiệm hoa tươi bị đổ vỡ, vừa lúc cô có thể sửa sang lại một chút, triển khai kế hoạch ban đầu của mình.

Trần an tốt nhóm hoa nhỏ, Tô Anh xuống lầu, chuẩn bị đến nhà Lưu Vận cách vách, chỉ là cô vừa đến dưới lầu, liền nghe được âm thanh của Trần Thục Phấn.

“Tô Anh, Tô Anh? Cháu đã trở về?”.

Tô Anh bước nhanh đi qua, nói: “Dì Trần, cháu đã trở về”.

Trần Thục Phấn cảm thấy may mắn, lại cảm khái nói: “Đi nghe người ta nói cháu mở cửa hàng hoa, cho nên tới đây nhìn xem, may mắn là cháu đã trở lại, chuyện tới hôm qua... Những người đó rốt cuộc muốn gì? Tại sao lại muốn tới làm phiền cháu?”.

Tô Anh lắc lắc đầu: “Cái này cháu cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà có cảnh sát điều tra, tin tưởng rất nhanh sẽ có kết quả. Dì đừng gấp, những người đó đã bị bắt lại, sẽ không đến làm phiền cháu nữa!”.

“Sao có thể không lo lắng chứ? Đi vào rồi chẳng lẽ không thể ra được? Khẳng định không được bao lâu, chỉ sợ những người đó ghi hận trong lòng, lại đi báo thù!”. Tàn nhẫn như vậy, lại đến một lần nữa, chỉ sợ muốn cả mạng người.

Tô Anh hiểu đạo lý này, nhưng cô có thể làm thế nào, nơi này cô sẽ không rời đi, chỉ nói: “Về sau cháu sẽ chuẩn bị một ít đồ vật bảo vệ mình ở trong tiệm, ra ngoài cũng sẽ cẩn thận một chút”.

Trần Thục Phấn nghĩ, cũng chỉ có thể như thế, bắt đặc đi lại dặn dò vài câu, chỉ hi vọng chuyện đáng sợ như vậy sẽ không xảy ra nữa.

Tô Anh nói: “Đúng rồi đi Trần, đi có biết thợ thủ công nào tay nghề không tồi không? Dì xem cửa hàng bán hoa đã thành như vậy, cháu muốn nhân cơ hội này sửa chữa một chút, trước kia cũng quá chật chội, đi đường hay đi chuyển đều khó khăn”.

Trần Thục Phấn nghĩ nghĩ nói “Trở về đi sẽ hỏi giúp cháu một chút, lúc nào thích hợp nói với dì, dì sẽ mang người đến”.

“Vâng, cảm ơn dì Trần”.

Tô Anh cùng đường với Trần Thục Phấn, đưa cô đến trước cửa nhà mình, đi Trần không khỏi kì quái: “Cháu muốn đi đâu?”.

Tô Anh: “À, cháu đi xem cây ngũ đồng thế nào”.

Trần Thục Phấn: “...”.

Bà nghĩ bà giờ phút này, khẳng định một lời khó nói hết.

“Cháu mau trở về nghỉ ngơi đi, trên người còn đang bị thương kia, đừng chạy loạn”. Trần Thục Phấn bắt đặc đi: “Đi nghe người ta nói, cây ngũ đồng kia bị sét đánh, không sống được đâu!”.

Tô Anh mỉm cười nói: “Cháu biết rồi, cháu chỉ muốn đi xem. Nếu có thể sống sót tất nhiên là tốt, không sống được, cũng là ý trời thôi”.

Trần Thục Phấn cảm thấy có thật khó khuyên bảo. Tô Anh muốn đi thì đi, dù sao cô nhìn một cái, cũng sẽ không còn lòng tốt vô ích đó nữa, chỉ dặn dò: “Buổi tối tới nhà ăn cơm”.

Tô Anh gật đầu: “Vâng, cảm ơn dì Trần”.

Tô Anh đi nhìn lao ngũ đồng, đương nhiên, cô càng muốn cảm ơn lão đã giúp mình giảm thị xung quanh, cũng muốn cảm ơn lão đã tốt bụng nhắc nhở, cho cô té xỉu vừa lúc.

Chỉ là cô không có khả năng nói chuyện không kiêng nể gì như lúc trước, cô hoài nghi bên cạnh mình còn có người của Khương Triết phái tới.

“Ừ, chung quanh cô có năm người đi theo, hai người ở đường cái đối diện, một người ở phía trước, một người ở phía sau, còn có một người canh giữ ở cửa tiệm hoa tươi”.

Tô Anh hừ một tiếng nho nhỏ, nâng cúi người, cảm vùi vào trong khuỷu tay, sờ sờ nơi bị sét đánh đen của lao ngũ đồng, lực lượng tinh khiết vượt qua một chút.

Lão ngô đồng thoải mái thờ dài, lại nói: “Trong đó có hai người lúc trước vẫn luôn ở gần tiệm hoa tươi theo dõi cô... Bọn họ chắc là người Khương Triết phái tới bảo vệ cô?”.

“Chắc vậy, chỉ là, nếu bọn họ có dị động gì, cũng mong ông nói với tôi trước”.

Lão ngô đồng thật không hiểu tại sao Tô Anh muốn làm như vậy, chỉ là thấy sắc mặt cô tái nhợt, liền đáp ứng, Tô Anh đã cho lão sinh mệnh thứ hai, lão chỉ là hỗ trợ cá nhân, cũng không có việc gì khó.

Tô Anh đột nhiên nói: “Đứng rồi lão ngô đồng, hiện tại ông có thể theo dõi tình huống nhiều nhất trong phạm vi mấy dặm?”

“Ba dặm xung quanh”.

Tô Anh nghĩ nghĩ, bốn dặm không tính là gần, chỉ là: “Còn có thể xa hơn không?”.

“Chắc là có thể, chỉ là tôi yêu cầu mượn những cây khác giám thị thay, nếu chúng nó giúp tôi, thì có thể xa hơn”.

“Vậy ông có thể hỏi giúp tôi họ có nguyện ý hay không? Đương nhiên nếu có yêu cầu gì, tôi cũng có thể giúp họ”.

Lão ngô đồng suy tư một lát: “Được, tôi đi hỏi một chút”.

Tô Anh cười nói: “Cảm ơn”.

Lão ngô đồng khó hiểu hỏi: “Tô Anh, cô muốn làm gì?”.

Tô Anh nói: “Không làm gì cả, tôi chỉ hi vọng mình không bị bắt nạt”.

Lời này của Tô Anh lão ngô đồng cực kì hiểu, thời điểm Tô Anh bị bắt nạt, lão cũng hận chính mình không giúp được gì, hiện giờ rốt cuộc có cơ hội, lão liền nhiệt tình mướn phần: “Được, tôi nhất định sẽ tận lực”.

Tô Anh mỉm cười: “Cảm ơn”.

--

Bây giờ, Khương trạch.

Trời còn chưa tối, Khương trạch đã đèn đuốc sáng trưng, cửa sắt màu đen trước siêu xe của khách quý nổi lên không dứt, người đến người đi, cực kì náo nhiệt.

Khương Triết đã thay một bộ âu phục màu đen cao lãnh, đầu tóc gọn gàng, áo sơ mi mở đường viền cổ áo, lộ ra yết hầu gợi cảm cùng một chút da thịt phía dưới.

Khướn mặt anh tuấn mỹ, một đôi mắt sắc bén như ưng, khí thế nghiêm nghị.

Trợ lý Diêu thường xuyên đi theo bên người Khương Triết, giờ phút này cũng không khỏi bị ánh sáng lạnh lẽo trong mắt anh giữ lại, sững sốt một hồi lâu, mới nói: “Tổng tài, phu nhân tìm anh”.

Dưới lầu rất nhiều khách khứa đã tới, tất cả đều là những nhân vật có danh dự uy tín ở thành phố C, không chỉ có thế, người ở để đồ bên kia cũng tới, Tường gia ngoại trừ Tường Diễn, mấy anh em khác cũng đưa quà tặng tới.

Thần sắc Khương Triết lãnh đạm, ừ một tiếng.

Trợ lý Diêu liền thức thời không nói.

Thời điểm xuống dưới lầu, quả nhiên đèn đuốc sáng trưng, người đến người đi, nổi lên không dứt.

Trình Ngọc Thư ư như quý phái, ứng đối tự nhiên với khách khứa lui tới, trường hợp này đối với nàng đã sớm thành thói quen, cho dù mang giày cao gót đi tới đi lui, cũng chưa từng nhán mảy một chút.

Giờ phút này nhìn thấy Khương Triết, bà mỉm cười đi qua, sửa sang lại quần áo Khương Triết: “Con trai mẹ trưởng thành rồi”.

Một phụ nhân quen biết ở một bên cười nói: “Đúng vậy, không tới hai năm sẽ được ôm cháu trai rồi”.

Trình Ngọc Thư mỉm cười: “Chuyện này tôi không vội, còn phải xem ý tứ A Triết”.

Khương Triết gật đầu: “Mẹ, con đi ra ngoài trước”.

Trình Ngọc Thư: “Được”.

Khí chất của anh lãnh đạm, mà ngay cả một nụ cười cũng không cho.

Phu nhân kia vẫn cười khanh khách như cũ, bước chân lại thông thả đi nơi khác, bà ta gọi điện thoại: “Duyệt Duyệt, con ở đâu? Khương Triết đã ra rồi”.

Tề Duyệt cười nói: “Mẹ, mẹ đừng nóng vội, con hiểu mà”.

Hôm nay cô ta cũng chuẩn bị một cái váy đỏ, theo lý thuyết cô ta đi dự yến hội nhà người khác, không nên trang điểm quá mất như thế, để tránh đoạt đi phong thái của chủ nhà, cô ta lại không cho là vậy, cho rằng, Khương Triết là nam chủ nhân, tương lai cô ta sẽ là nữ chủ nhân, ăn mặc sắc sỡ quá mất một tí có gì không thể?

Cô ta hi vọng anh có thể liếc mắt liến nhìn thấy mình.

Lại không biết giây đầu tiên cô ta xuất hiện ở yến hội, Lâm Thành Phong đã nhủ này nói: “Mặc màu đỏ cái gì, còn không đẹp bằng Anh Anh đâu!”.

Tô Anh thật sự rất thích hợp với màu đỏ, cô vốn đã xinh đẹp, ngũ quan lại vô cùng hòa hòa tính hảo, da thật trắng nõn như tuyết, giống như nõn nà nhất, không chút tí vết nào, mặc đồ màu đỏ vào, cùng đôi mắt linh động xinh đẹp của cô, thoát nhìn vô cùng kinh diễm động lòng người.

Mà Tề Duyệt.... Cũng không biết có phải bởi vì Lâm Thành Phong mang lòng bất mãn với Tề Duyệt hay không, nhìn cô ta mặc đồ màu đỏ, liền cảm giác như thấy được ác bà bà, sự thật Tề Duyệt lớn lên không xấu, ngược lại cũng là mỹ điểm đường hoàng.

Triệu Vũ méo mó dựa vào bên cạnh bàn, một tay chống ở mép bàn, một tay cầm ly rượu vang đỏ, thông thả dong đưa.

Có chút nhàm chán, ánh mắt nhìn Tề Duyệt, xác thật, không bằng nửa phần của Tô Anh.

“Anh Anh là ai?”.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lâm San

Edit: Mẫn Mẫn (부산).

Beta: heka

“Anh Anh là ai?”

Một cô gái xinh đẹp mặc một chiếc váy ôm ngực bông bành màu vàng nhạt, hơi hơi chu môi, thoát nhìn đáng vẻ không mấy vui vẻ: “Anh Anh là ai vậy? Có phải hôm nay cô ấy cũng tới không?” Vừa nói vừa nhìn khắp nơi.

Lâm Thành Phong nhìn thấy cô gái kia, giật mình hô lên: “Lâm San, em tới từ bao giờ đấy?”

Lâm San càng không vui: “Em tôi cũng được một lúc lâu rồi, ngồi ở bên kia kia, nhưng anh lại không nhìn em!”

“...” Nếu thấy sớm hơn một chút, khẳng định anh sẽ quay đầu chạy ngay.

“Anh vẫn chưa nói cho em biết, Anh Anh là ai?” Lâm San hỏi.

Lâm Thành Phong nhíu mày: “Anh Anh là bạn của anh, em hỏi nhiều như thế để làm gì?”

“Là con gái.”

“...”

“Em không vui, anh không được chơi với cô ta!”

Lâm Thành Phong cười hắc hắc: “Anh muốn chơi với ai thì kệ anh, liên quan gì đến em, em là ai chứ! Đừng tưởng rằng em là em họ của Khương Triết thì anh phải nhường em!”

Lâm San dậm chân, tức giận nói: “Dù sao cũng không được!”

“Anh không quan tâm!” Lâm Thành Phong hừ một tiếng, xoay người rời đi khi Lâm San còn chưa kịp phản ứng. Lâm San gọi anh mấy tiếng anh cũng không đáp lại, cô dậm chân, đuổi theo.

“Anh Thành Phong!”

“Đừng gọi anh như thế!”

“Anh Thành Phong...”

“Em phiền thật đấy...”

Đào Nhiên tấm tắc hai tiếng, nói: “Con bé Lâm San này ngoại trừ việc tính cách hơi bướng một tí thì ngoại hình cũng không tệ, còn rất dễ thương! Sao Tiểu Lâm Tử vẫn lạnh nhạt với con bé nhỉ? Tôi thấy trên phương diện về phụ nữ thì cậu ta cũng không tệ hại lắm, không phải chơi với bé hoa nhài cũng khá tốt sao?”

Đội một lát cũng không có người trả lời anh. Đào Nhiên gõ gõ mặt bàn, nhìn Triệu Vũ nói: “Cậu nói xem có đúng không?”

Triệu Vũ nhún vai.

Đào Nhiên lại nói: “Còn có, cậu xem, Tề Duyệt kia cũng rất xinh đẹp, đáng người lại tốt, sao Khương Tử lại thích liêu canh suông nước lạt như bé hoa nhài vậy nhỉ? Vừa thấy đã không thích rồi!”

Triệu Vũ hơi cười lạnh: “Nếu cậu thích như thế thì sao không rước Tề đại tiểu thư kia về nhà?”

Đào Nhiên ‘xin miễn thử cho kẻ bất tài’: “Thôi đi, tôi không chịu nổi loại phụ nữ độc ác này! Chỉ cần nhìn là được, nhìn cũng không có hại.”

“Ha ha.” Triệu Vũ châm chọc: “Cậu đúng là cái gì cũng nhai được.”

Đào Nhiên: “...” Ở, nói cứ như mình là chính nhân quân tử không bằng!

Vừa nhắc Tảo Tháo đã xuất hiện.

Tề Duyệt cười khanh khách: “Triệu Vũ, Đào Nhiên, đã lâu không gặp.”

Đào Nhiên mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, đã lâu không gặp, Tề tiểu thư càng ngày càng xinh đẹp, anh thấy người đẹp nhất trong yến hội là em đấy!”

Tề Duyệt: “Không dám nhận, người đẹp nhất trong yến hội phải là di Trình mới đúng.”

Đào Nhiên: “Di Trình đương nhiên rất xinh đẹp, mỗi người đều có nét đẹp riêng, không phải đều đẹp ả?”

Đào Nhiên nói làm Tề Duyệt rất hượng thụ, cô cười duyên lên làm cho một thân váy đỏ dường như trở lên đường hoàng bắt mắt hơn, chỉ trong chốc lát, các cậu ấm của nhà khác đều tiến tới, tăng bốc cò lên tận mây xanh.

Đào Nhiên vẫn cười như cũ: “Quả nhiên người phụ nữ này vẫn có vốn liếng nên cái đuôi mới vênh lên cao như vậy.”

Tề gia không giống với Khương gia, Tề gia sản xuất thuốc, tính từ lúc thành lập cho tới nay thì tập đoàn An Khang đã có hơn 30 năm lịch sử, công ty chủ yếu tham gia vào tất cả các khía cạnh của y học Trung Quốc, Tây y, tiếp thị các sản phẩm bao bì đóng gói trong y tế và tiếp thị thiết bị y tế, ngoài ra, tập đoàn An Khang còn thành lập nhiều trạm nghiên cứu cho tiến sĩ trong trường cao đẳng và đại học, đồng thời mở rộng trung tâm nghiên cứu - phát minh ở các nơi trên thế giới...

Tề Duyệt mới du học từ nước ngoài về, chuẩn bị trung thành với Tề gia, trung thành với tổ quốc, làm nên chuyện lớn.

Cũng khó trách sao Khương lão gia từ lâu coi trọng Tề Duyệt. Tề Duyệt muốn gả cho Khương Triết, chưa đề cập tới việc có thật lòng hay không, nhưng mà nhiều hơn, có lẽ chính là coi trọng thế lực của Khương gia.

Hai thế lực mạnh mẽ kết hợp với nhau, tại sao không chứ?

--

Thời điểm Khương Triết xuất hiện, không khí hơi yên tĩnh chỉ trong chốc lát đã náo nhiệt lên, có rất nhiều ánh mắt tập trung trên người anh, nhưng lại ngại ánh mắt anh quá lạnh, quá sắc bén mà không dám nhìn nhiều.

Tề Duyệt không sợ, cô thướt tha là lướt đi qua, khí chất đoan trang lại có một chút quyền rũ của phụ nữ, “A Triết.”

Ánh mắt Khương Triết bình tĩnh không gợn sóng, nhàn nhạt nhìn cô, gật đầu: “Tề tiểu thư.”

Tề Duyệt cũng không tức giận hsy xấu hổ bởi vì Khương Triết lãnh đạm, mà cô lại cười nói: “A Triết, anh vẫn như vậy, không thay đổi chút nào.”

Khương Triết: “Nếu như Tề tiểu thư không có việc gì thì thứ lỗi tôi không tiếp được.”

Không đợi Tề Duyệt nói gì, anh đã đi trước một bước.

Sắc mặt của Tề Duyệt khẽ biến, sau đó lại trở lại bình thường, cười khanh khách, đoan trang rộng lượng.

Đào Nhiên không nhịn được, giọng tay cái lên: “Đúng là diễn viên, bé hoa nhài mà đối diện với cô ấy thì chắc chắn sẽ thua!”

Triệu Vũ cười khê: “Bé hoa nhài không ngốc.”

Đào Nhiên chế giễu: “Không ngốc cái gì, rất ngốc thì có. Hôm nọ tôi nghe nói, chuyện đầu tiên cô ấy làm khi về nhà chính là xem hoa xem cỏ, chuyện thứ hai cô ấy làm chính là xem cây ngô đồng bị sét đánh chết kia! Nếu mấy chuyện này không phải ngu ngốc, vậy thì tôi cũng chẳng biết trên đời này cái gì ngu ngốc nữa.”

Triệu Vũ nhường mày, cười: “Được rồi, cũng hơi ngốc một tí.”

“Cậu nói xem, Khương Tử tìm được một người ‘tuyệt vời’ như vậy ở đâu?”

“Có thể là đi trúng mạng cửt chó...”

Bữa tiệc của Khương gia, muốn yên lặng một chút cũng không được, khắp nơi đều là cảnh tượng náo nhiệt.

Sau khi Khương lão gia từ xuất hiện, loại náo nhiệt này càng lên đến đỉnh điểm.

Khi Khương lão gia từ còn trẻ từng là một người được vạn người chú ý, giờ rồi cũng không ngoại lệ, huống chi hơn một nửa Khương gia đều nằm trong tay ông, càng già càng dẻo dai.

Khương Triết cũng rất cung kính đối với ông, tự mình tiến tới làm bạn ở bên cạnh: “Ông nội.”

Anh cả Khương Triết là Khương Hạo, anh hai Khương Minh, chị ba Khương Kỳ cũng đi tới đây, tươi cười niềm nở kêu lên: “Ông nội.”

Mã đi theo sau Khương lão gia từ còn có bác cả và bác hai của Khương Triết, cực kì phở trương.

Khương Triết cười nhạt, ánh mắt thâm trầm.

Cũng không biết là ai trong những người này, ai cấu kết với Đê đồ bên kia, muốn tính mạng của anh?

Khương lão gia từ tới rồi, bữa tiệc này mới chính thức bắt đầu, vở kịch cũng sẽ bắt đầu.

Khi Khương gia bên này đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt vô cùng, thì Tô Anh ở nhà, cô gặp ác mộng.

Trong mộng là sự việc ba năm trước đây ở kiếp trước, đám người kia đột nhiên xông vào trong tiệm hoa, không nói một lời, bắt đầu đập loạn, cô hoảng sợ, lớn tiếng kêu cứu lại bị ai đó đẩy ngã trên mặt đất, muốn báo cảnh sát nhưng mà điện thoại cũng bị một cái giấy sắt đánh nát. Cô muốn phản kháng, cô rất cố gắng phản kháng, thậm chí ném hết những đồ vật trong tầm tay có thể vứt, cầm lấy thứ có thể coi là vũ khí duy nhất trong cửa hàng - cái chổi.

Nhưng sức lực của cô rất nhỏ, lại không hề có kinh nghiệm, lực phản kháng đều không đáng nhắc tới trong mắt của đám người đó, ánh mắt tùy ý đánh giá kia, bàn tay ác tính kia sờ vào cái trên người của cô, bị lôi kéo quần áo, ô ngôn toái ngữ, cùng với cái tát tuyết làm nàng ngất xỉu kia...

Tô Anh đột nhiên bừng tỉnh từ trong mộng.

Cô dề lại trái tim không ngừng đập mạnh, há miệng thờ dốt.

Cô hiếm khi nhớ lại quá khứ, những ký ức không tốt đều bị cô cố tình quên đi, lại không ngờ còn có thể mơ thấy...

Hoa nhài lo lắng hỏi: “Anh Anh, chị gặp ác mộng à?”

Xương rồng nói: “Chắc là còn bị chuyện hôm qua làm cho hoảng sợ, đây là lòng còn sợ hãi mà con người vẫn thường nói, nghĩ mà sợ!”

Tô Anh cười cười lắc đầu, “Không sao, chỉ là mơ một giấc mơ không tốt mà thôi.”

Cô xuống giường rót một ly nước sôi để nguội uống, tim đập nhanh và tinh thần kinh hoàng nhanh chóng ổn định lại, cô ngồi một lát, cau mày suy nghĩ cái gì đó, đáng về này của cô, xương rồng và hoa nhài đều im lặng, không quấy rầy cô.

Sau một lúc lâu, Tô Anh đứng ở bên cửa sổ, gọi: “Ngô đồng?”

Giọng nói hồn hậu [1] của lão ngô đồng truyền tới: “Sao vậy?”

[1] Hồn hậu: chất phác, hiền lành

“Chuyện các ông thương lượng sao rồi?”

“Vẫn đang nói, chỉ là... Chúng nó không muốn nhúng tay vào chuyện trong thế giới của loài người.”

“Tôi hiểu mà.” Giọng nói của Tô Anh nhàn nhạt, không thất vọng, cũng không nhụt chí, cứ lãnh đạm như vậy, trong phút chốc cực kỳ giống Khương Triết.

Cô nói: “Không cần tất cả, có một cái thôi cũng được.”

Ngô đồng nói: “Được, tôi biết rồi.”

“Cảm ơn, ông vất vả rồi.”

Cô nhìn lên bầu trời đêm đen kịt, như suy tư cái gì.

--

Lúc Tô Anh chuẩn bị nghỉ ngơi thì Lưu Vận tìm tới, đêm qua đã xảy ra quá nhiều chuyện, lại lo lắng Khương Triết và Tô Anh sẽ ngủ chung giường, căn bản là cô ấy không ngủ được, hôm nay cực kì buồn ngủ, đầu cũng nặng nề choáng váng.

Lưu Vận đi một vòng quanh Tô Anh, xác nhận cô chỉ bị thương một chút, thoát nhìn cơ thể cũng không có chỗ nào không khỏe, thật ra cô rất lo lắng Tô Anh bị hại, đầu năm nay, mấy vụ như gạt tiền cướp sắc cũng có không ít!

Tô Anh giờ tay lên cho cô xem, cho đến khi Lưu Vận thờ dài nhẹ nhõm: “May quá, nghe nói đúng lúc Khương Triết tới, bằng không thì không biết sẽ phát sinh thêm chuyện gì nữa! Những người đó nên ngồi tù đến một gông mới được!”

Tô Anh gật đầu, đúng là những tên dối bại như vậy thì không nên tồn tại trên đời này, chỉ thêm lãng phí không khí.

Đương nhiên, người cầm đầu chân chính cũng không thể được yên ổn.

Lưu Vận lại nói: “Đêm nay tớ ngủ cùng cậu nhé?”

Tô Anh mỉm cười: “Ừ.”

--

Sáng sớm ngày tiếp theo, Lưu Vận đi làm, Trần Thực Phán mang theo ba người công nhân tới, bởi vì đã quen biết mười mấy năm, hiểu tường tận lẫn nhau, tay nghề cũng tin được.

Tô Anh tin tưởng Trần Thực Phán, nói với họ những gì mình nghĩ, bọn họ tính toán, sau đó bắt đầu công việc, tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Dựa theo ý tưởng của Tô Anh, sau này cô sẽ không mua quá nhiều loài hoa giống nhau về, cô sẽ đi tìm càng nhiều loại “tâm của thực vật” hơn.

Tiệm hoa tươi được tu sửa lại hai ngày, Khương Triết vẫn không xuất hiện lần nào, ngày thứ ba, Lâm Thành Phong hấp tấp chạy tới, vẻ mặt như đưa đám nói: “Anh Anh, em cứu anh với!”

Tô Anh: “...Sao vậy?”

“Nói thật, anh chưa thấy qua cô gái nào mặt dày như vậy, cũng đâu phải bạn gái của anh mà mỗi ngày đều chạy theo anh. Anh ngủ ở nhà mà cô ta cũng có thể chạy tới phòng của anh, còn nói muốn nhìn anh ngủ! Chắc chắn cô ta bị bệnh rồi!” Lâm Thành Phong búng nõ kê khô một trận, từ nhỏ đến lớn, bất mãn của anh đối với Lâm San cao như bầu trời kia, lớn như vậy đó!

Tô Anh hơi suy tư, biết đối tượng được Lâm Thành Phong nói tới là Lâm San, hai người này thật đúng là oan gia vui vẻ. Chắc là Lâm San cũng thật sự rất thích Lâm Thành Phong? Bởi vì cho đến khi cô rời khỏi Khương gia, Lâm San vẫn còn chạy theo Lâm Thành Phong, ai nói cũng không nghe, kéo không về, cực kỳ cố chấp.

Tô Anh nói: “Con gái người ta đã chịu chủ động như vậy, chắc chắn là vô cùng thích anh.”

Lâm Thành Phong xua xua tay: “Đừng, thôi đi! Rõ ràng anh đã cự tuyệt rồi, sao còn muốn thích anh?”

“Này...”

“Anh muốn ăn mì!”

“...”

“Tự anh lột vỏ cà chua!”

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Thành Phong anh ở đâu?

Edit: 如意 Như Ý

Beta: 如意 Như Ý

Lần thứ hai làm mì sợi, thành công!【 vui vẻ 】(vui vẻ)(vui vẻ)

Hình ảnh: Một tô mì sợi cà chua và trứng chiên.

Đào Nhiên:???

Triệu Vũ: Mẹ nó, cút về đi!

Khương Triết: Hừm?

Tô Anh: ^^

Lâm San: Anh Thành Phong anh ở đâu?

【 bình luận thất bại, bạn không có quyền bình luận bài viết. 】

Lâm San: QAQ

--

Nhìn bố dáng Lâm Thành Phong ăn mì ngẫu nhiên, làm Tô Anh cho rằng anh dối bụng mấy ngày không ăn cái gì "Anh ăn chậm một chút, không có ai cướp của anh đâu!".

"Em không biết, mỗi lần Lâm San tới, anh đều ăn không ngon ngủ không yên! Em xem anh có quảng thâm mắt này, xấu quắc!"

"....."

Tô Anh thật sự nhìn không ra, vì sao Lâm Thành Phong không thích Lâm San như vậy chứ? Theo lý thuyết bọn họ cũng coi như là thanh mai trúc mã, lớn lên với nhau từ nhỏ, tuy không quá thân mật, nhưng cũng không đến nỗi hận không thể vĩnh không gặp nhau giống như bây giờ chứ? Nói là kẻ thù, lại quá mức; nói là hoan hỉ oan gia, lại không giống, bởi vì tuy là oan gia nhưng họ không có vui vẻ.

Tô Anh chống cằm nhìn anh: "Vậy Lâm San không đi, anh sẽ không trở về nhà sao?".

Lâm Thành Phong vô cùng hào khí, xua tay nói: "Không trở về!"

"Nhưng em không có biện pháp giữ anh ở lâu".

"..... Đau lòng, Anh Anh."

"Trừ phi anh nói cho em, Tề Duyệt gặp mặt A Triết à? Nói cái gì?".

"....."

Lâm Thành Phong nghĩ rằng Tô Anh tò mò chuyện về Tề Duyệt, dù sao cô và tiệm hoa tươi của cô đều bởi vì Tề Duyệt mà hư hại, chỉ là cô gái tên Tề Duyệt kia rất khó đối phó, nếu dễ đối phó như mấy người bình thường khác, vậy bọn họ cũng không cần phải quanh co lòng vòng đánh Lộ Hải đến chết khiếp.

Tề Duyệt muốn Khương Triết chủ động đến chỗ cô ta, nhưng Khương Triết là người nào, anh khẳng định sẽ không bị người uy hiếp và ra điều kiện. Hơn nữa anh ấy biết rõ ý đồ của Tề Duyệt, vậy anh ấy khẳng định sẽ càng không đi. Cho nên trên mặt anh làm bộ như chưa xảy ra cái gì cả, cái gì cũng không biết, còn trong bóng tối..... Hừ! Ai mà không biết dùng chút âm mưu quỷ kế?

"Gặp thì gặp, có điều em yên tâm đi, Tứ Ca cũng không liếc mắt nhìn cô ta cái nào!". Lâm Thành Phong đề thấp âm thanh: "Nói cho em một bí mật, thật ra Tứ Ca rất chán ghét cô ta!"

Tô Anh không tin: "Tề Duyệt? Em nghe tên thôi đã cảm giác cô ấy khẳng định lớn lên rất đẹp, ông nội A Triết cũng thích cô ấy, chứng tỏ cô ấy khiến cho người ta rất thích, sao A Triết chán ghét cô ấy được?".

"Anh hiểu Tứ Ca mà, anh ấy gặp Tề Duyệt nhưng ánh mắt cũng không rung động một chút, không khác gì xem mấy hoa hoa cỏ cỏ." Vừa thấy là biết không có hứng thú, mà hứng thú không có thì làm sao có cơ hội phát triển? Vậy tất nhiên là không có!

"..... Đúng không?"

"Thứ cái ví dụ nhé, em thấy Triệu Vũ Nhị Ca của anh, lúc anh ấy nhìn thấy mỹ nữ đáng người quyền rũ thì ánh mắt cũng trở nên nóng bỏng, cũng như tục ngữ nói mắt mào lang quang, bình thường như vậy, đã nói lên có vấn đề!" Lại dạn dỏ Tô Anh: "Em thấy thì nhất định phải tránh xa một chút! Nguy hiểm!"

Tô Anh gật gật đầu: "Vâng." Nhưng bán tín bán nghi.

Ăn hết một tô mì trứng chiên, Lâm Thành Phong liền nằm ở trên sofa "phơ" bụng.

Lúc này anh mới phát hiện lâu hai này so với lần trước anh tới, có nhiều bồn hoa hơn, gần như những nơi có thể đặt, cô đều để hết, Anh Anh thật sự rất thích hoa.....

Dưới lầu còn có người ở đang đóng cọc cọc cọc, đều là vì những đám hoa này. Lâm Thành Phong đột nhiên nghĩ đến: "Anh Anh, tiền của em bị anh mượn hết, em có đủ tiền không?".

Tô Anh nói: "Đủ chứ, mẹ em để lại cho em một số tiền, lúc trước không có sử dụng."

Lâm Thành Phong: "Ồ." Thì ra là thế.

"Tiền kết hôn."

"..... A?"

Tô Anh lại cười nói: "Từ sau khi mẹ ly hôn với ba, ba liền mặc kệ mẹ con em, nhưng mẹ chưa bao giờ oán trời trách đất, mẹ nỗ lực sống tốt mỗi ngày, nỗ lực sinh sống, công tác, nỗ lực nuôi em dạy em, còn cất một số tiền, chuẩn bị cho em kết hôn. Đại khái vì mẹ cảm thấy, khi con gái xuất giá nếu không đủ thể diện, tới nhà chồng, thì sẽ bị khinh bỉ, và bị khinh thường".

Lâm Thành Phong cũng hiểu rõ loại cảm giác này, dù sao trong giới bọn họ, so sánh với nhau về tài phú, địa vị, quyền thế, cái nào không bằng, thì sẽ bị xem thường.

"Dì thật tốt."

Chỉ là người tốt thường không trường thọ.

--

Tới dưới lầu, Lâm Thành Phong nói anh mau đến xem cây ngô đồng bị sét đánh, anh cũng mộ danh [1] mà đi, cũng đặc biệt tò mò cây ngô đồng kia. Tô Anh còn bận việc trong tiệm, nói đợi chút nữa đi với anh, nhưng anh vội nói không cần, tự mình nhanh như chớp chạy tới.

[1] Mộ danh: Nghe được tiếng tăm

Cây ngô đồng kia thật sự sắp chết rồi, một cái cây lớn như vậy, lại bị đánh cháy đen một vòng, mất một miếng to, thoạt nhìn đặc biệt kỳ quái.

Chụp ảnh, đăng lên với chế độ bạn bè.

Mong kỳ tích sẽ đến với mị, Amen. 【 cầu nguyện 】【 cầu nguyện 】【 cầu nguyện 】

Đào Nhiên:???

Triệu Vũ: Mẹ nó, bảo cậu cút lại đây!

Khương Triết: Hừm?

Tô Anh: ^^

Lâm San: Anh Thành Phong anh ở đâu?

【 bình luận thất bại, bạn không phải bạn của người dùng, không có quyền bình luận bài viết. 】

Lâm San:????!!

.....

Văn phòng Tổng giám đốc giải trí Universal.

Triệu Vũ nằm ở trên ghế dài màu đen, hai chân gác lên bàn công tác phía trước. Anh chỉ gian kẹp một điều thuốc giữa ngón tay, mảy nhẹ nhàng nhầu.

Đào Nhiên ngồi ở đối diện anh, tư thế không khác Triệu Vũ là mấy, bộ dạng lười nhác của hai người thoát nhìn đặc biệt giống lưu manh ngoài đường.

Khi nhìn thấy Lâm Thành Phong đang hai bài viết, Đào Nhiên có chút ngồi không yên, anh nói: "Cậu có cảm thấy, gần đây Tiểu Lâm Từ rất thích mò tới trước mặt Tô Anh?"

Triệu Vũ cắn tàn thuốc nhắm mắt dưỡng thần: "Đã nhìn ra."

"..... Vậy thẳng nhóc đó sẽ không thích Tô Anh chứ?"

Triệu Vũ mở to mắt: "Thích Tô Anh?"

Đào Nhiên: "Đừng vậy, bằng không sao nó không có việc gì lén chạy qua bên kia, cậu thấy nó có nhiệt tình với cô gái nào như vậy đâu!"

Triệu Vũ lắc đầu, đáp: "Không, nó sẽ không. Có Khương Triết ở đây, nó thích thì có nghĩa là gì."

"Được rồi....." Đào Nhiên cũng không quá để ý, có người muốn đào góc tường Khương Triết, vậy anh cũng thuận đường xem bán diễn: "Đúng rồi, Tô Anh làm mì sợi rất ngon sao?"

Khuôn mặt Triệu Vũ đen một chút: "Không biết! Tôi không ăn!"

Anh ăn không phải do Tô Anh nấu, mà là chính anh nấu. Cho dù anh chỉ rửa sạch đồ ăn, vậy cũng là đích thân anh nấu!

"Ha ha!" Đào Nhiên cười ha ha: "Tôi đã nhìn thấy ảnh chụp, còn nói cậu không ăn!"

Triệu Vũ mắt tròn trắng.

Đúng vào lúc này, anh nhận được điện thoại của Khương Triết gọi tới, anh ấn nghe: "Thế nào?"

"Bắt được, chuẩn bị truyền thông đi, lập tức công bố."

"Được."

Kết thúc điện thoại, Đào Nhiên hỏi: "Bắt được?"

Triệu Vũ mỉm cười, âm âm trầm trầm: "Ừ. Chuẩn bị một chút, trò hay mờ mịt!"

Đào Nhiên đáp: "Vậy Khương Từ cũng trở về rồi nh?"

Triệu Vũ lắc đầu: "Không có, cậu ta muốn đến Đé đồ một chuyến, sự kiện ám sát lần trước còn chưa xong, một mình Tường Diễn sợ là chịu đựng không nổi."

Đào Nhiên gật gật đầu, dụi tắt tàn thuốc, đáp: "Đi thôi, vừa lúc gần đây rất nhảm chán."

Xác thật rất nhàn.

Triệu Vũ lắc lắc cổ, đã thật lâu anh không phanh phui sự thật.

- -

Lâm San muốn tìm Khương Triết, hỏi anh rốt cuộc Lâm Thành Phong ở đâu? Chỉ là cho dù có ấy đi đến Khương thị, cũng không nhìn thấy bóng dáng Khương Triết, lại thấy Lâm Thành Phong gửi hai tin với chế độ bạn bè, mặt vàng trong lòng cũng cháy ngược lên!

Linda pha cho cô ấy ly cà phê: "Tổng tài có việc, không ở công ty."

"Thế anh ấy đi đâu vậy?"

"Này..... Hành trình tổng tài phải được bảo mật."

"Tôi là em anh ấy cũng không được sao?"

Linda xin lỗi lắc đầu.

Tuy Lâm San là em họ Khương Triết, nhưng cô ấy ở trước mặt Khương Triết cũng không dám làm can tâm ý nói chuyện. Cô rất sợ anh, tổng cảm thấy ánh mắt anh quá mức lạnh băng, không có nhân tính, cái lạnh xa xăm.

Đến một chuyến uống công, nhưng cô vẫn muốn đi tìm Đào Nhiên hoặc là Triệu Vũ, bọn họ hẳn là biết nh?

Lại vô cùng vừa lúc, ở dưới lầu Khương thị gặp phải Tề Duyệt.

"Thật khéo, tôi cũng tới tìm Khương Triết."

Lâm San bều môi: "Anh tôi không ở đây."

Tề Duyệt cười nói: "Không ở đây? Là có việc ra ngoài sao, vậy tôi đợi một chút rồi đến." Lại kỳ quái nói: "Thấy cô giống như không vui, có chuyện gì sao?"

"Còn không phải do Lâm Thành Phong!" Lâm San cá giận: "Từ sáng sớm hôm nay đã không thấy anh ấy đâu, cũng không biết trốn đến nơi nào, tôi hỏi thật nhiều người đều nói không biết. Cô biết anh ấy đi đâu không?"

Tề Duyệt bắt đắc dĩ lắc đầu: "Này tôi cũng không rõ ràng lắm."

"Ái." Lâm San thở dài: "Tôi đánh đến nơi khác tìm thử."

"Thành Phong chơi rất thân với Triệu Vũ Đào Nhiên, cô có thể đi hỏi bọn họ một chút."

"Tôi cũng nghĩ như vậy!" Lâm San Đào Nhiên nói: "Tôi thấy anh Thành Phong đang lên với chế độ bạn bè, anh ấy hẳn là chơi ở bên ngoài."

"Hửm?"

"Tôi cho cô xem! Có lẽ cô biết đây là đâu..... Hình như có một cây hắc là bị sét đánh?"

Lâm San lấy đi động ra, tìm tên Lâm Thành Phong, chọn vào ô bạn bè, phát hiện cô lại không nhìn thấy cái gì cả, chế độ bạn bè chỉ hiện cho bạn thân?

Quá phật!!

Khuôn mặt Tề Duyệt mang ý cười, dạn dạn nói: "Nói như vậy..... Tôi nghĩ tôi biết Thành Phong đang ở đâu."

Lâm San: "Chỗ nào?"

- -

"Tiệm hoa của Tô Anh..... Chính là nơi này?"

Lâm San đứng ở trước cửa hàng nhỏ kia, bởi vì nó đang được tu chỉnh một lần nữa mà có vẻ vô cùng hỗn loạn. Cô đẩy cửa đi vào, nhìn thấy có mấy công nhân đóng đóng cây gỗ cộc cộc cộc, vụn gỗ bay đầy.

Một chú trong đó hỏi: "Cô gái nhỏ mua hoa sao?"

Lâm San lập tức nói: "Không có, cháu tìm Tô Anh!"

"Bạn Tô Anh à, con bé ở trên lầu."

"Cảm ơn chú."

Cô lần mò đi lên trên lầu, thật sự cảm thấy cửa hàng này cũng quá nhỏ, còn không lớn bằng phòng ngủ của cô! Cửa hàng nhỏ như thế, bán được những hoa gì?

Một bên ghét bỏ, lại tò mò Tô Anh kia rốt cuộc có bộ dáng gì?

Chỉ là cô không nghĩ tới, sẽ nhìn thấy Lâm Thành Phong như thế!

Lâm Thành Phong mặc cái quần đùi, áo thun màu trắng, rõ ràng vẫn soái khí tuấn lãng giống như ngày hôm qua, nhưng anh lại cầm cái khăn ngồi xồm trên mặt đất lau lau, lau cái gì? Ai không xem Lâm Thành Phong anh là bảo bối, nhưng anh lại làm chuyện này!

Cô lập tức bột hóa, có thể nói là giận cực công tâm: "Anh nói rõ, anh nói rõ! Rốt cuộc là vị thần tiên nào làm anh mê đến 506 [2], lại chạy nơi này làm làm cu li!"

[2] 506: Không mắng gì cả (?)

Lâm Thành Phong: "Ồ....."

Không biết Triệu Vũ xuất hiện ở phía sau Lâm San khi nào: "Hử?"

Đào Nhiên chen ở phía sau Triệu Vũ: "Sao?"

Tô Anh bung chậu từ phòng bếp ra ngoài "..... Mọi người?"

(如意 Như Ý: Đây là cái kết BE cho người có não cá vàng ý các nàng<<<)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Anh sẽ tạo một cái vườn hoa cho em

Edit: nguyenkiln2603

Beta: 如意 Như Ý

Nhà nhỏ của Tô Anh chưa từng có nhiều người cùng chen vào như vậy.

Phòng của cô vốn đã nhỏ, thứ có thể ngồi cũng chỉ có một sô pha màu lam nhạt, trước sô pha là một bàn tròn nhỏ, ở giữa bàn đặt một chậu hoa lài. Các nơi khác như giàn trồng hoa, ban công, hay ngay cả trên mặt đất cũng bị đủ loại bồn hoa chiếm cứ, thoát nhìn như một thế giới riêng của hoa tươi.

Lúc này quanh thân Triệu Vũ tràn ngập hơi thở xấu xa, gác chân ngồi trên sô pha, mặt vô biểu tình, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm Lâm Thành Phong.

Lâm Thành Phong không dám giành chỗ với bọn họ, dứt khoát đặt mông ngồi xuống đất, quay đầu nhìn Đào Nhiên: "Các anh đang làm gì vậy?"

Đào Nhiên ngồi bên trái Triệu Vũ, nhún vai, không thêm phản ứng tên gốc Lâm Thành Phong kia mà đi nhìn Tô Anh.

Tô Anh bung một chậu nước đi ra, là khăn lông dùng để lau sàn. Cô nhìn Lâm San đang tức giận đến phùng mang trợn má. Khung cảnh này, cô yên lặng bung thau nước trở vào, lại đem một ấm nước đi ra.

Lâm San tự cho là thận trọng, khinh thường ngồi xuống: "Chuyện nhỏ như vậy, quấy rầy cô rồi!"

Lâm Thành Phong trợn trắng mắt: "..."

Tô Anh nhìn một phòng toàn là người, đáp: "Hay là mọi người uống nước trước nhé?"

Triệu Vũ, Đào Nhiên, Lâm Thành Phong, Lâm San đều quay qua nhìn cô.

Tô Anh: "..."

Những người này bị làm sao vậy chứ, có duyên như vậy sao, tất cả đều đến?! Lại còn trùng hợp ngẫu nhiên gặp được nhau?!

Cô âm thầm lăm bắm, đặt ấm trà lên bàn. Lâm Thành Phong không cần Tô Anh nói, theo bản năng quen cửa quen nẻo mà đứng dậy bỏ vào bếp lấy năm cái ly thủy tinh ra.

Triệu Vũ nhướn mày, Đào Nhiên nhướn mày, Lâm San: "Hử!"

Tô Anh: "....."

Lâm Thành Phong về mặt vô tội.

Cô bắt đầu rót nước, lại nhịn không được liếc nhìn Triệu Vũ, chi cảm thấy ánh mắt anh lạnh lẽo, bộ dáng không nên chọc. Cô lại quay sang nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên cười tìm tìm nhìn cô, gương mặt như hồ cười, cảm giác không được tốt cho lắm. Còn Lâm San, không cần nhìn, cô cũng biết cô ấy khẳng định là trừng mình đến sắp lúng lúng luôn rồi.

Lâm Thành Phong đặt từng cái ly thủy tinh lên mặt bàn, Tô Anh lại rót nước vào từng cái ly, sau đó Lâm Thành Phong lại đặt mỗi cái trước mặt mỗi người: "Uống nước."

Đương nhiên không có người nào thêm động.

Đào Nhiên a một tiếng, "Thằng nhóc thôi!"

Triệu Vũ nhìn muốn đánh người.

Lâm San: "Hử!!"

Tô Anh: "..."

Lâm Thành Phong "... Mẹ nó thích uống thì uống, ông không rảnh mà hầu hạ.

Anh ngồi xếp bằng dưới đất, Tô Anh cũng không muốn đứng, đứng sẽ càng thêm xấu hổ, cô liền ngồi xuống mặt đất cùng Lâm Thành Phong, hơi hơi nghiêng đầu nhìn bọn Triệu Vũ và Đào Nhiên.

Không biết vì lý do gì, cứ cảm thấy mình giống như đang bị thẩm vấn, sao lại có một loại cảm giác bị người ta bắt gian như vậy chứ?

Lâm Thành Phong nhịn không được hỏi: "Các người rốt cuộc tới làm gì?".

Triệu Vũ cười lạnh: "Cậu nói xem?"

Đào Nhiên trấn an: "Đừng khẩn trương, chỉ là tụi này tiện đường ghé chơi thôi."

Lâm Thành Phong xoa xoa khăn trong tay: "Nơi này cũng không có gì để chơi, các người đi được rồi." Các người giống đến chơi sao, đến điều tra thì đúng hơn, có điều câu sau anh không có nói ra. Bộ dáng lộn xộn chết không sợ nước sôi kia, đúng là không biết chột dạ.

Lâm San hừ một tiếng, cô không muốn nhìn Lâm Thành Phong, mắt lại không tự chủ được đánh giá Tô Anh. Một cô gái cũng coi như xinh đẹp, trắng nõn, sạch sẽ, mặc một cái quần jean màu lam nhạt, hai chân tinh tế thẳng tắp, áo thun trắng, tóc cột đuôi ngựa, một cô gái vẻ ngoài bình thường. Bình thường như vậy, tại sao Lâm Thành Phong lại thích chứ? Hử!

Tô Anh nghiêng đầu, chớp chớp mắt với Lâm Thành Phong, nhỏ giọng: "Anh gây chuyện sao? Tôi tìm anh báo thù hả?"

Lâm Thành Phong quyết đoán lắc đầu: "Không có không có, tuyệt đối không có!"

Tô Anh: "Hay là... tôi giúp Lâm San bắt anh về cho bằng được?"

Lâm Thành Phong: "Mẹ nó!"

Đào Nhiên gõ bàn: "Này này này, không cho cháu đầu ghé tai!" Tường bọn anh là kẻ ngốc không nhìn ra được sao?

Triệu Vũ khoanh tay trước ngực: "Hừm".

Tô Anh, Lâm Thành Phong: "..."

Tô Anh đau đầu, khẽ cười: "Vây mọi người có việc cứ từ từ nói, em đi xuống dưới lầu."

"Bé hoa nhài." Triệu Vũ đột nhiên nói "Em ở lại".

Tô Anh: "Hà?"

Anh đứng lên, tà mắt nhìn Tô Anh, lúc nở nụ cười không hiểu sao lại có một chút cảm giác như anh đang nhẫn nhịn sự tức giận. "Tiểu Lâm Tử, ra ngoài với tôi."

Triệu Vũ bước một bước xuống lầu trước, Lâm Thành Phong sờ sờ mũi, về mặt đau khổ theo sau.

Đào Nhiên cười ha ha với Tô Anh: "Đừng lo lắng, thẳng nhóc kia chịu đựng tốt lắm, đánh không chết đâu."

Tô Anh: "...". "Cô thật sự không lo lắng."

Triệu Vũ, Lâm Thành Phong, Đào Nhiên, ba người lần lượt xuống lầu, cũng không biết thương lượng chuyện gì.

Theo lý thuyết, nếu Lâm Thành Phong bị đánh, Lâm San hẳn là người đầu tiên chạy đến cầu tình, nhưng mà có ấy lại giống như không có việc gì, nhìn Tô Anh nói: "Quan hệ của cô với anh Thành Phong là gì?".

Tô Anh nói: "Có thể coi là bạn bè?".

"Đừng gạt tôi, giữa nam nữ không thể nào có quan hệ bạn bè thuần túy!". Lâm San bĩu môi, về mặt không tin: "Cô thích anh Thành Phong đúng không?"

Tô Anh lắc đầu: "Tôi đã có bạn trai rồi." Cô cũng không muốn có hiểu lầm gì xảy ra.

"..." Cô ta trừng mắt, đột nhiên lại tức giận hơn: "Sao không nói sớm!?"

"Hơ?"

"Hại tôi lãng phí thời gian, tôi phải đi tìm anh Thành Phong!". Vừa dứt lời, Lâm San như chim mà bay ra ngoài, tốc độ gió xoáy.

Trong phòng trống không, trên bàn vẫn còn nằm ly nước chưa ai động tới.

Cô gái gãi đầu, cảm giác như mình vừa nằm mơ.

--

Triệu Vũ sắc mặt âm trầm đẩy Lâm Thành Phong vào cửa sổ xe, bóp cò để sát vào cửa kính, gần giọng: "Nói! Cậu đến chỗ bé hoa nhài làm gì?"

Lâm Thành Phong chớp chớp mắt: "Nấu mì, trồng cây, lau chùi, dọn dẹp...?"

Đào Nhiên phì cười, đến gần: "Cậu không cần nói với tôi cậu tới để thể nghiệm cuộc sống."

"Đương nhiên không phải!" Lâm Thành Phong nghiêm túc: "Em chỉ là tới tìm Anh Anh chơi thôi."

Còn nói nghe đúng lý hợp tình như vậy!

Đào Nhiên: "Cậu ba ngày thì hai ngày đã chạy đến đây, bạn trai của người ta cũng không có tích cực như vậy đâu".

Triệu Vũ nhu mày.

Lâm Thành Phong nói: "Ai bảo Khương Tử bận rộn như vậy chứ?"

Triệu Vũ: "Cậu còn dám nói?"

Lâm Thành Phong lập tức thành thật: "Không có".

Triệu Vũ vô cùng cường ngạnh: "Dù sao sau này không có việc gì thì đừng có tới tìm bé hoa nhài."

Lâm Thành Phong kinh hãi: "Tại sao!?"

Đào Nhiên: "Bé hoa nhài là người của Khương Tử, cách xa cô ấy ra một chút."

Lâm Thành Phong lên án nhìn về phía Đào Nhiên. Triệu Vũ cũng nhìn Đào Nhiên, sau đó khẽ máng một tiếng, mẹ nó, anh mà dám nhìn ngó đến người của Khương Tử hả?

Lâm Thành Phong: "... .. QAQ"

--

Thời điểm Tô Anh xuống lầu, mấy người Lâm Thành Phong cùng Triệu Vũ đều không thấy đâu, Lâm San cũng không biết đã chạy tới chỗ nào. Có đứng ở cửa nhìn một lát, không thấy ai.

Chủ thợ thủ công nói "Bạn của con có vẻ ngoài rất đẹp."

Tô Anh chặn chờ một chút: "Vây à chứ?".

Có đúng là không dễ ý lắm, nhưng mấy người kia xác thật rất đẹp. Khuôn mặt anh tuấn, dáng người to lớn đĩnh bạt, nếu không tính việc bọn họ có tiền có thế, chỉ cần hai yếu tố này thôi đã đủ làm người động tâm.

Không lâu sau Đào Nhiên đã quay lại, cười tủm tỉm "Bé hoa nhài, Khương Tử muốn tội này mang em đến một chỗ an toàn, có lẽ là phải đi hai ngày."

Tô Anh kinh ngạc, lại càng nghi hoặc: "Rời đi hai ngày? Có chuyện gì sao?"

Đào Nhiên gật đầu: "Ừ, chuyện lần trước vẫn chưa xử lý xong, nơi này không an toàn."

Nói đến đây Tô Anh liền thông suốt: "Là Tề Duyệt?".

Đào Nhiên đáp: "Khương Tử quá đặc ác, Triệu Nhị xuống tay cũng không biết nặng nhẹ, Lộ Hải hiện tại còn đang ở bệnh viện, thiếu chút nữa là biến thành thái giám. Hơn nữa, tuy nhà họ Lộ đã sắp nói chuyện xong, chó cùng rứt gấu cũng không được cái gì. Nhưng Tề gia lại không giống, cá nhỏ trong ao như em, nếu không có chỗ dựa, nhất định sẽ bị bọn họ xé thành mảnh nhỏ."

Tô Anh không sợ hãi, ngược lại bị mấy câu nói phía trước của Đào Nhiên hấp dẫn: "Anh nói Lộ gia đã tiêu rồi?".

Đào Nhiên: "Đương nhiên, em cho rằng chuyện này Khương Tử sẽ hiền hả?".

Tô Anh ngoài ý muốn: "Hai ngày nay anh ấy là bận chuyện này sao?".

Đào Nhiên cười xấu xa: "Ha ha, chỉ sợ Tề Duyệt sắp tức chết rồi!"

Tạm thời bọn họ không động vào Tề gia, bởi vì Tề gia mặc rề sấu, quan hệ quanh co không dễ chạm vào, nhưng Lộ gia lại khác. Tuy Lộ gia là nhà ngoại của Tề Duyệt, những cũng chỉ là một gia tộc nhỏ dựa hơi Tề gia, vậy mà cũng dám đến gương oai!! Đáng là không biết tự lượng sức mình!

Tô Anh liền suy đoán, Khương Triết là sợ Tề Duyệt sẽ chó cùng rứt gấu, sẽ lấy cớ ra trút giận. Lần trước đã phải người canh chừng nhưng vẫn xảy ra chuyện, cho nên lần này không an tâm

Tô Anh lại một lần nữa ý thức được, không có lực lượng quá thật là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Cô cúi đầu, nhìn nhìn tay mình.

Đào Nhiên hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô lắc đầu: “Không, chỉ là cảm thấy bản thân thật yếu đuối, luôn cần phải có người bảo vệ.”

Đào Nhiên khẽ cười một tiếng: “Em là con gái, tất nhiên là phải được bảo vệ.”

Tô Anh chỉ nhìn anh, không nói gì thêm.

Phải đi mấy ngày, Tô Anh liền lần lần lấy mấy bộ quần áo, lại tạm biệt hoa nhài cùng xương rồng, chúng nó khóc lóc: “Không thể mang tụi em theo sao?”

Tô Anh cũng không muốn xa tụi nó, nhưng lại không có biện pháp, hoa nhài huyền tặc nói: “Anh Anh, chỉ mang theo xương rồng đi, xương rồng có thể bảo vệ chị.”

Xương rồng lắc thân thể, “Đừng! Em rất lợi hại, gái của em cũng rất lợi hại!”

Tô Anh nghĩ, mang một chậu xương rồng hẳn là không thành vấn đề, cô liền đồng ý, “Được”.

Nghĩ đến dưới lầu không thể không trang hoàng, cô lại đi tìm Trần Thực Phấn. Nói rõ ý muốn xong, bà sáng khoái đáp ứng, bảo đảm làm việc thoải đáng, chỉ là có chút không yên tâm Tô Anh: “Con chọn phải người nào đúng không? Hay là chúng ta đi bảo cảnh sát, để cảnh sát bảo vệ con.”

Trần Thực Phấn không tin được mấy tên đàn ông kia lắm, thoát nhìn không giống người lương thiện. Tô Anh đi theo bọn họ, giống như dẽ vào miệng cộp!

Tô Anh cười nói: “Được tính là tính dịch đi?”.

“Hả?”

"Có một cô gái thích Khương Triết, cô ta đe dọa con, muốn con rời ra Khương Triết."

Cô tươi cười dịu dàng: "Tất nhiên con sẽ không để cô ta như ý!"

“Tô Anh, bạn trai con... nhìn thật nguy hiểm” Tên đó thoát nhìn không giống người tốt, sự sắc lạnh trong mắt anh có thể làm đông chết người: "Tình tình ái ái chẳng là gì, con an toàn mới là nhất."

Tô Anh khẽ cười: "Dĩ yên tâm, con biết phải làm như thế nào".

Tôm lại, bất luận Tô Anh nói như thế nào, Trần Thực Phấn cũng không yên lòng. Bà vẫn cảm giác Tô Anh còn nhỏ, vẫn là một cô bé vừa chuyển đến, ngại ngần bụng điểm tâm đi sau lưng mẹ.

Đào Nhiên ngồi ở ghế phụ, nhìn Tô Anh cáo biệt mọi người, sau đó lại cáo biệt mấy cái cây. Lặng lẽ trừu chọc: "Bé hoa nhài thành kính như vậy, làm tôi thật muốn đi chụp một tấm với mấy cái cây này."

Triệu Vũ nắm tay lái không nhúc nhích, nhắm mắt lại, sắc mặt lãnh đạm.

Lâm Thành Phong cũng không có ở đây, anh vì trốn Lâm San, lúc này cũng không biết chạy tới chỗ nào rồi.

Đào Nhiên yên lặng nhìn vài lần, rồi cuộc không nhìn nổi nữa, nháy xuống xe. Trong ánh mắt kính ngực của Tô Anh, rắng rắc rắng rắc tự chụp mấy tấm, thuận tiện kết bạn một vòng.

Cầu xin Chúa nghe lời cầu nguyện thành kính của bé hoa nhài, kỷ tích đến với cây đại thụ, amen. 【 cầu nguyện 】【 cầu nguyện 】【 cầu nguyện 】【

Lâm Thành Phong??? Đây là mục đích các người đuổi tôi đi sao? Lương tâm các người không đau sao??

Triệu Vũ Hừ?

Khương Triết: Hừm?

Lâm San: anh Đào Nhiên, anh biết Thành Phong ở đâu không?

- -

Lúc Tô Anh lên xe mới phát hiện Triệu Vũ cũng ở trong xe, cô còn tưởng anh đi cùng Lâm Thành Phong rồi: "Anh Triệu Vũ."

"Ừ".

Khởi động xe, Tô Anh hỏi: "Bây giờ chúng ta đi đâu?"

Đào Nhiên đáp: "Ồ một biệt thự của Khương Tứ, yên tâm, cậu ta đã an bài thoải đáng rồi."

Tô Anh: “Nơi đó có hoa không? Có thể đến chỗ có nhiều hoa một chút hay không?”.

Hoa? Đào Nhiên lần đầu tiên bị người ta hỏi một vấn đề ở lĩnh vực mà anh chưa từng bước vào, càng chưa từng chú ý tới.

Triệu Vũ bót thời giờ quay đầu lại nhìn Tô Anh, cùng với xương rồng cô đang ôm. Cô gái này dường như rất thích mấy cái hoa hoa có cỏ, đúng rồi, hình như trước đây cô cũng đã từng đưa cho anh một chậu xương rồng mà nhỉ?

Điều trợ lý ở Khương thị, sau khi Khương Triết đi Đế đô, chuyện cần anh xử lý càng nhiều, bận đến chân không chạm đất, đầu óc choáng váng. Cũng chính là lúc này, anh đột nhiên nhận được điện thoại của Đào Nhiên, tưởng có chuyện lớn gì, một lát sau... "Hoa?!"

Đào Nhiên: “Đừng vậy, ở biệt thự bên kia của Khương Tứ có cái hoa viên nào hay không?”.

Anh làm gì chú ý tới mấy thứ đó chứ? Được xưng là hiểu rõ Khương Triết nhất, trợ lý Điều cũng bắt đầu khó xử: “Hắn là có đi? Trước đó tôi đã từng đến nhìn xem, cây lá xanh mượt, bây giờ hẳn là nở hoa rồi?”.

"Đi thôi đi thôi" Đào Nhiên cúp điện thoại: "Được rồi, bé hoa nhài không cần lo lắng, trước tiên chúng ta đến đó nhìn một cái đã."

Triệu Vũ khinh thường một tiếng, “Này có tính là cái gì? Không có hoa anh liền làm cho em một cái hoa viên"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Phấn đòn

Edit: heka

Beta: Thủy An

Nơi “tránh nạn” của Tô Anh cách tiệm hoa tươi cũng không xa, khoảng nửa giờ chạy xe, tại khu biệt thự Hải Thủy Loan, nghe nói nơi này tác đất tấc vàng, không phú thì là quý.

Là một khu nhà theo phong cách Tây Âu.

Sau khi Tô Anh tới mới phát hiện, thì ra nơi “tránh nạn” của cô cũng không phải chỉ có một mình cô.

Trước cửa, sảnh trước, sảnh sau, phía trước phía sau ít nhất đứng tầm mười người. Ngoài ra còn có người giúp việc chuyên phụ trách ẩm thực, sinh hoạt hàng ngày. Phổ trương như vậy, làm Tô Anh cảm thấy bản thân như một nhân vật lớn ghê gớm nào đó, cần được bảo hộ đặc hệt.

“Sao lại nhiều người như vậy?” Cô kỳ quái.

Đào Nhiên: “Lo trước khỏi hoạ.”

Tô Anh gật gật đầu, à một tiếng.

Cho đến khi cô ôm xương rồng đi vào sảnh lớn của biệt thự, mới nói: “Tề Duyệt rất xấu xa à?”

Câu hỏi này, thật sự khá trẻ con.

Đào Nhiên bắt đầu đi cười nói: “Trên thế giới này rất nhiều người không thể dùng tốt xấu để phân định, giống như Tề Duyệt. Em chặn đường của cô ta, cô muốn diệt trừ em, thì cô ta là người xấu; nhưng cô ta giỏi y thuật, lại thích từ thiện. Cô ta quyền góp rất nhiều tiền, rất nhiều đứa nhỏ nghèo khổ không được trị liệu đều nhận được sự giúp đỡ từ cô ta, lúc này, cô ta lại là người tốt.”

Cô chớp chớp mắt, đáng vẻ ôm bồn hoa nhỏ nghiêm túc nghe giảng không khỏi lăm người ta buồn cười.

Triệu Vũ thông thả ung dung đi tới, đẩy bà vai Tô Anh bảo cô lên lầu: “Bé hoa nhài, đi lên trên cất đồ đi.”

Anh gọi người giúp việc dẫn đường: “Chăm sóc tốt cho Tô tiểu thư.”

Người giúp việc đáp: “Vâng.”

Tô Anh quay đầu lại nhìn thoáng qua, Triệu Vũ cần tàn thuốc, ngồi xuống xô pha, duỗi chân dài ra, gác lên cái bàn sạm màu — giống... kẻ vẫn nhả bại hoại [1].

[1] bại hoại: suy đồi, đồi bại đến mất hết phẩm chất. (cả 2 từ thay thế này nặng quá nên ta vẫn dùng từ "bại hoại"). Vẫn nhả bại hoại: những kẻ có bề ngoài vẫn nhã trí thức nhưng lại đồi bại.

Đào Nhiên vẫy vẫy tay, ý bảo cô đi mau đi.

Tô Anh mỉm cười, xoay người lên lầu.

Cô được sắp xếp ở phòng ngủ chính của lầu hai, kéo màn che ra, có thể thấy hoa viên ở phía sau, xác thật là một mảng xanh mượt, thật trống trải, không có hoa gì, lại cực kỳ bình yên an tĩnh.

Xương rồng nháy nhót: “Anh Anh, nơi này thật là đẹp mắt.”

Tô Anh gật đầu, đúng là rất đẹp.

“Không khí cũng dễ ngửi.” Xương rồng vui vẻ: “Nếu bọn hoa nhài và Tiểu Hàm cũng ở đây thì tốt rồi, chúng nó ở nhà không có việc gì chứ nhỉ?”

Tô Anh nói: “Không có việc gì đâu, mục tiêu của những người đó là chị.”

Xương rồng đáp: “Vây là tốt rồi! Tề Duyệt quá xấu xa, em muốn đâm cô ta!”. Nó hùng hổ: “Em phải nỗ lực, mọc thêm càng nhiều gai hơn, bảo hộ Anh Anh!”

Tô Anh mỉm cười, vỗ vỗ nó nói: “Ừa, cô lên nha.”

"Vâng!"

Tô Anh nhìn thoáng qua căn phòng, lấy vài bộ quần áo và đồ dùng bỏ vào tủ đồ. Có điều khi cô vừa mở tủ ra, phát hiện từ quần áo đã treo lên mấy bộ đồ dùng kích cỡ của cô, ngay cả nội y cũng có không ít. Tô Anh nhin không được nhìn thoáng qua... Hay ghê, số đo cũng không sai!

Đổi mắt đỏ quá nhiên lợi hại...

--

Tô Anh không ở trên lầu lâu, khi cô xuống lầu, Triệu Vũ cùng Đào Nhiên vẫn còn ở đây. Đào Nhiên đang gọi điện thoại, vừa nói vừa tức giận, cũng không biết là bởi vì cái gì mà tức như vậy, mắng một hồi ông đây gì gì đó.

Triệu Vũ cần tàn thuốc nghe được bật cười, nhìn thấy Tô Anh xuống thì đá cho Đào Nhiên một cái. Đào Nhiên nhìn thấy Tô Anh, hòa hoãn hạ giọng điệu xuống: “Một miếng đất cũng nắm không được, vô dụng.” Cúp điện thoại một cái rụp, ném đi động qua một bên.

Tô Anh đi đến xô pha bên cạnh, ngồi xuống.

Triệu Vũ nói: “Miếng đất nào?”

Đào Nhiên: “Còn có thể là miếng nào? Miếng mà Tề gia muốn đấy.”

Tề Duyệt chuẩn bị trở về làm chuyện đại sự. Cô ta rất ưu tú, cũng rất kiêu ngạo, thích bằng vào nỗ lực của bản thân kiến tạo một cái viện nghiên cứu hoàn toàn thuộc về bản thân. Không lâu trước đây bọn họ biết được tin tức, Tề Duyệt nhìn trúng miếng đất kia ở Bắc Giao, kết quả là Đào Nhiên liên nghiên ngầm tìm cách đoạt nó.

Đào Nhiên cả giận: “Một đám ngu xuẩn, một chút việc nhỏ cũng làm không xong, còn phải tới tự mình đi theo dõi.” Anh đau đầu xoa thái dương: “Tôi đi trước đây, có việc thì hú.”

Triệu Vũ ừ một tiếng.

Tô Anh đứng dậy: “Tạm biệt anh Đào Nhiên.”

Đào Nhiên cũng rất thích Tô Anh, cảm thấy có ngoan ngoãn lại nghe lời, còn lễ phép như vậy, anh cười từ từ: “Bé hoa nhài, hôm sau gặp nhá!”

Bỗng nhiên có chút giống như một ông chú đang lừa gạt bé con.

Đào Nhiên đi rồi, Triệu Vũ đứng dậy đến trước quầy rượu, đổ một ly Whiskey.

Nhìn Tô Anh, anh quơ quơ ly rượu, cong môi: “Uống một ly không?”

Tô Anh nói: “Không, em không biết uống rượu.”

Anh mỉm cười, cũng không miễn cưỡng.

Người giúp việc bung tới một mâm trái cây, điểm tâm và một ly sữa bò, bày biện tí mị, cực kỳ xinh xắn. Cô nhin không được ăn một miếng bánh hình trái tím màu hồng nhạt, là vị dâu tây.

“Anh Triệu Vũ.”

“Hả?”.

“Gần đây A Triết rất bận sao? Anh ấy ở đâu vậy?”

“Đế đó.”

“À.”

Tô Anh biết Khương Triết có một anh em ở Đế đó, tên là Tường Diễn, có quan hệ rất tốt với bọn Đào Nhiên, Triệu Vũ. Có điều rất đáng tiếc là mạng không dài. Sau khi anh ấy xảy ra chuyện, mấy người Khương Triết cùng đi đến Đế đó, hung hăng nào loạn một hồi, khoảng thời gian đó thật đúng là tình phong huyết vũ [2], ngay cả cô ở thành phố C cũng có thể cảm nhận được.

[2] Tình phong huyết vũ: mưa máu gió tanh

“Anh Triệu Vũ.” Tô Anh đột nhiên hỏi: “Có phải A Triết làm cái gì đúng không?”.

Triệu Vũ hỏi lại: “Làm cái gì cơ?”

Tô Anh lắc đầu: “Không biết, có điều khẳng định là anh ấy làm cái gì đó kích thích Tề Duyệt, cho nên mới bảo các anh đón em đi, đúng không?”

Sắc mặt cô an tĩnh, chỉ là hơi có chút nghi hoặc cùng khó hiểu, lông mày cong cong hơi hơi nhăn lại: “A Triết không có việc gì chứ?”

Triệu Vũ thoáng nhượng mày: “Bé hoa nhài không ngốc nha.”

Tô Anh: “...”

Cô bừa mớ: “Vốn dĩ em đâu có ngờ, chỉ là...” Cô dừng một chút: “A Triết không thích em biết quá nhiều.”

Triệu Vũ: “Yên tâm, không có việc gì. Khương Tử thần thông quảng đại, có thể có chuyện gì chứ?”

Tô Anh không tán đồng nhìn Triệu Vũ: “Bất luận thực lực của A Triết mạnh như thế nào, chung quy cũng là người thường, sẽ bị thương.”

Triệu Vũ lạnh lùng hừ một tiếng.

“Nếu em muốn biết, cứ để ý xem tin tức là được.”

- - -

Đào Nhiên đi rồi, Triệu Vũ cũng không có ở lâu, anh uống hai ly Whiskey, trong ánh mắt giống như có màu đỏ, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Tô Anh tiễn anh tới cửa, nhìn anh có vẻ rất mệt mỏi, nhắm mắt nằm ngửa ở ghế sofa, rất nhanh xe hơi lăn bánh rời đi.

Tô Anh trở lại phòng, nghỉ ngơi, gọi điện cho Khương Triết. Có điều hình như bên kia đang bận, điện thoại không được bắt máy, cô cũng không ngạc nhiên, bắt đầu soạn tin nhắn: A Triết, em đến Hải Thủy Loan rồi, rất an toàn. Anh Đào Nhiên và anh Triệu Vũ rất quan tâm em, chừng nào thì anh trở về, chú ý an toàn nhé.

Đặt đi động xuống, Tô Anh nhìn không được nhớ tới Tề Duyệt.

Cô gái này thật sự lợi hại, gia tộc cô ta cũng lợi hại, bằng không Khương Triết và bọn Đào Nhiên đối phó với Tề Duyệt cũng sẽ không cần lén lút như vậy, chứng tỏ là có kiêng kị.

Cũng tốt, dù sao một ngoại cảm cũng không thể nuốt cả con cá lớn.

Hơn nữa Tề Duyệt là thật sự đủ ác, dù quyết đoán. Cô ta chủ động sai người tới đánh cô, uy hiếp cô, thậm chí là kiếp trước cô và Khương Triết kết hôn rồi mà cô ta cũng không chấp nhận, đều làm Tô Anh cảm thấy thật đáng sợ. Cô càng lo lắng là vụ tai nạn xe cộ mà khiến cô mất đi đứa con không phải chuyện ngoài ý muốn, mà là có người cố ý dàn xếp, giống như rõ ràng cô đã rời khỏi Khương gia, còn có người phải đuổi tận giết tuyệt!

Đã sống nửa đời trong mơ hồ, có một số việc, cô thật sự muốn biết rõ ràng.

Tô Anh nhớ tới Triệu Vũ nói cô để ý xem tin tức, cô lấy đi động ra, tìm tới các tin tức của hai ngày gần đây, đáng tiếc không tìm được tin gì về An Khang, Tề Duyệt hay nhà họ Lộ. Cô lại nghĩ, hôm nay Triệu Vũ và Đào Nhiên mới đón cô đi, hẳn là mọi chuyện sẽ phát sinh sau lúc này, không thì cũng chậm.

Mãi cho đến hơn sáu giờ chiều, khi xem tin tức tới, rốt cuộc Tô Anh thấy được tin tức đầu tiên về An Khang. Nghe nói là một công nhân lên quay lại, tại xưởng chế được của An Khang, họ trộn lẫn vào tinh bột loại Trung được kém chất lượng. Video kia không đến vài phút, còn có chút mơ hồ, lại ghi âm rành mạch đối thoại của những người trong video...

Đó là công ty con do nhà họ Lộ xử lý!

Chuyện này mới đầu chỉ mới nhom lên trong phạm vi nhỏ, nhưng không biết tại sao, các kênh truyền thông internet lớn lại sôi nổi đưa tin, nhà họ Lộ không trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, ngược lại là An Khang của Tề gia bị đẩy ra... Lập tức, tất cả mọi người nghị luận sôi nổi, là hết âm ỉ không ngừng, sôi nổi bắt chặt lấy An Khang!

Mạng truyền thông internet và lực lượng quần chúng quá lớn, An Khang không thể không ra mặt giải thích. Đến cuối cùng cục Giám sát được phẩm quốc gia cũng lên tiếng, ra lệnh cưỡng chế An Khang một lần nữa phải kiểm tra đo lường.

Khó trách Đào Nhiên nói là nhà họ Lộ xong, An Khang của Tề gia cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Tề gia rốt cuộc là cây lớn rễ sâu, huống chi cũng không phải mỗi người đều thấy tiền là sáng mắt như nhà họ Lộ, vì kiếm tiền mà không từ thủ đoạn, chuyện này chỉ có thể ảnh hưởng nhất thời.

Một đời trước từng phát sinh chuyện này sao?

Tô Anh tìm tới ký ức, cũng không nhớ rõ được.

- - -

Quả nhiên Tề Duyệt tức giận đến không nhẹ, một là tức vì bị nhà họ Lộ kéo chân sau, được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều! Hai là tức chuyện này sớm không lộ muộn không lộ, cổ tình lộ ra ngay sau khi cô đối phó với Tô Anh, hơn nữa còn vừa nhanh vừa chuẩn như vậy!

Tin tức vừa lộ ra, cô lập tức sai người đi liên hệ truyền thông, họ vội ấn chìm được tin tức. Nhưng đối phương lại áp úng, nói là sẽ cố gắng nghĩ cách, rõ ràng là đang kéo dài thời gian! Dám làm như vậy, nếu nói phía trên họ không có người chống lưng, cô không tin!

Một người lấy chứng cứ, một người rài tin tức, một người ở bên chăm ngời thổi gió...

Vụ này, cô còn có thể không đoán ra là ai sao?

Cô thật sự muốn một lần nữa nhai thẳng lại Tô Anh. Cô à kia, thủ đoạn lợi hại đấy! Bản thân không có bản lĩnh, lại biết dụ dân ông!

Tề Duyệt suy tư một lúc lâu, sai người đi mời Tô Anh đến, ai ngờ nửa giờ sau, người tới nói cho cô: “Tô Anh không ở nhà, nghe người ta nói cô ta được người khác đón đi rồi. Nghe miêu tả, hình như là Triệu Nhị và Đào Nhiên...”

Tề Duyệt quảng bề tách trà!

Một tiểu bạch hoa dựa vào đàn ông mà thôi, lại được nhiều người che chở như vậy?

Cô thật muốn nhìn lại!

Thư ký tiến vào, nói: “Tề tổng, Lộ Hải thiếu gia tìm ngài...”

Tề Duyệt liếc mắt nhìn thư ký một cái. Tuy có tức giận, trên mặt lại không hề lộ ra, vẫn là đáng vẻ lạnh lùng mạnh mẽ, cô tiếp nhận điện thoại, hỏi: “Chuyện gì?”

“Chị, chị! Chị nhất định phải cứu nhà em!”

“Cứu như thế nào đây? Tiểu Hải à, mày không biết, hiện tại công ty loạn hết lên đây này.”

“Chị ơi, chúng ta chính là người một nhà mà!”

“Chị biết, chúng ta đương nhiên là người một nhà.” Tề Duyệt mỉm cười: “Kỳ thật cũng không phải không có biện pháp.”

Lộ Hải kích động nói: “Biện pháp gì?”

“Nhà mày thừa nhận chuyện này là tự mình lên làm chủ, chúng ta cũng không hay biết...”

“Chị?”

“Mày nghe chị nói...”

- - -

Tô Anh xem qua tin tức, tâm tình rất tốt, khi cô xuống lầu thấy đầy phòng hoa tươi thì cảm giác này lên tới đỉnh điểm!

Thật là một phòng hoa tươi, đủ loại hoa, cứ như đã góp nhặt hết tất cả các loại hoa sẽ nở vào mùa này lại đây, muôn màu muôn vẻ.

Quan trọng nhất, là Tô Anh nghe được một chút giọng nói riu rít.

Triệu Vũ này, quả nhiên biết dỗ người.

“Tô tiểu thư, vườn phía sau còn có đấy!”.

Tô Anh tròn mắt: “Hả? Còn có sao?”.

Người giúp việc nói: “Rất nhiều rất nhiều luôn, cảm giác bản thân giống như nàng tiên hoa vậy á.”

(如意 Như Ý: Huy huy các nàng lại là mình đây! Tuy bị cảm tức thiệt nhưng do không có ai up nên được ăn xá uhuhuhu! Mình chỉ là con cò bị lợi dụng uhuhuhu! Mà không biết các nàng đoán được mình là ai bên team cung đấu không nh? Đoán đi các nàng, đoán đi có quả! Awwwww)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Kết quả

Edit: Chiêu Chiêu

Beta: Lan Lan

Tô Anh vừa nghe sân sau có thật nhiều hoa, lập tức chạy đến đó thật nhanh. Trong nháy mắt cô đã bị hấp dẫn bởi cả vườn hoa đang khoe màu đua sắc, cho dù cô đang mở tiệm hoa, cũng đi chợ hoa, thấy rất nhiều hoa, nhưng lại không có giờ phút nào làm tím cổ xao xuyên như lúc này. Vừa gấp đã yêu...

Hoa nhài, bách hợp, hoa hồng, hoa lan, hoa calla lily [1], cúc non, hoa khiên ngư [2], hoa đỗ quyên Tây, hoa phượng tiên [3]...

[1] Hoa calla lily: Hoa Calla lily có nhiều tên gọi khác như: thủy vu, hoa rum. Hoa thường có màu trắng tinh khiết, đôi khi có những màu khác như vàng, đỏ, cam, tím,... Hoa Calla lily tượng trưng cho tình yêu sâu sắc. Vì thế ta hay thấy người ta dùng hoa Calla lily làm hoa cưới, hoa bó cô dâu.

[2] Hoa khiên ngư: Khiên ngư là một loại dây leo, cuốn, thân mảnh, có điểm những lông hình sao. Lá hình tim xè 3 thùy, nhẵn và xanh ở mặt trên, xanh nhạt và có lông ở mặt dưới, dài 14cm, rộng 12cm, cuống dài 5-9cm, gầy, nhẵn. Hoa màu hồng tím hay lam nhạt, lớn, mọc thành 1-3 hoa, ở kẽ lá.

[3] Hoa phượng tiên: còn gọi là móng tay, phượng tiên hoa, là một loài thực vật thuộc họ Bóng nước (Balsaminaceae). Phượng tiên là loài có thấp, sống một năm. Lá mọc so le, có cuống, hình mác, đầu nhọn, mép có răng cưa rất rõ, dài 7–8 cm, rộng 2-2,5 cm. Hoa mọc ở nách lá, có thể có màu trắng, đỏ hay hồng, được trồng rộng rãi với mục đích làm cây cảnh. Lá được dùng để nấu nước gội đầu làm cho tóc mọc tốt, làm cây cảnh, ngoài ra còn được dùng chữa phong thấp, bị thương sưng đau, rắn cắn.

Ngoại trừ ấn tượng bởi vì phần đa dạng chủng loại, càng bởi vì chất lượng của những loài hoa này, mỗi một bụi cây, một đóa hoa đều cực tốt, ngay cả trên mặt cánh hoa cũng không có một chút tí vết nào, kiểu điểm ướt át, vừa thấy liền khiến cho tâm trạng vô cùng tốt!

Đừng nói đi giúp việc cảm giác mình giống như tiên hoa, Tô Anh đi giữa các bụi hoa, cũng cảm giác mình giống như tiên hoa vậy!

Đã được trang trí thế này, đúng thật là vườn hoa rồi.

"Anh Triệu Vũ đúng là người tốt." Cô từ trong thâm tâm cảm thán nói.

Đi giúp việc mỉm cười không nói, Triệu Vũ là người tốt? Đừng nói là người, sợ rằng ngay cả con chó săn lớn giữ cửa cũng sẽ không tin.

Thật sự là cô gái nhỏ dễ gạt.

Tô Anh nói: "Đi, đi đi đi! Cháu tự mình xem."

"Được."

Đi giúp việc đi rồi, Tô Anh ở trong bụi hoa nhìn chỗ này một chút, sờ chỗ kia một chút, có đôi khi cũng sẽ ngồi xổm xuống, nhờ giọng nói "Chào em."

Nhưng mà đều không có ai đáp lại, những bé hoa này mời chuyện đến hoàn cảnh mới, vốn là đang sợ khiếp đảm, bây giờ lại thấy có con người nói chuyện với chúng nó, cũng sắp sợ mất mật rồi, không giống như cây xương rồng tuyên bố muốn đánh lưu manh ở nhà cô chút nào.

Tô Anh rất kiên nhẫn, chờ hip mắt với chúng nó đến khi mặt trời lặn về Tây, sắc trời hơi u tối rồi. Đi giúp việc mấy lần gọi cô lên ăn, cô trả lời: "Vâng!". Nhưng lại luyến tiếc không muốn đi.

Vô cùng mê hoa.

Tô Anh vì muốn rút ngắn khoảng cách, còn đặc biệt lên lầu ôm cây xương rồng ra, có cây xương rồng riu ra riu rít, rất cuộc không cần một mình Tô Anh hát hí khúc rồi.

"Anh Anh nhà chúng tôi rất tốt, không phải là người xấu!" Cây xương rồng vỗ ngực cam đoan, "Anh Anh của chúng tôi đặc biệt lợi hại, cô ấy cứu một lão ngô đồng bị sét đánh chết!"

"Oa!"

Tô Anh phát hiện so với cô, cây xương rồng biết nói chuyện phiếm hơn, một câu nói, làm cho kiêng kỵ lúc trước biến thành sùng bái.

Hoa bách hợp kì quái hỏi: "Chị thật kỳ quái, tại sao chị lại có thể nghe chúng em nói?".

Tô Anh suy nghĩ một chút, đáp: "Có khả năng là bởi vì chị gặp kỳ tích chăng?"

Hoa bách hợp: "Kì tích?"

Tô Anh: "Đúng rồi." Tất cả mọi chuyện cô trải qua, chỉ có thể dùng hai từ "kỳ tích" để giải thích. Nếu như không phải kỳ tích, chuyện phi khoa học này tại sao có thể xảy ra trên người cô?

Hoa cúc non nhịn không được hỏi: "Vậy chị có thể dẫn chúng em đi chơi không?"

Tô Anh: "Em muốn chơi cái gì?"

Hoa cúc non cũng khổ não, nó cái gì cũng không biết, nó nghe nói rất nhiều con người đều thích chơi: "...Người ta hay chơi cái gì?".

Đó là một vấn đề nan giải, cô biết dẫn trẻ con đi chơi, nhưng mà chưa bao giờ mang hoa đi chơi.

--

Bởi vì nị lực của đám hoa kia quá lớn, sau khi Tô Anh ăn cơm tối xong, lúc về đến phòng đã hơn mười giờ.

Cây xương rồng vẫn rất hưng phấn: "Chờ khi về nhà, chúng ta mang bọn hoa bách hợp về đi!"

Tô Anh gật đầu: "Được."

Những khóm hoa này Triệu Vũ đã đưa cho cô, cô mang đi cũng không có vấn đề.

Vừa rồi cô ở phía dưới tí mị xác nhận, những hoa có thể nói chuyện gồm hơn sáu mươi khóm, hơn trong tiệm cô mấy lần. Mà những bụi hoa như thế này, cô đi chợ hoa tìm mãi không ra, có những khóm hoa này, cô cũng có nhiều "tâm của thực vật" hơn. Nếu như vậy, chỉ cần cô giúp lão ngô đồng một lần nữa, lão sẽ không còn nguy hiểm đến tính mạng!

Nghĩ đến "tâm của thực vật", Tô Anh xòe bàn tay ra, thứ không chế nguồn lực này.

Có bây giờ chỉ có thể truyền ra và hấp thu vào. Nhưng Tô Anh muốn là, cô có thể thử truyền nó ra, rồi lúc thu hồi lại sẽ không bị tiêu tán trong không khí như khi truyền.

Cô muốn khống chế nguồn lực này, biến thành hình dạng cô mong muốn.

Rất khó.

Tô Anh thử mấy lần, lần nào "tâm của thực vật" đi ra từ trong cơ thể cô, sẽ nhanh chóng hòa lẫn với không khí, biến mất.

Mấy lần sau đó, Tô Anh thử hồng học, sắc mặt tái nhợt, không có sức lực nào để tiếp tục. Không còn cách nào, cô chỉ có thể tạm thời buông tha.

Sáng sớm hôm sau khi tỉnh lại, Tô Anh cảm giác tinh thần mình cũng không tệ lắm, không vì "tâm của thực vật" bị mất mà suy yếu. Có lẽ là không khí này cũng có rất ít "tâm của thực vật", đang bị cô vô tình hấp thu chăng?

Sau khi rửa mặt, cô đi xuống lầu, đầu tiên chính là xem phòng khách và đám hoa trong vườn.

Ảnh bình minh mới ló rạng một khắc kia, cả vườn liền mang một hào quang rực rỡ làm cho Tô Anh mừng không kể xiết, lại cảm ơn người tốt Triệu Vũ một lần!

--

"Em xuống, mà các anh tìm địa điểm thật bí mật!" Lâm Thành Phong nhảy xuống xe, nhìn về phía khung cảnh chung quanh chỉ trỏ. "Nhìn, nhìn, xung quanh ngay cả một quầy bán quả vật cũng không có, một mình Anh Anh ở chỗ này nhất định buồn chán, hôm nay em phải ở lại, không đi đâu ~"

Cũng không để ý đến người khác nói cái gì, anh như một làn khói chạy vào biệt thự, vừa kêu: "Anh Anh, Anh Anh! Anh tới chơi với em đây!

Trên sống mũi Triệu Vũ đỡ cái kính râm. Mới mười giờ sáng, mặt trời đã rất chói mắt.

Anh lười biếng đi ở phía sau Lâm Thành Phong, ngón tay cầm điều thuốc. Lúc đến trước cửa, đi giúp việc liền tới đưa cho anh đôi dép.

"Tô tiểu thư đâu?".

Đi giúp việc nói: "Ồ trong vườn phía sau. Từ hôm qua khi đám hoa được đưa tới, Tô tiểu thư đặc biệt vui vẻ, có thời gian đều xem hoa ở trong vườn, mẹ muội đến nỗi cơm cũng không ăn."

Triệu Vũ rù rú, đi theo.

Sẵn tiện xem lại phòng khách, hôm qua tới vẫn uy nghiêm trang trọng, hôm nay thì có những thứ đáng yêu sắc màu rực rỡ hơn rồi.

Tô Anh đột nhiên thấy Lâm Thành Phong tìm đến, có chút ngoài ý muốn, lại nhìn không được cười nói: "Ngày hôm qua anh trốn chỗ nào vậy? Chạy còn nhanh hơn thỏ, em thấy Lâm tiểu thư là một cô gái thật dễ nói chuyện, vì sao anh lại sợ cô ấy?"

Lâm Thành Phong trừng mắt: "Ai nói anh sợ cô ấy? Anh đây là sợ làm phiền! Ông đây đây từ trước đến nay có sợ ai đâu?"

Tô Anh không tin, sợ một người với làm phiền một người là hai thứ hoàn toàn khác nhau. Khi Lâm Thành Phong nói tên Lâm San, cảm giác bất lực không biết làm gì nhiều hơn. Suy cho cùng thì giao tình từ nhỏ lớn lên vẫn còn đó, làm sao lại có thể không có cảm tình?

Tô Anh: "Anh Triệu Vũ, Thành Phong nói anh ấy không sợ anh!"

Lâm Thành Phong: "...". Bé hoa nhài này!

Triệu Vũ: "Hà?"

Anh đẩy kính râm trên sống mũi một chút, nhìn không thấy cặp mắt, chỉ nhìn thấy anh cười như không cười.

Lâm Thành Phong đảo tròn mắt, tuy xoay người chạy, nhưng vẫn luôn kêu la: "Di ơi, có gì ăn không, cháu còn chưa ăn điểm tâm đã chạy trốn chết rồi, bị đuổi theo tận hai con đường, thật là đối!"

Tô Anh xì một tiếng, bật cười.

Cô gái xinh đẹp đứng trong vườn hoa cười, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Triệu Vũ đứng nhìn cô.

Tô Anh cuối cùng cũng biết vì sao bọn Khương Triết, Triệu Vũ đều thích trêu đùa Lâm Thành Phong rồi, bởi vì phản ứng của anh ấy thật sự rất khôi hài. Trêu chọc nhau, tâm tình đều sẽ thay đổi.

Cô mỉm cười, nói: "Anh Triệu Vũ, cảm ơn hoa của anh."

Triệu Vũ: "Không cần cảm ơn"

Đôi mắt Tô Anh lóe sáng: "Em có thể mang nó về nhà không?".

"Đương nhiên. Chúng nó thuộc về em"

--

An Khang quả nhiên là xí nghiệp lớn từng trải qua sóng gió, đúng là đại gia tộc. Tin sản xuất và tiêu thụ thuốc giả đêm qua mới truyền ra ngoài, ngày thứ hai đã điều tra ra manh mối của sự việc rồi.

Người phát ngôn của An Khang bày từng sấp chứng cứ ở trước mặt mọi người, chứng minh một việc: Chuyện này là nhà họ Lộ nói lý, giờ trò quỷ, mục đích là suy nghĩ muốn kiếm nhiều tiền, không hề liên quan tới An Khang bọn họ. Đồng thời, hết thấy thuốc giả đều xuất ra từ nhà xưởng nhà họ Lộ, còn lại đều an toàn.

Cuối cùng còn tặng kèm một đoạn phim khóc rống sấm hối của một người đàn ông tuổi chừng hơn năm mươi.

Triệu Vũ nói: "Đó là cha Lộ Hải, Lộ Quảng Bình."

Tô Anh kinh ngạc nói: "Ông ta cứ như vậy mà nhận tội?" Sản xuất và tiêu thụ thuốc giả, chính là sẽ bị phạt! Lộ Quảng Bình nếu thật sự thành thật như thế, sự việc vừa lộ liền nhận tội, trước đây cần gì phải đặt mình vào nguy hiểm? Huống hồ người giống như ông ta đủ cho bị chộp lại, chứng cứ có vẻ cứng xác thực thì cũng sẽ tìm lỗ hổng của pháp luật, có thể miễn thì miễn, cái này...

Triệu Vũ lạnh lẽo nở nụ cười gằn: "Đó cũng do Tề Duyệt lợi hại, có thể khuyên Lộ Quảng Bình ôm tất cả trách nhiệm."

Tô Anh suy tư, đại khái đoán được điều duy nhất Tề Duyệt có thể nói với Lộ Quảng Bình chắc là Lộ Hải rồi, chắc hẳn hứa hẹn sẽ đề bạt Lộ Hải? Ngược lại, việc Lộ Quảng Bình bị bắt là chuyện chắc chắn, lại có đám người Khương Triết cố ý chen ép, ông ta không chạy thoát được đâu, vậy còn không bằng tự lấy mình trao đổi.

Cô muốn nói kỳ thực Lộ Quảng Bình không ngờ, chỉ ít thì cũng quyết đoán mà hi sinh.

Tô Anh: "Nếu việc này đã giải quyết rồi, em trở về không sao chứ?"

Triệu Vũ nói: "Đợi một hai ngày đi, chỉ sợ chó cùng rứt đuôi [4]."

[4] Chó cùng rứt đuôi: tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy.

Tô Anh ở lại một ngày. Cô và Lưu Vận có nói chuyện điện thoại mấy lần, quả nhiên, nghe nói đã có hai nhóm người tới tìm cô: "Những người đó trông thật dọa người, cậu nên tránh ở ngoài mấy ngày nữa, sau đó mới nên trở về!" Lưu Vận nói.

Tô Anh nhìn về phía lòng bàn tay lần nữa: "Vậy phiền cậu xem giúp tờ đám hoa một chút, đừng hái nữa! Còn có cây ngô đồng, cậu cũng giúp tưới chút nước, rải chút phân hóa học nha?"

Lưu Vận bắt đầu đi: "Ồi, cậu lại nhớ cây, nhớ hoa!"

Tô Anh cười nói: "Vậy tớ cảm ơn trước."

"Được, đã biết!"

Thời gian và các loại sự kiện chồng chất, làm cho cảm giác cấp bách trong đáy lòng Tô Anh càng tăng lên. Không ai có thể yên lặng đợi cô trưởng thành, cô cần phải tìm, liều mạng tìm.

Kể từ đó, Tô Anh mỗi ngày ngoại trừ xem hoa thì chính là thử không chế "tâm của thực vật". Tuy đây chỉ là suy đoán và vọng tưởng của cô, nhưng cô vẫn muốn thử nỗ lực.

Lúc cô đang thử truyền "tâm của thực vật" ra rồi thu vào, cô lại nhìn thấy Khương Triết.

Người đàn ông mặc một cái áo gió dài tới mắt cá chân, đạp bóng đêm trở về. Mái tóc đen mang theo một luồng khí lạnh.

"Anh Anh, qua đây."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 44: Tranh đấu gia tộc

Edit: Cát

Beta: 如意 Như Ý

Khuong Triết đột nhiên xuất hiện làm trong lòng Tô Anh khẽ lay động. Cô không nghe lời mà đứng im đó, vòng hai tay nghiêng đầu nhìn anh: "Anh là ai?".

Người đàn ông nở nụ cười như có như không, anh đến gần, nhéo gương mặt phẩn nộn của Tô Anh, mỉm cười: "Em nói xem?".

Tô Anh nói: "Không biết nha. Lâu như vậy không gặp, em đã quên anh rồi".

"Đừng vậy, anh thấy em và thằng nhóc thối Thành Phong chơi với nhau thật sự rất vui".

"Tất nhiên rồi, em với Thành Phong là bạn tốt".

"Hửm?".

Cánh tay dài của Khuong Triết bao lại, Tô Anh bị kéo vào trong lồng ngực của anh, áo gió của anh rất dài rất lớn, cả người cô đều bị giấu ở bên trong, mà dưới lớp áo gió là áo sơ mi trắng và quần dài màu đen, làm cho người ta có cảm giác dụ hoặc trong cấm dục.

Tô Anh ngẩng đầu lên, chớp đôi mắt.

Đầu ngón tay lạnh lẽo của người đàn ông nhéo chiếc cằm tinh tế của cô, ánh mắt sâu thẳm giống như cuốn lên gió lốc, môi mỏng áp xuống: "Vật nhỏ!".

Khuong Triết hôn, giống như con người của anh - lạnh như băng.

Mà môi của anh, cũng mang hơi lạnh từ trong bóng đêm trở nên lạnh lẽo.

Bình tĩnh, khác chế.

- - -

Thời điểm Tô Anh bị Khuong Triết dắt tay đi đến đại sảnh, mới phát hiện không chỉ có Khuong Triết tới, ngay cả ba người Triệu Vũ, Đào Nhiên, Lâm Thành Phong cũng ở đó. Trên bàn trà có ly rượu và gạt tàn thuốc, hút nhiều thuốc đến mức những bông hoa nhỏ trong phòng khốc hê hê oán hận mùi thật thối.

Tô Anh và Khuong Triết vừa vào cửa, ánh mắt ba người kia liền nhìn lại đây. Ánh mắt như vừa xấu xa cũng như vừa hiểu rõ.

Tô Anh không tự giác mím mím môi.

Lâm Thành Phong nhỏ giọng lẩm bẩm: "Cái thìa của mình bị người dè trúng".

Đào Nhiên cười khanh khách, đá Lâm Thành Phong một cái: "Có bản lĩnh thì hỏ lớn lên?".

Triệu Vũ thò ra vòng khoi, ánh mắt thâm trầm và gương mặt tuấn mĩ đều giấu ở dưới sương khói mỏng lung, chỉ nghe thấy một tiếng cười khê: "Cặp vợ chồng son, mấy ngày không gặp, không ngờ đã tốt hơn nhiều rồi".

Đào Nhiên hừ lạnh một tiếng, cười nói: "Ai da, tôi cũng nghĩ như vậy! Ai cũng biết Triệu Nhị cậu trong vạn bụi hoa, một chiếc lá cũng không đánh thân! À, khẩu vị độc đáo gần đây nhất, là cái gì vậy?".

Lâm Thành Phong đáp: "Tiểu Ngọc! Em đã gặp qua vài lần, em thấy gần đây Nhị ca đặc biệt sùng ái cô ấy...".

Triệu Vũ một chân đá qua: "Cảm niệmng...".

Lâm Thành Phong bị đau hô lên: "Á! Mưu sát à? Từ ca cứu em!".

Khuong Triết: "Quý gọi là gì?".

Lâm Thành Phong oan ức nói: "Em chỉ nói vài câu lời thật, Triệu Nhị liền bắt nạt...".

Khuong Triết cời áo gió, người hầu cảm lấy rồi đứng sang một bên.

Về mặt Tô Anh tỏ mò nhìn Triệu Vũ, vẫn là lần đầu tiên cô nghe nói Triệu Vũ sẽ sủng người phụ nữ nào đó, làm anh em của Khuong Triết, xác thật không còn gì để nói, nhưng làm tình nhân, anh ấy cực kì máu lạnh bạc tình. Có thể bởi vì từ trước đến nay không thích người nào, cho nên chưa từng động tình, và một khi tuyệt tình thì sẽ vô cùng đáng sợ, cho dù bạn khốc thất khổ sở anh ấy cũng không thể hiểu rõ.

Triệu Vũ ngược mắt, giống như quét mắt qua cô, lạnh lùng.

Tô Anh cảm thấy nhìn lên thật không tốt.

Khuong Triết ngồi xuống ghế sofa màu đen, hai chân vắt chéo lên nhau, một tay đặt trên mép ghế sofa, một tay đặt trên thành sofa, lười biếng tùy ý nửa nằm. Tô Anh vào ngồi bên cạnh anh, bàn tay của anh liền rơi xuống đầu vai cô, nửa ôm lấy cô dựa vào lồng ngực anh.

Tô Anh ngồi đối diện Lâm Thành Phong, cậu ta tùy ý nằm trên ghế sofa, bên phía tay phải là Triệu Vũ, phía tay trái là Đào Nhiên.

Mấy người làm thành một vòng, lại là ban đêm. Ngồi như thế này, là có việc muốn nói sao?

Quả nhiên.

Đào Nhiên nói: "Bên Tường Diễn đều đã xử lý tốt rồi mà? Rốt cuộc sao lại thế này?".

Khuong Triết ừ một tiếng, rút ra một điều gì gì, ngờ khi bình tĩnh lạnh nhạt: "Người ra tay lần trước chính là Tường Lão đại, Tường lão đại bắt cóc luật sư tư nhân của Tường lão gia tử, ép hỏi ra nội dung di chúc của ông cụ Tường.. Mất thấy ông lão sắp không được, hẳn ta muốn tiền hạ thủ vì cường".

Chuyện này đúng là không tồi, một khi Tường Diễn tiếp nhận Tường gia, dưới thù đoạn và sự quyết đoán của anh, Tường lão đại một chút cơ hội cũng không có.

Triệu Vũ: "Tường lão này cũng là một nhân vật cực kì lợi hại". Hiện giờ ở Tường gia, Tường lão đại và Tường Diễn là hai người có cơ hội nhất, cũng đấu đến lợi hại nhất.

Khuong Triết cười một chút: "Đáng tiếc, vẫn quá nóng vội".

Hiện giờ, Tường lão đại bị Tường Diễn bắt được cái đuôi, Tường Diễn "xách" cơ thể bị thương bầm báo trước mặt ông cụ Tường, ông cụ Tường tức giận Tường lão đại tàn nhẫn độc ác, hung ác với người nhà, bỏ đi chức vị của anh ta ta, bắt anh ta ở nhà sám hối.

Bây giờ, địch nhân lớn nhất của Tường Diễn được trừ bỏ, còn lại mấy người được việc thì ít, hồng việc thì nhiều. Căn bản không phải đối thủ của Tường Diễn, anh ta chắc chắn sẽ tiếp quản Trương thị rồi.

Những việc này ở trong miệng Khuong Triết chẳng qua cũng chỉ là nói mấy câu cho có, nhưng mà bản thân anh ở trong đó, lại biết có bao nhiêu hung hiểm, hơi không chú ý, chính là vạn kiếp bất phục. Ngăn gùn mấy ngày, anh và Tường Diễn đã trải qua bao lần phục kích, thật sự là chó cùng rứt dậu, không thể không quan tâm

Khuong Triết cho người báo vệ Tô Anh, một là lo lắng Tề Duyệt, hai là lo lắng bàn tay Tường lão đại với tới C thị.

Lâm Thành Phong vỗ tay khen: "Quả nhiên vẫn là Từ ca lợi hại, vừa ra tay liền biết có hay không liền".

Đào Nhiên lạnh giọng: "Mua. Người. Hung. Sát. Tường lão đại có thể đi ăn com tù rồi".

Khuong Triết: "Chuyện này thật không hay, tối nhất nên nhớ huyết mạch tình thân trước".

Lời này thật dụ dỗ, có thể nghe hiểu, đều biết anh đặc biệt hồng từ trong xương cốt rồi.

Triệu Vũ cười: "Lợi hại!".

Tô Anh có thể nghe hiểu, có điều thứ cô không hiểu vẫn là diễn khổ nhục kể ban ơn lấy lòng, bán từ bi, thu nạp nhân tâm thôi.

Ông cụ Tường cũng lo việc lập di chúc, nói rằng sau khi chết 80% gia sản đều giao lại cho Tường Diễn, còn lại, đều được chia đều cho mấy người con gái của các tình nhân của cụ.

Một khi đã như vậy, vậy tại sao tin tức cuối cùng Tô Anh nghe được, là tam Tường lão gia tiếp nhận gia tộc Tường thị, còn tặng kèm tin tức Tường Diễn bị tai nạn xe cộ nên qua đời?

Vậy ai trùng kế của ai?

-- --

Khuong Triết hỏi: "An Khang bên kia thế nào rồi?".

Triệu Vũ nhún vai: "Không khác dự liệu của chúng ta lắm, chính là đẩy một kẻ chết thay ra, cũng thật nhẫn tâm, đến người thân cũng có thể vứt bỏ. Chắc chắn chắc".

Đào Nhiên cười tìm tìm nói: "Tề Duyệt thấy miếng đất cô ta muốn đã bị tôi cướp được, nghe nói cô ta nổi trận lôi đình, liền đi tìm ông của cậu trong ngày hôm đó, cậu phải cẩn thận. Tuy lời mĩ nhân như gió thổi bên tai nhưng cũng rất lợi hại".

Khuong Triết hỏi lại: "Liên quan gì tới tôi? Không phải nên tìm cậu à?".

Đào Nhiên đương nhiên: "Không phải vì tôi nghe cậu nói, mới đi tranh với tiểu cô nương nhà người ta sao? Tề Duyệt cũng không ngốc, khẳng định biết tìm chính chủ".

Lâm Thành Phong ớn lạnh: "Tề Duyệt kia là tiểu cô nương cái gì, cô ta là Hoàng hậu độc ác".

Khuong Triết mỉm cười: "Chuyện của cậu, tôi cũng không quản được".

Đây là muốn thoái thác quan hệ sao, Đào Nhiên ai ai vai tiếng: "Ồ trước mặt bé hoa nhài nhà cậu, cậu cũng không thể sợ sệt được. Còn muốn quỵt nợ?".

Khuong Triết nhàn nhạt mỉm cười, nhìn Tô Anh vẫn luôn ngoan ngoãn ở trong ngực anh, bộ dáng không sao cả: "Đừng là tôi không biết".

Anh nói: "Chi là, bắt nạt bé hoa nhài nhà tôi, tất nhiên phải đòi lại".

-- --

Sáng sớm hôm sau, Tô Anh đứng dậy xuống lầu.

Đêm qua bọn họ nói chuyện đến khuya, Tô Anh bắt tri bắt giác bắt đầu ngủ gà ngủ gật, bọn họ mới ngừng nói nhưng cũng không rời đi. Cho người hầu bỏ trí phòng ngủ nghỉ ngơi tốt một đêm. Giờ phút này, cả biệt thự đều yên tĩnh, ngay cả chó săn ở cửa lớn cũng không dám dễ dàng tru lên.

Tô Anh ngồi trên mặt cỏ sau vườn, bên người dưới chân đều là đóa hoa nhỏ.

Đêm qua cô ngủ không được, vẫn luôn suy nghĩ chuyện mấy người Khuong Triết nói, bọn họ nói chuyện không kiêng nể cô, cũng tiện cho cô phân tích thế cục.

Thật ra kiếp trước bọn họ rất ít khi như vậy. Cô và Lâm Thành Phong tiếp xúc không nhiều, Lâm Thành Phong cũng không giống như bây giờ không có việc gì cũng đi tìm cô, nhưng mà anh vẫn luôn thích tiếp xúc với cô. Đào Nhiên với Triệu Vũ cũng vậy, cô với bọn họ chưa từng có lần gặp gỡ nào lại không có Khuong Triết, giống kiếp này vậy, Triệu Vũ còn tặng cô một vườn hoa, cũng là đặc biệt.

Rất nhiều chuyện xảy ra, cô không biết cũng đã biết.

Khuong Triết có rất nhiều kẻ thù, mấy người đó, đều có khả năng gây ra thương tổn cho cô để trả thù Khuong Triết.

Tề Duyệt, Tường lão đại, hay là người thứ ba?

Hấp thu "tâm của thực vật", Tô Anh cẩn thận sử dụng nó làm lành vết thương, nhưng lại phục hồi quá nhanh, cho nên sợ sẽ có người hoài nghi. Nếu Khuong Triết lại nổi lên hứng thú muốn bôi thuốc cho cô, thì sẽ rất phiền toái.

"Hoa đó có gì hay sao?". Âm thanh khàn khàn lại lạnh lẽo của người đàn ông truyền đến, Tô Anh hơi giật mình quay đầu lại, mỉm cười: "Anh Triệu Vũ".

"Ừ".

Anh nâng nâng cằm, lặp lại lần nữa: "Hoa đó có gì hay sao?".

Tô Anh nghi hoặc: "Hả? Bọn nó đều khá vui. Làm sao vậy?".

"Không có gì". Triệu Vũ cười một chút, không quá hiểu ý từ của câu "đều khá vui", anh thuận tay vứt một cánh hoa, Tô Anh ai một tiếng không kịp ngăn cản, liền nghe thấy hoa bách hợp kia khóc hu hu: "Đồ xấu xa!".

Tô Anh: "....." Thật xin lỗi.

Triệu Vũ bóp cánh hoa kia, đúng là non nớt nhỏ yếu: "Lần đầu tiên anh thấy em yêu hoa như vậy".

Ném cánh hoa đi, anh xoay người rời khỏi,

Tô Anh giải gãi đầu, chạy tới, nhặt cánh hoa kia lên muốn đưa trở về với bách hợp, bách hợp rầm rì: "Thật muốn đánh chết anh ta".

Tô Anh xin lỗi: "Thật xin lỗi, anh ấy không cố ý".

Lùn Khiên Ngưu [1] ở bên cạnh nói: "Hừ! Rõ ràng anh ta cố ý!".

[1] Lùn Khiên Ngưu: cây dạ yên thảo.

"Nhưng mà, em cảm thấy anh ta và người hôm qua ở gần chị đều không phải người tốt, trên người lạnh lùng, đến gần thì cảm thấy khó chịu".

Nhưng mà tình huống này, cô già ngày già đại cũng không được rồi.

Chỉ là một nụ hôn.

"Thật xin lỗi, đừng tức giận nữa".

Tô Anh cẩn thận dùng "tâm của thực vật" làm miệng vết thương hoa bách hợp khép lại, cho đến khi nó ngừng khóc thút thít, không tình nguyện nói: "Được rồi, xem mặt mũi của chị, em không tức giận".

"Cảm ơn em".

(如意 Như Ý: Minh beta vội, có gì các nàng kiểm tra lại hộ mình nhá!)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Muốn gặp mặt

Edit: Mẫn Mẫn (부산).

Beta: Lan Lan

Lúc Tô Anh đang ăn sáng, Lâm Thành Phong cũng vui vẻ ngáp dài rồi đi xuống dưới, tóc rối như tổ quạ, có vẻ vẫn chưa tỉnh hẳn. Bởi vì vẻ ngoài của bọn họ đều đẹp, nên thoát nhìn đáng vẻ lười lười nhác nhác này trông rất gọi cảm.

Đào Nhiên nhéo cái bánh bao nhỏ, hỏi: "Khương Tử với Triệu Nhị vẫn chưa dậy à?"

Tô Anh nói: "A Triết còn ngủ, anh Triệu Vũ thì tỉnh rồi, vừa nãy em thấy anh ấy ở phòng khách."

Người hầu bưng hai bát cháo còn nóng hằm hập lên, nói: "Thưa Nhị thiếu đi ra ngoài rồi?"

Lâm Thành Phong ngái ngủ hỏi: "Đi rồi?"

Người hầu đáp: "Thưa không, không lái xe, chắc là đi chạy bộ rồi ạ."

Lâm Thành Phong dựng ngón tay cái lên: "Không hổ là Nhị ca, tinh thần tốt thật!"

Đêm qua bọn họ nói chuyện đến khuya, còn uống không ít rượu, mới dậy sớm đã cảm thấy buồn nôn, hoa mắt váng đầu, thật sự rất khó chịu. Triệu Vũ lại không bị ảnh hưởng mà còn ra ngoài chạy bộ? Cơ thể quả nhiên không thể coi thường!

Người hầu thờ hỏi: "Nên lên lầu đánh thức Tử thiếu gia xuống ăn sáng, hay là mang đồ ăn lên trên lầu đây ạ?"

Không đợi Đào Nhiên và Lâm Thành Phong nói gì, Tô Anh lập tức nói: "Cháu đi cho, để cháu mang lên cho."

Cô xi xup húp một bát cháo, đứng dậy theo người hầu vào nhà bếp lấy bữa sáng, làm cho Lâm Thành Phong và Đào Nhiên không ngừng cảm khái, Khương Tử có phúc thật!

Đúng lúc Triệu Vũ trở về, anh mới vừa chạy bộ xong, ngực ướt hơn phân nửa, cả người đều nóng lên. Khuôn mặt tuần lẳng, đôi mắt đen thâm thúy, mỗi một khối cơ bắp lộ ra đều có cảm giác như rất rắn chắc, sức lực rất mạnh. Bây giờ còn chảy mồ hôi, ai nhìn thấy chắc cũng mặt đỏ tím đập.

Tô Anh bưng khay thức ăn lên lầu, anh vội tiến tới gần, liếc cô một cái rồi cười: "Bé hoa nhài, quan tâm người ta vậy?"

Tô Anh: "...A".

Anh khẽ cười một tiếng, cũng không quay đầu lại hay nhanh chóng tránh ra. Tô Anh chớp chớp đôi mắt nhìn anh, đi vào phòng ngủ của Khương Triết.

Khương Triết đã sớm tỉnh dậy, mới vừa tắm nước lạnh xong, trên người tùy ý mặc một chiếc quần dài màu đen, áo sơ mi bung cúc, lộ ra bắp thịt rõ ràng, nửa bên sườn mặt vô cùng đẹp trai.

Anh gần như dựa vào đầu giường hút thuốc, đang nhìn ipad, hẳn là tư liệu hợp đồng mà trợ lý Diêu gửi cho anh.

Tô Anh đẩy cửa đi vào: "Dậy rồi sao lại không xuống dưới ăn sáng?".

Khương Triết vẫn chăm chú nhìn vào màn hình như cũ, ngón tay hơi lơ đãng hoạt động, nhàn nhạt hỏi: "Hửm?"

Về mặt của anh có vẻ vì quá chăm chú mà tỏ ra hơi lạnh nhạt.

Tô Anh đi tới, đặt khay cháo xuống tủ đựng ở đầu giường.

Cô không nói gì, cũng không động dậy, hai tay cô đặt phía sau người, im lặng đứng một lát.

Như học sinh chờ giáo viên chủ nhiệm giáo huấn.

Cuối cùng Khương Triết cũng buông Ipad trong tay xuống, nhìn Tô Anh, nhướn mày: "Nói đi, có chuyện gì vậy?".

Tô Anh nói: "A Triết, nếu bây giờ đã không có chuyện gì thì chắc em có thể về nhà rồi đúng không?".

Khương Triết: "Không thích ở đây à?".

"Không phải, ở đây rất tốt, ở đây anh đối xử với em rất tốt, anh Đào Nhiên và anh Triệu Vũ đều rất quan tâm em, còn tặng em rất nhiều loại hoa đất nện!". Cô mím mím môi: "... Chỉ là hàng ngày đều phải ở đây, cũng không được đi ra ngoài nên chán lắm. Hôn nửa tiệm hoa của em cũng sửa sang xong rồi, em còn muốn đi xem cây gỗ đồng ở bên đó, nếu lúc không có em nhờ nó chết thì phải làm sao bây giờ?".

Khương Triết mỉm cười: "Xem ra bé hoa nhài của anh chuẩn bị xong rồi mới đến tìm anh."

Tô Anh: "Vậy em có thể đi không?".

Khương Triết giống như đang tự hỏi tính khả thi của chuyện này, anh vuốt tay: "Lại đây nào."

Tô Anh bị kéo tới gần anh.

Anh thật sự rất cao, rõ ràng là đang ngồi nhưng mà cũng có thể nhìn thẳng vào Tô Anh đang đứng.

Khương Triết hỏi: "Chuyện buổi tối hôm đó còn sợ không?".

Tô Anh hơi nhiu mày, Khương Triết liếc mắt cái là thấy, anh nói: "Ồ lại thêm hai ngày, anh dạy em vài chiêu dùng để phòng thân. Lần sau gặp lại loại chuyện như thế, cho dù có phát sinh thêm cái gì, em chỉ cần bảo vệ bản thân mình không bị thương, chuyện khác không cần để ý tới."

Tô Anh cười: "Không để ý là không để ý thế nào được?". Cô nói nửa đùa: "Nếu là anh thì cũng không được để ý tới sao?"

Khương Triết: "Đương nhiên, nếu như anh có chết trước mặt em, em cũng phải lập tức xoay người chạy ngay."

Tô Anh: "... Đừng đùa như vậy!"

Khương Triết cười như không cười, vừa như nghiêm túc vừa như thuận miệng mà nói, bàn tay vuốt ve sau lưng cô, cũng không có động tác gì khác.

Tô Anh cũng không cho rằng anh nói thật, chỉ nghĩ anh đang lấy một cái ví dụ thôi, nói: "Nếu không em đi đăng kí một lớp học võ được không?"

Giọng điệu của Khương Triết nhàn nhạt rồi lại khinh thường: "Lớp võ không dạy em được cái gì đâu, ý của em là anh không bằng một lớp võ?"

"..."

--

Tô Anh lại ở lại thêm hai ngày, cô gọi điện cho Lư Vãn, có hơi tiếc nuối, nhưng mà Lư Vãn lại rất tán thành, cô ấy nói: "Khương Triết chu đáo thật đấy, đúng rồi, tớ quên chưa nói với cậu, hôm qua lại có mấy tên kì quái lên kí tới trước cửa tiệm hoa... Rốt cuộc sao lại như thế nhỉ? Không phải việc này đã kết thúc rồi sao? Sao tớ lại cảm giác thấy hình như càng ngày càng nguy hiểm?"

Tô Anh nghĩ nghĩ, nói: "Đó là nhóm thứ mấy vậy?"

"Nhóm thứ tư!" Lư Vãn bắt đầu miễn man suy nghĩ, cô cảm thấy hình như mình đang nằm mơ, lại còn gặp được mấy tình tiết trong phim truyền hình: "Cậu nói thử xem, có khi nào cậu còn thân phận nào khác không?".

Tô Anh mỉm cười, nói: "Đúng vậy, thật ra tớ là cô công chúa nhỏ lư lạc ở dân gian."

"Bà cậu! Có điều, hết ngày mai chắc là tiệm hoa tươi sửa xong rồi ấy nhỉ? Lúc trước đám người kia tới tìm cậu khiến cho mấy người thợ bị hoảng sợ một phen, nhưng thu tiền rồi nên không dám hủy. Vì thế gần đây họ làm việc đều rất tích cực, kết thúc công việc sớm hơn dự kiến cho cậu luôn đấy!".

Tô Anh: "... Vậy là tớ đang nhờ họa được phúc hả?".

"Đúng vậy á! Dù sao cũng không cần về vội, giờ về cũng không mở cửa hàng được. Tớ sẽ trồng đám hoa với cây gỗ đồng cho cậu..."

Cúp điện thoại, Tô Anh ngẫm lại thấy có chút không đúng. Lộ Hải, Tề Duyệt, Tưởng gia... Vậy nhóm thứ tư kia là ai?

Kiếp trước thì sao? Kiếp trước cô vẫn chưa gặp qua chuyện này, hay là vì những việc này kết thúc trong yên lặng?

Khương Triết nói muốn dạy mấy chiêu dùng để phòng thân, nhưng mà việc này cũng chưa bắt đầu dạy được. Bởi vì buổi sáng cùng ngày, Khương Triết nhận được điện thoại từ Tề Duyệt.

"Vẻ nước lâu như vậy rồi, còn chưa gặp nhau được buổi nào, chúng ta cùng ăn với nhau một bữa cơm được không? Đúng rồi, Đào Nhiên và Triệu Vũ, Thành Phong nữa, cũng đã lâu không gặp bọn họ, lần trước ở bữa tiệc sinh nhật của anh mới gặp qua loa vài lần, sau đó cũng không có thời gian..."

Lời nói mang đầy hoài niệm quá khứ và khao khát tương lai, mà mục đích thật sự là muốn gặp mặt.

Lâm Thành Phong là người đầu tiên tỏ thái độ: "Không đi! Hoàng hậu độc ác kia vừa thấy là đã không phải hạng tốt lành gì rồi."

Đào Nhiên cười lộ lên, nói: "Mục đích của Tề Duyệt tiểu thư cũng không phải mời cậu, cậu kích động cái gì, chúng ta chỉ đến làm nèn, chủ đích của người ta vẫn là Tứ ca!"

Triệu Vũ lạnh lùng cười một tiếng.

Tô Anh nhìn Khương Triết: "Mị lực A Triết lớn thật đấy."

Đúng là rất lớn. Nếu không thì sao ở kiếp trước, Tề Duyệt lại cứ để ý mãi một người đàn ông đã kết hôn mà không chịu buông tay cơ chứ?

Cô ta cứ chấp nhất như vậy, khiến Tô Anh phải cho rằng cô ta thật sự yêu Khương Triết, chỉ có thật sự yêu, mới có thể không quan tâm như thế? Đạo đức tam quan [1] cần có cũng từ bỏ, chỉ vì theo đuổi một người đàn ông.

[1] Tam quan: nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Huấn luyện đặc biệt

Edit: Chấn

Beta: heka

“Không cần nói nữa, anh đã từ chối!”

Khương Triết giải quyết rất dứt khoát, chuyện này cứ như vậy mà làm. Anh cực kì không muốn gặp Tề Duyệt, trừ phi là việc tất yếu, huống hồ đây cũng chỉ là bữa tiệc giả dối trên danh nghĩa? Một cô gái mà thôi, nếu không phải ông nội nhìn trúng lại còn vô cùng yêu thích cô ta, anh cũng không để cô ta vào mắt.

Anh cười khẽ, đưa tay xoa xoa trán Tô Anh: “Còn không bằng dành nhiều thời gian cho bé hoa nhài.”

Câu nói đó thành công chọc Lâm Thành Phong phải run rẩy, hai cánh tay ôm lấy nhau tìm sự ấm áp, “Ai da thôi đi, buồn nôn chết đi được!”

Đào Nhiên ‘ha ha’: “Tôi cũng cảm thấy mình có chút cô đơn.”

Triệu Vũ đá Lâm Thành Phong: “Đừng run nữa, phiền quá!”

Lâm Thành Phong liếc nhìn anh một cái, nghi ngờ khẽ lăm bắm: “Em nói này Nhị ca, anh như vậy là do trong lòng tích tụ nhiều lửa giận mà không có chỗ phát tiết nên mới trút lên người em có đúng không? Sao không chạy đi tìm Tiểu Ngọc của anh đi!”

“Mẹ! Cậu cắt lại dây cho tôi!”

Triệu Vũ không nói hai lời, một tay nắm lấy cổ áo của Lâm Thành Phong kéo anh ta ra ngoài, Lâm Thành Phong sợ tới mức la to: “Tứ ca cứu mạng!”, “Anh Anh cứu anh!”, “Em sai rồi, em sai rồi!”. Giây giụa muốn ôm lấy đuôi Khương Triết lại bị anh ấy dễ dàng tránh đi.

Đào Nhiên xem kịch vui: “Đáng đời!”

Tô Anh nhìn đến mức buồn cười, không nhận được mở miệng: “Anh Triệu Vũ...”

Lâm Thành Phong thảm thương: “Anh Anh...” Muốn nói rồi lại thôi.

Triệu Vũ nhìn không được nhìn sang Tô Anh, khẽ nhủ máy: “Bé hoa nhài, em đang nói giúp cho thẳng nhóc thối này sao?

Tô Anh lắc đầu: “À, em định nói là anh ra tay nhẹ chút.”

Đào Nhiên ‘phì’ một tiếng, không nhận được cười ha ha lên! Lâm Thành Phong khóc lớn: “Anh Anh, em bị dạy hư rồi!”

Triệu Vũ cong môi, trong mắt có chút ý cười.

Tô Anh cũng cảm thấy chính mình cùng với bọn Triệu Vũ, Đào Nhiên tiếp xúc vài ngày, hình như đúng là có một chút... chút hư hỏng.

Triệu Vũ nói muốn đánh Lâm Thành Phong cũng không phải đơn phương đánh, mà chính là đôi bên thật sự đánh nhau, chỉ có điều Lâm Thành Phong so về quyền cước công phu đều kém hơn Triệu Vũ, cho nên trên hình thức là đánh tay đôi công bằng, nhưng kết quả lại là Lâm Thành Phong bị đánh đến thảm hại, đương nhiên anh ta cũng không quá kém cỏi, ít ra còn có thể lưu lại vài năm dấu trên người Triệu Vũ, cũng xem như là anh ta sống không uổng phí.

Lâm Thành Phong bị đánh đến mức luôn miệng kêu đau, lại còn bị Triệu Vũ uy hiếp, bắt nạt ở bên tai, cảnh cáo: “Về sau không được nhắc đến bất kỳ người phụ nữ nào ở trước mặt tôi, nghe rõ chưa?”

Lâm Thành Phong nằm trên mặt đất, ngạc nhiên hỏi: “.....Hả? Anh bỏ Tiểu Ngọc rồi?”

Triệu Vũ lại tát một cái lên đầu Lâm Thành Phong, giọng nói lạnh lùng: “Hỏi nhiều như vậy làm cái gì, nhớ kĩ lời tôi nói là được.”

Lâm Thành Phong ‘hừ’ một tiếng, nói: “Tại sao chứ, phụ nữ bên anh vốn dĩ rất nhiều, cứ cách hai ba ngày lại đổi một người, hiện tại lại không cho người ta nhắc đến? Anh muốn hoàn lương à?”

Triệu Vũ dương cánh tay ra, Lâm Thành Phong ngay lập tức: “Được được được, không nhắc thì không nhắc!”

Yêu cầu của Triệu Vũ, Lâm Thành Phong xem ra cũng không thể hiểu được, không biết là đang phát điên cái gì.

Nhưng anh nhìn bộ dáng của Triệu Vũ như một tên thô phi, giận cũng không dám nói gì, T-T

Khương Triết dẫn theo Tô Anh đi xuống tầng hầm.

Đây là lần đầu tiên cô đến chỗ này, phát hiện nơi này không chỉ rất lớn mà còn có rất nhiều thiết bị giải trí và thiết bị tập thể hình.

Lâm Thành Phong đầu tóc rối bời muốn đánh bi-a, Đào Nhiên đánh cùng với anh ta, hai người bắt đầu cá cược, trong chốc lát Triệu Vũ cũng gia nhập, về việc họ cá cái gì thì Tô Anh không thể nào biết được, cô được Khương Triết dẫn đến một sân tập khá trống trải.

“Anh sẽ tấn công em, em phải có tìm cách để né tránh anh. Biết chưa?”

Khương Triết trực tiếp làm sáng tỏ ý tứ của mình, trong sự bình tĩnh toát ra vẻ lạnh lùng. Anh cởi bỏ ống tay áo, vén lên đến chỗ khuỷu tay, trên cổ áo cũng cởi ra ba nút, có thể thấy rõ ràng dưới cổ áo là xương quai xanh trông rất gợi cảm.

“Cẩn thận đấy, anh sẽ không nương tay.”

Tô Anh cảm thấy rất khẩn trương, cô thậm chí còn vô thức lùi về phía sau một bước — ngay cả khi đêm qua Khương Triết hôn môi cô, cô vẫn có thể e thẹn mà nhắm mắt lại. Giờ phút này, cô lại cảm thấy hơi sợ hãi.

Tô Anh nói: “Nhưng em chẳng biết gì cả.”

Khương Triết vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm như cũ: “Những người muốn gây tổn thương cho em cũng sẽ không cho em thời gian chuẩn bị.”

Tô Anh nhủ máy: “Được, em biết rồi.”

Khương Triết lại nói: “Mặc dụng cụ bảo vệ vào.”

Dụng cụ bảo vệ rất đơn giản, chỉ có thể bảo vệ cho phần khuỷu tay, đầu gối và eo. Tô Anh cảm thiết bị bảo vệ lên, giắt giắt, cũng không nặng lắm, tuy vết thương trên cánh tay có vẫn chưa lành hẳn nhưng vận động đơn giản hẳn là sẽ không có vấn

đề gì, “Em không thể để cho anh bắt được, đúng không?”

Khuong Triết đột nhiên nhớ đến buổi tối không lâu trước đây, những lời nói xấu xa của người đàn ông kia khiến anh rất tức giận, bé hoa nhài của anh làm sao có thể để cho loại cặn bã như vậy vũ nhục?

“Em không chỉ tránh né để anh không bắt được, mà còn phải đánh trả anh, nhưng cũng cần phải cẩn thận...”

Tô Anh chỗ hiểu chỗ không.

Khuong Triết đã đuổi cánh tay sang bắt lấy vai của cô, Tô Anh liên tục lùi về phía sau, khó khăn lắm mới tránh thoát, nhưng trong nháy mắt tiếp theo, Khuong Triết dùng chân chặn lại. Tô Anh tránh không kịp liền ngã xuống mặt đất!

Khuong Triết từ trên cao nhìn xuống cô: “Đứng lên.”

Tô Anh cắn răng đứng lên.

Khuong Triết lại ra tay lần nữa.

Ban đầu Tô Anh không nghĩ đến chính mình sẽ quá chật vật, nhưng Khuong Triết thật sự quá tàn nhẫn. Anh nói sẽ không nương tay thì thật sự không nương tay chút nào, Tô Anh không hề có bản lĩnh, gần như liên tục bị đánh bại! Còn có cái anh gọi là cẩn thận, chính là phải cẩn thận với ma quỷ của anh...

Anh cũng không có tránh né, luôn chọn những lúc cô chưa chuẩn bị sẵn sàng mà chạm một chút vào khuôn mặt, môi, tai, eo.... Thậm chí còn thiếu chút nữa anh đã chạm được vào ngực cô. May mắn cô đã té ngã lộn nhào để tránh thoát, rõ ràng là mang bộ dáng lạnh lùng, nhưng động tác lại lưu manh đến như vậy!

Tô Anh bị anh bắt nạt tàn nhẫn không thương tiếc, thậm chí quên cả đau.

Khuong Triết thì lại gần như chả có gì thay đổi, giọng nói cũng không có chút dao động: “Đã chân của anh làm cái gì? Không biết điểm yếu ột nhất của đàn ông nằm ở đâu sao?”

“...”

“Hầm răng, móng tay, sao không dùng?”

“...”

“Đôi mắt của anh đang ở ngay trước mặt em, nên làm như thế nào?”

“...”

“Trên cơ thể chỗ nào yếu ớt nhất cũng không biết sao?”

“...”

Khuong Triết đúng là một giáo viên giỏi, anh vô cùng nghiêm túc dạy cho cô như thế nào để tự vệ, lãnh khốc mà tuyệt tình. Vậy là Tô Anh lại không còn thấy sợ hãi, bị bắt nạt không biết bao nhiêu lần, lúc này cô lại bị người đàn ông siết chặt cổ từ phía sau một lần nữa, nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh: “Những bài học vừa rồi đều đã quên?”

Chân của cô bị khóa trụ, cô bị giữ lại, sức lực không đủ mạnh, kết quả là chỉ có thể đưa tay chịu trời, lúc này cô cảm nhận được sức mạnh thật sự chênh lệch nhau quá nhiều. Khuong Triết chỉ dùng một tay đã có thể tùy ý chơi đùa mình, cô lại không hề có sức phản kích, anh có thể dễ dàng tránh hết các lần đánh của cô, giống như có thể dự đoán trước được cô sẽ ra tay như thế nào.

Người đàn ông này...

Tô Anh đột nhiên phát lực, đầu dùng sức hất về phía sau một cú! Khuong Triết ngã đầu ra sau tránh né, Tô Anh dùng khuỷu tay đánh vào bụng Khuong Triết, làm cho anh buông tay, Tô Anh trực tiếp nhảy ra phía trước, đánh vài đường rồi lần ra xa Khuong Triết.

Dáng vẻ Tô Anh lúc này rất chặt vật, quần áo hỗn độn, trên trán và chóp mũi lúc này đã đầy mồ hôi, tóc tai cũng rối xù, đôi môi mím chặt, duy chỉ có đôi mắt cô vẫn sáng ngời như lúc ban đầu!

Không có tức giận, không có oán hận, không có hiểu lầm, chỉ có nụ cười rạng rỡ thỏa mãn sau khi hai người cuối cùng cũng hòa nhau một ván..

Cô cũng không hề yếu đuối như vẻ bề ngoài của mình, ngược lại còn vô cùng dẻo dai.

“Bóp bóp bóp!” Đào Nhiên vỗ tay, “Bé hoa nhài, không tồi nha.”

Lâm Thành Phong cũng vỗ tay chan chát, vốn dĩ bọn họ chơi ở phía bên kia, vô thức lại bị hấp dẫn đi sang đây, “Anh Anh cố lên! Anh Anh cố lên!”

Triệu Vũ: “So ra còn lợi hại hơn Tiểu Lâm Từ.”

Lâm Thành Phong không phục: “...Sao lại lợi hại hơn so với em? Chẳng lẽ em còn đánh không lại bé hoa nhài hay sao?!”

Triệu Vũ liếc mắt nhìn anh ta một cái, kinh thường: “Nếu cậu có được một nửa nghị lực của bé hoa nhài, bây giờ cậu sẽ không yếu đuối như vậy.”

Khuong Triết xoa xoa bụng, vừa rồi một chiêu kia thật sự làm anh hơi đau, có chút ngạc nhiên.

Thật muốn nổi tức, Tô Anh càng ngạc nhiên hơn anh, bởi vì cuối cùng cô cũng đánh trúng Khuong Triết. Cô cảm thấy rõ được ‘tâm của thực vật’ đột nhiên tụ lại ở khuỷu tay, vốn dĩ sức lực mềm như bông, đánh ra cũng không đủ làm người khác đau của cô thế nhưng lại thật sự có thể làm cho Khuong Triết buống lỏng cổ ra!

Trong nháy mắt kia cảm thấy thật kỳ diệu, làm cô vừa vui mừng vừa kinh ngạc! — Cô nghĩ là đã thành công!

Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, sau đó ngay lập tức sức mạnh kia liền biến mất.

Cô loạng choạng đứng lên từ mặt đất, khuôn mặt vốn luôn lạnh nhạt của Khuong Triết lúc này rớt cuộc có chút nét cười, lần đầu tiên khích lệ cô: “Không tệ.,” lại nói tiếp: “Hôm nay tới đây thôi!”

Rốt cuộc Tô Anh cũng có thể thả lỏng, trước đó còn có thể chống đỡ, nhưng vào lúc này, cả người cô không còn chút sức lực, thất tha thất thểu, thiếu chút nữa té ngã!

Khuong Triết tiến lên hai bước, Tô Anh ngã vào trong lòng ngực anh.

“Nghỉ ngơi đi.”

Cô khẽ “ùm” một tiếng, nắm bắt: “Em muốn ăn cơm chiều, em không còn chút sức lực nào.”

Khuong Triết đáp: “Ừ.”

Anh bế ngang cô lên, ra khỏi tầng hầm.

Chính chủ đi rồi, ba người Triệu Vũ, Đào Nhiên và Lâm Thành Phong tiếp tục tụ lại đánh bi-a một lát, đánh đánh, cuối cùng vẫn cảm thấy không còn hứng thú như vừa rồi, rất nhàm chán.

Đào Nhiên hỏi: “Lát nữa lập tổ chơi bài?”

Triệu Vũ nhường mày, không phản đối.

Lâm Thành Phong nói: “Không thú vị.”

Xem ra ý kiến của Lâm Thành Phong cũng chẳng là gì với bọn họ, Đào Nhiên nói: “OK, tôi sẽ kêu thêm vài người.”

- - -

Tê Duyệt thật sự bị Khuong Triết lạnh nhạt tuyệt tình làm cho tức giận không nguôi.

Cô cùng Khuong Triết bởi vì giá thể tương đồng nên từ nhỏ đã quen biết nhau. Cô cũng thật sự thích Khuong Triết, ngoại hình đẹp, năng lực xuất chúng, giá thể không tầm thường, vô cùng xứng đôi. Bản thân cô cũng đặc biệt nỗ lực làm cho mình trở nên ưu tú, hy vọng Khuong Triết có thể chú ý đến, nhưng vì sao bọn họ lại càng ngày càng cách xa nhau?

Còn có cô gái tên Tô Anh kia, thế mà ngay cả Triệu Vũ, Đào Nhiên đều bảo hộ cô ta! Lại còn từ chối lời mời của cô!

Cô đứng thẳng dậy, một cô gái trẻ gọi điện thoại đến: “Chị Tề Duyệt, chị biết không, nghe nói buổi tối nay đám người Triệu Vũ cũng Đào Nhiên đến Bách Nhạc Môn chơi. Hai người họ thân với Khương Tứ như vậy, đến lúc đó nhất định sẽ đi cùng nhau!”

Tề Duyệt ‘ừ’ một tiếng: “Tin tức này ở đâu ra?”

Người nọ đáp: “Là bạn trai của em, Đào Nhiên gọi anh ấy. Nhưng mà chị Tề Duyệt, chị cũng đừng nói là em báo nha, bằng không hai chúng em sẽ lại cãi nhau!”

Tề Duyệt mỉm cười nói: “Ừm, chị biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Mạt chược

Edit: heka

Beta: Khánh Vân

Tô Anh cùng Khương Triết đánh xong một trận kìa, cả người mệt mỏi rã rời. Lúc Đào Nhiên hỏi cô có muốn đi chơi cùng bọn họ không, cô vốn không muốn tới, nhưng ngẫm lại một lúc, cô liền nhận lời.

Tề Duyệt muốn gặp Khương Triết, cơ hội quá tốt như vậy, hẳn là cô ta cũng sẽ đến. Mà Tô Anh lại không muốn bỏ qua lần chạm mặt này giữa hai người bọn họ, như thế, không bằng cũng đi, huống chi cô cũng muốn thấy mặt Tề Duyệt.

Đã lâu không đến Bách Nhạc Môn, nó vẫn y hệt như trong trí nhớ của Tô Anh - lộng lẫy rực rỡ, ngập trong vàng son.

Cô cùng Khương Triết, và mấy người Triệu Vũ đi băng qua hành lang uốn lượn. Lý Quốc Bang ở phía trước dẫn đường. Tô Anh nhớ rõ ông, lần trước cô cùng Lâm Thành Phong lên lại đây, cũng là ông ấy chiều đãi bọn Khương Triết, nhìn đáng vẻ là người hào sảng.

Vẫn như phong bao lần trước, lúc bọn họ đến, những người khác đều đã tới rồi.

Cửa lớn vừa mở, một đám đang cười đùa ồn ào liền lập tức bước đến chào hỏi: Tứ thiếu, Nhị ca, Nhiên thiếu, Phong thiếu - cứ thế cung cung kính kính gọi một vòng. Tô Anh đứng chung một chỗ với bọn họ, càng có cảm giác như bản thân đang đứng trong một nhóm xã hội đen vậy.

Chỉ có mấy nữ sinh, Lý Văn Khê cũng có mặt, lại gặp mặt lần nữa, lần này thì hai người gật đầu cười chào nhau một chút. Trong đó, một nữ sinh có dáng vẻ ngoan ngoãn chớp mắt to, không e dè nhìn cô, khi bị Tô Anh phát hiện, cô ta không hề xấu hổ mà cười với cô, có chút kỳ quái..

Vừa đến sô pha ngồi xuống, Khương Triết đã đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại. Tô Anh nhìn lướt qua, hình như là Tường Diễn gọi đến.

Đào Nhiên đã đi tới, hỏi: "Bé hoa nhài muốn chơi cái gì? Bóng bàn, mạt chược, bài Poker... Thôi, nếu nhàm chán, hay ca hát vài bài đi?" Anh đề ra vài hình thức trò chơi có thể nghĩ đến, sau đó lại cảm thấy cái nào cũng không thích hợp cho Bé hoa nhài chơi, quả nhiên vẫn là ngoan ngoãn hát thò con thì hợp nhất.

Tô Anh cười tùm tùm gật đầu: "Em biết rồi, anh Đào Nhiên đi chơi đi, không cần để ý em."

"Được rồi, có yêu cầu gì cứ trực tiếp kêu lão Lý."

"Vâng, em biết rồi."

Tô Anh ăn xong một cái bánh kem dâu tây, Khương Triết còn chưa có trở về. Cuộc điện thoại này gọi cũng khá lâu, cô không khỏi suy tư, có phải bị chuyện gì trì hoãn hay không? Tề Duyệt?

"Bé hoa nhài!" Cách đó không xa Triệu Vũ đột nhiên gọi cô. Tô Anh nghe tiếng nhìn lại, anh ngồi trên bàn mạt chược vẫy vẫy tay với cô: "Lại đây, giúp một chút."

Tô Anh kỳ quái đi qua: "Giúp cái gì?"

Ba cậu ấm đang chơi cùng anh lập tức khóc nức máu than thở: "Bé hoa nhài, em tới giúp Nhị ca đánh mấy ván đi, tụi anh đều thua hết rồi! Còn thua nữa, chắc trần trường chạy về nhà mất!"

Tô Anh còn đang kinh ngạc, Triệu Vũ đã liếc mắt: "Bé hoa nhài cái gì, kêu chị."

Ba ông tướng kia liền đồng thanh: "Chị Tô Anh!"

Tô Anh: "..."

Cô liên tục xua tay: "Không được, không được, em không rành chơi cái này."

"Không rành? Vậy thì thật tốt quá, không sao, không rành mới tốt nha!"

"Không chừng tụi em còn có thể thắng ngược lại!"

Tô Anh: "..."

Cô xin giúp đỡ nhìn Triệu Vũ: "Thôi bỏ đi, em thật sự không biết mà."

Triệu Vũ mỉm cười, dụi tàn thuốc xuống gạt tàn: "Chính vì thấy em không rành, bọn họ mới nói để em thay anh đánh hai ván. Không sao cả, thua thì thua thôi."

Lúc Tô Anh bị Triệu Vũ ấn ngồi xuống ghế, còn có chút ngốc ngếch. Cô cũng không am hiểu về mạt chược, chỉ là biết một chút, còn là sau khi gả đến Khương gia, khi xem Trình Ngọc Thư chơi mạt chược mới học được qua loa. Cô cũng từng lên lút nghiên cứu qua, nhưng chắc là không có cái số đánh bạc, bất luận như thế nào đều tính không ra người đối diện giấu bài gì chứ đừng nói gì đến là ăn tiền người khác.

Triệu Vũ nói: "Không cần lo lắng, anh dạy cho em."

Tô Anh: "... Được thôi."

Một lần nữa xoa bài, lấy bài, ngay khi Tô Anh lấy lên quân bài đầu tiên liền nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Triệu Vũ ở bên tai cô, cô cảm thấy như có gì không đúng.

Cô nghiêng đầu, Triệu Vũ có vẻ bất đắc dĩ mà nói: "Bé hoa nhài à, em cứ lấy bài như vậy, có khi tài sản của anh đều có thể bị em thua sạch sẽ."

Tô Anh không chơi giỏi, thế lấy bài cũng không tốt, chính cô còn chưa thấy bản thân lấy lên là quân bài gì, nhà dưới của cô cũng đã nhìn được rõ ràng.

Tô Anh bĩu môi, trợn mắt với anh: "Cho anh thua hết!"

Triệu Vũ vẫn cười như cũ.

(Editor: sắp tới tác giả sẽ dùng một số tên gọi các quân bài, cách nói trong mạt chược, các bạn đừng thắc mắc nhá vì ta cũng hông biết về trò này nên hông giải thích gì thêm được, ai biết có thể giải thích cho mng mờ mang kiến thức nha)

Khi Khương Triết quay lại, Tô Anh đã đợi số bốn ván, thè tiền đặt ra đều bị cô thua gần hết. Triệu Vũ thì cứ như chẳng có vấn đề gì mà ngồi ở bên cạnh cô, cười: "Bé hoa nhài, hơi bị ngốc nha."

"... Dù sao thua cũng không phải tiền của em." Tô Anh thật sự xem không hiểu bài trên bàn, rồi rầm rủa nghĩ chọn lựa kỹ càng một cái, đánh ra ngoài liền bị phỗng (người khác ăn).

Cô dỗi: "Không chơi nữa!"

"Đừng mà, chị Tô Anh, chơi tiếp đi mà!" Người đang nói tên là Tiểu Lữ, bọn Triệu Vũ đều gọi anh ta như vậy, anh thắng được nhiều nhất, cũng vui vẻ nhất.

Triệu Vũ cười, một tay chống lên tay vịn ghế của Tô Anh, rút ra một quân bài: "Đánh cứu đồng. Thất, bát đồng đều bị hông, giữ lại chứ?"

Tô Anh: "À, em không phát hiện..."

Ồi thật ngốc, đúng là không có thiên phú mà.

Đến khi Khương Triết lại đây xem cô, rốt cuộc Tô Anh cũng ù một ván, được ba nhà đồng màu! À, tuy rằng là Triệu Vũ ở bên chi cô, cô chỉ cần nghe theo chỉ huy rồi ra bài là được, nhưng cũng là cô thắng nha!

Cô cười tủm tỉm "Tối thắng!"

Tiểu Lữ nói: "Anh, anh không thể như vậy, xem bài không được nói!"

Triệu Vũ nhún vai, không thèm để ý.

Tô Anh khoe bài với Khương Triết: "Anh xem vận may em được không nè?"

Khương Triết nhướn mày, nói: "Giỏi. Chơi vui không?"

"Thua thì chơi không vui, thắng thì vui."

Tô Anh đặc biệt thành thật, Khương Triết búng trán cô.

Triệu Vũ lại chăm một miếng thuốc, mỉm cười: "Khương Tứ, nếu không chúng ta cũng chơi mấy ván?"

Đào Nhiên nhìn thấy động tĩnh, cũng đã đi tới, nói: "Chơi cái gì? Tôi cũng chơi!"

Khương Triết nhìn anh một cái, rất thoải mái tùy ý: "Được thôi."

Triệu Vũ nói "Vây mấy người chúng ta chơi, ba người các cậu đi sang bên kia chơi đi."

Bọn Tiểu Lữ vừa cùng bàn với Tô Anh liền đứng dậy rồi đi. Tô Anh cũng đứng lên, bị Khương Triết ấn bả vai ngồi xuống: "Bé hoa nhài ở lại."

Tô Anh: "..."

Cô nhìn người đối diện cô là Đào Nhiên, nhà dưới là Triệu Vũ, cùng với nhà trên là Khương Triết.

Tô Anh hỏi: "Thành Phong đâu? Bảo anh ấy đến đây đi!" Cô đánh cùng bọn họ, khẳng định thua khuyên gia bại sản luôn!

Đào Nhiên nói: "Vừa rồi là không thấy người đâu nữa, không biết trốn đi chỗ nào chơi. Bé hoa nhài đừng sợ, anh sẽ nương tay."

... Nhưng điều này cũng không thể an ủi cô.

Bởi vì Khương Triết, Triệu Vũ, Đào Nhiên đều ngồi trên một bàn chơi bài, rất nhanh liền hấp dẫn ánh mắt những người khác, lần lượt vây quanh lại đây.

Tô Anh phát hiện, vừa rồi mấy ván kia so sánh với một ván lúc này hoàn toàn là con muỗi vo ve, đánh tới cuối ván, cô không bắt được vào một quân bài nào, ngay cả bài cũng không lấy lên được mấy quân, đừng nói là ù...

Ngược lại trước mặt Khương Triết cùng Triệu Vũ bày hàng dài, một bên thanh vạn, một bên thanh đồng, hai đây. Tô Anh nhìn sợ tới mức bài cũng không dám đánh.

Cô nghiêm túc lại cẩn thận, mảy ù mặt ò.

Đánh ngũ điều.

"Ai da!" Đào Nhiên nhặt bài qua: "Hai năm tám, Bé hoa nhài thăm nha."

Được lắm, Đào Nhiên cũng là đồng một màu, anh giấu mình được khá. Tô Anh hoàn toàn nhìn không ra tới!

Tô Anh: "... Các anh thật sự đang chơi mặt chược đấy chứ?"

Sao cứ cảm thấy như là chơi cô...?

Khương Triết cười, vỗ vỗ mu bàn tay cô.

Cuối cùng chỉ còn Khương Triết cùng Triệu Vũ, bởi vì bài quá tốt lại giỏi tính kế, sớm đã tính rõ được hết bài của đối phương, cuối cùng là đánh ngang tay nhau.

Ngược lại là Tô Anh, thua liên tục mấy ván, cô đã không sợ gì nữa, dù sao chính là đánh loạn. Bọn họ cũng giống như thật sự đang giỡn với cô, có khi cố ý không đánh ra bài mà cô muốn, làm cô nhìn không ra được bài; có khi thấy cô đáng thương, lại cố ý thả cô, để cô được ù một ván...

Tuy rằng khi ù cũng rất vui, nhưng tóm lại là bị đùa giỡn.

Ngay cả quần chúng vây xem đều nhìn không được cười ha ha ầm ĩ lên, nói thế này thì cũng quá rõ ràng, chơi không đẹp!

Lý Văn Khê ở bên cạnh Đào Nhiên, ánh mắt nhìn Tô Anh thay đổi mấy lần.

Cũng đúng lúc này, cửa phòng bao bị đẩy ra, Tề Duyệt cùng hai chàng trai đi theo sao cùng tiến vào.

"Mọi người đang chơi cái gì, náo nhiệt thế?"

Trong đám người tự động nhường ra một lối đi, Tề Duyệt liếc mắt một cái liền thấy bóng dáng cao lớn của Khương Triết. Anh không quay đầu lại, dựa vào ghế, bàn tay đặt trên bàn kẹp một miếng xì gà, dáng vẻ lười biếng mà tùy ý.

Chỉ là như thế này, đã khiến người ta rất động lòng, nếu như bên cạnh anh không có cái người phụ nữ chường mắt kia...

Tô Anh cũng thấy Tề Duyệt, cô lại rất bình tĩnh, đánh giá đơn giản: váy ngắn màu đỏ, giày cao gót, tóc quần xõa tung, môi đỏ màu lửa cháy, là một vẻ đẹp đường hoàng.

Buổi hôm nay là Đào Nhiên chủ trì, anh là người mở miệng đầu tiên: "Hóa ra là Tề tiểu thư tới, trùng hợp vậy, cũng tới chơi sao?"

Tề Duyệt cười nói: "Đúng vậy, em mới về nước không bao lâu, rất nhiều bạn bè đã lâu không gặp, liền hẹn gặp một lần. Vốn là muốn hẹn cả A Triết, có điều nghĩ anh ấy có việc... Biết sớm như vậy, tất cả mọi người nên cùng nhau tụ họp, đồng người càng náo nhiệt."

Cô lại nhìn về phía Tô Anh: "Vị tiểu thư này là? Xin lỗi, lâu rồi không trở về, không nhớ ra được."

Tô Anh cảm thấy Tề Duyệt thật sự biết ăn nói, lại rất thông minh, bất tri bất giác liền chuyển đề tài tới chỗ người khác. Giống như khi cô ta hỏi cô là ai, đôi mắt cùng vẻ mặt kia đều rất ôn hòa, thiện ý và lễ phép, như là cô ta đang thật sự dò hỏi Tô Anh là tiểu thư nhà nào - bởi vì vị trí mà cô đang ngồi, có thể cùng bọn Khương Triết, Đào Nhiên, Triệu Vũ đánh chung bàn mặt chược, hẳn là thân phận không quá tệ?

Đào Nhiên nháu mày, trong mắt Khương Triết toàn là lạnh lẽo, Triệu Vũ cong môi, dáng vẻ không kiên nhẫn.

Khương Triết đứng lên.

Tô Anh đứng dậy theo, có điều trước khi Khương Triết nói chuyện, cô đã có vẻ hơi kinh ngạc lẫn nghi hoặc: "... Là cô? Thì ra là cô à, cô không nhớ rõ tôi sao? Chúng ta gặp qua rồi, lần trước cô tới cửa hàng bán hoa của tôi, nói muốn mua hoa hồng trắng đó, nhớ không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Hẹn gặp

Edit: heka

Beta: Thủy An

Tô Anh nói làm Tề Duyệt nghỉ hoặc mỉm cười, giống như cô ta đang cân thận nhớ lại, khó hiểu nói: "Chúng ta gặp qua rồi sao? Vị tiểu thư này chỉ sợ nhận nhầm người mất rồi? Tôi mới về nước mới mấy ngày thôi."

Tô Anh lắc đầu, mày hơi hơi nhăn lại, nói: "Mới cách mấy ngày ấy nh? Cụ thể thì tôi cũng không rõ ràng lắm. Cô tôi mua hoa hồng trắng, cô nói không phải cô thích hoa hồng trắng, chỉ là bởi vì ý nghĩ của nó rất hay cho nên mới thích nó, đúng không? Cô xinh đẹp như vậy, lại đặc biệt như vậy, chỉ cần gặp qua một lần, thì làm người ta khó mà quên được..."

Tề Duyệt nói: "Tôi đã từng mua rất nhiều hoa hồng trắng, còn mua ở nơi nào, xác thật nhớ không rõ."

Tô Anh liền cười: "Đứng nha, tiệm hoa tui của tôi đứng là có vị trí khá hẻo lánh, không dễ tìm được."

Lời này... Ánh mắt Tề Duyệt khẽ nhúc nhích, tươi cười vẫn kéo léo như cũ: "Thì ra vị tiểu thư này là mở tiệm hoa tui?" Mở một cửa hàng bán hoa cũng không biết xấu hổ mà dám nói ra.

Tô Anh ở một tiếng, chẳng hề cảm thấy bị sỉ nhục tẹo nào, chỉ là có chút khó sở: "Chỉ tiếc là không biết đặc tôi ai, bị người ta đập phá một hồi, hiện tại đang bị hư hỏng. Vốn dĩ tôi muốn đi lấy chút hoa hồng trắng về, cũng chỉ có thể dờ lại sau. Có điều nếu cô còn cần, sau khi trở về, tôi có thể đặc biệt giữ một chậu lại cho cô. Không giống như hoa cắt cành, chậu hoa có thể sống lâu hơn, cũng càng có thể truyền đạt tâm ý của cô đó."

Tề Duyệt không có nhiều kiên nhẫn để tiếp tục nói chuyện với Tô Anh. Mục đích cô đến, một là Khương Triết; hai là muốn cho Tô Anh nhìn rõ, một cô nàng bán hoa hoàn toàn không thể so sánh với cô, tốt nhất nên biết khó mà lui! Hiện giờ nói nhiều như vậy làm cái gì?

Cô hoàn toàn không muốn để Tô Anh vào trong mắt, về chút bản lĩnh hồ ly tinh này vẫn nên chơi ở trước mặt đàn ông đi: "Cái này thì không cần đâu. Xã hội nguy hiểm, Tô tiểu thư cẩn thận."

Tô Anh mỉm cười: "Cảm ơn Tề tiểu thư nhắc nhở, tôi nhất định cẩn thận."

Tề Duyệt: "..."

Đào Nhiên nghỉ hoặc: "Thì ra Tề tiểu thư có biết Tô Anh à, thật là trùng hợp!"

Sắc mặt Tề Duyệt cứng đờ trong chớp mắt, nói: "Em cũng không có ngờ, chút ánh mắt này vẫn phải có chứ, ai lại không biết bên cạnh A Triết có một người đẹp tên Tô Anh chứ? Nói vậy chính là vị trước mắt này nh?"

Tô Anh thật sự tin, nói: "À à, thì ra là như thế này sao, Tề tiểu thư có nhãn lực thật tốt!"

Tề Duyệt biết nói thêm gì nữa liền sẽ bị kéo vào. Đào Nhiên cáo giả kia thật là một chút cơ hội đều không buông tha cho cô ta! Cô ta đặc biệt tự nhiên nói sang chuyện khác.

Tô Anh ngồi xuống, nói đến đây rồi, phía sau liền không còn chuyện gì liên quan tới cô, không cần làm quá nhiều, quá nhiều ngược lại sẽ quá lố.

Cô bỏ qua sau đầu, cũng không muốn nhìn dáng vẻ của Khương Triết. Gương mặt có tức giận âm trầm, hoàn toàn khác biệt với khuôn mặt cười khanh khách vừa rồi.

Vẫn là quá nóng nột, trong chốc lát đều nhịn không nổi.

Đào Nhiên giờ mu bàn tay che miệng, trong mắt có ý cười rõ ràng: Triệu Vũ nhìn cười, ho nhẹ một tiếng. Tô Anh ngược mắt nhìn anh, trừng mắt nhìn.

Khương Triết vỗ vỗ đầu Tô Anh.

Tô Anh cùng Tề Duyệt đối thoại một hồi, tuy rằng cuối cùng kết quả không giải quyết được gì, nhưng mà mỗi một người ở đây đều là người tinh mắt, sao có thể không nghe ra Tô Anh nói chính là sự thật? Huống chi Tề Duyệt thích hoa hồng trắng căn bản không phải bí mật gì, liên hệ đến Khương Triết... Nghĩ đến đây, giữa ánh mắt cùng lời nói chuyện với nhau của mọi người đã có xen lẫn ý muốn xem kịch vui.

Tề Duyệt cũng không để ý đến chút nhạc đệm này, cho dù trong lòng đã cực kỳ bất mãn và phiền chán với Tô Anh, nhưng trên mặt cô ta không hề lộ ra chút nào, cô ta nói với Khương Triết: "A Triết, chúng ta lâu rồi không gặp, không bằng ngồi xuống uống một chén nh?"

Giọng nói của Khương Triết không giống như bề ngoài, lạnh như băng: "Không được, cô uống cùng bạn của cô đi."

Tề Duyệt nói: "Anh vẫn cứ giống như trước đây, không thay đổi chút nào cả, thật là một chút mặt mũi đều không cho người ta, anh như vậy thực làm người ta thương tâm mà."

Khương Triết biết rõ Tề Duyệt có thể nói năng khéo léo, không muốn dây dưa nhiều, thậm chí ngay cả lời nói đều không muốn nhiều lời một câu: "Chắc bạn bè của Tề tiểu thư đang đợi cô trở về, chúng ta không giữ người lại vậy."

Anh lại trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Cho dù tính tình Tề Duyệt có tốt thì giờ phút này cũng có chút kiềm chế không được, đáy mắt có thoáng nét bi thương, nhọt nhạt cười nói: "Vậy được rồi, có cơ hội chúng ta lại tụ tập nhé. Đúng rồi, ngày hôm qua em đi gặp ông nội Khương, ông nói với em gần đây cũng không mấy khi nhìn thấy bóng anh đâu, chắc là nhớ anh. Ông nội Khương một mình cũng rất cô đơn, có thời gian thì cùng nhau trở về thăm ông nhé?"

Lạnh lẽo trong mắt Khương Triết đột nhiên biến thành ác ý, anh nheo nheo mắt, nói: "Tề Duyệt, mấy thủ đoạn này của cô không cần giờ ra trước mặt tôi."

"Em..."

"Chuyện của tôi, còn không tới phiên một người ngoài nhúng tay!"

"Tức giận gì chứ? Anh biết em không phải có ý này."

"Mặc cho cô là thế nào, chỉ cần không xuất hiện ở trước mặt tôi, tôi đều có thể coi như không biết."

"A Triết..."

Tề Duyệt thật sự không nghĩ tới, ở trước mặt nhiều người như vậy mà Khương Triết sẽ hạ thế diện của cô như thế, một chút tình cảm cũng không cho, còn là sau khi cô nhắc đến Khương lão gia tử.

Đào Nhiên pha trò: "Ai da, sao lại vậy? Tất cả mọi người đều là tới chơi mà, vui về đi nào! Đến đây đến đây, tiếp tục chơi mạt chược, cái tay ngứa ngáy này của tôi còn chưa chơi đã đâu!"

Triệu Vũ cười lạnh: "Có thể là đã tâm người nào đó quá lớn, muốn giành một cái thiên hạ cát vào trong lòng ngực, đã tâm lớn cũng không có gì không tốt, chỉ là phải xem cô ta có cái bản lĩnh này hay không."

Khương Triết cùng mấy người Đào Nhiên, Triệu Vũ nói chuyện đều cực có trọng lượng. Cho dù chưa hoàn toàn tiếp nhận giả tịch, nhưng quyền lợi không nhỏ. Tề Duyệt bị ba người chèn ép, rốt cuộc là rơi xuống thế yếu hơn, cô có thể cảm giác được những cái kẻ vốn dĩ luôn xu nịnh cô kia, giờ phút này nhìn cô đều là vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Ngược lại Tô Anh, ngồi chung một bàn với bọn họ, bị nâng thành cô công chúa nhỏ!

Có điều vậy thì có thể như thế nào, rồi khỏi đàn ông, chung quy cô ta cũng chỉ là vũng bùn lầy!

Chốc lát, Tề Duyệt cười nói: "Một khi đã như vậy, em liền không quấy rầy nữa, mọi người chơi đi. Ngày khác có thời gian chúng ta lại tụ tập."

Cô xoay người rời đi.

Tô Anh nhìn bóng dáng cô ta, mỉm môi.

Khương Triết giờ tay, muốn vỗ vỗ đầu Tô Anh, lại bị cô nghiêng đầu tránh thoát. Khương Triết nhàu mày, Tô Anh mỉm cười nói: "Thầy dạy thật giỏi, học sinh này phản ứng nhanh đúng không?"

Khương Triết nhìn cô: "Rất giỏi."

Tô Anh đơn thuần nói: "Cảm ơn!"

--

Chút nhạc đệm mà Tề Duyệt mang đến cũng không có kéo dài lâu. Sau khi Tô Anh nhìn thấy Tề Duyệt, phát hiện so với Tề Duyệt của ba năm sau trong trí nhớ cô, khả năng ẩn nhẫn cùng nguy trạng hiện nay cũng lợi hại, nhưng vẫn kém hơn chút. Cảm xúc của cô ta không thể chưa được tự nhiên như Tề Duyệt kia, đối mặt với lời nói lạnh nhạt của đám Khương Triết vẫn sẽ tức giận cùng không cam lòng.

Bởi vậy, mọi thứ liền dễ chơi hơn nhiều.

Lại đánh mấy ván mạt chược, Tô Anh bị ba người kia đùa đến thế thảm, một ván cuối cùng này một mình cô đã đền cả ba nhà! Hoàn toàn thất bại, cô ôm đầu muốn khóc: "Em muốn đi chuyển vận!"

Chạy đi cứ như bỏ trốn, bay nhanh như thỏ.

Đào Nhiên chất vấn: "Sao các cậu lại xấu xa như vậy hả?"

Triệu Vũ thăm sâu: "Cậu là người ù đầu tiên nhì."

Đào Nhiên nói: "Tôi tới rồi vậy cậu không biết nướng tay hả?"

Triệu Vũ: "Còn thất điều, cái cuối cùng rồi."

Khuong Triết thì lạnh lùng hơn, anh ngã bái của Tô Anh xuống, tính Bé hoa nhài ngoan như vậy, sao vận may có thể kém như thế? Ai ngờ vừa thấy: "À, cô ấy tự bắt được, lại đánh ra."

"..... A? Phụt ha ha ha....."

Đào Nhiên cười đến bụng đau, Triệu Vũ cong cong khoe miệng, thật sự là ngốc quá.

"Các cậu cũng không nhìn giúp một cái?" Đào Nhiên quả trách đám quần chúng vậy xem phía sau Tô Anh.

Tiểu Lữ ai da hai tiếng: "Mấy ông lớn các anh đánh bái, chúng em nào dám lên tiếng chứ! Hơn nữa... Chúng em cũng thật sự hừ hừ nhấc nhờ nửa buổi rồi đó! Nhưng mà chị Tô Anh nghe không hiểu..."

Một người chả rảnh gì về mặt chược lại ngồi chơi cùng ba vị có thể tỉnh và nắm rõ ràng thế bái của người khác, đó thật sự là tuyệt vọng của tuyệt vọng.

--

Tô Anh lại gặp phải Lý Văn Khê ở toilet, cô ấy vẫn xinh đẹp giống như trước đây, nghe nói mới nhận một kịch bản vô hiệp, sắp chuẩn bị khai máy. Nếu Tô Anh nhớ không nhầm, cô ấy nổi lên chính từ sau bộ phim truyền hình này.

Cô ấy hỏi thật khách khí: "Nghe nói cô bị thương, có khỏe không?"

Tô Anh gật đầu nói: "Không có việc gì, cũng đã khỏe rồi."

Lý Văn Khê gật gù đầu, nói: "Tề tiểu thư rất có chấp với Tứ thiếu. Tứ thiếu nhìn trúng cô như vậy, cô ấy sẽ bắt lấy cơ để trút giận, cũng không kỳ quái. Có một lần khó tránh khỏi không có lần thứ hai, cô cũng nên cẩn thận."

Lý Văn Khê thiện ý nhắc nhở làm Tô Anh ngạc nhiên, cũng rất biết ơn: "Cảm ơn, tôi hiểu mà. Cô đóng phim mới cũng cổ lên nhé!"

Lý Văn Khê cũng mỉm cười: "Ừ."

Cô nhìn bóng dáng Tô Anh rời đi, nghĩ đến trên bàn mặt chược, đáng về ba người kia liên thủ đùa với Tô Anh, tuy nói có không nên để ý, nhưng rốt cuộc là nhịn không được có chút ghen ghét cùng hăm dọa.

Đào Nhiên là hỗ ly mặt cười, đối với ai cũng đều có thể nói nói mấy câu, trước mặt còn cùng người xưng anh gọi em, nhưng có thể chớp mắt sau lưng trở tay chính là một đao. Anh là người đàn ông thật sự không dễ tiếp nhận, cô tới gần anh, cũng là dừng thời gian thật dài thật dài. Tuy rằng anh chiều chuộng cô, cho cô các loại tài nguyên và tiền tài, nhưng sẽ không cười vui về như vậy đối với cô.

Mà Triệu Vũ càng không cần phải nói, anh ta là kiểu người lạnh lùng tuyệt tình, cảm giác mới mẻ sẽ duy trì chẳng bao lâu, so với Đào Nhiên chỉ có hơn chứ không kém. So sánh ra, vẫn luôn duy trì một khẩu vị như Khuong Triết liền tốt hơn nhiều rồi, tuy là anh cao cao tại thượng, cực kì lạnh nhạt.

--

"Chị Tô Anh."

Tô Anh ra khỏi toilet, liền thấy một cái cô gái đáng vẻ ngoan ngoãn đi tới, cô gái này vừa rồi còn cùng bọn chơi ở bên trong kia, hình như là bạn gái của Tiểu Lữ?

"Cô tìm tôi có việc gì sao?"

"Không có không có, em chỉ giúp người ta chuyển lời nói thôi." Cô gái kia nói: "Chính là Tề tiểu thư đó, cô ấy nói cô ấy muốn gặp chị, ở bên kia kia..." cô ta chỉ vào đầu kia của hành lang: "Ồ phòng bao số 7, cô ấy nói cô ấy ở đó chờ chị."

Tô Anh nghi hoặc: "Cô ta tìm tôi có việc gì?"

"Cái này thì em không rõ lắm, hình như là về Tứ thiếu và việc trong nhà của Tứ thiếu? Tự chị đi xem đi!"

"... Nhưng tôi không muốn đi cho lắm."

"Đi đi, đi đi. Tề tiểu thư là người tốt, cô ấy sẽ không thương tổn chị đâu. Nếu chị lo lắng, em đi cùng chị nha?"

Tô Anh thực nghiêm túc suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Thôi được rồi, tôi đã biết."

Cô gái thấy đã thuyết phục được Tô Anh, vui vẻ rời khỏi.

--

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 49: Đi hay là không đây?

Edit: Cát

Beta: Thủy An

Tô Anh biết, thời cơ này cực kì khó có được, không chỉ có Khuong Triết, ngay cả Triệu Vũ và Đào Nhiên cũng ở đây. Tề Duyệt còn tự đưa mình tới cửa, ngay cả địa điểm cũng đã chuẩn bị tốt...

Cô không đi, vậy phải xin lỗi Tề Duyệt đã khổ công dụng tâm, thậm chí cô ta còn lấy chuyện của Khuong Triết ra để dụ hoặc cô.

.....Ở?

Không đúng.

Rõ ràng Tề Duyệt biết cô và Khuong Triết tới cùng nhau, nếu cô rời đi quá lâu, nhất định Khuong Triết sẽ phát hiện, đến lúc đó anh tìm tới, vậy kế sách của Tề Duyệt không nhất định sẽ thành công ---- bởi vì cô ta cũng biết sự tin tưởng của Khuong Triết đối với cô ta bằng không, cho dù thật sự muốn tính kế hình tượng của Tô Anh trước mặt Khuong Triết, cũng không nhất định Khuong Triết sẽ tin.

Kế hoạch này không hoàn hảo, Tề Duyệt cũng sẽ không làm chuyện không nắm chắc.

Tô Anh cũng sẽ không tin thật sự Tề Duyệt chỉ đơn giản tìm cô nói chuyện phiếm tâm sự, khẳng định cô ta có mưu kế, hoặc là cô ta muốn cho Khuong Triết nhìn thấy?

Tô Anh chưa bao giờ coi thường Tề Duyệt, càng sẽ không coi thường lòng tàn nhẫn của cô ta.

Đến nay cô vẫn còn nhớ rõ, ở ngày sinh nhật tám mươi tuổi của ông cụ Khuong, Tề Duyệt lấy ngọc ban chi Khuong lão gia thích nhất tạm thời đưa cho cô bảo quản, sau lại tìm người hầu lấy lại nói là ý tứ của Tề Duyệt, tuy rằng cô nghi ngờ, nhưng khi Tề Duyệt đưa ban ngọc chi cho cô cũng chỉ có hai người họ, nếu Tề Duyệt không nói, sao người hầu lại biết được? Người họ thúc dục quá gấp, liền đưa cho anh ta, kết quả cuối cùng...

Đương nhiên không thấy ngọc ban chi đâu, người hầu kia cũng phủ nhận việc tìm cô để lấy, lúc ấy là Duyệt nói gì? Cô ta nói: "Dù sao Tô Anh cũng chỉ là người tới từ gia đình bình thường, chưa hiểu việc đời, không hiểu biết thói quen và quy củ của chúng ta, về tình cảm cũng có thể tha thứ, ông Khuong cũng đừng tức giận, tha thứ cho cô ấy lúc này? Để cô ấy về nhà học tập nhiều hơn một chút, chỉ cần lần sau không tái phạm là được".

Nhìn xem, thiện lương rộng lượng cỡ nào, nhiều người sẽ khen tốt, Khuong Triết đúng là mắt mù, coi trọng đứa con gái đến từ gia đình bình thường, chưa hiểu việc đời, vẫn còn là một cô bé.

- - - - -

"Bé hoa nhài, đứng ngốc nơi này làm gì vậy?".

Triệu Vũ phun một vòng khói đi tới, anh búng búng khói bị giữa các ngón tay, khuôn mặt tuần lẳng có hơi hồng, làm khuôn mặt lạnh lùng của anh vô cớ có thêm chút gọi cảm cùng dự hoặc.

Tô Anh nhìn anh, nghiêm túc nói: “Em đang suy nghĩ”.

“Suy nghĩ?”, Anh cười hỏi: “Suy nghĩ cái gì?”.

Tô Anh nói: “Vừa rồi bạn gái Tiểu Lữ đến đây nói với em, Tề tiểu thư ở ghế lô số 7 chờ em, cô ấy có chuyện muốn nói, em suy nghĩ, rốt cuộc có nên đi hay không? Nhưng em vẫn còn có chút tức giận, không muốn gặp cô ấy”.

Ánh mắt Triệu Vũ hơi ngưng lại: “Vậy thôi không đi”.

“Em cũng muốn vậy”. Tô Anh nhấp môi: “Nhưng em lại rất hiếu kì không biết Tề Duyệt sẽ nói chuyện gì? Cô ấy còn nói có chuyện liên quan đến A Triết muốn nói với em, thật ra em muốn nghe một chút cô ấy sẽ nói chuyện gì...”.

Tô Anh vào thế khó xử, khó có thể lựa chọn.

“Sao không nói với Khương Tử”.

“Nói với A Triết, khẳng định anh ấy không cho em đi gặp Tề tiểu thư”.

Ngón trỏ Triệu Vũ cào dưới trán: “Lòng hiếu kì của con gái bọn em lớn vậy sao?”.

Tô Anh hơi xấu hổ, phủ nhận nói: “Không có, Tề tiểu thư dù sao cũng là tình địch của em”.

Triệu Vũ nhún vai, ánh mắt nhân nhợt: “Nếu em muốn, anh sẽ đưa em đi qua”.

Tô Anh lập tức nói: “Cảm ơn anh Triệu Vũ”.

Có Triệu Vũ ở đây, Tô Anh liền có tự tin, cô không hề do dự, lập tức đi đến ghế lô số 7.

“Anh Triệu Vũ, lát nữa anh yên lặng ở ngoài cửa chờ em được không? Nếu Tề tiểu thư biết anh ở đây, khẳng định cô ấy sẽ không nói gì nữa”.

Anh chỉ có thể gật đầu, ừ một tiếng: “Có việc thì gọi anh”.

Trong tay anh vẫn là liều thuốc kia, ngấm lấy một bên miệng, lười nhác dựa vào trên vách tường.

Rất an tĩnh, không chỉ có an tĩnh, còn rất tối, toàn bộ phòng, cũng chỉ có ở góc phòng có mấy cái đèn nhỏ mờ sáng, mùi thuốc lá và rượu có thể hun người đến ngất xỉu.

Một chút Tô Anh mới phản ứng được, quả nhiên là một Hồng Môn Yên, không, so với Hồng Môn Yên còn ác độc hơn!

“Người đẹp, em tới rồi, anh đây đợi đã lâu...”.

Tô Anh cong môi, thông thả mà chăm chọc.

- - - - -

Lưng Triệu Vũ dựa vào tường, rũ mắt hút thuốc, rõ ràng là bộ dáng lười nhác tùy ý, lại bởi vì lãnh khốc và tàn nhẫn trong ánh mắt của anh làm cho người khác sinh ra cảm giác ngọt ngào, chọc cho người đi ngang qua không tự chủ muốn nhìn anh thêm vài lần, rồi lại chùn bước, không dám tới gần, anh hoàn toàn không thêm đề ý, giống như không thấy.

Cho đến khi anh nghe thấy trong phòng truyền đến âm thanh đồ vỡ của đèn pha lê!

Sắc mặt của anh khẽ biến, tàn thuốc ném ở dưới chân, bước nhanh tiến lên, cửa lớn bị hất một chân đá văng ra.

“Tô Anh!”.

- ---- Cô gái tinh tế đứng trong bóng đêm, người nhỏ phát run, trong tay cô còn cầm nửa bình rượu bị đánh vỡ, ở dưới chân cô, là một người đàn ông đang thống khổ tru lên!

Bỗng dưng anh nhẹ nhàng thở ra, tiến lên, một chân đá văng người đàn ông đang chặn đường kia ra, người đàn ông vốn đang thống khổ thiếu chút nữa ngất đi.

Anh dề lại bả vai cô, hỏi: “Bé hoa nhài, bị dọa sao?”.

Triệu Vũ cảm giác được Tô Anh đang phát run, rất nhỏ, nhưng không thể bỏ qua.

Một lúc sau Tô Anh mới nói: “Không, không có. Em không sợ, A Triết đã dạy em cách phải đối phó với người xấu như thế nào!”.

Thật sự rất ngoan.

Triệu Vũ xoa xoa cái trán của Tô Anh, phát hiện thân thể cô vẫn căng chặt như cũ, cả người cứng đờ, anh nắm lấy tay Tô Anh: “Ng Sloan, buông tay, đưa bình rượu cho anh”.

“À”. Cô rất nghe lời anh.

Triệu Vũ lấy bình rượu trong tay Tô Anh, ném trên mặt đất: “Có bị thương hay không?”.

Tô Anh lắc đầu.

Triệu Vũ xác nhận Tô Anh không bị thương chớ nào, ngoại trừ phát run, những chỗ khác đều tốt. Anh lấy điện thoại di động, đi ra ngoài gọi mấy cuộc điện thoại.

Chỉ là trong chốc lát, tiếng bước chân trầm ổn hữu lực truyền đến.

Khương Triết đi phía trước, Đào Nhiên cùng mấy người mặc đồ đen đi theo sau đó, sắc mặt của anh nhìn âm trầm đến đáng sợ, Tô Anh: “A Triết”.

Người đàn ông đó đi nhanh tới trước mặt cô, cũng không nói chuyện, Tô Anh cũng đã hòa hoãn được một lúc, cô tranh công nói: “Cảm ơn thầy giáo, thầy giáo dạy thật tốt, em đã đánh ngã tên hỗn-trưng-sắc-lãng kia đấy”.

Khương Triết hung hăng nheo mắt cô: “Vật nhỏ!”.

Là tức giận.

Tô Anh đau đến mức kêu lên hai tiếng, Khương Triết buông tay ra, ánh mắt rơi xuống người đàn ông đang nằm trên mặt đất.

Người đàn ông kia giống như tỉnh rượu, cũng biết mình chọc phải người không nên chọc, run run rẩy rẩy quỳ trên mặt đất xin tha.

“Tha mạng, tha mạng, Tử thiếu, Tử thiếu! Tôi sai rồi, tôi không biết cô ấy là nữ nhân của anh!”.

Nhưng mà không ai để ý tới, cơ hồ Khương Triết đã vào nơi yếu ớt nhất của người nọ, người đàn ông đó đến kêu cũng không kịp, hoàn toàn chết ngất đi.

Triệu Vũ nâng nâng cằm: “Chặn miệng, mang đi”.

Đào Nhiên vẫy vẫy tay xua đi mùi rượu và thuốc lá đầy phòng, sắc mặt cũng không tốt lắm, nói: “Sao lại thế này?”.

Triệu Vũ âm trầm, cười: “Tề đại tiểu thư, quả nhiên không phải là người bình thường”.

Đào Nhiên cười lạnh: “A, lại là cô ta”.

Tô Anh tránh ở trong lồng ngực Khương Triết, tâm tình sung sướng.

Cũng không biết với kết quả hiện giờ, Tề Duyệt có thích hay không?

- - - - -

Thời điểm trở lại ghế lô đã không thấy Tiểu Lữ cũng bạn gái của anh ta, không biết đám người Khương Triết sẽ xử lí thế nào, Tô Anh chưa từng hỏi.

Triệu Vũ cùng Đào Nhiên không biết muốn làm gì, hai người nháy mắt ra hiệu rồi cùng nhau rời đi.

Khương Triết cũng vậy, còn đặc biệt dạn dỏ mọi người để ý cô, đừng để gặp rắc rối.

Bởi vì biểu tình của Khương Triết cùng mấy người kia đều nghiêm túc, thoát nhin cũng không tốt, trong lúc nhất thời, mọi người cũng không có hứng thú cười đùa, trong lúc nhiều người đang tức giận, họ lại vui vẻ cười đùa cũng không tốt?

Tô Anh làm tỏ ở trong góc ăn bánh kem, Lý Văn Khê lại đây nói chuyện với cô: “Có phải Tề Duyệt lại làm phiền cô không?”.

Tô Anh gật đầu nói: “Cô ta... tâm tư cô ta không tốt lắm”.

“Cho nên báo cô phải cẩn thận một chút”.

“Không có việc gì, may mà anh Triệu Vũ đã cứu tôi”.

Lý Văn Khê cười, nói: “Cô không có việc gì là tốt rồi”. Trận thế này lớn như vậy, mấy người kia, thật sự rất sùng Tô Anh.

Tô Anh cười từm từm nói: “Ừ! Cô cũng cần thận nha, con gái phải học thêm một chút thuật phòng thân, như vậy nếu gặp được chuyện nguy hiểm còn có thể tự bảo vệ mình, hoặc là mang theo vài thứ phòng thân cũng được”.

Lý Văn Khê gật đầu tán đồng: “Được”. Còn chưa nói người trong giới đều biết cô là nữ nhân của Đào Nhiên, ai dám chạm vào cô?

Cô ở trước mặt bọn người Đào Nhiên dịu dàng hiểu chuyện, không nói đến chuyện quyền lợi gì, nhưng ở bên ngoài, tất cả mọi người đều muốn nịnh nọt cô, ngay cả đạo diễn cũng phải nghe theo cô, kịch bản cũng có thể tùy ý sửa đổi, ai dám có sắc mặt khác với cô?

Đây cũng là quyền lợi Đào Nhiên cho cô.

Tề Duyệt cũng không biết kế hoạch của cô ta đã vô dụng, tuy rằng ở chỗ của Khương Triết bị ức hiếp, nhưng nghĩ đến cảnh Tô Anh sẽ phải chịu tội, cô liền có chút vui sướng khi người gặp họa.

“Thật ra tớ không thấy Tô Anh kia có điểm nào tốt? Lớn lên lại khó coi, ăn mặc trên người cũng không phong khoáng, không biết tại sao Tứ thiếu lại thích cô ta?”.

Lại một người phụ nữ khác nói: “Ai nói Tứ thiếu thích cô ta? Chỉ là thấy cô ta mới mẻ, chờ mới mẻ qua đi, chỉ sợ bộ dạng cô ta là gì cũng không nhớ nổi”.

“Chỉ là tiêu tình nhân, còn có thể có tiền đồ gì? Làm sao đuổi kịp chị Tề Duyệt của chúng ta?”.

Mặc kệ nói cái gì, Tề Duyệt nghe được đều không cao hứng, cô ta gõ gõ mặt bàn: “Đừng nói những chuyện này nữa, nói chút chuyện hữu ích đi”.

“Chị Tề Duyệt, hay là đưa cho Tô Anh một số tiền, rồi đuổi nàng ta đi?”.

“Bám lấy Tứ thiếu khẳng định sẽ có nhiều tiền hơn, nhìn Tô Anh kia đã biết là người khôn khéo, khẳng định sẽ không đáp ứng”.

“Vậy làm sao bây giờ?”.

“Các cô lo lắng chuyện này làm cái gì, Tô Anh kia vừa thấy chính là nữ nhân đến từ gia đình bình thường, còn có thể cưới về sao? Chỉ là chơi chơi...”.

Đang nghĩ ngợi tới, không biết từ nơi nào xuất hiện một người đàn ông uống say, nghiêng ngả lao vào bỏ lại đây!

Rầm---

Bình rượu bể nát đầy đất.

Không biết ai mắng một câu: “Mẹ nó! Người mẹ nó mất mùa à, dẫm lên tao làm gì?”.

“Cút sang một bên đi”.

“...Muốn chết à”.

Cũng không biết như thế nào, một đám người thể nhưng đùa giỡn lên, bình rượu bể cùng bàn bị đổ đầy đất.

Tề Duyệt là người cao ngạo rêu rao, cô ta muốn mời bạn bè gặp nhau, cũng không thích ở ghế lễ, cô ta càng thích đám người chen chúc ở đại sảnh, hưởng thụ việc được mọi người chú ý!

Những người đó quá đùa giỡn, cô ta không tránh khỏi bị va chạm, muốn trốn, lại không biết từ nơi nào bay tới một khối bánh kem, trúng vào tóc cô ta, cô ta tức giận ngất trời: “Ai?”.

Bịch---

Lại một chai rượu khác bị ném đến.

Cô ta hoảng hốt muốn trốn, lại như cũ bị đập trúng cái trán, máu tươi từng chút một chảy xuống dưới...

Cô ta hét chói tai: “Vệ sĩ, vệ sĩ đâu?!”.

Trong một mảnh hoảng loạn, cô ta đột nhiên thấy Khương Triết đứng ở lầu trên, người đàn ông đó nhìn cô ta, ánh mắt lạnh băng, giống như rắn độc.

Báo vệ tới một lúc mới ngăn cản được trận hoảng loạn này ở Bách Nhạc Môn, bởi vì quá hỗn loạn, những người đến gây họa sớm không biết đã chạy đi đâu, số người gặp nạn hùng hùng hổ hổ, muốn tìm giám đốc lý luận.

Giám đốc Bách Nhạc Môn đứng đây, nói: “Sự tình hôm nay là tai nạn ngoài ý muốn, về những người gây chuyện ngày hôm nay chúng tôi sẽ mau chóng tìm được, nhất định sẽ cho đại gia một công đạo. Mặt khác, hôm nay chúng tôi sẽ miễn phí toàn bộ thực đơn, xem như bồi thường cho các vị khách quý”.

Chỉ có Tề Duyệt biết, chuyện này không phải ngoài ý muốn, mà là Khương tứ cố ý làm! Hơn nữa còn là vì một nữ nhân!

Người con gái kia quan trọng như vậy sao? Sẽ sử dụng loại biện pháp không có năng lực này đi trả thù cho cô ta, giằng co với cô, cái gì cũng không muốn hỏi?

Tề Duyệt tức giận không nhẹ, vệ sĩ đi theo cô ta cũng không dám rời đi nửa bước.

Sau khi xử lý miệng vết thương xong xuôi, cô không rời đi lập tức, cho dù không muốn thấy Khương Triết, cũng muốn xem trò hề của người phụ nữ kia!

Tô Anh vừa vận nghe nói được động tĩnh bên này, muốn đến nhìn xem chuyện gì đã xảy ra, mà Tề Duyệt lại tới tìm cô, hai người vừa lúc gặp phải nhau ở cửa cầu thang.

Tô Anh ngoài ý muốn: “Tề tiểu thư, sao cô lại bị thương?”.

Tề Duyệt cũng không để ý: “Không sao”.

Cô ta nhìn Tô Anh, trong lòng kinh ngạc, Tô Anh nhìn qua không có cái gì không tốt? Quần áo cũng không có một chút hỗn loạn, cô...

Tề Duyệt nheo nheo mắt, là kế hoạch thất bại.

Tô Anh cảm khái: “Thế giới này thật sự không an toàn, lúc trước tôi gặp phải du côn, may mà tôi có học qua một chút phòng thân, người kia mới bị tôi đánh chạy, vậy mà mới trong chốc lát, cô đã gặp phải một đám tửu quý, còn bị thương... Nhưng đứng bị chiếm tiện nghi là được rồi”.

Tuy rằng trong tâm Tề Duyệt đã được cảnh cáo, nhưng giờ phút này không nén được lửa giận bùng lên: “Đừng giả vờ, Tô Anh, mày cho rằng tính toán mất mấy tào không nhìn thấy được sao?”.

Tô Anh nghiêng nghiêng đầu: “Tề tiểu thư, cô đang nói gì vậy?”.

“Đừng giả vờ! Chẳng lẽ không phải vì mày thổi gió bên tai, A Triết mới chán ghét tao như vậy, đối phó với tao?”.

Tô Anh nhủ mảy: “Tề tiểu thư, thật sự tôi không biết cô đang nói chuyện gì. A Triết nói với tôi gia đình cô cùng gia đình anh ấy là thế giao, các người là bạn tốt cùng nhau lớn lên, bình thường A Triết nhìn qua có chút lạnh lùng, nhưng sao anh ấy lại vô duyên vô cớ đối phó với bạn tốt hai mươi mấy năm chứ? A Triết không phải là kiểu người lạnh nhạt như vậy”.

Tô Anh nói: “Tề tiểu thư, cô và anh ấy quen biết lâu như vậy, ít nhiều cũng có giao tình, xin đừng bôi nhọ anh ấy”.

Miệng lưỡi sắc bén, đúng là một cái nòi tốt!

Tề Duyệt bị chàm chọc mìa mai đến khó thở, càng không quen nhìn sắc mặt nhân đắc chí của Tô Anh, cô dương tay, muốn tát vào mặt!

Tô Anh sợ tới mức đôi tay chập chạc giao nhau che ở trước người, nhưng đau đớn lại không đến như tưởng tượng, lại nghe thấy một tiếng thét kinh hãi, cô mở mắt ra nhìn, lại thấy Tề Duyệt đang lăn xuống cầu thang, may mắn vệ sĩ của cô ta vừa lúc tới đỡ được, bằng không hậu quả thật không dám tưởng tượng, nhưng chỉ như thế, cô ta vẫn như cũ bị thương đầy người.

Tô Anh từ trên cao nhìn xuống, thần sắc cô rất thờ ơ, không có vui sướng khi người gặp họa, cũng không có đắc ý dào dạt, chỉ nói: “Gọi xe cứu thương đi, nhìn Tề tiểu thư thoát nhìn bị thương không nhẹ”.

Mấy người Khương Triết, Triệu Vũ cùng Đào Nhiên đi tới: “Sao lại thế này?”.

Tề Duyệt được vệ sĩ đỡ lên, bởi vì đau đớn mà khuôn mặt cô chút vận vẹo: “Cô đây tới?”.

Cô ta lên án Tô Anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Tề Viễn

Edit: Hiền Chấn

Beta: Chiêu Chiêu

Khương Triết sắc mặt lạnh lùng, từ trên cao nhìn xuống người đàn ông thô lỗ đã sớm bị đánh thành một đồng bùn. Theo thông tin thuộc hạ báo cáo lại thì anh ta là một tên nhà giàu mới nổi ở thành phố C. Bởi vì bà cạp cái ở nhà mang theo con ra ngoài chơi, nên anh ta liên nhân cơ hội này đến Bách Nhạc Môn để "mở mang tầm mắt", lấy thêm kiến thức.

Quần li Lý Quốc Bang cho biết: “Cậu ta đến đây từ ngày hôm trước, vẫn luôn ở đây không đi, trong lúc đó quả thật có gọi thêm một vài người phụ nữ đến đây ở cùng anh ta.....”

Đào Nhiên: “Nói như vậy cậu ta không phải là người Tề Duyệt sắp xếp trước sao?”

Triệu Vũ lạnh giọng: “Người phụ nữ xấu xa, đã tàm thật sự rất lớn, một cơ hội nhỏ cũng không bỏ qua.” Âm thanh lại có chút hoà hoãn: “Bé hoa nhài cũng không ngu ngốc, còn biết lưu ý cô ta để mà đề phòng, bằng không....” Người này có chết cũng không đến hết tội!

Khương Triết nói: “Bên ngoài đã sắp xếp ổn thoà chưa?”

Lý Quốc Bang lập tức trả lời: “Đã sắp xếp ổn thoà, đảm bảo tuyệt đối không có sai lầm, sẽ không có ai bắt được nhược điểm”

Đã đi mép sông, làm sao mà không té ngã?

Nếu Tề Duyệt đã thích tỏ ra nham hiểm, mắc mớ gì mình lại không chơi với cô ta?

Đúng lúc này, Tiểu Lữ cùng với bọn gái anh bị gọi tới cũng đã có mặt. Tiểu Lữ vô cùng mờ mịt, lại cảm thấy hoàn cảnh trước mắt lúc này vô cùng đáng sợ.

Khương Triết dựa nửa thân trên vào sô pha hút thuốc, Đào Nhiên cười như không cười, dưới chân Triệu Vũ là bàn tay của một người đàn ông xa lạ đang thoi thóp nằm trên mặt đất, đến sức lực để rên rì cũng không còn.

Tiểu Lữ miễn cưỡng nặn ra nụ cười, cung kính nói: “Tứ thiếu, Nhị ca, Nhiên thiếu... Em có thể giúp gì cho các vị?”

Cô bọn gái núp ở sau lưng Tiểu Lữ lại không nén được thò nửa người trên ra, vì tò mò nên trộm đánh giá Khương Triết một lượt. Người đàn ông này... Thật sự rất mạnh mẽ và anh tuấn, bất luận là biểu cảm vô tình lãnh khốc, hay nhích môi mang theo nụ cười tà khí. Thậm chí dù hiện tại trên mặt đang mang biểu tình cao ngạo bề nghệ, nhưng tất cả đều mang theo sự căm đồ chết người....

Khó trách Tề Duyệt si mê đến mức quán lấy anh đến chết cũng không buông, khó trách lại có nhiều người phụ nữ muốn nhào vào lòng anh đến vậy. Ngay cả cô ta, sau khi nhìn vào đôi mắt của Khương Triết cũng không nhìn được mà nghĩ về anh, giờ phút này trái tim trong ngực cũng nhện không được mà đập thình thịch không ngừng.

Người này tốt đến như vậy, Tô Anh kia không hề xứng với anh.

Cô ta báy ra vẻ mặt ngoan ngoãn, lại có chút hoảng sợ và ngại ngùng. Đợi sau khi Tiểu Lữ cất tiếng, liền nói theo: “Tứ thiếu, Nhị ca, Nhiên thiếu.....”

Khương Triết khẽ nhủ mảy, Đào Nhiên cười nhẹ một tiếng, nâng cằm lên hỏi: “Tiểu Lữ, cô ta là người phụ nữ của cậu?”

Tiểu Lữ cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhìn sang cô bọn gái bên cạnh rồi gật đầu trả lời: “Đúng vậy, đây là bọn gái em, Phùng Vũ, chúng em đã ở bên nhau được 2 tháng. Làm sao vậy các anh?”

Đào Nhiên: “Cậu cũng thật là ngu xuẩn đấy Tiểu Lữ, theo tôi lâu như vậy, đến tâm tư của người bên gối cũng nhìn không ra?”

Tiểu Lữ có chút khó hiểu nhìn sang Phùng Vũ, Phùng Vũ lúc này vô cùng khẩn trương. Lời nói của Đào Nhiên làm cho cô ta sợ hãi, cố làm ra vẻ trấn định, chớp chớp đôi mắt: “Làm sao vậy?”

Giương mặt vốn mờ mịt của Tiểu Lữ lúc này như bùng tỉnh hiểu ra mọi chuyện, sắc mặt của anh lập tức trở nên nhăn nhúm khó coi, anh lùi về sau hai bước: “Mẹ nó, cô lại có thể lợi dụng tôi để tiếp cận Tứ thiếu chứ? Mọi người thật sự đã hiểu lầm em rồi!”

Sắc mặt Phùng Vũ chuyển sang màu đỏ, oan ức nói: “Không có, thật sự không phải như vậy! Trước khi quen biết anh, em chưa từng được gặp Tứ thiếu, làm sao em có thể lợi dụng anh để tiếp cận Tứ thiếu chứ? Mọi người thật sự đã hiểu lầm em rồi!”

Triệu Vũ lên tiếng: “Vậy chuyện cô giúp Tề Duyệt chuyển lời cũng là hiểu lầm?”

Phùng Vũ ấp úng: “Em..., Tề tiểu thư nhờ em giúp một chút, em thấy cô ấy cũng không có ý gì xấu, chỉ là muốn gặp mặt chị Tô Anh một lần, huống hồ cô ấy còn nói có chuyện rất quan trọng nhất định phải gặp chị Tô Anh. Có ấy đã nói như vậy, em cũng không có cách nào khác, em cũng cảm thấy rất khó xử....”

Cô ta dùng hết sức để biện giải cho mình, những lời này cô ta đã sớm chuẩn bị ở trong lòng để phòng trường hợp xấu nhất xảy ra. Giờ phút này liền buột miệng nói ra một tràng, rồi lại vì ánh mắt đang ngày càng lạnh lùng tàn nhẫn của Triệu Vũ mà lời nói về sau càng lúc càng nhỏ.

Sự việc lúc này đã sáng tỏ, Khương Triết không thêm đề tâm những lời nói kia. Anh đứng dậy, hai tay thuận theo đó dút vào túi quần, ánh mắt hết sức lạnh lẽo: “Nếu như cô có lòng tốt như vậy, không bằng đêm nay ở lại đây ở một đêm với tên kia đi”.

Phùng Vũ choáng váng, cô ta nhìn xuống người đàn ông xấu xí đang nằm trên mặt đất. Lúc này hơi thở thoi thóp không khác gì người đã chết. Sắc mặt cô ta bỗng chốc trở nên tái nhợt, cô ta lao đảo hai bước, ra về chính trực nói: “Không, các người không có quyền làm như vậy, đây chính là giam người bất hợp pháp, tôi sẽ báo cảnh sát!”.

Đào Nhiên hất hất cằm, lập tức có người tiến lên giật lấy túi xách và điện thoại của cô ta. Phùng Vũ lúc này đã vô cùng sợ hãi, tiến đến van xin Tiểu Lữ, về mặt Tiểu Lữ vô cùng tức giận. Lúc này trong đáy mắt có chút không đành lòng, nhưng nghĩ đến màn diễn xuất kia của Phùng Vũ, anh liền phui tay không thêm đề ý tới.

“Đừng đi, cầu xin các người đừng bỏ lại tôi ở đây, tôi sai rồi, tôi thật sự biết sai rồi...”

Không ai để ý đến cô ta, cho đến khi cánh cửa lớn nặng nề đóng lại, cô ta vẫn khốc lóc thâm thiết để cầu mong được sự thương xót. Lúc này ở trong một căn phòng to lớn trống trải và tối đến làm cô ta cảm thấy hoảng hốt, sợ người đàn ông kia tỉnh lại sẽ có ý đồ gây rối với mình. Cô ta đưa tay cầm lấy bình rượu trên bàn, thần thể run bần bật cơ mình ngồi trong góc...

Đi đến cửa, Đào Nhiên xoay người lại nói với Tiểu Lữ: “Cậu ở lại đây canh chừng đi.”

Khuôn mặt Tiểu Lữ đầy vẻ mất mát và xấu hổ, đồng thời cũng vô cùng sợ hãi và đau đớn. Anh cúi đầu: “Vâng Nhiên thiếu, em biết rồi.”

Đào Nhiên hút một điếu thuốc, khắp người đều tản ra khí chất lạnh lùng. Nụ cười trên miệng không hề chạm vào được đáy mắt: “Chuyện ngày hôm nay vốn dĩ đều nhằm vào bé hoa nhài. Cho dù các người cần một người phụ nữ, cũng đừng mang bọn họ đi lung tung làm loạn để đổ phải chương mắt, cũng phải canh chừng một người phụ nữ tâm cơ như bà cạp độc trà trộn đến bên cạnh. Chính người phụ nữ của mình còn nhìn không thấu, về sau cậu vẫn nên ngồi ở nhà luyện mắt thêm đi!”

Tiểu Lữ không dám nói gì thêm, thấp giọng đáp: “Em rõ rồi, cảm ơn Nhiên thiếu.”

Đào Nhiên cũng không nói gì thêm, quay người rời khỏi.

--

Sân nhảy bên ngoài vẫn vô cùng náo nhiệt, có một vài người mặc áo đen tiến đến báo cáo rằng đã thu xếp người ổn thoả, sẵn sàng hành động bất cứ lúc nào.

Khuong Triết xua ta, ý bảo bọn họ cứ trực tiếp hành động, không cần nhiều lời.

Đào Nhiên nói: “Đi thôi, cùng lắm thì cậu đi xem thử một chút, làm thế nào để cho Tề tiểu thư có thể yên tâm rằng cậu chỉ trả thù có mỗi lần này?”

Khuong Triết là một người có tính cách rất tàn nhẫn lại thù dai, nếu chọc giận anh, anh rất hiếm khi im hơi lặng tiếng, mà hầu như ngay lập tức anh sẽ trả thù lại bạn. Hơn nữa, sau khi biết những việc ghê tởm mà Tề Duyệt đã làm thì anh có thể bỏ qua cho cô ta sao?

Khuong Triết đau đầu đưa tay xoa xoa trán: “Tôi thấy phiền khi phải nhìn thấy cô ta.”

Anh thật sự không thích cô gái tên Tề Duyệt kia, ngay từ khi còn nhỏ đã không thích.

Đào Nhiên mỉm cười, bày ra bộ dáng tò mò hỏi: “Tôi vẫn chưa hỏi cậu, tại sao cậu lại không thích Tề Duyệt chứ? Cô ta cũng có thể coi là mạnh mẽ và có chút tâm cơ, nhưng đó cũng là chuyện sau khi cô ta lớn lên, làm sao cậu lại không thích người ta ngay từ lúc còn nhỏ vậy hả?”

Khuong Triết nhàu mày: “Các cậu có nhớ lúc nhỏ Tề Duyệt có nuôi một chú chó con tên là Kẹo Bông Gòn không?”

Đào Nhiên nghĩ nghĩ, cuối cùng lắc đầu. Triệu Vũ cũng ráng nhớ nhưng không có chút ấn tượng.

Về mặt Khuong Triết có chút hoài niệm: “Con chó kia, tôi thật sự rất thích nó, đáng tiếc nó lại bị chết đuối.”

Bộ lông trắng muốt đáng yêu, mắt đen láy lúc nào cũng như có nước ở trong mà trở nên lung linh. Lúc đó nó còn đang vui vẻ chạy nhảy tung tăng, tiếng sủa trong trẻo non nớt. Đáng tiếc, bởi vì nó chạy quanh dưới chân Tề Duyệt nên không cẩn thận làm cô ta té ngã, cô ta nổi ý muốn đùa dai, liền ném chó con xuống bể bơi. ....

Đào Nhiên: “...”

Triệu Vũ: “...”

Thì ra ngay từ nhỏ, tính tình đã vô cùng ngoan độc.

Đào Nhiên có chút không nói nên lời: “Đi thôi, đi đến sân nhảy trước một chuyến, sau lại trở về xem bé hoa nhài, cũng mong rằng em ấy sẽ không bị dọa đến choáng váng. Một cô bé mảnh mai như vậy, còn bị Khuong Tử huấn luyện trong thời gian dài, có thể đánh bại gã mập mạp kia cũng không dễ dàng.”

Triệu Vũ chợt nhớ đến cảm giác khi anh chạm vào bà vai của Tô Anh, rất mềm, rất nhỏ nhắn, một chút sức lực kia thật sự không dễ dàng.

--

Điều bọn họ không nghĩ đến chính là, tà tâm của Tề Duyệt không đối, lại còn dám đứng trước mặt bọn họ bôi nhọ, vu khống Tô Anh đây có ta xuống lầu?

Thật sự cho rằng mặt bọn họ bị mù à!?

Lúc đi đến gần, phát hiện tình trạng của Tề Duyệt bây giờ rất thảm. Không chỉ quần áo có chút hỗn loạn, ngay cả những vết thương trên trán cũng đang rỉ máu. Đôi mắt trũng lõm, giống như có thể phát ra tia lửa, rốt cuộc hình tượng dịu dàng đoan trang cũng không thể duy trì được.

Đào Nhiên kinh ngạc hỏi: “Tề tiểu thư, cô bị làm sao vậy? Là đứng không vững bị té ngã sao?”

Tề Duyệt tức giận nói: “Là do Tô Anh đẩy tôi! Bằng không tôi đang yên đang lành, làm sao lại té ngã?”

Khuong Triết đứng ở bên cạnh Tô Anh, bàn tay đặt trên vòng eo mảnh khảnh của cô, hơi dùng sức kéo cô tựa lên vai anh.

Tô Anh mấp máy đôi môi, cũng không giải thích gì, khuôn mặt nhỏ của cô lạnh lùng, nắm chặt hai tay.

Khuong Triết nói: “Tề tiểu thư, xin ăn nói cẩn thận.”

Tề Duyệt nói: “Đúng vậy, em thật sự không hề thích Tô Anh. Nhưng mà cầu thang này cao như vậy, không cẩn thận sẽ ngã xuống sẽ chết người, không lẽ em lại đưa mạng sống của mình ra để giải bày Tô Anh? Em đâu có ngu ngốc!”

Tô Anh cuối cùng cũng nhận không được mà lên tiếng: “Tề tiểu thư, tại sao cô lại nói như vậy? Chẳng lẽ tôi lại độc ác đến mức hận không thể giết chết cô sao? Ở đây có nhiều người như vậy, nếu có thật sự có mệnh hệ gì, tôi làm sao có thể thoát tội? Như vậy có lợi ích gì với tôi chứ?”

Tô Anh nói lời này quả thật rất hay, đúng vậy, trước mặt nhiều người như vậy mà bày kế hãm hại cô ta chẳng khác nào tự cho mình cái tát, tự tìm đường chết?

Tề Duyệt nhất thời nghẹn lời: “Đây mới là chỗ thông minh của cô, cô biết A Triết, Triệu Vũ và Đào Nhiên đều sẽ đứng về phía cô, ngay cả khi cô sai, bọn họ cũng sẽ bao che cho cô không phải sao?”

Tô Anh nhàu mày, vô cùng tức giận: “Tôi biết A Triết, anh Triệu Vũ và anh Đào Nhiên đều đối xử rất tốt với tôi, nhưng bọn họ cũng không phải người không phân biệt được phải trái trắng đen, cô lại đi bôi nhọ bọn họ làm cái gì? Nếu cô cứ khẳng định cho rằng là tôi đẩy cô, thì cô cứ việc báo cảnh sát để bọn họ tìm chứng cứ tôi đẩy bắt tôi đi!”

Khuong Triết vỗ vai trấn an Tô Anh, “Đừng nóng vội.”

Tô Anh khịt mũi khẽ nói: “Cô ta cũng thật quá đáng! Rõ ràng năm lần bảy lượt muốn hại em, hiện tại còn trả đũa, không chỉ hãm hại em, hiện giờ còn có ý chia mũi súng sang mấy anh! Em không thích cô ta.”

Triệu Vũ khoanh tay trước ngực, sắc mặt lạnh băng, giống như ngưng tụ gió lạnh: “Cô nói bé hoa nhài đây cơ, nhưng sao hai con mắt của tôi lại thấy rõ ràng cô là người có ý động tay động chân đánh người kia mà?”

“Tôi...” Tề Duyệt không thể phản bác: “Tôi tức giận là vì cô ta quyến rũ Khuong Triết, nhưng tôi chưa có đánh cô ta.”

Đào Nhiên bắt đầu đi thò dài, bộ dáng vô cùng tức cười: “Tề tiểu thư, tôi biết cô thích Tử ca, nhưng mà cô cũng không thể làm như vậy được. Trước khi chúng tôi tới tôi có muốn giáo huấn bé hoa nhài để em ấy biết điều rời khỏi Tử ca, vậy sao vừa thấy chúng tôi đến đây, lại tự mình ngã xuống để bôi nhọ em ấy như vậy?”

Lời Đào Nhiên nói đã hoàn toàn hợp thức hoá hành vi của Tề Duyệt, lúc này lần đầu tiên Tề Duyệt cảm thấy khổ sở vì cô lý không thể nói rõ. Mà lúc này những ánh mắt khác thường ở xung quanh càng làm cho cô ta xấu hổ, dù vậy nhưng cô ta vẫn đứng thẳng lưng như cũ, gương cảm ngạo ngễ không chịu thua hiệp.

“Tề Duyệt tôi vẫn chưa đến mức vi phạm nhỏ nhặt này mà nói dối, tôi nói, chính là cô ta đã đẩy tôi! Vệ sĩ của tôi có thể làm chứng.”

Có hai người vệ sĩ gần cô ta nhất, khẳng định trước sau đều có thể nhìn rõ. Hơn nữa cô ta rõ ràng cảm thấy cô gái kia trông có vẻ nhu nhược nhưng sức mạnh lại lớn kinh người, trong lúc cô ta chưa kịp phản ứng đã bị đẩy ra ngoài!

Trước kia quả thật cô ta có làm một vài chuyện mờ ám, nhưng lúc này đây, chứng cứ đều vô cùng xác thực. Cô ta sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này đâu!

“Ồ đây làm loạn cái gì thế?”

Trong lúc gần gũi, có một người đàn ông tuổi chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu đang tiến lại gần. Sắc mặt Tề Duyệt đang rất khó coi, đột nhiên lộ ra một nụ cười: “Anh cả!”. Giống như tìm được chỗ dựa vậy!

Đào Nhiên mỉm cười chào hỏi: “Thì ra là Tề Viễn, đã lâu không gặp, cậu cũng tới đây chơi à?”

Khuong Triết sắc mặt lạnh đạm, cũng không có nhiều phản ứng với sự xuất hiện đột ngột của Tề Viễn. Triệu Vũ cũng lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng.

Tề Viễn và Tề Duyệt lớn lên cũng không có bao nhiêu nét giống nhau, dù sao cũng không phải anh em cùng cha cùng mẹ. Tề Duyệt kêu anh ta là anh bởi vì Tề Viễn là con trai của bác cả cô ta. Tề Viễn không đẹp trai bằng đám người Khuong Triết, bộ dáng không cao, trông cũng khá bình thường, rất khó nhận ra trong đám đông.

Tô Anh biết anh ta cũng không phải là người tốt lành gì. Tề già có thể có thành tích huy hoàng như ngày hôm nay, phần lớn là công lao của anh ta.

“Sao lại thế này?”. Tề Viễn nói: “Có phải là đứa em gái này của tôi lại gây rắc rối gì đúng không? Tôi đây thay mặt em ấy tạ lỗi với mọi người, mong mọi người đại lượng bỏ qua!”

Khuong Triết nhíech môi, mỉm cười: “Cũng không có gì, chỉ là hy vọng cô ta có thể buông tha cho bạn của tôi, cô ta cứ quấy rầy chúng tôi như vậy làm cho tôi thật sự bối rối.”

Đây là một chút cũng không chịu nổi mặt!

Tề Duyệt cảm thấy tim mình như bị nghiền nát, trừ bỏ đau, còn có nhọc nhằn.

Tề Viễn liếc mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh Khương Triết, thoát nhìn bộ dáng trắng nõn yếu ớt. Có vẻ như là một cô gái vô cùng ngoan ngoãn, giờ phút này trên mặt trông rất giận dữ và không phục. Nếu so sánh cô với Tề Duyệt, thì cô giống như một công chúa nhỏ được bảo vệ kĩ lưỡng, nhìn lại Tề Duyệt vô cùng chất vật.

Bất luận đã xảy ra chuyện gì, bất luận chân tướng như thế nào. Có thể thấy rõ ràng chiều này của Tề Duyệt rất kém, nên khiến cho cô ta rơi ở thế hạ phong.

Tề Duyệt lập tức nói “Việc này không liên quan gì với A Triết, chính cô ta!”. Tề Duyệt chỉ tay vào Tô Anh, nói tiếp: “Cô ta tâm địa độc ác, lại có thể đẩy em xuống lầu, vệ sĩ của em có thể làm chứng việc này! Em muốn tố cáo cô ta!”

Cô ta đưa mắt ra hiệu với Tề Viễn, hy vọng anh có thể đứng về phía cô ta, chỉ cần chứng thực chuyện này, khuôn mặt xấu xa kia của Tô Anh nhất định sẽ không giấu được, đến lúc đó biểu tình của bọn Khương Triết nhất định sẽ rất đặc sắc.

Đào Nhiên bắt đầu đi khuyên nhủ: “Tề tiểu thư, cô hà tất gì phải làm như vậy? Mọi người quen biết nhau cũng đã lâu, cũng từng là bạn bè, chuyện này bỏ qua đi!”

Thái độ Tề Duyệt vô cùng kiên quyết, cô ta lạnh lẽo kéo ống tay áo của Tề Viễn, nói: “Không được, chuyện này không thể bỏ qua! Tôi bị thương thành như vậy nói bỏ qua là bỏ qua được sao?”

Tề Viễn buông một tiếng thở dài “Tuy rằng chúng ta có nhiều năm giao tình nhưng tôi cũng không muốn em gái tôi bị thương vô cớ như vậy.”

Khương Triết lạnh lùng nhìn sang Tề Duyệt “Nếu đã nói như vậy, được thôi, Đào Nhiên, phiền cậu gọi điện thoại cho phía cảnh sát, gọi họ đến đây điều tra một lượt.”

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Hình phạt

Edit: heka

Beta: Khánh Vân

Sau khi cảnh sát tới thì bắt đầu điều tra bằng việc dò hỏi Tô Anh, Tề Duyệt, cùng với hai vệ sỹ của Tề Duyệt, và mấy người đi ngang qua đang vây xem bên cạnh.

Mấy người đi ngang qua liếc mắt một cái liền nhìn ra đây là mâu thuẫn giữa mấy đại gia tộc. Vì không muốn bị vướng vào tai vạ, họ đều soi nòi tỏ vẻ bản thân không có để ý, không biết là chuyện như thế nào! Như vậy vừa không đắc tội bọn Khương Tử, Triệu Nhị, cũng sẽ không đắc tội Tề gia, thái độ bo bo giữ mình quá rõ ràng.

Người qua đường như vậy cũng không nổi, nhưng hai vệ sỹ của Tề Duyệt cũng tỏ vẻ không rõ lắm.

Chủ cảnh sát nói: “Là không rõ lắm, hay là khó nói? Mong các anh thành thật khai báo, nếu làm chứng giả...”

Hai vệ sỹ hai mặt nhìn nhau, một người trong đó nói: “Chắc là đây, lúc ấy Tề tiểu thư rất tức giận, muốn đánh Tô Anh, khi Tô Anh phản kháng, không cẩn thận đẩy Tề tiểu thư!”

Chủ cảnh sát ghi chép cẩn thận, ngược ngược mí mắt: “Chắc chắn?”

Người nọ nói: “Chắc chắn!”

Chủ cảnh sát lại hỏi người vệ sỹ còn lại: “Vậy còn anh?”

“Đúng vậy, tôi cũng nhìn thấy như thế! Là Tô Anh đẩy Tề tiểu thư!”

Chủ cảnh sát gắt gât đầu, cẩn thận xác nhận không có ghi sai, vừa lúc bên kia có người lại đẩy thăm vài câu: “Được, tôi đã biết.”

Ông lại liếc mắt nhìn hai người vệ sỹ một cái: “Nếu phát hiện các anh không nói thật, cẩn thận đây!”

Không hề nhiều lời nữa, ông xoay người vội đi.

Tô Anh cũng tiếp nhận những câu hỏi, cô không có gì phải giấu giếm, kể lại lần nữa những gì đã xảy ra, cuối cùng nói: “Tôi thật sự không biết chuyện gì xảy ra, tôi thấy Tề tiểu thư muốn đánh tôi nên gio tay chấn một chút, chờ đến khi tôi mờ to mắt thì cô ấy đã ngã xuống cầu thang. Tôi không đẩy cô ấy.”

Còn ba người Khương Triết, Triệu Vũ cùng Đào Nhiên, bọn họ đương nhiên là đứng ở bên cạnh Tô Anh. Lời Tô Anh nói, cũng là ý của bọn họ.

Đội khi kết thúc tra hỏi, bên kia cũng đã được trích xuất xong video giám sát.

Tề Duyệt tự nhận là chứng cứ vô cùng xác thực, Tô Anh không thể chạy thoát, nhưng mà biểu hiện bình tĩnh của Tô Anh lại làm Tề Duyệt thoáng nghi hoặc. Rõ ràng sự việc đã sắp bại lộ, cô ta không thể cứ bình chân như vại thế kia...

Cho dù nghi hoặc, nhưng cô không muốn bỏ qua cơ hội khó được này. Chỉ cần có chứng cứ vô cùng xác thực chứng minh Tô Anh đẩy cô, như vậy trước đó Khương Triết cùng mấy người Triệu Nhị càng dễ chờ cô ta bao nhiêu, lúc này sẽ càng tức giận bấy nhiêu! Một khi Tô Anh lộ ra bộ mặt đáng ghê tởm kia, Khương Triết lập tức sẽ ghét bỏ cô ta, không có đàn ông làm chỗ dựa, để xem cô ta còn nhây nhót kiểu gì?

Bọn họ là những người đàn ông như vậy, khi đối xử tốt với bạn thì thật sự rất tốt, nhưng một khi phát hiện bản thân bị lừa. Sự tức giận đó, người bình thường không thể chịu nổi!

Thời gian đã khuya, Tô Anh mở mành sắp ngủ, đầu gối gật gối gỗ con mỗ thóc. Cô không hề để tâm tới Tề Duyệt, càng không cần lo lắng theo dõi xem sẽ có vấn đề gì, rốt cuộc cô thật sự không có dây cô ta cơ mà.

Khương Triết thấy cô mệt nhọc, một tay kéo cô, ôm vào trong ngực. Chốc lát sau Tô Anh liền ngủ thiếp đi.

Tề Duyệt cười lạnh một tiếng, hồ ly tính!

Tề Viễn: “Hiện tại cảnh sát cũng tới rồi, em tính toán kiểu gì?”

Tề Duyệt hừ một tiếng: “Anh cả yên tâm, Tô Anh kia xong rồi!”

Tề Viễn vẫn ôn hòa như cũ: “Tiểu Duyệt, anh biết em từ bé đã cứng rắn, thích thứ gì thì nhất định phải bắt được đến tay. Nhưng Khương Tử thì khác, em vẫn nên... n... Một vừa hai phải thôi!”

“Anh cả!”

“Anh chỉ giúp em lần này, về sau, cũng không được lại náo loạn như vậy nữa”.

“Anh cả, anh không tin em sao?”

“Được rồi, đừng nóng giận, có việc chúng ta trở về rồi nói sau.”

Tề Duyệt tức giận bĩu môi, rốt cuộc vẫn nghe lời, quả nhiên không nhiều lời nữa.

Đào Nhiên đi qua một bên nghe điện thoại. Thần sắc Triệu Vũ lạnh nhạt, giữa mày hơi hơi nhíu lại, anh vẫn luôn hút thuốc, cũng không hề nhìn ai.

Cho đến khi cảnh sát lại đây nói: “Chúng tôi đã quan sát video theo dõi từ nhiều hướng, đứng là Tô Anh không có chạm vào Tề Duyệt, hai người không hề tiếp xúc tay chân. Điều này cũng đã chứng minh... Tô Anh không đẩy Tề Duyệt xuống lầu.”

Tô Anh tỉnh lại, mởng lung xoa xoa đôi mắt: “Đã nói là tôi không làm mà!”

Không có cảm thấy may mắn, cũng không có vui vẻ, chỉ có thái độ quả nhiên như thế khi nghe được chân tướng sau khi bị nghi ngờ.

So với Tô Anh đang rất nhẹ nhàng, Tề Duyệt lại giống như bị sét đánh, cô ta cực kì khiếp sợ: “Không có khả năng! Rõ ràng tôi cảm giác được chính là Tô Anh đẩy tôi!”

Tề Viễn lập tức quát: “Tề Duyệt, không được làm loạn!”

Tề Duyệt ngậm miệng.

Khuong Triết lạnh lùng nói: “Hiện giờ tất cả chân tướng đã rõ ràng, dù thế nào thì có phải Tề tiểu thư cần nói lời xin lỗi trước chứ nhỉ?”

Đào Nhiên không biết từ đâu xông ra: “Tề tiểu thư quá xúc động rồi, lần sau xin hãy bình tĩnh hơn, bằng không oan uổng người tốt thì không hay.”

Tề Viễn nói: “Đây là chúng tôi thất lễ trước, em gái tôi nên nhận lỗi.”

Tề Duyệt bất mãn: “Anh cả!”. Cô ta hung hăng nhìn khuôn mặt vô tội của Tô Anh, nói gì nói cũng không chịu xin lỗi. Nếu cô ta thật sự xin lỗi Tô Anh, vậy mặt mũi uy tín của cô ta còn gì nữa? Rồi làm sao sống trong cái giới này?

Tô Anh lại cười nói: “Tôi hiểu mà, tôi nghĩ Tề tiểu thư chỉ là nhất thời tâm tình không tốt, mới có thể làm đường lạc lối như vậy. Dự đến khi cô ấy tỉnh ngộ, sẽ biết bản thân sai rồi.”

Tề Duyệt cực kì khốn đốn, cô ta hơi hơi nheo mắt, ánh mắt nhìn Tô Anh đúng là hận không thể kéo Tô Anh đi ra ngoài đánh một trận, rồi lại e ngại ở đây quá nhiều người mà không thể không nhịn xuống.

Cô ta hít một hơi thật sâu, đêm nay cô ta đã thua quá nhiều lần, không thể thua nữa, huống chi hiện giờ còn kéo cả Tề Viễn vào, nếu việc này không có kết quả ổn, vậy khẳng định Tề Viễn sẽ có cái nhìn không hay về cô, không được, không thể như vậy...

Tề Viễn nói: “Tiểu Duyệt, xin lỗi đi!”

“... Anh cả!”

“Tiểu Duyệt, chuyện này là em không đứng trước, xin lỗi đi!”

Thái độ của Tề Viễn cần bản không cho phép có cự tuyệt. Giờ phút này, tất cả chứng cứ đều bày ở trước mặt, ba người Khuong Tứ, Triệu Nhị, Đào Nhiên rõ ràng là phải ra mặt vì Tô Anh kia. Mấy người này liên thủ anh cũng không dám xem thường. Cũng vì Tề Duyệt, không biết trời cao đất dày, đã thế anh còn tin lời cô nói, cho rằng có thể...

Anh lại nói lần nữa, có chút không kiên nhẫn: “Tiểu Duyệt.”

Tề Duyệt trầm mặc hồi lâu, cắn răng mở miệng: “... Thật xin lỗi!”

Tô Anh có chút nhàm chán: “Ừ.”

Tề Duyệt, đối trước bởi vì cô ta mà cô khóc bao nhiêu lần, bị bao nhiêu khốn đốn và tủi nhục, nhưng hiện tại... Chỉ một chút thế này đã đã kích được cô ta, thậm chí cô còn chưa có làm gì, cô ta đã cứ như vậy mà chật vật.

Tề Duyệt cực kì khó chịu, cô đưa ra yêu cầu: “Tôi muốn đích thân xem video giám sát.”

Chủ cảnh sát: “Có thể.”

Gần như là gấp không chờ nổi, Tề Duyệt chạy ra ngoài.

“Ngại quá, em gái tôi thất lễ rồi.” Tề Viễn vẫn xem như bình tĩnh, anh nói: “Xin lỗi các vị, tôi xin phép đi trước.”

Sau đó bước đi theo.

Khuong Triết đứng lên, lạnh lùng: “Một khi đã như vậy, chúng tôi có thể đi rồi chứ?”

Chủ cảnh sát nói: “Có thể, có điều... Các anh không đi xem video theo dõi sao?”

Khuong Triết: “Không có gì hay.”

Anh kéo Tô Anh dậy, nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta cần phải trở về.”

Tô Anh: “Vâng, em buồn ngủ quá!”

Đoàn người đi xuống lầu, tới trước cửa Bách Nhạc Môn, Triệu Vũ lại châm một liều thuốc, gió lạnh thổi lay mái tóc đen của anh khiến nó rũ ở mí mắt, anh nói: “Các cậu về trước đi, tôi có việc còn phải xử lý, không về cùng được.”

Đào Nhiên và Triệu Vũ có chung ý định, Tô Anh suy đoán bọn họ ở lại là muốn giải quyết dứt điểm mọi chuyện.

Khuong Triết liếc anh một cái: “Ừ”.

Tô Anh cười từ từ tìm phát phát tay: “Vây tạm biệt anh Triệu Vũ, anh Đào Nhiên nha. Các anh cũng trở về nghỉ ngơi sớm chút, chú ý an toàn nhé!”

Đào Nhiên cười ha ha: “Bé hoa nhài cần phải cẩn thận, Khuong Tứ là sói đói đó nha.”

Tô Anh: “...”

Triệu Vũ không nói gì, ngược lại, gật đầu.

Khuong Tứ nhắc chân đá về hướng Đào Nhiên, ôm lấy Tô Anh rồi đi.

Triệu Vũ và Đào Nhiên đứng một lát ở cửa, nhìn bóng dáng Khuong Triết và Tô Anh nắm tay rồi đi. Chàng trai cao lớn tuấn lãng, cô gái nhỏ xinh đáng yêu, thoạt nhìn cực kì hài hòa xinh đẹp.

Triệu Vũ giẫm tàn thuốc, xoay người lên lầu.

Đào Nhiên tắt tắc lặc đầu, đi theo Triệu Vũ.

- - -

Phòng bao 07.

Tiểu Lữ còn canh giữ ở cửa, bên trong phòng có cô gái đang khàn giọng khóc thút thít xin tha.

Triệu Vũ đã đi tới, ý bảo người mở cửa, người mặc áo đen canh giữ ở chỗ đó lập tức mở khóa, Triệu Vũ đi vào.

Tiểu Lữ chần chờ một lát, đi theo vào: “Nhị thiếu...”

Triệu Vũ vẫy vẫy tay: “Được rồi, mang người phụ nữ của cậu đến bên trong tránh đi.”

Tiểu Lữ vâng dạ, kéo Phùng Vũ đi vào toilet của phòng bao.

Trên mặt đất, người đàn ông đã tỉnh lại, anh ta vẫn còn tỉnh táo, chỉ là nơi yếu ớt kia bị đá hai cái, còn chưa hết đau đớn. Anh ta quỳ rạp trên mặt đất cực kì khó chịu, giờ phút này nhìn thấy Triệu Vũ, lập tức liên tục xin tha: “Không phải tôi, không phải tôi mà, tôi thật sự không quen biết Tề Duyệt nào cả. Xin Nhị thiếu tha cho tôi, tôi bảo đảm, về sau nhất định tôi sẽ không xuất hiện ở trước mặt ngài!”

Triệu Vũ đến trước sofa ngồi xuống, chân dài đạp một cái, mấy chai rượu trên bàn liền rơi xuống đất. Anh gác chân lên, nửa nằm, giọng lạnh băng: “Nói đi, mảy chạm vào chỗ nào của cô ấy?”

“... Nhị thiếu?”

“Cái tay bẩn thỉu của mày, chạm vào chỗ nào của cô ấy?”

Người đàn ông thấp thòm trong lòng, không biết nên nói như thế nào. Có điều anh ta biết rõ tính cách tàn nhẫn của Triệu Vũ, làm việc không hề lưu tình. Nếu không trả lời câu hỏi của Triệu Vũ, chỉ sợ anh ta sẽ thế thảm, có thể sống đến ngày mai hay không cũng là cả vấn đề. Nghĩ tới nghĩ lui, anh ta chỉ có thể nói: “Không, không có... Tôi cho rằng vị tiểu thư kia là người phụ nữ tôi gọi tới, cho nên tôi liền ôm cô ấy từ sau lưng... Nhưng không thành công! Bị cô ấy né tránh, tôi cho rằng cô ấy đang vui đùa với tôi, cho nên tôi liền kéo tay cô ấy, ai ngờ cô ấy liền giơ chân đá tôi... vào nơi này.”

Anh ta có chút khó mở miệng, hơn nữa từ bỏ lo sợ, anh ta càng lo lắng cho mình về sau sẽ không thể được nữa. Vậy về sau anh ta còn chơi kiểu gì? Nghĩ đến mấy cô gái bé nhỏ hần mới tìm được, anh ta liền cảm thấy tức giận mà không dám nói gì. “Lúc ấy tôi rất đau, lại rất tức giận, liền hất cô ấy ra. Sau đó cô ấy lập tức cầm bình rượu trên bàn, đập nát tôi...”

Ánh mắt Triệu Vũ lạnh băng, búng tay một cái, lập tức có người tiến vào: “Nhị thiếu.”

Triệu Vũ nâng nâng cằm: “Phế tay, quăng ra ngoài.”

“Vâng.”

Tiếng thét chói tai thống khổ của người đàn ông rất nhanh bị bịt kín, chỉ trong chớp lát, thân thể nặng nề của anh ta bị người kéo đi ra ngoài.

Phùng Vũ và Tiểu Lữ tránh ở trong toilet, tuy rằng không rõ ràng bên kia nói gì, nhưng tiếng kêu thảm thiết kia cũng đủ khiến Phùng Vũ có thể gấp ác mộng về đêm. Cô khóc thút thít: “Tiểu Lữ, Tiểu Lữ. Em sai rồi, em thật sự sai rồi, anh giúp em cầu xin mấy người Nhị thiếu đi, em thật sự không phải cố ý mà! Em không biết Tề Duyệt sẽ xấu xa như vậy, sẽ tìm người tới cưỡng gian Tô Anh!”

Thoạt nhìn Tiểu Lữ cũng không tốt lắm, anh nhìn người phụ nữ đang ngồi khóc thút thít bên chân mình, bất đắc dĩ thở dài: “Cô biết không? Tôi đã bị mấy người Nhị thiếu đuổi ra khỏi vòng luẩn quẩn của bọn họ, e là tôi muốn cầu xin giúp cô cũng không có cơ hội. Có điều cô cũng đừng hoảng sợ, Tề thiếu báo cô ở tại trong phòng này một đêm, chính là trừng phạt, sẽ không có việc gì nữa.”

Phùng Vũ lại nghĩ đến Khương Triết lạnh nhạt tuyệt tình, tức khắc càng thêm tuyệt vọng!

Rõ ràng khi bọn họ đối diện với Tô Anh thì cười vui vẻ như vậy, còn vui đùa với Tô Anh, tại sao cô lại không thể được?

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Về nhà

Edit: heka

Beta: 如意 Như Ý

Từ sau sự việc đêm đó, Tô Anh không còn đi ra ngoài chơi nữa. Cô ở lại hai ngày, những lúc cô không tập thuật phòng thân với Khương Triết thì cũng đang nghĩ về "lâm của thực vật" — hiện tượng thần kì vào tối hôm đó làm cô vui mừng không thôi. Có điều nếu muốn hoàn toàn nắm giữ nó, chỉ sợ còn cần một thời gian rất dài.

Tô Anh cứ suy tư mãi, cuối cùng tìm Khương Triết nói là cô phải về tiệm hoa tươi. Cô đã hoàn toàn đắc tội với Tề Duyệt, Tề Duyệt hận cô, chỉ cần cô ở bên cạnh Khương Triết thì chắc chắn Tề Duyệt sẽ không thiện bãi cam hươu, mà Tô Anh cũng không thể luôn ở lại nơi này.

Đã là như thế, chỉ bằng trở về. Huống chi ở ngay dưới mí mắt của Khương Triết, có rất nhiều việc cô cảm thấy không được tiện. Đã mấy ngày trời qua, phía bên lầu ngô đồng cũng nên có tin tức rồi.

Khương Triết cũng không cố gắng giữ lại, anh nói: “Anh sẽ phái người ở bên ngoài để bảo vệ em, nếu em có việc gì thì có thể tìm bọn họ.”

Tô Anh tính nói không cần phiền toái như thế, lại ngại nghĩ, cảm thấy có người canh giữ cũng coi như là một sự bảo đảm an toàn. Huống chi nếu cô cự tuyệt, Khương Triết cũng sẽ lên phái người đến, vậy thì đáp ứng cho rồi.

Cô gật đầu nói được, lại nói: “Đừng rồi, mấy chậu hoa này em cũng muốn mang về luôn nha. Anh Triệu Vũ nói là cái này này này... toàn bộ hoa ở đây đều là của em!”

Về mặt cô kiên định, đáng về vừa cực kỳ chờ mong vừa vui sướng, cho là Khương Triết cự tuyệt, cô cũng muốn mạnh mẽ đoạt đi!

Khương Triết buồn cười, nhướn mày: “Chẳng lẽ anh còn có thể tranh với em?”

Tô Anh nói: “Cái này không biết được, nếu đột nhiên anh thấy mấy chậu hoa của em xinh đẹp, liền đoạt lấy thì làm sao?”

Khương Triết: “Anh mà thật sự giành, em còn có thể làm gì?”

“Em chẳng làm gì được anh!” Tô Anh nghiêng nghiêng đầu, mỉm cười: “Em liền khóc cho anh xem. Hôn nữa đây là anh Triệu Vũ cho em, anh đều đáp ứng rồi, không cho phép anh tiết lộ[1]!”

“Không tệ, đúng là người từng đánh mặt chược, còn biết tiết hồ. Bê hoa nhài rất lợi hại.”

[1] tiết hồ: thuật ngừ trong chơi mặt chược, chỉ việc ăn quân bài khi một người khác đánh ra

“.....”

Bất luận như thế nào, thời điểm Tô Anh rời khỏi Hải Thủy Loan cũng đã bị mang hết cả đám hoa lên xe, trở về cùng cô cùng.

Tô Anh cũng ôm xương rồng của cô về nhà.

Di giúp việc đưa Tô Anh đến trước cửa lớn: “Tô tiểu thư, có thời gian lại đến chơi nhé!”

Tô Anh mỉm cười: “Cảm ơn đi trong khoảng thời gian này đã chăm sóc tôi, nếu có cơ hội, hãy ghé tiệm hoa tươi của tôi chơi nhé.”

“Đó là tất nhiên, bởi vì có cô ở đây, cần nhà to lớn này cũng nào nhiệt hơn rất nhiều. Giờ cô đi, chỉ sợ sẽ lại quạnh quẽ.” Dù giúp việc thật sự cảm khái, khi Tô Anh ở đây, nơi này luôn có rất nhiều tiếng cười, càng có nhiều hơi người. Trước kia chưa bao giờ có chuyện này, cho dù Lâm Thành Phong, Đào Nhiên, Triệu Vũ bọn họ thỉnh thoảng lại đây, cũng không thể mang đến cảm giác như của Tô Anh.

Di giúp việc nhìn Tô Anh lên xe rồi đi, quay đầu lại, quả nhiên thấy Khương Triết ở trên ban công tầng 3. Anh im lặng đứng đó, cả người phảng phất như hòa mình vào sự tịch mịch của trời đất.

--

Đang là cuối tuần, Tô Anh về đến nhà, lập tức liền nhận được vòng tay ấm áp của Lưu Vận: “Ai da, cậu đi lâu như vậy, nhìn khuôn mặt nhỏ này xem, đều bị Khương Triết nhà cậu nuoo đến đến trắng trẻo mập mập luôn rồi!”

Tô Anh xoa xoa gương mặt:“...Tớ không béo đấy chứ?”

“Yên tâm, cho dù cậu béo cũng là cô béo đẹp nhất!”

Tô Anh tròn trắng mắt: “Biến đi.”

Cô đi vào tiệm hoa tươi, công trình trang hoàng lại tiệm đã kết thúc hoàn toàn, rác rưởi còn sót lại sau khi thi công cũng bị dọn dẹp sạch sẽ không còn gì. Lưu Vận nói: “Biết cậu về, sáng sớm hôm nay tớ và mẹ liền tới quét tước sạch sẽ, thế nào, được chứ ha?”

Tô Anh thật sự thực cảm động với sự quan tâm của Lưu Vận cùng Trần Thực Phấn dành cho cô. Hôn nữa tiệm hoa tươi trải qua một lần nữa thiết kế cùng trang hoàng lại, thoạt nhìn không gian lớn gấp đôi, cuối cùng không còn chật chội đến mức lòi đi chỉ đủ cho một người chen chúc. Hôn nữa bởi vì Tô Anh dọn đồ riêng, hai mặt tường đều gắn những ô vuông bảng gỗ nhỏ. Cứ như vậy, không gian phía trên cũng có thể sử dụng được. Hiện tại, sau khi đã sắp xếp những chậu hoa có sẵn thì còn sót lại khá nhiều không gian. Phía sau chính là nhà kho, trải qua thi công đã trở nên xinh đẹp hơn. Ngay cả mặt tường trên cầu thang lên lầu cũng đều được trang hoàng rất tốt, trên mặt bày một ít xương rồng, cắm tú cầu, và mấy chậu hoa be bé.

“Cảm ơn, thật sự rất đẹp!” Tô Anh nhìn nhìn khắp nhà, cực kì vừa lòng cùng yêu thích: “Hay là tối nay tớ mời chú đi và cậu lại đây ăn cơm nha? Vừa vận nhà tớ mới được trang hoàng lại, mọi người lại đây xem như chúc mừng, nào nhiệt một chút?”

Lưu Vận lập tức vỗ tay nói ok, cũng không hề khách khí gì.

Tô Anh liền đi tiếp đón mấy người áo đen ôm những chậu hoa xếp vào trong tiệm, rất nhiều chậu hoa được nhét lên hộp gỗ. Vốn dĩ cửa hàng bán hoa có vẻ còn trống trải một chút, nay lại trở nên tràn đầy.

Đám bách hợp cùng khiên ngư lùn lần đầu tiên tới tiệm hoa tươi của Tô Anh, có chút xa lạ, nhưng lại rất hào hức, liên tục riu rít, nào nhiệt đến mức sắp lật cả nóc nhà cô.

Tô Anh để chúng nó tự xúm xít với nhau, chạy lên trên lầu xem hoa nhài cùng thủy tiên và mắc cỡ...

So với dưới lầu hưng phấn riu rít, trên lầu chính là một đại dương mệnh mong đau khổ, tiếng khóc cùng âm thanh chất vấn kia, tuyệt đối có thể so sánh với Mạnh Khương Nữ[1]!

[1] Mạnh Khương Nữ: nhân vật trong một câu chuyện cổ tích, truyền thuyết dân gian rất nổi tiếng của Trung Quốc. Câu chuyện kể về một người vợ vì chồng mất khi xây dựng Vạn Lý Trường Thành dưới lệnh Tần Thủy Hoàng, đã than khóc và làm sụp đổ một góc thành.

Hoa nhài khóc lóc nói: “Anh Anh xấu xa! Bỏ mặc chúng em lâu như vậy!”

Cây mắc cỡ cũng ó ỏ hai tiếng: “Kẻ vô lương tâm!”

Thủy tiên đã gặp qua việc đời, nói lên cũng không hàm hồ: “Hừ! Có trai liền quên mẹ!”

Xương rồng: “... Đúng là hơi quá đáng nha!”

Hoa baby: “Em xôn cho rằng Anh Anh xấu xa không trở lại nữa.”

Tô Anh: “...” Xương rồng này, còn biết đục nước béo cò.

Cô sờ sờ cái mũi, thật sự không thể ngại biện được, đặc biệt thành thật mà xin lỗi chúng nó: “Chị sai rồi, thật sự sai rồi, do có chút việc ngoài ý muốn, nhất thời không về được...”

Đáp lời cô là một âm thanh rất nhất trí “Hừ!!!!”

Thật sự là rất bức rất bức, ngay cả Lão ngô đồng cũng tới xem náo nhiệt: “Tô Anh, rốt cuộc cô đã trở lại.”

Tô Anh đi đến cạnh cửa sổ, nói với gió: “Lão ngô đồng, ông khỏe chứ?”

Ngô đồng nói: “Vẫn khỏe, vẫn khỏe, có cô hỗ trợ, tuy rằng khôi phục chậm một chút nhưng đã không còn nỗi lo về tánh mạng.”

Tô Anh cười nói: “Lão ngô đồng, nói cho ông một tin tức tốt, tôi nghĩ hiện tại tôi có thể dùng một lần để chữa khỏi hẳn vết thương của ông đấy, về sau sẽ không còn vấn đề nữa đâu.”

Lão ngô đồng kinh ngạc: “Thật sự?”

“Thật sự.”

“VẬY Ạ Ạ.”

“Không cần khách khí, lần này trở về, tôi còn mang về thật nhiều đồng bọn nhỏ này.”

Lão ngô đồng nhớ tới vừa rồi có rất nhiều bồn hoa được nhấc từ trên xe xuống, cùng với âm thanh cái cọ ầm ỉ dưới lầu, lão nói: “Tôi có thấy, chắc là chúng nó sẽ ở chung với đám hoa nhài thật vui vẻ.”

Hoa nhài kỳ quái: “Lại có thêm đồng bọn à?”

Tô Anh cười tủm tỉm bẻ nó lên: “Đúng vậy đó, chị đưa các em đi xem.”

“Được đó, được đó.”

Đám hoa đều nhảy nhót, chờ mong không thôi, còn có chút thận thưng và khấn trương.

Tô Anh ôm đám hoa nhài cùng thủy tiên xuống dưới lầu, thành viên hai bên vừa giáp mặt, tức khắc liền có chút mùi thuốc súng.

Thủy tiên nói: “Ta là tiền bối của các ngươi, phải gọi ta là đại!”

Bách hợp hừ một tiếng: “Không!”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta xinh đẹp hơn ngươi nha!”

“.....!”

Cây mắc cỡ nhỏ giọng: “Trọng diện mạo quá không tốt lắm đâu?”

Hoa nhài ân ân tán thành: “Đúng rồi, ta cũng đâu ghét bỏ khiến ngưi lùn đâu chứ!”

Khiến ngưi lùn: “..... Tuy rằng ta tên là khiến ngưi lùn, nhưng ta không lùn nha!”

“.....”

Tô Anh lắc lắc đầu, dặn dò một tiếng bảo thủy tiên trông cửa hàng rồi liền đi nhìn Lão ngô đồng.

Vết cháy đen trên người lão ngô đồng cũng không có biến hóa lớn, chỉ là thoát nhìn thì đã cũ hơn trước rất nhiều, như là bộ dáng cây thụ già sắp chết héo. Tô Anh đưa tâm tâm của thực vật vào trong cơ thể Lão ngô đồng. Lúc này đây, không hề bị gián đoạn, mà là một nguồn sức mạnh lớn cuộn cuộn không ngừng. Nó chứa trị những tế bào chết héo trong cơ thể ngô đồng, khiến trong nháy mắt lão liền toả sáng đầy sức sống!

Lão ký quái: “Mấy ngày không gặp, hình như khả năng không chế tâm thực vật của cô càng thêm thuần thực hơn trước?”

“Đúng vậy, gần đây tôi vẫn luôn nghiên cứu tâm của thực vật, nó mạnh mẽ như vậy, chắc là sẽ không chỉ có một loại năng lực này đâu nhỉ?” Tô Anh cười cười, kỳ thật cô cũng không ngờ tới, tâm của thực vật thật sự bị cô tùy tiện phóng thích cùng thu về theo ý muốn, càng không nghĩ tới, tâm của thực vật không chỉ có có thể ngưng tụ thành hình dáng mà cô muốn, càng có thể trở thành vũ khí bảo vệ bản thân.

Thời điểm Tề Duyệt bị đẩy ra khi cô vô ý phóng xuất tâm của thực vật, một khắc kia, khoai cảm trả thủ chẳng là gì so với cảm giác kinh ngạc và vui vẻ khi cô phát hiện ra công năng đặc biệt của tâm thực vật.

Quả nhiên, con người cần bị kích thích cùng áp lực, như vậy mới có thể kích phát ra càng nhiều động lực và tiềm năng.

Lão ngô đồng cũng không biết Tô Anh tiếp tục như là đúng hay sai, càng không thể tưởng tượng được tâm của thực vật bị phát huy đến cực hạn như lời Tô Anh nói là thế nào. Lão cũng không nghĩ đến quá xa, giờ phút này tinh thần lão đang rất tốt, vì thế tâm tình cũng tốt lên: “Đúng rồi, sau khi cô đi, tôi đã liên hệ với hai cây hòe [1] già cùng ba cây bạch quả [2], chúng nó đồng ý hỗ trợ.”

[1] Cây hòe: Hoa hòe là cây bản địa Đông Á (chủ yếu là Trung Quốc; và như tên gọi Latin, nó được đi thực đến Nhật Bản). Tại Việt Nam hòe được trồng làm cảnh và dùng làm thuốc. Thường dùng hoa hòe và quả hòe (wikipedia)

[2] Cây bạch quả: hay còn gọi là cây ngân hạnh, cây rê quạt, tên khoa học Ginkgobiloba, là một loài cây đã có từ hàng triệu năm nay, là loài cây thân gỗ duy nhất còn sinh tồn trong chi Ginkgo, họ Ginkgoaceae. (google)

Tô Anh liền nói: “Thật sao? Vậy chúng nó có nguyện vọng hay yêu cầu gì cần tôi hỗ trợ không?”

“Chúng nó chỉ có một yêu cầu, chính là không thể làm chuyện trái với tự nhiên và đạo lý.”

“Đây là tất nhiên, tôi nhờ các ông hỗ trợ, cũng là muốn tự bảo vệ mình mà thôi. Trong khoảng thời gian này chắc ông cũng biết rõ mọi chuyện, có rất nhiều người muốn gây phiền toái cho tôi, tôi không thể không bảo vệ bản thân, bằng không...”

“Tôi hiểu.” Lão ngô đồng thở dài, cũng là bởi vì lý do này, lão mới có thể đặc biệt ra sức tìm kiếm giúp đỡ cho Tô Anh.

Tâm của hực vật đã được truyền xong, Tô Anh không tiện ở lâu, tưới chút nước, bón chút phân xong liền chuẩn bị đi về, hướng chỉ bên người cô còn có người mà Khương Triết phái tới.

Tô Anh đi vài bước, đột nhiên lão ngô đồng nói: “Tô Anh, bạn của cô tới, có điều anh ta đang bị người đuổi theo.”

Tô Anh lập tức: “Ai vậy?”

“Thành Phong? Đúng rồi, cô gọi anh ta như vậy, Thành Phong.”

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Thích một người là sai sao?

Edit: heka

Beta:如意 Như Ý

“Là một cô gái cùng một đám đàn đồng đang đuổi theo anh ta.”

Lão ngô đồng vừa nói, đại khái là Tô Anh có thể biết Lâm Thành Phong bên kia là chuyện như thế nào. Không cần phải nói, người có thể chấp nhất với Lâm Thành Phong như vậy, khẳng định là Lâm San!

“Không sao, chỉ cần không gây ra chuyện lớn gì, không bị thương thì cứ mặc bọn họ đi.”

Tô Anh không có tâm tư hồi đến tình cảm rối rắm trước đây của Lâm Thành Phong cùng Lâm San

Cô lắc đầu, trở về tiệm hoa tươi

Nhóm hoa tươi vẫn đang còn tranh chấp không thôi xem ai là lão đại. Phe bách hợp cùng phe thủy tiên đã gây gỗ đến túi bụi, rất có khí thế như muốn đánh một trận. Tô Anh lại tò về bắt đắ dĩ, không để ý tới chúng nó.

Cô chuẩn bị đi chợ mua chút đồ ăn. Đã nói muốn mời cả nhà Lưu Vận lại đây ăn cơm, cô cũng nên chuẩn bị một chút.

Vốn chỉ là đơn thuần đi mua đồ ăn, Tô Anh lại không nghĩ tới sẽ gặp được Lâm Thành Phong.

Hắn chạy lung tung một vòng, lại chui vào chợ bán thức ăn nhiều người hỗn tạp. Bước chân anh nhanh chóng lại linh hoạt, lạng lách luồn cúi, trông mắt đảo quanh, đang tìm kiếm nơi tiếp theo có thể trốn được. Thế cho nên khi anh đột nhiên thấy Tô Anh ở trước sạp bán đồ ăn, anh còn kinh ngạc hơn cả Tô Anh rất nhiều!

“Anh Anh!”

Chàng trai vì chạy vội mà sắc mặt ửng đỏ không biết xông ra từ đâu, tóc đen trên trán anh hơi rối loạn và ướt mồ hôi, đôi mắt lại vẫn sáng rõ như thường, khuôn mặt tuấn mỹ vô song. Đôi mắt mông của anh hơi hơi hé mở thờ đốc, ngực phập phồng không chừng, cổ áo rộng mở, thoát nhìn lại cực kỳ gợi cảm mẽ người...

Ánh mắt của rất nhiều anh trai, chị gái lập tức hướng lại đây, nhìn Lâm Thành Phong.

Lâm Thành Phong chỉ lăm lăm không thấy, đôi mắt sáng rõ nhìn Tô Anh, phảng phất như gặp được ân nhân cứu mạng, lập tức xông tới ôm chặt Tô Anh. Tô Anh kinh ngạc, Lâm Thành Phong thì khóc rống hô to: “Anh Anh ơi—!”

Bi thảm như vậy, lăm Tô Anh cảm thấy cứ như bản thân không sống được bao lâu nữa.

Cô đẩy chàng to con kia ra, nói: “Sao anh lại chạy tới nơi này?”

Lâm Thành Phong có rất nhiều lời muốn nói, nhưng nghĩ đến đám người đang đuổi theo ở phía sau, anh vội nói: “Không có thời gian, đợi chút nữa sẽ giải thích với em! Chúng ta chạy trước đã...”

Hắn ôm lấy cánh tay Tô Anh, lôi kéo cô lập tức chạy đi. Trong tay Tô Anh còn cầm giỏ rau, đồ ăn cũng chưa kịp mua gì, giờ phút này bị kéo chạy đi như điên, thật muốn cạy lời: “Em đâu liên quan gì anh, sao em lại phải chạy chứ?”

Lâm Thành Phong nghẹn một lúc lâu, lên án: “Anh Anh, sao em có thể nhẫn tâm như vậy!”

Cô đi theo Lâm Thành Phong chạy nghiêng chạy ngái: “... Em còn phải mua đồ ăn mà.”

“Đồ ăn quan trọng hay là anh quan trọng?!”

“Đồ ăn!”

“...”

Chạy thẳng ột đường, mấy người ông mặc tây trang ở phía sau cũng theo đuổi không bỏ: “Phong thiếu, cầu xin ngài dừng chạy nữa!”

“Phong thiếu, ngài theo chúng tôi trở về đi!”

“Đừng vậy Phong thiếu, thật là chạy không nổi nữa...”

“Mỗi ngày đều phải chạy ba con phố, Phong thiếu ngài không mệt nhưng chúng tôi đều mệt lắm rồi...”

“.....”

Tô Anh nhìn thoáng qua phía sau, không thấy Lâm San. Lâm Thành Phong này chạy trốn còn nhanh hơn thỏ, Lâm San nhỏ yếu như vậy, giờ phút này khẳng định là bị bỏ xa ở phía sau.

“Tô Anh, giao lộ quẹo trái.” Lão ngô đồng đột nhiên lên tiếng. Lâm Thành Phong vốn đang chạy thẳng một đường đột nhiên bị Tô Anh lôi kéo quặt ngang.

Tô Anh: “Bên này!”

Lâm Thành Phong nháy mắt cười tủm tỉm đi theo: “Vẫn là Anh Anh tốt nhất!”

Tô Anh bều mới, không tốt mà còn muốn lôi kéo cô cùng nhau chạy trốn chắc.

Vừa tới đầu hẻm nhỏ tiếp theo, lão ngô đồng lại lên tiếng: “Bên phải, rồi bên trái, bên kia có một phố ăn vặt, các cô có thể thừa dịp nhiều người mà cắt đuôi những người phía sau.”

Có lão ngô đồng làm bản đồ sống, Tô Anh cùng Lâm Thành Phong cứ như được hack, càng ngày kéo ra khoảng cách càng xa với những người đằng sau, mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng những người đó nữa, Lâm Thành Phong đảo khách thành chủ, lôi kéo Tô Anh trốn vào một nhà hàng nhỏ.

Anh vùng tay lên, gọi một phần thịt hầm, một phần giò heo, một phần mao huyết vương [1], một phần... Đồ ăn quá nhiều, có vẻ như muốn săn sục luôn nhà hàng nhỏ của người ta.

[1] Mao huyết vương: sử dụng máu vịt như là thành phần chính, hương vị cay. Nó có nguồn gốc từ Trưng Khánh, phổ biến ở Trưng Khánh và Tây Nam Trung Quốc, là một món ăn truyền thống nổi tiếng.

Tô Anh ôi ôi ôi vài tiếng, ngăn anh lại: “Trước hết nhiều đây thôi, không đủ lại gọi tiếp.”

Anh liếm liếm môi: “Ừ.”

“Anh nhìn đói nhiều ngày à?”

“Ăn chứ, anh có tiền như vậy, sao lại để bản thân đói chứ!”

“...”

Tô Anh nghẹn một lúc lâu, Lâm Thành Phong rút hai đôi đũa ra, dùng khăn giấy lau lau, đưa một đôi tới trước mặt Tô Anh, cười tủm tỉm, không hề có chút ghét bỏ, hay làm cao gì cả.

Tô Anh nhìn không được hỏi: “Mà anh sao vậy? Từ mấy ngày hôm trước đi ra ngoài chơi liền không còn thấy anh đâu.”

Nói đến hai ngày trước, Lâm Thành Phong nhăn nhó giống như ăn khổ qua: “Đừng nói nữa! Anh sắp bị Lâm San làm cho tức chết rồi!”

Lúc này Tô Anh mới hiểu, thì ra ngày hôm đó không phải Lâm Thành Phong biến mất đi chỗ nào chơi, mà là bị Lâm San bắt được qua đi. Lâm San biết được tin Lâm Thành Phong sẽ đi Bách Nhạc Môn chơi từ Tề Duyệt, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng chờ anh chui đầu vô lưới. Mới vừa đến trong chốc lát, anh đã bị mấy người đàn ông cao to đóng gói mang đi!

Tô Anh nghĩ, khẳng định là Lâm Thành Phong trốn Lâm San đến quá kĩ, có ấy không thể không nghĩ cách đặc biệt một chút để ở được ở cạnh Lâm Thành Phong một chút.

“Đặng gần chính là cái gì em biết không? Triệu Nhị kia nhìn thấy anh bị bắt cóc mà không hề một tiếng nào cả!” Lâm Thành Phong lên án.

Tô Anh: “Ặc..... sao anh ấy có thể như vậy! Quá tệ rồi!”

Lâm Thành Phong oán giận: “Đừng vậy đừng vậy! Anh thấy Triệu Nhị khẳng định là lấy việc xông trả thù riêng, bởi vì anh từng chèn ép anh ấy, nên trút giận lại! Người này thật sự quá xấu xa rồi!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó?”

Sau đó anh bị bắt ở chung với con bé Lâm San kia hai ngày. Trong khi anh vẫn luôn tìm cơ hội tránh thoát khỏi ma chương, đáng tiếc con nhóc kia vì đối phó với anh, bắt cứ lúc nào bên cạnh người cũng đều mang theo ít nhất mười tên vệ sỹ! Đã vậy tất cả những tên vệ sỹ đó còn đều là người của Triệu Nhị, thật sự siêu cấp quá đáng! “Em nói xem, vì sao Triệu Nhị giúp đỡ một người ngoài mà không giúp anh chứ?”

Tô Anh: “... Có lẽ là anh ấy bị chấp nhất cùng nhiệt tình của Lâm San làm cho cảm động chăng?”

“Sao có thể? Lần trước Phấn Phấn gì đó quỳ trước mặt anh ấy cũng chưa thấy anh ấy có nửa điểm do dự, động vật máu lạnh kia, chờ về sau anh có cơ hội... Hừ!” Anh tức giận đến thiếu chút nữa bóp nát chén trà.

Tô Anh giải tỏa tai: “Kỳ thật, nếu anh thật sự không có gì với Lâm San, có thể nói rõ với cô ấy...”

Cảm xúc của Lâm Thành Phong không còn cảm hận và bất đắc dĩ như giây trước, anh nhìn nhạt, mặt mày thâm thối: “Em biết đó, có vài người hăm sâu trong tình yêu liền thích lừa mình dối người. Họ biết rõ bạn không hề có chút ý tưởng gì với họ, càng không thể phát sinh gì nhưng họ vẫn ôm kỳ vọng, cứ chờ mong cơ hội không tồn tại được một phần vạn kia có thể trở thành sự thật.”

Tô Anh im lặng, cô không nghĩ tới Lâm Thành Phong sẽ đột nhiên nói ra lời như vậy tới. Xem ra anh nhìn rõ và biết rằng bản thân cùng Lâm San vĩnh viễn không có khả năng, cho nên thái độ của anh mới có thể kiêu tránh còn không kịp như vậy.

Rốt cuộc là người ngoài, cô không tiện nói thêm gì nữa.

Người phục vụ bụng thật hằm lên trước cùng với com. Minh Lâm Thành Phong ăn hơn phân nửa, thoát nhìn có vẻ anh thật sự đói bụng, xì xụp ăn có vẻ rất ngon, lại trò về đáng về cọt nhả trước đó.

- - -

Lâm San thật sự rất thích Lâm Thành Phong. Từ khi còn nhỏ, lần đầu tiên đi đến Khương gia, sau khi ở Khương gia thấy được nụ cười tươi ấm áp như mặt trời của Lâm Thành Phong, cô liền không thể quên được anh. Cô nằm mơ đều muốn gả cho anh, trở thành vợ anh, cùng anh sống hết quãng đời còn lại.

Nhưng cô không rõ, vì sao Lâm Thành Phong lại không thích cô? Là cô không đủ xinh đẹp, không đủ thông minh, hay là không tốt? Từ nào, anh không còn có dấu dàng cười với anh.

Đứng ở cửa nhà hàng nhỏ, Lâm San nhìn Lâm Thành Phong vừa nói vừa cười với Tô Anh.

Giờ khắc này, cô rất khổ sở.

“Anh Thành Phong.” Cô thở phào đi qua: “Vì sao muốn trốn tránh em? Chúng ta không thể giống như trước kia sao? Trước kia rõ ràng anh đối với em rất tốt...”

Động tác của Lâm Thành Phong hơi ngừng lại.

Tô Anh nhìn nhìn về mặt khổ sở của Lâm San, cô đứng lên: “...Tôi đi mua đồ ăn.”

“Không cần.” Lâm San nâng nâng cằm, duy trì chút kiêu ngạo của cô: “Có ngồi đi, vốn dĩ chuyện tôi thích anh Thành Phong cũng không phải chuyện gì xấu hổ!”

Tô Anh: “...” Nhưng cô xấu hổ nha.

Lâm Thành Phong gác đầu, hết muốn ăn.

Anh ngồi dựa vào trên, nhìn Lâm San: “Lâm San, em về để đó đi.”

Lâm San khổ sở: “Anh Thành Phong, vì sao anh lại thay đổi? Anh nhất định phải đối với em như vậy sao? Chúng ta không thể giống như trước đây sao? Cho dù anh không thích em, cũng không cần trốn tránh em như vậy chứ!”

Nhìn Lâm San như vậy, lại liên tưởng đến ba năm sau, đột nhiên Tô Anh hơi hiểu được vì sao Lâm Thành Phong lại lạnh nhạt và tránh né như vậy với Lâm San. Nếu Lâm Thành Phong vẫn đối xử với Lâm San như trước, cười đùa hi ha, chỉ sợ Lâm San sẽ càng ngày càng sa vào trong đó, cho rằng bản thân và Lâm Thành Phong là có khả năng, không cách nào tự kiềm chế. Nguyên nhân chính là vì Lâm Thành Phong hiểu Lâm San, biết tính cách bùng binh của cô ấy, cho nên từ lúc bắt đầu liên cự tuyệt cô ấy, không muốn cho cô ấy một chút vọng tưởng nào.

Đôi mắt Lâm Thành Phong hơi hơi nheo lại, trên khuôn mặt tuấn lãng sáng sủa của anh là nghiêm túc hiếm có: “Lâm San, em thông minh từ nhỏ, cần gì phải giả ngu? Anh nói anh đối tốt với em là bởi vì em là em gái của Khương Tử thì cũng chính là em gái của anh, giữa chúng ta cần bản là không có khả năng gì khác!”

Đôi mắt Lâm San ướt át, chậm rãi liền trở nên do dự. Cô hồi tưởng đến trước đây, xác thật, hình như là sau khi có thù lộ với Lâm Thành Phong bị cự tuyệt, anh liền bắt đầu trốn tránh cô. Mỗi lần được nghỉ cô đến đây chơi, Lâm Thành Phong hoặc là không trở về nhà, hoặc là ra ngoài ngoài. Khoảng thời gian dài nhất mà cô không gặp được anh lên tới hai năm. Anh thật sự lạnh tâm, muốn xa cách một người, không hề có chút mập mờ.

Lâm San nói: “Em thích anh là sai sao?”

Lâm Thành Phong hỏi lại: “Anh không thích em, có sai à?”

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tuyệt tình

Edit: heka

Beta: Thủy An

Khi Khương Triết trở lại Khương gia, Trình Ngọc Thư đang chờ anh ở sảnh lớn của đại trạch.

Bà mặc một chiếc sườn xám dài màu xanh đen, trang điểm nhạt, trầm thoa tinh mỹ cái sau đầu, ung dung lại quý khí. Bà mỉm cười, thoáng để cao giọng nói: “Mẹ cứ tưởng là con ở bên ngoài chơi lâu quên về nhà luôn rồi chứ!”

Khương Triết cời áo khoác đưa cho người giúp việc: “Mẹ nói gì vậy? Mẹ ở đây, sao con có thể không trở lại?”

Trình Ngọc Thư xưa xưa tay: “Được rồi, khỏi rót đường mật cho mẹ. Mẹ muốn hỏi con một chút, chuyện con với Tề Duyệt là như thế nào? Các con gây động tĩnh lớn như vậy ở Bách Nhạc Môn, ngay cả cảnh sát cũng tham gia. Ngày hôm qua, Tề Duyệt lên tới tận nhà thăm hỏi, nói là vì bản thân lỡ mắng nên đến xin lỗi, hy vọng con có thể tha thứ cho nó. Nó còn nói muốn tự mình làm chủ tiệc, mời con một bữa để vui vẻ cho qua mọi chuyện.”

Khương Triết lạnh lùng cười một chút: “Mẹ không cần để ý đâu.”

“Sao có thể không để ý được? Con cũng biết là ông nội con thích nó đến cỡ nào mà!”

“Đúng vậy, điều này đúng là có chút phiền toái.”

“Vậy nếu nó báo đến trước mặt ông nội thì phải làm sao?”

“Sẽ không đâu, người thông minh sẽ không làm chuyện ngu xuẩn. Tề Duyệt thông minh như vậy, sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn cỡ đó.”

Trình Ngọc Thư cũng hiểu rồi, Khương Bào gia từ thích người thông minh. Ông nhìn người cũng không nhìn xem người đó là lương thiện hay là ác độc, ông chỉ thích thông minh, cho nên đương nhiên ông sẽ không bói vì Tề Duyệt có tâm cơ mà ghét bỏ cô ta. Ngược lại là Tề Duyệt, chuyện lần này làm không được tốt. Cô ta chơi tâm cơ, lại bị gây ông đập lung ông, tự chọc lại mình một dao, nếu bị Bào gia từ biết được, chỉ sợ vị trí của cô ta ở trong mắt Bào gia từ sẽ tuột xuống nhiều.

Bà thở dài: “A Triết, con cũng thu hồi tâm tư đi, đừng đùa nữa. Trước kia những chuyện này mẹ mặc kệ nhưng hiện giờ con cũng lớn lắm rồi, ông nội con vẫn luôn lo lắng cho hôn sự của con. Nếu con vẫn làm bậy như trước, chỉ sợ ông cũng sẽ lên tiếng.” Trình Ngọc Thư khuyên.

Khương Triết: “Mẹ yên tâm, con biết nên làm như thế nào.”

Trình Ngọc Thư: “Mẹ biết con có chủ kiến, cũng biết con không thích Tề Duyệt, nhưng con không thích, không có nghĩa người khác không thích, nhà của chúng ta có khối người muốn cưới nó!”

Khương Triết không có lập tức đồng ý, lại cũng không có cự tuyệt, anh trầm ngâm: “Mẹ, con muốn Khương gia, lại càng muốn nắm giữ cuộc đời của chính mình, con sẽ không trở thành con rồi thỏa mãn kỳ vọng của ông nội. Cho nên mẹ ạ, về sau chuyện của con, mong mẹ thông cảm.”

Trình Ngọc Thư vẫn luôn biết con trai của bà là một chàng trai có chủ kiến và có dã tâm, nhưng hiện giờ chính tai nghe được anh nói lời này, cũng vẫn kinh hãi: “Con chuẩn bị làm thế nào? Con phải biết rằng, mấy anh trai của con đều nhìn chăm chấp như hổ nhìn mồi, chỉ ngóng trông con đạp sai một bước, bọn nó lập tức sẽ đâm con xuống bùn!”

Mặt mày anh lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén: “Con biết.”

Trình Ngọc Thư nói: “Con biết? Nếu con thật sự biết thì nhân lúc còn sớm hãy cắt đứt với cô bạn nhỏ kia của con đi.”

Sắc mặt lạnh lẽo của Khương Triết đột nhiên hóa hoãn, anh cười cười, nói: “Điều này thì không được, hiện tại con vẫn rất thích cô ấy.”

Trình Ngọc Thư có chút buồn bực: “Con, con đây là có ý gì?... Mẹ thấy cô gái kia cũng là một cô bé ngoan, con đừng quá đáng!”

Khương Triết gật đầu: “Mẹ, con mệt rồi, con lên lầu nghỉ ngơi một chút.”

Anh nâng bước lên lầu, Trình Ngọc Thư tự thấy bản thân đã tu dưỡng rất tốt, không dễ dàng tức giận. Ngay cả khi có một ông chồng lăng nhăng lại không có bản lĩnh gì thì bà cũng vẫn có thể sống được đâu ra đó, sẽ không chịu một chút ảnh hưởng nào. Nhưng giờ phút này cũng không khỏi bối rối vì thái độ lạnh nhạt của Khương Triết mà có chút bực mình.

Tất nhiên bà biết con trai mình tính tình lạnh lùng, đã tâm của nó cùng với sự lạnh lùng kia hòa thành một, hiện giờ đã dưỡng thành một con mãnh hổ, lúc nào cũng có thể vọt ra cắn người một phút!

Lúc này, bà lại không biết việc giao Khương Triết cho lão gia từ nuôi nấng từ nhỏ đến lớn, rốt cuộc là tốt hay xấu. Tính cách và lối xử sự của Khương Triết càng ngày càng giống lão gia tử!

- - -

Mà cùng thời khắc đó ở nhà hàng nhỏ, toàn bộ đều thật an tĩnh vì Lâm San và Lâm Thành Phong hỏi qua hỏi lại. Tô Anh cúi đầu, không nhìn Lâm Thành Phong, càng không hề nhìn Lâm San.

Rốt cuộc Lâm San nhận không được, những giọt nước mắt cố gắng kiềm nén bấy lâu là chẳng tuột rồi, nhưng vẫn vừa quật cường vừa kiêu ngạo ngẩng đầu, không chịu yếu thế một chút nào.

Lâm Thành Phong vẫn lạnh nhạt, không hề có chút xúc động: “Thôi bỏ đi. Đừng đuổi theo anh nữa.”

Lâm San lau nước mắt, tiến lên hai bước, đặt mông ngồi xuống đối diện Lâm Thành Phong, cô trừng lớn đôi mắt, cực kì khi thế mà nói: “Được thôi! Bỏ thì bỏ! Bấy giờ ăn một bữa cơm chia tay!”

Lâm Thành Phong: “...”

Tô Anh: “...”

Lâm San: “Sao? Không dám ăn à!”

Tô Anh cảm thấy đồ ăn đứng đây: “Vậy hai người ăn cơm đi, tôi còn chưa mua xong đồ, tôi đi trước đây, tạm biệt.”

“Từ từ, cô đừng đi!” Lâm San hùng hổ, chỉ vào Tô Anh: “Cô, cô chính là nhân chứng bữa cơm chia tay của tôi và anh Thành Phong!”

Tô Anh: “...”

Cô nhìn Lâm Thành Phong, Lâm Thành Phong xoa xoa ấn đường, bắt đầu dĩ gạt đầu, cô lại ngồi xuống.

Lâm San gọi ông chủ tới, lại kêu thêm một bàn đồ ăn.

Đại khái là cô ấy bị lời nói của Lâm Thành Phong kích thích nên thực sự muốn ăn bữa cơm chia tay này, nhưng trong quyết tâm ấy, phần nhiều hơn vẫn là không nỡ buông tay. Cô ấy ăn một chén cơm, hai chén cơm, hiện giờ lại thêm chén thứ ba...

Lâm Thành Phong khoanh tay trước ngực, anh có chút lạnh nhạt, lại có chút không đành lòng, cả người đều lạnh như băng. Tô Anh chưa từng thấy qua một Lâm Thành Phong như thế.

Lâm San bùng bát cơm, nhìn Lâm Thành Phong nói: “Không phải muốn ăn cơm chia tay à, sao lại không ăn?” Lại nói với Tô Anh: “Còn cô nữa, sao cô cũng không ăn?”

Tô Anh nhấp môi cười cười: “Được rồi, ăn đây.”

Thoạt nhìn Lâm San tỏ ra rất mạnh mẽ, rất cao ngạo, rồi lại làm người ta cảm thấy đáng thương. Cầu mà không được, loại tâm tình này rất khó chịu.

Lâm Thành Phong cũng cầm chén đĩa lên và cơm.

Hai người họ như là đang phân cao thấp.

Lâm San bắt đầu ăn chén cơm thứ tư, Tô Anh nhìn ra cô ấy đã thực sự rất no rồi, đáng vẻ nuốt từng miếng thật khó khăn.

Tô Anh: “...Hay là hôm nay chúng ta ăn đến đây thôi? Lần sau lại đến?”

Lâm San nói: “Làm gì vậy, tôi còn chưa có ăn no đâu!”

Vừa dứt lời, Lâm Thành Phong đặt mạnh chén đĩa xuống bàn: “Quýy chưa đủ sao?”

Lâm San cắt giọng nức nở: “Em làm sao chứ? Em chưa ăn no, anh còn không cho em ăn sao?”

Nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, cô ấy đã nuốt từng ngụm thật sự vất vả.

Lâm Thành Phong: “Lâm San, em cũng biết, bất luận bữa cơm này ăn bao lâu, anh và em cũng đã sớm không có khả năng.”

...

Đây vẫn là lần đầu tiên Tô Anh nhìn thấy Lâm San khóc chặt vật như vậy. Cô ấy không hề thích yếu thế trước mặt người khác. Cô ấy kiêu ngạo, cũng quen dùng tư thái cao ngạo bảo vệ chính mình. Hiện giờ cô nằng ậy lại vịn vào cái toilet đơn sơ, phun đến trời đất quay cuồng, khóc đến chết đi sống lại, thật sự làm người ta rất đau lòng.

Cô thờ dài bất đắc dĩ, gọi người tiền vào ôm Lâm San sắp ngã đi ra ngoài xe, rồi nhìn theo mãi cho đến khi chiếc xe hơi màu đen kia biến mất trong dòng xe cộ nườm nượp.

Tô Anh nhìn nhìn Lâm Thành Phong từ nãy giờ vẫn luôn trầm mặc, chắc trong lòng anh cũng không dễ chịu gì.

“Thành Phong, nếu anh thật sự không thể thích Lâm San thì cách làm của anh tuy rằng hơi tàn nhẫn nhưng lại đúng. Chờ sau này... Lâm San sẽ hiểu.”

Lâm San bước bình như vậy, chỉ cần Lâm Thành Phong hơi đối tốt một chút với cô ấy thôi thì thật sự là cô ấy sẽ không bao giờ có thể quay đầu.

Tô Anh còn nhớ rõ Lâm San khóc thút thít hỏi cô: “Vi sao cô có thể cùng anh Thành Phong cười vui vẻ như vậy?”

Cô nói: “... Có thể là bởi vì tôi không thích anh ấy chăng?”

Bởi vì lời này, Lâm San lại khóc đến mất khống chế: “Tôi thật sự không biết làm cách nào để bản thân ngưng thích anh Thành Phong...”

Cô bé ấy, yêu nồng nhiệt lại cố chấp, giao ra cả toàn bộ thế xác và tinh thần. Hiện giờ bảo cô ấy ngưng yêu, thật sự là bối rối mờ mịt, giống như ở trong lòng thiếu hụt đi một khoảng, cực kì trống rỗng.

- - -

Sau khi Lâm San rời khỏi thì Lâm Thành Phong cũng muốn đi, anh nói một tiếng với Tô Anh, đáng vẻ rất trầm mặc.

Tô Anh thấy anh như vậy, nhận không được nói: “Kỳ thật cũng không phải là anh không để bụng đến Lâm San mà, sao lại tuyệt tình như vậy?”

Lâm Thành Phong nhún vai, nói: “Anh thật sự xem cô ấy là em gái.”

“Đàn ông các anh khi muốn lấy vợ cự tuyệt người ta, có phải đều thích nói xem người ta như em gái đúng không?”

“Vớ vẩn! Cũng chỉ có Lâm San, nếu đối là người khác, anh đã sớm cho một cái tát lên xa!”

“... Anh thật đúng là đàn ông nha.”

Anh gái giải tóc: “Thật là phiền mà, quá nhiều người theo đuổi, có khả năng là do anh quá đẹp trai, quá có mặt lực.”

“...”

Cô tròn trĩnh mắt, cảm giác đi mua đồ ăn "Tạm biệt.”

Lâm Thành Phong cười cười, vẫy vẫy tay: “Bé hoa nhài, em dọn về rồi sao?”

Tô Anh ở xa xa ừ một tiếng.

Lâm Thành Phong không có đuổi theo, anh đứng tại chỗ một lát, sau đó từ từ rời đi.

- - -

Buổi tối, Tô Anh làm một bữa đồ ăn đãi gia đình Lưu Vận. Tuy nói là cô làm, nhưng là Lưu Vận ở bên cạnh giúp cô rửa rau, Trần Thục Phấn cũng từ chỉ huy biến thành lần vào bếp. Một bữa đồ ăn, chỉ có món thần bò xào ớt xanh kia là cô làm, tất cả còn lại đều là từ tay Trần Thục Phấn.

Tô Anh có chút ngượng ngùng, Lưu Vận cùng Trần Thục Phấn lại chẳng cảm thấy có chỗ nào không đúng, ngay cả chủ Lưu ngồi ở phòng khách xem TV cũng hồ trợ lộ hai cù tì. Bọn họ quan tâm cô khiến cô cảm thấy ấm áp, lại có một loại cảm giác của gia đình.

Người một bản ăn uống vô cùng náo nhiệt. Buổi tối Lưu Vận cũng ở lại ngủ cùng cô, nhin không được tâm về chuyện của cô và Khương Triết: “Các cậu có ngủ với nhau không?”

“Không có.” Tô Anh cảm thấy Lưu Vận thật sự đen tối, chuyện cô ấy quan tâm nhất thì ra là cái này: “Tớ cho rằng cậu sẽ quan tâm tớ ở bên ngoài sống có ổn không.”

“Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lại trắng trẻo, căng mịn này của cậu là biết nhất định cậu được com ngon rượu say, rất chi sung sướng!”

“...”

Tô Anh sờ sờ gương mặt, hình như từ sau khi có tâm của thực vật, đúng là lần da cô tốt lên không ít, có đôi khi cô nhìn mình trong gương đều không nhận được cảm thấy khuôn mặt này không phải cô...

“Đúng rồi!” Lưu Vận đột nhiên nói: “Cậu biết không, khoảng thời gian trước Dương Văn Bác tới tìm tớ để xin lỗi! Ha ha, làm tớ buồn cười chết mất, anh ta tới tìm tớ xin lỗi, nói không nên nhất thời xúc động đồng ý chia tay. Anh ta bảo rất thích tớ, muốn quay lại, về sau sẽ không làm chuyện có lỗi với tớ, cũng khẳng định sẽ tôn trọng ý kiến của bạn bè tớ, rồi linh ta linh tinh...”

Tô Anh: “Hắn là cậu không đáp ứng đúng không?”

“Đương nhiên không rồi! Sau đó tớ tìm người hỏi thăm mới biết được, bởi vì anh ta phóng vấn nơi nào cũng vấp phải trắc trở, mãi không tìm được công việc, cho nên mới tới tìm tớ! Nói là tìm tớ để quay lại, ai biết anh ta có cái âm mưu gì!”

Lưu Vận hoài nghi Dương Văn Bác muốn lợi dụng cô để tiếp cận Tô Anh, từ đó tiếp cận mấy người Khương Triết. Cũng không tự nhìn xem anh ta là ai, tâm tư cũng quá nặng!

Tô Anh hơi hơi thờ dãi, lại nói chuyện thêm một lát, rồi cuộc mới buồn ngủ.

Cũng không biết có phải bởi vì ban ngày thấy Lâm San khóc bi thống như vậy, làm cô bị ảnh hưởng, thế cho nên cô lại mơ thấy kiếp trước.

Cô mơ thấy vụ tai nạn xe cộ kia.

Khi đó cô vừa trải qua ba tháng non nớt không ngừng, bụng còn chưa lộ ra. Trên ảnh chụp siêu âm đưa con mới chỉ là một khối nho nhỏ, ngay cả giới tính cũng chưa thể xác nhận. Cô đang chìm trong hạnh phúc nên căn bản là không ý thức được nguy hiểm đã đến. Trong một lần đi ra ngoài, một vụ tai nạn xe cộ đột ngột xảy ra không chỉ cướp đi đứa con, thiếu chút nữa đã lấy đi cả mạng sống của cô...

Bởi vì bị thương nặng, ước chừng có nằm ở bệnh viện non nửa năm. Khi xuất viện, nhìn đâu cũng đều thấy cảnh còn người mất.

Hình ảnh chuyển qua, Tô Anh lại mơ thấy buổi sáng mình chết đi, có gái tuổi mười tám yêu đưa cho cô chiếc hộp xinh đẹp. Âm — tiếng nổ mạnh mẽ vang lên, cô bị một áp lực thật lớn bấn ra, đâm vào đám bụi hoa. Giữa biển lửa rực đỏ, ý thức cô mong lung mà mờ hồ...

Hình như cô nghe được giọng ai đang nói chuyện, giọng nói kia nghe rất là khổ sở, lại thật nhẹ nhàng: “Tôi là bạn của chủ tiệm vừa vắn đi ngang qua đây, nghe được tiếng nổ mạnh nên thấy lo lắng chạy tới nhìn xem, không ngờ tới... Thật đáng thương, cô ấy vừa mới ly hôn không lâu, hiện tại lại mất cả mạng sống...”

Quen tai như vậy, là Tề Duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Ác mộng

Edit: heka

Beta: Khánh Vân

Tô Anh bị Lưu Vận đánh thức từ trong mộng, lúc đó mặt cô toàn là nước mắt, nói mớ hết câu này đến câu khác.

Lưu Vận lo lắng: "Làm sao vậy? Mơ thấy ác mộng sao?"

Cô cứ cho rằng hẳn là Tô Anh đang vui vẻ, những đau buồn trong quá khứ đều đã qua đi, hiện tại cùng tương lai Tô Anh đều sẽ hạnh phúc. Hướng chỉ tình cảm của Khương Triết và cô ấy ổn định, anh em bạn bè của Khương Triết cũng đều thích cô ấy, tất cả đều phát triển theo hướng tốt đẹp... Sao lại có thể nằm mơ mà khóc thương tâm như vậy?

Tô Anh sờ sờ gương mặt, cảm thấy tay lạnh lạnh: "Hình như tớ mơ thấy ác mộng."

Lưu Vận: "Không chỉ có mơ thấy ác mộng, cậu còn nói mớ!"

Tô Anh dùng một chút, khấn trương: "Tớ... Tớ nói gì vậy?"

Lưu Vận kỳ quái: "Đâu? Đúng rồi, cậu vẫn luôn kêu lên đau đớn. Tớ còn tưởng rằng là tớ ngủ không ngoan, đá trúng cậu, sau đó mới phát hiện là cậu gặp ác mộng?"

Tô Anh xoa xoa đôi mắt, lau đi nước mắt, nói: "Vậy hả? Mơ một giấc mộng không hay."

Lưu Vận nói: "Mơ thấy cái gì à? Ma? Hay là bị đuổi giết thế?"

Tô Anh cười khẽ một tiếng: "Không có gì, chỉ là mơ thấy bản thân có một cuộc đời không mấy tốt đẹp."

"... A?" Lưu Vận ngạc nhiên, không hiểu rõ cho lắm, có điều ngẫm lại thân thể của Tô Anh thì lại có thể lý giải: "Giấc mơ đều là ngược lại mà, trong mơ không tốt tức là hiện thực sẽ rất tốt!"

"Ừ. Mau ngủ đi, đã khuya rồi."

Lưu Vận đáp ừ, muốn nói lại thôi, cô nhìn Tô Anh muốn nói gì đó lại phát hiện cô ấy đã nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ yên, miệng tính nói lại ghen trở về.

Cô thờ dãi một tiếng, ngủ.

- - -

Sáng hôm sau, Tô Anh rời giường sớm, Lưu Vận còn đang lì ở trên giường không muốn động dậy. Tô Anh đi chào buổi sáng đám hoa cỏ, hấp thu "âm của thực vật" xong thì đi qua tiệm bánh bao bên kia đường mua phần bữa sáng cho mọi người.

Trong đó hai phần là dành cho hai người ở bên ngoài bảo vệ cô, còn lại hai phần cô mang về nhà. Lưu Vận còn chưa dậy, rúc ở trong chăn chơi đi động.

Tô Anh hỏi: "Mau thức dậy đi, hôm nay không có việc gì sao?"

Lưu Vận nói: "Có á, buổi chiều phải đi xem mắt! Tớ quên nói với cậu, lần này là đồng nghiệp tớ giới thiệu, hy vọng sẽ không lại gặp được cực phẩm."

Tô Anh: "Ừ, cầu nguyện."

Lưu Vận cười mắng: "Bà cậu!"

Tô Anh: "...?" Cô rất thành tâm mà.

Lưu Vận nhảy dựng lên ở trên giường, hoang mang rồi loạn: "Không nói với cậu nữa, tớ về nhà tìm bộ quần áo xinh đẹp đây."

Tô Anh nhìn Lưu Vận nhảy nhót chạy xuồng lầy, cười lắc lắc đầu, cô đi xuồng theo, nghe thấy hoa nhài nhẹ nhàng thờ ra: "Người xấu đi rồi!"

Xương rồng nói: "Hoa nhài không cần sợ, gần đây gai của ta phát triển rất tốt, có thể bảo hộ người!"

Hoa nhài: "Ừ!"

Bách hợp cười, nó quen xương rồng sớm nhất, liền nhện không được mà mai: "Người muốn bảo hộ người khác kiểu gì đây? Chẳng lẽ gai của người còn có thể bay ra à?"

Xương rồng rất buồn bực: "Ta, ta phông cho người xem!"

Bách hợp: "Được đó, người phông đi, ta xem người phông như thế nào!"

Xương rồng: "..."

Dốc hết sức lực, nó đương nhiên cũng phông không ra nổi, chọc đám hoa vui cười không thôi.

- - -

Có rất nhiều lúc, Tô Anh rất hâm mộ đám hoa vô âu vô lo, chỉ cần mỗi ngày vô cùng vui vẻ hướng về ánh mặt trời, chính là cả đời của chúng nó.

Tô Anh lại có rất nhiều phiền não, từ đêm qua sau khi gặp giấc mơ như vậy, lòng cô không thể an bình được, nếu không bắt được Tề Duyệt, chỉ sợ cả đời cô cũng sẽ không thư thái.

Mà cô, nếu chỉ dựa vào thực lực của bản thân để đối phó với Tề Duyệt, khẳng định là không đủ. Tề Duyệt không chỉ là Tề Duyệt, mà cô ta còn là Tề Duyệt của Tề gia, có Tề gia làm chỗ dựa, đương nhiên cô ta có thể không kiêng nể gì. Mà mình chỉ là một bé gái mồ côi, không tiền, không thế trong một tiệm hoa tươi, Tề Duyệt mắt cao hơn đỉnh, không trách cô ta sẽ khinh thường cô.

Có điều Tô Anh sẽ không bởi vì những điều này mà từ bỏ đối phó với Tề Duyệt, tóm lại... kiểu gì cũng sẽ có biện pháp, đầu tiên: "Lão ngô đồng, vẫn làm phiền ông tiếp tục giúp tôi tìm kiếm giúp đỡ nhé?"

Lão ngô đồng đã rất khòe khoản lập tức đồng ý: "Yên tâm đi."

"Cảm ơn ông"

Mặt khác, Tô Anh cẩn thận nhớ lại những gì được nghe qua ở kiếp trước, tin tức về Tề gia, cùng với một ít bí mật của Tề gia nghe được từ miệng Trình Ngọc Thư...

Đang suy tư, Lâm Thành Phong đột nhiên xông vào, khỏe miệng và trán anh đều bị bầm tím, ai ai da da, có vẻ như là đã đánh nhau với ai đó: "...Thành Phong, anh sao đây?"

"Không có việc gì, chỉ là anh mới đánh một trận với Triệu Nhị, khó tránh khỏi có vài vết thương." Đây là lần đầu tiên anh đến sau khi Tô Anh trang hoàng lại tiệm hoa, nên nhìn không nhìn được đánh giá khắp nơi. Không thể không nói sau khi trang hoàng lại, mặt tiền cửa hàng thoát nhìn thuận mắt hơn rất nhiều, còn rất ấm áp xinh đẹp. Không chỉ ấm áp, ngay cả việc làm ăn cũng tốt hơn rất nhiều, trong một buổi sáng nho nhỏ, cô đã bán ra được ba chậu hoa, so với trước đây cả ngày cũng không có một khách hàng nào thì đúng thật là cực kì đặc biệt!

"... Lại đánh hả?" Tô Anh nghĩ, đây có lẽ chính là phương thức xúc tiến tình cảm đặc biệt của đàn ông bọn họ?

Cô hỏi: "Hay anh lại chọc giận anh Triệu Vũ à?"

Lâm Thành Phong tức Tô Anh một cái, âm ức nói: "Anh Anh à, lời này của em không công bằng đâu nha! Triệu Nhị vốn chính là thô phi, không vui tí là lại thích đánh người. Anh như vậy còn tính là nhẹ, em nhìn mấy người bên cạnh anh ấy, ai mà chưa từng bị anh ấy đánh đâu? Tên thô phi kia không nói lý, anh mới là người âm ức nhất đó!"

Tô Anh biết võ nghệ của Triệu Vũ rất tốt, cũng biết anh làm việc bá đạo, nhưng mà: "Em cảm thấy anh Triệu Vũ cũng khá tốt, không khủng bố như anh nói."

"... Vậy là do em bị anh ấy lừa, sờ kĩ lại cái đầu của em đi nào, hỏi một chút chỉ số thông minh của em xem có phải rồi nhá đi đâu rồi không?"

Tô Anh cho anh một ánh mắt xem thường: "Đừng nhảm, hôm nay anh tới tìm em là có chuyện gì?"

"À! Anh muốn đưa cái này cho em." Lâm Thành Phong nói, lấy ra một cái thè từ túi quần, là cái thè trước đây Tô Anh cho anh: "Không phải trước đây anh mua củ phiếu giùm em sao, xong, đều ở chỗ này."

Tô Anh hơi lộ chút vẻ tham tiền: "...Bao nhiêu thè?"

Lâm Thành Phong giờ tay ra hiệu con số, Tô Anh lập tức quyết định giữ anh lại ăn cơm trưa, cười tủm tỉm: "Anh muốn ăn cái gì? Em làm cho anh!"

Lâm Thành Phong: "Tham tiền!"

Tô Anh cong cong đôi mắt.

Vốn dĩ thoát nhìn tâm tình anh không tệ, đột nhiên lại bình tĩnh lại: "Lâm San nằm viện, viêm dạ dày cấp tính."

Tô Anh: "A..." Tô Anh nhớ tới đáng về khi Lâm San ăn cơm, cũng không ngạc nhiên, "Vậy hiện tại cô ấy ổn chứ?"

"Anh không đi thăm. Bên cạnh cô ấy có người chăm sóc, chắc là không có việc gì."

Tô Anh gật gật đầu: "Vậy sao nhìn anh có vẻ tâm trạng thế?"

Lâm Thành Phong: "Là anh cảm khái, vì một người không thích mình, biến bản thân thành đáng về kia, đáng giá sao?"

Chưa nói gì nhiều, chỉ đơn giản là khi anh nhìn tất cả những gì Lâm San làm vì anh, anh cũng không thấy cảm động mà là gánh nặng.

Tô Anh an tĩnh, "Cô ấy cảm thấy đáng giá thì chính là đáng giá."

Lâm Thành Phong yên lặng hừ một tiếng, không muốn nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cô gái đáng ghét

Edit: Rine

Beta: 如意 Như Ý

Trời cao nhất định là nghe được lời cầu nguyện thành kính của cô gái, cho nên mới làm cây cỏ thụ bị sét đánh mọc ra mầm mới. Hình ảnh minh họa: Trên cây ngô đồng, chỗ bị sét đánh cháy đen loé lên một chút xanh biếc.

Đào Nhiên: Oa, thật sao?

Triệu Vũ: Ha ha!

Khuông Triết: Hừm?

Tô Anh: Cảm ơn trời cao.

- - -

Đào Nhiên vuốt vuốt đi động, dường may nói: “Tiểu Phong Từ này sao lại đi tìm bé hoa nhài chơi rồi? Tôi nghe nói Lâm San nằm viện, cậu ta cũng chẳng đến thăm lấy một lần, lại có thể nở lòng tàn nhẫn với người đẹp như vậy.”

Triệu Vũ "Hừ" một tiếng, động đến vết thương ở khóe miệng, làm khuôn mặt vốn lạnh lùng của anh càng thêm vẻ tàn nhẫn, ném đi đồng sang một bên, hút điều thuốc nói: "Tôi cảm thấy cậu ta còn rất vui vẻ, cuối cùng Lâm San cũng không còn đi làm phiền cậu ta nữa."

Biểu cảm Khương Triết nhàn nhạt, hần gỗ gõ ngón tay lên mặt bàn, nhướn mày: "Thành Phong gần đây hình như là hơi rảnh rồi."

Đào Nhiên "Xì" một tiếng, cười vui sướng khi người gặp họa: "Đừng rồi, nhà họ Tề bên kia có tò vò gì đối với các cậu không?"

Triệu Vũ nhún vai: "Tề Duyệt tính toán thật tốt, sáng sớm đã đến nhà tôi xin lỗi, già bộ vò tội đáng thương, thêm mắm thêm muối kể sự tình với mẹ tôi, hiện tại mẹ tôi đã cho rằng bé hoa nhài là hồ ly tinh chuyên dụ dỗ người khác."

Đào Nhiên không tin nói: "Dì sẽ không dễ lừa như vậy chứ?" Mẹ Triệu cũng không phải kẻ nguốt nghếch, không chừng đẳng cấp còn cao gấp đôi Tề Duyệt, làm sao sẽ tin cô ta?

Thật ra cho dù mẹ Triệu có tin hay không, tóm lại đã có ấn tượng đặc biệt không tốt với Tô Anh, cũng không cho Triệu Vũ tham gia vào chuyện của Khương Triết cùng bạn gái Khương Triết, không chỉ như thế, còn tìm không ít cô gái trẻ cho anh xem mắt. "Phiền!" Tề Duyệt kia thật sự phiền phức, bản tay vượn quá dài rồi.

Đào Nhiên nói: "Còn không phải sao, cũng không biết Tề Duyệt suy nghĩ cái gì, hiện tại mấy người mẹ của nhà chúng ta chắc là không ai không biết bé hoa nhài rồi?"

Khương Triết lạnh lùng cong môi: "Tề Duyệt quả nhiên có âm mưu, biết bé hoa nhài có tôi che chở, cô ta không dám ra tay nên muốn mượn đao giết người."

Đào Nhiên giơ ngón tay cái lên: "Cũng thật biết tránh liên lụy bản thân." Lại nói: "Mọi người đều nói Tề Duyệt thông minh, tại sao sau chuyện tối hôm đó tôi lại cảm thấy cô ta vô cùng ngu ngốc nhỉ? Có nhiều vật chứng chứng thực ở đó, vậy mà cô vẫn can đảm bôi nhọ bé hoa nhài lại cô ta?"

"Đây là cô ta muốn làm tất cả mọi người đứng về phía mình, nhưng lại xảy ra sai lầm thì phải?" Triệu Vũ châm biếm: "Thông minh bị thông minh hại."

Khương Triết không khỏi nghi ngờ, nhàu nhàu mày, nhớ tới lời thề son sắt của Tề Duyệt, thậm chí thời điểm nói muốn xem camera theo dõi, cô ta cũng vẫn kiên trì như cũ, chưa từng có một chút khiếm tốn...

Điều này khiến người ta có chút không rõ.

Thế nhưng hành động của cô ta sau này cũng thật gian xảo, trước khi truyền chuyện này ra đã vội đến nhà chúng ta trước. Dù sao sự việc do cô ta chính miệng giải thích sẽ dễ tin hơn người ngoài tung tin vạy nhiều, ít nhất cô ta nói ra, thì tình lý đều nghiêng về chính cô ta.

Khương Triết mỉm cười: "Ồ địa vị cao lâu rồi, khó tránh khỏi không coi ai ra gì, hiện giờ còn vọng tưởng muốn lên tận trời. Trên đời này cũng không chỉ có mỗi An Khang, đã đến lúc rắc thêm chút máu tươi."

Đào Nhiên cười ha hả nói: "Tôi cảm thấy ý này cũng không tồi."

Hai người nhìn nhau cười, hoàn toàn hiểu rõ hàm ý trong đó.

Đỉnh ——

Là chuông báo tin tức của bạn bè.

Đào Nhiên cảm lấy di động, vừa nhìn đã "A" một tiếng: "Tiểu Phong Từ này cuộc sống rất không tệ nha."

Là Lâm Thành Phong đăng lên một mẫu tin: Rất cuộc không cần tự mình ra tay, cảm động QAQ. Hình minh họa là một tấm ảnh chụp món trứng chiên cà chua, làm người ta nhìn vào là muốn ăn.

Vừa nhìn đã biết là do bé hoa nhài nấu.

Trước giờ Đào Nhiên đã nhìn, đã ăn qua bao nhiêu son hào hải vị. Giờ phút này nhìn thấy bức ảnh này, không ngờ lại muốn ăn một chút, chép chép miệng, không hiểu sao lại thèmd ăn.

Khương Triết: "Cậu ta lại làm gì?"

Đào Nhiên ném điện thoại cho Khương Triết: "Cái này tôi khó mà nói rõ được, cậu tự xem đi."

Khương Triết cầm lấy, nhìn vào, khuôn mặt tươi cười của anh hơi cứng lại, lạnh giọng: "Đây là quả rảnh rồi. Bé hoa nhài lại phải trở thành đầu bếp nhỏ của Lâm Thành Phong?"

Triệu Vũ đột nhiên đứng lên, nói: "Tôi đi trước, các cậu thương lượng cho tốt, trực tiếp nói cho tôi biết nên làm như thế nào là được." Anh lấy kính râm giấu trên cổ áo mang vào, cẳng hiện ra vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, không dễ đến gần.

Đào Nhiên lập tức: "Cậu đi đâu vậy?"

Khương Triết cũng khó hiểu nhìn anh.

Triệu Vũ cười lạnh: "Đương nhiên là tìm tên nhóc kia tính sổ!" Anh sờ vết thương nơi khóe miệng.

Đào Nhiên cười xấu xa, nói: "Cũng phải, miệng bị thương, thật nhiều việc không có cách nào làm."

Triệu Vũ liếc mắt nhìn anh: "Đi đây."

-- --

Triệu Vũ đến làm Lâm Thành Phong kinh ngạc biến sắc. Anh còn đang xì xụp ăn mì, vừa thấy Triệu Vũ đến liền không quan tâm. Giống như dùng hết tốc độ, anh bê chén lên chạy về hướng cửa sổ, lắc lư vài cái, ăn một hóp lớn rồi vứt chén đĩa xuống, rồi lại từ cửa sổ lầu hai nhà Tô Anh vội vàng nhảy xuống chạy trốn. Tô Anh nhìn anh bỏ trốn mất dạng giống như con thỏ, trợn mắt há miệng!

Anh chạy đến một bên rồi kêu: "Chúng ta giang hồ tái kiến! Sau này còn gặp lại!"

Tô Anh: "..."

Trên mặt cô như có ba vạch đen, nghe thấy Triệu Vũ ở bên cạnh mắng một câu: "Thiếu năng trí tuệ!"

Tô Anh: "....."

Cô liếc mắt thấy vết thương bị trầy trên khóe miệng Triệu Vũ, liền nghĩ đến Triệu Vũ nhất định là tới tìm Lâm Thành Phong báo thù. Cô cũng không có khuyên can cái gì, càng cảm thấy này hai người chơi rất vui.

"Bé hoa nhài." Triệu Vũ đột nhiên mở miệng.

Tô Anh "Văng" một tiếng: "Anh Triệu Vũ?"

Ấm thanh anh trầm thấp: "Em đừng cái gì cũng đều nghe tên nhóc thối kia, không ăn một lát cậu ta cũng không chết đói!"

Tô Anh nhìn chén đĩa trên cửa sổ, nước canh ngon miệng còn ở trong chén đọng đưa trái phải, dư lại một miếng trứng gà vàng ươm to đến không bỏ vừa miệng...

Rất cuộc cô không nhận được, cười "Xì" một tiếng, nói: "Anh Triệu Vũ, sao anh cũng trẻ con như vậy?"

Triệu Vũ cười lạnh: "... Anh trẻ con? Bé hoa nhài, em đang nói giỡn sao?"

"Vốn dĩ chính là vậy." Tô Anh khoác tay nhìn ngoài cửa sổ, cũng không biết Lâm Thành Phong đã chạy đi đâu, sớm đã không còn bóng dáng: "Anh đã ăn cơm chưa?"

Triệu Vũ sâu xa: "Chưa."

-- --

Mì sợi Tô Anh làm không thể nói là rất ngon, nhưng mà thấy cô bạn bạn rộn rộn rửa rau đánh trứng gà, khiến cho mì sợi này ngon miệng hơn hẳn. Có một loại hương vị vô cùng mê người, ngay cả trứng gà được chiên đến vàng ươm cũng rất đáng yêu.

Đến tận khi ăn xong một chén mì, anh cũng không biết mình đã ăn hết như thế nào...

Tô Anh nói: "Thật ra em nấu cơm không dễ ăn, cảm ơn anh đã cho thể diện như vậy."

Triệu Vũ dựa vào trên ghế, sau khi anh vào phòng cũng không có gõ kính râm xuống, giờ phút này liền tùy tiện nhìn Tô Anh: "Nếu tên nhóc Lâm Thành Phong kia lại đến, nhớ đuổi cậu ta ra ngoài."

Kỳ thật Tô Anh từ chỗ lao ngơ đồng biết được, Lâm Thành Phong cũng không rời đi quá xa, mà là tìm đến phòng trò chơi để chơi tiếp, hiện tại đang hi hi ha ha đòi đánh đòi giết trong trò chơi! Không chừng sau khi Triệu Vũ đi, không biết anh sẽ

từ nơi nào chạy ra.

Tô Anh nói: “Tình cảm của các anh cũng thật tốt.”

“Tốt?” Triệu Vũ lãnh đạm: “Bé hoa nhài, đôi mắt em nên được rửa sạch.”

“...” Cô yên lặng trợn trắng mắt, ngược lại nói: “Anh Triệu Vũ, em có thể hỏi thăm anh chuyện này không?”.

“Cái gì?”.

“Tề Duyệt, anh có thể kể chuyện của Tề Duyệt cho em nghe không?”

Triệu Vũ nhàu mày: “Em muốn biết cô ta?”.

Tô Anh: “Vâng, lần trước em đắc tội với cô ta như vậy, nếu cô ta lại tìm em gây phiền toái thì làm sao bây giờ? Em nghĩ biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Vốn dĩ em muốn hỏi Thành Phong, nhưng anh ấy không thích những việc này, vậy nên không có hỏi. Anh có thể nói cho em nghe được không?”

Triệu Vũ nghĩ nghĩ: “Tề Duyệt này, thật ra không cũng có gì để nói. Tuy rằng anh quen biết cô ta đã lâu, nhưng cũng không hiểu rõ cô ta. Chẳng qua cô ta là Đại tiểu thư của Tề gia, từ nhỏ đã được người khác cưng chiều, tính cách cao ngạo, không cho phép mình có một chút thất bại nào. Bé hoa nhài, em cướp Khương Tử mà cô ta theo đuổi đã lâu... Nhất định cô ta sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

Tô Anh nhàu mày: “Vậy anh cảm thấy cô ta sẽ làm như thế nào? Còn muốn tới phá tiệm hoa của em sao?”

“Ngược lại sẽ không, mưu kế này đã dùng qua một lần, còn kéo theo nhà họ Lộ xuống nước, huống chi sóng gió từ sự việc thuốc giả lần trước còn chưa ổn định lại. Nếu cô ta thông minh, tạm thời sẽ không làm xằng bậy.”

“Em cảm thấy cô ta không chỉ muốn đuổi em đi, để bắt em rời khỏi đây, mà còn muốn chinh em”

Tô Anh biết rõ con người có lòng trả thù rất mạnh, nếu nói trước kia Tề Duyệt chỉ muốn đuổi cô đi, khiến cô rời khỏi Khương Triết một cách lịch sự. Thì trải qua mấy lần gần đây, cô ta đã thẳng cấp thành chán ghét cô, không chỉ muốn đuổi cô đi, còn muốn làm cô xấu mặt, mất mặt, bị thảm đến mức không còn chỗ để đi, mà cô ta thì vẫn có thể lấy tư thế cao ngạo như cũ để xem diễn.

Triệu Vũ nghiêng đầu, cười nhẹ. Bé hoa nhài này cũng không phải ngốc nghếch, càng không phải nhẫn nhục chịu đựng, còn biết nghe rằng trợn mắt tính mưu kế nhỏ. Chỉ là cô còn quá non nớt, có chút thiếu kiên nhẫn, người khác chỉ liếc mắt một cái là có thể xem thấu.

Triệu Vũ nói: “Nếu em muốn biết chuyện về Tề Duyệt, khi trở về anh kêu người giúp em điều tra.”

Tô Anh cười từ từ: “Cảm ơn anh Triệu Vũ.”

Triệu Vũ gật đầu.

Anh không có ở lâu, được một lát liền đứng dậy xuống lầu, chuẩn bị rời đi.

Thời điểm tới cửa, anh đột nhiên dừng lại, nói: “Anh nhớ rõ trước đây em có tặng anh một chậu xương rồng phải không?”

“Đúng vậy, nó còn sống tốt chứ?”

“Xương rồng mà anh còn có thể nuôi đến chết hả?”

Anh nhìn những đoá hoa ở trong phòng, lại nhìn Tô Anh mặc váy ngắn màu hồng nhạt đứng ở giữa bụi hoa, không hiểu sao liền nghĩ tới một từ, ngay sau đó tự dưng mình đến run lập cập. Có lẽ anh cũng giống như Lâm Thành Phong, thiếu năng trí tuệ.

Lâm Thành Phong ở xa tận chân trời gần ngay trước mắt hất xì một cái, một tay hân run run, bị đối phương dùng một chân đá bay, KO.

“Fuck! Trò chơi rác rưởi, không chơi!”

Mắng xong hai câu, anh nhận được một cuộc điện thoại, sau khi im lặng hồi lâu, mãi đến khi cuộc thứ hai vang lên, anh mới nghe máy: “Mẫu hậu đại nhân à, con đã nói con sẽ không đi!”

“Cứ cho là bạn bè thì con cũng nên đến bệnh viện thăm Lâm San. Tất cả mọi người đều biết bởi vì con Lâm San mới nhập viện, nếu con không đi thăm con bé thì còn ra thế thông gì? Lâm gia ở Đé đô sẽ nói như thế nào? Khương gia bên kia lại nói ra sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Phiền phức tới cửa

Edit: Cát

Beta: Thủy An

Cuối cùng Lâm Thành Phong vẫn không đến bệnh viện thăm Lâm San, anh quá lười, cũng không thích tính lời đời của những người đó. Đé đô Lâm gia Khương gia gì đó, anh thật sự không để ý nhiều như vậy. Nếu hiện tại anh không tàn nhẫn hạ quyết tâm này, về sau sẽ không dứt ra được, vậy mới là thật sự hại mình.

Cho nên, Lâm Thành Phong dứt khoát tắt điện thoại đi động, an an tĩnh tĩnh chơi trò chơi cá một buổi trưa ở đại sảnh.

Chuyện này làm mẹ Lâm tức giận không nhẹ, liền tiếp án ngực nói: “Cái thằng bất hiếu này, thật là không có tiền đồ! Xem trở về mẹ dạy dỗ mày như thế nào!”.

Rồi lại nghĩ đến Lâm San còn ở bệnh viện, bà không thể coi như không biết. Chỉ có thể báo người hầu chuẩn bị chút quà tặng đến bệnh viện trấn an, mặc kệ nói như thế nào, bà vẫn nên đi thăm một chút.

Thời điểm Lâm San nhìn thấy mẹ Lâm đến bệnh viện, gần như là phản xạ có điều kiện nhìn về phía sau mẹ Lâm, không thể phủ nhận, cô vẫn có chút chờ mong Lâm Thành Phong, vẫn chưa hoàn toàn hết hi vọng.

Mẹ Lâm bắt đầu dĩ thờ dài, thật ra bà rất thích Lâm San. Lâm San ngoan ngoãn đáng yêu, là đứa trẻ bà nhìn từ nhỏ đến lớn, cũng coi như hiểu tận gốc rễ. Bọn họ và Lâm gia là thế giao, nếu lại kết thông gia, chỉ sợ thân càng thêm thân, càng tốt. Chỉ tiếc...

Cái thằng bất hiếu kia nhà bà là đồ hỗn cầu [1], lại không thích Lâm San.

[1] Hỗn cầu: Kiểu sống cầu thả, bừa bãi.

Một cô gái nhỏ có thể theo đuổi anh đến tình trạng này, đã là dồn hết tất cả dũng khí.

Gờ phút này gấp lại bộ dáng thất vọng của Lâm San, bà cũng không khỏi đau lòng, bà tiến lên: “San San, cảm giác thế nào? Có khá hơn chút nào không?”.

Lâm San rất ngoan ngoãn gật đầu: “Cảm ơn dì, cháu không có việc gì”.

“Sao lại không có việc gì, nhìn mặt cháu này, được rồi. Về sau ăn gì cũng cần phải chú ý, đừng phá hỏng thân thể của mình”.

“Vâng, cảm ơn dì”. Cô dừng một chút, vẫn nhìn không được mà hỏi: “Anh Thành Phong, anh ấy...”.

Mẹ Lâm nhìn về phía về mặt khăn trương cùng chờ mong của Lâm San, lại nghĩ đến thằng con hỗn trưởng vừa kiên quyết vừa lãnh khốc, bà không muốn cho cô gái nhỏ thương tâm, lại cũng không muốn cho cô hi vọng vô biên, bắt đầu đi nói: “Nó tất mày, đi cũng không gọi được cho nó”.

Lâm San sững sốt một lúc, sau đó vẫn cúi đầu: “Cháu biết rồi dì”.

Cô đã biết rồi, Lâm Thành Phong không đành lấy một chút thương tiếc cho cô. Nếu có một chút tình cảm, thì anh cũng sẽ không đến mức tuyệt tình như thế.

Mẹ Lâm đi rồi, Trình Ngọc Thư liền đến.

Lâm San nhìn thấy bà, hốc mắt đỏ lên: "Dì, cháu muốn về nhà".

Trình Ngọc Thư lau lau nước mắt trên mặt cô, nói: "Vẫn còn chưa hết bệnh, ở lại hai ngày, đi sẽ đón cháu về nhà. Đừng khóc, khóc sẽ không xinh đẹp nữa".

Nước mắt Lâm San thi nhau rơi xuống, cô liều mạng lắc đầu: "Không, cháu phải về nhà cháu, cháu phải về Để đó, cháu không tới đây, cháu sẽ không bao giờ tới nữa...".

Trình Ngọc Thư vỗ vỗ lưng Lâm San, Lâm San nhào vào trong lòng ngực bà thiếu chút nữa khóc đến ngất đi.

"Được".

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm San được phi cơ tư nhân của Khương gia đưa về Để đó. Một khoảng thời gian rất dài sau này, Tô Anh không nghe về tin tức của Lâm San, thiếu nữ bướng bỉnh lại nhiệt tình kia, cũng không biết đã thật sự buông xuống được hay chưa.

- - -

Hiệu suất Triệu Vũ làm việc cực kì nhanh. Anh nói muốn giúp cô tra ra tin tức của Tề Duyệt, quả nhiên sau ngày thứ hai liền đưa tài liệu về Tề Duyệt tới, thật sự rất toàn diện, gia tộc Tề Duyệt, cuộc đời bằng cấp, thói quen yêu thích, đồng nghiệp, bạn tốt, ngay cả việc cô ta nuôi mấy con chó cũng rất rõ ràng.

Cô lật lật nhìn tới nhìn lui, đoán chừng đây đây đủ hai ngón tay: ".... Sao lại nhiều như vậy?".

Triệu Vũ ngồi bên trong xe, cửa xe hạ xuống. Một tay anh đặt trên cửa, giữa tay kẹp một điều thuốc, nghe vậy khẽ nhường mày, khóe miệng hiện ra một ý cười nhạt, anh nhìn Tô Anh đứng ở dưới mái hiên ven đường, hỏi lại: "Bằng không em cho người điều tra tư liệu, chỉ muốn biết họ tên cô ta là gì thôi sao?".

Tô Anh nghiêng nghiêng đầu, ôm một tập tư liệu dày không biết phải làm sao, giống như không biết nên bắt đầu từ chỗ nào.

Lúc trước Triệu Vũ còn cảm thấy Tô Anh có chút thông minh, biết chủ động tìm hiểu dịch nhân để tự bảo vệ mình, giờ phút này lại cảm thấy chút thông minh này của cô đúng là không đủ dùng, nếu gặp phải dịch nhân, một giây đã bị ngoài ta bóp chết rồi.

Chỉ là bộ dáng cô vẫn đặc biệt nhiệt tình: "Cảm ơn anh Triệu Vũ, lúc trở về nhất định em sẽ nghiên cứu thật kĩ".

Triệu Vũ mỉm cười, vẫy vẫy tay: "Ừ, em vào nhà đi!".

"Vâng! Gặp lại anh sau nha".

Triệu Vũ gật đầu.

Anh cẩn thận thuốc, cửa sổ xe hạ xuống. Tô Anh xoay người trở về tiệm hoa tươi, ánh mắt anh sâu kín xẹt qua vòng eo mảnh khảnh cùng hai chân tinh thể trắng tấp của cô, làn da tuyết trắng phát sáng dưới ánh mặt trời.

Anh kéo kéo cổ áo, thu hồi ánh mắt: "Lái xe".

"Vâng".

Xe hơi màu đen biến mất rất nhanh phía dưới đường cái.

- - -

"A! Có thể có được một chiếc xe đẹp như vậy, đậu phòng nó ta thích quá".

Từ khi Triệu Vũ xuất hiện, thủy tiên phát hoa si đối với siêu xe của anh. Lúc này xe đi rồi, tâm tình hưng phấn kia giảm mất mấy độ, toàn bộ hoa nhỏ đều héo rũ. Tô Anh nhớ rõ đã đáp ứng đưa thủy tiên đi hóng gió, quên đi, qua mấy ngày nữa rồi đi, đến lúc đó mụm xe của Luru Vận, không chừng còn có thể mang xương rồng và các loại nữa cùng đi.

Giờ phút này, toàn bộ tâm tình của Tô Anh đều đặt trên tài liệu Triệu Vũ đưa tới. Tuy rằng cô có nghe một ít chuyện về Tề gia, nhưng kém rất nhiều so với tài liệu đây đủ này.

Tô Anh phát hiện Tề Duyệt là người phụ nữ tâm mắt đều tốt. Giới giao tiếp của cô ta rất rộng, từ con cái nhà danh môn, cho tới những sinh viên nghèo, hết thấy cô ta đều biết mấy người, mà trong những người này, đều có một đặc điểm giống nhau - họ đều rất tu tú.

Mặc kệ là gia thế ưu tú, hay thành tích bằng cấp ưu tú, ít nhất không phải là người chẳng có tiếng tăm gì, không phải là người đặt ở trong đám đông sẽ không có người phát hiện, đối với cô ta mà nói đều có giá trị dụng nhất định.

Điểm này, thật sự một chút Tô Anh cũng không theo kịp được Tề Duyệt.

Vòng bạn bè của cô rất nhỏ, lúc học đại học cũng có mấy bạn bè tốt, sau khi học kết thúc mỗi người một nơi, quan hệ cũng trở nên lạnh nhạt, cho nên rất lâu mới có thể liên lạc với nhau một lần. Nếu không phải là kết hôn, sinh con linh tính, chi sự đến cả liên lạc cũng không có. Huống hồ cô biết những người đó, thật sự đều là bạn bè bình thường, làm gì giống như Tề Duyệt, tùy tiện kéo ra một người cũng là thiên kim công tử nhà nào đó.

Đến cả Tề gia, dù sao Tề gia có rất nhiều dây mơ rễ má. Phía dưới Tề Bào gia từ có sáu con gái, dưới mấy người con gái lại là mười mấy hậu bối trẻ tuổi ưu tú, lại có gia thế không tầm thường của thông gia thân thích... Rắc rối khó hiểu như vậy, cũng khó trách sẽ có cả một chồng tư liệu như này.

Còn cô thì sao, mẹ qua đời, cha không nhận, chỉ có cậu là huyết thống duy nhất cũng xa cuối chân trời.

Chỉ có một mình.

Tuy rằng chênh lệch rất lớn, nhưng cũng không có gì không tốt, một người dễ đối phó nhất cũng chính là người khó đối phó nhất; mà Tề Duyệt giống như vậy, cũng là người dễ bị nắm lấy nhược điểm nhất...

Giống như lần trước gặp được một mặt của Kỳ Viễn, thoát nhìn là người đàn ông thành thật chính trực, lại lén lút yêu thích bao dưỡng nữ sinh viên, cùng lúc có nhiều hơn hai tình nhân.

Điểm này, ngược lại không phân cao thấp với bọn Triệu Vũ Đào Nhiên.

"Chị Tô Anh". Âm thanh con gái mềm mại đáng yêu truyền đến từ cửa: "Chị Tô Anh? Chị ở đâu?".

Thủy tiên kêu: "Có khách đến, có khách đến, Anh Anh tiếp khách".

Tô Anh nhét tư liệu vào trong ngăn dưới ngăn bàn, cô đã dặn thủy tiên vài lần, còn nói mỗi lần gọi khách đến khách đến, cố ý báo hiệu cho cô.

Cô đứng dậy đi ra ngoài, người bên kia cũng đi đến: "Chị Tô Anh".

Tô Anh nhìn thấy người tới, nụ cười phai nhạt đi một ít: "Cô là?".

"Là em chị Tô Anh, em là Phùng Vũ, chúng ta đã gặp qua ở Bách Nhạc Môn". Phùng Vũ cười nói.

Sắc mặt Tô Anh lạnh đi: "Là cô? Đúng, tôi nhớ ra rồi, cô là người gạt tôi đi đến ghế số bảy, nói có người tìm tôi, nhưng căn bản là không có".

Nhắc tới ghế số bảy, thân thể Phùng Vũ không khỏi run lên một chút, buổi tối ngày đó Khương Triết và Triệu Nhị để lại cho cô ta ấn tượng tàn bạo đến nay vẫn khó có thể quên, ác mộng ban đêm đều là cảnh người đàn ông bị mất đi cánh tay, tiếng kêu thảm thiết.

"Rất xin lỗi, chị Tô Anh, hôm nay em đến đây chính là vì muốn xin lỗi chuyện này, thật sự em không biết Tề Duyệt lại nhân tâm như vậy, vậy mà lại tính kế chị. Em cho rằng cô ta chỉ là quá thương tâm, muốn nói chuyện với chị, em không biết cô ta lại xấu như vậy!". Mắt to của cô gái rung rung, lời nói ra cũng tràn đầy thành ý: "Em sai rồi, chị tha thứ cho em đi".

Tô Anh nói: "Nếu không còn chuyện gì khác, vậy cô đi đi".

Phùng Vũ nói: "Em... Em tới, thứ nhất là vì muốn xin lỗi chị, thứ hai, là bởi vì Tiểu Lữ. Bởi vì em, anh ấy bị bọn Đào Nhiên cô lập, mấy ngày gần đây tâm tình anh ấy đều không tốt, mỗi ngày đều uống rượu, em nhìn thấy rất khó sở. Cho nên em có thể cầu xin chị nói với bọn Đào Nhiên vài lời hay giúp em hay không?".

Tô Anh nhẹ giọng nói: "Đây là chuyện của mấy người Đào Nhiên, thật sự tôi không giúp được gì cho mấy người. Nếu cô muốn tìm kiếm sự tha thứ cũng nên nói với bọn họ".

"Chị Tô Anh!". Phùng Vũ đột nhiên tiến lên, hai tay bắt lấy tay trái của Tô Anh: "Chị Tô Anh, cầu xin chị, chị hãy giúp đỡ Tiểu Lữ đi. Nhìn Tiểu Lữ mất mát như vậy, em rất thống khổ".

Tô Anh đứng không nhúc nhích, chỉ nói: "Buông tay".

"Không buông, chị đáp ứng em sẽ buông, chị thiện lương như vậy, khẳng định sẽ giúp em đúng không?".

Tô Anh cảm thấy Phùng Vũ này thật sự rất đáng ghét, so với Phán Phán còn đáng ghét hơn, Phán Phán đến tìm cô ít nhất còn quang minh chính đại biểu đạt sự không vui, làm gì giống như Phùng Vũ, trong ánh mắt kia của cô ta có đặc biệt không cam lòng cũng không vui, nhưng trong lời nói lại có ý tỏ ra đáng thương, tràn đầy thành ý.

Tô Anh lắc lắc tay, mãi không được: "Nói lại lần nữa, cô buông ra".

"Không buông không buông, nhất định không buông".

Ngược lại Phùng Vũ bắt lấy tay Tô Anh càng chặt, Tô Anh cũng có thể cảm thấy đau, thậm chí thấy trên cổ tay có dấu vết xanh trắng. Cô thật sự rất bức, không hề lưu tình, tay phải cầm lấy tay Phùng Vũ, lay thật mạnh. Phùng Vũ "A" một tiếng, nghiêng ngã lao đảo ngã xuống phía sau, cô ta ngã trên mặt đất: "Chị Tô Anh, tại sao chị lại đối xử với em như vậy?".

Tô Anh: "...".

Cô nhìn vào cổ tay mình bị hiện lên ba dấu móng tay, tiến lên nói: "Rất xin lỗi, tôi bị cô nắm quá đau, vô tình đẩy cô. Tôi đỡ cô đứng lên!".

Phùng Vũ nghi ngờ nhìn Tô Anh, Tô Anh mới mặc kệ nhiều như vậy, đỡ Phùng Vũ đứng dậy, dưới chân lại cố ý dẫm lên mép váy. Phùng Vũ đứng lên được một nửa lại ngã ngồi xuống: "A---" Tiếng kêu này, chân thật hơn tiếng trước nhiều.

Thậm chí Tô Anh còn nghe được tiếng váy rách, Phùng Vũ khẩn trương nhìn váy, Tô Anh vội nói: "Sao lại đứng không vững? Nhanh đứng ngồi dưới đất, trên mặt đất rất lạnh, chúng ta qua bên ghế kia ngồi đi".

Phùng Vũ: "Không cần...".

Tô Anh đã mạnh mẽ nâng cánh tay của Phùng Vũ đứng dậy, lại nhìn không được dẫm vào váy cô ta.

Phùng Vũ lại té ngã lần nữa. Cô đập mông, một chỗ bị tới hai lần, nên cô thật sự rất đau. Cô cảm giác được Tô Anh đang cố ý, Tô Anh lại nói "Thật xin lỗi thật xin lỗi, không phải tôi cố ý, cô thiện krong như vậy, nhất định sẽ tha thứ cho tôi chứ".

Lời này làm Phùng Vũ tức giận đến cắn răng, cô nhìn nhục tới tìm Tô Anh, thế mà Tô Anh còn dám bày sắc mặt cho cô xem? Đột nhiên cô đẩy Tô Anh ra: "Tiện nhân, cô đừng quá phận! Đã cho mặt mũi rồi còn không biết xấu hổ!".

Tô Anh bị đẩy lui ra phía sau hai bước, ngoài ý muốn va phải một lồng ngực cứng rắn rộng lớn, càng cảm giác được bàn tay dầy rộng nóng bỏng giữ chặt bờ vai mình, gần như muốn đốt cháy cô.

Cô quay đầu lại, thấy khuôn mặt không biểu tình cực kì lạnh khốc của Triệu Vũ. Anh rũ mắt, đôi mắt đen nhìn chằm chằm cô.

Cô giương giương môi, cực kì ngoài ý muốn: "...Anh Triệu Vũ?".

Một lát sau, lại có một người đàn ông cao lớn đi vào trong tiệm hoa tươi. Người đàn ông tóc đen mặc đồ đen, ánh mắt ác bén, âm thanh của anh trầm thấp: "Bé hoa nhài, lại đây".

Sức lực nắm bà vai cô buông lỏng, Tô Anh bước nhỏ đi qua: "A Triết".

Phùng Vũ cảm giác bản thân bị điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**Net.

Chương 58: Mùi vị... Phụ nữ?

Edit: Rine

Beta: 如意 Như Ý

Triệu Vũ đi rồi còn quay lại đã khiến Tô Anh kinh ngạc, hiện giờ ngay cả Khương Triết cũng đột nhiên tới... Mà hoa thủy tiên vốn phải trồng cửa lại đang si mê hai chiếc siêu xe đang đậu ở bên ngoài!

Triệu Vũ cũng có chút ngoài ý muốn nhưng không kinh ngạc. Anh nhìn vào mắt Khương Triết, phát hiện Khương Triết cũng đang quan sát mình, anh nhún nhún vai: "Thật tình cơ."

"Tình cơ cái gì mà tình cơ?" Khương Triết ôm cổ gái bên cạnh vào lồng ngực, nói với Phùng Vũ: "Người phụ nữ này là ai? Lại thêm một kẻ tới gây chuyện à?"

Phùng Vũ: "..."

Triệu Vũ cười "Xi" một tiếng: "Khương Tử, trí nhớ của cậu cũng thật sự quá 'tốt'! Trước kia không phải cậu còn khiến người ta ở cùng người đàn ông trong phòng bao số bảy một đêm sao, giờ đã quên rồi à?"

Khương Triết: "Hà?"

Trong nháy mắt anh liền nhớ tới, ánh mắt nhìn Phùng Vũ càng không tốt.

Khương Triết và Triệu Vũ đột nhiên xuất hiện, Phùng Vũ sợ tới mức là gan muốn nứt ra. Thân thể cô ta không tự giác bắt đầu run run, ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng không nói ra được, càng không dám liếc mắt nhìn Khương Triết cùng Triệu Vũ một cái.

Tại sao lại trùng hợp như vậy? Hai người này ngày thường xuất quỷ nhập thần, vậy mà đồng thời xuất hiện ở tiệm hoa của Tô Anh, còn đúng lúc gặp phải cô ta, lại ngay sau khi cô ta mắng Tô Anh. Đây vốn là một cơ hội đặc biệt tốt, nếu cô ta có thể bình tĩnh một chút, như vậy ngã vào trong lồng ngực Triệu Vũ chính là cô ta!

Trong lúc miễn man suy nghĩ, cô ta vô cùng hối hận, gầy giữa bỏ lên, nhỏ giọng biện giải: "Nhị thiếu, Tử thiếu, các anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ tới tìm chị Tô Anh nhận lỗi..."

Khương Triết âm thanh trầm thấp, bề nghệ nói với Phùng Vũ: "Xem ra là lần trước tôi giáo huấn còn chưa đủ."

Phùng Vũ bị dọa tới nước mắt đều chảy ra.

Triệu Vũ lạnh lùng cười: "Vừa rồi, thời điểm cô nằng chửi người cũng không phải nói như vậy." Anh nâng nâng cằm, ánh mắt nhìn Phùng Vũ giống như mũi tên nhọn. "Hay là cô cho rằng lần trước tha cho cô, cô thật sự nghĩ chúng tôi nhân từ nương tay à?"

Cả người Phùng Vũ đỏ mặt hoi, chân mềm đến thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất. Giờ phút này cô ta cảm thấy Triệu Nhị thật đáng sợ, giống như buổi tối ngày hôm đó, nhẹ nhàng nói một câu liền chặt đứt tay của một người. Tiếng kêu thảm thiết kia giống như lại xuất hiện ở bên tai, cô ta sợ tới mức run rẩy không thôi.

Khương Triết liếc mắt nhìn Phùng Vũ một cái liền chán ghét quay đi, một tay anh cầm lấy cánh tay Tô Anh, lạnh lùng nói: "Hiện tại mới qua mấy ngày, những thứ anh dạy em đều đã quên hả?"

Tô Anh mím môi: "Không phải, do em thấy có áy là phụ nữ nên không phòng bị."

Lúc này Phùng Vũ mới thấy trên cánh tay Tô Anh có mấy vết cào, hoảng loạn nói: "Không phải, không phải như thế, Tử thiếu, chuyện không phải như các anh nhìn thấy, tôi không có làm chị Tô Anh bị thương!"

Tô Anh "Hừ" một tiếng: "Đúng vậy, cô không có làm tôi bị thương, đều là tôi tự cào mình, không liên quan đến cô."

Tô Anh quay đầu đi, bộ dáng rất buồn bức.

Khương Triết liền trấn an, vỗ vỗ cổ quay lại, nói với trợ lý Diêu ở đối diện: "Chăm sóc Phùng thị cho tốt vào, có phải an ổn lâu lắm rồi hay không, ngay cả mình họ gì cũng không hiểu rồi!"

Nếu nói vừa rồi Phùng Vũ là sợ, như vậy giờ phút này chính là vừa sợ vừa hối hận. Cô ta biết rõ nhà mình so sánh với Khương gia giống như con thiêu thân đang rung cày. Khương Triết thật sự muốn đối phó cô ta vậy thì nhai cô ta lên tiêu rồi!

Càng nghĩ càng sợ, Phùng Vũ khóc lóc nói: "Tử thiếu, chị Tô Anh, em sai rồi, em thật sự sai rồi, em không nên tội. Cầu xin mọi người tha thứ cho em lần này đi! Em bảo đảm tuyệt đối không tái phạm!".

Tô Anh nhìn cô ta, nói: "Vậy tôi hỏi cô một chuyện, cô thành thật nói ra, tôi liền tha thứ cho cô."

Dường như là gấp không chờ nổi, Phùng Vũ nói: "Chị nói, chị nói đi!"

Tô Anh: "Buổi tối ngày đó, lúc Tề tiểu thư kêu cô truyền lời, cô thật sự không có nhận thấy được cái gì không?"

"Em..."

"Tôi chỉ nghe lời nói thật."

Gờ khắc này Phùng Vũ cảm thấy Tô Anh thật sự tàn nhẫn, cô ta biết rõ chuyện đêm đó làm Khương Tử và Triệu Nhị tức giận. Nếu cô thật sự nói lời thật, còn có thể sống tốt sao?

“... Em không biết, thật sự, em chỉ giúp Tề Duyệt truyền lời mà thôi.”

Đáng tiếc ánh mắt trốn tránh của cô ta sớm đã bán đứng suy nghĩ chân thật của cô ta. Cô ta biết mọi chuyện, cô ta đã rõ ràng mục đích chân chính của Tề Duyệt từ sớm nhưng vẫn giúp Tề Duyệt truyền lời, thậm chí là gấp không chờ nổi hy vọng Tô Anh có thể trừng kẻ.

Tô Anh quay đầu dựa vào lồng ngực Khương Triết, âm thanh nhẹ nhàng, chậm chạp nói: “Được rồi, tôi đã biết.”

Hơi cúi xuống, có chút khó hiểu, bộ dáng rất khổ sở.

Một lát, Tô Anh lại nói: “Kỳ thật lúc mới vừa thấy cô, tôi đã cảm thấy cô lớn thật xinh đẹp, tính cách cũng thật đáng yêu, cô và Tiểu Lữ thật sự rất xứng đôi...”

Phùng Vũ còn muốn giải thích, Triệu Vũ đã giữ tay, ý bảo người tiền vào mạng cô ta đi ra ngoài. Một loạt giải thích cô ta muốn nói đều bị trợ lý Điều làm nghẹn lại trong bụng. Lúc cô ta bị kéo đi chỉ kịp thấy Tô Anh dựa vào trong lồng ngực của người đàn ông cao lớn, đôi mắt lạnh băng không chứa một tia tình cảm nhìn chăm chăm cô ta, làm lồng tơ của cô ta đều dựng đứng!

Người phụ nữ kia... Người phụ nữ kia cần bán không phải tiểu bạch thỏ ngọc ngà, ngọt ngào trong miệng người khác! Tô Anh biết rõ Khương Tử đã cực kỳ bất mãn với cô ta, lại còn vạch trần chuyện đêm đó dưới tình huống này, đây là muốn chặn đường sống của cô ta!

Thật tàn nhẫn!

- -

Ngẫm lại hộp thuốc trong nhà Tô Anh là do Khương Triết bảo Linda đưa tới, cô cũng không sử dụng được mấy lần, lần này rốt cuộc có tác dụng.

Gờ phút này cô ngồi trên thảm trái sân của lầu hai, để cho Khương Triết đang ngồi tùy ý trên sofa giúp cô thoa thuốc.

Triệu Vũ còn chưa đi, anh tùy tiện nửa nằm nửa ngồi, dựa cả người lên cái sofa vốn cũng không lớn. Anh và Khương Triết, hai người chiếm cứ chỗ duy nhất có thể ngồi ở nơi này. Nhưng thực ra hẳn rất an tĩnh, chống cằm, ánh mắt rảnh rỗi dừng ở trên cánh tay Tô Anh.

Mùi khó ngửi của thuốc sát trùng trên vết thương bị tróc da làm cả khuôn mặt Tô Anh đều nhăn lại.

Sắc mặt Khương Triết lạnh đậm, giống như là không hề do dự nhanh chóng thoa thuốc, Tô Anh không nhịn được nói: “A Triết, anh không thể nhẹ tay hơn sao?”

Anh cười lạnh: “Đây là hậu quả của việc khinh địch, cô ta từng hại em một lần, em còn có thể để bị hại thêm lần thứ hai sao?”.

Tô Anh rừ mắt: “Em cho rằng cô ta thật sự có lòng hối cải, tôi tìm em xin lỗi.”

Khương Triết búng một cái thật mạnh ở trên trán Tô Anh, vừa lòng nghe được âm thanh cô hít vào, anh lạnh giọng: “Không được có lần sau.”

Tô Anh: “... Vâng.”

Bóng băng dính thuốc bị người đàn ông tùy tay ném vào thùng rác, khuôn mặt trước sau như một đều lạnh lùng.

Triệu Vũ bắt đầu chăm điều thuốc.

- -

Miệng vết thương xử lý tốt, đột nhiên Tô Anh nghĩ đến: “Anh Triệu Vũ, không phải anh đã đi rồi sao, làm sao còn trở lại? Có việc gì à?”

Khương Triết nhìn về phía Triệu Vũ, Triệu Vũ nói: “Anh đứng lúc thấy Phùng Vũ, đoán là cô ta tới tìm em cho nên trở lại nhìn xem. Không nghĩ tới anh thực sự đoán đúng.”

Khi vừa nhìn thấy Phùng Vũ thoáng qua, dường như theo bản năng, anh báo tải xé quay đầu trở về, anh không nghĩ rằng Phùng Vũ dám làm gì Tô Anh, dù sao bên ngoài tiệm hoa còn có nhiều người theo dõi như vậy, có thể có chuyện gì?

Hành vi này của anh chỉ có thể được xếp thành: Làm điều thừa.

Tô Anh khẽ cười: “Cảm ơn anh. Kỳ thật em không sợ Phùng Vũ, cô ta cũng không thể làm gì em. Hơn nữa vừa rồi em cũng không có chịu thiệt thòi, cô ta túm lấy em, em liền cố ý dẫm lên váy cô ta!”

Thật sự là trẻ con, làm người ta chỉ muốn cười.

Khương Triết và Triệu Vũ cũng thật sự không nhịn được mà cười một chút.

Sau khi rời khỏi tiệm hoa của Tô Anh, Khương Triết hỏi Triệu Vũ: “Nói đi, cậu đến đây làm gì?”

Triệu Vũ: “Ăn mì.”

“Cút.” Khương Triết đá một chân sang.

Triệu Vũ buông tay, lười nhác nói: “Bé hoa nhài không muốn nói cho cậu.”

Khương Triết nhượng nãy, anh lấy một điều thuốc ra, cầm trong tay gỗ gõ, cười: “Được rồi, đứng quanh co, nói đi.”

Triệu Vũ: “Còn có thể có chuyện gì? Là Tề Duyệt, bé hoa nhài muốn biết tin tức về Tề Duyệt, xem ra là chuẩn bị tùy thời nghiền chiến. Khương Tử, cậu lại có thể hưởng phúc của người đẹp.”

Khương Triết châm lửa điều thuốc, ngậm trong miệng rít một hơi, xương quai hàm nghiêm nghị hoàn nộ, ánh mắt thâm thúy: “Bé hoa nhài thì được, còn phúc của Tề Duyệt kia tôi không hưởng nổi.” Anh ngước mắt: “Sao cậu không thử?”

Triệu Vũ “Hừ” một tiếng: “Phúc của người đẹp này tôi cũng hưởng không nổi.”

“Sao tôi lại nhớ rõ hai tên cậu và Đào Nhiên không lâu trước kia còn nói có ta rất có mùi vị phụ nữ nhỉ?”

“Đó là Đào Nhiên nóng lạnh gì cũng ăn, người nào cũng đều lọt được vào mắt.”

Khương Triết cười một chút, anh cắn cắn điều thuốc, nhìn ánh mắt Triệu Vũ.

Đôi tay Triệu Vũ đặt trong túi quần, vuốt ve đầu ngón tay.

Mùi vị... Phụ nữ?

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Tướng Hiếu Hiếu

Edit: Hiền Chấn

Beta: heka

Sau khi tiễn Khương Triết cùng Triệu Vũ rời khỏi, Tô Anh kéo hoa thủy tiên ra hành hung một trận: "Nói giữ nhà cho tôi đầu hả?"

Về mặt thủy tiên mơ mơ màng màng: "Ôi ôi ôi, xe đẹp quá! Còn là một lúc tới hai chiếc, rẽ của em đều quần chặt lại a a!"

Tô Anh: "..."

Cô cũng không biết, tại sao một cây hoa lại có niềm đam mê lớn với xe như vậy?

Cây xương rồng "hủ" nói: "Thủy tiên, người thật không đáng tin cậy."

Hoa thủy tiên: ".....Ta sai rồi T__T."

Rốt cuộc hoa bách hợp bắt được thóp của hoa thủy tiên: "Người xem người thất bại như vậy! Từ nay trở đi, hoa thủy tiên đã chính thức rút khỏi vị trí ứng cử viên lão đại!..... À, hoa nhài vào bổ sung."

Bé hoa nhài liên tục dong đưa lá non, khấn trương nói: "..... Không nên không nên, ta sẽ không làm lão đại được đâu!"

Bách hợp: "Đừng sợ đừng sợ, người nhìn xem hai người đàn ông vừa rồi, cứ học theo bọn họ, tùy tiện phất một cánh tay rồi nói "kéo xuống đi", woa, quá ngầu!"

Cây mắc cở: "....." Nó không thích hai người đàn ông kia cho lắm: "Anh Anh, Anh Anh!"

Tô Anh "ừ" một tiếng, bước qua, khom lưng xuống trước mặt cây mắc cở, hỏi: "Làm sao vậy?"

Cây mắc cở nhỏ giọng nói: "Anh Anh, em cảm thấy hai người vừa rồi đều không phải người tốt, có cảm giác họ rất nguy hiểm, chỉ cách xa bọn họ một chút nha."

Tô Anh mỉm cười, chạm vào những đoá hoa nhỏ của nó: "Chị biết rồi, cảm ơn Tiểu Hầm."

"Không, không cần khách khí." Những chiếc lá của cây mắc cở đều cuộn tròn lên, chỉ có đoá hoa màu hồng nhạt, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Tô Anh cười cười.

Cô lại nhớ đến chuyện vừa rồi, nếu không phải cô quá thận trọng, ngay cả khi đối mặt với một nhân vật nhỏ, một khách cũng chưa từng thả lỏng, nếu không.... Hình tượng cô xây dựng bấy lâu sẽ bị sụp đổ.

Dường như Tê Duyệt cũng muốn như vậy, nếu như Khương Triết cùng Triệu Vũ phát hiện bé hoa nhài mà bọn họ luôn cho rằng đơn thuần đáng yêu thật sự không hề đơn thuần, cũng không đáng yêu, ngược lại tâm cơ còn rất sâu, lừa dối bọn họ hết lần này đến lần khác, dựa vào lòng tự trọng cùng sự kiêu ngạo của những người này, khẳng định đến lúc đó sẽ rất rất tức giận, có lẽ sẽ quay ngược lại tìm cô tính sổ!

Tô Anh vuốt cằm, ngẫm lại cũng cảm thấy rất thú vị.

Nhưng nếu cô không mượn tay Khương Triết, thì đến bao giờ mới có thể xử lí Tê Duyệt đây?

Người phụ nữ kia, cô thật sự không muốn cô ta được sống tốt.

--

Vốn dĩ Tô Anh định đi tìm lão ngô đồng để thực hiện lời hứa giúp đỡ cây hoè cùng cây bạch quả, nhưng lại ngại bên ngoài còn có người giám thị, ra ngoài không tiện, nên chỉ có thể tạm gác chuyện này sang một bên. Điều đáng mừng chính là bấy giờ cô đã có thể theo dõi được những sự việc phát sinh dù lớn hay nhỏ trong vòng bán kính 10 dặm (khoảng 16km), chỉ cần xa thêm một chút nữa, phạm vi theo dõi của thực vật có thể đi vào Tê gia.

Nhà - chính là nơi thoải mái nhất cũng là nơi an toàn nhất, dù nói chuyện hay làm việc đều sẽ không có sự dè phòng. Tê gia là một gia nghiệp lớn, trong nhà làm sao lại thiếu những cây hoa cây cỏ chứ? Đến lúc đó, có lẽ cô sẽ có thể biết được nhiều điều hữu dụng hơn.

Đáng tiếc bấy giờ cô cũng chỉ có thể thấy được tin tức của Tê gia ở trên mặt giấy, trong đó có một số việc làm cho Tô Anh chú ý, có một viện nghiên cứu về "liệu pháp kích thích sự hoạt động của tế bào" được lập ra dưới danh nghĩa của xí nghiệp An Khang, hạng mục này căn cứ vào việc cải tạo đột biến tế bào của cây xanh nhằm mục đích trị bệnh ung thư.

Thật không may, phải mất rất nhiều chi phí để đầu tư vào, nhưng cuối cùng kết quả thu hoạch lại không được như mong đợi, tổng công ty thấy không có hy vọng nên đã quyết định từ bỏ.

Mà Tê Duyệt lại đặc biệt quan tâm đến hạng mục này, bỏ ra rất nhiều sức lực, cuối cùng cũng thuyết phục được Tê Viễn đồng ý cho cô ta làm người phụ trách chính thức của hạng mục. Hơn nữa, còn đưa ra chỉ thị nói rằng không cần công ty đầu tư gì cả, chỉ cần hỗ trợ nơi nghiên cứu cùng với người, Tê Duyệt sẽ tự mình gánh vác mọi chi phí, vì thế cô ta đã đến ngân hàng vay một số tiền khổng lồ.

Khó trách, trước đây Tô Anh từng nghe Đào Nhiên nói qua, Tê Duyệt mua một miếng đất, muốn xây dựng một viện nghiên cứu thuộc về chính mình, chính là vì hạng mục này?

Tuy nhiên lại bị Đào Nhiên chặn ngang mặt chân, viện nghiên cứu vẫn chưa hoàn thành, chỉ có thể tiếp tục ở lại nơi ban đầu.

Viện nghiên cứu kia nằm ở đâu?

Tô Anh xem kĩ địa chỉ, ở một khu công nghiệp vừa khai phá phía bắc thành phố, cách cửa tiệm hoa tươi của cô cũng không xa.

Xác định được hai địa điểm, một là Tê gia, một là viện nghiên cứu của Tê Duyệt, Tô Anh liền đi tìm bản đồ, đặc biệt thương lượng cùng với lão ngô đồng, hy vọng ông ấy có thể tìm được sự giúp đỡ của thực vật ở phía bắc để mở rộng phạm vi quan sát ở hướng ấy.

Lão ngô đồng đồng ý, cuối cùng cũng không thể hiểu nổi Tô Anh muốn làm gì?

Tô Anh nói: "Người này chính là người đã hại tôi vài lần trước đây, nếu không phải có người khác đến cứu kịp lúc, tôi nghĩ hiện tại tôi....." Có hơi thờ dãi: "Không còn cách nào khác, tôi định an tĩnh mà sống, nhưng lại luôn có người muốn tìm đến cửa, tôi không thể không dè phòng trước. Cho nên, nếu như tôi có thể biết được bí mật cùng kế hoạch của cô ta sớm hơn một bước, tôi sẽ không phải năm lần bảy lượt trúng kế nữa."

Lão ngô đồng thờ dãi với chất giọng già mua của lão, dong đưa lá cây: "Người này thật là ác độc. Yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp cho cô."

"Cảm ơn ông." Tô Anh nói: "Còn nữa, phiền ông nhớ đến hình dáng của cô ta, về sau nếu nhìn thấy cô ta, xin hãy lưu ý một chút."

Lão ngô đồng: "Được, tôi biết rồi."

Tạm thời, Tô Anh chỉ có thể làm được việc này.

Chung quy cứ từ từ mà làm, dù sao cô cũng không vội.

--

Lại nói đến bên kia, Tê Duyệt tính kế vài lần đều bị Tô Anh ngăn chặn, Tê Viễn cũng vì chuyện này mà kín đáo phê bình cô, làm cho tâm tình của cô rất không thoải mái, chỉ có thể trút giận nỗi câu lên người trợ lý, làm cho những người xung quanh có nhiều bất mãn, nhưng lại không dám nói gì.

Giờ phút này cô đang trò chuyện với ai đó.

"Tôi căn bản cho rằng Tô Anh kia là một đoá Thổ Ty hoa[1] chỉ biết dựa vào đàn ông, không có tính uy hiếp gì nên cũng không dễ cô ta vào trong mắt. Không nghĩ đến cô ta lại rất thủ đoạn, không chỉ khéo lời nịnh nọt để được Khương Tứ yêu thương bảo vệ, ngay cả những người bên cạnh Khương Tứ là Triệu Nhị, Đào Nhiên, tiểu tử Lâm gia cũng đều thích cô ta, chống lưng cho cô ta!"

[1] Thổ Ty hoa: (còn gọi là cây Tầm gửi, Chùm gửi) là loại cây sống ký sinh trên thân cây khác. Chúng có lá xanh để tự quang hợp và bộ rễ sống bám chặt vào vỏ thân cây chủ để sinh trưởng, hút chất dinh dưỡng từ cây chủ, đôi khi làm chết cây chủ. Có nhiều loại tầm gửi khác nhau, mỗi loại sống ký sinh trên một loài cây chủ khác nhau.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ chịu thiệt thòi, lần đầu tiên bị bại dưới tay một tiểu tình nhân chỉ biết dựa vào đàn ông, điều này làm cho cô vô cùng khó chịu, có cảm giác như là hạ thấp thân phận của cô.

Lại nói đến kế hoạch thất bại lần trước, cuối cùng vẫn là cô tội của xin lỗi mới xem hoà nhau một ván. Cô cũng không tin, những vị phụ nhân coi con như mạng kia, sẽ có phản ứng gì khi nhìn thấy con trai của mình bị một người phụ nữ mê hoặc đến mức神魂颠倒?

Đầu bên kia điện thoại là một giọng nữ dịu dàng: "Tôi đã xem qua ảnh chụp, thoạt nhìn đúng thật là dịu dàng vô hại, cũng rất xinh đẹp, giống như một đoá thổ ty hoa."

Tê Duyệt xoa xoa trán, cười lạnh: "Tô Anh kia, có điểm gian tà, tớ sẽ không để vé ngoài vô tội của cô ta lừa lần nữa đâu."

"Xem ra cô gái tên Tô Anh này cũng có chút tài năng, thế mà lại có thể làm cho Tê đại tiểu thư của chúng ta ngấm bồ hòn[2]." Có đã sớm nghe Tê Duyệt nói về chuyện đêm đó, cái nhìn đối với Tô Anh cũng có chút thay đổi: "Không cần lo lắng, trước tiên cứ để cho cô ta đắc ý hai ngày, khi khác tính sổ cũng không muộn. Huống chi cảm giác mới mẻ của đám người Khương Tứ vốn không kéo dài, có lẽ chỉ cần vài ngày, bọn họ đã chán ghét cô ta?"

[2] Ngấm bồ hòn: nhẵn nhụi, chịu đựng điều cay đắng.

Tê Duyệt cười: "Như vậy cũng coi như là chuyện tốt, không có đàn ông bảo vệ, cô ta cũng chỉ có thể bị tớ tùy ý chà đạp." Lại hỏi người kia: "Hiểu Hiểu, bao giờ cậu mới đến đây chơi? Không có cậu ở đây, tớ thấy rất nhàm chán, cảm giác không có ai hiểu được tớ."

Hiểu Hiểu nở nụ cười nhợt nhạt, nói: "Chờ thêm một chút đi, tớ cùng anh tớ bên này còn rất nhiều việc, gần đây nhất là thân thể của ba tớ không được tốt, bác sĩ đã vài lần thông báo bệnh tình nguy kịch, tớ không rời khỏi được."

Tề Duyệt nói: "Tướng lão già tuổi tác cũng đã lớn, chức năng của các cơ quan trên cơ thể đều đã thoái hoá, huống chi ông còn mắc bệnh ung thư thời kì cuối... Chỉ có thể kéo dài ngày nào hay ngày đó. Cậu cũng đừng quá khổ sở, cũng phải biết chú ý đến thân thể cùng an toàn của mình. Tướng Tam gần đây khoẻ không?"

Hiếu Hiểu cảm ơn Tề Duyệt, nói: "Anh tỏ khá tốt, chỉ là vừa bận rộn với công việc, vừa đi tới lui bệnh viện nên có chút mệt mỏi."

"Tướng Ngũ đâu? Hiện giờ anh ta hẳn là rất oai phong. Tướng lão già giao quyền không chế gia tộc lại cho anh ta mà."

"Đúng vậy, quả thật rất oai phong, hiện tại tất cả mọi người trong gia tộc đều dốc sức nịnh bợ Tướng Diễn, tớ cùng với anh trai cũng chỉ có thể nước chảy bèo trôi[3]."

[3]Nước chảy bèo trôi: buồn xuôi, phó mặc cho số phận.

Tề Duyệt bắt đầu đi: "Các cậu không nghĩ cách khác sao? Nhưng tớ thấy Tướng Ngũ không có triển vọng, người dân ông đó... chắc chắc."

Hiếu Hiểu càng bắt đầu đi hơn: "Còn cách nào sao? Ba của tớ đã viết xong di chúc, bây giờ bọn tớ chỉ cầu an ổn, chuyện khác cũng không nghĩ nhiều."

"Các cậu không sợ Tướng Ngũ đuổi tận giết tuyệt à?"

"Sẽ không đâu, chúng tớ tốt xấu gì cũng có cùng huyết thống mà."

"...."

Tề Duyệt không biết nên nói gì, chỉ có thể lắc đầu thờ dãi, nếu là cô, cô sẽ không giao Tướng gia to lớn như vậy cho Tướng Ngũ dễ dàng như thế, lập di chúc thì sao chứ? Ngay cả khi Tướng Ngũ thật sự nắm quyền ở Tướng gia thì sao chứ? Thời gian còn dài, luôn có biện pháp để chậm rãi thực hiện kế hoạch. Thành công không phải là vật chết đứng bất động một chỗ, chỉ cần bạn chịu nỗ lực làm việc, bạn sẽ có thể nắm nó trong lòng bàn tay!

Hiếu Hiểu nói: "Đừng nói chuyện của tớ nữa, nói về cậu đi. Nếu Tô Anh kia lợi hại, vậy còn gia thế cô ta thế nào? Cô ta có thể lừa gạt bọn người Khương Tử cùng Triệu Nhị, nếu để đi Trình biết được, khẳng định đi ấy sẽ làm gì đó?"

Tề Duyệt hiểu rõ, khẳng định Trình Ngọc Thư đã sớm biết bên cạnh Khương Tử có một người phụ nữ, chỉ là bà ấy không nói đến mà thôi. Huống chi bên cạnh Khương Tử chưa bao giờ thiếu phụ nữ, chỉ cần không dẫn về, ai lại nghiêm túc quản chuyện của bọn thanh niên?

Chơi đùa thôi, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

"Nếu là tình hình hiện tại, đi Trình sẽ không quản, Khương lão già từ cũng sẽ không quản. Chuyện này, không hay rồi."

"Gia đình Tô Anh kia đâu? Trường bối nhà cô ta cũng mặc kệ sao? Rốt cuộc thân phận của cô ta cũng không tốt lắm, nói dễ nghe là bạn gái, nhưng có ai mà không biết, thật ra cũng chỉ là một tiểu tình nhân."

Tề Duyệt nhàu mày suy tư, cô đã điều tra về Tô Anh, biết mẹ cô ta bị tai nạn xe ngoài ý muốn mà qua đời, còn có một người ba nhưng trước đó gia đình tan vỡ, sau khi ly hôn ông cũng chưa từng quan tâm đến cô ta, về phần những trường bối khác, thật đúng là không có ai có thể quản được chuyện của cô ta.

Hiện giờ nếu muốn nói việc quản chủ cô ta, cũng chỉ có người bà kia của cô ta quản được, cho dù khó chịu, nhưng nói thế nào cũng có tình cha con, nếu cô ta dám không nghe lời thì chính là bất hiếu!

Tô Anh hiền lành tốt bụng như vậy, chẳng lẽ lại có thể làm ra những việc ngỗ nghịch sao?

Tề Duyệt tưởng tượng, cảm thấy biện pháp này cũng rất được, nếu cô đã không có cách làm cho Tô Anh biết tay, vậy thì cứ tìm vài việc cho Tô Anh kia loay hoay cũng không tệ?

Cô cười rộ lên: "Vẫn là Hiếu Hiểu thông minh."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Nhặt được một bé hoa lan

Edit: Hiền Chấn

Beta: 如意 Như Ý

Tô Anh vẫn chưa biết Tề Duyệt lại đối thủ đoạn mới để đối phó với cô, may mắn là trước sau vẫn bình an, không có việc gì. Cô phải nhờ Trần Thực Phân trông hộ cửa hàng để đi đến chợ hoa một chuyến, bởi vì thời gian cấp bách, ‘tâm của thực vật’ ở nhà không đủ dùng, hơn nữa cô cũng không cảm thấy ‘no’.

Vài lần gần đây, cũng không biết xảy ra chuyện gì, có giống như bị ghen, sau mỗi lần hấp thụ đều cảm thấy cả người thoải mái, không nhịn được mà lại muốn nhiều thêm. Nhưng ‘tâm của thực vật’ ở mỗi cây hoa chỉ có một ít, đầu ngón tay của cô vừa lướt qua liền không còn, ngay lập tức cảm thấy mất mát, còn có chút chưa đã thèm.

Tô Anh quyết định đi đến chợ hoa để thử thời vận, hy vọng có thể có vận khí tốt như Triệu Vũ, tuy tiện mua về một đồng hoa, lại được rất nhiều tiểu hoa tiên. Nghĩ đi nghĩ lại, những thứ Triệu Vũ muốn, khẳng định cấp dưới sẽ không dám chuẩn bị tùy tiện qua loa, hầu hết những bông hoa được đưa đến, đều là những loại hoa tốt đã trải qua chọn lựa kĩ càng, cũng không ngạc nhiên khi có nhiều đoá hoa biết nói như vậy.

Có tiền có thể thật là tốt.

Đến chợ hoa, Tô Anh bắt đầu xem từ cửa hàng đầu tiên, bắt luận là tốt hay xấu, mỗi một cửa hàng cô đều vào xem, nhưng lại không mua thứ gì, cô đi không hề có mục đích, tựa như một chiếc thuyền nhỏ thuận theo dòng nước mà trôi vô định.

Một giờ trôi qua, hai người vệ sĩ đi phía sau vẫn không thể hiểu được mục đích của Tô Anh, đi chợ hoa mà lại không mua hoa? Cứ đi dạo liên tục thì có ích gì? Vì thế, đến lúc báo cáo cũng chỉ có thể nói: “Tô tiểu thư đi xem hoa ở chợ hoa.”

Thế nên lúc Khương Triết nghe được điều này, có chút nghi hoặc mà nhướng mày: “Xem hoa?”

Vệ sĩ đáp: “Đúng vậy, chỉ đi xem hoa, không có mua. Thỉnh thoảng cũng sẽ hỏi chủ cửa hàng vài câu như: hoa kia nên chăm sóc như thế nào mới tốt...”

Khương Triết bắt đầu đi lắc đầu, thật là một cô bé mê hoa.

“Bảo vệ tốt Tô tiểu thư.”

“Vâng, Tứ thiếu.”

Sau khi gác điện thoại, Khương Triết gọi Linda vào dặn dò: “Cô đi chọn giúp tôi một ít hoa chủng loại tốt, sau đó mang đến tiệm hoa tươi của Tô tiểu thư.”

Linda có chút ngạc nhiên, đề nghị: “Cũng giống như lần trước, ngài thấy hoa hồng có được không?”

“Tuy cô chọn, chỉ cần hoa còn trong chậu là được, à, đẹp một chút.”

“Vâng, tổng tài.”

Ra khỏi văn phòng tổng tài, Linda có chút bất bình cắn cắn môi, cô thật sự không thấy Tô Anh có gì tốt đẹp, nhưng tại sao đến bây giờ tổng giám đốc vẫn chưa chán cô ta!

“Đáng ghét, rốt cuộc Tô Anh kia đã cho tổng tài ăn thứ gì?” Cô lẩm bầm tự nói, nhìn không được lại nhìn thấy cây xương rồng đã nở ra hai đoá hoa nhỏ trên mặt bàn, thứ này là Tô Anh tặng cho cô, cô thấy hoa này nở ra khá đẹp, cũng không nở nếm đi, giờ phút này nhìn nó lại có chút không vừa mắt.

Nhưng rốt cuộc có cũng là một người phụ nữ đi theo bên cạnh Khương Triết đã lâu, một chút bất mãn vừa nảy rất nhanh đã bị áp xuống. Cô ho khan hai tiếng để cho biểu tình trên mặt trở lại bình thường, người ngoài nhìn vào sẽ không phát hiện bất kì nét khác thường nào, cô mới bắt đầu gọi điện đến cửa hàng bán hoa...

Xương rồng hu hu gào thét: “Cứu mạng, người phụ nữ này thay đổi sắc mặt thật là đáng sợ!”

--

Tô Anh đi dạo ở chợ hoa một hồi lâu, đáng tiếc vẫn không thu hoạch được gì, cũng lẩm thì cô thấy một cây hoa lan trông có vẻ ốm yếu vì bị bệnh, hoa lan kia có thể nói, chỉ là do không được thoải mái nên âm thanh phát ra rất nhỏ, nếu không phải Tô Anh đến gần, căn bản không thể nghe thấy.

Hoa lan có vẻ rất đau đớn khổ sở, lẩm bầm phát ra vài từ.

Tô Anh đứng ở đó một lát, nói với ông chủ: “Tôi muốn mua cây hoa này, bao nhiêu tiền thế?”

Ông chủ bước qua, bắt đầu đi nói: “Hoa này không bán, đây là hoa của một lão khách hàng mang đến, ông ấy nói là hoa này thoát nhìn không được tốt, mấy ngày liên tiếp đều héo úa, nhờ tôi chăm sóc hộ vài ngày, dường hoa này tốt lại cho ông ấy. Cô có thể chọn cây khác không?”

Chi tiết là ông đã chăm sóc suốt mấy ngày nay nhưng vẫn không thấy có khởi sắc. Huống chi hoa lan này vốn rất quý giá, một chút kiến thức cùng kinh nghiệm của ông căn bản là vô dụng.

Tô Anh cười cười lắc đầu: “Tôi vì thấy hoa lan này bị bệnh, nên mới định mua về thử xem có thể chữa khỏi cho nó hay không.”

Ông chủ kinh ngạc: “Cô có thể nhìn ra sao?”

“Vâng. Hoa lan này là bị thương đến rễ có phải không?”

“Đừng vậy! Cháu của lão gia từ vốn ham chơi nghịch ngợm, không cẩn thận làm rơi hoa lan xuống đất, hoa lan này lại mong manh, nhìn thấy nó từng ngày chết héo tôi cũng không có cách. .... Tôi cũng không biết bây giờ nên làm sao mới tốt.”

“Vây ông giao nó cho tôi đi, tôi có thể thử xem.”

“Cô.....?”

“Tôi cũng có một tiệm hoa nhỏ, đối với phương diện gieo trồng hoa cỏ này tôi cũng có một ít kinh nghiệm.”

Ông chủ suy nghĩ, cô gái này có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra hoa lan bị thương, lại còn biết được bị thương ở phần rễ. Bấy nhiêu cũng đã nói lên cô ấy có chút tài năng, giao cho cô ấy..... Coi như chữa ngựa chết thành ngựa sống đi, dù sao ông cũng không có biện pháp nào. Trong lòng lại tính toán một phen, ông chủ hỏi: “Cô thật sự có biện pháp sao?”

Tô Anh mỉm cười gật đầu: “Tuy rằng không chắc chắn, nhưng ít ra cũng có 50% chữa khỏi.”

“Tốt lắm!”

Ông chủ đẩy một lòng ngắn ngang, cuối cùng cũng quyết định giao hoa lan cho Tô Anh. Sau khi tự giới thiệu với nhau, hai người còn lưu lại số điện thoại của đối phương: “Đây là hoa của vị lão tiên sinh, ông ấy nói vài hôm nữa sẽ đến đây lấy, đến lúc đó bắt liên lạc có chữa được hay không, cũng phiền cô báo cho tôi biết một câu!”

Tô Anh nói: “Yên tâm, tôi biết rồi.”

Cô ôm hoa lan, biết ông chủ vẫn chưa yên tâm, lại viết thêm địa chỉ tiệm hoa tươi đưa cho ông ấy: “Đây là địa chỉ của tôi, nếu ông quá sốt ruột thì có thể đến đây tìm tôi.”

Ông chủ gật đầu nhận lấy.

Tô Anh ôm hoa lan với hơi thở mỏng manh yếu ớt, trong lòng không nhận được cảm thán: “Thế giới này thật là nhỏ.”

Cô cũng không tiếp tục đi dạo, nghĩ đến chy hoa này tìm mãi cũng chẳng có mấy cây hoa biết nói, thu hoạch cũng bằng không. Vì thế cô nhanh chóng ôm hoa lan trở về tiệm hoa tươi.

Bọn xương rồng đối với người bạn nhỏ mới đến này vô cùng quan tâm, lại nhìn thấy hoa lan suy yếu đến mức lời nói ra còn không liền mạch, không nên được hỏi: “Có phải nó bị bệnh không?”

Thủy tiên bổ sung: “Cũng giống như ta, bị bão táp đánh sao?”

Bách hợp hiếm khi không chống đối lại thủy tiên: “A, bão táp thật đáng sợ!”

Hoa nhài nhỏ giọng nói: “Có phải nó cũng sắp chết giống như lão ngô đồng không?”

Tô Anh ‘ừ’ một tiếng: “Rễ của nó bị người ta đâm hỏng rồi.” Rễ của thực vật, cũng tương đương với trái tim của con người, một khi bị thương thì đó chính là vết thương trí mạng.

Xương rồng ưỡn ngực, kiểu ngạo nói: “Chuyện này thì không sợ, Anh Anh có thể cứu được lão ngô đồng, thì cũng có thể cứu hoa lan.”

Tô Anh nói: “Ừ, chị mang hoa lan về đây chính là định cứu nó.”

Chỉ là không thể cứu quá nhanh, bằng không sẽ làm cho người khác nghi ngờ.

Cô cẩn thận truyền một ít ‘tâm của thực vật’ vào cơ thể hoa lan, để làm giảm bớt sự khó chịu của nó, cho đến khi hoa lan không còn đau đớn rên rĩ nữa, thậm chí còn bắt đầu quan tâm đến hoàn cảnh xung quanh: “Đây là đâu?”

Tô Anh nói: “Chào em, đây là tiệm hoa tươi của chị.”

“.....Tiệm hoa tươi của chị?”

“Đúng vậy.”

Không đợi Tô Anh nói tiếp, bọn xương rồng chúng nó đã đặc biệt nhiệt tình trò chuyện với hoa lan, lực chú ý của nó rất nhanh bị hấp dẫn đi, chỉ là nó cũng không nói được gì nhiều, bởi vì một môi mà nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tô Anh chớp mắt như đang suy tư điều gì đó.

Cô thật sự cũng không nghĩ tới sẽ gặp được một cây hoa lan biết được tên Tề Duyệt, lão gia từ mà ông chủ tiệm hoa nói đến, chính là vị lão gia từ của Tề gia?

Theo cô được biết, vị lão gia từ của Tề gia đã sớm giao lại quyền lực trong tay cho người khác, thanh nhân thoải mái ở nhà an hưởng tuổi già, trông cháu, trồng chút hoa cỏ, ngày ngày trôi qua thật sự rất bình yên, cũng vô cùng ăn khớp với người ông chủ tiệm nhắc đến.....

Cô đang suy tư, đột nhiên từ phía cửa truyền đến một giọng nói: “Bé hoa nhài!”

“.....Vâng?”

Lâm Thành Phong hấp tấp chạy vào, nhìn thấy Tô Anh sau đó nắm lấy cổ tay cô, kéo chạy đi: “Mau đi cùng anh!”

Tô Anh mờ mịt không hiểu chuyện gì, lại bị anh thúc giục làm cho cô có chút cảnh giác, hỏi lại: “Đi đâu?”

“Còn có thể đi đâu nữa? Đương nhiên là đi ăn cơm rồi!”

Tô Anh: “.....” Cuối cùng cũng hiểu vì sao Triệu Vũ cùng Đào Nhiên không nhận được mà đá mỏng anh ta.

Trong lúc cô vẫn đang ngầy người, Lâm Thành Phong đã thành công nhét cô vào ghế sau xe, sau khi cô ngồi vào xe mới phát hiện không chỉ có Lâm Thành Phong, Triệu Vũ cũng có mặt ở đây, anh mặc một bộ đồ đen, một tay chống cằm, nghiêng đầu sang nhìn cô.

Tô Anh chào: “Anh Triệu Vũ.”

Anh nhân nhật ‘ừ’ một tiếng, hơi cong môi: “Bé hoa nhài.”

Lâm Thành Phong lúc này đã đảm chân ga, xe phóng nhanh trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Ăn cơm hay đua xe?

Edit: Hiền Chấn

Beta: 如意 Như Ý

Tô Anh ngồi trên xe, nhìn thấy phương hướng Lâm Thành Phong lái đi càng ngày càng xa lạ, không khỏi cảm thấy kỳ lạ: “Không phải nói đi ăn cơm chiều sao?” Bọn người Khương Triết và Triệu Vũ thường ăn cơm ở Quán Duyệt, nhưng con đường này lại không phải đường đến Quán Duyệt.

Lâm Thành Phong nắm lấy tay lái, vui vẻ nói: “Đừng rồi!”

Tô Anh: “Đi đâu ăn cơm vậy? A Triết cũng đi sao?”

Triệu Vũ cười hỏi: “Sao thế, sợ bọn anh mang em đi bán à?”

Khoẻ miệng anh tạo một nụ cười, Tô Anh liếc anh một cái rồi bĩu môi, nói: “Cái này còn không biết được nha, em cảm thấy mình cũng rất đáng giá!”

“Như vậy xem ra, anh đúng là nên mang em đi bán.”

“Cũng không sao, dù anh có mang em đi bán, A Triết cũng sẽ chuộc em về.”

Triệu Vũ cười lạnh một tiếng, liếc cô: “Bé hoa nhài, em cũng đừng lạc quan như vậy, chuyện này cũng khó nói trước được.”

Tô Anh khẽ nhủ mảy, hỏi lại: “Vậy anh nói xem thế nào?”.

Triệu Vũ chậm rãi giải thích: “Bé hoa nhài, em ngoan như vậy, khẳng định không biết được thế giới này đen tối như thế nào, muốn mang một người đi giấu thật sự rất dễ dàng, chỉ cần.....”

Lâm Thành Phong lên tiếng cắt ngang lời của Triệu Vũ: “Này này này Triệu Nhị, anh đừng nói hươu nói vượn hù dọa Anh Anh!”

Tô Anh nói: “Không sao đâu, em cũng không sợ anh ấy.” Cô quay sang nhìn Triệu Vũ: “Anh Triệu Vũ, anh nói tiếp đi”

Triệu Vũ lại nhún nhún vai thật sự không nói nữa.

Chuyện này thật hiếm hoi, lần đầu tiên anh nghe theo lời của Lâm Thành Phong.

Anh nhàn nhạt: “Quên đi, anh sợ anh dọa em.”

Tô Anh thật sự không thích nói chuyện một nửa rồi lại không nói tiếp như vậy, làm cô rất tò mò: “.....Em thấy các anh đang cố ý trêu chọc em đúng không?”

Lâm Thành Phong xuyên qua kính chiếu hậu mà liếc Tô Anh một cái: “Anh Anh, anh chính là muốn tốt cho em, sợ em nghe xong đến tối ngủ sẽ mơ thấy ác mộng!”

Tô Anh nghiêng nghiêng đầu, quay sang nhìn về phía Triệu Vũ.

Triệu Vũ gạt đầu tỏ vẻ tán đồng, cũng không biết vì sao, anh đột nhiên hiểu được tại sao Khương Triết lại thích búng trán Tô Anh như vậy, thật sự ngại thò, làm cho người ta muốn bắt nạt.

Tô Anh bất đắc dĩ trợn hai mắt: “Các anh càng nói càng làm em thấy tò mò.”

Tô Anh thật sự muốn nghe Triệu Vũ nói tiếp, cô biết Triệu Vũ không đơn giản, thân phận của anh cùng với bối cảnh gia đình đều không đơn giản. Có thể mở được công ty giải trí, đầu tư vào nhiều ngành khác nhau, cũng đều có ít nhiều quan hệ với giới hắc đạo. Mỗi lần cô gặp Triệu Vũ, đều thấy một vài người đàn ông cao to lực lưỡng đi theo phía sau anh, chắc chắn không phải người tầm thường. Anh hẳn là hiểu rất rõ về thứ bóng tối mà cô chưa bao giờ tiếp xúc.

Triệu gia nhìn tổng thể cũng không quá to lớn, ít nhất Tô Anh từng nghe Trình Ngọc Thư nói qua về việc kinh doanh và nền tảng của Triệu gia ở ngoài sáng, còn về phía trong tối cũng thật sự ít nghe.

Kiếp trước, cô không tiếp xúc nhiều với Triệu Vũ, cũng giống như Lâm Thành Phong. Mà lúc này hoàn toàn không giống với tình hình hiện tại, cô đâu hề nghĩ tới sẽ có lúc ngồi nói đùa với bọn họ như bây giờ?

--

Xe nhanh chóng rời khỏi thành phố C phồn hoa náo nhiệt, không tiến vào đường cao tốc mà chạy trên một con đường nhỏ hẻo lánh, khoảng chừng nửa tiếng sau, xe bắt đầu chạy vào một biệt thự nguy nga lộng lẫy ở trên núi.

Sau khi xuống xe, Tô Anh không thể không nhìn ngó xung quanh, đây là lần đầu tiên cô đến đây.

Cô mấp máy môi, không thể hiểu được: “Ăn một bữa cơm cũng chạy xa như vậy ư?”

Lâm Thành Phong giao xe cho người phục vụ, trông bộ dạng anh vô cùng kích động, ai da ai da quờ trách Tô Anh: “Ăn ăn ăn, em chỉ biết có ăn, mắt hơn nửa tiếng đồng hồ mới chạy đến đây, ăn cơm đương nhiên không phải việc quan trọng nhất rồi! Còn có thứ chơi vui hơn, đi thôi, dẫn em đi học thêm kiến thức!”

Anh nắm lấy cổ tay Tô Anh, kéo cô chạy như điên trên nền đá cẩm thạch bóng loáng đẹp đẽ, làm cho mọi người xung quanh tò mò nhìn sang. Tô Anh cảm thấy có thật may mắn vì lúc ra khỏi cửa đã mang đôi giày đế bằng, bằng không hiện tại khẳng định đã ngã rồi! Muốn đánh người!

Triệu Vũ khẽ nhủ mảy.

“Nhị thiếu.” Tổng giám đốc chậm rãi từ phía cửa tiến lại: “Tứ thiếu và Nhiên ở phòng đầu tiên.”

Triệu Vũ không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, ý bảo ông ta không cần để ý đến anh, giám đốc rất thức thời mà tránh đi.

Lúc này Lâm Thành Phong đã kéo Tô Anh chạy xa.

--

Qua một lúc sau Tô Anh mới phát hiện, hoá ra trò vui mà Lâm Thành Phong nói chính là đua xe!

Thời điểm cô đến đây thật không khéo, thông qua lớp kính thủy tinh trong suốt, vừa vận thấy được cảnh một chiếc xe đua màu trắng chạy tới khúc cua. Nhưng bởi vì tốc độ quá nhanh lại phanh xe không kịp nên xe cứ thế bay ra ngoài—— ‘Ầm’ một tiếng! Chiếc xe quay cuồng, khói trắng bốc lên nghi ngút!

Trái tim Tô Anh co thắt lại, cơ thể cũng theo đó mà run lên!

Rất nhanh có nhân viên cứu hộ chạy đến, chuyên nghiệp mở cửa xe ra, nâng người bị thương đặt lên cáng nhanh chóng mang đi.

Giọng nói của cô có chút nghẹn: “Đây là thứ anh nói chơi rất vui đó sao?”

Lâm Thành Phong đã thấy cảnh tượng này nhiều nên cũng không ngạc nhiên, thần sắc anh nhàn nhạt: “Đua xe vốn nguy hiểm, khó tránh khỏi sẽ có sự cố ngoài ý muốn. Anh Anh đừng sợ, người kia không chết được đâu, nằm bệnh viện một thời gian sẽ khoẻ thôi.”

Tô Anh: “.....”

Cho đến khi gặp được Khương Triết và Đào Nhiên ở phòng riêng, Tô Anh vẫn chưa thể phục hồi tinh thần lại được. Cảm giác này giống như bất thành linh nhìn thấy một tai nạn xe, mà cô thì lại rất sợ tai nạn xe.

Khương Triết đến đây vào buổi chiều, sau khi bàn xong công việc thì phát hiện Đào Nhiên cũng ở đây, cả hai người đều nhiệt huyết dâng trào nên quyết định ở lại đây chơi một chút. Cũng đúng lúc Khương Triết muốn gặp mặt Tô Anh nên đã nhờ Lâm Thành Phong đưa cô đến đây, lúc này nhìn thấy biểu tình có chút hoảng hốt của Tô Anh thì anh khẽ nhủ mảy, đưa mắt nhìn sang Lâm Thành Phong. Lâm Thành Phong bắt đầu đi buông tay: “Lâm sao biết được trùng hợp như vậy, bọn em vừa đến thì gặp ngay cảnh tượng có người lật xe.”

Triệu Vũ từ phía sau đi tới: “Bé hoa nhài bị sao thế?”

Lâm Thành Phong: “Nhất gan, bị dọa sợ rồi.”

Đào Nhiên giơ ly rượu tiến lại: “Bé hoa nhài, muốn uống một hợp để bình tâm lại không?”

Tô Anh nhìn về phía Đào Nhiên, Khương Triết đã nhanh hơn một bước trực tiếp đẩy Đào Nhiên ra: “Không được.”

Đào Nhiên bị đẩy ‘roạt’ một cái, hai mắt trợn tròn.

Khương Triết nửa ôm Tô Anh lại ngồi xuống trước bàn, xoa xoa tóc Tô Anh, có chút bất đắc dĩ dỗ dành: “Ngoan, sợ gì chứ?”

Tô Anh mấp máy môi nói: “Là chuyện vừa nãy có chút dọa người.”

Anh tỏ vẻ không có gì đáng kể: “Đồ đều là việc khó tránh khỏi!”

Tô Anh bêu môi, nói: “Vừa rồi anh Thành Phong cũng nói với em như vậy, xem ra các anh có thể chơi cùng với nhau, không phải là không có nguyên nhân.”

Khuong Triết ngược mí mắt hỏi lại: “Em cho rằng tên thằng nhóc kia thật sự ngu ngốc sao?”

“Em mặc kệ anh ấy ngốc thật hay giả vờ, dù sao em vẫn cảm thấy anh ấy rất tốt.” Qua cửa sổ sát đất to lớn, cô nhìn thấy được Lâm Thành Phong lái xe thể thao chạy như bay: “Anh ấy là người tốt.”

Khuong Triết mỉm cười, không nghĩ tới còn có một ngày, anh có thể nghe được người khác khen Lâm Thành Phong là người tốt?

Đào Nhiên bởi vì câu nói của Tô Anh mà nở nụ cười: “Bé hoa nhài à, em có biết không, mỗi lần gặp được em anh đều thấy vui về! Em nhìn xem nếp nhăn của anh có phải nhiều hơn mấy cái rồi không?”

“.....Anh Đào Nhiên, em chắc chắn lời anh nói không phải lời gì tốt lành.”

“Ha ha ha!”

“.....”

--

Toàn bộ căn phòng, ngoại trừ cửa sổ sát đất có thể nhìn thẳng ra trường đua xe. Ở trên đó có một cái TV treo trên vách tường để tiến hành phát sóng trực tiếp, được bình luận giải thích bởi hai người, một nam một nữ.

Bọn họ đặt cược vào các xe, có thể những người dân ông đều thích trò chơi vừa mạo hiểm vừa kích thích này, dường như chỉ có đua xe mới có thể kích phát ra sự cuồng dã và dục vọng chôn sâu dưới đáy lòng của họ.

Khuong Triết, Triệu Vũ, Đào Nhiên và Lâm Thành Phong cũng đánh cược, mỗi người tuy tiện nói ra một con số đều có thể làm cho Tô Anh lưu luyến, những câu ám này, họ tiêu tiền để tìm niềm vui.

Khuong Triết: “Anh Anh, giúp anh đặt cược một xe.”

Tô Anh: “Không đâu, em không biết cái này.”

“Không khó đâu, tùy ý chọn một cái đường băng là được rồi.”

“.....Nhờ em chọn sai thì sao?”

“Sai thì cứ sai thôi.”

Anh cũng không quan tâm

Tô Anh vẫn còn đang rối rắm không biết làm sao.

Đột nhiên Triệu Vũ đứng lên, anh nói: “Tôi đi chơi một ván.”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong phòng đều nhìn về phía Triệu Vũ, có lẽ là không nghĩ đến việc anh sẽ đột nhiên lên sân khấu cho nên cảm thấy rất ngạc nhiên.

Tô Anh cũng rất bất ngờ, cô cho rằng bọn họ chỉ đến xem người khác chơi, hiện giờ còn muốn tự mình đua? Thật nguy hiểm nha!

Lâm Thành Phong hưng phấn vỗ tay: “Nhị ca Nhị ca, em cũng đi em cũng đi!”

Triệu Vũ lạnh lùng liếc Lâm Thành Phong: “Có chết cũng đừng về tìm tôi.”

“Phi phi phi, thật không may mắn!”. Lâm Thành Phong ‘phi phi’ phun nước miếng, lại nói: “Anh đừng có nói vậy nha! Em cũng không định đi chết trước khi xuất sư đâu!”

Triệu Vũ cười nhẹ một tiếng.

Đào Nhiên lúc này là một bộ dạng chuẩn bị xem kịch vui, nói với Triệu Vũ: “Này này, Nhị ca à, không phải lâu rồi cậu không chơi sao? Hôm nay sao lại có được tâm tình tốt thế? Muốn bọc lộ bản lĩnh cho anh em xem à?”

Triệu Vũ: “À, rảnh đến phát hoảng.”

Đào Nhiên ‘a’ một tiếng.

“Anh Anh, em nhớ đặt anh thắng nha!” Lâm Thành Phong làm một quý với Tô Anh, anh đã chuẩn bị tốt để đi làm chuyện ‘đại sự’: “Sẵn tiện hôm nay cho em mở mang kiến thức về kỹ thuật lái xe của anh đây!”

Đào Nhiên ho khan một tiếng, Triệu Vũ nhắc chân đá bay Lâm Thành Phong: “Mau cút đi!”

Lâm Thành Phong oan ức than: “.....Vi sao chứ?”

Khuong Triết luôn tay vào mái tóc dài của Tô Anh, anh liếc mắt nhìn Lâm Thành Phong, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào anh ta, miệng lại nói với Tô Anh: “Đừng đặt vào người này.”

Tô Anh ‘xì’ cười: “Em đặt cho anh Triệu Vũ.”

Lâm Thành Phong khổ sở nói: “Bé hoa nhài, em cũng không thể dối xử với anh như vậy!”.

Tô Anh vỗ tội: “..... Chuyện này không liên quan đến em nha, chính là A Triết không cho em đặt.”

Lâm Thành Phong “.....” Anh phát hiện, hoá ra Tô Anh đi theo bên người Khuong Tử lâu ngày, đến tính cách cũng có chút xấu xa! □

--

Chưa kể, Triệu Vũ và Lâm Thành Phong sau khi thay đồ đua xe đều làm cho cảm xúc người khác thay đổi. Hai người có chút khí thế oai hùng pha chút đáng vẻ lãng tử phiêu bạt, mà tham gia loại vận động nguy hiểm này có thể bộc phát đã tính của con người.

Lúc này Triệu Vũ đang dựa nửa người vào trước xe đua hút thuốc, khiến cho người ta cảm giác được có một loại ngang ngược, phóng túng, bất cần cùng nguy hiểm.

“Có muốn chơi không?” Người dân ông hơi khom người, bờ môi lạnh lạnh áp xuống gần tai cô hỏi: “Đợi chút nữa dẫn em đi xem như thế nào, hửm?”

Tô Anh nhìn sân đua ngoài cửa sổ, sắc trời đã dần chuyển sang tối, trên trường đua lúc này đã bật đèn đuốc sáng trưng, nhìn cũng không khác gì ban ngày, cô nhẹ nhàng lắc đầu đáp: “Em không thích loại trò chơi này, quá nguy hiểm”

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Cuộc đua

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: heka

Beta: Khánh Vân

Một tiếng súng vang lên, sáu chiếc xe đua xếp hàng ngang giống như mũi tên rời dây cung, một thoáng liền vút đi thật xa. Triệu Vũ lái chiếc SaleenS7 [1] với những đường cong mượt mà và hoàn mỹ, giống như mũi tên sắc bén lao ra tạo nên một đường sáng lóe lên trong đêm tối!

[1] SaleenS7: một dòng siêu xe của Mỹ (hình ảnh)

Chạy song song không phân cao thấp với anh ấy là Lâm Thành Phong. Không giống tác phong hi hi ha ha thường ngày, giờ phút này anh có vẻ cực kỳ sắc bén, tập trung cao độ!

Tô Anh rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Lâm Thành Phong, trông rất là khác lạ, đột nhiên khiến cho Tô Anh cảm thấy anh có một phong cách khác, rất tuấn tú.

Phong thái của Triệu Vũ cùng Lâm Thành Phong thật sự đánh gục hết những tay đua còn lại, màn ảnh gần như đều là bất cảnh quay theo bọn họ, người bình luận càng là kích động đến mức đề cao âm lượng, giọng nói khàn khàn. . .

Ngay cả Tô Anh không hiểu gì về đua xe cũng có thể cảm giác được sự kích động cùng sôi nổi của trường đua!

Đào Nhiên tấm tắc hai tiếng: “Thật hiếm có, tôi còn tưởng rằng lâu không chạm vào xe, Triệu Nhị sẽ ngưng tay, không ngờ nha... Quà nhiên là tay lão luyện.” Lại bình luận thêm: “Tiểu Lâm Từ thì cũng chỉ vậy thôi, có điều so với trước kia đã là rất tiến bộ rồi.”

Rõ ràng Tô Anh thấy trên đường đua Lâm Thành Phong và Triệu Vũ truy truy đuổi đuổi khó phân thắng bại, hai chiếc xe của họ cùng tách xa so với đám phía sau, sao Tiểu Lâm Từ lại cũng chỉ vậy thôi được? “Thành Phong khá tốt mà, anh ấy cũng không tụt lại phía sau...”

Đào Nhiên: “Bé hoa nhài không biết rồi, mèo vờn chuột, còn không phải là thả ra, để nó chạy vài bước lại bắt trở về sao? Chờ chơi đủ rồi thì ngao một phát, ăn luôn!”

Tô Anh: “.....?” Vậy Triệu Vũ là mèo, Lâm Thành Phong là chuột?

Quả nhiên, chỉ nháy mắt, tình huống trên đường đua đột biến, Triệu Vũ điều khiển chiếc SaleenS7 lướt nhanh như trôi đi, lớp xe chuyển động nhanh chóng ma xát kịch liệt trên mặt đất phát ra những âm thanh bén nhọn chói tai, nhìn lại, anh ấy đã vượt xa tất cả những người còn lại!

Quả nhiên Lâm Thành Phong bị vứt lại phía sau.

Tô Anh chớp đôi mắt, cực kì cảm khái, dường như có thể tưởng tượng dáng vẻ Lâm Thành Phong ảo não tức giận đến mức đập tay lái.

Thi đấu kết thúc.

Triệu Vũ bước ra khỏi xe, anh cúi mũi bảo hiểm, tóc đen trên trán ướt át, đôi mắt bình tĩnh sắc bén kèm theo hơi thở cuồng dã chưa thoát ra khỏi hưng phấn.

Người quay phim rất ưu ái anh, cho anh một cảnh quay đặc tả cận cảnh, vừa đúng lúc anh nhìn thẳng vào ống kính, phảng phất như đang đối diện với người xem, đôi mắt sắc bén như vậy, trái tim vô có liền chậm một lại một nhịp.

Lâm Thành Phong cũng bước ra, mũ bảo hiểm bị anh ném cho nhân viên hỗ trợ. Anh lắc nhẹ mái tóc đen ướt mồ hôi, khuôn mặt tuấn lãng mang theo hưng phấn sau khi bị kích thích mãnh liệt, “Triệu Nhị, thế nào, lại làm một vòng nữa?”

Triệu Vũ cong môi liếc nhìn anh một cái, giọng nói nhàn nhạt có chút khàn khàn: “Cậu? Vẫn nên trở về luyện tập thêm đi.”

Lâm Thành Phong: “... Em làm sao chứ? Em tuy bại nhưng vẫn vinh quang nha! Huống chi em cảm thấy vừa rồi em chạy cực kì sáng khoái!”

Chính lúc này, Khương Triết và Tô Anh cùng đi ra, trên người bọn họ đều mặc trang phục đua xe màu trắng đen. Tô Anh bị Khương Triết kéo đi, giữa mấy hơi hơi nháu lại, dẫu mỗi, đáng vẻ có chút không tình nguyện.

Cô gái đáng người cao gầy mềm mại, hai chân thẳng tắp thon dài, tóc dài bị gió thổi qua nhẹ nhàng lay động, có một loại xinh đẹp hào phóng khác lạ.

“Không muốn chơi cái này!”

“Đừng sợ. Anh ở đây sợ cái gì?”

“Hừ, vẫn cứ sợ mà!”

Lâm Thành Phong thò đầu qua nói: “Tứ ca, sao bọn anh cũng tới? Anh muốn dẫn theo bé hoa nhài chơi thử à?”

Khương Triết: “Ừ.”

Tô Anh lập tức xua tay: “Em không chơi!”

Lâm Thành Phong cười cợt: “Đồ nhát gan!”

Tô Anh nhăn lại cái mũi, cô nhìn về phía Triệu Vũ. Anh quá cao, hơi thở hoang dã trên người kia còn chưa tan đi, lộ ra một cảm giác nguy hiểm. Tô Anh ngửa đầu: “Anh Triệu Vũ, vừa rồi anh thật là đẹp trai!” Bổ sung: “Đẹp hơn Thành Phong một trăm lần!”

Lâm Thành Phong bắt nạt: “Ê ề ề, bé hoa nhài, anh còn ở đây nha, em đối xử với anh như vậy hả!”

Tô Anh cười tủm tỉm.

Triệu Vũ nhướng mày cười một chút: “Bé hoa nhài đã nói, chắc chắn đó chính là sự thật.”

Lâm Thành Phong trợn mắt trừng lại.

Đào Nhiên đã đi tới, trên người anh cũng ẩn nặc trang phục đua xe. Anh có dáng người thon dài, ngoại hình tuấn lãng, ngày thường thoạt nhìn rất là ôn hòa, giờ phút này thay đổi trang phục lại toát lên một loại đẹp trai đường hoàng khác biệt: “Tôi nói chứ hôm nay cũng thật hiếm có được, ai cũng có hứng thú chơi một ván, tôi còn không tới liền có về tôi không được hòa hợp với tập thể.”

Lâm Thành Phong nói: “Không sao đâu, không ai để ý đến anh đâu.”

Đào Nhiên nhắc chân chính là một đạp.

Khuong Triết ôm lấy bà vai Tô Anh: “Đi thôi.”

Tô Anh ỏi hai tiếng, “Khoan khoan!” Sợ tới mức muốn chạy, đều bị một tay của Khuong Triết bắt trở về, “Chạy cái gì?”

Tô Anh nhăn mặt, đang về không cam chịu: “Em còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý... Thật đó!”

Khuong Triết thấp thấp cười một tiếng: “Em thật đúng là...”

Thật là cái gì?

Anh xoa xoa đầu Tô Anh, “Đừng sợ.”

Tô Anh cảm thấy đôi chân hơi mềm ra, cô quay đầu lại, xin giúp đỡ mà nhìn Lâm Thành Phong. Lâm Thành Phong còn đang giận đối bởi vì Tô Anh không khen anh, phất phất tay với cô, bảo cô mau đi mau đi. Cô lại nhìn qua Triệu Vũ, Triệu Vũ lạnh như băng liếc cô một cái, không nói một câu. Tô Anh chỉ có thể xin giúp đỡ từ Đào Nhiên: “Anh Đào Nhiên...”

Đào Nhiên nói: “Yên tâm đi bé hoa nhài, lần lật xe trước đây của Khuong Tứ cũng đã là chuyện mười năm trước rồi, kỹ thuật lái xe của cậu ấy tuyệt đối là số 1!” Còn giờ ngón tay cái lên, nhường mày xấu xa.

Tô Anh: “...”

Bất đắc dĩ, cô đã bị nhét vào ghế phụ.

Kỳ thật Tô Anh cũng không có sợ hãi đua xe đến vậy, nhưng vừa rồi khi cô ở bên ngoài xem liền cảm thấy rất kích thích, rất nguy hiểm. Huống chi còn có vụ tai nạn xe cộ trước kia, vụ tai nạn xe cộ đó gọi lên cô hồi ức không quá tốt đẹp.

Cô hít sâu một hơi, Khuong Triết đứng ở trước cửa xe, nâng cằm cô nhìn thẳng anh: “Còn sợ à?”

Tô Anh nói: “Giống như ngồi tàu lượn siêu tốc ấy, lúc lên đến đỉnh điểm luôn là lúc sợ hãi nhất, thời khắc rớt xuống thì ngược lại không sợ hãi như vậy. Hiện tại em tựa như đang ngồi tàu lượn siêu tốc.”

Có thể so sánh đua xe thành tàu lượn siêu tốc, xem ra vẫn còn có tính thần.

Khuong Triết giúp cô đội mũ bảo hiểm, đóng cửa xe.

Tô Anh nhắm mắt lại, kỳ thật không có gì đáng sợ lắm, chỉ là một trận đua xe, nếu thật sự lật xe, cũng có Khuong Triết chôn cùng.

Ba người Triệu Vũ, Đào Nhiên, Lâm Thành Phong cũng đứng trước cửa xe. Giờ phút này trên sân cũng không có người khác.

Đào Nhiên nói: “Cứ đua như vậy cũng không thú vị, hay là đánh cuộc một phen?”

Lâm Thành Phong hứng thú bùng bùng: “Đánh cuộc cái gì?”

Triệu Vũ nói: “Khuong Tứ, cậu nói xem đánh cuộc gì?”

Khuong Triết mỉm cười: “Tùy ý. Chủ yếu là tôi đưa bé hoa nhài tới chơi, các cậu cứ tận hưởng đi.”

Đào Nhiên trợn mắt, cười: “Cái gì mà cậu đưa bé hoa nhài tới chơi, là cậu chơi đùa bé hoa nhài thì có, xem con gái nhà người ta đều sắp bị cậu ép cho khóc luôn kia kìa!”

Khuong Triết cười một chút, lên xe.

Đào Nhiên cắn răng, sớm biết vậy anh cũng đưa Lý Vân Khê đến!

“Vậy được rồi, chúng ta liền đánh cuộc nếu Khuong Tứ thua thì để cho bé hoa nhài của cậu ấy cùng chúng ta chơi một chược! Xem đêm nay chúng ta sẽ phát tài thế nào!”

Triệu Vũ nhìn về phía Đào Nhiên: “Không tệ.”

Lâm Thành Phong ngạc nhiên: “Để bé hoa nhài chơi một chược?”

Đào Nhiên xấu xa nói: “Kỹ thuật chơi một chược của bé hoa nhài ấy, có thể làm Khuong Tứ thua chồng vớ!”

Lâm Thành Phong nháy mắt có hứng thú: “Được nha được nha!”

Ba người nhìn nhau, cười.

--

Chuẩn bị

Tô Anh gắt gao dựa vào ghế, đôi tay siết đai an toàn, đầu ngón chân cũng co chặt.

Khuong Triết nhìn phía trước, theo một tiếng súng vang lên, chiếc xe liền giống như mũi tên rời dây cung, bay ra ngoài!

Tô Anh nhắm chặt mắt, cảm nhận được một cảm giác không trọng lực như muốn bay đi, thoát ly khỏi sức hút của trái đất, bên tai chỉ còn lại tiếng động cơ ừ ù xoay tròn cực nhanh!

Tốc độ quá nhanh! Cơ hồ mỗi một lần chuyển hướng, cô đều cảm giác như mình sắp bị văng ra!

Cô lặng lẽ mờ to mắt, thấy cảnh tượng ngoài cửa sổ vút qua như bay, song song đó là một chiếc xe đua chạy bên cạnh, giờ phút này cô vẫn còn có tính thần nhận ra: Là chiếc SaleenS7 của Triệu Vũ.

Khuong Triết cũng không để ý, tăng tốc!

Tô Anh lập tức lại khẩn trương lên, sợ đến mức không còn có tính thần nhìn người khác. Cô nhắm hai mắt, bởi vì mỗi lần mờ to mắt ra nhìn, cô đều có loại ảo giác muốn lật xe, tuy rằng nhắm mắt lại cảm thụ càng chân thật, nhưng mà giờ phút này, cô đã không có tâm lực so đo mấy chuyện đó, chỉ có thể theo phản xạ có điều kiện là nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, mãi cho đến khi xe đánh một cái hắt đuôi xinh đẹp mới dừng lại.

Mọi âm thanh đều an tĩnh.

Thời điểm cô phục hồi tính thần lại, mũ bảo hiểm đã bị tháo xuống. Khuong Triết đứng ở trước mặt cô, anh nhéo nhéo cằm cô, đôi mắt đen thâm thúy, khuôn mặt tuấn mỹ hơi hồng hồng càng tăng thêm vẻ anh tuấn phi phàm. Anh khom người vào bên trong xe, chạm một chút lên môi cô, giọng nói ám ám: “Bé hoa nhài của anh thật đúng cảm.”

Tô Anh liếc đôi môi khô khốc, đôi tay cô vẫn còn nắm chặt đai an toàn, “... Kết thúc rồi?”

“Ừ, kết thúc rồi.”

Bỗng nhiên cô nhẹ nhàng thở ra, oán giận: “Anh chạy nhanh như vậy, em sắp bị hù chết!”

Khuong Triết vỗ về gương mặt thoáng tái nhợt do bị hoảng sợ của cô, môi cũng là sắc hồng nhàn nhạt, nhưng đôi mắt lại bởi vì sợ hãi mà sáng rực, long lanh sóng nước.

Tô Anh thật sự rất ngoan, anh cho rằng cô sẽ thét chói tai, sẽ khóc, sẽ bảo anh chậm lại một chút, sẽ kêu anh dừng xe, sẽ bảo anh đừng như vậy đừng như vậy... Dù sao thì một người khi cực kì sợ hãi là không có cách nào duy trì phong độ hay bình thản vốn có.

Nhưng toàn bộ hành trình cô đều rất an tĩnh, cho dù sợ hãi đến nắm chặt tay, lòng bàn tay còn bấm ra mấy dấu trắng khuyệt[2].

[2]dấu trắng khuyết: chỉ dấu vết tạo ra do móng tay bấm vào lòng bàn tay

Khẩn người ta đau lòng

Tô Anh xuống xe, lại bối vì chân mềm nhũn mà thiếu chút nữa té ngã, may mắn Khương Triết tay mát lạnh lạ kéo cô lên, Tô Anh kinh hô: “Ai da!”

Khương Triết bật cười, đưa hai tay chặn ngang bả cổ lên ôm vào trong ngực.

Triệu Vũ cười mũi bảo hiểm kệp ở bên hông, tóc ở trên trán dường như đã ướt cả mồ hôi, gọi cảm mà hỗn độn rũ trước mi mắt. Bàn tay anh kẹp một điều thuốc, ánh mắt dừng ở đôi cẳng chân đang nhẹ nhàng lay động của Tô Anh.

Tô Anh nhỏ giọng nói: “Kỳ thật cũng rất thú vị, thật kích thích.”

Khương Triết à một tiếng

Rốt cuộc cô nhớ tới một vấn đề bị mình xem nhẹ: “Vừa rồi ai thắng?”

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Đánh cược

Edit: heka

Beta: Thuý An

Tô Anh: “Vừa rồi ai thắng?”

Lâm Thành Phong khoe mẽ, uồn ngực: “Đương nhiên là anh thắng rồi!”

Tô Anh: “... Vừa rồi anh còn thua anh Triệu Vũ, sao anh thắng được chứ? Cứ cho là A Triết không thắng, vậy cũng phải là anh Triệu Vũ thắng!”

“Không tin em hỏi A Triết nhà em xem!”

Tô Anh nhìn Khương Triết, thần sắc anh vẫn như vừa rồi, không hề dao động. “Đúng là Thành Phong thắng sao?”

Khương Triết rất bình tĩnh: “Ừ, anh thua.”

Lâm Thành Phong cười hắc hắc: “Xem đi xem đi, anh đã nói là anh thắng mà!”

Tô Anh trừng anh một cái: “Đừng có đắc ý, A Triết chỉ là nói anh ấy thua, lại không thừa nhận là anh thắng!”

Lâm Thành Phong trừng mắt: “Ai da mẹ ời, bé hoa nhài đúng là...”

Khương Triết khẽ cười một tiếng. “Bé hoa nhài thông minh.”

Kết quả cuối cùng rõ ràng là ba người kia liên thủ, mà tốc độ xe cùng kỹ thuật của Khương Triết chỉ có Triệu Vũ và Đào Nhiên là có thể hơn thua, trông cậy vào Lâm Thành Phong đi so với Khương Triết thì không khác lấy trứng chọi đá. Bọn họ đường như là cực kì ấn ý, Triệu Vũ cùng Đào Nhiên đi kiểm chế Khương Triết, cuối cùng để Lâm Thành Phong được hời lớn, giành phần thắng.

Đương nhiên, nếu trên xe Khương Triết không có Tô Anh, kết quả này còn phải xem lại.

Trước đó, bọn họ đã từng tỷ thí qua vô số lần, những lần đó kích thích hơn hôm nay rất nhiều. Bởi vì không có lo lắng gì mà lòng hơn thua lại cao, ai cũng không muốn chịu thua, ở trên đường đua có thể thường thấy cảnh va chạm xe qua lại. Khương Triết cùng Triệu Vũ còn từng bị lật xe cùng nhau, khiến cho người ngoài tưởng rằng bọn họ cãi nhau gây gỗ, thậm chí thị trường chứng khoán còn bị dao động.

Ngắm lại trước đây, so với hôm nay, đúng là quả sức dạn dẳng.

Tô Anh kinh ngạc, còn có thể chơi như vậy? Không phải thì đấu công bằng sao, thế mà lại là ba ép một!

Đào Nhiên cười ha ha đi tới, chẳng chút ngưng ngừng nào, “Chúng ta có thể thắng đến nhẹ nhàng như vậy, vẫn phải cảm ơn bé hoa nhài.”

Tô Anh: “... Em?”

“Nếu không phải em ở trên xe, anh thật không biết Khương Tứ có thể dạn dẳng như vậy.” Đào Nhiên nói: “Chứ không thì bây giờ xe của anh lại phải đưa đi sửa chữa rồi.”

..... Cô thật sự không hề cảm giác được Khương Tứ lái xe dạn dẳng ở chỗ nào, thiếu chút nữa cô bị văng đi luôn ấy chứ!

Tô Anh ngửa đầu nhìn Khương Triết: “Thực xin lỗi nha, em kéo chân sau của anh rồi.”

Anh ấy không thêm đề ý.

Triệu Vũ cần tàn thuốc dựa vào thân xe, anh tươi cười nhàn nhạt, trong đêm đen ánh mắt đặc biệt sâu xa: “Tuy rằng thắng nhẹ nhàng, nhưng vụ phát tài đêm nay vẫn phải thực hiện.”

“Đúng!” Đào Nhiên phụ họa: “Khương Tứ đã nói tùy ý, chúng ta vui vẻ là được. Đúng không?”

Khương Triết gật đầu: “Đương nhiên.”

Tô Anh nhỏ giọng hỏi: “Trận này các anh cũng đánh cược à?”

Khương Triết ừ một tiếng. “Thoải mái chơi một chút thôi.”

Lâm Thành Phong nói: “Đừng đứng đây nữa, vừa đi vừa nói chuyện.”

Đua xong hai vòng, anh thật sự đang rất vui sướng, cả người sáng khoái, huống chi còn là thắng được Khương Tứ, Triệu Nhị, Đào Nhiên! Đây chính là đỉnh cao cuộc đời của anh đó nha!

... Đừng hỏi anh quá trình thì đấu, chỉ cần biết kết quả là được!

Tô Anh gật gật: “A Triết, anh thả em xuống đã.”

Khương Triết rũ mắt, ánh mắt nhạt nhẽo: “Chân không mềm nữa?”

Tô Anh gật đầu: “Ừm! Không có việc gì, thả em xuống đi.”

Quả nhiên Khương Triết thả cô xuống. Vừa chạm xuống đất, Tô Anh dẫm hai cái tại chỗ, nói: “Vừa rồi em cảm giác như bản thân lơ lửng trên trời luôn ấy.”

Khương Triết nhường mảy, có chút xấu xa, đổi tay anh bỏ vào túi quần, từ trên cao nhìn xuống: “Anh còn chưa làm gì, lơ lửng cái gì.”

Tô Anh cảm thấy lời này không ổn, tiếng xì cười của Đào Nhiên liền truyền tới.

Cô nghiêng đầu, Đào Nhiên nghẹn cười quay mặt đi, vừa lúc thấy Triệu Vũ cũng đang nhìn cô, an tĩnh, nho nho mắt.

- - -

Trở lại phòng bao số 1, bên ngoài đường đua lại náo nhiệt lên, các tay đua lục tục quay trở lại.

Mấy cậu ấm khác lúc này đều không còn ở đây, bọn họ thấy Khương Tử, Triệu Nhị đều chạy một vòng, không chịu nổi ngứa tay, liền chuẩn bị đi chơi mấy vòng.

Trong phòng bao an tĩnh, không khí náo nhiệt trước đó đều phai nhạt đi rất nhiều, người phục vụ đang lần lượt bày đồ ăn lên.

Trong lúc vô ý Tô Anh chú ý tới TV treo ở trên vách tường, trên đó đang giới thiệu các tuyến thủ tiếp theo, có đột nhiên tròn tròn đôi mắt, “... Đừng nói vừa rồi cũng bị chiếu lên đây, tất cả mọi người thấy được hả?”

Triệu Vũ thoáng có ý cười, âm thanh từ sau tai truyền đến: “Bé hoa nhài, hiện tại mới nhớ tới có phải quá muộn rồi không?”

Tô Anh im im, ánh mắt sâu kín nhìn anh: “Mắt mặt quái.”

Anh nhìn không được cười một tiếng, “Yên tâm đi, bọn anh cũng không có cái sở thích để người khác vây xem. Chỉ có em ngốc, nói cái gì cũng tin.”

Tô Anh nhẹ nhàng thở ra đồng thời lại cảm thấy kỳ quái, nghiêng nghiêng đầu, khó hiểu: “Không đúng nha, lúc này anh và Thành Phong đưa em có thấy các anh trên TV mà.”

“Khi đó vẫn còn các tay đua khác trên sân, không giống nhau.”

“...Được rồi, các anh thật đúng là lém quậy tặc.”

“Anh Anh.” Khương Triết đã ngồi ở trước bàn tròn, anh vẫy tay báo cô đi qua. Tô Anh quay đầu nói với Triệu Vũ: “Em đi qua trước nha.”

Triệu Vũ ừ một tiếng, ánh mắt lại rơi ra ngoài cửa sổ.

Cô bước nhỏ đi nhanh tới, tới cạnh Khương Triết: “Làm sao vậy?”

“Nhìn xem, muốn ăn gì?”

Người phục vụ thuận thế đưa thực đơn cho Tô Anh, Tô Anh tùy tiện lật xem vài lần, trả lại người phục vụ: “Mấy cái này được rồi, cũng không có gì đặc biệt muốn ăn.”

Khương Triết vỗ vỗ đầu cô: “Không kén ăn, thật dễ nuôi.”

Tô Anh trừng anh một cái. Nghĩ đến vừa rồi, may mắn cô không ăn cái gì, bằng không xác định chắc là sẽ nôn.

Đúng lúc này, Đào Nhiên cùng Lâm Thành Phong đi toilet cũng nhau đã trở lại, bọn họ hứng thú búng búng lại bắt đầu nói đến vụ muốn phát tài. Tô Anh nghĩ, cũng không có gì ngoài mấy vụ cổ phiếu này nọ, nhưng mà khi cô nghe được vụ phát tài này trong miệng Lâm Thành Phong, cô khiếp sợ đến nỗi tưởng mình nghe nhầm!

Tô Anh không thể tưởng tượng: “..... Chơi mạt chược?”

Ngay cả Khương Triết cũng thực sự ngạc nhiên, anh buồn cười, đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn: “Nghĩ kỹ chưa?”

Lâm Thành Phong lập tức: “Đương nhiên!”

Khương Triết liếc anh, cười như không cười, đột nhiên Lâm Thành Phong cảm thấy sau lưng chợt lạnh, hơi muốn lùi bước, nhưng lại cảm thấy mình có Đào Nhiên, Triệu Nhị chống lưng, sợ cái gì chứ?

Đương nhiên là trực tiếp đối chọi thôi!

Lâm Thành Phong: “Khương Tử, là chính miệng anh nói, mặc cho bọn em vui vẻ. Hiện tại không phải là muốn đối ý đó chứ?”

Tô Anh lăm lăm nói: “Sao em cứ cảm thấy các anh không phải đang muốn phát tài từ chỗ A Triết, mà là đang trêu đùa em vậy chứ!”

Đào Nhiên nói: “Bé hoa nhài đừng hiểu lầm, bọn anh thật sự muốn đánh mạt chược!”

Tô Anh: “.....” Ai tin hả!

Khác Tô Anh, Khương Triết biết rõ Đào Nhiên cùng Lâm Thành Phong muốn làm gì, còn không phải là cô đơn nên ghen ghét anh có bạn gái ở bên cạnh, không muốn để anh quá thư thái chứ gì. Chút tâm tư đấy, nhìn một cái liền rõ như ban ngày.

Cũng chỉ có Tô Anh ngây ngô tưởng cô ý trêu đùa cô, nói trắng ra là, chính là bọn họ muốn tìm một cái cái phương pháp uyển chuyển làm anh không thoải mái, rồi cuộc đêm dài, có rất nhiều chuyện có thể làm.

Triệu Vũ hút xong một điếu, anh đi tới án điếu thuốc xuống gạt tàn thuốc, kéo một cái ghế ra, ngồi xuống vị trí cách Tô Anh hai ghế.

Anh cười: “Từ trước đến nay Khương Tử nói một thì không hai, cũng không phải là người nói chuyện không giữ lời.”

Đây là khách tướng.

Khương Triết cũng cười một chút, anh dựa nửa người vào ghế, “Được rồi, vậy chơi mấy ván.” Anh vỗ vỗ đầu Tô Anh, “Cứ chơi thoải mái, thua tính cho anh.”

“.....” Tô Anh cảm thấy đây thật sự không phải vấn đề thua hay không thua.

--

Cho đến khi ngồi vào trên bàn mạt chược, điều đầu tiên Tô Anh cần phải làm là khi lấy bài phải che cho kĩ, không thể để cho người khác thấy. Trùng hợp, Triệu Vũ lại ngồi nhà dưới của cô, thấy cô thật cẩn thận lật lật như vậy thì bật cười một tiếng.

..... Cho nên mấy người không đi tìm cao thủ chơi mạt chược, đánh một ván kinh thiên động địa, mắc gì tìm con cá mập như cô chứ!!

Lâm Thành Phong không vào bàn, anh ngồi ngoài mua mả[1]. Đây là lần đầu tiên thấy Tô Anh chơi mạt chược, cho dù biết cô chơi tệ, giờ phút này chính mắt nhìn thấy, vẫn là được mở rộng tầm mắt!

[1]tra google để tìm hiểu thêm cách chơi mạt chược

Anh đứng sau Tô Anh một lúc lâu, với tinh thần nhìn bài không nói, vẫn luôn ghen đến mức tức ngực, ghen ghen, ghen đến cuối cùng rốt cuộc nhịn không được nữa!

“Bé hoa nhài, Triệu Nhị đánh bài rồi sao em còn chưa lấy bài?”

“.....”

Đôi mắt đều không đủ dùng, làm sao thấy được!

Triệu Vũ nhìn Tô Anh, Đào Nhiên hào phóng đẩy bài trở về, cười tìm tìm “Không sao, bé hoa nhài, để em lấy bài lại.”

Tô Anh: “À.”

Cô chạm vào, còn chưa có suy xét xem đánh quân nào, Lâm Thành Phong liền ở bên tai cô cười ha ha: “Ha ha ha ha ha bé hoa nhài, em vẫn chưa phát hiện bài của em thiếu một quân hả? Khó trách ang nhìn nửa buổi không thấy em từ được cái gì, cười chết mất...”

Tô Anh: “.....”

Cô chớp đôi mắt, đếm mấy lần bài của mình, xác thật là thiếu một quân, khó trách cô cứ thấy có gì đó không đúng.

Có chút chột dạ, nhịn không được hé mắt Khương Triết, Khương Triết cúi đầu xoa xoa gáy, đáng vẻ rất là đau đầu. Cô lại nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên cười ha ha, nói gì mà lúc nào không vui thì nhất định phải tìm cô tới đánh mấy ván, nhìn một người ngốc hơn mình bao nhiêu còn có thể sống tốt như vậy, anh cô tiền có thể như vậy thì không có lý do gì mà không vui.

Ánh mắt Triệu Vũ rất sâu, “Bé hoa nhài.....”

“..... Dạ?”

“Mới gọi cho em cái bánh kem?”

“.....”

Đây là có ý gì? Tô Anh không rõ.

Thấy hơi rồi, cô xin giúp đỡ nhìn Khương Triết: “Anh bảo Thành Phong vào đánh đi, em thật sự không đánh được, em ở bên cạnh xem thôi! Nếu không em cũng mua mã như Thành Phong? Đây cũng coi như là chơi mặt chược nhì!”

Đại khái là thấy Tô Anh quá đáng thương, Triệu Vũ cùng Đào Nhiên rút cuộc nhà ra, đồng ý để cô ngồi một bên nhìn. Lâm Thành Phong thay thế vị trí của cô, chuẩn bị thi triển quyền cước, Tô Anh nhẹ nhàng thờ ra!

Cô mà mai: “Em cảm thấy bản thân đã bị chết rất nhiều tế bào não!”

Lâm Thành Phong cười cô: “Với cái kỹ thuật kia của em căn bản là không dùng đầu óc, có thể chết tế bào não gì chứ hả?”

Tô Anh trừng anh một cái: “Được lắm, em chống mắt lên xem anh có thể thắng bao nhiêu!”

“Hử, chờ coi đi! Để em được nhìn thấy sự lợi hại của anh trai!”

Khương Triết nhìn Lâm Thành Phong, lạnh lùng: “Anh trai?”

Lâm Thành Phong: “..... Tôi tới tới, bắt đầu, bắt đầu!”

Tô Anh nhấp môi cười.

Một lát, người phục vụ bung điểm tâm tiến vào, là mấy cái bánh kem, có mấy vị dâu tây, matcha cùng chocolate.

Tô Anh theo bản năng nhìn qua Triệu Vũ. Anh đang gác chân, nghiêng ngả dựa vào tay vịn, mấy khế nhũ. Bởi vì lấy được một quân bài tốt mà cong khóe môi, lộ ra một tia cười kèm theo một loại tà khí.

--

Thời điểm giải tán tổ bài đã là sáng sớm, Tô Anh buồn ngủ tới mức gắt gât đầu, tinh thần cũng không tốt lắm. Cô ở bên ngoài hóng gió một lát. Phát hiện son trang này rất xinh đẹp, phong cảnh cũng rất tốt, phòng ở xây dựng không cao to nhưng vô cùng rộng lớn. Vị trí hiện giờ của bọn họ, có thể nhìn đến non nửa sườn núi, cực kì xinh đẹp.

Khương Triết lại đây, từ phía sau ôm chặt cô, môi mỏng dán ở bên tai cô, nói: “Đợi chút nữa em đi nghỉ ngơi một lát rồi anh cho người đưa em về sau. Nhé?”

Tô Anh hỏi: “Các anh có quay về thành phố C làm việc không?”

“Ừ.” Anh có chút phiền chán mà thờ dãi: “Quay về.”

“Vậy em về cùng anh luôn, hơn nữa em sợ chút nữa ngủ liền không dậy nổi, tới tới lui lui phiền lắm, không bằng cùng về luôn.”

Khương Triết từ một tiếng, không nói gì thêm, chỉ là một tay nắm cầm Tô Anh, làm cô nghiêng đầu trao nhau nụ hôn.

--

Trước cửa son trang có ba chiếc xe hơi.

Giờ phút này Lâm Thành Phong buồn bã ịu xu ngồi ở bên trong xe, anh ghé vào trên cửa sổ, “Sao Khương Tử với Anh Anh còn chưa tới?”

Triệu Vũ dựa ở trên xe, mi mắt buông xuống, hình như bắt đầu từ tối hôm qua, điều thuốc liền chưa bao giờ rời khỏi tay anh.

Đào Nhiên cười: “Khương Tử tịch tịch cả đêm, còn không cho cậu ấy thỏa lòng một chút?”

Triệu Vũ liếc nhìn Đào Nhiên một cái, Đào Nhiên nhướn mày: “Tôi nói sai hả?”

Triệu Vũ sâu kín: “Tôi cũng tịch tịch.”

“Phốc.....cậu, mẹ nó!” Đào Nhiên muốn đá Triệu Vũ một cái: “Cũng không có ai ngăn cản cậu, cậu đi tìm tiểu tình nhân của cậu đi!”

Lâm Thành Phong lẩm bẩm: “Mặt người dạ thú, quỷ hảo sắc!”

Cho đến khi Khương Triết nắm tay Tô Anh ra tới nơi, tất cả mọi người thấy đôi môi của cô gái đó mong.

Triệu Vũ nhìn thoáng qua, quay đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hoa lan sống lại

Edit: heka

Beta: Thủy An

Đây là qua một thời gian đã rất lâu rồi Tiểu Ngọc mới lại nhìn thấy Triệu Vũ, mới sáng sớm anh đã xuất hiện ở cửa, làm Tiểu Ngọc vừa mừng vừa sợ.

“... Nhị thiếu! Anh tới rồi!”

Trên người người đàn ông có hơi thở thanh lãnh mờ mờ vào sáng sớm, xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt, khuôn mặt anh vẫn lạnh băng như vậy, lại mang theo cảm giác dụ dỗ người ta muốn tới gần.

Anh không nói gì, không nhìn cô, chỉ bực bội kéo bụng cổ áo, lập tức đi đến trên sô pha rồi ngửa mặt nằm xuống, chân dài duỗi ra gác ở trên bàn trà.

Ngón tay anh xoa xoa ấn đường, giống như đang vì điều gì đó mà buồn rầu.

Tiểu Ngọc mờ mắt bối rối, không biết nên ứng đối như thế nào. Triệu Vũ rất ít khi tìm cô, cho dù tìm cô, cũng là vào lúc đêm khuya. Ký ức của cô về anh trước nay đều là ở trong đêm đen, là người đàn ông cuồng dã xâm nhập.

Cô đứng một lát, cẩn thận ngồi xuống một bên, cũng không dám nhiều lời nói cái gì, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Nhưng cô biết Triệu Vũ không cần quá nhiều dò hỏi, điều anh yêu cầu chính là an tĩnh, là nghe lời, cho nên cô đặc biệt an tĩnh, cũng đặc biệt nghe lời.

Cho đến khi qua một hồi lâu, vào lúc cô ngơ ngác xuất thần, người đàn ông đang trầm mặc đột nhiên nhìn về phía cô, cặp mắt kia, chứa sự sắc bén như muốn nhìn thấu cô!

Cô mỉm cười nói: “Nhị thiếu?”

Anh hạ tay: “Cô lại đây.”

“Vâng.”

Tiểu Ngọc ngoan ngoãn đứng dậy, đi đến bên cạnh Triệu Vũ rồi đứng yên. Cô không biết Triệu Vũ bị làm sao, chỉ là nhìn ánh mắt anh như hận không thể ăn luôn cô, điều này làm cho cô sợ sệt lại kinh hãi. Theo bản năng cô sờ sờ gương mặt, nhìn không được nói: “... Nhị thiếu, mặt em làm sao à?”

Triệu Vũ duỗi cánh tay dài ra, cô ngã ngồi ở bên cạnh anh. Trong nháy mắt cảm bị nắm, cô bị bắt ngửa đầu. Khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông găm như sắp dán lên má cô, hô hấp nóng rực gần trong gang tấc.

Mặt Tiểu Ngọc đỏ lên, trái tim đập nhanh hơn, thật khẩn trương, lại có chút chờ mong.

Ánh mắt anh dừng ở môi cô.

Cô nhắm mắt lại.

Rất nhanh, anh buông cô ra, thân thể ngã về sau tựa vào sô pha.

Tiểu Ngọc mở to mắt, khó hiểu nhìn Triệu Vũ, cô tưởng rằng anh muốn...

Triệu Vũ đau đầu bóp bóp trán, ấn đường nhũn chặt, rõ ràng là gương mặt tuấn mỹ đến kiểu ngạo, giờ phút này nhìn qua lại có loại suy sụp khó hiểu, dễ chịu đến bại hoại!

“Mẹ!”

Anh giờ một chân đá bàn trà, chân bàn trượt trên mặt đất, phát ra âm thanh chói tai.

“Mẹ nó!”

Lại là một cú đá nữa!

Tiểu Ngọc sợ tới mức run lên, cả người lùi về phía sau rúc vào sô pha, không dám nói lời nào.

Mãi cho đến lúc lâu sau, Triệu Vũ đứng lên. Ánh mắt anh đen nhánh sắc bén, còn sắc mặt càng lạnh băng không thể nắm bắt: “Cô có muốn cái gì thì liên hệ với trợ lý của tôi.”

Lời này có ý tứ gì, Tiểu Ngọc cực kỳ hiểu rõ. Cô kinh hoàng: “Nhị thiếu!” Giờ phút này cũng bất chấp sợ hãi, tiến lên nắm lấy cánh tay Triệu Vũ, “Nhị thiếu, thật xin lỗi, là em có chỗ nào làm không tốt sao? Anh nói cho em biết, em có thể sửa, thật đó!”

Cô thích Triệu Vũ cho có tất cả, cho dù anh không dịu dàng, không sẵn sốc, càng không thể cho cô một danh phận danh chính ngôn thuận. Nhưng anh có thể cho cô sự giàu có và hưởng thụ, chỉ cần là thứ cô muốn, bất luận là cái gì, ngày hôm sau sẽ có người sẽ đưa đến trước mặt cô ngay lập tức. Cô đã quen với tất cả những điều này, cần bản là không thể buông tay!

Triệu Vũ kéo tay cô ra, ánh mắt lạnh lẽo nhạt nhèo: “Cô muốn tôi thu hồi câu nói vừa rồi sao?”

Chỉ một lời.

Tiểu Ngọc: “...”

Bất đắc dĩ, cô buông tay ra, mắt nhìn Triệu Vũ rồi đi không hề quay đầu lại.

Kỳ thật như vậy cũng tốt, cô đã sớm dự đoán được sẽ có kết cục này, chỉ là sớm muộn gì mà thôi. Hiện giờ thật sự tới rồi, chỉ cần suy nghĩ một chút là biết cần bản cô không thể ở bên cạnh Triệu Vũ lâu dài, cũng không phải khó có thể tiếp thu như vậy.

Cô thờ dài, buồn bã mất mát.

Người đàn ông như thế, không biết có thể động lòng với ai hay không? Không, khẳng định sẽ không, bọn họ đã quen chơi qua đường, đã không còn tin vào tình yêu.

--

Tô Anh về đến nhà lúc hơn tám giờ, Trần Thục Phán đã giúp cô mở cửa hàng. Giờ phút này bà đang tưới nước cho đám hoa. Thấy Tô Anh xuống xe, bà lập tức nhìn qua.

Là Khương Triết đưa cô trở về, cô khom lưng phất phất tay qua cửa sổ xe, rất nhanh xe cũng rời đi.

“Dì Trần.” Tô Anh mỉm cười đi qua: “Dì Trần, cảm ơn dì đã vất vả.”

“Không có việc gì, không có việc gì!” So với việc bà hỗ trợ trông cửa hàng, bà càng quan tâm chàng trai đưa Tô Anh trở về là ai! Huống chi đêm qua lại không về nhà: “... Bạn trai hả?”

Tô Anh cười tủm tỉm: “Vâng dì, ngày hôm qua rất nhiều bạn bè đều tham gia, em không thể rời đi được, đánh mất chợp cả đêm, hiện tại tay cũng nặng không dậy nổi.”

Trần Thục Phán lập tức không có lời gì để nói, yên tâm, bà cười nói: “Các cháu đúng là còn trẻ, còn có sức lực chơi cả đêm! Một mỏi rồi ha, ăn bữa sáng rồi đi lên nghỉ ngơi đi.”

Tô Anh nói: “Lúc cháu trở về đã ăn qua rồi. Cháu đi lên tắm rửa một cái, cả người sắp bốc mùi rồi.”

Trần Thục Phán nói: “Ừ ừ, cháu mau đi đi.”

Tô Anh đi vào tiệm hoa tươi, trước hết đi hấp thụ “tâm của thực vật”, cảm giác thân thể thoải mái hơn rất nhiều. Sau đó cô nhìn nhìn hoa lan, trải qua một đêm nghỉ ngơi, xem ra so với ngày hôm qua nó đã tốt hơn rất nhiều. Tô Anh vẫn tặng một chút “tâm của thực vật” cho nó.

Hoa lan đã không còn cảm thấy kỳ quái đối với việc Tô Anh có thể nghe hiểu nó nói, lại có thể trị thương cho nó. Có xương rồng tên miệng rộng kia, nó thậm chí còn biết cách đây không xa có một cây ngô đồng già, lão ngô đồng kia bị sét đánh đến sắp chết, cũng là Tô Anh cứu lão, hiện giờ sống khỏe khoắn, còn mọc ra mầm mới.

“Cảm ơn chị nhé.” Nó nhỏ giọng nói lời cảm ơn.

Tô Anh cười sờ sờ cánh hoa lan, đóa hoa rất đẹp, là màu vàng nhạt, nhụy hoa nộn nộn phấn, nở giữa một bụi lá xanh, cực kì xinh đẹp. “Không cần khách khí, chị có thể tìm được em, đây cũng coi như là duyên phận nhĩ?”

Hoa lan cũng thấy đặc biệt may mắn: “Đúng vậy nha, nếu không em nhất định sẽ chết!”

Tô Anh nói: “Ông chủ hàng bán hoa nói em bị cháu trai của một cụ già không cần thận đây rơi xuống mặt đất, lại bị không cần thận đâm hỏng rễ, cho nên ông chủ cũng hết cách với em, chị liền nói ông chủ đó cho chị đưa em về đây thử.”

“Không phải đâu! Em là bị người ta cố ý đẩy xuống đất!”.

“... Là cậu cháu trai kia?”

“Không phải, là Tề Duyệt!”

Hoa lan tức giận bất bình, con người kia đặc biệt đáng giận, thừa dịp lúc Tiểu Văn chơi ở thư phòng, cố ý đẩy ngã nó, còn vu khống cho Tiểu Văn, nói rằng bé không biết cần thận mà làm hỏng hoa ông nội thích, cần thận ông nội mắng cho! Làm cho người bạn nhỏ sợ tới mức lập tức khóc rống lên, cụ già lại thích nhất cháu trai út này, thấy cháu nội khóc dữ quá thì cũng không nói gì. Cũng chỉ là một chậu hoa, dù thích, rốt cuộc không thể quan trọng bằng cháu nội.

Còn lý do nó trở lại cửa hàng bán hoa kia, đó cũng là vì cụ già thích dẫn theo cháu trai út đi chơi loanh quanh, lại muốn dạy cháu trai sống phải có trách nhiệm, nên đưa nó trở về tiệm hoa. Chỉ tiếc rễ của nó đã bị đâm hỏng rồi, muốn sống cũng sống không được. Vốn đã tuyệt vọng, may mắn lại gặp được Tô Anh, trên đũa cầu này rốt cuộc tìm không ra con người thứ hai có thể cứu nó.

Tô Anh gất gất đầu, khó trách, khó trách hoa lan gần chết rồi lại cũng nhấc mũi hai chữ “Tề Duyệt”.

Tô Anh nghe xong liền đặc biệt thông cảm với hoa lan, càng có thể hiểu được tâm tình có miệng khó nói của nó, không chỉ có tức giận, còn rất ghen khuất: “Vậy tại sao Tề Duyệt kia lại muốn trút giận lên em?”

“Hình như là cô ta muốn cái gì đó, hy vọng ông cụ có thể giúp cô ta nhưng bị cự tuyệt. Cô ta biết rõ ông cụ yêu thích hoa, cho nên liền lấy em ra trút giận!”

“... Là như vậy à.” Tô Anh cũng không biết nên nói cái gì, Tề Duyệt này, lòng trả thù quá nặng, mà cô khiến cô ta mất mặt mấy lần, chỉ sợ cô ta hận cô tới tận xương: “Đúng rồi, chị để cách thức liên hệ ở lại chỗ cửa hàng bán hoa của ông chủ kia, đến lúc đó nếu ông cụ tìm tới thì chị sẽ không có cơ giữ lại em, em có muốn trở về không?”

Hoa lan do dự, tuy nó không thích Tề Duyệt, nhưng ông cụ và Tiểu Văn đều đối xử với nó khá tốt. Ngày thường tưới nước, bón phân không gì không gọi, nếu nói không quay về, nó lại luyến tiếc.

Tô Anh cũng không miễn cưỡng, “Không vội, còn thời gian, em cứ suy nghĩ đi.”

Hoa lan rầu rĩ “Vâng”

Tô Anh trở về trên lầu, rửa mặt rồi ngủ một giấc, khi tỉnh dậy đã là buổi chiều.

Chắc tối hôm qua chơi đến quá mệt mỏi, hôm nay Lâm Thành Phong không có tới tìm cô chơi.

Ngày kế.

Hấp thụ “tâm của thực vật”, hoa lan đã chuyển biến tốt đẹp lên rất nhiều, đóa hoa của nó cũng trở nên sáng ngời lên. Đây vẫn là kết quả do Tô Anh cật lực kiểm chế, nếu cô muốn thì hoa lan có thể lập tức chuyển biến tốt đẹp. Chỉ là cây hoa này rốt cuộc không thuộc về cô, còn có quan hệ với Tề gia, cô không thể không cần thận, kéo dài thời gian.

Đáng tiếc là ngày này, Tề lão gia từ mà cô luôn chờ đợi vẫn không có tới.

Lại một ngày qua đi, Tô Anh nhìn hoa lan chuyển biến tốt đẹp mà suy tư, Tề lão gia từ này không phải là thấy hoa sống không được, không tính sẽ quay lại tìm chăng? Nếu ông ta không tới, vậy quá đáng tiếc! Đây là một cơ hội rất tuyệt...

Nghĩ như thế, Tô Anh gọi điện thoại qua cho ông chủ cửa hàng hoa, bên kia nghe được là cô thì cực kì ngạc nhiên, thờ dài nói: “Là hoa lan đã chết hả? Không sao cả, tôi cũng biết rõ của nó hỏng rồi không cứu sống nổi, tôi sẽ giải thích rõ ràng với ông cụ, cũng sẽ không trách gì cô đâu.”

Tô Anh nghe ông nói xong, mới nói: “Không có chết, hoa lan đã khá hơn nhiều, tôi thấy có dấu hiệu sống lại, chỉ cần tí mi chăm sóc một khoảng thời gian, sống lại hẳn là không thành vấn đề.”

“...Hả???” Ông chủ cửa cực kì kinh ngạc, ngoáy ngoáy lỗ tai, còn tưởng rằng là bản thân nghe nhầm: “Cô nói thật? Sống thật sao? Không phải đùa, chính tôi cũng thấy rõ nó hỏng rồi mà!”

Tô Anh nói: “Nếu không tôi chụp một bức ảnh cho ông xem nhé?”

“Ừ!”

Ông chủ kia thật sự cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Ông giao hoa lan cho Tô Anh vốn là không ôm hy vọng gì, muốn quăng cái củ khoai lang phòng tay này đi, rồi cuộc nhìn ông cụ kia liền biết không phải người bình thường, ai ngờ cô lại thật sự cứu hoa lan sống lại?

Đợi khi ông nhìn thấy ảnh chụp hoa lan, nháy mắt liền từ nghi ngờ biến thành kinh ngạc cảm thán. Nếu nói ông giao ra là hoa lan đang thoi thóp chờ chết, như vậy giờ phút này trên ảnh chụp hoa lan thoát nhìn giống như là hồi quang phản chiếu vậy đó!

Nếu ông báo tin hoa lan đã sống lại cho ông cụ, ông cụ mà vui vẻ thì không khéo sẽ nhìn ông với con mắt khác? Vậy không phải là sẽ phát đạt sao!

Ngẫm như vậy, nháy mắt ông liền nghiêm túc hơn đối với chuyện này!

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Người cha tệ bạc

Edit: Rine

Beta: 如意 Như Ý

Tô Anh đợi thêm hai ngày, rồi cuộc cũng đợi được một vị khách, chỉ tiếc không phải là người mà cô chờ đợi đã lâu.

“Tôi tìm Tô Anh!”

Người đàn ông trung niên bụng phệ, đầu nhỏ, bởi vì hơi béo nên khuôn mặt mất hình dáng, đôi mắt không lớn không nhỏ, trông có vẻ không đẹp lắm. Lúc này, nói ra một câu lại bày ra một tư thế phụ họa, theo phản xạ có điều kiện Tô Anh cảm giác được chuyện không ổn, người này không phải tới mua hoa mà là tới gây phiền toái.

Cô không thừa nhận, hỏi ngược lại: “Ông là ai? Tìm Tô Anh làm cái gì?”

Người đàn ông trung niên cũng không trả lời, ông ta nhìn lên tiệm hoa một cách khi thế, còn muốn trực tiếp đi vào nhà kho phía sau: “Tôi không nói chuyện với cô, kêu Tô Anh ra đây!”

Tô Anh đi chuyển từng bước tới đứng ở một vị trí thích hợp để chạy trốn, cô vẫn cười cười như cũ, cũng không quan tâm có phải ông ta thật sự muốn đi vào trong tìm người hay không. Cô đã học được rồi, vào thời khắc mấu chốt, quan trọng nhất chính là bảo vệ chính mình.

Người đàn ông khó hiểu nhìn cô một cái: “Sao cô còn ngờ ngác ở đây, tôi báo cô vào kêu bà chủ của cô ra đây, tôi tìm cô ta có việc!”

Tô Anh nói: “Bà chủ không có ở tiệm, đi ra ngoài rồi.”

“Đi đâu vậy?”

“Không biết.”

“Tôi nói nhé, người làm nhân viên nhà cô cũng thật không có trách nhiệm! Bà chủ đi chỗ nào cũng không biết là sao?”

Người đàn ông trung niên vô cùng không vui, ánh mắt nhìn Tô Anh như hận không thể khiến cô lập tức biến mất: “Thôi thôi.” Ông ta xua tay nói: “Cô bị đuổi việc, đi đi!”

Tô Anh thật sự muốn cười, người đàn ông này là ai, đến trong tiệm của cô đuổi việc cô ư? Lại còn vẻ mặt đương nhiên, Tô Anh không nhớ rõ mình có quen biết người như vậy, chẳng lẽ là người quen của mẹ cô sao? Sẽ không, ngày hạ táng mẹ cô, cô cũng có mặt, nếu là người quen của mẹ thì cô sẽ không quên.

Tô Anh mỉm cười, vô cùng nghe lời đi ra ngoài.

Thế nhưng một lát sau, khi cô quay trở về, người đàn ông trung niên đã bị một người đàn ông cao to mặc đồ đen đè trên mặt đất, ông ta liều mạng giãy giụa, trong miệng hùng hùng hổ hổ chửi một đồng lời thô tục làm Tô Anh nghe mà chỉ muốn bịt kín lỗ tai lại.

“Tô tiểu thư, cô xem xử lý người này như thế nào? Nếu không chúng tôi mang ông ta đi được không?”

Tô Anh gật đầu, nói: “Cảm ơn, vậy làm phiền các anh.”

Người nọ nói: “Không phiền, đây là việc của chúng tôi.”

Dứt lời, kéo người đàn ông trung niên kia rời đi, ông ta giẫy giụa, nhưng không còn hùng hổ, ngược lại nghi hoặc: “Tô tiểu thư?... Con là Tô Anh?!”

Tô Anh nói: “Là tôi.”

“Con là Tô Anh sao, ba chính là ba của con đây!”

“...”

Ký ức của Tô Anh đối với ba thật sự rất mơ hồ, khi cô còn chưa được bảy tuổi, ba đã mang theo một người phụ nữ trở về, tuyên bố muốn cùng mẹ con cô sống chung. Trên thực tế, cũng thật sự sống chung được một thời gian, sau đó mẹ cô không chịu nổi việc ba cô đã làm sai mà còn không biết hối cải, cuối cùng lựa chọn ly hôn, mang theo cô rời khỏi trong đêm...

Từ đó về sau, ký ức của cô về ba đều tồn tại rất mơ hồ, giống như một bức ảnh bị nhòe vậy.

Mẹ cô nói: “Ông ta dù sao cũng là ba con, nuôi nấng con mấy năm, con đến nhìn xem, nhận rõ mặt đi. Tránh để về sau gặp mặt lại không quen biết...”

Mà ba cô trong bức ảnh kia có bộ dáng hơi mảnh khảnh, rất cao, cao đến xa xôi không thể với tới... Làm gì giống người đàn ông béo lùn trước mắt này?

Cô thật sự không thể nào nhận ra được! Càng chưa từng nghĩ tới khả năng kia! Đối phương hiển nhiên cũng như thế, ông ta nói với cô muốn tìm Tô Anh mấy lần, còn nói muốn sa thải cô, kết quả...

Gặp nhau lại không quen biết nhau.

Thật sự là quá buồn cười!

Tô Anh "Xì" một tiếng, bật cười.

--

Tô Trường Lợi cũng kinh ngạc không kém so với Tô Anh, nhóc con gầy còm trong trí nhớ ông ta hiện giờ đã trở mã đến duyên dáng yêu kiều, lớn lên còn xinh đẹp như thế, ông ta liếc mắt một cái không thể nhận ra được!

Hướng chỉ ông ta rõ ràng nghe người nọ nói, con gái Tô Anh của ông ta quyền rũ dân ông có tiền, cuộc sống gia đình sung sướng đến hồ mư gọi gió, sao còn ở tiệm hoa rách nát này làm nhân viên? —— Thời điểm ông ta đến, Tô Anh đang quét nhà, trên người còn mặc tạp dề, tóc tai rơi xoà lung tung, thật sự là không có chút sang trọng gì.

“Con gái Tô Anh của ông vẫn luôn bám lấy Từ thiếu không bỏ, như vậy thật sự không tốt, đối với thanh danh của cô ta không tốt, mà đối với chúng tôi cũng không tốt. Lấy thân phận của cô ta cũng không có khả năng gả cho Từ thiếu. Vậy nên

cho ông số tiền này, hy vọng ông khuyên nhủ con gái ông, để cô ta đừng si tâm vọng tưởng những chuyện không có khả năng, tốt nhất nên tìm một người thành thật mà gả đi!”

Rất nhiều tiền! Đường như chỉ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy tờ chi phiếu, ông ta đã không chút bận tâm nhận lấy. “Yên tâm yên tâm, đứa con gái bất hiếu kia của tôi không biết tự hiểu lấy mình, tôi sẽ dạy dỗ nó thật tốt, cho nó biết không nên mơ mộng hão huyền nữa!”

Vì thế, ông ta đến thành phố C, tìm được tiệm hoa của Tô Anh, tôi dạy dỗ đứa con gái chưa gặp mười mấy năm của ông ta.

Ai biết ánh mắt đầu tiên, hai người lại là đối diện mà không quen biết!

Tô Trường Lợi từ trên mặt đất đứng lên, hai vị sĩ đề ông ta xuống đã ra khỏi cửa, không còn thấy được người, ông ta liền hết sợ hãi, xoa xoa cánh tay cùng bà vai bị siết đau, nói: “Mấy người đó là ai vậy? Dù sao chắc chắn không phải người tốt gì, con vẫn nên cách xa bọn họ một chút!”

Tô Anh: “Bọn họ sẽ bảo vệ tôi, không giống như ông, mấy lời này ông đừng nhắc nữa. Nói đi, ông tới tìm tôi có chuyện gì?”

Tô Trường Lợi lập tức: “Ba là ba của con mà không thể đến thăm con, quan tâm con sao?”

Tô Anh cười nhạt: “Đừng nói như vậy, tôi ở trước mặt ông, mà ông cũng chẳng nhận ra tôi, còn nói những lời này làm gì chứ? Ông đừng vòng vo nữa, tôi và mẹ đã rời đi mười mấy năm, mười mấy năm trôi qua, ngay cả mẹ tôi cũng qua đời một hai năm rồi, bây giờ ông mới đến thăm tôi có phải hơi chậm hay không? Nói thẳng mục đích của ông đi, rốt cuộc ông tìm tôi có chuyện gì?”

Tô Trường Lợi bị Tô Anh nói thẳng ra nên hơi đỏ mặt, đáng tiếc chỉ là một lát, ông ta nói: “Ba thật sự là đến vì con, mặc dù chúng ta không liên lạc đã lâu nhưng cũng là mẹ con sai, bà ấy không để lại cách liên lạc cho ba, dù ba muốn quan tâm mẹ con cũng không có cách nào!”

Tô Anh: “Không phải hiện giờ tìm được rồi sao? Cách liên lạc này là tìm được từ chỗ nào?”

“Ba đã rất tốn công...”

“Dứt khoát chút đi, lấy sự quyết đoán của ông như lúc vứt bỏ tôi với mẹ, đừng vòng vo nữa, nhúc cã đầu.”

“...”

Tô Trường Lợi phát hiện Tô Anh không còn một chút tình cảm nào với ông ta, nghĩ đến chắc do vừa rồi lúc ông ta tới đã đắc tội cô, mà tất cả cũng tại cô hành động kỳ lạ, không phải nói được bao nuôi như chim hoàng yến sao, sao bây giờ lại tự mình quét nhà?

Này không giống như kế hoạch của ông ta, vốn là ông ta nghĩ rằng sau khi đến trước hết phải thể hiện tình thân, trẻ con lớn lên trong gia đình đơn thân luôn khát vọng tình thương của cha. Thêm nữa mẹ của Tô Anh đã chết, vậy nên cô càng lẻ loi, thiếu thốn sự ấm áp hơn. Chỉ cần ông ta nói vài lời nểm mòng, không tin Tô Anh không nghe theo, thế nhưng hiện giờ lại biến khéo thành vụng!

Một khi đã như vậy, Tô Trường Lợi cũng không hề nói mấy chuyện vớ vẩn ấy, ông ta lấy một tấm ảnh từ trong túi ra đưa tới trước mặt Tô Anh. Trên ảnh là một người đàn ông, thoát nhìn có chút lớn tuổi. “Ba tôi là vì muốn giới thiệu đối tượng cho con.”

Tô Anh: “.....”

Thật là không xuất hiện thì thôi, vừa xuất hiện liền khiến người ta kinh ngạc!

Cô không tiếp lời, cười như không cười nhìn Tô Trường Lợi: “Giới thiệu đối tượng gì?”

Tô Trường Lợi nói: “Đây là con trai của bạn ba, hiện tại đang làm trong doanh nghiệp nhà nước, tuy rằng tiền lương không cao nhưng lại rất đảm bảo. Chế độ hưởng lợi cũng nhiều, nhà họ cũng chỉ có một đứa con trai là cậu ta, trong nhà có xe, có phòng, tương lai đều là của các con, con già cho cậu ta sẽ không thiệt thòi.”

“Nếu như vậy, thật đúng là ông đã suy nghĩ cho tôi.”

“Đương nhiên, con là con gái của ba, ba phải vì con mà suy nghĩ chứ! Chờ sau khi con gả qua, ba cũng rời nhà đến đó, như vậy thuận tiện liên lạc hơn.”

“Vậy nếu như tôi nói tôi không gả, ông định làm sao bây giờ?”

“Không gì?” Sắc mặt Tô Trường Lợi hơi thay đổi: “Lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, làm sao con có thể không gả?”

Tô Anh lạnh giọng: “Lệnh của cha mẹ, lời người mai mối sao? Lúc trước ông quyết định ly hôn với mẹ tôi, quyền giám hộ tôi là trên danh nghĩa của mẹ, sau mười mấy năm chúng ta cắt đứt liên lạc, hiện giờ ông đột nhiên xuất hiện, có tư cách gì mà ra lệnh cho tôi?”

“Tư cách là ba của con!”

“Ba của tôi kể từ lúc mẹ tôi qua đời đều chưa từng xuất hiện, lại xuất hiện lúc này, cũng không biết là đã nhận bao nhiêu lợi ích, nghe ai xui khiến!”

“...”

Tô Trường Lợi chợt dạ, đúng thật là ông ta nhận được một số tiền lớn, cả nhà bọn họ phải làm việc rồi dành dụm không ăn không uống trong nhiều năm mới có thể kiếm được nhiều đó, chỉ cần người hỏi có đầu óc đều sẽ không từ bỏ! Huống chi gia thế bạn trai kia của Tô Anh vừa thấy đã biết không tồi, chỉ bằng Tô Anh mà muốn gả vào đó nhất định là khó như lên trời, vậy còn không bằng trước tiên lấy một ít lợi nhuận!

Tô Anh không muốn nói thêm cái gì: “Ông đi đi, về sau đừng đến nữa.”

“Tô Anh, ba là vì tốt cho con!”

“Nếu còn không đi, tôi cũng chỉ có thể gọi người đến.”

“...”

Cuối cùng lúc Tô Trường Lợi bị vệ sĩ mời ra khỏi tiệm hoa, trên mặt còn hiện rõ sự không cam lòng. Kỳ thật ông ta không phải người tốt đẹp gì, cũng không phải người biết giữ chữ tín để mà cầm tiền thì phải làm việc, chỉ là đối phương hứa hẹn rằng sau khi xong việc sẽ còn cho thêm tiền thù lao.

-- --

Thật sự Tô Trường Lợi đã khiến Tô Anh vô cùng tức giận, theo lý thuyết cô không nên tức giận như vậy, kè làm ba này đối với cô mà nói vốn là có cũng được mà không có cũng không sao, ông ta làm bất cứ cái gì vì tiền có đều có thể cười cho qua chuyện.

Cô tức giận là vì cảm thấy không đáng giá thay cho mẹ mình, vì sao lại gả cho một người đàn ông như vậy? Vừa đời trước nhận hết ứ ứ nhục nhã, đến tuổi gả lại bỏ vợ không noi nương tựa, cuối cùng còn chết oan chết uổng..

Cô rất tức giận, tức giận đến ngay cả đám hoa xung quanh cũng không dám nói chuyện, đứa này nhìn đứa kia, đứa kia lại nhìn đứa nọ, chúng nó muốn an ủi nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Cây mắc cỡ nhỏ giọng: “Anh Anh...”

Hoa nhài nói: “Người xấu kia đã bị đánh chạy, chúng ta không để ý tới ông ta nữa!”

Thủy tiên tức giận đóng cửa cánh hoa, nói: “Đúng đó, ông ta còn mặt mũi không vậy, Anh Anh nhà chúng ta sẽ không thêm gả đâu!”

Bách hợp nói: “Người đàn ông vừa rồi không tốt chút nào cả, đồ trúng thối, đánh chết ông ta!”

Xương rồng rậm rì, nó cũng tức giận khi có người bắt nạt Tô Anh, nhưng nó vẫn không có biện pháp bản được gãi ra ngoài, nó còn chưa thắng cấp, thật mất mặt!

Tô Anh hít vào, thở ra một hơi, nghe được mấy đoá hoa nói, trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều. Có một số người thật sự không sánh bằng những thực vật, dù chúng được coi là không hề có tình cảm trong mắt người khác.

“Chị không tức giận.” Cô nói: “Với người không quan trọng, không có gì đáng để ý.”

Chỉ là hơi không yên tâm, sợ Tô Trường Lợi sẽ tiếp tục dây dưa, cho dù ông ta tới cũng không ảnh hưởng gì tới cô nhưng mỗi ngày đều quấy một hồi như vậy cũng rất phiền, huống chi là muốn cô lấy chồng nữa? Có thể đưa ra loại yêu cầu này, ngoại trừ Tề Duyệt, có thật sự không nghĩ ra người thứ hai!

Tô Anh suy tư một lát, nói với lão ngô đồng: “Làm phiền ông giúp tôi đề ý Tô Trường Lợi, ông ta nhất định sẽ đến nữa, nếu ông ta nói chuyện với người nào, cũng phiền ông lưu ý giúp tôi một chút.”

Lão ngô đồng nói “Được”, kỳ thật không cần Tô Anh dặn dò, lão đã tự động theo dõi Tô Trường Lợi từ sớm, sau khi Tô Trường Lợi rời khỏi tiệm hoa của Tô Anh cũng không đến chỗ nào khác mà tìm một cái khách sạn gần đây ở lại. Trong lúc đó còn đặc biệt tinh cảm mà gửi tin nhắn cho Tô Anh, nói với cô rằng nếu nghĩ thông suốt thì đi tìm ông ta. Mỗi đến lúc hơn năm giờ chiều, rốt cuộc ông ta mới ra khỏi cửa, đi đến một quán trà.

Tô Trường Lợi gặp mặt một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, mặc tây trang, trên đôi mắt mang cặp mắt kính, bộ dáng éo lá tính anh. Anh ta có vẻ khinh thường Tô Trường Lợi, ngay cả mái tóc cũng lộ ra một loại cao ngạo từ trên nhìn xuống.

Tô Anh ngồi ở phía sau bọn họ, cách họ mấy cây phát tài xanh biếc.

Tô Anh cũng thông minh, có ngó đồng báo tin, cô có thể biết trước hành động của Tô Trường Lợi, cô làm bộ tới tìm ông ta, lại giả vờ gặp phải ông ta ra ngoài. Cứ trùng hợp như vậy mà đi theo, nghe được Tô Trường Lợi nói chuyện cùng người nọ.

Tô Trường Lợi đang nói: “Dương tiên sinh, ngài xem tôi đã nói qua với con gái tôi, chỉ là nó thật sự rất cứng đầu, không muốn trở về cùng tôi để lấy chồng, bên người nó còn có hai vệ sĩ đi theo, tôi không có cách bắt nó theo được!”

Vị Dương tiên sinh kia nói: “Ông đã cảm phiền rồi, bất kể ông dùng biện pháp gì chỉ cần có thể đưa Tô Anh ra khỏi thành phố C, số tiền còn lại đã đáp ứng ông, tôi nhất định giữ lời.”

“Tiền trên người tôi đã không còn nhiều lắm, số tiền lần trước cảm đi đã đánh cược nọ! Ngài xem có thể hay không... Chẳng qua ngài yên tâm đi, tôi đảm bảo nhất định sẽ đưa con gái của tôi đi, tôi là ba của nó, nó sẽ nghe lời tôi.”

“Vậy sao? Sao tôi lại nghe nói các người đã không gặp mười mấy năm, cô ta có nghe lời ông hay không, chuyện này có thành công hay không, hẳn là vẫn còn khó mà nói?”

“Nhưng tôi là người thân duy nhất của nó, chẳng lẽ nó còn có thể thật sự không nhận tôi sao?”

Dương tiên sinh nghĩ nghĩ, từ trong túi công văn lấy ra hai cái phong bì thật dày: “Lại tin ông một lần, nếu ông vẫn không làm xong, vậy đừng trách tôi không khách khí...”

“Yên tâm yên tâm, tôi nhất định mang con bé trở về già chồng!”

- - -

Khuong Triết nghe được thuộc hạ tới hội báo, nói tiệm hoa của Tô Anh có người đến gây chuyện, sau khi bắt được mới phát hiện kẻ làm phiền kia vậy mà lại là Tô Trường Lợi - ba của Tô Anh.

Khuong Triết biết người tên Tô Trường Lợi này, cũng biết ông ta không quân sống chết của Tô Anh, lúc này ông ta lại tìm tới. “Chuyện gì?”

Trợ lý Điều đặc biệt cẩn thận nhìn mắt Khuong Triết, nù mi nhăn mày, nói: “Ông ta cho Tô tiểu thư xem mắt, muốn cô ấy lập tức gả đi! Mục đích chủ yếu là tới thương lượng hôn sự, hết thấy đều lược bớt.”

Khuong Triết: “...”

Anh im lặng một hồi lâu, cảm khái: “Khó lắm mới có một người còn không biết xấu hổ hơn cả Tiểu Lâm từ.”

Trợ lý Điều ghen cười.

Khuong Triết: “Tô Trường Lợi tới chính là vì bắt Tô Anh gả chồng sao?”

Trợ lý Điều cúi đầu: “Đúng, hình như là nghe người nào xui khiến cho nên mới tới tìm Tô tiểu thư. Lần đầu Tô Trường Lợi nhìn thấy mặt Tô tiểu thư liền coi cô ấy thành nhân viên ở tiệm hoa, muốn đuổi việc cô ấy...”

Khuong Triết dựa vào ghế, xoay nửa vòng, nói: “Bé hoa nhài chắc rất buồn.”

Trợ lý Điều không nói.

Khuong Triết cũng không cần anh ta nói cái gì, gõ gõ mặt bàn, nói: “Đi điều tra Tô Trường Lợi, nếu ông ta tới thành phố C chỉ là đơn thuần muốn gả bé hoa nhài ra ngoài tôi thật đúng là không tin.”

Trợ lý Điều đáp ứng rồi đi ra ngoài.

Mới đi được chốc lát, trợ lý Điều lại vội vàng gõ cửa tiến vào, Khuong Triết nhủ mày.

Trợ lý Điều nói: “Tô Trường Lợi lấy tiền của một người gọi là Dương tiên sinh, đồng ý với cậu ta đưa Tô tiểu thư về để gả chồng...”

Khuong Triết không kiên nhẫn, ngược mắ nhìn trợ lý Điều, liếc mắt nhìn cái: “Chỉ như vậy? Không có tiếp tục điều tra chuyện về Dương tiên sinh sao?”

Trợ lý Điều về mặt đau khổ: “Lúc bọn họ thương lượng với nhau, Tô tiểu thư cũng ở bên cạnh, nghe được toàn bộ!”

Cha ruột thương lượng với người khác muốn bán con gái đi, còn bị con gái nghe thấy toàn bộ, chắc chắn chắc, cũng không biết là may mắn hay là bất hạnh.

Khuong Triết: “...”

Anh cũng hiếm khi sừng sốt một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Xử lý người xấu

Edit: Cát

Beta: Khánh Vân

Khuong Triết đặt bút xuống, ngón trỏ gãi gãi cằm, bộ dáng có chút buồn cười.

Trợ lý Điều hỏi: "Tổng tài, ngài xem hiện tại nên làm gì bây giờ? Cần đuổi người đi giúp Tô tiểu thư sao? Còn có Dương tiên sinh kia, vừa thấy đã biết là không đơn giản, tôi đã cho người lên đi theo cậu ta, bắt người kia lại hỏi một chút cậu ta ta là do ai sai sử?".

Khuong Triết gật đầu: "Ừ, cậu xem rồi xử lý đi".

"Tô tiểu thư bên kia...".

"Giám sát chặt chẽ từng chút một, bé hoa nhài không bị thương là được, chuyện khác không cần phải xen vào".

"Ngài muốn đi qua xem không?".

Khuong Triết liếc mắt nhìn trợ lý Điều một cái, trợ lý Điều cúi đầu: "Tôi đi ra ngoài trước".

Anh bước nhanh ra khỏi văn phòng tổng tài, càng không rõ được ý tứ của Khuong Triết đối với Tô Anh là gì. Thoạt nhìn như rất dễ ý, nhưng đôi khi lại cực kì lạnh nhạt, không rõ ràng.

Lúc anh đang suy tư hết mức thì nhận được điện thoại từ bên kia: "Tô Trường Lợi và Dương tiên sinh bị đưa vào cục cảnh sát".

"..... Cái gì?".

"Tô tiểu thư ra tay".

".....".

- - -

Tô Anh cũng không dự đoán được, chỉ tùy tiện theo dõi một chuyển, lại có thu hoạch lớn như vậy. Vốn dĩ cô nghĩ rằng phải đợi thật lâu Tô Trường Lợi mới liên hệ với những người đó, không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Tô Trường Lợi đúng là thấy tiền liền sáng mắt, một chút thời gian cũng không chờ kịp, sau khi thấy cô liên bại lộ bản tính, chẳng lẽ thật sự coi cô là đũa ngọc sao?

Sắc mặt Tô Anh có chút không tốt, cho dù không để bụng Tô Trường Lợi, nhưng nghe ông thương lượng với người khác làm sao để đối phó mình, trong lòng cực kì không thoải mái.

Hon nữa cô biết, người của Khương Triết không biết núp ở nơi nào, cũng sẽ nói nguyên vẹn nhất cử nhất động ở nơi này cho Khương Triết nghe.

Cô nên làm thế nào? Giống như cái túi trút giận tránh ở một bên khóc sao?

Trong lòng Tô Anh cười lạnh.

Người phục vụ bưng nước trà lại đây: "Chúc quý khách ngon miệng". Bởi vì Tô Anh lớn lên rất đẹp, cậu ta nhìn không được nhìn nhiều thêm hai lần.

Tô Anh ngược mắt, nhỏ giọng: "Cảm ơn, có thể giúp tôi báo công an không?".

"....A?" Trong ánh mắt thanh lãnh kia, kiên định làm cậu không thể nào cự tuyệt. Khiến cậu không tự giác trở nên nghiêm túc hơn, muốn nhìn chung quanh một chút có phải có người nào theo dõi hay không, không phải là cô gái xinh đẹp này bị bắt làm gì chứ?

Cậu lặng lẽ gật đầu, tránh ra.

Tô Anh uống một hớp trà, hơi nước sôi nóng bóng trắng xóa như sương mù, mỗi chỉ nhẹ nhàng chạm vào một chút, cũng có thể cảm giác được cái nóng.

Phía sau Dương tiên sinh và Tô Trường Lợi đã thương lượng gần xong, Tô Trường Lợi càng chú ý cẩn thận cắt tiền vào, một bên bảo đảm: "Yên tâm yên tâm, nhất định tôi sẽ mang nha đầu thối kia đi! Người ta đã xem trọng, tôi nói gì nó còn dám không gả sao?".

Tô Anh đã giáng cấp thành nha đầu thối.

Cô cười lạnh một tiếng, thông thả đứng lên, thời điểm mọi người còn chưa kịp phản ứng, bưng chén trà, đổ xuống từ đỉnh đầu Tô Trường Lợi!

"A a a ----".

Ầm thanh như heo bị chọc tiết lập tức vang lên, Tô Trường Lợi nhảy lên tại chỗ, lắc đầu, lại thấy người gây họa vậy mà lại là Tô Anh, lập tức hung tợn mắng: "Con bé chết tiệt, mày muốn làm gì, định mưu sát ba ruột sao?".

Tô Anh lạnh giọng: "Vậy ông muốn làm gì, thương lượng với một người đàn ông xa lạ làm sao để bán con gái ruột sao?".

Toàn bộ phương trà đều bị kinh động, đặc biệt là Dương tiên sinh kia, bởi vì Tô Anh xuất hiện mà vô cùng kinh ngạc. Khi kinh ngạc đi qua anh ta liền cảm thấy cực kì sợ hãi, hung ác liếc mắt nhìn Tô Trường Lợi một cái, không nói hai lời, cầm lấy bao công văn muốn chạy.

Tô Anh ném tách trà xuống trước chân anh ta: "Muốn chạy? Anh còn muốn đi chỗ nào? Cuối cùng thì an cái gì tâm, vậy mà lại lừa gạt ba tôi, nói là kết hôn, thật ra là muốn bán tôi đi? Anh là bọn buôn người sao?".

"Bọn buôn người?".

Không biết ai kinh hô một tiếng, khách nhân ở phòng trà và người phụ trách đều vậy lại đây.

"Mau báo cảnh sát, nơi này có bọn buôn người".

".... Không phải chứ, cha ruột bán con gái?".

"Là lừa hôn sao? Nói là gả cho người tốt, thật ra là lừa con bé đến khe núi rồi gả cho một lão già...".

Đám người xúm một vòng tròn, vây quanh ba người Tô Trường Lợi, Dương tiên sinh và Tô Anh ở trung tâm.

Thế giới này vẫn không thiếu nhiều người tốt, hơn nữa diện mạo Tô Anh dịu dàng vô hại, lại rất xinh đẹp. Bộ dáng non nớt tươi trẻ, nhưng cường thế chống cự rất dễ làm người đồng tình và đáng thương, huống hồ người làm chuyện đó là ba ruột! Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn Tô Trường Lợi đều thay đổi. Giờ phút này ông vô cùng chật vật, trên đỉnh đầu còn là trà, gương mặt cũng bị nóng đến đỏ bừng.

Dương tiên sinh lập tức lên tiếng giải thích, anh ta vẫn còn duy trì phong độ vốn có: "Nghe tôi nói, mọi người đều hiểu lầm, tôi với người này không có một chút quan hệ gì cả, huống hồ căn bản chúng tôi không muốn bán người, đều là hiểu lầm!".

Tô Trường Lợi cũng biết giờ phút này không nên mạnh mẽ với Tô Anh, lập tức khóc lóc yếu thế: "Nhìn xem cái đồ bất hiếu này, còn có người làm như vậy với ba mình sao? Mày nhìn thương thế trên mặt tao này, đây chính là nước sôi đó! Mày thật nhẫn tâm!".

Ông ta khóc lóc rồi quỳ hẳn trên mặt đất: "Thật sự bởi vì mẹ mày chết sớm, không ai giáo dục, nên đi học học. Còn đi làm tình nhân, con à, ba bắt con gả chồng là vì muốn tìm chồng tốt cho con thôi mà!".

Tô Anh vẫn lãnh đạm như cũ, cũng không bởi vì Tô Trường Lợi nói mà tức giận, thậm chí trong lòng có chút buồn cười, nhưng cô cảm giác được ánh mắt mọi người xung quanh bắt đầu thay đổi, lúc đầu tức giận còn bây giờ là nghi hoặc.

Tô Anh nói: "Nếu không phải ông ngoại tình, lại không muốn đưa tiền nuôi dưỡng tôi, sao mẹ tôi lại ly hôn mang tôi rời đi chứ? Làm sao bà sẽ vì nửa đời nuôi dưỡng tôi trong lao khổ, còn chưa kịp hưởng phúc đã qua đời vì tai nạn xe cộ?".

Cô cười cười bất đắc dĩ: "Lại nói, đã mười mấy năm tôi chưa gặp qua ông, ông vừa xuất hiện, nói bắt tôi trở về gả chồng, tại sao đột nhiên ông lại tốt bụng như vậy? Ông nói một chút, ông nhận được bao nhiêu tiền sinh lễ?".

Lời này vừa nói ra, nghi hoặc lúc trước lập tức biến thành tức giận, quả thật không thể tin tưởng trên đời này lại có người cha cực phẩm như vậy.

Tô Trường Lợi mất thấy tình huống càng lúc càng bất lợi với mình, thậm hận tại ăn nói của nha đầu thối này sao lại tốt như vậy, làm ông ta cũng không biết nên nói cái gì: "Anh Anh à, con thật sự đã hiểu lầm, khi đó con còn nhỏ, cái gì cũng không biết, ba thật xin lỗi hai mẹ con con..."

Tô Anh không kiên nhẫn, cô lấy đi động ra: "Ông và Dương tiên sinh nói chuyện, tôi đã ghi lại toàn bộ, muốn nghe không?".

Ầm thanh Tô Trường Lợi khóc kêu đột nhiên dừng lại, ngay cả Dương tiên sinh vì muốn giảm đi cảm giác tội tại của mình mà an tĩnh đứng ở bên cạnh, nghe vậy bèn kinh ngạc nhìn Tô Anh. Anh ta muốn chuẩn êm, lại bị một người đàn ông cường tráng kéo lấy cánh tay, không thể động đậy.

Vừa lúc cậu trai phục vụ trà cho Tô Anh lại đây, cậu tức giận nói: "Hai cái người này là người xấu, tôi đã báo công an".

Dương tiên sinh đặc biệt khẩn trương giữa giữa mạnh hơn, muốn chạy, ngay cả Tô Trường Lợi ngồi quỳ trên mặt đất cũng bò lên. Có chút sợ hãi muốn chạy thoát, một bên ôn ào: "Cảnh sát? Chúng có lý do gì để bắt tao, tao chính là công dân gương mẫu".

Có người cười lạnh: "Đến cả con gái ruột cũng bán, công gương mẫu tốt cái gì? Khó đảm bảo sẽ không trở thành tai họa cho những người khác....".

"Đúng vậy, vô nhân tính như vậy, khẳng định sẽ là tai họa cho những cô gái khác".

"Khó nói, một hai lần nếm được ngon ngọt, sẽ tái phạm lần sau".

".....".

Gần như không cần Tô Anh ra tay, Tô Trường Lợi và Dương tiên sinh đã bị quần chúng nhiệt tình xung quanh khống chế, nam phục vụ kia nhìn Tô Anh tức giận đến gương mặt tái nhợt, còn đặc biệt nhiệt tình lấy cho cô một ly nước ấm: "Cô ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, cảnh sát rất nhanh sẽ đến".

Tô Anh cảm ơn lần nữa, chậm rãi cười nhạt

--

Bên kia ầm ầm lên thành một đám vô cùng náo nhiệt. Dương tiên sinh và Tô Trường Lợi giữa giữa muốn chạy, lại bị quần chúng nhiệt tình ngăn cản, phát sinh xung đột là điều không thể tránh được. Chờ đến lúc cảnh sát đến, hai người áo quần hỗn độn, chật vật bất kham, trên người ít nhiều đều có dấu vết bị đánh, Tô Trường Lợi còn học ra một búng máu.

Nhưng không có ai đồng tình với ông ta, chỉ cảm thấy đặc biệt sáng khoái, rốt cuộc được làm anh hùng một bữa.

Thời điểm từ phòng trà đi ra, Tô Anh xoa xoa cái trán. Sắc mặt cô thật sự không tốt lắm, thoạt nhìn vô cùng suy yếu tái nhợt.

Ầm thanh đồn hậu của lão ngô đồng đầy quan tâm bên tai cô: "Tô Anh, cô... không sao chứ?".

Tất cả vừa rồi ông đều đã biết, cũng càng thêm đau lòng cho Tô Anh, đều nói quan hệ chặt chẽ nhất của nhân loại là huyết thống, hiện giờ xem ra, huyết thống này cũng không nhất định là sự thân mật, mà còn sẽ hại người.

Đương đoạn bất đoạn tất chịu này loạn [1], nếu Tô Anh có một tia khát vọng và do dự đối với Tô Trường Lợi, như vậy nửa đời sau của cô sẽ thực sự rất thảm, có lẽ thật sự sẽ bị người ta bán, còn giúp họ đếm tiền.

[1] Đương đoạn bất đoạn tất chịu này loạn: Khi bị đứt đoạn tất sẽ hỗn loạn.

Tô Anh nói: "Tôi không sao. Tôi với Tô Trường Lợi vốn không có tình cảm gì, ông ta còn không tổn thương đến tôi được".

..... Nhưng thoát nhìn cô cũng không tốt, lão ngô đồng muốn nói, rồi cuộc cũng không biết nói gì hơn, chỉ đáp: "Tôi sẽ tiếp tục theo dõi Tô Trường Lợi và Dương tiên sinh để ngừa bọn họ lại gây bất lợi cho cô".

Tô Anh: "Vâng, cảm ơn".

Cô đi bộ về nhà.

Lúc về tới tiệm hoa tươi, dưới đèn đường mờ nhạt, thấy Lâm Thành Phong đang ngồi xổm trước cửa chơi đùa với thúy tiên.

Bởi vì biết cô không thích người hái cánh hoa tươi. Mà anh cũng không thích, chỉ là nhàm chán nên đi treu chọc cánh hoa thúy tiên, thúy tiên rất sợ ma chường của anh, a a a thét chói tai: "Luu mạnh luu mạnh! Anh Anh cứu em, Anh Anh cứu em! Xương rồng sao người còn không phòng gai đi chứ, thôi khắc máu chốt người liền rứt cổ!".

Xương rồng: QAQ.

Tô Anh nhin cười, đi lên trước: "Đừng chọc, hoa nhỏ của em đều hồng rồi".

Lâm Thành Phong ngửa đầu nhìn Tô Anh, khuôn mặt anh sạch sẽ tuần lẳng lập tức lộ ra thần thái tươi cười chói sáng, tròn mắt liếc cô: "Em đi đâu vậy? Anh chờ em lâu rồi!".

Tô Anh nói: "Vừa rồi em có chút chuyện. Đứng rồi, sao anh lại đến đây?".

Anh đặc biệt đúng lý hợp tình: "Tôi chơi với em đó".

Tô Anh không tin: "Lúc này à? Không phải anh lại bỏ nhà ra đi chứ?".

"... Vẫn là Anh Anh hiểu anh, Anh Anh cho anh ở lại đi!". Anh lắc lắc làn váy Tô Anh, bộ dáng đáng thương hề hề.

Tô Anh tròn mắt. Cô bước vào nhà, nhưng mà vừa mới nhấc chân, một trận trời đất quay cuồng, đột nhiên ngắt đi.

Lâm Thành Phong ôm cô vào lòng, có chút kinh hoảng, mặt đầy lo lắng và sốt ruột: "Tô Anh".

Không còn bộ dáng hi hi ha ha như ngày xưa, bộ dáng Lâm Thành Phong lúc nghiêm túc vậy mà cực kì dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Nhập viện

Edit: Hiền Chấn

Beta: 如意 Như Ý

Lâm Thành Phong bị làm cho tức điên lên, loại người yêu tiền – yêu danh lợi – yêu quyền thế anh đã thấy nhiều rồi, thậm chí đến mức bán rẻ tôn nghiêm cũng không phải là lạ. Nhưng anh lại chưa từng thấy ai xấu xa đến mức vì yêu tiền mà bán luôn con gái ruột!

Lúc nghe người khác báo lại, anh cảm thấy vô cùng tức giận, lại ảo não vì bản thân mình không có mặt vào lúc đấy. Bằng không, khẳng định sẽ cho cái tên Tô Trường Lợi gì đó một cái tát thật mạnh, thậm chí ngay cả khi ông ta là cha của Tô Anh, cũng không xứng đáng được anh tôn trọng!

“Tô Trường Lợi kia cùng với tên Dương tiên sinh hiện giờ đang ở cục cảnh sát sao?”

“Vâng.”

“Vậy cứ để bọn chúng ở trong đó thêm vài ngày, dặn người chăm sóc một chút, đều là loại người cần bả, đừng để chúng ra đường gây họa cho người khác!”

“Vâng.”

Dặn dò trái phải vài câu, Lâm Thành Phong không kiên nhẫn xua xua tay: “Được rồi được rồi, đi đi!”

Thấy người đã rời đi, anh quay người trở lại phòng bệnh.

Tô Anh đã tỉnh lại, trên người cô quấn một cái chăn thật dày, trên trán lại rịn một tầng mồ hôi, lúc này cô đang nằm truyền dịch.

Thấy Lâm Thành Phong đi vào, cô chớp chớp mắt nhìn anh, an an tĩnh tĩnh.

Lâm Thành Phong đi đến trước giường bệnh ngồi xuống, nhìn cô: “Bác sĩ nói em bị bệnh, là phát sốt, mình thấy không thoải mái mà cũng không biết sao?”

Tô Anh mỉm cười, nói: “Cảm ơn anh nha!”

Lâm Thành Phong: “.....”

Anh tròn to mắt: “Em đứng có mê hoặc anh nha, anh vẫn chưa có nói xong đâu! Sao em lại có thể mơ hồ đến mức mình bị bệnh cũng không biết hả, nếu không phải hôm nay đúng lúc anh đến tìm thì bây giờ cái đầu dura của em đã bị ngã đến hông, biến thành kê ngớ ngẩn rồi!”

Tô Anh lại nói: “Cảm ơn anh đã cứu em cùng cái đầu dura của em nha!”

Lâm Thành Phong: “.....”

Ngoan như vậy làm gì chứ, làm cho anh không thể nào nói tiếp nữa, anh bực bội phát tay: “Thôi bỏ đi, xem như người bệnh là trên hết, anh tha thứ cho em đó.”

Tô Anh buồn cười, gật đầu: “Được rồi.”

“Có đói bụng không? Anh kêu người mang thức ăn tới, bác sĩ nói em chỉ có thể ăn đồ thanh đạm, hay là ăn một ít cháo nhé?”

Cô vẫn như cũ nói ‘được’.

Giọng nói của cô không còn thanh thúy dễ nghe như lúc trước, ngược lại vì bị bệnh mà trở nên yếu ớt, mềm mại tựa như bông. Trông cô có vẻ không được tốt cho lắm, cả người đều quấn trong tấm chăn thật dày, khuôn mặt nhỏ nhọt nhạt lại lộ ra chút ửng hồng vì sốt, chớp mũi lăm lăm mồ hôi, hờ hấp cũng lộ nhẹ lúc nặng không ổn định.

Lâm Thành Phong sờ sờ trán của cô, mặt lạnh tanh: “Em ngủ trước đi, đợi đồ ăn tới anh gọi dậy.”

Tô Anh gật gật đầu, nhắm mắt lại.

Lâm Thành Phong ngồi ở mép giường một lát, lại nhớ bác sĩ nói Tô Anh là do khản trương và lo âu quá mức dẫn đến chức năng của hệ miễn dịch bị trì trệ, vì thế khiến cho đột ngột bị sốt. Giờ phút này nhìn bộ dạng suy yếu của Tô Anh, không khó để tưởng tượng cô đối với Tô Trường Lợi kia có bao nhiêu thất vọng.

Đã mười mấy năm không gặp cha, lúc gặp lại là vì muốn bán cô, thật là còn không bằng một người hàng xóm không có quan hệ huyết thống!

“Reng reng reng ——”

Đột nhiên trong phòng vang lên tiếng chuông điện thoại, trong nháy mắt Lâm Thành Phong đã phục hồi lại tinh thần, tay anh luống cuống mò tìm điện thoại, bởi vì sợ làm ồn đến Tô Anh nên anh liền theo phản xạ có điều kiện là bấm tắt!

Anh nhìn cái tên hiển thị trên điện thoại: Đào Nhiên.

“Không sao đâu, anh nghe đi.” Tô Anh không ngủ, chỉ là vì quá khó chịu nên cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi mà thôi, nếu chỉ là bị bệnh đến phát sốt cô sẽ không thấy khó chịu đến như vậy. Nhưng mà, cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, ‘tâm của thực vật’ vốn vẫn an tĩnh ở trong cơ thể cô đột nhiên lại xao động, nếu nói trước kia nó khiến cho cô cảm giác được một hơi thở thoải mái thì ngày lúc này đã trở nên cuồng nhiệt mà nóng nẩy, làm cho cô cũng rất là khó chịu.

Lâm Thành Phong nhìn cuộc gọi đã bị ngắt máy, không quá để ý nói: “Không có gì đâu, là Đào Nhiên, giờ này mà anh ấy tìm anh nếu không phải rủ đến Bách Nhạc Môn thì cũng gọi đến Quán Duyệt, mà không biết sao anh ấy nhàn rồi như thế, mỗi ngày đều đi chơi, không biết nhàm chán!”

Đang nói, lại có một cuộc gọi đến nữa, anh đặt biệt dứt khoát ngắt máy, căn phòng lại trở về yên tĩnh: “Đánh thức em rồi à? Em ngủ đi, anh đi ra ngoài.”

“Không có đâu.” Tô Anh lắc đầu: “Em ngủ không được.”

Lâm Thành Phong khẩn trương lên: “Còn rất khó chịu sao?”. Anh cẩn thận kiểm tra tìm kiếm cảm trên mu bàn tay của Tô Anh cùng với bình truyền dịch, cũng không tìm thấy có chỗ nào sai: “Em đợi chút, anh đi gọi bác sĩ tới.”

“Không cần đâu!” Tô Anh gọi anh lại, bắt đắc dĩ nói: “Đừng lo lắng, chỉ là bị bệnh nên thấy không thoải mái, đợi thuốc phát huy tác dụng sẽ hết thôi.”

“..... Vậy em có còn phiền lòng về chuyện hôm nay không?”

“Không có, vốn dĩ em đối với ‘cha’ đã không ôm hy vọng gì rồi, dù ông ấy làm chuyện gì, em cũng không thêm để tâm.”

Lâm Thành Phong nhẹ nhàng thở hắt ra. Anh cũng rất lo Tô Anh không thể xoay người ở chỗ ngoặt, lại đi vào ngõ cụt, quay trở về với người cha lòng lang dạ sói kia!

Có đôi khi huyết thống không nói lên điều gì cả, ngăn lại những đại gia tộc kia, vì muốn tranh đoạt sản nghiệp mà đấu đá nhau đến mức người chết ta sống, đầu rơi máu chảy, nhưng lúc ấy lại không có ai vì nề mặt thứ gọi là ‘huyết thống’ mà hạ thủ lưu tình!

Anh vỗ vỗ đầu Tô Anh, cảm thán nói: “Bé hoa nhài, em có thể suy nghĩ được như vậy chứng tỏ em đã thông minh lên! Thật hiếm có nha, về sau em chính là người thông minh rồi!”

Tô Anh trừng mắt với anh: “Anh tránh qua một bên đi, em vẫn luôn rất thông minh đó!”

Lâm Thành Phong mở to đôi mắt nhìn trái nhìn phải Tô Anh một lúc, lại làm ra vẻ bắt đắc dĩ: “Thật xin lỗi nha, anh thật sự không nhìn thấy!”

“Đó là do mắt anh kém”

“Không chỉ có mắt kém, có lẽ còn mù nữa.”

“.....”

--

Bên kia, Đào Nhiên bởi vì bị Lâm Thành Phong ngắt điện thoại mà trợn mắt há mồm. Ngất đến hai lần vẫn chưa chịu, hiện tại lại còn trực tiếp mặc kệ không thêm nghe máy?

“Tiểu Lâm Từ có vấn đề! Khăng định cậu ta có vấn đề!”

Đào Nhiên cao giọng nói, làm cho Triệu Vũ đang ngồi một bên cũng phải nhìn anh, hỏi: “Thằng nhóc thôi kia lại làm gì rồi?”

“Không biết nha!” Vẻ mặt Đào Nhiên cười đến xấu xa: “Tôi gọi điện thoại cho cậu ta, cậu ta lại có thể trực tiếp ngắt máy không nghe, còn ngắt tận hai lần! Cậu nói xem có phải là cậu ta chế tôi làm phiền đến cậu ta hay không, có lẽ bây giờ cậu ta đang..... he he?”

Đào Nhiên vốn có vẻ ngoài tuấn lãng, dù cho có những mây cười xấu xa cũng làm cho người ta cảm thấy đó là vẻ đẹp tiêu sái, phong lưu, rất dễ làm cho người khác động tâm.

Cũng như Lý Văn Khê biết rất rõ khoảng cách giữa mình và Đào Nhiên, càng biết rõ hiện tại Đào Nhiên đối với cô là thế nào. Nhưng mỗi lần thấy anh mỉm cười, trái tim cô lại nện không được mà rung động.

Triệu Vũ: “Tu tướng của cậu không thể lãnh mạnh hơn chút được sao?”

Đào Nhiên: “Tu tướng của tôi không lãnh mạnh, vậy thì cậu chính là cả thân thể không lãnh mạnh, cậu còn không biết xấu hổ mà nói tôi không lãnh mạnh hả?”

Triệu Vũ: “.....”

Anh châm một điếu thuốc, cũng cảm thấy mình gần đây có chút bức bối, có nhiều người đẹp vờn quanh trước người như vậy nhưng lại thấy không dễ chịu, cảm giác không đúng, hương vị không đúng, cái gì cũng thấy không đúng!

Chưa kể, đã rất lâu rồi anh chưa có làm chuyện không lãnh mạnh kia.

Lại có một cô gái đáng người nóng bỏng đi đến trước mặt anh, mỉm cười quyến rũ: “Nhị thiếu.....”

Sau đó thân thể liền dán sát vào bà vai của anh.

Anh không có chút phản ứng nào, ngậm lấy điếu thuốc hút một hơi thật sâu, phun ra một làn khói trắng làm cho cánh vật trước mắt trở nên mờ lung và ái muội.

Cô gái kia dường như được khẳng định, lại quấn mình lên người Triệu Vũ thật chặt!

Triệu Vũ rũ mắt, cô gái thẹn thùng: “Nhị thiếu.....” Muốn nói nhưng lại xấu hổ.

Anh vẫn như cũ ngồi yên không nhúc nhích, chỉ là không kiên nhẫn mà nâng cằm, cất lên giọng nói lạnh băng: “Phiền.”

Khuôn mặt ngái ngủ của cô gái ngay lập tức biến đổi, bừng tỉnh, sau đó tái nhợt đứng tránh sang một bên.

“Không biết thương hoa tiếc ngọc như vậy, thật không phải là phong cách của Triệu Nhị nha.”

Triệu Vũ ‘à’ một tiếng: “Vậy phong cách của tôi là gì?”

Đào Nhiên làm một vẻ mặt rất đương nhiên: “Ai đến cũng không cự tuyệt!”

Ngay sau đó Triệu Vũ cầm một chai rượu vang ném vào anh ta.

Đào Nhiên nghiêng đầu tránh thoát, cảm thán nói: “Khuong Tử vì bạn đi họp mặt gia đình mà không thể đến, Tiểu Lâm Từ lại còn đặc biệt đi hẹn hò mà không nói tiếng nào. Khuong Tử không đến thì bé hoa nhài cũng không đến, cuộc đời của tôi thật tịch mịch!”

Nhưng thật ra anh ta có chút gì gọi là tịch mịch đâu, hiện tại bên cạnh anh ta không những có Lý Văn Khê bạn bạn mà còn có thêm mười mấy anh em tụ họp lại bên nhau, hi hi ha ha chơi đùa làm cho không khí nóng lên như lửa, vô cùng náo nhiệt.

Có thể là cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó nên có một chút không dễ chịu.

Đào Nhiên đôi húng đưa dai, lại gọi điện cho Lâm Thành Phong lần nữa, điều làm cho anh không ngờ tới chính là, lần này sau khi chuông đổ ba tiếng thì đầu dây bên kia có người bắt máy.

“Chuyện gì hả?” Một giọng nói không kiên nhẫn.

Đào Nhiên ‘ây chà chà’ một tiếng: “Tiểu Lâm Từ, ghé ghé qua nha, cậu nói xem tôi có chuyện gì? Xem ra tôi thật sự đã quấy rầy chuyện tốt của cậu rồi, xin lỗi, xin lỗi nha..... Cậu vẫn ổn chứ?”

Lâm Thành Phong đang đứng cạnh cửa sổ nghe điện thoại, nghe xong lời này thật sự muốn đá cho tên lưu manh kia một cái. Anh quay đầu lại nhìn Tô Anh đang nằm nhắm mắt nghỉ ngơi, hạ thấp giọng nói: “Đừng nói bậy! Lưu manh như anh trong đầu toàn những thứ không đúng đắn.”

Đào Nhiên nhún vai: “Nếu không có bận việc gì thì đến đây đi, chỉ còn chờ một mình cậu thôi đấy.”

Lâm Thành Phong: “Đến không được, Anh Anh bị bệnh, đang ở bệnh viện.”

Đào Nhiên kinh ngạc: “Bé hoa nhài bị bệnh?”

Triệu Vũ nhìn về phía Đào Nhiên.

Đào Nhiên lại nói: “Bé hoa nhài sao lại bị bệnh, trước đó không phải vẫn rất khỏe sao?”

Lâm Thành Phong cũng không muốn kể cho anh ta nghe về chuyện gia đình của Tô Anh, huống chi đây còn là chuyện khó nói. Chắc là Tô Anh cũng không muốn để cho người khác biết, anh còn nhớ rõ trước khi Tô Anh ngắt đi còn cổ bầy ra vẻ nhẹ nhàng tươi cười, cô không muốn người ngoài nhìn ra điều khác thường, có lẽ là sợ xấu hổ.

“Chỉ là bị cảm mạo phát sốt thôi, không có gì đâu, uống thuốc xong nghỉ ngơi một chút là ổn.”

“Các cậu đang ở bệnh viện sao?”

“Vâng”. Lại cảm thấy không đúng: “Làm sao thế?”

“Dù sao cũng đang rảnh rỗi, thuận đường qua đó xem. Triệu Nhị, đi cùng không?”

“Không cần đâu, Anh Anh muốn nghỉ ngơi, các anh đừng tới ——”

... Tút tutt tutt...

Bên kia đã nhanh chóng dứt khoát cắt đứt điện thoại.

“.....”

Tên Đào Nhiên lắm chuyện kia mà tới đây không phải sẽ quấy rầy người khác nghỉ ngơi hay sao? Thật phiền phức! Mấy người này nhiệt tình như vậy từ lúc nào thế!

--

Lúc Triệu Vũ cùng Đào Nhiên đến bệnh viện, Lâm Thành Phong đang dứt cháo cho Tô Anh ăn. Cô bị bọc thành một cái bánh chưng, chui rúc trong chăn trông giống chú chim non chỉ biết há miệng khóc đòi ăn. Ánh đèn chiếu rọi xuống bình truyền dịch đang treo trên đỉnh đầu cứ lắc qua lắc lại.

Anh đi theo phía sau Đào Nhiên vào phòng. Tô Anh đã khôi phục được chút tinh thần, thấy bọn họ đến cũng không ngạc nhiên, nghĩ đến có thể là Lâm Thành Phong đã sớm kể lể qua, cô chào hỏi: “Anh Đào Nhiên.” Lại nhìn về phía Triệu Vũ: “Anh Triệu Vũ.”

Triệu Vũ ‘ừ’ một tiếng, nheo đôi mắt.

Lâm Thành Phong bâu môi, không kiên nhẫn nói: “Đã bảo hai người đừng tới rồi mà, chơi thi cứ chơi đi chứ, còn tới đây quấy rầy người ta nghỉ ngơi.”

Đào Nhiên cười ha ha, không thêm đề ý đến Lâm Thành Phong, nhìn sang Tô Anh hỏi: “Bé hoa nhài, nghe nói em bị bệnh anh liền lập tức chạy nhay bay qua đây! Thế nào, có phải cảm thấy đỡ bệnh một chút hay không?”

Tô Anh cười: “..... Cảm ơn anh, tốt hơn một chút rồi.”

Lâm Thành Phong: “Thật không biết xấu hổ!”

Đào Nhiên vẫn cứ cười ha ha như cũ, một tay câu lấy cổ Lâm Thành Phong hơi siết chặt lại: “Nào, cùng anh đây đi ra đây, chúng ta tâm sự vài câu nào!”

“Khụ khụ!” Lâm Thành Phong bị siết đến mức thiếu chút nữa bị ngạt thở, trong tay anh còn cầm cái muỗng vậy vậy, Triệu Vũ đặc biệt có lòng tốt, đưa tay nhận lấy.

Tô Anh thấy Lâm Thành Phong bị Đào Nhiên lôi đi, trước mắt đột nhiên bị một cái bóng màu đen chắn lại.

Cô ngừng đầu, bất giác đôi mắt đen lấy như mực của Triệu Vũ. Trong đôi mắt ấy giấu một loại cảm xúc rất sâu rất xa khó mà dò được, nhưng trên khoé miệng lại ngậm ý cười ôn hoà: “Đào Nhiên có việc muốn nói với Tiểu Lâm Tử.”

Tô Anh nghĩ hẳn là nói đến việc gì đó không thể cho cô biết được, vì thế gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, cũng không hỏi gì thêm

Triệu Vũ ngồi vào chỗ Lâm Thành Phong vừa mới rời đi, một tay của anh dứt ở túi quần, tay còn lại cầm cái muỗng sứ nhỏ màu trắng. Bàn tay anh rất lớn, càng làm cho cái muỗng trên tay trông nhỏ bé đáng yêu hơn.

Anh múc một muỗng cháo, dưới ánh mắt vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc của Tô Anh, đưa đến trước môi cô. Hành động không chút để ý, lộ ra vẻ lười nhác, có lẽ là trước nay chưa từng làm qua việc này nên dường như chưa quen.

Cô không ăn ngay lập tức, không giống như vừa nãy ngoan ngoãn há mồm để Lâm Thành Phong dứt, anh nghi hoặc: “Hửm?”

“Cảm ơn, em tự ăn được rồi.” Tay phải của Tô Anh đang cầm kim tiêm nên không tiện cử động. Cô đành phải dùng tay không thuận là tay trái, khẽ lấy cái muỗng sứ trắng trong tay Triệu Vũ. Nhẹ nhàng kéo kéo hai cái, Triệu Vũ vẫn nắm chặt không buông.

“Bé hoa nhài, anh rất hiếm khi làm người tốt việc tốt, vậy mà em lại không cảm kích à?”

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Triệu Vũ động tâm?

Edit: Hiền Chấn

Beta: 如意 Như Ý

Triệu Vũ ý thức được động tác của chính mình lúc này rất nguy hiểm, đáng lẽ ra anh nên buông cái muỗng, dứt cháo cho bé hoa nhài không phải là việc anh nên làm.

Nhưng giờ đây anh lại đang cầm rất chặt, rất ổn định, bát cháo trong tay cũng chưa từng đưa đưa lấy lấy một lần, anh thậm chí còn không quá để ý mỉm cười, thúc giục: “Bé hoa nhài, mau há miệng ra.”

Anh đã đưa cái muỗng tới bên miệng Tô Anh. Môi cô rất nhỏ, cánh môi có màu hồng nhàn nhạt, hai đôi mắt đen nhánh vì khẩn trương mà chuyển động lung tung, mãi nhìn lại. Cô há to miệng ‘a’ một tiếng sau đó cắn lấy cái muỗng, bộ dạng ấy làm cho anh rất buồn cười.

Chỉ là một cái cắn này, cô liền ngậm luôn không chịu thả ra, người ngồi về phía sau tỏ ý muốn anh buông tay. Anh thậm chí còn có thể cảm thấy được hàm răng của cô đang cắn cái muỗng rất chặt, lại sợ cô cắn đến mức gãy cả răng.

Triệu Vũ nhướng mày, cảm thấy có đúng thật là quá trẻ con, chỉ là..... Anh đành từ bỏ quyền sở hữu với cái muỗng.

Tô Anh thờ phào nhẹ nhõm, nuốt cháo trong miệng xuống, tay trái cầm lấy cái muỗng nhỏ đang ngậm trong miệng, cong cong đôi mắt: “Cảm ơn anh Triệu Vũ, em tự ăn được rồi!”

Thật ra Tô Anh cũng rất xấu hổ, Lâm Thành Phong dứt cho cô là bởi vì tay cô thật sự bất tiện, hơn nữa bị bệnh làm cho cô cảm thấy không thoải mái, mệt đến mức nhấc tay cũng khó khăn nên không muốn cử động quá nhiều.

Cô cùng với Lâm Thành Phong đã rất quen thuộc. Lâm Thành Phong cũng coi như là bạn của cô, vì thế cô không cảm thấy có gì bất thường. Triệu Vũ thì không giống như vậy, quan hệ giữa cô với anh hẳn là nên dừng ở mức bạn bè quen biết nhau, đột nhiên như vậy, cô có chút không thích ứng kịp.

Dường như sợ anh sẽ đổi ý, rất nhanh cô đã ăn hết nửa bát cháo còn lại, lấy khăn giấy trên đầu tủ xuống lau miệng, cánh tay nhỏ vung lên ném chính xác tờ khăn giấy đã vo tròn vào thùng rác....

Triệu Vũ vẫn nhìn chăm chăm Tô Anh, ánh mắt nhìn lướt qua đôi môi hồng của cô, đầu lưỡi của anh khẽ đẩy vào hai bên má, giọng nói trầm ổn cất lên: “Bé hoa nhài, sao lại bị bệnh thế?”

Tô Anh nghĩ chuyện của cô hẳn là Triệu Vũ và Đào Nhiên đều không biết, vì thế cũng không muốn nhiều lời, huống chi đây cũng không phải là chuyện gì đáng để nói, cô mỉm cười: “Cảm mạo ạ, cách một thời gian lại bị cảm một chút.”

Triệu Vũ khịt mũi khinh thường, lạnh giọng: “Là do tổ chất thân thể của em quá kém, lại còn ham ăn nhiều đồ lạnh.”

Tô Anh nghiêm túc lắc đầu: “Không có.” Năng lực tự kiểm chế của cô rất mạnh, lại nói cô cũng đâu có thích ăn lạnh như vậy đâu, nhưng mà trong mắt của người đàn ông này, dường như cô không chỉ thích ăn đồ lạnh mà còn ham ăn.

Triệu Vũ: “Chờ em hết bệnh, sẽ mua bánh kem cho em ăn.”

Tô Anh: “.....”

Cô thấp giọng lầm bầm: “Em thật sự không có thaam ăn mà.”

Triệu Vũ khẽ cười, môi vẽ thành một đường cong kéo léo, ánh mắt thâm thúy nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen như mực: “Không sao đâu, vài cái bánh kem anh vẫn mua cho em được, không làm cho anh nghèo đâu.”

Tô Anh mỉm môi, nhìn Triệu Vũ.

Triệu Vũ hát cảm, nói: “Được rồi, em có thể nằm xuống ngủ.”

“À.” Tô Anh đắp chăn nằm xuống, nhìn về phía cửa, ngoài đó quá yên tĩnh, cũng không biết Lâm Thành Phong và Đào Nhiên nói chuyện gì? Lâu như vậy rồi vẫn chưa trở lại.

Đang miên man suy nghĩ, Triệu Vũ lạnh lùng ra lệnh: “Nhắm mắt lại, ngủ đi.”

“À, các anh cũng về sớm một chút nghỉ ngơi đi, khuya rồi.” Tô Anh kéo chăn lên cao, mỗi và mũi đều giấu vào trong chăn, tinh thần của cô có chút mệt mỏi, cố ý làm trễ để cho Triệu Vũ nghĩ cô không quá buồn ngủ, chỉ là đôi mắt nặng trĩu chớp chớp.

Thật mệt nhọc, nhưng lại cố ép mình tỉnh táo.

Đôi mắt của cô thật đẹp, là một màu đen thuần sạch sẽ trong sáng. Lúc nhìn vào cái gì đó đôi mắt long lanh loé sáng, như chứa đựng những ngôi sao nhỏ.

Triệu Vũ bắt chéo hai chân ngồi dựa trên ghế, anh ngồi im không động đậy, rừ mắt nhìn Tô Anh. Lúc này con nghiện thuốc lá lại tái phát, sau khi thấy thuốc ra mới chợt nhớ tới nơi đây là bệnh viện, mà Tô Anh lại đang bệnh, anh nhủ mảy, bực bội ngậm thuốc ở trong miệng, còn bật lửa bị anh thẳng tay ném vào thùng rác.

“Bé hoa nhài.” Giọng nói của anh có chút khàn khàn: “Em ngủ đi, anh ra ngoài xem Đào Nhiên và Tiểu Lâm Từ.”

“Vâng anh.”

Triệu Vũ đứng dậy, bước đi hai bước, khi quay đầu lại nhìn thì quả nhiên thấy cô đã ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ.

- - -

Ra khỏi phòng, Triệu Vũ đi đến cuối hành lang thì tìm được Lâm Thành Phong và Đào Nhiên.

Anh không quá kiên nhẫn hỏi: “Hai người các cậu bàn chuyện đại sự gì mà lại lâu đến như vậy?”

Đào Nhiên nhìn vào mắt Triệu Vũ, hỏi: “Sao cậu lại ra đây, bé hoa nhài thì sao?”

Triệu Vũ kéo Lâm Thành Phong sang một bên, mình đứng ở cửa sổ, nhủ mảy đưa tay ra: “Bật lửa, nhanh lên.”

Đào Nhiên cười lạnh, ném bật lửa sang, Triệu Vũ một tay chụp lấy bật lửa, châm thuốc, sau đó rít một hơi thật sâu rồi phả ra một làn khói trắng. Anh nhắm đôi mắt lại, cảm giác xao động sâu trong đáy lòng lúc này cuối cùng cũng được áp chế xuống.

Lâm Thành Phong bầy ra vẻ mặt ghét bỏ: “Triệu Nhị, em thấy anh nghiện thuốc lá quá rồi đấy!”

Triệu Vũ liếc nhìn anh một cái, cũng không nói gì, trả lời Đào Nhiên: “Bé hoa nhài buồn ngủ, có tới ở đó, có ấy không dám ngủ.”

Đào Nhiên ‘xì’ cười ra tiếng: “Xem đi xem đi, đến bé hoa nhài còn biết cậu không phải là người tốt.”

Triệu Vũ nhắc chân muốn đá, Đào Nhiên đã nhanh hơn một bước tránh ra: “Thỏ phi nha, động một chút đã muốn đánh người.”

Lâm Thành Phong bêu môi khinh bỉ, sau đó cười ha ha: “Này, anh nói như mình không phải là thỏ phi ấy!”

Đào Nhiên: “Này này! Tiểu Lâm Từ cậu ——”

Triệu Vũ không kiên nhẫn đứng ra hoà giải cho màn đấu võ mồm của bọn họ: “Đừng lảm lòi, các cậu vừa rồi đang nói chuyện gì?”

Nói đến việc chính, Lâm Thành Phong và Đào Nhiên đều nhanh chóng thu liễm ý cười, Lâm Thành Phong nhủ nhủ mảy nói: “Em vừa nhận được một tin tức, tên Dương tiên sinh kia thế nhưng lại là người của Tề Duyệt, người phụ nữ kia, không giết chết bé hoa nhài nhất định sẽ không chịu bỏ qua!”

Triệu Vũ vẫn còn chưa biết Dương tiên sinh là người nào, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà đều có nhắc đến Tề Duyệt và bé hoa nhài, anh trầm mặt: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt của Lâm Thành Phong lúc này cũng không tốt, anh lạnh giọng châm biếm: “Còn có thể là chuyện gì? Có Tề Duyệt kia, vì muốn có được Khương Tử, chuyện thiếu đạo đức gì cũng làm ra được!”

Lâm Thành Phong thêm mắm dặm muối, kể sự việc lúc chiều tới một lượt, càng nói anh càng cảm thấy Tô Trường Lợi thật không phải con người, càng không xứng làm cha. Nếu anh có được đứa con gái xinh xắn, ngoan ngoãn như bé hoa nhài, khẳng định sẽ cưng đến chết, sao có thể ức hiếp cô chứ?

Trong lúc đang tức giận, Đào Nhiên nhàn nhạt nói: “Thật ra thì cũng khá tốt đấy chứ, may mắn là Tô Trường Lợi đã bỏ rơi bé hoa nhài, bằng không bé hoa nhài mà lớn lên bên người ông ta, không phải sẽ nhận nhiều ức hiếp hơn sao, còn có thể sẽ đi một đường vừa dài vừa quanh co, khẳng định Khương Tử sẽ không quen biết được bé hoa nhài……”

……. Bỗng nhiên thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy vừa may mắn lại vừa vui mừng, chuyện gì thế này?

(Edit: Giới lắm_, Mấy ông tự an ủi nhau luôn rồi!!!)

Lâm Thành Phong và Triệu Vũ nhìn Đào Nhiên: “Được rồi, coi như Tô Trường Lợi cũng làm được một việc tốt.”

Đào Nhiên: “……”

Chi là Tô Trường Lợi và Dương tiên sinh khẳng định không lương thiện, còn về Tề Duyệt, cô ta cũng rất thông minh. Chỉ cần hẹn gặp một đám người, sau đó đem chuyện cô ta phiền lòng thêm mắm thêm muối một chút, rồi nói cho bọn người ấy nghe, vì muốn nịnh bợ làm cho cô ta vui, hiển nhiên sẽ có người đứng ra giúp cô ta làm, biết ném phiến toái đi, lúc này so với lần trước thì thông minh hơn rất nhiều.

Lâm Thành Phong gãi gãi đầu, hỏi: “Buổi họp mặt gia đình của Khương Tử đã kết thúc chưa?”

Ở Khương gia, cứ cách một tháng sẽ có một lần ăn liên hoan với gia đình, vào ngày đó, con cháu của Khương gia đều phải trở về đại cô trạch Khương gia. Đây là thói quen được giữ từ khi cha của Khương lão gia từ còn sống cho đến nay, gọi hoa mỹ là: Liên hệ tình cảm.

Bởi vì bận rộn làm việc mà quan hệ giữa thân thích dễ dàng trở nên xa cách, điều đó sẽ khiến nội bộ gia đình bị chia rẽ. Đời trước từng vì một chút lợi ích nhỏ mà có thể đấu đá nhau dử dội, thế nên họ cho rằng, khi con người ở bên cạnh nhau đủ lâu, tự nhiên sẽ có tình cảm, vì vậy cũng sẽ không đến mức đuổi cùng giết tuyệt nhau, mà sẽ biết đoàn kết với nhau, phát dương Khương gia trở nên quang đại.

Nhưng mà lòng người vốn khó dò, đã tâm thật sự sẽ không bởi vì gặp mặt thêm vài lần mà biến mất.

Cũng như Khương gia, người muốn leo lên nắm quyền ở Khương gia có cả khối người, nhưng bọn họ sẽ từ bỏ mục đích ấy sau khi cùng nhau ăn một bữa cơm sao? Đường nhiên là không, chỉ sợ họ còn lợi dụng bữa cơm này để mang đến nhiều điều phiền toái.

Bữa cơm họp mặt này, Khương Triết cũng sẽ không dễ dàng vắng mặt.

Ngay cả cha của Khương Triết, là Khương Quân, bấy lâu nay vốn dĩ vẫn du tứ hải lần này cũng trở về. Một người đàn ông tầm sáu mươi tuổi, tóc vẫn một màu đen thuần như lúc trẻ, dáng người cũng không thấy mập ra, ngược lại hơi gầy nhưng rắn chắc phẳng phiu, vẻ ngoài nho nhã bên trong còn toát ra chút soái khí.

Nếu nhìn kỹ, còn có thể nhìn ra được trên mặt ông có vài nét tương đồng với Khương Triết, đặc biệt là môi của hai người họ, đều mỏng như dao. Trình Ngọc Thư đã nói vài lần rằng Khương Triết được di truyền cái tính bạc tình của Khương Quân.

“Ba”.

“Ừ”.

Cuộc đối thoại giữa hai cha con luôn được giới hạn trong mấy lời này.

Khương Bào gia từ thật sự rất coi trọng Khương Triết. Người ngồi cạnh bên ông chính là Khương Triết, sau đó mới đến các con, các cháu của lão gia tử. Một bàn lớn đàn ông đối với việc này đã thấy nhiều nên không trách, trên mặt đầy vẻ tươi cười, không thấy bất kì nét bất mãn nào, thậm chí còn đề cập với Khương Triết, nếu như có yêu cầu hoặc có chuyện gì không hiểu cứ việc tìm bọn họ giúp đỡ.

Khương Triết tuy rằng lạnh nhạt, nhưng anh vẫn lễ phép nói lời cảm ơn, thật sự tìm không ra chút sai lầm nào.

Khương Hạo ngồi gần bên Khương Quân lúc này đôi nhien mở miệng, anh cười ha ha nói: “Tứ đệ, cậu xem, cậu cũng đã già đầu rồi, không biết bao giờ chúng tôi mới được uống rượu mừng của cậu đây? Tôi chờ hết nổi rồi đây này.”

Khương Hạo chính là anh cả của Khương Triết, đã kết hôn, hiện tại đã dọn ra khỏi Khương gia.

Khương Triết mỉm cười: “Mặc dù tuổi cũng đã lớn nhưng mà những thứ cần phải học hỏi thêm còn rất nhiều, chỉ sợ kết hôn xong sẽ không đủ tinh lực thôi”

Khương lão gia từ rất thích việc Khương Triết đối với công việc luôn có thái độ nghiêm túc và chuyên tâm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Mang thai?

Edit: Hiền Chấn

Beta:如意 Như Ý

"Ba à, tôi tôn trọng gọi ông một tiếng "ba" thì ông liền nghĩ rằng ông có thể ra lệnh cho tôi sao?"

Khương Triết không chút lưu tình nói ra những lời đó, làm cho Khương Quân tức giận đến mức trừng lớn đôi mắt, đầu đầu dè dặt nguyền: "Nghịch tử! Có ai nói chuyện với ba mình như mày không?"

Khương Triết biểu tình lãnh đạm, anh chỉ đầu nhìn Khương Quân, kéo chiếc ghế phía sau bàn làm việc ngồi xuống. Chiếc ghế có màu đen thuần, trông cực kỳ tương xứng với trang phục màu đen toàn thân của anh.

Anh cười, môi vẽ lên một đường cong nhàn nhạt mang hàm ý châm chọc: "Ba à, cháu Úc chơi có vui không?"

Khương Quân thích đánh bạc, một năm 365 ngày có hơn phân nửa thời gian là ở bên kia, có đôi khi lên con nghiện đánh bạc, cho dù là nửa đêm ông cũng sẽ kêu người chuẩn bị máy bay trực thăng để đi, không ai có thể ngăn được.

Ông cũng thích đi chơi. Từ sau khi có Khương Triết, mối quan hệ của ông và Trình Ngọc Thư lạnh đến mức đóng băng, quan hệ vợ chồng dường như không hề tồn tại. Ở bên ngoài, ông nuôi dưỡng đến mấy à tình nhân, nhưng Trình Ngọc Thư vẫn không quan đến, chỉ cần không dẫn mấy người đó về Khương gia thì bà đều "mất nhắm mắt mờ" mà cho qua. Trình Ngọc Thư đặt tất cả tình thân và sức lực lên hết người Khương Triết.

Ở Khương thị, Khương Quân cũng chỉ có cái chức vụ ảo, ngoài số tiền có được từ việc chia hoa hồng cuối năm cùng một ít bất động sản thì ông cũng không có tiền. Nuôi phụ nữ không tiêu tiền, ông tiêu tiền nhiều nhất để nuôi hứng thú và sở thích của mình, mà hầu hết những chi phí ở châu Úc của ông đều do Khương Triết chi trả.

Tuy Khương Hạo và Khương Minh cũng có tiền nhưng cũng không bằng nửa phần Khương Triết. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Khương Hạo và Khương Minh cư xử với Khương Quân rất hoà ái dễ gần, nhưng ông lại chỉ ôm hy vọng đối với Khương Triết. Huống chi lão gia từ còn rất coi trọng Khương Triết, tiếp quản Khương thị chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, thế thì cuộc sống về sau của ông còn cần nói nữa?

Cho nên, Khương Quân rất hy vọng Khương Triết có thể nghe theo lời của lão gia từ. Cuối Tề Duyệt, chỉ có như vậy địa vị của Khương Triết mới không thể dao động.

Còn cô gái bán hoa kia, có thể cắt đứt đương nhiên phải cắt, không có chút tác dụng nào, chỉ có thể gây trở ngại cho Khương Triết!

Khương Quân nặng nề thở ra, sau khi suy tính hết thấy những điều đó, cho dù có bất mãn với Khương Triết ông cũng không thể phát câu: "A Triết, ba cũng là muốn tốt cho con. Con chỉ vì một cô gái bán hoa mà nảy sinh tranh chấp với Tề Duyệt, chuyện này chưa có ai nói cho lão gia từ, nếu để lão gia từ biết, cô gái kia sẽ không sống tốt được!"

Khương Triết: "Chuyện này không phiền ba hao tâm tổn trí. Tiệc gia đình cũng kết thúc rồi, ba nên trở về châu Úc, không có việc gì thì cũng đừng trở về."

Khương Quân bắt đầu đi nói: "A Triết, con là đứa thông minh nhất, không lẽ lại không nhìn ra được tất cả mọi người đang chờ con lộ ra sơ hở, để khiến cho lão gia từ ghét bỏ con. Chuyện cô gái bán hoa kia sừ dĩ không có ai báo cáo lại trước mặt lão gia từ, không phải vì muốn cho con và Tề Duyệt không thành đôi được hay sao? Ba muốn nói, con và Tề Duyệt nên ở bên nhau sớm một chút....."

Khương Triết không kiên nhẫn nghe nhiều lời như vậy, ngắt lời ông: "Việc tôi muốn làm, không ai có thể ngăn cản tôi; việc tôi không muốn làm, cũng không ai có thể miễn cưỡng tôi. Lời này tôi chỉ nói một lần, ba à, nếu ông không đứng về phía tôi, vậy thì tôi chỉ có thể nói xin lỗi."

"....."

"Ba có thể hiểu ý của tôi không?"

"..... Có thể."

Ở trước mặt Khương Triết và Trình Ngọc Thư, Khương Quân một chút tự tin cũng không có, càng không thể nói một câu hữu dụng nào, đầu sao trước kia cũng là do ông có lỗi với hai người họ, bọn họ ghi hận, nhưng là tình hữu khả nguyên [1].

[1]Tình hữu khả nguyên: (thành ngữ của Trung Quốc) xét về tình thì có thể tha thứ.

Khương Triết đứng lên: "Nếu không còn việc gì, vậy tôi đi trước đây ba."

Không đợi Khương Quân đáp lời, anh đã rời đi trước.

Khương Quân tức giận đến mức ném vỡ tách trà.

--

Lúc Khương Triết về đến nhà, Trình Ngọc Thư cũng chưa ngủ, vẫn còn ngồi ở dưới phòng khách đợi anh.

Anh một thân lạnh băng, hàn khí xức động lòng người. Khắp người đều mang loại hơi thở "người sống chó đến gần", dọa cho người hầu sợ tới mức nhón nháo tránh ra xa ba thước, sau đó đến thờ mệnh cũng không dám.

Trình Ngọc Thư nhìn thấy Khương Triết như vậy, bắt đầu đi mỉm cười: "Khương Quân lại nói với con cái gì rồi?"

Khương Triết cười lạnh một tiếng: "Ông ta kêu con vứt bỏ bé hoa nhài, kết hôn với Tề Duyệt. Ông ta đang nằm mơ!" Dừng một chút: "Xem ra lại là do Khương Hạo và Khương Minh nói gì đó trước mặt ông ta, nhện không được nên mới tìm đến con giảng đạo."

Trình Ngọc Thư nhàn nhạt: "Có lẽ ông ta cảm thấy cách làm này của con uy hiếp đến tương lai của ông ta, nhưng mà ông ta nói cũng không sai. Con và Tô Anh rốt cuộc cũng không thể tính chuyện lâu dài, đừng làm chậm trễ con gái nhà người ta."

Khương Triết đưa mắt nhìn Trình Ngọc Thư một cái: "Mẹ à, những lời này con không muốn nghe mẹ nói lại nữa."

Trình Ngọc Thư biết tính cách của Khương Triết luôn bá đạo cường thế, vì thế không nói nhiều nữa, cười nói: "Không nói không nói, con đi lên tắm rửa rồi nghỉ ngơi một chút đi."

Khương Triết "Vâng" một tiếng: "Lát nữa con còn ra ngoài, mẹ không cần lo lắng."

"Đi đâu thế?"

"Có chút việc."

Anh đã cất bước đi lên lầu.

Trình Ngọc Thư cũng rất bất đắc dĩ với tình huống giữa hai cha con Khương Quân và Khương Triết. Cuộc hôn nhân của bà và Khương Quân vốn mang tính chất liên hôn giữa hai gia tộc, đôi bên không có chút tình cảm gì với nhau. Sau đó bà mang thai Khương Triết, trong một lần tình cờ ra ngoài thì gặp được một à tiểu tình nhân của Khương Quân và bị cô à đẩy ngã, lúc ấy bà chỉ mới mang thai được 7 tháng, làm cho Khương Triết bị sinh non. Bà cũng bị xuất huyết rất nhiều, suýt chút nữa đã mất mạng.

Chuyện này đã gây ra một trận đại loạn ở Khương gia. Sau khi Khương lão gia từ biết được thì vô cùng tức giận, lôi Khương Quân ra đánh gần chết, cắt hết chức vị. Khương Triết phải ở trong bệnh viện đến mấy tháng mới thoát khỏi nguy hiểm, vừa xuất viện đã được Khương lão gia từ bế về đại cô trạch để ông đích thân chăm sóc nuôi dưỡng.

Những việc này cũng không có cách nào giấu giếm, nên không trách ai. Vì thế ngay từ nhỏ Khương Triết đã biết, lão gia từ dạy dỗ anh cũng không báo hộ anh như đoá hoa trong nhà kính, mà là trực tiếp dùng tàn khốc, bất luận là chuyện gì trong nhà cũng cần phải học tập. Huống chi Khương Quân rất hiếm khi trở về nhà, anh cũng ngày càng sáng tỏ hơn.

Đối với những chuyện khi xưa, Trình Ngọc Thư cũng không biết đó là may mắn hay bất hạnh, nhưng mà so với việc đi theo một người cha cận kề thì đi theo lão gia từ tốt hơn rất nhiều. Ít nhất thì không học được cái thói không có triển vọng như Khương Quân, mà là được học trở thành một người tâm huyết chính trực, tính tình có chút ki cạp thì sao chứ? Ít nhất thì anh có năng lực, có quyền, dám đấu tranh, lại còn có thể bảo vệ chính mình không bị khinh thường.

--

Khi Tô Anh tỉnh dậy, bầu trời vẫn xám xịt, trước tiên cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mới thấy được Khương Triết đang ngồi bên cạnh giường bệnh.

Cũng không biết anh đến đây từ khi nào. Anh ngồi nghiêng tựa lên ghế, một tay chống lên trán, trước mặt anh là chiếc máy tính, tay phải cầm chuột liên tục chạm và trượt nhanh trên màn hình.

Đèn trong phòng không được bật lên, xuyên qua ánh sáng nhàn nhạt của màn hình máy tính, Tô Anh có thể nhìn rõ khuôn mặt lạnh lùng, thâm thúy của người đàn ông.

Tô Anh nhẹ giọng: "A Triết." Giọng nói rất nhỏ rất yếu, là giọng khàn khàn khi bị bệnh.

Khuong Triết "ừ" một tiếng, anh không nhìn sang cô, chỉ là rất nhanh đã đóng tập văn kiện hồ sơ lại, đứng dậy đặt máy tính ở trên tủ bên cạnh.

Tô Anh cảm thấy vô cùng bất ngờ, cô không nghĩ Khuong Triết sẽ đến đây vào giờ này: "Anh đến đây từ khi nào thế?"

Trong bóng đêm truyền đến tiếng cười khe khẽ truyền cảm của người đàn ông: "Lúc anh đến đây, người nào đó đã ngủ rất say, chỉ sợ anh mà có mang cô ấy ra ngoài bán, cô ấy cũng không tỉnh lại."

Tô Anh: "..... Là do thuốc đó, uống xong liền cảm thấy buồn ngủ rồi rồi."

"Ừ, anh biết mà."

..... Biết còn nói?

Tô Anh bĩu môi, hỏi: "Cũng đã giờ này rồi, sao anh không ở nhà nghỉ ngơi?"

Khuong Triết: "Trong nhà quá ồn ào."

Ồn ào sao? Hiệu quả cách âm ở Khuong gia không phải tốt lắm sao, cho dù có ồn ào thật thì cũng không thể nào ồn đến Khuong Triết. Huống hồ chỉ cần anh nói một câu, còn có ai dám âm ỉ hay sao? Anh nói một thì sẽ không có hai.

..... Là Khuong Quân trở về sao? Nói chung thì cũng chỉ có những lúc Khuong Quân trở về, anh mới có thể chèn trong nhà ồn ào mà ra ngoài tìm nơi thanh tĩnh.

Trong lúc cô vẫn đang suy tư, Khuong Triết đã ngồi lên mép giường, sau đó nằm xuống với nguyên bộ tây trang trên người.

Toàn bộ trọng lượng cơ thể anh đều đè hết lên chiếc chăn, nửa ôm cô. Hơi thở ấm nóng phả vào cổ và tai cô, giọng nói trầm thấp hơi khàn khàn cất lên bên tai: "Ngủ một lát đi, quá mệt mỏi."

Bây giờ là năm giờ sáng, cũng chính là quãng thời gian khiến cho con người ta mệt mỏi rồi nhất khi thức đêm.

Hơi thở của người đàn ông rất mạnh mẽ, trên người anh chưa từng có mùi nước hoa, thay vào đó là mùi thuốc lá nhàn nhạt. Trong đêm tối càng làm cho mùi thuốc lá này trở nên dụ hoặc và ái muội hơn.

Tô Anh trong nháy mắt có chút hoảng hốt, thân thể trở cứng đờ vì căng thẳng, hai bên má phồng ra, muốn xuống giường lại bị người đàn ông đè trở lại: "Đừng chạy, anh không có hứng thú với bệnh nhân đâu."

Tô Anh: "....."

Cô nhắm mắt lại, thân thể vẫn cứng đờ không động đậy, chỉ nhỏ giọng nói: "Ngủ như vậy sẽ không được thoải mái, hẳn là anh nên về bên Hải Thụy Loan để nghỉ ngơi. Nếu không ngày mai sẽ không có tinh thần làm việc đâu. Hơn nữa, em còn đang bị bệnh, anh ở đây sẽ bị lây bệnh đó."

Người đàn ông khẽ cười: "Bé hoa nhài, em như vậy là muốn đuổi anh đi sao?"

Tô Anh: "..... Phải không?"

Khuong Triết: "Rất rõ ràng đó."

Tô Anh đẩy đẩy anh: "Vậy thì anh mau đi đi, nếu đi ngay bây giờ còn có thể ngủ được thêm một lát đó."

"Không đi." Anh trực tiếp cự tuyệt: "Đừng nói chuyện, anh buồn ngủ thật đó."

Tô Anh: "Em cảm thấy anh cứ như vậy không được tốt..... Ừm!"

Khuong Triết bất thành linh hồn lên, một tay đặt áp bên má cô. Đôi môi mỏng lạnh lùng mím lấy môi cô, tiện thể nuốt luôn những lời cô sắp nói vào trong bụng. Ngón trỏ lạnh lẽo của anh từ tốn vỗ nhẹ lên chiếc cổ duyên dáng của cô từng chút. Ngón tay dừng lại ở trên xương quai xanh gợi cảm của cô sau đó nhẹ nhàng vuốt ve.

Lát sau, anh hôn lên đôi môi nóng bỏng của cô, nói: "Ngủ đi, hửm?"

Tô Anh: "Vâng."

Giọng nói trầm thấp đầy từ tính của anh khẽ thì thầm bên tai cô: "Đừng sợ, anh sẽ giúp em trút giận."

Tô Anh mở mắt: "Hà?"

"Những người bắt nạt em."

"....."

--

Lâm Thành Phong sáng sớm đã thức dậy, đặc biệt dặn dò phòng bếp nấu cháo để anh mang đến bệnh viện.

Khi anh ra khỏi nhà, vừa lúc gặp được Triệu Vũ, Triệu Vũ vô cùng huân hoang [2] mở cửa chiếc xe thể thao màu trắng. Anh ta mang kính râm đang vẫy tay hướng chỗ anh, Lâm Thành Phong xách hộp cháo đi về phía anh ta: "Có chuyện gì?"

[2] Ở đây tác giả dùng từ 骚包 (taobao) là một từ địa phương dùng để chửi mang hàm ý dễ tiện, lẳng lơ, hèn hạ, hống hách. Chửi nặng quá nên mình dùng từ "huân hoang" để Vũ ca bớt "bitchy" xù.

Triệu Vũ nói: "Đến bệnh viện đúng không? Đi thôi, tôi đưa cậu đi."

"Ờ, tốt bụng như vậy sao?"

"Cậu nghĩ sao?"

"Em có xe, không cần anh đưa đi."

"Sao tôi lại nhớ rõ trước kia cậu từng hung hăng tuyên bố sẽ không cần đến một phần một hào nào của gia đình nh?"

"....."

Cho đến khi ngồi lên xe của Triệu Vũ, Lâm Thành Phong vẫn còn chút bực mình. Anh cảm thấy mình và Triệu Vũ rất có thể không phải là anh em tốt, mà chính là oan gia kẻ thù!

Triệu Vũ đưa mắt nhìn đến hộp thức ăn trong tay Lâm Thành Phong: "Chuẩn bị món gì vậy?"

Lâm Thành Phong: "Cháo trắng."

Triệu Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn anh: "..... Đến một miếng thịt cũng tiếc rẻ mà không bỏ vào? Tiếc rẻ thịt không nói, đến rau cải cũng không cho một cọng?"

Lâm Thành Phong cười ha hả: "Em nào keo kiệt như vậy chứ? Nếu bé hoa nhài nuốt trôi được, đến thịt rồng em cũng có thể cho!"

"Làm sao vậy?"

"Không biết, ngày hôm qua ăn cháo cá lát, cô ấy mới ăn một miếng liền nôn ra."

"....."

Thật sự kỳ lạ, ngày hôm qua anh kêu người làm đồ ăn mang đến, rõ ràng Tô Anh chỉ bị cảm mạo phát sốt nhưng một chút mùi tanh cũng không chịu được. Cô vừa mới ăn vào một miếng liền nôn hết ra, chính cô cũng cảm thấy rất buồn bực. Cuối cùng không có cách nào khác, Lâm Thành Phong đành phải đi hỏi bác sĩ, bác sĩ nói do bệnh nên muốn ăn đồ thanh đạm, vì thế cô chỉ có thể đáng thương húp cháo trắng.

Lâm Thành Phong sờ cằm, suy nghĩ sâu xa nói: "..... Không lẽ là mang thai?"

Là một người đàn ông trưởng thành đã trải qua nhiều loại tranh đấu, anh cũng biết nôn ọe là do mang thai đó.

Kétttt ---

Là tiếng phanh xe khẩn cấp!

Lâm Thành Phong ngồi không vững, thân thể bị đập mạnh về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Cô ấy là người của tôi!

Edit: Hiền Chấn

Beta: 如意 Như Ý

Triệu Vũ phanh xe gấp đã tạo ra một tai nạn không lớn cũng không nhỏ, xe xảy ra va chạm với một chiếc xe hơi màu đen chạy ở phía sau, cũng may là tốc độ xe không nhanh nên đuôi xe chỉ bị đâm móp một mảng nhỏ.

Tài xế xe hơi bị dọa sợ gần chết, luôn miệng nói chuyện này không phải lỗi của ông nên sẽ không chịu trách nhiệm hay bồi thường gì cả. Mắt của ông cũng đâu có mù, cả chiếc xe của ông cũng không so được với cái bánh xe của người ta, bồi thường sao? Hay là giết ông luôn đi!

Lâm Thành Phong biết trong chuyện này người phải chịu trách nhiệm là Triệu Vũ, anh xoa cái đầu bị đâm đến đau đớn, đưa cho tài xế xe hơi một tấm danh thiếp: "Chỉ phí sửa xe của ông, cứ tìm người này thanh toán."

Tài xế nghi ngờ nhìn nhìn Lâm Thành Phong, để nói chuyện như vậy sao? Tay lại vỗ cùng thành thật nhận lấy, cười nói "À vậy thì cảm ơn....."

Lâm Thành Phong xoa xoa tay, trở lại trên xe, nhớ đến chuyện vừa xảy, anh nhắm mắt lại đưa tay xoa ấn đường, mặt lạnh xuống, ra về thăm trầm nói với Triệu Vũ.

"Anh làm gì thế, uống lộn thuốc à?"

Đang ở trên đường lớn, sao lại có thể phạm phải sai lầm đơn giản vậy!

Triệu Vũ phớt lờ anh, cũng không nói gì, một lát sau, anh khởi động xe nhanh chóng chạy đến bệnh viện.

Về mặt Lâm Thành Phong mở mắt, tuy rằng anh thường xuyên thấy về mặt lạnh lùng của Triệu Vũ,nhưng ngay lúc này, anh ý thức được Triệu Vũ đang thật sự tức giận vì điều gì đó, một điều mà anh ấy vô cùng để tâm.

Ngẫm lại.....Vừa rồi anh nói gì nhỉ? Mang thai?

Anh kêu lên: "Triệu Nhị, không lẽ anh làm cho cô gái nào đó 'phình' bụng rồi, kết cục không tốt nhá?"

Triệu Vũ híp mắt, lạnh lùng liếc anh: "Không muốn chết thì nhắm miệng lại."

Lâm Thành Phong "....."

Triệu Vũ: "Còn nữa, đừng có ngày ngày nói hươu nói vượn[1] trước mặt bé hoa nhài"

[1](Cùng đến với chuyên mục 'thành ngữ mỗi ngày' của Lãnh Cung nào!) Nói hươu nói vượn 胡说八道: nói bậy nói bạ, nói những điều không thật, bịa đặt, không có căn cứ.

Lâm Thành Phong nhún vai, hoàn toàn không nghe lọt lỗ tai, lẩm bẩm: "Đầu cần em nói bậy nói bạ, bé hoa nhài cũng biết anh là playboy chính hiệu mà, Phán Phán cùng Tiểu Ngọc gì đó đầu phải cô ấy chưa từng gặp!"

Triệu Vũ: "....."

Anh nhìn Lâm Thành Phong, không nói nên lời.

--

Suốt đường yên tĩnh đến bệnh viện.

Lâm Thành Phong xách theo hộp cháo trực tiếp đi vào phòng bệnh, sớm như vậy, anh căn bản không ngờ tới sẽ gặp được Khương Triết ở đây.

Người đàn ông vóc dáng cao lớn đứng trước giường bệnh, đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo mở rộng làm lộ ra vòm ngực cường tráng, một tay vẫn đặt lên cúc áo, bởi vì có người không mời mà đến nên anh nhàu mày lại theo phản xạ có điều kiện, nhìn về phía cửa.

Đôi mắt sắc bén kia làm cho lòng người kinh sợ!

"Từ ca....." Lâm Thành Phong nuốt nước miếng, lại nhìn về phía 'vật thể' trông giống một 'ngon dồi nhỏ' trên giường bệnh, cô gái đắp chăn kín mít nên anh chỉ nhìn thấy mái tóc đen tuyền trên đỉnh đầu: "Ồ này..... Anh cũng thật là quá đáng?!"

Khương Triết cong môi cười một chút, cũng không giải thích gì: "Sao các cậu lại đến đây sớm vậy?"

Lâm Thành Phong quơ quơ hộp cháo trong tay: "Em mang cháo đến cho bé hoa nhài đó nha."

Mà Triệu Vũ đi sau anh, vì một chút huyền ảo ở phía này mà sắc mặt trở nên khó coi, đôi mắt thâm thúy có tia lạnh lẽo như băng vạn năm, nhưng chỉ trong nháy mắt liền biến mất, anh nhắc chân đá Lâm Thành Phong, ngón tay nâng nâng chiếc kính râm trên sống mũi: "Đứng đây làm gì, đi vào."

"....." Gặp tình huống này còn muốn đi vào sao?

Trong lúc anh vẫn đứng ngây người thì Triệu Vũ đã đi vào trong phòng bệnh trước.

Lâm Thành Phong sờ sờ mũi, định nói tên Triệu Vũ này càng ngày càng không biết xấu hổ! Bất đắc dĩ, anh đành xách hộp cháo vào theo, tiện tay đặt nó lên bàn.

Khương Triết nhìn thời gian, vẫn chưa đến 7 giờ, anh nói: "Anh Anh vừa mới ngủ thôi, một giờ sau lại kêu cô ấy thức dậy ăn."

Lâm Thành Phong nhăn mặt, lẩm bẩm: "Cảm thù!"

Khương Triết nghe được, chỉ liếc anh một cái, cười: "Tôi đến công ty, Anh Anh có việc gì thì báo cho tôi biết."

Lâm Thành Phong đảo mắt: "À."

Triệu Vũ ngồi xuống sô pha, bộ dạng tùy ý: "Không phải hôm qua là hộp mặt gia đình sao, tôi còn nghĩ hôm nay cậu mới có thời gian đến đây, không ngờ còn chạy trốn nhanh như vậy?"

Khương Triết lạnh giọng: "Hộp mặt gia đình sao? Loại tiệc kia đã tổ chức mấy chục năm rồi, vẫn như cũ không có gì đặc sắc." Chi sợ lão gia từ vừa rồi khỏi, thứ gọi là 'tiệc gia đình' kia cũng kết thúc ngay lập tức.

Lâm Thành Phong nói: "Khương thúc cũng trở về à?"

Khương Triết: "Ừm, tôi đã chuẩn bị máy bay riêng, hôm nay ông ta sẽ rời đi."

"....." Lâm Thành Phong không nói nên lời, ân oán giữa hai cha con này chỉ sợ cả đời cũng không hoá giải được. Huống hồ, với thái độ cùng tâm tư kia của Khương Quân, căn bản là vô phương tháo bỏ khúc mắc. Có lẽ chính Khương Triết cũng không cần tháo bỏ?

Khương Triết đã mặc xong áo sơ mi, chiếc áo vest được anh vắt lên cánh tay.

Trợ lý Điều cần thận gõ cửa bước vào: “Tổng tài, xe đã sẵn sàng.”

Khuong Triết nâng nâng cảm tỏ ý đã biết, trợ lý Điều ra ngoài trước, anh lại hỏi: “Tiểu Lâm Tử hôm nay không bận việc gì à?”

Triệu Vũ châm chọc: “Hôm nay hẳn là Tiểu Lâm Tử vẫn tiếp tục rảnh rỗi nhỉ?”

Lâm Thành Phong không kiên nhẫn nói: “Đi đi đi! Em không đi làm thì sao chứ? Đầu phải là em không thể kiếm tiền!”

Triệu Vũ thả lỏng tay: “Àhhh.”

Khuong Triết nói: “Nếu không có việc gì thì ở lại bệnh viện chơi với Anh Anh đi. Cô ấy vẫn chưa hết sốt, chắc là hôm nay vẫn chưa xuất viện được.”

Lâm Thành Phong nhủ chột mảy: “Không phải chứ, cả đêm vẫn không hết sốt à?”

Chị là vẫn chưa hoàn toàn hạ sốt, so với lúc mới vào viện thì Tô Anh đã có vẻ tốt hơn nhiều rồi. Hơn nữa, hiện tại cô còn ngủ say như chết, là bởi vì sáng sớm hôm nay cô không ngủ yên được, mãi đến khi cô mông lung cảm thấy rốt cuộc Khuong Triết cũng đứng đây, lúc ấy cô mới buông bỏ chút phòng bị mà an tâm ngủ.

Khuong Triết dặn dò xong, chuẩn bị rời đi, anh nhìn sang Triệu Vũ hỏi: “Đi cùng không?”

Triệu Vũ đứng lên: “Vừa đúng lúc.”

Khi bước ra ngoài, anh lại lần nữa nhìn về phía giường bệnh, nhìn thấy mái tóc màu đen dài trên giường bệnh, mềm mại, mượt mà, lười lười nhác cuộn thành những vòng nhỏ....

--

Hai người Khuong Triết cùng Triệu Vũ sánh vai đi với nhau trên hành lang bệnh viện.

Bởi vì hai người đều có vẻ bất phàm, bất luận là diện mạo hay khí thế đều thuộc loại hiếm có, nên nhất thời thu hút rất nhiều ánh mắt của người trên đường.

Khuong Triết nói: “Nghe nói cậu đã phái người đi điều tra Dương Uy?”

Dương Uy chính là tên của kẻ gặp mặt với Tô Trường Lợi ngày hôm qua- Dương tiên sinh.

Triệu Vũ không chút để ý: “Ừm, vừa vặn nghe Tiểu Lâm Tử nói nên tiện tay tra một chút. Đáng tiếc, không tìm được chứng cứ cho thấy Tề Duyệt liên quan trực tiếp đến chuyện này từ người hẳn ta.”

Anh lấy hộp thuốc, lấy ra hai điều thuốc, đưa cho Khuong Triết một điều: “Làm một điều không?”

Khuong Triết nhận lấy, kẹp ở giữa hai ngón tay.

Triệu Vũ đã hút một hơi, giọng nói của anh lúc này trở nên khàn khàn thâm trầm hơn: “Tề Duyệt không hề có ý định buông tha cho bé hoa nhài, cậu định làm thế nào? Có lẽ gia từ nhà cậu ở đây, thật là không tiện động thủ. Hay là để tôi ra tay?”

Ánh mắt Khuong Triết dừng ở phía trước, thần sắc không đổi, nói: “Tề Duyệt khó đối phó, nhưng mà, nếu bị Tề gia từ bỏ thì Tề Duyệt rất dễ đối phó.”

Triệu Vũ: “Xem ra cậu đã có dự định?”

Khuong Triết ‘ừ’ một tiếng: “Gần đây Tề Duyệt đang nghiên cứu một cái thực nghiệm, cô ta sẽ không thành công.”

Dường như Triệu Vũ nghĩ đến gì đó, anh nhường mảy, mỉm cười đến xấu xa: “Hiểu rồi.”

Hai người đã đi đến bãi đậu xe, hai chiếc xe hơi một đen một đỏ đậu cạnh bên nhau, trợ lý Điều thay Khuong Triết mở cửa xe ra, Triệu Vũ đứng dựa vào đầu xe, bộ dáng tùy ý lười nhác, chính là cái kiểu ăn chơi trác táng.

Khuong Triết đi đến trước cửa xe, chậm rãi nói: “Tô Anh là người phụ nữ của tôi, không thể luôn bị người khác khi dễ được.”

Anh cười như không cười, nhìn thẳng vào Triệu Vũ, Triệu Vũ cẩn thận thuốc, trên mặt vẫn còn mờ hồ nét cười xấu xa: “Bé hoa nhài thật sự rất ngoan nha, đúng là cần phải bảo vệ tốt.”

Khuong Triết khẽ nâng đuôi mày, cũng không nhiều lời nữa, chuẩn bị lên xe rời đi. Triệu Vũ nói: “Cậu đi trước đi, tôi hút xong điều này đã.”

Khuong Triết không nói thêm gì, chỉ là liếc mắt nhìn anh một cái, lên xe rời đi.

Cho đến khi hút xong điều thuốc, Triệu Vũ vốn đang yên tĩnh dựa vào trước xe lúc này đột nhiên nổi giận, một chân đá mạnh vào bánh xe, sắc mặt sa sầm xuống, đôi mày gắt gao nhú lại, trong mắt khó có thể che giấu được sự nóng nảy.

“Con mẹ nó!!”

Chiếc xe thể thao màu đỏ phát ra tiếng cảnh báo chói tai.

Lát sau, anh sửa sang lại cổ áo, ánh mắt bình tĩnh mà lạnh lẽo.

Chiếc xe thể thao màu đỏ rất nhanh đã chạy mất hút.

--

Tô Anh ngủ một mạch đến 8 giờ mới dậy, Lâm Thành Phong đang ngồi chơi game, đánh đến kịch liệt, không bao lâu sau Tô Anh nghe được anh thấp giọng mắng: “Không chơi nữa, thứ game rác rưởi!”

Anh tức giận đến mức ném luôn di động.

Tô Anh nhìn đến buồn cười, lại không đành lòng đã kích anh, đành phải cúi đầu húp cháo của mình, bởi vì gần đây thấy anh đối xử rất tốt với cô nên cũng không nỡ độc miệng.

Sau khi ném điện thoại đi, rốt cuộc sự chú ý của Lâm Thành Phong cũng đặt lại lên người Tô Anh, nghĩ đến suy đoán trước đó, anh không khỏi nói: “Bé hoa nhài, em vẫn không thể ăn thịt sao?”

“Oẹ——”

Chỉ cần nghe đến chữ này, tự nhiên cô lại thấy buồn nôn, không cần Tô Anh nói gì, ánh mắt Lâm Thành Phong đã trở nên quái dị.

Anh có chút lo lắng sẽ làm Tô Anh kích động: “Hay là anh sắp xếp cho em làm một cuộc kiểm tra nha?”

Tô Anh: “Kiểm tra gì?”

Lâm Thành Phong gãi đầu: “.....Không biết nữa, để anh đi hỏi chút.”

Tô Anh nhìn Lâm Thành Phong chạy đi, không nhận thấy điều gì khác thường.

Lâm Thành Phong cảm thấy mình sắp trở thành ‘bạn của chị em phụ nữ’ rồi, nghĩ đến tên “đồng phạm” buổi sáng, không nhận được gọi điện thoại nói cho Triệu Vũ: “Làm sao đây, làm sao đây! Em chỉ vừa mới nhắc đến một chữ ‘thịt’ với bé hoa nhài, vậy mà cô ấy lại nổi giận! Đúng là mang thai sao?”

Triệu Vũ: “.....”

Anh rất bình tĩnh nói: “Đi kiểm tra.”

Một lúc lâu sau lại nói: “Có kết quả, đầu tiên báo cho tôi.”

Lâm Thành Phong khó hiểu: “Hà?” Không phải nên nói cho Khuong Tử biết trước sao?

Triệu Vũ: “Cúp máy.”

Cho đến một giờ sau, Tô Anh mới biết Lâm Thành Phong nói kiểm tra là kiểm tra cái gì, cô vừa bực vừa buồn cười, mặt nghẹn đến đỏ như gấc!

Cô nhìn bác sĩ, lại hung hăng trừng mắt với Lâm Thành Phong, không nói lời nào, trực tiếp mặc bộ đồ bệnh nhân chạy về.

Lâm Thành Phong: “.....???”

Bác sĩ: “Cô gái này, chỉ là do dạ dày không được tốt thôi, không có mang thai!”

Lâm Thành Phong chớp chớp đôi mắt: “À.”

Trong lòng anh chợt thoải mái, lo lắng vớ ịch! Nhưng mà nghĩ đến chuyện này, có chút khó xử, quên đi quên đi, xem như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.....

Tiện thể cũng quên mất phải báo kết quả lại cho Triệu Nhị.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Yêu lại mới tình đầu

Edit: heka

Beta: Thủy An

Tô Anh lại ở bệnh viện một ngày, ngày hôm sau ra viện. Tối nay Khương Triết thật sự không còn đến tranh giường ngủ với cô nữa. Buổi tối anh có gọi một cuộc điện thoại đến nói là có việc, khi rảnh sẽ lại đến thăm cô.

Tô Anh không hề có chút ý kiến nào, gật đầu: “Được đó!”

Khương Triết nhướn mày, khỏe miệng thoáng có ý cười: “Sao anh cứ cảm thấy em biết được anh không tới lại tỏ ra vui vẻ nhỉ?”

Tô Anh không có phủ nhận, cũng không có thừa nhận, cô nhấp môi, nho nhỏ hừ một tiếng.

Anh cười, trong ánh mắt có chút ý tứ xấu xa: “Được rồi, anh biết rồi.” lại nói: “Đừng thức quá muộn, ngủ sớm một chút.”

Tô Anh đáp vâng: “Anh cũng vậy, đừng để quá mệt mỏi.”

Khương Triết: “Ừm.”

Cúp điện thoại, Khương Triết xoay người ngồi vào trước bàn.

Đào Nhiên vuốt cằm, tỉ mỉ đánh giá Khương Triết, trong ánh mắt kia đều là chút ý tứ xấu xa. Khương Triết nghi hoặc liếc anh một cái, Đào Nhiên nói: “Bé hoa nhài bệnh rồi mà cậu cũng không buông tha?”

Khương Triết nhìn chằm chằm Đào Nhiên, nhoen miệng cười: “Người đẹp ở trước mặt, tôi không phải Liễu Hạ Huệ[1].”

[1] Liễu Hạ Huệ: ý chỉ người đàn ông không có ý đồ, tà tâm gì với phụ nữ. (xem điển tích cuối chương)

Đào Nhiên cười ha ha: “Cầm con mẹ nó thứ!”

Tuy rằng xung quanh anh có nhiều phụ nữ, nhưng cũng biết tôn trọng người ta. Nếu thân thể đối phương không khỏe hoặc là không muốn, anh cũng sẽ không cưỡng ép! Khương Triết này quả thực đã làm thay đổi cái nhìn của anh về anh ấy. Huống chi bé hoa nhài ngoan như vậy! Chẳng lẽ còn có thể bởi vì quá ngoan nên nhện không được sao? Fuck!

Anh lại nói: “Khương Tứ, sao tôi phát hiện cậu còn khủng bố hơn Triệu Nhị?”

Triệu Vũ đang nằm ở trên sofa hút thuốc, toàn bộ quá trình anh đều rất lạnh nhạt, ánh mắt cũng lạnh lùng, có một chút bức bối. Anh nhìn chằm chằm qua Đào Nhiên, liếc một cái: “Tôi phát hiện gần đây cậu có chút ngứa da?”

Khương Triết: “Vừa vặn đã lâu không luyện tập, chơi một chút chứ?”

Đào Nhiên chạy nhanh: “Chơi cái gì chứ, chơi cái gì chứ, chúng ta tới đây không phải để thương lượng chính sự sao?”

Ba người nhìn nhau một cái, rốt cuộc đề tài được kéo về chính sự.

Đầu tiên là có quan hệ với chuyện phía trước đã nói qua, gần đây Tề gia càng ngày càng kiêu ngạo, xu thế một nhà độc đại trực tiếp làm tâm tư của bọn họ cũng theo đó mà bành trướng dần. Hơn nữa bọn họ còn không biết thỏa mãn, chuyện muốn những tay cũng càng ngày càng nhiều. Đây thật sự là chuyện không tốt, cần phải xử lý ngay. Tuy là được nghiệp Nhất Tâm sẽ phát triển lên, nhưng dù sao cũng không thể bị kíp với An Khang. Huống hồ Nhất Tâm cũng không ngốc, sẽ không ngu si để cho người ta điều khiển, mà cho dù bị người điều khiển thì ai biết được cuối cùng bọn họ sẽ như thế nào?

“Thu mua!”

Đầu ngón tay của Khương Triết gõ gõ mặt bàn, bọn họ chưa từng tiếp xúc với ngành công nghiệp y dược, cho nên sau khi thu mua cũng sẽ không nhúng tay nhiều, đồng thời sẽ mời nhà kinh doanh tinh thông ở phương diện này đến quản lý. Bọn họ chỉ là người ra quyết sách cuối cùng. Hơn nữa điều này cần bí mật tiến hành với một công ty nhỏ, ít nhất không thể để bị An Khang phát hiện trước khi mọi chuyện thành công.

Thứ hai là có quan hệ với việc thí nghiệm của Tề Duyệt. Vì cần phải biết được tiến trình và các hạng mục trong thí nghiệm của Tề Duyệt, nên chỉ có thể tìm một người trà trộn vào viện nghiên cứu của Tề Duyệt, hoặc là thu mua lòng người. Chuyện này Triệu Vũ rành nhất, anh gật đầu đồng ý.

“Còn có việc đoạt miếng đất kia, tôi chuẩn bị xây một cái cửa hàng bách hóa ở đó để mỗi lần Tề Duyệt đi ngang qua đó phải tức muốn chết!” Đào Nhiên nói.

Triệu Vũ cười một tiếng: “Sao cậu không dứt khoát xây luôn một cái công viên trò chơi, mỗi ngày trong đó đều hi hi ha ha, không chừng thật sự có thể tức đến mắc bệnh tim luôn.”

Đào Nhiên buông tay: “Tôi cũng nghĩ đến rồi đó chứ. Có điều chỗ đó quá nhỏ, không thể mặc cho tôi thi triển hết khả năng. Hay là xây cho một mình cậu chơi nhé?”

Triệu Vũ đột nhiên nghĩ đến chuyện khi Tô Anh mang thai, nếu xây một cái cho đám nhỏ chơi cũng không phải không được...

“Fuck!” anh đột nhiên chửi thề một tiếng, gãi gãi tóc, xoay người đứng dậy khỏi sofa, ấn tàn thuốc xuống gạt tàn: “Tôi đi toilet.”

Đào Nhiên bày ra vẻ mặt kì quái, Khương Triết nhìn nhìn bóng dáng Triệu Vũ, bình tĩnh thu hồi ánh mắt.

Kỳ thật Triệu Vũ cũng không ngốc, anh từng có phụ nữ bên cạnh, đương nhiên biết sau khi đàn ông cùng phụ nữ phát sinh chuyện کیا thì trên giường nên có tình trạng cùng hương vị ra sao. Trong phòng bệnh کیا không hề có mùi vị sau khi nam nữ động tình, ngược lại là không khí tươi mới, sạch sẽ, thoải mái; là hương thơm tươi mát, ngọt ngào của con gái.

Khương Triết không thật sự làm cái gì, nhưng cũng không đại biểu là anh ta thật sự chưa từng làm gì, anh nhớ tới đôi môi của cô gái bị hôn đến đỏ tươi...

Khi xuất hiện trở lại, Triệu Vũ vẫn là đáng vẻ lưu manh không chút để ý کیا, không thể nhìn ra có chỗ nào không bình thường.

Ánh mắt Khương Triết ngẫu nhiên đảo qua anh.

--

Sau khi Tô Anh về nhà, mới phát hiện tiệm hoa tươi đã nước mất thành sông!

“Anh Anh! Chúng em cứ tưởng rằng chị sẽ chết mất!”

“Chị không chết, thật sự tốt quá! Ô ô ô! Ô ô ô ô!”

“Chúng em không có bị vứt bỏ, thật sự tốt quá!”

Tô Anh: “...”

Một năm miệng nưòi, một hồi lâu sau, Tô Anh mới hiểu được ra sao. Vẫn dĩ ngày đó cô té xù ở cửa khiến đám hoa sợ tới mức cho rằng cô sẽ chết. Sau đó hai ngày còn chưa trở về, bọn nó càng lo lắng đề phòng không yên lòng. Cả đám đoán mò, càng đoán càng tự hù bản thân sợ tới mức run rẩy.

Tô Anh buồn cười, lại thấy áy áp, “Chị không có việc gì, chỉ là bị bệnh thôi. Có điều hiện tại chị khỏe rồi, đã không sao nữa rồi.”

Xuong rồg nói: “Anh Anh, sao chị lại sinh bệnh được? Chị còn có thể chữa bệnh trị thương mà, sao lại sinh bệnh chứ?”

Hoa nhai cũng liên tiếp phụ họa: “Đúng thế đúng thế, sao lại sinh bệnh chứ?”

Thủy tiên còn sợ hãi trong lòng, lo sợ nói: “Anh Anh té xỉu ở trước mặt em, em bị dọa phát khóc, vẫn luôn mơ thấy ác mộng!”

Bách hợp hừ một tiếng: “... Hoa không có ngu mơ. Có điều nhìn Anh Anh khá khỏe khoắn, sao đột nhiên lại sinh bệnh?”

Cây mắc cỡ tức tối: “Khẳng định là do người xấu kia, khiến Anh Anh giận đến phát bệnh.”

Vừa nói như vậy, lại nghĩ tới cái người xấu tự xưng là cha của Tô Anh, đúng là quá tệ, còn có mặt mũi tới đây nói ra nói vào, quả không biết xấu hổ!

Xuong rồg lại bắt đầu nín thở, bất luận như thế nào cũng phải cố gắng phóng được gai trên thân thể!

Tô Anh nhủ mày, tuy rằng có không rõ cho lắm là chuyện như thế nào, nhưng hiện giờ cô nhìn thấy thật liên nồn, trước kia lại chưa từng có bệnh trạng như vậy. Chẳng lẽ là bởi vì hấp thu quá nhiều tâm của thực vật nên đã xảy ra bài xích với cơ năng nào đó trong thân thể cô chăng? Hay là tâm của thực vật đang thay đổi thân thể cô để nó thích ứng với năng lực?

Tô Anh lắc đầu nói: “Tạm thời còn chưa xác định, chị còn phải quan sát xem là chuyện như thế nào.”

Cô lại không có tiền bối hay sách vở tri thức gì để tham khảo, tất cả đều phải do bản thân từ từ mày mò.

Trần an ngắm hoa xong, Tô Anh lại đi ra sau xem hoa lan. Hai ngày không đưa tâm của thực vật vào, thoát nhìn hoa lan không có khác biệt bao nhiêu, chỉ là dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp chậm chậm lại. Tô Anh lại đưa vào một chút tâm của thực vật cho nó.

Hoa lan nói: “Cảm ơn Anh Anh. Em không sao cả, có thể chờ chị khỏe hẳn rồi lại đến xem em.”

Tô Anh sờ sờ nụ hoa của nó, hiểu chuyện như vậy, cô lại không thể chữa khỏi hẳn cho nó thật đúng là áy ngại, “Đừng lo lắng, em nhanh chóng khỏe lên là chị vui rồi.”

Hoa lan: “Dạ!”

Điều duy nhất làm Tô Anh thất vọng là Tề lão tiên sinh vẫn chưa hề tới, ngay cả ông chủ cửa hàng bán hoa cũng không gọi điện thoại cho cô.

... Nếu không tới, giữ hoa lan lại đây cũng không tệ.

--

Tô Anh vừa về tới nhà trong chốc lát, Lưu Vận liền chạy tới tìm cô, vừa thấy mặt liền lôi kéo xoay cô hai vòng, cảm khái: “Ái da, xem khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận này, sao tớ cứ cảm thấy không phải cậu đi đường bệnh, mà là đi nghỉ phép thể hả?”

Tô Anh liếc cô ấy một cái, buồn cười: “Bà cô, tớ thì cảm thấy cậu càng ngày càng xàm xỉ!”

Lưu Vận nhún nhún vai, tự tìm chỗ ngồi xuống, chân bắt chéo đứng đưa, cô nhìn Tô Anh đang tưới nước cho đám hoa mà nói: “Anh Anh, tớ đang yêu đương.”

Tô Anh ngạc nhiên: “... Ai thế? Buổi xem mắt lần trước thành công hả?”

Lưu Vận: “Không phải, tớ gấp lại mỗi tình đầu khi tớ học cao trung[2].”

[2] cao trung: tương đương cấp 3 của VN. Ở TQ, sau khi tốt nghiệp Tiểu học hệ 6 năm thì sẽ lên Trung học phổ thông gồm 3 năm sơ trung và 3 năm cao trung.

Tô Anh suy nghĩ một hồi lâu sau mới nhớ tới người Lưu Vận nói chính là ai: “Phạm Nghị? Là anh ta hả, Phạm Nghị ấy?”

Khi đó Lưu Vận cùng Phạm Nghị yêu sớm bị phát hiện, trường học mời phụ huynh đến, hai người bắt đầu đi chia tay. Học kỳ sau Phạm Nghị cũng chuyển trường, sau đó hai người cũng không còn liên hệ. Lúc ấy Lưu Vận rất đau lòng, không chỉ thành tích giảm xuống, còn thích đi chơi khắp nơi. Tô Anh cùng cô ấy vượt qua thời kỳ khó khăn nhất, lại không quen nhìn cô ấy suy sút nên hai người đặc biệt đánh nhau một trận điên cuồng, lại khóc ròng một hồi, cuối cùng hai người vào bệnh viện. Từ đó, Lưu Vận mới từ từ khôi phục tinh thần, học tập đáng hoàng hướng đến tương lai.

Hiện giờ hai người này lại chạm mặt.

Tô Anh nghi hoặc: “Các cậu là chuyện như thế nào vậy?”

Lưu Vận buông tay: “Tớ và anh ấy gặp lại, sau đó hẹn nhau ăn cơm tối, có uống chút rượu, rồi lên giường.”

Tô Anh: “.....”

Lưu Vận lại nói: “Kỹ thuật của anh ấy rất tốt, xem ra trước tớ thì từng có không ít bạn gái.”

Tô Anh: “.....”

Cô nuốt nuốt nước miếng: “Hình như tốc độ của các cậu quá nhanh rồi thì phải?”

Lưu Vận cười cười, nói: “Trước kia tớ và Phạm Nghị yêu nhau đã từng nghĩ đến tương lai sẽ cùng anh ấy kết hôn sinh con; bây giờ tớ và anh ấy lại yêu nhau thì chỉ nghĩ hiện tại ở bên nhau là được rồi. Tận hưởng lạc thú trước mắt đã! Huống chi tớ phát hiện khi mình nhìn thấy anh ấy, tim đập vẫn bùm bùm như xưa!”

Những gì Lưu Vận đã quyết định thì rất khó thay đổi, huống chi là chuyện đã phát sinh, cô không tiện nói thêm gì nữa, chỉ nói: “Cậu hiểu biết gì về anh ấy không? Rốt cuộc không gặp lâu rồi, khẳng định là thay đổi rất nhiều.”

“Nghe nói là làm ở một viện nghiên cứu của An Khang, tiền lương cũng được, có nhà có xe. Nếu có thể đi đến cuối cùng, không chừng tớ và anh ấy thật sự có thể kết hôn đấy!”

Nếu bỏ qua cái tốc độ phát triển đến chóng mặt kia, nghe ra thật sự cũng không tồi.

--

Lại nói đến bên phía Tề Duyệt, cô nhìn người đàn ông cao ráo đang cúi đầu ở trước mặt, mặt lộ vẻ không vui: “Sao anh có thể làm như vậy? Tôi chỉ là nói một chút chuyện tôi không vui với anh mà thôi, không có báo anh đi hại người mà!”

Người đàn ông tên Chu Toàn, là người thích Tề Duyệt nhất, hẳn cũng rất ám ức: “Anh chỉ là muốn giúp em xóa muộn phiền, không nghĩ tới người phụ nữ kia lợi hại như vậy. Khương Tử cùng Triệu Nhị đều che chở cho cô ta, Dương Uy đã bị bắt tới cục cảnh sát rồi!”

Tề Duyệt bắt đầu đi, hỏi: “Sao anh không báo sớm cho tôi biết? Hiện tại khẳng định Dương Uy kia đã khai ra mọi chuyện, chắc hẳn Khương Tử và bọn Triệu Nhị đều biết là anh làm!”

“Không thể nào? Anh sợ Dương Uy ghi âm, khi liên hệ với hẳn ta đều dùng dụng cụ biến đổi giọng, còn dùng cả số điện thoại khác. Chỉ là anh lo lắng... nếu tài khoản chuyển khoản cho hẳn ta bị điều tra ra, có thể liên hệ đến trên người anh không nữa?”

Vốn dĩ Chu Toàn cho rằng chỉ là một cô tình nhân đơn giản, dù Khương Tử có thích, cũng sẽ không giống trống khua chiêng tới bắt người. Không ngờ tới tiểu tình nhân này còn rất có thủ đoạn, không chỉ có Khương Tử, mà ngay cả Triệu Nhị cũng đang điều tra hẳn!

Hắn sợ hãi, nếu bị phát hiện, không chỉ có hẳn, gia tộc của hẳn cũng toi mất!

Tề Duyệt phát hiện Chu Toàn thật sự rất ngu. Hắn cho rằng hiện tại Khương Tử không có tới tìm hắn, là bởi vì hắn vẫn còn an toàn sao? Đương nhiên không phải, ngay cả chính cô, cũng không còn an toàn nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Phản kháng

Edit: heka

Beta: Thủy An

Lưu Vận quen với Phạm Nghị nhưng giấu người nhà, Trần Thục Phán cũng không biết. Ngấm lại nếu hai bác Lưu biết bạn trai của Lưu Vận là thằng nhãi ranh mà họ đã từng mắng kia, khẳng định là sẽ nổi giận! Huống chi Lưu Vận còn từng bôi vạ Phạm Nghị mà làm ra không ít chuyện phản nghịch. Ấn tượng của hai bác Lưu về Phạm Nghị cực kì không tốt, không chừng còn sẽ phản đối Lưu Vận quen với Phạm Nghị.

“Dù sao chỉ là yêu đương, cũng không phải kết hôn. Cho dù có muốn kết hôn, vấn đề lấy lòng cha mẹ cũng nên là anh ấy chủ động, tớ không nghĩ nhiều như vậy.” Lưu Vận nói.

Tô Anh phát hiện đối với phương diện tình cảm thì so với cô, Lưu Vận tiêu sái hơn rất nhiều. Hơn nữa cô ấy cũng nhìn rất rõ mọi chuyện, nghĩ thoáng, lại hơi có chút giống như sáng nay có rượu - sống mơ màng mải mê.

Nói hết những thứ không thoải mái, Lưu Vận nói: “Có cơ hội sẽ dẫn cậu đi gặp, trước đó khi bọn tớ nói chuyện phiếm còn nhắc tới cậu đó.”

Tô Anh gật đầu nói được.

Hồi đó Lưu Vận cùng Phạm Nghị yêu sớm, Tô Anh thường xuyên chính là bồ câu đưa tin giữa bọn họ. Có đôi khi bọn họ hẹn hò còn nhờ cô hỗ trợ, ngắm lại hồi đó cũng từng chơi rất vui.

Lưu Vận ngồi một lát ở tiệm hoa tươi của Tô Anh, sau đó đi hẹn hò với Phạm Nghị.

Tô Anh dọn dẹp tiệm một chút rồi đi thăm lão ngô đồng. Chặt cây mới lớn lên ở chỗ cháy đen của lão phát triển cực kỳ tốt, đã từ một cành nhỏ, phát triển thành cành có nhiều cành nhỏ. Bởi vì lão thật vất vả mà sống sót được nên hàng xóm láng giềng xung quanh đó cũng tới nhìn vài lần, ngay cả thanh danh Tô Anh trị thương cho cây cũng được truyền đi, vô cùng kì diệu!

Ngô đồng nhìn thấy Tô Anh rất là vui vẻ, nói: “Tô Anh, thoát nhìn cô có vẻ khá hơn trước nhiều rồi nhì.”

Tô Anh nói: “Ừm, tôi đã khỏe hẳn rồi”

Lão ngô đồng nhẹ nhàng thở ra, nói: “Cha của cô.....” Lão ngưng lại, không biết nên nói ra như thế nào, ngược lại hỏi: “Có tra được là ai khiến cha cô làm loại chuyện này? Kê đó lại dám như vậy đối với cô, tâm tư của hẳn quá xấu rồi. Nếu lần sau hẳn xuất hiện ở gần đây, tôi giúp cô đề ý nhiều hơn.”

“Là Tề Duyệt.”

“Lại là cô ta? Tên Dương tiên sinh là người của cô ta?”

“Ừ. Nghe Thánh Phong nói, kết quả bọn họ điều tra ra có quan hệ với cô ta, tám chín phần mười là vậy.”

“Con người này quá xấu xa!”

Tô Anh cười cười, có vài người, thật sự quá xấu xa.

Lão ngô đồng tức giận một lúc lâu, nhớ tới chuyện chính: “Đúng rồi, tôi nghe theo sắp xếp của cô, nhờ bọn cây họ cùng bạch quả cũng đi tìm xem xem có cây nào đồng ý hỗ trợ hay không. Quả nhiên, chúng nó thật sự liên hệ được mấy cây đó. Với năng lực hiện tại của chúng ta, đã có thể nhìn thấy mọi thứ trong phạm vi ba mươi dặm rồi!”

“Thật sao?” Tô Anh vui mừng, rốt cuộc đây là tin tức tốt nhất trong mấy ngày nay: “Vậy hẳn là có thể theo dõi đến viện nghiên cứu của Tề Duyệt rồi nhì?”

Với khoảng cách này, hẳn là có thể vây quanh phòng thí nghiệm của Tề Duyệt!

Quả nhiên lão ngô đồng nói: “Có thể!”

Tô Anh gõ gõ cảm, nói: “Có thể xâm nhập vào bên trong không?”

“Cái này còn đang thử, chỉ là bên ngoài viện nghiên cứu có rất nhiều hoa có cây cối, nhưng bên trong hình như không có cây, mãi vẫn không nghe được âm thanh gì, không dễ tìm cho lắm.”

“Cố gắng thôi, có thể tìm được thì càng tốt, không thể tìm được...” Tô Anh nghĩ nghĩ, chỉ có thể lại nghĩ cách khác.

“Ừ!”

Lão ngô đồng lại hỏi: “Cô có muốn đi gặp bọn nó không? Chúng nó rất muốn nhìn thấy cô, còn cho là tôi đang khoác lác cơ.”

Tô Anh cười nói: “Qua một thời gian nữa đi, hiện tại tôi không tiện ra ngoài, không có lý do chính đáng gì cả, không tiện giải thích.”

Lão ngô đồng nghĩ đến những người áo đen thường xuyên canh giữ ở bên ngoài tiệm hoa, tỏ vẻ hiểu rõ.

Tô Anh nói: “Làm phiền ông giúp tôi cảm ơn chúng nó, về sau nếu có yêu cầu trợ giúp gì, tôi nhất định sẽ hỗ trợ.”

“Được, tôi biết rồi.”

“Cảm ơn.”

Tô Anh đứng ở chỗ lão ngô đồng một lát rồi rất nhanh trở lại tiệm hoa tươi, trên đường còn gặp Trần Thục Phán đi vứt rác. Trần Thục Phán giữ chặt cô, nói: “Có phải Tiểu Vận có bạn trai rồi đúng không?”

Tô Anh nghĩ đến Lưu Vận giấu người nhà, cô chớp đôi mắt: “...Không có ạ.”

Trần Thục Phán hừ một tiếng: “Đừng gạt đi, chút tâm tư này của nó lừa được đi chắc? Không muốn nói thì thôi, đi còn đỡ phiền!”

Tô Anh cười cười, khó mà nói cái gì, thì ra trong lòng Trần Thục Phán đã tự biết rõ!

Từ chỗ Tô Anh, Trần Thục Phán xác định được Lưu Vận thật sự đang yêu đương, nói: “Được rồi, con mau trở về nghỉ ngơi đi. Thân thể mới tốt lên cần phải chú ý chăm sóc. Buổi tối lại đây ăn cơm nhé? Dì hầm chút canh gà cho còn bồi bổ!”

Vừa nghe đến hai chữ “Canh gà”, Tô Anh gần như là lập tức liền ôm ngực, nghiêng người qua một bên nôn khan!

Trần Thục Phán buộc bực nhìn Tô Anh, sắc mặt dần dần trở nên nghiêm túc. Bà lôi kéo Tô Anh tiến vào sạp bán quả vật nhà mình ngồi xuống: “Tô Anh, con nói cho đi biết có phải con mang thai rồi đúng không? Không phải sợ, bất luận có phải hay không, đi đều đứng về phía con!”

Tô Anh: “.....”

Cô buồn cười lúc đầu, lại bởi vì vừa rồi dốc hết tâm can nôn khan khiến cho cô trong lúc nhất thời khó mà nói nên lời, sau một lúc lâu mới nói: “Không phải, bác sĩ nói là dạ dày con không tốt, gần đây nên ăn thanh đạm một chút, không thể ăn đồ tanh hay dầu mỡ, con không có mang thai.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Trần Thục Phán nhẹ nhàng thở ra: “Hừ chết đi!”

Lại nói thêm chút nữa, Tô Anh mới trở lại tiệm hoa tươi. Cô để lại ngực, càng cảm thấy “Bệnh bao tử” này của mình đến cực kì không hợp lý. Cô ăn uống rất điều độ, lại bởi vì kiếp trước sống mấy năm cùng Khương Triết nên có khẩu vị giống với anh, chỉ thích ăn chút đồ ăn thanh đạm, mấy thứ đồ cay là rất ít chạm vào, cũng không hút thuốc là uống rượu, bệnh này... Thật là tâm của thực vật đang tác quái sao? Với những năng lượng táo bạo trong cơ thể, cô có chút bất an.

Có điều trừ lần đó ra, cô lại không cảm thấy có chỗ đặc biệt nào khác.

Tô Anh trở lại trên lầu gác mái, mở tủ lạnh, vừa thấy thịt đông ở bên trong, dạ dày cô cuộn cuộn, rốt cuộc nhịn không được chạy tới WC nôn khan một trận.

Cảm xúc đó gặng co vài ngày, tuy rằng có chút hoài nghi là tâm của thực vật đang tác quái, Tô Anh vẫn mỗi ngày thức dậy sớm, theo thường lệ hấp thu tâm của thực vật, thậm chí là chẳng hề thả lỏng việc huấn luyện nó. Thứ này sẽ làm cô cảm thấy không thoải mái, nhưng đồng thời, nó cũng cho cô sức mạnh. Cô sẽ không từ bỏ, có lẽ là sử dụng không tốt nên có đi chứng?

Nghĩ đến điều này, Tô Anh lại hoài nghi có phải do cô bắt đầu lợi dụng tâm của thực vật để làm những chuyện ngoài thanh lọc cùng bảo vệ? Thậm chí cô còn muốn ngưng tụ nó thành thực thể, biến thành sức mạnh thuộc về chính cô. Đây là tâm của thực vật đang phản cao thấp với cô?

Nghĩ như vậy, lại cảm thấy không phải không có khả năng.

Cho đến khi hôm nay dậy sớm, Tô Anh rót nước máy đánh răng, trong lòng đột nhiên toát ra một câu: “Nước này quá khó uống.”

Cô sùng sốt một lúc lâu, nhớ tới đám hoa nhà cô từ rất lâu trước đây không chịu uống nước máy, chỉ uống nước khoáng mà cô đặc biệt mua về.

Ách.....

Chịu đựng nước khó uống, súc miệng xong, cô đi xuống lầu.

Thời gian còn rất sớm, sắc trời vừa mới mờ sáng, đám hoa dấy sớm đang tắm mình trong gió nhẹ lác lác đáng người.

Những tia nắng đầu tiên rớt xuống, Tô Anh thoải mái nheo nheo mắt: “Thật ảm áp, thật ảm áp quá.....”

Đột nhiên, cô mở to mắt, điều này khác hẳn với những cảm thụ ngày thường làm cô không thể hiểu được, cũng giống vấn đề nước kia. Cô nhìn đám hoa bên cạnh, quả nhiên thấy đám hoa nhài cùng thủy tiên đều là đáng vẻ đặc biệt hương thụ, tâm của thực vật lấp lánh lẳng đàng trời rơi ra...

Tô Anh giờ tay, thu tất cả tâm của thực vật lại đây. Cô không hấp thu chúng vào trong cơ thể, mà là nắm ở trong lòng bàn tay, cẩn thận nhìn nó.

Hoa nhài rất kinh ngạc: “Oa, Anh Anh, sao chị làm được vậy, chị thật là lợi hại!”

Tô Anh nói: “Không biết nữa, chị đã luyện tập thật lâu, mãi đến gần đây mới có thể chậm rãi khống chế chúng nó.”

Cô thử biến tâm của thực vật thành một cái vòng, một trái đào, một cái gậy gỗ...

Tất cả đám hoa đều bị cô hấp dẫn, đồng thời nhìn chằm chằm cô, ánh mắt lấp lánh không muốn dời đi: “Oa!”

Xương rồng hô to: “Anh Anh, Anh Anh, có thể biến ra một cái đào lớn không, đánh mấy kẻ xấu kia phải bỏ chạy luôn!”

Tô Anh thử một chút, trên trán cô toát ra mồ hôi lạnh, tâm của thực vật ở trong tay cũng trở nên cực không ổn định: “Hình như không được.”

Xương rồng: “..... Vậy thì một cái gai?”

“.....”

Tô Anh phát hiện xương rồng có một loại tự tin cổ chấp đối với cái gai của nó, hơn nữa còn nhớ mãi không quên.

Sáng sớm sau khi trải qua sự tình này, đám hoa có một loại cảm giác sùng bái cùng kính ngạc đối với Tô Anh, càng thêm cảm thấy cô không phải là người thường, có khả năng thật sự là nàng tiên hoa rơi xuống thế gian đó!

Tô Anh buồn cười giải thích hai lần, những khổ là có đánh chết chúng nó cũng không nghe, càng nói càng xem cô như nàng tiên hoa!

Cô chỉ có thể mặc kệ chúng nó thôi.

Ngày lúc này vào lúc hơn chín giờ, tiệm hoa tươi của Tô Anh đón tiếp một ông cụ.

Ông cụ có chòm râu dài hoa râm, thoát nhui tuổi tác chừng bảy mươi tuổi, tuy rằng tuổi lớn nhưng tinh thần lại rất tốt, mình mẩy nhanh nhẹn. Ánh mắt cũng cực kì sắc bén, trong tay ông còn dắt theo một cậu nhóc tầm bốn tuổi.

“Cô là Tô Anh nhỉ? Tôi được ông chủ cửa hàng bán hoa giới thiệu qua đây.” Thoạt nhìn ông cụ cũng rất bình thường, không tạo cho người ta cảm giác áp bách hay là từ trên cao nhìn xuống, cứ tựa như là nói chuyện bình thường vậy: “Chậu hoa lan lần trước, ông ấy nói cô đã cứu sống rồi?”

Tô Anh bừng tỉnh đại ngộ: “Ông là vị lão tiên sinh mà ông chủ kia đã nhắc đến?”

Ông cụ gật đầu: “Là tôi, không biết hiện tại tôi có thể nhìn hoa lan của tôi không? Ông chủ nói nó đã khỏe hẳn, tôi thật không dám tin nổi.” Rốt cuộc tình trạng của hoa lan kia ông biết rõ hơn bất cứ ai.

“Có thể.” Tô Anh cười nói: “Hai người ngồi đợi một chút đi, tôi đi lấy nó.”

Tô Anh đi ra nhà kho phía sau.

Ông cụ theo thói quen mà quan sát cửa hàng bán hoa này. Trong tiệm bố trí cực kì ảm áp xinh đẹp, nhìn ra được chủ nhân của nó rất có lòng. Ông nhìn không được lại nhìn mấy bồn hoa, mấy dóa hoa đều nở hết sức diễm lệ, rực rỡ. Ông thích đường hoa, đương nhiên nhìn ra được đám hoa này được chăm sóc rất tốt.

Cậu nhóc cũng đang tò mò đánh giá. Nó ngửa đầu, chỉ vào chậu xương rồng trên gần trồng hoa: “Ông nội, con cảm thấy chậu này đẹp!”

Ông cụ tùy ý nói: “Nếu con thích, đợi chút nữa mình mua về nhà nhé.”

Cậu bé cong đôi mắt, vui vẻ cười nộ lên.

Thời điểm Tô Anh ôm hoa lan ra tới, ông cụ vừa thấy chậu hoa lan trong tay cô, ánh mắt không hề để tâm nháy mắt liền thay đổi!

...

Cùng lúc đó, Khương Triết và Triệu Vũ đều nghe tin Tề gia lão gia từ đến tiệm hoa tươi của Tô Anh!

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Rối loạn

Edit: Bạc

Beta: heka

Tề lão gia đi đến cửa hàng của Tô Anh là việc vô cùng ngoài ý muốn.

Khương Triết lạnh giọng: "Tề Thịnh Lâm sẽ không vì việc nhỏ của Tề Duyệt mà đích thân tìm đến bé hoa nhài, chắc là không có việc gì, chỉ cần ông ta không tìm người điều tra hay khó để bé hoa nhài thì bọn họ không cần phải xuất hiện."

Trợ lý Diêu đáp vâng, lập tức đi gọi điện phản phó.

Đầu ngón tay Khương Triết gõ gõ xuống mặt bàn: "Còn có, đi tìm hiểu vì sao ông ta đi tìm bé hoa nhài."

"Vâng thưa tổng tài."

Khương Triết biết Tề Thịnh Lâm có sở thích hoa hoa có có, nhưng không vì thế mà tìm bé hoa nhài chứ?

Tại một căn phòng khác, Triệu Vũ cũng đồng dạng nghỉ ngơi, cảm giác Tề Thịnh Lâm xuất hiện ở cửa hàng Tô Anh là việc không thể ngờ, mà việc không thể ngờ lại khiến người ta nghi hoặc, tò mò.

Anh phản phó trợ lý: "Chuẩn bị xe."

- - -

Tề lão gia rảnh rồi không có việc gì làm, nên mới mang cháu nội ra ngoài chơi đùa, mà ông lại rất thích cây cây cỏ cỏ nên mới đi đến chợ hoa. Lúc ấy ông chủ cửa hàng hoa mới kích động nói cho ông biết có một cô gái cứu sống chậu hoa lan. Phản ứng đầu tiên của ông là nghĩ lừa ông chắc?

Ông chủ cửa hàng biết thân phận của ông nên mới lấy chậu hoa tương tự ra để lừa ông chăng?

Lúc ông nhìn đến anh của chậu hoa lan mới cảm thấy có thể chuyện này là thật? Dù sao ông cũng đang rồi rồi, liền thuận đường đến xem, nếu dám lừa ông thì...a!

Nhưng mà khi ông nhìn đến chậu hoa lan trong tay Tô Anh, trực giác nói cho ông biết, bọn họ không gạt ông, cái chậu hoa sắp chết kia thế mà lại còn sống!

Bởi vì không tin tưởng lắm, ông bới chậu hoa lên để nhìn vào bộ rễ bên trong, rễ của nó lúc ấy đã bị đứt đứt, giờ này đã dài ra lại nhưng vẫn còn có thể nhận ra dấu vết. Hướng chi so sánh với chậu hoa lan lúc trước ông chụp thì thật sự rất giống nhau!

Tề Bào già kinh ngạc cảm thán: "Cổ làm thế nào mà được thế?"

Tô Anh nói: "Cổ thể tôi với thực vật rất có duyên với nhau, tôi mang nó về, ngày nào cũng bón phân, tưới nước, chăm sóc, không có gì đặc biệt cả nhưng nó lại thật sự sống lại."

Tề Bào già không quá tin tưởng lý do thoai thác này cho lắm, nhưng về mặt cảm giác về điềm nhiên như không của Tô Anh, lại khiến ông không thể không tin. Mà cô gái trước mặt ông đây thật sự không biết rõ thân phận của ông, chắc là không gât ông, cho dù thật sự muốn gât ông thì nên nói nhiều về năng lực của bản thân để ông nhớ kĩ chứ.

Tiểu Văn nhón mũi chân với lên trên bàn, nhìn hoa lan kích động nói: "Chị thật sự rất lợi hại! Em còn nghĩ em đã hại chết Tiểu Lan!"

Tô Anh cười cười, nói: "Không cần lo, nó đã sống lại rồi, em về nhà chăm sóc nó mấy ngày thì nó sẽ khôi hân."

Tề Bào già nói: "Vậy chậu hoa lan này chưa khôi hoàn toàn sao?"

Tô Anh: "Đừng thế, hoa của nó thật sự chưa tốt lắm, lúc trước lại bị tổn thương nặng, nên cần nhiều thời gian để khôi phục lại."

Tiểu Văn nắm chặt tay bảo đảm: "Chị yên tâm! Ngày nào em cũng sẽ chăm sóc Tiểu Lan, nhất định sẽ không khiến nó bị thương nữa!"

Tề Bào già nhìn nhìn chậu hoa, lại xoa đầu cháu nội. Từ lúc chậu hoa bị hư hỏng tới nay, đứa cháu của ông đã mất ít mảy chau hồi lâu, dù ông mua cái gì về cũng không khiến thằng bé vui về, hiện giờ lại vui về như thế này, ông lại càng vừa lòng Tô Anh: "Chúng tôi sẽ mang chậu hoa về, hân là sẽ không có việc gì chứ?"

Tô Anh nghĩ nghĩ: "Chắc hân là không có việc gì, nếu có gì ông có thể đến tìm tôi."

Tề Bào già nghĩ, dù sao tiện hoa cách nhà ông không xa, giao thông cũng thuận tiện: "Vậy được, nếu có việc tôi sẽ đến nhờ cô. Còn tiền thù lao thì..."

"Không cần". Tô Anh liền tục xua tay nói: "Xem như duyên phận đi, đúng lúc tôi đi chợ hoa nên mới đem chậu hoa lan về chăm sóc vài ngày, cũng không tốn tiền gì nhiều nên không cần tiền thù lao."

Tề Bào già đưa qua một tấm danh thiếp cho Tô Anh: "Vậy nếu cô có yêu cầu gì thì có thể gọi điện thoại cho tôi."

Tô Anh do dự một lát rồi nhận lấy: "Cảm ơn."

Cô tiện hai ông cháu đến cửa, đưa bé trai bước chân theo sau ông lão, từ khi thấy chậu hoa lan đều ôm trong người, ai muốn cầm đều không cho: "Cháu sẽ bảo vệ tốt Tiểu Lan."

Cùng Tề Duyệt, khác nhau một trời một vực!

"Tô Anh! Mày là đứa con gái bất hiếu!"

Không biết khi nào, Tô Trường Lợi tự nhiên vọt lại đây, đẩy Tô Anh một cái. Tô Anh kinh ngạc, liền lao đảo lùi về sau hai bước, Tô Trường Lợi còn muốn tiến lên, làm bộ đá người, lại không cẩn thận đụng ngã đứa bé đứng kế bên Tô Anh. Tiểu Văn còn nhỏ, lúc ôm chậu hoa đã bước đi nghiêng ngã. Lúc bị người ta đụng trúng liền lao đảo muốn ngã, nhưng lại không đánh lòng buông tay chậu hoa lan, nên cái miệng trực tiếp đập xuống đất. Thằng bé bủn môi, nước mắt nhịn không được liền rơi xuống: "Ông nội! Ông nội!"

Sắc mặt Tề Bào già liền thay đổi.

Ông không cần nói gì, lập tức có một người đàn ông mặc tây trang bước tới không chể Tô Trường Lợi. Tô Trường Lợi bị bề ngoặt cánh tay dễ xuống, nửa quì trên mặt đất. Hân tức giận đến đỏ bừng cả mặt, vết thương trên mặt lại càng khó coi, miệng thì hùng hùng hổ hổ: "Buông ra, buông tao ra! Tao dạy dỗ con gái của tao thì bọn mày có quyền gì mà quàn?!"

Sắc mặt của Tô Anh không tốt lắm, Tiểu Văn đã từ mặt đất đứng lên, đã dùng khóc nhưng còn ầm ức nước nờ, sợ hãi trốn sau chân Tề Bào già.

Tô Anh nói: "Xin lỗi, đã liên lụy mọi người."

Tề Bào già lạnh mặt xua xua tay, liếc Tô Trường Lợi bằng một ánh mắt sắc bén. Tô Trường Lợi chợt dạ, nghi hoặc làm bầm, ông Bào này là người nào? Ánh mắt cao ngạo từ trên cao nhìn xuống này, tướng chính mình là hoàng đế chắc!

"Nhìn cái gì mà nhìn? Còn không thả tao ra, đây là con gái của tao, dạy dỗ nó hai câu thì đã làm sao?"

Thần sắc Tô Anh lạnh nhạt, không vì lời nói của ông ta mà dao động, bình tĩnh nói: "Đừng thế, đây là cha của tôi." Cô nhìn về phía đứa bé đang tức giận: "Xin lỗi em, nãy ngã rất đau đúng không, cho chị xin lỗi nhé!"

Tiểu Văn méo mó mặt: "Em không giận chị, em giận người xấu này!"

Trước cửa hàng Tô Anh nào loạn lộn đến vậy, nên không thể thiếu lảng giềng vậy xem, đặc biệt là Trần Thực Phán. Bà gât đám người vội vàng chạy đến chỗ Tô Anh: "Con không sao chứ! Tên khốn kia lại đến đánh con?"

Tô Anh lắc đầu: "Không có, lão tiền sinh đảng kia đã cứu con."

Trần Thực Phán nhìn nhìn ông lão, liếc mắt một cái liền biết đối phương là nhân vật không tầm thường, bà liền cảm kích nói cảm ơn, lại nhìn về phía Tô Trường Lợi, người này không phải bị bắt đưa vào cục cảnh sát sao, sao lại ra nhanh như vậy?

Tô Trường Lợi còn đang mắng rất mãnh liệt, đại khái là Tô Anh là con gái hân, dù hân làm gì hay nói gì thì Tô Anh cũng phải chịu! Nếu không thì chính là bất hiếu!

Trần Thực Phán cũng mặc kệ nhiều như vậy, giọng bà lớn, liền mắng lại hân, mắng Tô Trường Lợi mười mấy năm trước ngoại tình vứt bỏ vợ con, mười mấy năm sau thì ép gả con gái mình cho một Bào già muốn cưới lần hai vì tiền sinh lễ, còn không phải bán cho người ta: "Ông nói đi, có phải ông cùng thằng Dương kia mưu đồ hại Tô Anh không? Ông tính cái chủ ý quỷ quái gì chẳng lẽ chúng tôi còn không biết!"

Tô Trường Lợi cãi cò, nói: "Cái gì mà bán? Tôi đây là gả con gái cho mới tốt!"

Trần Thực Phán vì cái người không biết xấu hổ này mà tức điên rồi: "Tôi đi báo cảnh sát! Xem ông bị bắt đi rồi thì còn tới nào loạn nữa hay không!"

Tô Trường Lợi nghe tới hai chữ "cảnh sát", sợ tới mức liền gầy gù, thậm chí hân không biết xấu hổ mà cắn vào tay của người đàn ông mặc tây trang. Người đàn ông bị đau, la lên, Tô Trường Lợi liền nhân cơ hội nhanh như chớp chạy ra ngoài! Trước khi đi lại hung tợn tợn mắt trừng Tô Anh, như muốn nuốt Tô Anh luôn vào bụng, ánh mắt ấy... không phải là ánh mắt của cha nhìn con gái.

Tô Anh nhìn Tô Trường Lợi chạy ra xa, thần sắc lãnh đạm, ông ấy... tới thật đúng lúc?

Trần Thực Phán thấy Tô Trường Lợi đi rồi, liền quay sang nói với mọi người đang vây xem: "Cảm ơn các vị đã quan tâm, giờ nên giải tán đi, giải tán thôi!"

Tốp ba, tốp năm đều tản đi hết nhưng vẫn thấp thoáng tiếng xì xào, bàn tán.

Tô Anh cũng không để ý, có nhẹ nhàng thở ra: "Cảm ơn mọi người, may mắn là có mọi người ở đây, không thì tôi cũng không biết làm gì mới tốt!"

Tề Bào già nhủ nhủ mảy, nghĩ đến chậu hoa lan, ông nói: "Vừa rồi tôi đã nói qua, nếu cô có yêu cầu gì thì tôi có thể giúp cô."

Tô Anh bất đắc dĩ lắc lắc đầu: "Tôi hiểu, chỉ là... vô dụng thôi. Nếu không có cha tôi thì sau này cũng sẽ có nhiều người khác tới nữa, chỉ cần một ngày tôi không nghe theo yêu cầu của người ta thì phiền toái sẽ không dứt."

Tề Bào già nói: "Ồ? Vậy chắc là cô đắc tội với người nào?"

Tô Anh lắc lắc đầu, nói: "Phải không? Kì thật tôi cũng rất bất đắc dĩ, cũng không muốn đụng chạm với người nào, tưởng rằng chỉ cần mở cửa hàng hoa rồi an ổn sinh hoạt, chỉ là...". Cô cười cười, cũng không để ý quá nhiều, nói: "Cảm ơn, nếu có yêu cầu gì, tôi sẽ đi tìm ông."

Cuối cùng, Tề Bào già rời đi, không chỉ mang theo chậu hoa lan, mà còn to về cảm ơn nên mua thêm bồn hoa, kêu người mang về.

Cho đến khi đã lên xe, Tề Văn ôm chậu hoa, dựa vào cánh tay của ông nội, nài thanh nãi kh[1] nói: "Ông nội! Người xấu hồi nãy thật đáng giận, vì sao lại ăn hiếp chị ấy? Ông ta không phải là cha của chị ấy sao?"

[1] nài thanh nãi kh[1] giọng ngây ngô của trẻ con

"Có vài người xấu như thế, ăn hiếp người khác là không cần lý do."

Đứa nhỏ không hiểu lời người lớn nói, chỉ nghe theo cảm giác mà làm, nói: "Ông nội, ông giúp chị ấy đi, người xấu đó thật đáng giận, nếu bắt chị ấy đi luôn thì sao? Còn hoa lan của cháu nữa.."

Đứa nhỏ nói làm cho Tề Bào già suy nghĩ sâu xa. Ở phương diện trồng trọt hiển nhiên Tô Anh rất có thiên phú, nếu bị bắt ép mà rời khỏi thành phố C, ông muốn tìm một người như vậy thì cũng khó.

"Được."

Vì thế, ông phản phó cho người đi điều tra chuyện của Tô Trường Lợi, ông thật sự chưa bao giờ gặp qua người nào lòng lang dạ sói như thế!

--

"Ông ấy thật sự nói vậy?"

"Không sai, ông ấy xác thực đã phái người đi điều tra Tô Trường Lợi."

Lời nói của Lão ngô đồng làm Tô Anh nhin không được khẽ cười, gật gật đầu: "Khá tốt."

Không biết Tề Lão gia đi điều tra đến cuối cùng lại tra tới đầu cháu gái mình thì sẽ có biểu tình gì? Có thể dạy Tề Văn ngoan ngoãn như vậy, thì sẽ không phải là một người điên rồ như Tề Duyệt nhỉ?

Lão ngô đồng không quá yên tâm: "Nói sao thì Tề lão gia với Tề Duyệt cùng là người một nhà, hẳn là sẽ không vì người ngoài mà trừng phạt Tề Duyệt? Có khi nào lại quay sang đối phó với cô không?"

Tô Anh nói: "Chắc sẽ không đâu."

Loại người như Tề lão gia, dù còn trẻ hay đã già đều khinh thường những thủ đoạn xấu xa, thấp kém hay sử dụng nơi hậu trạch như vậy. Ông ta ở trên thương trường hô mưa gọi gió, đã từng quyền cao chức trọng, nếu đối phó kẻ thù thì cũng quang minh chính đại, chứ như Tề Duyệt, tìm một người dễ tiện đi làm những việc đáng khinh thường, ông rất khinh bỉ.

Tô Anh nhớ tới Trình Ngọc Thụ đã đánh giá Tề Lão gia không tệ, kì thật cũng đúng, nếu ông ta làm việc bất chấp thủ đoạn, sao An Klang có thể phát triển tới vị trí hôm nay?

"Đừng rồi, không phải Tô Trường Lợi ở cục cảnh sát sao? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện!", Tô Trường Lợi xuất hiện thật quá đúng lúc, có thể nói là việc vui ngoài ý muốn.

Lão ngô đồng nói: "Cái này tôi cũng không rõ, hẳn đột nhiên được thả ra."

"Dương Uy đâu?"

"Còn bị nhốt."

"Vậy Tô Trường Lợi hiện tại đang ở đâu?"

"Hắn chạy đi trong chốn lắt tít hai người mặc áo đen nhét vào xe taxi mang đi, đi về hướng ngoại ô, quá xa, đã vượt quá phạm vi theo dõi của chúng tôi, cuối cùng tôi cũng không biết hắn ở đâu?"

Tô Anh có chút lo lắng Tô Trường Lợi bị Tề Duyệt mang đi, nếu bị bọn họ mang đi, cũng không biết lại làm ra chuyện xấu gì.

Có điều, nếu Tề Duyệt thông minh thì cũng nên biết Tô Trường Lợi là một con cò phé.

--

Bối tối hôm ấy, Tô Anh đi ngủ sớm, nhưng trong chốn lắt, cô liên đau quá mà tỉnh giấc. Rất đau! Toàn thân đều đau, toàn thân có giống như nước sôi đang sôi trào, cuộn cuộn lên, loại đau đớn này phảng phất như muốn khiến cô nổ tung!

Cô bật đèn phòng, giầy giữa đứng dậy.

Hoa nhài lo lắng: "Anh Anh, chị sao thế? Mặt chị đỏ quá!"

Xương rồng vội và nói: "Có phải chị bị sốt hay không? Nãy còn rất tốt cơ mà? Không được rồi, mau đi bệnh viện đi!"

Hoa nhài bối rối: "Bây giờ không có ai cả? Làm sao đây?"

Tô Anh lắc lắc đầu, nói: "Chị không có việc gì đâu, các em đừng lo lắng, chị đi xuống lầu trước."

Cô đi xuống lầu, định đi đến tủ thuốc, bên trong có thuốc giảm đau.

Thật sự là quá đau, cô uống liền hai viên thuốc nhưng cơn đau lại không giảm, ngược lại càng nghiêm trọng! Cô đau đến mức ngã xuống mặt đất, nhúm hoa rất khiếp sợ, nhưng lại bất lực.

Cô không còn sức để trấn an tụi nó nữa, cô dùng hết sức lực để làm cho cơ thể bình tĩnh lại, là tâm thực vật gây rối loạn!

Loạn cái gì? Loạn vì cô ép buộc chúng nó sao? Vì cô vô số lần lấy chúng nó ra luyện tập và sử dụng? Thế nên chúng nó mới bài xích cô?

Đúng vậy, tâm thực vật thuộc về tự nhiên, không biết vì sao lại bị cô hấp thụ, nên nó mới nghĩ cô là một phần của tự nhiên, nó bị lừa hồi lâu, thời gian dài qua đi nó mới thấy không đúng sao?

Không được...không được.... Cô không thể bị rối loạn như vậy được, chúng nó phải giống như trước đây, an an tĩnh tĩnh ở trong người cô, để cho cô sử dụng!

Không, cô sẽ không thua, cũng sẽ không chết đi!

Tô Anh nỗ lực tập trung tinh thần, giống như lúc này, bắt đầu thử khống chế lực lượng tảo bạo trong người, cô muốn khiến nó dịu lại.

Tuy rằng rất đau, nhưng cô còn tỉnh táo, nếu cô cứ như vậy chết đi, thì thực sự rất mất mát...

Cô nằm trên mặt đất, không biết qua bao lâu, trong sự hoảng hốt, có tiếng ai đó từ trong phòng truyền đến, đi cùng với âm thanh là tiếng bước chân nhanh chóng chạy lại: "Tô Anh!"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Đánh nhau

Edit: Hiền Chấn

Beta: Khánh Văn

Dù như thế nào Tô Anh cũng không nghĩ tới, vào giờ này mà lại có người đến tìm cô! Nhưng không phải gõ cửa từ bên ngoài, mà lại là đi xuống từ trên gác, dường như đã biết cô xảy ra chuyện, không gian mỏng lung, giọng nói của người đàn ông làm cho cô cảm thấy rất quen thuộc, cô mong đó là Lâm Thành Phong, ...

Trong lúc đang hoảng hốt, người nọ đã đi đến bên cạnh cô!

"Tô Anh!"

Cô được bế lên, gương mặt dán sát vào lồng ngực rắn chắc rộng lớn của người đàn ông, bàn tay có vết chai mỏng khế vuốt mớ tóc đang dính trên má cô ra, Tô Anh mở to mắt, nhìn thấy chiếc cầm cương nghị của người đàn ông ấy. Cô thì thầm: ".....Anh Triệu Vũ?"

Sao anh ấy lại đến đây?

Triệu Vũ thì lại không thể nghĩ nhiều, anh chỉ cảm thấy có gái trong lồng ngực đang nóng hừng hực, thân thể khẽ run rẩy, những mảng da thịt lộ ra bên ngoài chiếc áo ngủ to tằm đều biến thành màu hồng nhạt, phía dưới áo ngủ là đôi chân dài mảnh mai trắng tấp, vừa trắng mịn vừa mềm mại, cùng với đường cong mê người trước ngực cô gái là hai quả đào mặt mềm mại đáng yêu.....

Ánh mắt anh tối sầm lại, cời áo khoác ra, dùng một tay khoác vào cho cô.

"Chúng ta đi bệnh viện." Giọng nói của anh trầm thấp cùng khàn khàn u ám, giống như đang bị ai đó siết chặt.

Tô Anh lắc đầu, trong giọng của cô cũng có chút khàn khàn khô khốc: "Không, không cần đâu....."

Người đàn ông bế ngang cô lên, đi về phía cửa.

"Bé hoa nhài nghe lời đi." Anh dùng một chân đá tung cửa kính của tiệm hoa: "Bệnh của em thật sự nghiêm trọng, cần phải đi bệnh viện."

Những người canh giữ bên ngoài đều bối vì thấy tình huống bất ngờ này nên chạy lại: "Nhị thiếu! Tô tiểu thư?"

Bọn họ kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, trong nhất thời đều không biết phải làm như thế nào. Triệu Vũ rất nhanh nói với hai người: “Không cần các người, tôi đưa Tô Anh đi bệnh viện!”

Hai người liếc nhìn nhau, đáp ‘vâng’.

Từ trong đêm đen rất nhanh có một người đàn ông chạy sang đây, anh ta giúp Triệu Vũ mở cửa sau xe, sau đó tự mình ngồi vào ghế lái.

Chiếc xe hơi màu đen chạy nhanh như bay trong đêm.

“Mau lên, mau gọi điện thoại báo cáo cho Từ thiếu, chậm một chút chúng ta sẽ gặp tai ương đó!”

“Trước đó không phải vẫn rất tốt sao, sao đột nhiên lại ngã bệnh? Lại nói, có phải Nhị thiếu quá quan tâm Tô tiểu thư rồi không?”

“Câm miệng, cậu chớ mất sáng miệng thừa à?”

“.....”

--

Triệu Vũ cảm thấy Tô Anh thật nhẹ, nhẹ mà nhỏ nhắn, ngồi trên đùi anh, một chút trọng lượng cũng không có. Nhưng mà cô lại rất có tính xâm lược, cả người anh đều cảm nhận được mỗi tác da thịt cô dán trên người mình cùng với từng lần hô hấp của cô.

Tô Anh đỏ rất nhiều mồ hôi, khăn giấy cũng lau ướt hết mấy tờ.

Anh cúi đầu nhìn vào cổ gái đang tựa vào ngực mình, đôi mày nhu chặt, hàm răng siết sao cắn lấy môi, hô hấp lúc nhẹ lúc nặng, dường như đang phải chịu đựng đau đớn nào đó.

“Bé hoa nhài, thấy khó chịu ở đâu?” Lòng bàn tay của anh phủ lên mặt cô gái, muốn làm cho cô thanh tỉnh một chút nhưng lại không dám dùng sức, một người đàn ông luôn cường thế bá đạo bây giờ lại lộ ra một vẻ lúng túng không biết làm thế nào.

Tô Anh một môi cô mở to đôi mắt, anh tiến lại gần hơn làm cho hơi thở của hai người tràn miền quấn lấy nhau, anh lập lại: “Bé hoa nhài, khó chịu ở đâu?”

Trong mắt Tô Anh lúc này, Triệu Vũ đã trở thành một bóng dáng mơ hồ nhàn nhạt, xa xôi đến mức không cách nào chạm đến, cô rất nhanh nhắm mắt lại. Cô nhỏ giọng, gần giống như thì thầm: “Đau.”

Triệu Vũ: “Đau? Đau ở đâu?”

“Đau..... Đau quá.....”

“Bé hoa nhài, đau chỗ nào?”

Anh dường như theo bản năng mà nhìn khắp thân thể Tô Anh, lại lo lắng có phải cô té xỉu bị thương hay không? Nhưng mà không có, không tìm thấy vết thương nào trên người cô cả, nhưng cô lại luôn miệng kêu đau đớn.

Triệu Vũ cau mày, hoàn toàn không biết phải làm sao mới có thể giảm bớt đau đớn trên người Tô Anh, anh ngừng đầu nói với tài xế: “Lái nhanh lên!”

“Vâng Nhị thiếu!” Tài xế cảm thấy trái tim mình như bị nổ mạnh, xuyên qua kính chiếu hậu, anh ta rõ ràng thấy được người đàn ông kia gắt gao ôm chặt Tô Anh vào ngực, mà anh cúi đầu, lòng bàn tay vẫn luôn phủ phục trên mặt cô gái, vuốt ve gương mặt hồng hào mịn màng, anh cúi xuống rất gần, chỉ cần gần thêm chút nữa thì sẽ hôn được đối phương.

Nhưng bọn họ ai cũng đều biết, Tô Anh là người phụ nữ của Khương Triết! Triệu Nhị ôm Tô Anh từ trong tiệm hoa tươi đi ra vốn đã làm cho người ta khiếp sợ, hiện giờ Triệu Nhị vẫn mang thái độ này, chỉ sợ.....

Ánh mắt Triệu Vũ vốn đang khóa chặt trên người Tô Anh đột nhiên nhấc lên, làm cho tài xế sợ tới mức ngay lập tức dời mắt nhìn hướng khác, anh ta cố gắng áp xuống sự kinh ngạc trong mắt, lại không dám nói lung tung.

“Tôi hy vọng anh là một người thông minh.”

Giọng nói mang hàm ý uy hiếp của người đàn ông từ phía ghế sau truyền đến, người tài xế lập tức đáp: “Nhị thiếu yên tâm, tôi biết rõ nên làm như thế nào.”

Chuyện xảy ra đêm nay, anh ta sẽ không nói cho người thứ ba biết, đây sẽ là bí mật trong lòng anh ta.

--

Khương Triết đang ngủ, khi nhận được điện thoại của trợ lý Điều, trên mặt anh cũng không có chút biểu cảm nào, gương mặt trầm tĩnh hờ hững khiến cho người khác khó lòng nắm bắt.

Trợ lý Điều nhanh chóng nói: “Vừa rồi bên kia gọi điện sang, nói Tô tiểu thư bệnh tình cấp tính, hiện đang đưa đến bệnh viện.”

Khương Triết mở to mắt, ngồi bật dậy.

Trợ lý Điều chậm chậm, cẩn thận nói: “Nghe nói Nhị thiếu là người đầu tiên phát hiện ra, hiện tại cũng là Nhị thiếu đưa Tô tiểu thư đến bệnh viện.”

Thật ra trợ lý Điều cũng rất nghi hoặc, Triệu Nhị không phải là người lương thiện, quen biết được Tô Anh cũng là vì có Khương Triết ở giữa, nhưng anh ấy lại có thể trước nhất phát hiện Tô Anh xảy ra chuyện, hơn nữa còn đưa cô đến bệnh viện, việc này có gì đó không bình thường nha!

Đôi mày kiếm của Khương Triết nhăn lại, ánh mắt thâm trầm, dường như anh không cảm thấy ngạc nhiên: “Ừ, bây giờ anh lập tức đến bệnh viện đi, biết nên làm gì không?”

Trợ lý Điều đáp: “Biết, tổng tài yên tâm.”

Không nghĩ nhiều thêm, trợ lý Điều rất nhanh chạy đến bệnh viện, anh cho rằng Khương Triết bình tĩnh như vậy là không định đi đến bệnh viện, ai ngờ thời điểm anh đến đây, hai người Khương Triết cùng Triệu Vũ đã đứng ngoài hành lang phòng bệnh.

Triệu Vũ mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng quần tây đen dài, ống tay áo xắn lên bắt khuy tay, cổ áo mở rộng làm lộ ra mảng da thịt màu đồng, xương quai xanh gợi cảm, quần áo có chút hỗn loạn, trên trán lấm tấm mồ hôi. Lúc này anh đang đứng dựa vào vách tường, ngậm điều thuốc lá trông như một tên thô phỉ, nhìn Khương Triết.

Khương Triết mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, quần áo chỉnh tề, chỉ có những sợi tóc màu đen hơi hỗn loạn. Anh đang đứng, trên tay cũng kẹp một điều thuốc, khuôn mặt sạch sẽ tuấn mỹ cũng không lộ ra chút biểu tình nào, có chút không để ý nhìn vào Triệu Vũ.

Rõ ràng đã từng nhìn thấy cảnh tượng này vô số lần, nhưng lúc này trợ lý Điều lại cảm thấy hơi khản trương, thậm chí không khi còn có chút gương cung bạt kiếm.

Nhưng mà không ai lên tiếng trước.

Trợ lý Điều cũng không dám tùy tiện tiến đến.

Ngay lúc này, bác sĩ từ phòng bệnh đi ra, hai người Khương Triết cùng Triệu Vũ đồng thời nhìn qua, ánh mắt của cả hai đều vô cùng lạnh lùng, bác sĩ bị nhìn đến mức trong lòng thấy căng thẳng, lại biết rõ hai người này là thổ bá vương của C thị, ai cũng không dễ chọc vào, ông hít vào một hơi, nói:

“Người bệnh tạm thời không có việc gì, đã tìm một mũi, hiện tại cô ấy đã an tĩnh lại, các người....có thể vào thăm.”

Khương Triết cùng Triệu Vũ liếc nhìn nhau, đúng lúc đấy bác sĩ tránh đi.

Tô Anh vẫn còn tỉnh, cô không ngủ, bởi vì con đau cùng nóng sốt xảy ra bất thành linh nên làm cho cô thể có lúc này vô cùng suy yếu mệt mỏi, dường như sức lực để nhấc tay lên cũng không có. Ý thức của cô cũng rơi vào mộng lung, cô không thể nhớ rõ mình đã đến bệnh viện bằng cách nào, cô chỉ nhớ được hình như có một người đàn ông ôm cô nhanh chóng đưa đến bệnh viện, có nhịp tim trầm ổn đều đặn đập bên tai, còn có tiếng bước chân hỗn loạn của bác sĩ và y tá.....

Cô nhắm mắt lại, thử sử dụng ‘tâm của thực vật’, nhưng chỉ cần có vừa nghĩ đến thì loại đau đớn kia dường như lại muốn phát tác.

Không thể sót nuốt được, Tô Anh lại nói với chính bản thân mình lần nữa, ‘tâm của thực vật’ vốn nghịch thiên, nó có thể cứu sống thực vật, còn có thể chữa trị vết thương cho cô, năng lượng này quá to lớn mạnh mẽ, nếu muốn hoàn toàn khống chế nó thì cô cần phải thật kiên nhẫn cùng có nhiều năng lực.

Không thể gặp được.

Càng không thể thất bại trong gang tấc.

May mắn thay, năng lượng trong cơ thể lúc này đã bình ổn lại, tạm thời không có trở ngại.

--

Lúc nhìn thấy Khương Triết cùng Triệu Vũ đi vào phòng bệnh, Tô Anh cũng không quá ngạc nhiên, cô ngã bệnh, Triệu Vũ sẽ báo cho Khương Triết sang đây cũng không phải chuyện lạ, rốt cuộc ở trong mắt bọn họ, cô vẫn là người phụ nữ của Khương Triết.

Cô chớp chớp đôi mắt: “A Triết, anh Triệu Vũ.” Giọng nói khàn khàn khô khốc cũng giống như đôi môi lúc này, vì bị khô mà nổi lên nhiều nếp nhăn.

Khương Triết tiến đến gần, đưa tay sờ lên cái trán cùng gương mặt nóng hổi của cô. Tô Anh cười cong cong khoé mắt: “Em không sao đâu ạ.”

Triệu Vũ dừng lại ở sau Khương Triết, anh không tiến lên mà chỉ đứng sang một bên, ánh mắt lạnh lùng dừng ở trên người Tô Anh.

Khương Triết xoa xoa má cô, thấp giọng nói: “Ngao, ngủ đi.”

Tô Anh ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng!” Lại nhớ tới việc Triệu Vũ đã cứu cô, cô nghiêng đầu nhìn về phía anh: “Anh Triệu Vũ, em cảm ơn anh nha.”

Triệu Vũ nhìn chăm chăm cô, khe ‘ừ’ một tiếng.

Tô Anh quả thật rất mệt mỏi, cô cố gắng nói vài ba câu sau đó ý thức dần mờ hồ chìm vào giấc ngủ.

Khương Triết nhìn Triệu Vũ, Triệu Vũ cười một chút: “Sân thượng?”

Khương Triết: “Tùy cậu.”

Anh kéo lỏng cổ áo đã được mặc chỉnh tề, nhấc bước, động tác ung dung thong thả cũng rất quả quyết không cho người khác biện bạch.

Trợ lý Diêu vẫn luôn đứng cạnh giữ trước cửa phòng bệnh, đột nhiên nhìn thấy Khương Triết cùng Triệu Vũ cùng nhau bước ra, không khí giữa hai người này vô cùng lạnh lẽo, anh kinh ngạc muốn đi theo Khương Triết lại bị Khương Triết lạnh lùng liếc một cái: “Cạnh ở đây, nếu bé hoa nhài lại xảy ra chuyện thì tôi phế bỏ anh!”

Trợ lý Diêu: “.....Vâng.”

--

Tầng cao nhất của bệnh viện vừa an tĩnh vừa trống trải, xung quanh tối đen, nhìn đâu cũng thấy một màu xám xịt.

Khương Triết cời chiếc áo gió ném sang một bên, Triệu Vũ dùng chân đạp tắt tàn thuốc vừa ném xuống, hai người dường như ngấm có một sự ăn ý với nhau, cơ hồ cả hai đều ra tay cùng một lúc, hung hăng vung nắm đấm về phía đối phương! Lại càng ăn ý hơn là không đánh vào mặt, những quyền cước hung hăng tàn nhẫn dường như toàn đánh vào da thịt trên người. ....

Cũng không ai nói chuyện, chỉ một lòng muốn đánh vào đối phương!

Hô hấp dần thô nặng lên, ra tay cũng không còn sắc bén như lúc ban đầu!

Trong lúc giằng co.

Khương Triết nói: “Cậu vượt rào.”

Triệu Vũ cũng không giải thích gì, anh buông tay, bất đắc dĩ nói: “Tôi cũng không ngờ sẽ thích người phụ nữ của huynh đệ mình.”

Lời của tác giả: Ngượng ngùng, chương này viết không tốt lắm, kẹt chết...

Lời edit: Ngượng ngùng, lâu rồi không cho tác giả lộ mặt (๑๐ˊˋ3ˊˋ

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Bé hoa nhài của tôi!!!

Edit: Hiền Chân

Beta: Khánh Vân

Tựa hồ khi Triệu Vũ vừa dứt lời, trong nháy mắt, Khương Triết đã đá một chân sang, Triệu Vũ giờ tay lên đỡ đòn, hai người lại triển miên đấu với nhau!

Mỗi một chiêu đánh ra đều hung mãnh!

Nếu như trước đó còn vì muốn giữ thể diện mà không đánh vào mặt, thì ngay lúc này lại không để ý nhiều được nữa, dường như chỗ nào có sơ hở liền lợi dụng mà đánh vào! Nếu ai không biết, thật sự sẽ nghĩ rằng hai người họ có thâm thù đại hận, không đội trời chung.

Triệu Vũ tự biết mình đuối lý, lợi dụng kẻ hở của Khương Triết mà ra tay đánh ba quyền, Khương Triết cũng thật sự tàn nhẫn, nắm đấm nhiều lần nện mạnh vào bả vai Triệu Vũ, làm cho cả cánh tay anh tê rần!

Nhưng mà cũng chỉ ba quyền, ánh mắt của anh vẫn vững vàng, biến bốn gia lệ[1] còn có thể trả miếng.

[1]Biến bốn gia lệ 变本加厉: tình hình trở nên nghiêm trọng hơn, tệ hại hơn.

Mãi cho đến khi chân trái phả xa xuất hiện tia sáng, rốt cuộc trận đánh phân cao thấp của Khương Tứ cùng Triệu Nhị mới dừng lại, hai người đứng là kỳ phùng địch thủ[2], ai cũng không thể chiếm thế thượng phong.

[2]Kỳ phùng địch thủ 棋逢对手: ngang tài ngang sức.

Triệu Vũ sức cùng lực kiệt nằm trên mặt đất, tay chân mở ra (hình chữ “đại”? 大), ngửa đầu lên nhìn ánh trăng nhàn nhạt trên bầu trời.

Ngực anh phập phồng kịch liệt, bộ quần áo lộn xộn vốn đã không thể nhìn, không chỉ lộn xộn mà còn dính đầy mồ hôi và bùn đất. Bởi vì đánh nhau quá nghiêm túc nên mặt bên trái của anh bị bầm tím một mảng, khoé miệng cũng bị rách ra chảy máu, càng làm cho khuôn mặt của anh trở nên ngang ngược, hung hãn hơn.

Mà Khương Triết lúc này đang ngồi trên ban công gần đó cũng không khá hơn bao nhiêu, anh đã sớm không còn chỉnh tề sạch sẽ như lúc ban đầu, hàng nút áo trên chiếc áo sơ mi đều bung ra gần hết, cũng không biết bị rơi ở chỗ nào, làm lộ ra làn da cùng vòm ngực săn chắc sau chiếc áo sơ mi, trông anh lúc này hoàn toàn không giống với vẻ ngoài lạnh lùng nghiêm nghị trong quá khứ.

Một tay anh đặt trên đầu gối, chăm một điều thuốc, ánh mắt trầm tĩnh nhìn về phía xa xăm.

Triệu Vũ ‘xì’ cười một tiếng, nói: “Đã rất lâu không được động tay động chân thoải mái như vậy.”

Khương Triết: “Cho nên cậu cố ý tìm đánh?”

Triệu Vũ cười lạnh: “Khương Tứ, tôi cũng không ngờ sẽ có ngày đi tranh giành một người phụ nữ với cậu.”

Giọng nói của Khương Triết trầm thấp: “Nói sai rồi, Tô Anh đã là người phụ nữ của tôi, cô ấy cũng yêu tôi, cậu định tranh với tôi kiểu gì?”

“Fuck!” Triệu Vũ thấp giọng mắng.

Khương Triết hút thuốc, ánh mắt trầm tĩnh mà lạnh băng: “Triệu Nhị, đừng đánh chủ ý vào Tô Anh.”

Triệu Vũ bực bội châm thuốc lên, anh biết rõ mình cùng Khương Triết trong lòng Tô Anh có sự chênh lệch lớn như thế nào, nhưng cảm giác được ôm Tô Anh vào trong ngực thật thích biết bao, cô ấy đáng yêu, ôm vào trong ngực làm cho anh có cảm giác ấm áp.

“Khương Tứ, cậu có chắc sẽ cưới được bé hoa nhài vào cửa lớn Khương gia không? Bây giờ vẫn chưa cưới vào nhà, nhưng bên kia Tề Duyệt đã như hổ đói nhìn mãi, hăm hại bé hoa nhài hết lần này đến lần khác. Nếu thật sự cưới cô ấy vào Khương gia của cậu, cậu có chắc bé hoa nhài sẽ thích ứng được hay không? Đối với bé hoa nhài mà nói, Khương gia chính là đầm rồng hang hổ!”

“Chuyện này không cần cậu nhọc lòng.”

Khuong Triết đã hút xong thuốc, anh vùi tắt tàn thuốc trên mặt đất rồi vỗ nhẹ ống tay áo đứng lên.

Triệu Vũ cũng xoay người đứng dậy.

Khuong Triết nhướn mày: “Triệu Nhị, cậu khẳng định mình thật sự thích Tô Anh chứ không phải nhất thời bị mê hoặc à?”

Triệu Vũ cười một tiếng, trông giống một tên lưu manh: “Nếu tôi nói, bởi vì bé hoa nhài mà tôi không có hứng thú với những người phụ nữ khác, có phải cậu sẽ lại đánh tôi hay không?”

Khuong Triết nắm lấy cổ áo của Triệu Vũ, gương mặt vốn đã bình tĩnh lúc này lại nổi ‘con giông bão’: “Thu hồi ý nghĩ ghê tởm của cậu lại!”

“Nhưng nếu so sánh với tình thú, thì thời khắc tôi nhìn thấy bé hoa nhài thống khổ ngã trên mặt đất, tôi cảm thấy trái tim của mình dường như ngừng đập!”

Triệu Vũ đột nhiên đẩy Khuong Triết ra, gắt gồng khẩy khẩy phía dưới: “Con mẹ nó, cậu cho rằng tôi nghĩ như vậy à?” Rồi lại thành lĩnh đá vào bức tường gần đó: “Mẹ nó! Từ khi nào lũo từ thành loại người thích leo lên cơ thể phụ nữ như vậy chứ?”

Khuong Triết cắt giọng chăm bẳm: “Đừng nói như vậy, Tô Anh không hề giống với những người phụ nữ của cậu trước đây. Cậu đừng vậy bản tư tưởng của cô ấy!”

Triệu Vũ cười lạnh một tiếng, trong lời nói cũng có ý châm chọc: “Khuong Tứ, vậy còn cậu thì sao? Cậu thì sạch sẽ à?”

Hai người giằng co một lát.

Khuong Triết: “Cậu vẫn không có ý định buông tay à?”

Triệu Vũ hỏi ngược lại: “Nếu bảo cậu buông tay, cậu có thể buông à?”

Đáp án đã quá rõ ràng.

Khuong Triết nhủ chặt đôi mày, ánh mắt nhìn Triệu Vũ vô cùng không tốt.

Triệu Vũ nói: “Bé hoa nhài vẫn chưa biết.”

Khuong Triết: “Nếu cô ấy đã biết thì sao?”

--

Trợ lý Điều vẫn luôn thấp thòm nồn nóng, anh liên tục đi đi lại lại trước phòng bệnh, lại nhớ đến lần sông ngầm mãnh liệt giữa Khuong Triết cùng Triệu Vũ lúc rời khỏi, anh cảm thấy hai người này sẽ đánh nhau, một khi hai người này động thủ thì sẽ có một trận tình phong huyết vũ[1], vẫn là những tay chân sai vật như bọn anh chịu tai ương.

[1]Tình phong huyết vũ 腥风血雨: gió tanh mưa máu. Có thể hiểu là một bầu không khí sặc mùi nguy hiểm, chết chóc.

Mãi cho đến khi ánh sáng mặt trời dần hé lộ, sắc trời hừng sáng.

Trợ lý Điều quả nhiên thấy hai người Khuong Troeets cùng Triệu Vũ quay trở về, hai người song song đi đến, trên người đều là dấu vết đánh nhau, huống chi trên mặt bọn họ còn bị thương, vết thương của Triệu Vũ ở trên mặt cùng khoe miệng, Khuong Triết thì tốt hơn một chút, trên gò má của anh có chút bầm xanh.

Trong lòng anh nói thầm, không biết rốt cuộc hai người này đánh nhau vì chuyện gì? Có thể đánh đến mức này, hẳn không phải là chuyện bình thường, anh vừa suy nghĩ vừa bước đến gần: “Tổng tài, Nhị thiếu.”

Không ai để ý đến anh.

Đi tới cửa phòng bệnh, Khuong Triết đưa mắt sang nhìn Triệu Vũ đang đứng một bên.

Ánh mắt Triệu Vũ nhìn vào cửa phòng bệnh sau đó liền xoay người rời đi.

Trong lòng trợ lý Điều càng thêm nghi hoặc, nhưng anh cũng không hỏi han tìm hiểu nhiều hơn, chỉ nói: “Tổng tài, để tôi kêu y tá đến xử lý vết thương cho ngài?”

“Không cần. Mang hai bộ quần áo sạch đến đây.”

Khuong Triết lạnh giọng từ chối, đẩy cửa bước vào.

Trợ lý Điều bị bỏ lại trước cửa phòng bệnh, sờ sờ chóp mũi, anh cảm thấy cảm xúc của Khuong Triết lúc này rất khó cân nhắc, còn có, giữa anh ấy cùng Triệu Nhị, đã bao nhiêu năm không xảy ra tranh chấp?

Hiện tại.....

--

Tô Anh vẫn ngủ, hơn nữa còn ngủ rất sâu, Khuong Triết đi vào phòng tắm, tắm xong đi ra cô vẫn không tỉnh giấc.

Khuong Triết ngồi ở mép giường một lát, một tay cầm chiếc khăn lông lau những sợi tóc ướt, ánh mắt của anh dừng ở trên gương mặt Tô Anh, chiếc chăn trắng muốt được đắp lên đến gần miệng, càng làm cho gương mặt của trông dịu dàng đến mê người.

Đầu ngón tay khẽ vuốt ve lên má cô, từ khi nào bé hoa nhài của anh lại trở thành hồng nhan họa thủy như vậy?

Lại có thể làm Triệu Nhị động tâm.

Triệu Nhị có chấp, đôi lại là người khác thì dễ giải quyết, nhưng là Triệu Nhị.....

Quá thật làm cho anh thấy bất ngờ.

Anh xoa xoa ấn đường, một đêm không ngủ cộng thêm việc đánh nhau với Triệu Nhị làm cho anh thấy tâm tình khó chịu và đau đầu vô cùng.

Ném khăn lông đi, Khuong Triết đứng dậy kéo một góc chăn trên người Tô Anh định nằm nghỉ ngơi một chút, buổi sáng anh còn có chút việc nên chỉ có thể nghỉ ngơi nhiều nhất một tiếng.

Nhưng đột nhiên, ánh mắt của anh ngưng tụ lại.

Anh thấy một chiếc áo khoác nam vắt gao quấn chặt trên người Tô Anh, ngã bệnh làm cho cô quá mệt mỏi, lúc nào cũng mơ màng màng, đương nhiên cũng chưa phát hiện ra được điều khác thường nào.

——Là Triệu Vũ.

Nhưng mà chỉ trong chớp mắt, chiếc áo khoác đen đã bị người đàn ông ném xuống đất!

Khi chiếc áo khoác rơi xuống, người đàn ông ‘hử’ lạnh một tiếng, cắt giọng khàn khàn nỉ non: “Bé hoa nhài của tôi.”

Anh ôm chặt cô gái vào trong lồng ngực của mình, cúi đầu xuống đặt nụ hôn lên vai cô.

--

Thời điểm Tô Anh tỉnh lại đã hơn 10 giờ sáng, điều làm cô ngạc nhiên là Khuong Triết vẫn còn ở đây, anh ngồi ở trước giường, trước mặt anh đặt một chiếc laptop màu bạc. Dường như bất cứ lúc nào anh cũng đều bận rộn với công việc, chiếc máy tính là vật bất li thân.

Cô hơi cứ đồng thân thể, dường như đã khôi phục được chút sức lực, chuyện tối hôm qua dọa cho cô một trận nháy dựng, nhưng may mắn là cô chịu đựng qua khỏi, bởi vì cô cảm thấy ‘tâm của thực vật’ vẫn còn trong cơ thể mình không có rời đi, đây đúng là một tin tức tốt, cũng gián tiếp nói lên rằng sự kiên trì cùng phương hướng của cô không hẳn là sai.

“A Triết.”

Khuong Triết ngước mắt: “Tỉnh rồi à?” Thần sắc vẫn nhàn nhạt như cũ.

Máy tính bị đặt sang một bên, anh gọi trợ lý Diêu đến: “Tìm bác sĩ chuẩn bị một chút, lát nữa làm kiểm tra.”

Trợ lý Diêu nhận lệnh, trước khi bước ra ngoài không nhện được đưa mắt nhìn Tô Anh.

Tô Anh nghĩ hoặc: “Kiểm tra há?”

“Ừm.” Anh nhìn gương mặt sạch sẽ của Tô Anh, trong đôi mắt chứa đầy sự nghi hoặc cùng khó hiểu, anh nhện không được đưa tay véo véo mặt cô, lẩm bẫm: “Vật nhỏ!”

Tô Anh: “.....”

Cô bều bều môi, thấy trên xương gò má của Khương Triết có vết thương, không nên được hỏi: “Mặt anh bị sao thế?” Tối hôm qua lúc gặp anh, hình như không có vết thương này?

“Không có gì.” Anh không muốn nói nhiều về chuyện này.

Tô Anh vẫn còn muốn nói gì đó, Khương Triết nâng nâng cằm, ý bảo trên đầu tủ cạnh giường có đặt chiếc váy: “Lát nữa thay ra.”

Tô Anh gật gật đầu: “À.” Lại hỏi: “Anh đến đây từ khi nào thế? Nếu như bạn quá thì không cần đến đâu, em chỉ bị cảm mạo chút thôi.”

Khương Triết liếc nhìn cô một cái, khẽ cười: “Tối hôm qua không phải chúng ta ngủ cùng nhau sao? Em quên rồi à?”

Tô Anh: “.....”

Khương Triết đứng lên, bỏ lại một câu: “Thay quần áo đi”, sau đó đi ra ngoài.

Tô Anh nhìn nhìn chiếc váy kia, lúc này mới nhớ ra quần áo trên người mình vẫn là chiếc váy ngủ mỏng manh của ngày hôm qua, cô nhũ nhũ mảy, lại phát hiện trên đầu vai có một mảng nhỏ hồng hồng.

--

Một lúc sau Tô Anh mới biết, kiểm tra theo như lời của Khương Triết lại là kiểm tra toàn thân, ngay cả nảo cũng được chụp X quang, bầy ra một trận rất lớn, chờ khám xong hết thấy cũng đã là giữa trưa.

Cô mặc chiếc váy màu trắng của trợ lý Diêu mang đến, là một chiếc váy rất dài, chân váy dài đến mắt cá chân, được chế tác vô cùng tinh xảo, trên làn váy cùng ống tay áo đều được điểm xuyên bằng những hình bướm thêu tay tỉ mỉ, Tô Anh mặc chiếc váy này vào liền có cảm giác giống như muốn bay lên.

Cô kéo cánh tay Khương Triết quay trở lại phòng bệnh, nói: “Em chỉ bị cảm mạo phát sốt thôi đúng không?”

“Không phải.” Khương Triết liếc nhìn cô một cái: “Triệu Nhị nói tình hình của em lúc ấy không đơn giản chỉ là cảm mạo phát sốt.”

Tô Anh nghĩ đến Triệu Vũ, lại nói: “Ừ nhỉ, em còn muốn cảm ơn anh ấy đã cứu em”

Khương Triết ‘ừ’ một tiếng: “Không cần, anh đã cảm ơn cậu ấy.”

“Hả? Anh cảm ơn anh ấy như thế nào?”

Khương Triết nhìn đôi môi liên tục lái nhai của Tô Anh, lòng bàn tay mon tròn lên má cô sau đó dừng lại để đề môi dưới của cô, ánh mắt trở nên thâm trầm: “Những việc này không cần em lo lắng.”

Tô Anh cong cong đôi mắt, gật đầu nói: “Được ạ.” Lại hỏi: “Hiện giờ em có thể ăn gì đó không? Em đói quá!”

Khương Triết thu tay lại đặt lên môi chính mình: “Ừm.”

--

Lâm Thành Phong phát hiện Triệu Vũ đã nổi điên rồi, từ lúc anh nghe người ta nói Triệu Vũ đang ở trường đua xe, anh đã hứng thú vội vàng chạy sang đây, mong muốn được thi đấu một trận kích động lòng người.

Nhưng suốt một hành trình Triệu Vũ không hề chú ý đến anh, vẫn luôn điên cuồng đua xe, bởi vì anh ta quá điên cuồng nên trên đường đua trừ bỏ chiếc xe saleens7 của anh ta cũng không còn chiếc xe nào khác. Anh đã từng thử đuổi theo Triệu Vũ, kết quả lại phát hiện Triệu Vũ kia chạy như kiểu không muốn sống nữa, sau khi chạy theo vài vòng thì chịu không nổi cái tốc độ ấy, chỉ có thể dừng ở một bên.

Anh hỏi người thợ cá đang sửa xe ở gần đó: “Triệu Nhị đã chạy như vậy bao lâu rồi?”

Người nọ nói: “Khoảng hơn hai tiếng.”

Lâm Thành Phong kinh hãi: “Tội đi, anh ta muốn tìm chết à?”

Đang nói, bên kia chiếc saleens7 của Triệu Vũ kịch liệt xoay tròn sau đó phanh lại, phát ra âm thanh sắt nhọn: ktttt———, xe đột nhiên dừng lại!

Lâm Thành Phong nhanh chóng chạy đến, gõ gõ cửa sổ xe: “Triệu Nhị, anh còn sống không hả?”

Qua một lúc lâu sau, rồi cuộc cửa xe cũng mở ra, Triệu Vũ cúi mũi bảo hộ bước xuống.

Thân thể anh thờ dốc kịch liệt, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, làm cho cả người anh trông giống như vừa mới được vớt từ nước ra, chuyện này cũng không lấy làm lạ, đua xe đều sẽ như vậy, điều duy nhất làm Lâm Thành Phong kinh ngạc chính là những vết thương trên mặt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Chuyện khó nói

Edit: Hiền Chăn

Beta: 如意 Như Ý

Đào Nhiên ở chỗ của Lý Vân Khê, bởi vì đêm qua chơi quá khuya, nên hiếm khi có được một ngày anh không dậy sớm chạy đến công ty. Anh dặn dò trợ lý dời hết việc của buổi sáng sang buổi chiều để dành ra một buổi sáng nhàn nhã.

Khi Đào Nhiên đang nằm trên sofa trong phòng khách xem tin tức Tài chính & Kinh tế thì Lâm Thành Phong gọi điện đến. Lý Vân Khê đang làm bữa sáng trong phòng bếp, cô chiên hai cái trứng, một miếng bánh mì cùng với một ly sữa bò.

Anh không kiên nhẫn nhắc mấy, vào những lúc thế này, anh thích an tĩnh hưởng thụ hơn: “Sáng sớm gọi làm gì?”

..... Nóng nảy đến vậy sao, Lâm Thành Phong không có ý tốt cười cười, nói: “Làm gì hả, quấy rầy anh làm chính sự à?”

“Có cái rắm, ông đây đã làm xong rồi!” Tập chỉ Tài chính & Kinh tế lại được lật sang một tờ, anh thúc giục: “Có chuyện gì, nói mau!”

Lâm Thành Phong nghiêm mặt lên nói: “Đừng rồi, em muốn nói với anh một chuyện! Anh mau đến bãi đỗ xe đi, Triệu Nhị anh ấy bị điên rồi đây này!”

Đào Nhiên nhũ mảy: “Sao lại như vậy?”

Lâm Thành Phong liền kể một lượt cho Đào Nhiên nghe về thái độ dị thường cùng những vết thương trên mặt Triệu Vũ, cuối cùng còn nói thêm: “Em nói chuyện với Triệu Nhị, anh ấy đều không thêm đề ý tới em, anh mau đến đây đi, một mình em trị không được!”

Lời nói của Lâm Thành Phong làm cho Đào Nhiên phải suy nghĩ, có thể làm Triệu Vũ bị thương, hơn nữa sau khi bị thương Triệu Vũ cũng không đi trả đũa mà chỉ tự mình lái xe phát tiết..... Đương là không có mấy ai có thể làm được đến như vậy!

Triệu Vũ là loại người có thù tất báo, chưa từng thấy cậu ta chịu thiệt thòi gì. Cho dù có chịu thiệt, sau đó cũng sẽ đòi trở lại, biểu hiện bấy giờ của cậu ta làm cho người ta không khỏi nghĩ nhiều nha.

Đào Nhiên nổi tính tò mò, lại có chút hạnh tai lạc họa [1], ném quyển tạp chí sang một bên, anh đứng dậy đi lên phòng thay quần áo.

[1] Hạnh tai lạc họa 幸灾乐祸:cười trên nỗi đau của người khác.

Trên người anh chỉ mặc một chiếc áo tắm dài màu trắng, làm cho vòm ngực bên trong lúc ẩn lúc hiện.

Lý Văn Khê bụng bữa sáng đã làm xong đặt lên bàn, khi nhìn thấy khuôn mặt treo nụ cười như đang suy tư điều gì đó của Đào Nhiên, nhin không được mà trong lòng khẽ run lên, có chút khẩn trương nhưng lại ngăn không được vui mừng. Cô dịu dàng cười: “Anh Đào Nhiên, ăn sáng này.”

Đào Nhiên hoàn hồn lại, nhìn sang Lý Văn Khê nói: “Không ăn đâu, anh có việc đi trước.” Anh nhìn thấy bộ dạng cô có chút thất vọng nên đánh cùi người xuống hôn lên mặt cô, dỗ dành: “Ngoan nào, tự mình ăn đi.”

Dứt lời, đi thẳng đến phòng giữ quần áo mà không quay đầu lại. Rất nhanh đã thay xong, Lý Văn Khê cũng tiễn anh ra đến cửa.

Từ đầu đến cuối người đàn ông không có chút lưu luyến nào.

Cô nhìn một bản đầy đồ ăn, nhớ tới niềm vui ngày hôm qua, bất giác trong lòng lại tràn ngập bi thương.

Nhưng mà cũng không có cách nào, mối quan hệ này là do cô tự tìm đến trước mặt Đào Nhiên đưa ra thỉnh cầu. Ngay từ đầu cô đã biết rõ địa vị của mình, cần bản là vô phương cưỡng cầu, gò ép. Mà Đào Nhiên, ngoài việc không thật lòng thật dạ quan tâm cô, thì thật sự đã cho cô hầu hết thứ cô muốn, danh dự – tiền tài – địa vị, lẽ ra cô nên biết hoà mẫn.....

Lý Văn Khê nhin không được lại nhớ đến Tô Anh, cô gái kia, có phải cũng giống như cô hay không?

--

Khi Đào Nhiên đi đến son trang ở vùng ngoại ô, Lâm Thành Phong cùng Triệu Vũ đã không còn ở bãi đỗ xe, mà tạm thời ở trong một phòng tổng thống. Triệu Vũ đã tắm rửa thay một bộ quần áo mới sạch sẽ, thoải mái.

Anh đang uống rượu, nhưng không phải liều mạng uống say mà chỉ là gọi một bình Whiskey, nằm trên sofa từ từ uống.

Lâm Thành Phong đi ra mở cửa, Đào Nhiên vừa vào phòng đã tùy ý còi áo khoác ném qua một bên, khen: “Cuộc sống trôi qua không tồi nha.” (Lưu ý)

Triệu Vũ nhìn thấy Đào Nhiên đến thì đưa mắt nhìn sang Lâm Thành Phong. Lâm Thành Phong buông tay nhún nhún vai: “Anh nói điên như vậy, em không có cách nào khác, chỉ có thể gọi người đến giúp.”

Đào Nhiên đã tự rót cho mình một ly rượu, uống xong một hớp: “Không tồi!”

Lâm Thành Phong đá một chân qua: “Không có kêu anh đến uống rượu!”

Nhưng Triệu Vũ lại cười một tiếng, cùng cộng ly với Đào Nhiên sau đó ngửa đầu uống cạn.

Lâm Thành Phong: “.....”

Đào Nhiên liếc nhìn vết thương trên mặt Triệu Vũ, có thể đánh nhau với cậu ta lại còn có thể đá thương, thật đúng là không có mấy ai.

Lâm Thành Phong tỉnh tỉnh thẳng thắn, không nên được tâm sự, bây giờ thấy bộ dáng này của Triệu Vũ, không nhin được thúc giục: “Anh nói gì đi, rốt cuộc làm sao thế? Có việc gì thì nói đi chứ, buồn làm cái gì? Lớn già đầu rồi còn học theo mấy tiểu cô nương làm làm ỉ à?”

Triệu Vũ liếc nhìn anh một cái, lắc đầu nói: “Chuyện của tôi, không dễ xử lý đâu.”

Lâm Thành Phong hỏi ngược lại: “Sao lại “không dễ xử lý”?”

Ngay cả Đào Nhiên cũng nhìn anh nói: “Trước tiên không nói đến chuyện đó, cậu nói xem, mặt cậu như vậy là đã xảy ra chuyện gì?” Thật ra nếu nhìn kỹ, ở phía dưới cổ áo hơi mở của Triệu Vũ còn thấy được vài chỗ bầm đen.

Triệu Vũ nhếch môi, động đến vết thương trên khóe miệng có chút đau: “Khương Tử đánh.”

Lâm Thành Phong kêu lên: “Anh đánh nhau với Khương Tử?”

Triệu Vũ lại nói: “Tôi cũng đánh cậu ta.”

Lâm Thành Phong lại kêu lên: “Vậy mà hai người các anh lại đánh nhau?” Ở trong trí nhớ của anh, từ khi lên đại học hai người này rất ít khi đánh nhau bởi vì học được câu “quân tử động khẩu không động thủ”, nhưng thật ra vẫn một kẻ bại hoại dưới lớp vỏ tri thức nhã nhặn, bá đạo thô phỉ!

Đào Nhiên nghĩ, đáp án này cũng không khác suy đoán của anh cho lắm. Nhưng mà điều quan tâm hơn chính là: “Sao các cậu lại đánh nhau? Đánh đánh đánh, tóm lại cũng phải có nguyên nhân chứ?”

Triệu Vũ nhìn Đào Nhiên một cái, đôi mày kiếm anh tuấn của anh khẽ nhu lại, nhếch môi cười một cái, rót một ly Wishkey ngửa lên uống cạn: “Chuyện này khó nói lắm.”

Đào Nhiên: “Sao lại khó nói há?”

Anh lắc đầu: “ Thật sự khó nói mà. Nếu đã đến đây rồi thì uống với tôi vài ly chứ?”

Đào Nhiên rheo rheo đôi mắt, trong mắt lộ ra suy nghĩ sâu xa.

Lâm Thành Phong thật không biết nói gì nữa, càng lúc càng tò mò, rốt cuộc là chuyện gì chứ? Ra về thần thần bí bí như vậy.

Triệu Vũ nâng ly về phía bọn họ, Đào Nhiên cùng Lâm Thành Phong liếc nhìn nhau, rốt cuộc vẫn nâng ly cùng nhau uống.

--

Tô Anh nằm viện, tuy cuối cùng kết quả xét nghiệm nói cho Khương Triết biết thân thể Tô Anh không có vấn đề gì, nhưng anh vẫn như cũ muốn Tô Anh ở lại quan sát thêm vài ngày, ít nhất cũng phải để anh tin rằng thân thể Tô Anh thật sự không có vấn đề gì đáng kể.

Trước mắt, Tô Anh cũng chỉ có thể nhờ Trần Thực Phân giúp có công nom tiệm hoa, tạm thời đóng cửa vài ngày, nếu có thời gian chỉ cần vào tưới nước là được.

Trần Thực Phân thật sự lo lắng. Tô Anh nói chỉ là lần trước bị cảm mạo chưa khỏi hẳn nên lần này tái phát, chỉ bị phát sốt, vốn đã có thể xuất viện nhưng Khương Triết không cho.

Vốn dĩ ấn tượng của Trần Thực Phân đối với Khương Triết không tốt cho lắm, lần này lại có chút thay đổi, bà nói: “Thân thể là quan trọng, cháu ở lại quan sát thêm vài ngày cũng tốt, chuyện trong tiệm đừng lo lắng, đi sẽ giúp cháu trông nom.”

Tô Anh liền cười nói: “Vâng ạ, cảm ơn dì Trần.”

Ngất đầu thoát viện, Tô Anh nhìn về phía Khương Triết vẫn đang ngồi trước bàn bận rộn xử lý công việc. Người đàn ông ngồi nghiêng người, cổ nhìn thấy tấm lưng hơi cong cong như cây cung cùng với góc mặt nghiêng hoàn mỹ, đôi môi mòng hơi nhếch lên.

Cô nằm nửa người trên giường, kéo kéo chân, khẽ nói: “A Triết, nếu anh bận việc cứ đi làm đi, em ở một mình được mà.”

Khương Triết cũng không ngẩng đầu lên: “Không bận lắm.”

“..... À vâng.” Cô ôm chân nằm xuống, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, tiện thể lẳng lẽ vận động ‘tâm của thực vật’ lên, lúc này đây, cuối cùng cũng không còn khiến cho cô đau như trước đó nữa, nó trở nên rất ôn hoà. Có bắt đầu dùng ‘tâm của thực vật’ để chữa trị một mối cùng tồn thương của thân thể.

Khi cô tỉnh lại lần nữa, Khương Triết vẫn còn duy trì tư thế ngồi như trước khi cô ngủ, dường như thời gian chỉ bám tạm tại ngưng. Nửa tỉnh nửa mơ làm cô nghĩ rằng cần bản mình không có ngủ, nhưng khi nhìn lên đồng hồ treo tường, nó đã cho cô biết thời gian đã trôi qua hai giờ, đã là sáu giờ chiều.

Thật ra ở kiếp trước, Khương Triết như vậy có đã gặp qua vô số lần, một khi anh tập trung làm việc đều sẽ rất chuyên tâm, đến mức có thể quên ăn quên ngủ, tính kỷ luật cùng chuyên tâm của anh thường khiến cô kinh ngạc thán phục, bởi vì cô rất hay bị phân tâm.

Cô còn nhớ rõ, vì muốn học được tính chuyên tâm giống Khương Triết, cô đã cố tình ngồi đọc sách bên cạnh anh, nhưng mà đọc một lát, cuối cùng vẫn bị phân tâm như cũ. Ví dụ như sẽ nhin không được mà nhìn sang anh. Cũng giống như bây giờ, anh đều không để ý đến cô, hoặc là để ý đến cô theo kiểu ôm cổ lên bàn sách, sau đó cùng anh triển miến.

Tự nhiên lại đi nghĩ đến kiếp trước.

Tô Anh nhu mày, cô đứng dậy, đi vào toilet rửa mặt với nước lạnh sẽ làm cho cô tỉnh táo lại.

Nhìn chính mình trong gương, rõ ràng là chịu đựng suốt đêm qua. Cô hẳn là sẽ tiêu yếu hốc hác, nhưng không, gương mặt vẫn hồng hào trắng nõn, đôi mắt cũng rất có tinh thần, ngay cả đôi môi khô khốc hôm qua cũng đã trở nên ẩm ướt căng

mong

Cô thì thầm: “Tâm của thực vật. ....”

Bất luận ra sao, cô cũng sẽ không để mất nó.

--

Lúc ăn cơm chiều, Tô Anh nhận được điện thoại của Lâm Thành Phong. Lúc đó Khương Triết cũng ở đây, vừa nhìn thấy tên hiển thị trên di động đã nhanh tay cúp máy.

Tô Anh: “.....”

Cô bắt năn nói: “Anh đừng có bắt nạt Thành Phong Trào mà!”

Khương Triết liếc nhìn cô một cái, anh gấp một miếng mướp đắng đặt vào chén cô: “Nghiêm túc ăn cơm đi.”

Tô Anh ném miếng mướp đắng vào một góc, chạm cũng không thêm chạm vào. Khương Triết nhìn hành động của cô, lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, nhưng cô lại không phát hiện được. Mãi cho đến khi Lâm Thành Phong gọi đến lần thứ hai, cô đã nhanh nhẹn cầm lấy di động lên, nháy qua một bên nhận điện thoại: “Thành Phong Trào!”

Lâm Thành Phong không vui phần nài cô: “Anh Anh, sao em lại có thể cúp điện thoại của anh chứ!”

“Không phải em nha, em đang ở cùng với A Triết, là anh ấy cúp đó!” Khương Triết đang ăn cơm, nghe thế lại liếc nhìn Tô Anh một cái.

Tô Anh xoay người đi đến sofa ngồi xuống: “Thành Phong Trào, anh gọi cho em có chuyện gì không?”

Vốn dĩ Lâm Thành Phong vì bị Khương Triết cúp điện thoại mà vẫn còn ảm ức, giận mà không dám nói, vừa nghe Tô Anh hỏi thì ngay lập tức phản chấn lên, nói: “À cũng không có gì. Chỉ muốn rủ em đi chơi thôi, ở sơn trang lần trước chúng ta đến đó!” Anh lại dè dặt giọng nói: “Em không biết đâu, Triệu Nhị thật là kinh khủng, cũng không biết vì chuyện gì, suốt ngày anh ấy đều ảm khí nặng nề, mặt đen như đất nồi, thật dọa người!”

Tô Anh kinh ngạc: “Anh Triệu Vũ hả? Anh ấy làm sao thế?”

“Đừng vậy, cũng không biết anh ấy nổi điên cái gì nữa, nghe nói còn đánh nhau một trận với Khương Tứ!” Anh dừng lại một chút: “Em không biết hả?” Cũng vì chuyện này mà anh không muốn gặp Khương Tứ, anh sợ mình sẽ thành nơi trút giận của anh ấy.

Tô Anh nhớ đến vết thương trên gò má Khương Triết, cô lên quay đầu lại nhìn Khương Triết, nói: “Em không biết, nhưng mà em thấy.”

Lời này có thâm ý khác, Lâm Thành Phong lập tức bật cười: “Ý em là trên mặt Khương Tứ cũng bị thương hả?”

Tô Anh gật đầu: “Vâng!”

Lâm Thành Phong vỗ tay cười lớn lên: “Ha ha ha ha! Thú vị, thú vị nha! Bây giờ hai người đang ở đâu? Anh muốn qua xem nào nhiệt!”

Tô Anh hơi do dự: “Chỉ sợ không tiện cho lắm.”

Lâm Thành Phong “..... Anh Anh?”

Tô Anh nói: “Bọn em đang ở bệnh viện.”

Lâm Thành Phong “.....”

Lại lần nữa thêm một chút, Tô Anh bảo Lâm Thành Phong đừng tới, chạy tới chạy lui rất phiền phức, với lại thời gian cũng không còn sớm nữa. Lâm Thành Phong ở bên kia liên tục ‘à ừm ừ’ phối hợp nhưng quay đầu liếc quàng qua một bên.

Anh cảm thấy thật nhàm chán nên mới đi tìm Tô Anh, hai người Triệu Vũ cùng Đào Nhiên bên kia uống suốt một buổi sáng, nằm ngủ hết nửa ngày sau đó lại tiếp tục ‘chén chú chén anh’. Anh không thích như vậy, còn không bằng đi tìm Tô Anh chơi, nhưng lại không ngờ tới Tô Anh tự nhiên lại phát sốt nằm viện!

Anh không chờ được muốn đến gặp cô ngay lập tức.

Cúp điện thoại, Tô Anh quay đầu lại chuẩn bị về bàn ăn cơm, đột nhiên lại nhìn thấy Khương Triết đã đứng bên cạnh từ lúc nào. Cô ngẩng đầu: “A Triết?”

Người đàn ông bộp lấy chiếc cằm nhỏ của cô, cơ thể áp sát vào, ánh mắt sâu kín nhìn vào cô. Tô Anh chớp chớp đôi mắt, bất giác lùi về phía sau, lùi cho đến khi chạm vào mép ghế sofa thì bị cản lại.

Tô Anh: “Em chưa nói gì hết, thật đấy.”

Khương Triết cười khê: “À.”

Tô Anh im lặng, đưa tay khẽ chọt chọt vào vết thương trên mặt Khương Triết: “A Triết, anh và anh Triệu Vũ đánh nhau thật à?”

Khương Triết cau mày, thái độ có chút không vui: “Cậu ta tìm đánh.”

Tuy rằng Tô Anh không biết rốt cuộc giữa Khương Triết cùng Triệu Vũ đã xảy ra chuyện gì, chỉ là nghĩ đến bình thường ở chung, Triệu Vũ từ bỏ một chút phong lưu ra thì mặt khác cũng tốt, huống hồ còn cứu cô.

“Thật ra anh Triệu Vũ cũng khá tốt ... Uhm!”

Đôi môi bị người đàn ông mạnh mẽ chiếm lấy, không thể nói nữa.

Nụ hôn của Khương Triết cũng giống như con người anh, vừa lãnh khốc vừa lịch lãm. Cô đã ở bên anh một thời gian dài nhưng cứ chỉ thân mật nhất giữa hai người là hôn môi, khi nhiệt tình nhất cũng chỉ là vuốt ve eo của cô.

Anh là một người rất giỏi kiểm chế dục vọng của bản thân, cũng giống như một đời trước kia.

Cô thân nhiên nhắm mắt lại.

Mãi đến khi cô cảm thấy ngón tay của anh lướt qua vòng eo, hướng về phía trên một chút, nhắm lấy cô.

--

Quả nhiên Lâm Thành Phong vẫn đi đến bệnh viện, không những thế còn có ‘hai cái đuôi’ đi phía sau, không chỉ có Đào Nhiên mà Triệu Vũ cũng tới.

Đi đến phòng bệnh, anh liền cảm thấy không khí trong phòng có chút không bình thường, anh nhìn Tô Anh đang ngồi trên sofa, thấy gương mặt cô ửng hồng như gấc chín: “Quả nhiên là bị phát sốt nha! Là bệnh lần trước chưa khỏi hẳn à?”

Hai tay Tô Anh bụng lỵ nước uống, lắc đầu: “Cũng có thể là vậy? Sao anh lại đến đây?”

Lâm Thành Phong bày ra vẻ đương nhiên nói: “Em bị bệnh nằm viện, tất nhiên anh phải tới thăm rồi!”

Tô Anh liền cười: “Cảm ơn anh nha.”

Anh hào phóng vung tay lên: “Không cần cảm ơn!”

Triệu Vũ cùng Đào Nhiên vào phòng bệnh sau Lâm Thành Phong, lúc anh cùng Tô Anh nói được vài câu thì hai người họ mới một trước một sau đi đến.

Tô Anh nhìn về phía cửa, chào hỏi: “Anh Đào Nhiên, anh Triệu Vũ.”

Khương Triết đang ngồi bên cạnh Tô Anh, lúc này anh ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo qua Triệu Vũ. Triệu Vũ cũng liếc mắt nhìn Khương Triết một cái. Hai người đối diện nhau, lại đồng loạt dời ánh mắt đi giống như không có chuyện gì.

Nhưng mà tất cả mọi người ở đây đều thừa biết giữa hai người họ có vấn đề.

Đào Nhiên cười ha hả trông như cáo già: “Bé hoa nhài, thân thể này của em không tốt nha, ba ngày thì đã có hai ngày nằm bệnh viện rồi, trở về anh sẽ kêu người bồi bỏ cho em nha.”

Tô Anh gật đầu nói: “Được ạ.”

Cô nhìn về phía Triệu Vũ, quả nhiên thấy trên mặt anh có vết thương, thoạt nhìn còn rõ ràng hơn so với Khương Triết.

Ngay khi cô đang thất thần suy tư thì bỗng nhiên phát hiện Triệu Vũ vậy mà cũng đang nhìn về phía mình. Ánh mắt anh sâu thẳm, làm người khác khó có thể nhận ra cảm giác u ám lúc này của anh.

Cô ngẩn người.

Khương Triết đưa tay đặt lên eo của cô, khẽ dùng sức làm cho cô tựa vào trong lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Bị phát hiện

Edit: heka

Beta: 如意 Như Ý

Đây là một loại tư thế trần đầy tính chiếm hữu, như đang tuyên thệ chủ quyền.

Tô Anh không thấy có gì không đúng, chỉ cảm thấy ánh mắt Triệu Vũ nhìn cô có chút hơi không được tự nhiên, giống như có thâm ý khác; Lâm Thành Phong thì lại càng không: ngay cả khôn khéo như Đào Nhiên, trong lúc nhất thời cũng không nhìn ra bất luận vấn đề gì. Chỉ có Triệu Vũ, anh nhìn về phía Khương Triết, lạnh lùng cười một chút.

Tưởng anh nhìn không rõ sao?

Kiểu ôm ngang có ý khiêu khích thế này, thậm chí là có ý hôn đến mức khiến môi của cô gái đỏ hồng, còn không phải là muốn cho anh nhìn rõ sự thật, tự giác rời khỏi?

Nhưng như này thì có làm sao?

Triệu Vũ cầm lấy cái kính râm đang kẹp ở túi quần đeo lên, anh ngồi xuống sô pha, chân dài duỗi ra, gác ở trên bàn trà.

Anh thường xuyên như vậy, bá đạo không nói đạo lý, là đáng về tên thô phi cực kì lưu manh.

Anh chống hàm dưới, qua lớp kính râm, nghiêng đầu nhìn Tô Anh, không kiêng nể gì.

Đào Nhiên ngồi xuống bên cạnh anh, nâng nâng mắt kính viền bạc trên mũi, mỉm cười nói: “Tôi thấy Khương Tứ mang cả quần áo đến bệnh viện, đây là muốn ở lại bệnh viện cùng bé hoa nhài hả?”

Lâm Thành Phong rất trực tiếp, anh nhìn giường bệnh, nói: “Không phải chứ, giường kia nhỏ như vậy, làm sao ngủ được hai người hả?”

Mũi chân của Đào Nhiên ghét bỏ đá đá Lâm Thành Phong đang ngồi xôm trên mặt đất. Trai gái chi ghét bỏ giường quá lớn chứ không ai lại ghét bỏ giường nhỏ, đêm khuya khi đi ngủ đều hận không thể quất sắt lấy nhau: “Tiểu Lâm Tử, chó độc thân như cậu không hiểu thì cầm miệng đi!”

Lâm Thành Phong khinh thường trợn mắt: “Cù cái trắng lẳng nhăng như anh cũng đừng mở miệng nói loạn!”

Đào Nhiên á à một tiếng: “Thằng nhóc thôi này! Tôi lẳng nhăng bao giờ? Có biết nói chuyện không?”

Lâm Thành Phong cũng không nhìn Đào Nhiên, quay đầu nói với Tô Anh: “Anh Anh em nghe anh nói, nghe anh nói! Loại đàn ông như vậy nói thì ngàn vạn lần đừng tin, đều là kẻ lừa đảo! Còn có người này...” lời nói không nói của anh không rõ ràng, lặng lẽ chỉ chỉ Triệu Vũ. Triệu Vũ đang nhìn Tô Anh thì tà tà liếc sang Lâm Thành Phong, lại nhìn Tô Anh, cô còn cười tùm tùm tìm gì đâu?

Triệu Vũ: “Tiểu Lâm Tử, muốn tôi mời Lâm San đến không?”

Lâm Thành Phong: “... Đột nhiên nhắc tới Lâm San làm gì?”

Triệu Vũ cười: “Tôi là có lòng tốt tác hợp cho cậu, làm cậu sớm ngày chấm dứt đời chó độc thân, tránh cho suốt ngày nhàn rỗi nhàm chán. Huống chi con bé Lâm San kia tôi nhìn cũng không tệ, hy si tình với cậu, rất hợp với cậu.”

Lâm Thành Phong cười haha: “Thôi thôi, xin miễn cho kẻ bắt tãi!”

Khương Triết lấy ly nước Tô Anh đang ôm trong lòng bàn tay qua, uống một ngụm, giọng điệu nhàn nhạt: “Đừng nói Tiểu Lâm Tử nữa, Triệu Nhị, cậu cũng đừng quá phong lưu, đi vì hôn sự của cậu mà nhọc lòng không ít, hy vọng cậu có thể nhanh chóng đưa một cô gái chính thức về nhà gặp mặt.”

Khương Triết nói, tầm mắt mới người đều chuyển qua trên người Triệu Vũ. Tô Anh cũng không ngoại lệ, cô cũng biết Triệu Vũ rất phong lưu, bên người có rất nhiều phụ nữ, ngay cả cô còn gặp qua được vài người rồi, vẫn luôn không chịu kết hôn, chắc các cụ trong nhà cũng sốt ruột ôm cháu nội.

Huống chi Triệu gia không nhiều con cháu như Khương gia, trên Triệu Vũ chỉ có một anh lớn, còn lại các cô đi chú bác khác thì cũng như Khương gia. Triệu lão gia từ qua đời khi tranh đoạt tài sản, quan hệ họ hàng đã sớm xa cách, gấp mặt cười một cái, sau lưng thọc ba đao.

Triệu Vũ nhìn Khương Triết, buông tay, khoe miệng tươi cười rất giống tên vô lại: “Kết hôn chính là chuyện lớn của đời người, nhất định phải nghĩ kỹ mới làm được. Tôi không muốn kết hôn rồi lại ly hôn, rất phiền toái. Cho dù muốn kết hôn...” ánh mắt anh chuyển qua trên người Tô Anh: “Vậy cũng phải tìm một người đang yêu như bé hoa nhài.”

Tô Anh ồi chao: “... Em cứ cho rằng anh Triệu Vũ thích phụ nữ gọi cảm trường thành?” Rốt cuộc thì mấy lần trước đây, như Phán Phán và Tiểu Ngọc, tuy rằng thoát nhìn Tiểu Ngọc thanh thuần hơn chút, nhưng đáng người cô ấy là tuyệt đối nóng bỏng.

Lâm Thành Phong cũng vỗ tay nói: “Đúng đúng đúng, phụ nữ bên cạnh Triệu Nhị ai mà không phải 36d... A! Triệu Nhị, anh mưu sát người hả!”

Triệu Vũ đột nhiên đá một chân, Lâm Thành Phong trực tiếp ngồi đập mông xuống đất, tức khặc ai da kêu đau, nhìn Triệu Vũ cực kì bất mãn.

Ngay cả Đào Nhiên cũng rất tán đồng gắt đầu, nhịn không được nói: “Bắt nạt Tiểu Lâm Tử nhà người ta làm gì, còn không cho nói thật hả?”

Tô Anh nhịn không được cười, cô nhấp môi, muốn cười lại nghẹn. Lại bị Khương Triết cười khẽ một tiếng, cúi đầu, hôn một cái lên mặt cô.

Triệu Vũ thấp giọng: “Fuck!”

- - -

Lâm Thành Phong cảm giác bản thân lại về tới thời cấp 3, bị người chặn ở WC bắt nạt mà trần đầy bắt đắc đĩ.

Bộ nhìn anh như là dễ bị bắt nạt vậy sao? Lúc ấy anh có thể đánh lại, có điều hiện tại hà, anh chấp đối tay xin tha: “Triệu Nhị, người lớn có lòng lớn, anh tạm tha em lúc này đi!”

Triệu Vũ nắm cổ áo Lâm Thành Phong, hạ giọng: “Nói qua bao nhiêu lần rồi, không được nhắc lại những người phụ nữ trước đây của tôi!”

Lâm Thành Phong: “Em cũng không có ý nói mà, bé hoa nhài ơi, em lên thuận miệng tiếp lời nói mà thôi! Hơn nữa lại chưa nói gì, chỉ nói anh thích 36d.”

“Mẹ nó, bây giờ ông đây không thích!”

“..... A?”

“Bây giờ ông đây thích quả đào!”

“.....”

Lâm Thành Phong im im, cắn răng: “Triệu Nhị, anh hơi biến thái đấy!”

Về mặt phần nộ của Triệu Vũ đột nhiên lại cười một chút, anh buông cổ áo Lâm Thành Phong ra, còn thuận tay giúp cậu ấy sửa sang lại. Ặn thôi lui hai bước, vẫn ung dung uy hiếp: “Tiểu Lâm Tử, nhớ kỹ, cậu còn dám nói mấy chuyện vớ vẩn ấy, tôi liền trời cậu lại đưa đến trên giường. Lâm San!”

Lâm Thành Phong: “.....?!”

Đây tuyệt đối là uy hiếp đáng ghét nhất anh từng nghe qua, còn đáng ghét hơn so với đũa anh đến trước mặt Lâm Đại!

Triệu Vũ hỏi: “Nhớ chưa?”

Lâm Thành Phong ôm hận gật đầu: “Nhớ rồi!”

“Hừ!”

Triệu Vũ vỗ vỗ ống tay áo, ra khỏi toilet.

Lâm Thành Phong dựng ngón giữa với bóng lưng của Triệu Vũ.

Anh cảm thấy Triệu Vũ không đáng mặt đàn ông, dám làm không dám nhận, còn không cho người khác nói, thích phụ nữ ngực bự có gì sai? Anh cũng thích! Khốn kiếp! Anh kéo kéo cổ áo, cực kì tức tối.

Triệu Vũ ra khỏi toilet, mới phát hiện Đào Nhiên đang dựa vào vách tường ngoài cửa, trong miệng ngậm một liều thuốc, lười nhác lại tiêu sái, thấy anh ra tới, ném hộp thuốc qua.

Triệu Vũ rút ra một liều, chăm lên: “Nghiện thuốc lá rồi hả?” Không ở phòng bệnh đợi, chạy ra đây hút thuốc.

Đào Nhiên cười khẽ, phun ra vòng khói: “Không, tôi chờ cậu.”

Triệu Vũ ngạc nhiên: “Hả?”

Đào Nhiên nhìn WC, anh nhường máy: “Đi thôi, vừa đi vừa nói chuyện.”

Triệu Vũ không có ý kiến.

- - -

Hai người đi song song trên hành lang bệnh viện, tầng này là phòng vip, giờ phút này không có ai khác, cực kì an tĩnh.

Đào Nhiên nói: “Rốt cuộc là cậu với Khương Triết đánh nhau vì chuyện gì?”

Triệu Vũ ngạc nhiên nhìn nhìn Đào Nhiên, không ngờ tới lúc này cậu ta còn truy cứu chuyện này, anh nhún vai: “Chỉ là nhìn nhau không thuận mắt.”

Đào Nhiên bật cười: “Đừng gạt tôi, tôi không phải tên ngốc Tiểu Lâm Từ kia mà nhìn không ra.”

Triệu Vũ cũng cười: “Vậy cậu nhìn ra cái gì?”

Ngón tay Đào Nhiên chỉ chỉ hai mắt của mình: “Tôi không đui, chẳng lẽ nhìn không ra kể từ khi cậu vào phòng bệnh, đôi mắt của cậu liên không rời khỏi bé hoa nhài! Mẹ nó cậu..”

Triệu Vũ nhấc tay, làm ra tư thế đầu hàng, nhưng không hề có xấu hổ hay kinh hoàng khi bị phát hiện, anh không giải thích với Đào Nhiên, cũng chỉ lo lắng sẽ ảnh hưởng bé hoa nhài, anh thản nhiên nói: “Tôi biết mất cậu sắc bén, không giấu được cậu.”

Chuyện được xác định, Đào Nhiên thấp giọng mắng một câu: “Triệu Nhị, mẹ nó cậu thật điên rồi! Bé hoa nhài là người phụ nữ của Khương Tử, trong lòng cậu không biết suy tính hả?”

“Mẹ nó cậu cho rằng tôi muốn như vậy chắc?” Triệu Vũ cũng rất phiền, cùng Đào Nhiên đi tới cuối hành lang, lại chăm một liều thuốc: “Không phải cậu không biết, ngày tháng trước kia ông đây sung sướng cỡ nào? Người đẹp kiểu gì mà không có, hiện tại lại phải mất công mong nhìn một đóa hoa nhài.”

Đào Nhiên hừ một tiếng, khó trách vừa rồi ở phòng bi-a, Lâm Thành Phong vừa nói muốn tới bệnh viện thăm bé hoa nhài, Triệu Nhị liền tỏ thái độ muốn đi cùng. Lúc ấy anh không nghĩ nhiều, dù sao bọn họ không phải lần đầu tiên đi gặp bé hoa nhài. Lâm Thành Phong cùng Triệu Vũ đều đi, đương nhiên anh cũng đi theo, huống chi bé hoa nhài bị bệnh, anh cũng thật muốn đến thăm cô, có chút lo lắng..

Anh bỗng nhiên muốn cho chính mình một cái bạt tai.

Có khả năng chính là ngày thường bọn họ quá chú ý bé hoa nhài, không có việc gì liền muốn chọc chọc cô, đùa với cô, hiện tại Triệu Vũ đưa đến quán cà phê vào!

Đào Nhiên: “Cho nên cậu liền ngà bãi với Khương Tử?”

Triệu Vũ lạnh giọng: “Không phải, bị cậu ấy phát hiện. Đôi mắt kia quá sắc rồi! Trước đây còn trong tối ngoài sáng uy hiếp tôi rất nhiều lần!”

Đào Nhiên tám tác hai tiếng: “Cậu nói xem cậu bị phát hiện rồi, Khương Tử rõ ràng rất tức giận, vừa rồi cậu còn trắng trợn tào bạo nhìn chăm chăm bé hoa nhài nhà người ta?”

Triệu Vũ nhu mày, bắt đắc dĩ: “Nhịn không được.”

Đào Nhiên: “.....” Anh đứng là chịu phạt Triệu Vũ, anh vỗ vỗ bả vai anh ấy, đưa ra chủ ý: “Được rồi, về sau cậu cố nhẫn nhịn, đừng suốt ngày xuất hiện trước mặt bé hoa nhài, không nghĩ đến, lại tìm cô nào đó ở cạnh, rồi cũng có thể quên. Phụ nữ ngoài kia nhiều như vậy, kiểu gì chả tìm được người hợp mắt!”

Triệu Vũ lắc đầu: “Không được, tôi chẳng có hứng thú gì với những người phụ nữ khác.”

“Má!” Đào Nhiên nhịn không được, một cái tát chụp lên lưng Triệu Vũ: “Mẹ nó đây là cậu tà tâm không dứt hả!? Chẳng lẽ thật sự muốn cùng Khương Tử đầu một trận, đoạt lấy bé hoa nhài?”

Triệu Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, anh búng búng lân khói, nói: “Cậu cảm thấy Khương Tử có thể cưới bé hoa nhài về nhà sao?”

“Cái này...” Đào Nhiên chần chờ, “Khó mà nói. Khương lão già từ coi trọng Khương Tử cỡ nào, không phải cậu không biết, ông ấy vẫn luôn hy vọng Khương Tử có thể kết hôn với Tề Duyệt, nếu bỗng có một đóa hoa nhài chặn ngang, chỉ sợ không dễ dàng gì!”

Anh kinh nghi bất định[1] nhìn Triệu Vũ: “Cậu có ý tứ gì?”

[1] kinh nghi bất định: ngạc nhiên khó hiểu, mơ hồ không chắc chắn

Triệu Vũ khẽ cười một tiếng: “Bé hoa nhài không thể cả đời vô danh vô phận đi theo Khương Tử, tôi cũng không cho phép.”

Đây thật đúng là...

Đào Nhiên lắc lắc đầu, thờ dãi: “Để tôi nói, cậu như này nhìn trùng ai chả được! Nhiều con gái như thế, sao lại nhìn trùng bạn gái của Khương Tử chứ hả?”

Triệu Vũ trừng anh một cái: “Cậu cho rằng tôi muốn à?”

Đổi lại là người khác, anh cũng không cần buồn rầu, tiền thoái lưỡng nan như vậy.

- - -

Khi Lâm Thành Phong trở lại phòng bệnh không thấy Triệu Vũ và Đào Nhiên, không khỏi kỳ quái: “Bọn họ đâu rồi?”

Tô Anh nói: “Không phải đi cùng anh sao?”

“Không biết, không có đi chung với anh.” Lâm Thành Phong gãi gãi đầu, xoa xoa tay: “Mặc kệ đi, cũng chả thể đi lạc được! Hon nữa tính tình Triệu Nhị càng ngày càng thất, anh chừng mất anh ấy lắm.”

Tô Anh liền cười, có vẻ đang gọt hoa quả, bọn Triệu Vũ cùng Đào Nhiên đến đây, phòng bệnh không có nước trà gì cả, chỉ có thể gọt mấy quả táo để chiêu đãi.

Khương Triết vừa dựa lên sofa, thần sắc nhàn nhạt, hỏi: “Gần đây Triệu Nhị làm sao?”

Lâm Thành Phong lắc đầu nói: “Không biết, chỉ là buổi sáng nổi điên chạy hai giờ ở bãi đua, em còn tưởng rằng anh ấy đang tìm chết cơ! Lúc sau lại uống rượu rồi lại chơi bóng, quẩy banh trò, nếu không phải em nói muốn tới thăm bé hoa nhài, khẳng định là anh ấy vẫn còn danh chơi. Hừ, vừa rồi còn uy hiếp em không cho nhắc lại mấy người phụ nữ trước kia của anh ấy...”

Khương Triết hạ mi mắt: “Ồ?”

“Thật kỳ quái nhỉ?” Trước kia cũng không phải chưa từng nói qua loại này dễ tai, nhưng lần nào Triệu Vũ chẳng cười trừ cho qua, không thêm để ý gì. Nhưng mấy lần gần đây, anh liên tục báo Lâm Thành Phong không được nhắc lại chuyện mấy người phụ nữ trước kia.

Khương Triết: “Không kỳ quái, có thể là cậu ấy chỉ muốn chơi, không muốn để cho người khác nói đến.”

Lâm Thành Phong “.....”

Ngay cả Tô Anh đều nhìn nhìn Khương Triết, cảm thấy khẳng định là bởi vì anh gây gổ với Triệu Vũ nên cố ý nói như vậy.

Về mặt Khương Triết thán nhiên, giống như chỉ là trần thuật một sự thật.

Lúc Triệu Vũ cùng Đào Nhiên trở về, Tô Anh đã gọt được ba quả táo, bày biện ngay ngắn trên mâm tròn.

Trên mặt hai người bọn họ không hề nhìn ra có gì không đúng, Triệu Vũ cũng rất tự giác, trực tiếp cầm quả táo lên rồi gặm, anh nằm ngả xuống sofa, tự tại lại tùy ý.

Khương Triết liếc Triệu Vũ một cái, Triệu Vũ đáp lại một nụ cười.

Đào Nhiên thấy đáng vẻ tranh giành tình cảm của hai người này, vốn đang có chút lo lắng, hiện tại lại cảm thấy đặc biệt khôi hài. Mấy chục tuổi đầu rồi, lại còn học theo mấy thằng nhãi ranh tranh giành phụ nữ, thú vị!

Hắn nhìn nhìn Tô Anh, cô bé con còn non nớt như vậy, sao lại coi như thành hồng nhan họa thủy thế này?

Tô Anh gọt xong quả cuối cùng, lần này không đồ nguyên, cô đặc biệt cắt thành từng miếng nhỏ thả vào trong chén, dùng nĩa gỗ cầm lên, đưa cho Khương Triết.

Triệu Vũ cắn quả táo, lạnh lùng hừ một tiếng: “Bé hoa nhài, đối đãi khác biệt nha.”

Tô Anh chớp chớp mắt, Khương Triết nói: “Di nhiên.”

Đào Nhiên nhìn câu một đen nghen khuôn của Triệu Vũ, nhìn không được muốn cười. Chọc cho Triệu Vũ cùng Khương Triết đều nhìn về phía anh, anh cắn răng, tiếng cười vẫn bị bật ra, xua xua tay tỏ vẻ bản thân không biết gì hết, đứng nhìn anh, anh thật sự bị áp lực quá!

Lâm Thành Phong cũng chưa cảm giác được gì, anh đã hự hự gặm xong một quả táo.

Tô Anh cũng không cảm thấy gì, đã quen với mấy kiểu mịa mai hòn dối khi mấy bọn họ ở chung.

Cô dùng khăn giấy lau khô chiếc dao mới gọt rồi đặt lại vào rổ hoa quả. Mấy vỏ táo thì được bỏ gọn vào túi, ném vào thùng rác ở bên cạnh. Nhưng cô mới vừa đứng lên đi được vài bước, bước chân đột ngột khựng lại, cô kinh hãi!

Không xong! Sao lại tới nữa!

Gần như là vào giây tiếp theo, thân mình cô mềm nhũn, ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Quan tâm

Edit: heka

Beta: Khánh Vân

Túi đựng vỏ trái cây “Lạch cạch” rơi xuống đất.

Lâm Thành Phong đang ngồi xồm trên sàn là gần Tô Anh nhất, giây phút Tô Anh ngã xuống, cơ hồ là đón trọn cả vào lòng!

Hai người đều phịch xuống mặt đất, Tô Anh ngã vào trong lòng ngực anh.

Về mặt Lâm Thành Phong kinh hoảng: “Anh Anh!”

Anh cảm giác như trong lồng ngực đang ôm bóp lò, vừa mềm vừa nóng, phảng phất như có thể làm người ta bốc cháy!

Tô Anh gần như mất hết ý thức, tất cả giác quan đều bị đau đớn thay thế, nhưng cô lại không hề ngất xỉu. Cô có thể cảm nhận rõ ràng được mỗi một tác da thịt trên thân thể đều đang kêu gào. Rất đau, rất đau, so với lần trước còn kinh khủng hơn rất nhiều!

Lâm Thành Phong chỉ thấy khuôn mặt Tô Anh đỏ rực khác thường, ánh mắt mỏng lung nhìn anh chứa đầy nước mắt, vô ý thức mà than lên: “Đau...”

Giây tiếp theo, Tô Anh bị Khương Triết ôm lên. Thân sắc anh nặng nề, ôm Tô Anh đi nhanh đến mép giường, đặt cô xuống, vừa vận thấy Đào Nhiên đi ần chuông gọi bác sĩ. Triệu Vũ thì đã nóng lòng không chờ nổi, lùi lại chạy ra khỏi phòng bệnh, kêu: “Bác sĩ!”

Kỳ thật vào giây phút Tô Anh té xỉu kia, Khương Triết và cả Triệu Vũ luôn đặt ánh mắt trên người Tô Anh đã lập tức phát hiện ra. Đáng tiếc bọn họ cách xa cô mấy bước, đợi đến khi xông tới nói, Tô Anh đã ngã xuống lồng ngực Lâm Thành Phong. Hai người vừa thấy bệnh tình Tô Anh phát tác, một người nhanh chóng quyết định ôm cô lên trên giường, một người vội đi ra ngoài kêu bác sĩ. Giờ khắc này, họ ản ý đến lạ kì.

Lâm Thành Phong bỏ dậy từ dưới đất, đi theo sau.

Giờ phút này Khương Triết ngồi ở đầu giường, Tô Anh được anh nửa ôm vào trong ngực, cô nhắm chặt hai mắt, nước mắt không tự giác được từ khóe mắt chảy xuống, lại bị bàn tay to của người đàn ông bên cạnh liên tục lau đi.

Khuôn mặt non nớt xinh đẹp ửng đỏ, máy nhũu chặt, cánh môi trắng bệch không còn tí máu, hàm răng khê cắn, yếu ớt đến mức phảng phất như chạm vào liền vỡ, thoát nhìn khiến người ta cực kỳ đau lòng.

Lâm Thành Phong cuồng quít: “Sao lại thế này? Anh Anh làm sao vậy?” Không phải cảm mạo nên phát sốt sao? Hiện tại tình huống này là thế nào!

Đào Nhiên đến gần vài bước, giờ phút này anh cũng không nghĩ gì nhiều, bản tay rất tự nhiên mà chạm chạm vào trán Tô Anh, kinh ngạc: “Sao lại nóng như vậy? Ít nhất cũng phải bốn mươi độ?”

“Bốn mươi độ?” Lâm Thành Phong vội la lên: “Phải nhanh hạ nhiệt độ đi, sốt cao quá nguy hiểm thì làm sao?”

So với Đào Nhiên, Khương Triết còn biết rõ hơn hiện tại Tô Anh nóng đến mức nào. Anh ôm cô, độ ầm kia xuyên thấu qua quần áo truyền đến da thịt anh, làm anh cũng trở nên nóng hổi.

Nhưng cô không hề run rẩy, thân thể cũng không cứng đờ, ngược lại trở nên cực kỳ mềm mại, phảng phất như trở thành một dòng nước mềm mại trong lồng ngực anh, rất ngoan, không hề làm ầm ĩ.

Sắc mặt anh cứng đờ, lau cái trán đầy mồ hôi của cô gái: “Sao bác sĩ còn chưa tới?”

Đào Nhiên: “Tôi đi xem.”

Anh bước nhanh ra khỏi phòng bệnh, nhìn thấy Triệu Vũ kéo theo bác sĩ, phía sau còn có mấy người y tá đang chạy nhanh đến.

Sắc mặt của Triệu Vũ cũng cực kỳ khó coi, là đang vô cùng nóng nồm và lo lắng, nhưng anh lại không có cách nào ôm Tô Anh vào trong ngực mà che chở, an ủi như Khương Tứ.

Đào Nhiên hơi thương cảm cho Triệu Vũ, nhưng cậu ta thích ai chả được, cứ phải thích Tô Anh.

Bác sĩ tới rồi, làm kiểm tra cho Tô Anh, nhiệt độ cơ thể sau khi đo được vậy mà đã cao đến bốn mươi một độ!

Con số này khiến Khương Triết chau mày, Đào Nhiên hít vào một hơi, nói: “Sẽ không bị sốt tới ngốc luôn chứ?”

Lâm Thành Phong ngồi xồm bên mép giường, nhìn không được sờ sờ mu bàn tay bị sốt tới nóng hổi của Tô Anh, là thật sự rất nóng, thúc giục bác sĩ: “Vậy còn chờ cái gì, nhanh hạ sốt đi chứ!”

Bác sĩ đồng ý, tay chân lạnh lẽ chuẩn bị hạ nhiệt cho Tô Anh. Tình huống này cần phải truyền dịch, y tá vội đi lấy thuốc.

Vừa rồi Triệu Vũ đột nhiên chạy tới phòng y tế, khiến bọn họ giật nảy mình, lập tức chạy lại đây. Hiện giờ lại nhìn đàn ông trong căn phòng này, đều tuân mỷ phi phạm, con người có giá trị cao, làm người ta nhìn không được muốn nhìn nhiều thêm vài lần. Khi nhìn đến có gái bị người đàn ông cao lớn kia ôm ở trong ngực, lại bắt đầu nghĩ ngờ xem rốt cuộc cô là ai? Sao lại có nhiều người quan tâm như vậy...

Rốt cuộc vẫn không thể tìm tòi nghiên cứu nhiều, công việc đã lu bù lên rồi.

Khương Triết ôm Tô Anh, bàn tay áp vào má cô, nói: “Bé hoa nhài, em đau ở đâu, sao lại thế này?”

Bác sĩ nói: “Có thể là phát sốt khiến cho bệnh bị biến chứng, chờ đến khi hạ sốt, nếu còn đau thì sẽ tiến hành kiểm tra thêm.”

Khương Triết nheo nheo mắt, anh nhìn về phía Triệu Vũ.

Thân hình cao lớn của Triệu Vũ đứng ở cạnh giường, là thái độ mạnh mẽ khiến người ta không thể lướt qua. Khương Triết hỏi anh: “Đây là tình huống cậu đã nói?”

Triệu Vũ gật đầu: “Ừ.” Bổ sung thêm: “Có điều lúc tôi đến là đã khuya, không biết cô ấy đã nằm trên mặt đất bao lâu rồi.”

Khương Triết xoa xoa mặt Tô Anh nhẹ giọng: “Cô bé ngoan.”

Bác sĩ đã làm xong những gì có thể làm, chỉ còn chờ xem sau này tình huống sẽ như thế nào. Nhưng mà có vẻ như Tô Anh cũng không thuyên giảm chút nào, cô vẫn nóng rực như trước, ý thức mơ hồ.

Khương Triết đặt Tô Anh nằm ngay ngắn trên giường, trên người chỉ đắp một cái chăn mỏng. Anh nói với Triệu Vũ, Đào Nhiên và Lâm Thành Phong: “Hôm nay cứ như vậy đã, các cậu về trước đi.”

Lâm Thành Phong lập tức nhấc tay cự tuyệt: “Không được, không được, em lo lắng cho Anh Anh, em không về đâu!”

Triệu Vũ liếc nhìn Khương Triết một cái, cũng không tỏ thái độ gì, nhưng mà anh đã dọn một cái ghế đến ngồi ở mép giường của Tô Anh, đối diện với Khương Triết.

Khương Triết nhìn chăm chăm anh, hừ lạnh: “Triệu Nhị, giữ mặt mũi.”

“Không sao cả.” Triệu Vũ nói: “Mặt mũi cũng không thể làm tôi thoải mái.”

Đào Nhiên đau đầu xoa xoa ấn đường: “Hai vị, bình tĩnh một chút, có cái gì chúng ta vẫn nên chờ bé hoa nhài hết bệnh rồi nói sau nhé?”

Khương Triết cùng Triệu Vũ đồng thời liếc mắt nhìn Đào Nhiên một cái, Đào Nhiên ngán người: “Xin lỗi, tôi nói sai rồi, không phải chúng ta, là các cậu.”

Khương Triết cười lạnh: “Tôi cho rằng tình huống hiện tại đã rất sáng tỏ, có gì để nói nữa?”

Triệu Vũ biết bản thân đuối lý hơn, nhưng anh cũng không muốn đi, ít nhất trước khi xác nhận Tô Anh không sao, anh không thể rời đi, nói: “Nếu cậu muốn, tôi cũng không ngại làm mọi chuyện lại phiền toái hơn một chút.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không chịu nhường.

Lâm Thành Phong mở nhẹ Khương Triết cùng Triệu Vũ đối thoại, không hiểu gì cả: “Các anh đang nói cái gì thế? Không thấy Anh Anh đang khó chịu à! Đề im lặng đi, muốn ồn ào thì đi ra ngoài mà ồn!”

Khương Triết: “.....”

Triệu Vũ: “.....”

Đào Nhiên giơ ngón tay cái lên, tán thưởng: “Tiểu Lâm Tử lợi hại!”

- - -

Tô Anh cũng không biết gì. Cô chỉ biết là thân thể của mình đang rất đau rất đau. Đau đến mức cả người bùn rùn, ngay cả sức lực để giãy gụa cũng chẳng còn. Đau đến mức cô muốn từ bỏ tất cả, an an tĩnh tĩnh làm người thành thật, rời khỏi thành phố C, không để ý tới chuyện gì nữa. Nhưng cô không cam lòng, cô cực kỳ không cam lòng, càng không cam lòng để mất đi tâm của thực vật.....

Cô bắt đầu thờ gống như đêm qua, cô tin tưởng bản thân có thể gống đêm qua mà an toàn vượt qua.

Cô sẽ không từ bỏ, tâm của thực vật, chính là của cô.

“Đau... Đau quá...”

Nằm ở trên giường, Tô Anh nhẹ giọng nỉ non. Khương Triết chống ở đầu giường, hơi thở phả lên má cô: “Anh Anh, đau chỗ nào?”

Tô Anh thanh tĩnh trong nháy mắt, cô mờ to mắt, nhìn thấy Khương Triết. Cô nhắm mắt lại, quay mặt qua một bên, lòng bàn tay chàng trai ôm lấy khuôn mặt cô, hôn vài cái lên má, lên môi cô: “Anh Anh ngoan, đau ở đâu nào?”

Gần như cũng trong nháy mắt này, cô lại tiếp tục mơ hồ, không đáp lại.

Khương Triết sờ sờ gương mặt Tô Anh, cảm giác đã khá hơn rất nhiều, có vẻ không còn nóng sốt như vừa rồi.

Mãi cho đến khi Tô Anh an tĩnh lại.

Đào Nhiên khoanh hai tay ôm ngực, giọng nói trầm thấp: “Tốt xấu gì cũng có ba người bọn tôi đang nhìn, Khương Tử cậu không thể có ý tứ hơn chút hả?”

Lâm Thành Phong cực kỳ đồng cảm mà gật đầu, anh nhìn Tô Anh khó chịu nhíu mày, lâm bầm: “Đã nói các anh đều là cảm thủ!”

Thần sắc Triệu Vũ không có chút dao động nào, anh nhìn Khương Triết: “Hiểu.” Rốt cuộc đêm qua khi anh thấy Tô Anh khó chịu, cũng muốn hôn cô, ôm lấy cô, hy vọng có thể cho cô sự an ủi. Anh đã tổn thất nhiều sức lực, mới kiềm chế được bản thân không hôn cô. Sau đó nghĩ lại anh liền hối hận, rốt cuộc cơ hội như vậy chỉ sợ lại khó tìm.

Triệu Vũ nói vậy khiến ánh mắt Khương Triết khựng lại. Triệu Vũ phảng phất làm như không thấy: “Ngày hôm qua bé hoa nhài cũng kêu đau như vậy, tôi hỏi cô ấy đau ở đâu nhưng dường như bản thân cô ấy cũng không thể nói ra.”

Tâm tư Khương Triết liền bị dò đi.

Triệu Vũ đứng lên: “Tôi đi hút thuốc.”

Đào Nhiên đi theo: “Tôi cũng đi.”

Lâm Thành Phong thì lại không nhúc nhích, anh không có nghiện thuốc lá, cũng không thích hút thuốc.

Triệu Vũ cùng Đào Nhiên lần lượt ra khỏi phòng bệnh. Khương Triết đau đầu xoa xoa trán, cảm thấy ba kẻ trước mắt này là thật sự có tật xấu. Bé hoa nhài của anh, bọn họ quan tâm như thế làm gì?

Lúc này, nếu bọn họ chịu nhìn kỹ, là có thể phát hiện Tô Anh gao ạo ấn tay mình lên ngực.

- - -

Khi mặt trời vừa nhô lên, y tá trưởng tới kiểm tra phòng.

Cửa phòng bệnh vừa mở ra, bốn đôi mắt đồng loạt nhìn qua cô, làm cô nhất thời ngây ngốc, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, có chút khẩn trương.

Bốn người đàn ông, hai người ngồi đối diện ở trước giường bệnh, nhìn đáng vẻ, có vẻ là thức canh cả đêm rồi.

“Tôi... Tôi đến xem sao.”

Dưới cái nhìn chăm chú của bốn đôi mắt, cô đo nhiệt độ cơ thể cho người bệnh, đã hạ xuống còn ba mươi tám độ năm, bình thuốc trên thanh truyền dịch đã sớm thu xong, kim tiêm đã bị gỡ xuống, không biết là ai rút? Cô nhớ tới đêm qua bác sĩ Hách trở lại thì đáng vẻ mảy ử mặt ề, liền biết người trong phòng này không dễ chọc, nghe nói là trong đó có người nhà đại cô đồng của bệnh viện này. Ngay cả viện trưởng cũng phải một ngày hỏi thăm đến vài lần, muốn lại đây nhưng lại vì sợ đối phương thấy phiền nên dừng bước, chỉ có thể tha thiết dặn dò không thể có chút chậm trễ nào.

Y tá trưởng: “Tôi phải lấy mẫu máu cho người bệnh, bác sĩ Hách nói mang đi xét nghiệm.”

Bốn người vốn đang ngồi đồng loạt đứng lên, động tác lại rất nhẹ, không hề đánh thức Tô Anh, lại làm cô hoảng sợ.

Đào Nhiên cười thầm từ: “Có y tá, cô đừng khẩn trương, chúng tôi rất dịu dàng, không phải người xấu.”

Y tá trưởng: “À, à. Tôi hiểu.” Kỳ thật cô cũng coi như người đã gặp qua việc đời, ngay cả mình tình nằm viện cô cũng từng chăm sóc qua, nhưng như thế này, thật đúng là lần đầu tiên cô thấy.

Khương Triết nâng cánh tay Tô Anh, vén ống tay áo thật dài lên.

Lâm Thành Phong nhỏ giọng nói: “Vây phiền cô nhẹ nhàng một chút nhé.”

“Yên tâm đi.”

Nhiều đôi mắt nhìn như vậy, cô nào dám mạnh tay!

Triệu Vũ nhìn cánh tay trắng nõn của Tô Anh.

--

Cùng thời khắc đó, trên bàn của Tề lão già từ Tề Thịnh Lâm đã đặt tư liệu về Tô Trường Lợi, nhưng cũng thật hiếm thấy, một người bình thường, tư liệu lại đến mấy trang lớn cực kỳ phong phú.

Tề Văn ngồi ở trong lòng nhìn ông nội lật xem, nhưng cậu không biết nhiều chữ lắm nên nhìn cũng không hiểu.

Người đàn ông mặc âu phục đứng bên cạnh bàn nhanh chóng nói về cuộc đời Tô Trường Lợi: “Năm nay Tô Trường Lợi 56 tuổi, tới thành phố C vì muốn gả Tô Anh cho anh một người họ hàng xa. Người họ hàng kia có hai căn hộ, một chút tiền gói ngân hàng, đáng tiếc là bị què quặt, người cũng hơi ngốc, vẫn luôn không cưới được vợ. Đối phương hứa hẹn, nếu có thể gả nữ nhi cho họ, sẽ cho hẳn mười vạn tệ làm sinh lễ.”

Trên tư liệu lại viết rõ ràng, mười nấy năm trước Tô Trường Lợi sớm đã ngoại tình, vứt vợ bỏ con, cả đời cũng chẳng qua lại với mẹ con Tô Anh.

“Kỳ thật, Tô Trường Lợi tìm được Tô Anh, là bởi vì một người tên Dương Uy đi tìm hắn, hứa hẹn rằng chỉ cần kéo Tô Anh ra khỏi thành phố C thì sẽ cho hẳn một số tiền.”

Người đàn ông mặc âu phục chần chờ một lát: “Theo điều tra, người tên Dương Uy kia có vẻ có quan hệ với tiểu thiếu gia của nhà họ Lý - Lý Bình Thành.”

Ánh mắt Tề Thịnh Lâm quét trên tư liệu, một cái tên làm cho ông dừng lại: “Khương Triết?” ánh mắt sắc bén của ông nhìn về phía người đàn ông mặc âu phục: “Tô Anh là người phụ nữ của Khương Triết?”

Người đàn ông mặc âu phục gật đầu: “Vâng. Nghe nói... Đại tiểu thư đã từng đến tiệm hoa tươi của Tô Anh, còn khiến Lộ Hải nhà họ Đường đập tiệm hoa tươi của Tô Anh.”

“Hừ!” Tề Thịnh Lâm đập xấp tư liệu trên tay lên bàn: “Vậy Lộ Hải đâu rồi?”

“Dạo trước đi đường ban đêm bị người ta đánh một trận, mới ra viện không lâu.”

Tề Thịnh Lâm lại nói: “Tề Duyệt này, làm việc càng ngày càng là cá gan làm loạn! Khẳng định cũng là do nó nói gi đó, mới làm thẳng nhóc nhà họ Lý đi đối phó với Tô Anh!”

Cũng không phải ông coi trọng Tô Anh hay bởi vì Tô Anh mà tức giận, rốt cuộc chỉ là gặp qua một lần mà thôi, cho dù cứu hoa lan của ông cũng không phải chuyện quan trọng gì. Ông để ý hơn chính là Tề Duyệt bất chấp dùng thủ đoạn hạ lưu của đàn bà! Không đủ khí chất, không đủ khí phách. Ông sẽ đồng ý nếu Tề Duyệt thoải mái hào phóng đi đến trước mặt Tô Anh, nói với Tô Anh, cô không xứng!

Hiện tại đây là chuyện gì?

Tề Văn còn nhỏ, nhưng nghe được rõ ràng, cậu tò mò hỏi: “Ông nội, sao chị Duyệt lại muốn đá thương chị Tô Anh?”

Tề Thịnh Lâm nói: “Bởi vì Tề Duyệt cùng Tô Anh đều muốn một người. Thế nên phát sinh tranh chấp là không thể tránh được.”

Tề Văn còn nhỏ nhưng lanh lợi: “Con biết rồi, chị Duyệt thích Khương Tử, nhưng Khương Tử không thích chị ấy, ừm...” cậu nghĩ nghĩ: “Khương Tử thích chị Tô Anh, chị Duyệt ghen ghét, cho nên tìm người đi hại chị Tô Anh, đúng không ạ?”

Tề Thịnh Lâm vừa lòng vỗ vỗ đầu cháu nội, quả nhiên là đứa nhỏ do ông tự tay dạy dỗ, tuy rằng còn nhỏ nhưng cũng đã cực kỳ thông minh.

Hai ông cháu cùng nhau phân tích vấn đề của Tô Anh và Tề Duyệt, người đàn ông mặc âu phục âm thầm nhường mảy, hình ảnh thoát nhìn hào thuận vui về này, sao anh lại cảm thấy thật lạnh lẽo thế này? Đứa nhỏ kia mới mấy tuổi, đã bắt đầu học nghị kỵ lòng người.

Tề Văn nói: “Con cảm thấy chị Tô Anh khá tốt, chị ấy cứu sống Tiểu Lan của con.”

Tề Thịnh Lâm khẽ xoa xoa đầu cháu nội, gọi một cuộc điện thoại: “Buổi tối bảo Tề Duyệt đến nhà cũ gặp tôi.”

--

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Tỉnh lại

Edit: Bạc

Beta: heka

Lúc mà Tô Anh tỉnh lại, trong phòng bệnh rất yên tĩnh, một cô y tá đang thay bình truyền dịch cho cô.

“Tô tiểu thư, cô đã tỉnh?”. Cô ấy có vẻ rất kích động, lập tức rung chuông kêu bác sĩ tới, rồi đặt đáng cúi người, không xa không gần, giữ khoảng cách khiến Tô Anh không khó chịu: “Cô có khỏe không? Trên người có chỗ nào không thoải mái không?”

Tô Anh chỉ cảm thấy mệt, thân thể mềm oặt vô lực, cổ họng cũng khô khốc: “Tôi không sao cả”. So với tối hôm qua thì cô đã tốt hơn rất nhiều, Tô Anh nhìn thè công tác của cô ấy - Dương Thanh: “Cô có thể lấy giúp tôi một ly nước không? Tôi khát quá”.

“Được, cô chờ một lát nhé.”

Dương Thanh nhanh chóng mang cho Tô Anh một ly nước ấm. Tô Anh uống một hơi xong, cô liếm miệng, chưa dứt con khát: “Có thể cho tôi thêm một ly nữa không?”

“Được.”

“Cảm ơn.”

Cho đến khi uống đến ly thứ năm, Tô Anh vẫn cảm thấy khát, lại không muốn làm phiền Dương Thanh, bởi vì cô phát hiện ra ánh mắt kinh ngạc của Dương Thanh khi nhìn mình, như là không nghĩ rằng cô có thể uống nhiều nước như vậy.

Tô Anh bắt đầu dĩ cười: “Tôi khát quá.”

Dương Thanh cũng cười cười: “Hãy đợi một lát nữa, cô mới tỉnh lại, uống nhiều nước như vậy cũng không tốt cho dạ dày.”

Tô Anh ở một tiếng, cô nhìn về phía cửa sổ, phát hiện rèm cửa đã kéo lên một nửa, để lộ một nửa. Máu đỏ rục rỏ của mặt trời tràn vào, nhuộm căn phòng thành một tầng đỏ ửng, cô nói: “Hôm nay ánh sáng mặt trời nhìn thật tốt, nếu như đi xem mặt trời mọc thì chắc là rất đẹp.”

Dương Thanh cười một chút, nói: “Tô tiểu thư, cô ngủ nhiều quá nên mơ hồ rồi, bây giờ là buổi chiều.”

Tô Anh sững sốt, chú ý tới đồng hồ treo bên cạnh, đã sáu giờ chiều rồi! Thế mà cô lại ngủ lâu như vậy? Nhưng cô chẳng có tí cảm giác nào...

Đang sững sốt, bác sĩ và y tá mặc áo trắng đi nhanh vào, bọn họ bước đi nhanh chóng và vội vã, thần sắc lạnh lẽo cùng nghiêm túc, nhìn thấy Tô Anh thì hỏi rất nhiều câu hỏi, mức độ nghiêm túc và cẩn thận đó khiến Tô Anh nghĩ rằng chính mình không phải ngủ một ngày một đêm, mà là ngủ đến vài thập niên rồi thần kì tỉnh lại!

Bác sĩ rất coi trọng tình trạng của Tô Anh, mà ông đã hỏi rất nhiều câu, nhưng những câu trả lời của Tô Anh cũng không có gì đặc biệt, có thể nói là rất bình thường, không có việc gì xảy ra, ông nghiêm mặt: “Tô tiểu thư, mong cô cẩn thận, thật cẩn thận cảm nhận, cơ thể cô thật sự không có gì không khỏe sao?”

Tô Anh suy tư một lát, nói “Cảm giác rất mệt, không sử dụng được sức, rất khát, lại đói bụng....ngoài ra thì cũng không có gì.”

Bác sĩ: “....”

Tô Anh nhủ mảy, bắt đầu lo lắng: “Bệnh của tôi rất nghiêm trọng sao? Ung thư?”

Bác sĩ lắc đầu: “Không phải.”

Ông rất khó xử, nói chung là không tìm ra được nguyên nhân bệnh của Tô Anh. Rõ ràng tất cả các xét nghiệm đều rất bình thường, tình trạng thân thể của Tô Anh còn tốt hơn người bình thường một chút, việc này thật lạ lùng, nên xét nghiệm thì cũng đã xét nghiệm, kiểm tra điện tâm đồ cũng không bỏ qua, vậy tại sao lại không tìm được bệnh?

Ông cũng không quên buổi sáng lúc Tô Anh còn bất tỉnh, bốn vị kia thiếu chút nữa đã dỡ nóc tòa nhà bệnh viện lên!

Viện trưởng, phó viện trưởng cùng chạy tới, nhiều lần đảm bảo mới làm cho việc này trở nên tạm ổn. Khương Triết cũng rất nhanh chóng, lập tức chuyển tiền, chuyển thiết bị y học tiền tiến nhập khẩu từ nước ngoài vào bệnh viện, điều đó khiến cho ông thật sự có mong muốn làm cho Tô Anh hết bệnh!

Huống chỉ nếu Tô Anh xảy ra chuyện trong bệnh viện của họ thì đó thật sự không phải là chuyện tốt.

Tô Anh nhẹ nhàng thờ ra: “Không phải thì tốt rồi, làm tôi sợ muốn chết!”

Bác sĩ nói: “Cố định nhiên bất tỉnh, lại đau đớn mà không giải thích được, không dễ dàng xử lý, cũng không thể dùng bệnh mà hốt thuốc! Có... vẫn nên ở lại bệnh viện để quan sát mấy ngày.”

Tô Anh nghĩ nghĩ, gật đầu nói được.

Vừa rồi còn đẩy bác sĩ và y tá, giờ phòng bệnh rất nhanh đã yên tĩnh lại. Tô Anh đứng dậy, muốn đi uống nước, cô có cảm giác thật khát, nếu không uống nước thì sẽ bị khát chết mất!

Sau khi bác sĩ đều đã đi hết, một lúc sau thì Linda đi từ ngoài vào: “Tô tiểu thư”. Cô ta mặc một bộ tây trang, nhìn vẫn gói giàng như cũ, trang điểm khéo léo, tươi cười hoàn mỹ.

Tô Anh không quên lời của hoa hồng kể lại, cũng không quên kiếp trước cô ta cùng Tề Duyệt liên thủ đối phó với mình.

Cô cười cười, có chút ngạc nhiên: “Linda, sao cô lại đến đây?”

Linda nói: “Tổng tài có việc gấp rất vội, anh ấy lo lắng cho cô không có người chăm sóc, gọi tôi tới để chăm sóc cô.”

“Thật ra thì không cần phiền toái như vậy, bệnh viện còn có y tá, tôi có việc gì sẽ nhờ các cô ấy giúp đỡ. Giờ đã là giờ tan tầm, cô nên trở về nghỉ ngơi.”

Linda cười dịu dàng, cũng không nghe lời Tô Anh nói: “Tôi cũng không có việc gì làm, về nhà cũng coi TV hay chơi điện thoại, còn không bằng ở đây chơi với cô. Huống chi đây là mệnh lệnh của tổng tài, tôi cũng không thể không nghe.”

Tô Anh liền không nói gì nữa, cô cười cười, cầm ly nước lên uống.

Linda đi đến chỗ ghế sofa ngồi xuống, cô ta ngồi để hai chân về một phía, nhìn thực nữ lại thanh nhã: “Thân thể của cô có khá hơn chút nào không?”

Tô Anh nói: “Ừm, đã khá hơn rất nhiều rồi.”

Linda: “Nghe được cô xảy ra chuyện, tôi bị dọa đến nhảy dựng. May mà nhìn cô bây giờ rất tốt, về sau nên chú ý thân thể của mình nha.”

Tô Anh gật đầu: “Ừ.”

Hỏi thăm thì cũng đã hỏi thăm, Linda bắt đầu lấy điện thoại ra chơi.

Tô Anh không biết đã uống mấy ly nước, cho đến khi thóa mẫn, không còn cảm thấy khát nữa. Cô thở phào nhẹ nhõm, cảm quả táo lên gặm, xong trở về giường nằm xuống, lúc cảm điện thoại để đặt com hộp, cô mới phát hiện ra Luru Vận đã gửi cho cô mấy tin nhắn.

Luru Vận nói tới cô ấy không có tặng ca, muốn đến bệnh viện thăm Tô Anh.

Tô Anh cảm thấy không cần thiết, đi lại quá phiền toái, mà bệnh của cô cũng không nặng lắm, để cô ấy ở nhà nghỉ ngơi cho rồi.

Luru Vận nói: “Không được, cả nhà tớ mà không tới, Khương Triết tưởng rằng cậu không có ai bên cạnh thì lại đi ăn hiếp cậu!”

Lời này buồn cười lại ảm áp, thật không nói nên lời.

Vừa đọc xong tin nhắn của Luru Vận, cửa phòng bệnh lại mở ra. Lâm Thành Phong đã thay một bộ quần áo sạch sẽ, bước nhanh vào vào: “Anh Anh, anh nghe nói em đã tỉnh!”

Lâm Thành Phong xuất hiện làm Linda sợ tới mức giật mình, đứng dậy khỏi sofa.

“Phong Thiếu.”

Có lẽ Linda thật sự bị dọa sợ, cô ta đứng lên quá đột ngột nên Lâm Thành Phong liền chú ý tới, anh cau mày khó hiểu.

Linda điều chỉnh tốt cảm xúc của mình, nhưng tim đập vẫn nhanh như cũ, cô ta cười nói: “Nếu Phong Thiếu đã tới đây, tôi liền không quấy rầy nữa, tôi ra ngoài chờ, có việc gì thì cứ gọi tôi.”

Dứt lời, cô ta mở cửa đi ra ngoài.

Lâm Thành Phong nheo nheo mắt, sắc mặt trầm xuống một chút, khi quay sang Tô Anh lại cười từ tốn: “Anh Anh! Em tỉnh lại thì thật tốt, em không biết, buổi sáng thấy em vẫn chưa tỉnh lại, bọn anh đều bị hù chết!”

Tô Anh nói: “Thực xin lỗi, đã khiến cho bọn anh lo lắng.”

“Lo lắng cho em cũng không mất miếng thịt nào, em không có gì thì không sao rồi!”

“Đừng rồi! Làm thế nào mà anh lại ở đây?”

“Anh về nhà một chuyến, vừa nghe nói em tỉnh lại, liền chạy nhanh đến đây để thăm em!”. Sắc mặt Lâm Thành Phong nghiêm túc: “Em biết em hôn mê bao lâu không? Một ngày một đêm, anh còn tưởng em ngủ mãi không dậy, tưởng em lại như người đẹp ngủ trong rừng.”

Anh sờ sờ cằm: “Mà Khương Triết hôn em, em cũng không tỉnh?”

Tô Anh: “....A?”

Lâm Thành Phong cười xấu xa, nướn mày.

Tô Anh mặc kệ, bủn rủn môi không nói.

“Thành Phong, em đói bụng!”

“Đói? Em tỉnh lại này giờ mà chưa ăn gì sao?”

Tô Anh chỉ chỉ vào lời quả táo ở trong thùng rác: “Có ăn một quả táo, nhưng mà có no thì giờ cũng đói rồi.”

Lâm Thành Phong: “.....”

Anh đối với Linda lại càng bất mãn trong lòng, gọi cô ta tới chăm sóc cho Tô Anh, kết quả mình ở một bên ngồi chơi, biết rõ Tô Anh đã một ngày không ăn gì, thế mà còn không biết chuẩn bị com chiều cho Tô Anh? Việc này cũng làm không xong, tại sao Khương Triết còn giữ cô ta lại bên người?

Nhưng mà anh cũng không nói gì với Tô Anh, anh gọi điện cho Quân Duyệt trước, gọi bọn họ mang chút thức ăn đến bệnh viện. Xét thấy Tô Anh không thể ăn thịt cá được, anh lại bảo xào chút rau dưa, dùng dính thức ăn mềm.

Tô Anh không chịu được đói mà ngồi chờ com, cô cầm thêm một quả táo, trên mặt vui cười vô ưu vô lự[1].

[1]: không lo không nghĩ.

Nhìn hơi ngốc.

Lâm Thành Phong sờ sờ cái trán rồi sờ sờ gương mặt của Tô Anh: “Hình như không còn phát sốt.”

Tô Anh bỏ bàn tay của anh ra: “Đứng vậy, đã khỏe rồi!”

Ngoại trừ một nỗi, suy yếu, thoát nhìn Tô Anh cũng không khác người bình thường là mấy. Nhưng Lâm Thành Phong lại không dám sơ sẩy, bệnh của Tô Anh quá kì quái, lại không tìm được nguyên nhân, không thể yên tâm được.

Mà đáng vẻ ngất xỉu của Tô Anh khi nằm trong lồng ngực của anh đêm qua, quả thực rất dọa người.

--

Lưu Vận lái xe đến bệnh viện, mang theo một hộp canh bổ khí dưỡng huyết của Trần Thục Phân. Bà định nấu canh gà đen, nhưng Tô Anh lại không thể ăn thịt, bà chỉ có thể nấu một bát canh thanh đạm.

Lưu Vận lại cảm thấy rằng chắc Tô Anh không thiếu gì hết, Khương Triết đối với cô ấy khá tốt, chắc sẽ không để Tô Anh thiếu ăn đâu nhỉ? Lại nghĩ đây là lòng tốt của bọn cô, Khương Triết đối với Tô Anh như thế nào, cũng đâu liên quan gì bọn cô.

Tối tăng trệt theo như lời của Tô Anh, cô nhìn trái nhìn phải, tìm kiếm phòng bệnh của Tô Anh.

Lại ngoài ý muốn thấy được một người phụ nữ cẩn thận nấp đằng sau vách tường, một tay che miệng, cẩn thận nói chuyện.

Bởi vì ít người, nên Lưu Vận nghe được một vài chữ, người phụ nữ kia nói: “Tôi không biết, có tạm thời dừng liên lạc với tôi, cô đã chọc giận anh ấy, anh ấy vẫn luôn nghĩ biện pháp để đối phó với cô...”.

Hình như cảm giác có người tới gần, người phụ nữ đột nhiên ngừng nói, vội vã cúi đầu tránh đi.

Về mặt Lưu Vận tức hận[2], còn tưởng rằng có thể nghe được tin tức động trời nào đó, kết quả chỉ nói được một nửa, cô còn chưa nghe ra cái gì cả. Có điều nếu tưởng tượng cũng có thể suy đoán đây là loại kịch gì.

[2]: tức nuôi và hối hận

Khi mà cô nhìn thấy Tô Anh, Tô Anh còn đang ăn cơm, tay nghề đầu bếp của Quân Duyệt rất được, dù là thức ăn chay thì hương vị cũng rất tốt, Tô Anh ăn vô cùng vui vẻ.

Nhìn thấy Lưu Vận, Tô Anh vẫy tay với cô ấy: “Tiểu Vận, mau tới, ăn cơm không?”

“Tớ ăn cơm xong mới đến đây. Cậu đấy, đã bị bệnh còn ăn cơm muộn?”. Lưu Vận đem canh tới, múc một chén cho Tô Anh: “Nè, cho cậu, mẹ tớ nấu canh này cho cậu đấy, mau dưỡng tốt cơ thể, đừng có suốt ngày bị bệnh nữa.”

Cô nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh Tô Anh, thật quen mắt, chắc cô đã từng gặp qua, chỉ là nhất thời không nhớ tới. Tô Anh đang từng nói về Lâm Thành Phong với Lưu Vận, lúc này mới nhớ đến tuy Lâm Thành Phong hay đến nhà cô chơi, nhưng rất không khéo, lúc nào cũng không có Lưu Vận.

Tô Anh nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: “Cậu và anh ấy đã từng gặp nhau ở Quân Duyệt, lần có Lý Thế Kiệt, Thành Phong cũng ở đó.”

“Đứng rồi!”. Lưu Vận vỗ tay một cái: “Tớ đã nói là nhìn rất quen mắt, quả nhiên là đã từng gặp.”

Lâm Thành Phong cũng không có ấn tượng gì đối với Lưu Vận, nhưng anh biết bạn thân của Tô Anh có một người bạn trai rất cận kề.

Anh cười tủm tỉm chào hỏi.

Lưu Vận nói: “Chắc tớ có duyên với những loại chuyện đặc biệt ngẫu nhiên này đó, vừa rồi ở hành lang, tớ nghe được một người phụ nữ nói, hình như cùng mưu đồ bí mật với ai đó, ai chọc giận ai, lại nghĩ cách đối phó ai đó?”

Cô bĩu bĩu môi, ai với ai chứ, chính cô cũng không rõ mà!

Tô Anh cũng tỏ mò: “Thật sự? Ai vậy? Cậu có thấy rõ người phụ nữ đó không?”

Lưu Vận buông tay: “Thật sự không có, tớ chỉ nhìn thấy được bóng dáng, người đó vẫn luôn che miệng nói chuyện, còn cúi đầu, tóc xỏa ra che mất khuôn mặt.”

Tô Anh cảm thấy đáng tiếc: “Quên đi, đừng nghĩ nhiều nữa, cùng nhau ăn chút gì nhé?”

Lưu Vận ngồi xuống, không có động đũa. Cô chống cằm, nhìn một bàn đầy thức ăn mà âm thầm cảm thán: những kẻ có tiền đúng là không phải là giàu bình thường, tùy tiện đặt cơm hộp thôi cũng là Quân Duyệt, chỗ đó có chi đi được vài lần. Cô lại nhìn Tô Anh, gương mặt của Tô Anh hồng nhuận, hai mắt đầy tinh thần, ngoại trừ nhìn có vẻ mệt mỏi ra, thì đúng là không nhìn ra Tô Anh có cái gì không khỏe.

Cô nhìn không được nheo nheo gương mặt của Tô Anh, cảm khái lần đầu này thật tốt, vừa tron vừa khỏe: “Không phải cậu bị bệnh sao? Tại sao lại không có dáng vẻ bị bệnh mà như đang ở trong kì nghỉ thế hả? Xem khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu này, sáng bừng, rạng rỡ, trắng đến mức sáng lên luôn ấy!”

Tô Anh quăng bàn tay của Lưu Vận ra: “Nói bừa, bác sĩ nói tớ đã khỏe hơn nhiều rồi.”

“Hâm mộ quá!”

“...”

Thật ra Lâm Thành Phong cũng thấy tình trạng của Tô Anh quá tốt, anh còn nhớ rõ tình huống dọa người của Tô Anh đêm qua, phát sốt đến mức bất tỉnh nhân sự, chỉ biết kêu đau. Hiện giờ nhìn lại, Tô Anh cười tủm tỉm chẳng hề lo lắng sợ hãi, thật là vô ưu vô lo[1], không hề lo âu gì cả.

Anh nhìn đồng hồ, hình như gần đến khoảng thời gian Tô Anh bị ngất đêm qua.

Anh có chút lo lắng, không còn hi hi ha ha đùa giỡn như thường ngày nữa, cả người trầm ổn hơn. Tô Anh vừa đặt đũa xuống, anh liền thúc giục cô đi lên giường nằm, đáng vẻ như sẵn sàng ra trận đánh địch vậy.

Lưu Vận cũng không biết rõ tình huống của Tô Anh, chỉ cho rằng cô cần nghỉ ngơi liên không ở lâu nữa, chuẩn bị trở về. Trước khi về lại dặn dò lần cuối: “Nhớ nghỉ ngơi nhiều đó.”

Tô Anh gật đầu nói: “Ừm, đi đường cẩn thận, về rồi thì nhớ báo lại cho tớ.”

Lưu Vận: “Biết rồi, không cần lo lắng.”

Lưu Vận đang muốn rời đi thì Khương Triết trong cả bộ đồ đen phong trần, mặt mũi trở về.

Đồng thời lúc đó, Linda - người đã rời khỏi bệnh viện đang gọi điện thoại: “Làm sao bây giờ? Lúc tôi và cô nói chuyện đã bị người khác nghe được!”. Cô ta trầm mặc nghe đối phương nói xong, lại nói: “Tôi hiểu, nếu là người qua đường thì tôi cũng không để ý, nhưng đó là bạn thân của Tô Anh!”

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Về nhà cũ

Edit: SuTháiphì

Beta: 如意 Như Ý

Tề Duyệt đang trên đường trở về nhà cũ. Sáng nay cô đã nhận được điện thoại của ông nội gọi cô trở về nhà cũ một chuyến. Đột nhiên cô cảm thấy có chút bất an.

Theo lý thuyết, sau khi ông nội gỡ bỏ gánh nặng, thì vẫn luôn ở nhà trồng hoa nuôi cò, ngắm kẹo dừa châu, rất ít khi đến chuyện công ty. Ông cũng rất ít tìm cô, chẳng qua mỗi tuần cô đều trở về nhà cũ một lần, cùng nhau ăn bữa cơm tâm sự. Giờ ông lại chỉ đơn giản cầu cô trở về, mà còn không phải ngày nghỉ...

Chuyện không giống bình thường sẽ luôn làm người ta nghi hoặc. Huống chi Tề Duyệt là người mẫn cảm, làm sao cũng cảm thấy ông nội nhất định có vấn đề?

Bởi vì chuyện này, cả ngày nay cô làm việc không tập trung nổi. So với việc cô nghĩ đến Tô Anh kia còn ở bên cạnh Khương Tử còn khó chịu hơn!

Thế nên lúc gọi điện thoại cho Linda, ngữ điệu của cô không thể nào tốt được.

“Cô nói là Lưu Vận phải không?” Cô cho người điều tra Tô Anh, biết Tô Anh có người bạn thân sát nhà tên Lưu Vận.

Linda nói: “Cái này thì tôi không rõ lắm, sau khi Khương tổng tới, tôi cũng không dám vào. Tôi sợ cô ta sẽ nhớ mặt tôi, đến lúc đó... Sẽ không dễ lắm.”

Tề Duyệt mỉm cười, khinh thường nói: “Chỉ là một nhân vật nhỏ, không đáng để lo. Mấy ngày nay cô cẩn thận một chút, sau mấy ngày nữa cô ta sẽ quên có thôi.”

Linda lại không yên tâm, nói: “Tô Anh bị bệnh nằm trong bệnh viện, tôi sợ là mấy mấy ngày này tôi đều sẽ phải tới đây, nếu lại gặp phải Lưu Vận... Đương nhiên không tốt?”

Tề Duyệt mắt kiên nhẫn, việc nhỏ như vậy lại làm phiền cô, đương nhiên cái đầu cô ta ấy? Chẳng qua Linda là trợ lý của Khương Tứ, bằng không cô cũng khinh thường phải có quan hệ với Linda.

“Linda, nếu chỉ có chuyện nhỏ này mà cô còn làm không xong, vậy thì tôi phải suy xét đến đối tượng hợp tác một lần nữa!”

Linda nhủ mảy, vì Tề Duyệt nói như thế nên không vui: “Tề tiểu thư, cô nói gì vậy? Chúng ta không phải cùng hội cùng thuyền sao? Tôi bị phát hiện, thì cô cũng không có gì tốt đâu?”

Tề Duyệt: “Tôi có việc phải về nhà gặp ông nội, cô nhìn mà làm đi.”

Nhìn cuộc gọi bị ngắt, Linda vứt điện thoại ra ngoài. Cô tức giận đến nỗi ngực phập phồng, hô hấp dồn dập, trong miệng mắng liên tục.

Không có Tề Duyệt trợ giúp, cô thật sự có rất nhiều chuyện không dễ làm.

Nếu không phải Tề Duyệt cho cô rất nhiều thứ, thật đúng là cô không muốn có bất cứ quan hệ gì với cô ta. Thời gian gần đây cô đã nhìn ra, Khương Triết không đợi Tề Duyệt ra mặt, chỉ cần có cơ hội, anh sẽ vô tình chèn ép cô ta. Tề Duyệt gặp phải Khương Triết, cô không cho rằng Tề Duyệt sẽ thắng! Nhưng Tề Duyệt lại cho cô nhiều tiền hơn...

Đối với Lưu Vận, cô chỉ có thể cẩn thận một chút.

Nếu cô ta vẫn như thế, cô sẽ có biện pháp khiến cô ta không ra khỏi cửa.

Nói đến đây, Tề Duyệt đã vào cửa lớn của Tề gia.

Tề Văn đang chơi ở đại sảnh, cậu bé cười trên một chiếc xe điện màu đen đang chơi đùa. Tề Duyệt lấy kẹo đã chuẩn bị trước đó: “Tiểu Văn, lại đây.”

Tề Văn thấy có kẹo que, vui vẻ lái xe chạy tới “Chị Duyệt!” Duỗi tay muốn chụp lấy.

Tề Duyệt nhấc tay lên cao, không cho: “Cho em cũng được nhưng em phải nói cho chị biết một chuyện đã.”

Tề Văn chu chu cái miệng, hỏi: “Chuyện gì?”

Tề Duyệt nhỏ giọng nói: “Thái độ ông nội thế nào, em thấy vui vẻ hay tức giận?”

Gương mặt Tề Văn méo mó: “À! Em đã biết, chị sợ ông nội mắng chứ gì!”

“Đừng rồi, chẳng lẽ em không sợ?”

“Hừ!” Tề Văn làm mặt quỷ: “Em không nói cho chị nghe đâu!”

Nhỏ mà lanh, leo lên xe, nhanh như chớp đã chạy đi xa.

Tề Duyệt hô to: “Em không cần kẹo que nữa hả?”

Tề Văn: “Không cần, ông nội nói không thể tùy tiện ăn kẹo người khác cho, coi chừng trong kẹo có độc.”

Tề Duyệt: “.....”

Cô tùy tiện ném kẹo trên sô pha, tiểu quý này, càng ngày càng tinh ranh, cũng càng ngày càng không lừa được.

Lúc đi vào thư phòng, Tề Thịnh Lâm đang chấp tay sau lưng, xem xét một gốc hoa lan bên cạnh.

Vì để “đón ý nói hòa” với ông nội, Tề Duyệt chủ động tìm hiểu qua rất nhiều loại hoa cô, hướng chỉ là hoa lan này. C liếc mắt một cái là nhìn ra hoa lan này cùng chủng loại với cây hoa lan lần trước bị cô ném trên mặt đất. Chắc ông vì an ủi cháu nội, nên ông đặc biệt mua về, điều đó làm cô có chút ghen tỵ.

Cô tiến lên nói: “Ông, lại đang xem hoa đấy à?”

Tề Thịnh Lâm không nhìn cô, ánh mắt vẫn như cũ dừng ở trên chậu hoa lan: “Cháu nhìn hoa này xem, có phải nó rất đẹp đúng không?”

Tề Duyệt nói: “Đúng vậy, thật xinh đẹp. Tiểu Văn nhất định sẽ rất thích? Cây hoa lan lần trước bị bể, thằng bé đã khóc rất lâu, làm cho người khác cũng đau lòng.”

Tề Thịnh Lâm nói: “Đây là cây hoa lan lần trước, chúng ta gặp được một người hiểu biết về thực vật, cô ấy đã cứu sống cây hoa lan này.”

Tề Duyệt có chút ngoài ý muốn nhìn về phía Tề Thịnh Lâm: “Lại lại vậy sao?”

Tề Thịnh Lâm cười: “Cô ấy tên là Tô Anh.”

“... Tô Anh?” Tề Duyệt hoài nghi mình nghe nhầm.

Tề Thịnh Lâm đi ra, đi đến bàn sách: “Ngày đó ông tới, còn gấp ba của cô ấy - Tô Trường Lợi.”

Ông ném một chồng tư liệu đến trước mặt Tề Duyệt: “Tô Anh đã cứu cây hoa lan của ông một mạng, đương nhiên ông nợ cô ấy một ân tình, lại không nghĩ rằng cháu cũng lại có quan hệ với Tô Anh?”

Tề Duyệt: “...”

Thì ra Tề Thịnh Lâm tìm cô về là có mục đích.

Cô nhìn tư liệu được điều tra kia, trừ khử vùng vế và bắt đầu đi bị phát hiện, cô không hề có chút kinh hoàng nào, chỉ nói: “Cháu không thích cô ta đi theo bên cạnh Khương Tứ, Khương Tứ là của cháu!”

“Muốn có được nên cháu dùng thủ đoạn bí ỏi vậy sao?”

“Cháu thấy chỉ cần thủ đoạn dùng được, có thể đạt được mục đích của mình, không phải đều là thủ đoạn tốt sao?”

Tề Duyệt hỏi lại làm Tề Thịnh Lâm không nói nên lời, ông nói: “Cháu là đại tiểu thư Tề gia ông, đối phó với một Tô Anh, cần dùng những thủ đoạn như thế sao?”

Tề Duyệt nói: “Ban đầu cháu muốn Lộ Hải đào cô ta một chút, làm cho cô ta biết khó mà lui, chỉ là cô ta không nghe. Lần trước ở Bách Nhạc Môn còn gái bấy cháu, làm cho cháu xấu mặt, làm cho Khương Tứ càng không muốn để ý đến cháu. Cháu thật sự chán ghét Tô Anh, cô ta không phải người tốt, cô gái này tâm kế rất sâu!”

Cô nhìn Tề Thịnh Lâm: “Ông, sao ông biết Tô Anh? Có phải cũng là bấy của cô ta!”

“Không có khả năng.” Tề Thịnh Lâm rất hiểu. Ông biết Tô Anh, là bởi vì trùng hợp cây hoa lan kia được mang đến, căn bản không phải cái gọi là cố ý an bài, nên cũng không tồn tại cái gọi là bấy rập.

“Ông nội!”

Tề Thịnh Lâm giọng tay, ngăn lời nói của Tề Duyệt: “Tề Duyệt, cháu phải hiểu được, ba của cháu không đủ bằng lực, sớm hay muộn cũng giao công việc trong tay nó cho cháu. Mẹ cháu chỉ là bà nội trợ, nó có thể làm cái gì? Cháu sớm hay muộn cũng là trụ cột gia đình, cháu sẽ giúp Tề gia vươn lên. Trong nhà này ông xem trọng nhất chính là hai anh em các cháu, nếu tâm mất và thủ đoạn của cháu hẹp hòi như thế...”

Tề Duyệt bỗng nhiên gạt mình, ông nội cô vẫn luôn lạnh nhạt, ông sẽ không để ý cô có thật sự làm Tô Anh bị thương hay không. Cái ông để ý là cô có thể làm ông vừa lòng hay không. Nếu cô không thể đạt tới kỳ vọng của ông, ông sẽ không chút do dự chọn người khác.

Tiểu thư Tề gia, không phải chỉ có một người.

Điểm này, ông và ông Khương giống nhau.

Cô trẻ mới: “Được, ông yên tâm, con đã hiểu.”

Tề Thịnh Lâm lại nói: “Cháu đó, vẫn còn quá non, tùy tiện ra tay, cũng đã chôn vùi nhà họ Lộ. Thằng bé Lộ Hải mềm mại trời chảy, tuy rằng nó hơi vụng về nhưng cháu chăm sóc nó một chút.”

“Cháu đã biết rồi ông, cho dù Lộ Hải có gốc đi nữa, thì thằng bé cũng là em cháu, không thể mặc kệ nó không lo.”

“Ừ!” Tề Thịnh Lâm chấp tay ra sau đi hai bước lại nói: “Về chuyện cháu và Khương Tử...”

Tề Duyệt lập tức: “Ông nội, cháu sẽ không từ bỏ Khương Tử. Lại nói gia thế Khương gia rất lớn, nếu hai nhà Khương - Tề liên hôn, đối với chúng ta đều có lợi, không phải sao?”

Thật sự như thế.

“Tốt, ông chỉ hỏi chuyện cháu và Khương Tử thôi, nhưng khi cháu làm việc, cũng đừng quên mình là người Tề gia!”

“Vâng, ông nội.”

.....

Thời điểm Tề Duyệt rời khỏi nhà cũ, tâm tình không thể nào tốt được. Cho dù người nói là ông nội, bị nói một chập, tâm tình cũng không khá lên chút nào.

Huống chi cô muốn có được Khương Tử, trừ tư tâm của cô, còn vì Tề gia.

Tề gia đã phát triển tới một cái mức, muốn tiến thêm một bước, nhất định phải liên hôn với đại gia tộc lớn. Cần địa vị và môi trường phát triển lớn hơn nữa, thì Khương gia là lựa chọn tốt nhất. Khương gia tiền nhiều thế mạnh, Khương Tử là một người có năng lực trác tuyệt lại là người đàn ông đẹp trai, cô rất vừa lòng.

Tề Duyệt ngồi trong xe một lát, bỗng nhiên nhớ tới dáng vẻ không lâu trước đây của Khương Tử.

Khi anh chạy bộ buổi sáng, trên người mặc áo màu trắng cùng quần vận động màu xám, trên cổ vắt một chiếc khăn lông trắng, mái tóc trên trán ướt đẫm mồ hôi, ngực thở dốc, khuôn mặt anh rất đẹp, mỗi mòng gợi cảm, ánh mắt vẫn trầm tĩnh như cũ như xưa, dường như đã thu hút tâm mắt của cô.

Anh khác biệt với dáng vẻ tây trang ngày xưa, làm cô không ngăn được trái tim đập nhanh. Càng nhớ rõ cơ bắp cuộn cuộn lộ ra bên ngoài của anh, đường cong hoàn mỹ, cường hãn và kiên mỹ, tụ tập vô số sức bật! Làm tình với người đàn ông như vậy, là một loại hưởng thụ cực hạn.

Cô gọi điện thoại: “Ồ nhà? Đêm nay em tới.”

--

Lưu Vận không nghĩ tới sẽ trùng hợp gặp được Khương Triết, cũng nói Khương Triết đối xử rất tốt với Tô Anh. Khẳng định sẽ chăm sóc tốt cho cô.

Khương Triết cũng ngoài ý muốn gặp được Lưu Vận, thấy cô phải đi, nói với trợ lý Diêu: “Đã khuya rồi, cậu đưa Lưu tiểu thư về nhà đi.”

Trợ lý Diêu đồng ý.

Lưu Vận muốn từ chối, lại không cách nào mở miệng trước vẻ mặt lạnh lùng của anh. Cô phát hiện mình có chút cá lăm và khản trương, bởi vì khí thế của Khương Triết quá mạnh, cô cảm giác bản thân không tự giác mất đi vài phần khí thế. Cuối cùng bắt đắc dĩ vẫy vẫy tay với Tô Anh: “Tớ đi đây, hôm nào rảnh lại tới chơi với cậu.”

Tô Anh gật đầu: “Cậu đi chậm một chút nha, chú ý an toàn.”

Lưu Vận: “Biết rồi.”

Trợ lý Diêu và Lưu Vận cùng nhau rời đi.

Khương Triết cời áo khoác ném ở trên ghế, anh nhìn về phía Lâm Thành Phong ngồi ở bên cạnh Tô Anh, nâng nâng cằm: “Còn không đi?”

Lâm Thành Phong không muốn đi, anh sợ Tô Anh sẽ phát bệnh giống tối hôm qua: “Chút nữa em mới đi.”

Thái độ Khương Triết cường ngạnh: “Không được, bây giờ đi đi.”

“Vị sao? Hiện tại còn chưa đến chín giờ, còn sớm, em về nhà cũng không có chuyện gì. Không bằng ngồi chơi với Anh Anh.” Anh cười với Tô Anh: “Đúng không?”

Tô Anh cong cong đôi mắt, cười nói: “Em không có việc gì đâu, anh không cần phải ở bệnh viện với em, rất nhàm chán. Nếu anh không muốn về nhà, thì đi tìm anh Đào Nhiên và Triệu Vũ chơi đi.”

Lâm Thành Phong lăm bằm: “Đào Nhiên còn được, mấy ngày nay Triệu nhị cứ như mấy cô gái tới tháng ấy, tính tình rất nóng nảy, một chút liền nổi nóng, phiền chết!”

Tô Anh nghi hoặc: “Tâm tình anh Triệu Vũ không tốt sao? Nếu tâm tình anh ấy không tốt, thì anh quan tâm anh ấy nhiều chút, chơi vui vẻ sẽ quên chuyện không vui!”

Lâm Thành Phong buông tay: “Anh không biết, hỏi anh ấy cũng không nói.”

Khương Triết đã đi tới bên cạnh Lâm Thành Phong, xách cổ áo Lâm Thành Phong ném ra khỏi phòng bệnh: “Từ giờ trở đi đến chín giờ ngày mai đừng xuất hiện.”

Rầm——

Tiếng đóng cửa.

Lâm Thành Phong: “Em đi, Khương Tử anh là tên cặn bã, qua cầu rút ván!”

Lâm Thành Phong tức giận đến nắm chặt nắm tay mắng chửi người!

“Vị tiền sinh này, bệnh viện phải an tĩnh.”

Là âm thanh của một cô gái.

Lâm Thành Phong nghi hoặc nhìn qua, thấy thê đeo công tác của đối phương: Dương Thanh.

“À.” Anh nhu mày, không kiên nhẫn, đá chân vào không khí, xoay người đi tiếp.

Dương Thanh đứng nhìn bóng dáng Lâm Thành Phong một lúc lâu, cũng đi chỗ khác.

--

Khương Triết trở lại trước giường bệnh, vừa kéo cái nơ xuống, vừa cời bỏ cúc áo ở cổ áo, hỏi: “Hôm nay cảm thấy thế nào?”

Tô Anh nói: “Em thấy khá tốt.”

“Hửm?”

“Bác sĩ nói em đã tốt hơn, thân thể đang khôi phục, không có gì trở ngại.”

“Anh không hỏi bác sĩ nói, anh đang hỏi em!” Bác sĩ nói những lời này, anh đã sớm biết, chỉ là nói tới tới lui lui vào câu. Thật sự chưa tìm thấy nguyên nhân bị bệnh của Tô Anh, đây là điều làm anh phiền nhất.

Tô Anh liền mỉm cười, nói: “Có thể là ngủ quá lâu, nên cảm thấy cả người mềm như bông không có sức lực gì, còn cái khác cũng không có gì.”

Khương Triết nhìn nhìn cô, nhướn mày gật đầu: “Anh đi tắm rửa.”

Tô Anh lập tức nói: “A Triết, anh không về nhà há? Ở lại như vậy không tốt lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Chuyện gì tới cũng sẽ tới

Edit: Rine

Beta: Khánh Vân

Căn phòng tối tăm không bật đèn, ánh trắng mờ mờ xuyên qua cửa sổ mở rộng chui vào trong phòng

Người phụ nữ xinh đẹp yêu kiều trợn trợn cả người đang phập phồng lắc lư cười trên thân người đàn ông, sắc mặt cô ta mê ly, như say như mơ, cắn chặt môi thốt ra hai chữ.

"Khuong Tử!"

Bức màn theo gió nhẹ phấp phới, không biết trải qua bao lâu, người phụ nữ hét một tiếng chói tai, bỏ vào trong lồng ngực người đàn ông, anh xoay người đè cô ta xuống, mỉm cười: "Nữ vương của anh, đến lượt anh rồi."

Anh dường như cũng không để ý trong miệng người phụ nữ gọi tên kẻ khác, chỉ tận tình hưởng thụ sự mềm mại của cô ta.

- - -

Đến lúc cuộc hoan ái này kết thúc, người đàn ông chỉ quần mỗi cái khăn tắm nằm trên sofa hút thuốc. Tề Duyệt đi tắm, tới khi cô ta ra đã thay một bộ đầm dây màu đỏ, mái tóc dài rơi trên vai. Cả người cô ta toát ra vẻ lười biếng, khuôn mặt mịn hoặc quyến rũ.

"Phạm Nghị, anh có bạn gái không?"

"Có." Anh ta nhả ra vòng khói: "Mối tình đầu hồi cao trung của anh."

Tề Duyệt cười một tiếng: "Cô ta có đẹp bằng em không?"

Phạm Nghị nhìn Tề Duyệt, đứng dậy, để cô ta vào vách tường: "Nữ vương của anh, vì sao em lại muốn so sánh cùng người phụ nữ khác?"

Tề Duyệt hừ lạnh.

Phạm Nghị cười khẽ, nâng một chân của Tề Duyệt đến trên eo mình, ép cô ta vào tường: "Đêm nay không đi nữa, có được không?"

Đầu ngón tay Tề Duyệt vòng vòng ở lồng ngực to lớn của người đàn ông, nghiêng đầu cười duyên: "Hả? Anh định làm gì để khiến em ở lại?"

Phạm Nghị cười xấu xa kéo khăn tắm dài bên hông xuống, hôn lấy môi đỏ kiêu kiêu của người phụ nữ: "Em nói thử xem?"

"Em không biết đâu."

"Nữ vương của anh, hiện tại để anh nói cho em được chứ?"

Không khí trong phòng lại lần nữa nóng lên, tiếng rên rỉ yêu kiều của phụ nữ hòa cùng tiếng thở dốc của người đàn ông.

- - -

Lâm Thành Phong và Khuong Triết nói chuyện điện thoại xong chỉ cảm thấy sáng khoái tinh thần. Linda kia vẫn nên mau chóng đuổi đi, mắt cao hơn đầu, cũng không nhìn xem mình là thứ gì!

Ở trong mắt Lâm Thành Phong, Linda còn không sánh bằng một cái móng tay của Tô Anh!

Anh về đến nhà, chuẩn bị tắm rửa một cái rồi ngủ, ai ngờ lại nhận được điện thoại của Đào Nhiên gọi tới. Anh dường như lập tức liền đoán được mục đích của Đào Nhiên: "Đã nói rồi mà, em không muốn đến đây chơi đùa!"

Đào Nhiên: "..."

Đào Nhiên bắt đầu đi xoa xoa cái trán: "Không được, hôm nay cậu nhất định phải tới đây một chuyến."

Lâm Thành Phong nghi hoặc: "Nhất định phải tới? Có chuyện lớn gì sao?"

"Còn có thể là chuyện gì? Triệu Nhị đó, cậu không biết gần đây cậu ta động kinh rất ghê gớm sao, tôi khuyên cậu ta về không được, cậu đến đây giúp tôi khuyên."

"..."

Lâm Thành Phong hoài nghi Triệu Nhị thật sự có khả năng là đi cả đến thăm. - -

Anh bắt đầu đi đồng ý, thay quần áo liền ra cửa.

Chỉ là sau khi anh tới Bách Nhạc Môn liền cảm thấy, trường hợp trước mắt thoát nhìn cũng không giống như là Triệu Nhị vì mang tâm tình không tốt cho nên muốn mượn rượu giải sầu.

Chỉ thấy phòng bao số một tiếng người ồn ào, âm thanh cười đùa thật náo nhiệt.

Bên cạnh Triệu Nhị còn có một cô gái xinh đẹp đang ngồi, anh chỉ nhìn thoáng qua, cảm giác có chút quen mắt.

"Phong thiếu."

"Phong thiếu buổi tối vui về!"

Lâm Thành Phong đi thẳng qua, không ít người chủ động tiến lên chào hỏi với anh, anh cũng giơ tay lên coi như đáp lại.

Anh đến bên cạnh Đào Nhiên ngồi xuống: "Em thấy Triệu Nhị không phải rất tốt sao? Thuốc lá và rượu trên tay, lại có người đẹp ngồi bên cạnh, cũng thật thoải mái!"

Đào Nhiên cười ha hả: "Đây là hình dạng bên ngoài mà thôi, đừng bị cậu ta lừa."

Triệu Vũ ngược mắt liếc nhìn Lâm Thành Phong một cái, anh khom lưng về phía trước, khuỷu tay đặt trên đầu gối, một tay cầm ly rượu, uống một hớp, hỏi: "Hôm nay có đi bệnh viện không?"

Lâm Thành Phong gật đầu: "Em mới vừa bị Khuong Tử đuổi trở về."

Triệu Vũ hừ lạnh một tiếng, dường như đối với hành vi của Khuong Triết vô cùng khinh thường: "Nghe nói bé hoa nhài đã tỉnh, cô ấy thế nào?"

"Khá tốt." Lâm Thành Phong nói. Sau khi tỉnh lại thoát nạn Tô Anh cũng không có vấn đề gì lớn, cô ấy vẫn vừa nói vừa cười như cũ, cũng không khác ngày xưa là mấy, càng không có bị căn bệnh kỳ quái này ảnh hưởng, đúng rồi: "Buổi tối còn ăn hai chén cơm!"

Triệu Vũ liền cười một chút, vừa hút thuốc vừa suy tư gì đó.

Đào Nhiên liền nói: "Vậy ngày mai cậu có đi bệnh viện không?"

Lâm Thành Phong lắc đầu, bắt đầu đi: "Ngày mai à, ngày mai chỉ sợ không có thời gian, mẹ em muốn em đi tham gia một buổi bán đấu giá từ thiện với bà ấy, không biết tới khi nào mới kết thúc?"

"Bán đấu giá từ thiện hẳn là không mất nhiều thời gian đâu nhỉ?"

"Cũng không phải anh không biết mẹ em, sau khi hội đấu giá kết thúc, khẳng định sẽ đưa em đi gặp người này, thấy người kia. Nói đúng hơn chính là buổi xem mắt gần tiếp! Rất phiền, nhưng em không đi thì bà lại khóc!"

"..."

Đào Nhiên biết khi mẹ của Lâm Thành Phong uy hiếp, bà không mắng chửi cũng không la lối, chỉ là nếu cậu không nghe lời bà, bà liền khóc cho cậu xem! Mỗi lần đều có thể khóc đến mức khiến ba người đàn ông lớn nhỏ của Lâm gia phải xót xa, kết quả cuối cùng không cần nói cũng biết.

Uống vào hai ly rượu, Lâm Thành Phong nhận không được muốn phi nhỏ Triệu Vũ: "Em nói này Triệu Nhị, anh dặn dò em, bảo em không được nói việc anh có bao nhiêu người phụ nữ lưng tung, nhưng anh nhìn xem, lúc này mới qua một ngày, người đẹp này lại là ai đây?"

Tâm tình không tốt, nhưng tâm tư tìm phụ nữ cũng không nghĩ ngại.

Triệu Vũ tròn trắng mắt, không muốn nói chuyện.

Đào Nhiên đập một cái tát lên đầu Lâm Thành Phong: "Có muốn người làm anh này cũng giới thiệu cho cậu một cô không? Cho cậu một ổ chăn ấm áp? Vừa lúc nói này thời tiết đang lạnh, tìm một cô vô cùng thích hợp!"

Lâm Thành Phong xoa xoa đầu: "Anh cứ đi!"

Kỳ thật Triệu Vũ thật sự là tới uống rượu giải sầu. Hoàn cảnh lúc này là do Đào Nhiên đến rồi gọi cho anh, anh ta gọi một nhóm người, lại tìm một cô gái thanh thuần đáng yêu. Anh ta hy vọng Triệu Vũ đừng mê luyến bé hoa nhài, tốt nhất có thể nhanh chóng đi tình biệt ly!

Tiếc rằng, Triệu Vũ chỉ nhìn thoáng qua cô gái kia lúc mới tới, thời gian khác liếc cũng không liếc người ta.

Điều duy nhất làm Đào Nhiên vui mừng là Triệu Vũ không có trực tiếp đuổi người đi.

Lâm Thành Phong uống nhiều thêm mấy ly, anh đứng dậy đi toilet.

Đào Nhiên vỗ vỗ bà vai Triệu Vũ: "Từ bỏ đi, Khương Tử đã nói rất rõ ràng."

Trước đây, vào buổi trưa Tô Anh hôn mê. Tâm tình Khương Triết và Triệu Vũ đều không tốt, khó tránh khỏi xảy ra xung đột. Lúc đó Khương Triết đã nói rất rõ ràng, nếu Triệu Vũ còn kháng kháng muốn tới gần Tô Anh, vậy cũng không cần làm anh em nữa.

Chuyện cướp phụ nữ của anh em thế này vốn đã không có đạo nghĩa, Triệu Vũ và Khương Triết lại là tình cảm sống chết. Cho dù Triệu Vũ không khống chế được tình cảm bản thân, nhưng Khương Triết đã nói vậy, anh không thể không lui hai bước.

Triệu Vũ rời khỏi bệnh viện trước khi Tô Anh tỉnh lại không lâu, sau đó liền đến Bách Nhạc Môn.

Triệu Vũ uống một ly Whiskey, ném ly rượu xuống, ngửa mặt nằm ngã vào sô pha.

Anh đột nhiên hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Đào Nhiên: "Hà?"

Anh nói: "Tôi muốn đến bệnh viện."

Đào Nhiên: "....."

Fuck! Đào Nhiên lau mồ hôi: "Triệu Nhị, mẹ nó, tôi còn không biết cậu lại là loại người si tình như vậy?"

Triệu Vũ đột nhiên ngồi thẳng, nói với người phụ nữ bên cạnh: "Đến chỗ khác chơi đi."

Cô ta thật ngoan ngoãn, không nói cái gì liền đứng dậy tránh ra.

Triệu Vũ dè dặt âm thanh, lúc này mới nói: "Khi ông đây mới phát hiện mình thích bé hoa nhài, hormone trong cơ thể đã lên tới đỉnh điểm. Nếu tôi có thể khống chế thì làm sao đến tình trạng như bây giờ? Hơn nữa vào thời gian này ngày hôm qua, bé hoa nhài sắp phát bệnh!"

Đào Nhiên quyết đoán: "Người ta có Khương Tử, cho dù phát bệnh đi nữa cũng không cần cậu."

"..."

"Bé hoa nhài cần bản không thích cậu."

"..."

"Cô ấy còn không có thân thiết với cậu bằng tên trứng ngỗng Tiểu Lâm Tử kia đâu!"

"..."

"Ồ trong lòng cô ấy cậu không có vị trí nào cả, tình lại đi người anh em!"

"..."

"Bé hoa nhài người ta từ tâm đến thân, tất cả đều là Khương Tử."

"..."

Triệu Vũ bực bội vỗ vò đầu tóc: "Fuck!"

Lúc Lâm Thành Phong từ toilet ra ngoài, phát hiện Triệu Vũ khi thế âm trầm nằm trên sô pha, quả nhiên nhìn thấy có chút đáng thương. Người đẹp kia cũng không biết đã đi đâu, anh nghi hoặc nhìn Đào Nhiên, hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Không phải vừa rồi còn rất tốt sao?"

"Không có việc gì, cuộc sống luôn cần một chút thử thách! Càng sống trong thử thách càng học được cách trưởng thành!" Đào Nhiên cười ha hả, chen ép không chút lưu tình đối với người đàn ông mới chớm nở tình đầu.

Lâm Thành Phong "Ai da" hai tiếng: "Triệu Nhị, được được, em không cố ý nói anh, mau kêu cô gái kia trở về, em thấy cô ta cũng rất xinh đẹp, rất xứng đôi với anh!"

Triệu Vũ tức giận: "Cút!"

Lâm Thành Phong uất ức, thật không hiểu lòng tốt của người khác!

--

Khương Triết cũng rất lo lắng Tô Anh sẽ đột nhiên phát bệnh. Tô Anh ngủ rồi, anh cũng không ngủ ngay được. Ngược lại nằm trên đầu giường, thuận tay cầm đi động xem những tư liệu, văn kiện được gửi tới.

Việc nói thu mua xí nghiệp được lần trước đã tiến hành được một phần ba, cũng đã sắp xếp người của bọn họ vào phòng thí nghiệm của Tề Duyệt. Điều khiến anh phiền lòng hiện giờ ngược lại là Triệu Nhị mang ý xấu như hổ rình mồi.

Đang suy tư, anh đột nhiên nhận được điện thoại của Tưởng Diễn: "Trễ như vậy, có chuyện gì sao?"

Tưởng Diễn đang ở bệnh viện, ông già nhà anh lại tiến hành cấp cứu lần nữa, anh lên lút hỏi qua bác sĩ, thân thể ông càng ngày càng kém, lại thêm tuổi quá lớn, nếu phải chịu tổn thương sau giải phẫu, sợ là...

"Ông già tôi chỉ sợ là không chống đỡ được nữa!"

"Cậu ở đâu?"

"Bệnh viện."

"Bên cạnh đều là người của cậu sao?"

Tưởng Diễn cười: "Điều này tôi đã biết, tôi đòi những người bên cạnh ông thành người của mình từ lâu, yên tâm, tôi không ngờ."

Khương Triết: "Ừ, chỉ sợ người nào đó ném chuột sợ vỡ đồ."

Tưởng Diễn nói: "Chờ tôi ổn định mọi chuyện bên này, nhất định tôi sẽ tự mình tới thành phố C cảm ơn người anh em là cậu!"

Khương Triết cũng không để ý, thờ dãi: "Thời điểm mấu chốt, không cần khách sáo."

Tưởng Diễn nói: "Tôi hiểu rõ, tôi cũng không muốn thấy tất cả đều đã tới tay, rồi lại bị người rút cùi dưới đáy nồi."

Nói thêm vài câu rồi tắt điện thoại.

Quả nhiên, đêm hôm nay, Tường lão gia phong vân nửa đời bị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt ICU, dựa vào bình dưỡng khí để giữ lại hơi thở cuối cùng. Để đồ đang yên bình nổi lên sóng gió.

Tường Hiểu Hiểu tìm được Tường Nghị đang hút thuốc trên sân thượng, bóng dáng anh ta thẳng tắp mà cô độc, hơi ngửa đầu nhìn bầu trời đêm màu đen. Đêm nay, ngay cả một ngôi sao cũng không có.

Cô đến gần, ôm lấy cánh tay người đàn ông: "Anh, đừng buồn quá, cho dù ba đi rồi cũng vẫn còn em ở cùng anh mà!"

Cánh tay Tường Nghị run lên, Tường Hiểu Hiểu buông tay ra, anh nhìn nơi xa: "Anh không sao, em đi xuống trước đi."

Sắc trời quá mờ, chỉ có thể mơ hồ thấy hình dáng khuôn mặt người đàn ông rất tuấn tú.

Tường Hiểu Hiểu nói: "Anh, em muốn ở cùng anh."

Tường Nghị nói: "Anh muốn ở một mình thêm lát nữa, em đi xuống thăm ba đi."

Giọng điệu anh kiên định, không cho phép từ chối. Tường Hiểu Hiểu đứng một lát, nói: "Ba không kiên trì được mấy ngày nữa, anh, vậy từ nay về sau có phải chuyện gì chúng ta cũng nghe anh năm không?"

Tường Nghị hít đôi mắt lại.

Tường Hiểu Hiểu không nói chuyện nữa, xoay người xuống lầu.

Đương nhiên không phải, Tường Diễn là cái thá gì chứ!

- -

Tường Hiểu Hiểu không lập tức trở về phòng bệnh, ngược lại tìm một góc yên tĩnh gọi điện thoại cho Tề Duyệt.

Điện thoại bên kia qua một hồi lâu mới kết nối được, âm thanh vang lên có chút lười biếng: "Hiểu Hiểu? Trễ như vậy còn tìm chị có chuyện gì?"

Tường Hiểu Hiểu nói: "Tiểu Duyệt, bây giờ chị có rảnh không?"

Tề Duyệt đưa mắt nhìn người đàn ông của cô ta, anh chơi xấu, cố ý thúc mạnh hai cái, cô ta cười hừ vài tiếng: "Chị rảnh, em nói đi."

"Ba của em có khả năng không qua được."

"Hả? Chú Tường chú ấy... Ai da! Hiểu Hiểu, đừng quá đau buồn."

"Em biết, ba em có thể sống đến bây giờ đã là kỳ tích."

"Qua hai ngày nữa, chị đến Để đồ ở với em."

Tường Hiểu Hiểu lắc đầu, cô ta đến mép cầu thang ngồi xuống: "Không cần đâu, em biết chị gần đây bận việc ở phòng thí nghiệm, khẳng định không rời khỏi được. Đúng rồi, cô gái đáng ghét chị nói lần trước đã giải quyết chưa?"

"Tô Anh? Hừ, cô ta cũng thật lợi hại, vậy mà nịnh bợ đến ông của chị." Tề Duyệt cười châm chọc, người đàn ông thấy thế nhào đến hôn mỗi cô ta, Tề Duyệt xoa một bên mặt, lại nói: "Không có gì, chị để cho cô ta sống tốt mấy ngày, nhất định sẽ có biện pháp giải quyết tiện nhân kia!"

Tường Hiểu Hiểu thở dài: "Như vậy cũng tốt. Đúng rồi, quan hệ của Khương Tứ với anh năm của em không tồi, lần này nhà em xảy ra chuyện... Hẳn là anh ấy sẽ đến Để đồ chứ?"

Tề Duyệt nghĩ nghĩ: "Việc này chị không rõ lắm, yên tâm đi, chị xem tình hình giúp em"

"Được, cảm ơn Tiểu Duyệt." Âm thanh Tường Hiểu Hiểu mất mát: "Tuy rằng tự nói với mình rằng không có việc gì, nhưng em vẫn có chút lo lắng, còn có anh em, anh ấy thật sự không để ý cái gì cả..."

Tề Duyệt nói: "Chị hiểu được."

Tường Diễn không phải kẻ lương thiện, một khi Tường Diễn tiếp nhận Tường già, bọn người Tường Tam không thể sống dễ dàng. Nếu Khương Triết đi Để đồ trợ giúp Tường Diễn, vậy Tường Diễn càng không có nỗi lo về sau, Để đồ sẽ càng long trời lở đất.

Tắt điện thoại, Tề Duyệt xoay người dè Phạm Nghị xuống: "Tên đáng ghét, dám chơi xấu em?"

"Thoái mái không?"

"Hừ!"

- -

Khương Triết phát hiện mình lo lắng vô ích, Tô Anh cũng lo lắng vô ích. Bởi vì cô ngủ một đêm vô cùng yên giấc. Ngày thứ hai khi tỉnh lại, tinh thần có rạng rỡ, cảm thấy thân thể vô cùng thoải mái.

Ngoại trừ khát nước còn rất đói bụng.

Cô dậy sớm vươn người rồi uống rất nhiều nước, vậy mà vẫn cảm thấy không đủ.

Khác thường như vậy làm Tô Anh cảm thấy kỳ quái, cô thử khống chế "lâm của thực vật", chỉ cần tưởng tượng thôi thì "lâm của thực vật" cũng đã xuất hiện trong lòng bàn tay của cô.

Đồng thời, so với Tô Anh đang cao hứng, thì Linda không mấy dễ chịu. Sáng sớm, cô ta đã nhận được thông báo của bộ phận nhân sự, cô ta bị đuổi việc!

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Vũ khí

Edit: Cát

Beta: Thủy An

Quả thật Linda không thể tin được, vậy mà cô bị đuổi việc, phải biết rằng, sau khi cô tốt nghiệp đại học liền vào Khương thị, mất mấy năm công phu mới bò lên được vị trí như bây giờ, trở thành trụ thủ đắc lực của Khương Triết, vậy mà không nói được một tiếng, cô đã bị đuổi việc?

Phản ứng đầu tiên của cô chính là, bộ phận nhân sự có phải đã nhầm hay không? Nhưng mà người ở bộ phận nhân sự lại nói không sai, mệnh lệnh là từ văn phòng tổng tài truyền đạt xuống, bọn họ cũng đã xác nhận, không có sai.

Văn phòng tổng tài? Vì sao lại muốn hạ lệnh như vậy? Cô tự nhận bản thân làm việc rất nghiêm túc, chưa bao giờ làm ra sai lầm gì, cho dù có, cũng đã sửa chữa rồi, có lý do gì để khai trừ cô?

Linda đi tìm trợ lý Diêu.

"Vì sao tôi lại bị khai trừ, vô duyên vô cớ, có phải nhầm lẫn chỗ nào hay không?".

Trợ lý Diêu cũng rất bất đắc dĩ, chỉ là anh lại đồng tình với Linda, anh và Linda ở chung lâu ngày, đương nhiên biết tính tình của cô mất cao hơn đâu, cô khinh thường bất cứ một người phụ nữ nào bên cạnh Khương Triết, luôn sẽ lơ đãng lộ ra các tư thái cao ngạo đối với họ, trước kia những người phụ nữ đó sẽ vì cô là thư kí của Khương Triết mà nhượng bộ cô, nhưng lúc này thì sao, thật là dăm vào vấn sắt.

"Hắn là không có sai".

Linda khấp sợ: "Cái gì?".

Trợ lý Điều nói: "Sa thái cô, là ý của tổng tài. Hôm nay anh ấy đến đây, mệnh lệnh đầu tiên đưa ra là sa thái cô".

Linda cá kinh, sau một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, nói thế nào cô cũng đi theo bên người Khương Triết mấy năm, vậy mà một câu cũng chưa nói, trực tiếp sa thái cô? Cô ngờ ngác: "...Không có khả năng như vậy?".

"Không sai, Linda". Trợ lý Điều nói: "Tôi dám lấy chuyện này ra lừa gạt có sao?".

Sáng sớm lúc Linda ra khỏi cửa, đã trang điểm cho mình thành một người cực kì xinh đẹp, còn mua túi mới có phiên bản giới hạn, tóc cũng là tóc hôm qua mới vội vàng đi làm, hiện giờ tất cả xinh đẹp gọn gàng này, đều giống như đang chăm chọc cô.

Cô cúi đầu, thỉnh cầu: "Tôi, tôi muốn gặp tổng tài, anh có thể giúp tôi được không, có thể chứ?".

Rốt cuộc trợ lý Điều nhớ tới Linda với mình dù sao cũng là đồng nghiệp với nhau mấy năm: "Được rồi, tôi giúp cô truyền đạt lại với tổng tài, nhưng tổng tài có chịu gặp cô hay không, cái này tôi cũng không thể cam đoan".

"Tôi biết, cảm ơn".

Đúng là trợ lý Điều đi gặp Khương Triết, anh ta thuật lại tất cả lời nói của Linda lại một lần, Khương Triết nghe xong, qua hồi lâu, lâu đến mức trợ lý Điều bắt đầu thấp thòm, anh mới ngước lên quét mắt nhìn anh ta một cái, trong lòng trợ lý Điều rung mình, đã hiểu rõ ý tứ của Khương Triết, càng biết bởi vì anh ta xen vào việc của người khác nên Khương Triết bắt mẫn.

Khương Triết lạnh lùng hừ một tiếng: "Việc công cũng làm không tốt, giữ lại có lợi ích gì?".

Tất nhiên trợ lý Điều không nói toàn bộ lời Khương Triết cho Linda nghe, chỉ nói: "Tổng tài không muốn gặp cô, cô nghỉ ngơi lại thật kĩ đi, xem bản thân đã làm sai chỗ nào".

Linda mờ mặt: "Tôi không làm sai cái gì cả mà...".

Trợ lý Điều lắc đầu nói: "Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, xin lỗi, tôi có việc phải làm".

Anh tránh đi.

Để lại một mình Linda đứng ở hành lang, cực kì xấu hổ. Đồng nghiệp ngày xưa muốn nịnh bợ cô bây giờ đều tránh rất xa, riu riu nhỏ giọng bàn tán, bộ dạng tiểu nhân đặc chí làm cô cực kì khó chịu.

Cô chịu đựng tức giận, trở lại trước bàn làm việc thu dọn đồ đạc, ngoài ý muốn thấy được chậu cây xương rồng, cô cắn răng muốn ném vào thùng rác, nhưng chần chờ một lát, lại mang nó về nhà.

Thật ra hiện tại điều cô lo lắng nhất, là làm sao để giải thích với Tề Duyệt, buổi sáng hôm nay, cô còn đáp ứng nhất định sẽ chú ý hướng đi của Khương Triết, mà cô ta đã chuyển khoản cho cô hai mươi vạn.

Không thể quay trở lại được, càng không muốn rời khỏi Khương thị..

Một người là lời rời khỏi công ty, vậy mà đến một người tới đưa tiễn cũng không có, cô cảm giác bản thân cực kì bị thương, đã hận Khương Triết, lại hận Tô Anh, càng hận Tề Duyệt...

--

Tô Anh còn chưa biết Linda đã bị đuổi việc, giờ phút này cô đang ở trong phòng luyện tập "tâm của thực vật", cô vẽ như sau hai vụ hòa hoãn, đối với việc khổng chế chúng, cô cảm thấy thuận buồm xuôi gió hơn so với trước kia rất nhiều, ít nhất cô đã có thể thao túng chúng để tạo ra một thanh đại đao, trừ lần đó ra, cô còn có thể sử dụng biến chúng thành mây vòng xoắn xích, đáng tiếc giống như "tâm của thực vật" không đủ nhiều, dài nhất có lẽ chỉ có thể làm ra bốn vòng, muốn nhiều hơn, sẽ không được.

Tô Anh cảm thấy đây là một hiện tượng tốt, ít nhất nó cho thấy các phương diện trước đây của cô cũng không sai.

Thời điểm mặt trời lên cao, cô còn lên ban công phơi nắng một lúc, ánh nắng mạnh mẽ làm cả người đều ảm đạm dạt, cô liền cảm thấy cả người tràn đầy sức lực, ngay cả tâm tình cũng nhẹ nhàng sung sướng hơn.

Tô Anh nghĩ, chẳng lẽ cô thật sự có xu thế hóa thành thực vật...?

Đây chính là cái giá của việc cô đã đạt được lực lượng sao? Cô không nghĩ vậy.

Nhìn nhàn bàn tay, Tô Anh nhủ mấy suy tư: Thật sự mọi việc cũng không thể xác định, "tâm của thực vật" có không gian phát triển và không gian khám phá rất lớn, tất cả mọi thứ, còn cần phải từ từ tìm hiểu. Cô muốn có được lực lượng, cũng phải làm một người thuần túy.

Thời điểm Lâm Thành Phong đến bệnh viện, Tô Anh đang ghé vào trên ban công phơi nắng.

Tô Anh đắm chìm trong ánh mặt trời, sạch sẽ thanh thoát, giống như tiên nữ.

Lâm Thành Phong luôn trì hoãn đối với dung mạo của con gái, giờ phút này cũng cảm thấy Tô Anh đẹp đến kì lạ.

Anh đứng ngây ra một hồi lâu, là Tô Anh phát hiện ra anh trước, cô mờ to mắt, vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy anh đứng ở phía sau, cô nghiêng nghiêng đầu, cười: "Anh Thành Phong đến lúc nào vậy? Sao không gọi em?".

ậy? Sao không gọi em?".

Lâm Thành Phong cũng khẽ mỉm cười, nói: "Anh sợ quấy rầy đến em thôi".

Tô Anh nhoen miệng cười: "Em cũng không làm gì, quấy rầy gì chứ, quấy rầy em phơi nắng sao?".

Lâm Thành Phong nghiêm túc: "Phơi nắng cũng là một việc".

"Vậy anh có muốn cùng phơi nắng hay không?".

"Muốn".

Anh đi qua, học theo bộ dáng Tô Anh ghé vào trên ban công, nhưng anh lại không hưởng thụ giống Tô Anh, chỉ trong chớp lát đã nóng đến không chịu được. Ánh mặt trời rực rỡ thẳng chín vẫn rất độc.

Anh lau mồ hôi nói: "Không nên không nên, anh đi vào ngồi điều hoà thôi".

Tô Anh cũng cảm thấy phơi nắng hơi nhiều, cô đột nhiên cảm thấy có chút choáng váng, cùng đi theo Lâm Thành Phong trở lại phòng.

Dương Thanh gõ cửa tiến vào, mỉm cười nói: "Tô tiểu thư, đây là thuốc giữa trưa của cô".

Tô Anh đến nhận lấy: "Cảm ơn".

"Không cần khách khí".

Cô ấy tươi cười lên rất đẹp, luôn làm cho người khác không tự giác dâng lên hào cảm.

Thời điểm gần đi ra ngoài, cô nhìn qua người con trai đang nằm trên ghế sofa.

Hôm nay anh mặc đồ rất tùy ý, áo thun màu trắng, quần jean rách màu lam nhạt, giày thể thao màu đỏ, chỉ là một bóng dáng, cũng làm cho người khác không dời mắt được. Huống hồ anh lớn lên còn đẹp như vậy, tóc đen nhu thuận ở trên trán, cùng khuôn mặt sạch sẽ tuần đặn, làm cả người anh thoạt nhìn rất lĩnh khốc tiểu sai.

Cô từ trong miệng cô y tá mới biết được, người nọ gọi là Lâm Thành Phong, người ngoài xưng là Phong thiếu, là tiểu công tử của tập đoàn Lâm Phong.

Cùng với cô hoàn toàn là hai loại người khác biệt.

Tô Anh muốn ra viện, cô nói với Lâm Thành Phong: "Anh giúp em làm thủ tục xuất viện đi!".

Lâm Thành Phong cầu xin: "...Em thấy anh đang sống quá tốt, muốn mượn tay Khương tứ để giết anh đúng không?".

Tô Anh nhin không được bật cười: "Nghiêm trọng như vậy sao?".

"Bệnh của em chưa tìm được căn nguyên, tùy tiện tiện để em xuất viện, còn không phải sẽ nghiêm trọng sao?".

"Em cảm thấy đã khỏe rồi, thật đó".

Thật sự Tô Anh cảm thấy chính mình rất tốt, ít nhất trong thời gian sắp tới, sự tình đau đến té xỉu như vậy sẽ không xảy ra nữa, đứng hỏi tại sao cô biết, loại cảm giác này có lẽ thuộc về trực giác của thân thể, thật sự cô cảm thấy thân thể của mình rất tốt, không cần nằm viện.

Huống hồ đã hai ngày không trở lại tiệm hoa tươi, nhóm hoa trong nhà đã rất lo lắng rồi.

Cũng đã hai ngày cô không hấp thu tâm của thực vật, việc uống mấy cốc nước cùng phơi nắng thật sự không thể thỏa mãn loại cơn khát này.

Đáng tiếc mặc kệ cô đảm bảo thế nào, người luôn luôn nghe lời dễ thương lượng như Lâm Thành Phong cũng không nghe cô, xem lời nói của cô như gió thoảng bên tai, chỉ làm như không nghe thấy. Tô Anh nghĩ, nếu Lâm Thành Phong đã là thái độ này, vậy bên phía Khương T

Quả nhiên, buổi tối hôm nay lúc Khương Triết đến đây, Tô Anh vừa nhắc tới chuyện ra viện, đã bị Khương Triết lập tức phủ định.

Cô yên lặng: "...Nhưng em không thể sống trong bệnh viện mãi, em không thích nơi này".

Khương Triết cực kì bất đắc dĩ nhìn cô gái nhỏ: "Em đang bệnh".

"Nhưng bác sĩ đã kiểm tra rõ ràng, ông ta nói em không có bệnh".

"Hừ, lang băm".

".....".

Tô Anh suy nghĩ biện pháp thỏa hiệp, dù sao cô vì thuyết phục được Khương Triết, nên đã nghỉ kĩ công tác ứng đối rồi: "A Triết, như vậy đi, về sau cách mấy ngày em sẽ tới bệnh viện kiểm tra một lần. Sau khi em về nhà, cũng sẽ luôn để điện thoại bên người, không phải anh phải người luôn ở chung quanh tiệm hoa bảo vệ em sao? Nếu em có cảm giác không đúng, sẽ lập tức báo với bọn họ, được không?".

"Không được".

"... Vì sao?".

"Lúc em mặc áo ngủ nhìn rất đẹp".

".....".

Cuộc trò chuyện này cứ thế mà kết thúc, Tô Anh ở lại bệnh viện hai ngày.

Có thể là nhìn thấy Tô Anh thật sự buồn phiền không vui, hơn nữa đúng là hai ngày này Tô Anh không có phát bệnh trở lại, cũng không phát sốt, Khương Triết rốt cuộc cũng nhả ra, cho cô về nhà.

Tô Anh cảm thấy chính mình cuối cùng cũng được giải phóng.

Cô bắt đầu thu thập đồ đạc xuất viện cơ hồ là ngay sau khi Khương Triết gật đầu đáp ứng, trở lại tiệm hoa tươi, đối mặt với chúng lần kêu khóc, không tránh được một trận lòi tởm an ủi.

Mà cây xương rồng đột nhiên nói cho cô một tin tức tốt: "Anh Anh, em có thể phóng ra vũ khí".

Lúc Tô Anh đang nghĩ hoặc cái gọi là vũ khí, thì ngày sau đó, nó thật sự bắn ra một cái đinh, dính một tiếng, dừng ở trên mặt đất cách đó không xa. Tuy rằng không có đẩy uy lực cắm vào vách tường, nhưng chỉ cần phóng ra, cũng đã là cực kì ghê gớm! (Editor: Chắc là giống trong zoobie á các bạn).

Tô Anh xoa xoa đôi mắt, nghĩ rằng chính mình mắt kém! Chuyện này không có khả năng chứ?

Cây xương rồng đã can rở nó nụ cười: "Ha ha! Anh Anh bị thủ pháp soái khí của ta mê mẩn".

Hoa nhài nói: "Thời điểm mới vừa tỉnh dậy, em cũng khiếp sợ một hồi".

Thủy tiên vâng vâng gật đầu nói: "Xương rồng quá đẹp, em cũng không dám tranh làm lão đại rồi".

Bách hợp tán thành. Cây mắc cở nghiêm túc nói: "Không nghĩ tới xương rồng thật sự có thể thành công, nếu em cũng nghiêm túc như vậy, có phải sẽ phát ra được độc khí hay không?".

Cây mắc cở vốn không thích hợp để đặt trong nhà, ban ngày nó sẽ không tạo thành độc hại đối với người, chỉ là tới ban đêm, không có ánh mặt trời, nó liền không thể tiến hành quá trình quang hợp, bởi vậy sẽ phóng ra khí độc, bản thân cây mắc cở là có độc.

Tô Anh: ".....".

Cô bỗng nhiên cảm thấy, chẳng lẽ cây xương rồng này được chẩn truyền từ thực vật đại chiến cương thi? Mà hiện tại các hoa nhà khác cực kì sùng bái nó, thế cho nên cũng nghĩ đến thực vật đại chiến cương thi?

Cô nghi hoặc hỏi: "Xương rồng, làm sao em làm được?".

Cây xương rồng: "Em không biết, mỗi ngày mỗi ngày em đều sẽ nghĩ, mấy ngày trước ngủ một giấc tỉnh lại, em liền làm được! Khẳng định là trời cao bị em làm cho cảm động".

Lúc ấy, nó thật sự muôn khóc lớn một trận! Trải qua trắc trở và bị cười nhạo, rốt cuộc nó cũng thành công ô ô ô! Quả nhiên thành công là do nỗ lực tạo thành.

Tô Anh dựng ngón tay cái với nó, nói: "Được, về sau em chính là lão đại của tiệm hoa tươi rồi".

Cây xương rồng: "Dạ".

Nhóm hoa nhỏ: ".....".

Thật ra Tô Anh lại cảm thấy suy tư hơn, cây xương rồng có thể bắn ra phi tiêu, vậy tiềm lực của nó hẳn phải lớn hơn nữa mới đúng. Huống hồ cây xương rồng có thể bắn ra, khó đảm bảo trong vô thức có thể nó đã lợi dụng tâm của thực vật?

Chỉ có như vậy, mới có thể giải thích rõ ràng sự khác thường của cây xương rồng, nếu chỉ dựa và một mình nó, khẳng định không thể làm được việc này.

--

Mấy ngày không về, trong nhà bụi dầy một tầng, Tô Anh dọn dẹp phòng một lần, tới buổi tối, Lưu Vận đến đây tìm cô, lái nhai nói tốt một hồi, mới bắt đầu nói vào chuyện chính sự.

"Anh Anh, ngày mai có rảnh không? Buổi tối cùng nhau ăn cơm nha".

"Hả?" Tô Anh nghĩ tới chuyện nào đó: "Cùng với Phạm Nghị sao?".

Lưu Vận cười cực kì hạnh phúc, nói: "Phạm Nghị nói đã lâu không gặp cậu, chúng ta tụ họp một chút".

Tô Anh nhớ lại bộ dáng Phạm Nghị, đúng là không nhớ rõ, nhưng cô lại nhớ, nhà Phạm Nghị rất có tiền, lúc trước phát hiện ra Phạm Nghị yêu sớm, trực tiếp đến trường đón anh ta đi, sau lại nghe được một anh em của anh ta nói, người trong nhà đưa ra nước ngoài du học.

Cũng có lẽ bởi vì cách quá xa, nước ngoài đó, đó là đất nước Lưu Vận không thể tới được, cô ấy mới có thể tuyệt vọng như vậy.

Lưu Vận nói: "Vốn dĩ muốn gọi cho các bạn học đã từng học cùng nhau, nhưng ngại lại, đã lâu như vậy không liên lạc, gặp mặt cũng không có gì để nói. Hơn nữa trong đám bạn của chúng ta có mấy người không tốt, chỉ thích khoe khoang, đua đòi, không thủ vị, quá đối trả".

Tô Anh gật gù đầu, đồng ý, cô cũng không thích những người đó, lại hỏi: "Đã hẹn trước chưa, ở chỗ nào?".

Lưu Vận nói: "Cũng không biết, đến lúc đó Phạm Nghị tới đón chúng ta".

Tô Anh thấy bộ dạng hạnh phúc của Lưu Vận, nhìn không được mà vui về thay cô ấy, lại nhìn không được mà lo lắng cho mình. Không biết vì sao, trong lòng cô luôn cảm thấy có gì đó không yên ổn.

--

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Ai cũng có bí mật của riêng mình!

Edit: Rine

Beta: 如意 Như Ý

Lưu Vận hẹn Tô Anh vào buổi tối, Tô Anh cũng không sót ruột. Sáng sớm hôm nay, Tô Anh mang xương rồng đi đến chợ hoa.

Mấy ngày không tới, chợ hoa lại có thêm một đám hoa mới, đáng tiếc Tô Anh tới tới lui lui cũng chỉ tìm được sáu cây hoa có thể nói chuyện, nhưng lại có một chuyện khác khiến cho cô chú ý... Là có người bày sạp ở ven đường, nhưng chỉ bán các loại hạt giống hoa cỏ.

Nhìn thấy mấy loại hạt giống này, làm Tô Anh từ trước đến nay chỉ mua hoa, đột nhiên muốn mua chút hạt để về gieo trồng. Cũng không phải nguyên nhân đặc biệt gì, chỉ là cô muốn xem thử thực vật được gieo trồng, nuôi dưỡng bằng "lâm của thực vật" có khác biệt gì so với bình thường hay không?

Kỳ thật hiện tại có rất ít người mua hạt giống hoa để nuôi dưỡng, đa số đều là trực tiếp mua cây non, làm như vậy đơn giản lại thuận tiện, còn không cần lo lắng việc nó không sống được. Lại nói may mắn nhà cô còn dư mấy chậu hoa không dùng tới, vừa lúc có thể dùng.

Tô Anh mua tất cả các loại hạt, mỗi loại một ít ở sạp hàng ấy. Ngoài ý muốn nhìn thấy một túi tiền cũ đựng hạt giống, khác với những cái túi được sản xuất tỉ mỉ, túi tiền này rất cổ xưa, vừa thấy liền biết có niên kỉ. Hòn nữa loại túi này cũng kỳ quái, màu nâu thẫm, hình dạng cũng không có rõ ràng, hơi giống hình elíp.

Cô nghi hoặc hỏi ông chủ sạp: "Đây là cái gì?"

Ông chủ nói: "Cái này à, tôi cũng không biết, phát hiện được vào lúc thu dọn phòng khi cha tôi qua đời. Ban đầu cảm thấy hạt giống này đặc biệt nên thử gieo trồng qua vài lần, đáng tiếc cũng chưa thành công, hạt giống trực tiếp nát ở trong đất, ngay cả mầm tới cũng chưa từng thấy. Tôi bày bán tại đây đã lâu, khách hàng đến mua cũng chưa ai hỏi tới! Cô có muốn mua không?"

Tô Anh liền nói: "Có, tôi thấy hạt giống này có chút kỳ quái nên hơi tò mò."

"Nếu cô muốn mua vậy tôi tính giá ưu đãi cho cô!"

"Được, cảm ơn. Tôi thấy hạt giống này cũng khá đẹp lại thần kỳ như vậy, nói không chừng có thể trồng ra một cái cây phát tài!" Tô Anh cười tủm tỉm, "Chỉ là tôi cũng là lần đầu tiên mua hạt giống hoa, cũng chưa có kinh nghiệm gì."

Ông chủ mỉm cười, nói ra giá tiền. Tô Anh vô cùng sáng khoái đưa tiền, cuối cùng ông chủ sạp nói với cô: "Nếu thật sự trồng ra cây phát tài, cô nhất định phải nói cho tôi một tiếng, tôi cũng khá tò mò."

Tô Anh gật đầu: "Được."

Cuối cùng Tô Anh mang theo sáu bồn hoa cùng một đồng hạt giống trở về tiệm hoa.

Xương rồng có chút ghét bỏ nói: "Hạt giống rất phiền toái, chờ nó nảy mầm lớn lên rồi nở ra hoa, phải chờ đến chừng nào chứ!"

Tô Anh nói: "Phải chờ thật lâu, nhưng không sao, từ từ cũng sẽ đến."

Xương rồng nghĩ nghĩ, vô cùng khí thế nói: "Vậy được rồi, chỉ cần nó vào tiệm hoa của em, vậy nó chính là người của em, em sẽ che chở nó!"

Tô Anh không nhịn được cười nói: "Vậy phải làm phiền em giúp chị chăm sóc chúng nó thật tốt rồi!"

Xương rồng nói: "Đương nhiên rồi, cứ giao cho em!"

Lúc cô đến trước cửa tiệm, ngoài ý muốn nhìn thấy một người.

Người đàn ông mặc một cái áo gió dài sẫm màu, tóc đen như mực, mắt sâu như biển.

Anh thấy Tô Anh trở về, đập tất thuốc trong tay, cong môi mang theo nụ cười khổ: "Tô Anh."

Tô Anh có chút ngoài ý muốn: "Anh Triệu Vũ."

Lần gần đây nhất cô nhìn thấy Triệu Vũ chính là vào bốn ngày trước.

"Anh tôi tìm em có việc gì sao?"

"Ừ."

"Đi vào trong ngồi trước đi."

Cô mở cửa tiệm hoa, đặt đồ vật trong tay xuống, đi rót một ly nước cho Triệu Vũ, "Thật ngại quá, trong nhà không có trà."

Triệu Vũ cũng không để ý: "Anh không uống trà."

Anh bưng ly nước, uống một ngụm, lại cúi đầu đánh giá giàn trồng hoa. Thoạt nhìn chúng rất xinh đẹp kiều diễm, trong nhà toàn bộ đều là không khí thanh mát của hương hoa.

Tô Anh đứng ở bên người anh: "Anh muốn chọn một bồn hoa sao?"

Triệu Vũ đang nhìn một gốc cây hoa nhài.

Anh chỉ chỉ nó: "Em lấy cho anh cái cây nhỏ đáng yêu này đi."

Dường như cùng lúc ấy, âm thanh bé hoa nhài khóc hu hu liên truyền ra: "Anh Anh, đừng cho em đi! Em ngoan như vậy mà!"

Tô Anh có chút buồn cười, trên mặt lại hơi nhăn lại, sau một lúc lâu mới do dự: "... Nhưng em cũng rất thích cái này." Cô cười tủm tỉm, chỉ vào một chậu hoa nhài khác, nói: "Anh muốn cái này không, đây là chậu thứ hai em thích!"

Triệu Vũ nhướng mày, trong đôi mắt bình tĩnh có một chút ý cười: "Bé hoa nhài, anh chính là khách của em"

"Không được sao?"

"..." Anh bắt đầu dĩ: "Được rồi."

Anh sờ sờ đầu hoa thứ hai cô thích, kỳ thật anh không nhìn ra hai cây hoa nhài này có cái gì khác nhau. Chỉ là đột nhiên muốn mua thôi, dù là gốc nào cũng không quan trọng lắm

"Tô Anh."

"Hả?"

"Em yêu Khương Tử tới cỡ nào?"

Sau một lúc lâu, anh không nghe được đáp án. Triệu Vũ không nhịn được rủ mắt, thấy Tô Anh cúi đầu, phía dưới đuôi tóc được cột cao cao là cái cổ thiên nga trắng nõn tuyệt đẹp. Đường như cô quá mức bình tĩnh, trong chớp mắt làm Triệu Vũ nghi hoặc. Nhưng mà rất nhanh cô đã nở một nụ cười: "Em cũng không biết, chỉ là yêu, nhưng không nói rõ được sâu bao nhiêu, cạn bao nhiêu nữa. Sao vậy anh?"

"Không có gì." Anh nhún vai, "Chỉ là tùy tiện hỏi thôi."

"Vâng."

Một lát sau, Triệu Vũ lại nói: "Tô Anh, em có lo lắng đến tương lai của hai người không?"

Tô Anh mỉm cười, gật đầu: "Có lo lắng chứ, nhưng mà em không nghĩ nhiều như vậy. Em biết sự chênh lệch giữa mình và A Triết, tương lai có khả năng chia tay rất lớn, em chỉ nghĩ hiện tại em có thể ở bên cạnh anh ấy là được rồi!"

Triệu Vũ có chút bực bội, anh chăm một liều thuốc: “Em thật đúng là nghĩ thoáng.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Cô sầu kín, âm thanh nhẹ nhàng chậm chạp: “Em yêu anh ấy.”

Cuối cùng lúc Triệu Vũ rời đi, thật sự mang theo cây hoa nhài kia.

Bóng dáng anh cao lớn, thân thể thon dài, bởi vì bước đi mà vạt áo khoác dong đưa.

Anh cũng không quay đầu lại, lên xe rồi đi.

Kỳ thật Tô Anh hơi nghi hoặc với lời Triệu Vũ nói, cô thật sự nghĩ không ra vì sao Triệu Vũ lại hỏi cô chuyện này, anh nhìn ra cái gì sao? Cô không nhìn được xoa xoa gương mặt, chẳng lẽ Triệu Vũ nhận thấy được cô có mục đích khác với Khương Triết? Cũng không đúng, nếu thật là như vậy, hẳn là anh phải mở miệng uy hiếp, hoặc là trực tiếp nói thẳng cho Khương Triết chứ không phải tới tìm cô...

Có chút kỳ quái, nhưng dù sao trước hết cô cũng phải nhớ kĩ. Về sau ở trước mặt Triệu Vũ phải cẩn thận chút.

--

Lúc Tô Anh vội vàng gieo hạt giống vào chậu, lão ngô đồng nói cho cô một tin tức tốt: “Tô Anh, phạm vi theo dõi của chúng tôi đã tiến vào nhà cũ của Tề gia, chúng tôi không chỉ gặp được hoa lan, còn nghe nó nói Tề lão gia từ đã ngưng điều tra cô và Tô Trường Lợi, bởi vì chuyện cô nói về Tề Duyệt!”

Tô Anh vô cùng vui mừng. Sau chuyện lần trước, cô đã đoán được vì trà nhân tình cho cô, khẳng định Tề lão gia từ sẽ làm chút gì đó, quả nhiên cuối cùng không làm cô thất vọng. Lại hỏi: “Tề Thịnh Lâm còn nói cái gì khác không?”

“Nghe báo chỉ nói về Tề Duyệt, không có gì khác.”

Tô Anh buông đồ vật trong tay, ngón tay đánh bần đất của cô vuốt vuốt chậu hoa. Muốn cho Tề Thịnh Lâm trừng phạt Tề Duyệt bởi vì một người ngoài, hơn nữa còn là vì vài chuyện không quan trọng, vậy thật sự rất khó khăn. Thế nhưng chuyện này cũng coi như là một đầu, ít nhất làm Tề Thịnh Lâm biết Tề Duyệt cũng không phải hoàn mỹ như cô ta biểu hiện ra ngoài.

Huống chi thứ được chuẩn bị ở sau là trong phòng thí nghiệm. Chỉ cần Tề Duyệt làm không xong chuyện ở phòng thí nghiệm, vậy cô ta sẽ dần dần mất đi quyền lên tiếng ở trước mặt Tề Thịnh Lâm cùng với Tề thị

Đề đối phó với Tề Duyệt, thật ra Tô Anh cũng không nóng nảy. Hiện tại cô ta càng đắc ý, càng ở chỗ cao thì cảm giác chậm rãi ngã xuống mới có thể càng đau.

Cũng giống như cô vậy.

Cô lại hỏi: “Phòng thí nghiệm bên kia có nghe được chuyện gì không?”

“Cái này...” Lão ngô đồng bắt đầu đi, “Viện nghiên cứu vẫn có chút thực vật, nhưng mà bên trong phòng thí nghiệm lại rất ít, dường như không có, dù cho có cũng là một ít hoa nhài chưa thể nói chuyện được.”

Tô Anh bắt đầu đi suy nghĩ, chẳng lẽ phải tìm cách khiến cho bọn họ mua chút thực vật về trang trí để không khí tươi mát sao?

Tô Anh lại hỏi: “Ngô đồng, ông có biết hiện tại Tề Duyệt đang ở chỗ nào không?”

Theo cô biết, lần này Tề Duyệt về nước muốn sống tự lập. Tất nhiên dọn ra bên ngoài sống một mình, chỉ là ở chỗ nào thì cô không rõ lắm.

“Cô ta mua một căn biệt thự ở gần nhà, chỉ là nhà bên đấy cô ta cũng không thường xuyên trở về.”

“Thì ra là vậy.”

“Tô Anh.” Lão ngô đồng đột nhiên nói một cách kỳ quái: “Tô Anh, cô nói Tề Duyệt gây phiền phức cho cô là bởi vì cô ta muốn Khương Triết, nhưng rõ ràng tôi thấy cô ta... Hình như có bạn trai bên cạnh mà?”

Tô Anh cũng kinh ngạc: “Tề Duyệt có bạn trai sao?”

Chuyện này sao có thể xảy ra, cho tới lúc này ở kiếp trước cô cũng chưa hề nghe nói qua.

Lão ngô đồng vô cùng chắc chắn nói: “Có một lần trong bãi đỗ xe của viện nghiên cứu, tôi thấy cô ta cùng một người đàn ông “giao phối” ở trong xe.”

Tô Anh: “.....”

Chuyện này có chưa bao giờ nghe nói qua. Ở trong trí nhớ của cô, vì Khương Triết, Tề Duyệt đã lãng phí rất nhiều năm thanh xuân khổ tâm chờ đợi. Hiện giờ đột nhiên nghe nói bên cạnh cô ta thật ra có một người đàn ông, cô có chút hoảng hốt.

Cô bắt gác lau mặt, bần đất trong tay đều bôi hết lên khuôn mặt nhưng cô cũng không để ý, hỏi: “Người đàn ông kia tên gì?”

Ngô đồng suy tư hồi lâu, nói: “Không nghe thấy, hai người họ vừa gặp liền ôm lấy nhau.”

“Đó là đồng nghiệp trong viện nghiên cứu của Tề Duyệt sao?”

“Phải.”

Tô Anh phát hiện, thật ra cô không hiểu rõ Tề Duyệt, nhưng Tề Duyệt đối với cô thì sao? Chỉ sợ từ trước tới nay cô làm cái gì cô ta đều rõ ràng hết! Ở kiếp trước, cô ta còn có một Linda có thể báo cáo mọi hành tung bất cứ lúc nào, vô cùng lợi hại!

“Ngô đồng, làm phiền ông giúp tôi theo dõi bọn họ, trước hết nhìn rõ ràng xem người đàn ông kia là ai, không chừng sau này sẽ có ích.”

“Được.”

--

Cùng lúc đó, Triệu Vũ đi tới một nhà xưởng bỏ hoang ở vùng ngoại ô.

Trên mặt anh đeo một cái kính râm, tháo xuống cầm trên tay, anh đập lên đồng lộn xộn trên mặt đất.

Một người đàn ông áo xám nhìn thấy anh tới, ném tàn thuốc, đi qua nói: “Nhị ca.”

Triệu Vũ lạnh giọng: “Người đâu?”

“Ở bên trong, đã nhốt mấy ngày rồi, ngoại trừ lúc vừa tới có làm ấm ỉ muốn chạy trốn một chút. Còn hai ngày gần đây đều rất an tĩnh.”

Tên áo xám dẫn Triệu Vũ đi đến một cái cửa sổ nhỏ của kho hàng. Hơi hé cửa, trong nháy mắt một mùi hương khó ngửi xông ra. Bàn tay Triệu Vũ quẹt chớp mũi, bên trong rất tối, không thấy rõ được cái gì. Tên áo xám lập tức giải thích: “Bọn em nhốt ông ta trong phòng tối, mỗi ngày chỉ cho một cái màn thầu với một chén nước, mấy ngày nay ông ta đều ăn uống, tiêu tiểu ở bên trong, vậy nên...”

Triệu Vũ hừ một tiếng, cũng không để ý, càng không có ý muốn đi vào, nói: “Mang người ra đây.”

“Vâng, Nhị ca chờ một lát.”

Rất nhanh, một người đàn ông đeo băng ca người bị đẩy ra. Đôi mắt ông ta bị che lại, đôi tay cũng bị trói ra sau lưng. Bước lại gần còn có thể ngửi được trên người ông ta truyền đến một mùi tanh tươi.

Ông ta kính sợ quay trái phải xung quanh, chân cẳng không tự giác run run, ngã ngồi trên mặt đất: “Các người là ai? Vì sao muốn bắt tôi? Đây là giam cầm phi pháp! Là bắt cóc! Cẩn thận tôi đến cực hạn sẽ tố giác các người!”

Triệu Vũ nhướng mày, vẻ mặt không sao cả, hỏi tên áo xám: “Đây là Tô Trường Lợi sao? Có phải nhầm hay không?”

Mấy ngày không thấy Tô Trường Lợi, ông ta không chỉ do bẩn khắp người, mùi vị tanh tươi khó ngửi. Ngay cả thân thể mập mạp cũng gầy một vòng lớn. Cả người run bần bật, lại mang bộ dáng sợ hãi cẩn thận, hoàn toàn không có sắc mặt ác độc, điều vô dương oai như ở trước mặt Tô Anh ngày trước.

Triệu Vũ không tin đây là Tô Trường Lợi là bởi vì bộ dạng ông ta thật sự quá khó coi, không giống với Tô Anh chút nào. Hai người này đúng chung một chỗ cũng sẽ không có ai xem bọn họ là cha con.

Lúc này, đột nhiên anh nhớ tới Đào Nhiên có nói qua, may mắn là Tô Anh không lớn lên bên cạnh Tô Trường Lợi.

“Sẽ không nhầm.” Tên áo xám nói, “Lúc trước ông ta đến tiệm của Tô tiểu thư gây chuyện, chúng tôi theo dõi từ đầu đến cuối, tìm được cơ hội liền bắt ông ta đến đây, không nhầm được.”

Tô Trường Lợi nom nóp lo sợ, giờ phút này cũng nghe ra trọng điểm trong lời nói của tên áo xám, “Tô tiểu thư? Tô Anh? Các người là người do con nhóc thôi Tô Anh kia tìm tới sao? Tôi chính là ba của nó, sao nó dám đối xử với tôi như vậy?!”

Ông ta cảm hận nói, biểu tình trên mặt cũng trở nên hung ác lên, giống như chỉ cần có một cơ hội, ông ta sẽ ngay lập tức đi tìm Tô Anh báo thù!

Triệu Vũ không nói gì, anh đá một chân vào ngực Tô Trường Lợi. Ông ta bị đau, la lên một tiếng ngã trên mặt đất.

Anh thu hồi chân, ghét bỏ dẫm trên mặt đất hai phát, lạnh giọng: “Ông là cái gì, mà cũng dám giương oai ở trước mặt tôi?”

Anh không phải người trong thiện, càng sẽ không bởi vì người này là ba của Tô Anh mà nương tay. Huống chi một người đàn ông như vậy cũng xứng làm cha ruột sao?

Thật ra sau khi Tô Trường Lợi bị bắt lại vẫn chưa có ai đánh ông ta. Nhiều nhất chỉ là nhốt ông ta trong một căn phòng tối, mỗi ngày cho một ít thức ăn để giữ mạng, kêu trời trời không thấu kêu đất đất chẳng hay. Lúc bình thường ông ta cũng chưa từng bị đánh, một thân thịt mỡ mềm nhão. Hiện giờ bị đá một đá thế này, lập tức cảm thấy lục phủ ngũ tạng như muốn nát, đau đớn không thôi!

Con đau này rốt cuộc làm tình thần hoảng hốt của ông ta thanh tỉnh lại, dường như người đàn ông này là lão đại của những người kia, khí thế cũng không tầm thường!

Chẳng lẽ đây là người giàu có mà Tô Anh câu dẫn?

Ông ta lập tức xin tha: “Ngài, ngài tha tôi đi, cầu xin ngài tha tôi đi, chỉ cần ngài tha tôi, cái gì tôi cũng đều cho ngài! Ngài cần tiền sao?”

“Tiền?” Thử Triệu Vũ không thiếu nhất chính là tiền, anh khinh thường cười lạnh.

“Không cần tiền à? Tôi, tôi còn có một đứa con gái, con gái của tôi rất xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp! Tôi tin tưởng ngài nhìn thấy nhất định sẽ thích! Chỉ cần ngài nguyện ý tha tôi, tôi liền đưa con gái của tôi cho ngài...”

Ánh mắt Triệu Vũ hơi ngưng lại, lập tức có người đánh Tô Trường Lợi hai bạt tai, làm lời nói của ông ta cũng không rõ ràng, áp úng khó chịu.

Triệu Vũ: “Chặn miệng ông ta lại!”

Miệng Tô Trường Lợi bị nhét vào một miếng vải rách nát, ông ta kêu to “ô ô”, giấy giữa không thối.

Tên áo xám hỏi: “Ngài xem tiếp theo nên làm sao bây giờ?” Anh ta thông minh không gọi bằng Nhị ca.

Triệu Vũ: “Đánh gãy hai tay ông ta đi, sau đó ném trước cửa cục cảnh sát.”

“Vâng.”

“Còn nữa.” Triệu Vũ tránh ra hai bước, tháo kính râm xuống, nhìn người đàn ông trên mặt đất: “Nhất định phải bảo đảm ông ta không thể nói một câu vô nghĩa nào ở trong cục cảnh sát, nếu không...”

“Vâng!”

Tô Trường Lợi sợ tới mức mắt nước mũi gần giữa, lời nói tàn nhẫn của người đàn ông kia quá rõ ràng. Dường như nếu ông ta dám nói ra cái gì, họ thật sự sẽ giết chết ông ta!

Trong nháy mắt, một mùi khai nước tiểu bốc lên.

Triệu Vũ đã tránh ra, tên áo xám ghét bỏ vấy vấy tay ở chớp mắt: “Còn ngo ngác ra làm gì, không mau đi làm đi

Tô Trường Lợi bị kéo đi rất nhanh, xa xa truyền đến âm thanh ông ta thống khổ kêu to.

- - -

Thời điểm Lưu Vận tan tằm vào giữa trưa, đi đến nhà Phạm Nghị.

Cô phát hiện điều kiện nhà Phạm Nghị hẳn là không tồi, hiện tại anh ta một mình ở tại trung tâm thành phố, có mấy căn biệt thự nhỏ ba tầng. Khi cô gặp mặt anh ta rồi phát sinh quan hệ là ở khách sạn, sau đó liền ở nhà anh ta.

Nơi này chỉ có một mình Phạm Nghị ở, ngày thường mỗi ngày đều có người đến đây quét dọn nấu cơm, cha mẹ anh ta ở nước ngoài, rất ít khi trở về.

Lúc giữa trưa cô đến thuận tiện mang theo cơm trưa.

Phạm Nghị ngồi dậy vừa mới rời giường, tình lại đã thấy đồ ăn bày trên bàn. Anh ta ôm chặt Lưu Vận từ phía sau, hôn lên má cô một cái.

“Có bạn gái thật là tốt, cảm ơn em.”

Lưu Vận hừ một tiếng, đẩy anh ta ra: “Được rồi, mau ăn đi.”

Phạm Nghị ngồi xuống, anh ta xoa xoa đầu đã ngủ đến mơ hồ: “Tôi hôm qua làm xong thực nghiệm quá muộn, hôm nay cũng chưa tỉnh táo lắm.”

Lưu Vận liền hỏi: “Anh đang làm thực nghiệm gì vậy?”

Phạm Nghị cười: “Đây là cơ mật thương nghiệp.”

Lưu Vận không thèm để ý cười một tiếng: “Em cũng không muốn nghe đâu!”

Phạm Nghị nhướn mày: “Cũng không phải không thể nói cho em, em nói hai câu để nghe thì cái gì anh cũng đều nói cho em!”

Lưu Vận khinh thường, cúi đầu chơi đi động.

Phạm Nghị nhún vai, cúi đầu ăn cơm.

Lưu Vận phát hiện, Phạm Nghị lúc này và Phạm Nghị trong trí nhớ của cô rất khác nhau. Khi đó anh sạch sẽ thanh tú, là một thiếu niên ấm áp. Hiện giờ tuy rằng vẫn đẹp trai sáng sủa như xưa nhưng lại cho cô một cảm giác rất khác, cụ thể là cái gì lại không thể nói rõ được.

Cô cảm thấy mình có khả năng mắc phải hội chứng thiếu tình yêu. Thời điểm ở chung với Phạm Nghị, cô không nghĩ đến cái gì cả, chỉ cảm thấy vui sướng, nhưng một khi rời khỏi anh, đầu óc cô liền suy nghĩ lung tung.

Nhưng không thể phủ nhận hiện giờ cô cảm thấy rất tốt, nếu có thể vẫn luôn như vậy cũng không tồi.

Đang suy tư, đột nhiên cô bị bẻ bổng lên, kinh ngạc nhỏ giọng hô, nhận không được nói: “Làm sao vậy? Ăn cơm xong nên có sức lực đứng không?”

“Đương nhiên.” Anh ta ôm cô đi về hướng phòng ngủ trên lầu: “Ăn no mới có sức lực để làm việc chính!”

“Đừng quậy nữa.” Lưu Vận buồn cười nói: “Một lát nữa em còn phải trở về đi làm đây.”

“Em nói cái gì? Anh không nghe thấy.”

“Cút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 84: Bạn giường

Edit: Rine

Beta: 如意 Như Ý

Khoảng 5 giờ rưỡi chiều, quả nhiên Phạm Nghị tới đón các cô.

Anh thật sự không hề kiêng dè, trực tiếp đỗ xe ở trước cửa hàng Lưu gia. Thậm chí anh còn xuống xe, mang theo hoa quả chủ động chào hỏi Trần Thực Phần.

Trần Thục Phán cẩn thận đánh giá Phạm Nghị. Lưu Vận cũng không giới thiệu gì cả, chỉ nói: "Đây là bạn của con, tiện đường tới đón con và Anh Anh ra ngoài chơi!"

Phạm Nghị cười vui vẻ: "Chào đi ạ."

"Chào cậu."

Hiển nhiên Trần Thục Phán đã quên mất diện mạo của Phạm Nghị, cũng không có nhận ra người tới là anh. Tuy rằng hoài nghi người này rất có thể là bạn trai mới của Lưu Vận, nhưng vì Lưu Vận che giấu giấu nên rốt cuộc bà cũng không hỏi cái gì, chỉ nói: "Buổi tối các con nhớ về sớm một chút, chú ý an toàn."

Lưu Vận xua xua tay nói: "Con biết rồi."

Cô dẫn Phạm Nghị đến tiệm hoa của Tô Anh, Phạm Nghị nhìn thấy bên ngoài, bèn nói: "Không tệ, trang trí rất xinh đẹp."

Lưu Vận cảm thán: "Đúng không? Em rất hâm mộ Tô Anh có thể mở một cửa tiệm nhỏ, làm chuyện mình thích, mỗi ngày còn được tự do tự tại, không cần chịu sự tức giận của người khác."

Phạm Nghị vẫn chưa đáp cái gì, Lưu Vận đã nói tiếp: "Thế nhưng em không có khả năng ngồi không một chỗ được, em càng thích dốc sức làm công việc như hiện tại hơn, có được cảm giác thành tựu."

Phạm Nghị: "Vậy em còn than cái gì?"

"Hâm mộ một chút không được sao?"

"Được rồi, em nói cái gì thì là cái đó."

Hai người vào tiệm hoa. Thấy Tô Anh không ở dưới lầu, Lưu Vận bèn đi đến cầu thang gọi một tiếng: "Tô Anh, Tô Anh?"

Âm thanh Tô Anh truyền đến từ xa: "Tớ lập tức xuống ngay, các cậu chờ một lát."

Lưu Vận nói: "Không cần vội, cậu cứ từ từ đi."

Cô chạy lên không tiện lăm nên trở lại nhà kính trồng hoa phía trước, Phạm Nghị không quá yêu thích hoa vì vậy lúc này ngồi yên trên ghế chơi đi động. Lưu Vận cướp lấy đi động của Phạm Nghị: "Anh suốt ngày đều chơi đi động, không thể bỏ nó xuống một lát sao?"

Phạm Nghị cười, kéo Lưu Vận đến bên người anh. Đôi tay đặt ở bên hông cô, ngửa đầu nói: "Được rồi. Mới này không phải do anh quá nhàm chán sao?"

"Em mới đi khỏi có vài phút thôi." Lưu Vận nhện không được nhéo nhéo mặt Phạm Nghị. Người đàn ông này có khuôn mặt thật đẹp trai, tuy rằng không đẹp như mấy người Khương Triết, Lâm Thành Phong, nhưng dù sao cũng không kém bao nhiêu, huống chi anh lại thật sự mang đến niềm vui cho cô.

"Em không biết có một câu gọi là sống một giây bằng một năm sao?"

"Nói năng ngọt xớt!"

"Bảo bối, có trời đất chứng giám, những câu anh nói đều là thật lòng!"

"Lắm điều!"

--

Cùng lúc đó, ở trên gác, sắc mặt Tô Anh có thể nói là vô cùng khó coi.

Bởi vì mới vừa rồi Bão ngồ đồng nói cho cô biết, người đàn ông làm việc đó với Tề Duyệt ở trong xe vào hôm trước, vậy mà lại là Phạm Nghị! Người đang ở bên cạnh Lưu Vận kia.

Thậm chí cô cho rằng mình nghe sai, lên tục xác nhận với Bão ngồ đồng, quả thật không sai.

Cô còn tưởng rằng là chuyện trước khi quen Lưu Vận, nhưng Bão ngồ đồng nói mới đêm hôm qua hai người kia còn ở trên xe "giao phối" hồi lâu, cuối cùng lúc rời đi cũng cùng nhau đi, không biết có đổi sân tái chiến trận thứ hai hay không.

"Đáng giận!"

Tô Anh phát hiện định lực của mình rốt cuộc không đủ. Cô có thể bình tĩnh đối mặt với Khương Triết, cho dù là lúc anh coi cục áo của cô thì trong lòng cô cũng sẽ không có chút dao động nào, nhưng giờ phút này, cô lại hơi lo lắng đứng ngồi không yên.

Lưu Vận là bạn tốt nhất của cô, Trần Thục Phán xem cô như một nửa con gái của bà, chăm sóc rất chu đáo. Nếu nói người cô quan tâm nhất sau khi sống lại là ai, cô có thể không chút do dự nói chính là bọn họ. Hiện tại, tên Phạm Nghị kia vào tới hôm qua còn dây dưa không rõ với Tề Duyệt, hôm nay đã ở trước mặt Lưu Vận làm bộ làm tịch!

Anh ta là thể loại gì vậy?

Tô Anh hiếm khi tức giận, lúc này cô càng thiếu kiên nhẫn hơn cả chuyện Dương Văn Bác lần trước.

Cô vuốt vuốt ngực, trái tim đang đập "thình thịch".

Cuối cùng cô vẫn bình tĩnh lại, đối phó loại người này không thể tùy tiện. Ít nhất phải có chứng cứ Phạm Nghị bắt cả hai tay, nếu không anh ta phủ nhận thì làm sao bây giờ?

Tô Anh điều chỉnh lại cảm xúc, cũng chỉ là một người đàn ông thích lăng nhăng với phụ nữ khác, thật sự cũng không ghê gớm gì.

--

Tô Anh vừa mới đi đến cửa cầu thang, liền nghe được đoá hoa ở ngoài cửa kêu lên: "Xấu hổ xấu hổ xấu hổ, thật xấu hổ xấu hổ!"

Âm thanh xuong rỗng lớn nhất: "Vận Vận thật xấu hổ xấu hổ, vậy mà lại hôn đàn ông!"

Tô Anh: "..."

Cô bước chân lớn tiếng, tốc độ đi ra ngoài nhanh hơn, người chưa tới tiếng đã vang: "Tiểu Vận, thật ngại quá, để các cậu chờ lâu rồi."

Lúc Tô Anh xuất hiện ở nhà kính trồng hoa. Lưu Vận đã tách ra khỏi Phạm Nghị, cô ấy xoa xoa môi như muốn che giấu nhưng lại càng khiến người ta hiểu rõ, rồi nói: "Không có gì, dù sao cũng không vội vàng."

Tô Anh thấy gương mặt Lưu Vận ửng đỏ, mới thì hồng hồng.

Phạm Nghị đứng lên, tươi cười ôn hòa: "Tô Anh? Đã lâu không gặp." Anh ta nhìn cô: "Mười mấy năm không gặp, em cũng không thay đổi gì cả."

Tô Anh cũng cười: "Đúng vậy, đã lâu không gặp. Lâu như vậy không gặp, không nghĩ tới anh thay đổi rất nhiều, em cũng không nhận ra người đến là anh."

Lưu Vận cười ha ha ôm lấy cánh tay Phạm Nghị: "Có phải trở nên đẹp trai hơn không?"

Tô Anh: "Ha ha."

Tô Anh cười có ý khác, Lưu Vận lại không phát giác được, chỉ nói: "Làm sao, tớ biết là không đẹp trai bằng Khương Triết nhà cậu. Ai da, Phạm Nghị, chắc anh không biết, Khương Triết là bạn trai Tô Anh, đối xử rất tốt với cậu ấy, lúc Tô Anh nằm viện anh ấy còn ở bệnh viện chăm sóc đấy!"

Phạm Nghị gật gật đầu, nói: "Được như vậy thật hạnh phúc, chúc mừng em. Hôm nay anh ta có thể cùng nhau đi ăn với chúng ta không?"

Tô Anh: "Bởi vì lúc trước chăm sóc em nên hiện tại công việc của anh ấy chồng chất quá nhiều, rất bận rộn, chắc không có thời gian."

Lưu Vận tiếc hận nói: "Ai da, vậy chỉ có thể hẹn lần sau."

Tô Anh nghĩ, có thể sẽ không có lần sau.

Thật ra Phạm Nghị có biết Khương Triết. Khương Tứ của Khương gia, mỗi lần Tề Duyệt ở dưới thân anh ta đều sẽ kêu tên người này. Bất cứ lúc nào, chỉ cần đang làm tình, trong miệng người phụ nữ kia cũng chỉ biết gọi hai chữ này. Người phụ nữ cao ngạo như vậy, lại nhớ mãi không quên Khương Tứ. Nhưng Khương Tứ lại chẳng thèm liếc nhìn cô ta bởi vì anh ta đã hái được một đóa hoa nhài tốt hơn.

Đây cũng là lần đầu tiên Phạm Nghị nhìn thấy Tô Anh sau mười mấy năm. Tuy rằng đã nghe người ta nói về cô rất nhiều, lần này nhìn thấy mới không thể không thừa nhận Tô Anh quả nhiên là xinh đẹp động lòng người, hoàn toàn khác với Tề Duyệt cao ngạo cường thế. Cô ấy dịu dàng, yêu kiều, vừa đúng là kiểu phụ nữ Khương Tứ thích.

Nếu Tề Duyệt muốn chiếm được tình cảm của Khương Tứ thì phải sửa đổi tính cách, còn không chỉ sợ cả đời này cô ta cũng không có cơ hội.

Đối với anh ta thì không sao cả, dù sao cũng chỉ là bạn giường an ủi nhau lúc cô đơn mà thôi.

--

Buổi tối đi ăn lẩu ở Quán Duyệt, bởi vì Lưu Vận nói: "Bạn bè gặp nhau, chỉ có ăn lẩu mới có thể ăn cho đã!". Cô còn muốn uống một ít rượu, chỉ là bị Tô Anh ngăn lại vì không muốn thấy cảnh say rượu loạn tính sau đó.

Tô Anh đang sầu lo, cô không biết phải nói như thế nào về chuyện Phạm Nghị và Tề Duyệt có quan hệ bất chính cho Lưu Vận. Cô tin tưởng Lưu Vận sẽ tin lời cô nói, nhưng nếu Lưu Vận hỏi làm sao cô biết được, phát hiện ra như thế nào, cô chứng cứ gì, chẳng lẽ cô bảo là do lão ngô đồng nói cho cô biết sao?

Chuyện này thật khó khăn, trừ khi cô có chứng cứ Phạm Nghị và Tề Duyệt thân mật, dù không có chứng cứ thì cô có thể tận mắt nhìn thấy một lần cũng tốt.

Lưu Vận cao hứng nói: "Anh Anh, tối đây, năng lý vì ba người chúng ta có cơ hội cùng nhau ăn com!"

Phạm Nghị rất dung túng Lưu Vận, cô nói cái gì anh ta nghe cái đó. Tô Anh cũng gợn lên, ba người cùng lý với nhau.

Lưu Vận uống một ngụm bia nhỏ, nói: "Hôm nay tớ rất vui!"

Tô Anh không khỏi nhớ tới quá khứ, cô đã từng bắt gặp Lưu Vận và Phạm Nghị lên lút hẹn hò. Sau đó, cười cười đùa đùa đi với nhau, Lưu Vận đi giữa, tay trái cô ấy thì nắm tay Phạm Nghị, tay phải nắm tay Tô Anh. Rất nhiều lúc Tô Anh đều sẽ tự nói đùa rằng mình là một cái bóng đèn lớn vô địch.

Nhớ tới khi đó thật sự rất vui vẻ, rất đơn thuần.

Cô tin tưởng khi đó Phạm Nghị cũng là đơn thuần thích Lưu Vận, nhưng hôm nay vì sao lại làm ra những chuyện khiến người khác ghê tởm thế này?

Tô Anh đi vào toilet.

Cô đứng ở trước cửa sổ toilet, nghĩ thầm có lẽ nên thuê một thám tử tư theo dõi điều tra Phạm Nghị, chắc có thể tra ra được.

"Tô Anh? Cô chính là Tô Anh mà ngô đồng nhắc tới sao?"

Đang lúc cô hết sức suy tư, một âm thanh xa xưa truyền đến, tuy rằng xa lạ nhưng lại hồn hậu kéo dài giống như lão ngô đồng.

Cô đóng chặt cửa WC, không nhiều lời liền đi tới cửa sổ cuối hành lang, xác nhận an toàn, mới nói: "Tôi là Tô Anh, ông là cây hộc sao?"

"Là tôi."

Tô Anh nghe ngô đồng nói hình như nơi này do một cây hộc già theo dõi, cây hộc này ở công viên nhưng cô vẫn không có thời gian đi xem qua, vì thế cô tỏ vẻ xin lỗi. Cây hộc già lại không cảm thấy có gì to tát, nó đã sớm nghe ngô đồng nói tới vấn đề của Tô Anh, cũng biết cô mới xuất viện không lâu, không có cách nào đến được.

Cây hộc nói: "Tôi cũng là quá nhàm chán, đứng ở đây kia không biết đã bao nhiêu năm, giờ có thể làm chút việc cũng rất thú vị."

Tô Anh liền nói: "Cảm ơn ông, tôi vẫn luôn nhờ vào lão ngô đồng, cũng nhờ vào tất cả các ông, nếu không phải có mọi người, tôi cũng không biết Phạm Nghị lại khổ nạn như vậy!"

Nhắc đến Phạm Nghị, cây hộc liền nói: "Lần này tôi chủ động tìm cô, chính là muốn nói cho cô biết Tề Duyệt kia đến Bách Nhạc Môn."

Tô Anh: "Bách Nhạc Môn? Cô ta đi cùng ai? Có phải Khương Triết cũng đến đúng không?"

"Đi cùng mấy người bạn của cô ta, đại khái hai mươi mấy người, còn Khương Triết sao? Tôi chưa gặp cậu ta, thế nhưng tôi thấy Triệu Vũ và Đào Nhiên."

Tô Anh sờ cằm, nếu Phạm Nghị và Tề Duyệt gặp mặt, có thể lộ ra manh mối không nhỉ? Dù sao đến cùng một chỗ không chừng sẽ có cơ hội.

"Được, cảm ơn ông đã nói cho tôi điều này."

"Không có gì."

Trở lại bàn ăn, Tô Anh ăn thêm một ít. Cô nhìn ánh mắt thần thiết, quần lấy nhau của Lưu Vận và Phạm Nghị, nói: "Đợi chút chúng ta đi ca hát được không?"

Lưu Vận lập tức: "Được đó được đó, dù sao ngày mai cũng không đi làm, chúng ta có thể thoải mái chơi đùa." Sau đó cô lại nói: "Tô Anh, cậu vừa mới khỏi bệnh, không thể ra ngoài quá lâu."

Tô Anh cười nói: "Được, tớ biết rồi."

Phạm Nghị không nói cái gì, chỉ gọi điện thoại đặt phòng. Tô Anh giành nói: "Không cần đâu, em đã đặt phòng rồi. Nghĩ tôi hỏi cao trung em đã ăn không của hai người rất nhiều, lần này để em mời đi."

Phạm Nghị bắt đầu đi, ra ngoài ăn uống chơi đùa là việc anh ta chưa từng để phụ nữ mời lần nào. Lưu Vận lại xoa xoa tay, cũng không để ý: "Không có việc gì, lần sau chúng ta mời lại cậu ấy là được rồi."

Tô Anh mỉm cười, không bày tỏ ý kiến.

--

Tô Anh chưa tới Bách Nhạc Môn được mấy lần, cũng không coi là quá quen thuộc với nơi này. Nhưng cô nhận ra giám đốc Lý Quốc Bang của Bách Nhạc Môn, Lý Quốc Bang cũng biết cô.

Cô vừa vào cửa, Lý Quốc Bang liền ra đón, ông ta biết vị này không phải xuất thân hào môn đại tộc, nhưng lại chính là người phụ nữ của Khương Tứ. Hơn nữa mấy người Triệu Nhị, Đào Nhiên, Lâm Thành Phong đều có quan hệ rất tốt với cô.

Ông ta nói: "Tổ tiêu thư, cô tới chơi đùa với bạn bè sao? Hay là tôi tìm đám người Nhị thiếu?"

Tô Anh cười nói: "Tôi tự tới chơi thôi, vừa rồi tôi đã đặt phòng." Cô nói: "Ông không cần phiền phức như vậy, tôi tự lên là được."

"Không phiền phức, không phiền phức, đây là điều nên làm, nếu không tôi lại bị trách."

Lần đầu tiên Lưu Vận đi cùng Tô Anh tới nơi này, cảm thấy kỳ quái vì thái độ của Lý Quốc Bang đối với Tô Anh. Phải biết rằng, mấy lần trước cô tới, giám đốc này còn không thèm nhìn bọn họ, hiện giờ thái độ cung kính như vậy, lại đề cập đến đám người Khương Triết, nháy mắt cô liền cảm thấy trước kia cô phải mình quá xem thường Khương Triết không? Bọn họ có lẽ cũng không giống với mấy cậu ấm phú nhị đại bình thường.

Sau khi đi vào phòng bao, Lưu Vận hỏi Tô Anh: "Rốt cuộc là bạn trai cậu làm nghề gì?"

"Tớ cũng không rõ lắm, có lẽ là rất giàu có. Tớ chưa hỏi qua anh ấy."

"... Đây, cậu cũng thật hồ đồ."

"Không nói mấy chuyện này nữa." Tô Anh đứng lên: "Tớ đi toilet đã."

Lưu Vận sờ cằm, thầm nghĩ chờ lát nữa cô nhất định phải hỏi Tô Anh cho rõ ràng, ở bên nhau biết bao lâu ngay cả đối phương làm gì cũng không biết, như vậy cũng quá mơ hồ.

Sau khi cô suy nghĩ một lúc lâu, Phạm Nghị gọi cô: "Vận Vận, lại đây hát đi."

"Được."

Tạm thời bỏ việc này sang một bên.

--

Mà Triệu Vũ và Đào Nhiên bên kia đã nghe được Lý Quốc Bang nói Tô Anh đến đây.

Dường như theo báo năng, Đào Nhiên nhìn sang Triệu Vũ. Anh không quên mấy ngày trước Triệu Vũ còn đang nghĩ cách muốn đi gặp Tô Anh, nhưng bắt ngờ là Triệu Vũ cũng không có hành động gì.

Đào Nhiên kinh ngạc nhường mấy: "Này, đây là cơ hội khó có được."

Triệu Vũ cười lạnh một tiếng: "Cái gì khó có được?"

"Tôi cho rằng cậu sẽ lập tức chạy tới gặp cô ấy."

Triệu Vũ hơi im lặng, anh cần tàn thuốc, nằm ở trên sofa, nói: "Có gặp hay không cũng giống nhau thôi."

Đào Nhiên không quan tâm Triệu Vũ nghĩ như thế nào, chỉ cần anh không chấp mê bắt nộ theo đuổi Tô Anh không dứt thì mọi chuyện đều ổn.

Đào Nhiên đứng dậy tới trước bàn bi da chơi một ván. Khi anh thỏa mãn trở về thì thấy một phụ nữ quyền rũ đang bám ở trên người Triệu Vũ. Cô ta ăn mặc hở hang, đáng người càng nóng bỏng. Bất ngờ chính là Triệu Vũ cũng không đuổi người đi, gạt gạt tàn thuốc, hơi cong môi cười như có như không, đáng vẽ giống như suy tư nghĩ cái gì, khuôn mặt lạnh băng, ánh mắt thoát nhìn càng lạnh nhạt.

Người phụ nữ này thấy Triệu Vũ không đuổi cô ta đi, cô ta lập tức thật cẩn thận dựa vào ngực anh, ngoan ngoãn biết ý không nói một lời.

Đào Nhiên gãi gãi đầu, âm thầm mắng một câu.

--

Tô Anh ngồi ca hát nửa tiếng. Cô vẫn luôn lặng lẽ chú ý Phạm Nghị, anh ta rất thông minh, không biểu hiện ra bất kì sự khác thường nào. Tô Anh cảm thấy chỉ sợ Phạm Nghị không biết Tề Duyệt ở chỗ này, còn Tề Duyệt cũng vì bị liên lụy chuyện đánh nhau ở phòng khách vũ lân trước, nên cô ta không ngồi ở sảnh lớn nữa, hẳn là vào phòng bao, nếu như vậy, rất nhiều chuyện sẽ không tiện làm.

Tô Anh nghĩ tới cái gì, đột nhiên mỉm cười, nói: "Tiểu Vận, có chuyện này tớ chưa nói cho cậu, trước đây không lâu, từ phát sinh tranh chấp với Tề Duyệt ở chỗ này, gây chuyện rất lớn, ngay cả cảnh sát cũng tới."

Lưu Vận kỳ quái, cũng không hát nữa: "Chuyện gì xảy ra?"

Tô Anh nói: "Cũng không có gì, cô ta thích Á Triết nên nhìn tớ không vừa mắt, vu oan tở có ý định mưu sát đây cô ta xuống lầu. Chỉ là kiểm tra camera giám sát thấy được căn bản tớ không có dụng tới cô ta, là cô ta vu oan tở."

"Mẹ nó, tàn nhẫn như vậy sao?"

"Đúng vậy, hình như bọn họ đều thích tới nơi này chơi, cậu nói xem có thể hôm nay Tề Duyệt cũng đang ở đây hay không?"

"Không cần sợ, nếu cô ta dám đến tìm cậu gây chuyện, tớ dám đánh luôn cô ta!"

"Vậy thì không cần, đến lúc đó chúng ta cách xa cô ta một chút là được rồi."

Thời điểm Tô Anh nói những lời này, Phạm Nghị cũng không hề nói gì. Anh cũng không có cảm xúc gì đặc biệt, ngay cả bất ngờ và kinh ngạc cũng không có, chỉ nhìn chăm chăm vào màn hình.

Qua thêm nửa tiếng. Phạm Nghị nói đi ra ngoài hút thuốc. Lưu Vận không nói cái gì để anh ta đi.

Trong chốc lát Tô Anh cũng nói: "Tớ muốn đi chào hỏi mấy người Triệu Vũ một tiếng, cậu cứ chơi trước đi, tớ sẽ lập tức quay lại."

Lưu Vận mếu máo: "Cậu cũng đi luôn sao, nhớ quay lại liền đó."

Cô đứng dậy đi ra ngoài thật nhanh, sau khi cô đi ra vậy mà không hề có bóng dáng Phạm Nghị.

Ngồi lại một chút, ở nơi thế này, có thể trốn người khác ngoại trừ toilet thì chính là phòng bao. Mà thời điểm cô đặt phòng bao phát hiện tất cả phòng trên tầng này đều đã có người đặt.

Tô Anh đi toilet, cô ở đẳng kia đợi một lát, không thấy Tề Duyệt, cũng không thấy Phạm Nghị.

Còn bọn Triệu Vũ... Dù sao cũng là mỗi bên tự dẫn bạn đến chơi, nếu gặp mặt thì có chút không tiện.

Lúc Tô Anh sắp từ bỏ, chuẩn bị trở về. Rốt cuộc thấy Tề Duyệt đứng ở hành lang và Phạm Nghị, vừa nhìn thấy bọn họ, cô lập tức trốn vào vách tường bên cạnh.

Đi theo Tề Duyệt còn có một nam một nữ, người nam kia Tô Anh từng gặp qua, vào thời điểm ba năm sau anh ta cũng luôn đi theo bên cạnh Tề Duyệt làm việc cho cô ta. Anh ta tên là Lý Bình Thành, nghe nói gia đình chỉ có thể xem như gia tộc nhỏ, giống với Tiểu Lữ trước kia đi theo Đào Nhiên, anh ta cũng đi theo Tề Duyệt.

Còn người nữa là chị em tốt với Tề Duyệt, công chúa nhỏ Lăng Dao của công ty điện tử Lăng Tinh. Kiểu ngoan ương ngạnh, kiêu trước cũng giúp đỡ Tề Duyệt hãm hại cô không ít.

Giờ phút này bốn người họ đứng ở hành lang.

Tề Duyệt mặc chiếc váy đỏ cúp ngực cô ta yêu thích nhất, làn váy rất ngắn, chỉ tới đùi. Dưới chân mang đôi giày cao gót màu bạc, làm cả người cô ta thoát nhìn cao gầy mà đầy mỹ lực. Cô ta trang điểm cũng cực kỳ điểm lệ.

Tề Duyệt khoanh tay trước ngực, trên mặt cô ta là sự kiêu ngạo: "Trùng hợp như vậy, anh cũng tới chơi đùa sao?"

Phạm Nghị vô cùng tự nhiên: "Đúng vậy, dẫn bạn gái đến đây chơi."

Lăng Dao tò mò: "Người này ai vậy?"

Tề Duyệt nói: "Đồng nghiệp trong phòng thí nghiệm của chị."

Cô ta không có ý giới thiệu, đi trước một bước, nói "Đi thôi"

Phạm Nghị cũng không nói cái gì, cực kỳ tự nhiên tạm biệt Tề Duyệt, quay trở về.

Mãi đến khi bọn họ đều rời đi, Tô Anh mới mở video vừa quay trong di động, mỉm cười.

Cứ như vậy, thật đúng là nhìn không ra giữa hai người có cái gì không đúng. Cất di động, cô nhìn không được hơi mỉm cười, thật sự vô cùng bội phục bọn họ.

Quả nhiên là quan hệ bạn giường không có chút cảm tình nào, càng không cần nói đến tình cảm này nọ, thái độ giữa họ thật đúng là không nhìn ra có gì bất thường.

"Tô Anh."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Người tốt rồi cũng sẽ thành người xấu!

Edit: Cát

Beta: Thùy An

"Tô Anh, em đang làm gì ở đây?"

Tô Anh quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Đào Nhiên mang theo bạn gái mới đứng ở phía sau mình, có chút nghi hoặc nhìn cô.

Bạn gái kia Tô Anh có nhìn thấy qua trên TV, là một diễn viên mới ra mắt chưa lâu, tên là Nguyễn Tú. Ngoại hình cực kì xinh đẹp, đáng người cũng rất tốt, gặp mặt rồi, càng cảm thấy xinh đẹp đến bức người, đứng cạnh Đào Nhiên tuần lễ đẹp trai là cực kì đẹp đôi. Tất nhiên, tiền đề là Tô Anh không biết Đào Nhiên còn có một Lý Văn Khê.

Cô cũng chẳng xấu hổ hay khấn trương vì bị phát hiện, chỉ là chớp đôi mắt nói: "Bí mật à!", rồi không nói thêm gì nữa.

Đào Nhiên mỉm cười, cười nói: "Bé con thì có bí mật gì không thể nói?"

Tô Anh lắc đầu, nghiêm túc nói: "Dù sao cũng không thể nói, anh Đào Nhiên, anh đừng hỏi nữa mà!".

Đào Nhiên cong môi, thật sự không hỏi nữa, ngược lại nghiêm túc nói: "Tôi đây với bạn sao? Muốn cùng chơi không?".

Thái độ của Đào Nhiên khi mời mọc Tô Anh, thành công làm cho tiểu mỹ nữ bên cạnh anh lộ ra thái độ căm thù. Đôi tay cô ta ôm chặt lấy cánh tay Đào Nhiên, dán chặt ở trên người anh, mắt to trừng lên nhìn Tô Anh, đáng vẻ vô cùng phòng bị.

Đào Nhiên không cảm giác được cái gì, chỉ cảm thấy cô gái bên cạnh đang ý lại anh, không khỏi vỗ vỗ mu bàn tay cô ta. Tô Anh liếc mắt nhìn qua liền biết trong mắt Nguyễn Tú có vẻ phòng và không vui, giống như nếu cô đáp ứng, cô ta sẽ khiến cho cô đẹp mặt.

Tô Anh khẽ cười một tiếng, bừa môi nói: "Không đi, nếu em đi, có người sẽ ghen". Cô nhìn nhìn Nguyễn Tú: "Anh Đào Nhiên, bạn gái anh thật xinh đẹp, chúc mừng chúc mừng, chúc hai người trăm năm hảo hợp".

Đào Nhiên: ".....".

Theo bản năng anh nhìn Nguyễn Tú. Thấy gương mặt xinh đẹp của cô ta tràn đầy kinh ngạc và đôi mắt trừng lớn còn chưa kịp thu hồi, mắt đào hoa của Đào Nhiên lạnh lẽo híp lại, mày nhú lại một chút.

Tô Anh phát phát tay: "Em đi đây, không quấy rầy nữa, gặp lại sau".

Đào Nhiên nhìn bóng dáng Tô Anh, nhận không được cười xì một tiếng.

Hôm nay Tô Anh mặc rất đơn giản, áo thun màu trắng, váy đuôi cá bó sát người, nên thoát nhìn người cô cực kì nhỏ xinh, lộ ra con người dịu dàng khá ái. Nhưng váy kia của cô không thích hợp để chạy, thật giống như một con thỏ con vừa chạy vừa nhảy, lại giống như chú rùa nhỏ đang bước từng bước nhỏ...

Nguyễn Tú thấy Đào Nhiên cười, còn cười đến vui vẻ như vậy, cô nhận không được lắc lắc cánh tay của anh, trong lòng càng thêm chán ghét cô gái Tô Anh kia: "Anh Đào Nhiên...".

Đào Nhiên từ một tiếng, thu lại nụ cười, anh thu cánh tay trở về.

Nguyễn Tú giật mình: "Anh Đào Nhiên?".

Bọn họ vẫn đang còn rất tốt, còn định đến khách sạn cách đó nghỉ ngơi một chút, hiện giờ thái độ này, sao lại tức giận chứ?

Đào Nhiên sửa lại ống tay áo, nói: "Tôi thích phụ nữ thông minh".

"Em...".

"Yên tâm, quảng cáo kia đã cho cô rồi thì sẽ không thay đổi, về nhà đi".

"Anh Đào Nhiên, anh đừng đuổi em đi, em không có ý này!". Nguyễn Tú sốt ruột nói: "Em thật sự thích anh!".

Đào Nhiên cong môi dưới, đáng vẻ không để ý chút nào: "Tôi là cấp trên, chú ý xưng hô".

Anh không cần phải nhiều lời nữa, bỏ Nguyễn Tú lại, quay lại phòng bao thứ nhất. Chỉ còn lại một mình Nguyễn Tú tức giận đến nghiến răng nghiến lợi muốn đuổi theo, lại biết rõ tính tình Đào Nhiên nói một không nói hai, nếu bây giờ còn đuổi theo, chỉ sợ không được chỗ tốt nào không nói, còn sẽ càng bị chán ghét. Do dự một lúc, cô cắn răng một cái, đi xuống hầm gara, tìm thấy siêu xe của Đào Nhiên đang mở ra chờ đợi, trong lòng càng hận Tô Anh đến tám đời!

--

Triệu Vũ đang chơi bi da, quần áo đều màu đen, tay áo xắn đến khuỷu tay làm lộ ra cánh tay to lớn màu đồng cổ rắn chắc. Anh cúi người lộ ra đường cong hoàn mỹ, cơ bắp trên người rất rõ ràng, thoát nhìn lại càng gọi cảm. Người đẹp vẫn luôn đánh lấy anh đứng cách đó không xa, vẻ mặt sùng bái nhìn anh.

Triệu Vũ thấy Đào Nhiên trở về, cũng chỉ ngược mắt nhìn anh ấy một cái, rồi lại tập trung vào ván chơi, chậm biến: "Giấy?".

(如意 Nê Y: Chỗ đây ai đoán được ý của anh Triệu Vũ không? He he, hãy nghĩ theo chiều hướng đen tối chút nào, nếu biết thì bình luận cho mọi người đều biết luôn nha □□□)

"Cút!". Đào Nhiên đá một chân vào, trợn mắt nói: "Hừ, vốn muốn tìm phụ nữ gái quyết tịch mệnh, ai biết tâm người phụ nữ kia quá lớn, muốn độc chiếm tôi, mơ tưởng".

Triệu Vũ cười lạnh.

Đào Nhiên lại nói: "Sao cậu không hỏi lúc này tôi nhìn thấy ai ở ngoài kia?".

Triệu Vũ gần như không cần nghĩ mà nói ra luôn hai chữ: "Tô Anh?".

"Đúng vậy, chính là bé hoa nhài!". Đào Nhiên nhớ lại đáng vẻ Tô Anh dựa vào tường nhìn lên, nhận không được muốn cười: "Tôi cảm thấy em ấy thật sự rất ngốc, cho rằng không nói tôi sẽ không biết cô ấy đang trốn Tề Duyệt sao?".

"Tô Anh gặp mặt Tề Duyệt?".

"Không". Đào Nhiên buông tay, "Bé hoa nhài thông minh, cũng biết cách xa cô gái điên này một chút".

Triệu Vũ chăm chọc: "Em ấy như vậy mà cũng có thể tính là thông minh à, vậy trên đời này không còn người thông minh rồi!".

Lúc này đây, khó có được dịp Đào Nhiên không phân bác, còn gắt gât đầu rất đồng ý.

Ngốc nghếch.

--

Thời điểm Tô Anh trở lại phòng, Lưu Vận đang hát tình ca với Phạm Nghị. Hai người còn ôm nhau, ngọt ngọt ngào ngào, Tô Anh nhìn thoáng qua, không đánh lòng đứng lại nhìn.

Hành động và lời nói giữa Phạm Nghị với Tề Duyệt vượt qua suy đoán của cô, làm cô cảm giác quan hệ của bọn họ không bình thường. Lần đến Bách Nhạc Môn này xem ra không phí công. Ngược lại cũng nhận được một lượng thông tin bổ ích, ít nhất Tô Anh có thể thấy được thời điểm mâu chốt của hai người kia.

Sau khi chơi thêm một lúc, Tô Anh lấy có một môi, muốn trở về.

Tuy Lưu Vận vẫn chưa chơi đủ, nhưng thông cảm cho Tô Anh yếu ớt, thân thể không tốt, cực kì sáng khoái đồng ý về nhà. Phạm Nghị không nói gì, anh ta đưa các cô đến cửa nhà rồi rời đi.

Nhìn chiếc xe Phạm Nghị đi xa, Tô Anh nhận không được hỏi Lưu Vận: "Tiểu Vận, cậu vẫn giống như trước đây, rất thích Phạm Nghị sao?".

Lưu Vận sờ cằm suy nghĩ hồi lâu: "Không biết, chỉ là tớ cảm thấy như bây giờ thật hạnh phúc, cậu, tớ, còn có Phạm Nghị, làm tớ lại có cảm giác như trở về với lúc trước".

Từ sau khi tốt nghiệp đại học, cô bận chuyện việc làm, việc làm ổn định, lại vội vàng mù quáng gả mình ra ngoài. Có hàng chục lần cơ hội, nhưng không lần nào thành công, cực phẩm và đặc biệt quá nhiều, tính cách không thích hợp cũng có rất nhiều.

Phạm Nghị xuất hiện, thật là giải quyết nhiều năm một mối của cô.

Thật giống như bốn ba nhiều năm, đột nhiên thấy được đích đến, chính là anh.

Cảm giác giữa cô và Phạm Nghị cũng rất tốt, cho dù là tình cảm hay trên giường, anh ấy vẫn rất che chở cho cô. Cho dù có đánh nhỏ đánh lớn, nhưng cuối cùng anh ấy vẫn là người thỏa hiệp nhiều hơn. Xem như anh ấy như vậy hẳn là xứng cô nhi, cô độc sức nhiều năm đưa mình trở thành một nữ chiến sĩ. Nhưng mấy ngày nay, cô cảm giác mình lại trở lại được sủng giống như cô nữ sinh nhỏ mười năm trước.

"Cảm giác của tớ khá tốt, lúc trước không muốn kết hôn, hiện tại cảm thấy kết hôn cũng không tồi". Lưu Vận nói.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Lưu Vận, Tô Anh vẫn nhận không được nói: "Nếu anh ta làm chuyện rất có lỗi với cậu thì sao?".

Lưu Vận nhăn mày lại: "Cái gì?".

"Là tớ nói nếu".

"Tô Anh, cậu thấy cái gì sao?".

Tô Anh chắn chắn, gắt đầu: "Vừa rồi ở Bách Nhạc Môn, tớ thấy Phạm Nghị nói chuyện với Tề Duyệt, hơn nữa không khí giữa bọn họ cực kì ái muội... Tớ cảm thấy không bình thường lắm!".

Lời này tất nhiên là có nói bậy, trên thực tế hai người kia làm chuyện không giống bình thường, tích thủy bất lậu [1], đôi mắt cô độc như vậy cũng chưa nhìn ra được cái gì.

[1] Tích thủy bất lậu 滴水不漏: Hình dung nói chuyện, làm việc cực kì tỉ mỉ, chu đáo chặt chẽ, không chệ vào đâu được.

Lưu Vận kinh hãi: "Phạm Nghị với Tề Duyệt?". Cô buồn cười nói: "Không có khả năng! Hai người này làm sao có thể có quan hệ chứ?".

Tô Anh nói: "Lúc trước không phải cậu đã nói, nhà Phạm Nghị đều làm ở viện nghiên cứu sao? Thật xin lỗi, tớ nghĩ lúc trước tớ nên nói với cậu, sau khi Tề Duyệt về nước, liền tự mình thành lập một viện nghiên cứu. Hiện tại Phạm Nghị chắc là cấp dưới của Tề Duyệt, không phải chuyện này giải thích cho việc bọn họ có khả năng quen biết nhau đúng không?".

Lưu Vận khó hiểu: "... Chuyện này sao cậu biết?".

Rõ ràng cô không biết Phạm Nghị đang làm việc ở chỗ nào, chỉ biết là một phòng thí nghiệm, cực kì bận rộn.

Tô Anh giải thích nói: "Tớ nghe Tề Duyệt nói, cô ta giới thiệu với bạn bè rằng Phạm Nghị là đồng nghiệp của mình".

Lưu Vận: "...".

Sắc mặt cô ấy thoát nhìn rất phức tạp, một giây trước đang rất hạnh phúc. Giờ phút này như bị đông lại, sở dĩ cô như vậy, là bởi vì cô tin tưởng Tô Anh sẽ không nói oan cho người khác, Tô Anh cảm thấy giữa Phạm Nghị và Tề Duyệt có vấn đề, vậy khẳng định có chuyện gì đó cho cô ấy cảm giác như vậy, tuy rằng chưa xác định được có phải là sự thật hay không, nhưng ít ra có 50% khả năng.

"Tớ...". Lưu Vận nhất thời nghẹn lời "Tô Anh, tớ tin cậu sẽ không nói hươu nói vượn lừa gạt tớ, nhưng tớ cũng không thể vì cậu nói nên trực tiếp định tội anh ta, tớ sẽ hỏi rõ ràng".

Cô lấy điện thoại ra, muốn trực tiếp tìm Phạm Nghị.

Tô Anh lập tức: "Tiểu Vận, như vậy không được".

Lưu Vận khó hiểu: "Tại sao?".

"Nếu là tớ nghĩ sai, vậy đương nhiên là do tớ, tớ hi vọng cậu và Phạm Nghị hạnh phúc bên nhau". Tô Anh lại chuyển: "Nhưng nếu là sự thật thì sao? Nếu Phạm Nghị thừa nhận anh ta có quan hệ với Tề Duyệt, cậu chuẩn bị sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ để cho bọn họ được lợi như vậy?".

Lưu Vận sững sốt một lúc lâu, lần đầu tiên cô phát hiện, tâm tư của Tô Anh khác biệt với bề ngoài dịu dàng, cô ấy nghĩ được rất nhiều, thậm chí là tàn nhẫn.

Tô Anh nói: "Hai người này quá ghê tởm, không thể để cho bọn họ sống tốt được".

"Nhưng..." Lưu Vận vẫn không nghĩ ra được gì như cũ: "Không phải cậu nói nhà tề Duyệt rất có tiền có thế sao? Thậm chí cô ta còn tranh đoạt Khương Triết với cậu, sao cô ta còn ở bên Phạm Nghị cơ chứ?".

Tô Anh lắc đầu, suy tư nói: "Chuyện này tớ cũng không rõ lắm, chỉ là nghe nói Tề Duyệt học thành tài trở về, Phạm Nghị cũng học tập ở nước ngoài, không khéo họ đã có quen biết từ trước".

Đáng tiếc, cho dù Tô Anh nói như vậy, Lưu Vận vẫn không thể tin tưởng hoàn toàn lời Tô Anh nói: "Tớ muốn tự mình đi chứng thực, cậu yên tâm, tớ không ngốc, tớ sẽ không trực tiếp hỏi, tớ biết nên làm như thế nào".

Tô Anh nhìn cô, gật đầu: "Tiểu Vận, tớ cũng hi vọng chuyện này là tớ suy nghĩ sai".

Lưu Vận cười cười: "Tớ biết".

Cô nhanh chóng trở về nhà, bước đi hốt hoảng.

Tô Anh cũng trở về trong tiệm, thuận tiện bảo lão ngô đồng tiếp tục theo dõi Phạm Nghị. Lúc này, ngược lại Tô Anh vô cùng chờ đợi rồi cuộc Tề Duyệt và Phạm Nghị còn có gian tình gì.

- - -

Cả đêm Lưu Vận không ngủ được. Ngày hôm sau, tinh thần cô thoát nhìn không tốt lắm, nhưng đôi mắt cô lại sáng ngời có thần.

Rốt cuộc Trần Thục Phần cũng có thời gian hỏi cô: "Cậu trai đêm qua là đồng nghiệp của con à?".

Lưu Vận không muốn trả lời, cô cầm bánh bao cắn một miếng, cầm lấy túi: "Con có việc đi ra ngoài một lúc".

Trần Thục Phần lập tức: "Đi đâu vậy?".

"Con có việc ại".

Cô đã nhanh chóng ra cửa.

Lưu Vận có tính nóng nùng, cô có thể nhìn nhận từ tối hôm qua đến giờ đây là chuyện không dễ. Cô cấp bách muốn xác nhận Phạm Nghị có chân thành với cô hay không?

Đi cả quãng đường tới cửa nhà Phạm Nghị. C ần vang chuông cửa, qua một hồi lâu sau, Phạm Nghị mới xóa tóc đi ra, anh còn đang ngủ. Thời điểm nhìn thấy Lưu Vận có chút vui mừng ngoài ý muốn, anh liền kéo Lưu Vận vào cửa, mỉm cười: "Sớm như vậy đã tới tìm anh, lần này chịu thừa nhận là nhờ anh chưa?".

Lưu Vận mỉm cười: "Nhớ cái gì chứ, đêm qua mới gặp đó thôi. Anh ngủ thêm một lát đi, em xem phòng bếp còn có gì không, làm bữa sáng cho anh nha".

"Không ăn, em ngủ với anh một lát".

"Em không có lười giống như anh đâu!".

Phạm Nghị không để ý nhiều như vậy, khiêng cô lên vai trở lại phòng ngủ trên lầu, ném lên giường, chính anh cũng nằm xuống theo, ôm cô. Cảm giác này... Lưu Vận bỗng nhiên rất hoài niệm, tâm tình lại mềm xuống vài phần. Một người đàn ông tỉ mỉ như vậy, sao có thể còn dầy dụa không rõ cùng người phụ nữ khác? Cô không thể tin được.

Tay Phạm Nghị không chịu quy củ, Lưu Vận đánh một cái: "Ngủ!".

"À".

Cô trợn tròn mắt không ngủ được, bên tai truyền đến tiếng hô hấp đều đều của người đàn ông. Rốt cuộc cô cũng không nén nổi tò mò xuống được, bò ra khỏi ngực anh. Cô đứng ở trong phòng một lát, không biết nên bắt đầu tìm từ chỗ nào, do dự một lúc, cô liền đi vào phòng quần áo.

Biệt thự của Phạm Nghị rất lớn, cho dù là bạn gái của anh, anh cũng nói cô có thể tùy tiện quan sát. Nhưng cô vẫn luôn cảm thấy bạn bè nam nữ vẫn nên có bí mật thuộc về mình. Bởi vậy cô chưa bao giờ lên động qua thử đồ gì của anh cả, nhưng giờ phút này, cô cảm giác trong căn phòng này có rất nhiều bí mật.

Cô bắt đầu tìm ở phòng quần áo của Phạm Nghị.

Tất cả đồ treo bên trong đều là quần áo thương hiệu, thật lộng, đồng hồ nổi tiếng. Cô cẩn thận mở từng ngăn kéo một, quần áo của anh sắp xếp cực kì chỉnh tề, thoát nhìn không có gì bất thường. Cô cẩn thận nhìn lại, ngực càng lúc càng khẩn trương, cõi lòng lại dấy chờ mong - Cô hi vọng nhận định của Tô Anh là sai.

Chỉ là, đang lúc cô tìm trong ngăn kéo đồ lót của Phạm Nghị phát hiện một đai váy dai màu đỏ, cái đai kia bị để ở phía dưới cùng, cùng với váy, là đồ lót của phụ nữ... Điều không phải là đồ của cô, niềm tin cô mong chờ đột nhiên sụp đổ.

Cô không nhớ rõ mình đi ra ngoài như thế nào, chỉ biết lúc cô phục hồi lại tinh thần, Tô Anh đã đứng trước mặt cô, khẩn trương nhìn cô.

Lưu Vận lau mặt, cô biết mình khóc, nhưng cô cũng không để ý: "Tô Anh, cậu cho rằng tớ vẫn sẽ như trước đây sao, vì một người đàn ông mà phát cuồng à?".

Tô Anh không nói gì.

Lưu Vận nói: "Đương nhiên sẽ không, tớ muốn giết chết hai tiện nhân kia!".

Tô Anh nghiêm túc: "Được, chúng ta cùng nhau làm".

Hoàn lại một lúc, Lưu Vận lại nói: "Tớ không chỉ muốn trả thù tên Phạm Nghị kia, mà còn muốn trả thù cả tiện nhân Tề Duyệt!".

Tô Anh vẫn nói được như cũ.

Lưu Vận nói thì hào khí, nhưng đau lòng lại không giảm một chút nào: "Thật ra... Tớ có nghĩ tới cuộc sống trước kia của Phạm Nghị rất loạn, nhưng tớ chưa từng nghĩ tới, ở cùng tớ, anh ta vẫn ngoại tình! Anh ta trong trí nhớ của tớ không phải là

người như thế, sao lại có thể như vậy?"

"Con người rồi sẽ biến chất, huống hồ đã hơn mười năm!"

"Người tốt cũng có thể trở thành người xấu sao?"

Tô Anh giật mình: "Sẽ".

Cô cũng chỉ qua ba năm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Theo dõi

Edit: Subo

Beta: heka

Lưu Vận vẫn trở về nhà của Phạm Nghị, sửa sang lại ngăn kéo bị cô làm lộn xộn lại như cũ. Sau đó để lại tờ giấy, nói cô có việc gấp phải đi trước, nếu muốn trả thù, thì xuất kỳ bất ý [1], không thể để đối phương phát hiện điều gì, bằng không thì làm thế nào mà cô trả thù được!

[1] Xuất kỳ bất ý: đem quân đánh lúc đối phương không phòng bị. Xảy ra vào lúc bất ngờ.

Lưu Vận cảm giác trong lòng mình đang có lửa giận bốc cháy không chỗ phát tiết!

May mắn có Tô Anh vẫn luôn ở bên cô.

Các cô tìm quán cà phê gần đây ngồi xuống, cùng nhau xúm lại nhỏ giọng bàn bạc, chủ yếu là Tô Anh đang nói Lưu Vận đang nghe: "Bởi vì không biết khi nào Tề Duyệt và Phạm Nghị sẽ gặp lại. Hai chúng ta cũng không có khả năng luôn đi theo bọn họ, cho nên, tớ muốn tìm thám tử từ theo dõi Phạm Nghị. Như vậy nếu bọn họ có tình huống gì, anh ta sẽ báo cho tụi mình biết, rồi tụi mình lập tức chạy tới! Cậu cảm thấy thế nào?"

Lưu Vận còn có chút ngây ngốc nhưng lời nói của Tô Anh rất có trật tự, cô lập tức đồng ý. Vì ngoại trừ kỳ nghỉ thì cô còn phải làm việc, tóm lại không thể bởi vì một tên cặn bã mà vứt bỏ bát cơm của mình đúng không? Không nên suy nghĩ nhiều!

Tô Anh lại nói: "Lúc tụi mình tới đó, có thể quay phim không?"

Lưu Vận kinh ngạc nhìn Tô Anh, Tô Anh giải thích: "Cậu đừng hiểu lầm, tớ chỉ sợ Tề Duyệt lại gây phiền toái cho tụi mình, có video để uy hiếp, cô ta cũng không dám đụng đến tụi mình."

Hai ngày nay, Tô Anh đều làm cho Lưu Vận rất kinh ngạc, thậm chí trong nháy mắt có cảm giác xa lạ. Ít nhất trong lòng cô, Tô Anh sẽ không đưa ra yêu cầu như vậy. Chẳng qua cuối cùng cô cũng không nói gì, ít nhất cô cũng không muốn có chút xúu động tinh nào với Tề Duyệt, cái cô gái hư hỏng kia.

Lưu Vận không phản đối cách làm của Tô Anh, điều này làm cho Tô Anh nhẹ nhàng thờ phào. Cô lo lắng Lưu Vận nói cô quá tàn nhẫn, từ trước tới nay cô ở trước mặt cô ấy vẫn luôn biểu hiện là người vô hại. Người khác nói đều không sao cả nhưng Lưu Vận nói... Cô vẫn sẽ buồn.

Bàn bạc ổn thỏa xong, Tô Anh liền cho cô ấy biết đêm hôm qua cô đã gọi điện thoại đến phòng thám tử từ rồi, đối phương sẽ nhanh chóng tới tiệm cà phê nơi Tô Anh và Lưu Vận đang ngồi.

Là một người đàn ông tuổi chừng ba mươi mấy, anh ta mặc một bộ quần áo dài tay màu xám, mắt đeo kính râm, trên cổ đeo một cái dây chuyền vàng, thoạt nhìn có vẻ không dễ trêu chọc.

Tô Anh mở miệng hỏi trước: "Triệu tiên sinh đúng không?"

Triệu tiên sinh gật đầu: "Vâng, tôi tên là Triệu Sùng Sơn." Anh ta trực tiếp tỏ thái độ việc công xử theo phép công: "Cô đã uy thác tôi rất rõ ràng, hiện tại cô chỉ cần đưa ảnh chụp cùng địa chỉ của đối phương cho tôi, chờ có kết quả rồi, tôi sẽ báo cho cô đầu tiên."

"Được. Đầu ở chỗ này." Tô Anh giao ảnh chụp cùng địa chỉ nhà Phạm Nghị cho Triệu Sùng Sơn, kèm theo đó, còn có một chút tiền đặt cọc. Cô không ngờ, sẽ không trực tiếp cho người đi theo dõi hành tung của Tề Duyệt. Giữa Phạm Nghị và Tề Duyệt, thì Tề Duyệt đương nhiên lợi hại hơn, người trong tay cũng càng nhiều, khó bảo toàn sẽ không bị phát hiện. Phạm Nghị lại khác, anh ta mới về nước không lâu, bằng hữu không nhiều lắm, cũng không có nhân mạch gì. Cho dù có chút tiền, lại không bằng một phần của Tề Duyệt, đương nhiên xuống tay cũng phải tìm người ít lợi hại hơn mà xuống tay.

"Mong anh giữ bí mật dùm. Chuyện này, không thể cho người khác biết được."

"Đây là đương nhiên."

Sự tình tiến hành thật sự nhanh chóng, Triệu Sùng Sơn cầm tư liệu rồi đi.

Tất cả đều sấm rền gió cuốn, ở thời điểm Lưu Vận còn thương cảm, Tô Anh đã sắp xếp tất cả thỏa đáng.

Lưu Vận bất đắc dĩ cười một chút, nói: "Tô Anh, sao cậu tìm thám tử nhanh vậy?"

Tô Anh nói: "Ừ, tối hôm qua mình suy nghĩ rất nhiều, liền thuận tiện tra xét chút tư liệu để hiểu biết một chút, không nghĩ tới thật đúng là cần dùng tới rồi!"

Lần này Tô Anh lại nói dối, cô tìm Triệu Sùng Sơn cũng không phải ngoài ý muốn, mà là có ý, bởi vì kiếp trước cô cũng từng tìm anh ta giúp cô điều tra một số người. Triệu Sùng Sơn thoạt nhìn không có vẻ thần thiện nhưng làm việc vô cùng lưu loát, hơn nữa có mối quan hệ với hắc đạo, làm việc lại càng dễ dàng.

Ba năm sau anh ta đã là một đại thám tử, không dễ dàng mời được, mà ba năm trước đây anh ta vừa mới khởi nghiệp, mới chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi.

Hiện tại Lưu Vận cảm thấy Tô Anh có chút hơi kì lạ, nhưng trong lòng cô lại âm áp: "Cảm ơn cậu đã vì mình mà nhọc lòng."

Tô Anh xua xua tay: "Không sao, dù sao sau này mình muốn uống thêm vài chén canh gà dì Trần nấu."

Lưu Vận gật đầu: "Được, chút mình về sẽ kêu mẹ mình làm cho cậu!"

Tô Anh cười: "Ừ!"

- - -

Lúc Tô Anh đang an ủi Lưu Vận, người đàn ông mặc đồ xám vào trong xe, bấm một số điện thoại.

"Nhị ca."

Triệu Vũ mới vừa rời giường, hiện tại đang quần áo choàng tắm ngồi ở trước bàn ăn, ăn bữa sáng. Khi nhận được điện thoại, anh vô cùng bình tĩnh: "Chuyện gì?"

Triệu Sùng Sơn nói: "Nhị ca, hôm nay em gấp Tô tiểu thư."

Tay Triệu Vũ đang cắt thịt xông khói dừng lại, anh ném dao nĩa xuống, không còn muốn ăn.

Đứng dậy, anh cầm đi động đi đến bên cửa sổ: "Cô ấy làm sao vậy?"

Triệu Sùng Sơn nói tiếp: "Tô tiểu thư là bạn của Lưu Vận, hình như bạn trai cô ta gian đầu cùng cô gái khác, cho nên tìm em theo dõi Phạm Nghị."

Giờ phút này anh ta đã quên là đã hứa với Tô Anh sẽ giữ bí mật.

Triệu Vũ nhướng mày: "Tô Anh muốn chứng cứ sao?"

"... Em thấy không giống." Triệu Sùng Sơn nói "Nếu muốn chứng cứ, cứ nói em chụp lên vài tấm là được, xem ý tứ các cô ấy, hẳn là muốn tự mình đi bắt gian."

Triệu Vũ nhui mày: " Tô Anh này, thân thể đàn ông cũng không thể nhìn loạn được."

Triệu Sùng Sơn: "..."

Lời này anh ta không tiếp được.

Triệu Vũ suy tư rồi nói: "Cậu giúp đỡ điều tra, lúc có kết quả nói với tôi một tiếng."

Triệu Sùng Sơn lập tức đáp: "Đãi hiếu, Nhị ca."

Ngắt điện thoại, Triệu Sùng Sơn cười hắc hắc một tiếng, gương mặt thô bạo dọa người của anh ta hiện giờ thoát nhìn đặc biệt đáng kinh: "Nhị ca à Nhị ca, anh cũng có lúc này!"

Tắt điện thoại, Triệu Vũ cũng không còn tâm tư ăn cái gì, anh đứng trước cửa sổ một lát, rót ly Whiskey từ tủ uống.

Không bao lâu, một đôi tay nhỏ non mềm từ phía sau ôm lấy anh.

"Nhị thiếu..." Thân thể cô ta mềm mại không xương cọt xát ở phần lưng to lớn của anh: "Nhị thiếu, em rất nhớ anh nha."

Ai ngờ trong nháy mắt, tay cô ta bị siết chặt, cô ta bị đau buống cánh tay ra:"Đau!" Mắt cô ta rung rung nước, ngửa đầu nhìn Triệu Vũ.

Triệu Vũ rũ mắt nhìn vào ánh mắt của cô ta, phảng phất như tối độc: "Xem lời nói của tôi như gió thoảng bên tai hả?"

"Nhị thiếu, thực xin lỗi, em sai rồi, sau này em sẽ không..."

"Cút!"

Anh ném cô ta ra, cô ta lao đảo thối lui vài bước, bị ánh mắt lạnh lẽo của người đàn ông dọa sợ, cô không dám ở lâu, nghiêng ngả lao đảo chạy ra. Chỉ là cô ta cũng thật tội nghiệp, dẫn cô ta về, lại để cô ta ngủ một mình ở phòng ngủ cách vách. Cô ta ở phòng ngủ nghĩ anh uống quá nhiều rượu nên chưa đi ngủ nơi nhưng trời đã sáng rồi, anh còn không nghỉ ngơi chứ?

Mọi người đều nói Nhị thiếu phong lưu, tốc độ đổi bạn gái như thay quần áo, mỗi ngày mỗi loại, chuyện đó chẳng lẽ là giả, kỳ thật anh "không được"? Nhưng cô ta nhìn dáng người cao lớn, rắn chắc lực lưỡng của anh, đầu có giống!

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chờ

Edit: Bạc

Beta: heka

Thứ bảy và chủ nhật là hai ngày cuối tuần nhàn nhã, thành thói, đa số thời gian Luru Vận đều trải qua ở cửa hàng của Tô Anh, Luru Vận nhìn có vẻ rất quả quyết, nhưng cô lại trả giá bằng chân tình và hi vọng, thế nên cuối cùng cũng bị tổn thương.

Hắn là lúc này, cô đang ở trong nhà Phạm Nghị, cùng nhau nấu cơm, cãi nhau, làm tình, nhưng giờ phút này, cô lại đang chờ một người thám tử từ lạ mặt tuyên án tử hình! Nghĩ lại thì thật đáng buồn.

Hai ngày nay, Luru Vận không gặp lại Phạm Nghị.

Cô không dám đi gặp anh ta, cô sợ nhện không được lại nổi giận mà đánh chết kẻ cận kề kia!

"Cận kề!" Cô chửi bới không ngừng, nước mắt tràn đầy trên mặt, bọc chân lại rồi nằm trên giường lăn lộn: "Cận kề đáng chết! Đê tiện! Thứ ti tiện!"

Cô nằm đến sáng, Tô Anh liền nua bữa sáng đem lên. Nguyên một ngày hôm qua Luru Vận không ăn cái gì, buổi tối lại không nghỉ ngơi tốt, đi làm thì mệt, thể xác và tinh thần đều chịu đá kích, Tô Anh sợ Luru Vận không chịu đựng nổi.

Tô Anh nhìn chần chạ hỗn độn trên giường, cùng với một bọc chăn Luru Vận nhỏ nhỏ đang nhúc nhích, dịu dàng nói: "Tĩnh lại chưa? Tĩnh lại rồi thì ăn một chút đi rồi ngủ tiếp."

Đêm qua Luru Vận nói đến khuya, Tô Anh cũng nghe đến khuya, vài lần Luru Vận không nhện được muốn khóc, nhưng lời nói ra lại rất lý trí, li trí cùng tình cảm không thống nhất, làm cô ấy có vẻ thật nòn nóng, cũng thật suy sụp tinh thần.

Treo người hai lần trên một cành cây[1], bị tổn thương hai lần, vết thương chồng chất, bất cứ ai cũng không chịu nổi sự đau khổ ấy.

[1]treo người hai lần trên một cành cây: câu gốc là "không ai treo người hai lần trên một cành cây", có nghĩa là không ai lặp lại sai lầm lần thứ hai. Lỗi editor: nhưng bà Luru Vận bà xui đến mức gặp hai kẻ cận kề trong cuộc tình của bà:))))

Tô Anh rất hiểu Luru Vận, cô ấy không biết gì cả nên mới bị lừa.

... Còn cô thì?

Cô đều biết cả rồi, còn sẽ sợ những mơ tưởng đó mê hoặc sao?

Tô Anh xoa xoa trán, rất là đau đầu.

"Tiểu Vận, giận thì giận, nhưng cơm cũng phải ăn." Tô Anh khuyên giải: "Cậu đã quên cậu nói sẽ đánh cho Phạm Nghị một trận sao? Không ăn cơm thì sao có sức? Tổ biết cậu rất khó chịu vì cậu để ý đến Phạm Nghị nhưng anh ta...thật sự không xứng với tình cảm của cậu.

Tô Anh dừng một lát nói "Tiểu Vận, cậu có thể đau lòng, cũng có thể tiếp tục thương hắn, nhưng không được chà đạp chính mình."

Luru Vận không trả lời, Tô Anh cũng không nói gì thêm, chỉ nói một câu: "Tớ đi ra ngoài đây, cậu nhớ ăn đấy."

Vừa nói xong, cô liền đi xuống lầu dưới.

Qua một hồi lâu, Luru Vận mới từ trong chân bò ra, nhìn bánh quẩy cùng sữa đậu nành nóng hổi, đột nhiên rất muốn khóc.

Lời Tô Anh nói tất nhiên cô hiểu, nhưng làm được hay không, đó là một chuyện khác.

Cô đưa ly sữa đậu nành lên miệng uống, bánh quẩy thì chỉ ăn có một ít.

Cô tiếp tục nằm trên giường đến giữa trưa rồi mới rời giường xuống lầu.

--

Tô Anh đang ngồi ngắm chậu hoa mới mua về, cô thật cẩn thận, đổ phân bón từ từ vào, ngồi xỏm, mặt nghiêng nghiêng nhìn thực dịu dàng, động tác không nhanh không chậm, đáng vẻ ti mỉ, mặt mày dịu dàng, nhu mì, tươi cười nhẹ nhệ.

Gióng như khi trở về bên cửa hàng hoa, cảm giác sắc bén của cô gái trước mặt cô đây đột nhiên biến mất, cô bước về phía trước, tiến về phía cô gái yêu kiều, mềm mại, đáng yêu kia.

Trong nháy mắt, Luru Vận như bị mê hoặc, Tô Anh ngày hôm qua cùng Tô Anh ngày hôm nay, một sắc bén một nhu hòa, thật bất đồng.

Tô Anh đã phát hiện ra Luru Vận, cô gieo hạt giống đặc biệt xuống cái chậu kế bên chậu xương rồng, để cho nó chú ý chậu hoa mới, nếu nảy mầm thì phải báo cho cô trước tiên. Mà đối với hạt giống đặc biệt này cô cũng không rõ cách chăm sóc, chỉ gieo trồng năm hạt, mỗi ngày vào sáng sớm cô đều dùng tăm của thực vật để nuôi dưỡng chúng nó một lần, chỉ mong như vậy chúng nó mới có thêm khả năng tồn tại.

"Ngủ ngon không?" Tô Anh thấy đôi mắt Luru Vận hơi sưng đỏ, nếu cô ấy về nhà trong dáng vẻ này, chắc chắn Trần Thục Phấn sẽ tra hỏi đến cùng: "Buổi trưa muốn ăn cái gì, tớ làm cho cậu."

Luru Vận miễn cưỡng cười cười: "Tô Anh, cậu đừng như vậy, tớ chỉ đau lòng, khổ sở mấy ngày, qua mấy ngày nữa thì ổn thôi."

Tô Anh cong cong đôi mắt, nói: "Tại sao tớ lại đừng như vậy? Tớ đây chính là muốn khoe khoang một chút tài nghệ, là tài nghệ chân truyền[2] từ mẹ tớ! Muốn ăn đậu hũ Ma Bà[3] mà cậu thích nhất không?"

[2]chân truyền: đích thân truyền dạy

[3]đậu hũ Ma Bà: Đậu hũ Ma Bà (tiếng Trung**麻婆豆腐**) còn có tên gọi khác là Mapo tofu, là một trong những món ăn nổi tiếng của tỉnh Tứ Xuyên. Đậu hũ ma bà do một người phụ nữ tên Trần Ma Bà đã sáng tạo nên món ăn ngon miệng, từ đây

dân gian đã lấy tên người phụ nữ đó đặt cho món ăn này. (wiki)

Lưu Vận gật đầu: "Được."

Cô ấy chỉ ngồi dưới lầu một lát, lúc sau lại đi lên lầu.

Trên đường đi mua đồ ăn trở về, Tô Anh gặp Trần Thục Phấn, Trần Thục Phấn lôi kéo cô vào một góc, nhỏ giọng nói: "Có phải con bé kia lại thất tình hay không?"

Tô Anh chớp chớp mắt: "Dạ, không có."

Trần Thục Phấn: "Hừ! Đờng lừa đi, lần trước mỗi lần con bé kia yêu đương, lúc chia tay thì rất giỏi lẩn tránh. Hai ngày nay đều ở nhà con ăn cơm, nhất định là thất tình rồi khóc lóc, không muốn bị đi chê cười chứ gì?"

Tô Anh cảm thấy hiện giờ Trần Thục Phấn giống như Bao Thanh Thiên sống lại, nhìn rất rõ mọi việc!

Cô sờ sờ cái mũi nói: "Tiểu Vận không muốn chú đi lo lắng..."

"Thôi thôi". Trần Thục Phấn thở dài, xua xua tay nói: "Làm phiền con chăm sóc con bé một chút, thất tình không phải mất đi cả thế giới, có cái gì mà không thể sống?"

Tô Anh vâng dạ gật đầu: "Dì Trần yên tâm, con sẽ chăm sóc Tiểu Vận thật tốt."

"Ừ, cũng đừng nói cho con bé biết rằng đi đã biết, miễn cho nó lại càng áp lực."

"Vâng."

Tô Anh về đến nhà, khi đem đồ ăn lên lầu, Lưu Vận đột nhiên đi tới hỏi cô: "Bên kia chưa có tin tức gì sao?"

Tô Anh lắc đầu: "Còn chưa có."

"À". Cô lặng lẽ rời đi.

Khi thật, Tô Anh suy nghĩ, Phạm Nghị cùng Tề Duyệt vừa mới hẹn hò, có lẽ họ sẽ không gặp mặt trong mấy ngày tới?

Lão ngô đồng bên kia cũng truyền tới tin tức, nói Tề Duyệt hàng ngày đều ở phòng thí nghiệm, ngẫu nhiên vào buổi tối cũng sẽ đi chơi với bạn bè, không có tiếp xúc với Phạm Nghị. Ngày thường gặp nhau ở phòng thí nghiệm, cũng không nhìn ra có việc gì không đúng. Ít nhất từ trước đến nay không ai nghĩ đến hai người đó quan hệ với nhau.

Bữa trưa Tô Anh làm rất đơn giản, một phần đậu hũ Ma Bà, một đĩa rau xanh xào, một phần gà Cung Bảo[4] và ớt xanh thần bò[5].

[4] gà Cung Bảo:

[5] ớt xanh thần bò:

Cô xới hai chén cơm đem qua bàn ăn ở phòng khách, đột nhiên thấy Lâm Thành Phong dùng ngón tay nhặt một miếng thịt, ngửa đầu bỏ vào trong miệng.

Dáng vẻ cao lớn của anh làm Tô Anh sợ tới mức suýt nữa ném hai chén cơm đi, may mắn là phản ứng kịp, nếu không liền coi anh như thổ phi mà đánh rồi!

Tô Anh: "....."

Cô bình tĩnh lại, nếu không trái tim nhỏ lại bị kinh hoàng, trừng mắt nhìn anh: "Thành Phong! Anh đến lúc nào? Tại sao lại không nói một tiếng!"

Anh xuất hiện giống như u linh[6], có thể dọa chết người!

[6]u linh: hồn ma vất vương ngoài đường))))))

Huống chi tồ Anh vẫn đang mãi suy nghĩ, như thế lại càng dễ dàng dọa chết người!

Lâm Thành Phong cười từ từ tìm kiếm miệng: "Hi hi hi! Anh nhớ tới em, liền tới xem coi em như thế nào!? Ủm, ăn rất ngon đó!"

Tô Anh bủi bủi môi, đặt hai chén lên bàn, lại quay trở vào phòng bếp lấy cái chén com lớn bôi thêm com, chuẩn bị đồ ăn. Trong ánh mắt nghi hoặc của Lâm Thành Phong, bên này Tô Anh liền gấp rất nhiều đồ ăn đặt vào chén com lớn, để ở trước mặt Lâm Thành Phong.

Lâm Thành Phong ngồi ở trên ghế, ngời ngời nhìn chén com lớn đầy đồ ăn trước mặt, chớp chớp mắt, vô tội nhìn Tô Anh.

Tô Anh nâng nâng cằm, nói: "Nè, anh đi xuống dưới lầu ăn đi."

Lâm Thành Phong nháy mắt liền oan ức, nước nờ, ngửa đầu lên ăn: "Anh Anh, anh cảm giác như em đang tống cổ con cún nhỏ."

Tô Anh bật cười, vỗ vỗ đầu anh: "Ngoan, em đây là muốn tống cổ một con chó lớn."

Lâm Thành Phong: ".....QAQ"

Tô Anh: "Ngoan!"

Không phải Tô Anh cố ý muốn làm như vậy, chỉ là Lưu Vận còn đang ở trong phòng ngủ, cô ấy mặc áo ngủ, còn chưa trang điểm lại, bởi vì khóc lóc khổ sở nên nhìn cô ấy vô cùng không ổn, muốn cho Lưu Vận cùng Lâm Thành Phong ngồi chung một bàn ăn, không chỉ cảm thấy xấu hổ, ngượng ngùng, chỉ sợ cô ấy còn cảm thấy rất khó xử.

Bộ dáng Lưu Vận chật vật như vậy, nhất định là không muốn bắt cứ ai nhìn thấy.

Tô Anh không phải là không có mắt nhìn, chỉ có thể để Lâm Thành Phong ẩm ức mà ăn com một mình.

Lâm Thành Phong: QAQ

Lúc cầm chén com xuống lầu, nháy mắt anh cảm thấy anh giống như cái thìa bay trong gió, cực kì thể lương.

Lâm Thành Phong đăng tin mới trong vòng bạn bè:

Cứ tưởng sẽ có một bữa trưa phong phú ẩm áp chờ tôi, không ngờ chỉ có một chén com chó QAQ----by chó lớn trung thành đang chờ nhận nuôi trong mưa gió.

Hình ảnh 1: bàn vuông màu trắng nhỏ đáng yêu, đồ ăn tươi mới ngon miệng, chén đĩa tinh xảo, đầy đủ sắc thái. Mề hoặc lòng người.

Hình ảnh 2: một chén com lớn đầy đủ rau dưa hỗn hợp, đặt ở trên mặt đất, bối cảnh là mưa gió via hè bên đầu đường.

Hình ảnh 3: [bão bão trong lòng khổ nhưng bão bão không nói.jpg]

Đào Nhiên:.....?? Ha ha ha ha ha ha ha ha!

Triệu Vũ: Ha ha!

Khuong Triết: Ah!

Tô Anh: Ngoan.

--

Lúc Lưu Vận ra ngoài ăn com đã thay áo ngủ, trên mặt cũng trang điểm nhẹ, che lấp sự mệt mỏi và quầng thâm dưới đáy mắt, chỉ trừ đáy mắt có một ít tơ máu.

Cô ấy nói: "Tô Anh, không cần như vậy, cậu gọi Lâm Thành Phong lên đây cùng nhau ăn com đi."

Tô Anh nói: "Không sao, vừa lúc Thành Phong trông cửa hàng giúp tớ. Đói bụng không? Ăn com trước đi."

Lưu Vận không nói gì nữa, cô ấy không có quá nhiều tâm tư để quan tâm

Chỉ là mới vừa ăn một lát, cô ấy đột nhiên hỏi: "Tô Anh, cậu có thể ăn thật?"

Tô Anh cười cười nói: "Đúng nhỉ? Hôm nay tớ đi đến chợ bán thức ăn, cứ nghĩ thấy thịt sẽ không chịu nổi, không ngờ là không có phản ứng gì, hình như bệnh đó đã hết khi hết bệnh cảm rồi."

Cô thử ăn một miếng, thịt bò tươi ngon trong miệng bỗng trở nên khô khốc, không nuốt được, nghĩ nghĩ cô vẫn còn thấy nó có chút ảnh hưởng, vậy chứng tỏ cô không hoàn toàn khỏi hẳn.

Lưu Vận cảm thán: "Vậy là tốt rồi, cậu không có việc gì thì tốt rồi."

Tô Anh ừ một tiếng: "Chúng ta đều phải tốt!"

Lưu Vận liền cười: "Đương nhiên!"

Sau khi ăn xong Lưu Vận trở về phòng nghỉ ngơi Tô Anh thu dọn chén đĩa xuống lầu, cái chén lớn đầy đồ ăn kia bị ăn đến sạch sẽ, chút cơm thừa cũng không còn. Lâm Thành Phong đang tưới nước, nhóm hoa rất thích anh, cả đám đều kêu: anh đẹp trai, bên này, bên này!

Tô Anh đi qua nói: "Những hạt giống đang đó anh đừng tưới nước nha, em sợ tưới nhiều quá nó sẽ úng nước!"

Lâm Thành Phong nghỉ hoặc hỏi: "Em trồng loại gì thế?"

"Trồng một ít loại hoa thường thấy thôi." Tô Anh đặc biệt chỉ vào chậu hoa kế bên chậu xương rồng: "Cái này mới là loại hoa mới đặc biệt, ông chủ cửa hàng hạt giống cũng không biết đây là hoa gì, em muốn thử xem có trồng ra không, không chừng có thể trồng ra loại quý hiếm nào đó, vậy là phát tài rồi!"

Lâm Thành Phong chỉ chỉ vào cái trán Tô Anh: "Nằm mơ!"

Tô Anh nhăn lại cái mũi: "Hử! Không tin anh chờ coi!"

Lâm Thành Phong thực thích Tô Anh như vậy, chỉ có niềm vui và hi vọng đơn giản, sạch sẽ mà thuần túy.

"Đứng rồi, bạn của em có phải đã gặp chuyện gì rồi hay không?"

Tô Anh ngạc nhiên nhìn Lâm Thành Phong: "Cái này mà anh cũng nhìn ra sao?"

Lâm Thành Phong ngửa đầu: "Anh không có ngờ, nhất định là Lưu Vận không tiện gặp ai nên em mới đuổi anh đi! Nhà cô ấy ở cách vách, còn ở nhà em ăn vạ, lần trước gặp anh, anh thấy tính cách của cô ấy rất sáng khoái, lại không sợ gặp người, như vậy tương tượng ra thì nhất định đã có chuyện gì đó!"

"Anh không ngờ nha!"

"Em mới ngờ!"

Tô Anh sờ sờ cằm suy tư, cảm thấy có Lâm Thành Phong đi theo sẽ không tệ, nếu so với cô thấp cổ bé họng, thì Lâm Thành Phong lại bất đồng, phân lượng lời nói của anh so với cô thì lớn hơn rất nhiều.

Huống chi cô cùng Lưu Vận đi bất gian, khó tránh khỏi việc xảy ra tranh chấp, lúc này nên có thêm một người đàn ông để trấn áp, hậu thuẫn.

Tô Anh lên lầu, nói ý nghĩ này cho Lưu Vận biết, lại nói: "Tớ không nói với anh ấy cái gì cả, cho anh ấy đi chung với chúng ta, lúc cần giúp đỡ thì giúp đỡ, ok?"

Lưu Vận ngăn người: "Phạm Nghị... Anh ta sẽ tệ đến như vậy sao?"

"Cái này...lo trước khỏi họa?"

Lưu Vận trầm mặc, rốt cuộc một lúc sau cô ấy mới gật đầu đồng ý.

Tô Anh liền đi tìm Lâm Thành Phong, nói cho anh ấy biết rằng sau này có một việc đặc biệt, đặc biệt quan trọng, nhờ anh hỗ trợ, Lâm Thành Phong lập tức hiểu kì hỏi: "Chuyện gì?"

Tô Anh: "Cái này trước tiên phải giữ bí mật, đến lúc em tìm anh, nhất định anh phải tới đấy!"

Tô Anh thần thần bí bí, làm cho Lâm Thành Phong càng thêm tò mò, nhưng Tô Anh không nói, anh cũng chỉ biết dè dặt, trong lòng ngứa ngáy khó chịu, nhưng anh làm phiền Tô Anh cả buổi trưa, Tô Anh cũng không nói một chữ, anh chỉ có thể tặng cho Tô Anh bốn chữ: "Ý chí sắt đá!"

Sau ngày nghỉ thì Lưu Vận cũng đi làm theo thường lệ, ngẫu nhiên vào giữa trưa Phạm Nghị cũng hẹn cô đi gặp mặt, cô đều lấy lý do bận quá, được vài lần, cô cảm nhận được anh ta đang tức giận, nhưng tính tình anh ta cũng tốt, không phát cáu với cô, chỉ có một lần, là cúp điện thoại trước.

Lưu Vận thờ dài, lúc cô mồm lửng, cô đều nhớ tới người phụ nữ mặc váy ngủ màu đỏ, rồi cô nhận ra hiện tại mỗi lần nhìn đến màu đỏ cô đều cảm thấy phiền chán, thấy màu đỏ, cô không nhận được mà ghê tởm!

Cô thật không rõ, tại sao lúc theo đuổi người khác hoặc trong tình trạng đã có bạn gái, còn không biết kiêng nể gì mà quan hệ với người khác?

Như vậy rất yên tâm, thoải mái sao?

Thật sự cực kì chán ghét!

Tối thứ năm, vào lúc cô đang làm ca tối, Tô Anh gọi điện thoại tới, nói cho cô biết, Tề Duyệt đến nhà Phạm Nghị.

Một phút kia, cô cảm thấy trái tim an tĩnh của mình đột nhiên ngừng đập, âm thanh của cô như keo sáp: "Thật hả?"

Tô Anh thấp giọng: "Thật. Nếu cậu không tiện tới đây, thì tớ đi một mình?"

"Tớ...."

"Tiểu Vận, không cần miễn cưỡng chính mình, tớ hiểu!"

Lưu Vận xoa xoa đôi mắt nói: "Bây giờ cậu đang ở đâu?"

Tô Anh: "Tớ tới trước rồi."

Sắc mặt Lưu Vận tái nhợt, cười tự giễu: "Tớ muốn tới, tớ muốn tận mắt nhìn thấy, tự mình chấm dứt hết hi vọng với anh ta."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Bắt gian trên giường

Edit: heka

Beta: Khánh Vân

Tề Duyệt mới vừa tiến vào nhà Phạm Nghị, đã bị người đàn ông dè vào sau cửa, những nụ hôn nóng bỏng cùng bàn tay lưu luyến lướt khắp người cô.

Cô cười khẽ đẩy Phạm Nghị ra một chút, ngửa đầu nhìn anh: "Làm gì đấy? Gấp gáp vậy sao?"

Hơi thở của Phạm Nghị trở nên thô nặng, một lần nữa găm lấy môi người phụ nữ. Anh ôm thật chặt, chặt đến mức Tề Duyệt đẩy không ra.

Ngón tay anh dút vào, thân thể trầm xuống. Tề Duyệt ngửa đầu thờ dốc, cảm giác được thỏa mãn và thoát mái khiến cô tươi cười càng thêm kiều diễm. Giờ phút này nhìn cô quyến rũ vũ mị, khác biệt hoàn toàn với vẻ lạnh lùng khi mặc bộ tây trang, đặc biệt mê người.

Hai người quần chật lấy nhau mà trầm luân, Tề Duyệt từ từ vượt qua cảm giác kích thích ban đầu, cảm nhận được sự mê luyến của người đàn ông đối với thân thể mình, cười rộ lên: "Sao vậy? Bọn gái anh không thỏa mãn được anh hả?"

Phạm Nghị không nói, hôn mạnh lên môi Tề Duyệt làm cô không thể nói chuyện, động tác dưới thân càng thêm mạnh bạo.

Đã vài ngày rồi anh không gặp Lưu Vận. Anh hẹn cô ấy rất nhiều lần, bắt luận là đi xem phim hay là hẹn hò, cô ấy đều vì bận này bận kia mà từ chối anh. Mới đầu anh không để ý, nhưng số lần nhiều hơn, anh cũng biết là cô ấy cố ý trốn tránh anh, không muốn gặp anh, thật buồn bực.

Còn lí do vì sao, Phạm Nghị không biết, cũng không nghĩ ra được.

Anh không thích suy đoán, hỏi Lưu Vận thì cô ấy lại không nói, làm cho gần đây anh rất bức bối trong lòng, cũng không biết nên làm gì với Lưu Vận bây giờ.

Không thể phủ nhận, Phạm Nghị đã từng có mấy người bạn gái, Lưu Vận là một người khiến cho anh thích. Huống chi bọn họ còn là mối tình đầu của nhau, lần đầu tiên nắm tay, ôm, hôn, hẹn hò... Tất cả đều là dành cho đối phương, lại bị bắt chia tay khi tình cảm đang nồng thắm, đối với cô, anh vẫn luôn nhớ mãi không quên.

May mắn chính là được gặp lại nhau lần nữa, cô cùng anh đều chưa kết hôn, cũng không có người yêu, thế là thuận lý thành chương [1] lại ở bên nhau.

[1] thuận lý thành chương: Thuận theo lý thuyết (lời nói mang tính [gần như] đương nhiên) mà suôn sẻ thành sự.

Trong khoảng thời gian này anh và cô ấy ở bên nhau thật sự rất vui vẻ. Thỉnh thoảng đầu vô mồm, ra ngoài hẹn họ, cùng nhau nấu cơm, cho dù ăn chẳng ngon gì mấy nhưng anh vẫn cảm thấy vui vẻ, bởi vì cô ấy làm anh cảm giác như được trở về thời thiếu niên, niềm vui người đàn ông ngồi bên cạnh: "Tứ ca, Anh Anh kêu em đến nơi này? Đây là chỗ nào?"

Nhưng gần đây cô ấy không muốn gặp anh, anh đến dưới lầu công ty cô ấy đợi cũng không gặp được người...

Điều này làm cho anh rất bực bội, động tác dưới thân càng thêm mãnh liệt hơn.

Độ ẩm trong phòng lên tới đỉnh điểm, động tác không ngừng của hai người sau một cái tạm dừng, thở hổn hển rồi ôm lấy nhau.

Phạm Nghị buông Tề Duyệt ra, Tề Duyệt tuột xuống từ trên người anh, chiếc quần lót đã rơi xuống cổ chân lên. Quần áo của cô vẫn y nguyên trên người, chỉ có tóc là hơi hỗn độn, gương mặt ửng đỏ.

Phạm Nghị mặc quần, đi theo Tề Duyệt đến phòng khách ngồi xuống.

Tề Duyệt lười biếng, vuốt cánh môi bị hôn đến sưng đỏ: "Làm sao vậy? Tàn nhẫn như vậy, tâm tính không tốt hả?"

Phạm Nghị châm điều thuốc, trên mặt anh toát lên vẻ thoải mái: "Không có gì."

Là không muốn nói chuyện nhiều.

Tề Duyệt lạnh lùng hừ một tiếng, "Đồ đàn ông thôi, em đi tắm rửa đây." Cô lên lầu, đi vào phòng tắm.

Phạm Nghị nằm trên sofa không nhúc nhích, tính thời gian, chờ Tề Duyệt tắm xong thì đi lên.

--

Lúc Tô Anh chạy tới, Triệu Sùng Sơn đã đợi một hồi lâu ở bên ngoài, anh ngồi ở trong xe.

Tô Anh tìm được anh, lên xe rồi nói: "Ngại quá, trên đường bị kẹt xe." Cô nhìn nhìn cánh cửa nhà Phạm Nghị đóng chặt, ánh đèn thấp thoáng trên lầu: "Anh xác định thật sự có phụ nữ đi vào đó chứ?"

Triệu Sùng Sơn: "Đương nhiên, tôi tận mắt nhìn thấy, chưa hề rời khỏi một bước nào. Hiện tại người phụ nữ kia vẫn còn ở bên trong đó!"

Tô Anh lại cười nói cảm ơn: "Ừ, cảm ơn."

Triệu Sùng Sơn thấy Tô Anh đi một mình, nhện không được nói: "Người bạn kia của cô không tới à?" Theo anh biết, nam chính trong kia là bạn trai của cô gái tên Lưu Vận, muốn đánh ghen, cũng không tới phiền Tô Anh chứ.

Tô Anh nói: "Sẽ tới, cô ấy đang trên đường tới."

Tô Anh cũng thông báo cho Lâm Thành Phong trước, báo anh tới. Lúc đó Lâm Thành Phong đang ở Khương gia ăn khuya, ăn đến mức bụng no căng. Khi anh nhận được cái địa chỉ hoàn toàn xa lạ mà Tô Anh gửi tới thì vô cùng hoang mang, anh rất tự nhiên mà nói với người đàn ông ngồi bên cạnh: "Tứ ca, Anh Anh kêu em đến nơi này? Đây là chỗ nào?"

Khương Triết cũng không biết gần đây Tô Anh lọ mọ cái gì, cũng không biết địa chỉ này có ý nghĩa gì.

Anh nhìn nhìn, lắc đầu: "Các cậu lại làm gì?"

Lâm Thành Phong chớp đôi mắt... Khương Tứ không biết? Hình như mình lại làm lọ ra bí mật gì đó không nên nói rồi chẳng?

Anh không nói gì nữa, bỏ đây liền chạy đi.

Trình Ngọc Thư đi ra, người giúp việc đi theo phía sau bà, trong tay người giúp việc bung ba chén canh dưỡng sinh. Bà thấy Lâm Thành Phong vừa chạy vừa cúi chào tạm biệt, nhện không được nói: "Thằng nhóc này, kích động như vậy, lại đi đâu không biết?"

Khương Triết lau miệng, thông thả ung dung: "Không biết nữa."

Trình Ngọc Thư lắc đầu: "Thằng nhóc này, từ nhỏ đã lằng xằng, đúng là hiếu động!"

Khương Triết hơi cười.

Trình Ngọc Thư đặt chung sứ trắng tới trước mặt Khương Triết: "Mau uống đi, mẹ nấu một buổi trưa đó, thử xem hương vị thế nào?"

Khương Triết: "Cảm ơn mẹ."

--

Tô Anh đợi tám mươi phút thì Lưu Vận tới.

Tay cô ấy đang phát run, thoạt nhìn sắc mặt cũng không tốt lắm, đáng vẻ rất khẩn trương. Tô Anh cầm tay cô, nói: "Đừng sợ, tớ ở bên cậu."

Lưu Vận gật gật đầu, lúng ta lúng túng hỏi: "... Có khi nào bọn họ có việc cần nói với nhau không?"

Triệu Sùng Sơn nhìn thời gian: "Người phụ nữ kia đi vào được gần một tiếng rồi."

Lưu Vận: "....."

Tô Anh nhện không được cầm bàn tay đang run của Lưu Vận, tuy cô muốn nắm được nhược điểm của Tề Duyệt, nhưng càng không muốn nhìn thấy Lưu Vận đau khổ và khó xử, cô hỏi: "Tiểu Vận, cậu vẫn không thể đối mặt đúng không?"

Cô ấy lắc đầu: "Chỉ là hơi sợ hãi."

Người động lòng, mới là người sợ nhất.

Tô Anh hiểu được tâm trạng hiện tại của Lưu Vận. Giống như lúc trước khi cô phát hiện Khương Triết có người phụ nữ khác ở bên ngoài, mới đầu cô cũng không dám chấp nhận, không muốn chấp nhận, không chấp nhận nổi. Cô cũng từng tự lừa mình dối người, từng sợ hãi, nhưng nếu không bước qua một bước này, như vậy những cảm xúc tra tấn kia sẽ vẫn luôn bám theo cô, vĩnh viễn không tránh thoát được.

Lưu Vận cười cười tự gễu: "Tô Anh, có phải cậu cảm thấy tớ rất buồn cười đúng không? Trước đó còn tuyên bố muốn đánh chết đôi cậu nam nữ kia, hiện giờ chuyện tới trước mắt, lại sợ hãi đến phát run, không dám đối mặt."

Tô Anh nói: "Tớ hiểu mà, nếu cậu quá đê y một người, khi phải đối mặt với một sự thật không tốt nào đó thì sẽ trở nên hoảng sợ thôi."

Lưu Vận thật sự rất khổ sở, cô lau nước mắt, nhìn chỉ có lầu hai của căn biệt thự kia là đang sáng đèn. Cô biết phương hướng đó, là phòng ngủ của Phạm Nghị, nghĩ đến nơi cô từng ngủ còn có người phụ nữ khác ngủ trên đó, Lưu Vận liền ghé tòm đến buồn nôn!

"Đi thôi!" Cô hạ quyết tâm: "Tự mình đi vào!"

Tô Anh: "Được!" Trong tay cầm một cái camera, chuẩn bị sẵn sàng quay chụp.

Một hàng ba người tới trước cửa nhà Phạm Nghị, chỉ thấy Triệu Sùng Sơn cầm một cuộn dây thép, mẫn mề hai cái trước cổng sắt, cổng liền mở ra.

Lưu Vận nhin không được nói: "Tụi mình làm vậy có tính là xâm nhập bất hợp pháp không?"

Triệu Sùng Sơn: "..... Ngấy mai tôi sẽ đi tự thú."

Tô Anh: "....."

Cửa nhà bên trong thì không thể mở như vậy, Triệu Sùng Sơn phải đi qua đường cửa sổ, thật cẩn thận mở cửa ra từ bên trong để Tô Anh và Lưu Vận vào phòng.

Khẩn người ta có cảm giác như là đang quay phim truyền hình vậy.

Tiến vào bên trong, sắc mặt tái nhợt của Lưu Vận càng trở nên khó coi. Cô đã quá quen với cái mùi dễ lại sau khi hoan ái này, huống chi trong thùng rác còn có một cái bao cao su đã dùng qua!

"Phạm Nghị tên khốn nạn này lại gấp gấp không chờ nổi như vậy sao? Mẹ nó!" Cô hạ giọng mắng, Tô Anh đỡ cánh tay cô, lo lắng cô tức đến ngất xỉu.

Cô đã không thể chịu nổi nữa rồi, lúc này, tất cả sợ hãi và khiếp đảm đều chuyển thành tức giận, mục tiêu rõ ràng mà trực tiếp đi thẳng lên phòng ngủ trên lầu. Tô Anh đi theo bên cạnh cô, đã mở camera.

Còn chưa đến gần, đã nghe được tiếng thờ đốc thô nặng của đàn ông cùng tiếng kêu rên của phụ nữ truyền đến.

"Khương Tử!"

"Khương Tử, anh là của em!"

Giọng điệu tràn đầy mê luyến và khao khát của người phụ nữ khiến Tô Anh nhin không được rùng mình một cái.

Chân Lưu Vận mềm nhũn, thiếu chút nữa cho rằng người tới bắt gian chính là Tô Anh! Cô phần nộ, lại kinh ngạc, người phụ nữ kia có ý gì?

Ngay cả Triệu Sùng Sơn cũng ở phía sau yên lặng lau mồ hôi, bi ai vì Tử thiếu bị đẩy vào người đàn bà này, hiện giờ còn bị người ta ý dâm (dâm dục trong ý nghĩ).

Cửa phòng ngủ bị đẩy ra một chút. Lưu Vận tận mắt nhìn thấy Phạm Nghị nửa nằm, cánh tay rắn chắc của anh ta bóp chặt vòng eo mảnh khảnh của người đàn bà kia, để cô ta ngồi trên người anh ta, dáng người lay động. Trên mặt anh ta là hưởng thụ, là thích thú, là trầm mê. Chiếc váy đỏ trên người à đàn bà kia gần như làm đau mắt cô!

Rốt cuộc cô không nhìn được, dùng một chân đá văng cửa phòng ra!

Động tĩnh bất ngờ khiến Phạm Nghị cùng Tề Duyệt đang trầm mê trong dục vọng bừng tỉnh lại. Phạm Nghị gần như là lập tức xoay người để Tề Duyệt xuống dưới thân, kéo chân ở bên cạnh qua bọc lấy Tề Duyệt!

Về mặt anh ta tàn khốc, nhìn về phía cửa.

Đợi khi thấy rõ người đến là Lưu Vận, sắc mặt của anh ta bỗng nhiên ngẩn ngơ, lúng ta lúng túng: "...Tiểu Vận?"

Khuôn mặt đang tràn đầy dục vọng của Phạm Nghị rốt cuộc hiện lên vẻ khiếp sợ và sợ hãi, thậm chí trong lúc nhất thời anh ta không biết nên nói gì. Từ trước đến nay anh ta vẫn không bao giờ để tâm điều gì, nhưng giờ phút này, khi Lưu Vận nhìn anh ta với vẻ thất vọng và tức giận lại khiến cho anh ta thật lo sợ.

Tề Duyệt cũng thanh tỉnh, chỉ có khuôn mặt vẫn cực kì hồng nhuận. Cô ta bị chấn mừng bọc lại, thân thể Phạm Nghị che đầy làm cô ta không nhìn thấy tình huống bên ngoài, chọc chọc vào ngực người đàn ông, nhỏ giọng hỏi: "Bạn gái tôi hả?"

Phạm Nghị không nói chuyện, anh ta rời khỏi thân thể Tề Duyệt, cầm lấy chiếc khăn tắm dài ở mép giường quần lấy nửa thân dưới.

Lưu Vận cười lạnh một tiếng: "Tụi mày đúng là đôi cầu nam nữ!"

Phạm Nghị không đáp lại cô, nói: "Tô Anh, đừng chụp."

Đương nhiên Tô Anh sẽ không nghe.

Phạm Nghị nói vậy làm Tề Duyệt nằm một bên kinh ngạc, trong giây lát cô ta nhìn lại đây, quả nhiên thấy Tô Anh giờ camera về bọn họ không ngừng quay chụp. Nháy mắt cô ta phát điên, con tiện nhân kia còn dám quay video? Cô ta nhớ tới bản thân vào lúc này, rốt cuộc e ngại tình huống hiện tại mà không thể không trốn đi, thúc giục Phạm Nghị: "Mau đoạt lấy camera, đuổi bọn họ đi cho tôi!"

Lưu Vận: "Mày đúng là con đàn bà đê tiện, biết rõ thằng tôi này đã có bạn gái, mày còn cùng nó lên giường? Sao, kĩ thuật tốt đến mức mày không bỏ được hả?"

Phạm Nghị nói: "Tiểu Vận, thật xin lỗi, anh..."

"Mày cảm mày nó miệng đi!" Lưu Vận trong lòng ghen một con tức, gần như là trở tay quăng qua một cái tát. Gương mặt Phạm Nghị bị đánh lệch đi, nháy mắt trên mặt hiện lên dấu năm ngón tay đỏ đỏ.

Đầu lưỡi Phạm Nghị đầy sùn sùn: "Tiểu Vận, anh biết em đang giận, chờ anh mặc xong quần áo sẽ nói chuyện với em, được không? Em muốn đánh muốn chửi, anh đều chịu."

"Chờ mày mặc xong quần áo? Không phải là mày chờ không nổi sao, đã cùng con kia làm (tình) từ ngay phòng khách dưới lầu đi lên đây, ha ha, sướng không?"

"....."

Lưu Vận ghét nhất là Phạm Nghị không giải thích gì, thái độ nửa thừa nhận. Cô tức đến phát điên, thuận tay cầm lấy ba lô trên vai nện lên người Phạm Nghị: "Phạm Nghị, mày giỏi lắm! Mười năm không gặp mày trở nên lợi hại như vậy! Mẹ nó lần đầu tiên khi tao lên giường với mày đã hỏi qua rồi, hỏi bên cạnh mày có người phụ nữ khác hay không, mày nói không có, đây là không có mà mày nói đó hả? Xem độ ăn ý này của tụi mày, chắc cũng đã làm mấy trăm lần rồi. Mẹ nó mày lại gat tao!"

Phạm Nghị không phản kháng, chỉ lấy hai tay che trên đầu. Lưu Vận phần nộ là không hề lưu tình, cô ném ba lô, túm lấy cái đèn trước giường ném về phía Phạm Nghị. Phạm Nghị tránh thoát, cuối cùng nó đập mạnh vào người Tề Duyệt. Tề Duyệt kinh hốt, bọc chân đứng dậy muốn tránh: "Phạm Nghị, anh là thằng nguốc hủ, thất thân làm gì? Mau đuổi những người này ra ngoài đi!" Cô ta dùng chân bọc kín mặt, chỉ lộ ra một con mắt.

Lưu Vận mặc kệ mọi thứ, chỉ cần có thể ném, gần như có đều ném về phía đôi cầu nam nữ kia!

Phạm Nghị đứng dậy, bảo hộ Tề Duyệt ở sau người.

Lưu Vận bị động tác của anh ta làm cho tức giận đến muốn khóc, rốt cuộc cô cười lạnh một tiếng, một chiếc dép lê ném vào mặt Phạm Nghị.

"Ghe tởm! Bà đây phải ói ra cả cơm tối qua mất!" Cô che lại ngực, bị Phạm Nghị ghé tởm đến buồn nôn, "Vậy mà bà đây lại cùng thằng đàn ông ghê tởm như mày lên giường, đưa chuột công cộng hả? Ha!"

Sắc mặt Phạm Nghị từ từ trở nên rất khó chịu, rất khó chịu. Ánh mắt anh ta nhìn Lưu Vận tựa hồ có sợ hãi, trong lòng anh ta kinh hoảng, cứ có cảm giác như sắp mất đi cái gì.

Nhưng trước mắt tình huống hỗn loạn, làm anh ta vô cùng hoảng loạn, không biết nên làm sao mới có thể khiến Lưu Vận không tức giận, tha thứ cho anh ta.

Tề Duyệt thì rất thông minh, tránh ở phía sau Phạm Nghị không nói một lời.

Tình huống đang hỗn loạn như vậy, một giọng nói đột ngột vang lên: "Làm gì vậy? Bất gian trên giường hả?"

Lâm Thành Phong đứng ở cửa, kinh ngạc nhìn tình huống trong phòng. Khó trách Tô Anh không nói gì chỉ báo anh tới, thì ra là đi đánh ghen! Lại thấy Lưu Vận tức giận đến nước mắt cũng trào ra thì lập tức hiểu được tình huống trước mắt.

Tô Anh nháy mắt ra dấu với anh, bảo anh an tĩnh trốn một bên, đừng nhúng tay, có gì cần sẽ gọi.

Lâm Thành Phong ồm ồm hai tiếng, lại thấy trong tay Tô Anh cầm camera quay phim. Khi thấy Phạm Nghị cả người đều trần trụi, chỉ bọc một cái khăn vải ở bên hông, anh lập tức liền che đôi mắt Tô Anh lại, lấy camera: "Để anh."

Quay chụp chứng cứ à, anh rành nhất!

Đoạn Tô Anh muốn quay nhất đã quay được, Tề Duyệt ngồi ở trên người Phạm Nghị làm chuyện này cực kì rõ ràng, huống chi khi đó trên người đều bọn họ không có chân che đậy, chỉ một cái váy lụa đỏ, thật sự không che được cái gì. Chỉ một đoạn này thôi đã làm Tề Duyệt không thể nào phân bác rồi.

Tô Anh đưa camera cho Lâm Thành Phong, cô đứng ở bên cạnh Lưu Vận.

Lâm Thành Phong xuất hiện làm Tề Duyệt đột ngột hoảng loạn. Cô ta gần như bóp chặt eo Phạm Nghị áo anh ta lập tức đuổi người đi, giọng điệu vội vàng: "Đuổi bọn họ đi mau, nhanh đuổi hết đi!"

Lúc này Lâm Thành Phong mới chú ý tới người phụ nữ phía sau người đàn ông, anh theo phản xạ nhìn qua đó.

Phạm Nghị hiểu rõ, Lâm Thành Phong đã đến làm Tề Duyệt luống cuống, bởi vì Lâm Thành Phong rất thân cận với Khương Triết.

Anh ta đứng dậy, nói một lần nữa: "Tiểu Vận, thật xin lỗi, là anh có lỗi với em, chúng ta đi ra ngoài nói nhé. Các em muốn đánh muốn chửi, anh đều nhận hết, cái gì cũng có thể!" thái độ của anh ta rất thành khẩn.

Lưu Vận ở một tiếng: "Che chở vậy sao, mày yêu nó hả?"

Phạm Nghị trực tiếp: "Không yêu."

"Cho nên đây là mày lên giường với người mày không yêu? Phạm Nghị, mày giỏi lắm, giỏi lắm! So ra tao kém mày, cho nên đã định sẵn là tao thua! Cũng là mắt tao bị mù, lại còn tưởng rằng mày vẫn là Phạm Nghị mười năm trước của tao!"

"Tiểu Vận!" Phạm Nghị đứng dậy, anh ta không muốn nghe những lời này. Mỗi một câu nói của Lưu Vận đều làm anh ta cảm giác lòng mình rất đau, cực kì bị đè nén, rất khó chịu, điều này không giống như cảm giác của những lần chia tay trước. Anh ta biết, anh ta thực sự thích Lưu Vận, anh ta hy vọng có thể lâu dài ở bên nhau, càng lâu dài hơn chút.

Anh ta tới gần Lưu Vận, muốn kéo cô rời đi. Tô Anh đã đi trước một bước che ở trước mặt Lưu Vận, ánh mắt chứa sự châm chọc: "Dơ lắm, đừng chạm vào cậu ấy."

Phạm Nghị thấy đẩy mặt Lưu Vận không hề che dấu sự chán ghét và ghê tởm, thật sự là cảm thấy anh ô uế, chạm vào cô một chút cô cũng ghê tởm.

Anh ta hít vào một hơi: "Chúng ta đi ra ngoài nói. Các em tự tiện xông vào nhà dân như vậy, còn cầm camera quay phim, có phải cũng không tốt lắm không?"

Lưu Vận cười lạnh kéo Tô Anh ra, có tới trước mặt Phạm Nghị, bắt ngờ giờ chân đá vào hạ thân của anh ta. Phạm Nghị bị đau khom người, anh ta hút khí, lời nói cũng không nói ra được.

Lâm Thành Phong và Triệu Sùng Sơn rùng mình, kẹp kẹp chân, thốn quá!

Mà ngay khi Phạm Nghị đang đau đến không chịu nổi, Lưu Vận đẩy Phạm Nghị ra, mang theo giày leo trên giường, dề lên á đàn bà đang bọc trong chăn kia.

Tề Duyệt lập tức kinh hoảng không thối: "Cô muốn làm gì?" Cô ta lại bắt đầu kêu Phạm Nghị, Phạm Nghị muốn đi, lại bị Triệu Sùng Sơn dùng một tay áp xuống, anh ta không thể động dậy.

Lưu Vận vẫn cố lòi lẹp chân đang bọc lấy mặt Tề Duyệt ra. Cô ta không muốn lộ mặt, cô càng muốn cô ta lộ mặt!

Tề Duyệt được nuông chiều từ bé lại trải qua màn vận động kịch liệt trên giường vừa rồi, rốt cuộc không so được với Lưu Vận khỏe khoắn. Chỉ trong chốc lát, khuôn mặt kiêu diễm ửng hồng của cô ta liền bại lộ trước mặt mọi người. Giờ phút này cô ta hung hăng trợn to hai mắt, trừng Lưu Vận!

Lâm Thành Phong kinh hãi: "...Tề đại tiểu thư????!!!"

Tề Duyệt tức giận đến thét chói tai: "Cút, cút ngay! Tụi mày cút hết cho tao, tao muốn giết mày!"

Phạm Nghị bị đè ở một bên bất lực, chỉ có thể cầu xin Lưu Vận, để cô bình tĩnh hơn chút. Lưu Vận mặc kệ, cô cũng không đánh Tề Duyệt, chỉ là khống chế khiến cô ta không thể động dậy. Cô nhìn kỹ mặt Tề Duyệt: "Quả nhiên là xinh đẹp, nhìn khuôn mặt nhỏ này xem. Đồi mồi này, cái mũi này, chà chà, quá xinh đẹp! Khó trách Phạm Nghị mê luyến mày như vậy."

Móng tay cô lướt trên gương mặt Tề Duyệt: "Mày nhìn xem, nếu rạch lên mặt mày, còn có ai sẽ thèm liếc mắt dề ý đến mày không?"

Ánh mắt mạnh mẽ của Tề Duyệt biến đổi, có chút khẩn trương, cô ta lạnh giọng uy hiếp: "Mày dám! Mày không sợ sau khi tao trở về sẽ trả thù mày? Từ bỏ công việc? Từ bỏ sự nghiệp? Gia đình cũng không cần?"

Lưu Vận: "Mày xem tao có dám hay không!"

Chát, một cái tát giáng xuống! Tề Duyệt lập tức ong ong, con nhỏ không biết chui ra từ cái mương thối nào lại dám đánh cô ta?

"A a a..."

Tiếng thét chói tai của phụ nữ làm lỗ tai người ta phát đau.

Lưu Vận: "Đây là tao đánh vì chính mình, con đàn bà như mày đúng là không biết tiếng tự kiểm điểm!"

Dứt lời, cô trở tay lại tiếp thêm một cái tát: "Đây là đánh vì Tô Anh, mày năm lần bảy lượt gây phiền toái cho cậu ấy, không chỉ tìm người đập tiem hoa tươi, còn muốn vũ nhục cậu ấy!"

Gương mặt Tề Duyệt càng đỏ, đầu tay chống đầu tay, đôi mắt cô ta như có thể phun ra lửa!

Cuối cùng Lưu Vận lại đánh cô ta một cái tát: "Đây là đánh vì tất cả mọi người, làm người không thể phóng đảng, không biết tự trọng như vậy! Nếu không ai dạy, hôm nay bà đây sẽ dạy cho mày. Mày lẳng nhẽ, ham muốn lên giường với thằng nào cũng được, nhưng xin mày nhất lại đạo đức làm người cơ bản!"

Ánh mắt Tề Duyệt nhìn Lưu Vận là hận không thể giết chết cô, nhưng cô không thèm dề ý chút nào.

Cô phui phui tay, như ghét bỏ dơ bẩn, đứng lên.

Cô đứng ở trên giường, từ trên cao nhìn xuống nhìn Phạm Nghị: "Hừ. Tao chúc phúc tụi mày, tao chúc tụi mày bách niên hảo hợp, sớm sinh quý tử! Kết hôn thì nhớ báo một tiếng, hai trăm tiền mừng thì tao không thiếu! Không cần khách khí!"

Lâm Thành Phong ngốc ngốc, cảm thấy Lưu Vận thế này thật sự quá ngẫu! So với mấy cô nàng chỉ biết khóc sụt sụt, chỉ biết hỏi tại sao thì khá hơn nhiều.

Ngay cả Tô Anh cũng nhìn không được phải dựng ngón tay cái cho Lưu Vận! Cô ấy có thái độ như vậy, làm cô yên tâm hơn hẳn.

Ngay cả Phạm Nghị, cũng bởi vì hành động quyết đoán của Lưu Vận mà ngấy ngốc. Anh ta nhìn chăm chăm vào cô, cảm giác trái tim đập điên cuồng. Giấy khắc này, anh ta vô cùng xác bản thân vẫn thích cô như mười năm trước.

Lưu Vận nhảy xuống giường, nói với đám Tô Anh: "Đi thôi, nơi này dơ lắm, ở thêm một giây cũng thấy ghê tởm."

Tô Anh đáp ừ, Lâm Thành Phong thu hồi camera, Triệu Sùng Sơn buông Phạm Nghị ra. Phạm Nghị đứng lên, xoa cánh tay đau đớn không thôi.

Tề Duyệt muốn tránh cũng không được, cho dù cực kỳ chật vật, cô ta vẫn ngang ngạnh như cũ: "Lâm Thành Phong, đưa camera cho tôi!"

Lúc này, thứ duy nhất cô ta dề ý chính là camera, nơi đó có ảnh chụp cùng video không thể cho bất kì ai xem, càng không thể để cho bất kì ai biết được, đặc biệt là Khương Tứ. Cô ta không muốn khiến anh cho rằng mình là một con đàn bà phóng đảng! Chỉ cần tưởng tượng đến việc Khương Tứ biết chuyện, cô ta liền tức giận!

Tất nhiên Lâm Thành Phong sẽ không đưa. Chuyện diễn ra tới nay thật sự quá sức điên đảo tam quan của anh. Trước nay anh không ngờ tới Tề Duyệt lại có thể lên giường với bạn trai Lưu Vận, chắc chắn chắc, vòng luân quần này thật nhỏ quá.

Tề Duyệt đuổi theo: "Lâm Thành Phong, Lâm Thành Phong! Anh phải đưa camera cho tôi!"

Lâm Thành Phong quyết đoán: "Không đưa!"

Tề Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi, còn định nói thêm, lại ngại ý muốn thấy ngoài cửa có đốm đỏ đang di động. Cô ta tập trung nhìn vào, nơi đó có một bóng dáng cao lớn đang đứng. Bóng dáng ấy quen thuộc đến mức trong giấc mơ của cô ta tất cả đều là bóng dáng đó, điều này làm cô ta đột nhiên trợn to hai mắt, chưa bao giờ cô ta cảm thấy khiếp sợ và khó xử như giờ phút này!

Trong đầu cô ta điên cuồng suy nghĩ, sao anh lại đến đây? Sao anh lại ở chỗ này? Vì sao mà anh lại ở chỗ này? Là Tô Anh? Khẳng định là Tô Anh!

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chặt vật

Edit: heka

Beta: Thụy An

Bất luận thế nào Tề Duyệt cũng không thể tưởng được thời điểm mình và Phạm Nghị lâm tình sẽ bị người khác bắt gian tại giường, còn bị Khương Triết thấy!

Anh đứng ở ngoài cửa, nhìn à bị bất nạt không nói lời nào, thờ ơ lạnh nhạt giống như một người ngoài cuộc.

Anh tới được bao lâu, nghe được bao nhiêu, nhìn bao lâu...à không biết, à chỉ biết là hình tượng của mình trong mắt anh đều bị huỷ hoại cả rồi! Đều bị huỷ hoại cả rồi! Mà tất cả những điều này, tất cả đều là bởi vì con khốn Tồ Anh kia! À hận không thể băm cô ra cho chó ăn!

Cực kì tức giận, càng không thể nghĩ được giờ phút này bản thân chặt vật cỡ nào. À dùng chiếc chăn che đi gương mặt, không muốn để anh thấy, không thể để anh thấy, không thể...

- - -

Trước khi đi, Tồ Anh lạnh giọng nói: "Tề tiểu thư, trước khi cô muốn làm gì, nhất định phải nghiêm túc nhớ rằng, hiện tại trong tay tôi đang có thứ mà cô muốn. Nếu cô lại nổi điên cần loạn như trước, cũng đừng trách tôi không khách khí!"

Cô nhìn Tề Duyệt ở trên giường đang liêu minh bọc kín bản thân trong chiếc chăn thì cảm thấy thật khôi hài. Một người như thế, thoát nhìn ngày thường cao cao tại thượng như vậy, kỳ thật cũng chỉ thế mà thôi.

"Tồ Anh!" Phạm Nghị giành nói: "Tồ Anh, anh biết em vẫn luôn rất thiện lương, cũng rất lý trí. Chắc em biết một khi loại video này bị tiết lộ sẽ tạo ra tổn thương thế nào với phụ nữ. Chuyện này là anh sai, anh sẽ xin lỗi và đền tội với Lưu Vận, nhưng anh hy vọng em có thể xóa bỏ video đi."

Tồ Anh chăm chọc nhìn Phạm Nghị, mĩa mai: "Có bị ngốc không đó? Anh cho rằng tôi sẽ nghe lời anh mà xóa đi, sau đó để người đàn bà kia không kiêng nể gì tôi trả thù chúng tôi sao?"

"Anh bảo đảm, Tề Duyệt sẽ không làm vậy."

"Anh là cái thứ gì? Còn cô, anh nghĩ rằng vì sao Tiểu Vận tức giận như vậy, hay là anh cho rằng Tiểu Vận không có anh thì không được? Chúng tôi tức, là một bên anh dâm dục với cô ta, một bên lại lừa Tiểu Vận nói chỉ yêu mình cậu ấy. Anh là cái thứ gì? Hướng khoái nhục trần gian trải ôm phải áp há? Tính toán hay đó!"

"Anh..."

"Cầm nặng!" Tồ Anh chặn ngang lời hấn: "Hiện giờ bị lật thuyền, còn muốn trách chúng tôi không biết thông cảm cho anh hả? Sao, video bắt nhả lộ ra thì mất mặt? Vậy lúc có Tề đại tiểu thư kia biết rõ anh có bạn gái còn lên giường với anh, khi có ta làm chuyện này có nghĩ tới là hành vi thiếu đạo đức không?"

Cô hừ lạnh: "Các người làm ra được chuyện hay ho đến thế, phải gánh vác hậu quả này thôi!"

Phạm Nghị bị chặn đến á khẩu không trả lời được.

Lâm Thành Phong nói: "Anh Anh, đừng nói nhiều với loại cặn bã này!"

Lưu Vận cũng không muốn ở đây thêm: "Tồ Anh, không cần nhiều lời với hấn. Tớ đã nhìn rõ ràng rồi, cặn bã thì là cặn bã, có nói nhiều thì nó cũng là cặn bã thôi, chẳng thành người nổi đâu!"

Không cần phải nói nhiều nữa, bốn người chuẩn bị rời đi. Phạm Nghị muốn tiến lên đoạt lấy camera trong tay Lâm Thành Phong trong, đáng tiếc còn chưa tới gần đã bị Triệu Sùng Sơn cao khỏe nhẹ nhàng ném lại trên giường.

Phạm Nghị hàng năm luôn ở trong phòng thí nghiệm, cho dù có rèn luyện nhiều thì vĩnh viễn không so kịp với Triệu Sùng Sơn bốn ba luyện qua võ khắp nơi.

Lưu Vận nhìn hành động của Phạm Nghị thì cười lạnh, xoay người, không quay đầu lại mà rời đi.

Cô đi đâu, ai ngờ vừa đến cửa, bước chân liền dừng lại. Ánh mắt cô cực kỳ kinh ngạc nhìn phía trước! Lâm Thành Phong đi ngay sau cô kỳ quái thăm dò nhìn thoáng qua, ngay sau đó cũng là vẻ mặt hoảng hốt, sờ sờ cái mũi, nhìn trời; Tồ Anh không biết sao bọn họ không đi tiếp, gõ gõ lưng Lâm Thành Phong: "Làm sao vậy?"

Lâm Thành Phong và Lưu Vận nghiêng người song song, tránh ra một lối ở giữa, Tồ Anh đi thêm hai bước, về mặt ngõ ngang...

"Tồ Anh."

Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông truyền đến từ dưới bóng tối mái hiên, trong không khí cũng phảng phất lơ mờ truyền đến một hơi thở mang theo mùi thuốc lá, Tồ Anh rất quen thuộc.

Tồ Anh: "....."

Cô lập tức trừng mắt nhìn Lâm Thành Phong.

Lâm Thành Phong ngược mặt nhìn trời, không nhìn Tồ Anh. Thật sự không phải anh cố ý! Hơn nửa lúc ấy anh từ Khương gia đi ra cũng không thấy Khương Triết có ý đi theo, còn tưởng rằng anh ấy sẽ không tới, không ngờ là lẳng lặng mà tới, cũng không biết đứng ở chỗ này bao lâu rồi nữa.

Gần như là đồng thời, tiếng hét chói tai của Tề Duyệt truyền đến: "Nhanh lên, nhanh đuổi bọn họ đi hết đi! Cút, các người đều cút hết đi!"

Khương Triết chẳng phản ứng gì với tiếng kêu rống của người phụ nữ kia, anh chậm rãi đi đến trước mặt Tồ Anh, nhéo nhéo gương mặt đang hơi hăm hực của cô, lạnh giọng: "Ừm"

Tồ Anh không biết anh Ừm cái gì, quay đầu lại nhìn Tề Duyệt, Phạm Nghị che ở trước mặt à ta.

Vốn dĩ có chút bức mình Lâm Thành Phong không khéo léo, hiện giờ lại cảm thấy trời xui đất khiến thế nào chuyện này lại vừa hay. Không phải Tề Duyệt để ý nhất là Khương Triết sao? Hiện giờ hình tượng của à bị hủy rồi, còn bị Khương Triết nhìn thấy đáng về chặt vật như vậy, sợ là à tức đến phát điên rồi! Sự cao ngạo cùng kiểu căng của à hiện giờ bị người giám dập dưới lòng bàn chân, xem về sau à còn điều vô dương oai kiêu gì?

Cô nhấp nhấp môi, vốn là tâm tình tức giận không thôi giờ phút này lại có chút muốn cười.

Nếu cô làm thêm chút gì đó, có khi nào Tề Duyệt bị tức chết luôn không?

Cô cầm lấy bàn tay Khương Triết đang miết má cô. Anh mạnh tay, khiến cái má mơn mơn của cô hằn ra hai vệt trắng, sau đó lại biến thành hồng phớt. Cô lắc lắc cánh tay anh: "Xin lỗi nha, không phải cố ý gạt anh đâu, em sợ anh không cho em tới."

Khuôn mặt Khương Triết vẫn lạnh băng: "Anh còn tưởng rằng em đã quên anh luôn rồi, chỉ còn nhớ tới Lâm Thành Phong thôi."

Lâm Thành Phong đang nhìn trời cao: "....." Anh cũng rất ám ức đó nha! Có hết sức vừa lấy lòng, vừa không đắc tội bên nào!

Tồ Anh cong cong mắt: "En sai rồi, về sau sẽ không vậy nữa. Bảo đảm!" Cô gờ ba ngón tay, biểu tình đặc biệt nghiêm túc.

Khương Triết nhìn Tồ Anh, cánh tay dài duỗi ra ôm cô vào trong ngực, thấp giọng: "Quý nhỏ!"

Tồ Anh dựa vào ngực anh, ánh mắt thì dừng ở trên người Tề Duyệt đằng sau Phạm Nghị. Rốt cuộc Khương Triết cũng ngược lên, quét mắt vào trong phòng. Anh đã đến từ lúc Lưu Vận nổi giận đánh người, không cần nhìn cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Giờ phút này anh lạnh nhạt nhìn vào trong phòng, đương nhiên cũng thấy Phạm Nghị đang để trần nửa người trên, cùng với Tề Duyệt đang trốn dưới lớp chăn mà tức giận đến phát run.

Khương Triết nói: "Chúc hai người hạnh phúc."

Đây đại khái là lời chân thành nhất mà anh từng nói với Tề Duyệt. Cảm nhận được tâm tình của cô bé trong ngực hình như đang trở nên càng tốt hơn, anh nghĩ nghĩ, lại nói: "Khi hai người kết hôn cũng nhớ đưa cho tôi một tấm thiệp mời, tôi sẽ không keo kiệt như Lưu Vận chỉ cho hai trăm đâu."

Đây không phải lần đầu tiên Phạm Nghị nhìn thấy Khương Triết, hần nhìn qua rất nhiều ảnh chụp trong di động của Tề Duyệt, nhưng giờ phút này nhìn thấy người thật, hẳn hơi hiểu được vì sao Tề Duyệt lại nhớ mãi không quên, theo đuổi không buông. Bất luận là khí thể hay là khí chất, quả nhiên là vạn người có một.

Hắn không nói gì, chỉ cảm nhận được bàn tay Tề Duyệt lôi kéo phía sau lưng mình càng siết càng chặt.

À đang khấn trương, cũng đang sợ hãi, nhưng à lại không nói được một lời. Người đàn ông mà à muốn gả cho nhìn thấy à ở trên giường một người đàn ông khác, sau đó nói chúc phúc?! Quá buồn cười! Nhưng à vẫn chẳng thể phản bác gì, chỉ cảm thấy tức giận, cực kì tức giận!

Lưu Vận: ".....?" Có khổ sở thế này, lẽ ra không nên kéo cô làm công cụ nói móc chữ há?!

Lâm Thành Phong xì một tiếng, tâm tình vốn đang nặng nề giờ phút này lại nhện không được thấy mỉm cười. Đặc biệt khi nhìn Tề Duyệt đang trốn dưới chăn cảm nín, anh thực sự có loại cảm giác há giận, đáng đời.

Ba cái tát kia của Lưu Vận, đúng là không so được với mấy lời vừa rồi của Khương Triết!

Triệu Sùng Sơn vẫn luống gĩa vô không tồn tại cũng nhện không được che miệng cười khặc khặc.

Khương Triết đã không còn tâm tư nói thêm gì nữa, ôm lấy Tồ Anh rời đi.

Lưu Vận, Lâm Thành Phong và Triệu Sùng Sơn theo sát phía sau.

- - -

Không biết qua bao lâu, Phạm Nghị ngồi vào bên người Tề Duyệt, bàn tay đặt ở đầu vai ả, vỗ vỗ, nhỏ giọng: "Tề Duyệt? Bọn họ đều đi rồi."

Tề Duyệt chát một cái, gạt tay hắn ra: "Cút!"

Phạm Nghị thờ dãi: "Anh lấy thuốc thoa vết thương cho em."

"Tôi bảo anh cút đi!"

"....."

Phạm Nghị cũng rất đau đầu, sự tình phát sinh tối nay thật nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn, càng không ngờ đến Lưu Vận sẽ có âm mưu tối tìm hắn, làm hắn chật vật như vậy. Nhìn căn phòng đầy hỗn loạn, nháy mắt càng phiền lòng.

Hắn nhẫn nại, dịu dàng nói: "Tề Duyệt, thực xin lỗi, là anh sai. Em giận anh thì cũng phải thoa thuốc, nếu không sẽ không xinh đẹp, ha?"

Tề Duyệt ngồi dậy khỏi đồng chẩn, gương mặt ả đã sưng lên, có thể thấy Lưu Vận xuống tay khá nặng. ả trừng mắt nhìn anh, tát bốp qua một cái!

Phạm Nghị bị đánh lệch mặt qua một bên.

Tề Duyệt: "Đều tại anh! Tại sao không nói với tôi chuyện bạn gái anh là bạn thân của Tô Anh?"

Phạm Nghị nói: "..... Anh không ngờ tới các em sẽ phát sinh tranh chấp."

"Vậy anh cũng phải nói trước với tôi! Vậy mà anh còn cố ý giấu tôi?" Tề Duyệt châm biếm: "Phạm Nghị, anh nhìn xem chuyện anh làm đi, nếu anh sớm nói cho tôi biết, hôm nay sẽ xảy ra chuyện này sao? A Triết sẽ nhìn thấy đáng về chạt vật này của tôi sao? Video làm tình của chúng ta sẽ bị người ta quay được sao?"

Ả cúi đầu đánh giá chính mình, tóc tai tán loạn, trên người vẫn mặc váy lụa đỏ, da thịt bên dưới như ản như hiện, căn bản không che được cái gì! ả lại nghĩ tới đáng về mình ngồi trên eo Phạm Nghị, mà đáng về kia lại bị người ta quay được? Càng không thể quên được lời Khương Triết nói, anh dùng lời nói tùy tiện như vậy, mang theo châm chọc mà chúc phúc ả...

Ả ôm đầu, hét lên.

"Tề Duyệt, em bình tĩnh một chút, anh sẽ nghĩ cách lấy video về mà." Hắn thấp giọng, ôm Tề Duyệt vào trong ngực an ủi hồi lâu, cho đến khi Tề Duyệt không hét nữa. Hắn xoa xoa ản đường, nói: "Xin lỗi. Để anh thoa thuốc cho em đã, chuyện khác đợi nói sau."

Tề Duyệt nghĩ đến vết thương trên mặt, không chỉ hận Tô Anh, cũng hận cả Lưu Vận tới: "Hai con tiện nhân kia, một đứa cũng đừng mong an ổn!" Nói quá nhiều, khiến gương mặt càng đau, rồi cuộc ả cũng là phụ nữ yêu quý sắc đẹp, nằm xuống để mặc Phạm Nghị thoa thuốc lên mặt mình.

Phạm Nghị nhìn gương mặt Tề Duyệt có dấu tay, rồi cuộc vẫn thấy đau lòng. Cho dù giữa bọn họ không có tình yêu, nhưng chung quy ả là người phụ nữ của hắn.

Kỳ thật Phạm Nghị và Tề Duyệt quen biết từ sớm hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Lưu Vận, bọn họ sớm đã biết nhau từ hồi đại học. Lúc ấy là sinh viên dưới sự hướng dẫn của cùng một giáo sư, tuy rằng quen biết nhưng không thân thiết gì lắm. Mỗi quan hệ của họ trừ bỏ nghiên cứu thì không còn liên hệ gì nữa. Bọn họ chân chính phát sinh quan hệ là sau một lần tụ hội, bởi vì say rượu mê loạn nên hai người lên giường. Đó là lần đầu tiên của Tề Duyệt, ả rất tức giận, tức giận đến muốn giết chết hắn. Nhưng độc thân đi học ở bên ngoài, khó tránh khỏi sẽ có lúc cô đơn tịch mịch. Lần thứ hai phát sinh quan hệ là ở trên bàn sách trong phòng thí nghiệm. Tất đền, không ai nói gì, lại điên cuồng tìm kiếm âm áp cùng an ủi từ thân thể đối phương. Sau lần thứ hai thì có lần thứ ba, lần thứ tư, dần dần, loại quan hệ này liền được duy trì đến nay.

Giữa bọn họ cũng không nói đến tình cảm. Từ lúc bắt đầu Tề Duyệt đã luôn nhớ đến một người đàn ông khác, hẳn cũng vậy, khi thỏa mãn Tề Duyệt, đồng thời cũng thỏa mãn chính mình.

Tề Duyệt muốn đích thân xây dựng phòng thí nghiệm, kêu hắn trở về. Vừa đúng lúc nhàn rỗi, hắn liền quay về.

Rồi gặp được Lưu Vận, hẹn hò với cô...

Điều này không nằm trong dự tính của Phạm Nghị, mà hắn lại càng chưa nghĩ tới muốn cắt đứt liên hệ với Tề Duyệt.

- - -

Trong xe tối tăm, Tô Anh dựa vào vòm ngực người đàn ông, cô nhìn cây cối đang lướt nhanh ngoài cửa sổ.

Ngón tay thon dài xinh đẹp của người đàn ông khẽ vuốt vuốt những lọn tóc dài của cô, làm da đầu cô tê tê ngứa ngứa. Cô tránh một chút, người đàn ông lại vẫn làm theo ý mình như cũ.

Anh mở miệng: "Hôm nay là chuyện như thế nào?"

Tô Anh giải thích ngắn gọn: "Lưu Vận phát hiện đồ của phụ nữ trong ngăn kéo ở nhà Phạm Nghị, hoài nghi anh ta ngoại tình. Hôm nay là tôi đánh ghen, không ngờ tới anh ta lại cùng Tề Duyệt..." Cô oán hận: "Quá đáng ghê!"

Khương Triết cười một tiếng, đầu ngón tay gạt qua sợi tóc, dừng trên vành tai mềm mại của cô gái: "Nói như vậy, bọn Triệu Nhị, Đào Nhiên với Phạm Nghị là không phân cao thấp rồi."

Tô Anh nói: "Em không thích lừa gạt tình cảm người khác, chuyện này Phạm Nghị làm quá không đạo nghĩa. Nếu muốn chơi, được thôi, cứ nói thẳng ra rõ ràng, bởi vì có người sẽ nguyên ý chơi cùng, nhưng có người thì không muốn! Anh nói xem anh ta một bên đưa gấm, một bên lại cùng Tiểu Vận thể non hẹn biển, là loại đàn ông kiểu gì chứ?"

Khương Triết gạt đầu: "Thật sự không coi là đàn ông."

"Đừng thế!" Tô Anh ồm ồm gật đầu, nghiêm túc: "Còn có Tề Duyệt, nếu cô ta thật sự dám đối phó với Tiểu Vận, em thật sự sẽ phát tán cái video kia! Em không sợ đâu, đến lúc đó xem là cô ta không có mặt mũi gặp người hay là em không có mặt mũi gặp người!"

Khương Triết đưa tay ôm lấy từ mang tay đến cằm cô gái, xoay qua gương mặt cô qua nhìn thẳng anh: "Quý nhỏ, tính tình lớn."

Tô Anh chớp chớp mắt: "Không được ả?"

"Được." Anh hôn lên mặt cô một cái: "Không cần lo lắng, bất luận em làm gì, anh đều có thể giúp em thu dọn tàn cục."

Tô Anh nhắp môi cười cười: "Vậy bên phía Tiểu Vận anh cũng giúp em sắp xếp hai người bảo vệ một chút nhé?"

"Vừa rồi không phải còn không sợ ả?"

"Tề Duyệt là kẻ điên, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất mà. Còn có Phạm Nghị, em cảm giác anh ta không chết cả tâm với Tiểu Vận đâu, đến lúc đó tìm cậu ấy gây phiền toái cũng rất phiền hà đó."

Khương Triết nghe cô nói xong, nhàn nhạt nói: "Được rồi."

Lại một lần nữa ôm cô gái vào ngực, anh nhớ tới mấy câu châm chọc Phạm Nghị của cô, đáng về xù lông phát giận, giống như quả ớt cay vậy, cũng thật đáng yêu.

- - -

Lưu Vận cùng Lâm Thành Phong đi chung một xe, Khương Triết không thích người ngoài quấy rầy, bảo Lâm Thành Phong đưa Lưu Vận về nhà. Kỳ thật cũng là cùng đường, căn bản không cần phải chia ra như thế. Lâm Thành Phong nghĩ có khả năng là Khương Tử cũng muốn hóa thân thành cảm thú không chừng.

Sau khi Lưu Vận lên xe vẫn luôn rất yên lặng, khác biệt hoàn toàn với khí phách ở trước mặt Phạm Nghị cùng Tề Duyệt. Nói đến cùng, vẫn là một cô gái thất tình do bị cảm sùng mà.

Hắn moi móc, không biết móc ra một cây kẹo que từ nơi nào: "Cho em"

Một hồi lâu sau Lưu Vận mới phản ứng lại đây là Lâm Thành Phong đang nói chuyện với cô, đưa cho cô một cây kẹo que ầu trĩ như vậy. Cô cười một chút, nhận lấy nắm vào trong tay: "Cảm ơn."

Lại không nói gì nữa.

Cho đến khi tới cửa tiệm hoa tươi, cô lại nói: "Cảm ơn."

Lâm Thành Phong gãi gãi đầu, nhìn cô trở về nhà.

Tô Anh và Khương Triết ngồi một xe, bọn họ còn chưa tới, anh đợi trong chốc lát thì chiếc Maserati của Khương Triết mới khoan thai tới chậm.

Tô Anh xuống xe trước, chạy tới hỏi: "Tiểu Vận đâu?"

Lâm Thành Phong bĩu môi: "Về nhà rồi."

Tô Anh hơi hơi nhui mày, nhìn Lưu gia đã đóng chặt cửa lớn thì không đi qua quấy rầy. Lưu Vận trực tiếp về nhà, cũng là muốn một mình yên lặng chút, rốt cuộc chuyện đêm nay đã làm cô chán kinh không nhỏ.

Cô nhìn về phía Lâm Thành Phong, nói: "Đưa camera cho em"

Lâm Thành Phong móc ra camera từ trong túi ra, đưa cho cô. Tô Anh cười cười tiếp nhận: "Cảm ơn anh."

Cô xoay người đi mở cửa.

Lâm Thành Phong theo đuôi Tô Anh. Khương Triết đi tới, cánh tay chắn trước mặt Lâm Thành Phong: "Tiểu Lâm Từ, cậu nên về nhà."

Lâm Thành Phong bệt miệng: "...Không phải qua cầu rút ván đấy chứ?"

Tô Anh đã mở cửa tiệm ra, quay đầu nói: "Không chỉ Tiểu Lâm Từ đâu nha, A Triết cũng nên về nhà."

Không đợi Lâm Thành Phong cùng Khương Triết nói gì, cô đã đóng lại cửa kính, ở phía sau lớp cửa phất phất tay với bọn họ, rồi nhanh như chớp chạy đi mất.

Lâm Thành Phong cùng Khương Triết bốn mắt nhìn nhau.

Lâm Thành Phong nhận không được, xì một tiếng bật cười: "Đứng đứng, Khương Tứ, anh nên về nhà ngủ thôi!"

Khương Triết đau đầu xoa xoa ấn đường. Quý nhỏ, học được ma lanh rồi thì đúng là áp dụng triệt để!

--

Tô Anh trở lại trên lầu, trên mặt cô đã không còn nụ cười, mày hơi nhui lại, sắc mặt bình tĩnh mà nghiêm túc.

Cô chép đoạn phim kia thành 2 phần, một phần chép vào đĩa vcd, một phần chép vào USB, camera chứa file quan trọng nhất thì cô chuẩn bị ngày mai đem đi ngân hàng gửi kết sất, như vậy mới an toàn, cũng càng bảo đảm hơn.

Thứ này đặt trong tay Khương Triết hay Lâm Thành Phong cô đều không yên tâm.

Tô Anh đột nhiên nghĩ đến, nếu Khương Triết biết lúc Tề Duyệt cùng người đàn ông khác ở bên nhau mà trong miệng lại kêu tên anh, không biết anh sẽ có cảm tưởng thế nào?

Ngay trong lúc Tô Anh nghĩ như vậy, Lâm Thành Phong đã sinh động như thật mà kể lại một lần tất cả mọi chuyện với Khương Triết, đương nhiên kể cả việc Tề Duyệt ở trên thân tên đàn ông khác còn kêu tên anh!

Lúc ấy sắc mặt Khương Triết đặc biệt khó coi, Lâm Thành Phong nói: "Vừa rồi em có xem lại đoạn phim một lần, không ngờ tới Tề Duyệt thâm tình với anh như thế nha!" Anh tươi cười xấu xa, huống chi đã xem qua không ít phim đen, trai với trai, chạy măn không kị gì cả.

Khương Triết: "Cảm miệng!" Anh cảm thấy ghê tởm.

Mà bên kia, Triệu Sùng Sơn tìm được chiếc Bentley màu đen của Triệu Vũ. Chiếc xe kia ẩn mình dưới bóng cây rậm rạp, Triệu Sùng Sơn tìm trong chốc lát mới tìm được. Anh lên xe: "Nhị ca."

Vị trí này, có thể nhìn thấy rõ ràng của nơi khu nhà Phạm Nghị.

Triệu Vũ nói: "Sao rồi? Tôi nhìn thấy Khương Tứ cũng đến, chạm mặt sao?"

Triệu Sùng Sơn lập tức cười nói: "Em cùng Tô tiểu thư, Lưu Vận tới trước, lúc sau đang quấy tung bưng thì Phong thiếu tới, đợi đến khi càng xuất sắc hơn thì Từ thiếu cũng tới! Anh không tưởng tượng được tình huống ấy đâu, Tề Duyệt sợ tới mức sững sốt, nói là trận Tu La cũng không quá!"

Anh kể lại mọi chuyện một cách sinh động như thật, cuối cùng thờ dãi: "Em chưa từng thấy Tề Duyệt chặt vật thể bao giờ, lần này, khẳng định là cực hạn Tô tiểu thư."

Triệu Vũ cười lạnh một tiếng: "Dù không có chuyện này, cô ta cũng sẽ không bỏ qua cho Tô Anh. Cũng tốt, trong tay Tô Anh có nhược điểm của cô ta, cô ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Tưởng Nguyên qua đời

Edit: Hiền Chấn

Beta: Lan Lan

Đã rất lâu rồi Triệu Vũ chưa gặp Tô Anh, vừa rồi anh ngồi bên trong xe, nhìn thấy ở phía xa cô bước xuống từ trên xe taxi, trên mặt là đáng vẻ vừa nghiêm túc vừa nôn nóng, không lâu sau liền chạy đi mất.

Triết chủ nhà anh đã không nhận được mà chạy đến gặp Tô Anh, tạo một tình huống 'ngẫu nhiên gặp gỡ'. Nhưng rốt cuộc lý trí cũng chiến thắng, anh vẫn không có hành động gì, mãi đến khoảng mười phút sau, Lâm Thành Phong và Khương Triết lần lượt đến. Anh lạnh lùng cười một tiếng, cổ nhóc Tô Anh kia đúng là đồ vô lương tâm mà, quả nhiên là không quan tâm gì đến anh, anh không tìm đến cô thì cô cũng không thêm nhớ đến anh.

Quả nhiên là cùng với Tiểu Lâm Từ không-biết-xấu-hổ kia chơi đến vui về!

Triệu Sùng Sơn hỏi: "Nhị ca, lần này Tô tiểu thư kiên quyết đắc tội với Tề Duyệt như vậy, anh có muốn tìm người đến báo vệ cô ấy không? Chó cùng nứt giậu chỉ sợ chuyện gì cũng có thể làm ra được!"

"Không cần! Người ta có Khương Triết bảo vệ, đến lượt tôi sao?" Sắc mặt người đàn ông trông rất khó coi, lửa giận ngút trời.

Triệu Sùng Sơn sờ sờ chớp mũi, không nói gì.

Anh vốn là người của Triệu Vũ, tuy rằng anh cảm thấy Triệu Vũ lên theo dõi con gái nhà người ta như vậy không đứng đắn cho lắm, nhưng mà chuyện không đứng đắn này cũng chỉ làm trong lòng lút, nên trái lại cũng không cảm thấy có gì không ổn. Chỉ là hiện tại Triệu Vũ lại tự chọc giận chính mình, không hiểu sao lại có chút buồn cười.

Gần đây Triệu Vũ rất bận rộn, phần lớn thời gian của anh đều dành cho công việc, dự án thu mua một viện nghiên cứu y học anh cũng có ra sức giúp, hiện giờ đã tiến hành đến giai đoạn cuối cùng, không thể qua loa chút nào. Mà sau đó còn phải tìm cách để chinh mình lớn mạnh hơn, nếu không cuộc cạnh tranh với An Khang khẳng định sẽ không thể đưa ra ngoài sáng, bằng không chắc chắn sẽ trở thành vật hy sinh, trở thành một nước cờ bỏ đi.

Nghĩ đến lại thấy đau đầu, anh xoa xoa ấn đường, xoa tay nói: "Hôm nay cậu cũng vất vả rồi, về nghỉ ngơi đi."

Triệu Sùng Sơn đáp lời, xuống xe rồi đi.

Rất nhanh hai chiếc xe hơi lần lượt biến mất ở đầu đường, không thu hút sự chú ý của bất kỳ ai.

--

Sáng sớm hôm sau, Tô Anh đi đến ngân hàng cất đồ cần thận.

Thật ra gần từ ở ngân hàng này được mở từ lúc mẹ cô còn sống, bên trong có chứa một số đồ trang sức của bà lúc còn trẻ và một số đồ vật thần thuộc. Sau khi mẹ cô qua đời, cô đã mang số tiền bồi thường của công ty bảo hiểm cùng với số tài sản mẹ cô để lại gửi hết vào đây. Lần trước cô đã dùng một ít vào việc sửa sang lại tiệm hoa, gần đây tiệm hoa bán ra được vài bồn hoa nên cô cũng không quá nhọc lòng chuyện tiền nong.

Nghĩ đến video ghi hình, Tô Anh hiểu rõ Tề Duyệt không phải là một người phụ nữ dễ dàng hết hy vọng, muốn cô ta dễ yên cho người khác nắm lấy nhược điểm của mình khẳng định là không thể, cho dù ngoài mặt không gây khó dễ cho cô thì trong tối cũng sẽ sai người đến trộm lại.

Vì vậy, nếu như thành công lấy được thì càng tốt. Còn nếu không may thất bại, cũng không liên quan gì đến cô ta.

Dù sao trốn tránh trách nhiệm cũng là sở trường của cô ta.

Hoặc là Phạm Nghị sẽ lại đánh bài tình cảm chẳng?

Quả nhiên Tô Anh suy tính không sai, cô vừa mới từ ngân hàng trở về, không lâu sau Phạm Nghị tìm tới.

Chỉ là anh ta vẫn chưa đến nơi đã bị người của Khương Triết phải đến chặn lại ngoài cửa.

Tô Anh nghe được động tĩnh liền biết là Phạm Nghị đến, kính thường đến mức ra nhìn xem cũng không thềm.

Phạm Nghị trầm nghĩ: "Quả nhiên là người phụ nữ Khương Tứ quan tâm, bên cạnh lúc nào cũng có người bảo hộ, anh ta muốn đến gần cũng không được."

Anh ta đánh phải bất lực quay trở về.

Tô Anh không biết có phải anh ta lại đi tìm Lưu Vận hay không, chỉ là hôm nay Lưu Vận đi làm, không lẽ anh ta muốn đi đến đó chặn người?

Nghĩ đến đây, cô liền nhắn tin cho Lưu Vận: Hôm nay Phạm Nghị tới tìm tớ, muốn lấy đoạn video về, hẳn là anh ta cũng sẽ tìm cậu.

Một lúc lâu sau Lưu Vận mới gửi một tin hồi âm: Yên tâm đi.

Quả nhiên Phạm Nghị đến công ty tìm Lưu Vận, cũng giống như trước đó, anh ta chưa nói được với cô câu nào thì đã bị hai người đàn ông mặc đồ đen chặn lại, nhưng Phạm Nghị đã kịp nhìn thấy Lưu Vận, cất giọng gọi cô một tiếng: "Tiểu Vận!"

Lưu Vận chỉ nhìn sang anh ta một cái, thái độ vừa hồ hững vừa lạnh nhạt, rồi bỏ đi không chút do dự.

Phạm Nghị chỉ cảm thấy hơi đau lòng.

Về đến nhà, khuôn mặt của Tề Duyệt đã gần hết sưng, trên gò má trắng nõn của cô ta chỉ còn lưu lại vài vết hồng nhạt, nhìn thấy Phạm Nghị trở về tay không, ngay lập tức lại nổi trận lôi đình! Cô ta tức giận đến mức đem hết những thứ có thể đập vỡ ở trong nhà Phạm Nghị ra đập hết, Phạm Nghị đành phải gọi người đến dọn dẹp, mặt khác lại mua về thêm một số đồ sử.

Phạm Nghị ôm lấy cô ta, an ủi: "Tô Anh nói, miễn là em đừng khiêu khích cô ta thì cô ta sẽ không làm gì. Tề Duyệt, em cứ xem như không có người này đi."

Tề Duyệt lập tức bị lời này làm cho kích động tím lất cổ áo Phạm Nghị, cô ta dè Phạm Nghị lên vách tường, tức giận nói: "Đàn ông tôi, vì ai mà tôi phải gánh cái tội này hả? Bấy giờ đến ra khỏi cửa cũng không dám, anh còn kêu tôi quên đi? Năm mơ!"

Phạm Nghị nắm lấy tay cô ta, nói: "Nhưng mà Tề Duyệt à, hiện giờ Khương Tứ cho người bảo vệ Tô Anh suốt 24 giờ, đến cánh cửa tiệm hoa của cô ta anh cũng không thể vào, đừng nói đến những chuyện khác, không còn cách nào đâu."

Đáy mắt Tề Duyệt lộ ra suy nghĩ sâu xa: "Thù đoạn của người phụ nữ này thật giỏi. Cô ta ở bên cạnh Khương Triết cũng lâu lắm rồi, vậy mà Khương Triết vẫn chưa chán cô ta? Chuyện này không bình thường!"

Phạm Nghị vỗ lưng trấn an Tề Duyệt, không đáp lời.

Tề Duyệt nổi giận trừng mắt liếc anh ta một cái: "Dù sao thì chúng ta cũng phải lấy video về tiêu hủy, đừng quên trong đó không chỉ có tôi, còn có anh đó."

Phạm Nghị gật đầu: "Được, anh biết mà."

Lúc này Tề Duyệt mới hơi nguôi giận, buông cổ áo Phạm Nghị ra, đến một bên ngồi xuống, đầu óc cô ta nhanh chóng xoay chuyển, rốt cuộc làm sao mới có thể lấy đồ lại từ trong tay Tô Anh đây? Còn phải báo thù chuyện hôm qua nữa!

--

Tô Anh cũng không có nhiều tâm tư để nghĩ xem Tề Duyệt muốn làm gì mình, hiện giờ cô đã hoàn toàn bị chậu cây đang này nắm hấp dẫn.

Mầm còn rất non và nhỏ, có màu xanh nhàn nhạt, chồi non mọc lên đúng năm cây, không thiếu cây nào. Mà những hạt giống không được cô nuôi trồng bằng "tâm của thực vật" đến giờ vẫn chưa thấy nảy mầm, vẫn lặng lẽ vùi sâu dưới lớp đất.

Đáng tiếc, không nhìn ra được điểm đặc trưng của cây non này, Tô Anh cũng không biết đây là loài cây gì, ngay cả lão Ngô đồng còn không nhìn ra, chứ đừng nói đến bọn xương rồng và hoa nhài.

Chúng nó càng mờ mịt càng làm cho Tô Anh tin chắc mình nhất định được bảo bối, càng chăm sóc cẩn thận nghiêm túc hơn. Tuy nhiên, có một điều đáng sợ xảy ra, ngày hôm sau lúc Tô Anh đến chăm chúng thì chúng đã chết mất, chỉ còn nhìn thấy năm khúc rễ đen như mực.

Cô nhìn về phía xương rồng hỏi: ".....Chuyện gì xảy ra vậy?"

Xương rồng: ".....Không biết luôn, em cũng không hiểu sao nó lại chết nữa."

Tô Anh thật sự bất lực, vì sao mỗi lần cô muốn làm việc gì đó, đều xuất hiện nhất ba tam chiết[1] thế này?

[1] Nhất ba tam chiết 一波三折: thay đổi bất ngờ, biến cố bất ngờ.

Cây non chết một cách ly kỳ, cho dù đã được dưỡng bằng "tâm của thực vật" nhưng vẫn bị chết như cũ, lần này Tô Anh quyết định cây con sẽ giao cho xương rồng và hoa nhài chăm sóc vào buổi sáng, còn buổi tối cô sẽ mang chúng về phòng ngủ để tự mình trông nom, có lẽ như vậy sẽ không xảy ra sai sót?

Lần này, cô chỉ gieo hai hạt.

Trong lúc cô vẫn còn đang "chiến đấu phân cao thấp" với đám hạt giống kỳ lạ kia thì bên này Khương Triết nhận được một tin tức, cha của Tường Diễn - Tường Nguyên đã qua đời.

Lúc anh nhận được điện thoại, Tô Anh đang ở bên cạnh anh.

Tô Anh liền suy nghĩ, ngày chết của Tường Diễn cũng sắp đến rồi. Ở kiếp trước, chuyện này tra tới tra lui cũng chỉ có thể kết luận là một tai nạn giao thông ngoài ý muốn.

Chỉ có đám người Khương Triết và Triệu Vũ luôn cho rằng đây không đơn giản chỉ là tai nạn giao thông ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Đám tang

Edit: Hiền Chân

Beta: Khánh Vân

Sinh thời, Tường Nguyên sống một đời vinh quang nở mày nở mặt, sau khi mất đi cũng được vạn người đưa tiễn trang trọng hiếm thấy.

Chiếc xe tang màu đen đi đầu, bức ảnh thờ đen trắng của Tường Nguyên đeo gia đặt ở đó, bất mất mà rõ ràng, xung quanh ảnh chụp được bao bọc bởi một vòng hoa trắng. Mả ở phía sau, có hơn trăm chiếc xe hơi chạy theo, trên đầu của mỗi chiếc xe đều có một đoá hoa trắng, dòng xe ấy an tĩnh chạy có trật tự tạo thành một dòng xe thẳng tắp dài vô tận.

Tường Nguyên cả đời đa tình, những tình nhân của ông trước kia cũng đều đưa tiễn, bọn họ đều đi theo ông đã lâu nên hôm nay mới có được đãi ngộ đặc biệt này. Đương nhiên, sáu đứa con của ông cũng đều có mặt, không vắng mặt ai. Tường Diễn là người thừa kế được mọi người công nhận của Tường gia, đương nhiên lúc này anh ngồi ở xe chính, trong tay ôm hủ tro cốt của cha mình.

Tường Diễn mặc một bộ đồ đen, đầu tóc chải chuốt tỉ mỉ, khuôn mặt vốn luôn ôn hoà trước đây vào lúc này lại trở nên vô cùng lạnh lùng nghiêm túc, đôi mắt anh hơi nheo lại, nhìn ra ngoài cửa sổ như đang suy tư gì.

Di chúc không được công bố, anh cho rằng sau khi Tường Nguyên mất thì di chúc sẽ được công bố đầu tiên, nhưng lại không có. Họ (bên luật sư) nói, Tường Nguyên đã đặc biệt yêu cầu, sau khi ông qua đời bảy ngày thì mới được công bố di chúc, theo như ý tứ ấy của ông lão thì ông cũng tự biết cả đời mình bạc tình, không có đối đãi nồng hậu với ai nên sợ sau khi đám con cái bắt hiểu được chia tài sản rồi thì không còn quan tâm đến hậu sự của ông nữa, chỉ trực tiếp cuốn cái chiếu mạnh cho xong việc!

Tường Nguyên rất thích náo nhiệt, cũng rất thích được khen ngợi tâng bốc. Khoảng thời gian ngã bệnh nằm ở bệnh viện, những người phụ nữ đó của ông đều thay phiên nhau túc trực ở bệnh viện. Càng khỏi nói, Tường Diễn cùng những người con khác mỗi ngày đều đến viện thăm ông một chút, nếu không đi thì sẽ bị Tường Nguyên lòng dạ hẹp hòi ghi hận, nói là người đó không thêm quan tâm đến ông, mà nếu đã không quan tâm thì cũng đừng mong hưởng được gì tài sản nào!

Thật đúng là, người càng về già càng khao khát có được tình yêu thương. Không giống như lúc còn trẻ, cái gì cũng không quan trọng, cái gì cũng không quan tâm, là một người phóng khoáng tự do tự tại không cần chịu trách nhiệm, thật vui sướng!

Tướng Nguyễn như thế, cho nên mỗi lần đến thăm, phòng bệnh đều không thiếu người. Thậm chí đến những ngày cuối khi bệnh trở nặng, chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt ICU, cách tám cửa kính cũng phải đến nhìn vài lần mới tính là tốt.

Một người như ông, có những yêu cầu như vậy cũng không tính là quá phận.

Nhưng cho dù như vậy, Tướng Diễn vẫn cảm thấy rất bất an. Không biết thì sao, cho dù anh đang nắm quyền, cho dù tất cả mọi người đều công nhận anh là người thừa kế, cho dù có không ít tính toán, nhưng anh vẫn cảm thấy bất an như cũ.

Có lẽ là thứ anh mong muốn bấy lâu nay sắp giành được trong tay, nên có một loại cảm giác không chân thật khiến cho anh cảm thấy bất an, cần phải nhanh chóng nắm giữ được toàn bộ mới tốt.

Hôm nay, vẫn còn bốn ngày nữa.

- - -

Tướng Hiếu Hiếu mặc một chiếc váy liền áo màu đen, trên đầu đội chiếc mũ lụa cùng màu với váy, cô không trang điểm đậm, màu đen thuần túy như vậy càng khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trông nhợt nhạt hơn, cái chết của Tướng Nguyễn làm cho cô trông rất chết vật.

Cô cùng Tướng Nghi ngồi ở ghế sau của chiếc xe chính thứ hai, phía trước bọn họ là Tướng Long - anh Cả của Tướng gia.

Tướng Nghi cũng mặc một bộ tây trang màu đen, tóc chải thẳng. Ngoại hình của anh không tuấn lãng hay tràn đầy nam tính như cái tên "Tướng Nghi" của mình, tướng mạo của anh thiên về kiểu tính tế, diện mạo ấy không đậm cũng không nhạt, đôi mắt thon dài làm cho anh thoát nhìn có chút mỉa mai, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, quai hàm cũng rất thanh tú.

Chữ "nghi" (毅) trong tên của anh cực kỳ nam tính nhưng nó lại hoàn toàn đối lập với diện mạo của anh.

Lúc này, anh đang an tĩnh chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nghệ nói diện mạo của anh được di truyền từ mẹ, mà mẹ của anh đã từng là người được Tướng Nguyễn yêu thương nhất. Bà ấy đã ở bên cạnh Tướng Nguyễn hơn mười năm, càng ngày càng được yêu thương, tất cả mọi người đều sôi nổi cho rằng bà sẽ trở thành Tướng phu nhân. Nhưng đáng tiếc, bà ấy đoán mệnh, sau khi sinh được hai đứa con, vẫn chưa kịp hưởng phúc phần gì thì đã qua đời.

Trên mặt Tướng Hiếu Hiếu tràn ngập bi thương, trong lòng lại có chút nôn nóng.

Tướng Nguyễn đã qua đời, sớm muộn gì cũng sẽ công bố di chúc, đến lúc đó, Tướng Diễn lên nắm quyền, phải làm sao bây giờ? Tướng gia sẽ không có chỗ cho cô dung thân!

Tuy rằng Tướng Hiếu Hiếu có quan hệ huyết thống với Tướng Diễn, nhưng giữa họ không có tình cảm gì. Lúc còn nhỏ, cô từng năm lần bảy lượt bắt nạt anh ta, khi đó cô chính là bảo bối mà Tướng Nguyễn nâng niu trong lòng bàn tay, còn Tướng Diễn chỉ là một thằng nhóc thôi từ bên ngoài về, không ai chăm sóc. Cô chán ghét anh ta, có ghét hết thảy những người tranh giành tình thương với cô, hơn nữa Tướng Diễn còn khiến cho mẹ cô phải rửa mặt bằng nước mắt mỗi ngày. Kể từ đó, mỗi lần bắt nạt anh ta cô đều không có kỵ gì nữa.

Nhưng dần dần, ánh mắt khi Tướng Diễn nhìn cô khiến cho cô cảm thấy sợ hãi, cô cũng không muốn gặp anh ta nữa. Có một lần, cô bị trượt chân rơi xuống nước, liền cố ý đổ thừa cho Tướng Diễn, lúc đó làm cho Tướng Nguyễn tức giận đến mức đưa anh ta đến thành phố C.

Thật hối hận!

Nếu như Tướng Hiếu Hiếu có thể biết trước được Tướng Diễn sẽ kết thân với bọn người Khương Triết cùng Triệu Nhị, hơn nữa họ còn hết lần này đến lần khác bảo vệ, hộ giá hộ tống anh ta như vậy, bất luận như thế nào cô cũng sẽ không làm ra những việc như vậy!

"Anh à....." Cô lo lắng sốt ruột kéo lấy cánh tay Tướng Nghi, nhưng lại bị Tướng Nghi tránh đi, đôi mày của anh khẽ nhíu lại: "Ừm?"

Tướng Hiếu Hiếu biết Tướng Nghi bị mắc bệnh sạch sẽ đặc biệt nghiêm trọng. Bình thường nếu cô có gái nào dám cố ý chạm vào anh đều sẽ bị anh giới chân đá văng, còn cô chỉ bị cự tuyệt, bị cự tuyệt như vậy cũng không bị mất mặt cho lắm, dù sao Tướng Hiếu Hiếu sớm đã quen với việc này.

Cô rất tự nhiên thu tay lại, bộ dạng có chút ỉu xù: "Anh à, ba qua đời rồi, em rất sợ hãi."

Tướng Nghi hỏi lại: "Sợ cái gì?"

Tướng Hiếu Hiếu thấp thỏm lo lắng: "Ba đi rồi, dường như không còn ai có thể bảo vệ em nữa. Ba đem quyền quản lý công ty giao lại cho anh Năm, mà em với anh ấy không thân nhau, em với anh ấy đều không nói chuyện được với nhau. Huống chi lúc nhỏ, vì em mà anh Năm bị đưa đi thành phố C chịu không ít cực khổ, có khi nào anh ấy sẽ trả thù em không?"

Tướng Nghi hít một hơi: "Nói gì vậy hả?" Anh cười khẽ một tiếng: "Tướng Ngũ là người rộng lượng, sẽ không hơn thua với một đứa nhóc như em đâu."

Nhưng không hiểu sao mỗi lần cô gặp Tướng Diễn đều có cảm giác anh ta hận mình đến mức muốn ăn tươi nuốt sống? Sự lạnh lùng trong ánh mắt ấy dường như có thể làm cô đóng băng! Cô đã thử dò xét vài lần nhưng cũng không có hiệu quả, anh ta đối với cô quả thật không có chỗ nào quá đáng, nhưng mà càng như vậy thì cô càng cảm thấy bất an, lo lắng không thôi.

Tướng Diễn mang thù, từ khi nhìn thấy thế lực của anh ta càng ngày càng lớn mạnh, Tướng Hiếu Hiếu liền không ngừng gặp ác mộng, sợ bị anh ta trả thù, càng sợ anh ta cướp đi hết thảy những thứ cô có hiện nay.

Nhưng mà, anh Ba của cô lại không làm gì! Anh ấy có thật lòng xem cô là em gái không vậy? Không tìm cách bảo vệ cô sao? Làm một người đàn ông mà đến đã tám cơ bản cũng không có?

Cô phải làm điều gì đó mới được.

Đưa tang xong cũng đã đến khuya, Tướng Hiếu Hiếu về nhà, nằm suy tư một lúc lâu, sau đó lại lấy điện thoại gọi cho Tề Duyệt.

Vết thương trên mặt Tề Duyệt đã khỏi, cũng đã rời khỏi nhà của Phạm Nghi để trở về nhà của mình. Mấy ngày nay cô ta vì chuyện video ghi hình mà muốn sút đầu mè trán, nhưng lại không dám gây khó dễ gì cho Tô Anh. Những lời uy hiếp của người phụ nữ kia đến giờ cô ta vẫn không quên được, còn có thái độ như người đứng ngoài cuộc của Khương Triết làm cô ta rất sợ hãi, cô ta không thể nào đem thân thể cùng danh dự của mình ra đánh cược được.

Nghĩ như vậy, cô ta lại hận không thể đánh cho Phạm Nghi kia một trận. Nhưng cho dù như vậy, mối quan hệ tình thoáng triển miên một đêm của cô ta cùng Phạm Nghi vẫn không kết thúc.

Cho nên khi Tướng Hiếu Hiếu gọi điện đến, giọng nói của cô ta có chút phiền muộn: "Hiếu Hiếu, chuyện gì thế?"

Tướng Hiếu Hiếu nghi hoặc: "Tiểu Duyệt? Tâm tình của chị không tốt à?"

"Ừm, tiền thân Tô Anh kia càng ngày càng kiêu ngạo, hiện giờ cô ta còn nắm được nhược điểm của chị nữa, thật phiền phức! Chị cũng không hiểu vì sao Khương Tử vẫn còn thích một người phụ nữ tâm tư thâm trầm như vậy? Không phải anh ấy thích những cô gái đơn thuần hay sao?"

"Chị thì có nhược điểm gì?"

Tề Duyệt khó mà nói được: "Thôi đi, không nói chuyện của chị nữa, nói chuyện của em đi. Ba của em vừa qua đời, em có ổn không? Cũng đừng quá đau buồn nha, lúc trước chị hứa đến thăm em, nhưng bây giờ chuyện của chị ở đây lại chưa xử lý xong, không thể đi được....."

Tướng Hiếu Hiếu cười nói: "Không sao đâu, chị có tâm ý như vậy cũng làm cho em hạnh phúc rồi."

"Haizzz." Tề Duyệt xoa xoa gáy thở dài: "Gần đây hai đứa mình đều gặp nhiều xui xẻo, rảnh rồi mình đi chùa thấp nén hương đi."

Tướng Hiếu Hiếu "ừ" một tiếng, rồi cuộc cũng hỏi đến chuyện cô muốn biết nhất: "Tiểu Duyệt, việc lần trước em nhờ chị giúp thế nào rồi?"

Nói đến chuyện này, Tề Duyệt cũng thật tức giận, trước đó vừa bận rộn vừa thấy phiền nên cô cũng có một thời gian không liên lạc với Linda. Hai ngày gần đây muốn liên lạc với Linda thì thái hiện, thế mà lại liên lạc không được? Giống như bị bốc hơi khỏi thế giới, số di động là số không tồn tại, sau đó mới khó khăn biết được Linda đã bị đuổi việc.

Nhận tiền của cô rồi mà không làm việc, trực tiếp bỏ trốn!

Cô còn tưởng rằng cô ta là người có dã tâm cùng hiểu biết rộng, rồi cuộc cũng chỉ là một kẻ tiểu nhân ham lợi ích nhất thời. Cũng đúng thôi, nếu cô ta thông minh thì đã có thể luôn đi theo bên cạnh Khương Triết giống như trợ lý Điều rồi!

Trợ lý Điều cũng thật đáng ghét, cô đã vài lần dùng tiền mua chuộc cùng mượn sức nhưng đều bị anh ta trực tiếp cự tuyệt, làm cho cô hết lần này đến lần khác bị mất mặt!

Tề Duyệt nói: "Yên tâm đi, Khương Tử không chi đại diện cho một mình anh ấy mà còn đại diện cho cả Khương gia, như vậy thì sẽ không tiện nhúng tay vào việc nhà người khác đâu. Nếu em không yên tâm thì ngày mai chị thử đến thăm dò tâm tư của Khương Bào gia, nếu lão già không có ý định này thì Khương Tử không thể đến được đâu."

Tướng Hiếu Hiếu liền nói cảm ơn. Tề Duyệt lại hỏi: "Bọn em sợ Khương Tử như vậy sao?"

Tướng Hiếu Hiếu bắt đầu đi nói: "Không có cách nào mà, anh em nói anh ấy rất lợi hại nên em cũng không dám xem thường."

"Anh của em chuẩn bị r tay rồi sao?"

".....Không có. Em cũng không biết anh ấy suy nghĩ cái gì nữa, anh ấy quá hải lòng với tình trạng hiện tại, sẽ bị bài trừ khỏi xã hội này mất thôi."

Tường Hiểu Hiểu lại tán gẫu linh tinh thêm vài câu với Tề Duyệt, sau đó tắt điện thoại.

Cô tập trung suy nghĩ, bất luận như thế nào cũng không thể để cho Tường Diễn lên nắm quyền.

Nhưng mà chuyện dĩ chúc đã là chuyện đã định không thể thay đổi, cô nên làm sao bây giờ?

Thật ra vào thời khắc này, người sốt ruột lo lắng cũng không hẳn chỉ có mình cô?

--

Lại nói đến thành phố C bên kia, Khương Triết nhìn vào một tờ báo, trang đầu báo đưa tin về buổi đưa tang xa hoa long trọng trong ngày tang lễ của Tường Nguyên ở đề đỏ. Một dàn siêu xe chạy dài không thấy điểm cuối, đến đó bái tế chủ yếu là những thế gia hào môn ở khắp nơi, rõ ràng là đưa tang nhưng lại làm cho một nửa đề đỏ náo nhiệt lên, giấy tiền vàng bạc được rải đầy đất, phải quét dọn hồi lâu mới sạch được...

Đương nhiên, điều quan trọng chính là ai sẽ là người thừa kế một Tường gia to lớn như vậy? Mọi người sôi nổi suy đoán, chẳng qua, Tường Diễn - người tự mình ôm tro cốt của Tường Nguyên đi phía trước chính là người được xem trọng nhất tính đến nay, mọi người đều cho rằng việc Tường Diễn tiếp nhận Tường gia đã nằm chắc tám chín phần.

"A Triết." Tô Anh bưng một đĩa nhỏ đã rửa sạch đặt lên chiếc bàn nhỏ, nhìn Khương Triết thân hình cao lớn đang ngồi trên sô pha nhà cô, nói: "Ăn nho nè."

Khương Triết hơi nhàu mày, cũng không ngẩng đầu lên, đáp: "Ừm"

Tô Anh tự mình hái một trái bỏ vào miệng, đưa mắt thấy tấm ảnh trắng đen trên bài báo, không chỉ có di ảnh của Tường Nguyên, còn có cả gia đình của ông.

Tô Anh nói: "A Triết, anh với Tường Diễn không phải là bạn bè à? Anh ấy có việc, sao anh lại không đi qua đó?"

Cô biết Khương Triết coi trọng nhất là tình anh em, không có lý nào thấy Tường Diễn bên kia có chuyện lớn mà anh lại bàng quan ở bên này.

Lúc này Khương Triết mới ngẩng đầu lên nhìn Tô Anh một cái, cánh tay dài của anh duỗi ra, dễ dàng kéo Tô Anh ngồi xuống bên cạnh mình. Gắn đây dường như anh đặc biệt thích xoa vành tai của cô, ngón tay đã đặt lên nhẹ nhàng vân vê, Tô Anh thấy hơi nhột nhưng không có cách nào né tránh, nghe được trong giọng nói của anh có chút bất đắc dĩ: "Ông nội cùng với Tường lão gia không hợp nhau, nên sẽ không muốn anh qua đó giúp đỡ "chủ trì đại cục". Tường gia càng loạn, tốt nhất loạn đến mức tàn gia bại sản thì ông ấy càng cảm thấy vui mừng."

Tô Anh rất bất ngờ, đúng là cô chưa từng nghe nói đến chuyện này, chẳng qua nghĩ đến chắc Trình Ngọc Thư cũng sẽ không dám nói gì Khương lão gia tử.

Khương Triết: "Lúc này khẳng định ông nội đang uống rượu ở nhà, ăn mừng những kẻ chương mất ông lại chết thêm một người."

Tô Anh: "....."

Tô Anh chỉ có thể mấp máy môi, không biết nói gì.

Dường như Khương Triết đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó: "À đúng rồi, đưa cho anh một bản sao video của Tề Duyệt cùng Phạm Nghị đi."

Tô Anh nghi hoặc: "Anh lấy làm gì?"

Khương Triết cười lạnh: "Em thử nghĩ xem, nếu Tề Duyệt biết trong tay anh cũng có video đó, hơn nữa có lẽ còn xem qua. Em nói xem cô ta sẽ còn dám mặt dày nói có ta yêu anh, không phải anh thì không được hay không?"

Tô Anh mím môi, người này thật là gian trá nha, có thể giết người trong vô hình, nếu Tề Duyệt biết được chuyện này hẳn sẽ bị chọc tức đến ngất đi: "Được ạ, để em hỏi Tiểu Vận."

Khương Triết: "Ừm, đến lúc đó đưa cho anh."

Tô Anh tò mò: ".....Vậy anh muốn xem hả?"

Khương Triết lạnh giọng: "Anh không phải là Lâm Thanh Phong kia."

Tô Anh: "....."

Khương Triết đọc báo xong, tiện tay ném qua một bên, anh dùng một tay luôn qua rách cổ, nhẹ nhàng xách cổ đặt ngồi lên đùi mình. Trên mình người đàn ông không có chỗ nào là không rắn chắc, Tô Anh ngồi trên đùi anh, không những thấy nóng mà còn cộm đến đau.

Anh thấp giọng: "Nhìn cô ta làm gì cho chương mất. Anh muốn nhìn người khác cơ."

Tô Anh đứng bật dậy, tỏ ý phải đi: "Em muốn xuống dưới trông cửa hàng."

Đôi tay Khương Triết vẫn đặt trên hông cô, đôi môi mỏng đã tìm đến vành tai mềm mại của cô, giọng nói gọi cảm của anh vang bên tai: "Không gấp, vẫn còn mười phút nữa."

Mười phút nữa anh phải đến công ty rồi, sáng hôm nay là do anh thuận đường nên vào đây ngồi hai mươi phút.

Đôi môi mỏng của người đàn ông hôn lên vành tai, sau đó theo đà mà cọ cọ vào chiếc cổ cong duyên dáng như thiên nga, lại di chuyển một đường hôn lên chiếc cằm xinh xắn, cuối cùng dừng lại ở đôi môi của cô gái.

Anh tập trung hôn cô, rũ mắt xuống lại nhìn thấy Tô Anh đang khăn trương nhàu mảy lại: "Anh Anh."

Tô Anh mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc của người đàn ông.

Tay của Khương Triết phủ lên đôi má hồng hào của cô, đôi mắt nhìn xuống hai quả mọng phía dưới xương quai xanh, dục dục mà no đủ, ngọt mà đáng yêu, anh cầm lấy nó, lại cúi xuống bắt nạt đôi môi của cô thêm lần nữa.

--

Sau khi Khương Triết rời khỏi, Tô Anh ngồi một lát, cô ôm chầm hoa lúc nào cũng mang theo bên người ra, rót "tâm của thực vật" vào cho chúng, mãi cho đến khi cô cảm nhận được dường như chúng đã "ăn" no thì mới thu tay lại. Lần này cô thường xuyên quan sát chúng nên cũng phát hiện ra một vài quy luật, ví dụ như bọn chúng cần đất giàu dinh dưỡng, mà quan trọng hơn cả là chúng cần "tâm của thực vật", dường như mỗi lần cô đến xem đều thấy chúng đã dùng hết "tâm của thực vật", trở thành hạt giống bình thường.

Nhờ đến những cây con trước đó, sở dĩ chúng bị chết là bởi vì cô cho "tâm của thực vật" không đủ, chúng nó sống nhờ vào "tâm của thực vật".

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Tìm cách

Edit: Hiền Chấn

Beta: Khánh Vân

Buổi tối hôm nay, Tô Anh ăn cơm ở Quán Duyệt.

Không chỉ có Khương Triết, mà ba người Triệu Vũ, Đào Nhiên cùng Lâm Thành Phong đều có mặt ở đây. Trừ ba người bọn họ ra thì trong phòng cũng không có người khác, yên tĩnh đến bất ngờ, cô lại hiếm khi thấy được Đào Nhiên cùng Triệu Vũ không dắt phụ nữ theo cùng.

Có nghe bọn họ nói gần đây hợp tác một số dự án có đề cập đến Tường Diễn.

Đào Nhiên nói: "Lần này hẳn là Tường Ngồ nắm chắc phần thắng rồi nh? Chỉ cần chờ ba ngày sau, di chúc của Tường lão gia được công bố ra thì cậu ta sẽ có thể quang minh chính đại lên nắm quyền ở Tường gia. Về sau, nếu những kẻ "đầu trâu mặt ngựa" kia mà còn dám không biết điều như vậy nữa, thì cũng đừng trách tại sao cậu ta không khách khải!"

Triệu Vũ cười lạnh: "Cái này cũng khó nói nha, rốt cuộc thì 'người chết vì tiền, chim chết vì mồi' mà, khó bảo đảm sẽ không có người tà tâm bắt tữ. Vẫn nên đề cao cảnh giác, làm việc gì cũng phải cẩn thận một chút, bằng không, chỉ sợ chết như thế nào cũng không biết!"

Lâm Thành Phong gật đầu tán thành: "Đúng vậy đó, lần trước ở Đê Đô không phải cũng bị tai nạn xe không thể giải thích đó sao? Nếu không phải Ngũ ca cùng Tứ ca phúc lớn mạng lớn thì không chừng người nọ đã thực hiện được mục đích. Những người đó vì tiền tài địa vị mà càng ngày càng vô pháp vô thiên, cần phải nhốt hết bọn họ vào nhà lao, trừ hại cho dân!"

Tai nạn xe? Tô Anh nghe mà thấy bất ngờ, cô nhìn về phía Khương Triết, sau đó lại hỏi Lâm Thành Phong: "Tai nạn xe gì thế?"

Lâm Thành Phong vừa giải thích rõ, Khương Triết lại gấp một đĩa rau đặt vào trong chén cho Tô Anh, nói: "Không có gì đâu, ăn cơm đi."

Anh liếc mắt nhìn Lâm Thành Phong, Lâm Thành Phong liền biết điều ngậm miệng lại.

Tô Anh bâu môi: "Em cũng đã biết rồi, anh còn định gạt em sao?"

"Chỉ là chuyện nhỏ thôi."

"Nếu chỉ là chuyện nhỏ sao anh còn gạt em chứ?"

"....."

Khương Triết hiếm khi bị Tô Anh nói đến mức đuối lý không thể phản bác, trong ánh mắt anh chứa chút ý cười, xoa xoa trán cô: "Bé hoa nhài của anh sao biết ăn nói thế nhỉ?"

Tô Anh gạt tay anh ra: "Đừng ngắt lời em!"

"Được rồi." Khương Triết nói: "Lát nữa trên đường về anh sẽ nói cho em nghe, còn bây giờ ăn cơm trước đi."

Tô Anh không quá tin tưởng anh: "Không được gạt em nha."

Anh: "Không gạt em."

Đào Nhiên rùng mình nghĩ cái: "Này, hai người các người đừng có show ân ái, anh anh em em nữa được không! Thấy hôm nay tôi đi một mình liền ngược cầu độc thân như tôi à?" Anh lặng lẽ nhìn Triệu Nhị, trên tay cậu ta lúc nào cũng kẻ kẻ dấu thuốc, không ăn uống gì, ly rượu thì lúc nào cũng đầy. Trên mặt cậu ta không một chút biểu tình, dường như không quan tâm gì đến chuyện của Tô Anh cùng Khương Triết, thỉnh thoảng còn trêu chọc Lâm Thành Phong vài câu, quả thật không làm cho người khác nhìn ra điều gì khác thường. Tất nhiên, kết quả như vậy là tốt nhất. Anh không muốn anh em của mình chỉ vì một cô gái mà lại trở mặt thành thù.

Tô Anh nhìn Đào Nhiên, lăm bắm nói: "Cũng chưa nói gì mà, ăn ái chỗ nào chứ."

Khương Triết nhíech mày, cười nói: "Đào Nhiên cậu quen với không khí phong lưu vui vẻ rồi, nếu thật sự cảm thấy cô đơn còn không tìm được ai đến bầu bạn sao?"

Đào Nhiên nhún nhún vai, lăm về bắt đầu đi: "Tuy rằng ca ca này có đơn thật nhưng cũng không phải loại người ai đến cũng không cự tuyệt đâu, cái gì tôi cũng không chọn đâu nha....."

Khương Triết quay đầu nói với Tô Anh: "Đừng để ý đến cậu ta, ăn cơm đi."

Tô Anh gạt gạt đầu: "Vâng."

Quả thật là không thèm nghe, không thèm để ý đến gì nữa.

Lâm Thành Phong cười "xì" một tiếng.

Đào Nhiên: ".....Fuck!"

--

Bữa cơm chiều mau chóng kết thúc, Khương Triết đi đến cửa sổ bên kia nhận điện thoại, Tô Anh đứng dậy đi toilet.

Đi đến chỗ vắng người, biểu cảm trên mặt cô trở nên nhàn nhạt, thoát nhìn còn có chút lạnh lùng.

Cô biết Tường Diễn sẽ thua rất thảm, thảm đến mức phải bỏ mạng, cô có nên nhắc nhở một chút không?

Suy đi tính lại, Tô Anh thật sự do dự. Tường Diễn không phải là kẻ nguốc, nếu như cô nói ra một chuyện quan trọng như vậy, dựa vào tính đa nghi của những người họ, điều tra đến cô thì làm sao đây? Huống hồ cô cũng chỉ là dân thường áo vải, không چه đầu được gì cả.

Hon nữa, nếu như cô muốn nhắc nhở điều gì đó, cũng không thể thông qua bọn người Khương Triết chuyển lời. Cô phải tìm cách lấy được số điện thoại cá nhân của Tường Diễn, như vậy cô mới yên tâm tin tức của mình truyền đến kịp thời cho anh ấy. Mà đối với Tường Diễn, Tô Anh chỉ là một nhân vật có thể báo trước cái chết, bởi vì ngoại trừ tin tức về cái chết của anh ấy ra, những chuyện khác cô hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng làm sao mới có được số điện thoại của Tường Diễn? Trộm từ đi động của Khương Triết?

Tô Anh xoa xoa gương mặt.

Cô rửa tay xong, chuẩn bị trở về phòng ăn.

Ai ngờ, khi vừa mới xoay người lại thì bất chợt va phải một vòm ngực vô cùng rắn chắc. Vòm ngực kia chắc chắn làm bằng đá mà ra, làm cho mũi của cô không chỉ có đau mà còn bị đỏ lên, cô có cảm giác như sắp chảy máu mũi tới nơi rồi?!

"Ai da!" Một chút hoảng hốt vừa xảy đã bị cơn đau kéo về thực tại, cô phục hồi lại tinh thần ngẩng đầu lên thì thấy đôi mắt thâm thúy của Triệu Vũ cũng đang rũ xuống nhìn mình, ánh mắt lạnh lùng ấy làm người ta có chút sợ hãi. Cô kinh hoàng, bước chân loạn xạ quay lùi lại, giày cao gót đập lên miếng thảm mềm mại dưới chân, suýt chút nữa làm cô bị ngã về phía sau. May mắn thay, Triệu Vũ đứng lúc đuổi cánh tay ra ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, hơi dùng sức, cô lại quay trở về trong vòm ngực của anh.

Toàn bộ thân thể hai người dính sát vào nhau.

Cô ngửi được có mùi nước hoa đàn ông thoang thoảng dễ ngửi.

Người đàn ông cảm nhận được mùi hương thanh mát của cô gái trong lồng, quả nhiên vừa nhỏ xinh vừa mềm mại, anh nhìn thấy gương mặt trắng hồng của cô gái, đôi mắt được phủ một tầng trong suốt mà trở nên long lanh, đôi môi đỏ mọng bởi vì khăn trang mà hơi hồng trông cực kỳ "ngon miệng". Cơ thể anh cũng đỡ lại suýt chút nữa không nhận được mà hôn lên đôi môi ấy! Cảnh tay anh càng dùng thêm sức làm cho cả người cô đều nép vào người anh.

Tô Anh biết là do mình thất thần nên mới đụng phải Triệu Vũ, cô cảm thấy vừa bối rối vừa xấu hổ: "Thật xin lỗi nha."

Rõ ràng chỉ là vô tình chạm vào nhau một cái nhưng Triệu Vũ mang lại cho người khác cảm giác xâm lược quá mạnh, khiến cho người khác vô thức muốn lùi về phía sau, bàn tay của anh hơi dùng sức đặt trên eo cô, lòng bàn tay nóng bỏng làm cho cô nổi cá da gà. Cô đẩy nhẹ ngực anh tỏ ý muốn buông ra, vốn dĩ Triệu Vũ ôm cô rất chặt, nhưng khi cô nhẹ nhàng gạt giữa thì anh liền thuận theo mà buông cô ra, làm cho người ta không nhận ra bất cứ điều gì khác thường, hai người đứng cách nhau ra hai bước, ánh mắt tỉnh nhét bàn tay vào túi quần.

Giọng nói Triệu Vũ có chút khàn khàn: "Nghe chuyện gì vậy? Sao thất thần?"

Tô Anh xoa xoa cái mũi, cau mày đáp: "Ai mà biết, suy nghĩ cái gì cũng bị chuyện này dọa quên mất rồi, cái mũi đau quá nè!"

Triệu Vũ cong môi dưới, hơi khom người xuống, anh nhìn chăm chăm vào cô, nói: "Lấy tay ra đi, anh xem cho."

Quả nhiên Tô Anh ngoan ngoãn cẩn thận lấy tay ra, hai tay vẫn áp vào hai bên má như thể sợ người khác sẽ nhìn thấy, lo lắng hỏi: "Có phải bị sưng lên rồi không? Em cảm thấy nhất định là nó sưng lên rồi! Đau quá đi, huhu, thân thể của anh sao lại cũng như vậy chứ!"

Triệu Vũ sừng sốt hai gáy, sau đó không tự nhiên mà xoa xoa mũi, anh ho nhẹ một tiếng: "Đừng có vội, anh xem cho."

Ngón tay với những khớp xương rõ ràng của người đàn ông nhẹ nhàng chạm chạm lên chiếc mũi hồng của cô gái, đầu ngón tay của anh có vết chai, cộm đến mức Tô Anh nhăn mặt né tránh anh: "Nhẹ tay chút đi."

Anh không dám chạm vào nữa mà chỉ cần thận xem xét, da của cô mịn màng lại trắng nõn tinh tế đến mức không thấy lỗ chân lông nào, chỉ có thể thấy được lớp lông tơ thật nhỏ mềm mại, đáng yêu của cô.

"Không có sưng. Nhưng mà, để đảm bảo an toàn thì chúng ta nên đến bệnh viện, chụp cho em một tấm x-quang xem sao."

Tô Anh mấp máy môi: "Chuyện nhỏ như vậy cũng phải đi bệnh viện à?"

Cô có cảm giác như chiếc mũi này không còn là của mình nữa: "Chắc là không sao đâu, bị đau đến tí chút thôi, có lẽ nghỉ ngơi một lát sẽ hết. Với lại em cũng không muốn làm 'bạch tuộc ca ca' đâu, thật xấu xì!"

Triệu Vũ không nhịn được đưa tay vỗ vỗ đầu Tô Anh, anh cong môi cười, nói: "Vẫn nên kiểm tra một chút mới tốt, xem em đau đến mức này rồi nhớ có chuyện gì thì làm sao đây?"

Rốt cuộc... cơ thể anh cứng như vậy...

Tô Anh cũng không thích bệnh viện cho lắm, bởi vì ở đó có mùi rất khó chịu, còn có những ký ức không tốt luôn quấy nhiễu cô.

"Trước tiên cứ từ từ đã, đợi đến lúc em hết đau xem thử có chuyện gì không, nếu mà vẫn bị đau suốt thì đi khám."

Nói thì nói vậy, nhưng đáng về thì lại là thương lượng.

Triệu Vũ gắt đầu, gọi người phục vụ mang đến ít đá chườm. Tô Anh nói: "Đi thôi, trước hết quay về đã."

Dứt lời, cô đã ôm chiếc mũ quay trở về.

Triệu Vũ neho neho đôi mắt, anh hất nhẹ tóc mái, rốt cuộc vẫn đi theo cô trở về.

- - -

Khi Khương Triết nhìn thấy Tô Anh ôm mũ quay trở về, theo phản xạ có điều kiện anh liền nhủ mảy lại, Lâm Thành Phong thấy cô như vậy thì buồn cười: "Ai da, cái này có phải là đi bộ cũng bị ngã sắp mặt hay không?"

Tô Anh trừng mắt liếc Lâm Thành Phong một cái, không thêm phản ứng lại anh.

Khương Triết kéo Tô Anh qua, nâng mặt cô lên nhìn tới nhìn lui: "Không có sưng, chỉ là có chút đỏ đỏ. Sao lại thế này?"

Tô Anh bất đắc dĩ nói "..... Không cần thận dụng phải anh Triệu Vũ."

Lúc này Triệu Vũ vừa vận bước vào, trong tay còn xách theo một xô đá.

Khương Triết từ đằng xa hướng ánh mắt nhìn sang, Triệu Vũ giờ tay làm động tác đầu hàng, cười đến mức lưu manh: "Ngoài ý muốn, cái này thật sự là ngoài ý muốn nha! Bé hoa nhài đụng phải tôi, tôi còn chưa bị cái gì thì em ấy đã tự làm mình bị thương trước rồi."

Anh xách xô đá đến gần: "Này, chườm đá chút đi."

Khương Triết tính làm, Tô Anh đã lập tức nói: "Để em tự làm, em tự biết nặng nhẹ mà."

Khương Triết nhượng mảy, tuy ý để cô tự cầm túi đá đặt lên trên mũi, cô nhủ chặt đôi mày, răng cắn lấy môi trông rất đáng thương. Anh nhẹ nhàng đặt ngón tay cái lên môi cô, vuốt ve: "Đừng cắn."

Cô ngoan ngoãn "tha" cho bờ môi của mình.

Triệu Vũ nhìn Khương Triết, mắt anh neho lại, ánh mắt lạnh lùng.

Khi Đào Nhiên quay trở lại phòng bao thì thấy được cảnh tượng: ba người đàn ông cao lớn đang túm tụm lại nhìn chiếc mũ hồng hồng của cô gái, tựa như đang xem báo bối gì hiếm có, anh nhìn không được cất tiếng: "Các cậu bị biến thái à?"

Khương Triết: "....."

Triệu Vũ: "....."

Lâm Thành Phong: "....."

Ba người "biến thái" kia đồng loạt nhìn về phía anh, ánh mắt thâm trầm làm cho Đào Nhiên vô thức lùi ra sau hai bước: "Ha ha, xin lỗi nha, xin lỗi nha, tôi vào lộn chỗ."

Giám đốc Dương ở phía sau Đào Nhiên chớp chớp đôi mắt ngó trái ngó phải, mà phục vụ Tiết Mai phụ trách việc bung đồ ăn ở phía sau giám đốc Dương chỉ có thể cúi đầu, cái gì cũng không biết.

- - -

Cuối cùng, cho đến khi Tô Anh rời khỏi Quán Duyệt thì chiếc mũ vẫn còn hồng hồng, nhưng thật ra cũng đã hết đau, thoát nhìn không có vấn đề gì.

Khương Triết đưa cô về.

Tô Anh đột nhiên nói: "A Triết, hẳn là bây giờ anh nên nói cho em biết chuyện tai nạn xe là chuyện gì?"

Khương Triết nói ngắn gọn: "Không có gì, chỉ là đột trước đến Đê Đô, gặp chút chuyện ngoài ý muốn."

"Hả? Khi nào thế? Vậy mà em lại không hề hay biết gì!"

"Đã lâu rồi, là lần tiệm hoa của em bị người ta đập phá đó."

Tô Anh lập tức kinh ngạc nhìn về phía Khương Triết: "Là ngày tiệm hoa tươi của em bị đập phá?"

"Ừm." Khương Triết hơi thờ dãi: "Được rồi, không nói chuyện này nữa. Mũi hết đau rồi sao?"

Tô Anh nhủ nhủ mảy: "Dường như anh có rất nhiều chuyện gạt em."

Khương Triết bật cười, xoa xoa đầu cô: "Giận đấy à?"

Tô Anh bĩu môi, trừng anh: "Anh đưa điện thoại cho em thì em sẽ suy xét mà không giận!"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Nhắc nhở

Edit heka

Beta: Thủy An

Di động của Khương Triết là thuần một màu đen. Không phải loại đang thịnh hành, mà là một chiếc điện thoại kiểu cũ với nút bấm và màn hình nhỏ, rất tinh xảo, có thể dùng một tay nắm gọn. Tô Anh biết bọn Triệu Vũ và Đào Nhiên cũng dùng loại di động này, chỉ có Lâm Thành Phong thì khác, anh ấy chê nó quá xấu không đủ fashion.

Nhưng mà Tô Anh biết loại di động này là dòng có hạn định số lượng của một nhãn hiệu cao cấp, toàn cầu cũng chỉ có trăm cái. Tất nhiên chức năng cũng không chỉ đơn giản là dùng để gọi điện thoại liên hệ, nó cũng có thể lên mạng, hơn nữa càng an toàn hơn các dòng điện thoại khác, phòng ngừa virus xâm nhập, việc bảo mật tuyệt đối đứng đầu—điều đó có nghĩa là, nếu không có Khương Triết, dù Tô Anh có ôm di động đi tìm chuyên gia hỗ trợ thì cũng chẳng có biện pháp.

Cho nên cô cầm di động của Khương Triết mãi mãi nửa ngày, cuối cùng vẫn là đưa mắt trông mong nhìn Khương Triết.

Khương Triết lấy di động qua mờ khóa cho cô: "Em muốn làm gì?"

Tô Anh thần thần bí bí, mỉm cười: "Không nói cho anh biết."

Khương Triết cũng không nói gì, chỉ nhìn Tô Anh nép sát về bên cửa sổ trốn tránh anh rồi lơ mơ, còn thỉnh thoảng hé hé mắt ngó anh... Cứ như rất sợ anh sẽ nhìn lên vậy, chớp mũi cô đỏ rực, xấu xấu đáng yêu.

Anh đuổi tay: "Anh Anh....."

Tô Anh lập tức: "Đừng tới đây nha!"

Cả người đều rúc vào cạnh cửa xe, để phòng anh như để phòng sói.

Khuong Triết khẽ nhường đuôi mỳ, anh hai chân bắt chéo, mười ngón đan vào nhau đặt ở trên đùi. Anh dựa lưng vào ghế, ung dung nhìn cô. Tô Anh lại trộm liếc anh một cái, cong cong đôi mắt.

Nhưng cũng chỉ chốc lát sau, cô đã tự mình rúc qua lại, oán giận: "Sao đi động của anh cái gì cũng phải mở khóa thế hả? Phức quá đi!"

Khuong Triết ngó qua, thứ Tô Anh muốn ở khóa lại là danh bạ của anh: "Cái này có cái gì hay?"

Tô Anh: "Không được hả?"

Anh cong môi: "Cũng không phải không được."

Tô Anh thúc giục, lắc lắc cánh tay anh: "Vậy anh mau mở đi nào!"

Người đàn ông cười khê, một tay kéo cô gái vào trong lồng ngực, anh đưa môi đến gần, nói một câu bên tai cô. Tô Anh bị hơi thở ấm áp phả bên tai, ngứa ngáy nghiêng đầu tránh né, lại bị bàn tay người đàn ông ôm lấy gương mặt, bị bắt nhìn thẳng anh: "Hửm?"

Bây giờ thì Tô Anh không chỉ có mũi đó, gương mặt cũng đó, có hử một tiếng: "Khuong tiên sinh, có phải anh đã quên là anh chọc em giận trước không đấy? Hiện tại em mới là lão đại, anh không có tư cách nói điều kiện!"

"Lão đại?" Khuong Triết dùng chóp mũi cười hừ một tiếng: "Em thì là lão đại cái gì? Nhiều nhất chính là một cô nhóc thôi."

Tô Anh bâu môi: "Dù sao cũng mặc kệ, anh đồng ý rồi ta, mau mở khóa cho em đi!"

Khuong Triết nhàn nhạt: "Anh đã đồng ý với em là đưa điện thoại cho em. Còn chuyện khác, anh phải nghĩ lại."

Tô Anh chớp đôi mắt: "Ôi, anh như vậy hình như quá là không nói đạo lý đó nha!"

"Yêu cầu này thì cần gì đạo lý?"

"... Anh thật sự quá xấu đó nha!" Tô Anh thờ phi phi ôm lấy gương mặt người đàn ông: "Con giận cũ còn chưa tan, hiện tại em lại thêm con giận mới rồi đó!"

"Anh Anh." Khuong Triết không thích có người động vào mặt anh, anh túm hai cái tay nhỏ của Tô Anh kéo xuống, giọng nói thông thả ung dung như đang đàm phán: "Chính em nói, chỉ cần đưa điện thoại cho em, em sẽ không tức giận cơ mà? Anh đưa đi động cho em rồi, còn mở khóa nữa, là anh đã bị thiệt rồi đó, đúng không?"

Tô Anh suy tư hần một lúc lâu: "Không có, em nói là sẽ suy xét không tức giận nữa. Em suy xét rồi, em vẫn tức!"

Trong đôi mắt lạnh lùng của Khuong Triết có một chút ý cười: "Bé hoa nhài của anh học thông minh rồi, không dễ lừa nữa."

Tô Anh lập tức: "Mau, mở khóa đi!"

Khuong Triết: "Hửm?"

Tô Anh: "Mau lên!"

Đi động đã bị đưa đến trước mặt Khuong Triết, lần này anh không nói thêm nữa nói cái gì, rất dứt khoát mở khóa, rồi đưa đi động cho Tô Anh.

Tô Anh cảm lấy nhìn, quả nhiên danh bạ đã được mở ra. Cô lại muốn trượt xuống khỏi người Khuong Triết, lại bị hai cánh tay của người đàn ông ôm chặt lấy bên hông. Anh rất cao lớn, cho dù hiện tại cô đàn ngồi trên đùi anh nhưng thân hình nhỏ xinh của cô cũng bị chôn ở trong lồng ngực anh. Giờ phút này, cảm anh gác ở bả vai cô, đôi môi cùng hơi thở nóng bỏng dán ở bên cổ cô.

Cô rất thẳng thắn: "..... Anh như vậy, em làm gì đều bị thấy hết!"

"Hửm?" Anh khẽ híp hai mắt, giọng trầm thấp, có chút buồn ngủ: "Em thì có gì mà anh không thể xem?"

Tô Anh: "Anh buông em ra trước đi."

Người đàn ông vừa động môi, cắn một phát lên chiếc cổ non nặn của cô gái: "Tiểu quý!" Giọng điệu có chút buồn bực không quan tâm: "Anh không xem đâu."

Tô Anh yên lặng: "... Nhưng em không tin anh sẽ không nhìn trộm á?"

Vừa dứt lời, Tô Anh liền cảm giác gương mặt mình bị người đàn ông dùng sức nhéo hai cái. Bàn tay ôm ở bên hông cô cũng buông ra, cô bật ra khỏi người anh, sấp lại bên cửa sổ rồi thật cẩn thận mà nhìn anh, sợ anh bắt cô lại.

Khuong Triết ha một tiếng.

Anh sửa sang lại quần áo đang hơi hỗn loạn, không nhìn cô, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tô Anh nhìn anh hai lần, sau đó quay lại mân mê đi động.

Mãi cho đến khi chiếc Maserati dừng lại trước tiệm hoa tươi, Tô Anh cười tủm tỉm đưa điện thoại đi động lại cho anh: "Được rồi. Vậy tạm biệt nha, đi đường cẩn thận."

Khuong Triết mở to mắt, thần sắc bình tĩnh đá vào ghế tài xế, tài xế rất tỉnh ý, lập tức xuống xe.

Tô Anh miễn cảm phát hiện có gì đó sai sai, xem ra cô vừa mới chọc giận người đàn ông này rồi, sau đó cô muốn xuống xe lại bị bàn tay to rộng bắt lấy, lập tức bị ấn lại trên cặp đùi cứng rắn và nóng bỏng của người đàn ông!

Hơi thở này khác với trước đó, cô cảm giác được đục vụn và xâm chiếm, một bàn tay của anh dùng trên bắp chân bóng loáng của cô mà nhẹ nhàng vuốt ve, môi dán lên cổ cô, tối tăm ái muội càng làm cho người ta khấn trương. Tô Anh lập tức xin khoan dung: "Em sai rồi, em sai rồi, được chưa?"

Khuong Triết cất giọng bình tĩnh, hỏi lại: "Sao Anh Anh lại sai?"

Tô Anh nháp môi: "Sai rồi sai rồi, cái gì cũng sai rồi!"

"À."

"....."

Gắng co một hồi lâu, Khuong Triết khẽ cười một tiếng, buông cô ra hỏi: "Sợ cái gì? Sợ anh thật sự ở trên xe làm gì em à?"

Tô Anh lắc đầu: "Không có."

Khuong Triết sờ sờ má cô: "Bé ngốc, về đi."

Tô Anh bò xuống xe, thấy người đàn ông ngồi bên trong xe vẫn duy trì tư thế trước đó, bóng tối bao phủ lên cả người anh.

Rất nhanh tài xế đã trở lại.

Maserati biến mất ở đầu đường.

--

Tô Anh đứng một lát bên đường. Lưu Vận mặc một bộ đồ thể dục chạy tới, cô thở hổn hển, cả người nóng hầm hập.

"Người đã đi rồi, còn nhìn gì nữa!" Cô cười trêu.

Tô Anh không đáp lại câu này, ngược lại hỏi: "Gần đây cậu bắt đầu chạy bộ hả?"

Lưu Vận nói: "Đúng vậy, cảm thấy mình vẫn luôn ngồi trong văn phòng, thân thể đều sắp bị phế luôn rồi, hôm nay không tăng ca liền chạy bộ đêm." Lại hỏi: "Nếu không hôm nào đưa mình cùng chạy đi, vừa vận có bạn đồng hành!"

Tô Anh gật đầu nói: "Được đó, khi nào cậu chạy thì gọi tớ." Dù sao cô chẳng bận rộn gì, buổi tối càng là nhàn rỗi, cùng Lưu Vận chạy bộ cũng không tệ lắm. Hiện giờ Lưu Vận thể này cũng làm có an tâm.

"Vậy quyết định như thế đi, đừng có đến lúc đó cậu lại đi hận hò bỏ rơi tôi đấy!"

"Sẽ không đâu."

Lưu Vận cười cười: "Tớ về nhà tắm rửa một cái đây, người đây mồ hôi khó chịu muốn chết!"

Tô Anh gật đầu: "Ừa!"

Tô Anh thấy Lưu Vận đi trước, cô cũng mở cửa về nhà.

Chuyện thứ nhất, chính là lấy giấy viết lại số điện thoại cô đã học thuộc.

Cô giống như đang phát tiết gì đó, ngòi bút nặng nề đến mức muốn chọc rách giấy.

Cô gác mạnh bút xuống, tâm tư có chút hoảng hốt.

Bởi mãi đến giờ phút này, Tô Anh mới có thể có tâm tư nói tới lời Lâm Thành Phong và Khương Triết nói, tại nạn xe cộ? Một đời này tiệm hoa tươi của cô bị đập, Khương Triết đi để đồ xảy ra tai nạn xe cộ, vậy đời trước thì sao? Có phải cũng xảy ra tai nạn xe cộ cho nên liên hệ không được? Nhưng sau tai nạn xe cộ, cô thấy anh vẫn hoạt động bình thường, có thể thấy là không bị thương tích gì nặng...

Kỳ thật tai nạn xe cộ cô hay không cũng không quan trọng, quan trọng là nếu cô không mưu hoa cùng tính kế, kết quả một đời này cùng đời trước của cô sẽ bị lặp lại.

--

Khương Triết đang nhìn đi động.

Màn hình đi động của hắn bị đổi đi, từ một màu đen biến thành một tấm ảnh chụp, cô gái tươi cười sáng lạn chiếm cứ toàn bộ màn hình.

"Cô ngốc này."

Khóe miệng anh có một chút ý cười, ngón tay lại quyết đoán khôi phục màn hình về nguyên dạng, còn ảnh chụp, anh đo dự một lát, vẫn là xóa. Kỳ thật đi động của anh chẳng hề có một tấm ảnh chụp nào, trống không như đến mức gần như mới tỉnh.

Khương Triết hiểu được tâm tư của cô gái nhỏ, thứ khác anh đều có thể chiều theo, chỉ là...

Anh không muốn bị người có tâm nhìn thấy, rước lấy phiền toái không cần thiết.

Ngón tay tiếp tục ớ ấn phim đi động, kỳ thật anh muốn biết Tô Anh làm gì thật sự rất đơn giản, chỉ cần mở ra xem nhật ký hoạt động liền rõ ràng.

Có điều với tính cách của cô bé Tô Anh kia, có thể đối màn hình điện thoại của anh thành ảnh chụp của cô, thì đại khái là anh cũng đoán được cô sẽ làm gì sau khi mở ra danh bạ. Quả nhiên, anh thấy anh nguyên bản hai chữ "Tô Anh" mà anh lưu đã bị đổi thành "Em yêu", thật là ngốc quá đi mà.

Anh không hề chú ý tới tên của Lâm Thành Phong bị đổi thành Lâm-đầu-đất, mà tên sát Lâm Thành Phong, chính là Tưởng Diễn.

--

Ngày hôm sau Tô Anh đi mua một cái sim điện thoại khác, sau đó đến tối thì gọi cho Tưởng Diễn.

Cô ở xa thành phố C, kỳ thật là chẳng thể làm gì. Thứ cô có thể làm, chỉ là nhắc nhở mà thôi. Còn Tưởng Diễn có tin không, hay là hoài nghi mục đích của cô, thì đều phải xem ý trời mà thôi.

Tuy rằng đúng là cô có mục đích.

Nhưng tương đối mà nói, cô càng hy vọng Tưởng Diễn có thể giành được chiếc ghế kia. Tưởng Nghị vẫn có chút uy hiếp đối với cô. Bởi vì Tưởng Nghị có một em gái là Tưởng Hiểu Hiểu, Tưởng Hiểu Hiểu lại là bạn thân của Tề Duyệt, điều này tương đương với việc đó sẽ là trợ lực cho Tề Duyệt. Tưởng gia lại lớn mạnh như thế, thế nên sẽ không tốt cho Lâm đối với cô.

Lại nói Tưởng Nghị này, tính cách quỷ dị thất thường, tàn nhẫn độc ác, ở đời trước, Khương Triết hoài nghi là Tưởng Nghị mưu hại Tưởng Diễn, chỉ tiếc không có chứng cứ, không thể bắt lấy hắn. Lúc cô rời khỏi Khương gia, Khương Triết còn đang đầu voi tưởng Nghị, thắng bại khó phân.

Nếu Tưởng Nghị cũng nghe theo Tề Duyệt mà giúp đỡ à ta, vậy thì sẽ khó khăn hơn cho cô.

Nhưng nếu Tưởng Diễn sống sót, anh ấy là bạn của Khương Triết, có lẽ lúc nào đó trong tương lai sẽ giúp được cô chăng? Cứ cho là không giúp được cô, ít nhất sẽ không hại cô, không phải sao?

Có điều tất cả điều này đều là mưu tính trong đáy lòng của Tô Anh, cuối cùng kết quả ra sao thì chưa biết được.

Suy nghĩ mãi, Tô Anh canh thời gian chạy bộ bên ngoài gọi điện thoại cho Tưởng Diễn.

Tuy rằng đã qua 9 giờ tối, nhưng Tưởng Diễn vẫn bận rộn ở công ty, càng là chuyện tới trước mất, anh cũng càng cẩn thận hơn. Nhận được một cuộc gọi giấu số điện thoại, anh cảm thấy rất nghi hoặc, không có nhận cuộc gọi ngay. Nhưng anh nghĩ lại, số liên lạc này của anh không có mấy người biết được. Có thể thông qua số đi động này mà liên lạc với anh, hẳn không phải là người bình thường...

Anh chờ chờ một lát, nhận cuộc gọi: "Ai đấy?"

"Tưởng tiên sinh, chào anh."

Là một giọng nói ồm ồm của phụ nữ, hẳn là đã bao phủ một lớp gì đó lên microphone.

Tưởng Diễn nhu mày, trên mặt lại không biểu lộ chút gì, thoát nhìn là nhẹ nhàng tự nhiên, hỏi: "Cô là ai? Tìm tôi có việc gì?"

"Tôi chỉ muốn nói một câu: trước khi mọi chuyện chưa định thì xin an tâm chờ đợi, bớt ra ngoài, hạn chế ngồi xe, an toàn trên hết."

Lời nhắc nhở của người phụ nữ khiến Tưởng Diễn mất như hiểu ra cái gì, anh ném bút máy trong tay xuống, ngồi thẳng thân mình, hỏi: "Có phải có biết chuyện gì không?"

"Tôi không biết gì cả." Rõ ràng là một câu nói bình thường, Tưởng Diễn lại nghe ra một chút ý cười từ lời của đối phương, cô nói: "Tôi chỉ nghĩ nếu hai ngày sau anh còn sống, trong tương lai, có lẽ anh sẽ giúp tôi được điều gì đó?"

"Cô..."

Tưởng Diễn chưa nói xong, điện thoại đã bị ngắt.

Anh không nói hai lời, lập tức gọi lại, cuộc gọi không kết nối được.

Cuộc gọi thần bí này làm Tưởng Diễn kinh ngạc lại ngoài ý muốn, đương nhiên phần nhiều còn có nghi hoặc, cái gọi là "Bớt ra ngoài, hạn chế ngồi xe, an toàn trên hết" kia là có ý gì? Là có người muốn xuống tay với anh?!

Tưởng Diễn lạnh mặt, vụ tai nạn xe cộ lần trước không đặc thù, chẳng lẽ lần này còn muốn lặp lại một vụ tai nạn xe cộ nữa sao?

Lại lo lắng đến mục đích của người phụ nữ kia. Có khả năng lấy được số điện thoại của anh đã chứng minh cô không phải người thường. Tóm lại, với tính cách cẩn thận của anh thì sau khi có người nhắc nhở, bất luận là thật hay giả, anh sẽ không xem nhẹ tin tức này!

Cứ suy nghĩ nhiều như vậy, Tưởng Diễn gọi một chiếc điện thoại, dặn dò: "Tra xét lại những người ở bên cạnh và xe của tôi. Còn có, bên chỗ lão đại, lão tam cùng với các đồng sự của Tưởng thị đều phải theo dõi chặt vào. Bất luận bọn họ có gì khác thường, nhất định phải báo cho tôi biết trước tiên."

"Ngủ ca yên tâm, em đi làm ngay."

"Ừ."

Cúp điện thoại, Tưởng Diễn đi đến mép giường, bật lửa châm thuốc.

Chỉ hy vọng, có thể gió êm sóng lặng vượt qua mấy ngày này. Anh đau đầu xoa xoa thái dương, bởi vì gần đây bận rộn khẩn trương, đã lâu anh không được ngủ một giấc an ổn.

"Cộc cộc cộc, Tưởng tổng"

"Vào đi."

Thư kí đẩy cửa tiến vào, bước lên nói: "Tướng tổng, Lục tiểu thư tới."

"Tướng Hiểu Hiểu?" Biểu tình Tướng Diễn lạnh nhạt, nhưng thật ra cũng không nhìn ra được anh có gì không thích cô ta: "Cô ta tới làm gì?"

Thư kí: "Lục tiểu thư nói lo lắng một mình ngồi ở công ty làm việc bận rộn, quá mức mệt nhọc, cho nên đặc biệt đưa thức ăn khuya cùng canh gà tới."

Tướng Diễn nâng nâng mí mắt, nói: "Đồ vật thì giữ lại, nói tôi đang bận việc, không có thời gian rảnh."

Thư kí thừa vâng, đi được hai bước.

Tướng Diễn lại nói: "Đừng rồi, mấy món ăn các cậu nhìn rồi tự phân nhau đi. Về sau loại chuyện này, không cần báo cho tôi."

"Vâng."

--

Lúc rời khỏi Tướng thị, thoát nhìn sắc mặt Tướng Hiểu Hiểu có chút âm trầm, cô trầm mặc lên xe, dặn tài xế: "Về nhà cũ."

Chiếc Cayenne màu đen nhánh chóng vọt ra khỏi toàn nhà Tướng thị, lẩn vào dòng xe cộ.

Tướng Hiểu Hiểu đã không nhớ rõ bản thân đã chủ động thân thiết bao nhiêu lần, nhưng Tướng Diễn đều không cảm động, cũng không xem cô như người thân, như em gái. Sau khi cha qua đời thì hẳn lại càng không cố kỵ gì, hiện giờ còn trực tiếp từ chối gặp mặt!

Cô có chút khinh thường. Xem mày có thể được như ý bao lâu.

--

Tô Anh ném sim điện thoại vào cống thoát nước, bảo đảm bất kỳ ai cũng không nghĩ đến là cô.

Còn kết quả cuối cùng Tướng Diễn sẽ như thế nào, điều này đã nằm ngoài khả năng. Cô có thể thay đổi vận mệnh bản thân, nhưng không biết có thể thay đổi vận mệnh người khác hay không.

Không thể phủ nhận, cô có chút chờ mong và khấn nguyện.

Cứ duy trì trong cảm giác âm thầm chờ mong và khấn nguyện như vậy, hai ngày sau, Tô Anh nghe Khương Triết gọi điện thoại tới, nói là anh phải đi một chuyến đến để đồ.

Tô Anh cảm giác trái tim mình gần như bị người ta bóp chặt: "Có việc gì sao?"

"Ừm, Tướng Diễn đã xảy ra chuyện."

"... Anh ấy làm sao vậy?"

"Tai nạn xe cộ, hiện tại đang hôn mê bất tỉnh ở bệnh viện."

"....."

Tô Anh hơi trầm mặc, chung quy là Tướng Diễn vẫn xảy ra chuyện, may mắn duy nhất là không bị mất mạng ngay hiện trường như đời trước, nghe nói anh ấy được đưa đi bệnh viện cấp cứu đúng lúc nên giữ được mạng sống. Điều không tốt là, não bộ anh ấy đã bị thương nặng, sau phẫu thuật vẫn chưa tỉnh lại.

Khương Triết và Triệu Vũ, Đào Nhiên, ngay cả Lâm Thành Phong đều lập tức chạy qua đó ngay khi nghe được tin, không có ai biết rõ hơn bọn anh rằng mấy người thân bên cạnh Tướng Diễn đều cùng một loại. Lúc này, hơi sơ sẩy một chút là anh ấy thật sự phải đi đời nhà ma ngay.

Kỷ thật không chỉ có bọn họ đi để đồ, ngay cả Tề Duyệt cũng đi.

Á và Tướng Hiểu Hiểu gặp nhau ở khách sạn, kể lể những chuyện phiền lòng gần đây, lại lo lắng sốt ruột, thương lượng đối sách.

"Anh Năm không chịu trả thù cho tôi, bất luận tổ quan tâm anh ấy hay là đưa món ăn anh ấy thích đến, anh ấy đều trực tiếp đưa cho người bên cạnh." Tướng Hiểu Hiểu thở dài: "Tuy rất đau lòng, có đôi khi cũng chán ghét anh ấy lạnh lùng như vậy, nhưng không hề nghĩ tới muốn anh ấy phải chết!"

Tề Duyệt vỗ vỗ lưng Tướng Hiểu Hiểu, nói: "Tướng Diễn thế nào rồi?"

Tướng Hiểu Hiểu gật đầu nói: "Phẫu thuật xong rồi, bác sĩ nói có khả năng lớn là anh ấy sẽ biến thành người thực vật."

Tề Duyệt trầm mặc: "Nhưng tổ nghe nói di chúc công bố vào chiều nay? Nếu Tướng Diễn không tỉnh lại, sẽ như thế nào?"

Tướng Hiểu Hiểu lắc đầu: "Tôi không biết."

Tề Duyệt cười nói: "Ngốc quá đi, Tướng thị không thể như rắn mất đầu được, đây là cơ hội đó."

Cho dù Khương Triết ở lại thì thế nào? Rất cuộc anh là người ngoài, còn có thể nhúng tay đến chuyện bên trong Tướng gia sao? Anh có thể bảo vệ, cũng chỉ có thể là một Tướng Diễn đang nằm trên giường bệnh không rõ sống chết mà thôi!

Không biết vì sao, nghĩ đến dáng vẻ Khương Triết bỏ tay không có cách gì, Tề Duyệt lại cảm thấy có chút vui vẻ, tâm trạng bị đè nén mấy ngày nay giờ phút này rốt cuộc cũng thư sướng hẳn lên.

Không phải là á xấu xa, chỉ là Khương Triết chưa bao giờ phải bỏ tay trong việc gì, hiện giờ anh lại bị như thế, nghĩ đến thì à liên cảm thấy vui vẻ lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 94: Động lòng

Edit: heka

Beta: mun

Tướng Diễn vẫn bị tai nạn xe cộ, hiện giờ nằm ở bệnh viện hôn mê bất tỉnh.

Nghe nói anh xảy ra chuyện vào sáng sớm, trên đường từ Tướng trạch đến Tướng thị, nắm xe tông liên hoàn. Lúc đó Tướng Diễn ngồi sát cửa sổ, vì đang hút thuốc nên khi xảy ra tai nạn xe cộ cần bản không kịp phản ứng. Cho dù xe hơi trải qua cái tạo đặc thù cũng không thể giúp Tướng Diễn tránh khỏi bị thương. May mắn duy nhất là, do xe hơi trải qua cái tạo, cửa sổ xe có thể chống đạn nên không bị vỡ tan nát, thân xe cũng không bị dồn ép quá mức, thế nên anh mới không bị thương tổn thêm.

Phần đầu anh bị thương nặng, thêm hai cái xương sườn, đồng thời bị vụn kính mẻ xẹt qua cửa vào gương mặt và thân thể.

Mà người tài xế thì chỉ là nhất thời ngất xỉu, não chấn động nhẹ và bị gãy một cánh tay, không nguy hiểm tính mạng.

Vụ tai nạn giao thông liên hoàn kia trực tiếp khiến bốn người tử vong tại hiện trường, ba người bị thương nặng, một người bị thương nhẹ.

Hiện giờ có thể nhặt về một cái mạng, thật sự đã là may lắm rồi.

Tô Anh nhìn thấy tin tức là vào một ngày say. Tổng tài mới nhậm chức của Tướng thị - Tướng Diễn hiện giờ ở bệnh viện hôn mê bất tỉnh, cô phiếu của Tướng thị rung chuyển, nhân viên công ty hoảng sợ. Tướng thị không thể như rắn mất đầu, thông qua hội đồng quản trị quyết định, vị trí tổng tài tạm để Tướng Nghị đảm nhiệm.

Cô nhìn thấy bài báo có kèm theo một tấm ảnh chụp Tướng Diễn.

Chỉ là một bên sườn mặt không quá rõ ràng, đáng người anh cao cao gầy ốm, đang hơi khom lưng, hai tay khép lại dán ở bên môi - anh đang hút thuốc, cả người toát lên cảm giác tịch mịch.

Tô Anh gọi điện thoại cho Khương Triết, có vẻ anh rất bận, gần như không có thời gian nói cái gì với cô. Thỉnh thoảng giọng điệu nói chuyện cũng cực kỳ trầm thấp, là phần nộ, hay có thể là một loại suy sụp bất lực.

Đa số tin tức về bọn họ mà Tô Anh biết được, đều là từ Lâm Thành Phong. Nghe nói Tường Diễn đã trải qua ba cuộc phẫu thuật, hiệu quả không lớn, bác sĩ đều đã bất lực.

Lực lượng bác sĩ ở đó đã coi như nhúm gòi nhất cả nước, huống chi Khương Triết và mấy người Triệu Vũ còn liên hệ các bác sĩ hàng đầu của khoa não trên toàn thế giới, kết quả cuối cùng cũng chẳng khác là bao. Tường Diễn có thể tỉnh lại hay không, phải xem chính bản thân anh ấy, xem ý trời, xem số mệnh.

Lâm Thành Phong nói: "Bên này không an toàn, Từ ca nói chờ tình huống của Tường Ngũ ổn định hơn một chút, liền đưa anh ấy về thành phố C."

Cho dù Tường Diễn nằm ở trên giường thì anh cũng là người thừa kế hợp pháp trong di chúc của Tường Nguyên, chỉ cần anh tỉnh lại, anh chính là người thừa kế danh chính ngôn thuận của Tường thị. Tất cả những gì hiện giờ Tường Tam đang nắm giữ đều là của anh, cho nên trong mắt ai đó anh chính là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, đúng là không an toàn.

Tô Anh liền gật gật đầu tỏ vẻ hiểu được, lại dặn dò: "Vây các anh cũng phải chú ý an toàn đó, nghe anh nói vậy, em thật sự có chút hoảng hốt."

Lâm Thành Phong hơi cười một chút, mấy ngày nay không khí trầm trọng, tâm tình của anh cũng không chịu nổi. Tường Diễn cũng là anh em tốt cùng nhau lớn lên của anh, hiện giờ nằm ở trên giường không rõ sống chết, thật sự làm người sốt ruột.

"Em đừng lo lắng, bọn anh vẫn ổn mà, hơn nữa cũng không ai dám đụng đến bọn anh đâu!"

Tô Anh: "Hừ, vậy sao lần trước còn xảy ra tai nạn xe cộ?"

"Đó là ngoài ý muốn thôi..." Lâm Thành Phong nói, di động bị người ở phía sau đoạt đi, anh vừa quay đầu lại: "Triệu Nhị, anh làm gì đó?"

Triệu Vũ đã đưa điện thoại đi động lên bên tai, cực kỳ tự nhiên: "Tô Anh."

Tô Anh chớp đôi mắt, a một tiếng: "Anh Triệu Vũ?" Có chút buồn bực.

Triệu Vũ rũ mắt, ừ một tiếng, khoe miệng hơi hơi cong lên một chút, vẻ mặt thì vẫn lãnh khốc, anh trầm giọng: "Gần đây bọn anh đều không ở thành phố C, một mình em đừng chạy lung tung."

Tô Anh đáp rất ngoan: "Vâng, em biết rồi, em sẽ không chạy lung tung đâu. Cảm ơn anh Triệu Vũ, anh cũng phải chú ý an toàn." Cô nhấp nhấp mắt, lo lắng: "Em cứ cảm giác bên đó rất nguy hiểm, không quá yên tâm, khi nào các anh mới trở về?"

Lời Tô Anh nói khiến đôi mắt Triệu Vũ híp híp, anh hơi hơi dừng một chút, lấy hộp thuốc từ túi quần ra, cầm một điều vào trong miệng, bình tĩnh đáp: "Qua mấy ngày nữa."

Tô Anh truy vấn: "Là mấy ngày?"

Tách, bật lửa mờ ra, ngọn lửa nho nhỏ nháy lên, điều thuốc màu trắng bắt đầu phả những sợi khói quần quanh, tựa như có thể dụ hoặc lòng người, giống hệt giọng nói của người đàn ông: "Cái này khó mà nói được, bé hoa nhài, sốt ruột à?"

"... Thật xin lỗi, hình như là em quá sốt ruột rồi."

Triệu Vũ khẽ cười một chút, thấp giọng: "Trở về rồi gấp." Anh nghe thấy giọng cô bé nhẹ nhàng lại dịu dàng đáp "được".

Không nói nữa, anh ném điện thoại lại cho Lâm Thành Phong, xoay người nhanh chóng rời đi.

Lâm Thành Phong gửi gói đầu, thật là có chút không hiểu nổi Triệu Vũ, anh ta làm gì phải đặc biệt nói chuyện với Anh Anh chứ? Không thể hiểu được. Huống chi Anh Anh cũng không có thân với anh ta nha! Nghĩ tới nghĩ lui, đại khái chắc là Triệu Vũ lo lắng bọn họ đều không ở thành phố C, không ai trông nom Tô Anh, Tề Duyệt sẽ nhận cơ hội xuống tay với cô, cho nên không yên tâm?

Ừm, có chút long trọng.

Lâm Thành Phong trở lại ngoài phòng bệnh, Tường Diễn còn ở trong phòng chăm sóc đặc biệt ICU, thời gian thăm bệnh có hạn, đa số thời gian bọn họ cũng chỉ có thể ở bên ngoài nhìn.

Khi anh quay lại, ngoài ý muốn thấy được hai người phụ nữ quen thuộc lại xa lạ.

Tề Duyệt và Tường Hiểu Hiểu.

Lâm Thành Phong không có cảm nhận tốt cho lắm về hai người này. Một người bắt nạt Tô Anh của anh, một người khinh thường Tường Ngũ - anh em tốt của anh, hai người này tụ vào cùng nhau, vừa nhìn liền biết không phải chuyện tốt.

Tường Hiểu Hiểu ghé vào sát cửa kính, mắt rung rung nhỏ giọng nức nở: "Anh Năm, tại sao lại như vậy? Sao anh còn chưa tỉnh chứ?"

Tề Duyệt vỗ lưng cô ta, an ủi: "Hiểu Hiểu, em đứng quá khổ sở, cát nhân tự có thiên tương. Tường Diễn sẽ không có việc gì đâu."

Tường Hiểu Hiểu: "Ừ! Em tin là nhất định anh Năm sẽ tỉnh lại!"

Tề Duyệt: "Sẽ mà."

Lâm Thành Phong vỗ vỗ ngực, thiếu chút nữa nôn ra, hai con diến đứng chung một chỗ làm bộ làm tịch, hiệu quả gây buồn nôn đúng là gấp bội!

Tề Duyệt nhìn thấy Lâm Thành Phong trước, ánh mắt cô ta hơi lóe lên, trên mặt lại nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì. Cô ta cực kỳ tự nhiên, phảng phất như đêm đó chẳng có chuyện gì xảy ra: "Thành Phong, A Triết đâu?"

Từ sau khi bọn họ tới, ngoại trừ bảo vệ ở cửa thì chẳng gặp ai.

Lâm Thành Phong buông tay: "Tôi đâu phải con gián trong bụng Khương Tứ, sao tôi biết anh ấy ở đâu?"

Lâm Thành Phong đáp không hề khách khí làm Tề Duyệt âm thầm cắn răng, cô ta nhìn chăm chăm anh, ánh mắt giống như rắn độc. Lâm Thành Phong không thêm đề ý, à đàn bà này chẳng lẽ cho rằng anh là người bình thường có thể mặc cho cô ta xoa nắn nhào nặn chắc?

Anh hừ lạnh, đi đến một bên ngồi xuống, bắt chéo chân, cả lo phát pho: "Tề tiểu thư, cô tôi là để thăm bệnh hay là tìm đàn ông? Nếu là tìm đàn ông, cô đi nhắm nơi rồi. Nếu là thăm bệnh, vậy hiện tại cũng thấy qua bệnh nhân rồi, có phải để lúc rồi đi rồi không?"

Tường Hiểu Hiểu nghe Lâm Thành Phong nói chuyện không lễ phép như vậy thấy chướng tai, cô ta thờ phỉ phi: "Anh Thành Phong, sao anh có thể nói chuyện với chị Tiểu Duyệt như vậy? Anh biết chi là do chị Tiểu Duyệt thích Khương Triết thôi mà, thích một người là sai sao? Anh nói như vậy lời thật là tổn thương người khác. Hơn nữa chị Tiểu Duyệt là tôi cùng em, anh muốn mắng thì mắng em đi!"

Lâm Thành Phong xi cười: "Cái gì mà thích? Là quấy rầy, lì lợm la liếm thì có! Ai không biết Khương Tứ không thích Tề Duyệt, người ta không thích, còn liều mạng đeo theo, có biết xấu hổ hay không?"

Anh cười ha ha: "Hơn nữa, cũng không thấy là thích bao nhiêu, không phải còn cùng đàn ông khác làm cái gì gì đó sao..."

Tường Hiểu Hiểu khó thở: "...Anh! Anh thật quá đáng!"

Tề Duyệt giữ chặt Tường Hiểu Hiểu, ánh mắt nhìn Lâm Thành Phong đã mang theo thù hận, tươi cười duy trì trên mặt sớm đã không còn đâu: "Anh nói chuyện chú ý đúng mực cho tôi một chút! Đừng có nói bậy linh tinh, cẩn thận bị báo ứng!"

Lâm Thành Phong cũng không thêm nói gì, chỉ đưa hai bàn tay thành nửa vòng tròn đặt trước hai mắt, rồi bóp tay lại "rắc rắc..."

Tề Duyệt suýt chút nữa bị tức điên!

Lòng ngực cô ta đập phồng dừ dừ, cắn răng, xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Tường Hiểu Hiểu gọi hai tiếng, không có lập tức theo, cô chỉ nhìn Lâm Thành Phong, đáng vẻ không đồng tình: "Chị Tiểu Duyệt thích Khương Triết lâu như vậy, chị ấy thật sự cũng khổ sở lắm, anh đừng cố ý chọc giận chị ấy nữa."

Lâm Thành Phong khinh thường: "Thích? Đã cùng người đàn ông khác lên giường, như vậy mà còn nói thích, cho rằng tôi ngu ngốc hay là đầu đất? Thử cô ta thích, là tất cả những gì Khương Tứ có thể mang đến cho cô ta: hư vinh, kiêu ngạo, tài phú, địa vị, quyền lợi..."

"Nếu Khương Tứ chỉ là một người thường có ngoại hình điển trai chút, cô ta sẽ theo đuổi không buông như vậy sao?"

Tường Hiểu Hiểu há miệng thờ dốt, vẫn nói: "Đó đều là anh giả thiết, sao anh biết được chị Tiểu Duyệt sẽ không thích chứ? Còn có, tâm lòng của một người không thể bị một người ngoài tùy tiện phủ định, lần sau anh... Đừng như vậy."

Lâm Thành Phong lạnh giọng cười nhạo: "Được rồi được rồi, cô cũng đi đi, đều không phải thứ tốt lành gì."

Tường Hiểu Hiểu: "....."

Mặt cô ta đỏ lên, lì chã chực khóc: "Cứ cho khi còn nhỏ em không hiểu chuyện bắt nạt anh năm, nhưng ta hiện giờ em trưởng thành, hiểu chuyện rồi, em đã rất hối hận!"

Lâm Thành Phong: "....." anh bức bối: "Có khúc cái gì chứ hả?"

Tường Hiểu Hiểu nói: "Khi còn nhỏ anh năm đột nhiên bước vào gia đình em, em cho rằng anh ấy muốn phá hỏng gia đình của em. Mẹ em thường xuyên bôi vôi anh ấy mà khóc, đương nhiên em không thích anh ấy. Em muốn đuổi anh ấy đi, bảo vệ gia đình của em để nó không bị phá hỏng, là sai sao?"

Lâm Thành Phong trừng mắt: "Liên quan gì đến tôi? Đừng nói nữa, đầu tôi đau, tôi vẫn nên gọi hoa nào nướng [1] đến ăn để bồi bổ não thôi!"

[1] hoa nào nướng: Hoa nào nướng là một món ăn truyền thống ở Trùng Khánh, được làm từ nảo lợn và trộn với hạt tiêu biển, bột tiêu và các loại gia vị khác. Mùi thơm đậm, mềm, thơm nhưng không ngấy dầu không béo. (hình ảnh đính kèm)

Tường Hiểu Hiểu: "....."

Cô thật sự chưa từng gặp qua đàn ông không biết thương hương tiếc ngọc như Lâm Thành Phong! Thật là đầu heo!

Cô không dây dưa với Lâm Thành Phong nữa, đứng ở cửa sổ nhìn một lát, còn tính đi vào nhưng bác sĩ lại nói hôm nay đã hết thời gian thăm hỏi, phải đợi ngày mai. Cô chỉ có thể bất đắc dĩ lùi bước, lại chuẩn bị đi hỏi thăm bác sĩ điều trị chính cho Tường Diễn về tình huống của anh, thoát nhìn đúng là một em gái lo lắng cho anh trai.

Cô điều ở chỗ bác sĩ, cô gặp Triệu Vũ.

Triệu Vũ mặc một bộ áo quần đen khoác áo gió dài, khuôn mặt tuấn lãng nghiêm túc, mắt hơi hơi nhu lại, hàm dưới căng chặt, thân hình cao to đứng ở phòng y tế, khiến cho vị bác sĩ có ngoại hình khá ôn khi không có anh nháy mắt bị hạ thấp đến mức không thể nhìn.

Triệu Vũ là một người đàn ông rất nam tính, da thịt màu đồng cùng thân thể cao lớn của anh khiến người ta muốn vùi vào trong lồng ngực anh, một cái ôm thôi cũng sẽ khiến người ta thỏa mãn rồi.

Hiện giờ một cái nghiêng người của anh, đã khiến cho cô phải động lòng.

Tường Hiểu Hiểu cảm giác tim mình đập càng lúc càng nhanh, cô thở phào một hơi, lễ phép gõ cửa.

Lập tức, Triệu Vũ cùng bác sĩ mặc blouse trắng đều nhìn qua.

Ánh mắt sắc bén của người đàn ôn làm cô có chút khản trương.

Đôi mắt cô vẫn đỏ, giọng cũng có chút khản khản sau khi khóc: "Chào anh Triệu Vũ, chào bác sĩ."

Bác sĩ đã từng gặp qua Tường Hiểu Hiểu, biết cô là em gái người bệnh, nói: "Tường tiểu thư tìm tôi có việc?"

Tường Hiểu Hiểu lộ vẻ lo lắng: "Tôi muốn hỏi một chút về tình trạng của anh năm như thế nào? Có chuyển biến tốt đẹp không?"

Triệu Vũ chỉ liếc nhìn Tường Hiểu Hiểu một cái liền dời ánh mắt đi, nói: "Lần sau bàn lại."

Bác sĩ gật đầu.

Triệu Vũ nhắc chân bước ra, vài bước đã rời khỏi văn phòng của bác sĩ.

Anh sai bước với tốc độ nhanh, mang đến một trận gió nhẹ khẽ gọi lên tóc nhỏ nho nhỏ của Tường Hiểu Hiểu.

Cô ngửi được một mùi nước hoa dễ chịu của đàn ông, làm người ta mê muội.

Bác sĩ: "Tường tiểu thư, mời ngồi."

Tường Hiểu Hiểu nhanh chóng ổn định lại tâm tình, tiến lên trao đổi.

Cuối cùng khi rời khỏi bệnh viện, cô lại trở về trước phòng bệnh của Tường Diễn, đáng tiếc cô chỉ nhìn thấy Lâm Thành Phong đang ăn hoa nào nướng, chẳng thấy bóng dáng Triệu Vũ đâu.

Cô rất ít khi lộ ra biểu tình không vui, nhưng nhìn Lâm Thành Phong ở bệnh viện ăn hoa nào nướng như vậy, lại nghĩ đến Tường Diễn bị thương nặng phần nào... Cô liền ghé tòm đến không chịu nổi, có chút buồn nôn muốn ói ra!

Lâm Thành Phong thấy Tường Hiểu Hiểu nhìn mình, lập tức: "Chia cô một miếng hả?"

Tường Hiểu Hiểu ọe một tiếng, vẫn ráng duy trì phong độ: "Cảm ơn, em không cần, anh ăn đi!"

Cô xoay người, dầm giày cao gót nhanh chóng rời đi.

Khi Tường Hiểu Hiểu trở lại trên xe, Tề Duyệt cũng ở đó. Thoạt nhìn cô ta không còn tức giận nữa.Tề Duyệt nhìn thấy cô tới, nói: "Thế nào?"

"Bác sĩ nói, cơ hội tỉnh lại của anh năm rất thấp, đã qua 24 giờ rồi, về sau cơ hội càng ngày càng thấp, đương nhiên cũng không loại trừ sẽ có kỳ tích."

Tề Duyệt cười lạnh: "Kỳ tích? Thế giới này không nhiều kỳ tích như vậy!"

Ở trong lòng Tề Duyệt, Tường Tam chiếm vị trí kia sẽ tốt hơn Tường Ngũ nhiều.

Tường Hiểu Hiểu không tỏ ý kiến, bảo tài xế lái xe đi.

Lại nói thêm một hồi, Tường Hiểu Hiểu nhỏ giọng nói: "Chị Tiểu Duyệt, chị không nghĩ tới việc kết thúc với Phạm Nghị sao? Hiện giờ cứ chuyện của các chị đã bị Khương Triết biết rồi. Thành Phong cũng biết, anh ấy còn lấy chuyện này cố ý nhục mạ chị... Chị kết thúc với Phạm Nghị đi?"

Tề Duyệt ngăn người, nói: "Chị không nghĩ tới kết thúc."

"... Vì sao chứ?" Ở trong mắt Tường Hiểu Hiểu, Phạm Nghị thật sự không tính là gì. Bất luận gia thế, nhân phẩm căn bản là không xứng với Tề Duyệt!

Tề Duyệt thật sự không nghĩ tới việc kết thúc, cô và anh ta dây dưa đã lâu. Cho dù cô chắc chắn mình không yêu Phạm Nghị, nhưng cô cũng không nghĩ tới chuyện kết thúc. Thân thể của cô đã quen với người đàn ông kia, tâm cô cũng đã quen với việc những khi tịch mịch thì đi tìm anh ta. Rất nhiều lúc cô cảm thấy cô đơn tịch mịch, lúc cực kì muốn có được Khương Triết mà không chiếm được... Những khi đó cô đều có thể tìm được an ủi từ Phạm Nghị.

"Chờ một thời gian nữa." Cô ta nói.

Nhưng mà chuyện đầu tiên khi cô trở lại thành phố C, chính là đến nhà Phạm Nghị. Hiện giờ anh ta đã chuyển nhà, cần biết thự kia đã bán lại cho người khác, chuyển đến một nơi càng an tĩnh hơn.

Cô ta thích vòng ôm rắn chắc cùng những cái vuốt ve của người đàn ông, càng thích sự kích thích điên cuồng và mãnh liệt khiến cô ta quên hết tất cả.

Tường Hiểu Hiểu thật sự không rõ vì sao Tề Duyệt lại kiên trì như vậy với Phạm Nghị, nhưng cũng không tiến nói nhiều. Tính cách Tề Duyệt cô chấp bướng bỉnh, nếu cô ta không muốn, Tường Hiểu Hiểu nói cũng bằng không.

Cô nhìn cây cổ đang trôi qua thật nhanh ngoài cửa sổ, nói: "Chị Tiểu Duyệt, hiện tại em có thể đến thành phố C cùng chị rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95: Điều tra tung tích

Edit: Bạc

Beta: 如意 Như Ý

Tường Diễn đến thị liệu ở thành phố C, chuyện này đối với Tường Nghị chẳng có gì bí mật, hoặc là nói toàn bộ công ty Tường thị đều biết. Ngày mà Tường Diễn đi, một nửa hội đồng quản trị đều tới, đương nhiên là bao gồm cả Tường Nghị, Tường Hiểu Hiểu và anh cả Tường gia, Tường Long.

Trời hôm đó nổi cơn mưa nhỏ, Tường Diễn được người đưa lên máy bay.

Tường Nghị mặc một bộ tây trang màu xám, đi tới phía trước máy bay. Trụ li của anh cầm một cây dù màu đen che ở phía sau. Cây dù rất rộng và lớn, một chút mưa thu lát phát chẳng thể dính vào anh dù chỉ một chút.

Khướn mặt tuần mệ, lúc quay đầu lại, dưới mái tóc đen bóng là cái trán đầy đặn xinh đẹp. Sắc mặt của anh trông có chút tái nhợt bệnh hoạn, làm thân hình vốn thon gầy của anh càng trở nên gầy hơn.

Trước mặt Tường Nghị, là Khương Triết đang đứng.

So với Tường Nghị mặc bộ trang phục chín chắn, thì Khương Triết có vẻ thoải mái hơn rất nhiều. Quần đen dài đơn giản nhàn nhả, bên ngoài là áo khoác dài cùng màu đen. Mái tóc đen của anh lay nhẹ trong gió, dừng lại ở dưới trán.

Ở phía sau anh cũng có một người cầm một cây dù màu đen che cho anh.

Tường Nghị: "Vậy làm phiền Khương Tổng hỗ trợ chăm sóc cho em trai nhà tôi."

Anh ta vươn một bàn tay, bình tĩnh, trầm ổn nhìn Khương Triết, Khương Triết cong môi cười mỉm, duỗi tay, nắm chặt tay anh ta.

"Đương nhiên." Khương Triết nói: "Tin tưởng rằng không lâu sau sẽ trả lại cho cậu một người em trai năng động, khỏe mạnh."

Tường Diễn có thể rời khỏi nơi này không phải là một điều dễ dàng. Đây đều nhờ vào Khương Tứ và Triệu Nhị can thiệp trong một thời gian dài mới có kết quả.

Tường Nghị mỉm cười: "Hiểu Hiểu lo lắng cho chú Năm trị liệu ở nơi xa sẽ cô đơn, lần này sẽ cùng các cậu đến đó, không ngại chứ?"

Khương Triết: "Đương nhiên không có gì."

Tường Diễn được người đưa đi, đương nhiên họ sẽ phái một người thân cận qua giám sát, để có thể tùy lúc mà báo cáo tình huống xảy ra. Huống chi Tường Hiểu Hiểu là người lựa chọn rất hợp lý, cô ta là em gái cùng cha khác mẹ của Tường Diễn, lấy danh nghĩa quan tâm chăm sóc anh trai, hơn nữa đó lại là một lý do thích hợp.

Tường Hiểu Hiểu đi đến trước mặt hai người, mỉm cười, đáng vẻ có chút khản trương: "Anh Khương Triết, về sau mong được anh chăm sóc nhiều hơn. Em biết anh và anh Năm là anh em tốt, cảm ơn các anh đã quan tâm đến anh ấy."

Người phục vụ đã khiêng hành lý của Tường Hiểu Hiểu lên máy bay.

Khương Triết liếc nhìn cô ta một cái, ánh mắt vững vàng, không mang một chút dao động: "Tường tiểu thư đừng nên xưng hô tên của tôi, tuy rằng tôi nhận Tường Diễn làm anh em, nhưng không nhận em gái, hay anh trai của cậu ta."

Lời nói này làm cho Tường Hiểu Hiểu nháy mắt đó mặt, cô ta nhìn qua Tường Nghị, lại nhìn Triệu Vũ đứng phía sau Khương Triết. Người đàn ông này mang theo chút cảm giác áp bức xen lẫn tức giận đang đứng bên cạnh chân cầu thang, mà ở bên chân anh ấy - Lâm Thành Phong ngồi đó như tên lưu manh đầu đường xó chợ, bọn họ không biểu hiện cái gì nhưng sự lạnh nhạt của họ khiến cô ta cảm thấy khó xử.

Đào Nhiên không có ở đây, anh ấy đi sắp xếp cho Tường Diễn.

"Thật xin lỗi, Khương tiên sinh." Cô ta cúi đầu.

Khương Triết: "Ừ, đừng có lần sau."

Tường Hiểu Hiểu: "..."

Tường Nghị cười một tiếng: "Chúc Khương Tổng thuận buồm xuôi gió."

Khương Triết: "Sau này còn gặp lại."

Anh xoay người, sai bước đi mà không hề bận tâm. Một lúc sau, Triệu Vũ và Lâm Thành Phong cũng lần lượt đi lên máy bay, hai người không hề quay đầu lại, mà cũng không ai để ý đến người muốn trở về với bọn họ, Tường Hiểu Hiểu.

Tường Hiểu Hiểu xoắn xoắn ngón tay, làm bầm: "Anh, bọn họ đều không thích em."

Tường Nghị ngừng cười, nheo nheo mắt: "Hiểu Hiểu, mục đích của em là giám sát Tường Diễn, đừng nghĩ quá nhiều."

"Chỉ là em..."

"Nếu em làm không được, anh sẽ tìm người khác."

Tường Hiểu Hiểu biết tính cách của Tường Nghị, nói một không hai, có chấp, tuyệt tình, đối xử với cô ta cũng giống như thế. Một lúc lâu cô ta mới phát hiện người đứng đằng sau nắm quyền là Tường Nghị, thì ra người ăn giầu sâu nhất là anh Ba. Cô ta đã nghĩ rằng Ba có cuộc sống bình yên đến khi trưởng thành, vì thế sẽ là một người đàn ông khá vô dụng mới phải, cô ta gật gật đầu: "Anh yên tâm, em biết nên làm như thế nào."

Anh ta nhàn nhạt gật đầu: "Ừ, em cần phải đi."

Tường Hiểu Hiểu gật đầu: "Em biết."

Cô còn muốn nghe một chút lời quan tâm, nhưng thấy Tường Nghị nhìn trên trời đến xuất thần. Cô ta liền im miệng, xoay người rời đi.

Từ Đé đó đến thành phố C không xa, nhưng mà ngồi máy bay cũng mất ước chừng hai tiếng đồng hồ. Tường Diễn được nhân viên chuyên nghiệp chăm sóc. Còn Tường Hiểu Hiểu đi tìm chỗ ngồi gần với Triệu Vũ mới ngồi xuống, thỉnh thoảng cũng lặng lẽ đánh giá anh, cảm thấy anh lại càng mê hoặc người khác hơn lần trước.

Lúc trước ở tiệc rượu Tường Diễn tỏ chức, lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô ta đã bị hấp dẫn. Đáng tiếc là bọn họ đi rất vội, cô ta cũng biết mình không có cơ hội, giờ thì không cần nóng nảy, bọn họ có rất nhiều thời gian.

Cho nên, cô ta không cần vội và tạo mối quan hệ với Triệu Vũ, mà quyết định phát triển tự nhiên. Đàn ông như anh, có quá nhiều phụ nữ nịnh bợ muốn trèo cao, anh nhất định thấy nhiều nên không còn ngạc nhiên nữa, hơn nữa lại vô cùng phiền chán, cô ta sẽ không ngu ngốc như vậy.

Muốn có được đồ vật mà mình thích, cũng phải trả giá rất nhiều tâm tư và nỗ lực.

- - -

Chiếc xe hơi Cayenne bay nhanh trên đường cao tốc.

Tường Nghị bắt chéo chân, một tay của anh tùy tiện lái xe, một tay thì đưa ngón trỏ lên đỡ trán, bộ dáng cực kỳ thoải mái. Vẻ mặt của anh rất bình thản, không có sự bi thương khi ba vừa mới qua đời, cũng không có vẻ lo lắng khi em trai đi nơi khác trị liệu và có khả năng sẽ hôn mê không tỉnh lại. Sự bình thản của anh, dường như khiến người khác cảm thấy tàn nhẫn và đáng sợ.

Ngồi bên cạnh anh còn có một người, Tường Long.

So sánh dáng vẻ thon gầy tuần mệ của Tường Nghị, thân hình của Tường Long đại khái là di truyền từ bà của họ. Đáng vẻ cường tráng, cao lớn, cơ bắp hiện rõ mồn một, da thịt màu đồng cổ, hình dáng gương mặt cực kì thô cuồng [1], chỉ cần nhìn liền khiến người ta cực kì sợ hãi.

[1] Thô cuồng: thô bạo và cuồng dã

Tường Long nói: "Anh thật sự không tin được chú lại đưa chú Năm cho Khương Tứ, Khương Tứ bảo vệ cho Tường Diễn, chú Năm xây ra chuyện, cậu ta nhất định sẽ ghi hận chú."

Tường Nghị cười nói: "Anh cha, nói như vậy không đúng rồi, chú Năm xây ra chuyện, cảnh sát điều tra còn chưa ra kết quả, em có tội gì đâu, không cần phải đi lo lắng hay xin lỗi bất cứ kẻ nào."

Tường Long liếc mắt nhìn Tường Nghị một cái: "Chúng ta ở đây là người một nhà, hội đồng quản trị bên kia anh có một phiếu, không có gì cần phải giấu diếm."

"Thật sự là không phải em, em không làm chuyện điên rồ như vậy! Quan hệ của em và chú Năm không tốt, nhưng dù sao cũng là em của em, ba sợ nhất là anh em tương tàn, làm sao em có thể đối nghịch với di nguyện của ba?"

"À?" Tường Long thờ dãi: "Nói như vậy chú Năm cũng thật xui xẻo, đang đi làm bình thường, đột nhiên thế mà lại bị tai nạn xe cộ!"

"Cũng còn xem là may mắn, người thực vật như thế còn tốt hơn là đã chết, người thực vật, luôn có cơ hội tỉnh lại, không phải sao?"

"Chú Ba nói đúng, đã chết, cũng chỉ còn lại một mảnh hoàng thổ [2]."

[2] Hoàng thổ: đất dành để đắp mộ.

Hai người mang hai suy tính khác nhau, nói chuyện cũng mỗi câu mỗi ý.

- - -

Vào lúc Tường Diễn chuyển đến bệnh viện ở thành phố C, Tô Anh mới biết được bọn họ đã trở lại. Còn việc Tường Hiểu Hiểu đi cùng, lúc sau cô mới biết.

Lâm Thành Phong nói với cô: "Tuy cô ta là em của Tường Diễn, nhưng hai người có hai tính cách cực kì khác nhau, huống chi Tề Duyệt và Tường Hiểu Hiểu quen biết nhau, kỳ ba thấu đôi [3]!"

[3] kỳ ba thấu đôi sự tích Từ Kỳ, Bá Nhan thời Xuân Thu Chiến Quốc, ý nói tri âm tri kỉ.

Anh dặn dò Tô Anh: "Về sau nếu gặp phải Tường Hiểu Hiểu, em nhớ phải cẩn thận một chút để không bị mật kế."

Ở trong trí nhớ của Tô Anh, Tường Hiểu Hiểu cho cô rất ít ấn tượng, cô chỉ nhớ rõ là đã số thời gian của cô ta là đứng bên cạnh Tề Duyệt, tươi cười hòa ái dễ gần, luôn biểu lộ ý tốt với tất cả mọi người. Bất kể khi nào, cô ta đều rất thiện giải nhân ý [4], là một cô gái với cô, đơn thuần, hướng chỉ phía sau cô ta còn có Tường Nghị, tất nhiên danh tiếng rất cao.

[4] Nhất thiện giải nhân ý: thân thiện, thấu hiểu lòng người.

Đương nhiên, cô ta không chỉ có tư thái như vậy, mà cô ta còn là người thông minh nhất.

Thật ra đôi trước Tường Hiểu Hiểu cũng tới thành phố C, sau khi Tường Diễn qua đời không lâu, cô ta thích Triệu Vũ, chuyện này thật lâu sau trong giới cũng công nhận bí mật đó.

Còn Triệu Vũ có đáp lại hay không thì cô không biết, cô chỉ biết vận đào hoa của Triệu Vũ luôn không ngừng, lúc đó không có quan hệ đặc biệt gì với Tường Hiểu Hiểu, nhưng không biết khi cô chết đi thì có hay không?

Thật ra một Tường Hiểu Hiểu nhỏ nhỏ không khiến bọn Khương Triết, Triệu Vũ trở nên bối rối, họ chỉ thấy bất đắc dĩ. Đối với việc thăm dò sự có tại hiện trường của cảnh sát về trường hợp vụ tai nạn xe cộ này, tính toán thì đã loại bỏ khả năng có người cố ý ra tay đối với xe cộ, đây là sự cố ngoài ý muốn, không phải là do con người tính toán.

Nguyên nhân sự kiện gây ra bởi một người tài xế taxi một nhọc điều khiển tay lái, mà tài xế kia đã chết ngay tại chỗ.

Cảnh sát điều tra những mối quan hệ trước và sau sự cố của Tường Diễn, cũng tìm hiểu những mối quan hệ liên quan đến tiền bạc, nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì khả nghi.

Tai nạn này được xem là một vụ tai nạn giao thông lớn.

Nhưng Khương Triết sẽ tin sao? Đương nhiên là không, cả Lâm Thành Phong cũng không tin.

"Ngẫu nhiên như vậy?" Triệu Vũ cười lạnh: "Buổi chiều có công chứng đi chúc, buổi sáng ra cửa đi làm liền bị tai nạn xe cộ."

Đào Nhiên: "Tôi định đi đến Đê đồ một chuyến, chuyện bên này thì để các cậu xem rồi quyết định, tôi mà không tự mình điều tra thì tôi sẽ không thể bỏ qua, không thể nào để người làm việc này ung dung ngoài vòng pháp luật. Đặc biệt là Tường Nghị, tôi nghĩ ngờ cậu ta động tay."

Khương Triết: "Hiện giờ xem ra, người được lợi nhiều nhất vẫn là cậu ta."

Lâm Thành Phong nói: "Nếu là Tường Nghị, có thể có khả năng Tường Hiểu Hiểu biết cái gì đó không nhì? Không phải nói người thân cận nhất với Tường Nghị là Tường Hiểu Hiểu sao?" Anh nhìn về phía Triệu Vũ, đánh giá trên dưới vài lần, quả nhiên thần hình rất rắn chắc, là một người đàn ông có vốn liếng rõ ràng: "Triệu Nhị, anh đi sử dụng mỹ nam kế đi, bảo đảm con nhỏ Tường Hiểu Hiểu đều nghe theo anh hết!"

Triệu Vũ giờ một chân đá tới: "Fuck! Thăng nhóc cậu có phải muốn tìm chết đúng không?"

Đào Nhiên nhường mày, hiếm khi đứng về phía Lâm Thành Phong, phụ họa: "Tiểu Lâm Từ rút cuộc cũng nói được tiếng người?"

Lâm Thành Phong: "... Sao em cảm thấy đây không phải lời khen?"

Đầu ngón tay Triệu Vũ gõ gõ mặt bàn, uy hiếp: "Đừng nằm mơ, nên làm cái gì thì làm đi, bệnh viện ở bên kia cũng phải quan sát cẩn thận, đúng rồi, trang bị camera chưa?"

Đào Nhiên nói: "Cái này thì yên tâm, hai mình hai ám [5], bảo đảm 360° không góc chết, nếu Tường Hiểu Hiểu thông minh cũng không dám làm xằng bậy! Còn nếu cô ta muốn làm điều xằng bậy thì, hừ!"

[5] Hai mình hai ám nơi sáng nơi tối đều có, ý nói có đủ cả camera lộ và ẩn.

Gần đây Khương Triết rất phiền, anh chăm điều thuốc đứng ở cửa sổ, ánh mắt sâu kín nhìn màn đêm ngoài cửa sổ: "Muốn bắt được hung thủ, cũng không thể khinh thường Tường Nghị, tâm tư cậu ta rất nặng. Kòng tham rất nhiều, vị đã tới tay, không có đạo lý sẽ bay!"

Đào Nhiên lập tức: "Yên tâm, tôi sẽ thật cẩn thận."

Như thế Đào Nhiên liền đi đến Đê đồ, tự mình truy tìm tung tích sự kiện tai nạn xe của Tường Diễn.

- - -

Tô Anh nhìn thấy Khương Triết vào một buổi chiều, lần trước tạm biệt cũng đã qua bảy, tám ngày. Anh thật sự rất bận rộn, cũng bởi vì chuyện của Tường Diễn mà hao tổn tâm tư, lâu rồi không gặp, thế mà lại ốm đi một chút.

Cô biết, Tường Diễn vẫn chưa tỉnh lại.

Anh dựa vào chiếc xe đất tiền, ném tàn thuốc vào thùng rác bên cạnh, Tô Anh từ trong tiệm chạy ra.

"Anh Anh."

"A Triết."

Cô chạy chậm đến: "Anh đến đây sao lại không nói trước với em?"

Tô Anh ở nhà đùa nghịch mấy bông hoa và cây cỏ của cô, lần trước gieo trồng hạt giống hiếm lạ, lần này nó đã nảy mầm lớn lên, hơn nữa phát triển đặc biệt nhanh. Hiện giờ đã cao đến cánh tay nhỏ của Tô Anh, so với đám hoa lần trước cỏ gieo trồng thì tốt hơn rất nhiều, giống như là kì tích!

Cho nên giờ này trông cô có chút bản, lắm lem, mặc yếm và tay áo bảo hộ, trước người còn cột một cái tạp dề.

Khương Triết xoa xoa má cô, đôi mắt dừng lại trên cánh môi: "Ừ, chút nữa sẽ dẫn em tới một nơi."

Tô Anh liền hỏi: "Đi chỗ nào?"

Khương Triết: "Đi gặp một người anh em của anh."

Tô Anh liền biết người anh em trong miệng Khương Triết là ai, cô nói: "Vậy anh từ từ đợi em một chút, em muốn đi thay quần áo."

Âm thanh của anh nhàn nhạt, ánh mắt thâm thúy: "Ừ."

Tô Anh và Khương Triết đi vào tiệm hoa, Tô Anh để Khương Triết ngồi vào một chỗ, cô muốn xuống lầu nhanh nhanh. Nhưng mà cô còn chưa làm gì, đã bị người đàn ông bế ngang người đặt ở trên bàn nhỏ, anh đứng chen ở giữa hai chân thon dài của cô, dường như không cho cô cự tuyệt, mỗi móng để ép xuống.

Răng môi của anh hôn một cách kịch liệt, hơi thở nóng bỏng thổi ở trên má cô.

Cô gái nhỏ thò đầu tiếm mỹ [6], lắm anh cảm thấy ngon ngọt đến mê muội, cánh môi mềm mại, đầu lưỡi non nớt, mịn màng như bông, giống như miếng đậu hũ, chạm một cái liền vỡ vụn. Anh híp mắt, thấy cô gái nhỏ nâng gương mặt mờ mờ, ánh mắt khép hờ nhưng lại chứa cái nhìn tình quái.

[6] Tiếm mỹ: tiếm tình, xinh đẹp.

Áp lực thô bạo trong lòng nháy mắt bình ổn lại, nhưng trong lòng lại dâng lên một loại dục vọng khác.

Ngón cái của anh vuốt ve trên cánh môi sưng đỏ của cô gái nhỏ: "Vẫn muốn tiếp tục, nhưng chúng ta cần đến bệnh viện."

Đôi tay của Tô Anh chống ở trước ngực anh, đôi mắt rũ xuống, gương mặt và lỗ tai đều đỏ bừng: "... Em đi thay quần áo."

Âm thanh có chút khàn khàn.

Khương Triết nhàn nhạt ừ một tiếng, ôm cô gái nhỏ xoay người, thả xuống.

Anh nhìn bóng dáng chạy trốn chết của cô.

Nhưng chỉ một lát, cảm xúc chiếm hữu dưới đáy mắt anh biến mất, ánh mắt bình tĩnh, giống như cái nhìn của một hồ nước lạnh giá không nhìn thấy đáy.

- - -

Lúc Tô Anh cùng Khương Triết vào bệnh viện, hai người Lâm Thành Phong và Tưởng Hiểu Hiểu đang đứng trước cửa phòng bệnh của Tưởng Diễn gặng co.

Tưởng Hiểu Hiểu tức giận lại khó sở: "Anh Thành Phong, ngoại trừ lúc em còn nhỏ ức hiếp anh Năm ra thì em còn làm chuyện gì xấu sao? Vì sao chắc chắn em là người xấu cơ chứ?"

Lâm Thành Phong đã đá chân: "Dù sao tôi cũng mặc kệ, cô bắt nạt Tưởng Diễn thì cô là người không tốt!"

Khương Triết nháu mày đến gần, không giận mà uy: "Làm gì trước cửa phòng bệnh đấy, cãi nhau cái gì?"

Lâm Thành Phong oan ức giải thích: "Em cũng không muốn, chính vì Tưởng tiểu thư này muốn ở đây tranh luận với em rằng cô ta là người tốt." Anh nhìn thấy Tô Anh, sắc mặt nhảy mất liên biến đổi, nhảy nháy mắt với cô, vừa nhìn liền biết chính là lừa gạt!

Mặt của Tô Anh nghiêm túc, coi như không thấy.

Tưởng Hiểu Hiểu cũng rất oan ức, cô ta có hơi sợ Khương Triết. Cảm giác người này có tâm tư sâu kín không lường được, lạnh lùng và đáng sợ, không giống như Triệu Vũ, bề ngoài lạnh lùng của anh ấy cho cô ta cảm giác như một ngọn lửa mãnh liệt hừng hực bùng cháy.

Cô ta lễ phép: "Khương tiên sinh." Không nói thêm một lời, chỉ chốc lát liền có vẻ như Lâm thành Phong ở đây ăn hiếp cô gái nhỏ.

"Ừ." Khương Triết nói: "Cô cũng thấy rồi, cô có thể ra về."

"Em..."

Khương Triết đã đẩy cánh cửa gỗ dày nặng của phòng bệnh, một tay nắm lấy tay Tô Anh, đi vào phòng bệnh.

Lúc này, Tưởng Hiểu Hiểu mới chú ý tới cô gái đi bên cạnh Khương Triết. Cô gái ấy mặc một chiếc váy dài màu sáng, mang giày đế bằng có bông hoa màu trắng, tóc đen xõa một nửa, khuôn mặt trắng xinh nhỏ nhắn, trong sáng, rõ ràng.

Mà cánh môi sưng đỏ xinh đẹp của cô ấy, vừa nhìn liền biết mới bị Khương Triết hôn.

... Cô gái trước mặt là Tô Anh?

Chắc không sai.

Quả nhiên rất giống một bông hoa trắng nhỏ.

Tưởng Hiểu Hiểu cong khòe môi, mỉm cười với cô gái ấy: "Chào cô."

Đôi phương dường như có chút ngoài ý muốn, sau đó cũng tươi cười dịu dàng, bộ dáng cong cong đôi mắt thoát nhìn rất vô hại, gật đầu: "Chào cô."

Quả nhiên, Tô Anh và Tề Duyệt thật sự là hai người khác nhau rõ ràng.

Khó trách Khương Triết không thích Tề Duyệt đến như vậy, nhưng cổ tình Tề Duyệt không thay đổi một chút nào, cố chấp một mình, khẳng định là không có hi vọng nào, không thể nào thành công.

Tưởng Hiểu Hiểu chuẩn bị rời khỏi bệnh viện, lỗ mũi của Lâm Thành Phong hướng lên trời, không thèm nhìn tới cô ta, cô ta cũng hừ một tiếng, bỏ đi.

Ra bên ngoài bệnh viện, Tưởng Hiểu lấy điện thoại gọi cho Tưởng Nghị. Luyện thuyền nói rõ rằng tình huống của Tưởng Diễn, còn thuận miệng nhắc tới chuyện Khương Tứ rất coi trọng một cô gái.

Về chuyện tình của Tô Anh, Tưởng Hiểu Hiểu cũng chưa bao giờ nói với Tưởng Nghị, bởi vì cô ta cảm thấy đây là chuyện của phụ nữ bọn họ, huống chi Tô Anh có ảnh hưởng gì đến chuyện của cô ta đâu? Tô Anh quả lắm cũng chỉ là tình địch của Tề Duyệt, không cần nói ở trước mặt anh ba, mà chuyện này anh ba của cô ta cũng không muốn nghe.

Nhưng mà hiện giờ Khương Tứ vì chuyện của anh Năm mà đối chọi với anh Ba, như vậy việc của Tô Anh phải nói ra. Người Khương Tứ càng xem trọng, có lẽ trong tương lai sẽ trở thành điểm yếu chống lại Khương Tứ.

Tuy rằng cô ta không cho rằng Tô Anh có nhiều mị lực như thế, nhưng không phải nên lo trước khỏi họa sao?

- - -

Đây là lần đầu tiên Tô Anh nhìn thấy Tưởng Diễn, dòi trước nhìn thấy, là khi Khương Triết giữ tấm di ảnh đen trắng.

Người thật so với ảnh chụp, quả nhiên vẫn có một vài điều khác nhau.

Khương Triết đứng ở phía trước của sổ nói: "Hôm nay như thế nào?"

Lâm Thành Phong buông tay: "Aiz, không phải vẫn luôn là tình trạng này sao?" Vẫn chưa tỉnh lại, nhưng lại chẳng chết, thật khổ.

"Tưởng Hiểu Hiểu thì sao?"

"Cô ta á, lúc trước mỗi buổi sáng, buổi chiều đều đi xem xét, gần đây cũng chỉ có tới một lần, còn không phải là muốn đi xác nhận xem Tưởng Diễn còn sống hay đã chết sao?"

Khương Triết không hỏi nhiều nữa, anh kéo tay Tô Anh qua, nói: "Đây là Tưởng Diễn."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 96: Thử

Edit: Rine

Beta: heka

Tưởng Nghị tìm người điều tra tư liệu của Tô Anh.

Thật ra rất dễ điều tra về Tô Anh, cô chính là một bé gái mồ côi không có bối cảnh gì. Mẹ đã qua đời, có một người cha vẫn đang bị nhốt ở cục cảnh sát, cô chỉ còn chỗ dựa duy nhất là Khương Triết.

Khương Triết cũng thật sự rất coi trọng cô, xung quanh tiệm hoa của cô có năm người không ngừng canh gác, bảo vệ suốt 24 giờ, đây là sợ Tề Duyệt nổi điên sao? Người phụ nữ điên Tề Duyệt kia nóng nảy lên rất khó đảm bảo sẽ không làm ra chuyện điên cuồng gì.

Điều này Tưởng Nghị rất rõ ràng.

Tưởng Hiểu Hiểu nói cô ta không tiếp xúc với Tô Anh nhiều lắm, không thể nào chân chính hiểu biết con người Tô Anh, nhưng là từ trong miệng Tề Duyệt biết được Tô Anh cũng không phải một cô gái đơn giản, lòng dạ cô thâm sâu, hiểu rõ tính kẻ. Tề Duyệt đã chịu thiệt thòi trong tay Tô Anh mấy lần, còn bị người khác quay được video bắt nã rồi uy hiếp...

Hiện giờ Tề Duyệt ở trước mặt Tô Anh là dám giận mà không dám nói, dù cô ta có cao ngạo nhưng vẫn phải kẹp chặt đuôi làm người.

Có thể thấy thủ đoạn của cô gái này cũng không tầm thường.

Tư liệu dày nặng màu đen bị ném trên bàn sách, trong đó có mấy bức ảnh chụp Tô Anh ôm chậu thủy tiên lúc khai trương tiệm hoa. Tưởng Nghị ngã người vào ghế dựa sau lưng, ghế dựa chuyển động nửa vòng, đối mặt với tấm cửa kính thật lớn của toà cao ốc.

Thật là có chút thú vị.

- -

Tô Anh còn không biết chính mình bị người ta điều tra, Tường Nghị tiến hành vô cùng bí mật. Ngay cả mấy người Khương Triết cùng Triệu Vũ cũng chưa từng phát hiện ra, càng không cảm thấy Tường Nghị sẽ chú ý tới Tô Anh, dù sao đối với Tường Nghị mà nói, Tô Anh chỉ là một người không liên quan.

Giờ phút này Tô Anh đang ở phòng bệnh. Cô ngồi bên mép giường, cách cô gần nhất chính là Tường Diễn đang nằm trên giường.

Khương Triết cùng Lâm Thành Phong đi gặp bác sĩ chẩn trị của Tường Diễn. Giờ phút này, trong phòng ngoại trừ cô thì không có một bóng người. Kỳ thật Tô Anh có thể nhìn thấy Tường Diễn vào lúc này thì cũng hơi bất ngờ, Tường Diễn là đối tượng trọng điểm được bảo vệ. Hiện giờ tầng này càng được đề phòng nghiêm ngặt, thỉnh thoảng có mấy người đàn ông mặc đồng phục đi lại tuần tra trên hành lang, camera trải rộng khắp mọi góc.

Cô ngẩng đầu nhìn nhìn, trong phòng bệnh này có thể thấy có hai camera, những cái khác không nhìn thấy nên rất khó nói được là có tổng cộng bao nhiêu.

Lúc này Khương Triết dẫn cô đến đây thật làm người ta không thể tưởng tượng được.

Tô Anh ngồi một lát, chống cằm ngơ ngác. Hồi sau, chỉ thấy ngón tay cô có một sợi thon dài như sợi tơ, lại có chút giống sương khói, kéo dài ra sắp chạm vào tay Tường Diễn đang an tĩnh đặt ở trên người, trên mu bàn tay anh còn cắm một cây kim, anh không thể ăn nên chỉ còn cách dựa vào truyền dịch để duy trì tính mạng.

Cô nhắm mắt lại, không hề do dự, nếu có cái gì không đúng cô sẽ lập tức dừng lại nên sẽ không có vấn đề lớn, cô tập trung tinh thần, chậm rãi đưa "tâm của thực vật" chạm vào mu bàn tay của Tường Diễn, chạm chạm, không có gì khác thường, lại tiến vào thêm một chút...

"Tít tít tít ——"

Dường như ngay lập tức, điện tâm đồ phát ra tiếng kêu.

Chuyện đột nhiên xảy ra, cô vốn đang thật cẩn thận, âm thanh "tít tít tít" làm cô sợ tới mức tay run lên, "tâm của thực vật" liền tan biến.

Cô đứng lên.

Ban đầu nhịp tim trên điện tâm đồ vẫn luôn là 45, đột nhiên lại bay vọt lên tới 57, nhưng mà cũng chỉ trong chớp mắt lại giảm xuống lần nữa.

Rất nhanh, các bác sĩ hộ sĩ vội vã lao vào phòng bệnh, Tô Anh lui ra đến cửa, thấy Khương Triết cùng Lâm Thành Phong đang chờ bên ngoài.

Thoạt nhìn Tô Anh bị dọa đến có hơi ngơ người.

"Em không biết tại sao lại thế này?"

Khương Triết vỗ vỗ đầu cô: "Không có chuyện gì, em qua bên kia ngồi nghỉ ngơi một chút đi."

Tô Anh lúc này xác thật là có tật giật mình, cô gắt gât đầu: "Vâng." Liền đi qua.

Ước chừng hơn mười phút sau, bác sĩ chẩn trị của Tường Diễn bước ra, nói: "Vừa rồi nhịp tim người bệnh tăng vọt lên, đây là chuyện tốt, chứng minh người bệnh có ý muốn sống sót vô cùng mãnh liệt. Đáng tiếc chỉ là trong chốc lát, thể nhưng chỉ như vậy cũng đủ thấy rằng tình huống đã có sự chuyển biến tốt đẹp."

Bác sĩ nói rất nhiều, Tô Anh hiện giờ vô cùng tin tưởng "tâm của thực vật" của cô không chỉ có cô thể tự chữa cho mình, cũng không chỉ có thể cứu cây cứu hoa, mà quả nhiên còn có thể cứu người.

- -

Khương Triết phái tài xế đưa Tô Anh trở về, anh còn có chuyện gấp nên đi cùng Lâm Thành Phong.

Tô Anh cũng không cảm thấy có vấn đề gì, cô chỉ hơi lo lắng khi trở lại tiệm hoa sẽ bị đám hoa chê cười. Cô không quên được thời điểm Khương Triết hôn cô, trong cửa hàng phát ra tiếng thét đỉnh tai nhức óc, nếu không phải cô đủ định lực, nhất định sẽ bật cười lớn.

Kỳ thật mấy đóa hoa này cũng không phải thuần khiết như vậy.

Đặc biệt là bách hợp cùng xương rồng, hai đóa này hợp thành một đôi kẻ xướng người họa có thể chọc người ta tức chết!

Đóa này so với đóa kia càng đen tối hơn.

Buổi tối về đến nhà, cô mặc kệ tất cả, chỉ ôm lấy cây ki dị bên cạnh xương rồng đi lên lầu, ngay cả hoa nhài cũng bị cô bỏ qua.

Hoa nhài khổ sở: "Bị vứt bỏ rồi QAQ."

Xương rồng thờ dãi: "Bây giờ Anh Anh có niềm vui mới thì không cần mấy cây hoa cũ như chúng ta."

Bách hợp cảm khái: "Quả nhiên dù có đẹp thì khi về già nhũn nhũn cũng sẽ cạn!"

Cây mắc cở yên tĩnh nỗ lực tu luyện khả năng phóng khí độc của nó.

Tô Anh trở lại trên lầu, cô phát hiện chính mình mới chỉ rời đi trong chốc lát, cây ki dị này dường như lại cao thêm một chút? Vậy mà lớn lên nhanh đến thế.

"Thần kì như vậy, rốt cuộc em là thứ gì đây?" Tô Anh chợt lóe lá cây của nó, "Hiện tại mỗi ngày em hấp thu "tâm của thực vật" quá nhiều, chị không có đủ, em có ăn phân hóa học không? Hay là bón phân hoá học như trước giờ vẫn làm với mấy cây khác cho em được không?"

Đáng tiếc cây này cũng không thể trả lời cô, cô đặt nó trên cửa sổ, đến phòng tắm rửa mặt sau đó ngủ. Lúc ngủ cô còn nghĩ ngày mai phải đi mua chút phân hóa học về, cây ki dị này càng lớn càng yêu cầu nhiều chất dinh dưỡng, giống như cái động không đáy. Còn có Tường Diễn, dường như cô có thể cứu anh.

Ở để đồ xa xôi bên kia, Đào Nhiên mở ra một đoạn ghi âm trong máy tính của Tường Diễn.

"Ai vậy?"

"Tường Diễn tiền sinh, chào ngài."

"Cô là ai? Tìm tôi có việc gì?"

"Tôi chỉ muốn nói một câu: Trước khi sự việc chưa được xác định xin anh an tâm chờ đợi. Bớt ra ngoài, bớt đi xe là an toàn nhất."

"Có phải cô biết cái gì hay không?"

"Tôi không biết gì cả, tôi chỉ nghĩ nếu hai ngày sau anh còn sống, trong tương lai, có lẽ anh sẽ giúp tôi một việc."

"Cò..."

"Tút TUT TUT..."

Đào Nhiên kinh hãi, giọng người nam anh chỉ mới nghe cũng có thể nhận ra là Tường Diễn. Chỉ là giọng nữ thanh lãnh mang theo chút khàn khàn kia là của ai? Sao cô ta lại nói những lời đó với Tường Diễn?

Anh nhìn xuống thời gian, quả nhiên là vào hai ngày trước khi công bố di chúc.

Anh tìm được trợ lý của Tường Diễn, tên là Băng Chấn Ninh, bởi vì trước đây Băng Chấn Ninh là trợ thủ của Tường Diễn nên hiện giờ đã sớm bị những kẻ có ý đồ điều tới một xô xình không có giá trị gì, tuy rằng không sa thải anh ta nhưng tiền lương, đãi ngộ, chức vị đều không bằng lúc trước.

Hiện giờ nhìn thấy Đào Nhiên tới dò hỏi, anh ta lập tức tò vò bắt kẻ là cái gì anh ta đều hết sức phối hợp.

So với Tường Tam đang quản lý, anh ta vẫn mong chờ Tường Ngũ mau trở về hơn.

"Nhiên thiếu, có chuyện gì ngài cứ việc hỏi, nếu tôi biết nhất định sẽ nói hết, không có nửa lời gian dối."

Đào Nhiên nói: "Cậu nói cho tôi biết, trước khi Tường Ngủ xảy ra chuyện, có cái gì khác thường hay không?"

"Khác thường sao?"

"Đừng vậy." Đào Nhiên nghĩ nghĩ, nói: "Hoặc là cậu có thể nói cho tôi Tường Ngủ đã làm chuyện gì? Những chuyện xảy ra vào ba ngày trước đó, chỉ cần cậu nhớ đến điều nói cho tôi."

Bằng Chấn Ninh suy tư, nói: "Hình như Tường tổng không có chuyện gì đặc biệt, chỉ đột nhiên kêu người đưa xe trong nhà cùng xe công ty đến tiệm để kiểm tra tu bổ lại toàn bộ một lần, hủy bỏ mấy hành trình đã sắp xếp trước. Mấy ngày đó, đa số thời gian ngồi ấy đều ở công ty, rất ít ra ngoài."

Anh ta nghi hoặc: "Có gì kỳ quái sao?"

Đào Nhiên lắc đầu: "Không có." Lại hỏi: "Vậy mấy ngày Tường Ngủ ở công ty, những người khác có xảy ra chuyện gì kỳ quái hay không?"

"Cái này thì không có, chính là Tường tiêu thụ mỗi buổi tối đều sẽ đưa canh gà cùng bữa ăn khuya đến đây."

"Tường Hiểu Hiểu?"

"Đừng vậy, có ấy y muốn được Tường tổng tha thứ nên đã bỏ ra thật nhiều công sức." Thời điểm Bằng Chấn Ninh nói lời này hơi đứng về phía Tường Hiểu Hiểu, dù sao cũng là một cô gái nũng nịu lại dịu dàng, đáng yêu. Mỗi lần tới bắt kẻ mang món gì cũng đều mang thêm cho bọn họ một phần, không ai là không thích. "Chỉ là Tường tổng cũng không quá cảm kích, mỗi lần đều nói rằng có việc nên từ chối không gặp."

Đào Nhiên liếc mắt nhìn Bằng Chấn Ninh một cái, lại hỏi chút việc nhỏ không đáng kể, biết hỏi nữa cũng không hỏi ra cái gì nên cho anh ta một số tiền, xem như thanh toán xong.

Đào Nhiên nghĩ tới trước đây khi anh lấy được tin tức ở chỗ quán gia của Tường Diễn, dường như ông ta cũng nói rằng người ở nhà cùng nhân viên gara đã tiến hành kiểm tra đo lường rồi theo dõi chặt chẽ tất cả xe cộ. Nếu đã cẩn thận như thế tại sao vẫn xảy ra tai nạn?

Còn cô gái thần bí đã gọi điện thoại cho Tường Diễn rốt cuộc là ai? Cô ta biết cái gì? Thế nhưng lại khẳng định sự sống chết của Tường Diễn!

Cô gái kia hẳn không phải là kẻ thù của Tường Diễn, vậy sẽ là kẻ thù của kẻ thù hay là bạn? Vì mục đích nào đó cho nên tôi nhắc nhở anh?

Đào Nhiên cảm thấy đau đầu.

Anh xoa cái trán, nghe người đàn ông bên cạnh nói: "Nhiên thiếu, hai ngày trước khi xảy ra chuyện, tôi nhận được điện thoại của Ngủ ca vào ban đêm, anh ấy bảo tôi theo dõi mấy người Tường Tam cùng Tường Đại. Còn mấy kẻ muốn ngo ngoe rục rịch trong hội đồng quản trị kia cũng không bỏ qua, mấy ngày đó, ngoại trừ Tường lão có chút khác thường, những người khác dường như cũng không có gì đặc biệt."

Đào Nhiên nói: "Loại chuyện này nhất định không phải ngày một ngày hai là có thể quyết định được, kẻ ngu xuẩn nào sẽ làm chuyện này một cách qua loa, sơ sài? Khẳng định đã sớm âm mưu kĩ càng, tất cả đều chuẩn bị xong, chỉ chờ có gió đông."

Người nọ cũng thờ dài nói: "Đáng tiếc tài xế taxi đã chết, bằng không có lẽ còn có thể hỏi được tin tức hữu dụng từ người đó. Ngoài ra, mấy người sống sót cũng đã tra xét qua một lần, không có gì dị thường."

Đào Nhiên biết mấy người sống sót kia, ba nam một nữ, bọn họ đều đang trên đường đi làm thì xảy ra sự cố.

Hiện giờ hai nam một nữ còn nằm ở bệnh viện, tuy rằng không có nguy hiểm tính mạng nhưng cũng bị thương nặng, người duy nhất bị thương nhẹ chính là tài xế của Tường Diễn tên Chu Bình. Hiện giờ đã xuất viện về nhà tĩnh dưỡng, bởi vì cánh tay bị gãy nên không cách nào lái xe, công việc ở Tường thị cũng xin nghỉ.

Đào Nhiên đột nhiên hỏi: "Gần đây Chu Bình đang làm gì?"

"Chỉ ở nhà, nghe nói bởi vì cánh tay bị gãy nên không có việc gì làm, chuẩn bị về quê ở, chờ khỏe hẳn rồi quay lại."

Đào Nhiên sờ sờ cằm, lúc này anh không muốn bỏ qua bất kỳ manh mối nào: "Phải người cẩn thận theo dõi xem ông ta làm cái gì."

"Không phải là ông ta chứ?"

"Ai biết được."

Hiện giờ mỗi người ở trong mắt Đào Nhiên đều khả nghi.

Anh bốn ba một vòng, được đến kết quả lại không thấy có gì rõ ràng.

"Tôi muốn về thành phố C trước, bên này cậu xem rồi làm."

"Yên tâm đi."

Đào Nhiên trở lại thành phố C, người đầu tiên gặp là Khương Triết, anh đưa bản ghi âm kia cho Khương Triết.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 97: Giọng nói

Edit: Rine

Beta: heka

Lúc Đào Nhiên đưa đoạn ghi âm cho Khương Triết thì nó đã được xử lý qua, loại bỏ tạp âm lúc trước, âm lượng điều chỉnh đến mức lớn nhất.

Nhưng mà giọng của cô gái kia vẫn mơ hồ thanh lãnh như cũ, thanh lãnh đến một mức, loáng thoáng. Khi nói ra việc sống chết hai ngày sau của Tường Diễn thì vẫn luôn bình tĩnh giống như nhìn thấu hết thảy sự tàn khốc.

Bởi vì có một tầng mơ hồ nên khiến người ta cảm thấy muốn vén lên, làm cho tầng sương mù kia trở nên rõ ràng!

Nghe xong một lần, Khương Triết suy tư.

Đúng lúc này, nghe được tin tức, Triệu Vũ cùng Lâm Thành Phong đều đến, hai người phong trần mặt mày, mang đến một trận gió lạnh mùa thu hiu quạnh.

Vào phòng, cởi áo gió ra treo trên giá áo gần cửa.

Triệu Vũ ngồi xuống, khuyến tay đặt trên đầu gối, thản tiện cảm lấy dấu thuốc với bột lửa trên bàn, hút một hơi, lúc này mới hỏi Đào Nhiên: "Có chuyện gì xảy ra?"

Lâm Thành Phong đã ngồi bệt trước máy tính mở đoạn ghi âm nghe một lần nữa, nghe xong một câu, nhìn không được nói thắm: "Sao giọng lại nhỏ như vậy? Nghe qua giống như đã dùng thứ gì đó che giấu giọng."

Đào Nhiên cũng rất bất đắc dĩ: "Bản hiện tại các cậu nghe đã được xử lý đặc thù rồi, lúc trước tạp âm càng lớn! Tôi nghĩ đối phương cũng sợ Tường Diễn sẽ ghi âm điều tra cô ta cho nên cố ý che che giấu giấu. Hơn nữa không chừng thanh âm này cũng là ngẫu trang."

Mọi chuyện đều có khả năng.

Người thông minh cuối cùng sẽ càng nghĩ càng phức tạp.

Đào Nhiên nói ra kết quả chính mình đi để đồ lần này điều tra được, nói xong lời cuối cùng, anh lắc đầu, rất bất đắc dĩ.

Hiện giờ, trong tay anh ngoại trừ đoạn ghi âm này cùng manh mối của Chu Bình bên kia thì không còn chứng cứ khả nghi nào khác.

Anh nói: "Đoạn ghi âm này tuy rằng thần bí, cũng không có manh mối hữu dụng gì, nhưng thời điểm tôi rời khỏi để đồ đã giao nó cho cục cảnh sát. Có nó làm chứng, như vậy có thể gián tiếp chứng minh tai nạn xe lần đó không phải ngoài ý muốn, sẽ không bị định án qua loa, rất có thể do có người cố ý gây ra."

Đào Nhiên đan tay chữ thập chống cằm, suy tư nói: "Đến bây giờ, chuyện tai nạn xe của Tường Diễn tính chất đã hoàn toàn khác, ít nhất là không đơn giản như một sự cố giao thông ngoài ý muốn. Cảnh sát để đồ lại triển khai điều tra lần nữa, hy

vọng sẽ tra được chút manh mối có ích."

Nghĩ như vậy cũng xem như Đào Nhiên không phải trở về tay không.

Triệu Vũ đã nghe đoạn ghi âm hai lần, anh suy tư, hoảng hốt cảm thấy âm thanh rất quen thuộc, rồi lại không nhớ rõ chính mình đã nghe qua chưa?

Ngắm lại phụ nữ bên cạnh anh quá nhiều, nghe qua mấy loại âm thanh tương tự cũng không kỳ quái.

Khuong Triết đột nhiên nói: "Có bao nhiêu người biết số điện thoại di động của Tướng Ngủ?"

Tướng Diễn có ba cái di động, hai cái dùng để công tác, một cái riêng tư. Mà cuộc gọi này lại gọi đến điện thoại riêng, vậy có nghĩa đối phương biết số riêng của anh. Cô gái này không có trong danh bạ của Tướng Diễn nhưng lại biết số điện thoại riêng của anh...

Vậy khẳng định có quan hệ với những người biết số này của Tướng Diễn.

Đạo lý thật dễ hiểu nhưng trong nhất thời Đào Nhiên không nghĩ tới, anh bất đắc dĩ xoa xoa trán: "Quả nhiên là ba tên thợ đóng giày họp lại hơn một Gia Cát Lượng."

Lâm Thành Phong liếc mắt: "Anh là Gia Cát Lượng, còn ba người chúng em là thợ đóng giày sao?"

Đào Nhiên đánh anh một cái: "Tiểu Lâm Tử, hiện tại cậu càng ngày càng không có phép tắc. Học của ai hả?"

Lâm Thành Phong thành thật nói: "Triệu Nhị đó! Tuy rằng bản lĩnh lớn nhất của anh ấy là tán gái, nhưng em lại là người đàn ông chung tình..."

Triệu Vũ trực tiếp che miệng anh lại, muốn dẫm anh trên mặt đất rồi đánh chết.

Đào Nhiên cũng không nhìn bọn họ, nói với Khuong Triết: "Nếu không thì tôi lại đi để đó một chuyến nữa, sớm một chút tra ra người tiết lộ số điện thoại, tìm hiểu nguồn gốc, hẳn là sẽ có kết quả rất nhanh."

Khuong Triết nói: "Không cần, chúng ta có thể nghĩ đến, cảnh sát nhất định cũng nghĩ đến. Hơn nữa đây chỉ là một phương hướng mà thôi, đúng hay sai cũng không biết được. Lại nói, nếu chúng ta đi tra, thứ nhất sẽ rút dây động rừng, thứ hai rất cuộc chúng ta cũng không thể thuận lợi ra mặt danh chính ngôn thuận như cảnh sát."

Đào Nhiên cười một tiếng: "Cũng đúng, tránh cho đến lúc đó bị cắn ngược lại một cái thì không dễ giải quyết. Tôi cho người hỗ trợ theo dõi một chút, để tiện cho chúng ta luôn nắm được tình huống."

Triệu Vũ cười lạnh một tiếng, ném Lâm Thành Phong đi, vỗ vỗ tay, nói: "Chúng ta không tự mình ra tay, nhưng tình huống bên kia không thể không biết rõ ràng, tránh bị người ta xem như kẻ ngốc."

Mấy người thương lượng một phen, sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng, lại nói một ít chuyện về xí nghiệp được phẩm, lúc này mới chuẩn bị ra về.

Lâm Thành Phong từ trên mặt đất bò lên, vuốt lọn tóc tóc lộn xộn vài cái, nói: "Kỳ thật hiện tại em quan tâm nhất vẫn là Tướng Ngủ có thể tỉnh lại hay không, nếu anh ấy vẫn không tỉnh lại, dù có báo được thù thì thế nào?"

Hiện tại Tướng Diễn cũng xem như một người thực vật, bác sĩ cũng không có biện pháp, lời nói nhiều nhất chính là chờ kỳ tích, chờ người bệnh tự mình nỗ lực.

Dù sao mỗi lần nghe được lời này đều cảm thấy rất phiền.

Đáng tiếc là lại bất lực.

--

Tô Anh còn không biết cuộc trò chuyện của mình cùng Tướng Diễn đã được ghi âm lại, còn bị Đào Nhiên phát hiện mang về thành phố C. Cả ba người Khuong Triết cùng Triệu Vũ, Lâm Thành Phong cũng đã nghe xong.

Hiện tại cô đang lo lắng cho cây kỳ dị, bởi vì buổi sáng hôm nay tình lại, cô phát hiện cái cây này không chỉ cao hơn một đoạn, mà còn làm nứt vỡ chậu hoa của cô.

Thật sự là nứt vỡ.

Bộ rễ mạnh mẽ của nó trực tiếp xuyên qua đáy chậu hoa, đâm vào sàn nhà, chọc thủng ra mấy cái lỗ trên mặt đất, nếu không phải cô phát hiện đúng lúc, có khả năng nó còn đâm xuyên qua cả sàn nhà.

Tô Anh vốn muốn ôm chậu hoa đi xuống lầu, không nghĩ đến vừa mới ôm lấy nó đã trực tiếp vỡ ra thành mấy miếng...

Thế này có hơi khùng bỏ rồi.

Ngay cả Bảo ngó đồng cũng bị kinh động, lo lắng nói: "Cái cây này có vấn đề, hẳn là không thích hợp sinh trưởng trong bồn hoa, cũng không thích hợp đặt trong nhà."

Tô Anh cân nhắc: "Kỳ thật cũng nên dời, cái cây này cũng đã cao nửa thước [1], nhất định là nó chê chậu hoa lúc trước quá nhỏ, ảnh hưởng nó sinh trưởng."

[1]: 1 thước (còn gọi là xích) = 1/3m≈ 33,33cm

Vì thế, Tô Anh thay cho nó một bồn hoa lớn nhất, bùn đất cũng xới vào thật dày, không chỉ như thế, cô còn bón phân hoá học phía trên bùn đất, như vậy sẽ không sợ nó chết.

Thế nhưng Bảo ngó đồng nói đúng, theo tốc độ sinh trưởng của cây kỳ dị, nếu qua mấy ngày nữa căn phòng này sẽ không thể chứa được nó, vì vậy phải dời ra ngoài trồng.

Nhưng căn bản cô không có nơi nào thuận tiện để trồng, hướng chỉ còn phải tìm một nơi ở gần đây.

Đặt bồn hoa phía sau tiệm sao?

Thật sự quá khó rồi.

Khi Triệu Vũ đi vào tiệm hoa liền thấy Tô Anh đang ngồi chống cằm, mày nháu chặt, đáng vẻ ưu sầu. Mặt cô vốn nhỏ lại đáng yêu, giờ phút này nhìn qua lại cảm thấy khuôn mặt chi lớn bằng bàn tay, trắng nõn tú lệ, hết sức mê người.

Ánh mắt anh nhìn cánh môi hồng nhạt trên mặt cô gái, lời nói ra lại mang theo trêu đùa cùng lạnh băng: "Đang nghĩ cái gì? Có người đi vào cũng không biết."

Tô Anh hoàn hồn, nhìn thấy Triệu Vũ liền cong đôi mắt, đáng vẻ vui mừng: "Anh Triệu Vũ!"

Triệu Vũ cũng cười đáp lại cô. Anh đi đến trước mặt Tô Anh ngồi xuống, ngửi được một mùi hương thanh mát nhàn nhạt, nói: "Vừa rồi em suy nghĩ cái gì?"

Tô Anh lắc đầu, nói: "Không có gì, chỉ là một ít chuyện nhỏ nhất thôi." Cô ngượng ngùng nói. Lại hỏi: "Sao anh lại đến đây? Gần đây không bận sao?"

Theo cô biết, mấy người bọn họ đều bận tối tối mảy vì chuyện của Tướng Diễn, cũng không thể nào có thời gian rảnh rỗi liền tụ tập chơi đùa không đứng đắn như lúc trước.

Triệu Vũ nói: "Qua mấy ngày nữa là sinh nhật mẹ anh, anh tới chọn một chậu hoa. Chỉ là anh không hiểu mấy thứ này lắm, em chọn giúp anh một chậu đi."

Thật ra Tô Anh có chút bất ngờ, nếu chọn quà sinh nhật tặng cho mẹ Triệu Vũ, dù thế nào cũng không đến lượt mấy chậu hoa trong tiệm của cô. Hoặc là châu báu trang sức quý giá, còn không cũng là thứ đặt làm ở các nhãn hiệu cao cấp, làm sao lại tới mua hoa của cô?

Thế nhưng Tô Anh cũng không nói gì, cô chỉ nghĩ hoặc nhìn Triệu Vũ, sau đó bị anh quệt lên cái mũi, đầu ngón tay anh thô ráp nóng bỏng, khi vuốt qua chóp mũi cô có cảm giác tê dại quái dị.

Tô Anh: "...?"

Triệu Vũ nghiêm túc rút tay lại, càng cảm thấy làn da Tô Anh mềm mại, vừa chạm vào liền hồng hồng: "Đề anh xác nhận một chút xem sai lầm vừa rồi của mình có phải đã hồi phục hay không?"

Tô Anh bất đắc dĩ, nhắm cái mũi: "Đã qua được một lúc, nhất định là tốt rồi."

Triệu Vũ hơi hơi khom lưng, đề sát vào: "Thật không? Đề anh nhìn xem"

"Thật sự tốt rồi, anh đừng nhìn."

"Hả? Thật sự không sao chứ?"

Tô Anh buồn cười đẩy cái đầu đang tiến đến trước mặt ra: "Không sao không sao, anh rất phiền đó."

Triệu Vũ: "Xem ra là không thấy được Anh Bạch Tuộc rồi."

Sau này Triệu Vũ trở về tìm hiểu mới biết được Anh Bạch Tuộc mà lúc trước Tô Anh từng đề cập qua là một nhân vật hoạt hình có cái mũi to, thoát nhìn thật sự rất xấu. Cũng không biết vì sao anh lại cảm thấy nó vô cùng xấu xí, còn rất quái dị.

Tô Anh: "..."

Ánh mắt anh có ý cười, đứng thẳng, chấp tay sau lưng đi qua một bên, dáng vẻ rất nghiêm túc: "Có hoa hồng không?"

Tô Anh bâu mới đi đến bên cạnh Triệu Vũ, nói: "Không có."

"Hả?" Triệu Vũ nhìn một vòng xung quanh tiệm, dù sao tiệm hoa của Tô Anh có rất nhiều chủng loại, chỉ duy nhất không có hoa hồng nên anh có chút bất ngờ. "Tại sao lại không có hoa hồng?"

Tô Anh: "Em không thích hoa hồng."

Triệu Vũ rũ mắt, nhìn một bên mặt thanh tú của cô: "Lần đầu tiên anh nghe nói có một cô gái không thích hoa hồng, vì sao em lại không thích?"

Tô Anh không đáp, chỉ nghiêng đầu nhìn Triệu Vũ, cười từm tìm hỏi: "Anh Triệu Vũ, có rất nhiều cô gái nói với anh rằng cô ấy thích hoa hồng sao?"

Triệu Vũ nghĩ, thật đúng là không ít.

Nhưng khiến anh để tâm đến cũng chỉ có một người trước mắt này.

--

Cuối cùng anh ôm một gốc cây hoa lan rồi đi, cũng không mất quá nhiều thời gian, trước sau chỉ khoảng mười phút mà thôi.

Chuyện này cũng không có gì đặc biệt, cho dù mấy vệ sĩ do Khương Triết phái tới xem như chuyện công mà báo lại cho anh, ánh mắt anh cũng chưa từng có một chút dao động.

Chi dặn dò trợ lý chuẩn bị một món quà lớn tặng đến Triệu gia.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Quà cảm ơn

Edit: Lan Lan

Beta: Thủy An

Ngày sinh nhật của Diêu Uyển Chi - mẹ Triệu Vũ, Triệu gia tổ chức một buổi tiệc lớn, mời khách ở khắp nơi.

Đương nhiên ba người Khương Triết, Đào Nhiên, Lâm Thành Phong là anh em tốt của Triệu Vũ cũng không thể vắng mặt, ngay cả Khương Lão gia từ và Tề Lão gia từ cũng đưa quà tới, như vậy, cũng không thể thiếu tiểu bối của Tề gia là Tề Duyệt và Tề Xa, ngay cả Tường Hiểu Hiểu cũng mang theo lễ vật đến.

Gờ phút này, ba người Tường Hiểu Hiểu, Tề Duyệt, Lăng Dao cùng nhau đi đến, chúc mừng Diêu Uyển Chi.

Vốn là Diêu Uyển Chi đang nói gì đó với Trịnh Ngọc Thư, hiện tại thấy ba cô gái tiến lại đây liền lại cười nói: "Nhìn xem đây là con gái nhà ai? Lúc này mới bao lâu không gặp, liền trở mặt đến duyên dáng yêu kiều."

Diêu Uyển Chi nói đến chính là Tường Hiểu Hiểu, tuy rằng Tường gia và Triệu gia cách khá xa, một nhà ở thành phố C một nhà ở Đê đó, nhưng vẫn có không ít công việc làm ăn có liên hệ, vòng luẩn quẩn này vốn là nhỏ, nhà nào có việc thì nhà kia cũng sẽ cho người qua. Ví như lần Tường Nguyên Tường lão gia từ qua chơi, Triệu Vũ không đi, bà và lão Triệu nhà bà cũng đi một chuyến, dĩ nhiên cũng đã gặp mặt Tường Hiểu Hiểu mấy lần.

Hon nữa Tường Hiểu Hiểu thích Triệu Vũ, lại càng ra sức biểu hiện trước mặt Diêu Uyển Chi hơn.

Hôm nay có đặc biệt mặc một chiếc váy liền không tay màu vàng, lần váy dài đến cẳng chân, trang điểm tinh xảo lại dịu dàng, trang sức cũng không hoa lệ, lại lộ ra ưu nhã nội liễm, nhìn qua là một cô gái dịu dàng, nhu mì lại không mất đi vẻ quý khí.

Diêu Uyển Chi sẽ thích một cô gái như vậy lắm con cháu, cha mẹ nào lại không thích con trai mình cưới một cô gái có gia thế, có bản lĩnh lại tri thủ đạt lễ làm vợ chứ?

Lập tức Tường Hiểu Hiểu ôn hòa cười nói: "Đi Diêu mới vậy a, mấy ngày không gặp, đi Diêu càng xinh đẹp hơn!" Cô nói chuyện với Diêu Uyển Chi, lại chào Trịnh Ngọc Thư một câu, Trịnh Ngọc Thư cười cười.

Lăng Dao rất hoạt bát, lúc này ra vẻ tức giận dẫu một: "Đi Diêu, đi chỉ thấy Hiểu Hiểu, còn chúng con đều bị quên rồi."

Diêu Uyển Chi cười nói: "Sao có thể, Lăng Dao cũng xinh đẹp, Tề Duyệt cũng xinh đẹp."

Tề Duyệt mặc một chiếc váy màu đỏ nhạt cúp ngực dài đến đầu gối, càng làm tăng thêm vẻ kiều diễm cho làn da trắng như bạch ngọc của cô ta, cô ta cười hỏi thăm với Diêu Uyển Chi, càng nhiều tâm tư đặt lên người Trịnh Ngọc Thư, mỉm cười bắt chuyện với bà.

Chi là mấy cô gái còn trẻ nên cũng không thể nói nhiều với Diêu Uyển Chi và Trịnh Ngọc Thư, chỉ một lát, hai nhóm người liền tách ra.

Tường Hiểu Hiểu, Tề Duyệt và Lăng Dao cùng đi đến giữa sảnh, mỗi người bưng một ly rượu vang đỏ, ánh mắt lại nhìn khắp nơi trong bữa tiệc.

"Sao Triệu Vũ lại không có mặt?"

"Cũng không thấy Khương Từ."

"Đến cả Lâm Thành Phong hay nháy nhót cũng không ở đây."

Ba người đối mặt nhìn nhau, nhìn nhau xong đột nhiên cười.

Tề Duyệt nói: "Hiểu Hiểu, em thật sự thích Triệu Nhị?"

Tường Hiểu Hiểu đỏ mặt, xấu hổ gật đầu: "Em cũng không biết thế nào là thích, dù sao không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy anh ấy, tìm em đều đáp rất nhanh, không thấy anh ấy, em lại muốn gặp."

Tề Duyệt: "Vậy mà em đã khẳng định đây là thích, em đã thổ lộ với anh ấy chưa?"

Tường Hiểu Hiểu liền tay xua tay: "Không không không, trước hết không được, em sợ, để sau này đi.... Em muốn chờ đến gần anh ấy thêm một chút nữa, đến lúc đó lại thổ lộ đi."

Tề Duyệt cũng không miễn cưỡng cô ấy: "Tùy em đi, nhưng Triệu Vũ thật sự rất lãng nhãng, em sẽ phải nếm mùi đau khổ đó."

Tường Hiểu Hiểu nhu mày, dẫu dẫu mới.

Lăng Dao nói: "Cái này tiểu Duyệt nói đúng, lúc trước chị đi chơi ở Bách Nhạc Môn, còn thấy anh ta dẫn theo một cô nàng có thân hình nóng bỏng rồi đi đó..." Cô nhường mảy: "Vừa nhìn đã biết là đưa đi khách sạn thuê phòng rồi, anh ta nhiều phụ nữ như vậy, kỹ thuật khẳng định tốt lắm."

Mặt Tường Hiểu Hiểu liền đỏ, tức giận vỗ vỗ Lăng Dao: " Chị đừng nói chị đừng nói! Còn nói em sẽ tức giận!"

Lăng Dao cười: "Được, được, không nói."

Bên này lúc ba người Lăng Dao, Tường Hiểu Hiểu và Tề Duyệt vừa đi, bên kia hai người Diêu Uyển Chi và Trịnh Ngọc Thư nói chuyện cũng rất vui, bởi vì đều lo lắng về hôn sự của con trai mình, đề tài này một khi được mở ra thì ngắn không được, nói rồi bàn luận xem làm sao để mấy đứa con trai bắt hiểu của mình thu hồi trái tim mà chịu kết hôn đây.

--

Hiện tại, phía trước cửa sổ treo bức màn ở lầu hai, Lâm Thành Phong liếc mắt một cái liền thấy Tề Duyệt và Tường Hiểu Hiểu, lúc này bên cạnh các cô lại có thêm mấy cô gái trẻ, trêu đùa nói chuyện, thật náo nhiệt.

Anh rùng mình một cái, dáng vẻ nghiêm trang cao ngạo của Tề Duyệt khiến anh muốn cười, hướng chi anh đã nhìn thấy dáng vẻ không đứng đắn của cô ta, lắc đầu, quay lại nói: "Triệu Nhị, anh lại trêu phải một người ái mộ, điểm phúc không

cạn nha, có muốn thử hay không?"

Triệu Vũ chìm lại cá vạt, hôm nay anh mặc một chiếc áo bánh tô màu đen, bên trong mặc một chiếc áo sơ mi, mái tóc đen hiếm khi được chải ngược toàn bộ về phía sau một cách đứng đắn, càng làm tôn thêm khuôn mặt tuấn lãng và đôi mắt sắc bén của anh.

Nghe được những lời của Lâm Thành Phong, anh cười lạnh một tiếng, thần sắc khinh thường và phiến chán cũng không hề che giấu, nghiêng nghiêng cổ, vốn dĩ là một quý công tử nháy mắt biến thành đáng vè của một tội phạm ăn chơi chác táng: "Cái thứ gì chứ, phiền không chịu nổi!"

Anh lại không ngu, ánh mắt của một cô gái ái mộ mình sao lại không nhìn ra chứ, huống chi trên đường từ Đê đỏ về thành phố C cô gái kia không có việc gì liền nhìn anh chăm chăm vài lần, phiến chết đi được. Lúc đến bệnh viện cũng luôn tìm mọi cơ để nói chuyện với anh, như vậy mà còn không hiểu, anh thật sự là một kẻ ngu ngốc đầu đất.

Nghĩ đến chuyện này, anh càng phiền hơn, một Tề Duyệt đã khiến người ta chán ghét, lại thêm một Trương Hiểu Hiểu...

Anh nhìn cái đồng hồ màu bạc: "Đi thôi, xuống nào."

Sự xuất hiện của Triệu Vũ khiến Trương Hiểu Hiểu vui mừng không thôi, nhưng cô lại không dễ dàng tiến lên, chỉ là ngẫu nhiên nhìn lướt qua một cái.

Điều Uyên Chi nói chuyện cùng Triệu Vũ, quan trọng nhất là hôm nay có vài cô gái bà rất xem trọng cũng đến, rất xung đối với con trai bà.

"Con xem, cô cháu ngoại kia của điện tử Thất Tinh, còn có Tinh Diệu Mục Kỳ, Hoa Lai Đoàn Trắc..... Mẹ cảm thấy đều không tệ! Con nhìn xem, xem thích à?"

Hai mắt Triệu Vũ đặc biệt nghiêm túc nhìn, nhàu mày trầm tư hồi lâu, lâu đến mức Điều Uyên Chi nhịn không được phải thúc giục: "Thế nào? Con đứng chỉ nhìn mà không nói lời nào!"

Triệu Vũ nghiêm túc: "Mẹ xem, vị kia của Thất Tinh không tệ, nhưng mà cô ấy không đủ trắng, chân cũng không đủ thẳng không đủ dài, con không thích. Vị kia của Tinh Diệu à, khuôn mặt không đủ đáng yêu xinh đẹp, con cũng không thích, những người con coi thường cũng xinh đẹp hơn loại này, còn vị của Hoa Lai kia sao, quá cao, con thích cô gái mà phải khom lưng con mới có thể đối diện với cô ấy."

Điều Uyên Chi: ".....Con có ý phải không? Con nói đi, phải như thế nào con mới không đi chơi bởi bữa mà an tâm kết hôn đây! Con thích kiểu nào? Mẹ không tin là tìm không thấy!"

Triệu Vũ nghĩ, anh thích, là cô gái vừa chạm vào chớp mũi khuôn mặt đã đỏ ửng như ánh bình minh kia, ngây thơ đáng yêu, khiến anh muốn ôm vào trong ngực nhưng lại không dám.

Vốn anh đang cười, đột nhiên lạnh mặt xuống, Điều Uyên Chi nghi hoặc nhìn con trai: "Con sao đấy hả?"

Triệu Vũ: "Mẹ không cần lo lắng, thời điểm nên kết hôn, tự nhiên con sẽ kết hôn."

"Đó là khi nào?"

"Chờ."

"....."

Sinh nhật lần này trôi qua thật sự là không hề thoải mái, Điều Uyên Chi hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi!

Trương Hiểu Hiểu nhìn thấy cơ hội, bụng một chiếc bánh kem chocolate thơm ngọt ngon miệng trong lúc lơ đãng đến gần Triệu Vũ, khuôn mặt xinh đẹp tự nhiên của cô mang theo tươi cười: "Anh Triệu Vũ."

Triệu Vũ liếc nhìn cô một cái.

Trương Hiểu Hiểu cảm thấy tim đập thình thịch, người đàn ông mặc tây trang phẳng phiu, càng đến gần, càng cảm nhận rõ khi thể bức người trên thân thể anh toát ra, hơi thở nam tính mãnh liệt khiến mặt cô ửng hồng: "Anh Triệu Vũ, vừa rồi chưa thấy anh, hiện tại thấy nên đến chào hỏi anh một câu. Nhìn qua anh lớn lên thật giống đi Điều, đi Điều tốt như vậy, mọi người thật hạnh phúc."

Đại khái là cô muốn để người ta liên tưởng đến cha mẹ cô đều mất sớm, khiến người ta thương tiếc chẳng?

Triệu Vũ: "Lúc trước đã nói rồi, Trương tiểu thư không cần khách khí như vậy, trực tiếp gọi tên tôi là được, nếu Trương tiểu thư thấy gọi tên không lễ phép, có thể gọi tôi là Nhị thiếu, dù sao người bên ngoài đều gọi tôi như vậy."

"Anh Triệu Vũ....."

"Tôi còn có việc, xin lỗi không tiếp được."

"....."

Cô dẩu dẩu miệng, nhấp môi cười cười.

Tề Duyệt đi từ phía sau tới: "Người ta lãnh đạm như vậy, em còn cười được."

Trương Hiểu Hiểu mở miệng: "Bởi vì em đã thấy nhiều người đàn ông vì quan hệ gia tộc mà có ý lấy lòng em, trước mặt thì bọn họ rất tốt với em, sau lưng lại nói em tính tình kém khó hầu hạ, chỉ là đầu thai vào cái bụng tốt mà thôi, mẹ không phải cũng chỉ là một tình nhân không danh không phận thôi sao? Có gì ghê gớm chứ. Lấy lòng em còn khiến bọn họ âm ỉc đấy."

Cô quay đầu nhìn Tề Duyệt, khỏe mắt sáng lấp lánh: "Anh Triệu Vũ không giống vậy, anh ấy biết rõ gia tộc của em, trước nay lại không vì vậy mà có cái nhìn đặc biệt với em, anh ấy chính là xem em giống như những cô gái khác. Em hiểu rõ, người đàn ông thích dạo chơi khắp nơi như anh ấy, là bởi vì còn chưa gặp được cô gái mình yêu, chỉ cần gặp được, nhất định sẽ rất thật lòng."

Tề Duyệt không muốn đá kích Trương Hiểu Hiểu, nhưng cô ta vẫn nói: "Triệu Nhị và Khương Tử giống nhau, gia thế của bọn họ cho phép bọn họ không cần cố tình lấy lòng bất kì ai. Em đừng....."

"Em hiểu rõ, nhưng em vẫn động lòng."

"....."

Tề Duyệt nhún vai, cười nói: "Được rồi. Hy vọng em được như ý nguyện."

"Vâng."

--

Yến tiệc của Triệu gia đèn đuốc sáng trưng, cho đến tận mười một giờ mới kết thúc.

Điều Uyên Chi mệt đến không chịu nổi, mau chóng rời khỏi ga gót, đi đến lễ người hầu đưa tới: "Tôi đã mệt đến không chịu được, thế mà lão Triệu còn hẹn người chơi mạt chược ở trên lầu, cũng không sợ thức đêm hư thận à."

Không có người, bà nói chuyện cũng trực tiếp hơn: "Đi đưa ít trà bánh cho trên đó đi, miễn cho sau này lại nói tôi hà khắc với ông ấy."

Người hầu không nói gì, nhấp môi cười trộm lui xuống: "Vâng."

Điều Uyên Chi liền nghĩ ngơi ở đại sảnh dưới lầu, đột nhiên lại thấy Triệu Vũ từ trên lầu đi xuống, vẫn đang mặc áo bánh tô màu đen kia, bước chân nhanh chóng hướng ra ngoài, là muốn đi đâu đó.

"Con đi đâu?"

"Có việc!"

"Chuyện gì? Giờ này rồi còn ra ngoài? Con lại đi trêu ong chọc bướm phải không!"

Triệu Vũ vẫy vẫy tay, anh trêu chọc ong bướm ở đâu chứ, rõ ràng là một bé hoa nhài mà.

Điều Uyên Chi đứng lên đuổi tới cửa, Triệu Vũ đã nhanh như chớp nhảy lên chiếc Cayenne, phóng đi như bay ra ngoài, không còn bóng người.

--

Tô Anh mới vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt át rối tung, cô mặc một chiếc áo gió màu hồng đào, buộc nút thắt, kín mít chạy ra ngoài, chỉ có phía dưới là chiếc quần ngủ màu hồng nhạt, còn đi một đôi dép lê.

Cô thở một chút, nhìn thấy Triệu Vũ đứng trong góc thu lạnh run.

Người đàn ông mới vừa kết thúc bữa tiệc, tóc và tây trang đều được xử lý không chút cầu thả, dựa vào trước xe, ung dung nhìn cô.

Tô Anh đến gần, nghĩ hoặc: "Anh Triệu Vũ, muộn như vậy anh tìm còn tìm em, có việc gì sao?"

Triệu Vũ hắt hắt cảm, ý bảo cô xem cái hộp anh đặt ở đầu xe, cái hộp đó rất xinh đẹp, cô nhìn, nghĩ hoặc hỏi: "Đây là cái gì?"

Triệu Vũ: "Bố hoa em chọn kia mẹ anh thực sự rất thích, đây là quà cảm ơn."

Tô Anh: ".....Đều là việc nhỏ thôi, không cần cảm ơn."

Chậu hoa lan kia ngoại trừ nó đẹp một chút ra, thật sự không có gì đặc biệt khiến người ta kinh điển

Triệu Vũ nhường mày: "Quà quý trọng thì anh cũng không có, chỉ là một chiếc bánh kem nhỏ, vị dâu tây."

Tô Anh: "....."

Được rồi, cô chủ động đi đến, ôm cái hộp nhỏ vào trong ngực, ngẩng khuôn mặt nhỏ: "Cảm ơn anh."

Ánh mắt Triệu Vũ tối lại, tay trong túi quần nắm lại, trầm giọng: "Ừ, em vào đi."

Tô Anh cong cong đôi mắt cười với anh, lại dận dỏ hai câu, vẫy vẫy tay, ôm bánh kem kia trở về.

Cô gái nhỏ đi rồi, Triệu Vũ bực bội châm một điếu thuốc, mẹ nó, liếc mắt nhìn, có chút không khống chế được.

- --

Tô Anh gọi Lulu Vận qua ăn bánh kem

Bánh kem dâu tây màu hồng phấn, bông hoa được vẽ bằng bơ kia lại là hoa nhài, bởi vì quá đẹp, cô có chút luyến tiếc khi phải cắn xuống, khác với người khác, cô cảm thấy cắn xuống một miếng, bánh kem liền hòng luôn.

Lulu Vận cũng đang mặc áo ngủ, bên ngoài khoác một chiếc áo gió đã chạy tới đây, cô vuốt tóc, cười nói: "Ồ, đã tối rồi mà còn có bánh kem để ăn à?"

Tô Anh: "Ừ, là anh Triệu Vũ đưa tới."

Lulu Vận: ".....Triệu Vũ? Là anh em của Khương Triết đó hả?"

"Ừ, lúc trước không phải tớ đã chọn giúp anh ấy một chậu hoa lan à, anh ấy nói mẹ anh ấy rất thích, liền đưa cái này qua, nói là quà cảm ơn."

"Tốt vậy à?"

"Sao nào? Chỉ là hoa lan tớ cũng đã thu tiền rồi!"

Lulu Vận mỉm cười, cô và Tô Anh chia nhau bánh kem ăn, nói: "Đứng rồi, cậu nói với Khương Triết nhà cậu, không cần cho người đi theo tớ nữa, đều đã qua lâu như vậy, Phạm Nghị cũng sẽ không đến tìm tớ nữa, chắc là không có việc gì đâu."

Tô Anh nhủ thầm nói: "Video kia không phải là chuyện nhỏ, cho dù hiện tại bọn họ không tới, không đại biểu cho việc bọn họ đã từ bỏ, có lẽ chỉ là lừa chúng ta, làm chúng ta thả lỏng thôi?"

Lulu Vận cười, đột nhiên nói: "Tô Anh cảm ơn cậu."

".....Hả? Sao lại nói lời này?"

"Nếu không phải cậu, tớ cũng sẽ không biết sau lưng tớ Phạm Nghị còn có cô gái khác, còn vẫn luôn ngốc nghếch bị lừa, nếu không phải cậu, tớ sẽ không hà tiện như vậy, cũng sẽ không từ bỏ như bây giờ."

Tô Anh rừ mắt, chợt chọc bánh kem: "Tớ lại hy vọng không có những việc này, cậu có thể vui vẻ sung sướng."

Lulu Vận: "Hiện tại tớ rất vui vẻ, tớ tin có thể gặp được người đàn ông chân thành yêu thương tớ, một người đàn ông thời mà, hẳn còn có thể hủy đi cuộc đời tớ sao?"

Tô Anh gật đầu, đúng vậy, một người đàn ông thời mà.

Cô cười: "Tiểu Vận, buổi tối ngủ cùng nhau nhé!"

Lulu Vận: "Ồi, tớ miễn cưỡng bị ám ức vậy."

"Cậu biến đi"

- --

Sáng sớm ngày tiếp theo, Tô Anh chuẩn bị một chậu hoa, cô chuẩn bị đi bệnh viện hỏi thăm sức khỏe của Tường Diễn.

Khương Triết đã từng tự mình đưa cô qua đó, bây giờ cô đi cũng sẽ không có vẻ đột ngột khiến người ta nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Trang trí phòng bệnh

Edit: Hiền Chấn

Beta: Thư Thư

Tô Anh đến bệnh viện, người đầu tiên cô gặp không phải là Tường Diễn, mà là Triệu Vũ, ngay tại hành lang bệnh viện.

Anh sai bước nhanh đến, chiếc áo gió dài lay động theo từng bước chân của anh, mang theo một luồng khí lạnh thấu xương. Anh đeo một chiếc kính râm, chỉ lộ ra quai hàm căng chặt cùng đôi môi mỏng không hề che đậy được vẻ lãnh khốc lạnh nhạt, mạnh mẽ đến mức làm người khác không dám nhìn thẳng!

Tô Anh gặp anh ở đây, không cảm thấy ngạc nhiên hay quá kinh ngạc mà ngược lại rất bình tĩnh.

Cô nhìn phía sau lưng Triệu Vũ, thấy đáng vẻ Tường Hiểu Hiểu vừa tức giận vừa oan ức đứng ở đó.

Đường như hai người này đã xảy ra tranh chấp gì đó? Là Triệu Vũ chọc tức Tường Hiểu Hiểu?

Triệu Vũ đi đến gần.

Tô Anh lên tiếng: "Anh Triệu Vũ."

Triệu Vũ: "Ừm."

Anh nhìn thấy Tô Anh mang theo chậu hoa lan, khẽ nhíu mày: "Sao lại đến đây?"

Tô Anh: "Em đến thăm anh Tường Diễn."

Triệu Vũ cũng không hỏi thêm gì nữa: "Ừm"

Anh cũng không dừng lại lâu, sai bước đi, rất nhanh đã biến mất ở cuối hành lang.

Tô Anh sờ sờ chóp mũi, chắc, con giận cô về nặng à nha.

Bên kia Tường Hiểu Hiểu vẫn luôn chú ý đến việc Triệu Vũ chủ động trò chuyện với Tô Anh, kết quả chưa nói được hai câu đã rời đi. Tuy rằng không có lạnh nhạt như lúc nói chuyện với cô nhưng nhìn chung cũng không có gì khác biệt, tâm tình của cô liền tốt lên rất nhiều, ngay cả khi Triệu Vũ chỉ đối xử với cô một cách thờ ơ lạnh nhạt.

Tô Anh xách theo hoa lan đi đến gần, lúc này Tường Hiểu Hiểu đã thu hồi lại cảm xúc, nhìn Tô Anh và nói: "Xin chào, chúng ta đã gặp nhau rồi, Tô Anh đúng không? Cô là bạn gái của Khương tiên sinh. Cô đến thăm anh Năm của tôi hả?"

"Chào Tường tiểu thư." Tô Anh mỉm cười gật đầu: "Hôm nay tôi không có việc gì làm nên đến đây thăm bệnh. Gần đây tình hình anh có thể nào rồi, có chuyển biến tốt lên không?"

Tường Hiểu Hiểu mặt đầy mắt mắt, lắc đầu nói: "Bác sĩ đều nói có khả năng anh Năm không tỉnh lại được..." Nhưng không đợi Tô Anh nói gì, rất nhanh cô đã phản chấn trở lại: "Nhưng mà không sao, tôi sẽ không từ bỏ đâu! Tôi tin nhất định anh Năm sẽ tỉnh lại!"

Tô Anh liền gật đầu, nói: "Tôi cũng tin là vậy."

Tường Hiểu Hiểu chủ động nhận lấy hoa lan từ tay Tô Anh: "Đây là hoa tặng cho anh Năm tôi hả? Đẹp quá đi."

Tô Anh nói: "Đúng vậy, lần trước đến đây tôi thấy phòng bệnh này quanh quẩn quá, cho nên lần này liền chọn một chậu lan trong tiệm mang đến."

"Cảm ơn, anh Năm của tôi nhất định sẽ rất thích."

"Đừng khách khí."

Hoa lan được đặt trên bàn trà.

Tô Anh đứng trước giường bệnh nhìn Tường Diễn, Tường Hiểu Hiểu bung một ly nước ấm đến: "Thật ngại quá, bệnh viện đơn sơ không có gì chiêu đãi cô."

"Đừng quý bạn tâm." Hai tay Tô Anh cầm ly nước, lại nói: "Tôi chỉ đến thăm anh Tường Diễn chút thôi, không muốn làm phiền đến cô đâu, lát nữa tôi đi rồi."

Tường Hiểu Hiểu nhìn Tô Anh, nói: "Khó trách Khương tiên sinh lại thích cô như vậy, cô thật tốt."

Tô Anh rũ mắt xuống, mỉm môi cười khẽ.

Tô Anh ngồi xuống cạnh giường bệnh một lát, cô phát hiện chỉ mới vài ngày không gặp mà Tường Diễn có vẻ mảnh khảnh hơn lần trước đến mấy lần. Chẳng qua người đàn ông này có ngoại hình xuất chúng, cho dù gầy, gương mặt của anh ngược lại càng có vẻ lạnh lùng thâm thúy, đường cong nghiêm nghị trên mặt càng hiện lên rõ ràng.

Tô Anh muốn trực tiếp truyền "tâm của thực vật" vào trong đầu của anh, chỉ cần đưa "tâm của thực vật" vào thì có lẽ cơ thể sẽ tiến hành tự chữa trị. Nhưng mà anh bị thương quá nặng, không chỉ ở đầu mà ngay cả xương sườn cũng bị chặt đứt hai cái, nếu muốn chữa khỏi cho anh mà không bị người khác nghi ngờ thì khẳng định không thể làm trong lần một lần hai.

Cô suy nghĩ, chuyện này có lẽ phải làm từ từ thôi.

Tường Hiểu Hiểu đột nhiên nói: "Tô Anh, tôi có thể gọi cô như vậy không?"

Tô Anh kinh ngạc, lại gật gật đầu: "Có thể."

Tường Hiểu Hiểu lập tức nói: "Vậy cô cũng đừng có gọi tôi là Tường tiểu thư, cô cứ gọi tôi là Hiểu Hiểu đi!"

"Cái này....." Tô Anh mỉm cười: "Có phải Tường tiểu thư có chuyện gì muốn hỏi hay không? Cô cứ nói đi, nếu như tôi biết thì nhất định sẽ nói cho cô."

"Không phải đâu!" Tường Hiểu Hiểu có chút khó xử nói cô ta không có ý này, chỉ là vừa mới đến thành phố C nên muốn quen biết thêm một hai người bạn mà thôi. Cô ta cảm thấy Tô Anh là người dịu dàng, hiền lành nên mới muốn làm thân, nhưng Tô Anh lại nói như vậy làm cô ta thấy rất buồn!

Như vậy, xem ra là do Tô Anh lấy dạ tiểu nhân đi đo với lòng quân tử của cô ta!

"Thì ra là vậy." Tô Anh cũng không nói gì, cô chỉ cúi đầu thổi thổi nước trong ly thủy tinh nhưng không uống.

Tường Hiểu Hiểu lại nói: "Tuy rằng tôi rất muốn biết chuyện về anh Triệu Vũ, nhưng không phải tôi vì chuyện này mới làm thân với cô đâu."

Tô Anh bỗng nhiên tỉnh ngộ: "À."

Lại tiếp tục im lặng không hỏi thêm câu nào.

Tường Hiểu Hiểu thấy mình chọc một chút thì Tô Anh mới chịu động một chút nên đâm ra thấy nhàm chán. Cô cảm thấy Tô Anh thật không biết điều, nhưng lại thấy thật ra Tô Anh cũng khá thông minh, nếu không biết nên nói như thế nào thì dứt khoát không đề cập tới, cũng coi như là khôn ranh.

Tường Hiểu Hiểu cười cười, nói: "Nói cho cô biết một bí mật! Tôi đối với anh Triệu Vũ là nhất kiến chung tình đó. Tôi muốn theo đuổi anh ấy, thấy cô cũng rất thân với đám người bọn họ nên muốn hỏi xem cô biết anh Triệu Vũ thích mẫu người như thế nào không?"

"Cô nói anh Triệu Vũ sao?"

"Đừng vậy!"

Tô Anh cẩn thận suy nghĩ, sau đó nói: "Ừm đại khái là ngoại hình xinh đẹp, khôn khéo lại ngoan ngoãn nghe lời, vừa thanh thuần đáng yêu lại vừa quyến rũ mê người, còn phải có dáng người ngược ưỡn mông cong (đồng hồ cát), da trắng nõn nà, chân dài thon gọn, à, tốt nhất là 36D!"

"....." Sắc mặt Tường Hiểu Hiểu có chút xấu hổ, cô nhũn mày hỏi lại: "Cái này là chính miệng anh Triệu Vũ nói hả?"

"Đâu có đâu, anh ấy không thích chúng tôi nói đến mấy chuyện này. Sở dĩ tôi nói như vậy là vì thấy những cô gái bên cạnh anh ấy đều như vậy đó! Tổng kết kinh nghiệm không phải sao?"

"....."

Tường Hiểu Hiểu bực mình, cô ho khan hai tiếng, vậy mà Tô Anh lại có thể đánh đồng cô với những người phụ nữ không biết xấu hổ kia hả?

"Thật ngại quá, tôi có chút việc không thể tiếp đãi cô được, xin lỗi nha."

Tô Anh ngoan ngoãn gật đầu: "Được, cô bận thì cứ đi đi."

Tường Hiểu Hiểu ra khỏi phòng bệnh, việc đầu tiên cô làm là nhìn xuống ngực mình, một vùng đồng bằng..

Hoa lan ở trên bàn trà vẫn còn lấm ba lấm bảm "Anh Anh, đây là Tường Diễn mà chị nói đó hả? Ngoại hình cũng khá đẹp trai, nhưng mà thật vụng về nha, sao lại để bị tai nạn xe chứ bla bla..."

Bởi vì ở đây có camera theo dõi nên Tô Anh không tiện nói chuyện, chỉ có thể mặc cô một mình hoa lan riu riu không ngừng, nơi này chỉ có mình nó nên chắc sẽ rất cô đơn đấy. Thật ra Tô Anh bắt đắc đi lắm mới mang nó đến đây, bởi vì cô cảm thấy làm như vậy thì phòng bệnh này sẽ náo nhiệt hơn. Huống chi Tường Hiểu Hiểu vẫn còn ở đây, người phụ nữ kia không hề đơn giản chút nào, cô không biết những việc Tề Duyệt từng làm có đầu tay của cô ta những vào hay không, hẳn là có đi.

"Tâm của thực vật" đã được cô ngưng tụ lại trên đầu ngón tay, cô không tự tiện chạm vào mu bàn tay của Tường Diễn như lần trước mà trực tiếp chạm vào huyết Thái Dương của anh, từ từ thâm nhập vào.....

Lần này, phòng bệnh an tĩnh đến bất ngờ.

Cô không truyền vào quá nhiều trong một lần, rất nhanh đã thu tay lại.

Tường Diễn an tĩnh nằm đó, đáng vẻ không hề hay biết gì, vẫn yên lặng ngủ say như thế.

Nhưng kể từ đó về sau, thỉnh thoảng có dịp thì Tô Anh sẽ đến đây thăm, đôi khi đi với Lâm Thành Phong, đôi khi đến cùng với Khương Triết. Tuy rằng bọn họ rất bận rộn nhưng lại vì cùng quan tâm Tường Diễn, chưa từng có thái độ hờ hợt hay chậm trễ. Chỉ là ngày nào Tường Diễn chưa tỉnh lại thì bọn họ không thể yên tâm ngày đó.

Bởi vì Tường Diễn không có dấu hiệu tỉnh lại nên dần dần Tường Hiểu Hiểu cũng không còn chú ý đến anh như trước kia, cũng không còn thường xuyên đến đây. Có thể nói, điều duy nhất làm cô gấp đến nỗi không chờ nổi đó là Triệu Vũ. Lại nói đến loại tình yêu "nhất kiến chung tình" này, bất luận Triệu Vũ có làm mất lạnh như thế nào cô cũng chưa từng thấy nản lòng.

Thưa qua đồng tôi.

Tường Diễn đã hôn mê một tháng rồi.

Hiện giờ trong phòng bệnh của Tường Diễn được bày rất nhiều hoa tươi. Không còn là một chậu hoa lan nhỏ như trước nữa, mà còn có hoa thủy tiên nở rộ rực rỡ cùng với cây lô hội (nhà đam) thanh lọc không khí.

Mỗi khi Khương Triết ở riêng với Tô Anh đều nhện không được mà xoa bóp mặt cô rồi nói: "Có phải em định trang trí chỗ này thành một tiệm hoa khác của mình không hả?"

Tô Anh gạt tay Khương Triết ra, nói: "Em rất keo kiệt đó, mấy chậu hoa này chỉ tạm thời đưa cho anh Tường Diễn thôi, đợi anh ấy tỉnh em sẽ dọn chúng về hết!"

"Đồ keo kiệt!"

"Mặc kệ, dù sao chúng cũng là của em!"

Khương Triết ôm cô vào lòng, đặt môi hôn lên vành tai của cô, thì thầm: "Bé hoa nhài của anh."

Khi Triệu Vũ đẩy cửa phòng bệnh tiến vào liền thấy Tô Anh nhanh nhẹn nhảy ra. Cô sờ sờ cái mũi, cảm quyền sách trên đầu từ lên đọc, thật ầu trĩ, sách cô đọc chính là Công chúa Bạch Tuyết. Mỗi lần cô đọc sách đều đồng thời ngưng tụ một sợi "lâm của thực vật" truyền thẳng vào đầu Tường Diễn, cô hy vọng làm vậy sẽ có thể đánh thức được anh ấy, nhưng rốt cuộc đã trải qua điều trị bằng "lâm của thực vật" lâu như vậy rồi mà anh ấy vẫn chưa tỉnh lại, chuyện gì đang xảy ra?

Triệu Vũ nho nho mắt, thấy vành tai hồng hồng của Tô Anh, chiếc áo len cao cổ màu trắng thuần khiết làm cho cô thoát nhìn càng thêm "ngon miệng", còn có cái miệng nhỏ xinh lúc đóng lúc mở...

Ánh mắt của anh thâm thúy mà lạnh lùng, giống như những bóng tuyết đang nhẹ nhàng rơi bên ngoài cửa sổ.

Khương Triết không có ngại ngùng gì vì bị bắt gặp, thần sắc của anh cực kỳ tự nhiên. Anh đi đến sofa ngồi xuống, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía Triệu Vũ: "Sao lại đến đây, không phải cậu đang đợi tin tức à?"

Triệu Vũ rũ mắt, đến khi anh giương mắt thì đã không nhìn ra bất kỳ điều khác thường gì, chiếc áo khoác lông màu đen bị anh cởi ra treo lên giá áo sau cửa, anh khẽ cong môi, trong giọng nói lạnh lùng còn mang theo chút quyết liệt: "Đã có kết quả."

Trước đây điều tra số điện thoại trong máy Tường Diễn tiến hành không được thuận lợi, qua hơn nửa tháng, bây giờ rốt cuộc mới điều tra được khoảng hơn hai mươi mấy người có khả năng tiết lộ số điện thoại, bởi vì không tiện điều tra nhất là mấy người anh em bạn bè cùng một số thành viên trong hội đồng quản trị. Số máy cá nhân của Tường Diễn tuy nói là cá nhân nhưng trong danh bạ cũng có hơn trăm số, điều tra quả thật không dễ dàng gì. Bấy giờ hao phí biết bao nhiêu thời gian cũng công sức, cuối cùng thì cũng không tra được gì!

Triệu Vũ đến bên mếp sofa, theo thói quen muốn châm thuốc lên hút nhưng chợt nghĩ đến nơi đây là bệnh viện nên chỉ có thể bực bội ném sang một bên, giọng nói càng thêm phần lạnh lùng: "Kết quả không tra được gì, cảnh sát bên kia đã mở rộng phạm vi điều tra vài lần, dù có liên quan hay không liên quan cũng điều tra từng người một. Đáng tiếc, đều không tìm được giọng nói kia."

"Ăn nắp kín kể đến vậy?"

Triệu Vũ: "Ai biết, cũng có thể chúng ta sai ở đâu đó rồi."

Giọng nói nhẹ nhàng mềm mại của cô gái đột nhiên ngưng lại, cô đứng dậy đi vào toilet.

Khương Triết ngược mắt, đưa mắt nhìn theo Tô Anh.

Chân dài của Triệu Vũ gác lên trên bàn trà, chung quy cũng không nhện được, đành rút một liều thuốc ngâm vào trong miệng, dường như làm vậy sẽ có thể xua đi bớt lửa giận trong lòng anh.

Khương Triết cùng Triệu Vũ lại nói thêm một số chuyện, không bao lâu sau, Tường Hiểu Hiểu vắt và xé giò đập tuyết chạy đến đây.

Cô vừa vào cửa liền cởi chiếc áo khoác màu đỏ của mình ra treo ở phía sau cửa, nhìn thấy chiếc áo khoác lông đen dài bọc quanh thân thể tuần mỹ kia, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa vui mừng: "Anh Triệu Vũ, Khương tiên sinh, các anh cũng ở đây à?"

Đầu tiên cô chào hỏi Khương Triết cùng Triệu Vũ, sau đó lại đến xem xét Tường Diễn, lúc này mới cực kỳ tự nhiên mà tiến đến ngồi xuống cạnh họ: "Mỗi ngày đều làm phiền các anh đến đây chăm sóc anh Năm, thật ngại quá. Chờ đến khi anh Năm tỉnh lại, em nhất định phải hậu tạ các anh thật tốt."

Dường như Triệu Vũ không hề che dấu nét mặt lạnh nhạt, cũng không đáp lời Tường Hiểu Hiểu, hai chân anh lại đặt xuống mặt đất, dậm dậm chân sau đó đứng dậy: "Nếu không còn việc gì nữa thì tôi về trước."

Khương Triết gạt đầu: "Ừm. Chờ bé hoa nhài trở ra, chúng tôi cũng sẽ về."

Hai người tự quyết định với nhau, Triệu Vũ ra khỏi phòng bệnh trước. Tường Hiểu Hiểu mấp máy môi, cô đã theo đuổi Triệu Vũ một thời gian dài, nhưng Triệu Vũ kia không chút đáp lại thì cũng thôi đi, hiện tại gặp cô cũng coi như không nhìn thấy. Còn có Khương Triết nữa, bây giờ đến bà từ "Trường tiểu thư" cũng bắt đầu keo kiệt không thêm gì.

Cô khẽ cắn môi, đứng dậy đuổi theo.

Thật ra cô vẫn chưa thả lộ tâm tình với Triệu Vũ, trước kia là muốn tự nhiên mà tiếp cận, nhưng hôm nay cô có chút không dám. Triệu Vũ thật sự quá lạnh lùng, cô từng té ngã trước mặt anh ấy, nhưng anh ấy lại có thể coi thường mà vòng qua người cô để đi tiếp, thật sự là một chút tình cảm cũng không cho.

Cô khó khăn lắm mới thích một người, lành khốc như thế, lại làm cô động lòng như thế.

--

Khi Tô Anh từ toilet bước ra đã không còn thấy Triệu Vũ cùng Tường Hiểu Hiểu, cô đã có thể đoán được đại khái chuyện là như thế nào, cũng chẳng ngạc nhiên mà nói với Khương Triết: "Em cảm thấy Trường tiểu thư khá tốt, đáng người xinh đẹp, tính tình lại tốt, sao anh Triệu Vũ không thích cô ấy nhỉ? Hơn nữa cũng không thấy anh Triệu Vũ nghiêm túc quen bạn gái."

Khương Triết cười khê, ánh mắt ôn hoà nhìn cô: "Cái này anh cũng khó mà nói. Nếu em thấy tò mò có thể đi hỏi Triệu Nhị thư xem, hoặc đi khuyên nhủ cậu ta cũng được." Anh dừng một chút: "Anh cũng cảm thấy Trường tiểu thư thích hợp với cậu ta."

Tô Anh khê "ừ" một tiếng: "Không có chuyện đó đâu, anh Triệu Vũ đào hoa như vậy, em đi khuyên anh ấy thì không khác nào làm khổ Trường tiểu thư? Em không đi."

Ngay lập tức ánh mắt Khương Triết nhìn sang Tô Anh có chút phức tạp: "..."

Tô Anh che miệng cười trộm: "Em không phải có ý gì đâu. Tuy rằng Thành Phong nói với em Trường tiểu thư có tâm cơ, nhưng mà thoát nhìn cô ấy đầu phải người như vậy, ngoại trừ gần đây cô ấy không thường đến thăm anh Tường Diễn ra thì các mặt khác đều tốt. Tuy rằng cô ấy là bạn của Tề Duyệt, nhưng mà em cùng với cô ấy ở chung lâu như vậy rồi cũng chưa từng nghe cô ấy nhắc đến Tề Duyệt, cũng không làm gì khiến cho em khó xử."

Khương Triết nhện không được ôm cô vào lòng: "Đồ ngốc."

Khi Tô Anh cùng Khương Triết xuống lầu đã không còn thấy xe của Triệu Vũ cùng Tường Hiểu Hiểu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Tường Diễn tỉnh lại

Edit: Hiền Chấn

Beta: beta

Khương Triết đưa Tô Anh về đến nhà, đặt một nụ hôn lên má cô rồi vẫy tay tạm biệt.

Sau khi bóng dáng chiếc xe dần chạp xa, Tô Anh mới chạy về tiệm hoa tươi, sắc mặt của cô lúc này đã không còn nhẹ nhàng thư thái như vừa rồi, ngược lại vô cùng nghiêm túc. Bởi vì thấy vẻ mặt ngưng trọng này của Tô Anh nên nhất thời bọn xương rồng đều nghi hoặc không dám mở miệng.

Bên ngoài tuyết trắng vẫn đang rơi là tã, trong phòng thì lại ấm áp như xuân.

Tô Anh coi chiếc áo lông vũ ném sang một bên, cô vuốt ve cằm, lại nhện không được mà nhớ tới đoạn đối thoại giữa Triệu Vũ cùng Khương Triết. Thế mà bọn họ lại có được đoạn ghi âm lúc cô gọi cho Tường Diễn? Hơn nữa vẫn luôn tìm kiếm cô!

Đây vẫn là lần đầu tiên Tô Anh nghe nói chuyện này, nếu không phải cô trùng hợp có mặt ở đó chỉ sợ đến giờ vẫn không hay biết gì.

Cô có chút lo lắng, nhưng cũng đồng thời cảm thấy may mắn, cho dù bọn Khương Triết hoài nghi ai đi chăng nữa thì cũng sẽ không nghi ngờ người của mình. Huống chi cô không hề để lộ chút sơ hở nào, Khương Triết sẽ không coi cô là đối tượng

tình nghi. Điều duy nhất khiến cô hối hận đó là trước kia đã không biến đổi hẳn giọng nói, mà chỉ hơi thay đổi giọng điệu.

Xương rồng lo lắng hỏi: "Anh Anh, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Tô Anh hoàn hồn lại, lắc đầu: "Không có gì đâu, chỉ là chị đang suy nghĩ chút chuyện thôi, đừng lo lắng."

Hiện tại không sao, cũng không biết tương lai sẽ như thế nào, thật ra cô cũng không sợ hãi đến vậy, chỉ là hiện tại không phải thời cơ thích hợp để lộ chuyện này.

Hoa nhài nói: "Anh Anh, sắc mặt của chị thoát nhìn không tốt lắm, khẳng định là có việc rồi!"

Tô Anh cảm thấy ấm áp trong lòng, cười nói: "Chỉ không sao đâu, chỉ bên ngoài trời lạnh thôi, lạnh đến kinh hồn." Dứt lời cô lại vỗ vỗ gương mặt cùng tay: "Nhìn xem, có phải hồng hào lại rồi không?"

"Hừ!" Hoa nhài không còn ngày thơ như lúc trước nữa, bây giờ nó đã hiểu chuyện, càng có thể thấy rõ ràng cảm xúc trên mặt Tô Anh là thật hay giả.

Tạm thời cứ đem chuyện này gác qua một bên, Tô Anh lại đi xem cây kỳ lạ, loài cây này thật thần kỳ, hiện giờ không chỉ to bằng cánh tay của cô mà còn cao hơn cô một cái đầu! Một tháng này, cô đã phải thay hết chậu này đến chậu khác! May mắn là trước kia nó sinh trưởng nhanh chóng nhưng dạo gần đây lại khá an tĩnh.

Cô cẩn thận kiểm tra cây kỳ lạ hết một lượt, sau đó lại truyền "tâm của thực vật" vào cho nó, rồi mới ôm xương rồng cùng hoa nhài lên lầu nghỉ ngơi — bây giờ cô đã không ôm nổi cây kỳ lạ kia rồi.

Ai ngờ lúc ngủ đến nửa đêm, Tô Anh lại nghe được tiếng của lão ngô đồng truyền tới: "Tô Anh, có người tới."

Tô Anh bừng tỉnh từ trong mộng, mơ mơ màng màng hỏi: "Ai tới?"

Lão ngô đồng: "Triệu Vũ."

Tô Anh hơi chống người ngồi dậy, nhìn sang điện thoại cũng không thấy có tin nhắn, dường như dưới lầu cũng rất an tĩnh: "Chắc là đi ngang qua thôi? Không cần để ý đâu."

"Cậu ta đến đây cũng một lúc rồi, ngồi hút thuốc trong xe."

".....Hả?"

Tô Anh ngồi bật dậy, trong màn đêm tịch mịch cô ngồi bó gối trên đầu giường, suy tư nói: "Không lẽ Triệu Vũ nghĩ ngờ mình chính là người kia?" Đoạn ghi âm kia cô chưa từng nghe qua nên cũng không biết có bao nhiêu phần giống. Triệu Vũ quen biết cô cũng đã lâu, cũng khá quen thuộc về giọng nói của nhau, khó bảo đảm sau khi nghe giọng nói kia sẽ không liên tưởng đến cô. Nhưng mà nếu Triệu Vũ nghĩ ngờ cô, thì hẳn sẽ tìm đến Khương Triết đầu tiên, sau đó mới tìm đến đây ba mặt một lời với cô, hiện giờ tìm đến cửa như vậy là có ý gì?

Chẳng qua, ngay lúc cô vẫn còn đang vắt óc suy nghĩ thì lại nghe lão đồng nói: "Cậu ta đi rồi."

Tự dưng xuất hiện rồi lại biến mất một cách khó hiểu như vậy, làm cho Tô Anh càng cảm thấy kỳ quái, con buồn ngủ của cô cũng vì chuyện ngoài ý muốn mà biến mất tạm hơi, nhện không được lại hỏi lão ngô đồng: "Phòng thí nghiệm bên kia của Tề Duyệt như thế nào rồi?"

Lão ngô đồng nói: "Thực nghiệm tiến hành rất thuận lợi, Tề Duyệt đã chuẩn bị đưa chúng ra thị trường."

"Nhanh như vậy sao?" Mới trải qua bao lâu đâu, từ lúc thành lập phòng thí nghiệm đến nay cũng chỉ mới ba tháng.

"Nghe nói rất lâu trước đây hai người Tề Duyệt cùng Phạm Nghị đã bắt đầu xuống tay nghiên cứu. Nghe khẩu khí của bọn họ, dường như còn chế tốc độ quá chậm."

Tô Anh liền nói: "Khó trách gần đây Tề Duyệt không đến tìm tôi gây khó dễ, thì ra là bận đến không có thời gian."

-- --

Ở một nơi khác, mấy ngày nay Tề Duyệt cùng Phạm nghị đều phải ở lại phòng thí nghiệm, vẫn luôn bận rộn đến mức không có thời gian về nhà. Lúc này, hai người vừa mới trải qua một màn "vận động kịch liệt", ai cũng đều ướt đẫm mồ hôi nằm ôm nhau. Phạm Nghị vừa hôn môi vừa vuốt ve dọc thân thể của người phụ nữ, hôn đến khi Tề Duyệt run run đẩy hẳn ra: "Đừng, quá mệt mỏi, ngày mai còn có việc phải làm nữa."

Phạm Nghị nói: "Dạo gần đây mệt mỏi căng thẳng quá, hiếm khi được thả lỏng một chút."

Tề Duyệt cười lạnh: "Tiểu Vận của anh đâu?"

Trong lòng Phạm Nghị có chút suy sụp, đối với Lưu Vận, dường như anh ta cảm thấy bất đắc dĩ lại thấy rất hối hận, rồi lại bất lực nói: "Tiểu Vận sẽ không tha thứ cho tôi."

Anh ta hôn thật mạnh lên môi người phụ nữ, kéo chân cô ta ra rồi lại mạnh mẽ thâm nhập.

Tề Duyệt ôm lấy người anh ta, hai mắt nhắm nghiền, theo động tác thâm nhập của người đàn ông mà khẽ rên một tiếng, nói: "Đừng quên, đoạn video của chúng ta vẫn chưa đoạt về, chờ cho qua khoảng thời gian bận rộn này, phải tìm cách lấy nó về, cho dù có cướp về cũng được!"

"Được."

"Tạm thời chúng ta không thể để cảnh mẹ đẻ cảnh con, hạnh phúc này rất quan trọng. Nếu Khương Triết giữa đường quấy nhiễu, có thể chúng ta sẽ bị thất bại trong gang tấc, bỏ phí công lao vất vả không nói, có thể tôi còn bị mất hết mặt mũi ở An Khang! Ông nội cũng sẽ vô cùng thất vọng về tôi."

"Được."

"Cũng may Tường Ngủ xảy ra chuyện nên đã phân tán bớt sự chú ý của đám người Khương Triết, bằng không liên gặp phiền phức rồi." Giọng nói của cô ta dứt quãng, qua một lúc lâu sau mới nói thêm: "Hiều Hiều thật ngốc, thích ai không thích, lại đi thích người đàn ông đạo hoa Triệu Vũ kia."

"Được."

"Cái này còn nói được?"

"Nữ vương của tôi nói cái gì cũng đều đúng cả."

"Hừ!"

Dần dần, giọng nói của người phụ nữ càng lúc càng nhỏ, chỉ còn lại tiếng thờ dốc mờ ám thô nặng cùng với tiếng rên rỉ chìm trong màn đêm sâu thẳm.

Sáng hôm sau.

Hai người Tề Duyệt cùng Phạm Nghị vừa mới mặc xong quần áo, dọn dẹp gọn gàng thì Tề Viễn đã đến phòng thí nghiệm.

Kết quả của thực nghiệm đã có, việc tung ra ngoài thị trường chỉ là việc sớm hay muộn, việc này rất quan trọng, không thể xảy ra bất kỳ sơ suất nào!

Tề Viễn cũng không định nhúng tay vào chuyện của Tề Duyệt, huống chi lúc trước Tề Duyệt đã tự mình xin với ông nội rằng bất luận là ai cũng không được nhúng tay vào chuyện của cô ta. Bây giờ anh tới đây, chỉ vì Tề Duyệt là em gái của anh, rất cuộc cũng phải đến xem xét để tỏ lòng quan tâm, tiện thể cũng tìm hiểu một chút về chuyện này.

...

Ngay lúc kế hoạch Tề Duyệt áp ủ bấy lâu sắp đưa ra làm "nhất minh kinh nhân"[1] thì Khương Triết cũng nhận được tin tức từ phía phòng thí nghiệm truyền ra.

Anh nghe xong, cười một tiếng: "Thật tốt."

Anh còn cảm thấy tốc độ nghiên cứu của họ quá chậm, làm cho anh phải đợi thật lâu.

[1] Nhất minh kinh nhân — 一鸣惊人: (ví như bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt) nhưng một khi ra tay thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc.

-- --

Lúc này đây, lại có một tin tức tốt truyền ra đó là Tường Diễn tỉnh lại, khi Tô Anh đang đọc truyện Cô bé lọ lem cho anh nghe thì anh đột nhiên mờ mắt.

Chuyện vui lõn như vậy, Tô Anh kinh ngạc đến mức đánh rơi quyển sách đang cầm trên tay, Lâm Thành Phong đang nằm chơi game ở một bên còn phản ứng quá khích hơn, trực tiếp ngã từ sofa xuống đất. Tô Anh cũng quên mất còn có thể rung chuông, tự mình nhanh chóng chạy ra gọi: "Bác sĩ, bác sĩ!"

Cô mặc một chiếc áo lông đen cổ cao bó sát người cùng với quần jean màu xanh lam, lộc cộc chạy ra bên ngoài, lại vừa vịn va phải Triệu Vũ đang định bước vào thăm Tường Diễn!

Đường như Triệu Vũ ngay lập tức ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô gái, đôi mắt Tô Anh sáng lấp lánh, cô túm lấy cổ áo của người đàn ông: "Anh Triệu Vũ, Tường Diễn tỉnh rồi!"

Cô thật sự kích động, "tâm của thực vật" lại thật sự có thể cứu người, là cứu sống một người thực vật đó!

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Là em?

Edit: Cát

Beta: Thủy An

Tường Hiểu Hiểu đứng ở một bên, nhìn Triệu Vũ kích động như điên ôm cô gái trong ngực. Mí mắt anh buông xuống, giờ phút này hai tròng mắt sâu kín lạnh băng làm người khó có thể phát hiện ra sự dịu dàng, một bàn tay to của anh vòng ở bên hông cô gái. Khi nghe thấy tin tức cực tốt kia, anh mừng như điên, một tay ôm cô gái vào ngực, ôm rất chặt, hai khối thân thể dán chặt vào nhau, ngực để ép đủ biết người đàn ông dùng bao nhiêu sức lực.

Khi tách ra, chóp mũi anh lơ đãng cọ vào mái tóc mềm mại của cô gái..

Sắc mặt của Tường Hiểu Hiểu đột nhiên có chút khó nhìn, cô nắm chặt tay, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang mừng theo chút ý cười nơi khóe môi.

Cô quen biết anh đã lâu, trong khoảng thời gian này đi theo anh, anh luôn chỉ có một sắc thái đối với cô, ít khi nào cười, càng miễn bàn đến dịu dàng nhìn cô, anh luôn làm ỉn cô, giống như cô không tồn tại!

Nhưng mà giờ phút này, cô không quên được giây phút người đàn ông kia ôm lấy cô gái trong ngực còn lơ đãng lộ ra dịu dàng.

Triệu Vũ thích Tô Anh?

A!

--

Cái ôm kia vừa chạm vào liền tách ra không lưu lại trong đầu Tô Anh cái gì, cô chỉ cảm thấy bàn tay của người đàn ông ở bên hông mình dầy rộng vững vàng, chỉ là rất nhanh: "Em đi tìm bác sĩ".

Cô gấp không chờ nổi mà đẩy Triệu Vũ ra, chạy tới phòng y tế.

Triệu Vũ nho nho mắt, thu lại biểu cảm, bày ra cảm xúc lãnh đạm trên khuôn mặt tuần mã, đã không nhìn ra được chút cảm xúc nào.

Nhưng Tường Hiểu Hiểu lại thấy hai bàn tay rũ bên người anh nắm chặt, lại buông ra, nắm chặt, lại buông ra...

Cô tức giận, trước mắt thật hoang đường, vậy mà Triệu Vũ lại thích người phụ nữ của Khương Triết? Sao anh có thể!

Triệu Vũ đã vào phòng bệnh.

Cô hít thở sâu, ổn định lại cảm xúc trong lòng, mới sai bước đi qua.

Lúc này, thật sự không có quá nhiều thời gian cho cô tự hỏi.

Tường Diễn tỉnh, đây là chuyện còn quan trọng hơn cả chuyện Triệu Vũ thích Tô Anh, cô muốn đi xác nhận rốt cuộc Tường Diễn như thế nào!

--

Trong phòng bệnh, Lâm Thành Phong cùng Triệu Vũ đứng ở hai bên giường.

Đúng là Tường Diễn đã tỉnh, giờ phút này anh trợn tròn mắt, thoát nhìn tinh thần có chút hoảng hốt cùng suy yếu, Lâm Thành Phong ghé vào đầu giường kêu tên anh, hỏi anh cảm thấy như thế nào? Mỗi lần Lâm thành Phong nói một câu, Tường Diễn lại ừ một tiếng, chỉ là Lâm Thành Phong quá phiền, nhiều lời thêm hai câu thì Tường Diễn sẽ không đáp lại.

Triệu Vũ đứng ở đầu giường, muốn cho Tường Diễn một quyền, rốt cuộc không có nơi cho anh xuống tay, làm đáng về nắm tay lại: "Vây cũng không chết được, mệnh của thằng nhóc cậu thật lớn".

Tường Diễn miễn cưỡng cười một chút, muốn nói chuyện, lại đang phải dùng bình dưỡng khí, không có cách nào nói được.

Bên kia Tường Hiểu Hiểu cũng vào phòng, thấy Tường Diễn tỉnh lại lập tức khóc lóc chạy lên, khóc lớn kể lễ bản thân lo lắng Tường Diễn không tỉnh, vui mừng vì rốt cuộc Tường Diễn cũng tỉnh lại, cuối cùng nhào vào đầu giường ô ô khóc lên, thật sự là một đáng về lo lắng hết sức chân thành.

Lâm Thành Phong trợn mắt: "Cô đừng khóc, người không biết còn tưởng là cậu ta chết rồi đấy!".

Anh kiểm tra chăm sóc và bảo vệ, biết rõ khoảng cách từ lần trước Tường Hiểu Hiểu thăm Tường Diễn tới giờ đã năm ngày, chẳng hề giống với hình tượng em gái lo lắng cho anh trai đang tuôn ra từ trong miệng cô ta.

Người phụ nữ này thật đáng ghét, lần này tới vừa vận gặp được Tường Diễn tỉnh lại, khẳng định tới là vì Triệu Vũ!

Triệu Vũ cũng nhũn mày, lạnh giọng: "Phòng bệnh là nơi quan trọng, ổn cái gì".

Tường Hiểu Hiểu lau nước mắt, nói: "Thật xin lỗi, là em quá vui thôi, vui quá nên khóc, nhịn không được".

Bác sĩ cùng y tá tới rất nhanh, vây quanh phòng bệnh chật như nêm, ba người Lâm Thành Phong, Triệu Vũ, cùng Tường Hiểu Hiểu bị dồn ra bên ngoài, Tô Anh cũng ở ngoài kia, nhón chân nhìn vào phía trong, đáng tiếc cô cũng không nhìn được gì, chỉ có thể nhũn nhũn lông mày lo lắng không thôi.

Lâm Thành Phong nhỏ giọng nói với cô: "Đừng lo lắng, Ngủ ca thật sự đã tỉnh, chỉ là mới thanh tỉnh, đầu óc còn có chút không rõ ràng."

Tô Anh có chút thất vọng: "À, như vậy sao?".

Cô cho rằng có tâm của thực vật giúp anh, khẳng định Tường Diễn tỉnh lại có thể tung tăng nhảy nhót!

Tường Hiểu Hiểu nhấp môi nhìn Lâm Thành Phong cùng Tô Anh, thấy thái độ dịu dàng của Lâm Thành Phong với Tô Anh, lại nghĩ tới đáng về Triệu Vũ ôm cô vào trong ngực, thầm hận không thôi.

Lúc này, cô có chút hiểu vì sao Tề Duyệt lại chán ghét Tô Anh.

Dựa vào cái gì? Tại sao cô gái mở còi không có gia thế bối cảnh lại được tất cả đàn ông đều dịu dàng bảo vệ cô ta?

Tuy rằng có tức giận, nhưng cuối cùng cũng không biểu lộ ra cảm xúc gì, chỉ giống như Tô Anh, lo lắng nhìn đầu giường.

Tường Diễn thật sự đã tỉnh, cơ năng thân thể của anh khôi phục rất tốt, tổn thương não bộ xuất hiện ít tích bất đầu khắp lại, dựa theo tốc độ khôi phục như vậy mà nói, không bao lâu nữa anh có thể xuất viện!

Chuyện này không thể nghi ngờ là một tin tức tốt, làm cho mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau khi Khương Triết cùng Đào Nhiên nhận được tin tức liên tới bệnh viện, chỉ là lúc hai người đến Tường Diễn đã ngủ rồi, anh ấy vừa mới tỉnh lại, thân thể và tinh thần đều suy yếu làm anh ấy không duy trì được lâu.

Cũng không biết Tường Hiểu Hiểu chạy tới nơi nào, chỉ một lát đã không thấy bóng dáng.

Đào Nhiên không cho là đúng: "Còn có thể làm gì? Khẳng định là đi mất báo rồi".

Khương Triết cười lạnh: "Có người phải sốt ruột rồi".

Lâm Thành Phong nhíu mày: "Chẳng lẽ còn muốn làm loại chuyện này thêm một lần nữa? Không được đâu, đây chính là phạm tội, vì tiền có thể làm mấy chuyện phát rồ này sao?".

Triệu Vũ hừ nói: "Cả đời này, có mấy người không sống vì quyền lợi? Hoặc là nhìn ánh mắt người khác mà ăn nói khép nép, hoặc là đưa một phen, trở thành nhân trung long phượng, hồ mưa gọi gió".

Đào Nhiên bỏ sung: "Huống hồ Tướng thị cũng không phải là công ty nhỏ".

Khuong Triết ngồi dậy dựa trên sofa, hai chân gác lên nhau, nhíu mày trầm tư, nói: "Phải nhiều người một chút, trong bệnh viện cũng phải nhìn cẩn thận, không thể lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn".

Triệu Vũ: "Yên tâm". Anh nhìn Tô Anh vẫn luôn an tĩnh ở một bên, đôi tay có cảm ly nước pha lê, nước sôi bốc lên hơi nóng làm hai má cô ửng đỏ, chớp chớp hai tròng mắt xinh đẹp, rất nghiêm túc lắng nghe mọi người nói chuyện.

Anh đột nhiên nói: "Tề Duyệt bên kia thế nào?".

Khuong Triết cười lạnh: "Đã chuẩn bị tốt".

Tô Anh liền kéo vạt áo Khuong Triết, nói: "Tề Duyệt làm sao vậy?".

Cánh tay dài của Khuong Triết duỗi ra, Tô Anh liền nằm trong lồng ngực rộng lớn của anh, khi người đàn ông nói làm lồng ngực chấn động, anh vỗ về mái tóc dài của cô, nói: "Trút giận cho bé hoa nhài nhà chúng ta".

Tô Anh nhấp nhấp môi, ngửa đầu nhìn anh nói: "Trong tay em có video, cô ta không dám làm chuyện xằng bậy, em không sợ cô ta".

Khuong Triết cười cò ngốc: "Chỉ là nhất thời, có thể cả một đời sao?".

Không công bố video, sẽ không tạo thành uy hiếp gì với Tề Duyệt, ngược lại, Tề Duyệt lại nhậm chức tận lực nghiên cứu, nếu hủy chỉ nhất đán[1], đối với cô ta mới là đã kích trí mạng, huống hồ anh không chỉ muốn đã kích cô ta, mà còn muốn đuổi cô ta ra khỏi thành phố C! Cần tốn chút thời gian để tiến hành, bình yên sẽ không được bao lâu.

[1] Hủy chỉ nhất đán: Chỉ một ngày tất cả mọi thứ đều bị hủy.

Triệu Vũ rũ mắt, thường thức bật lửa trong tay.

Răng rắc, răng rắc.

-- --

Còn Tướng Hiểu Hiểu, quả nhiên là cô ta muốn gọi điện thoại cho Tướng Nghị, hoang mang rối loạn kể lại chuyện Tướng Diễn đã tình lại cho anh ta một lần, Tướng Nghị nghe xong, sắc mặt có chút không tốt.

Anh ta vừa mới tiếp nhận Tướng thị, tất cả đều đi vào quỹ đạo, căn bản không nghĩ đến chuyện Tướng Diễn tình lại.

"Không phải nói là nó vẫn chưa tỉnh lại sao?" Tướng Nghị không quên được chuyện nhiều chuyện gia bác sĩ đều bắt ly trước giường bệnh của Tướng Diễn, chỉ đi thành phố C hơn một tháng, liền tỉnh? Chỉ là anh ta vẫn không dây dưa với chuyện này, chỉ nói: "Tình huống của nó thế nào? Muốn nhất là bao lâu thì có thể trở về?".

Tướng Hiểu Hiểu nói: "Theo ý của bác sĩ, cũng cần một hai tháng".

Cô có chút bất an: "Anh Ba, anh Năm tỉnh lại, có thể nghĩ là chúng ta làm anh ấy bị thương hay không, như vậy...".

Tướng Nghị cắt ngang lời nói của cô: "Em chỉ cần chăm sóc chú Năm cẩn thận, chuyện khác, không cần bận tâm".

Tướng Hiểu Hiểu ù một tiếng, thanh âm hạ xuống: "Anh Ba, em rất khổ sở, hôm nay em mới phát hiện, thì ra sở dĩ Triệu Vũ không thích em, là bởi vì anh ta đã có người con gái yêu thích, anh biết là ai không?".

Tướng Nghị xoay xoay điều thuốc cùng bột lửa, hít một húp một ngụm: "Ài?".

Tướng Hiểu Hiểu: "Tô Anh".

"Tô Anh? Là người phụ nữ của khuong Triết – Tô Anh sao".

"Đúng, chính là cô ta".

"Thật sao?" Anh ta dường như lâm vào suy tư.

"Thật! Em thấy anh Triệu Vũ cố ý ôm Tô Anh kia, em cũng chưa từng thấy anh ta như vậy...".

Tướng Hiểu Hiểu thuật lại mọi lần chuyện lúc trước nhìn thấy với Tướng Nghị, càng nói, cô càng giận, hận không thể lập tức đuổi Tô Anh đi! Cô thật sự không rõ, đến tội cùng Triệu Vũ thích Tô Anh ở điểm nào?

Tướng Nghị hiếm khi gạt mình một cái, môi mỏng cong lên, cười: "Thú vị!".

Đúng là thú vị, anh còn tưởng rằng mấy người Khuong Tử cùng Triệu Vũ là anh em thật sự, sẽ không có bất kì một sơ hở nào, nhưng hôm nay, bọn họ lại thích cùng một nữ nhân? Quá thú vị.

Tướng Hiểu Hiểu gác điện thoại với Tướng Nghị, trong lòng vẫn cảm thấy bức mình, cực kì muốn phát tiết, thậm chí cô còn không đi đến phòng bệnh nhìn Triệu Vũ, trực tiếp rời khỏi bệnh viện, đi tìm Tề Duyệt, kể lể chuyện bị đè nén trong lòng, thương tâm khóc lóc.

Tề Duyệt vỗ vỗ lưng cô an ủi: "Trước cứ để tiện nhân kia đắc ý một chút, chờ chuyện trong tay chị làm xong, sẽ xử đẹp cô ta".

Tướng Hiểu Hiểu nói: "Chị muốn làm gì?".

Tề Duyệt cười cười: "Dù sao cũng không cần gấp gáp, đối phó với Tô Anh có trăm ngàn loại biện pháp, đơn giản, lại không đủ hà tiện!".

Trong lòng Tướng Hiểu Hiểu bỗng nhiên cảm thấy chờ mong.

-- --

Tướng Diễn tỉnh lại lần nữa thì đã là buổi tối, rõ ràng mới 5 giờ nhưng đèn đường đã sáng lên, sắc trời xám xịt, chỉ còn chút màu xanh, không hề có sao, càng không có ánh trăng.

Tô Anh và Lâm Thành Phong là hai người nhân nhất còn ở bệnh viện chưa đi, Khuong Triết tranh thủ trở về công ty, còn nói buổi tối sẽ trở lại đây một chuyến, thuận tiện đưa Tô Anh về nhà, cho nên Tô Anh vẫn luôn đợi anh.

Khuong Triết vừa đến trong chốc lát, Tướng Diễn cũng tỉnh lại.

So với lần trước thì tình táo hơn, thấy hai người Khuong Triết cùng Lâm Thành Phong, thần sắc cực kì kích động, cảm khái lại cảm kích: "Không nghĩ tới tôi còn có thể nhìn thấy mọi người".

Khuong Triết cũng lộ ra ý cười hiếm thấy: "Người tốt không dài mệnh, tai họa lưu ngàn năm".

Tướng Diễn cười một tiếng, lại động đến vết thương ở ngực, làm anh ho khan.

Lâm Thành Phong lập tức: "Ai da, đừng nói đừng nói, đợi thân thể tốt rồi lại nói, thân thể anh còn yếu thế này, em sợ anh lại xỉu tiếp đó".

Tướng Diễn thì không cảm thấy gì.

Anh nhìn về phía cô gái bên người Khuong Triết, cô sắp phải đi, trong căn phòng có máy sưởi, cô mặc áo khoác lông vũ dài màu đen, áo lông cao cổ che đến cằm, tóc dài màu đen hơi xoắn, rồi tung nơi đầu vai, làm khuôn mặt nhỏ trắng nõn bằng lòng bàn tay của cô lại càng thêm thanh lệ động lòng người.

Tướng Diễn đột nhiên nói: "..... Là em sao?".

Tô Anh ngoài ý muốn, chớp đôi mắt: "... Há? Em cái gì?".

Khuong Triết cùng Lâm Thành Phong cũng nhìn về phía Tô Anh, đáng vẻ tò mò, trong lòng Tô Anh hơi khản trương, chẳng lẽ Tướng Diễn biết chuyện gì xảy ra?

Tướng Diễn: "Mỗi ngày nhắc nhở bên tai anh vài chuyện, nói phải tìm cho anh một bạch mã vương tử tới hôn một cái, là em sao?".

Khuong Triết: "....."

Lâm Thành Phong: ".....".

Tô Anh: "Không phải em, anh nhận sai người rồi".

Lâm Thành Phong xì cười một tiếng, khó trách nhiều lần Tô Anh nhìn anh đều làm anh có cảm giác muốn nổi da gà, có chút hoảng hốt vì sắc đẹp bị mơ ước!

Tô Anh: "Chắc là Tường tiểu thư đó?".

Tường Diễn: ".....".

Khuong Triết hơi hơi cong môi, xoa xoa đầu Tô Anh, nói với Tường Diễn: "Cậu nghỉ ngơi thật tốt đi, tôi đưa bé hoa nhài về nhà"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Diễn tuồng

Edit: Xuân Cung Đồ

Beta: heka

Tóc của Tường Diễn được cạo ngắn đi, là kiểu tóc húi cua đầy gai nhọn, phần ở đỉnh đầu dài hơn một chút, phần tóc hai bên tai gần như sát da đầu, đường nét khuôn mặt anh cực kỳ lập thể[1], mày kiếm mắt tinh, sống mũi cao thẳng, mái tóc ngắn này khiến cả người anh thoát nhìn càng thêm cương nghị.

[1] Lập thể: Như những khối hình học ba chiều -> Một sự khác họa rõ ràng từng đường nét khuôn mặt.

Trải qua hơn một tháng, vết thương trên đầu anh đã kết vảy, lưu lại một đường sẹo rất rõ ràng.

Giờ phút này, anh đang mặc bộ đồ ngủ màu đen rộng thùng thình dành cho nam, ngồi trên xe lăn, dưới bệ cửa sổ, ngắm tuyết rơi bên ngoài song cửa.

Trên đầu gối còn đặt một quyển "Công chúa Bạch Tuyết".

Từ miệng của đám người Khuong Triết, anh biết được những chuyện đã xảy ra trong vòng một tháng mình bị hôn mê. Tường Nghi lên nắm quyền, Hội đồng Quản trị phản chiến, bây giờ những gì của Tường gia sắp tới tay anh đã bị người khác nắm lấy, người phụ nữ mặt báo kia nói đúng, suýt chút nữa anh đã không sống đến ngày công chúng di chúc, đáng tiếc cho tới nay vẫn chưa tìm được người phụ nữ đó, không biết cô ta làm sao mà ẩn mình kín kẽ được như vậy...

Tường Diễn đang suy nghĩ đến vài chuyện, hai người trên ghế sofa ở bên kia thì dựa đầu vào nhau lăm lăm thì thầm, biết mình không thể quấy rầy người bệnh nên hạ thấp giọng để nói chuyện, giống như đang thương lượng chuyện kín đáo đó!

"Anh Anh, không được nghịch ngợm chơi xấu như vậy!"

"Em không có nha!"

"Vậy mà còn không có à? Em xem, em chơi thua liền cổ ý đánh anh!"

"Đó là vì em nhìn quá kỹ nên phải có những lúc kích động chứ, không cần thận thối mà!"

"... Em vô lại như vậy, anh không muốn chơi với em nữa."

"....."

Tô Anh ném máy chơi game cầm tay xuống: "Không chơi thì không chơi, tự anh chơi đi!"

Lâm Thành Phong cũng hừ hừ: "Bé hoa nhài, sau này anh không gọi em là bé hoa nhài nữa, gọi em là cái bao keo kiệt! Quý vô lại!"

Tô Anh đá một cước vào cẳng chân anh: "Anh đi chết đi! Sau này em không gọi anh là tiểu Lâm Tử nữa mà sẽ gọi là tiểu Phong Tử!" (Tiểu Phong Tử là kẻ điên)

"Anh không có sai!"

"Em cũng không sai!"

Tường Diễn xoa vầng trán, tiểu Lâm Tử vốn lớn mà cũng chẳng lớn (trẻ con) lại gặp phải bé hoa nhài, mỗi khi đầu vô mồm đều khiến người ta cảm thấy vô cùng ầu trĩ.

"Tôi nói hai người này..."

Tô Anh và Lâm Thành Phong đồng thời nhìn về phía anh, cặp mắt tròn tròn.

Tường Diễn: "... Không có việc gì. Hai người cứ tiếp tục."

Tô Anh và Lâm Thành Phong liếc nhau, cả hai cùng quay đầu đi. Lâm Thành Phong ỏi ỏi mấy tiếng rồi xua tay: "Coi như quên đi, không chơi đùa xe nữa, chúng ta chơi cái khác nhé!"

Tô Anh: "Không muốn chơi với anh, tự anh chơi đi."

Cô đứng dậy, đi đến trước cửa sổ ngắm nhìn tuyết bay bên ngoài, cô ghé người vào bệ cửa, thờ ra hơi nóng khiến cửa sổ được phủ một lớp sương trắng trong nháy mắt.

Tường Diễn nói: "Cũng chỉ có em mới chơi với tiểu Lâm Tử tới cùng được."

Tô Anh cười tủn tủn, nói: "Đó là vì em thấy anh ấy buồn chán nên mới cố ý chơi cùng anh ấy."

Lâm Thành Phong nói từ xa: "Đấy, anh cũng thấy em ngốc nên mới cố ý chơi với em đó!"

Tô Anh không thêm đề ý đến anh, nói với Tường Diễn rằng: "Hôm nay anh đỡ hơn chút nào chưa? Có phải do Thành Phong ổn quá làm anh không có cách nào yên lặng suy nghĩ vài chuyện?"

Lâm Thành Phong uất ức: "Anh Anh, anh còn đang ở đây đây..."

Thật ra bây giờ đang là lúc giữa trưa, bọn họ vừa mới ăn cơm trưa xong và nghỉ ngơi trong chiếc lát, Lâm Thành Phong buồn chán liền lôi kéo Tô Anh chơi trò chơi cùng mình --- lúc trước khi Tường Diễn chưa tỉnh lại, thỉnh thoảng Tô Anh đến đây, thật ra đã chơi không ít. Ngày thường hai người ở chung với nhau rất ổn, không biết vì sao chơi trò chơi rồi tính tình lại bộc phát như thế!

Tường Diễn mỉm cười.

Anh lật đi lật lại cuốn sách đặt trên đầu gối anh, tiện tay đưa cho Tô Anh: "Bạch mã hoàng tử của em à?"

Tô Anh sờ sờ cái mũi, nhận lấy sách ôm vào lòng, vẫn cảm thấy rất bất ngờ: "Sao anh lại nghe được em nói chuyện vậy? Không phải anh vẫn luôn hôn mê sao?"

Thật ra nói đến chuyện này cũng rất huyền bí, quả thật anh bị hôn mê, ý thức chỉ dừng lại tại thời điểm xảy ra tai nạn giao thông, cho dù anh dự cảm có gì đó bất thường nên lập tức bảo vệ đầu, rồi cuộc vẫn không tránh được tình huống nguy hiểm khi tai nạn giao thông xảy ra. Anh lập tức bị hôn mê, kể đó là một mở hỗn độn và tối tăm, lúc anh thật sự có ý thức, có thể cảm giác được sự vật và giọng nói ở xung quanh mình, hình như cách đây không lâu nhỉ? Anh cũng không xác định được, chỉ là sau tai nạn giao thông, câu nói đầu tiên mà anh nghe được là: "Đã lâu như vậy vẫn chưa tỉnh ư? Có cần đi tìm Bạch mã hoàng tử đến hôn một cái không?"

... Cô dám!

Thiếu nữ không biết gì này quả là to gan lớn mật!

Sau đó, mỗi lần ý thức hỗn độn của anh quay lại thời điểm tối tăm, anh đều nghe thấy giọng nói ấy, vừa nghe thấy giọng nói, ý thức và cảm giác của anh lập tức trở nên rõ ràng, anh nghe cô đọc không ít truyện cổ tích cho mình nghe, "Công chúa Bạch Tuyết" và "Người đẹp ngủ trong rừng" được lặp lại nhiều nhất, không chỉ một lần nhắc đến việc đi tìm Hoàng tử...

Trong cơn hôn mê, anh luôn sợ hãi và run như cây sậy!

Nói đến cũng thật kỳ lạ, ngoại trừ giọng nói ấy, anh không hề nghe thấy tiếng của ai khác nữa.

Lâm Thành Phong lắc đầu thờ dãi: "Thật đáng tiếc, vậy mà anh lại không nghe thấy tiểu thư Tường Hiểu Hiểu khóc thút thít ở đầu giường anh thâm tình đến mức nào đâu!"

Tô Anh lại nghĩ, Tường Diễn có thể nghe được lời nói của cô, hẳn là vì trong lúc đọc sách cô đã đồng thời đưa "tâm của thực vật" vào đầu anh, có lẽ cách chữa trị và kích thích này đã đánh thức anh chăng?

Cho dù như thế nào, nghĩ đến sức mạnh siêu việt của "tâm thực vật", cô càng chờ mong xem cây kỳ dị trường thành như thế nào.

Sau khi tình trạng của Tường Diễn đã ổn định, anh lập tức liên hệ với Đê Đô ở bên kia, cụ thể như thế nào thì Tô Anh không rõ lắm, nghĩ đến việc Tường Nghị sẽ không dễ dàng nhường lại một cách hiền lành, huống hồ thân thể Tường Diễn hoàn toàn không có chuyển biến tốt đẹp, muốn trở về tranh đoạt một chút cũng đành "có lòng mà chẳng có sức", hơn nữa trải qua biến cố như vậy, người nhắm vào anh còn chưa bị tra ra, dù sao tùy tiện trở về cũng quá nguy hiểm, lại đành "có lòng mà chẳng có sức".

Cho dù muốn làm gì cũng phải chờ đến khi anh khỏe lại đã.

Thật ra mỗi ngày Tường Hiểu Hiểu đều xuất hiện ở bệnh viện, hỏi han ân cần, không sót một chỗ nào.

Nếu không phải Tường Diễn biết Tường Hiểu Hiểu là loại người như thế nào, nói không chừng anh đã bị cô ta làm cho cảm động.

Tô Anh cũng từng gặp Tường Hiểu Hiểu, hôm nay cô vừa ôm một chậu thủy tiên ra khỏi phòng bệnh.

Tường Hiểu Hiểu trông thấy cô, cô ta vẫn thân thiện như lúc trước, nếu không nhờ Hoa Lan nói với cô rằng thỉnh thoảng khi ở một mình Tường Hiểu Hiểu hay mắng mẩy câu linh tinh chẳng hạn như cô là kẻ dễ tiện thích quyền rũ dũ đồ người khác, Tô Anh còn tưởng cô ta không có một chút ác ý nào với mình, nhưng mà sự thật lại hoàn toàn trái ngược.

Cô ta mặc chiếc áo khoác bằng lông chồn màu trắng tinh, tóc uốn thành lọn to rủ xuống vai, trang điểm nhàn nhạt ôn hòa, khi cười lộ lên vẻ xinh đẹp lại đáng yêu: "Tô Anh, thật tình cơ, cô lại tới thăm anh Năm của tôi đó ư?"

Tô Anh gật đầu: "Ừm. Gặp lại sau nhé."

"Gặp lại sau."

Tường Hiểu Hiểu thấy Tô Anh đi xa mới cười khẽ một tiếng.

Một bé gái mồ côi, có Khương Triết còn muốn cả Triệu Vũ? Tâm lớn quá.

Đợi một thời gian nữa...

Cô ta xoay người bước vào phòng bệnh, ngọt ngào cười nói, người chưa vào mà tiếng nói đã cất lên trước: "Anh Năm..."

Cửa vừa được đẩy, một người bước từ bên trong ra, Tường Hiểu Hiểu không rõ nên lui lại phía sau vài bước, Lâm Thành Phong nói: "Tường Ngủ ngủ rồi, không gặp khách."

Tường Hiểu Hiểu nở nụ cười cứng đờ, cô ta cực kỳ đặc biệt chán ghét Lâm Thành Phong, anh hoàn toàn là chương ngại vật trên bước đường thành công của cô ta, là cây gậy thực cút!

"Tôi đến thăm anh Năm, tôi sẽ không quấy rầy anh ấy, huống hồ tôi đâu phải là khách, tôi là em của anh ấy mà!"

"Đã nói nghỉ ngơi, không gặp! Ai cũng không gặp!"

Rầm -- cửa đóng lại.

Sắc mặt của Tường Hiểu Hiểu cực kỳ khó coi, rõ ràng cô ta vừa thấy Tô Anh bước ra khỏi phòng, Tô Anh có thể đi vào, dựa vào cái gì mà cô ta không thể? Huống hồ cô ta còn là em gái của Tường Diễn!

Tường Hiểu Hiểu khó thở, buổi tối lúc gặp mặt Tề Duyệt, cô ta không nhịn được mà nhắc mãi mấy câu, Tề Duyệt nói: "Không phải rõ ràng là bọn họ bắt nạt em sao? Sao em không nói cho Tường Tam biết?"

"Em không muốn vì chuyện này mà phiền đến anh trai, có lẽ em tôi không đúng lúc, anh Năm ngủ mất rồi..."

"Em đúng là ngốc!"

Thật ra Tường Hiểu Hiểu không ngốc, cô ta biết cho dù nói chuyện này cho Tường Nghị nghe cũng không có cách nào, rốt cuộc Tường Diễn đã tỉnh lại, bọn họ không thể dùng quan hệ thân nhân để gây áp lực với đám người Khương Triết, chính mệnh Tường Diễn nói không muốn gặp, cô ta có thể xông vào sao? Đương nhiên không thể.

Tề Duyệt cười lạnh, dù sao Tô Anh cũng không vui sướng thêm được mấy ngày nữa.

-- --

Trong khoảng thời gian Tường Diễn điều dưỡng thân thể, vắc-xin phòng bệnh dùng cho việc trị liệu của Tề Duyệt đã sử dụng tế bào miễn dịch từ thân thể con người để giết chết tế bào ung thư, đó cũng chính là thành quả nghiên cứu được dùng cho việc trị liệu ung thư tuyến tiền liệt thời kỳ cuối, rồi cuộc đã được thông qua bước xét duyệt cuối cùng trước khi đưa ra thị trường, nói cách khác, vắc-xin phòng bệnh này có hiệu quả với ung thư tuyến tiền liệt thời kỳ cuối, tin tức vừa được công bố, cổ phiếu của An Khang chọt tăng vọt, không tới nửa tháng đã liên tục tăng lên gấp hai lần.

Tề Duyệt đường hoàng nở mày nở mặt, ngay cả ông cụ Tề cũng càng thêm tán thưởng cô ta.

Cô ta về nước đã có màn khởi đầu tốt như vậy, chuyện này khiến cô ta an tâm đồng thời càng thêm kiêu ngạo, nhìn đi, so sánh với Tô Anh, một cô gái nhỏ chỉ biết chơi hoa chơi cỏ, cô ta mới là người phụ nữ có năng lực để sống vai bên cạnh Khương Triết!

Chi cần là đàn ông, chẳng lẽ không nhìn ra ai tốt hơn sao?

Chi cần tưởng tượng đến, cô ta lập tức cảm thấy hưng phấn không thôi, buổi tối sau khi ăn mừng cùng với người ở viện nghiên cứu, mượn rượu nhiệt tình, cô ta lại quẫn quýt si mê một đêm với Phạm Nghị. Ngày hôm sau, tuy rằng vòng eo bần rùn có ta nhưng tinh thần lại rất tốt, mặt mày ứng đó cùng Tường Hiểu Hiểu đến bệnh viện thăm hỏi Tường Diễn.

Lúc hai người tới, thật tình cơ Triệu Vũ cũng ở đó, anh mặc áo lông cò cao màu đen, quần dài màu đen, nửa nằm trên ghế sofa, lười nhác để lộ vẻ tùy ý.

Tường Diễn cũng không nằm trên giường, anh ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt bình tĩnh pha trà, động tác lịch sự nho nhã như vậy khiến anh thấy một chút gầy yếu nào, ngược lại cực kỳ khác với vẻ ngoài đầy tính xâm lược của anh.

Hai người đàn ông này đều là cực phẩm nhân gian.

Tường Hiểu Hiểu mếu máo bước tới, cất ức: "Anh Năm, mấy lần trước em tới thăm anh, anh đều quá mệt nên phải nghỉ ngơi, em vẫn chưa gặp được anh, thân thể anh đã khỏe hơn chưa?"

Tường Diễn ngược mắt: "Không sao."

Triệu Vũ cũng chẳng thêm nhúc nhích, rũ mắt mất hồn.

Tề Duyệt cũng bước tới: "Tường Diễn, đã lâu không gặp, trước đó bận quá, sau khi anh tỉnh lại em vẫn chưa gặp được anh, bây giờ xem ra anh đã hồi phục không ít." Cô ta cười: "Hắn là có thể nhanh chóng xuất viện trở về Đê Đô chứ?"

Ánh mắt Tường Hiểu Hiểu vốn đang nhìn chăm chăm vào Triệu Vũ bỗng chuyển sang người Tường Diễn, cô ta lại nói: "Phải đó, anh Ba đã mấy lần gọi điện tới hỏi, hỏi thân thể anh đã khỏe hay chưa? Vậy thì anh ấy cũng có thể trả Tường thị hoàn hảo không chút tổn thất lại cho anh Năm rồi!"

Triệu Vũ khẽ cười lạnh đến mức khó có thể thấy được, anh đứng lên, đáng vẻ cả lo phát phờ: "Ra ngoài hút thuốc đã, từ từ nói chuyện nhé."

Tường Diễn: "Ừ."

Triệu Vũ đi rồi, ánh mắt Tường Hiểu Hiểu vẫn bám theo bóng anh, muốn đi ra ngoài, nhưng lại có chuyện quan trọng nên cô ta đành ngồi xuống, cô ta còn phải thăm dò sự tính toán của Tường Diễn!

Triệu Vũ ra khỏi phòng bệnh, trong nháy mắt liền cảm thấy một trận gió lạnh thổi tới, anh rung mình. Nhớ tới cách đây không lâu mình đã ôm Tô Anh vào lòng ngay tại chỗ này, thân hình nhỏ nhắn yếu đuối mềm mại của cô vẫn đáng yêu mê người hết như trong ký ức của anh, khiến người ta vừa nghĩ đã nhớ ngay.

-- --

Tường Hiểu Hiểu và Tề Duyệt nán lại phòng bệnh của Tường Diễn khoảng nửa giờ. Tường Diễn cố hết sức chịu đựng nên cảm thấy vô cùng vàng đầu hoa mắt khó chịu, được vệ sĩ ở ngoài cửa đỡ xuống giường nghỉ tạm, ngay cả sắc mặt cũng tái nhợt vài phần, hơi thở dần dập, thoát nhìn cực kỳ suy yếu.

Tường Hiểu Hiểu và Tề Duyệt liếc nhau, Tường Hiểu Hiểu nói: "Anh Năm, thân thể của anh... Vẫn chưa hoàn toàn khỏe lại sao?"

Tướng Diễn mặt mũi không thôi, không muốn nói chuyện.

Vệ sĩ nói: "Tướng tiền sinh bị thương nặng ở đầu, vết thương trong đầu khó mà nói được, bác sĩ cũng bảo cần phải quan sát thêm một thời gian, đợi Tướng tiền sinh khôi phục ra sao mới có thể kết luận được."

--

Tướng Hiếu Hiếu lo lắng không thôi rời khỏi bệnh viện.

Tề Duyệt lại cười nói: "Vậy cũng đúng lúc, Tướng Diễn với tình trạng thế này mà trở về Tướng Thị, chắc chắn những người trong Hội đồng Quân trị cũng không để một kẻ với đầu óc bị bệnh trở về tiếp quản công ty đầu, đối với Tướng Tam mà nói không phải là chuyện tốt sao?"

Tướng Hiếu Hiếu: "Tuy rằng như vậy đối với anh Ba rất tốt, nhưng em cũng hy vọng anh Năm mau chóng khỏe lại..."

"Yên tâm đi, trải qua sự việc lần này, chắc chắn Tướng Ngũ còn luyện tiểc mạng sống của mình hơn em"

"Ừ!"

Tướng Hiếu Hiếu vẫn cẩn thận kể lại tình trạng của Tướng Diễn ở thành phố C cho Tướng Nghị nghe.

--

Tướng Hiếu Hiếu và Tề Duyệt vừa đi, người đàn ông vốn dĩ suy yếu phải nằm xuống, giờ phút này lại đang dựa vào đầu giường đọc sách, trong tay anh cầm một quyển "Người đẹp ngủ trong rừng".

Triệu Vũ biết sách này là Tô Anh tự mình mua rồi mang đến, cũng biết mỗi lần cô tới đây sẽ ngồi ở đầu giường để đọc, cô không học cách phát âm sao cho diễn cảm, giọng đọc cực kỳ nhạt nhẽo, nhưng khi giọng nói của cô cất lên lại có tư vị khác, giống như đang cao vào lòng anh vậy.

"Hai người đó nói gì thế?"

"Có thể nói gì chứ? Kẻ xướng người hoạ diễn một vở tuồng."

"Cậu cũng diễn một tuồng kịch à?"

Nói đến đây, Tướng Diễn nhếch môi cười lạnh lùng.

Triệu Vũ đột nhiên nhìn một vòng quanh phòng, cảm giác được phòng bệnh có hơi quái dị. Lúc trước nơi này hoa tươi rực rỡ: trên bàn trà, trên tủ đầu giường, ngoài ban công... một cô gái nhỏ không có việc gì cũng đưa rất nhiều hoa tới đây, bây giờ nơi này lại trống rỗng, chỉ còn mấy bồn Lục La và Nha Đam lạnh tỉnh.

Dường như ngay lập tức, Triệu Vũ nghĩ ngợi: "Không phải cậu ném hết số hoa đó rồi chứ?"

Tô Anh mà biết còn không khóc tới chết sao? Có ấy là người si mê hoa mà!

Tướng Diễn trợn trắng mắt: "Cậu cảm thấy có thể à?" Anh cười một tiếng: "Còn không phải do con chuột nhỏ mà Khương Tứ nuôi kia sao, đưa đồ đến nhà người khác rồi mà còn nhanh chóng chuyển về."

Triệu Vũ: "... À."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Xui xẻo ập tới

Edit: Xuân Cung Đồ

Beta: heka

Sự đặc ý của Tề Duyệt không kéo dài quá lâu.

Hôm nay, Tô Anh bỗng biết được chuyện từ chỗ Ngô Đồng. Tề Duyệt nổi trận lôi đình ngay tại viện nghiên cứu, tất cả người ở phòng thí nghiệm đều bị cô ta mắng sa sà, ngay cả Phạm Nghị tìm tới để an ủi cũng bị cô ta lạnh giọng mắng mỏ.

Mãi tới tận một tiếng sau, cô ta mới đi tìm Tề Viễn.

Dường như Tề Viễn cũng đang vì chuyện này mà phát sầu, vốn dĩ cho rằng mọi thứ đã được tiến hành cực kỳ thuận lợi, cổ phiếu tăng lên, nhân dân đuổi theo tán tụng, chỉ còn chờ đưa ra thị trường nữa thôi, ai ngờ mới đi một bước tới cửa lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn chứ?

Bởi vì sáng sớm hôm nay Cục Giám sát kiểm tra vắc-xin phòng bệnh, tuy rằng có thể kéo dài thời kỳ cuối của bệnh tuyến tiền liệt để bệnh nhân sống lâu, nhưng sản phẩm lại không đạt tới mục tiêu thực nghiệm cuối cùng là làm chậm sự phát triển khối u, số liệu không hoàn thiện, không phù hợp về mặt thống kê xử lý cũng như một số lý do khác, vì thế bọn họ đã đưa ra một quyết định vô cùng nguy hiểm và gây tranh cãi lớn, yêu cầu viện nghiên cứu hoàn thành một thử nghiệm lâm sàng đánh cho 300 bệnh nhân, lấy tổng số người bệnh còn sống làm mục tiêu thực nghiệm cuối cùng.

Trước khi đưa ra thị trường lại xuất hiện một cú đảo ngược lớn như vậy, không thể nghĩ ngờ là đã gây nên đa kích to lớn đối với công ty, chỉ trong vòng một buổi sáng, cổ phiếu An Khang liên tục giảm xuống.

Điều khiến Tề Duyệt lo lắng không phải vấn đề cổ phiếu An Khang mà là nếu thật sự phải tiến hành thử nghiệm lâm sàng, muốn đưa thuốc mới ra thị trường, ít nhất cũng chậm mất một năm, cô ta có thể chờ sao? Đương nhiên không thể!

Tề Duyệt khó hiểu: "Tại sao lại đột ngột như vậy? Chẳng phải trước đó đều thông qua rồi sao? Tại sao..."

Tề Viễn bắt đầu đi xoa xoa ấn đường và nói: "Nghe nói một trung tâm nghiên cứu về ung bướu trong nước trình bày với Cục Giám sát, bọn họ đưa ra vài ý kiến bất đồng, mà các em cũng thật sự có mấy vấn đề ấy, vấn đề quan trọng như vậy, chắc chắn Cục Giám sát sẽ không dễ dàng bỏ qua, phải làm thử nghiệm lâm sàng thôi."

Tề Duyệt tức giận đến mức không chịu được, cô ta vì ngày này mà chuẩn bị bao lâu chứ? Kể từ khi ra nước ngoài du học rồi về nước, cô ta luôn chuẩn bị cho ngày hôm nay, cuối cùng chẳng những không thu được kết quả tốt mà còn liên lụy khiến cổ phiếu công ty bấp bênh ư?

Tề Viễn nói: "Chẳng qua chỉ là một đợt thực nghiệm, vẫn có thể lật chuyển kia mà, chỉ cần đợi kết quả thử nghiệm lâm sàng được đưa ra, nhất định sẽ được người ta tung hô ào ào, chẳng ai dám nói gì chúng ta nữa." Anh dịu dàng khuyên như: "Em về phòng thí nghiệm chuẩn bị một chút đi."

Tề Duyệt đột ngột đứng dậy, đi thẳng ra khỏi văn phòng của Tề Viễn, Tề Viễn kêu cô ta mấy tiếng cũng không nghe được lời đáp lại, sớm đã chạy xa rồi.

Tề Viễn lắc đầu: "Tuổi trẻ bốc đồng, thiếu kiên nhẫn, làm sao hoàn thành việc lớn chứ?"

Nếu nói trong chuyện này không có bàn tay của đối thủ cạnh tranh thì anh chẳng tin, đáng tiếc đối phương lại tìm ra khuyết điểm từ lỗ hổng công việc của bọn họ, khiến bọn họ muốn biện bạch mà chẳng thể biện bạch, điều bấy giờ cần làm chính là mau chóng ổn định thị trường chứng khoán, lại còn phải bảo mọi chuyện rõ ràng với ông cụ, chỉ sợ ông cụ sẽ tức giận.

Quả nhiên, sáng sớm vừa nghe nói đến tin tức này Tề Thịnh Lâm đã hừ lạnh một tiếng ngay tại chỗ: "Chỉ vì cái lợi trước mắt! Không làm chu toàn công tác chuẩn bị mà đã tùy tiện ra tay, đây chính là kết cục!"

Tề Quân thấy ông nội giận dữ liền sợ tới mức run lặn, Tề Thịnh Lâm hòa hoãn cảm xúc và nói: "Tiểu Quân con tự mình chơi đi, ông nội có việc bận rồi."

Tề Quân ngoan ngoãn đáp dạ rồi lóc chóc chạy đi.

Hiện giờ hầu như cả giới (kinh doanh) đều đang xem trò hay của An Khang, chẳng qua chỉ mới vài ngày, thị trường chứng khoán đã mang đến sự dao động khiến An Khang tổn thất mấy trăm triệu. Tuy rằng phòng thí nghiệm của Tề Duyệt vẫn đang hoạt động tốt nhưng bầu không khí lại luôn tràn đầy sự căng thẳng, mấy lời đồn đại được truyền đi giữa những người cùng làm việc với nhau càng khiến bọn họ tò mò hơn. Đứng vào lúc này, phía Tề thị lại cử một người quản lý khác tới, thái độ cực kỳ vì diện.

Tề Duyệt tức giận đến mức mấy ngày qua sắc mặt cô ta không hề tốt, điều khiến cô ta buồn bực thêm chính là người kia mới tới phòng thí nghiệm vào ngày đầu tiên mà đã đuổi việc Phạm Nghị.

Đương nhiên cô ta không chịu, người nọ lại nói: "Đây là ý của Tề lão gia tử."

Tề Duyệt tái hết cả mặt ngay tại chỗ.

Cô ta có thể chấp nhận việc mình và Phạm Nghị đưa dây ở cùng nhau, nhưng lại không tài nào chấp nhận việc để người nhà biết được sự tồn tại của Phạm Nghị! Huống hồ quan hệ giữa hai người cũng không đơn giản là bạn bè nam - nữ, dù sao quan hệ ** cũng không tiện nói ra khỏi miệng...

Phạm Nghị đột nhiên bị đuổi việc, anh cực kỳ kinh ngạc và không thể chịu nổi, nhưng khi trông thấy Tề Duyệt tái hết cả mặt thì anh lại không thể nói ra sự nghi hoặc lẫn chất vấn của mình, dù sao anh về nước cũng do Tề Duyệt mời, khát vọng trong lòng anh không sâu nặng đến mức như vậy. Chỉ là rốt cuộc trong lòng vẫn không thoải mái, buổi tối đề Tề Duyệt xuống dưới thân, anh chỉ muốn làm cô ta khóc.

Tề Duyệt cũng không chịu nổi, cô ta vốn tưởng rằng mình đặc ý nở mày nở mặt, nhưng chỉ trong khoảng thời gian nửa tháng ngắn ngủi, cô ta đã trở thành trò cười trong miệng mọi người, ngay cả địa vị ở nhà cũng thấp đi không ít. Đùng nói là trong nhà, ngay cả ánh mắt của Khương lão gia từ khi nhìn cô ta cũng không cao hứng vừa lòng như trước kia nữa.

Tề Duyệt cực kỳ không được như ý, quán lấy Phạm Nghị hai ngày, chỉ biết hương thụ khoái cảm và tình cảm mãnh liệt mà anh ta mang đến, quanh quẩn trong mơ lẫn hiện thực, cho đến khi cuối cùng phải chịu nỗi đau do thất bại, cô ta mới tỉnh táo, nghiêm túc nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra gần đây, cảm thấy tất cả những chuyện ấy quá trùng hợp, giống như có người cố ý làm vậy.

Quả nhiên, khi cô ta và Phạm Nghị đang vuốt ve an ủi nhau thì nhận được cuộc gọi của Tề Viễn, nói rằng sở dĩ trung tâm nghiên cứu ung bướu kia đưa ra ý kiến phản đối nhằm vào bọn họ, ấy là vì có người nào đó cung cấp thông tin cho bên đó, tức là phòng thí nghiệm có nội gián.

Cô ta vội vàng nhồm đậy khỏi thân thể người đàn ông kia: "Là ai?!"

Tề Viễn nói: "Tạm thời không thể nói rõ, ngày mai em tới công ty rồi nói sau."

Tề Duyệt lại gấp không chờ nổi: "Không được, em không chờ kịp, anh ở đâu, em lập tức tới tìm anh ngay!"

Hiện giờ Tề Viễn cũng rất bất tiện, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, hẹn một giờ sau gặp Tề Duyệt ở công ty.

Cúp điện thoại, Tề Duyệt lập tức bị Phạm Nghị giữ chặt, thân thể đàn ông dính lấy cô ta: "Em chuẩn bị đi ngay như vậy ư? Có thời gian thì đợi anh một lát, anh đưa em đi nhé?"

Tề Duyệt cười duyên dáng, vỗ vỗ gương mặt Phạm Nghị "Đợi em tí."

Cô ta đứng dậy, đi vào phòng tắm rửa mặt.

Phạm Nghị đốt thuốc, khi Tề Duyệt trang điểm xong xuôi ra tới, Phạm Nghị cũng đã mặc quần áo xong và cùng cô ta ra cửa.

Chỉ là khi tới lầu dưới của công ty, Phạm Nghị không theo Tề Duyệt lên lầu, Tề Duyệt cũng không báo anh ta đi cùng.

Tề Viễn vừa tới được một lát, trong tay anh là tập tài liệu về kết quả do người ta điều tra ra được, thật ra anh chẳng nói gì cả, chỉ ném cho Tề Duyệt xem. Tề Duyệt vừa xem liền phát hiện thì ra trợ lý Tiểu Vương của mình bị người ta mua chuộc, vẫn luôn truyền tin tức ra bên ngoài, cái này gọi là gián điệp thương mại! Cô ta tức đến mức đầu óc choáng váng, suýt nữa đã ngất đi!

"Người mua chuộc Tiểu Vương là ai?"

"Không biết."

Quả thật không thể tìm được người nọ, với lại người nọ liên hệ với Tiểu Vương chỉ qua điện thoại, việc cấp tiền thù lao cũng dùng phương thức chuyển phát nhanh, rất nhiều manh mối chỉ tra được nửa đường đã bị cắt đứt, ngay cả chính bản thân Tiểu Vương cũng mơ mơ màng màng không biết chuyện.

Tề Viễn nói: "Có lẽ không phải đối thủ cạnh tranh của chúng ta, chính những người mà ngày thường em đặc tội mới có thể tổn công tổn sức tính kế em đây."

Không biết vì sao, Tề Duyệt nghĩ tới người đầu tiên là Khương Triết.

Ngày thường người đàn ông kia rất bình tĩnh, biệt tự kiểm chế, bất luận son bắt lộ thủy (không hiện núi không lộ sông - không lộ ra cái gì), không đánh mà thắng như vậy, liệu có phải là anh đâm cô ta một dao không?

Tề Viễn: "Em nghĩ đến ai thế?"

Tề Duyệt nhu mày, lắc đầu, chán chừ: "... Anh, anh nói xem có phải Khương Triết không?"

Tề Viễn im lặng một hồi: "Không có chứng cứ xác thực thì đừng nói bậy, Khương gia không tâm thượng, quan hệ giữa hai nhà Khương - Tề cũng không tâm thượng, nếu chuyện này liên quan tới Khương Triết, có chứng cứ còn dễ nói, rất cuộc chúng ta giành được lý lẽ nhưng lại không có chứng cứ..."

Anh thờ dãi: "Bây giờ Tề gia có quá nhiều chuyện, người như Khương Triết lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, nếu tên đó lại tìm được cơ hội ra tay, chúng ta không đủ sức lực để ứng phó nhiều như vậy." Tuy nhiên anh không loại trừ khả năng Khương Triết đã làm như vậy, dù sao đối phương đã từng trực tiếp đuổi Lộ gia ra khỏi giới này, có thể thấy được đối phương rất tàn nhẫn quyết đoán!

Tề Duyệt có vẻ dăm chiêu: "Anh, em hiểu rồi. Nếu không có việc gì, em về trước đây."

"Từ từ." Tề Viễn gọi Tề Duyệt lại: "Nghe nói em vẫn còn ở cùng với người đàn ông kia?"

Tề Duyệt nhu mày, không phủ nhận.

Tề Viễn: "Em phải cẩn thận suy xét, nên giữ hay nên bỏ, trong lòng em tự tính."

Tề Duyệt gật đầu: "Em hiểu rồi."

Cô ta cũng không quay đầu lại, ung dung bước đi.

Tề Viễn gỡ gở đầu ngón tay lên mặt bàn, nhấn một cú điện thoại, thông báo: Bất kỳ công ty nào của An Khang cũng không được thuê người đàn ông tên Phạm Nghị.

Trong giới kinh doanh này, chuyện xấu của Tề Duyệt và Phạm Nghị đã lặng lẽ truyền ra, một truyền mười mười truyền trăm, không chừng đã truyền thành chuyện khó nghe đến mức nào rồi.

Tề Viễn không thích Tề Duyệt tự hạ thấp giá trị con người để dây dưa với Phạm Nghị.

*

Kể từ khi Tề Duyệt biết nguyên nhân mình thất bại rất có thể do Khương Triết gây nên, cõi lòng cô ta luôn không được yên, chẳng những trằn trọc nửa đêm không ngủ được mà còn đập phá đồ đạc trong phòng để phát tiết cảm xúc! Phạm Nghị không khuyên được, chỉ có thể để mặc cô ta nổi điên.

Sáng sớm hôm nay, cô ta trang điểm một phen, lớp trang điểm xinh đẹp, chẳng thể nhìn ra việc cô ta không ngủ suốt cả đêm và sắc mặt tiêu tuỵ.

Tề Duyệt lên đường đi tìm Khương Triết.

Chỉ tiếc cô ta liên tục vấp phải trắc trở, cho dù là Khương Thị hay Khương gia, cô ta cũng không thấy bóng dáng của Khương Triết.

Tề Duyệt tức giận tới mức suýt nổi điên! Lại nghĩ đến việc Linda tới, trong lòng cô ta thăm mắng đối phương vô số lần.

Tướng Hiểu Hiểu biết tin liền gọi điện thoại cho cô ta, nói "Anh Khương đang ở bệnh viện, ở bên cạnh Ngũ Ca của em."

Tề Duyệt không nói hai lời, lập tức tới bệnh viện. Nhưng khi cô ta vừa chạy tới lại thấy tiểu tiện nhân dựa vào bộ ngực rộng lớn của đàn ông, đáng về cười hi hi rất yêu kiều, trong lòng cô ta ghen một hồi, nhưng người đàn ông trước giờ máu lạnh vô tình lại đột nhiên hôn lên đỉnh đầu cô gái kia!

Tướng Hiểu Hiểu cười nói "Chỉ Tiểu Duyệt, vào đi thôi"

Tô Anh đang ngồi trên sofa lập tức nhìn về phía cửa, có đang cọ cọ vào bờ vai của người đàn ông, trông thấy đôi mắt nổi lửa của Tề Duyệt, cô cười nói: "Có Tề, đã lâu không gặp."

Kể từ đêm đó, đây là lần đầu tiên cô và Tề Duyệt gặp mặt.

Tô Anh biết gần đây cô ta sống không tốt, nét cười của cô càng trở nên rạn rở.

Tề Duyệt hừ một tiếng, dường như cô ta đang nhìn Tô Anh nhưng lại nói với Khương Triết: "Khương Triết, em biết anh có rất nhiều điều bất mãn với em, em tới cũng vì có chuyện muốn nói với anh."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 104: Gặp chuyện

Edit: Hiền Chấn

Beta: Thuý An

Tề Duyệt đột nhiên đến đây cũng không làm mọi người thấy bất ngờ, chỉ là cô ta vừa nói muốn trò chuyện riêng với Khương Triết.....

Tường Diễn đưa mắt nhìn sang Tô Anh đang ngồi tựa vào ngực Khương Triết, lúc này cô đang cười đến sảng lạn. Cười tươi như vậy tạo cảm giác có chút hư hỏng, huống chi không lâu trước đây bọn họ còn nghe tin số sách nợ nần của Tề Duyệt rồi tỉnh rồi mới hết lên, biết rõ người ta đang gặp khó khăn mà còn cười vui vẻ như vậy, khác nào cố ý chọc người ta tức chết chứ?

Giờ phút này anh cũng nhận không được mà khẽ cười, nói: "Tề tiểu thư, tôi còn tưởng là cô đến đây thăm tôi, không ngờ cô vì Khương Triết nên mới đến."

Tề Duyệt mỉm cười, ngược lại khá thẳng thắn: "Xin lỗi, hôm nay tôi đến tìm Khương Triết là có chuyện quan trọng, hôm khác lại đến tạ lỗi với anh."

Tường Diễn nhìn Khương Triết, phát hiện anh không hề tỏ thái độ gì, ngón tay nhàn nhã cuộn những lọn tóc của cô gái trong lòng hết vòng này đến vòng khác.

Tề Duyệt lại nói: "Khương Triết, anh đừng tránh mặt em nữa, hôm nay nhất định em phải nói chuyện với anh."

Rốt cuộc Khương Triết cũng ngược mắt lên, ánh mắt hơi hột không chút để ý nhìn cô ta: "Cô muốn nói chuyện gì?"

Tề Duyệt giả vờ nhìn xung quanh, lại nói: "Chúng ta đi ra ngoài nói đi."

Khương Triết cười nhạo: "Có chuyện gì mà không thể nói trước mặt người khác?"

Trong lòng Tề Duyệt cảm thấy hơi xấu hổ, thái độ tự tiện không chút để tâm của người đàn ông này đã nói nên hết thảy, huống hồ cô ta ghét nhất là người phụ nữ đang được anh ôm trong lòng kia, nhìn vô cùng chướng mắt.

Mà chuyện xảy ra đêm đó đối với cô ta chính là một cơn ác mộng, thái độ của Khương Triết hơi hột như bây giờ làm cho Tề Duyệt lập tức nhớ đến chuyện đêm đó, cảm giác này khiến cho cô ta vô cùng khó chịu, đau lòng không thôi.

Tường Hiểu Hiểu bưng trà đến, đặt xuống trước mặt Tề Duyệt, cô cười nói: "Thật ra cũng không có gì không thể nói trước mặt mọi người, chỉ là chị Tiểu Duyệt có chút chuyện quan trọng muốn nói, gặp riêng Khương tiên sinh để thảo luận thì có vẻ thích hợp hơn. Chị gặp nhau nói chuyện chốc lát, tin rằng Tô Anh cũng không để bụng đâu đúng không?"

Quả thật Tô Anh có chút tò mò xem Tề Duyệt muốn nói chuyện gì, rõ ràng thái độ của Khương Triết lạnh nhạt như vậy mà cô ta còn "càng càn càng háng", không hề có ý định lùi bước, mỗi lần gặp mặt đều tự nhiên như thể chưa từng xảy ra chuyện gì. Tô Anh cũng thật bội phục.

Mà năng lực dùng từ của Tường Hiểu Hiểu cũng thật xuất sắc, chỉ tùy tiện nói một hai câu đã có thể làm cho Tề Duyệt càn hận cô thêm vài phần.

Cô lắc đầu, từ tốn nói: "Tôi không có ý kiến, cái này phải hỏi xem ý tứ của chính A Triết ấy." Nói xong lại nhìn sang Khương Triết: "Đúng không?"

Sau đó dùng sức chớp mắt ra hiệu với Khương Triết, Khương Triết nhìn thấy mắt cô nháy liên tục như bị rút gân, trên mặt cũng không có biểu tình gì nhưng mà ngón tay đang cuộn tóc cô lại khẽ giật giật.

Động tác nho nhỏ này giữa hai người vừa vặn bị Tường Diễn bắt gặp, anh khẽ ho khan một tiếng, nói: "Tề tiểu thư, cô xem.....Bây giờ bọn tôi cũng đang có chuyện cần nói, hay là hôm khác cô lại đến, có được không?"

Tường Hiểu Hiểu sốt ruột khuyên nhủ: "Anh Năm à, sáng sớm chị Tiểu Duyệt đã vất công chạy đến đây đó!" Sao đó cô lại chuyển hướng qua Tô Anh: "Tô Anh à, cô giúp tôi khuyên nhủ chút đi. Chỉ một lát thôi, không mất bao nhiêu thời gian đâu, chị Tiểu Duyệt có việc gấp thật đó! Hẳn là cô có thể hiểu mà, nhường nhịn một chút được không?"

Tô Anh nhủ mảy: "Nhưng mà Tề tiểu thư thích A Triết, cũng vì chuyện này mà giữa chúng tôi có vài chuyện không vui xảy ra, tôi không định khuyên bọn họ đơn độc ở riêng đâu."

Tô Anh nói chuyện quá thẳng thắn, một chút mặt mũi cũng không chừa lại!

Tường Hiểu Hiểu còn định nói tiếp, Tề Duyệt đã đưa tay ngăn lại, đứng dậy nói: "Nếu như vậy thì lát nữa tôi lại đến."

Cô ta cũng không nói thêm gì nữa, rất nhanh đã đi ra ngoài.

Tề Duyệt có thể nói bất kỳ lời mềm mỏng gì trước mặt Khương Triết, thậm chí là xin lỗi cũng được, nhưng cô ta lại không có cách nào buông bỏ thể diện trước mặt Tô Anh. Khương Triết là người đàn ông duy nhất khiến cô vừa muốn thần phục vừa muốn chinh phục.

Tề Duyệt vừa đi khỏi, Tường Hiểu Hiểu lập tức dùng ánh mắt bất mãn nhìn sang Tô Anh, bộ dáng muốn nói lại khó xử nên không nói, sau đó nồn nóng đuổi theo Tề Duyệt.

Tô Anh: "....."

Cô hất tay Khương Triết ra, đứng dậy xách chậu hoa lan trên bàn trà, bộ dáng cũng chuẩn bị rời khỏi.

Khương Triết nghỉ hoặc nhìn một loạt động tác của cô, thấy cô không chịu nói tiếng nào, không khỏi nắm lấy vạt áo của Tô Anh: "Đi đâu thế?"

Tô Anh trừng anh một cái: "Tình địch nhiều quá, thật phiền phức."

Khương Triết: "....."

Tường Diễn hơi nhắc tay lên: "Tô Anh....." Bộ dạng muốn nói rồi lại thôi.

Tô Anh liếc anh: "Chuyện gì."

Tường Diễn: "Anh còn muốn ở bệnh viện thêm vài ngày."

Tô Anh: "...???"

Tường Diễn xoa trán, rốt cuộc cũng nhận không được mà nói ra: "Phòng của anh bị em dọn trống rỗng hết rồi!"

Tô Anh: ".....O."

Cô nghe được Khương Triết xì cười một tiếng, anh kéo cô ôm vào lòng: "Đừng tức giận, rất nhanh em sẽ không cần phải gặp cô ta nữa."

"Vì sao?"

Anh cũng không đáp lời cô.

--

Tề Duyệt vẫn chờ để gặp được Khương Triết, cô ta gặp được anh ở cửa lớn Khương gia.

Người đàn ông toàn thân nức đỏ đến ổn trọng bước đến, mang theo một luồng khí lạnh thấu xương tạt vào mặt. Rõ ràng Tề Duyệt rất hận người đàn ông này, hận anh quá tuyệt tình, hận anh quá lạnh lùng tàn nhẫn. Nhưng mà, chỉ cần nhìn thấy anh thì tim cô ta lại cảm thấy ngứa ngáy, khẩn thiết muốn có được trái tim của anh.

"A Triết, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện chứ?"

Khương Triết dù vẫn nhưng vẫn rất ung dung: "Cô vẫn luôn muốn nói chuyện với tôi, nhưng tôi cảm thấy giữa chúng ta dường như không có chuyện gì để nói?"

Tề Duyệt nói: "Chúng ta không cần phải đợi chơi gay gắt nữa, chuyện lúc trước là do em không đúng, em xin lỗi anh, em cũng hứa sẽ không đến gây phiền toái cho Tô Anh nữa. Chúng ta trở lại hoà hợp như trước kia có được không?"

Thật ra cô ta cũng không chất vấn chuyện của Tiểu Vương có phải do anh mua chuộc hay không, cho dù đúng là anh làm, cô ta có hỏi thì anh cũng không thừa nhận.

Trước kia Tề Duyệt không hề sợ anh, cũng không dễ dàng nao núng hay lùi bước, dù cho muốn đầu một trận thì cô ta cũng sẵn sàng đấu, cô ta muốn cho anh biết rằng mình rất lợi hại, cũng có thể sánh vai cùng với anh. Nhưng mà, lần thất bại này đã làm cho cô ta tỉnh ngộ ra, không thể cứ tiếp tục đấu đá nhau như vậy nữa, nếu không, giữa hai người họ sẽ càng ngày càng tích nhiều hận thù, cũng càng không có khả năng đến với nhau.

Khương Triết lạnh giọng nói: "Tề Duyệt, tôi nghĩ cô hiểu lắm một điều rồi."

"Điều gì?"

"Tôi và cô, hoặc là nói tôi đối với cô không hề có bất kỳ loại tình cảm nào, cũng như người xa lạ. Nếu không phải cô cứ năm lần bảy lượt dây dưa chọc giận đến tôi thì tôi sẽ để cô vào mắt sao?"

Lời này đúng thật là không nê tình, vốn dĩ sắc mặt của Tề Duyệt đã không được tốt, bây giờ, ánh mắt như rắn độc của cô ta gắt gao nhìn chăm chăm vào Khương Triết.

Khương Triết lại không để ý chút nào, anh cực kỳ lạnh nhạt, đến một cái biểu cảm chăm chọc cũng không thêm bày ra.

Tề Duyệt nghiêng rằng nghiêng lợi, nói: "Là anh làm đúng không?"

Khương Triết chỉ nhướn mày, không nói.

Tề Duyệt: "Viện nghiên cứu của tôi xảy ra chuyện, là anh làm đúng không?"

Khương Triết: "Liên quan gì đến tôi?"

Tề Duyệt: "Chẳng lẽ Tiểu Vương không phải bị anh mua chuộc sao? Tiểu Vương là trợ thủ của tôi, đối với công việc của tôi vô cùng hiểu rõ. Vì con tiện nhân kia mà anh phải hao tổn nhiều tâm huyết nhì! Nhưng anh có nghĩ đến, một người có thể dẫn người đến bắt gian lại còn quay video uy hiếp tôi, anh nghĩ cô ta đơn thuần như vẻ ngoài sao? Tôi thật sự muốn nhìn xem Khương Tứ vốn tự đại khi bị một người phụ nữ lừa sẽ khỏi hài như thế nào!"

"Tiện nhân kia có thể già vờ được nhất thời, tôi không tin cô ta còn có thể già được cả đời, cứ chờ xem!"

Dường như Tề Duyệt thật sự bị Khương Triết làm tổn thương, không đợi Khương Triết nói gì, cô ta dùng tốc độ nhanh nhất lao lên xe, phóng xe như bay rời khỏi!

Khương Triết nheo nheo mắt, khoe miệng cong thành một nụ cười.

Cô ta nghiêng ngả ào đảo, chỉ có thể đi đến chỗ Phạm Nghị tìm kiếm sự an ủi, Phạm Nghị cũng rất nghi hoặc: "Em nói khi em bị người khác bắt nạt, người đàn ông kia rõ ràng có thể giúp đỡ nhưng lại không hề nói giúp một tiếng, vì sao em vẫn còn ngây ngô chung tình với anh ta chứ?"

Tề Duyệt lạnh giọng: "Tôi chính là quá không cam lòng, không có thứ gì mà Tề Duyệt tôi không chiếm được! Người phụ nữ kia, tôi sẽ không để cô ta sống quá tốt!"

"Em muốn làm gì?"

"Làm gì? Tất nhiên là làm chuyện tốt rồi!"

--

Tô Anh nghe Luru Vận nói, Phạm Nghị vốn đã biến mất một thời gian nay lại không biết lên con đường gì, gần đây hễ rảnh rỗi liền đứng đợi ở dưới lầu nơi làm việc của cô. Anh ta cũng không nói gì, lần nào cũng sai người mang đến một bó hoa hồng kèm theo vài dòng thơ vắn, làm cho đồng nghiệp của Luru Vận đều nghĩ có người muốn theo đuổi cô, ngày nào cũng trêu ghẹo!

Cô bị phiền đến không chịu nổi, liền nói thẳng đây là một tên đàn ông tồi ngoại tình, nên giải tán hết đi!

Luru Vận suy nghĩ cực kỳ thông suốt: "Còn không phải là ngoại tình hay sao, dù sao người bị mất mặt cũng không phải tôi! Có gì mà khó nói chứ?"

Tô Anh thật sự rất thích tính cách hào sảng này của Luru Vận, có ấy thật sự thích cũng thật sự chịu tổn thương, nhưng vẫn mạnh mẽ thản nhiên đối mặt không mềm yếu tha thứ.

Luru Vận hứng thú bùng bùng, đề nghị: "Đúng rồi, tôi thấy thời tiết mấy hôm nay rất đẹp, hay là cuối tuần mình đi dạo phố đi?"

Tô Anh nhớ đến gần đây toàn bộ tâm tư của cô đều đặt trên người Tường Diễn, cũng ít có thời gian dành cho Luru Vận nên đã lập tức đồng ý.

Nhưng mà, điều cô không nghĩ đến chính là, tuy ý đi dạo phố cũng có thể gặp chuyện ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 105: Bắt cóc tổng tiền

Edit: Hiền Chấn

Beta: Thư Thư

Chuyện ngoài ý muốn xảy ra rất đột ngột, Tô Anh nấn cảm phát hiện được điều bất thường liền nhắc chân đá về phía sau, quả nhiên nghe được từ phía sau truyền đến tiếng hô đau dè nén, bàn tay đang bịt miệng cô càng dùng thêm sức!

Cô nín thở, nhớ lại mấy chiêu phòng thân Khương Triết dạy mình. Đáng tiếc, cho dù cô có cố gắng giãy giụa bao nhiêu cũng không bị được với sức lực đàn ông, huống chi khẩn lỏng bịt miệng cô còn được tám thuốc mê. Rất nhanh, cô đã rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng không còn sức lực, rồi ngất đi.

Trước lúc hôn mê, không biết Tô Anh có hồi hận khi bản thân đột nhiên nổi hứng muốn tự lái xe hay không nữa. Sau khi dạo phố xong, Tô Anh bảo Luru Vận đến tiệm lẩu đặt bàn trước còn mình thì đi dạo xe, vì vậy mà mới dẫn đến việc bị bắt đi ngay trên lề đường. Khi Tô Anh ngất xỉu, ven đường toàn là những bóng râm, mặt trời phía xa cũng đã dần ngã về phía Tây, vì thế đến cái bóng của người kia cô cũng chưa thấy!

Cũng không biết khi nào Luru Vận mới phát hiện cô bị mất tích, rồi làm sao cô ấy mới phát hiện cô bị bắt cóc?

Một tên đàn ông béo phệ, trên mặt có vết sẹo do dao chém đang mờ chiếc túi xách nữ giới màu trắng nhỏ nhỏ. Những thứ trong túi như son môi, gương, ví tiền, di động đều bị hất trút ra hết. Đầu tiên hấn mờ ví tiền ra, sau đó lấy hết tiền mặt ở bên trong, cuối cùng vứt cái ví rỗng cùng với những đồ linh tinh còn lại trên ghế xuống dưới chân.

Tên lái xe nói qua gương chiếu hậu: "Đại ca, lần này chúng ta kiếm được một khoản lớn rồi đúng không?"

Một tên khác mặc áo khoác xám đang ngồi bên ghế phụ, chop chop đôi mắt tam giác[1] của mình, nói: "Chắc chắn là có thể, nhìn xem em gái này được nuôi đến trắng trẻo mập mạp, người đàn ông của cô ta ta nhất định sẽ đem nhiều tiền đến chuộc! Không phải nói người đàn ông kia có rất nhiều tiền sao?"

[1]Mất tam giác: mí trên và mí dưới hợp lại tạo ra góc nhọn ở khoe mắt nhìn như hình tam giác. Người có tướng mắt này thường là người có tính cách: háo thắng, mưu mô, nham hiểm, sống thực dụng và suy nghĩ nhiều về lợi ích bản thân, biết cách thành lợi trút giận lý tưởng của cô ta.

"Đúng đúng đúng, da dẻ mịn màng như vậy, hẳn là sẽ rất huyền tếc!"

Tên mặt sẹo đá đá lưng ghế: "Chạy nhanh lên! Muốn lấy tiền thì đừng nói nhiều như vậy!"

Hai tên ngồi phía trước liếc mắt nhìn nhau, quả nhiên không nói gì nữa.

Bọn chúng mang Tô Anh ra khỏi nội ô thành phố, chạy về hướng một vùng núi vô cùng hoang vu. Trên một ngọn núi, ở sườn núi có một vài phòng đất đơn sơ, Tô Anh bị chúng nhốt ở gian phòng trong cùng, tay chân của cô đều bị trói chặt, miệng bị nhét một thứ gì đó như vôi bột, ghê tởm chết đi được. Cô cố gắng nhìn sắc trời, bên ngoài bây giờ chắc đã tối đen, cô chỉ nhìn thấy trước mắt mình là một mảng đen nhánh, dù dùng cả nhãn của cô không có bên cạnh, trên đỉnh đầu cũng không hề có ánh trăng chiếu rọi, lại còn có thể nghe được tiếng kêu "chít chít" của lũ chuột.....

Tại sao lại bắt cô? Bắt cô đến đây làm gì? Đây lại là chuyện Tề Duyệt gây ra sao?

Sự việc xảy ra đối với phòng thí nghiệm của Tề Duyệt cô cũng biết, nghe khẩu khí thì biết ngay anh ấy bỏ ra không ít sức lực, Tề Duyệt hận Khương Triết nhưng lại không có cách nào đụng đến Khương Triết, vì thế Tô Anh liền thành nơi trú ẩn lý tưởng của cô ta.

Nếu giải thích như vậy ngược lại cũng hiểu được, huống chi trong tay Tô Anh còn có đoạn video của Tề Duyệt. Sự nghiệp của cô ta không còn nữa, còn không tranh thủ làm gì đó để đòi công bằng lại cho bản thân hay sao?

Tô Anh miễn man suy nghĩ một hồi lại phát hiện cơ thể tê rần khó chịu, bởi vì nằm mãi một tư thế mà bây giờ thân thể cô đã cứng đờ, hơn nữa dường như thuốc mê trong người cô cũng chưa tan hết. Hiện giờ cô không nghĩ nhiều như vậy, tạm thời dùng "tâm của thực vật" để giải trừ phản được tính còn lại trong cơ thể, cô không thể chỉ biết chờ người đến cứu mà phải học được cách bảo vệ chính mình.

Không bao lâu sau, tên Dao Mặt Sọc rồi đèn pin đi vào: "Mau, chụp lại hai tấm ảnh rồi gửi đến cho người đàn ông của cô ta đi, không sợ hắn không giao tiền."

Tên Mất Tâm Giác nói: "Chúng ta vẫn chỉ đòi ba ngàn vạn thôi sao? Có phải ít quá hay không? Chúng ta còn đến sáu, bảy anh em, làm sao chia đủ đây."

Áo Khoác Xám nói: "Hay là năm ngàn vạn? Không phải nói thẳng đó là ông chủ lớn sao? Chúng ta ra giá trước như vậy, nếu nó không đủ tiền thì chúng ta giảm xuống một chút. Đại ca, làm vậy được không?"

Dao Mặt Sọc nghĩ nghĩ, trong tay hẳn còn tám anh em nữa, năm ngàn vạn chia ra cũng không có bao nhiêu, huống chi sau này chạy trốn muốn được cuộc sống sung sướng cũng cần phải có tiền!

"Được! Tao không tin nó không giao tiền, nếu không giao thì hiệp-trước-giết-sau! Cứ chờ mà nhặt xác đi!"

- - -

Lưu Vận đã khóc rất lâu, kể từ khi cô phát hiện rất có thể Tô Anh đã bị kẻ xấu bắt đi liền ngăn không được mà sợ hãi muốn khóc.

Cô vô cùng tự trách cùng hối hận: "Sớm biết như vậy, tôi nhất định sẽ đi cùng với cô ấy, cho dù nói thế nào cũng không rời nhau!"

Lúc này cô đang ở văn phòng của Khương Triết, ở cùng với cô, ngoài Khương Triết và Triệu Vũ ra thì còn có cảnh sát. Bọn họ đều tra camera an ninh thì quả nhiên phát hiện một chiếc xe khả nghi đậu lại gần đó, sau đó rất nhanh lại chạy mất, đáng tiếc sai khi trải qua quá trình kiểm chứng thì phát hiện biển số xe kia là giả.

Sắc mặt của Khương Triết và Triệu Vũ trầm tĩnh đến đáng sợ, đôi mắt sâu không thấy đáy dường như đang ẩn chứa một trận gió lốc.

Một người đứng dựa vào tường khoanh tay trước ngực, một người nhẹ nhàng gõ gõ ngón tay với những khớp xương rõ ràng lên mặt bàn, sắc mặt thâm trầm.

Như dự kiến, Khương Triết nhận được một tin nhắn đa phương tiện: [Ảnh] Có gái nằm trên mặt đất, tóc đen che mặt, sống chết không rõ.

Bức ảnh này làm cho sắc mặt của Khương Triết và Triệu Vũ càng âm trầm hơn, khoe miệng khẽ nở một nụ cười nhưng nhìn vào liền không nhận được mà rung mình sợ hãi.

Cùng lúc đó thì chuông điện thoại vang lên, Triệu Vũ đưa mắt nhìn sang Khương Triết. Khương Triết lạnh lùng bấm nghe.

"Chuẩn bị năm ngàn vạn, nếu dám báo cảnh sát thì vĩnh viễn cũng đừng mong có thể gặp lại người phụ nữ của mày!"

"Có thể, nhưng năm ngàn vạn không phải là con số nhỏ, tôi cần thời gian chuẩn bị."

Dao Mặt Sọc vẫn về máy biến đổi giọng nói, trao đổi ánh mắt với người bên cạnh, gật đầu sau đó nói: "Được, trong vòng ngày mai mày phải đem tiền đến, bằng không cũng đừng trách tao không khách khí!"

Giọng nói vốn trầm ổn của Khương Triết lúc này lại có thêm vài phần nghi hoặc cùng lo lắng: "Nếu ông đã yêu cầu thì tôi sẽ cố gắng gom đủ tiền, nhưng cũng xin ông hãy đảm bảo bạn gái tôi được an toàn. Bây giờ tôi muốn nghe giọng của bạn gái tôi, xác nhận xem cô ấy còn sống hay không."

Dao Mặt Sọc cười lạnh một tiếng, đi đến bên cạnh Tô Anh, nhấc chân đá vào người cô hai cái nhưng Tô Anh vẫn không nhúc nhích, tên Áo Khoác Xám liền hất thẳng một chậu nước lên đầu Tô Anh, một bên lại oán giận nói: "Có phải mày hạ thuốc mê hơi quá tay rồi không? Lâu như vậy vẫn chưa tỉnh lại, bị thuốc làm cho ngốc luôn không chừng."

"Ha ha, bỏ nhiều dễ làm việc hơn....."

Tô Anh bừng tỉnh, cô sợ hãi lui về phía sau, giọng nói mang theo sự hoảng loạn, cô không ngừng hỏi: "Các người là ai? Vì sao lại bắt tôi? Đây là đâu? Các người có biết làm như vậy là phạm pháp hay không, cần thận coi chừng cảnh sát sẽ bắt cả đám các người vào tù! Tôi..."

"Cấm miệng!" Dao Mặt Sọc giờ tay tăng một cái vào đầu Tô Anh, ngay lập tức cô liền thấy choáng váng, cơ thể co rúm lại lui về phía sau, không nói thêm lời nào nữa.

Dao Mặt Sọc đứng lên, nói với đầu dây bên kia: "Bây giờ giọng nói mày muốn nghe cũng nghe thấy rồi đó, chuẩn bị tiền cho tốt đi. Nếu mày dám giờ trò thì tao không dám bảo đảm cái gì đâu! Rốt cuộc cô bạn gái này của mày da thịt rất non mịn....."

Điện thoại đã bị ngắt.

Dao Mặt Sọc cùng hai tên thủ hạ đi ra ngoài, sau khi uy hiếp một phen lại nhốt một mình Tô Anh trong phòng.

Tô Anh thờ hất ra, không biết vừa rồi cô có tình kéo dài thời gian có thể giúp bọn họ tìm ra nơi này hay không?

Tóc tai cùng quần áo đều bị ướt sũng, cô chậm rãi dịch chuyển đến chỗ sạch hơn một chút để ngồi. Không biết từ đâu thổi đến một cơn gió, làm cho cô ngồi cuộn tròn ở đó phải run rẩy từng cơn vì lạnh. Hơn nữa, có thể là căn phòng này đã lâu lắm rồi không được tu sửa, cũng đã lâu không có người ở cho nên không chỉ có nóc nhà tối tàn sụp xuống cùng bức tường thủng nhiều lỗ, mà trong phòng còn bám đầy bụi bặm và mạng nhện, không những thế còn nghe được tiếng chuột bò tới bỏ lui.

Có vẻ như chỗ này là rừng núi, xung quanh an tĩnh đến mức cô có thể nghe thấy tiếng chim hót. (Edit: đừng nghi ngờ ta, ta cũng lần đầu biết được chim hót buổi tối!)

Có vài đầu vào hai gối, tạm lúc lỳ đi cảm giác lạnh lẽo lúc này, sau đó ngưng tụ "lâm cao thực vật" thành một con dao, cô gắng cắt bỏ sợi dây thừng đang trót trên tay. Chi tiết là việc này quá khó khăn khiến cô phải mất không ít thời gian....

Sự tình quả nhiên không làm cho Tô Anh thất vọng, vừa rồi đã bắt được tin hiệu của điện thoại, tuy rằng không tra được địa điểm cụ thể nhưng cũng có thể tìm ra phương hướng đại khái, là ở phía Tây Nam của thành phố C khoảng 50km. Xung quanh khu vực đó có nhiều núi lớn, điều tra có thể sẽ mất chút thời gian, huống chi còn không thể rút dây động rừng để tránh làm bị thương đến con tin.

Cảnh sát đã bắt tay vào hành động, Khương Triết và Triệu Vũ đưa mắt nhìn nhau, hiếm khi không có đối chọi gay gắt với nhau.

Khương Triết đứng lên, nói: "Trợ lý Diêu, đưa Lưu tiểu thư về đi."

Lưu Vận lập tức phản đối: "Tôi không về, tôi muốn đi cùng các anh, tôi có thể tìm phụ, không tìm được Tô Anh thì tôi không yêu tâm!"

Triệu Vũ liếc nhìn cô một cái, không chút lưu tình mà nói: "Cô đi theo chỉ thêm vướng tay vướng chân."

Lưu Vận: "....."

Thật sự là trước đây cô cũng chưa từng trải qua những chuyện như vậy, bất cóc tổng tiền gì gì đó cô chỉ từng xem trên TV thôi. Hiện giờ, chuyện này xảy ra ngay với người bên cạnh cô, ngoài sợ hãi ra cô cũng không biết phải làm sao cho ổn thoả, chỉ biết nhìn cảnh sát làm việc mà lo lắng thấp thòm chứ không biết bản thân mình có thể giúp được gì.

Trợ lý Diêu bước đến đỡ Lưu Vận đang vô cùng mệt mỏi rời khỏi.

Ở phía bên kia, hai người Lâm Thành Phong cùng Đào Nhiên đã chuẩn bị xe sẵn sàng đang đợi dưới lầu. Khương Triết cùng Triệu Vũ bước lên xe, thay quần áo Đào Nhiên mang đến, cả một bộ tây trang quả thật không tiện vận động chút nào.

Đào Nhiên nói: "Bên kia cảnh sát đã bắt đầu hành động, tôi gọi vài người chờ ở gần đó, nếu quá nhiều người thì dễ thành mục tiêu lớn, cũng rất dễ bị phát hiện."

Dưới chân Khương Triết đã thay một đôi ủng ngắn màu đen, trong giọng nói chất chứa vạn phần lạnh lẽo: "Những người đó sống hay chết cũng không quan trọng, nhưng Tô Anh nhất định không thể xảy ra chuyện."

Đào Nhiên lặng lẽ nhìn sang Triệu Vũ, từ lúc lên xe đến giờ cậu ta luôn trầm mặc không nói một lời, nhưng anh biết được, cậu ta đang cố gắng áp xuống lửa giận của mình.

Lâm Thành Phong đáp chân ga, chiếc xe bắt đầu chạy như bay về hướng Tây Nam.

Trong xe vô cùng an tĩnh, sắc mặt của Lâm Thành Phong cũng rất lạnh lùng, anh càng nghĩ càng giận, cuối cùng chỉ đành đánh một cái lên tay lái để trừ giận: "Chờ em bắt được bọn chúng nó, phải đem chúng chặt thành tám khúc!"

- - -

Khi Tô Anh cởi bỏ được sợi dây thừng trên cổ tay thì lại phát hiện một chuyện vô cùng không ổn, dường như có bắt đầu phát sốt! Cô cảm thấy đầu mình choáng váng nặng trĩu, thậm chí cơ thể cũng vô cùng nóng. Cô cố gắng mở dây thừng trên cổ chân ra, bắt đầu sờ soạng khắp nơi tìm đường trốn thoát.

Mùa đông năm nay quá lạnh, đặc biệt là ở trên núi, cô chỉ sờ mặt tường cùng tấm ván gỗ thôi cũng đã thấy lạnh thấu xương, còn phải vô cùng cẩn thận không để phát ra tiếng động. Trong lúc đó, tên mặc áo khoác có đi đến đây kiểm tra một lần, may mắn là cô đã kịp thời nằm xuống nên mới không bị phát hiện.

Mãi cho đến khi cô nghe được một giọng nói: "Lại là mấy cái người xấu này! Lần trước bọn họ cũng trói người mang về, không biết cuối cùng có gái kia có thoát được hay không nữa....."

"Đứng vậy đứng vậy, sao không ai đến bắt hết bọn chúng nhỉ?"

".....Làm sao bắt được?"

"Không phải loài người bọn họ có cái thứ gì gọi là "bồ khoá"[2] hay sao?"

[2]Tên gọi khác là bộ khoá: một chức vụ ở ở đại, công việc cũng giống như cảnh sát bấy giờ, tuần tra trong khu vực, truy nã, bắt tội phạm, canh giữ nhà môn.

- -

(Sorry, sorry, thật ngại quá, tớ bị quên ^^

LanLan)

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Gặp lại

Edit: Rine

Beta: Jiang

Tô Anh cảm giác giọng nói này chính là thiên sứ, là ngọn hải đăng trong đêm, là hy vọng cuộc sống, là sáng sớm trong lành, là...

Tóm lại, vô vàn lời muốn nói đều hợp thành một câu: "Các bạn có thể giúp tôi không?"

Toàn bộ thế giới vì một câu nói này mà im lặng.

Tô Anh lập lại: "Các bạn có thể giúp tôi không?"

Cô không dám nói lớn tiếng, sợ làm cho người bên ngoài chú ý. Cô chờ một lúc mới nghe được một giọng nói phát ra: "Cô đang nói chuyện với chúng tôi sao?"

"Đúng vậy, tôi có thể nghe thấy các bạn nói chuyện." Tô Anh xoa đầu đang ngày càng choáng váng, nói: "Tôi muốn chạy trốn, các bạn có thể chỉ đường giúp tôi không? Giúp tôi tìm một con đường để những người đó không thể đuổi theo, hoặc là thời điểm những người xấu đó đuổi tôi thì nói cho tôi biết trước, có được không?"

Tô Anh hiểu rõ, đây là địa bàn của những tên bắt cóc này. Chúng nhất định sẽ biết rõ tình huống xung quanh như lòng bàn tay. Nếu cô tùy tiện chạy trốn, cho dù không bị bắt trở về thì cũng sẽ không an toàn. Dù sao trong núi này cũng vô cùng nguy hiểm, lại vào lúc đêm đông, trời càng ngày càng khuya, thời tiết càng ngày càng lạnh. Những lúc này Tô Anh cũng không biết thân thể của mình rốt cuộc đang nóng hay là lạnh.

Những cái cây đó thật lương thiện, dường như là không suy nghĩ nhiều liền lập tức đáp ứng cô, nói nhất định sẽ giúp cô! Ngoài ra, bọn nó còn nói mấy người xấu kia đã coi nơi này thành cứ điểm, Tô Anh là cô gái thứ sáu bọn hắn bắt về. Có một cô gái trước đó cũng chạy trốn vào ban đêm nhưng không cẩn thận bị ngã chết, rất đáng thương.

Tô Anh nghe được cũng rất tức giận, nói: "Chờ tôi trở về được nhất định sẽ đi tố cáo để cảnh sát bắt hết bọn hắn lại, khiến cho bọn hắn phải đền tội vì hành vi của mình!"

"Cảnh sát là thứ gì vậy? Cô nên đi tìm bộ khoá! Chính là đến nha môn đó!"

"..."

Tô Anh không kịp giải thích cho bọn họ, hiện tại những chuyện phạm tội, trái pháp luật thế này đều do cảnh sát giải quyết. Còn nha môn kia đã là chuyện của bao nhiêu năm trước, sớm không còn tồn tại nữa.

Cô nói: "Các bạn giúp tôi nhìn xem, Đao Mật Sẹo đang làm cái gì?"

"Đang uống rượu."

"Tất cả bọn hắn sao?"

"Tất cả."

Tô Anh bắt đầu nghĩ cách làm như thế nào để đi từ trong phòng ra ngoài, căn phòng đất này chắc đã được xây từ rất nhiều năm trước. Phòng kín vuông vức, ngay cả một cái cửa sổ cũng không có, chỉ có mái ngói và xà nhà bởi vì không tu sửa đã lâu nên sụp xuống, góc tường phía trên cũng tróc ra rất nhiều bùn đất.

Chỗ này ít nhất phải cao hơn bốn mét, có muốn bò lên trên để đi ra thì sẽ rất khó khăn. Hơn nữa trong phòng này ngoại trừ bùn cũng không có cái gì để cho cô kê chân.

Nếu có gì đó giống sợi dây thì cô có thể leo lên rồi.

Tô Anh tới mức kéo cánh cửa đã bị khoá lại, cửa này rất chắc chắn, không hề xoay chuyển chút nào.

Cô xoa xoa gương mặt đang nóng dần lên, quần áo ướt át lạnh băng dính ở trên người, vô cùng khó chịu. Đầu cô choáng váng, hết sức kiềm chế bản thân để không bị ngã xỉu.

Đúng lúc này, giọng nói của đám cây cối đột nhiên trở nên vội vàng lên: "Tô Anh! Có chạy mau!"

"Chạy mau chạy mau! Cái tên Mất Tam Giác đang tới đây!"

"Đứng đứng đứng, Mất Tam Giác mỗi lần uống say thì toàn lại đây đánh người, còn cời quần áo các cô gái, lúc trước bọn họ đều khóc vô cùng thảm..."

"Có chạy mau đi!"

Tô Anh cũng bị tiếng kinh hô dồn dập như vậy làm sợ tới mức luống cuống, hoảng chi ý tứ trong lời nói của bọn nó rất rõ ràng. Tên kia đến đây không có ý tốt! Có đạo quanh một vòng, cái nơi chó má này, trống vắng đến mức ngay cả một cây gậy gỗ cũng không có! Cô thật muốn mình có cánh để bay ra ngoài!

Rắc rắc ——

Cô đã nghe được âm thanh mở khoá.

Trái tim Tô Anh đập "thình thịch", cô lập tức cuộn người lại, nằm sát vào vách tường, giấu người trong tối. Say rượu lại thêm nỗi cơn sắc dục, tên này đương nhiên không thể phát hiện Tô Anh đã cò bỏ được dây trời.

"Người đẹp bé nhỏ, ông đây tới rồi..."

Giọng nói người đàn ông cười đậm đắng làm người ta buồn nôn!

Hắn xoa xoa tay bước tới gần, khuôn mặt ngăm đen ám mùi rượu thoát nhìn càng thêm xấu xí đáng kinh. Hắn nhìn cô gái nằm trên mặt đất, mái tóc rối tung che khuất hơn phân nửa gương mặt của cô, soi đèn pin tối, hắn vén tóc cô lên, lộ ra khuôn mặt trắng trẻo, mỹ lệ.

Hắn sờ soạng một phen: "Quả nhiên là con gái của gia đình có tiền, sờ thật mềm mại!"

Mất Tam Giác không chờ nỗi quỳ rạp trên mặt đất, chau miêng lên muốn nhào đến hôn...

Khi hắn càng dựa vào gần thì chóp mũi Tô Anh cũng ngửi được mùi rượu hôi thối càng ngày càng nặng. Cô im lặng không động đậy, đến khi cảm giác được đối phương dựa vào càng gần, buồm lòng phòng bị, cô mờ choáng mắt... ngưng tụ "tâm của thực vật", đâm một quyền thật mạnh vào mặt hắn, hắn không kịp kêu lên đã ngã xỉu trên mặt đất!

Tô Anh lập tức bỏ dậy, nhặt miếng vải rách trên mặt đất lên nhét vào miệng hắn, lại nhặt dây thừng lúc trước trói cô nhanh chóng trói tay chân hắn lại.

Đáng tiếc Tô Anh lực soát người hắn không tìm được đi động nên không cách nào liên lạc được ra bên ngoài.

"Oa! Tô Anh, cô thật là lợi hại!"

"Vừa rồi làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng rằng xong đời rồi."

"May mắn may mắn, nếu có thể đâm chết người xấu này thì tốt rồi."

Tô Anh cảm giác thân thể của mình sắp chịu đựng không nổi, trên trán có đều là mồ hôi. Cô không nhận được chà xát khuôn mặt, cảm giác bị tên kia chạm vào làm cô cảm thấy ghê tởm, cô trừng lớn đôi mắt, tinh thần tập trung cao độ để chống đỡ không bị ngắt xâu.

"Hai tên ngoài kia đâu?" Cô hỏi.

"Còn đang uống rượu, không nhận ra bên này xảy ra chuyện."

Tô Anh biết mình cần phải rời đi thật nhanh, nếu bên này không có động tĩnh gì, hai tên kia không thể không tiến vào xem. Cứ tiếp tục như vậy, Tô Anh không dám bảo đảm ở trạng thái này mình còn có thể mỗi quyền đánh ngã một tên dễ dàng trốn.

Cô không nói hai lời cầm lấy đèn pin, thật cẩn thận đi ra khỏi cửa.

Vách tường của phòng đất này được xây khá lớn, cô thấy cách đó không xa có ánh đèn cùng với tiếng mấy người đàn ông đang uống rượu cười to. Tô Anh cẩn thận đến gần, tiến vào một gian phòng đất khác, cô phát hiện mấy gian phòng ở đây đều không có cửa sổ, cô không cách nào bỏ ra ngoài được.

"Bên phải, đi tới trước vài bước rồi rẽ hướng bên phải!" Một tiếng nói phát ra: "Bên kia vốn là chuồng heo với nhà vệ sinh, đừng lều thấp, cô có thể bỏ ra ngoài."

Tô Anh muốn đi qua ngay lập tức

Đạo Mật Sẹo bên kia đột nhiên hô to một tiếng: "Lão Tào, con mẹ nó thẳng sắc quý đáng chết, mày đừng làm chết người!"

Tô Anh khiếp sợ! Cô dường như dừng mọi động tác ngay lập tức, dính người vào vách tường không dám nhúc nhích.

Tô Anh đợi trong chốc lát, phát hiện Đạo Mật Sẹo không có dấu hiệu muốn tới đây mà vẫn tiếp tục ăn uống, cô thờ phào, càng không dám ở lâu, nín thở chạy theo hướng đám hoa chi.

Cô tới vị trí chuồng heo, thời điểm đang nỗ lực bò lên đầu tường. Đạo Mật Sẹo có cảm giác không đúng, ném bình rượu, vội vã chạy tới căn phòng giam giữ Tô Anh. Lúc nào lão Tào làm việc mà không phải kinh thiên động địa, hôm nay lại im ắng như vậy khẳng định có chuyện xảy ra.

Quả nhiên, hần tới phòng đã thấy không còn cô gái vừa bắt tới lúc trước, Lão Tào nằm trên mặt đất không rõ sống chết.

"Mẹ nó, con nhóc kia chạy mất rồi, mau đuổi theo cho tao!"

"Năm ngàn vạn tới tay ông đây còn bay mất, xem tao có giết chết mày không?"

Tô Anh đã lật mình qua bức tường, rơi xuống một tiếng "bịch".

Cô không dám nghỉ nhiều, muốn mở đèn pin chiếu sáng lại sợ bị bọn hần phát hiện, chỉ có thể cố gắng mở to hai mắt chạy xuống chân núi theo hướng đám hoa chi.

Dường như Tô Anh có thể tưởng tượng ra hậu quả khi bị bắt trở về, nhất định sẽ rất thảm hại.

Không biết qua bao lâu, trời đã có tuyết rơi, Tô Anh cảm giác đầu của mình càng lúc càng choáng váng, đau đớn, toàn bộ thân thể đều cứng đờ.

Đột nhiên, một đoá hoa nói: "Phía trước có người."

Tô Anh lập tức dừng lại, xoay người, chạy theo một phương hướng khác.

"Đuổi theo, hần đuổi theo hả?"

"Rõ ràng cách rất xa, làm sao tên kia phát hiện Tô Anh?"

"Ai da, thật sự đuổi theo kia. "

"A a a ——"

Tô Anh rất muốn nói các bạn bình tĩnh một chút, đừng nói cùng lúc. Đầu óc cô vốn đang choáng váng, kích động như vậy cô nghe không rõ đang nói gì. Chỉ là cô vẫn ý thức được có chuyện không tốt xảy ra, cảm giác được phía sau rất nguy hiểm. Chính là loại cảm giác cô hồi thờ ai đó ngay sau lưng, hơn nữa kẻ đó còn muốn bắt lấy cô, nghĩ đến làm lông tơ cô dựng đứng.

"Chạy mau chạy mau đi Tô Anh!"

Hồi thờ kia càng ngày càng gần, dù Tô Anh chạy điên cuồng cũng không thể kéo dài khoảng cách với hần, cô thể nói đối phương vô cùng mạnh mẽ. Giống như báo đốm vậy.

Chỉ trong thời gian chốc lát, đối phương đã xông lên, bắt lấy cánh tay của cô.

Tô Anh không để hần kịp suy nghĩ đã vùng gậy gỗ trong tay qua, chân cũng không lưu tình chút nào đá vào hạ thân hần. Đáng tiếc đều để hần tránh né được, cô cũng già vờ trượt chân ngã nhào cả người, ý đồ thoát khỏi khống chế của hần.

"Tô Anh!"

Động tác của Tô Anh chậm lại. Thanh âm này rất quen thuộc, trong bóng đêm, cô thấy người đàn ông thân hình cao lớn đứng ở trước mặt cô, cô ngửa đầu, mơ mơ hồ hồ không thấy rõ.

Trong lúc cô đang cố gắng nhìn, người đó đã cúi người, một tay ôm cô vào lồng ngực, hai người cùng ngã xuống dưới cỏ.

"Tô Anh."

"..."

Cô chớp chớp mắt, không dám tin: "Anh... Anh Triệu Vũ?"

Anh ôm cô thật chặt, không đủ chân thật, Tô Anh cảm giác mơ mơ màng màng như chính mình đang nằm mơ.

Trong lồng ngực là mùi hương thanh mát nhàn nhạt của cô gái, người anh muốn tìm đang ở trong ngực nhưng trái tim anh vẫn đập "thình thịch" như cũ, nồn nóng cùng lo lắng làm anh hoảng loạn. Bàn tay xoa gương mặt của cô, cảm giác trong tay nóng bỏng, môi đã hôn lên...

Anh vội vàng hôn lên gương mặt cùng khoe môi cô, răng khể cắn đôi môi mềm mại, giống như đang xác nhận. Anh hôn kịch liệt lại thờ bạo, hơi thở nóng bỏng phả trên má cô, đưa lưỡi vào khoang miệng mút lấy đầu lưỡi mềm mại của cô.

Hồi thờ đàn ông mạnh mẽ nháy mắt bao vây cô.

Đầu Tô Anh mơ màng, phản kháng theo bản năng nhưng lại càng khó thờ hơn, bị hôn càng sâu hơn. Không cho phép có phản kháng, anh ngửa đầu cô về phía sau, hai đối môi lại như bóng với hình, anh xâm lược đầu lưỡi trong khoang miệng cô, sóng cuộn biển gầm!

--

"Triệu Nhị!"

Cách đó không xa, có giọng nói truyền đến, cùng với đó là ánh sáng của đèn pin.

Tô Anh mơ mơ màng màng giật gấu, cảm giác có người mút đầu lưỡi cô một chút, liếm hăm trên trong khoang miệng cô sau đó lui ra ngoài.

Cô thờ hồn hển, ý thức càng không rõ, cảm giác thân thể mình đang bị ôm lấy. Ngón tay thô ráp vuốt ve cánh môi cô một lát, hôn ấn đường cô một cái, giọng nói khàn khàn trầm thấp ở bên tai cô nói: "Đừng sợ, không có việc gì nữa rồi."

Giọng nói đè thấp lúc này lại vang lên lần nữa, người đã chạy tới gần: "Triệu Nhị?"

Người đó đi tới, tiếng bước chân "sột soạt" vang lên.

Triệu Vũ ôm Tô Anh đứng lên.

Khuong Thiết đi theo phía sau Lâm Thành Phong cùng Đào Nhiên đến gần, cách đó không xa còn có mấy viên cảnh sát cẩn thận ẩn nấp. Khi bọn họ thấy Tô Anh trong lồng ngực Triệu Vũ thì vừa kinh ngạc lại vui mừng. Lâm Thành Phong: "Bé hoa nhài tự mình chạy trốn sao? Thật là lợi hại!"

Khuong Triết đến gần Triệu Vũ, bóng đêm cũng không cách nào ngăn cản hơi thở u ám khắp người anh. Ánh đèn pin chiếu đến gương mặt cô gái, cả người cô đều đỏ hồng lên, thờ dốc nhè nhẹ, đôi mắt nhắm chặt, đôi tay gất gao nắm lấy quần áo người đàn ông, nửa tỉnh nửa mê.

Triệu Vũ ôm thật chặt cô gái nhỏ trong lồng ngực: "Lần này là tôi tìm được cô ấy trước."

Khuong Triết cũng không để ý tới, anh chỉ gọi một tay xoa gương mặt hồng hồng của Tô Anh, đến gần rồi nói nhỏ: "Anh Anh, anh là A Triết."

"A Triết..."

Thân thể của cô đã vươn lại gần anh, Khuong Triết lập tức ôm cô vào trong lồng ngực.

Cảnh sát lần đầu dò hỏi vài câu, lại phải hai người bảo vệ bọn họ xuống núi, tình thần Tô Anh không tốt nên cũng không thể hỏi ra cái gì. Nghĩ đến mấy tên bắt cóc kia còn ở trên núi, hiện giờ con tin đã an toàn, cảnh sát cũng không còn nhiều băn khoăn, nhất định phải bắt được bọn tội phạm về.

Rất nhanh núi rừng lại lần nữa trở về yên tĩnh.

--

Tô Anh phát sốt, khi Khuong Triết ôm cô trở lại trên xe mới phát hiện má cô đỏ bất thường, áo lông vũ cùng quần áo bên dưới tất cả đều ướt đầm, mái tóc dài cũng ướt một nửa.

Máy sưởi trong xe đã mở hết mức, bốn người đàn ông ngồi trong xe đã nóng đến bốc hỏa, vậy mà còn phải chịu đựng.

Lâm Thành Phong lái xe, Đào Nhiên ngồi ở ghế phụ, anh quay đầu lại nhìn thoáng qua thấy Khuong Triết cùng Triệu Vũ mỗi người một tay giữ một góc thảm lông, kéo ra, che khuất cảnh tượng phía sau. Tô Anh ở đằng sau thay quần áo, quần áo cô đều ướt đầm, Khuong Triết muốn thay cho cô nhưng Triệu Vũ không cho phép nên gọi một nữ cảnh sát tới hỗ trợ. Nữ cảnh sát kia vừa thấy bên này có bốn tên đàn ông thì lập tức đáp ứng, còn đi theo chăm sóc đưa Tô Anh về bệnh viện.

Lâm Thành Phong vừa quay đầu lại, quả nhiên ánh mắt của Khuong Triết cùng Triệu Vũ đều nhìn về phía anh, lạnh đến mức muốn đóng băng!

Anh chớp đôi mắt, nhận cười, chấp tay: "Thật ngại quá, làm phiền rồi."

Lâm Thành Phong cũng không an phận, muốn nhìn qua kính chiếu hậu, nháy mắt đã nghe tiếng người rống lên, dường như là đồng thanh: "Nhìn phía trước đi."

Lâm Thành Phong "... QAO" anh cũng không phải kẻ háo sắc.

Khuong Triết và Triệu Vũ liếc nhau, nhìn nhau cười lạnh.

Đột nhiên, một chiếc áo ngực màu trắng bị đặt trên lưng ghế, tình xáo đáng yêu lại còn có viên ren...

Khuong Triết nhìn một chút liền đẩy nó trở về: "Nhìn cái gì!"

Triệu Vũ cong môi cười một tiếng: "VẬY CÒN CẬU NHÌN CÁI GÌ?"

"Hử."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Nằm viện

Edit: Subo

Beta: Jiang

Lúc Tô Anh tỉnh lại thì đã ở bệnh viện. Vì điện cuồng chạy trốn nên cô đã sốt cao làm cơ thể vô cùng mệt mỏi, thậm chí người cô còn hơi đau. Có thể là do trong quá trình đang chạy trốn không cẩn thận té ngã bị thương.

Đêm qua lúc cô chạy ra, sau đó bị người ta đuổi theo, cô liều mạng chạy thì lại gặp Triệu Vũ, anh ta...

Tô Anh đột nhiên bật chặt môi.

Tuy rằng cô bị sốt đến thần chí không rõ, ký ức cũng mơ hồ. Nếu không phải vì có tâm của thực vật chống đỡ, chắc cô đã sớm ngất xỉu, nhưng chuyện Triệu Vũ hôn cô, cô lại nhớ kỹ. Càng nhớ rõ hơn là chuyện anh ta ôm chặt lấy cô, làm cho cơ thể cô dù chết lịng cũng cảm thấy đau.

Sau đó, Khuong Triết cũng tới làm kí ức của cô càng thêm mông lung, không nhớ rõ.

Cô nằm một lát thì Lưu Vận vào cửa nhìn thấy Tô Anh tỉnh lại. Đôi mắt cô ấy đỏ lên, lập tức chạy tới: "Cậu làm tớ sợ muốn chết!"

Tô Anh cười cười: "Không phải tớ không có việc gì rồi sao? Cậu mà khóc thì mũi sẽ đỏ lên đấy, tớ không chịu trách nhiệm đâu."

Giọng cô nói ra khàn khàn như là bị xé rách.

Lưu Vận lập tức đưa cho cô một ly nước ấm, nâng giường bệnh lên một nửa: "Giọng cậu bị khàn rồi, nhớ phải uống nhiều nước hơn đi. Đợi chút tớ kêu mẹ tớ hâm cho cậu ít tuyết lê đường phèn."

"Không có việc gì, tớ uống nước là được."

"Hừm!"

"...Được được, cảm ơn nha."

Lưu Vận ai một tiếng, cảm thán may mắn sống sót sau tai nạn: "Lần này tớ đã bị cậu dọa chết luôn đó, nếu cậu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chắc tớ sẽ điên mất!"

"Chuyện đâu có nghiêm trọng như vậy." Tô Anh cười: "Nếu tớ chết, cậu phải vì tớ mà sống thật tốt, ăn thật nhiều, chơi nhiều hơn!"

"Cậu thôi đi!"

Tô Anh uống xong hai ly nước ấm, Lưu Vận đứng dậy: "Tớ đem cơm nóng đến cho cậu, thuận tiện giúp cậu gọi Khuong Triết tới nha? Anh ấy túc trực ở bên cậu cả đêm, bây giờ lại đang cùng Tưởng Diên thương lượng chuyện này."

Tô Anh lắc đầu: "Không sao, chờ anh ấy làm xong chuyện cậu hãy nói."

"Xem ra cậu vẫn rất bình tĩnh, vậy sao đêm qua cậu ôm người ta sống chết không buông tay?"

".....?"

Cô hơi giật mình, mặt nhăn lại: "Không có khả năng."

Lưu Vận cười một tiếng, đi ra ngoài.

Đối với lời nói của Lưu Vận thì Tô Anh không hề có ấn tượng, chỉ nghĩ cô ấy đang trêu đùa cô mà thôi.

Chẳng qua một lát sau, Khuong Triết liền xuất hiện, anh đã thay bộ quần áo màu đen ngày hôm qua. Mặc một cái áo len đen màu trắng, quần dài màu sáng, cả người đều sạch sẽ ôn hòa xuất hiện ở trước mặt cô.

"Anh Anh." Anh sờ má cô, hôn lên trán: "Ngủ không ngon hả? Thân thể còn khó chịu không?"

Tô Anh lắc đầu, nói khẽ: "Đau."

Trong ánh mắt Khương Triết đầy ý cười, xoa vài sợi tóc của cô, nói: "Cố chịu một chút, lát nữa anh sẽ báo Quân Duyệt đưa canh tới."

Tô Anh cong cong đôi mắt: "Không cần đâu, một lúc nữa đi Trần sẽ mang tuyết lê đường phèn tới cho em! Tay nghề của di Trần là tốt nhất!"

"Ai tốt như vậy, còn tự mình hầm canh cho em? Đến lúc đó cũng phải cho anh nếm thử đó?" Tường Diển vẫn như ngày thường, từ trên xuống dưới đều là quần áo rộng màu sậm xuất hiện ở cửa phòng bệnh. Dưới nách anh ta kẹp quyển sách, dựa người vào cửa, tay tiện lại tự nhiên. Khuôn mặt anh ta lạnh lùng còn có chút hung thần ác sát nhìn cực kỳ bất hòa: "Tô Anh, không ngờ chúng ta còn có thể làm hàng xóm."

Đào Nhiên ở phía sau anh ta thúc giục: "Trời ơi, đừng đứng ở đây nữa, dựa vào cửa làm gì?"

Lâm Thành Phong đứng ở cuối cùng, thúc giục: "Đừng vậy, các anh mau tránh ra, em muốn vào nhìn Anh Anh!"

Tô Anh cười tủm tỉm, Khương Triết lại đau đầu xoa xoa trán: "Các cậu không bận làm việc của mình à."

Đào Nhiên nghiêm túc: "Hiện tại tôi cũng rất vui nhưng chuyện quan trọng nhất — là gặp bé hoa nhài! Các cậu nói có đúng không?"

Lâm Thành Phong lập tức gác cả tay cả chân lên phụ họa: "Đứng đứng đứng, đặc biệt đứng, bảo Đào rốt cuộc cũng nói được một câu tiếng người!"

Tường Diển cũng rất tán đồng gật đầu.

Đào Nhiên lại nói với Tô Anh: "Ngại quá, lại quấy rầy thể giới riêng của hai người."

Khuong Triết hừ một tiếng, đáng vẻ không kiên nhẫn.

Tô Anh nhin không được cười, lắc đầu: "Các anh tới em rất vui, không quấy rầy!" Nói xong còn đặc biệt gật đầu: "Thật sự!"

Khuong Triết nhìn gương mặt phấn hồng của cô nhéo một chút: "Không ngoan."

Tô Anh đẩy tay anh ra, đáng vẻ nghiêm túc: "Anh không thể coi thường người bệnh."

Lúc này thần sắc Khương Triết lại có chút phức tạp: "....."

Tường Diển mỉm cười: "Thật hiếm khi tôi thấy được Khuong Tử hiện ra vẻ chịu thiệt, Tô Anh vẫn lợi hại nhất."

Tô Anh còn chưa nói chuyện, Lâm Thành Phong đã không khách khí ngồi vào mép giường, điệu bộ đặc biệt đặc ý: "Đương nhiên, Anh Anh nhà ta lợi hại nhất!"

Có vẻ như Lâm Thành Phong nghĩ Tô Anh có thể chạy thoát từ trong tay người xấu thì đã là lợi hại nhất. Có quý mới biết bọn họ đang đi trên đường, đột nhiên nhận được điện thoại cảnh sát, nói đại khái đã biết tin về đám người bắt cóc Tô Anh rồi. Đây có thể là một băng đảng gây án, chuyên cướp của giết người. Cướp, cưỡng gian rồi giết. Là phạm nhân đang lẫn trốn!

Có thể nói rằng nghiêm trọng hơn rất nhiều so với bọn bắt cóc tổng tiền binh thường. Những người đó hoàn toàn không có ý muốn thả người, cho dù có thả thì cũng là một hay hai tháng sau, nghĩ đến những tổn thương mà Tô Anh sẽ chịu!

Lúc ấy, anh ta rất muốn có hai cánh thật dài trên lưng mình, bay nhanh đến trước mặt Tô Anh cứu cô ra!

May mắn Tô Anh thông minh, tự mình trốn thoát.

Thật tốt!

Tô Anh trừng mắt nhìn Lâm Thành Phong một cái: "Trước đây không phải cậu còn ghét bỏ tôi đến sao, không muốn chơi cùng tôi mà?"

"Aiz, cô là người thông minh già khò, lù khò vào cái lu mà chạy, đại nhân đại lượng!"

"Biến đi!"

Khuong Triết không chịu nổi Lâm Thành Phong, một chân đá anh văng ra ngoài.

Vừa lúc Luru Vận bung cháo thịt và rau dưa thanh đạm đến. Tô Anh ăn một lát, nhàu mảy, cố ăn thêm hai miếng nhưng cảm thấy không ổn. Lát sau, Khuong Triết lấy cái muỗng cổ đang cầm ra, bỏ vào trong chén: "Không ăn nữa vậy."

Luru Vận thắc mắc: "Làm sao vậy? Không hợp khẩu vị hả?"

Tô Anh lắc đầu: "Không phải, tớ thấy khó chịu, ăn không vô. Cậu đừng lo lắng, chút nữa tớ đói bụng thì sẽ ăn."

Luru Vận cười cười gật đầu: "Được, khi nào cậu đói bụng lại ăn."

Toàn bộ người trong phòng giống như đều rất chú ý đến chuyện Tô Anh ăn cơm, nhìn chăm chăm cô. Hiện tại thấy cô không ăn, ai cũng rất lo lắng nhưng chịu đựng không hỏi, Tô Anh cảm thấy có phải mình đang làm kiểu hay không nhưng thật sự cô ăn không ngon.

Cuối cùng cô hỏi: "A Triết, ba người kia đều bắt được rồi chứ?"

Khuong Triết: "Bắt được rồi, đêm qua cảnh sát phong tỏa núi. Đầu tiên là bắt được một người đang hôn mê, sáng sớm hôm nay là từ trong một son đồng bắt được hai người khác về quy án. Có khả năng một lát nữa, cảnh sát sẽ tìm em để lấy lời khai."

Tô Anh gật đầu: "Vâng, em biết rồi, em sẽ nói chuyện cùng bọn họ." Lại cười cười, nói: "Các anh tới thật nhanh, cũng nhờ em thông minh cố ý già bộ hôn mê kéo dài thời gian! Vậy nên các anh mới tìm được em!"

Khuong Triết chỉ vào đầu Tô Anh, nhưng mày cười khê: "Như vậy xem ra, cái đầu dưa của em thật sự thông minh."

Tô Anh liếc xéo.

--

Có thật sự một mối, ngồi một lát đã cảm thấy mệt, bốn người Đào Nhiên, Lâm Thành Phong, Tường Diển, Luru Vận hiểu ý lần lượt ra khỏi phòng.

Khuong Triết nói: "Những người này quá chương mắt."

Tô Anh đã nằm ở trong chăn, hơn phân nửa khuôn mặt đều giấu đi, chỉ để lại đôi mắt tròn xoe nhìn Khuong Triết.

Khuong Triết ngồi vào trước giường. Đáng vẻ anh tuấn vẫn như cũ, bàn tay anh vỗ về đỉnh đầu cô, giọng nói nhẹ nhàng: "Nhắm mắt lại ngủ đi."

Cô không nghe lời, chớp đôi mắt nhìn anh, nhìn nhìn, vèo một cái cả người đều vui vào chăn, cuộn mình trong chăn tròn như con nhộng.

Khuong Triết khẽ cười một tiếng.

Lúc Tô Anh tỉnh lại lần nữa, cảnh sát cũng đã tới lấy lời khai. Hỏi cô một chút chuyện phát sinh tối hôm qua, cả việc cô làm sao có thể chạy thoát.

Tô Anh không hề giấu giếm nói rõ sự việc, chỉ là khi đang nói đến Tiền Thông — cũng chính là cái tên đàn ông mất hình tam giác kia, cô có hơi do dự.

"Hắn uống say thì muốn tới xâm phạm tôi, còn uy hiếp tôi nói nếu tôi không nghe lời, thì sẽ giết tôi. Kỳ thật lúc ấy tôi đã lên tháo được dây thừng, cho nên tôi ép sát lại, lúc tên đó không chú ý, liền đánh tên đó hôn mê."

Nhớ tới người nọ tiếp cận mình với đầy mùi rượu làm cho cô buồn nôn, cùng với lời lẽ thô bỉ ngôn ngữ ồ ề, dạ dày cô ghê tởm nhìn không được muốn nôn ra.

Cô dè chừng lại, ép sự phiền lòng kia xuống.

"Đúng vậy, lúc đó chúng tôi đến nơi đó xác thật có một người đã ngắt, buổi sáng hôm nay mới tỉnh." Trên đầu còn bị thương không nhẹ, trung độ não chấn động. Sau khi tỉnh lại thì ôm bồn cầu nôn cả một buổi sáng, đi hai bước cũng không vững, cho dù như thế, cũng không ai đồng tình với hắn được.

Nữ cảnh sát lại hỏi: "Tiền Thông còn có biểu hiện gì khác không?"

Tô Anh nghĩ nghĩ, gật đầu: "Uhm, hắn còn nói, nếu tôi dám phản kháng, sẽ chôn tôi ở nương nước phía sau căn phòng! Bất cứ ai cũng không tìm thấy..." Cô nhiu mày: "Lúc ấy tôi còn đang sốt, đầu óc quay cuồng tán loạn, tôi nhớ không rõ lắm, như bị đứt quãng."

Sắc mặt nữ cảnh sát so với trước cô vẻ như càng nghiêm túc và thâm trầm: "Không sao, cô chỉ cần nói những thứ cô nhớ rõ là được rồi."

Tô Anh trầm mặc hồi lâu, mím môi nói: "Cụ thể tôi cũng nói không rõ nhưng tôi nghe trong ý người kia nói. Tên đó không phải đối xử với một mình tôi như vậy, mà đã đối xử với rất nhiều cô gái rồi? Có phải bọn họ còn bắt cóc rất nhiều cô gái khác hay không?"

"Vâng đúng vậy, tên Tiền Thông này là kẻ đã từng phạm tội, có tiền án, chỉ là cô cũng đừng lo lắng. Nếu điều cô nói là sự thật, lần này hẳn không thể chạy thoát!"

Tô Anh gật đầu: "Vậy là tốt rồi. Đúng rồi, lần này các cô tổng cộng bắt được mấy người? Cả ba người sao?"

"Đúng vậy, sao thế? Chẳng lẽ không phải ba người sao?"

Tô Anh lắc đầu nói: "Lúc tôi gặp bà hôn mê, có nghe được bọn họ nói chuyện, ban đầu bọn họ nói muốn ba ngàn vạn tiền chuộc nhưng có một người khác nói quá ít, nói bọn họ có bảy tám anh em không đủ chia, ít nhất phải đòi năm ngàn vạn!"

--

Cuối cùng lúc nữ cảnh sát rời đi, bước đi vô cùng vội vàng. Chẳng qua khi gặp mặt Khương Triết lại nói một câu: "Theo như tôi quan sát thì Tô Anh đối với chuyện tối hôm qua còn có khúc mắc, có thể là do Tiền Thông có ý đồ xâm phạm cô ấy làm tâm lý cũng sinh lý cô ấy sinh ra bài xích cùng chán ghét, ngày thường anh nên lưu ý nhiều hơn, nếu... Vẫn nên nhanh chóng chữa trị."

Sắc mặt Khương Triết vốn không tốt, giờ phút này thoát nhìn càng thêm phủ một tầng sương lạnh.

"Yên tâm, tối hôm qua là do tôi thay quần áo cho Tô Anh, trên người cô ấy không có dấu vết khác, chỉ là lúc chạy trốn có bị thương ngoài da một chút, bụng là bị người ta đá..."

Cô ta không nói được nữa, đôi mắt Khương Triết thoát nhìn có thể ăn thịt người, chẳng lẽ Tô Anh chưa nói sao? Đối lại là cô ta thì không cảm thấy chuyện này có gì khó nói, không phải cuối cùng không thực hiện được, không phải sao? Huống chi cô ấy còn đứng cảm tạ mình trốn thoát. Lại nói loại chuyện này, chỉ có nói ra, phát tiết ra, không để trong bụng, đây mới là trị liệu tốt nhất với cô ấy.

Xoay người, cô ta không cần thận nhìn thấy bên trong cánh cửa có ba người con trai đang đứng, đôi mắt ba người kia thoát nhìn đều mang theo ánh mắt nguy hiểm, đáng vẻ nghiêng rằng dù tợn, cũng có thể ăn thịt người!

Cô ho một tiếng: "Tôi muốn nói là, các anh cứ tiếp tục!"

Khương Triết: "Cảm ơn."

Nữ cảnh sát không hề nói thêm gì nữa, nhanh chóng rời đi.

Lâm Thành Phong từ sau cánh cửa bước ra, nắm chặt tay, nghiêng rằng nghiêng lợi mắng mười tám đời tổ tông lớn nhỏ người ta.

Đào Nhiên cũng không ngoại lệ. Ngay cả người nhìn luôn luôn ôn hòa như Trương Diễn, đi đến đâu cũng dịu dàng thì lúc này cũng nhũm mày ném sách, hơi thở bất bình.

"Đừng để cho tôi biết là do ai sai bảo, bằng không chắc chắn tôi sẽ cho hắn sống không bằng chết!" Lâm Thành Phong quát tháo tán loạn: "Những kẻ bắt cóc đó vừa nhìn là biết bọn du côn lưu manh, là loại người cận bã của xã hội. Anh Anh ngoan như vậy, ngày nào cũng chỉ biết loanh quanh trong tiệm, cần bản là không có khả năng tiếp xúc với những loại người như vậy! Càng không nói đến chúng ta, cho dù chúng ta có tiền nhưng lại không phải điện ảnh minh tinh gì, không ai nói sao chúng có thể biết được?"

"Nếu không phải có người cổ ý nói cho bọn họ biết Anh Anh và Khương Tử quen biết. Bọn họ chắc chắn sẽ không nghĩ đến việc bắt cóc Anh Anh để tống tiền!"

Đầy cũng là suy nghĩ trong lòng mấy người Khương Triết, chỉ là ba người Tiền Thông ở trong tay cảnh sát, cũng chỉ có thể chờ kết quả thẩm vấn cuối cùng của cảnh sát.

Chẳng qua ai lại hận Tô Anh như vậy? Như thế muốn dùng hết tâm huyết muốn làm nhục cô, không chỉ thuê một hai người để bắt cóc cô...

--

Triệu Vũ đặt bánh kem trên ngăn tủ trước giường bệnh. Bánh kem được để trong một cái hộp xinh xắn màu hồng nhạt, mặt trên có dải lụa kết nơ hình con bướm màu hồng phấn.

Tô Anh đang ngủ, cô thật sự rất mệt mỏi, thân thể mệt mỏi và tâm của thực vật cũng tiêu hao không ít làm cô mất một lượng tinh lực lớn. Cảnh sát vừa mới đi ra ngoài một lát, cô liền nằm cuộn trong chăn ngủ rồi.

Khuôn mặt ửng hồng, cả người an tĩnh cuộn tròn lại, bởi vì bất an nên lông mày gắt gao nhũn lại, bờ môi cũng mím chặt.

Lông bàn tay Triệu Vũ vuốt phẳng ấn đường đang nhũn chặt của cô gái.

Triệu Vũ nhớ tới cái hôn kia, môi của cô gái này quả nhiên giống như bánh kem mềm mại thơm ngọt. Triệu Vũ như là bị nghiện, đã ném một lần thì không thể quên được, cào tâm cào phổi nhớ mong.

Nhưng mà vừa rồi cảnh sát nói những lời này đó làm anh rất tức giận, đồng thời thấy ảo não vì bản thân đã mất không chế. Lúc cô ấy sợ hãi, anh còn dọa cô như vậy, nhưng thời điểm cô gọi tên của anh, anh không dám tin lại hết sức kinh ngạc và vui mừng, nếu anh còn nhận được nữa thì thật không phải là đàn ông!

Tô Anh còn chưa ngủ sâu, loáng thoáng cảm giác cái trán ngưa ngưa, cô lắc lắc đầu, cái đầu ở trên gối ngo nguẩy.

Ai ngờ lúc này cô nghe được một tiếng cười khẽ, có người!

Trong lòng cô hơi khẩn trương, vội mở to mắt, một người đàn ông cao lớn như ngọc đang đứng ở đầu giường, cúi đầu xuống nhìn cô. Một chàng trai cong môi cười nhạt, khí thế của anh ta rất mạnh, cho dù đang cười cũng làm người ta không thể bỏ qua!

Vẫn chưa từng xuất hiện, đột nhiên xuất hiện đã đứng ở trước giường của cô.

Nháy mắt Tô Anh liền nhớ tới đêm qua, môi nóng lên...

Triệu Vũ đưa một chân kéo ghế qua, dựa đến gần đầu giường, ngồi xuống, đáng vẻ rất tự nhiên: "Sao em lại tỉnh rồi, ngủ tiếp một chút nữa đi?"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 108: Tái sinh

Edit: Bạc

Beta: heka

Thái độ của Triệu Vũ tự nhiên mà quen thuộc, làm Tô Anh hoài nghi cái hôn kia là ảo giác của cô, nhưng không phải, môi lưỡi xâm lược của người đàn ông có tình cảm quá mức mãnh liệt, đó không phải là mơ.

Cô đột nhiên kéo chăn, đem môi và mũi che dưới lớp đệm chăn trắng tinh.

"Anh..."

"Anh?" Anh nghiêng nghiêng đầu, cong cong khoé môi: "Anh cái gì?"

Tô Anh chớp chớp mắt, mí tâm nhàn lại từng chút một, có chút nghi ngờ và hoài nghi.

Đột nhiên bàn tay ấm nóng của Triệu Vũ trôm lên cái trán của Tô Anh, đầu ngón tay luồn vào trong tóc, vuốt ve qua lại, mang theo cảm giác ngứa ngáy đến tê dại, anh cảm giác cô gái nhỏ dưới tay anh đột nhiên run nhẹ, làm tâm của anh hình như cũng run lên một chút, lúc Tô Anh phản ứng lại, muốn tránh đi, anh đã kịp thu hồi bàn tay lại.

"À, hình như đêm qua không quá nóng, xem ra em khỏi phục rất tốt." Anh cười cười, giọng nói trời sinh lạnh lùng đột nhiên có chút dịu dàng vụng về: "Ngủ thêm một lát đi? Bác sĩ nói em cần nghỉ ngơi."

Anh không tự mình đề cập đến chuyện kia, Tô Anh rụt rụt người, lấy chăn che lại, gật gật đầu.

Tô Anh: "Anh đi nhanh đi, em còn phải ngủ."

Giọng vẫn còn khàn khàn, không thể nào dễ nghe, nhưng Triệu Vũ lại nghe đến ngứa ngáy, anh xoa lỗ tai đứng lên, sai hai bước ra phía cửa.

Tô Anh không thấy người liền thở phào nhẹ nhõm.

Nào biết khi anh chạm tay tới tay nắm cửa, đột nhiên quay lại, ánh mắt của người đàn ông vững vàng, xoay người, sai bước đi tới, đôi tay chống bệnh cạnh người cô, thân thể áp tới gần, rồi lại như cô như không chạm vào cô, môi của anh suýt nữa đã chạm đến vành tai của cô!

"Anh làm em ghê tởm sao?"

"Anh hôn làm em ghê tởm sao?"

Giọng nói bị đè nặng phảng phất như từ đầu quả tim nói ra, hơi thở nóng bỏng đảo quanh, vồn nhẹ trong lỗ tai cô, vốn dĩ Tô Anh không nhớ rõ cô và Triệu Vũ đây đưa như thế nào, nhưng giờ phút này, cô đột nhiên nhớ tới sự kịch liệt, dữ dội khi được anh ôm vào trong lồng ngực!

Tô Anh lập tức kéo chân, che đi gương mặt Triệu Vũ, đẩy ra: "Anh điên rồi!"

Cách chân, Triệu Vũ cười khẽ trong lòng bàn tay Tô Anh, dường như không tổn một chút sức nào, anh đem cô lần chân ôm vào, sau đó rất nhanh chóng lui lại, bảo trì khoảng cách an toàn: "Anh Anh, đừng lộn xộn, chút nữa lại bị cảm lạnh."

Tô Anh trừng lớn mắt, cô cảm thấy không phải Triệu Vũ điên rồi, mà cô mới bị điên, thế mà anh ấy lại...

"Anh biết mình đang làm cái gì không?"

Ánh mắt của cô gái nhỏ chứa sự hoài nghi và kinh ngạc, điều đó làm Triệu Vũ nhũn mày, anh hừ lạnh một tiếng, cười hỏi: "Muốn anh chứng minh lại một lần nữa cho em xem không?"

Tô Anh: "..."

Anh không có nói dối, nếu Tô Anh dám gạt đầu, anh thật sự muốn xông lên hôn cô! Lần này anh sẽ không điên cuồng dọa đến cô giống như tối qua, anh sẽ thực dụ dỗ trấn an, loại bỏ đi một mối, kinh hãi trong lòng cô.

Tô Anh nhất thời nghẹn lời, trừng mắt nhìn Triệu Vũ, không biết nên nói gì.

"Em có thể từ chối nhưng không thể nghi ngờ anh." Anh vỗ vỗ cái đầu đưa ngốc nghếch của Tô Anh: "Ngủ đi, anh đi ra ngoài trước, chút nữa lại đến thăm em."

Tô Anh: "Anh đừng tới."

Triệu Vũ liếc cô, cười một tiếng, rất nhanh đã đi ra ngoài.

Phòng yên tĩnh trở lại, Tô Anh nằm xuống, chuyện của Triệu Vũ thật vượt ngoài dự kiến của cô, làm cho tinh thần càng mờ mịt và cơ thể của cô càng khốn đốn, tâm phiền ý loạn, một lúc lâu sau, cô chìm trong giấc ngủ với nỗi lòng đầy hoài nghi.

--

Giữa trưa Tô Anh tỉnh lại, Trần Thực Phán đã mang tuyết lê hầm đường phèn tới, Tô Anh uống xong hai chén, giọng nói quả nhiên đã trong trẻo trở lại.

Cô cười thầm thầm "Cảm ơn dì Trần!"

Trần Thực Phán cực kì đau lòng: "Cảm ơn cái gì mà cảm ơn, con mau khoẻ lại đã là sự cảm ơn lớn nhất đối với dì rồi."

Trời mới biết, đêm qua khi Lưu Vận về nhà nói Tô Anh bị bắt cóc, bà đã sợ tới mức suýt nữa lên con đau tim! Sáng sớm hôm nay liền đi tới miếu cầu bình an, đem lá bùa nhét chặt vào trong túi Tô Anh: "Mang theo bên mình, giữ an toàn!"

Hai ngày đều xảy ra chuyện phải nhập viện, còn không phải là Thần Xui Xẻo bám vào người sao!

Tô Anh liếc mắt xem thử, là một túi giấy màu vàng nho nhỏ, cô lập tức gạt đầu đồng ý, khẳng định mỗi ngày đều mang theo!

Cô nhìn nhìn: "Tiểu Vận đi đâu vậy ạ? Vừa rồi vẫn còn ở đây."

Thần sắc Trần Thực Phán có chút không thích hợp, chỉ nói: "Cô thể là đi vệ sinh! Đề ý con bé làm gì, con mau ăn cơm đi!"

Tô Anh nhìn bà, nghi hoặc gạt đầu, không hỏi nữa.

Lúc này Lưu Vận đang ở phòng bệnh kế bên, bộ dáng thấp thòm, sợ hãi, càng nhiều hơn là tức giận: "Hôm nay tôi qua nhà Tô Anh lấy quần áo để cô ấy tắm rửa, phát hiện trong phòng của cô ấy bị lục tung lên hết, nhất định tối hôm qua nhắm vào lúc chúng ta không để ý có người đã lên vào phòng trộm đồ! May là đêm qua Tô Anh không có ở nhà, nếu có thì còn không biết xảy ra thêm chuyện gì..."

Đương nhiên không loại trừ khả năng người đó thừa dịp Tô Anh không ở nhà mà tới trộm đồ.

Lưu Vận nói xong, sắc mặt mấy người đàn ông trong phòng bệnh càng ngày càng trầm, phòng bệnh yên tĩnh, không có chút âm thanh nào.

An tĩnh như vậy, càng khiến Lưu Vận thêm khẩn trương.

Lâm Thành Phong lập tức hỏi: "Có mất thứ gì hay không?"

Lưu Vận lắc đầu nói: "Cái này tôi cũng không biết, tôi chưa nói với Tô Anh, cô ấy vẫn đang bệnh mà, tối hôm qua lại bị bắt cóc, trong nhà còn xảy ra chuyện nên tôi sợ cô ấy không chịu đựng nổi. Nhưng mà tôi đã báo cảnh sát, hi vọng có thể nhanh nhanh bắt được thủ phạm."

Ngón tay cõ khớp xương rõ ràng của Tường Diễm gõ gõ trên trán, anh nhìn đôi mày đang nhu lại cùng đôi mắt trầm xuống vag đôi tay đang giao nhau trước bụng của Khương Triết, lại nhìn Triệu Vũ đang nằm ngửa trên sofa, đôi chân dài đặt trên bàn trà. Hai người này, cả hai đều không phản ứng nhưng khí thế đối chọi gay gắt lại quá lớn mã.

Tường Diễm: "Mấy kẻ trộm này vào nhà, trộm đồ hay trộm tiền, nhất định đều có mục đích, chỉ cần xem xem Tô Anh mất gì, thì phỏng đoán người đó là người nào cũng không khó."

Đào Nhiên nói: "Chỉ có cảnh sát kiểm tra một chút đã, sau đó nói với bé hoa nhài cũng không muộn. Ít nhất hiện giờ để bé hoa nhài yên tâm ăn cơm trưa, chút nữa lại yên tâm mà ngủ."

Tường Diễm gạt đầu: "Buổi sáng tôi đến thăm cô ấy, cơm ăn còn chưa đến hai phần..."

Anh nhũn mày.

Lâm Thành Phong nhìn về phía Khương Triết, trong lòng đã có đối tượng hoài nghi.

Khương Triết đột nhiên đứng dậy, sửa sang lại một chút nếp nhăn trên quần áo: "Tôi đi qua đây một chút."

Cho đến khi âm thanh đóng cửa truyền đến, Triệu Vũ ngược mắt, cười lạnh một tiếng.

Lưu Vận cắn ngón tay nhìn một phòng đầy đàn ông, có chút nghi ngờ. Cô vẫn luôn cho rằng họ đối tốt với Tô Anh là bởi vì Tô Anh là bạn gái Khương Triết, nhưng hiện tại xem ra, hình như không hoàn toàn là vậy, ít nhất khi nói đến lúc Tô Anh ăn không ngon, ngủ không yên thì trong mắt bọn họ đều là lo lắng.

Lúc cô và Lâm Thành Phong đi trên đường về, cô mới ngẫu nhiên nói: "Các anh thật tốt, thật sự quan tâm đến Tô Anh. Lúc trước còn tưởng các anh chỉ đùa giỡn, thế nên tôi không yên tâm lắm."

Lâm Thành Phong vỗ ngực nói: "Tất nhiên, đó là Anh Anh của chúng tôi mà!"

Lưu Vận nhoeén miệng cười: "Ừ."

Lâm Thành Phong: "Vội lại, cô ấy ngốc như vậy, không có chúng tôi ở bên cạnh nhất định sẽ bị ăn hiếp." Anh lắc đầu, đáng vẻ vô cùng ghét bỏ.

Lưu Vận có chút hâm mộ Tô Anh, hâm mộ cô ấy có nhiều người quan tâm như vậy, nhưng cũng vì cô ấy mà cảm thấy vui vẻ, vui mừng cho cô ấy có nhiều người quan tâm, sẽ không còn cô đơn nữa.

--

Lúc Khương Triết lại đây, Tô Anh mới vừa ăn xong một chén cháo, chén cháo trắng trắng mềm mềm được nấu thật thơm ngon, không có thêm gia vị nào khác, cô lại thấy thật ngon miệng, một hơi ăn liền hai chén lớn, cái bụng trống rỗng cuối cùng cũng có chút no.

Trần Thực Phán thấy Khương Triết đến đây, vẫn rất có mặt nhìn, thu dọn những thứ tốt để lại, rồi thu dọn đồ rời đi: "Trong nhà còn có chút việc nhỏ, buổi tối đi báo Tiểu Vận đưa cơm đến cho con!"

Tô Anh cười thầm thầm nói vâng, rồi tạm biệt.

Ngay cả Khương Triết cũng nói với Trần Thục Phán: "Cảm ơn."

Trần Thục Phán có chút ngoài ý muốn và kinh ngạc mà nhìn Khương Triết, xem ra cậu ta không phải chỉ có đáng vẻ lạnh lẽo, không mang tính người như vậy, bà cười cười xua tay nói việc nhỏ, không có gì.

Bà nhanh chóng thu dọn hộp cơm rồi đi.

Cửa phòng bệnh đóng lại.

Khương Triết ngồi trên mép giường, thấy khuôn mặt Tô Anh trắng sáng hồng hào, như phát ra ánh sáng, đôi mắt xinh đẹp vẫn thanh thấ[1], anh nhin không được giữ mặt cô lại mà vuốt ve: "Vừa mới ăn cơm xong, xuống dưới đi dạo một chút?"

[1]thanh thấu rõ ràng, sạch sẽ.

"Không muốn." Cô trằm chân, cả người đều cảm thấy mệt, ngáp một cái: "Buồn ngủ quá, em muốn đi ngủ."

Thật ra trước khi ăn trưa, cô vừa mới bị đánh thức.

Khương Triết nghe bác sĩ nói qua, thể lực của Tô Anh bị hao tổn quá nhiều, cơ bắp ở trên thân thể cũng bị tổn thương, yêu cầu nghỉ ngơi tình dưỡng, nhưng từ lúc Tô Anh nằm trong lồng ngực anh đêm qua, đa số thời gian cô đều đang ngủ, trừ lúc đột nhiên tỉnh lại, thì cứ ngủ như vậy, có vẻ không tốt lắm?

"Nếu thế thì anh đem xe lăn của Tường Diển qua cho em?"

"..."

Cô cười: "Em chỉ bị cảm mạo, còn cần xe lăn sao? A Triết, anh đừng lo lắng, em chỉ hơi mệt, nghỉ ngơi nhiều một chút là tốt rồi."

Khương Triết lập tức không nói gì nữa, chỉ là lên giường, nghiêng người, ôm cô vào trong ngực, trấn an: "Được rồi, ngủ đi."

Môi mòng hôn lên trán cô.

Lâm Thành Phong đẩy cửa đi vào, vừa vặn thấy hình ảnh này, anh nháy mắt, bấu môi, hừ một tiếng, quay đầu lại nói: "Giải tán, giải tán, bé hoa nhài ngủ."

Đào Nhiên liếc mắt vào bên trong xem xét, Tường Diển cả cá mũi chân, làm xong lúc sau mới phát hiện không phù hợp với thân phận của anh, ho khan một cái, chấp tay sau lưng, ngửa đầu tránh ra.

Triệu Vũ và Khương Triết đối diện nhau, cách một cánh cửa, thấy người đàn ông càng ôm chặt cô gái nhỏ vào trong ngực.

--

Tô Anh nhắm mắt lại, liên mơ màng ngủ mất đi, cô nghe được âm thanh của Lâm Thành Phong, nhưng giấc ngủ vẫn càng lúc càng trầm.

Cô cũng biết Khương Triết nói đúng, cô buồn ngủ không giống như ngủ một giấc rồi xong, trừ bỏ thời gian bắt buộc phải tỉnh lại, dường như thời gian còn lại cô đều ngủ.

Có khả năng là liên quan với việc cô hao tổn tâm của thực vật lần trước.

Nhưng nói đến cũng thật kì lạ, cô chỉ ngủ mấy giấc, rõ ràng cảm giác được tâm của thực vật đã bị hao tổn hết, thể nhưng nó lại đang ngưng tụ lại từng chút từng chút, sinh trưởng lại, thông thả chữa trị cơ thể tổn thương của cô!

Việc này quá mức ngoài ý muốn, ban đầu vì thân thể không thoải mái, muốn xuất viện, về nhà hấp thụ tâm của thực vật để chữa bệnh, nhưng vào buổi sáng cô tỉnh lại, phát hiện được chuyện này, cô liền chần chờ.

Có lẽ có thể chờ một chút.

Ít nhất đợi đến khi cô biết rõ ràng chuyện này có phải ảo giác hay không.

Lúc Tô Anh biết tiện hoa của mình bị ăn trộm đột nhập, là vào buổi chiều, phản ứng đầu tiên của cô chính là: "Những khóm hoa của em đâu? Chúng nó không có chuyện gì chứ?"

Mấy người đàn ông trong phòng nhất thời đều trầm mặc.

Lưu Vận: "...cậu đúng là kẻ mê hoa!"

Tô Anh thực lo lắng: "Nhất định là không có chuyện gì chứ?"

"Không có chuyện gì!" Lưu Vận nói: "Người nọ chắc là tới tìm đồ vật, những thứ khác cũng chưa chạm vào, có thể sợ bị người khác phát hiện? Cậu yên tâm đi, đám hoa của cậu đều rất tốt! Tổ cũng chưa từng gặp loài hoa nào có thể nở hoa đẹp như vậy vào mùa đông! Đứng rồi, có phải hoa của cậu trái mùa không?"

Tô Anh nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ ngực: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, làm tớ sợ muốn chết!"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 109: An giấc

Edit: heka

Beta: mun

Có ăn trộm đột nhập vào nhà Tô Anh, trừ Tường Diển và Đào Nhiên không biết nội tình thì Khương Triết, Triệu Vũ và Lâm Thành Phong lại có thể nghĩ đến một vài thứ, ít nhất có 99% khả năng xác nhận được ai làm ra chuyện này.

Đừng nói bọn họ, ngay cả Tô Anh cũng có thể nghĩ đến.

Lưu Vận thì lại chưa kịp nghĩ vòng vo đến việc ấy, cô ấy cho rằng việc bất cóc là trùng hợp, cũng là chuyện ngoài ý muốn. Tiệm hoa của Tô Anh bị trộm đột nhập cũng là do lúc đó trùng hợp Tô Anh không ở nhà. Cô ấy không hề liên hệ được chuyện này đến Tề Duyệt và người kia, rốt cuộc có ấy chưa từng trải qua những chuyện lừa gạt dối trá lẫn nhau, cho dù đi làm có lục đục với nhau thì cũng sẽ không hại đến tính mạng, khi nghĩ về một người vẫn luôn xuất phát từ góc độ tốt...

Cô ấy không nghĩ tới, Tô Anh lại không thể không đề cập đến mà nhắc cô ấy, bảo gần đây đừng ra ngoài một mình, buổi tối ở nhà cũng phải cẩn thận hơn, đóng cửa kỹ càng.

Lưu Vận được Tô Anh nhắc nhở, một lúc sau mới bừng tỉnh nhận ra, ngay sau đó mắng một câu: "Bảo sao tớ thấy gần đây Phạm Nghị cứ luôn tới tìm tớ, thì ra là cô âm mưu!"

Tô Anh nói: "Phạm Nghị vẫn còn ở bên Tề Duyệt, cậu đừng mắc mưu."

Có một thời gian Phạm Nghị liên tục tới tìm Lưu Vận, còn không phải bởi vì hấn bị đuổi việc, lại không tìm được công việc khác, không có việc gì nên quá rảnh rỗi sao? Nhưng mà chuyện này cô không tiện nói với Lưu Vận.

Lưu Vận cười nói: "Cậu cho rằng tớ ngốc như vậy chắc? Bị lừa một lần hai lần, còn phải bị lừa lần thứ ba?"

Tô Anh: "Dù sao cậu đừng đi ý đến hấn, cũng phải dè chừng hấn, tóm lại hấn quá thân cận với Tề Duyệt, tớ không yên tâm. Nếu hấn tin theo Tề Duyệt mà thương tổn đến cậu thì làm sao bây giờ? Những người này khó lòng phòng bị."

Lưu Vận: "Ừ ừ ừ, tớ biết rồi, cậu yên tâm đi! An tâm dưỡng bệnh cho tốt, mấy chuyện khác không cần lo!"

Có ấy thật sự không còn cảm tình gì đối với Phạm Nghị, cho dù có, cũng sẽ không ngu ngốc để bị bắt nạt! Thật xem cô ấy là quả hồng mềm chắc?

--

Mà giờ phút này, Tề Duyệt bị người hoài nghi kia thì đang cực kì nổi giận. Mấy thứ đồ sứ mới mua của Phạm Nghị lại bị đập vỡ nát. Anh ta thật đau đầu, quyết định lần sau mua hấn đồ kim loại, ném thoải mái, dù sao quặng cũng không vỡ!

"Lộ Hải đúng là thứ ngu xuẩn, thật là một chút việc cũng làm không xong! Nó vào được nhà Tô Anh suốt một đêm đấy, tìm một món đồ khó như vậy sao?" Cô ta bức bối trong lòng "Cũng ngu quá thể, tìm trên lầu không thấy, vậy mà không xuống dưới lầu tìm! Cuối cùng để tay không mà về!"

Phạm Nghị đã không còn tâm tư khuyên gì nữa, gần đây anh ta phòng vấn nhiều lần đều vấp phải trắc trở nên càng phiền lòng, giờ phút này nhìn đầy phòng bữa bọn, chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn, cực kì bức bối. Anh ta nói có chút lấy lệ: "Không

phải Tô Anh còn nằm viện sao, tối lại đi lần nữa là được mà?"

"Kinh động đến cả cảnh sát rồi, đi lần nữa không phải chui đầu vô lưới à?"

"Cảnh sát cũng sẽ không canh giữ ở chỗ đó 24h, cẩn thận một chút, sẽ không bị phát hiện đâu."

Tề Duyệt lạnh lùng hừ một tiếng, đi tới số pha ngồi xuống: "Thôi, chờ hai ngày nữa đã."

Phạm Nghị đi qua ôm Tề Duyệt vào trong ngực: "Hỏi em chuyện này, em thành thật nói với anh nhé."

"Chuyện gì?"

"Chuyện Tô Anh bị bắt cóc, thật sự không liên quan với em chứ?"

Tề Duyệt cười vỗ vỗ mặt Phạm Nghị: "Có thể có liên quan gì với em chứ hả? Chỉ có thể trách chính vận số cô ta không tốt, uống nước còn mắc kẻ răng!"

"Thật chứ? Em đừng dối anh." Anh ta vùi đầu vào ngực Tề Duyệt: "Bất luận khi nào, anh đều hướng về em."

Tề Duyệt hép mắt, cười đầy cái đầu kia ra, vô tội nói: "Em thật sự không biết mà, không thể bởi vì em hận Tô Anh mà cô ta mắc tai ương cũng đầy đến trên đầu em chứ? Cho dù có là cảnh sát tới hỏi thì em cũng không biết gì hết. Còn anh đấy, không phải đi tìm Lưu Vận lấy video hả? Sao không tiếp tục?"

Phạm Nghị nói: "Tiểu Vận cứng lắm, anh không thuyết phục được cô ấy."

Tề Duyệt lạnh giọng: "Anh cũng ngu lắm! Một con đàn bà cũng không trị được!"

Phạm Nghị bế bồng Tề Duyệt lên, đi vào phòng ngủ: "Hiện tại anh khiến cho em nếm thử, xem anh có thể thu phục em hay không!"

Tề Duyệt nói: "Lần sau anh đi cùng Lộ Hải đi, bất luận thế nào cũng phải tiêu hủy cái video đó!"

Phạm Nghị dừng bước chân: "Anh cũng đi?"

Tề Duyệt hỏi lại: "Không thì sao đây? Đó là video cảnh lâm tình của hai tụi mình đó, chẳng lẽ anh còn muốn cho người khác xem miễn phí năng lực trên giường của anh đấy hả?"

Phạm Nghị nhún nhún mày, anh cũng không có chấp nhất với cái video kia như Tề Duyệt. Có điều Tề Duyệt yêu cầu, anh cũng không nói gì, có thể làm cô an tâm bớt đập phá đồ, vậy cũng nên lấy video kia về.

Chỉ chốc lát sau, trong nhà đã hùng hục lira tình.

- - -

Lại một ngày qua đi, thân thể Tô Anh tốt hơn rất nhiều, không còn ham ngủ như trước. Cô nghe tin từ chỗ Lâm Thành Phong, nói là quả nhiên cảnh sát đã phát hiện xác của phụ nữ ở trong cái mương phía sau phòng đất nhốt cô, thân phận chính xác thì còn đang đợi điều tra.

Bọn Tiền Thông không thể ngay biện gì được, lại có Tô Anh làm chứng nên rất nhanh liền khai hết những gì đã làm ra, hơn nữa vì muốn có cơ hội giảm hình phạt mà vội vã chỉ ra hành vi phạm tội và nơi trú ngụ của đồng lõa, mong là có thể tự bảo vệ mình!

Do đó, các đồng lõa của bọn chúng cũng bị khai ra. Cảnh sát nhiều lần mai phục, cuối cùng cả băng đảng Đào Mật Sẹo đều bị bắt về quy án.

Còn tại sao dám nguời Tiền Thông lại nghĩ đến việc bắt cóc Tô Anh tổng tiền Khương Triết?

Theo như lời Tiền Thông, bọn chúng biết đến Tô Anh đều là nghe được từ miệng người khác, nói là người giàu nhất thành phố C có nuôi một cô tình nhân. Cô tình nhân này không có gia thế gì, chỉ là một người phụ nữ yếu đuối bán hoa tươi bên đường, dựa vào đàn ông mà sống. Có điều kim chi đặc biệt thích cô ta, ra tay lại hào phóng, khẳng định sẽ tiêu tiền vì cô ta...

Còn rốt cuộc là nghe được từ ai, cái loại nơi như sông bạc ngầm này vốn là nhiều người nhiều miệng, bọn chúng cũng không quen biết người kia, chỉ là khi đang thua thế thâm trên bàn bài thì người đàn ông kia lại vẽ ra trước mắt chúng một cơ hội có được khoản hồi lớn, tâm tư nục rịch, liền động lòng muốn làm một vỏ! Huống chi Tiền Thông lại là quý hào sắc, sao mà bỏ được?

Quả nhiên không phải là trùng hợp, còn là một chiêu cao tay: mượn đao giết người.

Bên này còn đang điều tra, Tô Anh đã đi Ngưu Đầu sơn lần nữa.

Lần trước có tới là vào ban đêm, lại là hoảng hốt chạy trốn nên cũng chưa kịp nhìn xem, hiện giờ đến đây phát hiện Ngưu Đầu sơn này quả nhiên non xanh nước biếc, núi đồi trùng điệp.

Hơn nữa cô vừa mới đi vào được một lát, liền nghe được âm thanh nói chuyện rì rù. Theo lý thuyết hiện giờ đã vào đông rồi, trên núi có rất ít hoa còn ở nở, có khả năng lại là một ít cây không ngủ say như thảo ngộ đông chẳng?

Lâm Thành Phong thực khó hiểu: "Anh Anh, sao em còn muốn quay lại nơi này chứ?"

Tô Anh thực thân nhiên, nói: "Em muốn trở lại nhìn thử, trong trí nhớ của em nơi này đen tối lại đáng sợ, em cũng không dám hỏi tưởng lại. Nhưng hiện tại em tới đây nhìn thử, phát hiện phong cảnh nơi đây rất tốt, cũng rất xinh đẹp, không đáng sợ như trong trí nhớ của em."

Lâm Thành Phong đau lòng, thở dài: "Nếu để Khương Tử biết anh đưa em tới nơi này, khẳng định anh ấy sẽ làm thiệt anh mất."

Khương Triết ở bệnh viện cùng cô một ngày, ngày hôm sau liền bận rộn gì đó mà rời đi. Ngay cả Đào Nhiên và Triệu Vũ cũng không xuất hiện, nhưng đại khái là Tô Anh có thể đoán được một chút.

Đang nói chuyện, Tô Anh liền nghe được đỉnh núi truyền đến tiếng nói: "Oa! Tô Anh đã trở lại!"

"Thật hả thật hả? Thật kia! Tô Anh, cô không sao chứ?"

"Oa, Tô Anh, cô có biết tối hôm đó tôi sắp bị dọa phát điên luôn không! Chuyện mạo hiểm đây kích thích như vậy tôi có thể khoe khoang khắp nơi suốt 300 năm luôn đó!"

"Có điều tôi suýt bị người đàn ông kia hù chết, tôi tưởng người xấu đó, ôm lấy có cái găm liền! Đó là người đàn ông của cô hả? Nhưng vậy thì người đàn ông sau đó ôm cô lại là à?"

Tô Anh: "....."

Cô bị nói đến đó mặt, nhưng vì Lâm Thành Phong ở bên cạnh nên cô khó mà nói gì được, sớm biết vậy cô nên đến một mình mới đúng!

Chờ đi tới căn phòng đất kia, nơi đó đã bị dán giấy niêm phong, cũng có mấy cy dân ở dưới chân núi tới chỗ này xem náo nhiệt. Lâm Thành Phong cũng là lần đầu tiên tới chỗ này, anh đánh giá từ trên xuống dưới một lát, tức giận nói: "Nên san bằng chỗ này đi mới đúng!"

Tô Anh ngẫm, kỳ thật đầu phải lỗi tại cái phòng này, chỉ cần con người muốn phạm tội, không có nơi này thì còn có nơi khác, trừ phi có thể cái ta quy chính, nếu không thì chẳng thể tránh được.

Cô nhìn một lát, đột nhiên ôm lấy bụng: "Em bụng đau, đi cái kia... Một chút."

Lâm Thành Phong: "... Em không thể nhịn được hả?"

Tô Anh: "....."

Cô đã yên lặng ôm bụng chạy xa, Lâm Thành Phong hơi sốt ruột: "Em đừng chạy xa quá nha!"

Tô Anh: "Ừa! Biết rồi!"

... Sao lại không giống trong TV thế nhỉ, lẽ ra nhìn thấy nơi đáng sợ trong trí nhớ thì rúc vào trong lòng ngực anh mà run bần bật chứ nhỉ? Đàng này một mình chạy đi làm.. Cái kia cái kia!

Anh sờ sờ cằm, cảm thấy cổ nằng này không chỉ có ngây ngốc, còn rất to gan nữa!

Tô Anh chạy đến một nơi an tĩnh, thì sau một cây đại thụ, mới nói: "Thực xin lỗi nha, vừa rồi tôi khó nói chuyện được, sợ bị xem thành bệnh tâm thần mất."

"Đúng vậy, có đúng là một người đặc biệt mà, lại có thể nghe được chúng tôi nói chuyện!"

Tô Anh cười cười, nói: "Hôm nay tôi tới, chính là muốn cảm ơn các bạn. Nếu không phải các bạn giúp tôi, chắc chắn tôi sẽ không thuận lợi chạy thoát được. Cảm ơn nhé!"

"Không có gì mà." Cái cây già nhắt lên tiếng đáp: "Bộ khoái chỗ các cô cũng rất giỏi đó, thi thể trong cái mương hồi thối kia mà cũng tìm ra được, là cô nói cho bọn họ hả?"

Tô Anh thu lại tươi cười, sắc mặt có chút trầm trọng: "Các cô ấy cũng đều là những cô gái đáng thương, lúc sống đã phải chịu khổ vậy rồi, sau khi chết hy vọng họ có thể an giấc ngàn thu ở một nơi sạch sẽ."

Cái cây kia thờ dài: "Tôi tận mắt thấy chuyện diễn ra nhưng lại bất lực, hiện giờ mấy kẻ xấu bị bắt rồi, tôi cũng có thể an tâm ngủ ngon."

Tô Anh ngạc nhiên: "Các bạn là bởi vì những người đó nên mới không ngủ say sao?"

Một cái cây khác nói: "Ủi, tôi còn có gắng khiến rễ mọc dài thêm nữa, xem lần sau bọn chúng còn dám phạm tội, tôi liền siết chết chúng nó!"

Tô Anh đột nhiên thấy rất cảm động, đều nói thực vật không có cảm tình không biết đau đớn, nhưng mỗi một đóa hoa, mỗi một thân cây cô biết đều là một thiên sứ nhỏ đáng yêu, lương thiện!

Tô Anh lại nói chuyện Đạo Mật Sẹo cùng đồng lõa đều đã bị bắt cho nhóm cây nghe, bọn chúng sẽ chịu những trừng phạt thích đáng: "Đã không có việc gì nữa rồi, các bạn có thể an ổn ngủ qua mùa đông này."

--

Cuối cùng khi Tô Anh rời khỏi, toàn bộ ngọn núi đã trở nên an tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Hoa bắt trộm

Edit: Xuân Cung Đồ

Beta: heka

-- "Công chúa đáng thương, nếu nàng có thể tỉnh lại thì tốt biết bao!" Hoàng tử tặng bó hoa cho công chúa, chăm chú nhìn nàng bằng ánh mắt đắm đuối đưa tình. "Làn da nàng trắng như tuyết, gò má ửng hồng giống như đang ngủ, hoàn toàn không giống một người đã chết." Cuối cùng, hoàng tử không kìm lòng được mà cúi người xuống hôn nàng... --

Tô Anh đang ngủ, đột nhiên bị tiếng nói trầm thì bên tai đánh thức, cô mở to mắt mơ mơ màng màng, bất thành linh bị khuôn mặt kẻ sát mặt mình làm cho hoảng sợ, cô lập tức đẩy cái đầu đang kẻ sát mặt mình ra!

Tường Diễn: "Ồ, công chúa đã chữa khỏi bệnh độc trong người và tỉnh lại rồi, thấy hoàng tử có ý đồ gây rối, nàng giờ tay giáng cho hoàng tử một cái tát, hơn nữa còn nói..."

Tô Anh trợn mắt trước vẻ mặt uất ức của Lâm Thành Phong: "Anh, anh mộng du à!"

Tường Diễn: "Người lưu manh!"

Tô Anh: "... Anh Tường Diễn, anh lại ôn ào gì nữa vậy?"

Lâm Thành Phong: "..."

Lâm Thành Phong ôm mặt, uất ức muốn khóc.

Tường Diễn cười ha ha khép quyển "Công chúa Bạch Tuyết" lại: "Anh đọc truyện cổ tích ở đầu giường cho em nghe, sao hả? Dễ nghe không?"

Tô Anh: "..."

Anh lớn vậy mà còn dọa người, đừng cười nữa được không!

Lâm Thành Phong lên án: "Anh Anh, tại sao em đánh anh?"

Tô Anh nổi giận: "Anh cách em gần quá ha, dọa chết em!"

Lâm Thành Phong: "...Được rồi."

Tô Anh nhìn xem thời gian, chưa tới bảy giờ.

Cô xác định chắc chắn là Tường Diễn đang trả thù mình!

Ồn ào như thế làm cô ngủ cũng không được, hôm nay cô phải xuất viện, đuổi hai người khách không mời mà đến. Tô Anh nhanh chóng đứng lên, thu dọn hành lý chuẩn bị trở về, thuận tiện ôm luôn chậu cây Lục La cuối cùng trong phòng bệnh của Tường Diễn.

Phòng bệnh của anh đã thật sự trống rỗng, anh lại không thể tức giận.

Tường Diễn đau đầu vỗ trán, cô nhóc này thật là nhỏ mọn.

--

Điều làm Tô Anh không ngờ chính là khi cô về gần tới nhà lại trông thấy hai người đàn ông mặc áo đen bị ngã trong tiệm mình, bất tỉnh nhân sự!

Hơn nữa trong không khí còn tràn ngập một mùi hương kỳ quái, không phải mùi hoa, càng không phải mùi khí gas bị rò rỉ...

Xương rồng kêu to oa oa: "Anh Anh! Anh, Anh Anh, chị xem chúng em bắt được mấy tên trộm này!!!!"

Cây xấu hổ cố gắng vươn thân mình: "Tuy rằng đều là công lao của em, nhưng tất cả mọi người đều nỗ lực!"

"...Hả?" Lần đầu tiên Tô Anh thấy cây xấu hổ không biết xấu hổ như vậy!

Xương rồng lập tức nói: "Em cũng có nha, gai của em bắn biu biu đầy! Giống như súng liên thanh vậy!"

Hoa nhài có chút khổ sở: "... Em vô dụng quá, xem ra em chỉ biết phụ trách làm đẹp thôi."

Tô Anh: "..."

Là Lâm Thành Phong đưa Tô Anh về, Tường Diễn nhàn rồi không có việc gì làm cũng đi theo, tuy anh chưa xuất viện nhưng đã có thể chạy lung tung rồi, lúc này đây anh đang ở phía sau giúp cô xách đồ này nọ.

Gờ phút này vừa vào cửa, thấy dưới chân Tô Anh có hai tên đàn ông mặc áo đen đang nằm, sắc mặt Lâm Thành Phong và Tường Diễn liền thay đổi trong nháy mắt!

Vội vàng tiến lên, kéo Tô Anh lùi sang một bên, cả hai không nhìn người trên đất trước mà lại đi trách mắng Tô Anh: "Những chuyện thế này, em phải lập tức gọi bọn anh chứ!"

Tô Anh giải thích: "Không sao đâu, bọn họ té xỉu rồi..."

"Vậy cũng không được!" Tường Diễn vẫn luôn cảm truyện cổ tích cười ha ha bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, thoạt nhìn đặc biệt dọa người, Tô Anh đành yên lặng gật đầu: "... Dạ dạ."

Lâm Thành Phong chọc chọc cái trán của cô, sau đó mới ngồi xổm xuống nhìn hai tên đàn ông mặc đồ đen.

Tường Diễn kéo Tô Anh ra sau lưng mình.

Lâm Thành Phong vừa nhìn thấy khuôn mặt đối phương, trong nháy mắt anh liền vui vẻ: "Ừ ủa, Lộ Hải này, Phạm Nghị này, người quen cũ ấy mà!"

Tô Anh lộ đầu nhìn thừ, trong nháy mắt không nhận được mà cười một chút, còn không phải là người quen cũ sao?! "Lộ Hải kia được thả ra từ khi nào nhỉ? Phạm Nghị này nữa, sao tự nhiên lại lẩn vào một chỗ với Lộ Hải!"

Có điều ngừng lại, Phạm Nghị và Tề Duyệt có quan hệ, Lộ Hải lại giúp Tề Duyệt làm việc, hai tên này cùng nhau tới đúng là không có gì quái lạ cả!

Tướng Diễn không rõ hai tên đó là ai, nhưng xem ra là từng có mẫu thuẫn với Tô Anh.

Tô Anh phê bình hai tên đó một cách vô cùng thẳng thắn: "Tên này là đồ khốn kiếp từng sai người phá tiệm hoa nhà em, người còn lại là tên cặn bã đã cầm súng bắn thân của em!"

Lâm Thành Phong đứng lên, đá đá Phạm Nghị ở dưới chân mình: "Thù đoạn của Tề Đại tiểu thư thật là cao siêu, thế mà Phạm Nghị này còn bán mạng cho cô ta!"

Tướng Diễn nhướng mày: "Hắn hả?"

Lâm Thành Phong: "Đương nhiên thằng mặt trắng này chính là tình nhân nhỏ của Tề Đại tiểu thư đấy!"

Tướng Diễn nhướng mày, đáng vẻ bình tĩnh thản nhiên, coi như không thấy gì cả.

Lâm Thành Phong nhìn Tô Anh đang rướn cần cổ ở sau lưng Tướng Diễn: "Anh Anh ngốc, còn không mau gọi điện thoại báo cảnh sát!"

Chứng cứ này vô cùng xác thực, chạy không thoát rồi.

- -

Cuối cùng cảnh sát tới đưa Lộ Hải và Phạm Nghị đi. Thật không may, trước khi tới đồn Cảnh sát bọn chúng phải tới bệnh viện một chuyến, môi và móng tay của hai tên đó đen thui, mặt cũng tái xanh, thoát nhìn giống như bị trúng độc vậy. Không chỉ như thế, trên người bọn chúng còn bị rất nhiều gai đâm.

Chẳng qua chỉ là một tiệm hoa tươi, không phải mỏ than, làm sao trúng độc được chứ?

Không chỉ cảnh sát, ngay cả Lâm Thành Phong và Tướng Diễn cũng thấy rất lạ: "Sao hai tên đó lại xỉu chung ở chỗ này vậy nhỉ?"

Tô Anh chớp mắt, tất nhiên là cô không biết gì cả!

- -

Sau khi tiễn Lâm Thành Phong và Tướng Diễn, Tô Anh lập tức chạy tới chỗ cây xấu hổ (tên Hán Việt là Hàm Tu Thảo)

Cô vừa ngạc nhiên vừa nghĩ ngợi: "Tiểu Hàm, em có thể nhả khí độc ư?"

Cây xấu hổ lập tức uốn thẳng thân mình: "Đúng đó Anh Anh! Em lợi hại chứ?!"

Tô Anh lập tức gờ ngón tay cái lên: "Lợi hại! Siêu lợi hại! Em làm thế nào mà được vậy?"

Cây mắc cỡ nghĩ hoặc, nói: "Không biết a, em luôn mong luôn nghĩ, sau khi thấy mấy người xấu tới, em lập tức nghĩ tới việc làm họ té, vậy thì họ không thể làm chuyện xấu được nữa!"

Tô Anh nghĩ, nếu nói vậy, cô phải thật sự cảm tạ Lộ Hải và Phạm Nghị rồi.

Cô cho rằng xương rồng đã là một kỳ tích, không ngờ cây xấu hổ cũng sáng tạo ra kỳ tích, chẳng phải điều đó có nghĩa là mọi loài hoa đều có những khả năng đặc biệt của riêng chúng ư? Chỉ cần nỗ lực rèn luyện vượt qua cực hạn là có thể khiến bọn chúng phát huy tác dụng đến mức tận cùng, không chừng thật sự tu luyện thành tinh luôn đấy!

Tô Anh phát hiện ý tưởng của mình đi hơi xa, nhưng công hiệu của đám thực vật này quả thật có thể tăng mạnh hơn một chút.

- -

Lúc sau Khương Triết mới biết có hai kẻ xông vào tiệm hoa tươi của Tô Anh, bởi vì té xỉu không rõ nguyên do nên mới gặp phải Tô Anh đúng lúc cô lãnh bệnh về nhà.

Khí ấy Lâm Thành Phong và Tướng Diễn cũng ở đó, cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả.

Về mặt Khương Triết lại rất lạnh: "Đôi đám người đó cho tôi, đây là lần thứ mấy rồi mà còn để kẻ khác mò vào. Anh Anh không ở đây, nếu có thì tôi biết phải làm gì bây giờ?"

Anh nhui mày, nhớ lần trước hình như Triệu Vũ cũng y như vậy, trèo tường mò vào! Nhưng người anh sai đi trông coi lại chẳng có tác dụng nào cả.

Trợ lý Diêu ngược mắt, phải nói rằng đây đã là lần đời thứ ba, nhưng anh cũng không nói nhiều, đáp lại: "Dạ."

Khương Triết vẫy vẫy tay, trợ lý Diêu lên tiếng trả lời rồi rời khỏi.

"Từ từ." Khương Triết đột ngột gọi trợ lý Diêu lại: "Lần này bảo bọn họ giám sát chặt chẽ một chút, Anh Anh ra ngoài cũng phải đi theo, bảo bọn họ làm việc cẩn thận từng chút cho tôi!"

Trợ lý Diêu: "Dạ, tôi hiểu rồi."

Khương Triết đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ, nhìn tòa cao ốc ở dưới chân mình với vẻ mặt khó lường.

Tối hôm nay, anh về nhà cũ một chuyến.

Gần đây Khương Triết không thường xuyên về thăm ông cụ. Anh vừa về đã nghe người hầu nói ông cụ nhắc anh nhiều lần, lần này cuối cùng anh cũng đến. Khương Triết đưa chai rượu mà mình mua tặng ông cụ cho người hầu: "Đội lạt nữa ăn cơm thì rót cho ông cụ."

"Ồi!" Người hầu đồng ý, vui mừng đi vào phòng bếp.

Ông cụ ở trong phòng sách, thấy Khương Triết cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi: "Sao lại về đây?"

Khương Triết nói: "Con về thăm ông nội, gần đây trời lạnh, ông nội cần phải đề ý đến sức khỏe của mình." Anh chuyển đề tài: "Chẳng qua đúng là con muốn nói với ông một chuyện."

"Hả? Nói gì?"

Khương Triết: "Về phía Tề Duyệt, con sẽ không kết hôn với cô ta."

Ông cụ giương mắt nhìn Khương Triết: "Đúng là lần này viện nghiên cứu của Tề Duyệt làm không được tốt." Ông cười giòn: "Rốt cuộc con cũng tìm được có đề nói chuyện với ông." Ông cụ cực kỳ hiểu rõ tâm tình Khương Triết.

"Không phải." Khương Triết nhếch môi dưới: "Con chỉ là nói trước với ông một tiếng, lần này cô nàng Tề Duyệt đó thật sự xong rồi!"

Về mặt của ông cụ nhà họ Khương bỗng nghiêm lại: "Lời này của con có ý gì?"

Khương Triết: "Tề Duyệt âm thầm sai người bắt cóc tổng tiền, hành hung ăn cướp, chuyện này đã có chứng cứ vô cùng xác thực. Ông nội, hôm nay con tới, trước tiên là nói một tiếng với ông, con không muốn ông biết được từ miệng người khác rồi lại cho rằng cháu mình không hiểu thuận."

Anh bắt đầu đi từ đầu, đáng vẻ vô cùng khó xử: "Tuy con không thể nào thích Tề Duyệt, cô ta lên chơi đùa tình ái (có thể là nói cô ta lên giường với Phạm Nghị) cũng chẳng sao cả, nhưng tâm tư Tề Duyệt quá ác độc, nếu con thật sự cưới cô ta, khó bảo toàn sau này cô ta sẽ không liên lụy Khương gia chúng ta."

Ông cụ nói: "Tề Duyệt không phải kẻ không có đầu óc như vậy, con bé làm ra những chuyện này ư?"

Khương Triết: "Cô ta không phải không có đầu óc mà là quá thông minh, thông minh bị thông minh hại (gây ông đập lưng ông), còn quá kiêu ngạo, quá tự phụ, chính là tự cao đó a, đã được định trước là kẻ thua cuộc!"

Trả lại Khương Triết không hề gấu gếm, anh cười một tiếng, trong sự bình tĩnh chỉ toàn vẻ lãnh khốc: "Ông nội nói Tề Duyệt thông minh, sẽ là người vợ tốt, con mới thử một lần xem sao. Viện nghiên cứu của cô ta xảy ra chuyện, quả thật là con động tay động chân, nhưng con cũng không làm thêm cái gì khác, chỉ là bắt được điểm yếu của cô ta mà thôi, đã khiến cô ta 'quản lĩnh tan rã'."

Khương Triết: "Nếu Tề Duyệt thông minh, giữ sự bình thản, chỉ cần thận trọng yững vàng một năm, chắc chắn cô ta có thể xoay chuyển tình thế! Nhưng cô ta không như thế, ngược lại còn mắc kẹt mọi chuyện ở phòng thí nghiệm, tâm cao khí ngạo, chỉ biết trả thù xa hận, con không cho rằng người như vậy sẽ là một người vợ tốt."

Ông cụ Khương lại nhìn kỹ Khương Triết một lần nữa: "Hóa ra con bất mãn với sự sắp xếp của ta?"

Khương Triết: "Ông nội đã dạy con rằng, bất kỳ cái gì, bản thân mình đều phải thử một lần mới biết được rốt cuộc nó tốt hay xấu, mà quảng nghe theo ngược lại không tốt."

Cuối cùng, lúc Khương Triết rời khỏi nhà cũ, ông cụ đã uống tới mức ngà ngà say: "Giời, giỏi lắm, tôi đã dạy được thằng cháu rất giỏi! Giống y như tôi!"

"Ông chủ, ông uống say rồi." Người hầu bụng trà giải rượu tới, dứt từng muỗng cho ông uống.

"Say gì chứ!" Lốp da trên mặt ông đã nhão, nếp nhăn loang lổ, chỉ có cặp mắt là vẫn sắc bén kèm theo ánh nhìn lạnh lẽo: "Anh nên hỏi tôi rằng cháu tôi giỏi chỗ nào, giống tôi cái gì!"

"Dạ, vậy ngài nói xem Triết thiếu gia giỏi ở đâu, giống ngài ở chỗ nào ạ?"

"Giống tôi, giống tôi lúc còn trẻ, máu lạnh vô tình như vậy! Xướng tay rất được! Rõ ràng biết tôi..."

Giọng nói của ông ngày càng nhỏ, người hầu giúp ông lau mặt lau tay, cẩn thận tắt đèn rồi lui xuống.

--

Hai ngày sau, Tô Anh nghe nói Tề Duyệt bị bắt tới Cục cảnh sát.

Thật ra cô chẳng có gì để cao hứng cả, chỉ nói: "Muốn xem kết quả cuối cùng, cô ta vào rồi lại ra thôi, lãng phí mất nụ cười của tôi."

Lão ngó đồng nói: "Cô ta hại cô mấy lần, lần này suýt chút nữa đã hại tới tính mạng, bây giờ chúng cứ vô cùng xác thực, không chạy được đâu."

Tô Anh cười cười, cô làm sao quên trên thế gian còn có những thứ đặc quyền này nọ kia chứ, trước khi có kết quả cuối cùng thì thật khó nói, chẳng qua nếu Khương Triết hành động, Tề gia muốn đưa Tề Duyệt ra ngoài lại không dễ dàng như thế, lần này cô ta phải chịu tội một chút rồi.

Suy tư một lát, Tô Anh dặn dò ngó đồng, nói: "Phải rồi lão ngó đồng, ông giúp tôi xem chừng tình trạng của Tề Duyệt ở Cục cảnh sát một chút, còn nữa, nếu có một cô nàng tên Tường Hiểu Hiểu tới gặp cô ta, ông giúp tôi để ý xem bọn họ nói gì nhé."

"Tường Hiểu Hiểu?"

"Ừ, hai người đó là một bọn."

"Được, tôi hiểu rồi."

Hồi sáng Tô Anh vừa nhắc tới Tường Hiểu Hiểu, mới qua bữa cơm trưa, Tường Hiểu Hiểu đã dò mắt tìm cô: "Tô Anh, cô có thể khuyên nhủ Khương tiên sinh không, bảo anh ấy tha cho chị Tiểu Duyệt đi."

Tô Anh vốn muốn cười nhưng giờ phút này cô lại lạnh mặt, hừ một tiếng rồi xoay người sang chỗ khác: "Xin lỗi nhé, tôi không làm được!"

Tường Hiểu Hiểu vội nói: "Tô Anh, tôi biết cô chịu khổ, nhưng không phải bây giờ cô không sao rồi ư? Cô xem bây giờ cô rất ổn, nhưng chị Tiểu Duyệt không giống vậy, từ nhỏ chị ấy chưa từng chịu khổ, bây giờ phải chịu tội ở Cục cảnh sát, chị ấy chưa từng bị như thế, không thể nào ở lại Cục cảnh sát được! Cô làm vậy sẽ hại chết chị ấy đó!"

Tô Anh im lặng một hồi lâu: "Nhưng cô ta năm lần bảy lượt hại tôi, hơn nữa chuyện này do Cục cảnh sát quản lý, liên quan gì tới A Triết? Chúng tôi cũng đâu thể thay đổi pháp luật được!"

Tường Hiểu Hiểu lập tức nói: "Cô không cần phải xen vào mấy cái đó, chỉ cần cô và Khương Triết đồng ý, chúng tôi lập tức có cách!"

Tô Anh ngẫm nghĩ. Nằm ngoài dự kiến của Tường Hiểu Hiểu, cô gật đầu đồng ý: "Được, tôi hỏi A Triết một chút đã." Cô lập tức lấy di động ra, gọi điện thoại tới Khương Triết, Tường Hiểu Hiểu tươi cười đầy mặt, dường như cao hứng vì Tô Anh biết thức thời.

Cuộc gọi lần này nhanh chóng được chuyển đi, giọng nói lạnh lùng trong trẻo của Khương Triết xuyên qua ống nghe truyền đến: "Anh Anh?"

Tô Anh nói: "A Triết, anh có bận không?"

"Làm sao vậy?"

"Tường tiểu thư tới tìm em, muốn em và anh nói chuyện một chút, bảo anh đừng gây khó dễ cho Tề Duyệt thì bọn họ mới có cách đưa cô ta ra ngoài. A Triết, em cảm thấy hơi kỳ lạ, chuyện này do bên cảnh sát quản lý, hơn nữa luật pháp vô tư (không thiên vị không vụ lợi), vương tử phạm pháp tội như thứ dân, hẳn là không phải chuyện của chúng ta đâu nhỉ?"

Tường Hiểu Hiểu: "...?"

Cô ta trợn mắt nhìn Tô Anh, Tô Anh ngược ngược nói: "Tôi không hiểu lắm, hỏi rõ đã rồi mới nói. Cô đừng có nóng giận nha Tường tiểu thư, tuy tôi muốn giúp cô nhưng nếu cô phạm tội nặng tôi sẽ không thông đồng làm bậy đâu!"

Sắc mặt Tường Hiểu Hiểu đỏ bừng vì ghen, cũng không biết do mấy giọt hún ẩm hay cô ta giận Tô Anh: "Tô Anh, có phải cô hiểu lầm không, tôi không có ý đó."

"Vậy cô có ý gì?"

"Tôi chỉ muốn giúp chị Tiểu Duyệt cầu xin cô và Khương tiên sinh tha thứ..."

"À." Cô gật đầu: "Tôi không tha thứ cho cô ta."

Tường Hiểu Hiểu: "..."

Dường như cô ta đã ngăn một bụng mà rồi đi, càng ngày càng cảm thấy Tô Anh đáng ghét, người đáng ghét như vậy, tại sao Triệu Vũ lại thích chứ?

Cô ta trở lại xe, Lăng Dao đang trang điểm: "Sao hà? Cô gái đó đồng ý chứ?"

Tường Hiểu Hiểu thở hắt ra, nhìn thêm hoa tươi kia lại càng thêm buồn bực, cô ta bắt đầu đi cười cười và nói: "Tớ khuyên rồi, nhưng Tô Anh lại đưa Khương Triết ra làm lá chắn, tớ cũng hết cách. Lần này chị Tiểu Duyệt gặp khó khăn rồi."

Lăng Dao hừ lạnh: "Cũng không biết ai cho cô ta sự tự tin lớn như vậy, dám đối đầu với tội mình?"

Tường Hiểu Hiểu nghĩ, đó là vì Tô Anh có bản lĩnh quyến rũ người khác, một Khương Tử chưa đủ còn phải thêm một Triệu Nhị! Thậm chí ngay cả Tường Diễn cũng nhìn Tô Anh bằng ánh mắt khác, cô ta không sao quên được mấy lần ở bệnh viện trông thấy Tường Diễn cười dịu dàng với Tô Anh, con nhỏ đó dựa vào cái gì chứ!

"Thôi, bây giờ không nói tới cô ta, mấy ngày nữa anh ba sẽ đến đây, tớ không muốn mọi chuyện cảnh mẹ đẻ cảnh con."

"Tiểu Duyệt làm sao bây giờ?"

"Tề gia sẽ nghĩ cách."

--

Lại nói đến Tô Anh, cô ôm di động cười giống hệt một con mèo nhỏ ăn vụng: "Ồi dào, Tường tiểu thư thật sự rất giận ấy chứ, lời nói cũng giận dữ! Chẳng qua vẫn là em lợi hại, em làm cô ta giận tới mức phải bỏ chạy!"

Khóe miệng Khương Triết nở nụ cười, một tay anh lật xem tài liệu, hỏi cô: "Sao cô ta lại giận em?"

Tô Anh liền kể lại mấy lời của Tường Hiểu Hiểu một lần nữa, chép chép miệng: "Em không sao, đó là vì em lợi hại thoát ra được, mấy anh lại tìm được em đúng lúc, em mới có thể không sao đây! Cái gì mà Tề Duyệt chưa từng chịu khổ, không thể ở lại Cục cảnh sát được, em sẽ hại chết cô ta à? Em còn không rõ Tường Hiểu Hiểu nói gì nữa, rõ ràng là em suýt bị hại chết mà!"

"Ừ, lần sau cô ta đến, em cứ đuổi thẳng ra ngoài."

"Anh thật là bá đạo."

Khương Triết cười cười: "Được rồi, anh phải làm việc đây."

"Ừm"

"Tối nay anh bảo trợ lý Diêu tới đón em, cùng nhau ăn cơm nhé."

"Được."

Gác điện thoại, Tô Anh cười lạnh một tiếng, Tường Hiểu Hiểu thật sự xem cô là đầu đất sao? Nhưng cô ta cũng không thật tình giúp đỡ Tề Duyệt, nếu thật tình muốn giúp, sao lại nói ra mấy lời đó chứ?

Chẳng phải quan hệ giữa hai người đó rất tốt ư?

Việc này... ngược lại Tô Anh có chút không rõ ý đồ của Trương Hiểu Hiểu.

--

Quả nhiên hai ngày sau Trương Nghị đã tới thành phố C.

Anh ta không nói với Trương Hiểu Hiểu, cũng từ chối tài xế và xe được sắp xếp cho mình, tự anh ta thuê xe chạy tới tiệm hoa tươi của Tô Anh.

Anh ta vẫn thấy hơi tò mò, rất cuộc cô gái có thể khiến Trương Diễn vui vẻ hòa nhã, lại còn làm Khương Tử và Triệu Nhị cảm mến có đáng về thể nào?

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Người đàn ông kỳ quái

Edit: Hiền Chấn

Beta: Thủy An

Đó là một người đàn ông có diện mạo vô cùng yêu nghiệt, vẻ ngoài vừa anh tuấn đẹp trai, lại vừa... xinh đẹp. Anh mặc một chiếc áo khoác lông vũ màu đen dài tận đầu gối, gương mặt vì bị gió tuyết tạt qua mà trở nên tái nhợt. Anh bất chấp gió lạnh đi đến cửa hàng, trên những sợi tóc đen tuyền cùng bà vai đều bị bông tuyết bao phủ, ngay cả hàng lông mi dài thật dài dường như cũng bị đông băng thành một mảng tuyết nhỏ.

Khoé miệng của anh nở một nụ cười thật ấm áp, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo.

"Tôi muốn mua hoa."

"Anh muốn mua hoa gì?"

"Hoa nhài nhỏ."

Một người đàn ông kỳ quái.

Cô nắn cảm phát hiện người đàn ông này rất nguy hiểm, là loại người không thể chọc vào hay tiếp cận.

Tô Anh mỉm cười, nói: "Tiên sinh, mời đi theo tôi."

Cô dẫn người đàn ông đi đến trước cửa sổ, những bông tuyết ở bên ngoài vẫn nhẹ nhàng rơi. Nhưng kỳ lạ là, hoa nhài của Tô Anh trông càng nở lại càng đẹp điểm lệ, không hề có vẻ héo úa.

"Trắng tinh, thanh thuần." Những ngón tay với khớp xương rõ ràng của người đàn ông đang nhẹ nhàng mon tròn một đoá hoa nhài trắng tinh: "Thật xinh đẹp."

Tô Anh nói: "Nếu tiên sinh thích nó, tôi sẽ giúp anh gói lại?"

Người đàn ông gật đầu: "Được."

Ngón tay của anh hơi di chuyển, có vẻ như muốn ngắt đi cánh hoa, theo thói quen bảo hộ đám hoa của Tô Anh, dường như ngay lập tức cô đã đưa tay ra cản lại theo bản năng, tay của người đàn ông nắm phải ngón tay nhỏ bé của Tô Anh.

Anh khẽ nhượng đôi mày, cuối đầu xuống nhìn Tô Anh: "Sao thế?"

Tô Anh thu tay lại, cũng ý thức được hành động vừa rồi của mình quá lộ liễu, hơn nữa cũng phát hiện người đàn ông này quái thật rất cao, cô chỉ đứng cao đến bà vai anh thôi. Bởi vì khoảng cách hai người cũng khá gần nên khi cô ngược nhìn lên có chút khó khăn: "Thật ngại quá, hoa này nếu ngắt xuống trông sẽ không đẹp mắt nữa. Anh có thể... đừng ngắt được không?"

"Cho nên đây là lý do hoa trong cửa hàng đều được trồng trong chậu?" Anh cười cười, cũng thu tay lại: "Được rồi, nghe lời cô một lần vậy."

"... Cảm ơn."

Tô Anh mang hoa nhài đi đóng gói lại, Trương Nghị nhìn theo bóng dáng rời đi của cô gái, giấy yếu mà tinh tế, chiếc áo lông rộng thùng thình càng làm cho dáng người của cô thêm thu hút tha mãnh mẽ, vòng eo nhỏ nhắn có thể ôm hết bằng một tay.

Anh lắc lắc đầu, vuốt ve đầu ngón tay.

Hoa nhài được gói vào một túi giấy màu hồng nhạt, ở cùng một chỗ với người đàn ông cao lớn toàn thân mặc đồ đen, trông cực kỳ không ăn nhập.

Anh quơ quơ chiếc túi trong tay, nói: "Nữ tính quá."

Tô Anh chớp chớp đôi mắt, hơi vui cảm vào cổ áo có lông xù: "Không phải đâu, màu hồng cùng màu trắng phối hợp với nhau đặc biệt hài hoà!"

Anh dấy ý vị thâm trường: "Ohhh!"

Được rồi, Tô Anh cúi đầu lí nhí nói: "..... Tôi không có túi nào khác."

Người đàn ông khẽ cười một tiếng.

Khi Tô Anh ngẩng đầu lên lần nữa, thấy bóng dáng cao gầy của người nọ biến mất ở đầu đường.

--

Trương Hiểu Hiểu rất tức giận, cô đợi ở sân bay hết nửa ngày, không chỉ không chờ được Phạm Nghị mà gọi điện thoại cũng không ai bắt máy, cuối cùng thì mới biết được, hoá ra anh ấy sớm đã tự mình rời khỏi sân bay!

Cô đau đầu xoa xoa thái dương, cảm thấy tính tình của anh ba càng ngày càng quái gở.

Ngay cả khi Trương Nghị đang tạm thời nắm quyền quản lý, nhưng mà anh vẫn không chút nào thay đổi, không hề quan tâm đến đại cục chút nào! Hiện giờ chính là thời cơ, sao lại có thể chạy loạn như thế chứ? Ở đây chính là địa bàn của Khương Tử cùng Triệu Nhị đó!

Mãi đến một lúc lâu sau, rốt cuộc Trương Hiểu Hiểu mới gọi được cho Trương Nghị.

Cô cố gắng áp chế sự tức giận trong lòng xuống, nói: "Anh ba, anh đi đâu thế? Em đã ở sân bay đợi anh suốt hai giờ!"

Giọng nói của Trương Nghị vô cùng lạnh nhạt, anh đặt hoa nhài lên bệ cửa sổ, còn túi giấy thì bị anh ném ở cạnhchân: "Chuyện gì?"

"... Anh nói gì thế, đương nhiên là em đến đón anh rồi!"

Trương Hiểu Hiểu nói: "Anh đến đây một mình làm em không yên tâm. Anh ba, giờ anh đang ở đâu thế? Em lập tức qua đó."

"Anh ở Phong Lâm"

"Phong Lâm? Chỗ đó là địa bàn của Lâm gia!"

"Ừm, có vấn đề gì?"

"....."

Trương Hiểu Hiểu càng thêm không hiểu nổi hành động của Trương Nghị, khách sạn nhà mình không ở lại cứ chạy đến khách sạn của Lâm gia, cái này là đạo lý gì thế? Huống chi Lâm gia có Lâm Thành Phong, thẳng thớm thối kia chưa bao giờ cho cô một sắc mặt tốt, lại còn là anh em tót của Trương Ngẫu. Trương Nghị lại còn qua đó ỏ, không phải là tự tìm chết à?

Tường Nghị không kiên nhẫn, nói: "Không có chuyện gì thì dừng tìm anh, cúp máy đây."

"Anh ba, khi nào anh đến bệnh viện thăm anh Năm——"

"Tút TUT TUT..."

Ngắt điện thoại, đi động bị anh tuý tiện ném sang một bên.

Tường Nghị vuốt ve cánh hoa nhài, khẽ cười: "Quả nhiên xinh đẹp."

--

Một đoạn nhạc đệm ngắn mà người đàn ông xa lạ kia mang đến rất nhanh đã bị Tô Anh quên mất.

Cây kỷ dị của cô dường như tự biết thân biết phận rằng mình không thể mọc cao quá, nếu còn mọc nữa khẳng định sẽ đâm thủng nóc nhà, vì thế mà vài ngày gần đây nó không còn điên cuồng phát triển như trước nữa, hiếm khi ngoan ngoãn như vậy.

Tô Anh lại trồng thêm ba hạt giống nữa, vẫn dùng "lâm của thực vật" để nuôi dưỡng như trước đó. Nhưng mà, điều làm cô ngạc nhiên đó là rõ ràng đều cùng một loại hạt giống, nhưng cuối cùng khi chúng này mầm thì mới phát hiện, một đám cây này lại có màu đỏ! Mấy cây trước kia tuy có phát triển hơi nhanh một chút nhưng ít ra bề ngoài của chúng vẫn còn tính là bình thường, sẽ không cảm thấy nó là giống gì kỳ lạ, nhưng bây giờ...

Tô Anh có chút hoảng sợ, đặc biệt là ba hạt giống này cũng giống như trước kia, càng lúc càng có xu hướng quấn lại với nhau thành một cây.

Buổi tối đi ngủ cô cũng không dám mang chúng lên lầu, ngủ đến nửa đêm lại xuống dưới nhìn xem, làm cho xương rỗng được dịp chế cười cô nhát gan, lại nói bây giờ nó đã mọc gai trở lại rồi nên cô hoàn toàn không cần sợ! Cây mắc cỡ cũng nói con bé có thể bảo vệ cô, nó có thể thả độc làm người ta hôn mê!

Vì được xương rỗng cùng cây mắc cỡ kích thích mà bây giờ đám hoa đều thử đánh thức "sức mạnh" của riêng mình, vô cùng nghiêm túc cố gắng. Cũng chính vì chuyện này mà tiệm hoa vốn rất náo nhiệt, tự nhiên bây giờ lại an tĩnh cực kỳ.

Nhưng mà cô vẫn không nghe theo chúng nó, thật dọa người.

Hôm nay cô ngủ đến nửa đêm, mơ mơ màng màng định đi xuống lầu xem cây kỷ dị thì lại nghe giọng lão ngô đồng truyền đến: "Tô Anh, Triệu Vũ đến."

Trong lòng Tô Anh cảm thấy căng thẳng, dường như tình ngủ ngay tức khắc, cũng ngay lúc này, cô nghe được tiếng mở cửa.

Không sai, chính là tiếng mở cửa phòng ngủ của cô.

Tô Anh vô thức nắm chặt tay lại, Triệu Vũ đến đây, vẫn đến vào đêm khuya? Vì sao anh ấy lại đến đây vào giờ này, thật ra từ sau lần đó gặp ở bệnh viện, đã mấy ngày rồi cô không gặp lại anh. Cũng không biết là anh ấy bận làm việc gì, cô không hỏi qua, bọn người Khương Triết cũng chưa từng nhắc đến.

Hiện giờ lại đột nhiên xuất hiện, lại còn xuất hiện ngay trước giường của cô!

Người này!

Đâu phải anh ấy không biết quan hệ giữa cô với Khương Triết? Tại sao anh ấy lại.....

Cô cảm giác được một luồng khí lạnh lạnh cùng một cổ áp lực đang tới gần, bàn tay lạnh lẽo của người kia đặt phủ lên trán làm cô không kiềm nén được mà khẽ run run, lật người lại, trồn vào trong chăn.

Giọng nói khàn khàn của người đàn ông mang theo ý cười: "Tiểu quý!"

Tô Anh cảm thấy lời nói của người đàn ông này có hàm ý, cô vẫn giả vờ ngủ như cũ, nếu tỉnh lại thì có thể nói gì bây giờ? Với lại nửa đêm ái muội như vậy cũng không phải thời gian thích hợp để nói chuyện với nhau.....

Trong lúc cô vẫn đang miên man suy nghĩ thì đột nhiên Triệu Vũ lại xoa xoa đỉnh đầu cô, nghe giọng nói của anh dường như áp gần bên tai cô: "Đừng sợ, Tề Duyệt sẽ không thể làm tổn thương đến em nữa."

Tay của Tô Anh nắm chặt chiếc chăn, do dự một lúc lâu mới kéo chăn xuống, phát hiện trong phòng đã không còn ai.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 112: Người đàn ông kỳ quái [2]

Edit: Hiền Chấn

Beta: Thu Thu

Thình thảng Tô Anh vẫn sẽ quan tâm đến tiến triển vụ án của ba người Tề Duyệt, Lộ Hải cùng Phạm Nghị. Hôm nay, có đột nhiên biết được tin tức từ phía bên cảnh sát, họ nói cuối cùng cũng đã bắt được nghi phạm quan trọng, tên anh ta là Quán Nhất Chu. Quán Nhất Chu kia khai báo rằng anh ta đã nhận tiền của Lộ Hải, sau đó thả ra tiếng gió để dụ dỗ đám người Đào Mật Sẹo cùng Tiền Thông bắt cóc tổng tiền Tô Anh.

Hon nữa, chuyện này không phải mới một lần là xong, suốt mấy ngày liền anh ta đều đánh mặt chược với đám Đào Mật Sẹo cùng Tiền Thông, không ngừng nói những lời dụ hoặc, lung lạc để thúc đẩy bọn họ gây án. Cũng bởi vì biết Khương Triết không phải nhân vật tầm thường, anh ta lại có tật giật mình nên sau khi xong việc đã sớm ôm tiền bỏ trốn. Còn số dĩ vì sao anh ta lại ở đây, là bởi vì bị người ta bắt trở về!

Khương Triết không phải người bình thường, Triệu Vũ cũng không phải.

Quán Nhất Chu xuất hiện, tội danh của hai người Lộ Hải cùng Phạm Nghị không còn đơn giản là trộm cắp nữa, hướng chỉ trước kia Lộ Hải còn có tiền án tìm người đập phá tiệm hoa tươi của Tô Anh. Bên này vừa với được thả ra, bên kia đã thành kẻ chủ mưu bắt cóc Tô Anh, còn có khả năng rất lớn sẽ gây ra liên đới chết người, chuyện này không phải là chuyện nhỏ. Bây giờ xem ra anh ta phải "một gông" [1] trong tù hết vài năm.

[1] một gông: (từ một gông) ở tù rất lâu không biết khi nào được ra

Lộ Hải chính là một tên tiểu nhân hàm lý, lại còn tham sống sợ chết. Huống hồ anh ta cũng biết ở trong tù gian nan khổ khổ như thế nào, làm sao mà được thoải mái như bên ngoài? Tận mấy năm, sao anh ta có thể chịu đựng được! Huống chi Tề Duyệt bây giờ cũng không còn là Tề Duyệt của trước kia, ngay lập tức anh ta liền đổi chiều gió, nói rằng anh ta tìm cách đối phó Tô Anh cùng với hành động vào trộm nhà Tô Anh, đều là do bị Tề Duyệt sai khiến!

Phạm Nghị cũng khai rằng thật ra anh ta đột nhập vào nhà Tô Anh vì muốn tìm một đoạn video, anh ta cũng rất bất đắc dĩ, còn về những chuyện khác thì anh ta không biết gì cả. Phạm Nghị không định trốn tránh trách nhiệm nhưng những chuyện phạm pháp kia thật sự không liên quan đến anh ta, thật sự anh ta chỉ muốn tìm video thôi.

Bây giờ mấy người này chó cắn chó, kết quả cuối cùng là gì cũng khó mà nói trước được.

Chẳng qua, Tô Anh có thể tưởng tượng được Tề Duyệt kia sẽ nổi giận đến mức nào, cảm hận đến mức nào.

Nhưng như thế thì sao? Cô ta cũng không thể thoát.

Ngược lại Tô Anh còn rất hy vọng Tề gia sẽ vì cứu Tề Duyệt ra mà động tay động chân làm chút chuyện gì đó, chỉ có như thế mới có thể tùm được nhọc nhằn của họ, không phải sao?

Mà có một chuyện khác làm cô rất ngạc nhiên, đó là Tường Hiểu Hiểu vậy mà lại chưa từng đến cục cảnh sát thẩm hỏi Tề Duyệt lần nào, ngược lại là Lăng Dao đi thăm rồi kể lại tình hình bên ngoài cho Tề Duyệt biết. Tề Viễn cũng đến thăm, anh ta còn mang Tề Duyệt hồ đồ, cứ tiếp tục làm một cô gái kiểu ngoan thì tốt rồi, nếu Khương Tử thích chơi bởi thì cứ để cho anh ta chơi, hà tất gì cứ thích so đo với một cô gái bán hoa tươi chứ? Chẳng lẽ Khương Tử còn có thể cưới cô gái đó về nhà? Bây giờ bản thân cũng bị bắt luôn rồi, hạnh phúc chưa? Vừa lòng chưa?

Cho dù Tề Duyệt không phục, giờ phút này cũng phải ra về mềm mỏng khuất phục. Có ta mặc áo tui, trên mặt không trang điểm nên lộ ra vẻ tái nhợt cùng một mối, chỉ mới vài ngày nhưng trên khoe mặt đã thêm nhiều nếp nhăn, không còn nhìn thấy vẻ đẹp kiều ngao tinh xảo của trước kia nữa. Lúc này, cô ta đang ngoan ngoãn cúi đầu nghe Tề Viễn giáo huấn, chờ anh ta mắng xong mới cất giọng nói bi thương:

"Anh à, anh nhất định phải giúp cho em! Em còn một tương lai rất tốt đẹp, em không muốn trải qua ở trong tù đâu!"

"Lúc em làm những chuyện đó có từng suy nghĩ tới hậu quả không?"

"Em sai rồi, em biết sai rồi!" Tề Duyệt cẩn thận nói: "Sau khi được ra ngoài, em bảo đảm sẽ không tái phạm. Còn có Khương Triết, em sẽ không chấp mẽ bất ngộ[2] nữa đâu!"

[2]Chấp mẽ bất ngộ (执迷不悟): một mực không chịu giác ngộ.

Tuyết Viên hận Tề Duyệt không biết trời cao đất dày, vô pháp vô thiên[3], nhưng dù sao cô ta cũng là huyết mạch của Tề gia, Tề gia cũng không thể thật sự từ bỏ cô ta, vì thế nói: "Nhà mình sẽ cố gắng giúp em tranh thủ một chút, giảm bớt hình phạt."

[3]Vô pháp vô thiên (无法无天): ngang ngược, coi trời bằng vung.

"Anh, em không muốn! Em muốn ra ngoài ngay lập tức!"

Rầm——

Tề Viễn đập tay xuống mặt bàn, lạnh giọng: "Tề Duyệt, tự em hãy tính tào suy nghĩ lại đi! Cả nhà cho em ra nước ngoài du học, còn cho em một viện nghiên cứu riêng là để em đem ra khoe khoang, tranh giành tình cảm sao? Bộ em tưởng cái cục cảnh sát này là anh mở ra à? Muốn đến là đến, muốn đi là đi!" Anh ta chống hai tay lên bàn, cúi đầu đến gần: "Em không biết là hiện giờ nhất cử nhất động của anh đều bị người đàn ông kia nhìn chăm chăm sao? Anh có thể làm gì? Nếu anh thật sự làm gì đó cho em thì ngay lập tức sẽ bị tổng vào đây làm hàng xóm của em đó!"

Khuôn mặt Tề Duyệt tràn đầy khiếp sợ, sắc mặt vốn không được tốt nay còn tái nhợt hơn, trên trán đổ một tầng mồ hôi mỏng, thân thể khẽ run rẩy.

Tề Viễn lại nói: "Em cũng không nghĩ xem, em còn có thể nuôi dưỡng một tên tiểu bạch kiểm ở bên ngoài, Khương Tử chỉ để một cô gái bên cạnh mình thì tính là gì? Em còn thích đối đầu tranh giành tình cảm với người ta, đừng nói đến em với Khương Tử không có quan hệ gì, cho dù có quan hệ thì sao, Khương Tử kia sẽ cho em giờ thôi ngang ngược, ra oai ở trên đầu anh ta chắc?"

"Anh....." Cô ta lúc này đã run đến lợi hại, từng lời nói ra cũng không được trôi chảy rõ ràng nữa: "Em không có, em không muốn như vậy, anh! Anh giúp em với!"

Tề Viễn thờ dài một tiếng: "Em hãy ở lại chỗ này suy nghĩ cho kỹ, cẩn thận nghĩ xem mình đã làm sai ở chỗ nào. Sau khi suy nghĩ cẩn thận em sẽ biết mình nên làm gì."

Anh ta cũng không hề nói thêm gì nữa, rất nhanh đã đứng lên rồi đi, bất luận Tề Duyệt ở phía sau có kêu anh quay lại hay đập cửa sổ thỉnh cầu, anh ta cũng không quay đầu lại nhìn.

Tề Duyệt tuyệt vọng ngồi xổm trên mặt đất khóc lớn, rất nhanh cảnh sát đã tiến vào dẫn cô ta trở về phòng giam.

Nhìn cảnh của vương vức nặng nề đóng lại, xung quanh còn có những nữ tù cùng khổ khác, trên mặt của họ đều là biểu cảm chết lặng cùng bản thủ. Trước đây cô ta vô cùng ngại bản, thế mà bây giờ lại phải ngủ chung phòng với những người này?

Còn con tiện nhân Tô Anh kia thì sao? Cô ta được bọn đàn ông che chở, được nâng niu trong lòng bàn tay, sạch sạch sẽ sẽ dưỡng hoa trồng cỏ.....

Nghĩ như thế, cô ta càng cảm hận, lại cảm thấy đau khổ cho bản thân mình nên quý rap xuống đất khóc rống lần nữa! Khiến cho những nữ tù khác trong phòng kêu phiền, nhìn bộ dạng hung thần ác sát của bọn họ, Tề Duyệt sợ tới mức cắn chặt môi, trốn vào toilet khóc thút thít.

- - -

Tô Anh nghe lão ngô đồng nói đến tình hình gần đây của Tề Duyệt, thế nhưng cô lại không hề có chút cảm giác hả giận nào, không thấy sáng khoái cũng không thấy vui vẻ. Rốt cuộc cô cũng đã bị hại chết một lần, cho dù được sống lại lần nữa, nhưng cũng không có cách nào quên được kỷ ức cùng vết thương lòng của kiếp trước, chẳng qua là ứng nghiệm của câu nói: Thiện ác cuối cùng rồi sẽ báo[4].

[4] 善恶到头终有报， 只争来早与来迟。

Hán Việt:

Thiện ác đáo đầu chung hữu báo,

chỉ tranh lại tảo dữ lai trì.

Dịch: Thiện ác cuối cùng rồi sẽ báo,

chỉ còn sớm muộn đó mà thôi. (Sưu tầm)

Cô lại nhớ đến việc tới qua Triệu Vũ đến tìm mình, còn nói ra những lời nói kia nên cũng không khó để suy luận, anh ấy mất tích mấy ngày hoá ra là đi bắt người trở về.

Việc Triệu Vũ đột nhiên thích mình làm cho Tô Anh cảm thấy khiếp sợ cùng nghi hoặc. Cô cũng không biết chỗ nào của mình lọt vào mắt anh ấy, còn làm cho anh ấy nhìn mình với cặp mắt khác xưa, không lẽ anh ấy cũng có sở thích giống Khương Triết, thích loại con gái như vậy? Nhưng cũng không phải, rõ ràng anh ấy thích tiểu minh tinh 36D điện nước đầy đủ mà...

Có nhui mày, lần sau phải khoá cửa sổ lại cẩn thận! Xem anh ấy còn dám lên lút chạy đến đây dọa cô không.

"Cô không vui à?"

"Không có."

"Ồhhh."

Lại là chữ "oh" mang theo ý tứ sâu xa.

Hôm nay, người đàn ông lạ mặt này lại đến tiệm hoa tươi của cô, lại mua một chậu hoa nhài về.

Anh vẫn mặc một bộ đồ đen, xé gió đập tuyết mà đến.

Lúc này, cô gặp được anh lần thứ hai, lại cảm thấy người này nhìn hơi quen, giống như đã từng gặp ở đâu đó? Lại không nhớ nổi mình đã từng gặp anh chưa.

Anh nhận lấy chậu hoa nhài từ trong tay Tô Anh, trong lúc lơ đãng, đầu ngón tay lạnh lẽo của anh vô tình chạm vào ngón tay mềm mại nhỏ bé của cô gái. Tô Anh vẫn rất tự nhiên giao chậu hoa cho anh sau đó thu tay lại, ánh mắt anh nhìn Tô Anh dần trở nên sâu xa, khoe môi vẽ lên một nụ cười.

".....Làm sao thế?" Tô Anh chớp mấy môi, bộ dáng nghi hoặc.

Anh vô cùng tự nhiên lắc đầu: "Hẹn gặp lại."

Tô Anh chớp chớp đôi mắt, khẽ gật đầu: "À, cảm ơn quý khách."

Cô nhìn theo bóng người đàn ông mang hoa nhài dần đi xa, vóc dáng anh cao gầy, gió lạnh liên tục thổi bay vạt áo, nhưng từng bước chân của anh lại vững vàng như Thái Sơn.

Thật là lừng, chung quy Tô Anh vẫn cảm thấy người đàn ông này có vấn đề. Huống chi anh đã đến hai lần, mà mỗi một lần đều nhìn cô với ánh mắt sâu xa làm cho cô thấy vô cùng khó hiểu, dường như không đơn giản là khách đến mua hoa.

"Lão ngô đồng, phiền ông theo dõi người kia giúp tôi, tôi cảm thấy anh ta không giống người bình thường."

"Được."

Cùng lúc đó, Tưởng Nghị trở lại khách sạn thì gặp Tưởng Hiểu Hiểu tìm đến, vẻ mặt cô tươi cười rạng rỡ nhưng khi nhìn đến hoa nhài trong tay người đàn ông thì có chút do dự: "Đây là? Anh, sao anh lại mua hoa?"

Cô biết rõ Tưởng Nghị ghét nhất là mấy loại hoa hoa cỏ cỏ này, ngày thường anh ấy không hề đụng đến chúng, đến mức nhìn một cái cũng cảm thấy phiền, sao đột nhiên lại mua loại hoa nhài này về, một chút thương thức về hoa cỏ cũng không có!

Tưởng Nghị mở cửa phòng, hoa nhài được anh đặt lên bệ cửa sổ, đặt cạnh bên chậu hoa ngày hôm qua.

Tưởng Hiểu Hiểu càng thêm nghi ngờ không thôi, trong đầu của cô đột nhiên xẹt qua một tia sáng, dò hỏi: "Anh, có phải anh đã đi gặp qua Tô Anh hay không?"

Tưởng Nghị quay đầu lại nhìn cô mới cái: "Không ở bệnh viện trông coi Tưởng Ngũ, lại đến chỗ này của anh làm cái gì?"

Tưởng Hiểu Hiểu cười nói: "Em lo lắng cho anh đó, hơn nữa lâu rồi chúng ta không được gặp nhau nên cảm thấy nhớ anh!"

Tưởng Nghị cười nhạo có một tiếng: "Được rồi, em về trước đi, bên phía Tưởng Ngũ anh sẽ đi."

Tưởng Hiểu Hiểu: "Anh à, thật ra anh không nên đến đây, thân thể anh năm phục hồi lại rất tốt, anh ấy sẽ tự mình trở về Đế Đô....."

Tưởng Nghị xua tay xua, chiếc áo vest đen bị anh cởi ra ném xuống đất, chiếc áo khoác cùng màu cũng bị anh tùy tiện ném sang một bên, chỉ còn lại một chiếc áo lông cao cổ cũng là màu đen. Anh đi đến bên quầy rượu rót một ly Whiskey, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Anh lạnh giọng: "Hiểu Hiểu, chuyện của anh không cần em nhúng tay vào."

Tướng Hiểu Hiểu: "....."

Cô bâu mới, có chút buồn rầu cũng không thể hiểu nổi, cúi đầu đáp "vâng".

Tướng Nghị cũng không nhìn Tướng Hiểu Hiểu, ánh mắt anh bắt đầu tập trung, đáng vẻ giống như đang suy tư gì đó.

Anh cũng là đàn ông, anh cũng rất hiểu kỹ, rốt cuộc một cô gái như thế nào mới khiến cho mấy người đàn ông kia càng ngày càng yêu thương?

--

Tuy nói Tướng Nghị ở thành phố C nhưng công vụ cần anh xử lý vẫn nhiều như cũ, sau khi anh họp trực tuyến với các cổ đông bên phía Đê Đô xong thì mới nhích người đi đến bệnh viện.

Không ngờ tới, khi anh đến đó lại gặp được một vị khác.

"Anh cà."

"Chú ba."

Tướng Long đã đến bệnh viện thăm Tướng Diễn trước một bước. Ngược lại, Tướng Nghị cũng không cảm thấy gì, đến sớm hay đến trễ cũng không khác nhau lắm, dù cho Tướng Long thêm nắm thêm muối[5] trước mặt Tướng Diễn, anh cũng không quan tâm

[5] 上眼药- hạ nhãn dược: vì von về việc mách lẻo, đâm chọc sau lưng, thù dệt thêm một vài chuyện về một người khi nói với người thứ khác. Đồng nghĩa: 上眼药- thượng nhãn dược.

Tướng Diễn còn nằm trên giường, thoát nhìn còn rất tỉnh táo, chỉ là đáng vẫn về có chút suy nhược.

Tướng Long nói: "Lần này chú năm gặp phải đại nạn, may mắn là ở thành phố C này có địa linh nhân kiệt. Chỉ hơn một tháng đã có thể tỉnh lại, chú ba của chúng ta vất vả suốt một thời gian, em trở lại tiếp quản thì cậu ta cũng được nghỉ ngơi chút rồi."

Tướng Nghị mỉm cười phụ họa: "Anh cà nói đúng."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Tiệc tất niên

Edit: Hiền Chăn

Beta: Mun

Tướng Nghị cùng Tướng Long xuất hiện, không nghi ngờ chính là đến dò xét tình hình của Tướng Diễn để loại bỏ nghi ngờ trong lòng bọn họ, tiện thể ném cho đối phương vài hòn đá (ý nói "bò đá xuống giếng" ấy), đều không có ý tốt. Nếu muốn hỏi, trong hai người họ ai thật lòng quan tâm đến Tướng Diễn thì thật sự không có ai.

Tướng Diễn cũng vô cùng rõ ràng vấn đề này, những anh chị em trong nhà này còn không thật tình với anh bằng một cô bé.

Nhưng mà, cho dù bọn họ có nhiệt tình hay không anh cũng không thấy lạ.

Tướng Long đột nhiên nói: "Đúng rồi chú năm, cũng sắp đến cuối năm rồi, thân thể của chú lại suy yếu đến vậy, xem ra không thể cùng bọn anh về Đê Đô đoàn viên?"

Tướng Diễn bắt đầu đi nói: "Đúng vậy, bác sĩ vẫn chưa cho phép em xuất viện, với lại đầu của em thỉnh thoảng vẫn bị đau. Dù sau cũng đã đi dạo quý môn quan một lần, cho nên vẫn muốn cẩn thận nghe theo lời dặn của bác sĩ, không dám làm trái."

Tướng Long nói: "Chú năm nghĩ như vậy cũng tốt, rốt cuộc thân thể mới là quan trọng nhất. Chú nói xem có đúng không hà chú ba?"

Tướng Nghị cười: "Đúng vậy."

Anh khẽ nâng tầm mắt, an tĩnh ngồi một bên rất ít khi nói chuyện, chỉ là thỉnh thoảng sẽ dời ánh mắt nhìn Tướng Long cùng Tướng Diễn, tâm tư khó lường.

Tướng Diễn còn muốn nghỉ ngơi nên Tướng Long cùng Tướng Nghị cũng không tiện quấy rầy, đều đứng dậy ra về.

Hai người cùng nhau ra đến hành lang, Tướng Long nhìn thấy Tướng Hiểu Hiểu đang đứng chờ bên ngoài, Tướng Long liền mở lời khen: "Trong khoảng thời gian này đều nhờ Hiểu Hiểu ở bên cạnh chăm sóc Tướng Ngũ, vất vả cho em rồi, trở về phải thưởng lớn cho em mới được!"

Tướng Hiểu Hiểu cười duyên: "Không vất vả đâu ạ, chăm sóc anh năm là chuyện Hiểu Hiểu nên làm, sao lại vất vả chứ."

Tướng Long cười to: "Hiểu Hiểu thật là hiểu lý lẽ."

Tướng Nghị: "Hai người từ từ nói chuyện, tôi đi trước một bước."

Không đợi hai người kia nói gì, anh đã ung dung thông thả đi trước.

Tướng Hiểu Hiểu không nhận được khe nhu này, Tướng Nghị quá mức lạnh nhạt, không hề giống như anh trai ruột của cô chút nào. Tốt xấu gì bọn họ cũng cùng cha cùng mẹ, đáng lẽ ra phải giúp đỡ nhau mới đúng chứ!

Tướng Long: "Hiểu Hiểu à, hay là để anh cà đưa em về nhà?"

Tướng Hiểu Hiểu cười nói: "Không cần đâu ạ, em tự lái xe đến đây."

Cô uyển chuyển từ chối, ngoái đầu nhìn phòng bệnh của Tướng Diễn, không vào đó nữa, rất nhanh cũng tự mình rời đi.

--

Tướng Diễn đứng bên cửa sổ nhìn ba người Tướng Nghị, Tướng Hiểu Hiểu cùng Tướng Long ở dưới lầu đã lần lượt rời đi, cười lạnh một tiếng.

Lâm Thánh Phong cũng hi hi ha ha tựa vào cửa sổ: "Mấy người nhà này của anh, xem ra đều mang tâm địa bất chính nha."

Tướng Diễn cười: "Thì có ai nói không phải đâu?"

"Nhưng mà em nói thật này, quả thật anh phải trở về, miễn cho ai kia không biết trời cao đất dày, cảm lòng gà mà xem như lệnh tiễn. Đồ vật của anh, sao lại không lấy về?"

"Không vội."

"Cái gì mà không vội? Còn không phải là anh định tiếp tục ở đây ăn vạ bọn em hay sao?"

"Sao dạo này không thấy Tô Anh đến đây nhì?"

"Anh đã khỏe lại rồi, còn muốn cô ấy đến đây kể chuyện cô tích cho nghe nữa à?"

"Đúng vậy, anh ở đây một mình thấy chán quá."

"... Em không phải người à?"

Tướng Diễn đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, ý tứ "biết mà còn hỏi".

Lâm Thánh Phong "xì" một tiếng khinh miệt: "Hừ, anh thôi đi, Khương Tứ nói tới mai chúng ta sẽ cùng nhau ăn tất niên, tiện thể cũng làm tiệc chia tay với anh luôn."

Tướng Diễn nhường mày cười một cái, nói: "Được đó. Đúng lúc tôi nhàn đến phát hoảng, cũng muốn ra ngoài hít thở không khí một chút."

"Đi thôi." Vừa nói vừa xoay người đi, cầm lấy áo khoác lông trên giá.

Lâm Thành Phong có chút nghi hoặc: "Đi đâu vậy?"

Tướng Diễn: "Đi mua quả Tết cho Tô Anh."

Lâm Thành Phong: "....."

Anh nhịp nhịp chân, rốt cuộc cũng không nói gì, đi theo ra ngoài. Coi như là anh tiễn đường mua món quà đi!

Lúc Tô Anh nhận được quả tết, cũng không thấy vui vẻ cho lắm. Bởi vì cô phải ôm một chồng truyện cổ tích vừa dày vừa nặng, cánh tay ôm đến mỏi nhừ, chỉ có thể trợn tròn mắt cá nóc với Tướng Diễn: "Đồ chơi con nít!"

Tướng Diễn vỗ vỗ lên đầu cô: "Em chính là con nít mà."

"Em..." Cô định phản bác rằng mình không phải, nhưng nhìn thấy Tướng Diễn kia bày ra bộ dáng dù bạn vẫn rất ung dung, đành phải thở dài. Mặc kệ, cô lười so đo với anh, ôm chồng truyện về chỗ ngồi sau đó ném sang cho Khương Triết.

Khương Triết hơi nhường mày: "Hmmm?"

Tô Anh: "Nặng quá, em ôm không nổi."

Khương Triết mỉm cười, xoa xoa đầu cô.

Nhưng bù lại, quả của tên tiểu tử Lâm Thành Phong kia tặng đẹp hơn nhiều, lại còn bỏ ra chút tâm tư, bởi vì anh tặng cho cô một cái chuông gió lá phong. Khi treo lên, tiếng chuông leng keng leng keng thật hay, nghe vừa vui tai lại vừa đẹp.

Tô Anh liền nói: "Em cảm thấy cái này hợp với em, em rất thích!"

Chọc cho Tướng Diễn liếc có một cái.

Đào Nhiên nhìn thấy Tướng Diễn cùng Lâm Thành Phong đều chuẩn bị quả tặng. Trước đó anh không nghĩ tới điểm này, nhưng mà anh cũng thuận tay móc từ túi áo ra một chiếc lắc tay, mặt trên được khảm một dây đá quý màu hồng nhạt...

Tô Anh đánh giá qua một lượt, ánh mắt ghét bỏ, nói: "Em không cần, khẳng định sợi dây này là anh Đào Nhiên định tặng cho cô gái nào đó, đổi lấy nụ cười mỹ nhân chứ gì!"

Đào Nhiên lập tức nói: "Sao lại không cần chứ? Bé hoa nhài chính là cô gái kia đó!"

Ngay lập tức, Khương Triết đá anh một cái: "Lăn đi."

Tô Anh không nhịn được cười, Đào Nhiên lập tức giải thích anh không phải có ý đó, chỉ có mấy tên tâm địa đen tối mới nghĩ vậy thôi! Không hên mà gặp, Tướng Diễn cùng Lâm Thành Phong đều nhịn không được mà đánh anh thêm một trận.

Tiếng cười nói vang vọng khắp phòng, lúc này Triệu Vũ mở cửa bước vào.

Anh tuy tiện đứng ở cửa, toàn thân vận một bộ đồ đen, mang theo khí lạnh bên ngoài vào, khoé miệng cười đến có chút gian trá: "Này, nói chuyện gì mà vui vẻ thế?"

Đào Nhiên lập tức khóc lóc kể lể: "Cậu tôi thật đúng lúc, phần xù chuyện này cho tôi đi. Tướng Ngừ tặng bé hoa nhài một đồng truyện, Tiểu Lâm Tử thì tặng một cái chuông gió nhỏ bình thường, rồi nhìn lại quả của tôi xem! Là kim cương hàng thật giá thật đó! Vậy mà hai con hàng rẻ tiền này lại dám khi dễ, bắt nạt tôi là sao?"

Lời vừa nói ra, lại chọc cho Lâm Thành Phong tức cô anh siết chặt.

"Hàng rẻ tiền? Ai là hàng rẻ tiền hả! Ai?!"

Triệu Vũ ung dung thong thả bước đến gần, anh đi vòng qua chiếc bàn tròn nhỏ rồi đi đến phía sau lưng Tô Anh, hai tay anh chống hai tay lên thành ghế phía sau Tô Anh, nhìn người ngồi cạnh Tô Anh một cái, sau đó nói với Đào Nhiên ở phía xa xa: "Kim cương hả? Cái đó khẳng định là quả cậu định tặng cho cô gái nào đó rồi, động thái cũng khá nhanh đó, lịch trình đêm nay đều sắp xếp ổn thoà hết rồi?"

Đào Nhiên: "...Fuck!"

Triệu Vũ cười thành tiếng, vỗ vỗ lưng ghế sau đó thật tự nhiên đi đến một bên, ngồi xuống.

Tô Anh vì động tác vỗ vỗ lưng ghế của anh mà có chút khấn trương. Cô nhìn Triệu Vũ, đúng lúc bắt gặp ánh mắt thâm thúy của Triệu Vũ cũng đang nhìn mình, khoé miệng treo một nụ cười, Tô Anh mấp máy môi, chào: "Anh Triệu Vũ."

Anh gật đầu, đáp "ừ" một tiếng.

Ánh mắt dò sang nhìn vào Khương Triết.

Khương Triết cũng đáp lại bằng một ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Hai người nhìn nhau, rất nhanh lại dò ánh mắt đi.

Khương Triết kéo tay Tô Anh sang, mười ngón tay đan chặt vào nhau, đưa đến cạnh bên môi, như có như không mà đặt lên đó một nụ hôn.

Không biết có phải ám ảnh tâm lý gì hay không, Tô Anh cứ cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, dường như muốn nhìn thấu được cô.

--

Có chút ngột ngạt, Tô Anh đứng dậy đi toilet.

Đến khi ra rửa tay, cô liền suy nghĩ, cứ như vậy không tốt chút nào. Ánh mắt của Triệu Vũ khi nhìn cô vừa sâu kín lại vừa không che giấu, sự đảo hoa của anh cũng giống như sự tàn nhẫn của anh vậy. Cô không thể nào đáp lại anh, vì thế phải tìm cách đánh tan ý niệm kia của anh, huống chi cô cũng không muốn trêu chọc gì đến anh.

"Tô Anh, đã lâu không gặp."

Tô Anh thông qua gương nhìn thấy Tướng Hiểu Hiểu mặc một chiếc áo màu xanh nhạt, tóc uốn xoắn từng lọn đứng sau lưng cô, trên mặt treo nụ cười tươi rọi, tỏ vẻ bạn bè vô cùng thân thiết.

Tô Anh quay lại, thái độ lễ phép mà xa cách: "Tướng tiểu thư."

Tướng Hiểu Hiểu giả vờ gần hơn, trách móc: "Cái gì mà Tướng tiểu thư chứ, quá khách khí rồi, cô cứ gọi tôi là Hiểu Hiểu."

Tô Anh nhủ thầm nói: "Tướng tiểu thư, kỳ thật chúng ta không thân nhau, tôi cũng không muốn làm bạn với cô. Lại nói, người bạn thân Tề Duyệt của cô bị bắt vào tù là do cô ta muốn hại tôi. Bất luận là đối với tôi hay Tề Duyệt, cô gặp tôi lại vui vẻ đến như vậy, Tề tiểu thư nếu biết được hẳn sẽ rất đau lòng, còn tôi đây cũng thấy khó xử."

Cô lắc lắc đầu: "Cô tốt bụng như vậy, hẳn là sẽ không nỡ khiến Tề tiểu thư đau khổ, không nỡ khiến tôi khó xử đâu đúng không."

Tướng Hiểu Hiểu: "....."

Hai má cô ta bắt đầu ửng hồng, bộ dạng nước mắt tràn mi trực khóc.

Tô Anh cũng không muốn nói nhiều lời nữa, nhanh chóng vòng qua người cô ta rồi khỏi.

Tướng Hiểu Hiểu nhìn theo bóng dáng Tô Anh rời đi, tức giận gặm chân.

"Xì---"

Một tiếng cười truyền đến, Tướng Hiểu Hiểu lập tức tức giận: "Là ai?"

Cô quay đầu nhìn lại, biểu tình tức giận trên mặt liền chuyển thành kinh ngạc: "Anh..." Cô bĩu môi: "Sao anh lại đi nghe lén chứ! Anh thấy rồi đó, Tô Anh kia là người lợi hại như vậy đấy!"

Tướng Nghị khoanh tay trước ngực, lười biếng đứng dựa vào vách tường, khuôn mặt trắng nõn của anh vì ở trong phòng có máy sưởi nên lúc này có chút hồng hồng, cùng với đôi mắt đảo hoa chết người đang mang ý cười nhàn nhạt càng làm cho vẻ ngoài của anh thêm tuấn mỹ, khí chất bất phàm.

Anh nói: "Cô bé này, quả nhiên miệng mềm lạnh lợi, móng vuốt nhỏ cũng biết cào người ta."

Tường Hiểu Hiểu nhủ mảy: "Anh à, anh có ý gì? Anh không cảm thấy cô ta rất đáng ghét sao?"

"Đáng ghét hả?" Anh hỏi lại "Chắc là có."

"Đúng vậy, cô ta rất đáng ghét?" Đáng ghét nhất chính là Triệu Vũ còn thích cô ta!

Tường Nghị đứng thẳng dậy, chỉnh trang lại đầu tóc, nhắc chân rồi đi. Trên mặt còn mang theo ý cười như có như không.

Tường Hiểu Hiểu âm thầm cắn răng, cũng nhắc chân đuổi theo.

Bọn họ cũng đến Quán Duyệt ăn cơm, từ sau khi Tường Nghị nói không ngại xuất hiện trên địa bàn của Khương Triết cùng Triệu Vũ, Tường Hiểu Hiểu cũng không tiện nói gì thêm. Nếu đã không có cô kị, tất nhiên chỗ nào tốt thì phải đến chỗ đó thôi, lựa chọn quán có thể hưởng thụ.

Lần này đến cùng bọn họ còn có Tường Long, cùng với mấy người phụ trách khác của Tường thị ở Thành phố C. Chỉ là không ngờ bọn người Khương Triết đều đến đông đủ, còn có Tường Diễn, một đám đàn ông khí chất bất phàm tụ hội, lại có duy nhất một nhà đầu thối!

Chi vừa nghĩ đến đây liền nhịn không được tức giận, tiện nhân kia thì có gì tốt chứ?

Tường Hiểu Hiểu nghĩ mãi không thông, tại sao những người kia đều thích Tô Anh.

--

Thật ra, rất nhanh Tô Anh đã vứt chuyện gặp phải Tường Hiểu Hiểu ra sau đầu, buổi tối sau khi kết thúc liên hoan, Khương Triết đưa cô trở về.

Khi về đến trước cửa nhà, người đàn ông vuốt ve mu bàn tay của cô, ý tứ sâu xa hời: "Không mời anh lên đây ngồi một chút à?"

Tài xế ở phía trước đặc biệt thức thòi, xuống xe tìm chỗ nấp.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Món quà đến sau

Edit: Bạc

Beta: heka

Không thấy được mặt Tô Anh đang ứng đo, cô rút tay ra: "Không tiễn anh." Rồi hừ nhẹ: "Hẹn gặp lại!"

Cô xoay người, mở cửa muốn đi ra ngoài.

Khương Triết cười nhẹ ôm eo Tô Anh, nhẹ nhàng đặt xuống, cô liền ngồi yên trên đùi của anh, quần áo mùa đông dày rộng, nhưng vẫn không hề khiến hơi thở của anh rối loạn chút nào.

Thật ra anh cũng không làm gì cả, chỉ đem cổ gài nhỏ ấn vào trong lồng ngực, ngón tay có khớp xương rõ ràng vuốt ve gương mặt hồng nhuận non nặn của cô, bàn tay dừng ở trên cái cổ mảnh khảnh, như vô tình như cố ý chạm vào.

"Tiểu quý!"

Tô Anh không nói gì, trong bóng đêm, đôi mắt của cô bình tĩnh và thanh triệt[1], chớp chớp, nhắm mắt lại.

[1]thanh triệt: trong suốt, triệt để, rõ ràng, tinh táo

"A Triết."

"Ừm?"

"Cảm ơn anh nha, hôm nay em rất vui về." Giọng nói mềm mại lộ ra vẻ vui mừng: "Năm nay em không hề có đơn tí nào nữa."

Khương Triết ý vị thâm trường[2]: "Cảm ơn anh, còn không cho anh lên lầu?"

[2]ý vị thâm trường: lời nói ẩn ý sâu xa.

Tô Anh xấu hổ buồn bực đánh một cái ở ngực anh: "Anh... Anh và em còn chưa nói chuyện chính đầu!"

Khương Triết cười một tiếng, cầm lấy bàn tay nhỏ nhỏ, môi chạm đến vành tai cô nói khẽ: "Anh nghĩ thật sự không có chuyện gì là chuyện chính cả, Anh Anh."

Lỗ tai của cô ngứa ngáy, quay đầu tránh né, bên chóp mũi đều là hơi thở của người đàn ông, có hương rượu nhàn nhạt, mát lạnh, nhỏ giọng nói: "Em cần phải về."

"Còn có món quà này chưa cho em"

Khương Triết lấy từ trong túi quần áo ra một món đồ. Tô Anh tò mò nhìn qua, nhưng một tay anh đã vén tóc của cô sang một bên, Tô Anh lập tức phản ứng lại:

"Vòng cổ sao?"

"Ừ."

Anh chuẩn bị đeo lên cho cô, nhưng trong xe quá tối, anh loay hoay một hồi lâu mới cài được nút cài trên dây chuyền, một tay Tô Anh chạm vào mặt dây chuyền, liền chạm phải hình trái tim của mặt dây: "Cảm ơn!" Dừng lại một chút: "Em cũng chưa chuẩn bị quà cho anh, lần sau em sẽ làm quà tặng cho anh! Ừm, còn có Thành Phong, anh Tường Diễn, anh Đào Nhiên nữa."

Hôm nay Lâm Thành Phong cùng mấy người Tường Diễn đều chuẩn bị quà cho cô, làm cho cô trở tay không kịp, cô không có quà gì để tặng lại cả, có chút vui vẻ, lại có chút ngại ngùng.

"Không cần." Khương Triết đưa bàn tay xuống, cầm lấy bàn tay của Tô Anh, đếm đến ngón tay cô: "Bọn họ không cần quà tặng. Còn phần của anh, anh sẽ tự mình đòi lại."

Tô Anh: "Hửm? Không được, em phải tặng...ah-."

Môi của cô đột nhiên bị ngón cái của anh đè lại, ngón tay có vết chai mỏng, tính té vuốt ve trên cánh môi, môi của anh hôn lên đuôi mắt và gương mặt cô, thanh âm trầm thấp: "Bọn họ không cần."

Tô Anh lăm bắm: "Anh thật là bá đạo[3]!"

[3]bá đạo: tính cách(đạo) độc chiếm(bá), quái lạ

Khương Triết lạnh giọng: "Hử!"

Không khí trong xe thật oi bức, có lẽ máy sưởi trong xe bật quá nóng, lại được ôm chặt như vậy. Chóp mũi cùng trán của Tô Anh đều nổi lên một tầng mồ hôi tinh mịn, chóp mũi đều là mùi hương của người đàn ông, hương rượu nhàn nhạt quanh quần, dường như muốn choáng say cô.

Khi đôi môi nóng bỏng chạm đến khoe miệng cô, chóp mũi cọ cọ má cô: "Có sợ không?"

Nhất thời Tô Anh không trả lời, sợ cái gì? Bàn tay của cô siết chặt cánh tay anh, trong cổ họng của Khương Triết liền phát ra ý cười nhàn nhạt. Hôn hôn lên khoe môi cô: "Đừng sợ, bé hoa nhài của anh."

Anh thực thích hương vị của cổ gài nhỏ, thanh đậm lại thơm ngọt, lại rất tinh tế, anh nhẹ nhàng mút một chút, đôi môi mỏng của cô liền trở nên thật đỏ, như đậm phấn má hồng, đáng yêu đến mức làm tâm anh nhộn nhạo.

Nhưng lần này anh không trực tiếp hôn môi cô, chỉ thật cẩn thận nhẹ nhàng chạm khẽ. Anh không quên lời nói của nữ cảnh sát kia, càng không quên sáng sớm ngày đó Tô Anh tỉnh lại, cô ngẫu nhiên lộ ra biểu tình chán ghét.

Anh không hi vọng cô nhớ những kỉ ức không thoải mái ấy, càng không muốn khi anh hôn cô làm cô nhớ đến chuyện ghê tởm đó.

Tô Anh lại không thích hồ hấp trên miên như thế này, điều này cho cô cảm giác sai lầm rằng cô và Khương Triết vẫn còn rất ân ái, giống như không có gì phát sinh, vẫn thật thân mật kháng khi.

Cô mở to mắt, đẩy đẩy Khương Triết: "Em cần phải về. Gặp lại sau."

Người đàn ông không chút để ý: "Ừ."

Cảm cô bị nắm lấy, môi mòng phồng lên.

Cái hôn tình tế, mềm nhẹ mát cần, như mưa phùn chạm khẽ lên mặt, như làn gió thổi qua...

Không có thâm nhập và dục vọng, một cái hôn sạch sẽ, thuần túy.

--

Lúc Tô Anh xuống xe đã là nửa giờ sau, tài xế đến quầy bán thức ăn vặt của Trần Thục Phần để sưởi ấm, vừa thấy Tô Anh xuống xe, ông liền nói cảm ơn, chạy chậm đến. Tô Anh thấy Luru Vận đang vẫy tay với cô, đáng vẻ đang xem kịch vui, cười xấu xa.

Cô vốn dĩ rất bình tĩnh, giờ phút này đột nhiên có chút xấu hổ.

Sờ sờ cái mũi, quay đầu lại, thấy người đàn ông còn ngồi ở trong xe, cửa sổ xe hạ xuống, một tay đặt ở trên bệ cửa sổ, ngón cái chống hàm, ngón trỏ vuốt môi, thấy cô quay đầu lại, anh cong môi cười.

"Thay đổi chủ ý?"

"...Gặp lại sau."

Tô Anh nhanh chóng mở cửa tiệm hoa, đi nhanh vào.

Cho đến khi không thấy hình bóng của cô gái nhỏ Khương Triết mới thu hồi tầm mắt, bất đắc dĩ nhắm nhẹ hai mắt, thờ dãi áp lực: "Đi thôi."

Luru Vận thấy xe Khương Triết đi rồi, cô mới mặc nhanh áo khoác lông vũ, chạy nhanh tới tiệm hoa của Tô Anh, ha ha hi hi trừu ghẹo: "Hai vợ chồng các cậu nùng tình mật ý[4], làm chuyện gì đó ở trong xe, nên mời vào trong nhà nha!"

[4]nùng tình mật ý: nồng tình mật ý, tình cảm mặn nồng, lời nói ngọt ngào, yêu thương

Tô Anh liếc trắng mắt: "Tôi rất mệt, muốn đi ngủ. Cậu cũng nên về nhà đi!"

"Cậu làm cái gì mà thấy mệt hả!?"

"...Trong đầu cậu toàn suy nghĩ đen tối, không đứng đắn!"

"Hừ!" Luru Vận chấp hai tay sau lưng, bộ dáng ngẩng đầu ưỡn ngực: "A Triết nhà cậu có đáng người tốt như vậy, cậu không muốn thử xem á?"

"Tôi xem cái đầu quý của cậu đấy!"

Tô Anh trực tiếp đẩy Luru Vận đuổi ra ngoài: "Gặp lại sau!"

"Tôi chỉ đùa một chút thôi, cậu thật sự đuổi tôi sao?"

"Ừ! Cậu đi nhanh đi!"

"...Keo kiệt!"

Luru Vận làm mặt quý, đón gió lạnh, nhanh như chớp đã chạy ra xa!

Tô Anh thờ phào nhẹ nhõm, không phải cô thật sự muốn đuổi Luru Vận đi, mà cô đột nhiên nghe đám hoa nói, Triệu Vũ tới rồi.

Cô có chút hoảng hốt, không biết vì sao anh lại đột nhiên đến đây, buổi tối lúc ăn cơm, anh ngẫu nhiên liếc nhìn cô một cái, cô cảm thấy nó có ý nghĩa rất sâu xa, làm cô không dám nhìn thẳng.

Hiện giờ anh lại ở đây.

Tô Anh cẩn cẩn môi, đi cửa sau.

Triệu Vũ đang ngồi ở trên cầu thang, Tô Anh biết, nhưng khi nhìn thấy anh, cô không khỏi hoảng sợ.

Sắc mặt của anh rất khó coi, lạnh lẽo như hồ nước đóng băng vạn năm chưa được đục phá, cặp mắt tối đen giống như bóng đêm nồng đậm đang bao trùm, không thấy được một chút ánh sáng.

Anh ngồi ở đó, chân dài duỗi ra đặt ở trên bậc thang, toàn bộ cơ thể tựa lưng về phía sau, khuỷa tay chống đỡ một nửa cơ thể, khoé miệng cười như có như không, làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Giờ phút này, anh cứ ngồi yên như vậy mà nhìn Tô Anh.

Trong lòng Tô Anh hơi khản trương, có nường mảy: "Anh đều thấy được hết rồi?"

Đôi mắt Triệu Vũ dừng ở trên môi Tô Anh, thực hồng, dường như anh có thể tưởng tượng được người đàn ông kia hôn cô như thế nào, chuyện đó khiến anh không áp được thô bạo trong lòng, càng muốn đem cô trở thành của riêng mình.

Anh cười nhạt: "Thấy được, thì sao, như thế nào?"

Tô Anh trừng lớn đôi mắt, làm sao lại như thế nào? Nhìn cô cùng người đàn ông khác trong xe lâu như vậy, thế mà anh lại...

Người đàn ông này, Tô Anh càng ngày càng không hiểu anh.

Cô nghiêm túc nói: "Giữa chúng ta không thể thành được, anh Triệu Vũ, anh đừng tới tìm em nữa. Em là bạn gái Khương Triết, anh làm như vậy không tốt!"

Triệu Vũ cười lạnh, anh đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm không tồn tại trên người mình, từ trên cao nhìn xuống, hỏi: "Anh Anh, anh hôn em có làm em chán ghét không?"

Anh nhìn vào đôi mắt của cô gái nhỏ, tươi cười có chút xấu xa: "Nếu như em đã quên, anh có thể giúp em nhớ lại."

Tô Anh: "...Không biết xấu hổ!"

Triệu Vũ cười khẽ một tiếng, chỉ cần nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Tô Anh, anh liền thấy vui vẻ.

Anh tiến lên hai bước, Tô Anh liền lui về sau, nghi hoặc: "Anh định làm gì?"

Cánh tay dài của người đàn ông duỗi ra, Tô Anh bị lôi kéo đâm vào lồng ngực anh, lồng ngực rắn chắc, còn mang theo chút mùi thuốc lá và rượu, kì lạ là không khó ngửi chút nào. Tô Anh đánh vào lồng ngực cứng rắn của anh, cảm giác cái trán của mình bị đâm đau, hai cánh tay rắn chắc đẩy sức mạnh giữ vòng eo của cô, dùng một chút sức, bề cô đi vài bước, cô đã bị đặt trên bệ cửa sổ.

Tô Anh có cảm giác mình ở trong tay anh, giống như anh đang nhẹ nhàng xách một con gà con.

Hai cánh tay anh chống ở trên bệ cửa sổ, ép sát tới gần, Tô Anh bị dán sát ở trên cửa sổ, kính cửa sổ lạnh băng, cô cảm giác được một ít lạnh lẽo, nhưng mà người ở trước mặt cô, thân thể giống như lửa, đặc biệt là đôi mắt đang nhìn chăm chăm cô, giống như một ngọn lửa có thể thiêu cháy cô!

Cô đột nhiên khản trương, nghiêm túc nói: "Triệu Vũ, anh không được làm điều xằng bậy!"

Triệu Vũ mỉm cười, ánh mắt đảo qua khuôn mặt nhỏ của cô: "Nếu anh thật sự muốn làm điều xằng bậy, đêm đó anh đã áp em ở trên giường." Vừa nói xong, anh liền lui ra ngoài. Tô Anh lập tức nháy xuống, Triệu Vũ nường mảy, thông thái, ung dung nói: "Đừng lộn xộn, Anh Anh, sức lực của em không thể hơn anh, chút nữa anh lại phải bế em lên lại."

Trong đầu Tô Anh quanh co một hồi, liền nhấc chân đạp qua, Triệu Vũ nghiêng người một cái, một tay Tô Anh chống cửa sổ, tung người nháy xuống, lại đá thêm một chân nữa, nhưng lần này không kéo, chân của cô bị anh nắm chặt trong tay, cô

lập tức la: "Đau!"

Triệu Vũ hừ một tiếng: "Cô nhóc thôi này!"

Rốt cuộc cũng buông tay ra, không đành lòng dùng chút sức lực nào.

Tô Anh cũng rút chân lại, lùi về sau một khoảng cách thật dài, để phòng anh như để phòng tên trộm, đôi mắt xinh đẹp trừng thật to, lông mày cũng nhăn lại, nhìn anh chằm chằm.

Triệu Vũ nhắc tay làm điệu bộ đầu hàng: "Anh Anh, chúng ta nên nói chuyện đáng hoàng!"

Tô Anh: "Rõ ràng là anh tay đâm chân đá trước."

"Anh không có, anh muốn tặng cho em...quà." Nói tới đây, anh nhủ mảy, sau đó lại ả nào thấp giọng mắng một câu, chết tiệt!

Anh thật sự chưa từng tặng quà cho người phụ nữ nào, trước kia đều để trợ lý xử lý, anh chỉ cần vung tiền ra, hiện giờ tự mình lựa chọn kĩ càng rồi đưa tới trước cửa, hình như cô gái nhỏ lại không tình nguyện nhận là thế nào đây...

Anh chỉ cửa sổ và cầu thang, hỏi: "Em tuy tiện chọn một chỗ đi, ngồi chỗ nào?"

Tô Anh hoài nghi nhìn Triệu Vũ, lắc đầu: "Không cần!"

"Anh bé em lên?"

"Cầu thang."

Tô Anh đi đến cầu thang ngồi xuống, cầm cô chống ở trên đầu gối, ngược mắt nhìn Triệu Vũ, nhấp môi, bộ dáng cô gái nhỏ đang tức giận.

Triệu Vũ đi đến trước mặt cô, ngồi xuống, bắt chéo chân, khuya tay chống ở đầu gối, chống cằm, đối diện Tô Anh: "Cô nhóc như em, cũng không quá xinh đẹp, tại sao anh lại thích em như thế?"

"Nhưng hiện tại anh rất xấu, nhìn thật đáng ghét!"

"Cô nhóc thôi."

Anh nhìn không được xoa nhẹ đầu Tô Anh, đối lại là một cái trừng mắt.

Tô Anh thúc giục: "Em đã ngồi xuống rồi đó, anh muốn làm gì?"

Triệu Vũ hừ nhẹ, từ trong túi quần áo lấy ra một vật, Tô Anh thấy, là một cái lắc chân bằng bạc.

Người đàn ông cao lớn tuấn tú, lúi kéo chân cổ gác trên đầu gối, thô lỗ và vụng về, kéo chân cô lên, vòng qua, vụng về cài vào.

Anh chưa bao giờ làm qua chuyện này, một hồi lâu sau cũng không tìm thấy nút cài, anh nhủ mảy, có chút không kiên nhẫn, nhưng lại cố chấp một cách kì lạ. Cho đến khi cài vào được rồi, anh hai lòng nường mảy, lại thấy ngón chân mướt mà đáng yêu chỉ có gái nhỏ cuộn tròn, trong lòng anh đột nhiên ngứa ngáy, giống như trái tim của anh đang bị nắm chặt.

Anh nắm lấy bàn chân của cô gái nhỏ.

Tô Anh lập tức rút chân về.

Triệu Vũ: "..."

Tô Anh kinh ngạc, phát hiện hoa văn trên lắc chân là bông hoa nhài nhỏ nhỏ.

"Quả sinh nhật."

"..."

Có lẽ nhìn ra chân chữ và do dự của cô, Triệu Vũ đột nhiên đứng dậy, ôm Tô Anh vào trong ngực, giọng nói khàn khàn gọi cảm, tràn đầy dụ hoặc: "Anh Anh, đừng tháo xuống."

Khuôn mặt anh tuấn vui vào trong mái tóc mềm mại, hương thơm mát lạnh, làm cho anh cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, anh đã buông lỏng cô ra.

Tô Anh chớp chớp đôi mắt, đẩy Triệu Vũ ra. Triệu Vũ ai da một tiếng, ngồi dưới đất: "Anh Anh, em thật nhẫn tâm!"

Tô Anh giờ giờ nắm đấm: "Còn không nhanh đi, về sau em sẽ đánh chết anh!"

Không đợi Triệu Vũ nói cái gì, cô đã nhanh chóng chạy lên lầu.

Triệu Vũ ngồi dưới đất, nhìn theo hình bóng Tô Anh biến mất, anh nằm xuống, mu bàn tay che ở mi mắt.

Đây đúng là một bé hoa nhài nhỏ nhỏ mà.

--

Cho đến một lúc lâu sau, Tô Anh mới nghe được lão ngô đồng nói cho cô biết, Triệu Vũ đi rồi, cô nhẹ nhàng thở ra, lại nhịn không được nhìn xuống cái lắc hoa nhài trên cổ chân.

Ngoài ra còn có một mặt dây chuyền đeo trước ngực cô, trái tim khác hai chữ: JK... Khương Triết.

Tô Anh tháo vòng cổ xuống, để ở một bên, lại gỡ lắc chân ra, giấu trong ngăn kéo.

Buổi tối hôm nay, hiếm khi cô lại mơ giấc mơ về kiếp trước.

Cô mơ thấy mình được một người đàn ông xa lạ ôm ra từ trong biển lửa, mơ thấy giọng nói của Tề Duyệt huyền thuyên bên tai, nhưng lúc lâu sau lại có một giọng nói khác nói với Tề Duyệt: "Chị Tiểu Duyệt, nơi này thật đáng sợ, thật đáng sợ, chúng ta mau đi thôi!"

...Tướng Hiếu Hiếu?

Ý thức Tô Anh mơ hồ, xem không rõ, nghe cũng không rõ ràng, ở trong mơ, cô bị đau đớn tra tấn, thần trí mông lung, choáng váng.

Hình như cô nghe được giọng nói của vài người đàn ông, bọn họ đang cãi lộn, đánh nhau, hình như nghe được tiếng Lâm Thành Phong đang khóc ở bên tai cô...

Hình ảnh vừa chuyển, cô thấy được một người đàn ông cực kì tuấn tú, có khuôn mặt tái nhợt, ngồi ở bên trong xe, một tay người đó chống hàm dưới, thờ dài lắc đầu: "Thật đáng thương!"

Lúc này Tô Anh bừng tỉnh.

Trên trán cô là một mảng mồ hôi lạnh, thậm chí không thể kiềm chế mà run rẩy.

Tô Anh thấy thân thể cháy đen của mình có cảm thấy nhánh cây.

Cô chết ở trong tiệm hoa tươi, có người phụ nữ đưa tới một món đồ gây nổ...

Vào sáng sớm ngày kia, cô đã sống lại nhờ tâm thực vật cùng những bông hoa đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 115: Tướng Nghị

Edit: Cát

Beta: Mun

Bởi vì giấc mộng kia, cho nên một đêm này Tô Anh khó ngủ, thời thời khắc khắc có đều nghĩ đến trăng cảnh trong mơ kia, thì ra lúc cô chết lại náo nhiệt như vậy, người nghĩ đến, người không nghĩ đến, đều có mặt.

Tề Duyệt, Tướng Hiếu Hiếu, Lâm Thành Phong, dường như còn có Khương Triết, Triệu Vũ...

Còn có ai?

Còn người đàn ông tàn khốc tuần mĩ ngồi bên trong xe, khuôn mặt mờ hồ, cô lại cảm thấy rất quen thuộc, giống như cô đã sớm gặp qua anh ta.

Là ai? Tô Anh vắt hết óc, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra.

Muốn dùng một đời này đi tìm chân tướng kiếp trước, giống như đúng là có chút khó khăn, có điều cô vẫn ở cạnh Khương Triết như cũ, quỹ đạo không thay đổi thì hẳn là người nọ sẽ còn đến gần cô.

Ngoại trừ Tề Duyệt, còn ai sẽ hận cô như vậy? Hận không thể làm cô chết. Cho dù là đối thủ của Khương Triết, là địch nhân, tội gì lại muốn tính mạng của cô – một người vợ trước đã li dị?

Tướng Hiếu Hiếu sấm vai loại nhân vật gì? Là cô ta coi Tề Duyệt như Thiên Lôi sai đầu đánh đó, hay Tề Duyệt chỉ đẩy cô ta ra phía trước nguy trang, làm con rồ?

Lại nói lần này bỏ tù Tề Duyệt, Tướng Hiếu Hiếu phản ứng lạnh nhạt, muốn nói tình chị em hai người kia thật như vàng, vậy cũng thật đáng chế cười.

Duy nhất có thể làm người tin tưởng, đúng là Tướng Hiếu Hiếu lợi dụng Tề Duyệt, một đời này, khi thấy Tề Duyệt đã không còn giá trị lợi dụng, cô ta liền không chút do dự vứt bỏ, tâm tàn nhẫn lại quả quyết!

Bởi vì trước mắt có rất nhiều sương mù, Tô Anh lại muốn mơ tiếp về tình cảnh kiếp trước lần nữa nhưng đáng, mặc kệ cô nghĩ như thế nào cũng vẫn không thành công, ngược lại lại chờ được một người khách không mời mà đến.

--

Chuyện xảy ra vào đêm khuya.

Trước lúc sắp ngủ, cô đều đóng cửa sổ rất chặt, cô lo lắng Triệu Vũ nói điên tới tìm mình.

Nhưng rốt cuộc người đàn ông xa lạ kia vào bằng cách nào? Tần công mệnh liệt giống như báo vậy, chỉ là khi lần nữa cô nhìn thấy rõ khuôn mặt anh ta, rốt cuộc Tô Anh hiểu vì sao người trong mộng kia lại cho cô cảm giác quen mắt.

Người đàn ông tuần mĩ đến yêu dị ngồi bên trong xe kia, chính là người đàn ông mấy ngày trước đến tiệm hoa tươi mua hoa nhài!

Cô kinh ngạc, càng kinh ngạc hơn khi giờ phút này anh ta mở cửa sổ mà vào, trên người còn mang theo hương vị máu tươi cùng hơi thở lạnh như băng.

"Không được kêu! Không được báo cảnh sát!".

Người đàn ông liền dè trên người cô, bàn tay lạnh băng che môi cô lại, không chế bản năng phản kháng lại của cô, ánh trắng ngoài cửa sổ, làm cô thấy rõ tàn nhẫn trong đáy mắt nam nhân không chút nào che dấu.

Tô Anh gạt đầu.

Cô rất nghe lời, cũng rất nhu thuận, xử lý vếtcthương cho anh ta, thậm chí còn nhường giường cho anh, chỉ là anh ta tới cũng chẳng hề có ý tứ, làm chân đệm dính không ít vết máu, cô thay xong rồi ném chúng vào thùng giặt quần áo.

Giờ phút này người đàn ông thần trên trần trụi tinh trắng dựa vào đầu giường hút thuốc, khỏe miệng anh ta mang theo ý cười, khuôn mặt tuần mĩ có chút tái nhợt vì bị thương, lúc cặp mắt sắc bén đến thăm thùy kia nhìn thẳng Tô Anh, thần thể của cô có chút cứng đờ cùng căng chặt.

"Ngại quá, dọa cô rồi nh?".

Giờ phút này thì lại ôn tồn lễ độ giống như mấy ngày trước.

Tô Anh liếc mắt nhìn anh ta một cái, lắc đầu, nhấp môi, cẩn thận thử hỏi "...Chẳng nào thì anh rời đi?".

"Bên ngoài đang có tuyết lớn, tôi lại không có quần áo để mặc, đi ra ngoài sẽ lạnh chết". Tất cả quần áo trên người anh ta đều có vết máu, áo khoác cũng bị ướt nhẹp, giờ phút này đã bị anh coi ra ném vào thùng rác. Thói ở sạch của anh phát tác, một khắc cũng không thể chịu được.

Anh ta cần điều thuốc, đánh giá Tô Anh. Bởi vì là ban đêm, lúc này có gái nhỏ mặc bộ áo ngủ lông xù xù, khuôn mặt mềm mại, đáng yêu từ lệ, mềm mại ngoan ngoãn như vậy thật khiến người ta muốn ôm vào trong lòng mà thương yêu, khó trách Khương Tử cùng Triệu Nhị thương yêu cô như vậy.

Mấy cô đã nhìn tí lại, môi cũng cắn thành xanh trắng, đôi mắt xinh đẹp kia là để phòng cùng hồ nghi, đại khái là sợ anh giết người diệt khẩu.

Ngược lại anh ta thì vô tâm dọa cô gái nhỏ: "Chờ trời sáng tôi sẽ đi". Dừng một chút: "Đừng sợ, tôi sẽ không làm thương tổn cô".

Tô Anh yên lặng, nhẹ giọng làm bầm: "... Người xấu đều nói như vậy".

Tướng Nghị hừ nhẹ một tiếng, bật cười, anh đập tắt tàn thuốc ném vào thùng rác: "Này cô bé, cô bé ngoan như vậy, tôi luyện tiếc đó".

Tô Anh liếc mắt nhìn anh ta một cái, là không tin.

Cô nhìn thời gian, còn chưa đến hai giờ sáng, yốn là vào mùa đông nên hứng đông đến muộn, thời gian còn quá sớm. Cô muốn biết thân phận của người đàn ông này, nhưng hỏi một cách quang minh chính đại không phải là cách làm của người thông minh, khẳng định anh ta cũng không nghe đến mức nói ra thân phận của mình với một người xa lạ chỉ mới ba lần gặp mặt.

Nhưng thật ra cô không hề nói cái gì, lời thùng rác đựng quần áo bắn ra, ôm đi ra ngoài.

Tướng Nghị "Hả?".

Anh ta nghi hoặc: "Làm cái gì vậy? Muốn tiêu hủy chứng cứ nhanh như vậy?".

Tô Anh quay đầu lại, nhìn anh ta một cái: "Đúng vậy!". Lại bổ sung: "Đồ vật trong phòng tôi không muốn bị anh làm lộn xộn".

Người đàn ông nhún vai: "Hừ. Tôi cũng không có hứng thú chơi đùa với cô bé".

Anh ta lại bật lửa, lấy ra một điều thuốc, châm lên, Tô Anh thấy đáng vẽ anh ta nhàu mày, anh ta nói: "Quá đau, không hút thuốc là không được".

Tô Anh biết, đàn ông bị thương, lại không chịu đi bệnh viện, cô chỉ có thể cầm máu cùng băng bó đơn giản cho anh ta, cụ thể làm thế nào vẫn là anh ta chỉ cho cô, huống hồ nơi này của cô không có thuốc mỡ, lúc xử lý vết thương sẽ càng đau, thuốc duy nhất có thể giảm đau dường như cũng không có tác dụng gì.

Chỉ là một chút cô cũng không thể thương hại anh ta, cũng luyện tiếc sử dụng tâm của thực vật vì anh ta, trong lòng khẽ hừ nhẹ một tiếng, xứng đáng.

Cái gọi là tiêu hủy chứng cứ của Tô Anh cũng không phải là ném đi hay tiêu hủy chứng cứ, mà là ném vào máy giặt giặt sạch, không có quần áo, đúng là không dễ đi...

Lão ngô đồng đang nói: "Tô Anh, sau khi tôi phát hiện người đàn ông kia có ý đồ liên lạc tức nói cho cô, không nghĩ tới động tác của hắn nhanh như vậy!".

Tô Anh nhìn mắt cửa, nhẹ giọng: "Không có việc gì, như vậy cũng tốt".

Cô cười cười: "Cám ơn ông nha ngô đồng, ông nghỉ ngơi đi, nơi này tôi có thể ứng phó".

Thật ra cô đang lo lắng không tìm thấy người đầu, chưa từng nghĩ người nọ tự mình đi tới trước mặt cô, cũng coi như là chó gác phải ruồi. Việc cấp bách hiện tại, là phải biết thân phận của anh ta.

Máy giặt ơng ơng chuyển động, Tướng Nghị đi ra, trên người khoác áo tắm dài của Tô Anh, thấy cô gái nhỏ ghé mặt vào trên máy giặt mơ mơ màng màng sắp ngủ, khuỷu tay chống lên, bàn tay đặt dưới gương mặt, mặt mày sạch sẽ nhu hòa non nớt.

--

Quần áo sạch sẽ được gấp chỉnh tề đưa đến trước mặt, Tường Nghị tựa vào đầu giường, nắn mi mắt, trong ánh mắt như mực mang theo một chút ý cười, nhìn chăm chăm Tô Anh.

Tô Anh nói: "Quần áo của anh, hiện tại trời đã gần sáng rồi, anh cần phải đi".

Tường Nghị nhìn nhìn, không nghĩ tới, có một rày hần sẽ nhặt quần áo từ thùng rác về, chỉ là cô gái nhỏ này bận việc một đêm, đúng là anh không muốn làm cô thương tâm.

Anh ta ngồi dậy, quần áo trẻ xuồng làm lộ ra lồng ngực rắn chắc rộng lớn, thoát nhìn thon gầy, đáng người lại cực tốt, được cong vắn da rõ ràng, cực kì gợi cảm.

Tô Anh đã quay đầu đi ra khỏi phòng ngủ.

--

Tường Nghị thay xong quần áo lại khỏi phục dáng vẻ lạnh lùng ban đêm, trong hành động không nhìn ra được có chút nào không khỏe, tóc đen buông xuống trước trán làm cho anh ta thoáng nhìn mềm mại và vô hại hơn.

Giống như cảm giác thanh lãnh mấy ngày trước xuất hiện ở trước mặt cô.

Anh đi tới cửa sổ, ngoài cửa sổ là bầu trời màu xanh xám, đèn đường mờ nhạt thoát nhìn có chút ảm áp.

Tuyết lớn vẫn còn, gió lạnh gào thét.

Trong phòng không bật đèn cô không thấy rõ thần sắc đối phương, chỉ là lăm lăm: "Cảm giác giống như đang nằm mơ".

Nhưng mà người đàn ông nghe được cười khẽ một tiếng.

Tô Anh nói: "Tôi mặc kệ anh là ai, cũng sẽ không nói cái gì ra ngoài, nhưng về sau không có việc gì thì anh cũng đừng tới nhà của tôi".

"Chuyện này có khả năng không được".

"Hả? Anh...".

"Hẹn gặp lại, cô bé".

Người đàn ông không nói thêm gì, xoay người nháy xuống.

Tô Anh chạy tới phía trước cửa sổ, nhìn xuống thêm chút nữa, đã không thấy bóng dáng người đàn ông đầu.

--

Tường Nghị không trở lại khách sạn ngay lập tức, anh ta đi tìm quán bar ngồi uống mấy chén, cho đến khi trời đã sáng, mới mang theo người đầy mùi rượu trở về khách sạn, ở nơi đó, Tường Hiểu Hiểu đã chờ anh ta.

"Anh, anh lại đi đâu vậy? Em đi đến phòng anh không thấy ai, đợi anh đã lâu".

Ánh mắt Tường Nghị cực kì lạnh lùng, anh ta tức mắt nhìn Tường Hiểu Hiểu: "Anh đi chỗ nào còn cần phải thông báo cho em sao? Sáng sớm em lại đây, là có chuyện gì?".

Lập tức Tường Hiểu Hiểu xin khoan dung: "Anh, anh biết rõ em không có ý này, em chỉ lo lắng cho anh thôi". Cô ngửi được mùi rượu trên người Tường Nghị: "Anh, anh lại ra ngoài uống rượu sao?".

Tường Nghị hừ lạnh một tiếng: "Ừ". Án mặt mà mở cửa vào nhà.

Tường Hiểu Hiểu theo anh ta đi vào, khi vào cửa không cần thận tế ngã một cái, cô ngã vào trong lòng ngực Tường Nghị, đáng thương hề hề: "Xem đi, em ngồi xổm ở cửa rất lâu vì chờ anh, chân đều bị tê rần".

Tường Nghị cúi người, bế cô đặt lên ghế sofa: "Em nghỉ ngơi tốt rồi thì đi, anh muốn ngủ".

"Anh, khi nào chúng ta trở lại để đó?".

Động tác ném áo khoác xuống của Tường Nghị dừng một chút: "À, nếu em gấp, thì có thể về trước".

Tường Hiểu Hiểu lập tức: "Anh, em muốn cùng anh về".

Anh vào phòng tắm, mặt mày mất tự nhiên hơi hơi nhăn lại, anh kéo quần áo, quả nhiên thấy miệng vết thương đã vỡ ra.

Thật ra đêm qua anh lên đi đến chỗ Tường Long, buổi tối nhìn lão ta cùng mấy người phụ trách ăn cơm mất đi mây lại, anh liền biết là có chuyện. Có điều khi đi nghe lại bị phát hiện, bảo vệ nhà anh thật sự không lưu tình chút nào, tất cả đều xuống tay rất tàn nhẫn.

Anh đều thấy rõ ràng mặt của mọi người, nhưng lại không biết người phụ nữ đưa lưng về phía cửa sổ là ai?

Người phụ nữ kia ăn mặc kín mít, tóc tai đều không hề lộ, nghe khẩu khí của Tường Long, là để cô ta tùy thời giám thị anh và Tường Diễn, dường như là người bên cạnh bọn họ?

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Bữa tiệc hội ngộ

Edit: Shelly

Beta: heka

Từ lúc Tường Nghị rời đi, Tô Anh không ngủ được, cô đang đợi tin tức từ Lão ngô đồng.

Người đàn ông này bí ẩn khó đoán, nhưng lại mang đến cảm giác dễ chịu, ngay cả khi sơ cứu vết thương mất cũng không chớp một cái, thật không bình thường. Không những vậy, anh ta lại còn xuất hiện trong giấc mơ của cô, chắc là đã từng có khúc mắc.

Tiểu là phạm vi theo dõi của Lão ngô đồng không thể bao quát hết cả thành phố, hơn nữa vào mùa đông, khi mọi thứ tàn úa, hầu hết các loại thực vật đều ngủ đông thì việc tìm người giúp đỡ cũng trở nên rất khó khăn.

Lão ngô đồng nói: "Tô Anh, chúng tôi chỉ có thể nhìn thấy người đàn ông kia đi vào khách sạn Lâm Phong, không thể đến gần hơn nữa."

Khách sạn Phong Lâm chính là tài sản của nhà Lâm Thành Phong.

Ở lại khách sạn, điều đó có nghĩa là anh ta không phải người nơi này.

Lão ngô đồng lại nói thêm: "Nhưng mà sau khi anh ta vào bên trong được một lát, chúng tôi lại thấy Tường Hiểu Hiểu."

Tô Anh ngạc nhiên: "Tường Hiểu Hiểu?"

Lại nhớ đến những người chết cùng cô, Mạc Phi và Tường Hiểu Hiểu có quan hệ gì? Nếu là như vậy, người đó chắc chắn là có mục đích mới tới làm quen với cô.

Hừ!

Tô Anh nói: "Lão ngô đồng, ông có thể nhìn kĩ hơn một chút giúp tôi được không? Tường Hiểu Hiểu và người đàn ông đó nhất định sẽ để lộ sơ hở."

Lão ngô đồng nói: "Tôi cũng có cảm giác hai người này không có ý tốt."

Tô Anh gật đầu: "Cho dù như thế nào, chúng ta cứ để phòng trước đã."

Cô cũng không mong chờ mình có thể tránh khỏi phiền phức từ Tề Duyệt, mà mọi chuyện lại càng ngày càng phức tạp.

Có lẽ cô nên đi thăm tử?

Nghĩ xong, Tô Anh thay quần áo rồi xuống lầu, cô nhìn xương rồng và hoa nhài nói: "Hôm nay chị không mở cửa hàng, có việc đi ra ngoài một chút."

Xương rồng liền đưa tay: "Mang em theo mang em theo, em cũng muốn ra ngoài chơi!"

"Không được, đi thăm phạm nhân không được mang theo vũ khí có tính công kích."

"....."

Tô Anh đã choàng khăn và đội mũ xong, mở chiếc ô màu đỏ bước đi.

Tô Anh không ngờ, chỉ nửa tháng không gặp, Tề Duyệt tiêu tụy đến mức không nhận ra.

Cô ta nể áo tù màu lam, tóc buộc qua loa, móng tay cắt gọn gàng, khuôn mặt trắng hồng giờ lại trông già đi mấy phần, khỏe mắt sâu hoắm, ngay cả ánh mắt cũng không còn tràn đầy sự cao ngạo như xưa, thế nhưng khi nhìn Tô Anh ánh mắt vẫn rất hung hăng, tuyệt đối không nhận thua.

"Tôi không thua cô, tôi thua Khương Tử!"

Tô Anh nói: "Tôi hiểu. Nhưng mà chẳng lẽ cô muốn gặp tôi là vì để nói với tôi những điều này sao?"

Tề Duyệt nhu mày, cô ta không ưa gì Tô Anh, đặc biệt là sau mọi chuyện, Tô Anh vẫn trong sáng xinh đẹp như trước, khuôn mặt nhỏ nhắn được bao bọc bởi chiếc mũ và khăn lông màu trắng, nhìn qua giống một đứa trẻ chưa trải đời, khiến người khác ganh tỵ.

"Thật ra tôi cũng không có thích." Tô Anh mấp má môi, giọng nói nhỏ nhẹ, "Tôi và A Triết chỉ là tình cảm đơn phương, tương lai sớm muộn cũng sẽ chia tay, nếu cô không hại tôi, hai nhà các người có gia thế tương đương, cô và anh ấy có tỉ lệ ở bên nhau lớn hơn tôi và anh ấy. Sao cô lại muốn diệt trừ tôi?"

Tề Duyệt cười lạnh: "À, cô không cần nói những lời làm tôi vui lòng, tôi sẽ không nói gì cả, bởi vì cũng chẳng có gì để nói."

Tô Anh: "Tôi gặp Tường tiêu thư, cô ấy tìm tôi, nói nếu như tôi có thể nói với Khương Triết một tiếng, chỉ cần Khương Triết không can thiệp, cô ấy sẽ có cách đưa cô ra ngoài."

Tề Duyệt nhìn Tô Anh ngạc nhiên.

Tô Anh lại nói: "Tường tiêu thư đang rất đau lòng vì cô, cô ấy nói tuy là cô muốn hại tôi, nhưng mà hiện tại tôi cũng chẳng có chuyện gì. Chỉ là nằm viện mấy ngày thôi, cũng không bị thương gì nhiều. Nhưng cô lại là đứa trẻ được bao bọc từ nhỏ, trước giờ chưa từng chịu khổ chịu cực, vậy mà lại phải vào ngục giam chịu cảnh tù đầy, đây là tôi đang muốn hại chết cô!"

Tô Anh cười cười: "Hai người đứng là chị em tốt, làm tôi cảm động quá."

Tề Duyệt không ngu ngốc, huống chi từ lúc cô ta vào tù đến giờ, Tường Hiểu Hiểu cũng chưa hề đến thăm cô ta, cô ta liền biết Tường Hiểu Hiểu muốn cắt đứt quan hệ với mình, vậy mà bây giờ lại nghe Tô Anh nói vậy, liền lập tức phát hiện lời nói có gì không đúng.

Tề Duyệt nói: "Cô đừng hòng gây chia rẽ, Hiểu Hiểu yêu đuổi, con người đơn giản, sẽ không nói ra những lời này."

Tô Anh cũng không nói gì, gật gật đầu: "Đúng vậy, Tường tiêu thư nhìn rất xinh đẹp đáng yêu, tối hôm qua tôi và A Triết, Tường Diễn ăn com ở Quán Duyệt có gặp cô ấy, thật ra cô ấy cũng rất nhiệt tình, còn kêu tôi gọi cô ấy là Hiểu Hiểu, muốn kết bạn với tôi."

Cuối cùng những lời nói đó cũng làm khuôn mặt Tề Duyệt thay đổi, không những vậy còn có vài phản tức giận.

Tề Duyệt nhớ cách đây không lâu chính cô ta đã nói với Tường Hiểu Hiểu rằng mình không có cách gì để đối phó với Tô Anh, cũng không thể giết người được. Đã uy hiếp rồi, xua đuổi rồi, mắng chửi rồi, nhưng Tô Anh vẫn ở bên cạnh Khương Triết, cô ta có thể làm gì bây giờ?

Tường Hiểu Hiểu đã nói gì chứ? Cô ấy nói khiến Khương Triết bỏ rơi Tô Anh rất đơn giản, chẳng phải Khương Triết thích có gái đơn giản sạch sẽ sao? Tô Anh không đơn giản không sạch sẽ, Khương Triết sẽ tự động không còn thích nữa...

Sau đó cô ấy lại nói: "Chuyện này không dễ làm, nhìn qua Tô Anh có vẻ rất kiên cường, cũng không phải kiểu người thích tiền tài danh lợi, Khương Triết còn bảo vệ cô ta, thôi thôi, cách này không thể làm được."

Muốn cho một cô gái không còn sạch sẽ, tất nhiên biện pháp tốt nhất là để cho một người con trai khác làm nhục cô ta.

Nghĩ tới hiện tại, nếu Tô Anh bị người khác làm nhục, không chỉ nhằm vào mỗi Khương Triết, mà còn có thêm Triệu Vũ!

Trước đây không lâu cô ta có nghe Tường Hiểu Hiểu nói rằng Triệu Vũ cũng thích Tô Anh, anh ta rất phong lưu đa tình, đôi người tình nhanh hơn thay áo, chưa bao giờ đối với ai quá nhiệt tình, vậy mà cũng thích Tô Anh sao? Quả nhiên là hồ ly tinh, biết quyến rũ đàn ông!

Lúc ấy cô ta rất tức giận, muốn cùng Tường Hiểu Hiểu báo thù, bây giờ nghĩ lại, hành như bán thân cũng quá nóng vội thì phải?

Tô Anh thấy vẻ mặt của Tề Duyệt liền biết cô ta đang nghĩ gì, rất có thể là cô liên quan đến Tường Hiểu Hiểu, nhưng quan hệ thế nào thì cô không rõ, kết quả chỉ có thể đoán được vài điều.

Tường Hiểu Hiểu đó chính là nhắm vào cô, nhưng mà là vì cái gì?

Tề Duyệt lạnh giọng: "Tường Hiểu Hiểu thích Triệu Nhị, Triệu Nhị lại thích thăm cô, cô ta chỉ cách cho tôi, còn không phải là một mũi tên trúng hai đích, chẳng lẽ cô không biết sao?"

Tô Anh chắn chắn: "Là vì Triệu Vũ sao?"

Cô nghĩ ngờ: "Chỉ vì Triệu Vũ nên cô ấy cũng muốn đối phó tôi? Tề tiêu thư, giữa tôi và cô ấy không giống tôi và cô, đâu có nhiều ân oán như thế, trừ khi có nguyên nhân khác?"

Tề Duyệt buông tay: "Cái này cô phải tự hỏi bản thân cô."

Sau đó khuôn mặt khó coi và tràn đầy tức giận của Tề Duyệt bỗng dưng xuất hiện nụ cười, "Tô Anh, Khương Tử, Triệu Nhị và đám người bọn họ không tin tôi nói cô có một tâm hồn sâu xa khó lường che giấu bên trong. Cô nói xem nếu bọn họ biết được khuôn mặt thật của cô sẽ thế nào?"

Tô Anh nói: "Tôi vẫn luôn là tôi."

Tô Anh đơn thuần vui vẻ mà Khương Triết và Triệu Vũ nhìn thấy cũng là cô, hiện tại người tính toán mưu mô cũng là cô, tất cả đều là chính cô, có gì sai sao? Chỉ là những "tính cách" khác nhau mà cô thể hiện ra mà thôi.

Nếu không như vậy, sao bọn họ lại nhìn không ra một người đang diễn kịch?

Cô đứng dậy: "Hy vọng sau này chúng ta không gặp lại."

Tề Duyệt nói: "Cô quả thật rất hận tôi."

Tô Anh cười nhẹ, cất bước rời đi.

Cô hận rất nhiều người, Tề Duyệt chỉ là một trong số đó.

--

"Nghe nói em đi thăm Tề Duyệt?"

"Uhm"

"Không vui hả?"

"Một chút thôi."

Tô Anh dựa vào người anh, cách một lớp áo cũng có thể nghe được nhịp đập trầm ổn của trái tim, một nhịp lại một nhịp, giống như kim đồng hồ vậy, có quy luật chính tề, rất giống người đàn ông này.

Nghe lời cô nói, anh vuốt nhẹ mái tóc dài của cô: "Vì sao không vui?"

Tay cũng đã tự nhiên vuốt đến khuôn mặt cô, khẽ néo cảm lam có ở trong lồng ngực ngáng đầu lên, quả nhiên thấy cô gái nhỏ có biểu cảm không vui: "Hử?"

Tô Anh nói: "Chỉ là cảm giác lòng người khó đoán, chỉ vì ghen ghét mà có thể khiến một người trở nên đáng sợ."

Khuong Triết nhện không được đưa tay xoa khuôn mặt Tô Anh, giọng nói trầm ôn cười: "Cô gái ngốc."

Tô Anh chụp tay anh, trừng mắt liếc một cái.

"Anh biết Tề Duyệt nói gì không?"

"Nói gì?"

"Cô ta nói số dĩ nghĩ đến bất cóc em, là vì muốn cho người hủy hoại em." Cô nhủ mảy, "Cô ta nói bởi vì Tường tiểu thư, nên mới nghĩ tới..."

Ánh mắt Khuong Triết khẽ động, ôm cô gái nhỏ trước mặt vào lòng: "Được rồi, anh không muốn nghĩ tới chuyện của cô ta nữa."

"Dạ"

"Ngoan." Anh nói xong liền hôn lên cánh môi mềm mại. "Bé hoa nhài của anh"

Tô Anh nhắm mắt lại.

Hiện tại cô và Khuong Triết đang trên đường về khách sạn, Tường Diễn cuối cùng cũng xuất viện, anh của Tường Diễn là Tường Long mời năm người Khuong Triết, Triệu Vũ, Lâm Thành Phong, Đào Nhiên và Tô Anh một bữa xem như cảm ơn.

Tô Anh nghe xong cảm thấy lần này hai người tới sẽ không đơn giản, nếu chỉ đơn giản là tới thăm Tường Diễn, chỉ sợ là không ai tin.

Ai ngờ khi đi vào trong phòng bao, không ngờ có một chuyện lại khiến cô hết sức ngạc nhiên.

Người đàn ông ngồi bên phải Tường Diễn đang ung dung cười kia làm Tô Anh ngẩn người, thì ra là anh ta?

Người kia cũng nhìn cô, khỏe miệng cười ần ý, không hề có ý định né tránh.

Khuong Triết cảm tay cô liền cảm thấy không đúng, anh cúi người trước mặt cô hỏi: "Sao vậy?"

Tô Anh mấp máy môi, nhỏ giọng nói: "Người ngồi bên tay phải Tường Diễn chính là người tới mua hoa nhài trong tiệm, anh ta là... Anh ba của Tường Diễn, Tường Nghị sao?"

Thật ra có hai người lạ mặt ngồi đây, nhưng liên tưởng một chút, Tô Anh nhìn một cái liền đoán ra Tường Nghị là ai.

Anh ta là Tường Nghị, nhưng lại có ý đến tiệm hoa của cô ba lần, không biết là muốn gì?

Khuong Triết nheo mắt, ba người kia là Tường Long, Tường Diễn và tường Nghị đứng đây, tươi cười chào đón Khuong Triết.

Tô Anh liền đi tìm Lâm Thành Phong.

Những người này gặp là bàn luận công việc, cô không muốn nghe.

Lâm Thành Phong cũng không thích những chuyện đó, nên kéo Tô Anh đi ra nói chuyện: "Anh Anh, anh nói cho em nghe chuyện này."

Cô hỏi: "Chuyện gì?"

Lâm Thành Phong tiếp tục nói: "Gần đây Khuong Tứ rất khác lạ, anh cảm thấy hình như anh ấy muốn làm chuyện lớn."

Tô Anh khó hiểu hỏi: "Chuyện lớn gì?"

Lâm Thành Phong lắc lắc đầu, "Anh cũng không rõ, anh hỏi nhưng anh ấy không nói."

"...." Tô Anh liếc một cái, "Do anh quá tò mò nên nói cho em để em đi hỏi lại A Triết đúng không?"

"Anh nghe trợ lý Điều nói, sắp tới Khuong Tứ sẽ rảnh ba ngày, suốt ba ngày đó! Chẳng lẽ hai người không muốn đi đâu chơi?" Thật ra điều Lâm Thành Phong muốn nói chính là, anh cảm giác Khuong Triết sẽ chuẩn bị làm cho Tô Anh bất ngờ, nào là hoa hồng, nào là champagne, những thứ nhất định tất cả các cô gái đều sẽ thích, nhưng mà Khuong Triết lại quá kín tiếng khiến cho anh rất tò mò.

Hơn nữa có ai không biết Khuong Tứ là người cuồng việc, từ lúc làm việc ở tập đoàn Khuong Thị, anh ấy cũng chỉ nghỉ có một ngày.

Tô Anh bỗng nhớ đến việc Khuong Triết muốn cô mời anh lên lầu ngồi, nhưng mà....

"Ba ngày?"

Cô xác nhận lại: "Anh chắc chứ?"

"Tất nhiên, trợ lý Điều sao có thể lừa anh!" Lâm Thành Phong nhìn trộm Khuong Triết, nói: "Nhưng chắc có thể là phải tới năm sau, bây giờ đã sắp tới năm mới, Khuong gia rất bận, không chắc sẽ đi được."

Tô Anh có hơi bất ngờ xen lẫn hoảng hốt, Lâm Thành Phong nói làm tâm trạng cô có chút dao động.

Bởi cô biết, "ba ngày" này, cũng chính là lần "ba ngày" Khuong Triết đưa cô ra biển cầu hôn.

Anh ấy...

--

"Cô gái nhỏ?"

Tô Anh nghiêng đầu, nhìn Tường Nghị đang cầm ly rượu bước đến, nhưng chỉ nhìn thoáng qua rồi lại quay đầu nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ đang có ngọn đèn le lắt, "Tường tiên sinh có việc gì sao?"

Tường Nghị mỉm cười, thấy cô gái nhỏ hai má hồng hào, ánh mắt cũng rơi xuống phía bên ngoài cửa sổ: "Tất nhiên, tôi đến để cảm ơn Tô tiểu thư đã cứu mạng."

Tô Anh bĩu môi, không tin lời Tường Nghị nói, anh ta tiếp cận cô chắc hẳn là có mục đích, nhìn lúc này đang biểu hiện thân thiết, cứ ngỡ rằng là rất thích cô, nhưng thật ra là không, người như anh ta, anh chị em thân thích cũng chưa từng quan tâm như vậy, mà sao có thể nảy sinh tình cảm với một người chỉ mới gặp có ba lần?

Cô trực tiếp nói: "Vậy anh chuẩn bị gì để cảm ơn tôi, hay là đưa tiền cho tôi đi, tôi rất thích tiền!"

Tường Nghị bình thường rất điềm tĩnh cũng hơi bất ngờ, anh ta nhìn vào mắt Tô Anh, cô gái trước mặt rất nghiêm túc, không giống như đang giả vờ.

Tô Anh nghiêng đầu, tiếp tục thương lượng nói: "Bao nhiêu thì anh tự xem đi, mạng sống của anh đáng giá bao nhiêu thì nên đưa bấy nhiêu, anh thấy thế nào?"

"Ha ha." Tường Nghị không nhận được, cười một tiếng. "Cô thật lợi hại!"

Tô Anh mỉm cười: "Cảm ơn."

Tô Anh đang nói chuyện phiếm với Tường Nghị thì Triệu Vũ tay cầm thuốc lá đi đến gần.

Anh đi đến phía sau Tô Anh, hơi cúi người, cảm giác hờ ở vai cô, hút quá nửa bao thuốc nên giọng nói có phần trầm thấp xen lẫn gọi cảm: "Đi tìm Tiểu Lâm Tứ chơi đi."

Tô Anh nhìn qua cửa kính thấy bản thân mình và Triệu Vũ như sắp dán vào nhau, cô ngại thấy mùi khói thuốc, hơi nghiêng người né tránh, Triệu Vũ từ phía trên dùng tay ấn đầu cô xoay đi: "Mau đi!"

Tô Anh khịt mũi, ngẩng đầu thấy ánh mắt cười như không cười của Tường Nghị.

Cô không nói thêm gì, liền nhanh chóng chạy đi.

Triệu Vũ đứng đối diện Tường Nghị, cười ần ý.

Tướng Long nghe nói Tướng Diễn tình lại, một phần lớn chính là nghe được giọng nói của Tô Anh, Tô Anh? Người phụ nữ của Khương Triết?

Tướng Long tò mò: "Tô Anh? Cô thật lợi hại, bệnh của chú năm nhà tôi đến cả danh y cũng chưa tìm ra cách, cô làm sao hay vậy?"

Tướng Hiểu Hiểu liền nói tiếp: "Tô Anh, cô thật giỏi."

Cô ta mỉm cười, nhớ tới việc vừa rồi Triệu Vũ và Tô Anh thân mật, trong lòng bỗng nhiên khó chịu.

Tướng Long nói: "Tô Anh đánh thức chú năm, nói thế nào tôi muốn tự mình cảm ơn cô."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Gặp lão gia tử

Edit: Rine

Beta: Jiang

Tướng Long muốn cảm ơn Tô Anh sao?

Thần sắc Khương Triết nhàn nhạt: "Nếu có thời gian nói cảm ơn Anh Anh, vậy không biết anh đã điều tra ra nguyên nhân xảy ra tai nạn xe cô chưa? Bấy giờ việc diệt trừ gốc rễ của mầm tai họa này mới là cấp bách."

Đào Nhiên cười nói: "Khương Tứ rất đúng, bằng không lúc Tướng Ngũ trở lại để lộ bị tai nạn hôn mê bất tỉnh thêm lần nữa thì không biết có thể may mắn như vậy không."

Tướng Long lo lắng nói: "Đúng vậy, kẻ chủ mưu còn chưa tìm được, người gọi điện cảnh báo chú Năm cũng không có manh mối, chúng ta ở ngoài sáng còn địch ở trong tối, thật sự rất khó xử lý."

Đào Nhiên gật đầu phụ họa: "Anh Cả nói rất đúng! Mấy tháng nay anh Cả vẫn luôn ở để đó, anh có thấy kẻ nào đáng nghi hay không? Anh hãy nói một chút để chúng ta cùng nhau thảo luận."

Tướng Diễn nhìn Đào Nhiên.

"Nhã..." Tướng Long nhàu mày trầm tư một lát, dường như muốn nói lại thôi, cuối cùng lại mở miệng: "Chuyện này thật sự anh cũng không biết."

"Tướng Tam đâu?" Đào Nhiên giờ tay vẩy vẩy Tướng Nghị đứng cạnh cửa sổ: "Tối đây, chúng ta cùng nhau nói chuyện, hiếm khi mà mọi người đều có mặt, thật là một ngày tốt lành, dù thế nào cũng không nên chi bàn chuyện công chứ?"

Tướng Nghị dựa vào cửa sổ, nói: "Đêm nay rất tốt, vì sao phải lo nghĩ những chuyện phàm trần thế tục? Còn phải cảm ơn Tô tiểu thư, nếu không phải Tô tiểu thư ngắm nghĩa cảnh đêm ở đây, tôi cũng không được ngắm phong cảnh đẹp như vậy."

Triệu Vũ và Khương Triết gần như đồng thời nhàu mày, Tô Anh ngược mắt nhìn Tướng Nghị. Tướng Nghị nâng chén với cô, mỗi mòng còn dính rượu hơi cười, ý cười nhạt nhèo trong mắt anh ta làm lòng Tô Anh hơi khẩn trương, càng thêm kiêng kị với anh ta.

Cô rừ rừ, sau đó nhìn Tướng Hiểu Hiểu đang ngồi ở một bên, xem bộ dáng cô ta dường như rất quan tâm tới hung thủ mưu sát Tướng Diễn. Đương nhiên, quan tâm Tướng Diễn mới là quan trọng nhất.

Cô cúi đầu, nhẹ nhàng cười.

Những người trong phòng này không ai đơn giản.

Chỉ là giả vờ khoe khoang, thử nhau để tìm hiểu tin tức mà thôi.

--

Khương Triết nói không cần cảm ơn nhưng Tướng Long vẫn tới trước mặt Tô Anh, Tướng Diễn chủ động giới thiệu: "Đây là Tô Anh, bạn gái của Khương Tứ."

Tướng Long chủ động bắt tay Tô Anh: "Tô Anh quả nhiên lợi hại, nhiều chuyện gia như vậy cũng không có biện pháp giải quyết, cô chỉ niệm mấy câu chuyện lưu truyền dân gian ngày xưa vậy mà có thể khiến em trai tôi tỉnh lại."

Tô Anh cười cười: "Đó là do ý chí sống sót của anh Tướng Diễn mạnh mẽ, tôi cũng không làm gì."

Khương Triết đi tới, anh ôm lấy bà vai Tô Anh, nói: "Tướng tổng nói không sai, Anh Anh của tôi chính là một phúc tinh."

Đào Nhiên cười nói: "Chắc là do Anh Anh lái nhái quá nhiều nên đã làm cho Tướng Ngũ tỉnh lại."

Lâm Thành Phong nhìn mặt người nào đó ám chỉ "Anh Anh lái nhái đáng yêu hơn nhiều so với người nào đó nhìn một cái cũng thấy phiền toái, đúng không?"

Triệu Vũ nhướn mày: "Người mà nhìn một cái cũng thấy phiền toái?"

Lâm Thành Phong chỉ cười không nói gì.

Tô Anh rừ rừ, thấy khuôn mặt Tướng Hiểu Hiểu tươi cười không dối, thậm chí còn nói: "Nhã, tôi cảm thấy lời nói của anh có ẩn ý, làm sao tôi lại không quan tâm anh nhỉ?"

Thật sự rất khó hiểu.

Tướng Long mỉm cười không nói, nãy giờ Tướng Nghị lại nói rất ít, lúc này nhìn Tô Anh, hơi hơi híp mắt không rõ thần sắc.

--

Bữa tối kết thúc khoảng 11 giờ, Tô Anh chống cằm mơ màng sắp ngủ, tài xế đưa cô về nhà. Mấy người Khương Triết, Triệu Vũ, cùng Tướng Diễn còn có việc muốn bàn bới vì Tướng Diễn phải về để đó.

Về tới nhà, khẩu khí mạnh mẽ chống đỡ lúc trước của Tô Anh liền buông lỏng. Cô thuận thế nằm xuống sàn nhà ở trong tiệm, đầu ngón tay cào cào mặt đất.

Nếu Lâm Thành Phong nói không sai, vậy thì Khương Triết đã bắt đầu chuẩn bị. Cô vẫn suy nghĩ anh sẽ kéo dài việc cầu hôn tới lúc nào, hiện giờ chuyện đã tới trước mắt cô lại có chút sợ hãi.

Ở kiếp trước, vào thời khắc hạnh phúc nhất hôm ấy, cô quyết định giao cuộc sống của mình cũng như bản thân mình cho anh. Nhưng cái cô nhận được chỉ là đơn ly hôn, kết cục lại bất ngờ chết sớm.

Hiện giờ, bước ngoặt cuộc đời này lại đang tới lần nữa...

Còn Tướng Nghị, rốt cuộc anh ta có tâm tư gì? Anh ta có quan hệ gì tới cái chết kiếp trước của cô, khả năng rất lớn là do em gái ruột Tướng Hiểu Hiểu của anh ta.

Móng tay Tô Anh cào tằm ván gỗ, nhàu mày trầm tư.

Đám hoa thấy Tô Anh về nhà liền nằm trên mặt đất, không nói một lời không rên một tiếng, còn tưởng rằng cô xảy ra chuyện gì, tất cả đều quan tâm cô. Tô Anh nâng nâng tay: "Không có việc gì, chị đang muốn yên tĩnh suy nghĩ vài chuyện, các em đừng lo lắng."

Xương rồng, hoa nhài cùng cây mắc cỡ nhìn mặt nhau, thủy tiên nói: "Có chuyện gì chị nói ra cho bọn em nghe, bọn em sẽ cùng suy nghĩ với chị."

Bách hợp nói: "Đứng rồi đứng rồi, ba anh thợ đóng giày còn hơn một Già Cát Lượm, bọn em giống như thợ đóng giày vậy đó."

Xương rồng lập tức nói: "Người mới giống, ta không phải thợ đóng giày, ta là thiên tài! Người nhìn các người xem, hiện tại không có cách nào lợi hại giống ta đâu."

Thủy tiên: "... QAAQ"

Xương rồng nói: "Ta quyết định tự đặt cho mình một cái tên, về sau các người đừng gọi ta xương rồng nữa, phải gọi ta là sủng máy."

Tô Anh bật cười một tiếng: "Xương rồng, em là một tên đầu đất!"

Xương rồng uất ức la lên: "Anh Anh, chị mắng hoa. Sủng máy rất uy phong, tại sao lại là đầu đất?"

"Vậy không bằng kêu người là Thạch Thạch Thạch đi."

Tô Anh cười, bỏ lên từ dưới mặt đất, khi lên lâu đi qua nhìn cây kỳ dị, cảnh lá nó tốt tươi, thoát nhìn không có gì đặc biệt. Nếu không có gì đặc biệt thì không bình thường lắm, Tô Anh nhìn không được muốn ngắt đi một lá cây, chỉ là cô vừa mới đứng tới, lá cây kia liền lúi về, cô hướng bên trái nó tròn về bên trái, cô hướng bên phải nó cũng tròn về bên phải, thật giống như đang sống vậy.

Tô Anh nháy mắt lui ra phía sau hai bước: "Ây..."

Cô kêu: "Xương rồng, cây kỳ dị này ngày thường không có gì đặc biệt chứ?"

"Không có, có chuyện gì sao?"

"... Chỉ cảm thấy nó hơi tà môn."

Hoa nhai yên lặng: "Kỳ thật xương rồng là tà môn nhất."

Tô Anh tưởng tượng thấy cũng đúng, cây kỳ dị này cùng lắm chỉ động đậy hai cái, thật đúng là không thể so với xương rồng có thể sử dụng ám khí, cô thử sờ sờ thêm lần nữa, lần này nó không tránh né, ngược lại cọ cọ trong lòng bàn tay cô.

Tô Anh: "..."

Cô đưa "tâm của thực vật" vào cho nó như trước, lập tức cảm giác được một hơi thở vui sướng.

Cái cây này thật tà môn!

Cô cũng chăm sóc cây được bên cạnh cây kì dị giống như vậy, sau khi đưa "tâm của thực vật" vào cho nó, cô mới xoay người lên lầu.

Một đêm thật thanh tĩnh.

Sáng sớm hôm sau, Lư Vậ đang bận việc công tác đột nhiên chạy tới, đáng vẻ cô ấy thoát nhìn có chút không đúng, Tô Anh kỳ quái hỏi: "Làm sao vậy?"

"Phạm Nghị xảy ra tai nạn xe cộ, nghe nói cánh tay bị gãy."

"..."

Phạm Nghị gặp tai nạn, ở thành phố C anh ta cũng không có bạn bè nào, cha mẹ lại ở nước ngoài, vì vậy anh ta liền nghĩ tới Lư Vậ.

Tô Anh nói: "Cậu muốn đi thăm anh ta sao?"

Dường như không chút do dự, Lư Vậ nói: "Không đi! Tôi sợ nếu đi sẽ không nhận được đánh gãy luôn chân anh ta."

Tô Anh tròn trĩnh mắt: "Vậy cậu còn nói với tôi chuyện này làm gì?"

Lư Vậ nghi hoặc nói: "Chỉ là tôi thấy hơi kỳ quái, Tề Duyệt còn ở ngục giam, Phạm Nghị mới được thả ra mấy ngày thì gặp phải tai nạn. Người gây ra vụ này còn chưa bị bắt, cậu nói xem có phải quá trùng hợp hay không?"

"Cậu hoài nghi có người cố ý sao?"

Lư Vậ chân chó lắc lắc đầu: "Không có, có thể là tôi suy nghĩ nhiều rồi."

Tô Anh nói: "Chắc là sự cố ngoài ý muốn thôi, dù sao cũng là xã hội pháp chế, ai lại dám xằng bậy?"

"Hừ, cậu đã bị bắt cóc thì còn chuyện gì không thể xảy ra?"

"Đừng suy nghĩ vớ vẩn, dù sao chuyện của Phạm Nghị cũng không liên quan tới chúng ta."

"Phải không?"

Không biết vì sao, Lư Vậ luôn cảm thấy không yên lòng.

So với Lư Vậ đang mở miệng nghi hoặc thì Tô Anh lại biết một vài chuyện. Tai nạn xe cộ của Phạm Nghị là do Tề Viễn hạ mệnh lệnh. Em gái anh ta đang ở ngục giam chịu khổ chịu tội, không lý nào kẻ đồng lõa như Phạm Nghị lại được ung dung ngoài vòng pháp luật, bạn giường mỗi tối đều không lập lại, mỗi ngày nháy nhót khắp nơi nhìn rất chướng mắt.

Tô Anh cũng cảm thấy Phạm Nghị đang tự tìm đường chết, không biết khép mình. Lẽ ra anh ta phải lo chạy đi chứ không phải ăn chơi ở thành phố C, huống chi còn ở dưới mắt người nhà họ Tề, không xảy ra chuyện gì mới kỳ quái.

--

Gần tới cuối năm, Khương Triết càng ngày càng bận, cơ hội cô gặp mặt anh cũng ít lại. Đình nói Khương Triết, ngay cả thời gian Lâm Thành Phong xuất hiện cũng ít, lần đó Triệu Vũ đưa lắc chân cho cô xong cũng không còn xuất hiện. Cho dù như thế, Tô Anh vẫn muốn mời mọi người đến giúp cô tu sửa cửa sổ.

Sau khi Tường Diễn trở về để đồ cũng không có tin tức gì của anh nữa, chắc là đang rất bận, đầu đá tranh giành quyền lợi không thể có chút sơ sẩy nào.

Tường Nghị cùng Tường Hiểu Hiểu sau đó cũng trở về để đồ, Tường Nghị phải đi về cầm quyền, Tường Hiểu Hiểu đương nhiên cũng giống vậy. Tô Anh đã nhìn ra, tuy rằng Tường Hiểu Hiểu thích Triệu Vũ nhưng cô ta cũng thích quyền lợi cùng tiền tài hơn. Hơn nữa, cô ta còn biết giá vỏ hơn so với Tề Duyệt, cô lẽ cũng giống như bạch liên hoa vậy, chẳng qua nếu như bạch liên hoa giả ngày thơ thì cô ta lại tỏ vẻ ta đây.

Chi cần có thể làm kẻ thù lợi lòng dễ phòng với cô ta, già vờ một chút thì có làm sao?

Tô Anh rất bội phục điểm này của Tường Hiểu Hiểu.

Tới một ngày trước ba mươi tết, Tô Anh chưa từng nghĩ rằng mình sẽ gặp Khương lão gia tử, Khương Chí Thành.

Đột nhiên có hai người đàn ông mặc tây trang đen xuất hiện trong cửa hàng của cô, nói là lão gia tử cho mời. Tô Anh nhận ra hai người kia, mỗi lần Khương Chí Thành ra ngoài đều là bọn họ đi theo bên cạnh bảo vệ. Hiện giờ họ tới cửa hàng của cô, vậy không cần nói cũng biết người muốn gặp cô là ai.

Nhưng cô vẫn biểu hiện ra sự chần chờ như cũ, không tiến lên, chỉ là đối phương rất mạnh mẽ, cho dù Tô Anh cự tuyệt cũng vẫn bị mời vào trong xe.

Nghe nói nhà cũ Khương gia đã có trăm năm lịch sử, chỉ nhìn xa xa cũng có thể cảm nhận được một hơi thở dày nặng đè ép, làm người ta cảm thấy vô cùng áp lực.

Tô Anh lại lần nữa bước vào nơi xa lạ nhưng quen thuộc này, cô chỉ cảm thấy một sự lạnh lẽo sâu kín xâm nhập vào cốt tủy.

Cô nghĩ rằng về sau mình sẽ vĩnh viễn không xuất hiện ở chỗ này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Cờ vây

Edit: Hiền Chấn

Beta: Mun

Lão gia tử đã qua tuổi bảy mươi đang ngồi trên chiếc ghế gỗ dài màu đỏ khắc hoa vân tinh xảo, sau lưng ông là một bức vẽ tuần mã, tranh vẽ này là khi ông còn trẻ đã tìm người làm ra và vẫn luôn treo nó đến bây giờ, ông vô cùng biết quý trọng đồ vật của mình.

Đương nhiên, cho dù Tô Anh được gả cho Khương Triết thì cũng chỉ được tính là người ngoài, sao thân thiết được như Tề Duyệt.

Trong thư phòng cổ kính này còn treo rất nhiều tranh chữ, yên tĩnh toả ra hương mực.

Lúc này, trước mặt Khương lão gia tử đang bày một bàn cờ, ván cờ đã hạ được một nửa, trong tay của ông cầm một viên cờ trắng, ánh mắt sắc bén của ông quét sang nhìn Tô Anh nhưng rất nhanh đã rũ mắt lại: "Tô Anh?"

Tô Anh gật đầu: "Vâng, con là Tô Anh." Dừng một chút, lại nói: "Chào Khương lão tiên sinh."

Khương Chí Thành cất giọng cười: "Ngược lại là người thông minh."

Ông chỉ vào chiếc ghế đối diện mình: "Ngồi đi."

Tô Anh ngồi xuống.

Khương Chí Thành: "Biết chơi cờ không?"

Tô Anh gật đầu: "Biết ạ."

Tô Anh thật sự biết chơi cờ, tuy trên bàn mặt trước cô là một người tay chân vụng về nhưng đối với cờ vậy thì dường như cô vô cùng sáng dạ, dường như là một điểm đã thấu triệt. Trước kia, vì muốn làm vui lòng Khương lão gia tử, nên cô đã lối chơi để học cờ vậy, nhưng chỉ mới học nửa năm cô đã có thể bức thầy giáo đến không còn đường lui, chỉ còn có thể nhận thua.

Lúc ấy không biết có vui về đến nhường nào, giống như rốt cuộc cô cũng đã phát hiện được điểm hữu dụng của mình. Vốn dĩ muốn chơi cờ cùng lão gia tử, hy vọng qua đó ông sẽ có thể thay đổi thái độ đối với mình. Chi tiết, trước giờ cô vẫn chưa có cơ hội đó, những chuyện như chơi cờ này, nếu không phải Khương Triết thì cũng là Tề Duyệt, Khương lão gia tử không hề thích cờ, sao lại có thể chơi cờ với cô chứ?

Nhưng bây giờ, ông lại có thể hỏi cô có biết chơi cờ hay không.

Tô Anh nhìn về phía bàn cờ, ván cờ đã đánh được một nửa, hai bên không ai nhường ai, thoát nhìn thì cô về ngang tài ngang sức nhưng thật ra bên quân đen đã sắp thua.

Tô Anh không biết những nước cờ trước đó là ai hạ xuống, nhưng cô biết mình có thể chuyển bại thành thắng. Cô đã từng đứng bên cạnh nhìn Khương Chí Thành chơi cờ suốt ba năm, đối với lối chơi cờ của ông đã sớm nắm rõ trong lòng bàn tay, lối chơi cũng giống như tính cách của ông, đều muốn vĩnh viễn chiếm hết tiền cơ, tuyệt đối không nhượng bộ.

Tô Anh đi ba nước cờ, thái độ của Khương lão gia tử vẫn không chút để tâm, mãi đến khi nước cờ thứ tư hạ xuống, thái độ của ông liền thay đổi. Sau hơn nửa giờ, ánh mắt Khương Chí Thành nhìn Tô Anh có chút kỳ quái.

"Tiểu nha đầu này, kỳ nghệ quả thật không tồi."

Ông đã bại ngay dưới tay một cô gái nhỏ.

Khương Chí Thành có chút cảm giác không thể tin được.

Tô Anh cười cười, không có chút biểu cảm vui mừng hay ngoài ý muốn. Rõ ràng là một cô gái vô cùng dịu dàng thanh tú nhưng lúc này thoát nhìn lại cô thêm vài phần lạnh lùng giống như mọi việc đều nằm trong dự kiến của cô: "Cảm ơn ạ."

Khương Chí Thành lúc này đã bị kích động bởi dự vọng thắng thua: "Lại chơi thêm một ván."

Tô Anh nói: "Không chơi nữa, một ván cờ này cháu đã suy nghĩ quá nhiều, có chút mệt mỏi."

Khương Chí Thành cười ha ha thành tiếng, thật đúng là không có ai dám thắng thần cự tuyệt ông như vậy.

Tô Anh cười cười, nghiêm túc nói: "Khương lão tiên sinh tìm cháu đến đây chắc không chỉ vì chơi cờ đâu đúng không? Có chuyện gì xin ông cứ nói thẳng, cháu sẽ lắng nghe."

Khương Chí Thành nói: "Tôi chỉ muốn nhìn xem một chút, cô gái mà cháu trai tôi dùng hết tâm tư để giữ bên cạnh mình, sẽ có đáng về như thế nào?"

Tô Anh: "Xác thật A Triết anh ấy đối xử rất tốt với cháu, lần này cháu gặp chuyện ngoài ý muốn, khiến Tề tiểu thư vào ngục, cháu cũng không mong một kết quả như vậy. Cháu biết hai nhà Khương - Tề là thế giao[1], lần này lại vì cháu mà..... Thật xin lỗi."

[1] Thế giao: quan hệ mấy đời thân nhau.

Lần này bất luận Tề Duyệt đúng hay sai, mối quan hệ giữa Khương gia cùng Tề gia cũng sẽ không thể trở về như trước, dù sao việc Tề Duyệt bị bắt giam cũng có ít nhiều liên quan đến Khương Triết, anh ấy khó mà trốn tránh trách nhiệm.

Khương Chí Thành nhìn Tô Anh, tay bưng tách trà lên uống một ngụm: "Nếu biết như vậy thì sao vẫn không rời khỏi Khương Tử? Những nước cờ này cô hạ rất tốt, là người đủ thông minh."

Tô Anh chớp chớp đôi mắt, đáng vẻ ngạc nhiên: "A Triết không có nói chia tay với cháu, sao cháu phải rời khỏi?"

Khương Chí Thành cười lạnh một tiếng, đáng vẻ trào phúng như người trên cao nhìn xuống. Dường như không cần ông phải nói gì, Tô Anh vẫn có thể hiểu được trong tiếng cười ấy ẩn chứa ý khinh miệt, là đang cười nhạo cô vô tri nguốc!

Nhưng Tô Anh đã không còn là cô gái nhỏ bị nói một câu liền đỏ mặt, lắp bắp nói không nên lời như trước kia nữa, cô không cảm thấy lúng túng, nhưng vẫn có chút khổ sở: "Mọi người không hài lòng với gia thế của cháu đúng không? Cháu hiểu rõ. Mẹ của cháu bị tai nạn ngoài ý muốn qua đời, cha cháu lại muốn mang bán cháu để đổi lấy tiền, người thân duy nhất là cậu thì lại ở tận biên giới, đã lâu không liên lạc. Đối với A Triết mà nói thì cháu không thể giúp đỡ được gì cho anh ấy, còn rất có thể sẽ liên lụy đến anh ấy, người anh ấy cần là một tiểu thư khuê các như Tề tiểu thư."

Khương Chí Thành nghe kiểu gì cũng thấy câu cuối cùng của cô có ý châm chọc: "Tiểu nha đầu cô xem ra cũng biết thân biết phận."

Tô Anh: "Chuyện kia, nếu cháu không muốn rời khỏi A Triết thì sao ạ? Lão tiên sinh sẽ làm thế nào?"

Khương Chí Thành nói: "Chẳng lẽ cô cho rằng đây là chuyện mà cô nói không muốn thì không cần rời đi à? Yên tâm đi, một lão gia như tôi thì có thể làm gì nhà đầu cô chứ?" Dừng một chút lại nói: "Đứa bé Tề Duyệt kia, đúng là quá nóng vội."

Tô Anh gật đầu: "Ý tứ của lão tiên sinh, cháu có thể hiểu được."

Khương Chí Thành: "Nếu đã hiểu thì sớm đưa ra quyết định đi, đừng để bản thân rơi vào thế khó xử."

Tô Anh: "Nhưng nếu cháu vẫn không muốn rời đi thì sao đây ạ?"

Tách trà trong tay bị Khương Chí Thành đặt mạnh xuống bàn trà nhỏ màu đỏ cạnh bên, phát ra tiếng vang thanh thúy khi đồ sứ va chạm với nhau: "Tôi sẽ không làm gì không có nghĩa là tôi không thể làm gì. Cô là người thông minh, hẳn là sẽ hiểu được đạo lý này."

Về mặt nghiêm nghị của Khương Chí Thành thoát nhìn còn chứa loại khí thế làm người khác không dám xem nhẹ, dường như ngay lập tức có thể tưởng tượng được lúc còn trẻ ông lợi hại như thế nào, còn có tàn nhẫn quá quyết như thế nào!

Tô Anh vẫn ngồi đoan chính như cũ, đến đôi mày cũng không động chút nào, cô nhìn Khương Chí Thành, chậm rãi nói: "Cháu biết rồi ạ."

Khương Chí Thành nhàn nhạt gật đầu: "Ừm, biết thì tốt."

"Cộc cộc cộc ——"

Tiếng gõ cửa vang lên.

Sắc mặt Khương Chí Thành lộ ra vẻ không vui, bên ngoài lại nói vọng vào: "Ông nội, là cháu."

Khương Chí Thành có chút tức giận, ông hừ lạnh: "A, chỉ vừa mới ngồi trong chốc lát, người đã chạy đến đây?"

Khương Triết đẩy cửa bước vào, anh dừng ngay ở cửa, cả người tuần tú, ánh mắt lại bình tĩnh đến lạnh băng: "Ông nội, nếu như ông nói xong rồi thì cháu xin phép dẫn Tô Anh đi."

Khương Chí Thành cười lạnh, ông chống tay vào đầu gối đứng dậy: "Con bé đi, con ở lại, ông còn có chuyện muốn nói."

Ngược lại, Tô Anh cũng không thấy bất ngờ khi Khương Triết đến đây vào lúc này, ở tiệm hoa tươi của cô có bố trí vài người của anh, cô được người khác mời đi, khẳng định bọn họ sẽ báo lại cho Khương Triết.

Cô đứng lên, nói: "Chẳng qua lão tiên sinh chỉ trò chuyện với em vài câu thôi, vậy bây giờ em sẽ về trước, hai người cứ từ từ nói chuyện."

Khương Triết nhìn cô, đôi mắt thâm thúy rũ xuống: "Ừm."

Anh nói với quân gia: "Đưa Tô tiểu thư về đi."

Quân gia lập tức nói: "Tô tiểu thư, mời."

Tô Anh lễ phép găt đầu, xoay người rời khỏi.

Tô Anh đi rồi.

Khuong Triết ngồi xuống vị trí Tô Anh ngồi khi nãy, rót đầy một tách trà, đưa cho lão gia tử: "Ông nội, không phải ông nói sẽ không can thiệp vào chuyện riêng của cháu sao?"

Khuong Chí Thành chỉ chỉ vào vấn đề trước mặt mình: "Tự mình xem đi, loại người có thể hạ được nước cờ như vậy, thật sự là người đơn thuần sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Tâm tư Khuong lão gia tử

Edit: Rine

Beta: Jiang

Khuong Triết thật sự bất ngờ. Trước đây, anh không biết Tô Anh chơi cờ lại giỏi đến như vậy. Ngay cả lão gia tử nhà anh cũng bị ép đến muốn lui cũng không thể lui, chỉ có thể nhận thua.

Nhưng điều này thể hiện điều gì? Dù sao anh cũng quá hiểu những quân cờ của Tô Anh so với ông nội khác nhau như trời với đất. Anh cũng không nghĩ mỗi lần Tô Anh hạ nước cờ xuống lại bộc lộ mũi nhọn, chói mắt đến như vậy.

Anh nói: "Kỹ nghệ của Anh Anh tinh vi, nếu ông nội thích có thể để Anh Anh ở đây chơi cờ với ông."

Khuong Chí Thành lạnh giọng: "Đừng hòng lừa ông, cháu biết lời ông muốn nói có ý gì."

Khuong Triết: "Ông nội muốn nói về cách đánh cờ của Anh Anh, tâm tư kín đáo, thận trọng từng bước, tiến lùi hợp lý. Người có kỹ nghệ như vậy, nhất định tâm tư không đơn giản, chắc đây là ý của ông?"

"Xem ra cháu còn chưa bị sắc đẹp làm mờ mắt, vậy thì cháu nên hiểu rõ Tô Anh cũng không phải đơn giản như những gì thể hiện ra bên ngoài."

"Ông nội có phải hơi nhạy cảm không? Chỉ dựa vào việc Anh Anh đánh cờ giỏi đã nghĩ tâm tư cô ấy không đơn giản. Tại sao ông không nghĩ đó có thể do thiên phú của cô ấy tốt, tâm tính đơn thuần, chuyên chú, chỉ vì chơi cờ mà hạ nước cờ?"

Khuong Chí Thành liếc Khuong Triết, đại khái bởi vì lời nói của Khuong Triết thiên vị Tô Anh. Ánh mắt ông nhìn Khuong Triết càng thêm thất vọng: "Khuong gia ta không cần một người thừa kế là kẻ si tình."

Khuong Triết cười, nói: "Ông nội nói gì vậy? Tô Anh là bạn gái của cháu, cháu hiểu biết con người cô ấy, hay là ông cho rằng cháu sẽ bị một phụ nữ chi phối? Ông tự mình dạy dỗ cháu nên người, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, ông còn không tin tưởng cháu sao?"

Đương nhiên Khuong Chí Thành tin tưởng Khuong Triết, ông biết rõ so với bất luận kẻ nào thì tâm tính đứa cháu này của ông còn lạnh lùng hơn, nó biết bình tĩnh khắc chế, có dục vọng nhưng sẽ không bị dục vọng khống chế, luôn cân nhắc lợi hại, rất ít khi xử trí theo cảm tính. Đến nỗi chuyện Khuong Triết đối phó Tề Duyệt vì Tô Anh, trong mắt Khuong Chí Thành càng giống như anh đang đuổi mấy con ruồi bọ phiền phức, Tề Duyệt đã làm chuyện gì đó làm anh thấy phiền.

"Cho dù như thế nào, con dâu của Khuong gia ta quyết không thể là một phụ nữ lai lịch không rõ ràng."

Ông phất ống tay áo một cái: "Rất tốt, giấy trước ông vừa mời người đến nhà làm khách, giấy sau cháu đã vẽ, quả nhiên là bảo vệ không rời. Cháu đi đi, hiện tại ông nhìn thấy cháu đều cảm thấy tức giận."

Khuong Triết đứng lên, nói: "Vậy ông nội nghỉ ngơi sớm đi, ngày khác cháu lại đến thăm ông."

Khuong Chí Thành không nói, vẫy vẫy tay.

Khuong Triết đi không bao lâu quân già đã bước vào.

Khuong Chí Thành hỏi: "Tình hình thế nào?"

Quân già nói: "Từ thiếu gia từ nhà đến đây, cậu ấy đang chuẩn bị tới công ty, sau khi nghe thấy vậy liền đến đây."

Khuong Chí Thành: "Nó chạy cũng nhanh quá đấy."

Quân già không nói gì, Khuong Chí Thành nghĩ nghĩ, lại nói: "Tôi thấy Tô Anh cũng không ngu ngốc, nếu cô ta thông minh thì nên biết phải làm như thế nào."

Quân già vẫn không nói, Khuong Chí Thành mất mặt, phất tay đuổi người đi.

Chốc lát sau, Trình Ngọc Thư tới, lão gia tử còn chưa nguôi giận nhưng cũng biết vì sao Trình Ngọc Thư đến: "Hôm nay một đám các người chân trước vừa đi chân sau đã theo tới, ai không biết còn tưởng rằng tôi bị làm sao đấy."

Trình Ngọc Thư nói: "Ba nói gì vậy? Không phải sắp đến tết sao, đương nhiên chúng con muốn tới đón năm mới cùng ba, chờ lát nữa mấy đứa nhỏ trong nhà trở về chúc tết, hiếu kính lão gia tử ngài, nhất định sẽ càng nào nhiệt!"

Khi Khuong Triết nhận được điện thoại báo ông nội gọi Tô Anh đến nhà, Trình Ngọc Thư đang ở bên cạnh. Bà thấy con trai đến đây, liền lo lắng một gì một trẻ sẽ gây nhau nên cũng muốn đến nhìn thử. Chỉ là tình hình có vẻ như lão gia tử phải tự hùn dỗi một mình.

Bà lại nểng con trai của mình một lần nữa, đến khi lão gia tử xua tay nói: "Được rồi được rồi, đứng ở chỗ tôi diễn màn kê xướng người họa, xem thường tôi già cả mắt mờ sao?"

Trình Ngọc Thư nhịn không được cười: "Con nào dám?"

Hai người đang nói thì quân già tới báo, Khuong Quân dắt theo hai anh em Khuong Minh và Khuong Hạo trở về, Trình Ngọc Thư cười nhạt nhẽo, nói: "Ba nhìn xem, không phải lại có người tới nữa sao?"

Trình Ngọc Thư quay đầu lại, quả nhiên thấy chồng bà dắt hai con trai vào nhà, đây lòng bà lạnh lùng cười một tiếng.

Khuong Quân mới từ Macao trở về, về mặt mặt mũi, ôm một đống quà đến: "Ba, năm mới vui về, ba xem xem, đây là quà con trai đặc biệt chuẩn bị cho ba."

Khuong Minh và Khuong Hạo cũng lần lượt tặng quà, đều là mấy món văn phòng tứ bảo mà lão gia tử thích, lại có bộ cờ cao cấp, tất cả đều là thứ tốt nhất, vừa nhìn liền biết chủ nhân mỗi món quà đều đặt nhiều tình cảm vào.

Lúc này tâm tình Khuong lão gia tử mới tốt hơn, gọi Khuong Quân và Khuong Hạo chơi cờ cùng ông. Chỉ là lần này không hứng thú giống như lúc chơi cờ cùng Tô Anh, hai người đó kỹ nghệ ngang nhau. Hiện tại không hề có chút cảm giác tranh phong nào, Khuong Quân cùng Khuong Hạo còn không thông tuệ bằng một con nhóc. Mấy kẻ lỗ mãng này đi vài bước đã bị ông bức cho quân lính tan rã, ông không thấy thú vị một chút nào.

Ông ném quân cờ, tâm tình mới vừa tốt lên lại mất đi.

Có lẽ Khuong Triết nói rất đúng, có thể cho con nhóc kia tới chơi cờ cùng ông.

--

Tô Anh về đến nhà, Lưu Vận đang trông coi tiệm giúp cô, nhìn thấy cô, lập tức khẩn trương lời kéo hỏi: "Thế nào thế nào? Không có việc gì chứ?"

Tô Anh lắc đầu nói: "Không có chuyện gì."

"Có phải người nhà Khuong Triết tìm cậu hay không?"

"Cậu đoán được hả?"

"Bây ra trận địa lớn như vậy, lại còn trắng trợn tảo bạo, nhất định là nhà Khuong Triết. Tôi thấy những người đó không quá khách khí, có phải người nhà Khuong Triết không cho phép cậu với anh ta ở bên nhau, muốn hai người chia tay không?"

Tô Anh găt găt đầu, nói: "Khuong lão gia tử xác thật hy vọng tớ rời khỏi A Triết, chỉ là tớ không đáp ứng."

"Hả? Cậu bình tĩnh như vậy thật hiếm thấy nha, tớ còn tưởng rằng cậu sẽ tức giận đến mức khóc nhè."

"Có gì mà tức giận chứ?"

Tô Anh cười cười, có thật sự không tức giận, kiếp trước cô đã tức giận đủ rồi. Ngược lại khi đối mặt với Khuong lão gia tử cô càng cao hứng, không phải ông ta khinh thường cô sao? Chơi cờ lại bại bởi một cô gái mà mình khinh thường, nói đến

sự cao ngạo tự đại của ông ta thì nhất định sẽ tức giận muốn chết, vậy mà còn không được biểu lộ ra cảm xúc ở trên mặt.

Tô Anh cười một tiếng, nói: "Cơ nghiệp nhà Khương Triết lớn như vậy, tớ lại là một kẻ nghèo nàn, nhà bọn họ phản đối là chuyện quá bình thường."

Lưu Vận nhìn Tô Anh kỳ quái, cô không rõ vì sao Tô Anh còn có thể cười vui sướng như vậy, dường như còn có chút châm chọc cùng tự giễu: "... Cậu không lo lắng sao? Nếu gia đình Khương Triết không chấp nhận, các cậu sẽ phải chia tay, cậu thật sự không lo lắng sao?"

Tô Anh còn chưa nói gì, Lưu Vận đã tưởng tượng ra rất nhiều, đáng vẻ lo lắng không thôi.

Tô Anh nói: "Dù tớ có lo lắng cũng không giải quyết được gì, tớ không nghĩ nhiều như vậy, hiện tại tốt đẹp là được."

Lưu Vận bắt đầu đi: "Chắc là sáng nay cậu uống rượu say rồi."

Tô Anh nhàu mày, nhìn tuyết bay ngoài cửa sổ, nỉ non: "Có lẽ là vì tớ vẫn luôn biết mình và Khương Triết không có tương lai."

Lưu Vận kỳ quái, nghĩ hoặc "Hử?" một tiếng, Tô Anh lắc đầu, đi lên tầng.

Lưu Vận nhìn bóng dáng Tô Anh, bắt đầu đi thờ dài.

- - -

Chuyện Tô Anh gặp Khương gia lão gia từ ở Khương gia truyền ra rất nhanh.

Đến cuối năm, vốn là người tới chúc tết nổi lên không dứt. Khương lão gia từ gặp Tô Anh cũng không hề che giấu. Chuyện này một truyền mười, mười truyền trăm, dần dần ngay cả mấy người Triệu Vũ, Lâm Thành Phong cùng Đào Nhiên cũng nghe đến.

Lâm Thành Phong nói: "Không phải Khương lão gia từ muốn ra tay với Anh Anh chứ?"

Đào Nhiên cười lần đầu: "Sẽ không đâu, Khương lão gia từ rất để ý thân phận, ông ấy sẽ không làm chuyện tự hạ thấp mình như vậy. Nhiều nhất thì mấy tên thuộc hạ tự cho là hiểu ý của lão gia từ sẽ làm gì đó."

Đào Nhiên nhìn về phía Triệu Vũ, phát hiện anh còn đang nhăn mày hút thuốc, không tỏ ra bất kì thái độ nào.

Lâm Thành Phong lại nói: "Anh Anh đáng yêu như vậy, không chừng lão gia từ thật sự đồng ý cho Khương Tử cưới Anh Anh vào cửa đó."

Đào Nhiên gật đầu: "Nói như vậy cũng khá hợp lý."

"Không thể nào!" Triệu Vũ lườm Đào Nhiên, vẻ mặt lạnh nhạt lại không kiên nhẫn, bực bội: "Khương lão gia xem trọng cái nhìn thế tục, ông ta hy vọng cháu đầu mình có đầy đủ gia thế, nhân phẩm, năng lực. Trong những điều ấy thiếu một điều cũng không được, gia thế Tô Anh không đủ lớn nên ông ta sẽ cảm thấy chướng mắt."

Đào Nhiên rất muốn hỏi một câu, cậu thấy thế nào? Nhưng nhịn lại, chưa nói.

Lâm Thành Phong rất đồng tình gật đầu, xác thật Khương lão gia từ sẽ không cho phép Khương Tử cùng Tô Anh có quá nhiều mối quan hệ, chỉ sợ ngay cả Trình Ngọc Thư cũng sẽ không vừa lòng, giữa hai người có quá nhiều trở ngại. Anh thờ dài, cảm thấy không đáng thay Tô Anh, bởi vì anh biết Tô Anh là cô gái tốt, cần bản không nên dùng những ánh mắt thế tục để đánh giá cô.

Triệu Vũ đột nhiên đứng lên: "Tôi có việc đi trước."

Vốn là ba người bọn họ cùng nhau ra ngoài chơi sau bữa tiệc tối, giờ phút này lại cảm thấy không còn thú vị. Triệu Vũ muốn rời đi trước, Lâm Thành Phong cũng muốn về nhà nghỉ ngơi, Đào Nhiên không có ý kiến gì, anh chuẩn bị đến chỗ của Lý Văn Khê để nghỉ ngơi. Lý Văn Khê từ đoàn phim trở về, mấy tháng không gặp, anh nghĩ đến cô thì hơi khẩn trương, chỉ là nhìn đến dáng vẻ bất hảo của Triệu Vũ khi ném tàn thuốc, nhịn không được nói: "Không phải là cậu muốn đến chỗ đó chứ?"

Triệu Vũ đã cực kỳ khắt chế, mấy lần trước không thành, nhưng trong tim cùng thân thể anh đều khát vọng Tô Anh. Loại khát vọng không được thỏa mãn nhưng lại không cách nào khắt chế, thoát nhìn anh càng thêm cuồng dã thô bạo! Cả người lộ ra một loại cảm giác chỉ cần vừa chạm vào đã chạm đến đã tính của anh.

Đào Nhiên tám tắc hai câu: "Dục cầu bất mãn thật đáng sợ, với bộ dạng này của cậu thì dừng đi sẽ ổn hơn. Lúc trước, Khương Tử không biết cậu lên lút làm những chuyện này, nếu cậu ta biết nhất định sẽ đánh gãy chân chó của cậu."

Triệu Vũ hất tóc, vẻ mặt lãnh khốc: "Nếu Tô Anh không phải bạn gái Khương Tử, ông đây thật sự muốn đoạt lấy cô ấy."

"Thứ đi, dạo này cậu mồm mép đến ghê đến rồi!"

Kỳ thật Triệu Vũ cũng biết, anh xác thật muốn đoạt lấy Tô Anh, nhưng chỉ cần cô hơi nhăn mày anh liền mềm lòng, cần bản không nở cường ép cô.

Huống chi...

Có thích Khương Tử, không thích anh.

Con mẹ nó, đây mới là điểm chết người!

Nếu cô chỉ hơi thích anh một chút, anh chắc chắn sẽ dám đi tranh với Khương Tử. Nếu cô không phải bạn gái Khương Tử, anh có thể quang minh chính đại theo đuổi cô...

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Chúc mừng năm mới!

Edit: Shelly

Beta: Thủy An

Lâm Thành Phong quá ngờ nghệch, phải đến khi nghe xong cuộc trò chuyện của Đào Nhiên và Triệu Vũ, mới ngờ nghệch có phản ứng. Lí do gần đây Triệu Vũ không ra ngoài tìm phụ nữ là vì trong lòng có ý xấu với Tô Anh!

Mẹ nó! Khó trách khi anh đứng trước Tô Anh nhắc tới việc anh ta từng có bao nhiêu người phụ nữ, anh ta liền tức giận bóp cổ đe dọa anh không được nói, lí do là vì Tô Anh!

"Fuck!" Lâm Thành Phong đập bàn đứng dậy, "Triệu Nhị anh không biết xấu hổ, anh là cái đồ quý hào sắc! Con thò không ăn có gần hang, anh thì có gần hay xa hang đều ăn!"

Triệu Vũ vốn dĩ đang phiền đến không chịu được, cong môi cười lạnh: "Sao tôi lại không biết xấu hổ? Sao tôi lại không thể ăn có gần hang?"

"Anh dám có ý xấu với Anh Anh, còn muốn chừa mặt mũi?"

"Anh Anh ngoan như vậy, ông đây có chút ý xấu cũng là bình thường thôi, không phải sao?"

"....." Lâm Thành Phong chưa từng nghĩ Triệu Vũ không biết xấu hổ đến mức như vậy, anh ta căn bản là không có mặt mũi! "Không nói đến Anh Anh, còn Khương Tử, anh định giải thích thế nào? Không muốn làm anh em nữa hả?"

Triệu Vũ "hử" một tiếng, thân nhiên trả lời trực tiếp: "Tô Anh một ngày còn chưa già đến Khương gia, ông đây cũng một ngày không ngưng có ý xấu với cô ấy! Thôi được rồi, tôi lui rồi với cậu, tôi đi trước."

Lâm Thành Phong "aiz aiz" hai tiếng muốn gọi Triệu Vũ lại nói chuyện rõ ràng, lại bị Đào Nhiên để vai ấn xuống: "Cậu nghỉ ngơi một chút đi, không ai quản được tính tình của Triệu Nhị đâu. Nếu cậu ấy có thể ngừng lại tâm tư của mình dành cho Tô Anh, thì sẽ không đến mức Khương Tử và cậu ấy đánh nhau rồi. Cậu đứng thấy bên ngoài cậu ấy cứng rắn, làm trời làm đất, thật ra cũng đang rất phiền lòng."

Ai lại muốn thích người phụ nữ của anh em mình chứ? Chắc rằng Triệu Vũ cũng chẳng muốn.

Lâm Thành Phong xoa xoa đầu, anh xem Tô Anh là bạn gái của Khương Tử, là bạn bè, là em gái, là cô gái nhỏ, chính là không thể có bất cứ tâm tư gì, lần này đột nhiên Triệu Vũ lại nói thích Tô Anh, lại còn thọc gậy bánh xe...

Điều này làm cho tam quan và ý thức của anh đều muốn nổ tung.

Đêm nay, cuối cùng Triệu Vũ vẫn chịu đựng không treo tường vào. Ánh đèn phòng ngủ mập mờ giữa đêm khuya, khi anh đến lần đầu, biết rõ sự cảm động đối với bản thân vô cùng lớn, lại đến lần thứ hai, có lẽ giống như Đào Nhiên nói, nếu anh

không khồng chế được thì làm sao? Dọa cô gái nhỏ một phen, nhất định sẽ hận anh đến chết. Nhưng anh cũng không phải thái giám, nhìn thấy dáng điệu nũng nịu của một cô gái chẳng lẽ không có phản ứng?

Anh đứng dưới lầu hút hai điếu thuốc, sợ rằng bản thân thật sự không nhận được sẽ lên lầu, mang theo về mặt đầy bực bội lái xe rời đi.

Tô Anh ở phía trên lầu, nhìn Triệu Vũ rời đi không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Thật sự có sợ anh không cần để ý mà đi lên, trên người anh mang đầy ý muốn chiếm hữu, bản thân cô có chút sợ hãi khản trương.

Không có chuyện gì xảy ra nên một đêm cứ vậy mà trôi qua.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Anh đi thăm mộ mẹ.

Mẹ của cô là một người phụ nữ dữ dằn lịch sự. Trong kí ức của Tô Anh, đa số thời gian bà đều dành cho việc chăm sóc hoa, mỗi một bông hoa đều được bà chăm sóc tỉ mỉ, bản thân cô mang ra so với bà lại thành ra rất tầm thường. Thật ra cô là vì yêu bà nên mới yêu hoa, nếu bà còn sống, biết được cô có thể trở chuyện cùng các loài hoa, chắc rằng vừa mừng vừa sợ, còn chưa nói đến việc sẽ vui sướng cỡ nào.

Thật là tiếc.

Quá đáng tiếc.

- - -

Ngày ba mươi Tết, nhà nhà tụ họp vui mừng đón xuân.

Tô Anh ở một mình có hơi cô đơn, nhưng cũng rất náo nhiệt, cô chuẩn bị quà cho mỗi một chậu hoa, cô no có bướm còn có mấy dải lụa, thứ nào cũng đủ màu đủ sắc. Treo lên trên những đóa hoa xong liền khiến cho cả tiệm hoa trông thật bắt mắt và tràn đầy sức sống. Bởi vì xương rồng là đại ca, cô đặc biệt mua cho nó một cái mũ nhỏ và một cái kính râm để đeo lên, nhìn sơ qua thì chẳng ra gì cả, nhưng nó lại rất thích, cả ngày đều vui vẻ.

Kể cả hai chậu hoa kì lạ kia, Tô Anh cũng không quên, bón cho một tầng đất phân hóa học, khiến cho cả phòng đều có mùi phân hóa học nhàn nhạt, cô cũng đi thăm lão ngô đồng, nhưng mà thật ra thì cô không có gì để cho lão, chỉ có thể cho lão một chút "tâm thực vật", thứ này vốn dĩ không chỉ tốt cho người mà còn cả thực vật.

Buổi trưa Lưu Vận đến gọi cô sang nhà ăn bữa cơm gia đình, Tô Anh nhẹ nhàng từ chối, nói là mừng một sẽ sang chúc Tết.

Lưu Vận và Trần Thực Phấn sợ cô thấy cô đơn, nhưng Tô Anh lại không thấy thế, huống chi đây cũng là nhà cô, ăn Tết thì phải ăn ở nhà, mặc dù trong nhà chỉ có mình bản thân.

Lưu Vận không thuyết phục được cô nên mang cho cô mấy món ngon mẹ cô ấy nấu.

Buổi tối nói chuyện điện thoại với Khương Triết, anh nói trong nhà rất bận, không thể có thời gian qua thăm cô, Tô Anh cũng không để bụng chuyện đó, như vậy cũng tốt.

Mừng một Tết, Tô Anh dự định mang quà sang nhà Lưu Vận chúc Tết, nhưng không ngờ mới sáng sớm trong nhà đã có một trận náo nhiệt, trong tay Lâm Thành Phong ôm rất nhiều thứ, nói là quà mừng năm mới cho cô. Cô cũng không ngờ rằng hôm nay lại nhận được thật nhiều quà, không chỉ riêng Lâm Thành Phong, còn có quà của Tưởng Diển gửi từ Đê Đô đến. Ngay cả Tưởng Hiểu Hiểu cũng lịch sự gửi một chút quà, nhưng khiến cho cô ngạc nhiên nhất, chính là Tưởng Nghị cũng gửi tặng.

Tưởng Diển và Tưởng Hiểu Hiểu thì cô có thể hiểu một chút, nhưng đây là Tưởng Nghị, Tô Anh liền không hiểu, người đàn ông đó quá trầm trầm, nụ cười cũng tràn đầy sát khí. Không giống như Khương Triết, anh là trong ngoài đều lạnh, còn Tưởng Nghị ngoài lạnh trong nóng.

Chỉ là anh ta đối với cô có một chút hiếu kì, nếu so ra thì cô cũng đã từng giúp đỡ, nhưng điều đó cũng không làm cô bớt nghi ngờ, khiến cho bản thân thấy không thoải mái, không yên tâm.

Lâm Thành Phong nhìn cả tiệm hoa được trang trí thành một đám hình thù kì quái sắc sỡ thì không nhận được cười, sở dĩ đồng sơ tây, nhận không được nữa mới nói: "Tô Anh, em đeo những thứ này cho tui nó há? Khó coi quá."

Tô Anh: "....."

Lâm Thành Phong không nghe thấy nhưng Tô Anh thì có, cả đám hoa đang bùng nổ! Đứa nào cũng khóc lóc kêu gào muốn biến Lâm Thành Phong thành tro bụi.

"Sao lại khó coi? Em thấy đẹp mà, Tết nhất đồ vật không được nói khó coi!" Cô ngưng một chút rồi vỗ vai Lâm Thành Phong, "Anh đừng nói lung tung, tất cả đều do em đeo cho tui nó đó, đẹp lắm đó!"

Lâm Thành Phong "....."

Trong phút chốc anh có chút đau lòng, Tô Anh là một người cô đơn, tết nhất lễ lạt cũng chỉ có một mình, chỉ có thể chơi đùa với đám hoa cô, quá đáng thương!

Lại còn có Triệu Nhị mang theo ý xấu bên cạnh.....

Anh nhủ nhủ mày nói: "Anh Anh, sau này em phải cẩn thận, tránh xa Triệu Nhị một chút!"

Trong lòng Tô Anh nhảy dựng, nhìn Lâm Thành Phong, Lâm Thành Phong gãi đầu, khó xử, chỉ nói: "Triệu Nhị có tật xấu, đầu óc anh ấy không bình thường, có khuynh hướng bạo lực..... Dù sao thì em cứ cách xa anh ấy một chút là được."

Tô Anh im lặng một chút, "Anh Thành Phong, cảm ơn anh."

".....Cảm ơn cái gì?"

"Thật ra em biết."

"....." Lâm Thành Phong ngạc nhiên tròn tròn mắt, "Em biết cái gì?"

"Anh Triệu Vũ cũng có tặng quà năm mới cho em, là một cái lắc chân."

Lâm Thành Phong cẩn rằng. Quà thật Triệu Nhị sẽ không an phận mà không làm gì, thì ra đã sớm ra tay, khôn thật!

Tô Anh cười cười, nói "Anh Thành Phong, anh cũng đừng quá khản trương, em cảm thấy anh Triệu Vũ chỉ là có chút dao động nhất thời thôi, một thời gian nữa chắc sẽ hết."

Lâm Thành Phong gãi đầu đồng tình: "Anh cũng cảm thấy như vậy, anh biết Triệu Nhị cũng mấy chục năm rồi, đã biết anh ấy có bao nhiêu mối tình. Lúc trước học cao trung cũng theo đuổi mối tình đầu là cô hoa khôi trường học gì đó. Anh ấy nói rất thích, nhưng cũng không được bao lâu rồi cũng chia tay!"

"Thật sao? Vậy tốt quá."

Tô Anh nhẹ nhàng thở ra.

Tối buổi tối, Tô Anh đang ở nhà Lưu Vận ăn cơm chiều, đột nhiên nghe lão ngô đồng nói, Triệu Vũ trèo tường vào nhà cô, ở phòng ngủ trên lầu, suýt chút nữa Tô Anh mắc nghẹn!

Triệu Vũ đặc biệt chọn lúc Tô Anh không có ở nhà mới vào, trong phòng tràn ngập mùi hương nhàn nhạt của cô, vừa dễ chịu vừa gây nhớ nhưng, anh đem đồ vật mình mang tới đặt trên đầu giường, vô ý thấy trên tủ đầu giường có một sợi dây chuyền mặt trái tim, cầm lên xem liền thấy bên trong có khắc hai chữ cái: "jz"[1], hử một tiếng, tâm tư của Khương Triết cũng thật sâu nặng!

[1] jz: Jiang Zhe- phiên âm tên tiếng Trung của Khương Triết.

Anh không ở lại lâu, rất nhanh rời đi, trong lòng hi vọng đúng lúc Tô Anh trở về, đáng tiếc không có.

Sau khi chắc chắn Triệu Vũ sẽ không quay lại, cô chờ anh đi một thời gian rồi mới mạo hiểm chạy về nhà.

Khi thấy hộp quà màu hồng nhạt đặt ở đầu giường, bất giác cô không biết phản ứng thế nào.

Hộp quà lớn có hai hộp nhỏ bên trong, một hộp Tô Anh không cần xem cũng biết, chính là bánh kem mà Triệu Vũ hay mua cho cô. Còn hộp thứ hai....

Cô vẫn mở ra nhìn, đó là một đôi hoa tai hình giọt nước, làm bằng pha lê trong suốt, mới nhìn qua cảm thấy rất thích.

..... Mưa? Vũ[2]

[2] Tên của Triệu Vũ phiên âm là Zhao Yu, trong tiếng Trung có 2 từ đồng âm là 雨 và 宇, đều phiên âm là Yu nhưng khác nghĩa, mưa là 雨 còn tên của Triệu Vũ là 宇 nghĩa là phong độ có khí chất.

Tô Anh "hử" một tiếng đóng chiếc hộp lại.

Người đàn ông này, lần trước là chiếc lắc chân hình hoa nhài, lần này lại là hoa tai hình giọt nước, thật là thủ đoạn mà!

Không biết xấu hổ!

Số phận của đôi hoa tai cũng giống như chiếc lắc chân lần trước, cô cho vào trong ngăn tủ đóng lại.

Còn chiếc bánh kem kia, cô nhìn qua lại cảm thấy khó xử.....

--

Tết âm lịch qua được mấy ngày, cuối cùng cũng có một đêm Khương Triết xuất hiện.

Nhìn anh thật sự rất mệt mỏi, Tô Anh ít khi nhìn ra được sự mệt mỏi hiện lên giữa hai chân mày anh. Nhưng Tô Anh biết rõ, Khương Triết thật sự rất bận, cuộc tranh giành ở công ty và gia đình làm anh không thể rời đi. Lúc trước nói cuối năm sẽ rảnh, nhưng lại là thời gian bận nhất, ngay cả Đào Nhiên và Triệu Vũ cũng khó mà có cơ hội gặp mặt. Lâm Thành Phong thì không bận công việc, nhưng thời gian cũng không có, mấy ngày rồi cô cũng không gặp anh.

"Anh Anh, chờ qua khoảng thời gian này, anh sẽ đưa em ra ngoài chơi."

Anh kéo Tô Anh xuống ngồi trên đùi mình, đôi tay vòng qua vòng eo mảnh khảnh, cầm gác nhẹ lên đầu vai cô. Cô gái nhỏ quá gầy yếu, mỗi lần ôm đều khiến anh lo lắng mình sẽ dùng quá sức làm cô bị thương.

Tô Anh hỏi: "Đi chỗ nào?"

"Em muốn đi đâu?"

Tô Anh nghĩ nghĩ rồi nói: "Đế Đô, Đế Đô có được không? Em cũng chưa được đi Đế Đô lần nào, em muốn đi xem Cố Cung!"

Khương Triết hôn lên vành tai hồng hào mềm mại của cô, nói: "Được thôi."

Ôm nhau ngồi một lát, bỗng nhiên Khương Triết nói: "Những gì ông nội nói em đừng nghe, trước giờ ông đều như vậy, luôn muốn khống chế mọi thứ. Nhưng mà điều gì anh quyết định rồi, thì ông cũng không quản được, em là của anh, không ai có thể thay đổi điều đó."

Tô Anh im lặng, khuôn mặt khó xử, cuối cùng gật đầu, trả lời "Vâng".

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Khương Triết chuẩn bị bất ngờ

Edit: Rine

Beta: Jiang

Mãi đến khi sau giao thừa thì chuyến du lịch mà Khương Triết nói mới thực hiện được.

Mùa đông, bông tuyết bay bay, Tô Anh sửa soạn hành lý cho ngày khởi hành, bông tuyết to như lông ngỗng, trước nay chưa từng thấy. Cô quần chật khăn quàng cổ và mũ, chỉ để lộ hai mắt ra bên ngoài.

Tài xế đem hành lý lên xe giúp cô.

"Sao không thấy A Triết?"

"Tiên sinh về nhà một chuyến, sẽ đến ngay, tiên sinh hẹn gặp chúng ta ở giao lộ trên đường cao tốc."

"À."

Tô Anh lên xe, thấy Lưu Vận ở bên ngoài phát tay với cô.

Cô cười cười, cũng hướng về phía ngoài cửa sổ phát tay tạm biệt. Nhớ tới đêm qua Lưu Vận còn dạy cô rất nhiều kiến thức về phương diện an toàn chuyện nam nữ, cô vô cùng buồn cười, con nhóc này, tâm tư lo xa quá rồi.

Chỉ là lần này cô đi, không yên tâm về đám hoa trong nhà. Cũng may có lão ngô đồng chăm nom chúng, hướng chi trước khi đi cô đã nhờ Trần Thục Phần cùng Lưu Vận chăm sóc giúp. Hiện giờ không có Tề Duyệt quấy rối, thật ra cô không quá lo lắng, chỉ hơi lo lắng một chút.

Có lẽ là có chút giống tâm tình của một người mẹ.

Tới giao lộ đường cao tốc thì chưa thấy Khương Triết tới. Tô Anh chơi đi động một chút lát, đột nhiên tài xế xuống xe, mở cốp xe ra.

Cô quay đầu lại nhìn, tài xế đã chuyển hành lý của cô sang một chiếc xe việt dã màu đen.

Cửa xe bị kéo ra, một cơn gió lạnh thổi tới, Tô Anh run lập cập, bị gió tuyết thổi trúng nheo nheo mắt.

"Bảo bối."

Người đàn ông đáng người thon dài cao lớn gọi một tiếng. Tô Anh bị người ôm từ trong xe ra ngoài. Cô mặc rất nhiều quần áo, vậy mà anh ôm cũng không chê công kỉnh, bước đi nhẹ nhàng thoải mái. Tô Anh có thể cảm giác trong thân thể anh ẩn chứa một sức mạnh vô cùng lớn.

Tài xế kéo cửa xe ra, Tô Anh bị đặt vào ghế phụ.

Tô Anh nghĩ hoặc nhìn trái phải, trong xe đã không còn người khác: "A Triết, chỉ có hai người chúng ta sao? Du lịch tự túc à?"

Người đàn ông anh tuần, mặt mày thanh lãnh, đôi mắt màu đen mang theo một chút ý cười, anh không lập tức lui về sau, mà chống ở trước người Tô Anh: "Ừ." Một tay anh nâng khuôn mặt mềm mại của cô gái, vuốt ve một lát, khăn quàng cổ màu trắng che khuất môi cô bị anh kéo xuống cằm, cô cũng rất ngoan, năng nằng cầm theo động tác của anh.

Tô Anh ngửa đầu nhìn Khương Triết, hôm nay anh mặc một chiếc áo lông đen cao cổ, áo khoác đen dày rộng, cả người đều lộ ra sự thanh lãnh không dễ gần, nhưng mà gương mặt kia lại vô cùng anh tuấn.

Cô bất ngờ, nói: "Em còn cho rằng có người chờ chúng ta đi, A Triết, gần đây anh bận như vậy, lái xe có mệt không? Em..."

Môi cô bị ngón tay anh đè lại: "Đừng nghĩ nữa, trời tuyết nguy hiểm."

Tô Anh nhăn mũi: "Vâng." Đẩy đẩy anh: "Chúng ta đi nhanh đi."

Khương Triết cười: "Anh Anh, không được giả ngu."

Mũi cao thẳng của anh cọ trên mặt cô, môi mỏng hơi lạnh áp xuống, ngậm lấy môi cô, anh hôn thông thả mà cẩn thận, miêu tả từng đường nét môi lưỡi cô, từ gương mặt đến lỗ tai Tô Anh đỏ bừng, cô gợn tay, nín thở bả vai anh.

Khương Triết thu tay đang chống đỡ trên ghế lại, ôm cả người cô vào trong lồng ngực.

Anh quần quýt lấy môi lưỡi cô, thân mật hơn cả hôn môi bình thường, làm cho không khí trong xe nóng lên. Anh hôn khiến cánh môi cô trở nên đỏ tươi điểm lệ, nóng bỏng mềm mại. Ngón cái khi đè nặng, khi thông thả vuốt ve, toàn bộ tim anh đều cảm thấy ngứa ngáy.

Ắn đầu cô dựa vào ngực mình, anh cười nhẹ một tiếng, cảm giác cánh tay bị một ngón tay chọt chọt, anh hỏi: "Sao vậy?"

Tô Anh lăm bầm: "Đi nhanh đi, trời sắp tối rồi."

Khương Triết nhàn nhạt, nhướn mày: "Ừ."

Anh thấp giọng: "Đều tại bé hoa nhài."

Tô Anh: "Anh đừng nói bừa!"

--

Trời tuyết nên đường bị kẹt xe, lúc Tô Anh và Khương Triết tới để đồ đã hơn bốn giờ chiều, Tô Anh ngủ suốt đường đi, cả người mơ mơ màng màng.

Xe dừng lại ở một khu nghỉ dưỡng, tuyết ở đây còn dày hơn so với thành phố C, toàn bộ thành phố đều là màu trắng, tất cả nhánh cây cùng bồn hoa đều bị phủ một lớp tuyết.

Nhưng điều làm Tô Anh bất ngờ là khu này nhìn rất ngăn nắp và yên tĩnh, đèn đuốc sáng trưng, vậy mà không có lấy một người khách.

"Bởi vì tuyết lớn nên không có người tới đây chơi sao?"

Giao xe cho người phục vụ lái đến bãi đậu, hành lý cũng có nhân viên đưa vào.

Khương Triết khoác tay nhân nhả đi vào trong, Tô Anh chạy tới đi bên cạnh anh: "Nơi này làm ăn kém quá rồi."

Khương Triết liếc nhìn cô một cái, nói: "Người ta còn chưa mở cửa tiếp khách, đương nhiên là không có ai."

Tô Anh kinh ngạc: "Chưa tiếp khách sao?"

Chưa tiếp khách? Nếu vậy cô nghĩ là tiếp đãi bọn họ như khách quý, hoặc đây là sản nghiệp của Khương gia, có quan hệ cùng mấy anh em của anh. Quả nhiên, Tô Anh cùng Khương Triết vừa mới đi vào đại sảnh, giám đốc của khu nghỉ dưỡng đã cười ha hả chạy tới: "Tứ thiếu! Ngài tới rồi..."

Tô Anh cùng Khương Triết được sắp xếp ở phòng tổng thống, tầng trệt không cao không thấp, kéo bức màn cửa sổ lên là có thể thấy một hồ nước và đình nhỏ giữa hồ. Bởi vì tuyết lớn, hồ nước kia đã bị đóng băng thành màu xanh, vô cùng nổi bật dưới màu xanh xám của bầu trời.

Nơi này rất an tĩnh, cô không nghe thấy giọng của thực vật nói chuyện.

Khương Triết nếm áo khoác, ngồi ở trên sofa, anh đốt một điếu thuốc, vòng khói màu trắng làm căn phòng xa lạ có thêm hương vị quen thuộc.

Tô Anh dựa vào phía trước cửa sổ, nói: "A Triết, anh Tường Diễn gần đây vẫn khoẻ chứ?"

Khương Triết "Ừ" một tiếng: "Chắc còn đang bận rộn."

"Vẫn chưa tìm được hung thủ lúc trước hại anh ấy sao?"

Ánh mắt anh đột nhiên trở nên tàn nhẫn: "Hiện tại thì chưa thấy. Chuyện này cảnh sát bên kia còn đang tra, chỉ cần có người động tay thì sẽ chạy không thoát."

Kỳ thật theo Khương Triết cùng mấy người Tường Diễn xem xét, người có khả năng cũng như năng lực động thủ nhất chỉ có Tường Nghị, đáng tiếc không có chứng cứ, tên cáo già kia thật sự rất khôn khéo.

Tô Anh cũng khá tò mò rốt cuộc là ai động tay, dù sao chuyện này ở kiếp trước cũng chưa được sáng tỏ.

Cô đứng một lát, kéo hành lý vào phòng sửa sang lại, phòng tổng thống này có mấy gian phòng ngủ, Tô Anh chọn gian gần cảnh sắc bên hồ nhất, Khương Triết ở sát vách với cô.

Tuy nhiên cô còn chưa sắp xếp xong đồ đạc thì Tường Diễn đã tới đây, Tô Anh nghe được giọng anh thì lập tức chạy ra ngoài: "Anh Tường Diễn!"

Đã lâu không gặp Tường Diễn, thoát nhìn hơi khác so với lúc trước, tóc của anh vẫn ngắn như thế, khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt màu đen làm người ta khó có thể hiểu được ẩn ý bên trong. Qua một thời gian lắng đọng lại anh càng thêm lãnh lệ, giữa mày cắt giấu thần sắc hung ác.

Giờ phút này anh nhìn thấy Tô Anh, cười cười trêu ghẹo: "Một năm không gặp, cô nhóc này lại xinh đẹp hơn rồi."

Tô Anh cười tủm tỉm: "Cảm ơn, anh Tường Diễn cũng không già mà."

Tường Diễn sặc một tiếng, nhìn cô: "Có vẻ là gan của em đã được Khương Tứ nuôi lớn hơn nhỉ?"

Tô Anh nhăn mũi, bị Khương Triết xoa xoa đầu: "Ngại quá, cô ấy hơi bùng binh."

Tường Diễn cười lạnh, mắt trợn trắng: "Vợ chồng son các người đủ rồi đó, không nói nữa, đi thôi, tôi đã đặt chỗ ở Thịnh Đình, chúng ta đi ăn rồi nói chuyện."

--

Tường Diễn đến làm khu nghỉ dưỡng trở nên náo nhiệt, khi Tô Anh đi theo Khương Triết ra cửa, ở đây vẫn ngăn nắp yên tĩnh nhưng mọi hoạt động càng khẩn trương, nhiệt tình hơn ban đầu, đặc biệt là ông giám đốc kia, mặt luôn cười như hoa nở.

Tô Anh không tránh khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Chiếc Maserati của Tường Diễn ngừng ở cổng khu nghỉ dưỡng, giám đốc lập tức nói: "Tướng tổng, tôi đã sắp xếp xong tài xế cho ngài."

Tường Diễn xua tay nói: "Không cần."

Sau đó cũng mặc kệ giám đốc đang kinh ngạc.

Anh tự mình lái xe, Khương Triết ngồi ở ghế phụ, Tô Anh ngồi phía sau có chút nhảm chán, cả tính thần đều tập trung vào hai vị đang ngồi trên ghế lái cùng ghế phụ, kỳ thật cô cũng khá tò mò, nhìn không được hơi "Anh Tường Diễn, gần đây Tường tiểu thư như thế nào?"

"Em hỏi nó làm gì?"

"Em chỉ tò mò thôi."

"Đương nhiên là vẫn nó vẫn xen vào chuyện ở công ty, cái này cũng muốn, cái kia cũng không định buông tay."

"Vậy còn Tường Nghị?"

Tường Diễn kỳ quái nói: "Sao lại hỏi Tường Nghị? Có phải lần trước gặp qua cảm thấy hắn đẹp trai hay không...?" Anh còn cười nhìn mặt Khương Triết, dường như muốn nói cô vợ của cậu đang chú ý anh đẹp trai khác!

Khương Triết lạnh giọng: "Tường Nghị đi đến tiệm của Anh Anh mua hai chậu hoa nhài."

"Hoa nhài?" Đương nhiên Tường Diễn biết biệt danh của Tô Anh là bé hoa nhài, như vậy xem ra, Tường Nghị cũng có chút tâm tư đối với Tô Anh.

Tô Anh nói: "Đừng vậy, trước kia lúc ăn cơm nhìn thấy anh ta, em còn bị dọa nhảy dựng đấy. Anh Tường Diễn, sau khi anh trở về, Tường Nghị có giao mọi thứ lại cho anh không?"

Tường Diễn "Hừ" cười cười: "Nhóc con vẫn quá đơn thuần, đồ đã tới tay cho dù có giao ra thì cũng không giao toàn bộ."

Tựa như Tường thị hiện tại, bên ngoài giống như là Tường Diễn nắm quyền, kỳ thật không phải, công ty này đã bị chia thành cục diện hai người giằng co tranh quyền. Một người là Tường Nghị, người còn lại chính là anh. Chỉ là dù sao anh cũng có đi chúc trong tay, là người thừa kế danh chính ngôn thuận, quyền lợi cũng có phần đều cao hơn bọn họ rất nhiều, nhưng lại không chịu nổi mấy vị cổ đông nào đó ủng hộ bọn họ.

Tóm lại, hiện giờ Tường thị rất phức tạp, gió tanh mưa máu không kém thời tiết xấu trong mùa đông này là bao.

Như thế, đồ vật đã tới tay không có khả năng giao ra ngoài.

--

Thịnh Đình là sản nghiệp của Tường gia, Tô Anh gặp được Tường Nghị ở chỗ này cũng không bất ngờ.

Miệng vết thương trên bụng anh ta đã lành, đi lại cũng không còn bất tiện nữa, khỏe miệng mang ý cười như cô như không, thoát nhìn cục kỳ khó chịu, đặc biệt là đôi mắt đen nhánh, khi bị anh ta nhìn chăm chăm có cảm giác lông tơ sau lưng dựng đứng lên.

Tô Anh dựng mặt anh ta ở hành lang, anh ta đang lạnh mặt dưới một nữ phục vụ có ý đồ tới gần mình, sắc mặt thật sự khó coi, âm trầm giống như có thể ăn thịt người! Đáng vẻ cô gái kia non nót ngoan ngoãn, giờ phút này bị dọa đến rung rung muốn khóc, liền nói mấy câu xin lỗi, rồi lập tức đi khỏi.

Tô Anh không nghĩ tới mình có thể gặp chuyện này, Tướng Nghị vừa quay đầu lại liền thấy Tô Anh, cô còn chưa kịp thu hồi thần sắc kinh ngạc.

"Cô gái nhỏ."

Anh ta cũng không kinh ngạc, thu lại biểu tình âm trầm, lộ ra một nụ cười vô hại: "Năm mới vui vẻ."

Vô cùng thật lòng.

Tô Anh chợt cảm thấy lưng lạnh đi, cô cười cười: "Năm mới vui vẻ."

Tướng Nghị nói: "Tướng Ngự dẫn cô tới chỗ này ăn cơm sao? Vậy tôi để cử cho cô tổ yến ở Thịnh Đình này, không kém Quân Duyệt chút nào đâu."

Tô Anh liền nói: "Cảm ơn, có cơ hội tôi sẽ thử."

Trong lòng cô lại suy nghĩ, quả nhiên Tướng Nghị này đã từng điều tra cô, ngay cả việc cô thích tổ yến ở Quân Duyệt cũng biết.

Tô Anh không muốn nhiều lời với Tướng Nghị, cô tạm biệt rồi rời khỏi, Tướng Nghị cũng không giữ lại, chỉ là đột nhiên có hành động quá phận, anh ta cầm tay cô, hơi hơi khom người, nói ở bên tai cô: "Nghe nói Khương Tử vì làm cô vui nên vùng tiền như rác, chuyện vô số hoa tươi từ nước ngoài về đây bằng máy bay, muốn biến Cẩm Tú thành bộ dạng mà cô thích. Vào mùa đông, sáng tạo một thế giới hoa tươi, việc này không dễ dàng, anh ta cũng thật dễ tâm đến cô."

Cẩm Tú? Tô Anh biết đó chính là tên khu nghỉ dưỡng của Tướng Diễn, nơi cô cùng Khương Triết đang ở.

Tô Anh cười cười, hất tay Tướng Nghị, nói: "Đây là bắt ngờ A Triết chuẩn bị cho tôi, anh không nên nói trước như vậy."

Tướng Nghị buông tay ra, lui lại một bước, cười nói: "Tôi nói trước cho cô là tránh để lúc đó bối vì quá bất ngờ mà cô làm ra những hành động xấu hổ."

Tô Anh cười cười gật đầu, bước nhanh rời khỏi.

Tướng Nghị nheo mắt, vuốt ve đầu ngón tay, cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Biết tin

Edit: Shelly

Beta: Thủy An

Khương Triết chuẩn bị cho sự kiện trọng đại này cũng đã khá lâu rồi, động tĩnh cũng không hề nhỏ. Để có thể vận chuyển một số lượng hoa tươi bằng đường hàng không vào mùa đông như thế cũng không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa số lượng anh cần không phải là số lượng nhỏ. Muốn trang hoàng thành một vương quốc hoa thu nhỏ thì dùng một cái phi cơ là không đủ.

Thế nên Khương Triết sợ rằng nếu để ý một chút có sẽ biết được chuyện này, liền đưa Tô Anh đến Đế Đô, muốn cho cô một sự bất ngờ.

Trình Ngọc Thư cũng biết chuyện này, nhưng bà chưa nói gì, chỉ khẽ thờ dài một cái: "A Triết bị cha nó ảnh hưởng rất nhiều, hiện tại chỉ biết quan tâm để ý cô gái tên Tô Anh kia, không biết là tốt hay xấu đây."

"Phu nhân đừng lo lắng, thiếu gia đã trưởng thành rồi, cũng đủ hiểu biết rồi, chắc chắn sẽ biết mình nên làm gì mà." Quế thẩm nói với Trình Ngọc Thư, bà ở Khương gia nhiều năm rồi, đối với những chuyện trên dưới trong ngoài Khương gia coi như cũng hiểu rõ, Trình Ngọc Thư cũng xem bà như người thân trong gia đình.

"Hừ!" Trình Ngọc Thư lạnh lùng đập bàn, "Tất cả là do Khương Quân, ở bên ngoài mèo mà cũng không biết giấu đi, để cho A Triết bắt gặp!"

Tuy rằng Khương Triết được Khương lão gia từ nhỏ dạy, nhưng đứa con nào đối với cha mẹ mà không có ước ao, anh luôn hi vọng cha mẹ yêu thương nhau, gia đình hòa thuận, cả nhà hạnh phúc vui vẻ ở bên nhau.

Nhưng mà từ khi Trình Ngọc Thư sinh Khương Triết thì Khương Quân cũng đã rất ít khi trở về nhà, bên ngoài bao dưỡng rất nhiều tình nhân, Trình Ngọc Thư cũng không có nhiều tình cảm với Khương Quân nên cũng không để ý nhiều. Cho đến khi Khương Triết lên bảy tuổi, những ngày ở cùng với cha cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đối với cha mình, Khương Triết cũng không có nhiều khái niệm, cũng không có gì gọi là không thích, chỉ là tình cảm đối với cha rất lạnh nhạt, lạnh nhạt đến thờ ơ. Nhưng anh không phủ nhận việc mọi người xung quanh nói cha anh tốt thế nào, cha anh là một người vĩ đại ra sao, hướng chỉ những bạn bè cùng lớp đều có một mối quan hệ với cha rất tốt, điều đó khiến cho anh tò mò, trong tò mò lại có chút chờ mong hi vọng.

Lần đó sau giờ tan học buổi trưa, anh đến công ty tìm Khương Quân.

Lúc đó là giờ nghỉ trưa mọi người đều đi ăn cơm, trong ngoài văn phòng cũng không có một người quản lý. Khi đẩy cửa vào trong, những hình ảnh trước mắt khiến anh suốt một năm sau đó đều thấy buồn nôn.

Làm chuyện xấu lại bị con mình bắt gặp tại trận, Khương Quân cũng chỉ biết giật mình xấu hổ, đem quần áo che chắn lại cho người phụ nữ bên dưới thân mình, nhìn Khương Triết nói: "Sao con lại đến đây? Ra ngoài chờ!"

Khương Triết tuổi nhỏ cơ bản không hiểu chuyện nam nữ, nhưng trực giác lại cảm thấy chán ghét ghê tởm, anh biết rõ ràng cha mình làm như vậy là không đúng.

Khương Quân đã sắp đặt đến cực đỉnh, nhưng hiện tại đã mất hết kiên nhẫn, dõ mắt lớn tiếng la lối, đến Trình Ngọc Thư còn không thể kiểm soát được ông ta nữa là, một đứa trẻ thì có thể làm được gì?

Khương Triết đứng ở cửa đã được một lúc, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhưng lại dấy sự tức giận, đôi mắt đen láy thâm trầm, so với Khương Chí Thành không có gì khác biệt.

Lần đầu tiên anh nói lớn tiếng với cha mình: "Cho có ta biến đi!"

Khương Quân sợ Lão gia từ, ngay lúc này lại nghĩ tới Khương Triết đang được Lão gia từ nuôi dưỡng, chuyện này....

Giọng nói liền lập tức thay đổi: "Được rồi, A Triết ngoan, con ra ngoài trước đã, con còn nhỏ, không được xem, ra ngoài trước đã."

Sau cánh cửa gỗ dày là thân hình nhỏ nhắn của người phụ nữ cùng hơi thở nặng nề của người đàn ông.

Có thư kí xinh đẹp quỳ rạp từ văn phòng phía trong đi ra hai má đỏ bừng, ánh mắt còn mang đầy ý xuân, thấy Khương Triết lớn lên đáng yêu xinh xắn nhưng lại cố ý ra vẻ như một tiểu đại nhân, cảm thấy rất thích, muốn đến nheo nheo gương mặt nhỏ đó, nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm đến mức trong lòng thấy hoảng sợ.

Nhưng mà cô sao phải sợ chứ? Cô có Khương Quân mà, trước mắt cũng chỉ là một đứa trẻ.

Khương Triết nhìn cô ta, mùi hương trên người quá mức ghê tởm, khiến cho dạ dày cuộn trào: "Cô bị đuổi việc."

Cô ta bị một phen kinh ngạc chưa kịp hoàn hồn thì Khương Triết đã rời đi, thậm chí anh còn không đi vào trong gặp cha mình.

Từ đó về sau, Khương Triết đối với cha mình không còn trông mong chờ đợi, thậm chí là vô cùng chán ghét. Nhưng Khương Quân không phủ nhận, cho tới hiện tại cậu cũng đã hai mươi năm, cứ cho là ông cũng đã biết ăn năn, nhưng lúc đó ông cũng đã có hai đứa con trai một đứa con gái, những cảm giác mong chờ được làm cha đã qua đi, một mình Khương Triết cũng chẳng thể làm ông đặc biệt coi trọng hay yêu thương.

- - -

Mỗi lúc nhớ đến việc này, Trình Ngọc Thư đều hận không thể đem Khương Quân đi chém!

Bởi vì từ lúc đó trở đi, Khương Triết không hiểu sao lại hay nôn mửa, hơn nữa còn đem bốn chữ "phụ từ thân tình" ra chế cười, tình cảm cha con đối với anh trở nên vô cùng lạnh nhạt, lại còn có Khương lão gia từ luôn mang giáo dục ra làm mục đích cao nhất, tính cách con trai bà ngày càng trở nên lạnh nhạt, thậm chí là có thiên hướng hướng nội, đặc biệt là cách cư xử với phụ nữ lại càng khác lạ.

Tuy rằng Trình Ngọc Thư không yêu Khương Quân, nhưng lại cực kì yêu thương Khương Triết, tất nhiên hi vọng Khương Triết có một tuổi thơ vui vẻ tốt đẹp, khỏe mạnh hạnh phúc mà lớn lên, nên sau đó cũng có khuyên Khương Triết đừng quá coi trọng, nhưng Khương triết lại nói: "Một người phụ nữ thôi mà, con không để ý. Cha sao? Mẹ không để ý thì con cũng không thêm để ý."

Nhưng đến sau cùng, Trình Ngọc Thư lại cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cũng không làm được gì.

Mặt khác, Khương lão gia từ cũng đã nghe được tin Khương Triết đưa Tô Anh đến Đế Đô, ngay cả chuyện đó cũng chuẩn bị rõ ràng đầu ra đó, cười lạnh một tiếng: "Thằng quý nhỏ này còn học ở đâu ra mấy thứ này? Haha cũng có lòng quá đầy chứ."

Quán gia nói: "Tô tiểu thư nhìn qua thì không giống như những cô gái không đáng hoàng khác, thẳng thộc Lâm gia chơi với cô ấy rất thân, Triệu Nhị và Đào Nhiên đối với Tô Anh cũng rất tốt, cũng thường mang theo cô ấy ra ngoài, kể cả Tướng Diễn... Cũng thường xuyên trêu chọc, Tô tiểu thư này, nhân duyên xem ra rất tốt."

Khuong Bào gia từ ánh mắt sắc bén nhìn quán gia, nhưng quán gia nói: "Tôi nghĩ bọn họ đều là người tốt, lại có mối quan hệ với Tô tiểu thư rất tốt.... Bọn họ chắc sẽ không làm ra chuyện gì sai chứ?"

"Hừ!"

"Huống hồ từ thiếu gia còn đặc biệt đặt làm một cặp nhẫn..."

Khuong Chí Thành lạnh giọng: "Ta muốn xem thử xem nó sẽ cưới Tô Anh vào nhà này bằng cách nào!"

--

Từ lúc Khuong Triết mang Tô Anh đi, Triệu Vũ bắt ép bản thân mình không được bức bối, bên ngoài tuyết rơi dày không thể đua xe, hút hết thuốc xì gà này đến thuốc xì gà khác, muốn giống như lúc trước tìm ai đó chơi đùa một chút, nhưng lại không giải quyết được nỗi buồn từ sâu trong lòng mình.

Lần trước là anh lên đi hỏi bác sĩ mới biết được, lúc Lâm Thành Phong hiểu lầm Tô Anh mang thai, đã dắt cô đi làm kiểm tra, cuối cùng kiểm tra ra không những không có thai mà vẫn còn là một cô gái trong trắng, cơ bản là chẳng thể mang thai!

Khuong Tứ cơ bản không chạm vào cô! Tuy rằng anh cũng không dễ ý người con gái bên cạnh có phải là lần đầu tiên hay không, nhưng mà Khuong Tứ vẫn chưa là người đàn ông của cô thì vẫn khiến anh cảm thấy rất vui vẻ. Nhưng hiện tại thì lại có chút khác biệt, Khuong Tứ cùng Tô Anh đi ra ngoài mấy ngày, ở chung một chỗ, nếu không làm gì thì lại khiến Triệu Vũ nghi ngờ Khuong Tứ liệu có phải là đàn ông hay không!

Fuck!

"Triệu Nhị! Anh lại phát điên gì đó?"

Triệu Vũ lúc này mới có phản ứng, phát hiện ra anh đã đá ngã cái bàn trước mặt, mặt chروع văng ra đầy đất, mọi người ở đó đều nhìn anh kinh ngạc.

Triệu Vũ đứng dậy, mặt sẫm lại: "Các người chơi đi, đêm nay đều tỉnh cho tôi hết."

Anh đi ra ngoài, Đào Nhiên và Lâm Thành Phong nhìn nhau, ném mặt chروع lại đi theo sau.

Đêm khuya tĩnh lặng bao trùm cả thành phố bằng một màu đen phía dưới khung cửa sổ lộng gió trên cao kia.

Triệu Vũ cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Đào Nhiên nói: "Cậu còn chưa nghĩ thông suốt sao, Khuong Triết dẫn theo bé hoa nhài ra ngoài chơi, không chừng là đang tình chàng ý thiếp rồi, cậu mau hồi tâm đi! Hay là tôi gọi cho cậu một cô gái đơn thân đáng yêu để cậu giải tỏa?"

"Biến!" Triệu Vũ giờ chán đá, Đào Nhiên bêu môi: "Không biết quý trọng người tốt, không phải là do tôi sợ cậu đau lòng quá đó sao?"

Lâm Thành Phong dựa tường, anh không ngờ Triệu Nhị vẫn còn rất dễ tâm đến Tô Anh. Từ lúc biết Khuong Tứ đưa Tô Anh đi Đế Đô chơi, mấy ngày liền đều ở chỗ này phát điên, ban ngày làm việc bận rộn nên không có thời gian nghĩ đến, nhưng đến tối rảnh rỗi thì liền nghĩ đến không yên.

Lâm Thành Phong cũng không thể nói Triệu Vũ không biết xấu hổ, dù sao anh cũng biết là nếu biết xấu hổ thì cũng không làm được gì, chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng, một Triệu Nhị luôn luôn đẹp trai phong lưu bị qua mặt, nghĩ lại cũng có chút cảm giác đặc biệt vui vẻ.

Lâm Thành Phong có chút vui sướng trong lòng khi người gặp họa, Đào Nhiên cũng rất muốn cười.

Triệu Vũ trong chốc lát đã xem hai người này không vừa mắt, "Mẹ nó, hai người cút cho tôi!"

Lâm Thành Phong nói: "Triệu Nhị à, nhân lúc còn sớm hãy từ bỏ đi, em vẫn luôn không nói, thật ra lần này Khuong Tứ dẫn Tô Anh đi Đế Đô là để chuẩn bị cầu hôn!"

Không nói đến Triệu Vũ, kể cả Đào Nhiên cũng kinh ngạc: "Cầu hôn? Sao tôi chưa nghe nói qua? Khuong Tứ cũng chưa từng nói qua..."

Triệu Vũ nhủ mảy, sắc mặt không thể khó coi hơn, đối mặt đến nhánh nhìn chằm chằm Lâm Thành Phong, rồi tiến đến bên cạnh anh, lạnh lùng nói: "Cậu nghe ai nói! Cậu dám nói đối tôi liền đâm chết cậu!"

Lâm Thành Phong dựa sát vào tường, tuy rằng nhìn Triệu Vũ rất khảm trương, nhưng anh cũng không sợ gì. "Còn có thể là ai nói, Trợ lý của Khuong Tứ, cuối năm trước đã bắt đầu đặt hoa tươi ở khắp nơi trên thế giới, lại còn tìm người đặt nhẫn, không phải cầu hôn thì là gì?"

Triệu Vũ trầm mặt, nhủ nhủ mảy.

Lâm Thành Phong bắt đầu dĩ vãng vai anh: "Anh đừng nghĩ nữa, tình yêu là chuyện hai bên tình nguyện, bây giờ còn chuẩn bị kết hôn, anh hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt để đón nhận hiện thực đi... Đây! Anh đi đâu vậy?"

Lâm Thành Phong còn chưa nói xong lời muốn nói, Triệu Vũ đã nhanh chóng rời đi, bước chân nhanh đến mức chỉ một lát sau đã không còn thấy bóng dáng.

Đào Nhiên lập tức phản ứng rồi chạy đuổi theo: "Đi thôi, Triệu Nhị cậu ấy điên rồi!"

Lâm Thành Phong gửi cái đầu, Triệu Nhị này đúng là điên thật rồi, anh cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng đuổi theo.

--

Triệu Vũ muốn đi Đế Đô, ai cũng không ngăn được.

Đào Nhiên và Lâm Thành Phong không khuyên được, chỉ có thể cùng đi, cũng là ngăn cản không cho anh gây náo loạn. Hơn nữa còn hi vọng anh tận mắt nhìn thấy Khuong Triết và bé hoa nhài có đôi có cặp, sau đó nhanh chóng hết hi vọng!

Một hàng ba người lái xe đi Đế Đô vào một đêm đông tuyết rơi phủ kín mặt đường.

Lâm Thành Phong thấp thỏm: "Triệu Nhị, anh cũng đừng nói là chuyện này do em nói cho anh nghe đó, nếu anh phá hủy buổi cầu hôn của Khuong Tứ, anh ấy nhất định sẽ giết em đó!"

Triệu Vũ cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Cầu hôn

Edit: Cát

Beta: Nga Lê

Càng nóng vội càng có nhiều khả năng mắc lỗi, Triệu Vũ vội vã chạy đến đế đô, bởi vì tuyết lớn nên không thể dùng phi cơ, chỉ có thể lái xe đi trước, chậm chạp đi được nửa đường lại gặp phải tuyết lớn, chỉ có thể đi chậm lại chuyển sang đường nhỏ khác, một đêm lữ lộn, từ quá nửa đêm cho tới bình minh, đến trưa ngày kế tiếp mới đến đế đô.

Dọc theo đường đi, Đào Nhiên và Lâm Thành Phong không dám để cho Triệu Vũ chạm vào xe, nếu hấn bạo phát tính nóng nảy, để hấn đụng vào thì ba bọn họ đều xong rồi!

Tới đế đô, đoàn người đi thẳng đến Cẩm Tú.

Sáng sớm Khuong Triết đã mang theo Tô Anh đi dạo cổ cung, lúc này đây anh thật sự sẵn sóc lại ôn hòa, mặc kệ Tô Anh nói cái gì, anh cũng đều cực kì đơn giản mà nói một chữ được, có chút sùng nịnh, lại có chút dung túng, giống như mặc kệ Tô Anh muốn cái gì, anh đều có thể cho cô.

Đáng vẻ này của anh ngược lại làm cho Tô Anh thấp thỏm không yên, tay nhỏ chọc chọc vào mu bàn tay anh: "Anh nói, có phải anh làm chuyện gì trái với lương tâm hay không, hay có âm mưu gì?".

Chuyện trái với lương tâm không có, âm mưu sao, đối mặt người đàn ông tùy ý đảo qua trên người cô gái nhỏ, từ trên xuống dưới, đặc biệt hơi dừng lại vị trí ở ngực, ý vị thâm trường cười cười.

Tô Anh: ".....".

Rốt cuộc là nam nhân, cho dù lãnh tình thế nào cũng sẽ có dục vọng.

Tô Anh bị nhin đến tức giận, co rụt lại một bên không còn lời gì để nói. Cô nhớ tới đêm qua, thật ra anh rất quy củ không xằng bậy, chỉ ôm cô hôn môi hồi lâu, rồi buông cô ra, Tô Anh biết lúc này anh sẽ không chạm vào cô, rốt cuộc đời trước cũng là chuyện sau khi cầu hôn.

Vừa lúc Đào Nhiên gọi điện thoại tới, nói bọn họ đã đến Đế Đô, ở Cẩm Tú, Khương Triết chưa nói gì, ngay cả kinh ngạc cũng một tia ngoài ý muốn cũng chưa từng biểu lộ.

Anh cực kì bình đạm: "Ừ, đã biết".

Như vậy ngược lại làm cho Đào Nhiên lo sợ bất an, càng thêm lo lắng đây có phải là bình tĩnh trước bão táp hay không?

Tô Anh nghi hoặc nhìn Khương Triết, bị anh néo néo khuôn mặt nói: "Không có gì, Đào Nhiên, Tiểu Lâm Tử cùng Triệu Nhị đến đây, đang ở Cẩm Tú".

Tô Anh chớp đôi mắt: "Bọn họ cũng tới chơi sao? Chúng ta không cần chơi cùng bọn họ".

Có chút keo kiệt.

Khương Triết cong cong môi, cười: "Được".

Thật sự anh không ngại cái gì, cũng không sợ hãi, Triệu Vũ thì thế nào? Không ai có thể ngăn cản anh.

Bé hoa nhài cũng chỉ có thể là của anh, ai cũng đừng hòng cướp đi.

--

Ở một phòng khác, Tường Diễn thì đang bất ngờ vì ba người Đào Nhiên, Lâm Thành Phong, Triệu Vũ đến đây. Khương Triết dẫn Tô Anh đi chơi, người ta ở trong thế giới của hai người, mấy cái đuôi này theo tới đây làm cái rắm gì?

Một đêm chưa ngủ bốn ba lên đường, Lâm Thành Phong và Đào Nhiên đều không nhận được, mất thăm quăng, ai ai nha oán giận, ngay cả Lâm Thành Phong thích lái xe như vậy cũng nhận không được nói: "Tôi mẹ nó có rất nhiều tiền, cần gì phải tự mình lái xe chứ? Lần sau cái thời tiết này đánh chết tôi cũng không ra cửa".

Đào Nhiên gật đầu tán thành, anh đã không còn sức lực nói chuyện, nằm liệt trên sofa, cảm giác có thể tùy thời xỉu mất.

Tường Diễn buông tay: "Không phải tôi nói mấy cậu, buổi tối tuyệt lớn thế này mấy cậu còn đuôi tới để đó, không biết đi vào ban ngày à?".

Đào Nhiên cùng Lâm Thành Phong liếc nhau, còn không phải bởi vì người nào đó chò không kịp?

Đào Nhiên nói: "Không được, tôi phải đi ngủ một lát! Các cậu nói chuyện đi!".

Lâm Thành Phong cũng không có quá nhiều tình lực, đi theo Đào Nhiên cùng nhau trở về phòng, ngay cả giày cũng chưa cởi, trèo lên giường mà ngủ.

Tường Diễn sờ sờ cằm, so với Lâm Thành Phong cùng Đào Nhiên mệt đến chết không muốn sống, thoát nhin tình thần của Triệu Vũ lại cực tốt, hai trong mắt anh có thần, dựa vào cửa sổ nhìn người đến người đi bên ngoài.

Từ khi vào phòng, anh chưa từng nói chuyện.

Vốn dĩ Cẩm Tú này chưa khai trương, không có người nào, nhưng bởi vì một câu của Khương Triết, đã lặng lẽ bận rộn trong lén lút hồi lâu, băng tuyết trắng tinh trên mặt đất như đóa hoa điểm tuyết, thoát nhin tươi mát lại mỹ lệ không nhiễm phàm trần.

Trừ bỏ hoa tươi, trên đầu còn treo rất nhiều đèn nhỏ lấp lánh như ngôi sao, đặc biệt là đỉnh giữa hồ, bị hoa tươi chung quanh bao vây, toàn bộ khung cảnh đều xa hoa lộng lẫy! Cơ hồ có thể tưởng tượng nơi đây sau khi màn đêm buông xuống, nơi này sẽ đẹp như thế nào!

Triệu Vũ cười lạnh, Khương Tử này, không làm thì thôi, đã làm thì sẽ rất kinh người, quá nhiên là tâm tư giả dối muốn đồ cho Tô Anh vui vẻ.

Tường Diễn hỏi: "Triệu Nhị, cậu không đi ngủ một lát sao?".

Triệu Vũ không đáp, ngược lại hỏi: "Hiện tại Khương Tử ở đâu?".

Tường Diễn nói: "Nha đầu Tô Anh kia nói muốn đi xem cổ cung, hẳn là Khương Tử đưa cô ấy đi chơi rồi, có khả năng buổi chiều sẽ đối địa điểm vui chơi". Dừng một chút: "Khương Tử nói phải cho Tô Anh một kinh hi, sẽ trở về muộn một chút, chắc là sau khi trời tối sẽ trở về".

Triệu Vũ: "Xem ra đúng là Khương Tử chuẩn bị cầu hôn rồi".

Tường Diễn gật gật đầu, anh cảm thấy Khương Triết và Tô Anh vô cùng xứng đôi, chỉ là nhìn thần sắc của Triệu Vũ có chút không đúng: "Sao vậy, có vấn đề gì sao?".

Triệu Vũ cười lạnh một tiếng, ném xi gà, ánh mắt anh rời khỏi cửa sổ, giật giật cổ trái phải: "Không có vấn đề gì. Tôi mệt mỏi, đi ngủ trước một chút".

Tường Diễn nhướng mày: "Tôi còn tưởng cậu làm bằng sắt chứ".

Triệu Vũ hừ lạnh: "Không ngủ đủ thì làm sao có sức lực đánh nhau? Cậu có việc vội thì cứ đi đi, không cần phải xen vào chúng tôi".

Trong lòng Tường Diễn có nghi hoặc, vẫn cảm thấy thoát nhin biểu tình của Triệu Vũ không giống với đáng vẻ nên chúc phúc vốn có, giống tới đánh cướp hơn, có lẽ buổi tối nên tới đây nhìn xem?

--

Khương Triết đưa Tô Anh đi dạo bên ngoài cả ngày, đến lúc sắc trời đã hoàn toàn tối mới trở về Cẩm Tú.

Ngoài ý muốn của Tô Anh chính là vậy mà không thấy đám người Lâm Thành Phong. Trở lại phòng, Tô Anh cởi áo khoác treo trên giá, nghi hoặc rung đùi đắc ý: "A Triết, không phải anh nói mấy người Thành Phong cùng anh Đào Nhiên cũng tới sao, sao mà một bóng người cũng không thấy?".

Khương Triết nhàn nhạt: "Không cần để ý tới bọn họ".

Tô Anh chớp chớp mắt, nhấp môi cười trộm, Khương Triết nâng mi mắt, néo néo cằm cô gái, rừ mắt nói nhỏ: "Tiểu quý, cao hứng vậy sao?".

Tô Anh gật gật đầu, lại nói: "Em như vậy có phải không tốt lắm hay không vậy?".

Khương Triết cười một tiếng, đôi tay ôm vòng eo mảnh khảnh của cô gái nhỏ đặt cô dựa vào tủ phía phía sau, môi mỏng áp xuống, âm thanh ôn nhu mà gọi cảm: "Tốt, bé hoa nhài của anh như thế nào cũng tốt".

Hai bàn tay đã xẹt qua tuyến eo, ngược lên phía ngực mà no đủ phía trên.

Anh cảm giác được cô gái nhỏ dưới tay mình run nhẹ một chút, rồi lại rất ngoan ngoãn tựa ở trên đầu vai anh, hai bàn tay nhỏ gặt gao nắm lấy cổ áo của anh, vừa đẩy dạn lại mềm mềm, làm anh không dám dùng chút sức lực nào, sợ sẽ xoa hỏng cô.

Môi mỏng chuyển qua phía sau cổ, thanh âm nam nhân khàn khàn mang theo một chú ý cười: "Bé hoa nhài".

Gương mặt Tô Anh chôn ở cổ nam nhân, cô ừ một tiếng nho nhỏ, gương mặt cùng lỗ tai đều hồng, cô hơi mở mở đôi mắt rồi lại cực kì thanh tỉnh, rồi rất nhanh nhắm hai trong mắt lại, đáp lại nụ hôn của người đàn ông.

Cho đến khi chuông điện thoại rung lên, người đàn ông không quá kiên nhẫn nhủ mày, bàn tay rời đi, ôm lấy vòng eo cô đặt cô trên mặt đất.

"Tứ thiếu, Tường tổng tới, đang ở dưới lầu chờ ngài".

Tô Anh nghi hoặc nói: "Sao anh Tường Diễn lại tới? Có phải đi cùng với bọn Thành Phong hay không vậy?".

Khương Triết sửa sang lại quần áo, là dấu vết do cô nắm chặt, ngoại trừ môi có hơi hồng, trên người anh không nhìn ra được một chút khác lạ nào: "Không biết, anh xuống nhìn một chút, em ở phòng nghỉ ngơi một lúc đi".

Tô Anh gật gật đầu.

Khương Triết: "Đợi chút nữa nếu có chuyện gì, anh sẽ gọi điện thoại cho em".

Tô Anh: "Dạ".

"Đừng chạy loạn!".

"Biết rồi".

Khuong Triết nhanh chóng rời đi.

Tô Anh đứng dậy, kéo bức màn nhìn xuống, đỉnh giữa hồ ngày hôm qua còn sáng giờ phút này đúng là bị màn đêm bao phủ lên, âm thầm, mờ mịt, không thấy một chút ánh sáng, cũng không thấy được cảnh trí trong hồ.

... Là đêm nay sao? Là kinh hi trong miệng Tường Nghị?

Đang nghĩ tới chuyện này, ngoài cửa truyền đến âm thanh gõ cửa, Tô Anh lập tức hoàn hồn, trên đường đến mở cửa nghi hoặc hỏi: "A Triết?".

"Là anh".

Giọng người đàn ông trầm trầm lạnh lùng.

Bước chân Tô Anh dừng lại, Triệu Vũ.

Cô đi tới cửa, lại không mở cửa, rất an tĩnh, anh cũng an tĩnh không nói một lời, Tô Anh cũng không biết nên nói cái gì, cô biết, anh lại đẩy hẳn là nghe được chuyện gì đó?

Vốn bọn họ là xấu hổ, thật không tốt khi Tô Anh ở một mình cùng anh, Triệu Vũ cũng không biết nên nói cái gì, trong lòng nhiều điều muốn nói, đối mặt với một cánh cửa này thật giống như bị chặn ở ngực, rầu rĩ khó chịu.

Anh có thể nói cái gì? Anh có thể lấy thân phận gì để nói? Người ta lưỡng lự tương duyệt, chuẩn bị kết hôn, anh quên cái rắm gì!

Anh dựa vào cửa chậm điều thuốc.

Tô Anh đợi một hồi lâu, lặng lẽ mở cửa, đã không thấy bóng dáng Triệu Vũ.

Lần đến này thật sự ngoài ý muốn của Tô Anh, cô cho rằng chắc chắn anh sẽ không quan tâm ép cô mở cửa, hoặc trực tiếp nói với cô đừng đáp ứng Khuong Triết chuyện gì, nhưng anh trầm mặc xuất hiện rồi lại rời đi như vậy, đột nhiên Tô Anh thấy có chút không tốt.

Có hơi hơi thờ dãi, cảm giác giống như bản thân chưa từng hiểu Triệu Vũ, anh không giống như đáng yêu cô đã từng biết, bản tính của anh bá đạo lại ngang ngược, nhưng thật ra cũng sẽ bị tổn thương.

Gãi gãi đầu, bản thân Tô Anh cũng không biết vì sao mình lại trêu chọc phải anh, chẳng lẽ bề ngoài anh thích những cô nàng nóng bỏng, nhưng thật ra nội tâm lại thích tiểu bạch thỏ? Nhưng cô không phải tiểu bạch thỏ mà.

Tô Anh ngồi trên ghế sofa trầm mặc một hồi lâu, lúc này mới nhận ra Khuong Triết gọi điện thoại tới.

"Anh Anh, xuống dưới lầu đi".

"Dạ".

Không có bất kì một từ dư thừa nào, Tô Anh đứng dậy xuống lầu.

Đồng thời tại đây, Khuong Triết khoanh tay đứng trong đình giữa hồ, cách chỗ anh không xa, hai người Lâm Thành Phong, Đào Nhiên tránh phía sau một thân cây, lặng lẽ nhìn vào trong. Lâm Thành Phong: "Sao lại không thấy Triệu Nhị? Có khi nào anh ấy sẽ đi đoạt người không vậy?".

"Hừ, tôi đã nói tại sao cảm giác về Triệu Nhị không đúng lắm, thì ra cậu ta thâm thương trộm nhớ tiểu nha đầu?".

Lâm Thành Phong: ".....".

Đào Nhiên: ".....".

Hai người đồng thời quay đầu lại, thấy Tường Diễn đang gạt đầu, trợn mắt nói: "Sao cậu lại nghe lên người khác nói chuyện?".

Tường Diễn nhướng nhướng mày.

Lâm Thành Phong hỏi Tường Diễn: "Thấy Triệu Nhị đâu không?".

Tường Diễn hất hất cằm: "Bên kia".

Đào Nhiên cùng Lâm Thành Phong đồng thời nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy Triệu Vũ đứng trong một góc, ánh đèn mờ mịt phản chiếu vào gương mặt của anh, thần sắc của anh phức tạp khó phân biệt, khuôn mặt lạnh băng nhìn không ra bất cứ cảm xúc gì, chỉ yên lặng đứng một chỗ, điều thuốc ở bên miệng hút thật sâu một ngụm, phun ra một vòng khói làm cả người anh đều lộ ra cảm giác tĩnh thần suy sụp trong đêm tối.

Người đàn ông bá đạo luôn kiêu ngạo, giờ phút này thoạt nhìn vậy mà lại có chút đáng thương.

Bên này ba người hai mặt nhìn nhau lắc đầu, lại tiếp tục lắc đầu.

Nhưng mà bọn họ không nhìn thấy ở một nơi khác, trên ban công lầu hai âm u của sơn trang, Tường Nghị cười như không cười nhìn hết thấy trước mắt. Tường Hiểu Hiểu đứng ở bên cạnh anh ta, nói: "Không nghĩ tới Khuong tiên sinh có lòng với Tô Anh như vậy, chị tiểu Duyệt bại bởi cô ta cũng không oan".

Tường Nghị rũ mắt không nói, phảng phất giống như không nghe thấy.

Về mặt Tường Hiểu Hiểu khát khao, cảm khái: "Tô Anh cũng thật hạnh phúc, nếu người đàn ông em thích cũng giống như Khuong tiên sinh, đối xử với em như vậy, khẳng định em sẽ hạnh phúc đến ngất xỉu mất".

Tường Nghị nói: "Triệu Nhị sẽ không làm ra loại chuyện này, đừng nghĩ".

Tường Hiểu Hiểu tức giận dậm chân: "Anh, anh không giúp em còn nói em".

Tường Nghị cong môi, cười một chút: "Bản lĩnh của em không đủ, Triệu Nhị nhìn em cũng không muốn liếc mắt nhìn em một cái".

Tường Hiểu Hiểu: "Hừ! Em cũng không tin anh Triệu vũ không thích em, đó là anh ấy không hiểu em, chờ bọn em quen biết lâu hơn một chút, khẳng định anh ấy sẽ thích em".

Tường Nghị lạnh lùng: "Hừ!".

Anh đã không có tâm tư nói thêm gì nữa, bởi vì anh thấy Tô Anh bọc một chiếc áo lông thật dày, được người phục vụ đưa ra, đáng vẻ của cô thực sự sợ lạnh, mang mũ trắng, khăn quàng cổ trắng, bọc chính mình thành một cái bánh bao lông xù xù.

Đỉnh giữa hồ đang tối tâm nháy mắt sáng lên, hoa hồng đỏ phủ kín toàn bộ hồ nước làm cho đêm tuyết lạnh lẽo trở nên tươi sống sáng lạn, đèn nhỏ hình ngôi sao màu vàng ấm áp chợt lóe, vào lúc bắt đầu, là tuyết bay, là gió lạnh, cũng là đóa hoa.

Tô Anh liếc mắt một cái liền thấy Khuong Triết đang đứng trong đình giữa hồ.

Anh mặc áo lông màu đen cổ cao, bên ngoài là một bộ áo khoác tây trang, tóc đen như mực, mặt mày thắm thúy, khuôn mặt sắc sảo tuấn mã ở trong đêm đen làm người không thể bỏ qua.

Ánh mắt anh sắc bén mà trực tiếp, khóa trụ Tô Anh, làm cô khi đi từ xa đến, cảm giác trái tim mình bang bang nhảy lên.

Khoảng cách vài bước, cô đã tới gần anh.

Cô đứng ở dưới bậc thang trong đình giữa hồ, ngửa đầu nhìn người đàn ông tuấn mã cao cao tại thượng.

"A Triết".

Anh vươn một bàn tay: "Anh Anh, lại đây".

Tô Anh lộ ra tươi cười sáng lạn, lúc trước cô bước đi thong thả, giờ phút này lại nhảy qua bậc thang tới bên người anh: "Đây là niềm vui bất ngờ anh chuẩn bị cho em sao?" Thời điểm hỏi chuyện, tay cô bắt được Khuong Triết, hai bàn tay nhỏ ôm lấy bàn tay lạnh băng của anh: "Thật xinh đẹp!".

Khuong Triết xoa đầu cô: "Thích không?".

Tô Anh: "Dạ, thích".

Khuong Triết nói: "Thích như vậy, anh đưa cho em một thứ".

Tô Anh nghiêng nghiêng đầu, đáng vẻ mong chờ: "Cái gì ạ?".

Khuong Triết rũ mắt, an tĩnh một lát, anh lấy từ trong túi ra một đồ vật, mở ra trong lòng bàn tay: "Nhẫn".

Tô Anh: ".....".

Đó quả thật là một chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp, Tô Anh cực kì quen thuộc với nó, một lần cầu hôn này, không nghĩ rằng nhẫn kim cương này cũng giống chiếc nhẫn kiếp trước như đúc, thậm chí cô còn biết trong lòng nhẫn khắc hai chữ: Khuong Triết.

Người đàn ông cao lớn quỳ gối trước mặt cô, một tay vuốt ve ngón áp út của cô, anh nhẹ nâng mi mắt, thấy đáng vẻ cô gái nhỏ kinh ngạc khẽ nâng môi: "Anh Anh, anh muốn em că dối, chúng ta kết hôn đi".

Nhẫn đã đến ngón áp út của cô gái, nhưng mà thời điểm tất cả mọi người cho rằng nước chảy thành sông, cô gái nhỏ vì vui mừng mà ngây ngốc một hồi lâu đột nhiên rút tay về, thậm chí lùi về phía sau hai bước, sắc mặt cô có chút tái nhợt.

"Thật xin lỗi". Cô nói: "Khuong lão gia từ nói rất đúng, chúng ta không thích hợp".

Người đàn ông nhìn mây lại, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

"A Triết, chúng ta chia tay đi".

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Chia tay

Edit: Xuân Cung Đồ

Beta: Thư Thư

Câu hôn biến thành chia tay?

Lâm Thành Phong là người đầu tiên choáng váng, Đào Nhiên thì mớ mớ lổ tai, Tường Diễn cũng hiếm khi thấy mà không hiểu chuyện gì xảy ra ở trước mắt?

Lá gan của bé hoa nhài thật sự được Khuong Tứ nuôi cho mập rồi..

Triệu Vũ đột nhiên ném tàn thuốc trong tay đi, phong hồi lộ chuyển[1] ư?

[1] Phong hồi lộ chuyển: Ý nói bước ngoặt/chỗ quanh co khúc khuỷu (ở đây là trong tình cảm)

Bầu không khí cực kỳ không ổn, ngay cả Tường Nghị và Tường Hiểu Hiểu đang núp trên lầu cũng nhận ra sự tình có biến chuyển.

Khuong Triết đứng lên, lúc anh quỳ không hề khiến người ta cảm thấy anh kém họ một bậc, anh vẫn nhìn từ trên cao xuống, giờ phút này đứng dậy càng mang đến cảm giác áp bức.

Anh nhanh chóng bắt lấy cô gái đang xoay người chạy trốn, không lớn tiếng trách cứ hay chất vấn, anh chỉ ôm cô vào lòng, xoay người một cái, cô bị anh dẽ vào cây cột gỗ, ngón tay lạnh lẽo của anh nắm cầm cổ để cô nhìn thẳng vào anh: "Anh Anh, em có biết anh đang làm gì không? Em lại làm gì vậy hả?"

Giọng nói đàn ông lạnh băng mà bình tĩnh, nhưng ánh mắt anh lại cuộn cuộn cảm xúc, giống như cổ kim nén mưa rền gió dữ.

Tô Anh nhìn mắt đối phương, gât đầu rất nghiêm túc: "Em biết."

Cô nói: "Thật ra em luôn hiểu rõ khoảng cách giữa anh và em lớn đến mức nào, nhưng em lại cứ lừa mình dối người, cảm thấy chúng ta hạnh phúc khi ở bên nhau là tốt rồi. Nhưng mà... những chuyện về Tề tiểu thư, Khuong lão tiên sinh tìm em để nói mấy lời kia, bọn họ khiến em cảm thấy mình thật bất lực. Em không có thủ đoạn, không có sức mạnh, ở trước mặt bọn họ, em chỉ là một người nhỏ đến mức lúc nào cũng cần anh sai người bảo vệ bên ngoài cửa tiệm."

"Ngày cả năng lực tự bảo vệ mình em cũng không có, kết hôn với anh, sau này sẽ đối mặt với những chuyện còn khó hơn, chẳng lẽ lúc nào em cũng phải nhờ anh chăm sóc sao? Lão tiên sinh nói rất đúng, em không hợp với anh, không tài nào trợ giúp anh được, hơn nữa còn kéo chân anh, nhưng có một việc ông ấy chưa nói, em vẫn hiểu được. A Triết à, em và anh chỉ thích hợp khi yêu, không thích hợp ở cùng."

"A Triết, thế giới của anh, em không ứng phó nổi." Cô mím môi, đáng vẻ vừa muốn khóc lại muốn cười: "Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng sự thật chính là như vậy, em và anh không thể nào lâu dài. Em biết anh sẽ bảo vệ em, nhưng anh cứ luôn bảo vệ em như thế, anh không mệt sao?"

Tô Anh nói rất bình tĩnh mạch lạc, điều đó chứng tỏ đây không phải là lần đầu tiên cô nghĩ đến những việc này, ngày thường có xir sự vô ưu vô lo, vui vẻ bình thường, khiến người ta cho rằng những việc ấy chưa từng để lại dấu vết nào trong lòng cô.

Nhưng hôm nay nghe xong, dường như không phải như vậy.

Cô có nghĩ đến, có tự hỏi mình, có buồn rầu, có đau khổ, sau cùng mới đưa ra kết luận như vậy.

Bàn tay Khuong Triết nâng cằm cô, dùng sức quá lớn, làm lớp da non mịn xuất hiện vẻ tái xanh.

Anh dẽ ép giọng mình xuống, giống như cổ rặn từng tiếng từ cổ họng, ánh mắt nhìn chằm chằm cô: "Những chuyện đó đều chó má cả. Anh chỉ hỏi em, gãi hay không?"

Tô Anh nhìn thẳng Khuong Triết, chưa từng có một chút nhượng bộ, cô quyết tâm lắc đầu: "Không gãi."

"Vậy em muốn cả đời không danh không phận mà đi theo anh?"

"Không, em muốn chia tay với anh."

"A."

"Buông em ra!"

"Ngao nào."

"Buông em ra!"

"Đừng ồn ào."

Đại khái là sắc mặt Khuong Tứ cực kỳ không tốt, cả người anh tràn ngập hơi thở độc ác, khiến cho mấy người đang núp không khỏi toát mồ hôi thay Tô Anh, họ chẳng núp nữa, cả đám đều bước ra ngoài.

Triệu Vũ là người đầu tiên đứng trước mặt Khuong Triết, không còn vẻ cô đơn như vừa rồi nữa, anh lấy lại thần thái phấn khởi khi xưa, vô pháp vô thiên.

Giờ phút này anh tùy tiện đứng trước mặt Khuong Triết, một tay đẩy đối phương ra, một tay kéo Tô Anh qua để cô tránh ở sau lưng.

Triệu Vũ: "Khuong Tứ, Tô Anh bảo cậu buông cô ấy ra."

Khuong Triết cười lạnh một tiếng, đó mới chán tới, Triệu Vũ nghiêng người tránh được. Tô Anh vùng khỏi tay Triệu Vũ, tự mình lùi lại mấy bước, lùi tới tận phía sau.

Khuong Triết không có tâm tính cãi nhau với Triệu Vũ, bây giờ trong lòng anh tràn đầy lửa giận, nhìn về phía Tô Anh: "Anh Anh, lại đây!"

Tô Anh mím môi, đứng yên không nhúc nhích.

Ba cái người hoà giải vừa vội chạy tới, chắn trước khoảng không giữa hai người kia rồi hi hi ha ha khuyên nhủ.

Lâm Thành Phong: "Triệu Nhị anh bình tĩnh!"

Đào Nhiên: "Khuong Tử cũng đừng kích động!"

Tướng Diễn: "Chúng ta có chuyện gì từ từ nói, từ từ nói!"

Khuong Triết không để ý tới nhiều người như vậy, trầm giọng: "Tất cả tránh ra!"

Tô Anh đứng phía sau mấy người đó: "..."

Tuy cô biết đám người Triệu Vũ, Đào Nhiên, Lâm Thành Phong và Tướng Diễn sẽ tới nhưng lại không biết họ trốn ở một bên nhìn lên! Hon nữa xem ra hình như là họ tới từ sáng sớm rồi, thấy hết toàn bộ...

Đào Nhiên đang làm người hoà giải, cười nói: "Nhường chút đi mà, nhường đi mà!"

Lâm Thành Phong gãi gãi tóc, tuy việc Tô Anh từ chối nằm ngoài dự kiến của anh, nhưng anh vẫn nói: "Tôi thấy Anh Anh nói cũng đúng, Anh Anh thật sự không hợp với mấy người tâm cơ giỏi tính kế đó. Khuong Tử, nhà cậu thì cậu biết, đừng xa con gần lên Anh Anh nữa!"

Anh bảo vệ Tô Anh.

Đây là lần đầu tiên Triệu Vũ thấy Lâm Thành Phong đáng yêu như vậy nhỉ? Lâm Thành Phong liếc anh một cái: "Nhà cậu cũng chẳng khá hơn bao nhiêu đâu, đừng có nghĩ nhiều!"

Triệu Vũ: "..."

Khuong Triết: "..."

Tiểu Lâm Tử này cũng to gan đấy.

Tướng Diễn nói: "Nếu không thì chúng ta vào trong nói chuyện trước, mọi người bình tĩnh bình tĩnh, bình tĩnh rồi nói tiếp được chứ?"

Khuong Triết liếc Tướng Diễn một cái: "Đây là chuyện riêng của tôi, tôi và bạn gái giận dỗi, cần gì phải nói chuyện với mấy cậu?"

Anh có ý ám chỉ, hiển nhiên không phải nói cho Tướng Diễn nghe mà là Triệu Vũ. Mấy người ở đây đều là kẻ tính tường, làm sao có thể không rõ, họ xấu hổ sờ sờ mũi, không biết nên nói như thế nào.

Đương nhiên Triệu Vũ cũng hiểu, anh nhún vai cười lạnh, nói với vẻ chẳng thèm để ý: "Chỉ cần Tô Anh nói em ấy không muốn, tôi sẽ quên chuyện này đấy."

Hai người đàn ông lạnh lùng đứng nhìn nhau, không ai nhường ai, bầu không khí căng co khiến mấy người ở đây nhịn không nói muốn né xa ba thước!

Đúng lúc này, một người khác đi ra.

Tướng Nghị mặc quần áo tối màu, áo khoác dài bằng lông vũ, đôi tay hấn luôn vào túi áo, tùy ý tôi gần một cách rất tự nhiên: "Tất cả mọi người đều ở đây, đã lâu không gặp các vị rồi." Có vẻ như hỏi nghi ngờ: "Ồ, thế này là sao?"

Phía sau Tướng Nghị là Tướng Hiểu Hiểu bước theo với mặt mày tươi cười và đáng vẻ có hơi hất hăng, ánh mắt cô ta dừng lại trên người Triệu Vũ, ánh mắt dịu dàng ấy muốn nói lại thôi, tựa như tổn thương khổ sở vì anh một mực bảo vệ Tô Anh.

A, mấy người này đều tập hợp đủ!

Thật là náo nhiệt!

Thế nhưng sự xuất hiện của Tướng Nghị đã khiến mũi nhọn quay đi, đồng loạt chia về phía hắn.

Bầu không khí quá mức căng thẳng, không ai muốn nhường ai.

Tướng Diễn nheo nheo mắt, ngay cả ánh mắt nhìn Tướng Nghị cũng trở nên chăm chú, thời gian này đặc điểm này, Tướng Nghị xuất hiện làm gì chứ? Chẳng lẽ hắn cũng muốn chen một chân vào đây?

Ngắm lại đêm nay cũng đủ đặc sắc, màn cầu hôn tuyệt vời bỗng hóa thành chia tay, bây giờ màn chia tay lại biến thành cảnh đám đàn ông giằng co với nhau.

Làm sao bây giờ?

Mấy tên đàn ông trưởng thành đứng dưới trời tuyết, ngay tại chỗ đèn chiếu lên hoa tươi*, không ai mở miệng nói chuyện trước.

*Ở chương 123 có nhắc đến khung cảnh khi cầu hôn: Một hồ nước được phủ đầy hoa hồng đỏ, ánh đèn từ ngôi sao vàng nhỏ chiếu sáng giữa hồ, trong khung cảnh ấy có gió lạnh, có tuyết bay, có hoa.

Trong lòng Tướng Hiểu Hiểu thâm hận, cô ta nhìn chăm chăm Tô Anh bằng ánh mắt ần giấu vẻ khó hiểu, đúng lúc ấy Tô Anh nhìn về phía Tướng Hiểu Hiểu, Tướng Hiểu Hiểu cười với cô, cô cũng cười lại.

Thoạt nhìn, ánh mắt ấy chẳng có gì nhưng lại mang đến cảm giác đáng sợ hơn Tề Duyệt rất nhiều.

Bụp bụp --

Tiếng pháo hoa nổ tung vang lên trên đỉnh đầu.

Pháo hoa, đèn ngôi sao, hoa hồng khắp hồ, đẹp như một giấc mộng.

Giờ phút này lại không có ai thương thức.

Tô Anh biết mình không thể tiếp tục ở lại đây, cô lùi ra sau vài bước, xoay người rồi một mình chạy đi thật nhanh.

"Tô Anh, quay lại đây!"

Giọng nói đàn ông truyền từ phía sau lên, kèm theo vẻ nghiêm khắc và ra lệnh cùng với chất giọng lạnh băng vốn có.

Nhưng Tô Anh không hề quay đầu lại.

Cô chạy trốn cực nhanh, giống như sợ có người đuổi theo ở phía sau. Khuong Triết nhủ vậy, muốn chạy tới đằng trước, Triệu Vũ làm ra vẻ lo lắng, nghiêng người cản lại, kể đó thì không thấy bóng dáng Tô Anh đâu nữa.

Tướng Hiểu Hiểu nói: "Em thấy sắc mặt Tô Anh không tốt, cảm thấy hơi lo lắng, em đi xem cô ấy sao nhé."

Mặc kệ người khác có nói gì hay không, cô ta đã đuổi theo Tô Anh rồi.

Tô Anh không hề nghĩ xem giữa Khuong Triết và Triệu Vũ đã nảy sinh cái gì, có Đào Nhiên, Lâm Thành Phong và Tướng Diễn ở đó, hẳn là không sao đâu.

Cô chạy không bao xa đã cảm giác được phía sau có người đuổi theo.

"Tô Anh, Tô Anh!"

Tướng Hiểu Hiểu? Cô khép mắt cười, không ngờ cô ta thật sự theo tới đây.

Tô Anh dừng chân, quay đầu nhìn lại, quả nhiên trông thấy Tướng Hiểu Hiểu đang thở hổn hển đuổi theo.

"Tô Anh, cô chạy nhanh quá, tôi đuổi không kịp!" Cô ta nhỏ giọng oán giận mà cũng chẳng phải oán giận, giống như bạn bè hờn giận nhau hơn.

Tô Anh nói: "Thật ngại quá, tôi có chút việc gấp. Có tìm tôi có chuyện gì sao?"

Đáng vẻ Tướng Hiểu Hiểu cực kỳ khó xử nhưng lại không ngần ngại sự tò mò: "Chính vì tôi muốn biết tại sao cô lại cự tuyệt lời cầu hôn của Khuong tiên sinh vậy? Anh ấy yêu cô như thế, vì cô mà chuẩn bị một sự ngạc nhiên, tại sao cô lại từ chối? Không phải cô thích người khác rồi chứ?" Cô ta nói y như đùa: "Chẳng qua tôi nghĩ Khuong tiên sinh tốt như vậy, người bình thường không thể sánh bằng anh ấy đâu!"

"Chuyện đó..." Tô Anh lắc lắc đầu, rừ mắt khó xử: "Xin lỗi, bây giờ tôi không muốn nói."

"Hà?"

"A Triết rất tốt, nhưng chúng tôi không hợp, tôi sẽ chia tay, không kết hôn với anh ấy."

Ánh mắt Tường Hiểu Hiểu lập tức trở nên sắc bén, cô ta nheo mắt: "Vì sao? Phải biết rằng Khương tiên sinh là vạn người có một, cô từ bỏ anh ấy, chắc chắn sẽ hối hận!"

"Sẽ không đâu, tôi muốn chia tay!"

Tô Anh kiên trì một cách khác thường làm Tường Hiểu Hiểu cảm thấy không đúng, huống hồ Triệu Vũ còn bảo vệ cô như vậy. Tô Anh nói: "Tường tiểu thư, cô không cần khuyên tôi gì cả, ý tôi đã quyết."

Tường Hiểu Hiểu bừng tỉnh ngộ ra, cười cười: "Vậy thì thật quý đáng tiếc."

Tô Anh hơi nín thở, lắc đầu: "A Triết sẽ gặp được người con gái phù hợp để kết hôn, tôi cũng giống vậy, chẳng có gì đáng tiếc."

Tường Hiểu Hiểu nhìn Tô Anh, một lần nữa cảm thấy gương mặt này vừa đối trá lại khó coi.

Tô Anh nhìn Tường Hiểu Hiểu, cảm thấy người con gái trước mắt mình cũng không khó hiểu, chỉ cần sự tồn tại của cô uy hiếp tới cô ta, cô ta sẽ nghĩ cách diệt trừ. Mà Tô Anh tỏ thái độ như vậy lại khơi lên sự kiêng kỵ tận đáy lòng Tường Hiểu Hiểu, làm cô ta cảm thấy bị uy hiếp, một khi Tô Anh và Khương Triết chia tay, chẳng phải Triệu Vũ sẽ có cơ hội sao?

Tô Anh hiểu rõ điểm này, do đó cô nói: "Tôi và A Triết đều sẽ có cuộc sống mới của mỗi người."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Trở về

Edit: Bạc

Beta: Mun

Tường Hiểu Hiểu cảm thấy rất khó sợ, vốn dĩ kế hoạch của cô ta rất hoàn hảo, chỉ cần Tô Anh đồng ý lời cầu hôn của Khương Triết, cuối cùng mọi việc cũng đã thành thì Triệu Vũ không còn cơ hội, tất nhiên sẽ thấy mất mát, đau buồn một thời gian, cô ta sẽ ở bên cạnh an ủi Triệu Vũ, từ từ tiến tới thân cận.

Nhưng mà...

Tô Anh lại ngay lập tức từ chối lời cầu hôn của Khương Triết, làm tâm của Triệu Vũ như tro tàn lại cháy, còn tuyên bố sẽ bắt đầu một cuộc sống mới, dĩ nhiên Tô Anh không để Khương Triết ở trong lòng, một con người vô tình như thế, tại sao lại lọt vào mắt của Khương Tử và Triệu Nhị?

Cô ta nhìn Tô Anh đi xa, trong lòng bắt đầu tính toán.

Trong lòng của Tô Anh cũng đang tính toán, nếu đem kiếp trước cùng với tình huống hiện tại so sánh, thì thật sự giữa hai sự việc không có thay đổi gì quá lớn, chỉ là lý hôn thì biến thành chia tay, Tề Duyệt thì bị bắt giam không còn gây sóng gió gì nữa mà thôi.

Biến cố duy nhất là hiệu ứng bướm bướm Tường Diễn còn sống, nhưng bọn họ vẫn còn tranh đấu với Tường Nghị, hiện giờ sự việc có vẻ như rất khác biệt nhưng thật sự thì không có gì là khác biệt cả.

Thật ra trong lòng Tô Anh có rất nhiều nghi ngờ, Tề Duyệt gây sóng gió một đời trước của cô, rất nhanh đã được giải quyết, mà ở đời trước, cô ta vẫn còn mang theo Tường Hiểu Hiểu điếu vớ dương oai, lấy thái độ tuyệt tình, lãnh khốc của Khương Triết đối với Tề Duyệt, theo lý thuyết là không nên mặc kệ cô ta như vậy, thế nên Tô Anh thật sự không còn rõ nữa.

Rồi người đàn ông xa lạ có thấy lúc chết là ai, về mặt kiến nghị, khuôn mặt anh tuấn, ngăm đen nhưng đỉnh đặc, bố dượng lại còn rất lo lắng và tức giận, Tô Anh không nhớ rõ cô có biết người ấy hay không, tại sao lại tốt với cô như thế?

Mà sau khi cô chết, hung thủ có được tìm thấy hay không? Có phải như cái chết kỳ lạ của Tường Diễn, cuối cùng cũng không tra ra rõ ràng?

Nghĩ đến đó, trong lòng Tô Anh trở nên nghiêm túc.

Đôi phương nhất định là một người không đơn giản, hơn nữa có khả năng là không chỉ có một người, một người làm không thể tích thủy bất lậu[1] như vậy được!

[1]tích thủy bất lậu: một giọt nước cũng không lọt, ý chỉ chuyện kín kẽ không ai biết được.

Như vậy ngoại trừ Tường Hiểu Hiểu và Tề Duyệt, thì còn có ai?

Tường Nghị sao?

--

Trong lúc suy tư, Tô Anh đã trở lại phòng tổng thống, cô đi đến cửa sổ nhìn nhìn, chỗ đó đã không còn một bóng người.

Hoa hồng đỏ rực như lửa nở rộ dưới trời tuyết trắng, ánh sáng đèn chớp chớp loé loé như sao, chạm rãi hoá thành màu trắng nhợt nhạt của tuyết, trở về yên lặng, giống như một vương quốc bị đóng băng.

Tô Anh đứng một lát rồi trở về phòng sắp xếp hành lý, đã ồn ào đến như vậy, đừng mong có thể ở lại đây.

"Bé hoa nhài, em định đi đâu?"

Giọng nói bình tĩnh mà lạnh lẽo của người đàn ông vang lên sau lưng cô, trong lòng Tô Anh căng thẳng, gạt mình quay đầu lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy Khương Triết không biết xuất hiện từ lúc nào, anh đứng khoanh tay dựa lưng vào cánh cửa ban công, hai tròng mắt đen như mực sâu kín đang nhìn cô chăm chăm.

Ánh mắt Tô Anh nhìn vali hành lý trên mặt đất: "Em nghĩ em nên trở về." Cô rũ mắt, hai tay đan lại vào nhau: "A Triết, lời em nói chắc anh cũng hiểu, không thể thay đổi được....ah!"

Môi Tô Anh đau xót, cả cơ thể nhỏ bé bị người đàn ông ồm ồm kìm áp lên trên tú quần áo, cô bị bao vây trong hơi thở có tính chiếm đoạt mạnh mẽ của người đàn ông, mỗi lườ bị xâm lược, dường như muốn đem cô nuốt vào trong bụng!

Giọng nói khàn khàn của anh nói ra ở giữa môi cô: "Bé hoa nhài, rất không ngoan."

Tô Anh cảm thấy bên hông chợt lạnh, bàn tay của anh lần đầu tiên vuốt ve dưới lớp quần áo, ở trên da thật ấm áp của cô mà ve vuốt qua lại, thông thả ung dung, như khiêu khích, như dụ hoặc cái gì, anh vừa như thăm dò, lại giống như đang vẽ, từ eo đến xương con bướm[2], ngón tay có vết chai móng như cỏ lúa, đi qua chỗ nào cũng đều khiến cô vừa đau vừa nóng!

[2]Xương bướm(sphenoid) là xương của sán hợp sọ, tên khoa học gọi là sphenoid bone, do nó đóng vai trò như một cái nêm(wedge) chen ở giữa các xương sọ khác.(theo google). Theo khoa học thì xương con bướm nằm ở hộp sọ nhưng mình nghĩ theo ý tác giả ở đây là vị trí xương con bướm ở trên xương chậu, trên móng, đi tập thể thao nhiều sẽ hiện rõ hết vết hoắm như lúm đồng tiền, thường được ví von là lúm đồng tiền của Venus.

Môi của Tô Anh bị hôn, toàn bộ thân thể đều bị giam cầm, tư thế như vậy, khiến cô nhịn không được tránh né, kháng cự.

Khoẻ miệng Khương Triết tràn ra ý cười, ngón tay di chuyển ra trước người, ở xương sườn nhỏ bé yếu ớt của cô gái nhỏ như có như không vuốt ve, chỉ cần đi lên một chút là anh có thể cầm đến.

Anh cảm thấy cô gái nhỏ ở dưới thân mình đang run rẩy, nắm lấy đầu vai anh vừa đẩy vừa cự tuyệt, anh nheo lại hai tròng mắt, thấy được khuôn mặt hồng nhừ đánh phấn của cô gái nhỏ, mày liễu nhuu lại, ngoài tránh né và kháng cự, còn có khuất phục và khó hiểu, trong cổ họng cũng phát ra tiếng ngậm khế, nhưng mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ấy, chỉ duy nhất không có sợ hãi.

Bờ môi của anh lùi lại một chút, gần như là ngay lập tức nghe được giọng nói của cô gái nhỏ: "Khương Triết, không được."

Khương Triết lạnh giọng, nhẹ nhàng cắn lần nữa lên cánh môi của cô: "Vì sao không được? Đáng lẽ tối nay em sẽ trở thành người phụ nữ của anh."

Tô Anh vẫn lắc đầu, cô nhìn Khương Triết, ánh mắt rõ ràng và lì trí: "Anh biết rõ, chúng ta không có khả năng." Câu nói làm cho sắc mặt Khương Triết lại trầm xuống, dụ dăng trong mắt anh một lần nữa được bao trùm bởi sự lạnh lẽo. Anh không thương tiếc đẩy áo ngực của cô ra, bàn tay có vết chai móng lên phủ lên!

Khương Triết luôn biết có gái nhỏ trong lồng ngực mình rất tinh tế và mềm mại, hiện giờ thật sự nằm bên trong lồng tay anh, bị anh xoa nắn, liền giống như mỹ ngọc tốt nỡ nà làm cho anh luyến tiếc không muốn buông tay.

Nhưng anh lại cảm giác được có gái nhỏ run rẩy nhiều hơn, cả người nóng đến kỳ lạ, đôi mắt sạch sẽ mang theo chút hơi nước long lánh.

Anh hơi hơi nhũn mảy, bởi vì đột nhiên đẩy lồng ngực tức giận của anh chỉ trong chốc lát liền biến mất, cảm thấy đầu quả tim mềm đến kỳ lạ, không đánh lòng lắm gì cô khi mà cô không hề tỉnh nguyện.

Khuong Triết bỗng nhiên thờ dài, môi cùng bàn tay đều rời đi, đẩy lên áo ngực lúc này anh kéo xuống, vuốt phẳng lại một chút quần áo lộn xộn của cô.

Anh xem đôi môi bị cắn nuốt vội vàng của cô gái nhỏ rồi đem cô ôm vào trong lồng ngực, giọng nói trầm thấp, điều bộ bất đắc dĩ: "Được rồi, hôm nay tha cho em trước."

Tô Anh chớp đôi mắt, người đàn ông ôm thực chặt, thực gấp gáp, như ôm cho hả giận, cô trầm mặc: "Nhưng chúng ta vẫn chia tay."

Không khí chung quanh đột nhiên lại trầm xuống, Tô Anh bị đẩy ra, người cô đánh vào tù quần áo, thấy ánh mắt bệ nghệ lạnh lùng của người đàn ông nhìn cô từ trên cao xuống.

Dường như chỉ trong tức khắc Tô Anh nghĩ anh sẽ muốn nói gì đó hoặc làm gì đó, nhưng anh không nói một lời, đi ra khỏi phòng.

Cô nhìn bóng dáng đỉnh đặc lạnh lùng của anh, không biết vì sao, cô đột nhiên nhớ tới lúc cô tỉnh lại sau tai nạn xe cộ, người đàn ông cũng đứng như thế này, đưa lưng về phía cô, dường như bị đêm tối nuốt chửng, khó có thể nói ra sự lạnh lẽo âm trầm ấy.

-- --

Tô Anh đi đánh răng, môi cùng khoang miệng của cô đều là hương vị của người đàn ông, thậm chí môi còn có chút sưng đỏ, ngay cả dấu vết vuốt ve trên người cũng nóng bỏng, tê dại...

Cô đem quần áo còn dư lại, tất cả đều xếp vào hành lý quần áo, chuẩn bị để sáng sớm ngày hôm sau rời đi, trở về thành phố C.

Ở chỗ này lâu quá không tiện, không thể ở lâu.

Hơn nữa, cô phải về chuẩn bị thật tốt, hiện giờ cô và Khuong Triết coi như đã xung đột, những người muốn đối phó với cô cũng dễ hơn, Tô Anh hiểu rõ tình huống hiện giờ của cô, khẳng định sau này sẽ không dễ dàng.

Vốn dĩ cho rằng ban đêm cô sẽ nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ, nhưng Tô Anh lại trằn trọc suốt đêm không ngủ, vốn dĩ muốn liên hệ với Lâm Thành Phong hỏi một chút chuyện vừa rồi, nghĩ rồi lại tính, không cần biết.

Sáng hôm sau, Tô Anh mang theo hành lý rời đi.

Khuong Triết cũng dậy, anh ngồi ở bàn ăn, thông tay ung dung ăn bữa sáng, lúc Tô Anh rời đi cũng không nói một từ, thậm chí mi mắt cũng không nâng lên, xem cô giống như vô hình.

Cho đến khi âm thanh đóng cửa vang lên, Khuong Triết ngẩng đầu, nhìn đến cánh cửa vừa đóng, ném miếng bánh mì trong tay, lạnh lùng cười một tiếng.

Anh đứng dậy, đi tới cửa sổ.

Những bông hoa hôm qua đã bị băng tuyết bao trùm hoàn toàn, không còn thấy một vết tích nào nữa.

Tô Anh xuống dưới lầu thì gặp Lâm Thành Phong, anh mặc bộ quần áo có lớp lông vũ đủ nực, dựa vào chiếc xe đắt tiền, chán đến mức tự đi đếm những đoá bông tuyết đang bay tán loạn, màu đỏ và màu trắng, càng hiện rõ khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai của anh.

Anh nhìn thấy Tô Anh, lập tức vẫy vẫy tay: "Anh Anh, bên này!"

Tô Anh nghĩ ngợi, cô nâng hành lý tới gần: "Thành Phong, sao anh lại ở đây?"

Ngón trỏ của Lâm Thành Phong chỉ về phía trên: "Khuong Tứ, gọi anh qua để đưa em về thành phố C."

Tô Anh: "...."

Cô không còn lời nào để nói, Lâm Thành Phong cũng biết hai người đang xung đột, cũng không nói nhiều, giúp Tô Anh đặt hành lý vào trong cốp xe, Tô Anh đã ngồi xuống ghế lái phụ, thắt dây an toàn.

Cùng lúc đó, Triệu Vũ một chân đã ngã người đàn ông mặc áo đen đang ngăn trước mặt anh, ở phía sau anh đã ngã xuống 5, 6 người, anh thờ hồn hèn, tàn nhẫn mà thô bạo.

Đào Nhiên đứng ở một bên nhìn tất cả quá trình xảy ra: "Được rồi, Tiểu Lâm Tứ đã đưa bé hoa nhài đi rồi."

Triệu Vũ hừ một tiếng, môi cong lên cười lạnh, anh sửa sang lại vạt áo, dường như cũng không để ý đến cái gì cả, trở về phòng. Đào Nhiên sờ sờ cái mũi, nghĩ Khuong Tứ cũng thật có tâm, không cho Triệu Vũ tiếp cận với bé hoa nhài.

Triệu Vũ cũng biết anh ở chỗ này không thể gặp được Tô Anh, anh đi ra ngoài, đơn giản là đi phát tiết, thân thể nghẹn đến mức hoảng, một cảm giác khác lạ, khó chịu không có cách nào phát ra, giờ được đánh một trận, anh chỉ cảm thấy thoải mái, sáng khoái cực kỳ!

Anh nâng chân bắt chéo, ngồi trên sô pha, đốt một điếu xì gà.

Đào Nhiên nhướn mày: "Tôi cho rằng cậu sẽ lập tức đuổi theo?"

"Nóng vội sẽ không ăn được đậu hũ khi còn nóng." Anh nói: "Tô Anh nói không phải cậu không nghe thấy, cô ấy từ chối gia đình Khuong Tứ, còn gia đình của tôi có tốt hơn không? Huống chi cô ấy nói chia tay nhưng không tuyệt tình với Khuong Tứ, bây giờ tôi đi tìm cô ấy, cô ấy cũng sẽ không chấp nhận tôi." Còn không bằng chờ Tô Anh bình tĩnh lại, lúc đó anh sẽ đi tìm, sau đó mọi chuyện sẽ tốt hơn nhiều.

"Cậu cũng tự hiểu lấy mình."

"Tôi không vội." Triệu Vũ cong môi cười: "Hiện giờ Anh Anh muốn chia tay với Khuong Tứ, lúc ấy tôi sẽ cho cô ấy thấy tôi đối xử tốt với cô ấy như thế nào!"

Đào Nhiên: "Triệu Nhị, cậu cảm thấy Khuong Tứ sẽ buông tay?"

"Không sao cả, chỉ cần Tô Anh muốn."

Ngón tay người đàn ông điểm nhẹ, ánh sáng trong mắt toả ra bốn phía.

Tướng Hiểu Hiểu cũng lấy được tin tức, Lâm Thành Phong hộ tống Tô Anh rời để đó, trở về thành phố C.

"Triệu Vũ ở đâu?"

"Nhị thiếu còn ở Cẩm Tú, Tứ thiếu cũng ở đó đó."

"Anh ấy không đuổi theo?"

"Không có."

Lời này làm tâm tình Tướng Hiểu Hiểu tốt hơn rất nhiều, cô ta nghĩ, nếu Triệu Vũ vì lời nói chia tay của Tô Anh mà hôm sau không màng tất cả để đuổi theo, cô ta chắc chắn sẽ rất thương tâm, khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 126: Trở về Thành phố C

Edit: Hiền Chấn

Beta: Mun

Mặt đường phủ tuyết trơn trượt, Lâm Thành Phong tồn không ít công sức mới có thể chở Tô Anh trở về Thành phố C. Trong lúc đó, Triệu Vũ có gọi đến một lần, Lâm Thành Phong nhìn sang Tô Anh cứ áp a áp ứng mà trả lời, nói một câu "sắp đến rồi" với đầu dây bên kia rồi cúp máy.

Tô Anh rất thần nhiên, hỏi: "Anh Triệu Vũ hỏi đến em hả?"

Lâm Thành Phong gật đầu, bất đắc dĩ nói: "Đem qua sau khi em rời khỏi, hai người Khuong Triết cùng Triệu Vũ suýt chút nữa đã quậy ầm lên. May là Tướng Nghị vẫn còn ở đó, bọn họ biết ở trước mặt người ngoài không thể làm những chuyện

lục đục mất mặt này cho nên mới thôi. Anh Anh, anh thật không ngờ em sẽ nói chia tay với Khương Tử! Nhưng mà khoảnh khắc lúc em nói ra lời cự tuyệt, anh thật muốn cho em một lời khen để tiếp thêm dũng khí!"

Thoạt nhìn Lâm Thành Phong là một đáng vẻ cười trên nỗi đau của người khác: "Lớn như vậy rồi, rốt cuộc anh cũng thấy được Khương Tử ném mùi đau khổ, ha ha ha ha!"

Tiếng cười này quá mức cần rồi, làm Tô Anh chỉ muốn xem thường anh: "Nghiêm túc lái xe đi!"

"Ừm!"

Tô Anh mấp máy môi, thờ dãi nói: "... Nếu A Triết không cầu hôn thì em cũng sẽ không nói ra lời chia tay. Khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, em cảm thấy mình thật vô dụng, em không còn cách nào khác."

Lâm Thành Phong có thể hiểu đại khái ý của Tô Anh, Tô Anh có suy nghĩ này cũng rất thường tình. Cô là một cô gái đơn thuần cái gì cũng không biết, đối với việc bước vào một gia tộc phức tạp như Khương gia khẳng định sẽ có sợ hãi cùng lùi bước.

Chỉ là, anh đột nhiên bật cười, nói: "Anh Anh, sao bây giờ anh lại cảm thấy em giống một tên công tử bột chi biết chơi đùa chứ không chịu trách nhiệm nhĩ? Còn là loại ăn hết sạch sẽ sau đó cuốn gói bỏ trốn!"

Tô Anh liếc Lâm Thành Phong một cái, so sánh kiểu gì thế? Rõ ràng người thiếu chút nữa bị ăn sạch sẽ là cô mà!

Nhớ tới đêm qua, hơi thở của người đàn ông cứ vậy lấy cô như bóng với hình, nhưng rõ ràng cô đã cách anh rất xa mà. Trong lòng Tô Anh hơi căng thẳng, hỏi: "Thành Phong, anh có biết đại khái khi nào A Triết trở về không?"

"Không biết, anh không nghe anh ấy nói qua." Lâm Thành Phong bắt đầu nói tiếp: "Mặt Khương Tử căng như vậy, làm sao anh dám hỏi chứ! Đứng rồi Anh Anh, lần này trở về em nhớ cảnh giác Triệu Nhị một chút, anh ta biết em từ chối cầu hôn, chắc bây giờ đang kích động đến phát điên rồi." Giống như con đã thủ trong lòng rốt cuộc cũng thoát khỏi xiềng xích, không ai có thể ngăn lại! "Em nhớ cẩn thận một chút, đừng để anh ta làm xằng làm bậy!"

Tô Anh chỉ "ừ" một tiếng, khẽ nhủ mảy.

Đối với Triệu Vũ, cô quả thật có chút cảm giác bất lực. Lúc Khương Triết ở đây anh ấy cũng toàn làm theo ý mình, mà bây giờ cô cùng Khương Triết chia tay, xem ra anh ấy càng vô pháp vô thiên.

Nhưng như vậy thì sao chứ? Cô đối với anh không hề có tình yêu nam nữ, huống chi lúc này cô cũng không nghĩ đến vấn đề đó. Điều duy nhất cô nghĩ, chính là tìm ra hung thủ giết mình ở kiếp trước.

Huống chi Khương Triết còn cần dặn Lâm Thành Phong đến đưa cô, điều này chứng minh rằng anh vẫn xem cô là bạn gái như trước đây, đối với việc cô đơn phương chia tay, anh chẳng thêm để vào mất.

Tô Anh hiểu rõ, cô chia tay thì cùng lắm chỉ làm nhiều loạn kế hoạch kết hôn của Khương Triết. Còn một khác, dường như không phát sinh biến cố gì quá lớn.

--

Lúc Tô Anh cùng Lâm Thành Phong về đến tiệm hoa tươi, ba người Khương Triết, Triệu Vũ cùng Đào Nhiên cũng chuẩn bị trở về thành phố C.

Tường Diễn cùng Tường Hiểu Hiểu đều tới Cẩm Tú tiễn bọn họ.

Tối hôm qua chuyện này náo loạn một trận to, dường như mọi người ở Cẩm Tú đều biết Tử thiếu của Khương gia cầu hôn thất bại, sáng sớm hôm nay có bé kia đã một mình rời khỏi. Tin rằng hiện tại tai nất trong vòng luân quần này đều đã biết tin, có lẽ Trình Ngọc Thư cùng Khương Chí Thành ở thành phố C xa xôi cũng đã nhận được tin tức.

Tường Diễn trò chuyện với Khương Triết, Tường Hiểu Hiểu xác một túi đồ ăn vặt thật to mang đến cho Triệu Vũ: "Anh Triệu Vũ, đây là đồ ăn sáng nay em tự đi mua đó, các anh đi đường xa, trên đường thấy buồn tè hay đói bụng thì lấy ra ăn. Chi là một ít món ăn vặt đặc sản thôi, anh đừng chê nha."

Triệu Vũ liếc nhìn cô, tay phải phải bụi: "Không cần."

Người đàn ông này luôn giữ nét mặt lạnh lùng, không một biểu cảm dư thừa nào nhưng vẫn cứ khiến người ta động tâm. Huống chi, khoảnh khắc anh liếc mắt nhìn cô, ánh mắt sắc bén mà thâm thúy khó dò, làm cho trái tim nhỏ bé của Tường Hiểu Hiểu đập rộn ràng lên, vừa khẩn trương vừa vui sướng: "Anh Triệu Vũ, anh cầm lấy đi!" Cô mỉm cười làm cho khoe mặt vẽ lên đường cong, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu xinh xắn: "Em không có ý gì khác đâu, nói như thế nào cũng là anh ghé chơi Đẽ Đồ. Em cùng với anh Năm đều phải cảm ơn khoảng thời gian được anh chăm sóc ở Thành phố C. Những thứ này xem như là tạ lễ nho nhỏ, không cần khách khí đâu!"

Triệu Vũ cười một tiếng, đập tắt tàn thuốc rồi ném vào thùng rác bên cạnh, đáng vẻ lưu manh nhưng mảy: "Nếu tôi thật sự muốn quà cáp gì đó thì sẽ tự đi đòi Tường Ngủ. Cô đó, tự giữ lấy từ từ ăn đi." Anh đưa mắt nhìn sang chiếc túi trong tay Tường Hiểu Hiểu: "Lại nói, một người lớn như tôi lại đi ăn những thứ đồ ăn vặt này à?"

Tường Hiểu Hiểu biết điều bên thu lại, huống chi Triệu Vũ đã hai lần kiên quyết từ thái độ không cần, cô chỉ có thể thủ trở về. Đáng vẻ có chút xấu hổ lại có chút khó xử: "Vậy anh Triệu Vũ thích thứ gì?"

Thích gì ư?

Ngay lập tức trong đầu Triệu Vũ nghĩ đến bé hoa nhài.

Bây giờ, anh thích nhất chính là đoá hoa nhài kia!

Triệu Vũ suy nghĩ đến mức thất thần, Tường Hiểu Hiểu nghi hoặc: "Anh Triệu Vũ?"

Triệu Vũ hoàn hồn lại, tuy ý xưa xua tay, không nói câu nào đã xoay người ngồi vào ghế phụ, nghiêng đầu ra khỏi xe rồi nói với Khương Triết cùng Tường Diễn: "Nói gì nữa? Mau đi thôi!"

Đào Nhiên đã sớm an toạ ở ghế lái, trong tay anh vẫn còn cầm một quả táo đã gặm một nửa. Quay đầu lại liếc thấy vẻ mặt vừa si tình vừa bi thương của Tường Hiểu Hiểu, anh liếc đầu tám tác hai cái, Triệu Nhị này quả nhiên là loại phong lưu bay bướm, đi đến đâu cũng đều để lại một ít hoa đào.

Tường Diễn nhìn Triệu Vũ, lời nói bực dọc: "Tôi nói này, anh em với nhau, hai cậu cũng đừng làm căng quá."

Khương Triết lạnh lùng "ừ" một tiếng: "Đối thủ "hệ kỵ" như Triệu Nhị thì tôi không thêm đề tâm. Anh Anh không thích cậu ta, tôi nhìn ra được, không lẽ Triệu Nhị còn không rõ sao?"

Tường Diễn vỗ vỗ bả vai Khương Triết: "Trong lòng cậu hiểu rõ là tốt rồi." Dừng một chút, lại nói: "Tôi còn cảm thấy Tường Nghi có tâm tư gì đó đối với nha đầu Tô Anh kia. Anh ta là một người lòng dạ nam hiểm, đến bây giờ tôi vẫn chưa thể tra ra được lần trước tôi bị tai nạn do anh ta động tay động chân ở chỗ nào, khẳng định là đã lên kế hoạch từ rất lâu. Sau khi cậu trở về, nhớ cẩn thận một chút."

Khương Triết theo dõi mắt lại, Tường Nghi lại xuất hiện đúng lúc anh cầu hôn quả thật là việc ngoài dự kiến của anh, không thể không làm người ta nghi ngờ.

Anh bật cười, bộ dáng có chút bất đắc dĩ: "Không ngờ đoá hoa nhài nhỏ mà tôi phát hiện được, bây giờ lại có nhiều người nhìn trúng như vậy."

Tường Diễn: "Thật ra tôi cũng rất tò mò đó, sao cậu lại quen biết Tô Anh chứ? Theo lý thuyết mà nói, giữa cậu với cô ấy hẳn là đâu có gì liên quan?"

Khương Triết trầm ngâm, lắc lắc đầu: "Tôi đi trước."

Tường Diễn cũng không tiếp tục truy hỏi: "Được, các cậu đi đường cẩn thận."

Khương Triết: "Ừm."

Đưa Khương Triết lên xe, chiếc xe vội đã đen không chút chậm trễ, lập tức rời đi, dần biến mất trong làn tuyết mờ mịt.

Tường Hiểu Hiểu đứng ở cửa, cứ si ngốc nhìn theo. Có chút buồn vì thái độ lạnh nhạt của Triệu Vũ, lại có chút hối hận vì lúc nhỏ làm việc không đủ cẩn thận mới làm cho Tường Ngủ ghi hận đến bây giờ, làm cho những anh em thân thiết của anh cũng không vờ mặt cô. Nếu như...

Đáng tiếc trên đời không có "nếu như".

--

Khương Triết bởi vì câu nói của Tường Diễn mà nhìn không được lại nhớ đến rất lâu trước đây, lần đầu tiên anh gặp Tô Anh.

Lần đầu tiên anh gặp Tô Anh, không phải là lúc gặp phải cô ở tiệm hoa tươi như trước giờ Tô Anh vẫn nghĩ. Lần đó, không phải anh vô tình chạm mặt, mà là cố ý.

Anh cũng không hiểu nổi, vì sao giữa một hàng xe cộ chen chúc cùng dòng người đông như thủy triều. Anh chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể thấy một cô gái nhỏ cúi đầu khóc thút thít, cô đứng ở ven, trên người chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản, đáng người mảnh mai yếu ớt, chiếc mũ bé xinh cũng đôi mắt đen lầy đều bị nu bàn tay của cô xoa đến đỏ hồng, bởi vì quên mất mình đang khóc thút thít nên vô tình thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Cô lại không hề để ý, nước mắt cứ từng hạt từng hạt rơi xuống, vòm ngực nhỏ liên tục nhấp nhô khật khểnh, hàm răng cắn chặt lấy môi, ánh mắt vừa rời rạc vô định vừa sợ hãi. Một đáng vẻ chật vật, dơ bẩn như vậy mà anh lại thấy vô cùng đáng yêu.

Anh thầm đánh giá cô, khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp, đáng vóc thướt tha, vòng một no đủ, vòng eo mảnh khảnh tinh tế chỉ cần dùng một cánh tay cũng có thể ôm trọn, đôi chân thẳng tắp trắng mịn...

Dường như không cần nhìn đến lần thứ hai, trong đầu anh liền hiện ra một suy nghĩ, nhất định phải có được cô ấy.

Cô gái này sẽ thuộc về anh.

Lần đầu tiên anh có ý niệm muốn có được một cô gái, hơn nữa ý niệm mãnh liệt như vậy khiến anh không thể bỏ qua, bất luận như thế nào cũng muốn có được cô.

Mãi đến sau này anh mới biết được, hoá ra ngày hôm ấy chính là ngày mẹ cô bị tai nạn qua đời, thế nên cô mới khóc thương tâm đến vậy, không màng gì đến xung quanh.

Thật ra trước đó, bên người anh cũng có không ít phụ nữ, anh từng hôn lên môi họ, ngón tay từng lướt qua khắp thân thể họ, nhưng lại không có ai khiến anh sinh ra dục niệm. Thân thể trần trụi kia chỉ làm cho anh nhớ đến lúc nhỏ, một buổi chiều tà, cảnh người phụ nữ kia bị cha anh đè dưới thân không khỏi khiến anh thấy buồn nôn, ghê tởm.

Chỉ có Tô Anh, anh tham lam yêu thích đôi môi cùng đầu lưỡi ngọt ngào của cô, mê muội cơ thể mảnh mai cùng da thịt non mịn của cô.

- - -

Lâm Thành Phong đưa Tô Anh đến trước cửa nhà, bởi vì ngồi xe một thời gian dài nên vừa mệt lại vừa đói, hai người cùng nhau gọi com hộp đến ăn, sau đó mới ai về nhà nấy.

Trước khi rời đi, Lâm Thành Phong nói với Tô Anh: "Nghe nói bọn người Khương Tứ cùng Triệu Nhị cũng đang trên đường trở về đây, muộn nhất thì tối nay đến nơi."

Đột nhiên Tô Anh có chút khẩn trương, cô gật gắt đầu: "À ừm."

Cô nhìn Lâm Thành Phong lái xe rời đi, lúc này mới trở về trong tiệm xem bọn hoa cỏ.

Tô Anh trở về làm cho lão ngó đồng cùng bọn xương rồng đặc biệt hưng phấn, liên tục riu ra riu rít biểu lộ sự kích động vui mừng của chúng nó.

Hoa lan đột nhiên nói: "Anh Anh, chị biết không, hiện tại em rất lợi hại đó!"

Tô Anh ừ một tiếng: "Lợi hại như thế nào?"

Dáng vẻ hoa lan vô cùng kích động: "Bây giờ em có thể giống như Tiểu Hàm, 'phù phù phù' phát ra mùi hương!"

Lúc hoa lan nói chuyện, quả thật Tô Anh có ngửi thấy một mùi hương nồng đậm, nhưng mà chỉ thoáng qua trong chớp lát, mùi hương kia liền phai nhạt trong không khí, hoa lan nói: "Em có độc, không thể phóng ra nhiều!"

Tô Anh khen ngợi: "Thật lợi hại!"

Hoa lan cao ngạo vỗ ngực: "Tất nhiên rồi!"

Bách hợp cùng hoa nhài lại có chút ịu xù: "Tuy rằng em cũng có thể toả hương ra, nhưng hình như nó không có tác dụng gì cả."

Xương rồng lập tức nói: "Có sao đâu, về sau ta sẽ bảo vệ các người thật tốt! Gai của ta 'biu biu biu' rất lợi hại!"

Tô Anh nhịn không được vỗ vỗ lên mấy cánh hoa nhỏ đang héo rũ: Đúng vậy, các em vừa xinh đẹp lại vừa thơm, thật tốt!"

Hoa nhài run run cánh hoa nhỏ: "Thật sao?"

Tô Anh lập tức khẳng định: "Thật đấy!"

Tô Anh nói thêm vài lời ngon ngọt, mới làm cho hoa nhài cùng bách hợp khôi phục sức sống trở lại, tin chắc mình chính là loài hoa đẹp nhất. Xương rồng đột nhiên lên tiếng: "Anh Anh, em cảm thấy cây kỳ dị có chút kỳ quái...?"

Thật ra Tô Anh đã sớm nhìn thấy cây kỳ dị ở bên kia, nó chỉ an安靜 tĩnh đứng ở góc tường, không trường lên cao cũng không to ra, thật là làm cho Tô Anh không nhìn ra được có gì đặc biệt.

"Không, rất kỳ quái!" Dáng vẻ xương rồng vô cùng khiếp sợ nói: "Đêm qua rõ ràng em thấy cây kỳ dị cứ đi tới đi lui trong cửa hàng, ban đầu em cứ tưởng ăn trộm, còn bắn nó hai cái nữa! Sau mới phát hiện hoá ra không phải ăn trộm, em còn đặc biệt kêu bọn hoa nhài cùng thủy tiên đến xem, nhưng..."

Cây kỳ dị kia rõ ràng ngoan ngoãn đứng ở góc tường, sao có thể đi tới đi lui chứ?

Lại nói, cây kỳ dị này trông trong chậu hoa, lại không có chân, làm sao đi được?

Tô Anh nghi hoặc quan sát một lượt, chạm chạm lá cây cùng thân cây, thoạt nhìn chúng đều rất bình thường, ngay cả cây đó bên cạnh nó cũng bình thường.

Xương rồng mơ mơ màng màng: "Chẳng lẽ em nhìn nhầm rồi sao?"

Tô Anh chớp chớp đôi mắt, muốn ngắt bỏ lá cây, quả nhiên bị nó né tránh, chắc là không phải xương rồng nhìn nhầm rồi?

"Có phải em hay không?"

"....."

"Không phải à?"

"....."

Tô Anh đi vài vòng quan sát cây kỳ dị, thật đúng là không thấy chỗ khác thường.

Là ảo giác sao?

- - -

Lưu Vận nghe Trần Thực Phán nói Tô Anh đã trở về, lúc chiều có mang đến một chút đặc sản mưa từ Đệ Đô, hiện giờ đang ở nhà.

Cô lập tức thấy kỳ lạ, rõ ràng lúc trước nghe Tô Anh nói muốn đi hơn mấy ngày, sao bây giờ mới ngày thứ ba đã trở về rồi? Không phải là xảy ra chuyện gì đó chứ! Không nói thêm gì, cô liền đi sang tìm Tô Anh hỏi cho rõ ràng.

Tô Anh cũng không giấu giếm chuyện gì, nói một lượt chuyện Khương Tứ cầu hôn lại bị cô từ chối, Lưu Vận nghe đến mức trợn mắt há hốc mồm: "Không phải chứ, người ta tí mị chuẩn bị quý xuống cầu hôn, vậy mà cậu lại đi nói lời chia tay?!" Không bị đánh chết mà còn được người đưa về đến tận nhà!"

Tô Anh: "....."

Lưu Vận nói: "Nhưng mà cậu bản khoản như thế cũng đúng, rốt cuộc yêu đương và kết hôn không giống nhau, lại còn khác nhau một trời một vực đó! Người nhà Khương Triết dễ chung sống thì còn đỡ, đằng này, rõ ràng bên nhà họ không hài lòng với cậu. Quả thật là phải suy nghĩ kỹ lưỡng."

Tô Anh nói: "Tiểu Vận, tối nay bọn mình ngủ chung đi."

Lưu Vận nhướng mày lên: "Được thôi, đám đàn ông thói kia thì tính là gì chứ, mặc kệ bọn họ!"

Tô Anh: "Ừm"

Cứ như thế, một đêm bình yên trôi qua, Tô Anh cũng không nghe lão ngó đồng báo có người tìm đến, cô liền thờ phào nhẹ nhõm.

Sáng sớm ngày hôm sau, như thường lệ Tô Anh đi xuống lầu hấp thụ "tâm của thực vật" thì nghe thấy xương rồng a a kêu gào: "Anh Anh! Anh Anh! Em thật sự nhìn thấy cây lông xanh đi loạn trong tiệm đó!"

Tô Anh ngơ ngác: ".....Cây lông xanh?"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 127: Háo sắc không thể kiềm chế

Edit: Rine

Beta: Jiang

Lúc này đây, không chỉ có xương rồng làm chứng, ngay cả hoa nhài và cây xấu hổ cũng thề và chỉ vào cây kỳ dị nói, thật sự thấy nó động dẩy.

Như vậy không thể chối cãi nữa rồi.

Tô Anh lại đi vòng quanh cây kỳ dị mấy vòng, kỳ thật cây kỳ dị này thật sự kỳ dị. Lại còn biết giả vờ, hiện tại nó đang đứng yên, không nhúc nhích.

Thế nhưng Tô Anh cũng có biện pháp giải quyết nó, cô gọi "lâm của thực vật" trong tay lên: "Nếu em còn giả vờ, về sau chị sẽ không cho em "lâm của thực vật" nữa."

Cô làm bộ muốn thu hồi, cái lá xanh nho nhỏ của cây kỳ dị lập tức vươn ra chạm vào "lâm của thực vật" trong tay Tô Anh. Đáng tiếc, Tô Anh nhanh hơn nó một bước, nháy mắt "lâm của thực vật" đã biến mất trong tay cô.

Tô Anh thấy lá nhỏ đang vô cùng hứng thú hơi gục gục xuống dưới, tất cả lá xanh ở ngọn cây đều héo rũ.

Tô Anh: "..."

Trong nháy mắt, Tô Anh có cảm giác mình đang ức hiếp trẻ nhỏ.

Cô sờ sờ mũi, nói: "Có phải em không?"

Lá xanh nhỏ đang đưa.

Tô Anh nghi hoặc: "Em không thể nói chuyện sao? Giống như ngộ đồng với xương rồng ấy."

Lá nhỏ lại đang đưa.

Tô Anh: "Vậy tôi hôm qua là em đi lung tung sao?"

Lá nhỏ cứng đờ.

Không biết vì sao, Tô Anh lập tức hiểu được, hai lần trước "Cột lông xanh" đang đưa là đang phủ nhận, lần thứ ba này là bị bắt được nên tò vò sợ hãi. Tên gọi "cột lông xanh" này hình dung thật đúng là chuẩn xác, Tô Anh chưa thấy qua cái cây nào mà toàn thân trên dưới đều là màu xanh biếc, ngay cả thân cây cũng vậy, lá cây thì không bóng loáng mà có chút lông xù xù với gai nhỏ.

Tô Anh gật gật đầu, lại nghi hoặc không thôi: "Nhưng làm sao em đi được? Mấy đứa xương rồng đều không biết đi mà."

Lá xanh nhỏ gục xuống, đáng vẻ uể oải ỉu xiu.

Tô Anh có chút buồn cười, cô cười tùm tùm vỗ vỗ lá xanh gục xuống, nói: "Chị sẽ không trách em, cũng không đánh em, trong tiệm này của chị đều là hoa hoa cỏ cỏ giống như em đó, về sau em chính là một thành viên trong nhà của bọn chị, có gì phải sợ đâu?"

Lá xanh nhỏ run lên, như là đang dựng lỗ tai lên.

Tô Anh liền đưa vào cho nó một ít "lâm của thực vật", nói: "Em xem đi, chỉ cần em không làm chuyện xấu, về sau chúng ta chính là người một nhà rồi."

Lá xanh nhỏ càng run càng dữ dội hơn, run run rẩy rẩy, rồi một đám lông xanh nhỏ đầy đất.

Tô Anh nói: "Vậy về sau em không được giả vờ trước mặt bọn chị. Chúng ta chính là một gia đình!"

Lá xanh nhỏ gật gật, gật thật mạnh, toàn bộ lá trên cây đều gật gật, thoát nhìn có chút đồ sộ.

Tô Anh thấy rất kì quái, "Cột lông xanh" này có thể nghe hiểu lời nói, còn có thể cảm giác được suy nghĩ của cô. Theo lý thuyết hẳn là cao cấp hơn so với ngộ đồng cùng xương rồng, vậy lẽ ra nói chuyện thì không thành vấn đề, nhưng nó lại có thể nghe hiểu nhưng không nói được. Có điều rất ngoan ngoãn, ngày thơ mờ mịt lại đơn thuần đáng yêu, Tô Anh vô cùng thích nó.

Xương rồng kích động cười hô hô: "Xem đi xem đi, em đã nói "Cột lông xanh" này có vấn đề!"

Tô Anh nói: "Xương rồng, về sau em đừng dọa nó, nó cũng coi như là đàn em của em."

Xương rồng lập tức vỗ ngực bảo đảm nhất định sẽ để ý kỹ "Cột lông xanh" này, những đoá hoa khác cũng đều riu rít chào đón "Cột lông xanh". Tô Anh thấy cây xanh nhỏ run run, chưa từng dừng lại, cô có một vấn đề càng thắc mắc.

"Này "Cột lông xanh", em làm mẫu cho chị xem một chút, rốt cuộc là em lên đi lại trong tiệm hoa của chị như thế nào?"

Tô Anh thấy cây kỳ dị kia im lặng trong chớp mắt, sau đó, cô kinh ngạc nhìn bộ rẽ của nó bò ra từ chậu hoa, có mấy cái rẽ gỗ trên mặt đất, có mấy cái lại cuộn lấy chậu hoa, nhấc lên, cộp cộp cộp--- đi ba bước.

Tô Anh: "... "Thì ra rẽ của thực vật còn có thể dùng như vậy sao? Khó trách cây kỳ dị này có thể chọc thủng sàn nhà cô.

Đám hoa: "... Woa—— thật là ngẫu (★▽★)!!!"

Tóm lại, một lát sau, "Cột lông xanh" này liền trở thành đối tượng mà đám hoa trong tiệm sùng bái. Chúng riu rít vây quanh nó nói không ngừng, tuy rằng nó không nói được, nhưng mà lá xanh toàn thân phản ứng rất nhanh chóng. Hơn nữa đại khái bởi vì rốt cuộc không cần trốn tránh tránh nữa, không đến một lát nó liền mang theo chậu hoa đi khắp nơi. Dù sao chỗ này của Tô Anh cũng là tiệm hoa, không chú ý một chút liền có người tiến vào, không thể lúc nào cũng để lão ngộ đồng trông giúp được, cho nên Tô Anh ra một quy định cho nó, vào ban ngày, không cho phép đi lung tung dọa người khác.

"Cột lông xanh" âm ức lung lay lá xanh nhỏ, lui đến góc tường đứng phạt.

Tô Anh: "..."

Cô xoa xoa cái trán, cầu nguyện cây kỳ dị màu đỏ còn lại không quá kỳ quái.

--

Ngay lúc Tô Anh và "Cột lông xanh" rời rắm, sau khi Khương Triết về đến nhà, nghỉ ngơi một đêm, ngày kế khi xuống lầu dùng bữa sáng, bị mẹ anh nhìn bằng ánh mắt vô cùng kỳ quái, anh bình tĩnh: "Có việc gì sao?"

Trình Ngọc Thư chần chờ nói: "Nghe nói con... Cầu hôn Tô Anh hả?"

Khương Triết uống ngụm nước ấm: "Vâng."

Đôi mắt Trình Ngọc Thư chớp thật nhanh, bà vuốt vuốt ngực: "Vậy con thật sự bị người ta từ chối sao?"

Trình Ngọc Thư cho rằng con trai bà cầu hôn người khác, chuyện này chắc chắn sẽ thành công, giờ đột nhiên nghe nói anh bị từ chối, cô cảm giác mê mang như lọt vào trong sương mù, không rõ ràng. Hiện giờ đột nhiên nghe được Khương Triết thừa nhận, càng cảm thấy có chuyện gì không thích hợp.

Khương Triết nhướn mày cười cười, thanh âm anh trầm ổn mà bình tĩnh: "Tô Anh là bạn gái của con."

"Cái gì của con, người ta cũng đã từ chối lời cầu hôn của con rồi."

"Cô ấy sợ hãi gia thế nhà chúng ta."

"..." Trình Ngọc Thư trầm mặc trong chốc lát, bà hiểu rõ, cô gái đơn thuần giống như Tô Anh sẽ không thể quen với sự lục đục trong gia đình như bọn họ, huống chi căn bản cô... Không thể ứng phó nổi!

Khương Triết lấy khăn ăn bên cạnh lau miệng, ưu nhã mà thân sĩ: "Mẹ à, con không hy vọng Tô Anh trở thành một phụ nữ giống như mẹ, quá mệt mỏi."

Trình Ngọc Thư chợt lạnh: "Dù mẹ như thế nào cũng đã nuôi con khôn lớn. Hiện tại bắt đầu ghét mẹ rồi sao?"

Khương Triết cười: "Con không dám, không dám, mẹ đã vất vả rồi."

Trình Ngọc Thư: "Vậy con và Tô Anh thì sao?"

Khương Triết: "Qua hai ngày nữa con sẽ đi thăm cô ấy." Anh rũ mi xuống: "Bảo bồi gần đây không nhìn đến con."

Trình Ngọc Thư biết tính cách con trai mình có chấp bao nhiêu, nhận định bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi được. Huống chi lúc trước bà cũng đã nói qua rất nhiều, hiện nay cũng không biết nên khuyên cái gì, nói: "Hôm qua ông nội hỏi con, giờ đồ đã để cầu hôn, những hoa tươi đó là do anh tự mình đặt, hiện giờ trở về sớm như vậy... Ông chủ vẫn cứ biểu tình đậm mực vui buồn khó phân biệt, không thể không làm trợ lý Điều nghỉ nhiều!"

Khương Triết nói: "Mẹ yên tâm đi, con hiểu rõ."

Sau khi ăn xong bữa sáng Khương Triết không đi nhà cũ của Khương gia, ngược lại đến công ty. Vốn dĩ đã chuẩn bị kì nghỉ năm ngày mà lại trở về trước thời hạn, trợ lý Điều kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm. Anh biết Khương Triết dẫn Tô Anh đi đồ đồ đã để cầu hôn, những hoa tươi đó là do anh tự mình đặt, hiện giờ trở về sớm như vậy... Ông chủ vẫn cứ biểu tình đậm mực vui buồn khó phân biệt, không thể không làm trợ lý Điều nghỉ nhiều.

Quả nhiên, cả một ngày anh đều bị sai vặt, phải làm lại toàn bộ các phương án, kế hoạch một lần nữa, cả công ty bị lộn lộn đến người ngã ngựa đổ!

Trợ lý Điều có một suy đoán vô cùng khủng bố! Từ trước đến nay Khương Triết luôn thuận lợi trong mọi việc nhưng lần này lại thất bại, bị Tô Anh từ chối lời cầu hôn sao?

Ha, ha ha, ha ha ha——

Thật sự quá tốt!

Khương Triết cũng không biết tâm tư của trợ lý Điều, đến khi tan tầm, anh trực tiếp đi nhà cũ gặp Khương lão gia từ.

Khi Khương Chí Thành nhìn thấy Khương Triết tâm tình đang phức tạp, không tránh được chăm chọc mà mai một phen: "Ta còn tưởng rằng tình yêu của các cô cậu cảm động đất trời lắm. Lúc trước thề son sắt với ông sẽ không rời khỏi cháu như thế nào, bây giờ mới mấy ngày đã lung lay sắp đổ rồi sao?"

Dù sao chủ động phản đối cũng bị từ chối cũng không giống nhau, cháu nội ông bị con nhóc Tô Anh kia từ hôn, đây chính là vút đi một gà của ông! Ông vung ống tay áo, lạnh giọng: "Ngày cả một cô gái cũng không trị được, cháu còn được coi là đàn ông sao?"

Khương Triết cười một chút, anh cầm ấm trà lên rót hai ly trà, một ly đặt ở trước mặt Khương Chí Thành, một ly anh giờ lên chớp mũi người nhẹ, rồi sau đó hơi nhấp, lúc này mới nói: "Ông nội nói cái gì? Hiện giờ không phải như ý của ông sao, ông còn không hài lòng cái gì?"

"Hừ!" Khương Chí Thành bung ly trà lên uống một ngụm, nói: "Con nhóc Tô Anh kia cũng rất quyết đoán, biết chọn thời gian làm việc."

Khương Triết: "Nếu ông nội không dọa cô ấy, cô lẽ hiện tại cháu đã cưới cháu dâu của ông vào cửa."

"Cút!" Khương Chí Thành trừng mắt: "Dù sao ông cũng không cho phép."

Khương Triết đối mắt với Khương lão gia từ, ánh mắt anh nhật nhèo vờng vãng, dường như cũng không để lời lão gia từ nói ở trong lòng.

Khương Chí Thành: "Nếu cháu cưới cô ta, vậy Khương gia sẽ phải suy xét chọn người thừa kế một lần nữa."

Khương Triết nheo nheo mắt.

--

Trong lúc Khương Triết nói chuyện với Khương Chí Thành, Tô Anh đi chỵ mưa đồ ăn trở về, có xách giỏ đồ ăn đi trên đường, suy nghĩ trong đầu bay tán loạn, cũng không biết chiếc xe điện chạy tới từ chỗ nào, cô nghiêng người né tránh khi nó phóng nhanh qua, bị trượt chân, té ngã ngồi dưới đất.

Cà chua và táo ục ục lăn đầy đất, mây mẩn tuyết dày mà cô cũng mặc nhiều quần áo, bằng không chắc chân móng sẽ nở hoa.

Ngay khi cô gầy gựa muốn đứng lên, đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười nhẹ. Cô nhủ mày nhìn lại, người đàn ông cao lớn bỏ tay trong túi quần, đôi mắt đen thâm thúy, nhìn xuống cô từ trên cao.

Bông tuyết lớn như lông ngỗng bay bay, dừng ở trên mái tóc anh, trên đầu vai, càng dừng đến gương mặt thanh lãnh vô song.

"Anh Anh, em biết hiện tại em giống gì không?"

Tô Anh còn ngồi dưới đất, giữa đầu, mũi, khăn quàng cổ, bao tay đều không thiếu, cô mặc quá nhiều, bọc cả người giống như cái bánh bao lông nhưng, đôi mắt trong suốt chớp chớp, rất linh động.

Cô hơi hơi hạ mi, nhỏ giọng: "Anh Triệu Vũ."

Cô gầy gựa đứng dậy từ trên mặt đất, Triệu Vũ mỉm cười đến gần hai bước, vươn một bàn tay, cũng không nói cái gì, chỉ đặt trước mặt Tô Anh, cô hất tay anh ra, tự mình đứng dậy. Hai trông mắt sáng lên, nghi hoặc nhìn anh, giống như không rõ vì sao anh lại xuất hiện ở chỗ này.

Triệu Vũ nường mày cười, anh vốn tuấn tú hơn người, mày kiếm mắt tinh, giờ phút này tâm tình tốt nên mỉm cười, thoát nhìn càng hiện vẻ phong lưu, nổi bật khác thường.

"Anh Anh, em biết hiện tại em giống cái gì không?"

"... Cái gì?"

"Giống một đứa bé ngốc!" Đáng yêu đến mức khiến anh muốn giấu vào tim, nào, lại đây hôn một cái, thật đáng yêu!

"..."

Cô trợn trắng mắt, quay đầu đi nhặt cà chua với táo bỏ vào giỏ, cô không thêm phản ứng lại Triệu Vũ, xách giỏ đồ ăn trở về, Triệu Vũ cười nhỏ giọng, xoay người đuổi kịp.

Anh không nói gì, đi bên cạnh Tô Anh muốn xách lấy giỏ đồ trong tay cô, Tô Anh không cho, anh lại không bỏ, hai người liền giành giật một cái giỏ đồ ăn..

Tô Anh bắt đầu đi: "Triệu Vũ, rốt cuộc anh muốn làm cái gì đây?"

"Giúp em."

"Không cần, em có thể làm."

"Anh đau lòng."

"..."

Tô Anh im lặng một lát, cho dù rũ mắt, cô cũng có thể cảm giác được đôi mắt anh đang nhìn chăm chăm cô, nóng rực mà sáng ngời.

Cô nhẹ nhàng nhủ mày, cúi đầu, thấy đôi tay đang bọc trong bao tay của chính mình đang nắm lấy tay anh. Anh không mang bao tay, mu bàn tay lộ trong gió tuyết có chút hồng, gân xanh gợi cảm hơi hơi phồng lên, tượng trưng cho sức mạnh của anh..

Đột nhiên cô thu tay.

Người đàn ông cười khê trên đỉnh đầu cô.

"Anh Anh ngốc."

Anh không nói gì nữa, đi lên phía trước một bước.

Tô Anh nhìn bóng dáng anh, cao lớn vọt trội, xách theo giỏ đồ ăn cũng không làm giảm phong độ của anh chút nào, bước đi vững vàng, trong lúc đi lộ ra vài phần thông dong cùng lưu manh.

Cô im lặng, đi theo anh.

--

Giỏ đồ ăn được đặt trước cửa tiệm, Tô Anh đứng ở cửa, cửa kính chỉ mở một bên, không khí ẩm áp ủa ra.

Triệu Vũ đứng dưới bậc thang, anh quá cao, không cần cố sức cũng có thể đứng đối diện với Tô Anh đang ở trên bậc thang.

Anh nâng nâng cầm, động tác thuần thục chắm một liều thuốc, nói: "Nhìn anh làm gì, luyến tiếc sao? Muốn mời anh đi vào ngồi không?"

Tô Anh trừng anh một cái: "Anh suy nghĩ nhiều rồi."

"Vậy mau vào đi."

Đường như anh cũng không có ý định vào cửa hàng. Tô Anh nhấp nhấp môi, khom lưng xách giỏ vào nhà, tránh ra hai bước, cô quay đầu lại nói: "Triệu Vũ, anh dừng lại đi, chúng ta không có khả năng."

Người đàn ông cười lạnh một tiếng, nhìn cô gái bị đông lạnh đến mức mặt với chóp mũi đỏ bừng: "Trúng thối nhỏ, bản lĩnh qua cầu rút ván của em cũng quá nhanh."

Tô Anh nghiêm túc: "Em nói thật, em không thích anh."

"Thật đau lòng!" Triệu Vũ không nhịn được đi nhanh một chút, sai bước lên bậc thang, anh nhẹ nhàng đến gần, ngón tay có chút ngứa, muốn xoa khuôn mặt mềm mại của cô, rồi lại kiềm chế không làm, lạnh giọng: "Vô nghĩa, ông đây mà lại không biết em thích Khương Tử sao?"

Tô Anh không nhịn được lui ra phía sau hai bước: "Vậy anh còn..."

Anh bực bội vò tóc sau đầu, hút liều thuốc: "Fuck, em cứ coi như ông đây háo sắc không thể tự kiềm chế được đi."

Tô Anh: "... Cút đi!"

Cái gì chứ! Cô không muốn thừa nhận chính mình là cái "Sắc!" kia đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 128: Người thân

Edit: Shelly

Beta: Thủy An

Tường Hiểu Hiểu đang xem ảnh chụp. Cô cúi đầu, đôi lông mày thanh tú nhu lại, khuôn mặt xinh đẹp càng lúc càng tối dần đi, rồi đột nhiên cảm đồ vật bên cạnh "rắn" một cái ném mạnh lên bàn.

"Tức chết mà!"

Cô biết rằng chuyện Tô Anh không đồng ý lời cầu hôn của Khương Triết sẽ khiến cho Triệu Vũ có thêm hy vọng, tính chiếm hữu của anh sẽ càng ngày càng trở dậy. Chắc chắn anh sẽ nghĩ cách để tiếp cận và có được Tô Anh.

Quả thật không sai, mới có mấy ngày thôi mà đã không kiềm chế được rồi!

Cô còn nghĩ Khương Tử và Triệu Nhị dù gì cũng là anh em tốt, không ngờ rằng hiện tại lại chỉ vì một cô gái mà đánh nhau. Nghĩ tới đó khiến cho cô nhìn cười không nổi, vừa cảm thấy trào phúng nhưng cũng thấy ghen ghét.

Chuyện Tường Hiểu Hiểu ghét Tô Anh là chuyện không thể phủ nhận, ghét vì Tô Anh chẳng cần làm gì để gây chú ý với Triệu Vũ mà cũng có thể chiếm được một vị trí nhất định trong lòng anh, trong khi cô lại hao tâm tốn sức như thế nhưng chẳng được.

"Hiểu Hiểu, sao lại tức giận như vậy?"

Tường Long đi ngang qua văn phòng của Tường Hiểu Hiểu, thấy cô tức giận nên không tránh khỏi việc tò mò. Anh đẩy cửa vào trong thì thấy sắc mặt của Tường Hiểu Hiểu rất khó coi, thấy Tường Long vào, cô liền quay đi nói: "Không có gì."

Tường Long tức sực cũng thấy được những tấm ảnh trên bàn làm việc của Tường Hiểu Hiểu, người trong ảnh là ai anh cũng biết rất rõ. Một người là Triệu Nhị, người kia là cô gái bên cạnh Khương Triết, có tới mười tấm hình nhưng rõ ràng là không có tiếp xúc thân thể, không hề có chút thân mật nào, không biết vì sao dù hai người đó chỉ đứng chung một chỗ nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy mờ ám!

Người đàn ông kia có một đôi mắt nồng cháy và mãnh liệt, mãnh liệt đến mức làm người khác không thể bỏ qua được!

Đột nhiên anh nhường mày, nở nụ cười đầy ẩn ý rồi nói: "Thì ra là vậy, anh không ngờ rằng Triệu Nhị lại có hứng thú với cô gái bên cạnh Khương Tử."

Tường Hiểu Hiểu tỏ ra không vui, "Anh Hai, nếu không có chuyện gì vậy anh đi trước đi, em ở lại chờ một chút."

Tường Long nói: "Hiểu Hiểu em không cần đau lòng vì chuyện này, Triệu Nhị coi trọng Tô Anh thì thế nào? Nếu Tô Anh và Khương Tử chia tay, Triệu Nhị cũng không thể cưới cô ấy được đâu, giá thể bình thường, không có hi vọng."

Tường Hiểu Hiểu nói: "Anh Hai, tâm trạng của em anh không hiểu đâu. Anh đi đi, em muốn yên tĩnh."

"Tâm trạng của một cô gái như em anh hiểu rất rõ. Thật ra chuyện tình cảm không nên phức tạp hóa làm gì, em thích anh ta thì cứ cướp đoạt anh ta về, mặc kệ việc anh ta thích ai, ở bên cạnh em là được rồi không phải sao? Tình cảm thì ở cạnh lâu ngày sẽ có thôi."

"Anh hai anh thật bá đạo đó, cướp là cướp thế nào, đoạt là đoạt làm sao? Anh Triệu Vũ chứ không phải ai khác đâu, anh ấy là Triệu Nhị đó!"

Tất nhiên Tường Long biết Triệu Vũ không phải người bình thường, nhưng mà theo anh thấy, chính vì Triệu Vũ có quyền có thể, nên đối với tình cảm mới mẻ này sẽ không lâu dài, nếu như có được thì thứ tình cảm này lại càng mau chóng biến mất, thời hư tật xấu của đàn ông trên đời này anh lại không biết nữa sao.

Nhưng mà hình như cướp đoạt cũng có một chút khó khăn.

Tường Hiểu Hiểu bắt đầu đi lắc lắc đầu, nói: "Anh Hai, anh đừng lo lắng cho em, em nghỉ ngơi một chút sẽ ổn thôi."

Tường Long liền nói: "Dù sao thì em cũng phải biết là Triệu Nhị và Tô Anh nhất định sẽ không thành, con bé Tô Anh kia em cũng không cần để trong lòng."

Tường Hiểu Hiểu gật gật đầu, "Em biết rồi, cảm ơn anh Hai."

"Ừm!"

Tường Long đi rồi, Tường Hiểu Hiểu lại nghĩ tới chuyện Tô Anh từng nói, cô nói cô sẽ quên Khương Triết, bắt đầu lại một cuộc sống mới, hiện giờ anh Triệu Vũ.... Chính là cuộc sống mới của cô ấy sao?

Tường Hiểu Hiểu không muốn như vậy, cô cũng không muốn quan tâm đến chuyện đó nữa như lời Tường Long nói, nhưng mà cô không chỉ muốn thân xác của Triệu Vũ mà còn muốn cả trái tim của anh nữa!

Không thể ở đây ngồi chờ chết như vậy.

Cô đứng dậy đi tìm Tường Nghị.

"Anh, em muốn đi thành phố C công tác."

Người đàn ông đang vui đùa làm việc ngừng lên, trong ánh mắt có tia sáng ẩn hiện, khuôn mặt vô cùng đẹp trai, anh neeo neeo mắt, cong môi: "Đi thành phố C? Vì Triệu Nhị sao?"

Tường Hiểu Hiểu cười cười, nghiêm túc nói: "Tất nhiên không phải là vì anh Triệu Vũ rồi, ở thành phố C cũng có sản nghiệp của Tường gia mà, em cũng phải phụ giúp anh mình một chút chứ, không phải sao?"

Tường Nghị ném cây bút máy trong tay, dựa ra sau, đan hai tay vào nhau, nhìn Tường Hiểu Hiểu nửa cười nửa không nói, "Nói đi, cuối cùng là vì điều gì?"

Tường Hiểu Hiểu bắt đầu đi, cắn cắn môi, nói: "Anh Triệu Vũ thích Tô Anh, em rất sợ....."

Tường Nghị cười gật gật đầu, nói: "Thì ra là như vậy."

Đúng là không nằm ngoài dự đoán.

Đêm hôm đó anh cũng nhìn thấy, khi Tô Anh từ chối lời cầu hôn của Khương Tử, ánh mắt của Triệu Nhị vui sướng thấy rõ, tuy rằng chính anh cũng có một chút vui mừng khi thấy người khác gặp nạn.

Cô gái kia đúng là không bình thường.

Mười ngón tay của anh đặt ở dưới cằm, anh vẫn còn nhớ rõ cảm giác mềm mại khi chạm vào tay cô ấy, sức chống cự yếu ớt mang theo một mùi hương nhẹ nhàng trong gió....

Chiếc ghế dựa màu đen đột nhiên chuyển động, Tường Nghị đưa lưng về phía Tường Hiểu Hiểu.

Tường Hiểu Hiểu thấy kì lạ: "Anh?"

Tường Nghị xua xua tay, "Được rồi, em đi đi."

Tường Hiểu Hiểu lập tức vui vẻ cười nói: "Cảm ơn anh!"

Cô vui vẻ chạy ra ngoài, đáng vẻ vui mừng không giấu nổi.

Tường Diễn biết được Tường Hiểu Hiểu muốn đến thành phố C cũng là chuyện của sau đó, mục đích của cô rõ ràng đến mức không thể rõ ràng hơn nữa, anh cười, vui vẻ trêu chọc: "Nếu Hiểu Hiểu có thể thu phục Triệu Nhị, xem ra là một cô gái có bản lĩnh."

Tuy nhiên, Tường Hiểu Hiểu là người của Tường Nghị. Khi cô ấy đến thành phố C chắc cũng sẽ bỏ đi vài người ở bên này muốn làm loạn, vậy cũng tốt.

--

Ở bên kia Tường Hiểu Hiểu muốn chạy đến thành phố C, bên này Tô Anh vừa từ ngân hàng ra, biểu cảm có chút ngán ngạo nghi ngờ, bởi vì dù thể đi nữa cô cũng không thể tưởng tượng được, số tiết kiệm mà mẹ cô để lại cho cô lại có thêm một khoản tiền, mà số tiền ấy lại không hề nhỏ.

Mẹ của cô qua đời hai năm rồi, quyền số tiết kiệm này cô cũng chưa từng đụng đến, lần trước trang trí son sửa lại tiệm hoa là tiền mẹ cho cô để kết hôn, nếu không phải cuối năm đến ngân hàng kiểm tra một chút sẽ không thể phát hiện ra số tiền trong tài khoản này lại nhiều đến thế!

Mà người đó là ai? Tô Anh chỉ có thể nghĩ đến người cậu mà cô chưa từng gặp mặt của mình.

Đây là người thân duy nhất của mẹ và cô, trừ ông ấy, cô thật sự không biết còn ai có thể chuyển tiền cho mẹ cô nữa.

Bỗng nhiên cô cảm thấy lúng túng, nhớ tới kiếp trước khi đồng ý lời cầu hôn của Khương Triết, rồi kết hôn, sau đó lại lo ứng phó với người trong Khương Gia, đã không dành nhiều thời gian cho tiệm hoa, ngân hàng đó cũng lại xa nơi cô sống nên cô cũng không thường xuyên ghé đến. Sau đó lại chỉ lấy đồ trong két sắt mang đến Khương gia cất, rồi khi rời khỏi Khương gia cũng không nhớ mang theo.

Cô không ngờ vẫn còn có người nhớ đến mẹ cô.

Lúc này bản thân cô cảm thấy vừa hạnh phúc vừa may mắn, nhanh chóng tìm ngân hàng kiểm tra thật kĩ lưỡng, nhưng cuối cùng chỉ biết người gửi ở một thành phố nhỏ rất xa nơi này, những điều khác hoàn toàn không tra ra được.

Lại là một điều đáng tiếc.

Bởi vì sự tức giận này, suốt hai ngày cô đều rầu rĩ không vui, khi Lâm Thành Phong đến tìm cô đi chơi, cô cũng không có tinh thần. Lâm Thành Phong còn nghĩ là cô thất tình nên mới ỉu oải buồn bã.

Tô Anh nhìn Lâm Thành Phong rồi đột nhiên nghĩ đến việc nếu như đó là Khương Triết hay Triệu Vũ thì dù là ai họ cũng có thể giúp cô tìm ra. Suy nghĩ này chỉ chợt hiện ra nhưng đã bị cô gạt bỏ, Khương Triết không thể nhớ, Triệu Vũ lại càng không, duy nhất chỉ có thể là Lâm Thành Phong, là anh chàng ngốc kia.

Ngược lại cô nghĩ, nếu người đó đã chuyển tiền cho cô, nhất định là vì nhớ đến mẹ cô, không chừng chẳng lâu nữa sẽ xuất hiện.

"Anh Anh!" Lâm Thành Phong đã nhiều lần thấy Tô Anh thất thần, nhận không được nên nói, "Anh dẫn em đi chơi nha?"

Tô Anh nhàu mày, không có chút hứng thú gì: "Đi chơi ở đâu? Nếu đi thể nào em cũng sẽ gặp những người không muốn gặp, không đi đâu."

"Người không muốn gặp" này là đang có ý nhắm đến người nào đó. Lâm Thành Phong cũng không muốn, nhưng anh cũng chẳng có cách nào khác.

Tô Anh đột nhiên nói: "Lâm Thành Phong, gần đây anh rất rảnh sao, anh hai của anh đã quay về, sao anh còn có thể đi chơi khắp nơi mỗi ngày vậy?"

"Anh mà! Sáng sớm anh của anh ra ngoài chạy bộ, thể là anh trốn đi!"

"Cố tương lai!"

"Hừ!"

Tô Anh đứng dậy, nói: "Em có chút việc muốn ra ngoài, anh trông cửa hàng giúp em nha. À, gần hoa trên tầng thượng là gần hoa yêu thích của em, không có bán, anh biết chứ?"

Lâm Thành Phong: "..... Em đi đâu vậy?"

Tô Anh: "Có việc."

Cô mặc áo khoác, khoác khăn và mũ rồi bước ra ngoài, Lâm Thành Phong đứng ở cửa thấy Tô Anh gọi taxi rồi rời đi, anh gãi đầu, không biết Tô Anh tự nhiên nhớ tới cái gì mà gấp gáp dứt dứt vậy?

Thật sự là Tô Anh nhớ tới một người bị mình quên lãng, Triệu Sùng Sơn.

Văn phòng thám tử của Triệu Sùng Sơn khá nhỏ, chỉ là một văn phòng cho thuê ở một tòa nhà của thành phố C, ở kiếp trước Tô Anh có ghé vài lần, lúc này cô cũng là đi theo quán tính mà tới.

Triệu Sùng Sơn vừa thấy Tô Anh đến nên có chút ngạc nhiên ngoài ý muốn: "Tô tiểu thư, đã lâu không thấy."

Tô Anh lễ phép mỉm cười nói: "Chào anh."

Triệu Sùng Sơn đi thẳng vào vấn đề, không nói lòng vòng: "Tô tiểu thư lần này tới là có chuyện gì muốn tôi giúp?"

Tô Anh nói: "À, tôi muốn tìm một người."

Tô Anh viết ra địa chỉ và thời gian, đưa cho Triệu Sùng Sơn, "Người đó chuyển tiền đến từ nơi này."

Triệu Sùng Sơn nghi ngờ nhìn nhìn, "Chỉ có cái này?" Nam hay là nữ, tên họ là gì đều không có, muốn tìm ra cũng không phải dễ.

Tô Anh chắn chắn, "Tôi không chắc, nhưng thật ra có một cái tên mà tôi có nghĩ đến: Hoắc Khâu."

Triệu Sùng Sơn gật gù đầu, "Hoắc Khâu? Được, để tôi cố gắng tìm thử."

Thật ra lí do chính là Triệu Vũ, trước mắt anh cũng chỉ có thể đồng ý với cô, còn Hoắc Khâu là ai, dựa vào đạo đức nghề nghiệp anh cũng không được hỏi quá nhiều.

Sau khi tiễn Tô Anh về, Triệu Sùng Sơn gọi cho Triệu Vũ.

"Nhị thiếu, anh đoán xem hôm nay em gặp ai?"

Triệu Vũ đang ở nhà, mới vừa tắm xong, trên người chỉ quấn một cái khăn, để lộ làn da rám nắng rần rần màu đồng, tóc vẫn còn nhỏ nước, vài giọt rơi xuống vùng ngực rồi lăn xuống vùng eo rần rần.

Anh nhắm hờ mắt chăm một liều thuốc, giọng nói càng lúc càng trầm, vừa muốn vừa không để ý đến lời người bên kia đang nói: "À?"

"Tô tiểu thư, người mà anh đang nhớ đến!"

Anh nghe xong đôi mắt liền mờ, đồng tử đen lấy hiện lên một tia sáng, nhả ra làn khói trắng, nói: "Nói đi, chuyện gì đã xảy ra?"

Triệu Sùng Sơn nhanh chóng đem chuyện Tô Anh tìm mình nói ra, rồi nghi ngờ nói: "Nhưng mà Hoắc Khâu là ai? Nhị thiếu có từng nghe Tô tiểu thư nhắc qua không? Tôi thấy Tô tiểu thư rất chú ý người này, không biết người này có ý nghĩa gì với cô ấy nữa?"

Tất nhiên là Triệu Vũ chưa từng nghe Tô Anh nói tới, cô gái kia không hề cho anh một chút biểu cảm gì tốt đẹp, gia tộc của anh cũng không muốn anh tiến đến, sao có thể cho anh biết đó là ai?

"Không quan tâm là ai, anh cứ điều tra đi, biết được gì nhớ cho tôi biết trước." Triệu Vũ nói xong lại nhủ mảy, "Nếu là người đàn ông khác thì càng phải nói cho tôi."

Triệu Sùng Sơn cười nhẹ một tiếng, rồi vội vàng che miệng, muốn cười nhưng vẫn cố nhịn, "Được rồi, tôi biết rồi, Nhị thiếu nói đúng!"

Triệu Vũ nhỏ giọng mắng một câu, cúp điện thoại.

Anh nằm ngửa trên sofa, đôi chân dài đá vào bàn trà, nhớ tới cô gái xinh đẹp, gần giọng: "Tiểu quý!"

Sao anh lại thích một cô gái như vậy được nhỉ, nhìn rất đáng yêu, chạm một chút sẽ sợ làm cô ấy đau, nhưng anh lại quá mong muốn nên khiến cho cả người lúc nào cũng không thoải mái! Nhưng không có chỗ giải tỏa! Gần nhất là nhớ đến nụ hôn ở khu rừng kia, nhớ đến hương vị ngọt ngào của cô ấy.

Anh nhắm hai mắt, khuôn mặt lạnh lùng nhưng vẫn có sự kiên nhẫn và kìm nén.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Mất kìm chế

Đã một tuần trôi qua, Triệu Vũ vẫn chưa có tin tức gì về Tô Anh. Anh cảm thấy rất kỳ lạ, thậm chí bắt đầu cảm thấy lo lắng. Anh nhớ lại lần đầu tiên gặp cô, cô đã cười rất tươi, đôi mắt sáng lấp lánh, khiến anh cảm thấy như đã gặp một người bạn cũ. Anh nhớ lại cảm giác khi cô nắm tay anh, cảm giác khi cô ôm anh, cảm giác khi cô hôn anh. Anh nhớ lại tất cả những khoảnh khắc đẹp đẽ đó, và anh cảm thấy như mình đã mất đi một phần của mình.

Edit: Xuân Cung Đồ

Beta: Thư Thư

Sau khi đi tìm Triệu Sùng Sơn, Tô Anh tựa như giải quyết xong nửa phần tâm sự, cô nhẹ nhàng thở ra, vừa chờ mong vừa sốt ruột đợi bên kia cho có kết quả, nhưng tạm thời trong khoảng thời gian này, chắc chắn không thể đợi được bất cứ điều gì.

Đúng lúc ấy, Tô Anh lại thấy trợ lý Diêu đặc biệt tới đây.

Trợ lý Diêu mặc Âu phục, mang mắt kính viền bạc, thoát nhìn đáng vẻ tinh anh, giẫm lên tuyết bước đến dưới ánh hoàng hôn, lễ phép nói: "Tô tiểu thư."

Tô Anh không quá bất ngờ: "Trợ lý Diêu." Cô dừng lại một chút: "Anh tới tìm tôi là vì Khương Triết có chuyện gì sao?"

"Đúng vậy, bây giờ Tô tiểu thư có bận không ạ? Tổng giám đốc mời cô qua đó một chuyện."

Anh nghiêng người làm tư thế mời.

Tô Anh im lặng một lát: "Được, anh đợi tôi một chút nhé."

Tô Anh lấy áo khoác rồi tắt đèn, quan sát tiệm hoa thật tỉ mỉ, lặng lẽ dặn dò chúng nó ngoan ngoãn đợi mình, không được chạy lung tung. Kể từ khi có Cột Lông Xanh[1], không cần Tô Anh, Xương Rồng Bà và Hoa Nhài cũng có thể sai nó dẫn cả bọn chạy tung tăng khắp nhà, hoạt bát dẫn đầu giống như được thả ra khỏi ngục giam vậy. Chẳng qua cả bọn vẫn nhớ không được để người khác nhìn thấy, ban ngày chúng cũng sẽ dè dặt cẩn trọng.

[1] Cột Lông Xanh: Cây Kỳ Dị được đặt tên khoảng chương 127.

Dặn dò rõ ràng rồi, Tô Anh mới đi theo trợ lý Diêu.

Cô rất quen thuộc con đường này, nó là con đường dẫn tới biệt thự ở vịnh biển mà cô từng sống một khoảng thời gian, mãi đến khi xe dừng lại, Tô Anh mới thấy ngôi nhà theo kiểu phương Tây quen thuộc ấy, không hiểu sao vẫn còn một chút hoài niệm.

Lúc trước cô bị thương nên được đưa tới nơi này nghỉ dưỡng, không chỉ có

Khương Triết mà cả Lâm Thành Phong, Triệu Vũ, Đào Nhiên đều ở đó, bọn họ chọc nhau cười, đã kích động phương, nghĩ lại vẫn rất náo nhiệt.

Trợ lý Diêu không đưa Tô Anh vào, chỉ nói: "Tổng tài đang chờ cô ở bên trong, tôi đưa cô đến đây thôi."

Tô Anh gật đầu: "Cảm ơn."

Biệt thự vô cùng vắng vẻ, không giống như lần đầu tiên cô đến đây, đi vài bước là có người đứng gác, trong sân đều là vẻ sĩ mặc đồ đen, giờ phút này lại trống vắng mà yên tĩnh khiến Tô Anh bỗng dưng có chút căng thẳng.

Đương nhiên cô rất quen thuộc nơi này, vừa đẩy cửa lớn đã thấy đại sảnh trống vắng sáng ngời.

Mà trên ghế sofa trong đại sảnh, Khương Triết ngồi dựa lưng về phía cô, cô chỉ nhìn thấy bờ vai rộng lớn và mái tóc đen của người đàn ông này.

Mãi đến khi lại gần, cô mới phát hiện trên đầu gối anh có đặt một quyển tạp chí kinh tế tài chính.

Thấy cô tới, anh ngược cầm lên, khép quyển tạp chí kinh tế tài chính lại rồi đặt sang một bên: "Ngồi đi."

Tô Anh ngồi xuống vị trí đối diện Khương Triết, vị trí này cách xa anh nhất, lại rất thích hợp để chạy trốn. Đường như anh đã nhìn thấu tâm tư nhỏ của cô, khẽ môi nhếch lên, nhìn cô mà cười như không cười.

Sắc mặt Tô Anh không đổi, đáng vẻ vừa chăm chú vừa nghiêm túc, cô nhìn Khương Triết.

Khương Triết lạnh giọng: "Bé Hoa Nhài, lúc anh cầu hôn thì em nói chia tay, sau đó lại bỏ đi luôn, bây giờ còn dám ra về với anh à?"

Tô Anh mỉm cười: "Em không có, em chỉ muốn đối mặt với hiện thực mà thôi."

"Hiện thực? Hiện thực gì, cái mà em gọi là hiện thực chính là không thể kết hôn với anh sao?"

"Phải, chúng ta nên tách ra."

"Sau đó thì sao?"

"Chính là tách ra sống cuộc sống của mỗi người, sau đó anh sẽ gặp được người con gái thích hợp với anh, người nhà anh cũng sẽ hài lòng về cô ấy, hai người sẽ kết hôn sinh con. Em cũng vậy, em sẽ gặp được người đàn ông thích hợp với mình, chúng em..."

Những lời thốt ra từ miệng của Tô Anh lại bị ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú, vẻ mặt anh lạnh như băng, đôi mắt đen lại giống như đầm nước sâu đóng băng vạn năm không lường được, mang theo sự rét lạnh của băng hàn mà nhìn cô, giống như cô dám nói thêm một chữ, anh sẽ thật sự "xử đẹp" cô.

Đáng vẻ Khương Triết khiến Tô Anh tạm thời không yên.

Khương Triết cười một tiếng, ánh mắt lạnh băng: "Hừm? Sao không nói tiếp nữa?"

Tô Anh nói: "Anh hiểu ý của em, biết em muốn nói gì, anh cũng biết chúng ta không hợp nhau, cái gì anh cũng biết..."

"Thì tính sao?" Người đàn ông ngồi dậy, thân hình cao lớn chắn trước mặt cô, anh hạ thấp người, dùng cánh tay rắn chắc có lực vây lấy cô và thân thể mình ngay trên ghế sofa: "Em cho rằng anh không biết đóa hoa nhài bé nhỏ như em yếu ớt đến đâu à? Yếu ớt như vậy, một Tề Duyệt đã khiến em khổ sở đến thế, một khi bước vào cửa nhà anh..."

Hàm răng đàn ông đột nhiên cắn lấy chóp mũi Tô Anh một cái: "Giống như vậy, có thể một phát xoi tái em, ngay cả xương cốt cũng không thừa!"

Tô Anh che mũi, cô nhìn người đàn ông trước mặt mình. Giờ phút này, khuôn mặt đẹp trai của anh mang theo vẻ cuồng vọng và tàn nhẫn.

"Thế thì sao chứ?" Anh nhếch môi, cười khẽ tiến lại gần, không chạm vào cô, hơi thở nóng rực phả vào môi cô: "Anh muốn đóa hoa nhài bé bỏng này... ở bên cạnh anh."

Tô Anh im lặng rồi nói: "Nếu em thật sự già cho anh, trong tương lai sẽ có một ngày em không còn là Bé Hoa Nhài nữa, em trở nên cực kỳ đáng sợ thì làm sao bây giờ?"

Khương Triết: "Yêu anh chứ?"

Tô Anh dừng một chút: "... Há?"

Khuong Triết đột nhiên cười, cánh tay vươn dài ra rồi vòng quanh siết chặt ôm vòng eo của cô gái nhỏ vào lòng mình, khiến cô dán chặt vào ngực anh, hạ thấp giọng nói: "Tiểu quý à."

Cũng không biết có sợ dây thần kinh nào bất thường không mà anh đột ngột cao hứng như vậy.

Tô Anh: "..."

Cô quay đầu né tránh, dùng tay đẩy ngực Khuong Triết ra, nói với vẻ nghi ngờ: "Anh đang có ý gì?"

Khuong Triết nhướn mày, ngón tay vẫn vẽ khuôn mặt Tô Anh, không cho là đúng: "Tiểu quý như em, vai không thể nhấc tay không thể chống, có thể trở nên đáng sợ tới mức nào chứ?"

Tô Anh tỏ vẻ cực kỳ nghiêm túc, nói: "Con người đều sẽ thay đổi, bây giờ em có rất nhiều điều không biết, nhưng một khi mưa dầm thấm đất, những gì không biết rồi cũng sẽ hiểu, thậm chí mấy chuyện trước kia không làm rồi cũng sẽ làm. Khi em trở thành kẻ bá mưu tính kế, đối trả gan tỵ, vì mục đích nào đó mà không từ thủ đoạn... Em không còn là kiểu người anh thích nữa, anh sẽ làm gì? Từ bỏ em sao?"

Khuong Triết nhìn Tô Anh, cánh tay đang vòng quanh eo cô chợt buông lỏng, cô ngã vào lồng ngực anh, nhưng không lập tức chạy đi mà lại ngửa đầu, cẩn thận nhìn Khuong Triết, ánh mắt anh lạnh lạnh âm u.

Đó là sự nghi hoặc luôn quanh quẩn trong trái tim cô từ trước tới nay. Khi em không còn là kiểu người anh thích nữa, anh sẽ tìm người khác thay thế có đúng không?

Trong lòng Tô Anh rét run, quả nhiên là như vậy, cả hai kiếp Khuong Triết không có bất kỳ cái gì khác biệt cả, cho dù kiếp này có rất nhiều chuyện đổi thay, Khuong Triết vẫn như cũ là Khuong Triết, vừa cao ngạo lại ích kỷ.

Cô không có tâm tư dây dưa thêm nữa, đứng dậy nói: "Chúng ta chia tay, sau này em sẽ không đến gặp anh nữa."

Nào ngờ cô vừa đi được hai bước, cánh tay đã bị nắm lấy, sau đó lập tức cảm giác được người kia chỉ nhẹ nhàng dùng sức, cô lại ngã vào ghế sofa.

Khuong Triết: "Tình tình tiểu quý gấp gấp thế à?"

Anh ngồi dậy, đi đến quầy rượu rót hai ly Whisky, đưa một tay tới trước mặt Tô Anh: "Hôm nay cho phép em uống một ly."

Thật ra chính anh mới là người uống một hơi cạn sạch rồi đổ một ly khác, dựa người vào ghế sofa, nhắm mắt lại, sắc mặt ngã ngà say.

Tô Anh nhìn ly rượu, không nhúc nhích, cô lại đứng dậy muốn đi một lần nữa, bàn tay lại bị người đàn ông bắt lấy chuẩn xác không có một chút sai lầm, cô gầy dựa mà tránh không được, ngược lại nghe thấy tiếng cười nhạt của Khuong Triết.

Tô Anh nhàu mày, hơi tức giận, có chút nghi ngờ thái độ và phản ứng của Khuong Triết, hơn nữa lòng bàn tay anh cực kỳ nóng bỏng, bị anh nắm chặt tay khiến cô cực kỳ khó chịu: "Khuong Triết, buông tay ra, em phải đi."

Khuong Triết cảm nhận sự kháng cự của cô gái nhỏ, đối với anh mà nói, sự kháng cự mỏng manh ấy giống như không tồn tại, làm anh cực kỳ mất hứng, nhưng anh lại ngẩng nhìn hàng mày lá liễu đang nhàu chặt của cô, cái miệng nhỏ kéo căng, trên mặt cô là vẻ tức giận đến mức cứng đờ, hơn cả cái đêm anh không không chế được sự thất bại nửa muốn có.

"Anh Anh." Anh kéo cô gái nhỏ lại gần: "Đến bên cạnh anh này."

Tô Anh đứng im không nhúc nhích, thậm chí lùi về phía sau, Khuong Triết cười: "Tiểu quý bộc phát tình tình hơn rồi!" Cánh tay anh kéo cô ngồi lên đùi mình, chẳng hề dụ dỗ gì cả, gần như hóa giải từng chút phản kháng, ngón tay anh nắm chặt cổ cô, giọng nói lạnh lạnh trầm trầm, đáng vẻ tức giận: "Bé Hoa Nhài của anh, em nghe được lời đồn ở đâu, há? Em cho anh thích kiểu phụ nữ nào?"

Tô Anh chỉ cảm thấy cảm mình rất đau, đôi tay bị giữ chặt ở sau lưng khiến cô không còn sức phản kháng, nhưng lời nói của Khuong Triết lại khiến cô nghi ngờ nhìn anh, khuôn mặt lộ vẻ khó hiểu, đại khái là bị lừa gạt đột ngột của anh dọa sợ tới mức sững sờ.

Anh thật sự rất tức giận, không còn vẻ mặt ôn hòa như vừa rồi nữa, lửa giận vốn dè dặt đã bị sự kháng cự của Tô Anh kích nổ, không thể nhẫn nại hơn nữa: "A! Cái đầu nhỏ của em cần nhắc rồi lại cần nhắc, bởi vì mấy suy nghĩ miên man ấy nên mới từ chối lời cầu hôn của tôi! "

Tô Anh: "Em..."

"Cần nhắc!" Người đàn ông dè dặt môi cô xuống: "Bây giờ em nói cái gì tôi cũng sợ bản thân mình không nhận được mà "xử" em luôn đấy!" Anh khẽ sát vào, cắn vành tai cô một phát: "Ngay tại chỗ này, "làm" cho em khóc!"

Tô Anh không còn lời nào để nói, Khuong Triết nói con thịnh nộ, không thể trêu chọc.

Trong lúc đang gặng co, Tô Anh đột nhiên bị đẩy ra, cô dựa tay vào ghế sofa để đứng vững, Khuong Triết cũng đứng dậy, anh sửa sang lại vạt áo bị lệch, ánh mắt nhìn Tô Anh cực kỳ lạnh nhạt.

Không nói nhiều thêm, anh trực tiếp lên lầu.

Tô Anh nhìn bóng lưng của người đàn ông.

--

Tô Anh gọi điện thoại kêu một chiếc xe thuê taxi đây, cô không lên lầu, Khuong Triết cũng không xuống dưới. Có ra ngoài cánh cổng sắt của biệt thự để chờ xe, vài phút sau thì lên xe rồi khởi.

Lúc Khuong Triết nghe người hầu thông báo, khuôn mặt không cảm xúc của anh bỗng cười lạnh một tiếng.

Đương nhiên anh hiểu tiểu quý đang lo lắng cái gì, anh cũng biết lý lẽ trong sự lo lắng của cô, nhưng vẫn không tài nào ngăn được sự phẫn nộ tận đáy lòng, anh giận tiểu quý dám từ chối lời cầu hôn, càng giận cô nắm lần bảy lọt nói chia tay, còn muốn tìm người đàn ông khác sống cùng nữa chứ?

Nằm mơ!

Suy nghĩ một chút, đã lâu rồi anh chưa từng mất kim chế như vậy.

Từ trước tới nay anh tự ràng buộc kim chế mình, thói quen nắm giữ mọi thứ trong tay, đối đãi Tô Anh cũng y như thế, không xa không gần cô, khi nào thích hợp thì tới gần hoặc xa cách, hôn môi vuốt ve đều tiến hành theo trình tự, khi nào nên tặng quà lúc nào nên hẹn hò, tất cả đều dựa theo kế hoạch mà tiến hành, nhưng lại không biết từ khi nào, anh đã bắt đầu thoát khỏi sự khống chế của chính mình, mà tiểu quý dụ dỗ ngoạn kia cũng học được cách phản kháng.

--

Lần này rồi đi, Tô Anh đã mấy ngày không có tin tức của Khuong Triết, anh cũng không tìm cô nữa.

Nghe lại thì cô thật sự khiến anh tức giận không ít, có rất hiếm khi thấy anh mất kim chế nổi lửa giận dữ. Người như anh, không chỉ thích khống chế người khác trong tay mà càng thích khống chế bản thân hơn nữa, quản chế cảm xúc thuộc hàng đệ nhất. Anh có thể nổi lửa giận với cô, thật sự hiếm có.

Huống hồ lời anh nói không khỏi làm Tô Anh nghi ngờ...

Mãi đến khi cô nhận được điện thoại của Triệu Sùng Sơn, thông báo có tin tức.

Cô lập tức lái xe qua không hề do dự, vừa chờ mong vừa căng thẳng, còn có một chút khiếp sợ.

Nhưng Triệu Sùng Sơn lại không cho cô một tin tức tốt lành: "Không có ai tên là Hoắc Khâu cả, cho dù tôi tìm được video ghi hình lúc đó nhưng cũng rất đáng tiếc, quay không thấy mặt, những tấm ảnh chụp gần đây tôi cũng xem qua, không có chính diện, xem ra... Đứng là nhay cảm với ông kính, đối với phương diện này cực kỳ miễn cảm, công việc của ông ta quả là rất đặc biệt."

Triệu Sùng Sơn đưa cho Tô Anh mấy ảnh chụp, tất cả đều là bóng dáng mờ hồ và sườn mặt, hoặc chỉ là một chiếc mũ trên đỉnh đầu, người đó tắm son cho Tô Anh mấy trương ảnh chụp, tất cả đều là mờ hồ bóng dáng cùng mặt bên, hoặc là chỉ là một cái đeo mũ đỉnh đầu, ông mặc đồ rất dày, áo lông cao cổ che khuất hơn nửa khuôn mặt, ngực co lưng rút, nếu lẫn vào trong đám người sẽ không hiện ra một chút nào, có sự tương phản cực lớn với thân hình của ông.

Tô Anh lại cảm thấy sườn mặt cô có vẻ rất quen thuộc, cô xem thật cẩn thận rồi hỏi: "Có quay lại không?"

Triệu Sùng Sơn đáp: "Có, tôi quay lại một phần."

Trong lúc nói chuyện, anh ta vừa mở máy tính bật video vào giải thích: "Tổn rất nhiều công sức ngân hàng bên kia mới cho tôi tìm đường, ngay cả những cửa hàng có camera tôi cũng xem rồi, người này thật sự miễn cảm, đúng là không dễ lộ hình dáng một chút nào!"

Anh ta lắc đầu chắc chắn, đáng vẻ cực kỳ cảm thán lại tò mò.

"Thật lòng xin lỗi cô, Tô tiểu thư, nếu có cho tôi thêm một chút manh mối khác, không chừng tôi có thể giúp cô tìm xem?"

Anh ta nói rất nhiều nhưng lại không nhận được một lời đáp nào, nhận không được mà nhìn Tô Anh, bỗng dưng thấy đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào màn hình, ánh mắt lộ vẻ hoảng hốt khiếp sợ, chỉ thấy sắc mặt cô đột nhiên trở nên tái nhợt, trong mắt long lanh đầy nước. Hai mắt cô nhắm nghiền, bất thành linh ngất đi!

"Tô Anh!"

Không biết Triệu Vũ từ đâu nhảy ra, một tay ôm cô vào lồng ngực, nửa quỳ trên mặt đất: "Tô Anh!"

Đầu Tô Anh vừa căng vừa đau, ngay cả thân thể cũng giống như bị lửa đốt cháy đau đớn, giọng nói này rất quen thuộc. Cô nhớ ra rồi, lúc cô sắp chết, giọng nói của người đàn ông ấy vang vang bên tai cô, hoảng hốt lo sợ gọi tên cô, giống như đang sợ hãi cái gì đó.

Nhưng cô vẫn khuôn mặt ngăm đen lẫn ánh mắt sắc bén của người đàn ông đó, người ấy nói: "Đây là cháu ngoại của tôi, cho dù nó chết rồi, các người cũng đừng hòng chạm vào thi thể nó!"

Cậu.

Đúng là cậu rồi.

Nhưng cô đau quá, toàn bộ thân thể đều đau, vụ nổ mạnh kia khiến cô mơ màng không nhớ hết mọi thứ, chỉ biết mình đau, nhớ rõ thịt của mình đã bị đốt trụi tanh tưởi.

Cô hiểu rồi, hóa ra không chỉ có tâm của thực vật đau, lòng cô vẫn nhớ thân thể mình bị thiếu đốt đau đớn biết chừng nào.

Lần đầu tiên Triệu Sùng Sơn trông thấy Triệu Vũ căng thẳng vì một người con gái như vậy, anh ta nhìn đôi phương vội vàng hoảng loạn ôm Tô Anh chạy xuống dưới lầu, bởi vì thang máy lâu quá không tới nên một chân Triệu Vũ đã đá lẫn bồn hoa bên cạnh.

Triệu Sùng Sơn nhìn mà choáng váng, sợ tới mức không dám nói lời nào.

Sau đó Triệu Vũ trực tiếp chạy tới bãi đỗ xe dưới hầm, chạy như điên một đường thẳng tới bệnh viện.

Triệu Vũ ôm Tô Anh, luôn luôn nói vào tai cô: "Không đau không đau... Anh Anh ngoan... Không đau... Không đau..."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Tái phát

Edit: Bạc

Beta: Mun

Lần đầu tiên Triệu Vũ thấy sợ hãi và nôn nóng như thế này, anh sợ Tô Anh lại đau đớn đến ngất xỉu, bệnh viện lại tìm không ra nguyên nhân, hoàn toàn bó tay không có biện pháp; càng sợ Tô Anh đang nằm trong lồng ngực anh, đau đến run rẩy, cả người nóng lên như bị lửa thiêu, mà anh lại bất lực, không làm được gì!

"Đau..."

Giọng nói mừng rỡ truyền đến, bàn tay trắng bệch run rẩy nắm chặt ống tay áo anh, cánh môi hồng nhuận từ trước đến nay hiện giờ lại trở nên bợt bạt, khuôn mặt vừa hồng vừa nóng, đôi mắt uon ướt ngập nước, cái trán và chóp mũi của cô gái nhỏ hiện rõ một tầng mồ hôi tinh mịn, mái tóc dính bết trên gương mặt nhỏ, được ngón tay anh cẩn thận vén qua.

"A...đau quá..."

Triệu Vũ đau lòng không chịu được, hận không thể thay cô chịu khổ, tờ khăn giấy mềm mại lau đi mồ hôi cho cô gái nhỏ, Tô Anh trong lồng ngực anh lúc này quá yếu ớt, dường như chỉ cần anh dùng một chút sức mạnh thôi cũng khiến cô bị thương, làm cho anh không dám sức dù chỉ một chút.

Môi mừng hôn lên cái trán thanh tú của cô gái, một chút lại một chút hôn an ủi: "Anh Anh ngoan, sẽ đến bệnh viện nhanh thôi, kiên trì một chút, lập tức sẽ đến ngay."

Biểu tình dịu dàng chợt tắt, anh ngừng đầu, biểu tình liền trở thành hung thần ác sát, một chân đá lên trên ghế điều khiển: "Đi nhanh lên cho ông!"

Triệu Sùng Sơn nhắc chân gãi lên chân ga, thật sự là rất nhanh rồi, cả đường đi anh ấy đã vượt qua mấy mốc đèn đỏ, cảnh sát giao thông cũng đuổi theo, cũng may kĩ thuật của anh ấy tốt, không bị lật xe nửa đường...

Nhưng mà hiện tại anh ấy cũng không muốn tranh cãi với Triệu Vũ, anh ấy biết Triệu Vũ đã nhanh phát điên lên rồi!

Tô Anh cũng không hôn mê hoàn toàn, cô nửa mê nửa tỉnh, thần trí mơ hồ, thấy gương mặt lạnh lùng phóng đại của người đàn ông, thấy trên trán anh cũng xuất hiện mồ hôi, phát hiện có tình lạ, bàn tay ôm nú cô liên tục an ủi, Tô Anh chớp chớp mắt, suy yếu vô lực nắm lấy tay áo của anh: "Anh Triệu Vũ, em đau quá..."

Triệu Vũ lập tức ôm cô thật chặt, thật chặt: "Đau chỗ nào?"

"Cơ thể..." Đôi môi mở ra, há miệng thở dốc, rồi lại nhắm mắt lại: "Cả cơ thể đều đau..."

Tay Triệu Vũ vô thức tìm kiếm khắp người Tô Anh, anh nắm cánh tay mảnh khảnh và bắp chân thon dài của cô, vội vàng hỏi: "Đau ở chỗ nào? Em bị té ngã chỗ nào hả? Rốt cuộc em bị sao thế, Anh Anh?"

"... Giống như em sắp chết..."

Có lẽ cảm nhận được lo lắng và nôn nóng, sau khi nói xong, cô liền không kêu đau nữa, chỉ cắn chặt hàm răng, hàm răng nhỏ nhò gắt gao va chạm vào nhau, giấu trong lồng ngực anh mà run rẩy, không hề phát ra bất kì âm thanh nào. Không thể nghĩ ngợi điều đó chỉ càng khiến Triệu Vũ thêm lo lắng, anh ôm gương mặt nhỏ nhắn của cô, vốn dĩ là gương mặt tái nhợt suy yếu, giờ lại đỏ đến lã lùng, hương mồ hôi đầm đìa, tràn ngập bao trùm trong xe là hương thơm thanh mát nhàn nhạt của cô gái nhỏ, ánh mắt anh vờn vàng: "Anh Anh, mở miệng ra nào!"

Cô nhắm mắt lại, không hề phản ứng.

Giọng nói người đàn ông khản khản, nhỏ giọng lừa gạt: "Anh Anh ngoan nào, nghe lời, em có thể kêu mà, có thể mà, tất cả đều được cả... Đừng sợ, anh ở đây, mở miệng ra nào."

Ngón tay anh đặt ở bên môi, muốn mở hàm răng cắn chặt của cô gái nhỏ.

Triệu Sùng Sơn nghe được động tĩnh phía sau, nhìn kính chiếu hậu, cả tinh thần và thể xác cao lớn của người đàn ông đều đặt vào trong cô gái nhỏ đang nằm trong lồng ngực, cô gái như ngủ rồi, không thấy chút phản ứng nào, anh ấy không khỏi khản trương: "Đừng để cô ấy cắn được đầu lưỡi!"

Nếu không thì chưa kịp tới bệnh viện liền "cắn lưỡi tự sát"!

Triệu Sùng Sơn vừa nói dứt câu, Triệu Vũ liền thấy khoe miệng của Tô Anh chảy ra sắc đỏ, anh sợ tới mức lấy ngón tay tách mở hàm răng của cô gái nhỏ, nhưng hàm răng của cô lại cắn thật chặt, gấp đến mức khiến anh trở nên hoảng loạn, sợ gây tiếp theo cô sẽ cắn nát đầu lưỡi mà chết! Đến lúc phản ứng kịp, môi anh đã hôn lên môi cô, đầu lưỡi lướt qua hàm răng đi sâu vào bên trong.

Tô Anh mờ mờ một tó mắt, thấy người đàn ông gần ngay trước mắt, đôi mắt anh thâm thúy như mực, thân xác sắc tạp nhìn có chằm chằm, trong đôi mắt anh có thấy chính mình, lần da hoàn chỉnh sạch sẽ, mái tóc cô vẫn còn nguyên vẹn, làn da không có chấy đen, không có mùi từ thi hối thối...

Hàm răng nhẹ buông lỏng, người đàn ông lập tức xồng vào, anh không làm cái gì, chỉ là đưa đầu lưỡi nằm vào trong khoang miệng của cô, rồi đưa ngón thay thế đầu lưỡi.

Anh đau lòng hôn lên cánh môi khô khốc của cô gái nhỏ, không chịu rời đi, nhẹ giọng: "Anh Anh ngoan, đau thì cắn anh đi."

Không biết vì sao, anh cảm giác hình như Tô Anh đang cười, cô hợp mắt dựa vào đầu vai anh, đáng vẻ mảnh mai, mềm mại không xương, làm anh đau lòng lại mềm lòng, anh không biết tâm của anh sẽ vì cô gái nhỏ này lại trở nên mềm mại đến như vậy, đây là báo bối của anh.

Anh ôm chặt cô gái nhỏ đang run rẩy vào trong lồng ngực, nhẹ giọng an ủi bên tai.

"Tô Anh, em biết không, anh vui mừng nhất là dù bất cứ lúc nào, em đều không bao giờ nhận nhầm anh thành một người khác."

Triệu Vũ thật sự rất hạnh phúc, ba lần, kể cả lúc cô bị đau đến mất đi nhận thức, hay thời khắc bị dọa sợ đến kinh hoàng rồi chạy trốn, cô đều chính xác gọi đúng tên anh, điều đó cho anh cảm giác anh ở trong mắt cô là chính anh một cách chân thật, chứ không phải thể thần nào đó.

--

Tới bệnh viện, Tô Anh được đưa vào phòng cấp cứu, bác sĩ đang chờ, mọi thiết bị y tế đều được chuẩn bị đầy đủ.

Tô Anh được Triệu Vũ ôm đặt lên giường bệnh, cô nừa híp mắt, trong mộng lung thấy quần áo ướt đầm mồ hôi của người đàn ông, lạnh giọng thúc giục bác sĩ mau chóng cứu cô...

Triệu Sùng Sơn ở phía sau anh nhỏ giọng khuyên bảo gì đó, lại bị người đàn ông đẩy qua một bên; bác sĩ và y tá nồn nóng, bận rộn vây quanh cô, làm kiểm tra cho cô, nhưng cô vẫn đau, đau quá, đau đến mức cô muốn ngất đi...

Rồi cô ngất đi, bệnh viện lại hoảng loạn.

- - -

Sau khi Triệu Vũ mang Tô Anh vào bệnh viện, không lâu sau Khương Triết mang về mặt lạnh lùng vội vàng tới, đi sau anh là trợ lý Diêu, bước đi nhanh chóng mà trầm ổn.

Mục tiêu của anh vẫn trực tiếp, vừa chính xác, ngay lập tức tìm được phòng cấp cứu của Tô Anh, anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tô Anh đang bất tỉnh nằm trên giường bệnh trắng tinh, đôi mắt nhắm chặt, gương mặt đỏ bừng như ửng máu.

Trước đó vật nhỏ còn đang chống đối lại anh, nhất định không chịu thua, cái miệng nhỏ nói những lời khiến anh tức giận, đáng về đây kiêu ngạo, đầy sức sống, giờ này lại nằm yên đó không nói lời nào, làm tim anh dịu xuống, tâm cũng mềm đi, không kết hôn thì không kết hôn, anh là một người đàn ông, tức giận chấp nhất với vật nhỏ ấy làm cái gì?

Bác sĩ đang bận rộn, vội vàng mà không mất kiểm soát.

Triệu Vũ đứng ở một bên, ánh mắt khoá chặt vào Tô Anh, không nhìn thấy Khương Triết.

Triệu Sùng Sơn lên tiếng hoà giải, nhỏ giọng: "Tô tiểu thư tới tìm tôi, tôi liền đưa anh người mà cô ấy muốn điều tra, không ngờ cô ấy đột nhiên lại... Như vậy..."

Anh ấy giải giải đầu, anh ấy cũng rất khó xử và lo lắng.

Hai ông thần đều yêu thích một cô gái nhỏ, nếu cô gái ấy ở chỗ làm việc của anh mà xảy ra chuyện, thì anh ấy cũng rất lo lắng nha!

- - -

Cho đến một lúc lâu, Tô Anh bị đẩy qua phòng bệnh, Dương Thanh là y tá chăm sóc cô, bởi vì Tô Anh là tình huống đặc biệt, nên cô ấy cũng ở bên cạnh không dám rời đi.

Khương Triết và Triệu Vũ ở bên ngoài phòng bệnh, ngoại trừ hai người, còn có rất nhiều chuyên gia và bác sĩ, giải thích và trình bày rất nhiều, cuối cùng tổng kết lại kết quả lần này với kết quả lần trước cũng không khác nhau gì nhiều, hơn nữa tình huống của Tô Anh càng về sau càng nguy hiểm, lần này cứu đúng lúc, nếu không lần tiếp theo có thể người sẽ phát sốt đến chết hoặc nóng đến mức làm tổn thương trí não, không thể nghĩ ngờ những chuyện này làm Khương Triết và Triệu Vũ không hề hài lòng.

Cuối cùng một y bác sĩ nói: "Về mặt sinh lý không thể nào kiểm tra ra, vậy có phải là bệnh tâm lý hay không, có lẽ các cậu nên mang người bệnh đi tìm bác sĩ tâm lý?"

Khương Triết nhủ mảy, về mặt Triệu Vũ cũng mang theo nghi ngờ, ở trong mắt bọn họ, tuy là cơ thể của Tô Anh hay bị bệnh, nhưng tinh thần của cô lại rất đơn thuần vui vẻ, là một người đơn giản, là một cô gái nhỏ đặc biệt dễ dàng hoà mẫn, tâm tư cũng thuần khiết, làm sao có thể bị tổn thương tâm lý lớn đến mức khiến cô có đáng về thống khổ như thế này?

Triệu Vũ nói với Khương Triết: "Chắc hẳn cậu đã điều tra qua thân thể của Tô Anh? Lúc trước cô ấy có trải qua biến cố lớn nào không?"

Khương Triết nói: "Tô Trường Lợi -cha Tô Anh, thường xuyên đi ra ngoài bài bạc, về nhà là cầm tiền đi đánh cược, Hoắc Như nhìn như nhu nhược, nhưng lại bảo vệ Tô Anh cực kì tốt, lúc cô ấy còn nhỏ cũng không khổ sở quá nhiều. Sau khi chuyển đến thành phố C, biến cố duy nhất chính là tai nạn xe cộ ngoài ý muốn khiến Hoắc Như qua đời, nhưng mà đó cũng là chuyện hai năm trước, bệnh này của Tô Anh gần đây mới xuất hiện."

Triệu Vũ: "Tô Anh muốn tìm Hoắc Khâu."

Khương Triết: "Đúng, chính là cậu của cô ấy."

Ngay lập tức Triệu Vũ nghĩ cậu của Tô Anh chắc chắn không chịu trách nhiệm, nếu không tại sao Tô Anh lại đi tìm người điều tra? Hơn nữa nghe được tin tức Triệu Sùng Sơn tra ra được, cậu của cô ấy rất có khả năng giống với loại người như Lâm Đại, nghề nghiệp đặc thù, cho nên tính cách sắc và khả năng nguy trang mới có thể mạnh như vậy.

Như vậy với lời nói vừa này, thì bệnh của Tô Anh thật sự rất kì lạ, không tìm thấy nguyên nhân, vậy thì trị như thế nào?

Hai người đàn ông đứng trước cửa phòng bệnh, mảy mảy lại, bắt đầu suy nghĩ.

Triệu Sùng Sơn tránh ở một bên, sờ sờ cái mũi, lặng lẽ trốn ra xa.

- - -

Một giấc ngủ này của Tô Anh, không biết là ngủ đến bao lâu.

Giống như cô vẫn luôn bị bóng đè, trong lúc ngủ mơ vẫn luôn kêu đau, nhưng may mà cô không giống như lúc này nóng đến kinh người, nhìn có vẻ không đoạ người đến mức như lúc này.

Lúc cô tỉnh lại, cả người đều mềm nhũn, chung quanh cũng mù tối [1].

[1]Mù tối: mờ mịt và tối tăm

"Tô tiểu thư, cô đã tỉnh?"

Cô mở mắt, thấy Dương Thanh đang đứng ở đầu giường, về mặt lo lắng nhìn cô, cô ừ một tiếng, lúc này mới nhận ra cổ họng vừa đau vừa khó khốc.

"Anh Anh, em đã tỉnh rồi!" Đầu Lâm Thành Phong cũng quay sang đây, đáng về vô cùng kích động: "Nghe nói em lại bị bệnh, suýt nữa đã hù chết anh rồi!"

Tô Anh miễn cưỡng cười cười: "Thành Phong, em muốn uống nước."

Lâm Thành Phong nhanh chóng hoang mang, rối loạn: "Ah, em đợi chút!"

Đang muốn đi lấy nước, Dương Thanh đã mang tới ly nước ấm đưa cho Lâm Thành Phong, còn tình tế bỏ thêm cây ống hút vào ly nước.

Lâm Thành Phong: "Cảm ơn nha!"

Dương Thanh lúc lúc đầu: "Nếu Tô tiểu thư đã tỉnh, hai người cứ chậm rãi trò chuyện, tôi ở ngay cửa, có việc gì thì gọi tôi."

Tô Anh cũng nói một tiếng cảm ơn.

Uống hết một ly nước, cô vẫn còn thấy khát, Lâm Thành Phong lại đi lấy nước đun, cho đến khi uống hết năm ly nước, cô mới cảm thấy thoải mẫn, còn muốn uống thêm nữa, Lâm Thành Phong lại nói: "Chút nữa lại uống, em vừa mới tỉnh lại, cần thận uống căng hư dạ dày luôn đây."

Tô Anh cười cười, ngoan ngoãn nói ừ.

Lâm Thành Phong để cái ly qua một bên, ngồi yên trên đầu giường, nhìn cô không chớp mắt, anh vốn là đáng về đẹp trai môi hồng răng trắng, ngày thường hay đùa giỡn, giờ phút này lại vô cùng nghiêm túc, đột nhiên cũng khiến người ta cảm thấy áp lực. Nhìn đến mức Tô Anh không hiểu được, bắt đầu khẩn trương: "... Làm sao vậy?"

"Anh Anh, trong lòng em rất khổ sở sao?"

"... Hmm?"

"Bởi vì lúc em hôn mê, vừa kêu đau, vừa khóc."

"..."

Tô Anh nghĩ, cô chỉ sợ cô cũng không biết tâm mình đang đau hay cơ thể mình đau, cô chỉ cảm thấy đau, cả người đều đau, cô mím môi, khẽ cười: "Cơ thể là quá đau, nên em mới khóc?"

Lâm Thành Phong nhìn nhìn cô.

Tô Anh nói: "Em đói bụng, có gì ăn không?"

Lâm Thành Phong lập tức đứng lên, nói: "Anh Anh, em đợi chút, anh sẽ đi hâm nóng cho em."

Tô Anh: "Ừ."

Lâm Thành Phong nhanh chóng mang cháo hạt kê đi đun nóng, chén sứ nhỏ màu trắng đựng phần nửa phần cháo, nhìn có vẻ rất thơm, rất ngon, đem tới bên miệng Tô Anh, anh dùng muỗng xúc đầy cháo rồi thổi thổi, chắc chắn không nóng, mới dứt Tô Anh ăn.

Tô Anh a một tiếng, một miếng ăn hết sạch, cổ cong cong đôi mắt, bộ dáng cười tủm tỉm: "Thành Phong, anh thật tốt!"

Không biết vì sao, Lâm Thành Phong cảm thấy Tô anh hiện giờ khiến người ta rất đau lòng.

Cháo trong chén sứ nhỏ được cô ăn hết, đặt ở trên tủ đầu giường, Tô Anh lại nằm xuống, cô nằm nghiêng, co lại thành một đoàn, Lâm Thành Phong ở một bên ngồi nhìn.

Ánh sáng trong phòng mù mờ, chỉ ở đầu giường và bên cạnh giường là sáng, phản chiếu cái bóng to lớn, cao cao của anh.

"Cảm ơn anh nha, khuya như vậy còn tới thăm em."

"Ai biểu em là Anh Anh khờ của anh chứ!"

Cô nhin không được cười cười, tay nhỏ vươn ra khỏi chăn, nắm ống tay áo của Lâm Thành Phong.

Lâm Thành Phong hào phóng vỗ vỗ mu bàn tay của cô: "Được được, anh ở đây chơi với em, em ngủ đi."

Tô Anh ừ một tiếng nhỏ nhỏ.

Cô nhắm mắt lại.

Trước mắt hiện lên gương mặt ngăm đen, khó thở đến đỏ mắt của cậu...

Thấy Lâm Thành Phong quý gỏi khóc trước mặt cô...

Thấy Khương Triết ở phía xa xa đang đi lại gần, hai mắt đỏ ừng, bị người nào đó đánh một quyền ngã xuống đất...

Thấy Triệu Vũ quý ở dưới đất, vẻ mặt thống khổ và tuyệt vọng...

Tề Duyệt đang nói gì đó...

Thậm chí Tưởng Hiểu Hiểu bên kia cũng đang cười một nụ cười quái dị khiến người ta sồn tóc gáy...

Bởi vì mưu kế được thực hiện? Thành công rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Lại nhập viện

Edit: Hiền Chấn

Beta: Mun

Lâm Thành Phong chờ sau khi Tô Anh ngủ rồi mới rời khỏi, hai người đàn ông dù sắp bị lạnh cóng đến nơi nhưng vẫn còn chờ trước cửa. Ngay cả Đào Nhiên cũng có mặt, chỉ là thoát nhìn về mặt có chút bất đắc dĩ cùng thờ ơ lạnh nhạt, anh không thêm quân hai kẻ vì tranh phụ nữ mà đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán này đâu!

Dương Thanh thấy Lâm Thành Phong trở ra liền khẽ gật đầu với anh, đại khái cổ cũng cảm giác được có một luồng áp lực vô hình toả ra từ hai người này. Huống hồ vừa nãy họ còn dùng hai đôi mắt sắc lạnh như tiền nhìn chăm chăm vào cô, bất có miêu tả tí mĩ hết lần này đến lần khác về tình hình của Tô Anh, thái độ chăm chú nghiêm túc đến mức cô cứ ngỡ mình đang bị thẩm vấn! Lúc này nhìn thấy Lâm Thành Phong, dường như cô gấp không chờ nổi mà muốn vào phòng bệnh ngay lập tức.

Lâm Thành Phong nhỏ giọng nói: "Có nhớ đi nhẹ nói khẽ, đừng đánh thức Anh Anh."

Dương Thanh lại gật đầu.

Lâm Thành Phong: "Cảm ơn, vất vả cho cô rồi."

Dương Thanh cười, lắc đầu: "Không có gì, đây là việc tôi nên làm mà."

Cô đi vào.

Lâm Thành Phong nhìn Khương Tử đang ngồi một bên, rồi lại nhìn Triệu Nhị ngồi ở một bên khác, hai người này đúng là có vấn đề!

Anh gãi gãi đầu: "Em nói này, hai người các anh ngồi đây cả đêm rồi, có muốn vào xem chút không? Tình trạng Tô Anh thoát nhìn cũng không tệ lắm, uống khá nhiều nước, cũng ăn được hai chén cơm!"

Khương Triết liếc nhìn anh một cái, đôi tay đút ở túi quần, đôi mắt đen láy sâu thẳm tựa như miệng giếng cổ vẫn luôn bình tĩnh không chút gợn sóng.

Bên mời Triệu Vũ ngậm một miếng thuốc, nhưng lại ngại đang ở bệnh viện nên không chắm lửa, anh cũng nhìn Lâm Thành Phong, bầy ra dáng vẻ đợi anh nói tiếp.

Đào Nhiên gãi gãi đầu, liếc nhìn Khương Triết rồi lại nhìn sang Triệu Vũ, cuối cùng ánh mắt vẫn dừng trên người Lâm Thành Phong.

Lâm Thành Phong vô cùng mờ mịt, những điều anh muốn nói đều đã nói hết rồi, còn muốn cái gì nữa? Chỉ là ba người kia cứ nhìn chăm chăm, làm anh nhin không được mà lui về phía sau một bước: ".....Các anh muốn đợi ở đây thì cứ đợi, em đi về trước đây."

"Khoan đã." Triệu Vũ hơi nặng cảm, đôi mày kiếm anh tuấn nháu lại: "Tô Anh có ấy không nói gì thêm hả?"

Lâm Thành Phong yên lặng lắc đầu, nói: "Cái đó thì không có." Lại hỏi: "Mà nói là nói gì?"

Triệu Vũ im lặng không đáp, đôi mày lại càng nhăn chặt hơn, sắc mặt của anh vốn đã lạnh lùng khó coi, lúc này lại càng giống như hung thần ác sát làm cho người ta không dám tới gần.

Khương Triết cười lạnh một tiếng, liếc nhìn Triệu Vũ.

Đào Nhiên cúi đầu cười trộm.

Lâm Thành Phong không biết rốt cuộc giữa Khương Tử với Triệu Nhị đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng có thể cảm thấy được bầu không khí giữa hai người này vô cùng quái dị, linh quang bất chợt lóe qua trong đầu: "Triệu Nhị, có phải là anh định hỏi Anh Anh có nhắc tên anh... Hay tên Khương Tử hay không, đúng chứ?"

Lời này vừa nói ra, hai người Khương Triết cùng Triệu Vũ đều rất ấn ý nhìn Lâm Thành Phong.

Vốn dĩ tâm tình Lâm Thành Phong có chút căng thẳng, lo lắng sốt ruột vì không biết bệnh tình của Tô Anh thế nào rồi, thế mà lúc này lại không nhìn được cười "xi" một tiếng, khẽ nhếch mày: "Các anh đừng có tưởng bở, Anh Anh không nhắc đến ai cả, đương nhiên cũng không nói gì hết, chỉ biết có em thôi! Cô ấy nắm tay áo của em để đi vào giặt quần đấy!"

Khương Triết: "....."

Triệu Vũ: "....."

..... Mẹ nó, đúng là gỏi đòn!!!

Đào Nhiên yên lặng dựng ngón tay cái cho Lâm Thành Phong, quá lợi hại!

--

Khi Tô Anh tỉnh lại lần nữa thì đã là sáng sớm hôm sau. Mùa đông này, khi có được một buổi sáng trời đẹp trong xanh, tuyết bay hồ hững, ánh dương xán lạn từ từ từ trên cao chiếu rọi xuống làm con người ta cảm thấy ấm áp thư thái, cũng làm tan đi lớp tuyết đọng thật dày.

Cô đứng bên cửa sổ, khoác một chiếc áo lông dày bên ngoài bộ đồng phục bệnh viện, chiếc áo khoác hồ trên vai càng làm cho thân mình cô trông nhỏ nhắn, mảnh mai yếu đuối hơn.

Đột nhiên, từ phía sau cô một bộ ngực rắn chắc sắc đến mang theo nhiệt độ ấm nóng, cô bị người đàn ông ở sau lưng ôm vào trong lồng ngực, bên tai là từng nhịp thở nóng bỏng của anh, vành tai và gương mặt đều bị anh hôn lên, làm cho trái tim bé nhỏ của cô khẽ run lên, tê tê đại đại khó chịu.

Là Khương Triết.

Cô đưa tay lên muốn tránh né cái ôm của anh, lại nghe được giọng nói trầm ấm khàn khàn nói nhỏ bên tai: "Vật nhỏ, anh không ép em nữa, em không muốn kết hôn thì không kết hôn."

Tô Anh quá thất rất bất ngờ, cô bất ngờ vì sự hoà hiệp của Khương Triết. Huống hồ trước đó đáng về cô anh phải nói là tức đến mức học máu, sao bây giờ lại dịu dàng đến vậy....

Cô xoay người lại, đẩy Khương Triết ra, đôi mày nháu chặt, ngửa đầu lên nhìn anh: "Bối vì em đang bị bệnh à?"

"Bối vì anh đau lòng."

".....Đau lòng?"

"Ừm." Ngón tay anh véo véo lên mặt Tô Anh, cái lạnh từ khuôn mặt truyền sang đầu ngón tay khiến anh không khỏi nháu mày: "Đau lòng vì bé hoa nhài của anh."

Tô Anh lại nhớ tới kiếp trước, người đàn ông này đối với cái chết của cô cũng không bình tĩnh như cô nghĩ, dưới hai tròng mắt đó au là một con thịnh nộ điên cuồng, dù bị người ta đánh ngã xuống đất nhưng đôi mắt kia vẫn nhìn chăm chăm cô không rời. Nhưng thế mà anh lại không hề đánh trả lại, trên mặt đầy thương tích, khoe miệng toàn là máu, một người đàn ông cao cao tại thượng cô không thể với tới, nhưng một khắc kia tại bé nhỏ thấp hèn như cô đại.

Thật sự cô không có cách nào nhìn thấu được anh, anh đối với cô không phải là vô tình, nhưng rồi lại tuyệt tình.

Nhìn thấy biểu cảm trên mặt cô có chút thất thần cùng hoảng hốt, cũng không biết là đang suy nghĩ chuyện gì, Khương Triết bẻ ngang cô lên, xoay người trở vào phòng bệnh, đặt cô lên chiếc giường trắng muốt sau đó đắp chăn cẩn thận.

Trong phòng bật lò sưởi vô cùng ấm áp, chỉ lát sau, khuôn mặt tái nhợt của Tô Anh đã dần có huyết sắc trở lại.

Cô cời chiếc áo khoác lông ra, Khương Triết chủ động đón lấy sau đó ném lên sofa.

Tô Anh: "....."

Khương Triết nói: "Em nghỉ ngơi chút đi, anh gọi người mang bữa sáng đến đây."

Tô Anh gắt gât đầu, nằm xuống, kéo chăn lên cao che khuất đến mũi, nằm cuộn tròn lại, chỉ chừa ra đôi mắt nhắm nghiền.

Cô cảm thấy được bàn tay của anh xoa xoa trán mình, giọng nói khàn khàn mang theo áp lực nhưng lúc này đây lại thờ dãi bất lực, mắng: "Đồ yếu đuối."

Đồ yếu đuối

Tô Anh đã từng nghe Khương Triết nói như vậy rất nhiều lần. Là ở một kiếp trước, vào lúc đêm khuya mơ mơ màng màng, người đàn ông âm thầm chống ở trên người cô, hơi hơi dùng sức vận động, nếu cô chịu không nổi liền sẽ cắn lấy vành tai cô và nói: "Đồ yếu đuối." Sau đó động tác hơi hoà hoãn nhẹ nhàng, rồi lại rất nhanh mà gấp rút trở lại, những đêm như vậy đều ngọt ngào đến phát cuồng.

--

Không biết có phải lần bệnh này đã tiêu phí quá nhiều tinh lực của Tô Anh hay không, phần lớn thời gian cô đều ngủ, trừ bỏ một ít thời gian tỉnh táo ra, chỉ cần cô nằm xuống giường thì không lâu sau đã nghe tiếng hít thở đều đều. Ngoài ngủ ra thì cũng chỉ có ăn, cô cũng thích uống nước, thích bầu không khí se se lạnh. Thường thường, sau khi ăn xong cô sẽ đều đi đến bên cửa sổ để hong gió, cũng không để ý xem cơ thể của mình yếu ới đến mức nào, thật sự sợ cô hóng đến mức bị cảm nặng

May mắn chính là, ngoại trừ lần trước đột nhiên ngắt xiua ra, cơ thể cô đang từng ngày rồi phục, tinh thần cũng rất tốt.

Còn về việc Khương Triết và Triệu Vũ muốn tìm bác sĩ tâm lý thì vẫn chưa có chút động tĩnh nào.

Trong quãng thời gian này Lưu Vận cùng Trần Thục Phán cũng có đến thăm cô, lại nhai dận dò bên tai cô mất nửa ngày.

Tô Anh cảm thấy lòng đầy ấm áp, lại nhớ đến bọn hoa cô ở nhà, liền nhờ hai người họ để mất trông nom một chút.

Trần Thục Phán vốn không hề nề hà chuyện này, liền đồng ý. Gần đây tuy công việc của Lưu Vận bận rộn đến tối mui tối mật, nhưng cũng nói là mỗi tối sẽ qua ngai cạnh cửa hàng giúp cô. Tô Anh lại nghĩ đến cột lồng xanh ngịch ngợm trong nhà mình, mỗi tối còn thường đi tới đi lui, sợ không cẩn thận dọa đến Lưu Vận nên lập tức nói không cần.

Buổi trưa Lâm Thành Phong đến, nghĩ đến Trần Thục Phán cùng Lưu Vận vẫn còn ở đây nên đặc biệt chu đáo mà mang cơm trưa đến cho cả hai người họ.

Mấy ngày này Tô Anh đều chỉ ăn cháo trắng, rõ ràng là món ăn thanh đạm nhạt nhẽo, nhưng món ăn dành cho cô lại vẫn có đủ hương đủ vị.

Lúc đồ ăn dọn ca lên bàn thì Tô Anh vẫn còn nửa nằm nửa ngồi trên giường gối tảo.

Lưu Vận cười cười nhìn một bản đầy áp đồ ăn, sắc hương vị đều rất khá, ngón trò không ngừng đưa tới đưa lui: "Lâm Thành Phong, anh chuẩn bị hết bao nhiêu đây à!"

Không chỉ Lưu Vận, ngay cả Trần Thục Phán cũng luôn miệng khen Lâm Thành Phong là đưa trẻ tốt! Hmm, là người tốt!

Lâm Thành Phong cũng vừa mới ăn cơm rồi sang đây, thuận tiện chuẩn bị thêm một phần mang đến. Đa mặt anh vốn rất dày, được người ta khen cũng không hề khiêm tốn ngại ngùng, mà trái lại đuôi dựng lên tới trời rồi!

Tô Anh nhìn bộ dạng vui vẻ hoà thuận của ba người bọn họ, liền cảm thấy ấm áp trong lòng, tâm trạng cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

Chỉ là, khi nhìn thấy Lưu Vận gấp một miếng thịt lên, đột nhiên cô cảm thấy rất khó chịu, da dầy quần thất lại, quá táo đang ăn đồ rơi khỏi bàn tay của cô, Tô Anh dùng tay che miệng, lao đảo nghiêng ngả chạy vào toilet nôn ra.

Lâm Thành Phong là người đầu tiên có phản ứng, anh nhanh chóng nháy từ sofa xuống dưới theo, sắc mặt căng thẳng vô cùng lo lắng! Lưu Vận cùng Trần Thục Phán mờ mịt nhìn nhau, cũng nhanh chóng xem, mới vừa rồi không khí nói cười vui vẻ, bây giờ đột nhiên lại...

Lưu Vận nhìn xuống miếng thịt trong chén, ném đĩa sang một bên, chạy đến nhán chuông.

Lâm Thành Phong đứng bên ngoài toilet, khăn trương rồi rầm, anh rất sợ Tô Anh ở bên trong một mình sẽ xảy ra chuyện không may! Tô Anh cũng biết bọn họ lo lắng cho mình, liền cố gắng nói đứt quãng: "Em không sao... lát nữa ổn ngay..."

Nhưng mà một lát sau, vẫn không khá lên được.

Lâm Thành Phong đang chuẩn bị đá cửa xông vào thì Triệu Vũ tới, nhìn thấy trường hợp như vậy, với tính tình nóng nảy của anh liền không nhịn được mà thẳng chân đá cửa ra, cánh cửa gõ bung ra!

Tô Anh dùng nước lạnh phát lên mặt, ghé vào bồn rửa mặt mà nôn khan, cô muốn áp xuống cảm giác khó chịu của dạ dày, muốn làm cho mình thoải mái hơn, nhưng bất luận làm thế nào cũng chỉ cảm thấy càng lúc càng khó chịu, ngực lại đau dữ dội, ghê tởm, khó chịu, muốn nôn ra...

Cô có cảm giác khối thịt kia chính là đáng về lúc mình chết, ngay cả chớp mắt cũng có thể ngời được mùi cơ thể của mình bị nướng chín.

Sợ đi cô không thể ăn hay nhìn đến thịt, không phải là do bị thực vật đồng hoá...

Khi nghe được tiếng phá cửa thô bạo, cô sợ đến mức cả người run lên!

Triệu Vũ bước vào toilet, liếc mắt một cái liền thấy cô gái đang quý ghê người vào bồn rửa mặt, mặt đất xung quanh bắn đầy vết nước, đáng về nhỏ bé chật vật kia làm lòng anh thất lại, dường như là ngay lập tức, anh cời áo khoác ra bọc Tô Anh lại, ôm chặt vào ngực.

Tô Anh thấy người vào là anh, chớp chớp đôi mắt: "Em không sao."

Sắc mặt của người đàn ông âm trầm lạnh lùng đến cực độ, chỉ "ừ" lạnh một tiếng, lấy thuốc bác sĩ kê nhét vào miệng Tô Anh, nói với bên ngoài: "Ồ đây có tôi rồi, các người đừng vây quanh."

Thật ra, cũng không ai tranh gì với anh, bác sĩ cũng hồ sĩ rất nhanh đã tẩn ra, bệnh tình của Tô Anh cũng tương tự như những lần trước, bọn họ cũng đã có chút kinh nghiệm ứng phó.

Lâm Thành Phong nhìn nhìn Tô Anh, cũng không có ý rời đi, bộ dáng cúi đầu nhủ chặt mày thoạt nhìn có vẻ rất bức bối.

Lưu Vận cùng Trần Thực Phần đưa mắt nhìn nhau, vừa nghĩ hoặc lại vừa kinh ngạc, cũng không nói gì, chỉ đứng chờ ngoài cửa.

Triệu Vũ đã dùng một chân đóng cửa lại.

An tĩnh.

Anh nhanh chóng với tay lấy chiếc khăn bông ở một bên sang sau đó lót trên bồn rửa mặt, anh bế ngang Tô Anh lên, điều chỉnh tư thế ngồi sao cho cô được thoải mái. Anh thấy cô vẫn luôn dùng tay ấn lấy ngực, bộ dáng vô cùng khổ sở, khuôn mặt nhỏ tái nhợt không chút huyết sắc. Cánh tay to dài của anh vươn ra ôm lấy cơ thể cô, kéo cô vào trong lòng mình, bàn tay nhỏ bé đang ấn ở ngực cũng bị tay người đàn ông bao lấy, anh gắt gao nắm chặt lấy tay cô, hai bàn tay đan vào nhau.

Trong mơ màng, dường như cô nghe được một giọng nói như nghiền răng nghiền lợi: "Tô Anh, em làm anh lo muốn chết đây này!"

Tô Anh suy nghĩ, làm sao cô biết sẽ làm cho anh lo lắng đến như vậy?

Bất luận là cô của kiếp này hay kiếp trước, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện Triệu Vũ sẽ đem lòng yêu mình. Cũng như ở kiếp trước, cô thật sự rất ít tiếp xúc với anh, kỷ ức sâu sắc nhất về anh đó chính là những cô bạn gái khác nhau liên tục xuất hiện bên cạnh anh. Anh là một người phong lưu đa tình, anh như một con ngựa hoang trên thảo nguyên bất giác không ai có thể kìm hãm, ánh mắt mỗi khi nhìn cô đều là vẻ lạnh lùng vô tình.....

Sao lại nói anh là một người như vậy, bởi vì ngay tại thời điểm cô sắp chết vô cùng thống khổ, vô cùng tuyệt vọng, nếu không phải do cô tận mắt chứng kiến thì cô đánh chết cô cũng không tin.

Mà một đời này, giữa cô và anh lại càng lúc càng dày dúa, cô cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết tại sao lại đi đến bước đường này?

Bên tai vang lên giọng nói nồn nóng của anh: "Sao rồi, có thấy dễ chịu hơn không?"

"Anh Anh ngoan, cố chịu một lát sẽ ổn ngay...."

"Fuck! Mấy tên bác sĩ chó má này, đưa thuốc không chút tác dụng gì hết!"

Không biết vì sao, Tô Anh nghe thấy lại nhịn không được mà cười rất yếu ớt, mừng manh nhưng Triệu Vũ lại nghe được rất rõ ràng!

Anh cúi đầu xuống nhìn cô gái đang tựa đầu vào vai mình, quả nhiên thấy khoe môi của cô khẽ cong lên một nụ cười. Tuy sắc mặt cô vẫn còn tái nhợt, ấn đường nhũn lại, nhưng nụ cười yếu ớt này lại làm cho tim của anh tan chảy, anh lạnh giọng trách: "Đồ xấu xa, anh sốt ruột làm cho em vui đến vậy sao?"

Tô Anh vô lực lắc đầu, muốn đẩy anh ra, muốn thoát khỏi cái ôm nồng bỏng ấy nhưng lại không có chút sức lực: "Em đỡ hơn rồi, anh buông em ra đi."

Triệu Vũ không làm theo lời cô, nếu Tô Anh đã nói đỡ hơn nhiều thì anh liền trực tiếp bế cô trở về giường bệnh. Tô Anh thừa biết tính tình cường thế bá đạo của anh, biết rằng anh sẽ không nghe theo lời mình, huống chi hiện giờ cô cũng không còn chút sức lực nào, giả vờ mạnh mẽ cái gì chứ.

Cửa toilet mở ra, Lâm Thành Phong ngay lập tức nhào đến, anh nhìn cô gái đang vô lực khép hờ đôi mắt nằm trong lòng Triệu Vũ. Cũng không biết có phải là do tâm lý ảnh hưởng hay không, không hiểu sao chỉ mới vài phút mà anh lại thấy Tô Anh gầy đi rất nhiều!

Lưu Vận cùng Trần Thực Phần lại không có mặt ở đây, Tô Anh hơi nghĩ hoặc nhìn Lâm Thành Phong, anh nói: "Hai người họ có việc ra ngoài rồi."

Tô Anh lại thấy, một bàn thức ăn đầy ắp khi này đã được thu dọn sạch sẽ, không còn gì cả.

Cô cảm thấy thật bất đắc dĩ, cũng vô cùng áy náy.

Triệu Vũ bế Tô Anh đến giường bệnh.

Lúc này, cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, Tường Hiểu Hiểu đã lâu không thấy tâm hơi đột nhiên xuất hiện.

Cô mặc một chiếc áo lông vũ màu hồng nhạt, tóc dài xoả ra uốn xoắn phần đuôi trông càng hiền lành nhu mì, trang điểm nhẹ nhàng nhưng cũng rất sắc sảo, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra sự lo lắng quan tâm.

"Em nghe nói Tô Anh nhập viện nên đến xem."

Tuy nói như vậy nhưng người đầu tiên có nhìn không phải Tô Anh, mà là Triệu Vũ.

Lúc này người đàn ông cường thế bá đạo kia đang cẩn thận bế cô gái khác, trên mặt hiện lên vẻ ôn nhu mà trước nay cô chưa từng gặp. Thân thể cao lớn vạm vỡ, lồng ngực rộng lớn, bé một người cũng không hề tổn chút sức lực nào, vô cùng thoải mái, anh ôm gọn cô gái vào trong lòng người. Thậm chí cô còn cảm giác được người đàn ông ôm cô gái vô cùng chặt, không muốn buông lỏng chút nào!

Ôm chặt đến mức làm người ta đỏ ửng.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Tìm bác sĩ tâm lý

Edit: Rine

Beta: Jiang

"Anh tôi điều tôi tới thành phố C công tác, Tô Anh, về sau chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt đi chơi."

Tường Hiểu Hiểu ngồi bên giường bệnh của Tô Anh, cười ôn hòa, khi nói chuyện đều là vẻ ôn nhu khách khí. Giống như là muốn làm bạn với Tô Anh, bây giờ thấy Tô Anh suy yếu nằm ở trên giường thì rất lo lắng.

Cô ta lại nói: "Vi sao mà cô lại bị bệnh như vậy? Có khó chịu chỗ nào không? Lúc trước rồi khỏi để đó, tôi thấy cô vẫn còn tốt mà."

Tô Anh nói: "Không sao, chỉ là có chút cảm mạo thôi."

Tường Hiểu Hiểu gật gù đầu, nhủ mày nói: "Cũng đúng, mấy ngày nay trời lạnh nên rất dễ dàng bị cảm, cô phải thường xuyên chú ý giữ ấm."

Tô Anh mỉm cười: "Cảm ơn, về sau tôi sẽ chú ý." Dùng một chút lại nói: "Cô cũng vậy."

"Ừ, tôi sợ nhất là bị bệnh, tôi không thích uống thuốc, cũng không muốn bị tiêm, rất đau." Tường Hiểu Hiểu nói: "Khi bệnh cơ thể sẽ rất khó chịu, tinh thần cũng không tốt, tôi còn phải công tác nữa. Nói chung rất phiền phức."

Tô Anh cười cười: "Như vậy xem ra cô càng phải cẩn thận."

Tường Hiểu Hiểu nói: "Chúng ta đều giống nhau, đều không muốn bị bệnh!"

Tô Anh nói chuyện với Tường Hiểu Hiểu có thể nói là không mấy thân thiện, nhưng cũng coi như ôn hòa.

Vốn dĩ Tô Anh không thoải mái, nên càng phải nghỉ ngơi tốt. Lúc Tường Hiểu Hiểu đến, Triệu Vũ và Lâm Thành Phong đều có ý đuổi khách, nhưng mà Tô Anh lại mở miệng trước bọn họ, mời Tường Hiểu Hiểu đi vào ngồi, hiện giờ còn hàn huyên với nhau.

Triệu Vũ và Lâm Thành Phong ngồi ở sofa bên cạnh, trong lòng không khỏi nghĩ hoặc. Dù sao qua mấy lần gặp trước có thể thấy được Tô Anh không muốn có quan hệ gì với Tường Hiểu Hiểu.

Chỉ là sau khi bệnh Tô Anh suy yếu hơn, chưa nói được mấy câu đã không có tinh thần, mặt mũi mơ màng sắp ngủ. Tường Hiểu Hiểu thức thoir đứng dậy ra về, nói lần sau lại đến thăm, Tô Anh cười cười, chỉ nói không cần phiền cô ta.

Tường Hiểu Hiểu tò về tôn thượng, then thừng: "Tô Anh, tôi biết chuyện tôi với chị Tiểu Duyệt là bạn tốt khiến trong lòng cô có khúc mắc, nhưng tôi muốn nói cho cô biết, tuy rằng tôi với chị ta là bạn nhưng chúng tôi không giống nhau. Nếu tôi biết chị ta sẽ làm những chuyện đó với cô, tôi nhất định sẽ ngăn cản."

Cô ta nói: "Tô Anh, tôi hy vọng cô không vì chuyện của chị Tiểu Duyệt mà có thành kiến với tôi, tôi thật sự rất thích cô, cảm thấy chúng ta có thể làm bạn."

Tô Anh nhủ nhủ mảy, nói: "Tôi biết cô không có ác ý, chỉ là..."

"Vây là tốt rồi. Chỉ cần cô không hiểu lầm tôi thì tôi đã rất vui." Bộ dạng Tường Hiểu Hiểu vô cùng vui vẻ, cô ta đứng lên: "Tô Anh, cô nghỉ ngơi sớm đi, tôi không quá rầy rầy nữa, qua hai ngày lại đến thăm cô."

Cô ta lại nhìn về phía Triệu Vũ cùng Lâm Thành Phong. "Anh Triệu Vũ, Thành Phong, em đi trước đây, hẹn gặp lại."

Triệu Vũ rũ mĩ, Thành Phong phất phất tay, Tường Hiểu Hiểu nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh. Bước chân cô ta nhẹ nhàng chậm chạp nhưng lại không nhìn ra có gì không đúng, tiến lùi phù hợp, sẽ không làm người ta cảm thấy có chỗ nào khó chịu.

Sau khi Tường Hiểu Hiểu đi, Tô Anh nhìn cửa phòng đóng chặt, ôm lấy chân nằm xuống, cô mệt mỏi nhắm mắt lại, trong lòng thầm than Tường tiểu thư này quả nhiên đã hành động. Cô ta càng biết nhìn người dễ làm việc hơn so với Tề Duyệt cao ngạo, cũng biết xem xét thời thế, buông lỏng thái độ chứ không phải lúc nào cũng cố chấp kiểu ngạo.

Tề Duyệt ý vào tài sản nên không để bất kỳ kẻ nào vào mắt, còn Tường Hiểu Hiểu là vừa có tài sản, vừa có tâm tư cẩn thận, đương nhiên sẽ mạnh hơn việc chỉ có tài sản.

Cho nên đôi trước mới có tình cảnh một người đi phía trước thực hiện, một kẻ ở sau lưng thao túng, an an ổn ổn, đạt được tất cả mục đích của mình mà không gặp bất kì khó khăn nào.

--

Lâm Thành Phong thấy Tường Hiểu Hiểu rời đi, lập tức nhảy đến cạnh mép giường Tô Anh: "Anh Anh, em để ý đến cô ta làm gì? Còn nữa, cô ta nói mình không giống với Tề Duyệt, em đừng tin đó."

Tô Anh nói: "Tường tiểu thư tới thăm em, em còn có thể đuổi người ta ra ngoài sao?"

Triệu Vũ đi từ phía sau Lâm Thành Phong tới, anh nắm cổ áo kéo lấy Lâm Thành Phong ra, nhìn Tô Anh đang ngoan ngoãn nằm ở trong chăn, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp nhìn anh. Sắc mặt lạnh tanh này giờ của anh hoà hoãn lại, xoa xoa đầu cô: "Ngủ đi, đừng nghĩ chuyện gì cả."

Tô Anh "Ừ" một tiếng, nói: "Tiểu Vận với dì Trần đâu?"

Lưu Vận và Trần Thục Phấn đã đi ra ngoài được một lúc rồi, cũng không biết sao lại chưa trở về? Lâm Thành Phong nói: "Anh đi xem thử."

Tô Anh gật gật đầu, Lâm Thành Phong đi ra cửa.

Triệu Vũ dùng một chân kéo ghế dựa đến, ngồi xuống gần mép giường, anh tới gần Tô Anh, ra lệnh cho cô: "Mau ngủ đi, anh nhìn em ngủ."

Tô Anh nhìn anh mới cái, cũng không nói gì, lục tục xoay người, đưa lưng về phía anh, trằm ở trong chăn không động đậy. Triệu Vũ cười khề một tiếng, thật là một trứng thối nhỏ không có lưng tám

Được một lát cô đã ngủ mất, quần ở trong chân, hờ hấp mông manh gần như không thể nghe thấy.

Triệu Vũ đứng dậy đi đến bên kia, bàn tay khớp xương rõ ràng xoa xoa lên khuôn mặt cô gái, mặt anh hơi nghiêm trọng lo lắng, bệnh này của Tô Anh không có chu kì nhất định, cũng không theo quy luật, nếu lại phát bệnh...

Anh không dám tưởng tượng nếu Tô Anh thật sự xảy ra chuyện gì thì anh nên làm sao bây giờ?

--

Lâm Thành Phong không đi quá xa, ở ngoài hành lang gần cửa sổ thấy Lưu Vận và Trần Thục Phấn, hai người đứng ở chỗ đó, dáng vẻ cau mày lo lắng. Đồ ăn đặt trên bệ cửa sổ vẫn chưa ăn, cũng không biết bọn họ đang thương lượng cái gì.

Anh đến gần, kỳ quái nói: "Hai người ở đây làm gì vậy, sao còn không đi vào?"

Lưu Vận thấy Lâm Thành Phong lại đây, hỏi: "Tô Anh không có việc gì chứ?"

"Ừ, tình trạng ổn định rồi."

"Haiz, lúc trước thấy Tô Anh có thể ăn thật nên cho rằng không có việc gì, không nghĩ tới nó lại tái phát."

Lâm Thành Phong cup mĩ, chuyện này cũng là anh không nghĩ chu đáo, lúc trước Tô Anh ở bệnh viện vẫn luôn ăn cháo gạo kê. Bình thường anh không ăn cơm ở bệnh viện, vì vậy trong lúc nhất thời đã quên Tô Anh không thể ăn thịt, nếu không cũng không xảy ra những chuyện này.

Đột nhiên Lưu Vận kéo Lâm Thành Phong qua, nhỏ giọng hỏi: "Anh nói đi, Triệu Nhị gì kia của anh có phải có ý đồ với Tô Anh hay không?"

Lâm Thành Phong kinh hãi: "Làm sao cô biết?"

Lưu Vận: "....."

Trần Thục Phấn: "....."

Lưu Vận vỗ tay một cái: "Mẹ nó, thật sự đoán đúng rồi!"

Trời biết lúc cô thấy Tô Anh bị người đàn ông khủng bố kia ôm vào trong ngực thiếu chút nữa đã bị hù chết!

Lưu Vận lại hỏi: "Khương Triết không nói gì hả?"

"Nói chứ, sao lại không nói? Đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng rồi!" Lâm Thành Phong thái độ bất chấp tất cả: "Cuối cùng cũng không có biện pháp, Triệu Nhị thích Anh Anh, anh ấy không buông tay được. Huống chi Anh Anh muốn chia tay với Khương Tử, Triệu Nhị càng không thể buông tay."

Chuyện này Lưu Vận có biết, cô nhủ mảy: "Cho dù không phải Khương Triết thì cũng không có khả năng là Triệu Vũ, chẳng lẽ anh ta không biết Tô Anh vì gia thế của Khương Triết nên mới từ chối kết hôn sao? Gia thế Triệu Vũ hẳn là không kém hơn Khương Triết chứ? Kết quả về sau chắc cũng giống nhau chứ?"

Lâm Thành Phong nghĩ nghĩ, nói: "Kỳ thật nhà Triệu Nhị so với Khương Tử thì tốt hơn một chút, trong nhà Khương Tử còn đang tranh giành quyền thừa kế Khương thị, nhưng nhà Triệu Nhị đã an ổn. Hiện giờ người quyết định Triệu gia là cha Triệu Nhị, trên Triệu Nhị còn có một người anh trai, nhưng anh trai của anh ấy không có hứng thú với chuyện kinh doanh. Giờ này chắc đang trong quân đội, cho nên Triệu gia sớm hay muộn vẫn là của Triệu Nhị."

Anh dừng một chút, lại nói: "Phiên phúc duy nhất chính là cha mẹ Triệu Nhị nhất định sẽ không đáp ứng chuyện này, còn có những thân thích của Triệu gia, mỗi một kẻ đều mưu toan, hiện tại còn đang vắt óc suy nghĩ muốn đoạt lấy Triệu thị, các loại thủ đoạn ừn ừn không dứt, Anh Anh... Cô ấy không thích hợp với những thứ này."

Lưu Vận vuốt tay: "Xem đi, còn không phải giống nhau sao?"

Trần Thục Phấn ở bên cạnh nghe xong, thờ dãi nói: "Hôn nhân không được sự đồng ý của người nhà, Tô Anh gả qua đó cũng sẽ không hạnh phúc."

Lời này là sự thật, chỉ cần những ánh mắt bất mãn thôi cũng đủ làm người ta khổ sở rồi.

Lưu Vận và Trần Thục Phấn càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này không dễ dàng, càng lo lắng cho Tô Anh. Dù sao những người này thoát nhìn liền thấy không dễ động đến, tính tình nhất định cũng không tốt bao nhiêu.

--

Lưu Vận còn lên lút nhắc đến những chuyện này với Tô Anh, hỏi cô làm sao bây giờ?

Tô Anh lắc đầu: "Không biết, đi một bước tính một bước thôi."

Lưu Vận lo lắng: "Khương Triết và Triệu Vũ..."

Tô Anh vỗ nu bàn tay Lưu Vận, ngắt lời nói: "Tiểu Vận, tớ biết cậu lo lắng cho tớ, nhưng có lẽ cậu không hiểu bọn họ, bất kể là Khương Triết hay là Triệu Vũ, nếu bọn họ vì tớ từ chối mà rời khỏi, thì cũng sẽ không có những chuyện phiền lòng như bây giờ."

Lưu Vận chu môi, bất đắc dĩ nói: "Bọn họ thật bá đạo! Điều tớ lo lắng là hai hồ tranh chấp, tếp riu như cậu phải chịu tội!"

Tô Anh mím môi, cười cười.

Hiện tại cô đã không có cách nào rời khỏi.

Vào buổi tối Khương Triết đến đây thăm cô, trợ lý Diệu để cháo gạo kê với rau dưa thanh đạm xuống bàn, kèm với một ít hoa quả tươi mới.

Cô vừa mới tỉnh ngủ, nằm ở trong chăn không muốn nhúc nhích, cả người một mõi đã khỏe hơn rất nhiều, cảm giác muốn nôn mửa cũng đã biến mất, quả nhiên "tâm của thực vật" có tác dụng chữa trị rất hiệu quả.

Trợ lý Diệu cẩn thận sắp xếp đồ ăn trên bàn, sau đó tay chân nhẹ nhàng rời đi.

Khương Triết ngồi ở trước bàn ăn, ngón tay khớp xương rờ ràng gõ gõ lên mặt bàn, giọng nói lạnh nhạt không đổi: "Tỉnh rồi thì tới đây ăn cơm thôi."

Tô Anh đáp một tiếng, gẩy giữa bô dầy.

Khương Triết: "Áo khoác."

Tô Anh mặc áo khoác vào, đến ngồi bên cạnh bàn.

Là cháo gạo kê với rau xanh, còn có một hộp hoa quả cắt sẵn, cơm hộp thanh đạm, không thấy một chút thức ăn mặn, nhưng thoạt nhìn lại rất ngon miệng.

Cô không nói gì, tự mình cầm thìa ăn tỉnh ăn cơm.

Khương Triết thương tiếc cô gái ngoan ngoãn, mãi đến khi thấy cô ăn được khá nhiều mới nói: "Anh Anh, anh giúp em liên hệ một vị bác sĩ, sáng mai bác sĩ sẽ đến, em nhớ phối hợp tốt với người ta."

Tô Anh nghi hoặc: "Bác sĩ gì?"

"À, là chuyên gia tâm lý, vị kia nghiên cứu rất nhiều về phương diện này, hẳn là có thể trợ giúp cho bệnh tình của em"

"....."

Dường như cô không muốn ăn nữa, buông thìa trong tay, nhìn về phía Khương Triết, nghiêm túc hỏi: "A Triết, vì sao anh muốn tìm bác sĩ tâm lý cho em? Anh cho rằng em có bệnh sao?"

"Đương nhiên không phải." Ánh mắt anh nhìn thẳng cô gái, hết sức ôn hòa: "Anh Anh, bác sĩ không tìm ra nguyên nhân cho căn bệnh của em, chúng ta chỉ có thể nghĩ cách khác thôi, bác sĩ tâm lý cũng chỉ là một phương pháp đề thờ."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Giấu diếm

Edit: Hiền Chấn

Beta: Mun

—— Không thể gặp bác sĩ tâm lý.

Một khi đến gặp bác sĩ, trong lòng Tô Anh vô cùng rõ ràng một chuyện, cô không chắc mình sẽ để lộ chuyện gì. Huống chi kiểu gì bác sĩ tâm lý cũng sẽ dùng đến cách thôi miên, kể như lúc bị thôi miên lại nói những lời không nên nói thì phải làm sao đây?

Cô có nhiều bí mật như vậy, mỗi một cái đều là bí mật không thể để người khác biết. Huống chi bệnh này của cô chưa hẳn bác sĩ tâm lý có thể chữa được, bệnh của cô mặc dù thường tái đi tái lại, trông thì có vẻ nguy hiểm nhưng cô đã có "tâm của thực vật" bảo hộ nên sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng. Còn chuyện khác, ngoài việc không thể ăn thịt ra thì cũng không có gì to tát, trước giờ cô cũng không thích ăn thịt cho lắm, không ăn cũng không sao.

"Em không đi đâu." Tô Anh đứng dậy, quả quyết nói: "Em không gặp bác sĩ tâm lý."

Cô nằm trở lại giường, túm chăn bọc kín mình lại sau đó nằm im không động đậy.

Khương Triết nường mày cười một tiếng, cảm thấy có quý nhũ này thật ngốc nghếch, cho dù giận đối cũng làm người khác thấy đáng yêu.

Anh bước đến bên mép giường, bàn tay khẽ vỗ vỗ lên chiếc kén đang cuộn tròn kia, cả người cô đều chôn kín trong chăn, đến một sợi tóc nhỏ cũng không lộ ra ngoài. Bị vỗ như vậy còn cố gắng dịch sang một bên, Khương Triết mỉm cười đồ dánh: "Anh Anh nghe lời đi, không tiêm chích hay uống thuốc gì đâu, chỉ là đến tâm sự với em thôi. Em sợ gì chứ?"

Tô Anh nói: "Anh bắt em đi khám bác sĩ tâm lý, không phải cho rằng em có vấn đề tâm lý đó chứ? Em không bị bệnh, em không đi."

Khương Triết bắt đầu đi: "Đây chỉ là phỏng đoán dựa theo bệnh tình của em thôi, chúng ta có thể thử điều trị xem sao. Không lẽ em lại muốn vô duyên vô cớ phát bệnh như trước đây à?"

"..."

"Anh Anh?"

"..."

"Anh Anh." Giọng nói Khương Triết lúc này có chút nghiêm khắc: "Đến nước này rồi, không được bướng bỉnh."

Tô Anh cũng không thêm đề ý, cô nghĩ, cho dù bác sĩ tâm lý có đến đây thật đi chẳng nữa thì cô cũng có thể chọn cách không phối hợp, không trả lời bất cứ câu nào...

Trong lúc cô vẫn đang nghĩ ngợi, đột nhiên cảm thấy cơ thể nhẹ tênh, biến cố bất ngờ này thiếu chút nữa đã làm cô hét thành tiếng. Chờ đến khi có kịp phản ứng lại, thì đã bị Khương Triết bế bổng cả người, bộ dạng của cô bây giờ giống như một chú rùa đen rụt đầu đột nhiên bị người ta phát hiện!

Nhưng chỉ trong chốc lát, cô đã bị anh đào ra từ trong lồng chăn đệm dày cộm, cô bị anh để dưới thân, gương mặt tuần mỹ của anh chỉ cách cô trong gang tấc. Rất gần rất gần, gần đến mức hô hấp dường như giao hoà với nhau.

Cảm bị anh nắm lấy, ép cô phải ngẩng mặt lên nhìn.

"Để anh nhìn xem, là ai dám phản cao thấp với anh đây. Không nghe lời anh, lại còn không để ý đến anh, hmm?"

"..."

Cô trầm mặt một lát, đôi tay dầy đầy vòm ngực của anh, nhờ giọng nói: "Vậy anh có thể đồng ý với em một chuyện, đừng tìm bác sĩ tâm lý cho em có được không?"

Khương Triết nhũ mày, giọng nói lạnh lùng: "Tại sao lại kháng cự như vậy? Chỉ là bác sĩ tâm lý thôi, cũng đâu phải là anh, còn có thể ăn thịt em à?" Bàn tay của anh xoa nhẹ gương mặt cô, nói tiếp: "Anh Anh, em không muốn kết hôn, anh đã thoả hiệp rồi đây thôi. Bây giờ là suy nghĩ cho sức khỏe của em, anh nên đáp ứng yêu cầu của em không đây?"

Tô Anh nói: "Chỉ là thân thể của em không khỏe thôi, sao lại phải tìm bác sĩ tâm lý đến chứ? Em biết tâm lý của em không có vấn đề! Thêm nữa, em cũng không thích ăn thịt, cũng lắm thì sau này em không ăn nữa, chuyển sang ăn chay! Hơn nữa lần trước không phải đã tốt lên rồi, lần này cũng giống như vậy đó!"

Khương Triết cười một tiếng, ngón tay xoa xoa cánh môi của cô: "A, cái miệng nhỏ này cũng biết ăn nói đầy chứ."

Anh buông cầm Tô Anh ra, đứng dậy đi sang một bên, cầm điều thuốc đưa đến bên môi, không đồng ý nhưng cũng không cự tuyệt.

Tô Anh: "... A Triết, được chứ?"

Giọng nói của anh mang theo chút lạnh lùng cũng ẩn giấu chút bức bối, quay lưng về phía cô: "Anh Anh, gần đây em không ngoan gì cả. Em làm cho anh mang một bụng tức không chỗ phát đây này."

Tô Anh chớp chớp mắt.

Khương Triết đột nhiên bẻ gãy điều thuốc ném vào sọt rác, một luồng khí thâm trầm lạnh lẽo phát ra từ trên người anh. Anh đột nhiên xoay người, đôi tay chuẩn xác chống bên người Tô Anh, giọng nói khàn khàn mang theo áp lực: "Anh Anh, lần này không thể để em tự tiện làm xằng bậy nữa."

"Em... um!" Mỗi đợt nhiên bị cắn một phát khiến cô đau muốn phát khóc. Nhưng chỉ là cắn một cái, anh không có hôn cô, rất nhanh môi đã rời đi. Đôi mắt thâm thúy như mực nhìn cô chăm chăm, lạnh lùng uy hiếp: "Tiểu quý, chờ xem khoẻ lại, xem anh thu phục em như thế nào!" Rất nhanh anh đã đứng lên, sửa sang lại cổ áo, sau đó nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

--

Nửa đêm Tô Anh vẫn chưa ngủ, quả nhiên khi mặt trời chiếu ánh nắng chói chang giữa ban trưa xuống thì thấy Khương Triết dẫn theo bác sĩ tâm lý đến.

Là một người phụ nữ trung niên khoảng tầm 50 tuổi, tên là Hà Huệ, bà ăn mặc rất tinh tế hài hoà, ngay cả cách nói chuyện cũng thái độ tươi cười rất niềm nở ôn hoà, làm cho người khác cảm thấy thoải mái.

Theo bản năng, Tô Anh có chút đề phòng cùng bài xích.

Lâm Thành Phong và Khương Triết đều có mặt, có lẽ là sợ cô khấn trương nên cả buổi sáng Lâm Thành Phong đều dành thời gian để làm công tác tư tưởng cho cô báo cô đừng nên khấn trương. Chỉ đơn giản là nói chuyện phiếm với nhau thôi, không cần phải sợ hãi, cũng đừng lo lắng gì cả.

Nhưng mà Tô Anh lại sợ phải nói chuyện phiếm như vậy. Là bác sĩ tâm lý đó, nhất định sẽ biết rất nhiều chuyện nhân tính thế thái, chỉ cần lơ là một giây thì đã bị bắt được lỗ hổng, lại càng dễ dàng tìm tòi nghiên cứu ra những bí mật cô muốn che giấu. Nhưng mà, chuyện gì đến rồi cũng đến...

"Em muốn đi toilet."

Nếu đã đến nước này, cô phải chuẩn bị ứng phó thật tốt.

Lại nói, tối hôm qua cô đã lâm đến mức như vậy mà vẫn không thể làm cho Khương Triết mềm lòng. Điều này chứng minh anh nhất định muốn biết kết quả việc chữa trị, nếu không có đáp án nhất định sẽ không chịu bỏ qua.

Cô nhìn chính mình phản chiếu trong gương. Nào, cô chính là Tô Anh, chưa từng trải qua đời trước gì hết, sinh hoạt của cô rất đơn giản, ngoại trừ biến cố mất mẹ, cậu rời đi mất tâm cùng với chia tay với bạn trai ra thì căn bản không có chuyện khó khăn buồn khổ gì cả, sợ gì chứ?

Cô đi ra ngoài.

Không ngờ lại thấy Khương Triết đang đứng đợi mình ở cửa, không còn vẻ lạnh lùng của đêm qua, thay vào đó là một chút ôn nhu dịu dàng, anh đến gần: "Bé hoa nhài."

Tô Anh giờ tay chân ngay ngực anh, lui ra phía sau một bước, nói: "Chúng ta chia tay rồi."

Khương Triết cười một tiếng, khoanh tay đứng nhìn cô, lạnh giọng chất vấn: "Tiểu quý, anh đã đáp ứng với em không kết hôn rồi, bây giờ còn muốn quay đầu chia tay với anh? Giận anh vì tối qua không nghe theo lời em à? Anh Anh, những chuyện liên quan đến sức khoẻ của em, không phải cho em tự tiện làm bậy."

Hà Huệ: "Khụ khụ khụ!"

Tô Anh: "..."

Khương Triết cũng không ở lại đây quá lâu, anh nói: "Qua đó đi, đừng sợ."

Tô Anh nhủ mày, gật gật đầu: "Àh."

Khương Triết rời khỏi phòng bệnh.

Tô Anh cúi đầu, đi đến bên sô pha ngồi xuống.

Hà Huệ cười nói: "Cô là Tô Anh à? Chào cô, tôi là Hà Huệ."

Tô Anh cũng khẽ mỉm cười: "Bác sĩ Hà, chào bà."

Hà Huệ nhìn Tô Anh, bộ dáng dường như rất vui vẻ: "Tôi cũng quen biết thằng bé Khương Triết hai mươi mấy năm nay rồi, chưa từng thấy cậu ta quan tâm cô gái nào đến vậy, cậu ta thật lòng thích cô đấy."

Tô Anh ngạc nhiên nhìn Hà Huệ, cô tưởng rằng đối phương chỉ đơn giản là một bác sĩ tâm lý, bây giờ xem ra không phải như vậy: "Bác sĩ Hà, bà là người quen của Khương Triết à?"

Hồ Huệ nói: "Quen chứ, tôi là bạn thân của mẹ Khương Triết, tôi biết cậu ta từ khi cậu ta còn rất nhỏ ấy chứ."

Khi còn nhỏ, Khương Triết vì chuyện của cha mình mà mắc bệnh tâm lý nôn ói không ngừng, nên mới đến điều trị ở chỗ của bà. Sau này lớn lên, loại bệnh nôn ói này vẫn sẽ bị tái phát khi gặp phụ nữ, anh cũng đã từng đến chỗ bà để điều trị nhưng đáng tiếc lại không có chút hiệu quả nào. Mãi đến khi bà nghe Khương Triết nhắc đến một cô gái tên là Tô Anh, cô gái này vừa xuất hiện đã có thể giải quyết gọn gàng vấn đề nan giải bấy lâu nay của bà, khiến cho bà vừa bất ngờ vừa vui mừng. Nghĩ đến Khương Triết nhất định là thật tâm thích cô, cho nên mới không hề bài xích Tô Anh cùng thân thể của cô.

Cũng bởi vì chuyện này mà đã lâu Khương Triết không còn đến phòng khám của bà. Đột nhiên mấy ngày trước anh lại đến tìm nhờ bà giúp đỡ làm cho bà vô cùng ngạc nhiên.

Hà Huệ cười nói: "Đưa trẻ Khương Triết kia từ nhỏ tính tình đã lạnh lùng, lại còn kiêu ngạo chuyên chế nữa, cứ thích không chế người khác làm theo ý mình. Có ở bên cạnh cậu ta chắc cũng phải chịu nhiều ảc hại?"

Tô Anh lắc lắc đầu: "Cũng khá tốt, Khương Triết cũng không quá đáng đến mức không nói đạo lý."

Hồ Huệ: "Cậu ta đúng thật là không hiểu chuyện, đúng chứ? Xem cô kia, hẳn là lần này cô cũng không muốn tiến hành trị liệu tâm lý đâu, bị cậu ta ép đúng không?"

Tô Anh mơ mơ hồ hồ, gật gật đầu: "Bởi vì bệnh viện vẫn khám không ra bệnh của cháu là bệnh gì cho nên anh ấy mới muốn cháu đến gặp bác sĩ tâm lý."

"Vậy rốt cuộc thân thể cô bị như thế nào? Hiện tại tốt rồi chứ. Tôi nghe Khương Triết nói, mỗi lần cô phát bệnh đều rất dọa người, lại còn luôn miệng kêu đau có đúng không?"

Tô Anh gật đầu, nhìn Hà Huệ.

Hà Huệ vẫn giữ thái độ ôn hoà như cũ: "Vậy cô cảm thấy loại đau này đau như thế nào?"

Tô Anh nói: "Chính là rất rất đau."

Hà Huệ nói: "Thật ra cơn đau cũng chia thành nhiều loại, có kiểu đau như là người khác cầm đồ vật đánh mình, chính là đau từng mảng thịt; cũng có loại đau như bị kim châm chọc vào, loại này đau theo từng tia từng tia; cũng có loại đau rát như bị lửa đốt..."

Bàn tay Tô Anh hơi siết chặt lại, cô nghĩ nghĩ rồi nói: "Vừa có loại đau giống như bị trời và siết chặt lại vừa có loại đau như bị thiêu đốt... cháu cũng không rõ nữa."

"Thì ra là có đau dón như vậy, khi tôi nghe Khương Triết miêu tả cũng cảm thấy hơi đau đấy, chắc là có cảm thấy sợ lắm hả? Nếu nó lại phát bệnh nữa ấy."

Tô Anh gật đầu: "Đúng vậy, thật đáng sợ."

--

Trò chuyện với nhau rất nhiều, nhưng cũng tựa như chưa từng nói gì.

Lúc Hà Huệ ra khỏi phòng bệnh, đã là hơn nửa tiếng sau.

Khương Triết cùng Lâm Thành Phong đang đứng hút thuốc ở cửa sổ cuối hành lang, đôi mày cau chặt, ánh mắt nhìn vào khoảng không vô định như đang suy nghĩ gì đó.

Nhìn thấy Hà Huệ trở ra, Khương Triết nhanh chóng dập tắt thuốc trên tay, bước đến gần hỏi: "Thế nào rồi?"

Hà Huệ lắc lắc đầu, nói: "Con bé Tô Anh này, trong lòng vẫn còn rất đề phòng tôi. Tuy rằng cô ấy thể hiện bản thân mình đang rất ổn, không có việc gì đáng lo ngại. Nhưng tôi lại có thể nhìn ra, cô ấy không nói thật hoàn toàn, hẳn là vẫn còn che giấu điều gì đó."

Lâm Thành Phong lập tức nói: "Bác sĩ Hà, ý của bà là sao? Bà nói Anh Anh đang lừa bà hả?"

Hà Huệ bắt đầu đi đáp: "Cái gì mà lừa tôi, là có ấy tự vệ quá thôi. Hơn nữa tôi đoán rằng Tô Anh biết rõ nguyên do bị bệnh của mình. Tôi tưởng các cậu cũng sẽ nhìn ra chứ, cô ấy cũng không quá đề tâm đến bệnh tình của mình, cũng có thể là do bệnh tình quá đáng sợ nên không dám đối mặt? Đừng hỏi tôi gì hết, bệnh nhân không chịu phối hợp thì tôi cũng không thể biết gì thêm. Huống chi tôi cũng cần có đạo đức nghề nghiệp chứ, không thể tiết lộ chuyện tư mật của bệnh nhân đâu."

Lời Hà Huệ nói làm cho Khương Triết không khỏi suy tư, nếu Tô Anh biết gì do, tại sao lại không nói? Vì thế nên mới từ chối gặp bác sĩ tâm lý?

Hà Huệ nói: "Nếu như muốn biết nhiều hơn nữa, vẫn cần Tô Anh phối hợp."

Khương Triết gật đầu, nói cảm ơn sau đó nhờ Lâm Thành Phong đưa Hà Huệ rồi đi. Hà Huệ cũng không khách sáo, đi đến cửa thang máy liền đuổi Lâm Thành Phong trở về.

Khương Triết trở vào phòng bệnh.

Chỉ là, anh vừa mới bước vào đã phát hiện ra, tiểu quý kia thế mà lại bỏ lên giường ngủ từ lâu rồi. Anh bất đắc dĩ xoa xoa ấn đường, thật là bó tay với cô.

--

Mặt khác, Triệu Vũ cũng biết được kết quả chẩn đoán của Tô Anh, anh nhủ mảy: "Cho nên, thật ra là do Tô Anh có ám ảnh gì đó về tâm lý nên mới dẫn đến việc bị bệnh này hả?"

Lâm Thành Phong nói: "Cũng không chắc nữa, bác sĩ Hà nói Anh Anh không chịu phối hợp. Có ấy không tin bà, cũng không chịu nói thật."

Không biết vì sao, trong đầu Triệu Vũ xẹt qua một ý nghĩ, là Tô Anh không muốn cho bọn họ biết cho nên mới cố tình giấu giếm điếm điếm.

Anh nhìn đồng hồ, vừa qua buổi trưa, anh đứng dậy cầm theo áo khoác đi thẳng một đường rời khỏi công ty, hướng đến bệnh viện.

Tô Anh lúc này đang ngồi húp cháo trắng, thanh thanh đậm đậm làm cho Lâm Thành Phong thêm đến chảy nước miếng. Khương Triết đã rời khỏi nhân lúc cô đang ngủ, lúc này cô đối mặt với Lâm Thành Phong, không hề có chút áp lực nào.

"Anh Anh, có phải trong thâm tâm em có điều gì lo lắng không? Bác sĩ Hà nói em không chịu phối hợp với bà ấy! Như vậy là không tốt đâu đó."

"Ồ."

"..."

Cô ăn xong một bát cháo, bộ dáng cười tủm tỉm nói: "Những câu bác sĩ Hà nói em đều trả lời thật đó! Em không có lừa bà ấy."

"Nhưng bà ấy nói em đang cố giấu điếm chuyện gì đó." Lâm Thành Phong vỗi la lên: "Anh Anh, em không thấy lo lắng hả? Nếu như một ngày nào đó em chết thì làm sao đây?"

Tô Anh: "Sẽ không đâu."

"..."

Anh nghiêng răng nghiêng lợi, bị Tô Anh làm cho tức chết mất!

Khi Triệu Vũ đến đây, Lâm Thành Phong đang bận gần hôn vu vơ ở một góc, thấy anh đến đây liền tức giận thờ phỉ phỉ rời khỏi phòng bệnh, cũng không biết là đi đâu.

Tô Anh giải giải chiếc mũ: "Anh Triệu Vũ, đừng nói là anh cũng nghe được lời bác sĩ nói nên đến đây tìm em đấy nhé? Thật sự là câu nào em cũng thành thành thật thật trả lời, bà ấy hỏi em câu nào em cũng trả lời hết mà!"

Triệu Vũ liếc nhìn Tô Anh một cái, cời chiếc áo khoác màu đen ra treo vào giá áo trên cửa. Bởi vì vừa đi từ bên ngoài vào nên trên người cũng mang theo toàn khí lạnh của mùa đông, sắc mặt của anh có chút không tốt: "Không muốn nghe. Bác sĩ bảo em không phối hợp thì chính là do em không phối hợp."

Tô Anh: "..."

Cô im lặng trong chốc lát rồi lại cười cười: "Anh Triệu Vũ, em quên hỏi anh một chuyện rồi."

Triệu Vũ: "Chuyện gì?"

Tô Anh: "Triệu Sùng Sơn tiền sinh là người quen của anh hả? Các anh quen nhau từ khi nào?"

Triệu Vũ: "..."

Tô Anh còn nhớ rất rõ, cô bị ngắt xâu ở chỗ của Triệu Sùng Sơn, nhưng người đầu tiên đưa cô đến bệnh viện lại là Triệu Vũ. Nếu nói anh ấy không đứng chờ sẵn ở đó thì đánh chết cô cũng không tin đâu.

Hoá ra Triệu Vũ cùng Triệu Sùng Sơn đã sớm quen biết nhau. Những chuyện cô nhờ Triệu Sùng Sơn điều tra ở kiếp trước, anh đều biết hết sao?

Triệu Vũ không ngờ Tô Anh lại hỏi đến chuyện này, anh cho rằng cô đã sớm bỏ chuyện này sang một bên, thậm chí cũng đã quên mất. Bây giờ lại đột nhiên hỏi đến, vậy mà anh cũng không hề hoảng loạn, ngược lại là khẽ nhếch đôi mày kiếm, đôi mắt đen thẫm thuỳ nhìn thẳng vào cô. Khoé miệng của anh từ từ vẽ lên nụ cười: "Vậy em có nhớ lúc ở trên xe anh từng hôn em hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134

Edit: Rine

Beta: Jiang

Tô Anh ghen lời, không nghĩ là Triệu Vũ lại không biết xấu hổ như vậy, lại dám lớn tiếng nói là đã từng hôn cô.

Huống chỉ nụ hôn kia sao có thể tính là hôn được? "... Lúc đó anh không phải là giúp em sao?"

Triệu Vũ cup mắt cười một tiếng. Anh giúp Tô Anh vì tình huống khi đó quá khẩn cấp, anh lại quá lo lắng và hoảng loạn. Nhưng nếu đổi lại thành một người khác, anh nhất định sẽ không dùng miệng để hỗ trợ.

Anh cười thâm thúy: "À, vốn dĩ là anh giúp em mà."

Tô Anh: "..."

Cô nghiêm túc nói: "Triệu Vũ, anh đừng lảng sang chuyện khác. Rốt cuộc chuyện anh với Triệu Sùng Sơn là như thế nào?"

Triệu Vũ: "Anh ta chính là một người anh em của anh."

Tô Anh nghi hoặc nhìn anh.

Triệu Vũ giải thích: "Lão Triệu biết anh có ý đồ với em, khi anh ấy thông báo tin tức của em, trùng hợp anh cũng ở đó, anh liền nghĩ chờ em đến rồi gặp mặt cũng được."

Tô Anh lại hỏi: "Nếu anh thật sự nghĩ chờ em đến rồi gặp, vậy vì sao anh lại muốn trốn đi trước?"

Triệu Vũ bất đắc dĩ thừa nhận: "Được rồi, anh trốn đi thật ra là bởi vì anh muốn lên nhìn em thêm vài lần."

Tô Anh bỏ qua thái độ lưu manh của Triệu Vũ, lại hỏi: "Chuyện trước đây em nhờ Triệu Sùng Sơn điều tra Phạm Nghị anh cũng biết sao?"

"Biết."

"... Triệu Sùng Sơn cũng quen biết Khương Triết à?"

"Quen."

Tô Anh nhớ tới kiếp trước, cô vô cùng tin nhiệm vụ thám tử mà mình tìm được. Anh ta rõ ràng cũng đã nhận lời sẽ bảo vệ cô, thậm chí cô còn nhờ Triệu Sùng Sơn điều tra Khương Triết với nẩy nhân tình của anh ấy. Nhưng dù tra được cái gì thì Khương Triết và Triệu Vũ cũng đều biết, chỉ có cô ngu ngốc cho rằng bản thân làm việc kín đáo, bí mật.

Một cái gối đầu bay tới người Triệu Vũ: "Các anh thật quá đáng, cả Triệu Sùng Sơn cũng thế, một chút đạo đức nghề nghiệp cũng không có! Anh cũng như vậy."

Cô thật sự bị lị cây che mắt, thì ra rất nhiều sự tình mà cô biết đều đã được sắp đặt. Ánh mắt cô lúc nào cũng đặt trên người Khương Triết, chỉ chú ý mọi chuyện của anh, bị tình yêu với anh trói buộc, cần bản không chú ý tới thế giới bên ngoài,

cũng vì thế, cô đã xem nhẹ rất nhiều vấn đề.

Lần đầu tiên Triệu Vũ thấy Tô Anh tức giận, không đó mặt cười đáng yêu giống ngày thường. Cô mỉm môi không nói lời nào, bộ ngực phẳng phồng lúc lên lúc xuống, biểu tình nghiêm túc, vô cùng im lặng.

"Anh Anh?"

"..."

Cô thật sự rất tức giận, trằm chân không để ý đến anh một lúc lâu, cũng không biết suy nghĩ lung tung rồi loạn cái gì mà sắc mặt cô trở nên tái nhợt.

Triệu Vũ đứng dậy, ngồi xổm trước giường bệnh, thấy cô gái bởi vì anh tới gần nên lui về sau, bộ dáng né xa ba thước, đáng yêu đến mức khiến anh đau lòng.

"Anh Anh, xin lỗi, em đừng nóng giận."

Anh không nhận được muốn sờ đầu hoặc gương mặt cô, lại bị đập một phát, cô không chút lưu tình đánh vào mu bàn tay anh, anh rụt tay về: "Đau quá!"

Tô Anh tròn mắt nhìn anh, cười ha hả.

Cô thấy sâu trong ánh mắt người đang chống tay trên trán kia mơ hồ có ý cười, lại có chút thâm ý hiện lên bóng dáng cô.

Tô Anh nói: "Em hỏi anh, về Tề Duyệt... Có phải các anh đã làm gì hay không?"

Triệu Vũ bất ngờ nhui mày, đôi mắt anh hẹp lại, nhìn Tô Anh: "Bé hoa nhài, làm sao lại hỏi tới cô ta?"

"Anh có nói hay không?"

"Nói!"

Triệu Vũ buông tay: "Bọn anh thật sự không làm chuyện gì trái pháp luật cả, Tề Duyệt đứng sau nhiều chuyện thiếu đạo đức như vậy, chúng ta cũng không cần thiết kể hăm hại cô ta, chỉ cần giao chứng cứ phạm tội thì cô ta liền tiêu rồi." Cho nên anh bắt hết những người tham gia vào chuyện này về, ném đến cục cảnh sát, nhân chứng vật chứng cụ thể, tội của Tề Duyệt khó chạy thoát.

Tô Anh đương nhiên biết Tề Duyệt đã làm rất nhiều chuyện không tốt, cô lại hỏi: "Vậy mấy người còn lại đâu? Các anh chưa làm chuyện gì khác sao?"

Triệu Vũ nói: "Kỳ thật có, nhưng chuyện này hẳn là để Khương Tử nói với em"

Tô Anh trầm mặc một lát, cô cọ cọ gối đầu, nhui mày suy tư: "Em biết, bởi vì chuyện Tề Duyệt hại em nên Khương Triết cũng không thích cô ta." Cô nghiêm túc nhìn Triệu Vũ: "Nếu Tề Duyệt hại em mà Khương Triết không làm gì..."

"Không có khả năng." Đường như Triệu Vũ không chút nghĩ ngợi liền phủ nhận, anh hừ lạnh một tiếng: "Tuy rằng anh không muốn thừa nhận Khương Tử bá đạo chuyên chế nhưng cậu ấy thật sự rất bảo vệ em, không hy vọng em tiếp xúc với những chuyện âm u đen tối, che chở em như một đóa hoa nhài yếu ớt. Tề Duyệt hăm hại em, không có khả năng là cậu ấy sẽ để im cho cô ta."

Tô Anh nói: "Nếu anh ấy thật sự như vậy thì sao?"

"Vậy có thể là bởi vì Tề Duyệt còn có giá trị lợi dụng gì đó?"

"Giá trị lợi dụng? Loại giá trị lợi dụng gì có thể làm Khương Triết thỏa hiệp với cô ta?"

Triệu Vũ cười, không nhận được nheo nheo khuôn mặt Tô Anh, thấy có nhui mày lại muốn đánh anh, anh nhanh chóng thu tay, nói: "Anh nói em đúng thật là đầu quả dưa, vì sao lại muốn đặt ra mấy loại giả thiết này? Huống chi bây giờ Tề Duyệt đã ở ngục giam, mấy thứ em nói đó đều không thiết thực."

Tô Anh hiểu rõ, không cần phải giả thiết, anh ấy thật sự đúng là như vậy.

Tuy rằng một đời này có rất nhiều chuyện không giống kiếp trước, nhưng xét thái độ với Tề Duyệt lúc đầu là thật sự không thích cô ta, vậy thì sau đó vì sao lại muốn dung túng cô ta? Thái độ Khương Triết đối với Tề Duyệt vẫn lạnh nhạt, thậm chí là chán ghét, nhưng xác thật là cô ta không phải chịu bất cứ trừng phạt nào, còn kiểu ngạo tồn tại, mãi đến khi cô chết cũng không có gì thay đổi.

Cô thật nghi hoặc, thật mờ mịt, càng không thích bản thân mình chết không rõ ràng, nhận hết khổ sở mà chết, lại chết không toàn thây, cô muốn biết chân tướng.

"Anh Anh?"

Tô Anh hoàn hồn, nghi hoặc nhìn về phía Triệu Vũ.

Bàn tay anh đột nhiên bao trùm lên má cô, ngón cái tình té vuốt ve ở đuôi mắt: "Đừng khóc."

Tô Anh sùng sốt một chút, nhanh chóng dùng mu bàn tay xoa nhẹ dưới đôi mắt, rất khó rạo, không có nước mắt: "Em không khóc mà."

Cô đẩy bàn tay đặt trên gương mặt mình ra, lòng bàn tay anh thật nóng, nóng đến mức má cô ửng đỏ. Cảm giác tê dại khi anh vuốt ve làm cô vô cùng khó chịu, nhưng mà lúc này đây, cô đẩy thế nào cũng đẩy không ra, sức lực người đàn ông này mạnh đến kinh người.

Cánh tay Triệu Vũ chống trên giường, hơi dựa vào, cẩn thận nhìn cô: "Anh nhìn đôi mắt của em ngập nước, giống như sắp khóc rồi vậy."

Tay đang đẩy Triệu Vũ của Tô Anh hơi dừng lại, trong lòng khẩn trương, ánh mắt anh sắc bén, chẳng lẽ vừa rồi cô không cẩn thận lộ ra cảm xúc gì sao?

"Anh Triệu Vũ, anh hoa mắt thôi."

Cô mỉm môi cười, sâu trong ánh mắt cũng thấp ý cười, giống như Triệu Vũ thật sự hoa mắt.

Triệu Vũ cười một tiếng: "Anh Anh ngốc."

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra.

Tô Anh nghi hoặc quay đầu lại nhìn, là Tường Hiểu Hiểu đứng ở cửa.

—— Tường Hiểu Hiểu, sao cô lại quên mất cô ta chứ? Cô ta quả nhiên lại tới, còn xuất hiện một cách trùng hợp như vậy, dường như đều có mặt ngay sau khi Triệu Vũ đến, duyên phận sao?

Triệu Vũ cũng thấy Tường Hiểu Hiểu, anh rũ mi, trên mặt là vẻ không vui khi bị quấy rầy.

Tô Anh lấy bàn tay trên má ra, Triệu Vũ nghe lời, đứng dậy ngồi vào một bên, Tô Anh nói với Tường Hiểu Hiểu: "Tường tiểu thư, tôi không nghĩ rằng cô sẽ đến, mời cô vào trong ngồi."

Tường Hiểu Hiểu mỉm cười, trong tay còn cầm một giỏ hoa quả đặt ở trên bàn, cô ta đến trước giường bệnh Tô Anh ngồi xuống, cười nói: "Hôm nay đúng lúc tôi có thời gian rảnh, nghĩ cô ở bệnh viện buồn chán nên tới thăm. Thật ngại quá, không quấy rầy hai người chứ?"

Tô Anh cũng khẽ cười: "Không có, anh Triệu Vũ nhàm chán nên đùa giỡn thôi."

Tường Hiểu Hiểu: "Thì ra là vậy, tình cảm của hai người cũng thật tốt."

Tô Anh lập tức lắc đầu: "Không có, không thể nào tốt."

Triệu Vũ lạnh giọng cười, không phải châm chọc cũng không phải cười nhạo, càng như là đang cười Tô Anh lừa mình dối người, bịt tai trộm chuông, tiếng cười lạnh kia có một chút cảm giác sùng nịch và dung túng.

Tường Hiểu Hiểu khó chịu trong lòng, trái tim giống như bị kim đâm, cô ta bây giờ rất khó sở.

Cô ta cho rằng mình chỉ hơi thích Triệu Vũ thôi, dù sao cô cũng chưa thấy người đàn ông nào như anh. Có thể chỉ là giác mới mẻ và không cam lòng chiếm phần lớn, nhưng mỗi khi thấy anh thân mật với người phụ nữ khác, cô không chỉ ghen ghét còn cảm thấy buồn bã, thống khổ.

Tô Anh nói: "Anh Triệu Vũ, không phải anh còn cần về công ty sao? Anh đi trước đi, chờ chút nữa sẽ đến muộn đó."

Triệu Vũ liếc nhìn Tô Anh, thấy vẻ mặt thúc giục của cô cũng không phải làm bộ, đôi mày nhăn lại như hận không thể để anh biến mất thật nhanh. Anh cần rằng, trứng thối nhỏ này thật hư!

Anh ở lại không phải sợ cô chịu thiệt sao?

Tô Anh xoa tay thúc giục.

Anh đứng lên, không nói một câu mà trực tiếp đẩy cửa rời đi.

Tô Anh vẫn cười từm tím, Tường Hiểu Hiểu lại có cảm giác khó chịu như ăn phải ruồi bọ. Trước mặt cô ta lại giờ trò ve vãn đánh yêu?

Tô Anh phát hiện mình đã lo sai chuyện, vừa rồi cô vẫn luôn chấp nhất xem Tề Duyệt có giá trị lợi dụng gì có thể khiến Khương Triết thỏa hiệp, nhưng thật ra đã quên Tề Duyệt cùng một thuyền với Tường Hiểu Hiểu, Tường Hiểu Hiểu lại là em gái của Tường Nghị. Kiếp trước Tường Nghị chính là đối tượng hoài nghi trọng điểm của mấy người Khương Triết, bọn họ nghi là Tường Nghị động thủ trừ bỏ Tường Diễn. Dù sao sau khi Tường Diễn chết, người được lợi lớn nhất là Tường Nghị.

Kể từ đó, có phải là Tề Duyệt đã biết cái gì từ Tường Hiểu Hiểu hay không?

Mấy người Khương Triết và Triệu Vũ vẫn luôn muốn tra ra chân tướng cái chết của Tường Diễn, nếu Tề Duyệt hoặc Tường Hiểu Hiểu thật sự đã biết cái gì đó, như vậy...

Tô Anh nhìn Tường Hiểu Hiểu, khẽ cười: "Tường tiểu thư, sau này cô đến đừng mang theo hoa quả, không cần khách khí như vậy."

Tường Hiểu Hiểu cười cười, nói: "Tô Anh, hiện tại hẳn là cô đã khỏe hơn chứ? Khi nào có thể xuất viện?"

Tô Anh: "Chắc sắp rồi, trước giờ tôi vẫn luôn muốn xuất viện, chỉ là bọn họ không cho phép."

"Họ cũng chỉ là suy nghĩ cho thân thể của cô thôi, ở lại thêm vài hôm cũng tốt."

"Ừ, tôi cũng nghĩ như vậy."

"Tô Anh, tôi có thể hỏi có một chuyện không?"

"Chuyện gì? Có hỏi đi."

Bộ dáng Tường Hiểu Hiểu dường như cũng rất khó nói, cô ta ngưng ngừng cười, có chút thận thừng, gương mặt cũng đỏ lên: "Tôi thấy quan hệ giữa cô với anh Triệu Vũ rất tốt, cô có thể giúp tôi theo đuổi anh ấy hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 135: Hoắc Khâu liên lạc

Edit: Xuân Cung Đồ

Beta: Thư Thư

Giúp Tường Hiểu Hiểu theo đuổi Triệu Vũ ư?

Tô Anh bật cười: "Chuyện này tôi không có cách nào giúp được cô."

Tường Hiểu Hiểu nghi ngờ hỏi: "Tại sao không thể? Tôi thấy cô và anh Triệu Vũ chơi với nhau rất thân đó nha, chắc chắn cô hiểu rất rõ tính tình anh ấy, hơn nữa tôi cũng không cần cô làm chuyện gì khó, chỉ là thỉnh thoảng giúp tôi hẹn anh ấy cùng ăn một bữa cơm, hoặc giúp tôi nói vài lời trước mặt anh ấy, không được sao?"

Tô Anh buông tay, nói: "Tôi không muốn những tay vào tình cảm của người khác, cô thích Triệu Vũ thì có thể theo đuổi anh ấy, đó là việc riêng của hai người, cho dù tôi có thể nói mấy câu với Triệu Vũ, tôi cũng không có quyền can thiệp vào chuyện của anh ấy."

Tô Anh cự tuyệt rất dứt khoát, không hề do dự hay xoay chuyển, Tường Hiểu Hiểu mắt húng nói: "Thật sự không được sao? Tôi thật sự rất thích anh ấy..."

Tô Anh gật đầu: "Thật tình thì không có cách nào giúp được cô trong chuyện này, hơn nữa Triệu Vũ cũng không ngốc, tôi giúp cô, chắc chắn anh ấy có thể nhìn ra, với tính tình nóng nảy của anh ấy không chừng chúng ta xong đời luôn đấy. Nếu là giúp chuyện khác, có lẽ tôi sẽ thử xem nhĩ?"

Tường Hiểu Hiểu chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu: "Thôi được rồi, tôi đã làm khó cô. Nếu tôi cần chuyện khác, cô sẽ không chối từ chứ?"

Tô Anh cười cười, nói lời có thương có lượng (vừa dẫn đo vừa suy tính): "Nếu là chuyện có thể làm được, chắc chắn tôi sẽ giúp cô."

Tô Anh và Tường Hiểu Hiểu đều có mưu đồ với đối phương, nói mấy lời đó xong đều cười khanh khách.

Tường Hiểu Hiểu không nán lại lâu, bởi vì công ty có việc nên cô ta phải đi trước.

Ra khỏi phòng bệnh, nét cười trên mặt cô ta lập tức nhạt hẳn.

Thật ra cô ta đối nào yêu cầu Tô Anh giúp mình theo đuổi Triệu Vũ chứ? Triệu Vũ vốn có ý với Tô Anh, cô ta lại báo Tô Anh tiếp xúc với Triệu Vũ nhiều hơn, đó chẳng phải là tạo cơ hội cho họ sao? Cô ta chẳng ngốc đâu.

Điều cô ta muốn, chẳng qua là thử thăm dò mà thôi.

Nếu Tô Anh đồng ý giúp đỡ, điều đó chứng tỏ cô không có ý gì với Triệu Vũ, nhưng nếu cô không đồng ý thì chứng tỏ mọi chuyện không đơn giản. Bất kể vì lý do gì, cô cũng không muốn những tay vào tình cảm người khác ư? À há!

Tô Anh đứng tại cửa sổ, nhìn Tường Hiểu Hiểu lên xe rời đi.

Thật ra bây giờ cô chưa thể xé rách mặt với Tường Hiểu Hiểu, ít nhất phải đợi đến khi có chút tin tức hữu dụng mới được.

Huống hồ năng lực nguy trang của đối phương thật sự rất tốt. Vừa rồi khi nói chuyện với Triệu Vũ, Tô Anh có ý quan sát Tường Hiểu Hiểu. Tuy cô ta tươi cười khéo léo nhưng chỉ cần vừa nhìn đã biết trong mắt cô ta có sự tổn thương và chờ mong. Triệu vũ, ngoại trừ những điều đó, thật sự không nhìn ra một chút tâm cơ tính kế hay ganh tỵ nào.

Cô ta nguy trang cảm xúc của mình đến mức thiên y vô phùng (áo não không kẻ hở - không một chút sai sót), khiến người ta không thể nhìn ra bất kỳ chỗ nào không thỏa đáng.

Nhưng Tô Anh vẫn cảm giác được đối phương có ác ý với mình.

Có lẽ là do tâm của thực vật quý giá, thực vật có thể cảm nhận được hơi thở một người thoải mái hay không, đương nhiên cô cũng cảm giác được hơi thở của người khác khiến mình thoải mái hay khó chịu, Tường Hiểu Hiểu vừa vận là người như vậy sau.

Tô Anh nghĩ, lúc Tường Hiểu Hiểu tức đến mức không tài nào che giấu cảm xúc được nữa, có phải cô ta sẽ làm một vài chuyện điên cuồng hay không?

Chỉ khi cô ta làm cái gì đó, cô mới có thể tìm lỗ hổng dò ra đáp án, không phải sao?

--

Tô Anh muốn xuất viện, Khương Triết tới đón cô.

Thân hình cao lớn của người đàn ông dựa vào phía trước xe, ngón tay kẹp một điều thuốc, mặt mày thâm thúy mà lạnh băng.

Trợ lý Diêu bỏ hành lý của Tô Anh vào trong cốp xe.

Tô Anh đến gần, ngửa đầu nhìn anh.

Khẽ gọi: "Khương Triết."

Anh phui phui khói bụi: "Hà?"

Tô Anh: "Hình như anh không xem lời nói của em là sự thật, tại sao?"

Người đàn ông rù mắt xuống, trông thấy dáng vẻ nghiêm túc của cô gái nhỏ, thật ra anh có thể nhìn rõ Tô Anh nói lời chia tay rất nghiêm túc, càng hiểu cô hạ quyết tâm không tiến vào cửa nhà họ Khương, nhưng thế thì sao chứ? Cho dù không gì,

cô vẫn là bé hoa nhài của anh.

Anh dập tắt đèn thuốc, đứng thẳng người lên: "Lên xe trước rồi nói sau."

Anh kéo cửa xe ra, tự mình ôm lấy cô gái nhỏ vốn không tình nguyện và đặt cô lên ghế phụ, trợ lý Điều biến mất một cách thông minh, Khương Triết rất ít lái xe, hiếm khi ngồi vào chỗ điều khiển.

Tô Anh thắt chặt dây an toàn.

Khương Triết đạp chân ga, xe chạy như bay.

Khương Triết lái xe khác trợ lý Điều, trợ lý Điều chỉ mong bình an, nhưng Khương Triết lại thích vượt qua xe người ta, thậm chí tốc độ cũng đặc biệt nhanh. Tô Anh thắt chặt dây an toàn, cổ kim nén nỗi sợ hãi nên không nói gì cả.

Mãi đến khi tới một giao lộ có đèn đỏ, cô mới yên lặng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn tay của người đàn ông kia đột nhiên vươn tới trước mắt cô, lòng bàn tay anh nắm chặt lấy cánh tay nhỏ của cô: "Bé hoa nhài, còn nhớ lời anh nói lúc cầu hôn không?"

Tô Anh rút tay lại, nhưng người đàn ông kia nắm quá chặt, cô không thể cử động một chút nào, đành im lặng lắc đầu.

Khương Triết chớp mắt lạnh băng, lòng bàn tay nắm chặt hơn, anh lạnh lùng lặp lại lời một lần nữa: "Anh nói anh cần em cả đời. Em nghĩ anh nói đùa à? Anh Anh, em có thể gạt dối câu kinh âm ỉ dòi chia tay với anh, tất cả đều được, nhưng từ đầu tới cuối em vẫn là người phụ nữ của anh!"

Anh đột nhiên cười ra tiếng, xoa xoa cánh tay nhỏ mềm mại không xương, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mắt Tô Anh. Cặp mắt cô thật đẹp, sáng lấp lánh khiến anh vừa nhìn đã cảm thấy yêu thích: "Anh Anh, đừng sợ, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh không tốt sao?"

Tô Anh thấy Khương Triết như vậy, ánh mắt anh quá nghiêm túc, bởi vì quá nghiêm túc và chăm chú nên mới dẫn tới một chút cổ chấp, trong lòng cô vẫn chưa đến mức căng thẳng.

Cô lắc đầu, dùng sức rút tay mình lại, mu bàn tay cô hơi ửng đỏ và tái xanh. Hai tay cô đan vào nhau rồi lại lắc đầu: "Không, em có cuộc sống của mình, thế giới của anh quá phức tạp, đó không phải là điều em muốn."

Đèn xanh, Khương Triết giẫm lên chân ga, xe lại chạy đi như bay.

Khương Triết nhìn Tô Anh, cười cười: "Bé hoa nhài, ngoan một chút, đừng nói dối."

Tô Anh: "Em không thích anh!"

Chiếc Maserati màu đen "két" một tiếng rồi dừng lại ven đường.

Đại khái Khương Triết không ngờ sẽ nghe Tô Anh nói như vậy, sắc mặt anh u ám, ánh mắt lạnh băng giống như gió lạnh tuyết bay bên ngoài cửa sổ. Anh xích lại gần, nắm lấy cằm Tô Anh, đề cô xuống ghế xe.

"Đề anh nhìn xem, cái miệng nhỏ này nói gì vậy nhỉ?"

"Em..."

Đôi môi mỏng khẽ giương lên của người đàn ông đã đề xuống dưới, nụ hôn nóng rực đến mức có thể cướp đoạt toàn bộ hơi thở của cô, môi lưỡi quấn lấy nhau. Trong khoang miệng sóng cuộn biển gầm toàn là hơi thở của đàn ông, lạnh lạnh và kèm theo cả mùi thuốc lá.

Cô không thể phản kháng, hơi thở và giọng nói đều bị cướp đi!

Tình cảm mãnh liệt kích thích, không cho cô cơ hội thờ dốt.

- -

Khi Tô Anh được đưa về tới

nhà đã là buổi chiều. Cô đứng ở ven đường, nhìn Khương Triết lạnh mặt lái xe rời khỏi. Lời nói của cô thật sự làm anh tức điên, hôn có một cách liều mạng như vậy, hôn đến độ bây giờ môi lưỡi của cô đều đau. Có thể tưởng tượng được những lời của. Khương Triết, thậm chí là những chiếc hôn, quả nhiên anh vừa cần rồi vừa bá đạo, muốn có cái gì là phải nắm chặt trong tay từng chút từng chút một.

Về đến nhà, đầu tiên Tô Anh trông thấy cháu họ Cột Lông Xanh kích động muốn tới gần mình, cô lớn tiếng ho khan, Cột Lông Xanh hoảng sợ vội rụt lại, vui sướng phe phẩy mấy chiếc lá xanh nhỏ nhỏ.

"Anh Anh đã về rồi!"

Đám cây trong tiệm hoa đang reo hò.

Tô Anh đã sớm thành khách quen của bệnh viện, Xương Rồng và Hoa Nhài, Ngõ Đồng - chúng nó không kích động như trước kia nữa, lo lắng Tô Anh bỏ rơi chúng nó, bây giờ thấy cô trở về, thấy cô khỏe mạnh, cả bọn lập tức cao hứng, cũng không truy hỏi gì cả.

Tô Anh ngắm nghía, quả nhiên vẫn là nhà mình thoải mái, có cây có hoa bầu bạn, còi lòng trống vắng của cô cũng được lấp đầy.

Đúng vào đêm ngày thứ hai sau khi Tô Anh trở về, cô đột nhiên nhận được một cuộc gọi từ dây số lạ.

"Tô Anh."

Giọng nói vừa lạnh vừa cứng, đối phương còn trực tiếp gọi tên khiến cô hơi giật mình, nghi ngờ hỏi: "Ông là ai?"

"Cậu là Hoắc Khâu, cậu của con."

Giờ phút này, Hoắc Khâu đang ở trong một rừng cây hoang dã, xung quanh đen như mực, chỉ có ánh trắng sáng rõ ràng làm nổi bật bóng dáng gầy yếu của ông, làn da xám đen gần như hòa cùng một thể với đêm tối.

Tô Anh kinh ngạc đến mức không còn buồn ngủ, cô bỏ dậy khỏi giường: "Cậu! Thật sự là cậu à?"

"Ừ, có nhóc nhỏ trưởng thành rồi." Giọng nói của ông mang theo ý cười: "Cậu nghe nói con tìm cậu à? Đừng tìm nữa, có thôi gian, cậu sẽ về thăm con."

"Con đã thấy cậu chuyển tiền cho mẹ."

"Ừ, con cầm lấy số tiền ấy, tùy ý mua đồ đi."

Đại khái là ông không biết làm sao để đối tốt với cô gái nhỏ, chỉ biết báo cô tùy ý mua.

Tô Anh bỗng nhớ tới cánh cậu mình đó hoe cả mắt và lạnh giọng quát lớn. Cô rũ mắt xuống: "Cảm ơn cậu." Lại hỏi: "Vậy khi nào cậu rảnh à?"

"Còn phải đợi thêm." Giọng nói cứng rắn lạnh lùng của ông bỗng trở nên nghiêm túc: "Không nói trước được, Tô Anh, cậu cúp máy đây."

Tô Anh cất tiếng ôi chao, muốn hỏi sau này làm sao có tìm được ông đây? Tiếng cúp điện thoại đã truyền từ bên kia tới, cô cảm đi động mà mờ mịt, cảm thấy vừa cao hứng vừa kích động.

Lại nói tới việc Hoắc Khâu cúp điện thoại, ấy là vì bộ đàm bên kia truyền tín hiệu tới, nói là đám buôn lậu có hành động rồi.

Bọn họ đã canh giữ tại đây hơn nửa tháng, thay phiên nhau nghỉ ngơi giám thị, cả người bắn tới mức không chịu nổi.

"Đội trưởng." Đột nhiên có một cái đầu ló ra từ phía sau lưng Hoắc Khâu, khuôn mặt đen nhánh hòa trong bóng đêm không thể thấy rõ gì cả, người đó nhỏ giọng nói: "Hóa ra anh còn có một cô cháu gái bên ngoài à?"

"Ừ." Nhắc tới Tô Anh, Hoắc Khâu trầm tư, lần trước ông gặp cô, hình như cô mới mười sáu tuổi. "Bây giờ đã là một cô gái trưởng thành rồi."

"Cô gái trưởng thành? Đã kết hôn chưa?"

Hoắc Khâu gờm sim điện thoại ra, chỉ còn chiếc điện thoại to bị giấu đi trong lòng bàn tay, ông nhanh chóng xóa sạch dấu vết chỗ có người nằm: "Nghe nói nó có bạn trai."

"Vậy được rồi, nhưng cô gái tốt ngàn vạn lần đừng để heo ăn[1], em trai tôi là một hoa hoa công tử (Play boy, mấy cậu chàng ăn chơi gái gú), mỗi lần gặp là thấy bên cạnh nó có một người phụ nữ khác! Thế thì sẽ làm hư mấy cô gái nhỏ."

[1] Trích từ câu "Cái trắng lại để heo ăn" bên Trung, tựa tựa như câu "Bông hoa lại cấm bó phần trâu"

Hoặc Khâu nhủ mày.

"Đừng rồi, nghe nói cháu gái bên ngoại của anh sống ở thành phố C, tôi cũng ở đó, đợi có dịp, tôi qua thăm giúp anh."

"Không cần đâu, tự tôi tìm dịp tới thăm."

"... Sao tôi không thể gặp người?"

"Cậu là một con sói, em trai cậu lại là hoa hoa công tử, thấy cháu ngoại tôi đẹp rồi muốn động vào à? Gia tộc di truyền, không thể tin được!"

"... Móa!"

Hai người mau chóng biến mất trong bóng đêm.

- - -

Bởi vì cậu ruột liên lạc, Tô Anh vui sướng mấy ngày, tuy cô không thể chủ động liên hệ với đối phương, nhưng ông chịu liên lạc với cô là được rồi.

Hơn nữa chứng bệnh đặc thù của Tô Anh cũng không tái phát nữa, chỉ cần không để cập tới thịt, xem ra bình thường cô vẫn không có gì khác biệt.

Điều duy nhất khiến cô buồn rầu là Khương Triết và Triệu Vũ - dường như hai người họ vẫn không từ bỏ việc đa thông tâm lý giúp cô, tuy họ cam đoan sẽ không tìm hiểu việc cô thăm dò, nhưng Tô Anh vẫn không muốn tiếp thu, cũng sẽ không tiếp thu.

Đúng lúc này, Tưởng Hiểu Hiểu bỗng có động tác tiến thêm một bước.

Cô ta muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật, mời Tô Anh qua chơi một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Ngụy trang

Edit: Cát

Beta: Mun

"Cô gái nhỏ".

Đã lâu không gặp Tưởng Nghị nhưng vẫn giống như mới gặp vậy, ôn hòa tươi cười nhưng vẫn có cảm giác lạnh lẽo làm người ta né xa ba thước, giống như thời tiết âm u ngoài cửa sổ, sâu kín lạnh lùng.

Tô Anh nhìn thấy anh lại đến tiệm hoa tươi của cô lần nữa, có chút ngoài ý muốn cùng kinh ngạc.

"Tưởng tiên sinh, hôm nay anh lại muốn mua hoa sao?"

"Muốn hoa nhài, có không?"

"Không có".

"Hả, không có".

Giọng người đàn ông nhàn nhạt lặp lại, ánh mắt nhìn Tô Anh nhàn nhạt ý cười.

Tô Anh chớp chớp mắt, khẳng định nói: "Đúng vậy, không có, anh đi nhà khác hỏi thử đi".

Tưởng Nghị cười nói: "Không sao, em có thể ở cùng gọi ý cho tôi loại hoa khác hay không, nếu cũng đáng yêu xinh đẹp giống như bé hoa nhài, tôi không ngại".

Tô Anh nghe được sững sốt, ánh mắt kì quái nhìn Tưởng Nghị, mày cô hơi hơi nhăn lại, lắc đầu nói: "Không có, nơi này của tôi không có hoa khác".

Tưởng Nghị nhướng mày, anh đi đến trước một gốc cây bách hợp, ngón tay thon dài xinh đẹp nhẹ nhàng chạm lên cánh hoa trắng mềm mại một chút.

"A da!", bách hợp thống khổ lại ngọt ngào nói: "Nhân loại giống đực này có loại hơi thờ ơ âm u, thật dọa người --- nhưng tay hân lại nhìn rất đẹp nha! Rất thích".

Cây xương rồng: "Người là cái đồ hoa nhỏ thấy sắc quên nghĩa".

Tô Anh: "....."

Cô yên lặng thu bước chân trở về.

Tưởng Nghị: "Bách hợp này không tồi, giống như bé hoa nhài, đều là hoa nhỏ thuần trắng, sạch sẽ lại xinh đẹp".

Tô Anh nhanh chóng nói: "Nếu như anh thích...".

Tưởng Nghị quay đầu lại, liếc mắt nhìn cô một cái: "Nói nói thôi mà, tôi vẫn còn thích bé hoa nhài".

Cây xương rồng cùng đám hoa nhỏ dường như lập tức ha ha cười lên, ngay cả gai xanh và lá nhỏ đều run lên.

Bách hợp rất mất mặt, khóc ròng nói: "Hừ! Đồ trướng thối! Vuốt người ta, vậy mà vẫn muốn hoa nhài".

Hoa nhài thẹn thùng: "Thật xin lỗi nha!".

Bách hợp: "Hừ, không cho sờ soạng!".

Tô Anh: "....."

Một hương hoa bách hợp nồng đậm tràn ngập nở ra, mùi hoa cực kì nồng đậm, giống như có thể hun người đến ngất xỉu.

Tô Anh lập tức tiến lên, ôm bách hợp từ trong tay Tưởng Nghị ra.

Tưởng Nghị: "Hoa bách hợp này mùi hương thật đậm".

"Đúng vậy". Tô Anh cười cười, vỗ vỗ bách hợp, làm nó thành thật một chút, đứng lẩn lộn mù quáng. Bách hợp ù rừ gục đầu xuống, đáng vẽ giống như bị tổn thương.

Tưởng Nghị lại nhìn nhìn gần hoa, anh liếc mắt một cái thấy hoa nhài nhỏ trên cửa sổ.

Anh đến gần.

Tô Anh ở phía sau anh, có cảm giác xấu hổ cùng khẩn trương vì nói dối bị người phát hiện.

Thật ra Tưởng Nghị cũng không truy vấn gì, cười nói: "Nghe nói Hiểu Hiểu mở tiệc sinh nhật có cho mời em hả?".

Tô Anh gật đầu: "Ừ".

Tưởng Hiểu Hiểu muốn tổ chức yến hội sinh nhật, cô ta tự mình tới tiệm hoa tươi của cô rồi đưa thư mời, ý muốn cô nhất định phải đi. Tô Anh không cần nghĩ cũng biết là Tưởng Hiểu Hiểu không có lòng tốt gì, cô không trực tiếp cự tuyệt, đương nhiên cũng không đáp ứng.

Tướng Nghị: "Đừng đi, những thứ đối trả đó, không có ý nghĩa gì".

Tô Anh ngạc nhiên ngừng đầu nhìn về phía Tướng Nghị, anh cũng vừa lúc đang nhìn cô, đôi mắt thâm thúy kia bình tĩnh an ổn, thấy đáng vẻ kính ngạc của Tô Anh, còn lộ ra vẻ tươi cười.

Tô Anh dừng một chút nói: "Tôi còn cho rằng anh sẽ khuyên tôi đi, sao lại bảo tôi đừng đi? Tướng Hiểu Hiểu là em của anh đó, sao anh còn kéo chân sau của em gái chứ!".

Tướng Nghị xi cười một tiếng, gật gật đầu: "Đúng vậy".

Tô Anh nghiêng nghiêng đầu, nói: "Thật ra tôi còn chưa từng tham gia yến hội như vậy, chỉ từng nhìn thấy trong TV, nên khá tò mò có vui không?".

"Nếu em thích, tôi làm một cái cho em chơi đùa?".

"Không cần".

Tướng Nghị cười.

Tô Anh rũ mắt, vỗ về hoa nhài trong tay: "Tướng tiên sinh, vì sao vài lần trước anh lại đến đây làm bộ muốn mua hoa?".

Ánh mắt thanh lãnh của Tướng Nghị dừng trên gương mặt Tô Anh: "Lúc trước tôi gặp em, là vì tò mò. Hiểu Hiểu khóc lóc kể về với tôi, nói Triệu Nhị em ấy thích lại cô cô gái yêu thích, mà vừa lúc cô gái nhỏ kia còn là bạn gái của Khương Tử, em nói, tôi có thể không hiểu kì sao?".

Tô Anh nhấp môi nghe, nhất thời không nói chuyện.

Tướng Nghị: "Lúc ấy tôi nghĩ, có thể làm Khương Tử và Triệu Nhị đều thích, khẳng định là tuyệt thế mỹ nhân, bẻ nguyệt tu hoa, khuynh quốc khuynh thành. Sau vừa thấy, mới phát hiện là đóa hoa nhài nhỏ thanh đạm".

Tô Anh trầm mặc một lát: "Lúc trước anh đã đến xem, còn làm anh thất vọng như vậy, hiện tại lại tới làm gì?".

Tướng Nghị: "Đương nhiên là bởi vì bé hoa nhài, quả nhiên không giống người thường".

- - -

Yến hội sinh nhật Tướng Hiểu Hiểu cử hành ở khách sạn trên danh nghĩa Tướng thị, ở tầng trên cùng của khách sạn, chỗ đó không chỉ có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đêm thành phố C, mà cảnh sắc ở bên trong cũng cực kì độc đáo, tường lớn bằng pha lê bao lại toàn bộ tầng cao nhất, bên ngoài tường pha lê là lồng ngỗng như tuyết bay, bên trong tường lại ấm áp như xuân, hoa nhỏ xinh đẹp tranh nhau nở rộ, ánh sáng đan xen, ngũ quang thập sắc[1].

[1] Ngũ quang thập sắc: là thành ngữ hình dung sắc thái tươi đẹp, đa dạng phồn hoa, nhan sắc sáng rực rỡ tươi đẹp nhiều màu.

Không thể nghĩ ngờ cực kì thuận tiện cho Tô Anh.

Yến hội sinh nhật Tướng Hiểu Hiểu, đồ dùng đều là tốt nhất, theo như lời ngũ đồng, lão đã liên hệ với hai mươi mấy cây và hoa có thể nói chuyện, chúng nó cũng đáp ứng sẽ hỗ trợ.

Hiện giờ tất cả đều đã sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.

Rốt cuộc cũng tới ngày sinh nhật của Tướng Hiểu Hiểu, sáng sớm Tô Anh đã nhận được điện thoại của Tướng Hiểu Hiểu, đặc biệt nhiệt tình lại quan tâm hỏi xem cô đã chuẩn bị như thế nào? Lại còn cho xe tới đây đón cô, như vậy, là nhiệt tình coi Tô Anh trở thành bạn tốt mà chăm sóc.

Tô Anh cực kì xin lỗi: "Hôm nay thân thể không thoải mái, có khả năng không thể tới được".

Tướng Hiểu Hiểu lập tức: "Lúc trước không phải còn rất tốt sao? Sao lại đột nhiên không thoải mái?".

"Không biết nữa, thân thể này của tôi quá kém, lập đi lập lại, tôi cũng thấy rất chán áy". Tô Anh nói "Tôi đã chuẩn bị quà sinh nhật chúc mừng, đã nhờ người đưa đến đó. Sinh nhật hạnh phúc, mọi người chơi vui vẻ nhé".

Sau khi cắt đứt điện thoại, Tướng Hiểu Hiểu tức giận thẳng tay xoa ấn đường, cô phát tay đuổi chuyên viên trang điểm đi, bảo trợ lý đưa đến một ly nước ấm, bình ổn lại lửa giận trong lòng.

Cô rất muốn Tô Anh đến đây, cô hy vọng Tô Anh nhận rõ chênh lệch giữa hai người, còn muốn cho cô ta thấy rõ ràng, nữ nhân giống nhau, rốt cuộc có tư cách cùng năng lực đứng ở bên người Triệu Vũ bởi anh xã giao trò chuyện vui vẻ hay không? Cô ta là cô gái nhà nghèo như vậy, nhiều nhất chính là ở nhà làm hai bữa ăn sáng đồ ăn sẵn đồ ăn vặt, có tư cách sao?

Nhưng rõ ràng lúc trước cô ta đã nói được, vậy mà đến lúc gần sát lại thay đổi!

Tự nhiên cô cực kì buồn bực thất vọng, thật giống như đánh một quyền vào bóng.

Đúng lúc đó, Tướng Long mặc tây trang đi đến.

Anh ta hào sảng cười nói: "Này, hôm nay là một ngày vui vẻ, tại sao tiểu công chúa của chúng ta thoát nhìn lại không vui như vậy chứ?".

Tướng Hiểu Hiểu mếu máo: "Không có việc gì, chỉ là một người bạn không thể tới, có chút thất vọng".

"Ai vậy?".

"Tô Anh".

Tướng Long suy nghĩ một lát mới nhớ tới Tô Anh là ai: "Cô ta tới hay không không sao cả, em để ý nhiều như vậy làm gì? Triệu Nhị tới là được".

Tướng Hiểu Hiểu ngẫm lại thấy đúng vậy, Tô Anh không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là Triệu Vũ, chỉ cần Triệu Vũ thấy cô hoàn hảo, thì Tô Anh có tính là gì? Tâm tình của cô tốt lên, bảo chuyên viên trang điểm tới tiếp tục trang điểm cho mình, cô muốn trang điểm thật xinh đẹp, kinh điển bốn phía!

Mà cùng thời gian, Tô Anh cũng đang trang điểm, cô mặc quần jeans, áo lông cao cổ bó sát người, bên ngoài là áo khoác đen ngắn, tóc dài rối tung từ trước đến nay được cô búi lên, mang mũ cùng kính mắt viền bạc.

Cô đang nguy trang.

Ngô đồng nói: "Tô Anh, thật ra cô không cần phải tự mình đến, hiện tại có chuyện gì xảy ra cũng không rõ ràng lắm, cô đi thì có chút mạo hiểm".

Tô Anh nói: "Tôi biết, chỉ là hiện giờ là cơ hội khó có được, người của Tướng gia cũng tới rồi, tôi không tin bọn họ có thể không để lại chút dấu vết gì, tôi đến đó cũng là phòng vạn nhất".

Ngô đồng: "Cũng tốt".

"Đừng rồi, mấy người canh giữ bên ngoài còn ở đó không?".

"Có".

Vẫn còn ả, tuy rằng nói là bảo vệ cô, nhưng thật sự bất tiện khi cô làm việc.

Đầu tiên Tô Anh xuống dần đồ đám cây một lúc, hiện giờ nếu có người xông tới thì không cần phải lo nữa, cứ trực tiếp gây mê là được.

Cây lồng xanh vui sướng dẫn theo chậu hoa chạy đến trước mặt Tô Anh, lá xanh nhỏ run lên, đáng vẻ rất hưng phấn, giống như muốn đi với cô ra ngoài vui đùa, Tô Anh cũng không dám mang nó theo, vỗ vỗ bảo nó đi lên lầu, cô cũng không dám đi cửa chính, mà là đi từ ban công lầu hai.

Cây lồng xanh oan ức ba ba, muốn khóc.

Thật ra nó cũng rất hữu dụng mà, vì sao đều cho rằng nó ngoẻo chết!

- - -

Cùng lúc đó, Khương Triết, Triệu Vũ, Đào Nhiên cùng Lâm Thành Phong, còn có Tướng Diễn tề tựu một đường.

Tướng Diễn nói: "Các cậu không đi sao? Tôi thấy gần đây mấy người Tướng Nghị cùng Tướng Long có động tác liên tiếp, Tướng Hiểu Hiểu lại lần nữa tới thành phố C, là muốn đến chia một ly canh đấy".

Tuy rằng đế đô là thủ đô, nhưng thành phố C lại là thành phố đầu tiên phát triển và phát triển mạnh nhất, người muốn đến đây làm ăn nhiều đếm không xuể, chỉ cần hoạt động thích đáng, kiếm tiền căn bản không phải vấn đề.

Đào Nhiên cười hi hi "Chúng ta có đi hay không cũng không sao cả, tôi cảm thấy, Triệu Nhị có đi hay không mới là quan trọng nhất".

Triệu Vũ liếc mắt nhìn Đào Nhiên, cười lạnh: "Liên quan gì tới? ".

Lâm Thành Phong ngồi găm quai tào: "Vô si, sao Tường Hiểu Hiểu lại thích anh cơ chứ?".

Triệu Vũ đá một chân vào Lâm Thành Phong, Lâm Thành Phong nghiêng người né tránh, vẻ mặt cười bi ối.

Khuong Triết chỉ dùng một tay, gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, dáng vẻ thất thần.

Tường Diễn lại nói: "Đừng rồi, tôi nghe nói có bé Tô Anh kia sinh bệnh, có chuyện gì vậy?".

Khuong Triết hút thuốc, ngửi khí có chút bực bội: "Không có gì, xuất viện rồi".

Tường Diễn nhướng mày, khó có dịp thấy được Khuong Triết thiếu kiên nhẫn, hơn nữa dường như đêm nay mọi chuyện còn nghiêm trọng hơn. Lúc tối ăn cơm, nói đùa theo Tô Anh đến đó, cậu ấy cũng không cho.

Xem ra phong ba chia tay lần trước còn chưa đi qua.

Mắt anh nhìn Triệu Vũ, Triệu Vũ cũng nhắm hai mắt nằm trên sô pha, không biết nghĩ cái gì.

Đào Nhiên làm mặt quỷ với Tường Diễn, đáng vẻ vui sướng khi người gặp họa, quay đầu liền thấy Triệu Vũ ném một chiếc giày qua, trúng người anh làm anh ai da một tiếng chửi má nó!

Tường Diễn nhướng mày, nhìn đồng hồ: "Cũng đến giờ rồi, các cậu...?".

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Bữa tiệc sinh nhật ở Thịnh Đình

Edit: Bạc

Beta: Mun

Gần đây Khuong Triết rất phiền, cơ bản là anh không có tâm tư đi tham dự bữa tiệc nào cả.

Thứ nhất là bệnh của Tô Anh, thứ hai là việc Tô Anh muốn chia tay với anh, bởi vì chuyện lời cầu hôn của anh bị từ chối truyền đến tai ông cụ, không có việc gì lại nói móc anh vài câu, đây là cái gai trong tim anh, nghe nhiều, thật sự rất phiền.

Lại nhớ đến ít ngày trước, anh mất khống chế đem môi cô hôn đến mức vừa sung vừa đỏ, thở hồng hộc, đáng vẻ nước mắt lưng tròng, suýt nữa là ngất xỉu.

Tinh tế xinh đẹp biết mấy.

Nhưng anh thật sự rất giận, anh thương cô gái nhỏ còn bệnh lại ốm yếu, đã rất tha hiệp rồi, anh đã nói sẽ tha miễn mọi yêu cầu của cô, nhưng cô lại căm kình, nói không thích anh nữa.

A~.

--

Một nhóm năm người lần lượt xuất hiện ở Thịnh Đình.

Trước cửa Thịnh Đình trái tham đồ cực kì phô trương, siêu xe nổi nhân vật nổi tiếng cứ đi tới đi lui không ngừng.

Bữa tiệc sinh nhật có tiếng tăm cực kì to lớn, mặt ngoài được coi là bữa tiệc sinh nhật, thật ra càng giống như là bữa tiệc Tường thị muốn đầu tư vào thành phố C để mở rộng thêm tay chân, huống hồ hai người đàn ông quyền lực nhất Tường thị đều tới, tự nhiên lại càng thêm danh tiếng, càng thêm phô trương.

Tường Hiểu Hiểu vừa nghe nói Triệu Vũ tới, lập tức mừng rỡ đến mức không nhận được, càng dẫn dò kĩ càng người trang điểm phải thật sự chỉnh trang cẩn thận, cô muốn cá bữa tiệc đều nhận được sự kinh điển[1].

[1]kinh điển đẹp đến mức gây chú ý, kinh ngạc.

Cũng không biết vì sao, khí chất Tường Hiểu Hiểu hôm nay có ý hay vô tình đều gần như tương tự với Tô Anh, cô ta chọn một chiếc váy đuôi cá màu hồng nhạt, tóc dài cột nửa rồi xoa ngang vai, mái tóc được đính thêm những hạt ngọc trai trắng tinh khiết, trang điểm thanh tú chứ không sắc sảo, đặc biệt là đôi mắt đã được trang điểm kĩ càng, đôi mắt được đánh màu đồng tông, càng hiện rõ đôi mắt to sáng ngời của cô ta, đẹp cực kì.

Cô ta xoay một vòng, cực kì hài lòng với chính mình.

Tường Nghị vỗ tay khen ngợi: "Cực kì xinh đẹp, là một mỹ nhân."

Tường Hiểu Hiểu cười hừ một tiếng nhỏ: "Em vẫn luôn là một mỹ nhân nha!"

Cô ta đi qua kéo cánh tay Tường Nghị: "Đi thôi anh."

Cô ta đã rất gấp rồi, không thể chờ được nữa.

Tường Long ở trên sân khấu nói mấy câu khách sáo, anh ấy có thể đánh võ Thái Cực, cũng có thể ăn nói uyển chuyển, làm cho những vị khách ở đây nở nụ cười thích thú, đến khi Tường Nghị và Tường Hiểu Hiểu xuất hiện, lập tức lực chú ý của mọi người đều chuyển sang, rất nhiều ánh mắt mở ám nhìn qua đều nhận định Tường Hiểu Hiểu là người nhận được muôn vạn cung chiêu, là cô công chúa nhỏ của Tường thị.

Từ nhỏ Tường Hiểu Hiểu đã quen với cái nhìn phô trương như thế này, cô ta không kiêu cuồng cũng không khản trương, chỉ có chút ít chờ mong nho nhỏ, cô ta mong Triệu Vũ có thể thấy cô ta, thấy cô ta tốt đẹp đến như thế.

Nhưng mà đang lúc cô ta nói chuyện một cách ưu nhã và hoàn mỹ ở trước mặt mọi người, chỉ thấy Triệu Vũ dựa vào mặt tường pha lê nhìn chăm chăm cảnh đêm bên ngoài đến xuất thần, người đàn ông anh tuấn, mặc bộ trang phục màu đen đầy chín chắn, tuy ý và lười nhác dựa lưng ở đó, môi miệng hơi mỉm, cả người đều toát ra hơi thở chết chóc lạnh như băng cùng hơi thở mang tính hormone đầy mãnh liệt, anh nâng một cái ly chân dài, đặt ở bên môi, chất lỏng màu đỏ sậm theo đôi môi mỏng gọi cảm uống trong miệng, hầu kết lằn nhẹ.

Nhìn Triệu Vũ như vậy, má cô ta lên hồng hồng.

Cô ta rất thích Triệu Vũ, dù cho đáng vẻ lạnh lùng của anh hay trên người anh có sự dã tính mãnh liệt không thể kiềm chế được, đều khiến cô ta thích đến mức đầu quai tím run rẩy.

Chỉ là những người phụ nữ bên cạnh đang nhìn lên Triệu Vũ, thật sự có chút chướng mắt.

Cô ta cảm một ly rượu nho, bước nhỏ đến gần.

Mặt cô ta hồng hồng: "Anh Triệu Vũ."

Triệu Vũ liếc mắt: "Tường tiểu thư."

"Anh Triệu Vũ, hôm nay nhìn thấy anh em thật sự rất vui." Cô ta giọng ly rượu lên, nhấp một ngụm nhỏ: "Nhớ lại, đây là lần đầu tiên chúng ta đứng chung một chỗ mà ôn hòa nói chuyện, thật tốt."

Triệu Vũ liếc liếc ly rượu, để qua một bên ở trên bàn, thái độ xa cách lạnh lùng: "Cố đang bận, xin thứ lỗi, tôi không tiếp được."

Anh xoay người đi.

Lúc sau Tường Hiểu Hiểu mới nở được một nụ cười nhưng đầy xấu hổ, cô ta nhìn bóng dáng Triệu Vũ đi xa, trên mặt liền xuất hiện rõ ràng sự khổ sở, mất mát. Lăng Dao đi lên phía trước, cùng nói đùa với cô ta, giúp cô ta hoá giải xấu hổ.

Lâm Thành Phong cùng Đào Nhiên nhìn nhau, vừa hay ở một bên chứng kiến tất cả, tất tắc tức đầu, Triệu Nhị này quả là không biết thương hương tiếc ngọc!

Đào Nhiên vuốt cằm, đột nhiên có chút cảm khái, lúc trước, Triệu Vũ nhất định sẽ thương hương tiếc ngọc một chút, ai đến cùng không từ chối, không nghĩ tới đột nhiên lại trở thành "chính nhân quân tử", đi lên con đường "cảm dục"! Xem aấn mắt

bóc lĩa của cậu ta, không sợ chính mình sẽ bị thiếu chết, sẽ không ghen đến mức hoảng chứ?

Lâm Thánh Phong thờ dài, ngược lại vì Tô Anh mà ưu sầu, Khương Tử cùng Triệu Nhị tranh chấp, nhất định người chịu tội lại là Tô Anh!

Cùng lúc đó, người bị nhắc mãi - Tô Anh, đang ngồi xuống một quán cà phê.

Đoạn đường này là do Bạch Quả phụ trách, thật trùng hợp, ông được trồng ở bên ngoài via hè mặt tiền của Thịnh Đình, Tô Anh nhìn thoáng qua từ xa. Bạch Quả sống rất lâu đời, rất có niên đại, sinh trưởng cực kì cao to, so với Ngô Đồng còn cường tráng hơn rất nhiều, giọng nói của ông cũng rất thô bạo, lãnh lớt, một khi mở miệng, âm thanh của ông có thể lan toả khắp đường phố.

Nói một tiếng cảm ơn, Tô Anh đưa tâm thực vật vào cho ông.

Đối với việc này, Bạch Quả rất ngạc nhiên, dù đã sớm nghe nói về năng lực của Tô Anh.

"Cổ gái nhỏ, cô có biết hiện giờ cô là đối tượng được nói nhiều nhất trong toàn bộ thành phố C này không, đều nói rằng cô là con người kì lạ nhất từ trước đến nay, là người được ông trời yêu thương, mọi người đều muốn gặp cô."

Tô Anh cũng không bắt ngờ, cô nhờ Lão Ngô Đồng tìm hỗ trợ khắp nơi trong thế giới thực vật, một truyền mười mười truyền trăm, lời đồn nhất định truyền đi, chỉ là: "Hiện giờ ở trong thành phố C có rất nhiều cây cỏ thụ có thể nói giống như các ông sao?"

"Có chứ, nhưng mà đa số đều đang ngủ, mùa đông quá lạnh đi, không ngủ thì vượt qua sẽ rất khó khăn."

"Như vậy thì, tâm thực vật tôi cho ông có phải quá ít hay không?"

"Ừ, tâm thực vật thần bí như thế, không ngờ có thể bị cô gái nhỏ như cô khống chế."

Tô Anh cười nói: "Là tôi quá may mắn."

Quả nhiên lượng sức mạnh của tâm thực vật rất lợi hại, càng không nói trong khoảng thời gian này cô lúc nào cũng luyện tập, cô đã có thể tùy ý khống chế nó, hiện giờ vấn đề duy nhất là năng lượng của tâm thực vật là hữu hạn, hơn nữa lại tiêu hao rất nhanh, có khi cô luyện tập nhiều hơn một chút, liền cảm giác cơ thể của cô trống rỗng, rất mệt mỏi, nhưng may là lần trước cô phát bệnh đã phát hiện được, cô có thể từ trong không khí hấp thụ được một ít tâm thực vật, dù nói mỏng manh đến mức có thể xem nhẹ, nhưng có chút ít còn hơn không.

Tô Anh nói: "Bạch Quả, phiền ông giúp tôi quan sát nhiều hơn một chút."

Bạch Quả: "Yên tâm đi."

Ông tốt xấu gì cũng đã sống lâu trong thế giới phức tạp của con người, những việc như người lĩa ta gặt tất nhiên cũng biết rõ.

Cho đến khi có sắp ăn xong một cái bánh kem, Bạch Quả nói: "Tuồng tiểu thư kia nhiều lần cố ý đi tìm Triệu Vũ nói chuyện, đều bị cậu ấy lờ đi, thật là một cô gái cố chấp."

"Triệu Vũ đi ra ngoài hành lang bữa tiệc để hút thuốc, Tuồng tiểu thư liền đi theo."

...

Triệu Vũ đi ra ngoài hút thuốc, anh nghiện thuốc lá rất nặng, từ sau khi phát hiện mình thích Tô Anh, nghiện thuốc lá còn nặng hơn nữa, anh luôn không kiềm chế được dục vọng của mình với cô, thân thể và tâm tư đều ngoa ngoe, rục rịch, lại hết sức dễ nản xuống, thật sự rất khó chịu.

Tuồng Hiểu Hiểu kịp đuổi theo, cô ta nhìn Triệu Vũ đang dựa vào cửa sổ hút thuốc, đi qua: "Anh Triệu Vũ?"

Triệu Vũ nhui mày, có chút bội không kiên nhẫn, người phụ nữ này luôn cố ý hay vô tình đều xuất hiện ở bên cạnh anh, anh đang nói chuyện với ai, cô ta đều ngẫu nhiên đi tới, gọi một tiếng anh Triệu Vũ, cũng cùng người ta nói chuyện, nói đến vui vẻ, thật sự không thể hiểu được.

Giờ lại đuổi theo tới đây? Anh muốn tránh đi để tìm thanh tịnh cũng không được.

"Sao Tuồng tiểu thư lại ở đây?" Anh cắn đầu thuốc, cười một tiếng, nhưng ánh mắt lạnh lùng lại không có chút ý cười: "Tôi muốn ở đây thanh thanh tịnh tịnh một chút, bên trong còn cần cô."

Tuồng Hiểu Hiểu nói: "Bên trong có các anh trai em, em chỉ đi một chút thì bên trong cũng không có việc gì đâu. Vừa rồi thấy anh chỉ đi một mình, sợ anh uống say có chuyện gì lại không có ai chăm sóc."

"Tuồng tiểu thư lo lắng nhiều rồi." Hiện giờ không có ai, anh không có tâm tư để đi bán khoán hay lo lắng cái gì cả, nếu không nhìn đến mặt mũi của Tuồng Diễn, anh cũng không kiên nhẫn với những chuyện nhỏ nhặt này: "Nếu thật sự uống say, cũng không cần Tuồng tiểu thư chăm sóc!"

Gương mặt hồng hào của Tuồng Hiểu Hiểu trở nên tái nhợt, cô ta miễn cưỡng cười cười: "Em không có ý gì đâu, em chỉ muốn quan tâm anh..."

"Thật sự không cần, cô giữ lại để quan tâm người khác đi."

"Anh Triệu Vũ..."

"Đỉnh đỉnh đỉnh..."

Chuông điện thoại đột nhiên reo lên, cắt đứt lời chưa nói hết của Tuồng Hiểu Hiểu.

Triệu Vũ dựa vào cửa sổ phía trước, lúc thấy ID người gọi tới trong điện thoại, anh cong môi dưới, đáng vẻ phong lưu muốn cười nhưng không cười, lại có thể thấy được giữa đầu mày chứa sự bức bối của anh dường như chỉ trong chớp mắt đã bị vượt phẳng.

Anh xoay người, một cái liếc mắt cũng không nhìn Tuồng Hiểu Hiểu: "Cổ nhóc thôi, nhớ anh há?"

Tuồng Hiểu Hiểu biết mình nên rời đi, bởi vì cô ta cảm thấy mình quá dễ dàng đồ kị, một khi đồ kị, liền không thể giữ vững sự ưu nhĩ và bình tĩnh của chính mình.

Triệu Vũ không để ý đến Tuồng Hiểu Hiểu, hiện tại tâm tình của anh rất tốt, cực kì tốt, đây là lần đầu tiên Tô Anh chủ động gọi điện thoại cho anh, tiểu quý kia không thể làm cho anh yên tâm được. Nếu anh không chủ động xuất hiện trước mặt cô, có lẽ cả đời cô sẽ không nhớ đến anh, bây giờ lại chủ động tìm đến anh, anh có thể không vui vẻ sao?

Tô Anh bị một câu nói của Triệu Vũ làm cho ghen hờn, cô cười ha ha hai tiếng.

"Cổ nhóc thôi, nếu không phải nhớ đến anh, sau này anh sẽ không quan tâm đến em nữa."

"..."

Anh khẽ thấp giọng, khàn khàn mà gọi cảm: "Anh Anh, thật thừng sao?"

"Ah, gặp lại anh sau."

"..."

Triệu Vũ cầm điện thoại bị cắt ngang cuộc trò chuyện, sờ sờ cằm, cổ nhóc thôi này thật sự không muốn nói chuyện sao, anh mới nói một câu mở đầu thôi, chưa có bắt đầu nói chuyện đâu!

Anh gọi lại, phát hiện đầu bên kia đã tắt máy.

...Lần sau anh nên kiềm chế một chút, không thể phóng đảng như vậy nữa.

Anh quay đầu lại, không biết từ lúc nào, Tuồng Hiểu Hiểu đã không còn ở đây nữa.

Anh cũng không để ý nhiều, trở về sảnh lớn của bữa tiệc.

Tuồng Hiểu Hiểu đang gọi điện thoại, cô ta dường như đang nghiền răng nghiền lợi mà nói chuyện: "Tôi thật sự không thích Tô Anh, bắt luận tôi làm gì, Triệu Vũ đều không nhìn đến hoặc liếc mắt liếc một cái, tôi còn kém cả một cuộc điện thoại tùy hứng của cô ta!"

"Tôi đã rất cố gắng rồi, cố gắng ở cùng với cô ta, càng cố gắng khiến mình trở nên tốt đẹp, nhưng chỉ cần cô ta ở đó, Triệu Vũ liền không thấy tôi nữa, tôi có chút hiểu ra tại sao chị Tiểu Duyệt lại nhanh chóng muốn diệt trừ Tô Anh như vậy."

"Giúp tôi, giúp tôi đuổi cô ta ra khỏi nơi này."

"Đừng quên, trong tay tôi có đồ vật mà ông mong muốn, giúp tôi đi..."

Đồ vật gì?

Đường như ngay lúc tức Tô Anh đã bắt được trọng điểm lời nói của cô ta, tuy rằng cô không biết người bên kia đầu dây điện thoại là ai, nhưng ý tứ lời nói của Tường Hiểu Hiểu đã rất rõ ràng rồi.

Cô trả tiền, bắt taxi đến chỗ ở của Tường Hiểu Hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Chạm trán

Edit: Shelly

Beta: Thuý An

Hiện tại, Tường Hiểu Hiểu không ở gần bệnh viện nữa. Từ khi quyết định đến thành phố C, liền bắt đầu tìm kiếm nơi ở mới lần nữa, hơn nữa vì để tiện tiếp cận Triệu Vũ nên không hề do dự mà chọn một căn hộ ở khu biệt thự riêng biệt. May mắn là Tô Anh rất quen thuộc nơi này bởi vì Khương gia cũng ở rất gần nơi này. Nhưng tiếc là tai mắt của cô không thể nhìn đến nơi này, lại không có đám hoa giáp đỡ, cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thật ra để vào bên trong không khó, cái khó đó chính là Tô Anh không biết rõ "đồ vật" mà Tường Hiểu Hiểu nói là gì, nhưng cô chắc chắn vật có thể mang ra để uy hiếp người khác, đó nhất định sẽ là một thứ tốt.

Hai tay đặt trước cửa sổ sắt đất, tích tụ tâm thức vật rồi xuyên qua khe hở chui vào, "tắc" một tiếng, Tô Anh lách vào nhà cực kì nhanh.

Mà ở ngoài biệt thự, bóng cây lắc lư, gió tuyết lạnh cắt da, đèn đường bắt đầu mờ màng sáng lên, nửa bóng người cũng không có.

Tô Anh trực tiếp lên lầu hai, tìm được thư phòng.

Cùng lúc đó, tâm trạng của Tường Hiểu Hiểu không tốt nên uống rất nhiều, sau khi quá chén, Lăng Dao đỡ cô đi nghỉ ngơi.

Tường Nghị nghe tin nên tới xem cô thế nào, anh nhủ mảy: "Biết tư lượng của mình không tốt, sao còn uống nhiều vậy?"

Tường Hiểu Hiểu không say bí tỉ, chỉ hơi ngà ngà say, cô ta như vậy, phần nhiều là do tâm tình không tốt, hóa ra cảm giác thất tình lại tệ như vậy. Lúc trước rõ ràng cô ta cũng từng có bạn trai, cũng từng chia tay, nhưng chưa từng khó chịu đến vậy giống như lần này, "Anh, anh nói xem tại sao anh Triệu Vũ lại không thích em vậy, vì em đến trễ quá sao? Nếu như em gặp anh ấy trước Tô Anh thì có phải là anh ấy sẽ thích em không?"

Tường Nghị không biết nói gì, đối với chuyện tình cảm thì anh cũng hoàn toàn không có kinh nghiệm, nhưng Tường Hiểu Hiểu cũng chỉ mới gặp Triệu Vũ đâu có mấy ngày? Tình cảm đó có thể sâu đến mức nào?

"Đừng suy nghĩ vớ vẩn, em nghỉ ngơi trước đi, hôm nay em là nhân vật chính, không thể vắng mặt lâu được. Lát nữa cũng đừng về nhà, ở khách sạn nghỉ ngơi đi."

"Anh....."

"Đừng nói nữa, Lăng tiểu thư, phiền cô chăm sóc Hiểu Hiểu một chút."

Lăng Dao cười gật đầu đồng ý: "Anh Tường Nghị, anh yên tâm, em nhất định chăm sóc tốt Hiểu Hiểu, sẽ không để cô ấy xảy ra chuyện."

Tường Nghị: "Ừm"

Anh ghé mắt nhìn Tường Hiểu Hiểu tinh thần không tốt trên sofa lần nữa rồi xoay người đi.

Lăng Dao đỏ mặt, càng nhìn càng thấy Tường Nghị đẹp trai phong độ, giờ tay nhắc chân cũng có mùi phấn khí chất, đẹp đến làm người khác mê mẩn!

"Hiểu Hiểu, cậu nói xem anh cậu... anh ấy thích kiểu phụ nữ như thế nào?" Cô ngồi bên cạnh Tường Hiểu Hiểu hỏi hộp hỏi.

Tâm trạng Tường Hiểu Hiểu không vui, cô nhìn Lăng Dao, lắc đầu: "Dao Dao, đừng thích anh tớ, hai người không được đâu."

Lăng Dao cup mắt, lông mày rũ xuống, sắc mặt suy sụp nói: "Tại sao? Hiểu Hiểu, cậu không thích tớ và anh cậu ở bên nhau sao?"

Tường Hiểu Hiểu nói: "Không phải không thích, mà là hai người không có khả năng." Mắt thấy Lăng Dao bày ra khuôn mặt buồn bã khổ sở, tâm trạng của cô đang không vui chợt tốt lên, nói: "Anh tớ có bệnh, không thể chạm vào phụ nữ."

Lăng Dao sững sờ sau một lúc lâu: "Cái gì?!"

Cô suy nghĩ lời Tường Hiểu Hiểu, lắng ta lung túng nói: "Nói như vậy, nếu tớ là người phụ nữ của anh ấy, thì cũng là người duy nhất!"

Tường Hiểu Hiểu nhừ nhẹ một cái rồi bật cười, "Dao Dao, cậu đừng có mơ mộng nữa, tớ chạm vào anh ấy một chút anh ấy cũng chịu không nổi, cậu nhất định sẽ không được đâu, chưa kể trước đó cậu cũng gặp anh ấy vài lần rồi đấy, cậu xem anh ấy có biểu hiện khác với cậu không? Cậu nên từ bỏ đi."

"Không được, cậu có thể một lòng với Triệu Nhị như vậy, sao tớ lại không thể?"

"....."

Tâm trạng của Tường Hiểu Hiểu không tốt lên được.

Tuy nhiên, cả cô và Lăng Dao đều có thể hiểu được tâm trạng đối phương.

Điều chỉnh lại tâm trạng xong, Tường Hiểu Hiểu quay lại buổi tiệc, biết được Triệu Vũ đã rời đi, tâm trạng của cô lại rơi vào đáy vực sâu, dù thế nào cũng không tốt lên lại được nữa. Còn Lăng Dao cũng vài lần thủ tiếp cận Tường Nghị, lúc đầu anh ta còn giữ lịch sự không để ý, nhưng sau nhiều lần, anh lạnh mặt nhìn lướt qua Lăng Dao khiến cô run sợ, nhưng cũng không dám lơ đãng, âm ức buồn bã chạy đi tìm Tường Hiểu Hiểu.

Hai người đồng bệnh tương liên [1], lúc đầu Lăng Dao còn khuyên Tường Hiểu Hiểu uống ít rượu, không ngờ sau đó lại uống theo Tường Hiểu Hiểu, không hề có ý định uống xả giao.

[1] Đồng bệnh tương liên: hai người đang có cùng tâm trạng giống nhau, trong truyện là đang cùng bị thất tình.

Tường Nghị cho người đưa cả hai về khách sạn

Buổi tiệc cũng nhanh chóng kết thúc.

Ở bên kia, Tô Anh cũng tìm kiếm tí mĩ ở thư phòng một lần nhưng không có, cái gì cũng không có.

Sạch sẽ, không có bất cứ đồ vật nào khả nghi, cũng không có đồ vật nào bị cố tình bảo vệ, kết sắt chỉ có tiền và tài liệu rất đơn giản. Cô xoay người, vào phòng ngủ của Tường Hiểu Hiểu.

Phòng ngủ của Tường Hiểu Hiểu rất lớn, bao gồm phòng tắm, phòng quần áo và phòng piano.

Tô Anh nghĩ những đồ vật quan trọng, có ý nhất định sẽ để ở phòng mình, đó là nơi gần và an toàn nhất. Nếu có thể tìm được cái gì mờ ám, đồ vật kia nhất định sẽ ở quanh đó.

Tuy nhiên khi cô đang chú tâm tìm kiếm thì lại nghe thấy tiếng động!

Rắc rắc.

Cô đang quỳ gối ở cạnh giường tìm, bỗng dưng cảm nhận được ngoài cửa sổ có một trận gió thổi tới nên dừng hành động lại một chút, mở to mắt nhìn xem là chuyện gì. Thế nhưng còn chưa kịp thấy rõ cái gì thì liền bị từ phía sau đánh tới, miệng bị tay ai đó bịt chặt lại, người ở phía sau giữ chặt cô! Cô đứng dậy được lập tức dùng chân đá vào, ngưng tụ tâm thức vật ở khuỷu tay rồi đánh vào ngực của người phía sau.

Nghe được một tiếng rên, người đó lại không buông tay, trái lại càng lúc càng dùng sức ôm lấy cô, trong nháy mắt, chân cô bị đánh khuy, trở về trạng thái nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất! Đầu gối bị va mạnh xuống mặt đất nhưng cô không để ý, liền nắm cánh tay dùng sức lực chống trả.

"Đừng nhúc nhích."

Tô Anh bị một con dao Thụy Sĩ kê vào cổ.

Đúng lúc này, một ánh đèn chiếu vào, cùng với ánh đèn đó là âm thanh xe dừng lại.

Không xong!

Tường Hiểu Hiểu đã về!

Tô Anh bị khổng chế nhưng tâm trí vẫn đang hoạt động, người đàn ông phía sau cũng là lên lút tới, anh ta biết được Tường Hiểu Hiểu hiện tại không có ở đây, chưa kể thân thù rất tốt, lúc hóa giải cũng như khổng chế cô rất giống thủ pháp của Khương Triệt, người này chắc chắn không phải là một tên trộm bình thường.

Chi là người này là người nào? Mục đích đến đây có giống cô không?

Dưới lầu đã có thể nghe được tiếng nói chuyện

Tô Anh cảm giác được môi của người đó dán bên tai cô, hơi thở lạnh lạnh phả bên tai cô, anh ta rất bình tĩnh, hô hấp và nhịp tim đều ổn định, không hề hỗn loạn cũng không có khẩn trương hồi hộp.

"A."

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, cô cảm giác vành tai của mình bị anh ta cố ý gãi vờ vô tình chạm vào.

Tô Anh cũng dờ, nhìn như từ bỏ không giãy giụa, nhưng đột nhiên lại phản kháng, siết cánh tay anh ta một cách bất ngờ! Con dao Thụy Sĩ bị kê ở cổ cô rơi xuống, anh ta la một tiếng, Tô Anh bắt được cơ hội, cuối cùng cũng thoát khỏi sự kiểm chế của anh ta, lẩn qua bên phía ghế sofa.

Tiếng mở cửa vang lên.

Người đàn ông bị cô đá văng kia nhào tới lần nữa, "Không muốn bị phát hiện thì đi cùng tôi!"

Tô Anh suy nghĩ một giây, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn. Cô xoay người đứng dậy, anh ta lập tức nắm lấy vai, tốc độ cực nhanh mang theo cô trốn vào phòng quần áo.

Đèn phòng ngủ sáng lên.

Tường Hiểu Hiểu bị Lăng Dao cùng Lý Bình Thành đỡ xuống đặt trên giường.

"Sao lại uống nhiều rượu như vậy chứ, thật là..."

"Còn không phải do Triệu Nhị sao, anh ta không biết uống nhầm thuốc gì rồi, Hiểu Hiểu tốt như vậy, còn không thêm nhìn đến người ta một cái!"

"Triệu Nhị là hoa hoa công tử[2] mà, giả thế anh ta cũng rất lớn, yêu một người như vậy không thấy là rất không an toàn sao? Còn phải canh chừng xem anh ta có ăn vụng ở ngoài không nữa kia."

[2] Hoa hoa công tử: ý chỉ mấy anh trai ăn chơi gái gú.

"Đó là người Hiểu Hiểu thích, có cách khác sao?"

Lăng Dao xoa xoa trán, cô uống cũng không ít, nhưng tư lượng của cô tốt, say một lúc rồi sau đó sẽ tốt hơn, nhưng Tường Hiểu Hiểu thì khác, say đến không biết trời trăng mây nước gì, mơ mơ màng màng còn gọi tên Triệu Vũ.

Lăng Dao đầu đau như búa bổ, "Cố lẹ em sẽ không về nhà, Bình Thành, anh về trước đi, đêm nay em sẽ ở lại nhà Hiểu Hiểu."

Lý Bình Thành bắt đầu đi gặt gặt đầu: "Được, em cũng chăm sóc để ý Hiểu Hiểu một chút, đừng để ban đêm xảy ra chuyện."

Lăng Dao: "Em biết rồi."

Lý Bình Thành nhanh chóng rời đi.

Bên trong phòng quần áo rất yên tĩnh, chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng có thể trở thành một tiếng động lớn ở bên ngoài. Hô hấp và nhịp tim vang bên tai đều đặn, cô cùng với một người đàn ông lạ mặt đang đứng song song nhau phía sau cửa, yên tĩnh mà trầm lắng.

Phòng quần áo rất lớn, nhưng là gian phòng lớn vuông vức kín đáo, mà cũng không có cửa sổ, nếu như bị phát hiện, thực sự sẽ không có chỗ trốn.

Lăng Dao ngửi thấy toàn mùi rượu, "Hiểu Hiểu, cậu không tắm sao? Vậy tớ đi tắm, cả người tớ bốc mùi rồi! Tớ thay quần áo cho cậu nha?"

Tiếng bước chân cùng tiếng ngáp đang đến gần.

Tô Anh và người đàn ông kia thống nhất lùi về sau hai bước, tưởng rằng hai người sẽ tách ra, nhưng cô lại bị anh ta kéo vào một gian tù quần áo, muốn đẩy anh ta ra nhưng không kịp nên bị anh ta kéo ngược lại đến trước ngực.

Cô và anh ta đứng sát phía trong tù quần áo, núp sau một giá treo quần áo mùa đông, tù quần áo này rất rộng, vài bộ quần áo dưới chân cũng bị lộn xộn rồi tung lên. Thế nhưng chỗ này rất dễ bị phát hiện, hiện tại tối đen như mực không nhìn thấy, nếu chút nữa bật đèn sẽ lập tức bị lộ ra, hai người là hai mục tiêu quá lớn, chẳng lẽ cô ta lại không thấy? Cô cười chế nhạo người đang kéo tay mình.

Tiếng mở cửa kéo kẹt cùng với tiếng dép lê phết đất lộc cộc, anh ta đột nhiên cúi đầu nói bên tai cô: "Cô gái nhỏ."

Tô Anh: ".....?"

Phòng quần áo sáng lên, tù quần áo vẫn đóng chặt như cũ, đen như mực, chỉ có thể cảm nhận được hô hấp nóng rực cùng nhịp tim đập phía sau.

Ngay sau đó, cô cảm giác có người nắm eo mình, dùng sức một cái hai chân cô đã được nâng lên khỏi mặt đất, không phải nắm mà là bị ôm lên.

Trong lúc Tô Anh bị kinh ngạc, tù quần áo bị mở ra, Tô Anh không chút nghĩ ngợi liền đem hai chân đang bị nâng lên kẹp vào eo anh ta.

A, Tường Nghị!

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Lẩn trốn

Edit: Rine

Beta: Jiang

Lăng Dao kéo tù quần áo ra, thấy tất cả bên trong đều là đồ xa xỉ số lượng giới hạn, không tìm được ánh mắt thèm muốn. Nhưng dù sao cô cũng không thiếu mấy thứ này, nhìn thoáng qua, lại đi kéo tiếp mấy cái tù khác, cửa tù cũng chỉ khép lại tùy ý nên vừa đóng vào là mở toang. Quả nhiên Tường Hiểu Hiểu là công chúa nhỏ của Tường gia, khăn lụa, giày dép, châu báu trang sức, đầy đủ mọi thứ, làm người ta hoa cả mắt, toàn bộ ngăn tù trong phòng quần áo đều bị cô mở ra, tò mò xem đồng xem tây.

Tô Anh chỉ cảm thấy bấy giờ có sống một giây có thể bằng cả một năm, hiện giờ toàn bộ cơ thể cô đều nằm trên người đàn ông, gương mặt úp vào ngực anh, khi hô hấp thì đều là hương vị đàn ông, tiếng tim đập mạnh mẽ vững vàng vang lên bên tai, hơi thở nóng rực từ ngực toát ra làm má cô nóng lên, ngay cả mồ hôi cũng chảy ra.

Từ thể thần mặt như vậy khiến cô vô cùng khó chịu, cô muốn xuống dưới nhưng mà cửa tù quần áo còn đang mở. Cũng không biết có phải Lăng Dao nổi hứng thú hay không, cô ta không nhìn đến mấy tù quần áo, mà lại vô cùng yêu thích những món hàng xa xỉ, châu báu quý giá. Cô ta lần lượt thử từng cái rồi khen ngợi, không tìm áo ngủ thì càng miễn bàn đến việc muốn ra ngoài tắm rửa.

Vậy thì cũng thôi đi, nhưng không biết có phải Tường Nghị cố ý hay không, sau khi anh ta bế cô lên thì lại buông lỏng tay ra, cô phải dùng hết sức lực ôm anh ta thì mới không khiến mình bị trượt xuống, mà anh ta hơi cúi đầu, cảm chống ở đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng thong thả cọ cọ...

Người đàn ông này quả nhiên ác độc!

Tô Anh không nghĩ tới Tường Nghị sẽ xuất hiện ở chỗ này, lại còn trong tình cảnh như thế. Thật hiển nhiên, anh ta cũng bí mật tới đây, là tới tìm thứ gì sao? Hay là tới gần thiết bị theo dõi? Nhưng mà bất kể là loại nào, đều làm Tô Anh hiểu một điều, quan hệ giữa Tường Hiểu Hiểu và Tường Nghị cũng không tốt như bề ngoài, giữa bọn họ có mâu thuẫn.

Nếu thật là như vậy, có phải cô có cơ hội rồi không?

Tường Nghị tới chỗ Tường Hiểu Hiểu tìm đồ, có nghĩa là nhược điểm của Tường Nghị nằm trong tay Tường Hiểu Hiểu sao?

Cô dùng hết sức, lại bắt đầu tuột xuống, bàn tay nóng bỏng của người đàn ông đỡ đuôi cô, xốc cô lên một chút, khuôn mặt cô vùi vào ngực anh ta được nâng lên tới cổ rồi gác lên đầu vai.

Tô Anh cảm giác ngực anh ta chấn động một chút, lúc này mà dám cười!

Rốt cuộc Tô Anh không nhận được nắm tay đắm vào lưng anh ta một cái

Cánh tay đang ôm vòng eo của cô bỗng siết chặt, giống như muốn siết đứt eo cô...

Lần đầu tiên Tường Nghị biết, thì ra thân thể một cô gái lại xinh đẹp mềm mại như vậy, dính ở trên người anh ta, nhỏ nhắn, thơm thơm, lại nóng như đang ôm cái bếp lò nhỏ, yêu thích không muốn buông tay.

Chỉ là tay nhỏ của cô gái không ngoan, gây chuyện khắp nơi..

Khi Tô Anh chờ đến sắp tuột tay thì Tường Hiểu Hiểu làm âm ỉ ở bên ngoài phòng ngủ, rốt cuộc Lăng Dao cũng buông châu báu trong tay xuống, chạy ra ngoài.

"Hiểu Hiểu, Làm sao vậy? Khó chịu ở đâu..."

Dường như Tô Anh không chút nghĩ ngợi, đẩy Tường Nghị ra, đứng xuống đất từ trên người anh ta.

Tường Nghị mỉm cười, vẻ mặt vô tội.

Lúc này Tô Anh mới chú ý tới cả người Tường Nghị đang mặc quần áo màu đen nhẹ nhàng, khẩu trang đen che hết nửa khuôn mặt, mấy sợi tóc rơi trên trán, dừng ở mi mắt, khiến anh ta thoát nhìn rất khác ngày xưa, ít nhất từ ánh mắt đầu tiên, Tô Anh sẽ không nghĩ đến người này chính là Tường Nghị.

Tường Nghị rũ mắt nhìn Tô Anh, cô gái nhỏ mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, một đôi mắt sáng lấp lánh trừng anh ta, cách mắt kính cũng có thể thấy ánh sáng trong mắt cô, môi đỏ hơi nhấp, đáng vẻ kia giống như là không vừa lòng với anh ta.

Cô trừng mắt, còn giờ nắm tay nhỏ.

Anh ta cong môi, cười.

Hai người bốn mắt nhìn nhau nhưng không ai nói chuyện.

Bên ngoài Lăng Dao đã đỡ Tường Hiểu Hiểu tới phòng giữ quần áo, tiến vào phòng tắm. Tường Hiểu Hiểu uống quá nhiều, khi trở về lại gặp gió lạnh, giờ phút này không chỉ say rượu phát điên, còn luôn miệng nôn mửa.

Lăng Dao ghét bỏ ném Tường Hiểu Hiểu vào phòng tắm rồi chạy ra ngoài. Nếu còn nhìn thì chắc cô cũng nhận không được phải nôn khan một trận.

Cô chạy ra, vừa chạy vừa kêu: "Dì, dì ơi!"

Thật ghê tởm, ghê tởm đến mức cô muốn điên lên, sớm biết như thế đã không ở lại!

Mà bên kia, Tô Anh còn đang trốn trong tủ quần áo cũng muốn phát điên rồi, bởi vì vừa rồi khi Lăng Dao chạy tới chạy lui, dường như cô không chút nghĩ ngợi lại dựa vào trong lồng ngực Tường Nghị, cảm nhận được ngực người đàn ông truyền đến chấn động, thậm chí là tiếng cười nhàn nhạt bên tai cô, làm cô không nhận được trường trọng trắng mắt.

"Cô gái ngoan ngoãn."

"..."

Tô Anh hừ lạnh một tiếng: "Làm sao đi ra ngoài?"

Tường Nghị: "Đương nhiên là chờ sau khi bọn họ yên tĩnh lại."

Lâu lắm

Vốn dĩ Tô Anh nghĩ tiệc sinh nhật Tường Hiểu Hiểu sẽ không kết thúc sớm, cô lại tình hợp ở bên ngoài nên liền tới đây tìm đồ, cũng thuận tiện hiểu rõ một chút bố cục, nếu biết sẽ gặp chuyện này, cô nhất định sẽ suy nghĩ thỏa đáng rồi mới làm việc. Chung quy là cô nóng vội, quá vội vàng đi tìm được hung thủ giết hại mình...

Cô thoáng giật giật, gối lên đầu vai người đàn ông, xuyên thấu qua tầng tầng quần áo, thấy ánh sáng đèn chân không sáng lên.

Cô thờ ra một hơi dài, bình tĩnh lại.

Dường như cảm giác được cô gái trong lồng ngực không bình tĩnh, bàn tay người đàn ông khẽ vuốt trên lưng cô.

"Sợ sao?"

"Không."

Tô Anh nghĩ, nếu thật sự bị phát hiện, vậy cô sẽ đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người Tường Nghị, còn cô cũng không biết gì cả.

"A a ——"

Đột nhiên, phòng tắm truyền đến một tiếng kêu to, Lăng Dao kêu đi giúp việc nhưng vẫn chưa lên tới, một mình cô bốn ba qua lại giữa phòng tắm cùng phòng để quần áo, phát điên hoa tay múa chân, hiển nhiên vô cùng khó chịu bởi vì Tường Hiểu Hiểu nôn mửa.

Tô Anh giật mình, Tường Nghị dề cô lại, ngón tay chọc chọc vào lưng cô.

Tô Anh cứng đờ bất động.

Giọng nói của Tường Hiểu Hiểu lẩm bầm lẩm bầm truyền tới: "Vì sao anh Triệu Vũ không thích tớ? Lại đi thích tiện nhân Tô Anh kia!"

Lăng Dao nói: "Aiz, cậu đừng nói nữa, đã nói cả đêm rồi, đi tắm rửa sau đó an tâm ngủ được không?"

"Vì sao, vì sao..."

Tường Hiểu Hiểu say, cần bản không nghe Lăng Dao nói, nếu cô ta còn tỉnh thì nhất định cũng sẽ không muốn nhìn đến bộ dáng lồi thối, dơ bẩn hiện tại. Không cần người ta nói cũng sẽ tự mình đi tắm rửa sạch sẽ, huống chi cô ta nồn đầy người, còn dính lên cả giường.

Lăng Dao thật sự muốn điên rồi!

Cô thét chói tai: "Sao đi ấy lại đi chậm như vậy, thật không biết phải làm thế nào!"

Đột nhiên Tường Hiểu Hiểu bỏ lên, cô ta cười lạnh với cái gương: "Tô Anh, Tô Anh! Tôi xem có còn có thể can rở bao lâu, lại hạn như Tường Ngũ còn thua trong tay chúng tôi, ha ha ha... Huống chi một đứa bé mồ côi như cô... Cũng may hiện giờ Khương Tử không ở bên cô, tiện nhân!"

Tô Anh khiếp sợ, quay đầu nhìn về phía Tường Nghị, bàn tay Tường Nghị che miệng Tô Anh, anh ta xoay người một cái, Tô Anh bị dề lên tủ quần áo.

Bốn mắt nhìn nhau, không ai có hành động gì.

Mà Lăng Dao cũng kinh hãi vì lời nói của Tường Hiểu Hiểu, sau đó cô cũng bất chấp dơ bẩn và xấu xí, chạy tới bắt lấy cô ta cẩn thận hỏi ra nghi vấn, chỉ là Tường Hiểu Hiểu đã hoàn toàn say, sau khi nói câu kia liền ngã nằm xuống, không còn sức lực.

Lăng Dao che miệng, buổi sáng ngày Tường Ngủ kể thừa đi chúc gặp tai nạn xe cô trở thành người thực vật, toàn bộ uẩn khúc trong này đều không rõ ràng! Cảnh sát, Tường gia, Khương Tử, Triệu nhị, Đào Nhiên, Lâm Thành Phong đã tiến hành điều tra, đến bây giờ còn không có đáp án chính xác, tất cả mọi người vẫn còn suy đoán rốt cuộc hung thủ là ai!

Không nghĩ tới còn đáng ghét tới Tường Hiểu Hiểu, người mà cô cho là nhu nhược đơn thuần nhất, không có khả năng liên quan nhất.

Lần đầu tiên Lăng Dao cảm thấy Tường Hiểu Hiểu thật đáng sợ, uống công cô vẫn luôn cảm thấy cô ta quá mức lương thiện nhu nhược, còn đối xử khách khí với Tô Anh. Hiện giờ xem ra tất cả đều là nguy trang, tâm cơ sâu như biển.

"Thật đáng sợ!"

Cô lắc lắc đầu, không được không được, không thể tiếp tục chờ như vậy, nếu để Tường Hiểu Hiểu biết cô nghe được bí mật của cô ta, không biết cô ta muốn xử lý cô thế nào đâu!

Hoang mang rối loạn đi tới cửa, lại nghĩ, nếu đi như vậy thì không phải rất có vấn đề sao?

Cô lại quay trở về.

Nhưng Tường Hiểu Hiểu thật sự rất đáng sợ...

Cô phát điên đi qua đi lại ở phòng giữ quần áo, đến khi đi khoan thai bước tới, cô nhẹ nhàng thở ra, lập tức để bà đi vào chăm sóc Tường Hiểu Hiểu còn mình thì chờ ở bên ngoài, nói cái gì cũng không đi vào.

--

Thời điểm Tô Anh và Tường Nghị đi ra ngoài từ biệt thự của Tường Hiểu Hiểu đã là hơn ba giờ sáng.

Vào đông, ban đêm gió lạnh giống như mang theo gai, thổi qua mặt cô cảm giác đau đớn, tuyết lớn chưa từng dừng lại, rơi trên mặt đất biến thành một lớp thảm tuyết, đạp lên liền tạo ra một cái hố.

Quá lạnh, Tô Anh không nhịn được rung mình, gương mặt nóng bỏng của cô đang trở nên lạnh băng tái nhợt.

Tường Nghị dẫn cô tránh khỏi báo an đi tuần tra, chạy vào một căn biệt thự, cách chỗ Tường Hiểu Hiểu khoảng một cây số.

Vào phòng, Tô Anh không hề khách khí, trực tiếp cởi giày ra, vừa rồi đường trở về tuyết đọng thật dày, tất cả đều thấm vào giày của cô, chân đã đông lạnh đến tê rần, không còn cảm giác.

Tường Nghị ném cho cô một đôi dép lê của nam.

Anh ta đi vào trong, vừa đi vừa cởi áo khoác, áo da màu đen với bao tay da, khẩu trang cũng vứt trên mặt đất, lập tức tới bên quầy rượu, rót hai ly Whiskey, đưa một ly cho Tô Anh.

"Uống một ly không?"

"Không cần."

Anh ta cười, rút tay lại, uống hết cả hai ly, hầu kết trượt lên xuống.

Tô Anh ngồi trên sofa, bàn tay lạnh lẽo tạo thành chữ thập đặt trước miệng, thổi ra khí nóng, ánh mắt mờ hồ không biết nghĩ đến chuyện gì.

Tường Nghị cầm cái ly và bình rượu đến ngồi đối diện Tô Anh, liếc nhìn cô ta một cái: "Đầu đưa nhỏ đang suy nghĩ cái gì?"

Tô Anh: "..."

Cô cảm thấy Tường Nghị là một người rất kỳ quái, còn có chút thần bí, cô gặp anh ta ở biệt thự của Tường Hiểu Hiểu, thậm chí bọn họ còn xung đột, hiện giờ còn có thể nghiêm trang hỏi cô đang nghĩ cái gì?

Cô đánh đòn phủ đầu, nói: "Chắc anh nghe được lời Tường Hiểu Hiểu nói rồi, không có suy nghĩ gì sao?"

Tường Nghị nhún vai, nói: "Chuyện này tôi đã sớm biết, suy nghĩ? Không có suy nghĩ gì đặc biệt." Anh ta cười lạnh một tiếng: "Cô ta cho rằng mình rất lợi hại, hiện tại không phải Tường Ngủ vẫn còn sống tốt đấy sao?"

Tô Anh nghĩ, đó là bởi vì cô đã nói trước với Tường Diễn nên anh cô phỏng bị trong nháy mắt xảy ra tai nạn đã bảo vệ đầu, lại có "hầm của thực vật!" trợ giúp anh tỉnh lại, bằng không làm sao còn có Tường Ngủ chứ?

"Anh biết anh Tường Diễn sẽ gặp chuyện sao? Biết khi nào?"

"À, có lẽ cũng được một thời gian rồi?"

Ba phải, nói gì cũng được.

Tô Anh: "Vì sao anh lên kút vào nhà Tường Hiểu Hiểu?"

"Cái này..." Anh ta cười như không cười nhìn Tô Anh: "Còn cô, vì sao cô đến?"

Vượt cảm, đáng về vô cùng thú vị: "Theo tôi được biết, Tô Anh chính là bé hoa nhài đơn thuần đáng yêu, không rành thế sự, làm sao cô lại lên kút xuất hiện ở nhà của người khác đây?"

Tô Anh cười nói: "Anh còn chưa trả lời vấn đề của tôi, tôi cũng có thể không trả lời anh."

Tường Nghị thâm ý gật đầu, anh ta uống ngụm rượu, trấn dựa vào sofa: "Tôi biết, cô gái nhỏ rất lợi hại nhưng nhất định cô muốn biết đáp án của tôi."

Tô Anh gật gật đầu: "Đúng vậy, bởi vì tôi rất hiểu kì anh với Tường Hiểu Hiểu là anh em ruột, quan hệ tốt như vậy, cô ta lời trong lời ngoài đều nhắc đến anh, tin tưởng anh như vậy, anh còn lên chạy đến nhà cô ta trộm đồ, có vẻ không thích hợp?"

Tường Nghị: "Muốn biết sao?"

Tô Anh cười cười, không tỏ ý kiến.

Tường Nghị buông ly rượu, dáng vẻ vẫn ung dung: "Tôi có thể nói cho cô biết vì sao tôi đến nhà Hiểu Hiểu, cũng có thể nói cho cô khi nào thì tôi biết có người muốn hại Tường Ngủ."

Tô Anh: "Anh đến nhà Tường Hiểu Hiểu không phải muốn trộm đồ sao? Còn chuyện khi nào anh biết có người muốn hại Tường Diễn, kỳ thật cũng không quan trọng lắm. Nếu đã biết trước, vậy anh chính là giấu diếm không báo, ngồi làm ngơ ông đắc lợi. Nếu là sau này mới biết, vậy thì cũng đã chậm, anh Tường Diễn đã gặp tai nạn, biết cũng có ích lợi gì đâu?"

Tường Nghị chơi chữ, cô cũng không phải không nghe hiểu.

Tường Nghị cười một tiếng: "Tôi thích những cô gái thông minh."

Tô Anh cười mà không nói.

Tường Nghị nghĩ nghĩ, nói: "Như vậy đi, tôi có thể nói cho cô biết tôi muốn đi trộm thứ gì, cũng có thể nói cho cô làm sao tôi biết Tường Hiểu Hiểu hãm hại Tường Ngủ, có được không?"

Tô Anh nhìn Tường Nghị, suy tư nói: "Không thể nào, làm sao tôi biết anh với Tường Hiểu Hiểu không phải đấu tranh nội bộ chứ?"

Tường Nghị cười lạnh một tiếng: "Cô nhớ như cô, tôi còn chưa hỏi cô, cô đã dối tôi. Tôi thấy cô ôm tôi lâu như vậy rất vất vả cho nên mới đối xử ôn nhu như vậy, ngược lại cô càng ngày càng lợi hại đấy!"

Tô Anh: "..."

Tường Nghị: "Muốn biết hay không?"

Tô Anh cười một tiếng: "Được, anh nói đi."

"Trên đời này không có com trưa miễn phí đâu cô gái." Tường Nghị quơ quơ ly rượu, giờ lên bên môi uống một hơi cạn sạch: "Tôi nói cho cô điều cô muốn biết, nhưng cô phải đáp ứng một yêu cầu của tôi."

Tô Anh đương nhiên hiểu rõ, Tường Nghị là người làm ăn, không có khả năng vô duyên vô cớ nói cho cô một bí mật như vậy: "Được, yêu cầu gì?"

Tường Nghị: "Cô làm giống như vừa rồi, đến bên cạnh tôi, hôn tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Trao đổi?

Edit: Xuân Cung Đồ

Beta: Thư Thư

Giống như vừa rồi... hôn anh ta?

Tô Anh cho rằng lỗi tại mình có vấn đề nên nghe nhầm, nhưng nhìn sơ qua dáng vẻ Tướng Nghị cũng không giống giả vờ. Ánh mắt đào hoa và khỏe mỗi khi cong lên nói cho Tô Anh biết rằng anh ta rất chờ mong.

Tô Anh cười ha ha: "Anh Tướng, anh uống say rồi à?"

Tướng Nghị cười: "Em thấy tôi giống như uống say ư?"

Tô Anh nghiêm túc gật đầu: "Giống."

Cô nói: "Trước đó là bất đắc dĩ, nếu không phải anh kéo tôi qua thì sẽ không xảy ra những chuyện như thế, cho nên anh đừng nghĩ quá nhiều!"

Tướng Nghị dùng ngón tay che môi, vuốt ve nó một lát: "Ngại quá, tôi đúng là suy nghĩ nhiều rồi."

Tô Anh: "..."

Anh ta nhếch môi, nở nụ cười mang ý vị sâu xa.

Tô Anh cẩn cảm môi, càng cảm thấy Tướng Nghị là một tên lưu manh, nhất là mấy tên lưu manh nhân lúc người ta cháy nhà chạy vào hôi của.

Cô đứng dậy, đi tới bên cạnh cửa sổ, ngắm nhìn khung cảnh tuyết trắng nhật nhèo bên ngoài, sắc trời xám xanh, mờ mờ một vùng.

Cô bỗng nhớ tới Tướng Hiểu Hiểu, nhớ tới Tề Duyệt, nhớ tới Lăng Dao, nhớ đủ chuyện kiếp trước.

Tô Anh đột nhiên cảm thấy tất cả những chuyện vừa rồi đều từng xảy ra trong kiếp trước, Lăng Dao thay Tề Duyệt nghe được bí mật của Tướng Hiểu Hiểu, Tề Duyệt biết Tướng Hiểu Hiểu tính kế Tướng Diễn, cô ta vì muốn lấy lòng, uy hiếp Khương Triết liền tố cáo cho anh biết chuyện này.

Khương Triết vì muốn có được chứng cứ chứng minh Tướng Hiểu Hiểu lên kế hoạch mưu hại Tướng Diễn, không chỉ tự mình đi tra mà còn nhờ khuê mật chơi thân nhất với Tướng Hiểu Hiểu - Tề Duyệt làm nội ứng, âm thầm điều tra tìm lấy chứng cứ. Dù sao trong kiếp trước, quả thật họ không có một chút tin tức nào, cuối cùng còn dùng tai nạn giao thông để xử lý hủy bỏ bản án; mà kiếp này vì một chiếc điện thoại của cô ta, tai nạn giao thông bị xem là mưu sát, cho nên bây giờ vẫn chưa kết án.

Bởi vậy, kiếp trước Tề Duyệt bắt được Sinh Tử Lệnh, tương đương với việc giành được Kim Bài Miễn Tử để qua lại tự nhiên trước mặt Khương Triết, do đó cô ta mới có thể điếu võ dương oai, bắt luận làm gì cũng không sợ, tại sao cô ta phải sợ? Cô ta có thứ mà Khương Triết muốn tìm nhất! Cô ta có giá trị lợi dụng, vì Khương Triết cần cô ta.

Khương Triết, Triệu Vũ, Đào Nhiên, Lâm Thành Phong - bốn người xem trọng nhất là tình nghĩa anh em. Tướng Diễn chết không rõ ràng, bọn họ không thể không để bụng, càng không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào...

Là như thế này sao?

Kiếp trước Tề Duyệt có Kim Bài Miễn Tử trong tay, chính là bí mật của Tướng Hiểu Hiểu sao?

Tướng Nghị nhìn bóng dáng Tô Anh, bóp bóp trán. Không phải chỉ hôn một chút sao, làm gì tới mức suy nghĩ lâu như vậy? Vừa rồi đứng tại tù quần áo anh ta nhìn rồi lại nhìn, nhìn tới nỗi bây giờ mới mở miệng.

Tô Anh nheo nheo mắt, cô đột nhiên quay đầu lại, đi vài bước tới trước mặt Tướng Nghị.

Tướng Nghị chống hai tay dưới cằm, anh ta hơi ngửa đầu, nhìn Tô Anh trước mắt. Máysuối quả nhiên lợi hại, khuôn mặt tái nhợt kia trở nên trắng nõn hồng hào, cực kỳ ngon miệng. Anh ta cười: "Nghĩ thông suốt rồi à?"

Tô Anh gật đầu: "Ừ."

Hầu như trong mắt người đàn ông này toàn là vẻ kinh ngạc, cô ngồi xuống trên đùi anh ta, nắm lấy cổ tay anh ta. Đường như không để ý tới gì khác, Tướng Nghị rũ mắt nhìn Tô Anh bằng ánh mắt cực kỳ nóng bỏng. Tô Anh khẽ cười, kéo tay anh ta rồi hôn một cái, vừa khéo hôn lên đốt ngón tay lạnh lạnh. Có nhũn nhũn, vung bàn tay anh xuống rồi nhảy vọt ra ngoài!

Cánh môi mềm mại chạm vào đầu ngón tay, hơi tiếp xúc một chút.

Tướng Nghị: "..... Đột!"

Tô Anh nói: "Được rồi, bây giờ anh nói đi chứ?"

Tướng Nghị thò hát ra, ánh mắt nhìn Tô Anh rõ nên quái lạ. Anh ta đã xem thường rồi, cô gái nhỏ này rất thông minh. Có có thể lên chạy vào nhà Tướng Hiểu Hiểu, vừa nhìn đã biết có mục đích, cũng không biết vì cái gì nữa nhỉ? Khương Tứ sao?

Trừ người đó, anh ta thật sự không nghĩ ra vì sao Tô Anh tìm Tướng Hiểu Hiểu, suy cho cùng không thể là vì Triệu Nghị chứ?

Tướng Nghị cảm ly rượu lên, cười nói: "Tôi nói hôn môi, em lại hôn tay, tôi chỉ có thể nói cho em biết một chuyện thôi."

Tô Anh suy tư một lát, nói: "Anh vào nhà Tướng Hiểu Hiểu để tìm gì?"

Tướng Nghị: "Một cây bút ghi âm."

Tô Anh nghi ngờ: "... Bút ghi âm?"

"Ừ, Hiểu Hiểu có thói quen, một khi có chuyện gì quan trọng, con bé sẽ ghi âm lưu lại."

Cho nên lúc cô ta nói "chúng ta" đang bày kế hãm hại anh Tướng Diễn, đó là lúc cuộc nói chuyện bị ghi âm ư? Nói cách khác Tướng Hiểu Hiểu đang lợi dụng thứ này để uy hiếp đối phương ra tay đối phó mình!

Nói vậy cũng không thông suốt, dù sao cô ta cũng nằm trong đó, trừ phi thứ này có sức ảnh hưởng với đối phương mạnh hơn cả cô ta!... Chẳng lẽ là người nhà họ Tướng?

Tướng Long, Tướng Nghị... Hay là Tướng Nhị - Tướng Úy, từ tiểu thư Tướng Quỳnh bị điều ra nước ngoài? Nhưng hai người đó không có quyền cao chức trọng như Tướng Long và Tướng Nghị.

Tô Anh cũng không tin Tướng Nghị, những gì anh ta nói, cô chỉ tin ba phần.

Tô Anh còn đang suy tư, Tướng Nghị đã buồn bã nói: "Bé gái à, những gì có thể nói anh nói cả rồi, bây giờ có phải tới lượt em nói không? Sao em lại vào nhà Hiểu hiểu, chẳng lẽ muốn làm giảng dương đại đạo (cường đạo) giống anh à?"

Tô Anh đáp "Ừ", gật đầu: "Tôi có đam mê đặc thù, thích trộm những thứ không hợp lòng người, tôi nghĩ chắc tới nay Tướng tiểu thư tổ chức sinh nhật sẽ không về, cho nên tôi mới tới đây."

Tướng Nghị móc móc lỗ tai: "... Em cho rằng tôi ngốc à?"

Tô Anh cất tiếng cười ha ha lạnh lùng: "Tôi không biết, cái này phải hỏi chính anh."

Tướng Nghị: "..."

Cô bé này, phản kích đến mức thật sự ngại thẹn đáng yêu!

--

Tô Anh ở lại đây đến khi trời hừng sáng mới rời khỏi, Tướng Nghị đưa cô đến đường cái bên ngoài khu biệt thự, cô mạnh mẽ yêu cầu xuống xe, từ chối lòng tốt đưa tiễn của Tướng Nghị.

Lúc Tô Anh xuống xe, anh ta bất lý tay cô, nhét vào đó một tấm danh thiếp: "Bé gái, tôi nghĩ hẳn là còn rất nhiều bí mật mà em muốn, nếu có hứng thú em có thể tới tìm tôi, lúc nào tôi cũng đợi được hết."

Tô Anh nhìn anh ta một cái, nắm chặt danh thiếp trong lòng bàn tay.

Sau khi xuống xe, cô gọi để thuê một chiếc xe tới, tuy nơi này là đoạn đường vắng uất nhưng vì đây là khu của người giàu nên không có phương tiện giao thông công cộng lui tới, nếu muốn tiện đường gọi xe rất khó, nhưng cô thật sự không muốn tiếp xúc nhiều với Tường Nghị...

Người như anh ta vừa thần bí vừa nguy hiểm, không thể dễ dàng hiểu lĩnh.

"Tô Anh."

"...?"

Cô nghi ngờ quay đầu lại, thấy vẻ mặt sâu xa của Triệu Vũ nhìn chằm chằm vào mình, hơn nữa anh còn cực lực áp chế cơn giận, tất cả đều bị che giấu bên dưới đồng tử đen nhánh sâu thẳm.

Không biết vì cái gì, Tô Anh bỗng có chút khản trương, cô lùi ra sau một bước: "Anh Triệu Vũ."

Triệu Vũ nheo mắt, nói: "Anh Anh, sao em lại ở đây?"

Tô Anh nói: "Có chút việc."

"Với Tường Nghị?"

"... Dạ."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Khả nghi

Edit: Shelly

Beta: Thuý An

Chiếc xe Porsche Cayenne màu đen lao nhanh trên đường, người đàn ông trên xe đang cố nén cơn giận, vừa im lặng vừa lạnh lùng, vẻ mặt không chút biểu cảm nhìn chăm chú về phía trước, tuyệt đối không nói nửa lời làm không khí căng thẳng trong xe ngày một tăng cao.

Tài xế đang tức giận thì không nên nói nhiều lời, cố gắng làm cho bản thân mình ít có cảm giác tồn tại là tốt nhất.

Tô Anh dựa vào cửa xe, ánh mắt hừ vờ ngắm nhìn các cảnh đẹp ngoài cửa sổ dần lùi về sau.

Thật ra gặp Triệu Vũ là chuyện ngoài ý muốn, huống chi anh ta còn đang tức giận. Tuy không thể hiện ra ngoài, nhưng mà nhìn vào dáng vẻ lúc này chỉ làm cho người khác thêm cảm giác sợ hãi.

Anh dùng sức đá vào thân xe cho hả giận.

Tô Anh nhìn Triệu Vũ.

Đôi mắt hơi đỏ, ngực phập phồng.

Tình tình của Triệu Vũ rất nóng nảy, gặp một chút chuyện nhỏ cũng khiến anh ta tức giận, có gì nói đó, bực tức thì sẽ phát ra ngoài. Trước giờ vẫn tùy ý như vậy, nhưng từ khi gặp được Tô Anh, hơn phân nửa sự bực tức đều nén lại trong người, không muốn để Tô Anh cảm thấy không thoải mái. Cô như một bông hoa nhỏ nhún nhem mại, không đáng bị người khác tổn thương, nên anh không nở ức hiếp cô một chút nào.

Vậy mà sáng sớm thấy cô bước xuống từ xe một người đàn ông khác, lại còn ăn mặc khác thường ngậy, sự giận dữ này đã không còn nén lại được!

Là đàn ông thì tất nhiên sẽ nghĩ ngợi lung tung, huống chi Tô Anh còn là người mà anh luôn mong muốn, Tường Nghị là ai chứ?

Tô Anh chặn chờ: "Triệu Vũ....."

Người đàn ông đang rũ đôi mắt lập tức nhìn về phía cô, gắt gao nhìn chằm chằm, không hề có ý định thu lại ánh mắt sắc bén, trông giống như một con sói!

Tô Anh bị nhìn chằm chằm đến sợ hãi, tim đập nhanh hơn, cô dừng một chút, "Em và Tường nghị không có gì."

Triệu Vũ nhìn tay Tô Anh: "Đây là cái gì? Trong tay em còn cầm danh thiếp của anh ta."

Tô Anh cúi đầu, lúc này mới phát hiện tấm danh thiếp kia bị cô cầm trong tay, tấm danh thiếp màu đen chữ vàng, hai chữ Tường Nghị như rồng bay phượng múa, hiện lên một cách tinh tế trên ngón tay trắng nõn của cô.

Cô bỏ nó vào túi xách, vừa cho tay vào túi xong thì nghe được tiếng cười lạnh của Triệu Vũ.

Bị bắt tại trận, cô ngẩng đầu nhìn Triệu Vũ, người kia ngưng nhìn, cánh tay dài duỗi ra, dùng sức nhẹ nhàng kéo cổ một cái, Tô Anh ngã vào người Triệu Vũ, trong nháy mắt hơi thở mãnh liệt của anh bao vây cô, mùi thuốc lá quen thuộc tràn ngập nơi chớp mắt!

"Anh....."

Cánh tay anh vòng ra sau, vói vào túi xách, từ trong tay cô anh dễ dàng lấy ra tấm danh thiếp rồi ném nó ra ngoài cửa sổ, bàn tay nhẹ nhàng cầm lấy tay Tô Anh, nhéo mấy ngón tay rồi lại cẩn thận vuốt ve từng ngón, lúc mạnh lúc nhẹ, thông thả mà tinh tế, khiến Tô Anh khẽ run rẩy.

Vừa động dậy, cô liền bị ôm chặt, người đàn ông lạnh lùng áp mặt lại gần, hơi thở và ánh mắt hai người giao nhau.

Sắc mặt của anh rất khó coi, ánh mắt tối đi.

Tô Anh nhũn mày không thích, cô tránh né, quay đầu đi để không cho anh tới gần, "Triệu Vũ, anh buông em ra."

"Tiểu quý."

"....."

"Tiểu quý."

"....."

Cách xưng hô và giọng nói như vậy....

Không biết vì sao, Tô Anh liền giãy dụa, cô nhớ tới mình ở kiếp trước bị bỏ rơi, quay đầu nhìn về phía Triệu Vũ thì đột nhiên cảm bị giữ lại không thể nhúc nhích, cô chỉ có thể thấy quang cảnh bên ngoài cửa đang chạy như bay về phía sau, hơi thở của anh phả bên tai cô, có chút nóng có chút ngứa.

Cô cảm giác được ánh mắt nóng rực của anh đang nhìn chằm chằm từng tác da thịt trên người cô, tiến đến gần ngửi ngửi trên má và cổ cô.

Giọng nói khàn khàn trầm ấm vang lên bên tai, "Tô Anh, có phải là chỉ có Khương Tử mới có tư cách hỏi em vì sao, tức giận với em, cho em một nụ hôn sâu khi ghen, yêu cầu em tránh xa người đàn ông khác một chút, phải không?"

Tô Anh im lặng một hồi lâu, "Xin lỗi anh, Triệu Vũ."

Triệu Vũ cười lạnh: "Ồ, chưa từng có người phụ nữ nào nói xin lỗi với anh đâu."

Tô Anh: "Chúng ta thực sự không có khả năng."

Anh khịt mũi xem thường, không đồng ý: "Sao lại không có khả năng, vì em và Khương Tử ở bên nhau lâu rồi sao? Thì sao chứ, không phải bây giờ em đang ở trong ngực anh sao? Chỉ cần anh cúi đầu là có thể hôn cái miệng nhỏ đang chọc giận anh rồi!"

Tô Anh: "..... Em không thích anh."

Triệu Vũ: "Không vội, chúng ta ở cạnh nhau lâu sẽ có tình cảm."

Tô Anh nhẹ nhàng cắn môi, lưu manh!

Một lát sau.

Ngừng ngón tay trên cầm bỗng nhiên buông ra, cầm ngón tay cô vuốt ve rồi vuốt đến lòng bàn tay, cả người lùi lại, Tô Anh hoảng hồn nhanh chóng thu mình vào một góc xe nhìn Triệu Vũ.

Triệu Vũ không thay đổi sắc mặt, nghiêng người về chỗ của mình, ánh mắt gắt gao nhìn Tô Anh, khỏe miệng ngậm một tia lạnh lẽo, bàn tay xoa xoa đầu cô gái nhỏ, giọng khàn khàn: "Tiểu quý, em không biết bây giờ anh muốn làm em khóc thế nào đâu..."

Lại lần nữa, anh rất muốn hóa thân thành cầm thú.

Trong lòng anh rất áp lực, trên người cô không hề ngửi được mùi hương của người đàn ông khác, nếu như có, anh cũng không biết chính mình sẽ làm ra loại chuyện gì, chỉ cần nghĩ đến việc thân hình nhỏ bé kia bị người đàn ông khác đè dưới thân, trong lòng anh lập tức tràn đầy sự sợ hãi.

Tô Anh: "....."

Cô thật sự không còn biết dùng lời gì để nói!

Triệu Vũ thu hồi lại ánh mắt, ngồi thẳng dậy, sửa sang lại áo phục màu đen, những nếp nhăn đều được vuốt phẳng lại, bày ra thái độ việc công xử theo phép công, rất có tình người.

"Anh Anh, hiện tại anh cũng nên nghe em nói, vì sao lúc này em từ trên xe Tường Nghi bước xuống? Sao em và anh ta lại ở cùng một chỗ với nhau?"

Tô Anh lắc đầu: "Hiện tại em không muốn nói chuyện này."

Triệu Vũ nhu mày, nói: "Tô Anh, Tường Nghi rất nguy hiểm, em không nên tiếp xúc với anh ta."

Tô Anh nghĩ nghĩ, nói: "Em biết, lúc trước anh ta đến tiệm hoa của em mua hoa, ngày hôm qua lại tới nữa, sau đó em mới biết anh ta là Tường Nghi, nên biết là anh ta có ý tới. Nhưng chuyện hôm nay, sau này em sẽ nói với anh sau."

Triệu Vũ nhìn Tô Anh lần nữa, liếc mắt một cái, bày ra vẻ đang suy ngẫm chuyện gì đó, Tô Anh nhéo nhéo nắm tay, những lúc căng thẳng cô thường hay làm như vậy, tự cho rằng khi làm vậy bản thân mình sẽ được tiếp thêm năng lượng. mu bàn tay trắng nõn nhìn kĩ một chút sẽ thấy mạch máu li ti, quá yếu ớt, chỉ cần Triệu Vũ động tay một chút là cô sẽ không dám hó hé nữa.

Triệu Vũ đột nhiên cười rồi nắm lấy tay Tô Anh làm cô mở to mắt ngạc nhiên, "Bé hoa nhài, em thật sự rất có bản lĩnh đó, biết rõ anh ta là người xấu mà còn dám đi gặp?"

Tô Anh nhấp môi, lắc đầu: "Triệu Vũ, anh đừng hỏi nữa, hiện tại em thực sự không nói đâu. Tóm lại, em với Tường Nghi không giống như anh nghĩ đâu."

Sắc mặt của Triệu Vũ đang tốt lên bỗng nhiên nghe xong thì lại khó coi hơn ban đầu, "Anh mà em còn chẳng cần, chả lẽ dám thêm anh ta chắc?"

Tô Anh: "....."

Triệu Vũ vẫn luôn nhìn Tô Anh, cảm thấy Tô Anh hôm nay rất khác thường, nhưng cô vẫn rất hay đó mặt, cô nhìn anh với đôi mắt lạnh lùng và thấu hiểu, đó là điều khác thường sao?

--

Triệu Vũ chờ Tô Anh về nhà, Tô Anh từ bên ngoài trở về nhà, mà còn là Triệu Vũ đưa về, những người canh giữ bên ngoài suốt nửa thì nghỉ lẫn ra. Mẹ nó, chuyện gì xảy ra vậy?

Chuyện này mà bị báo lên trên, bọn họ chắc chắn xong đời!

Mấy người họ nhìn nhau, nhưng không thể không báo, việc này là do bọn họ sơ sẩy, lại giấu không nói về sau đừng nghĩ đến việc lần lộn nữa.

Vì thế ở cuộc họp sớm hôm sau, từ miệng trợ lý Diêu, Khương Triết đã biết được chuyện Tô Anh và Triệu Vũ trở về cùng nhau. Cơ bản là có tức giận, hồ sơ trong tay bị ném lên bàn. Ít khi nào anh biểu lộ ra sự tức giận, nếu có cũng rất yên lặng, giống như bây giờ vậy, thật sự là trăm năm khó gặp.

Anh lạnh lùng nói: "Thuê bọn họ có tác dụng gì?"

Trợ lý Diêu cúi đầu không dám nói lời nào.

Khương Triết: "Chuẩn bị xe."

"Vâng." Trợ lý Diêu lập tức chạy đi, vừa hoang mang vừa rối loạn thông báo tài xế chuẩn bị xe, nhanh nhanh chóng chóng! Tổng giám đốc bị họ gây bánh xe, tinh thần đang phức tạp!

--

Cùng lúc đó, sau một đêm say, Tường Hiểu Hiểu cuối cùng cũng tỉnh lại.

Cả thân thể và đầu đều đau nhức, dạ dày khó chịu vì cơn say rượu hôm qua, cô đi xuống lầu, uống canh giải rượu của di giúp việc, nói: "Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?"

Vì say nên hồ đồ, ký ức của cô dừng lại ở việc cô ở khách sạn là hết quấy phá nên được đưa về nhà, nhưng mà về như thế nào thì cô thực sự nhớ không rõ.

Di giúp việc giải thích: "Tối hôm qua Lý Bình Thành tiên sinh cùng với Lăng Dao tiểu thư đưa cô về. Lăng Dao thấy cô say đến không biết trời trăng nên ở lại. Sáng nay nói là có việc gấp nên mới rời đi không lâu." Lại nói, "Tối hôm qua cô ới đến ngắt đi, say bất tỉnh nhân sự, cũng may là có cô ấy giúp đỡ."

Tường Hiểu Hiểu gật gù đầu, nhưng Lăng Dao nhiệt tình như vậy cũng khá là bất ngờ, là vì muốn lấy lòng cô để theo đuổi anh trai cô sao?

"Tôi biết rồi, chút nữa sẽ mua tặng cô ấy một cái túi xách."

Dạ dày khó chịu do không ăn gì, nhưng cũng không muốn ăn nên trở về phòng tắm rửa thay quần áo, nhưng lại thấy phòng thay quần áo của mình lộn xộn, sắc mặt thay đổi, lớn tiếng gọi di giúp việc, nói: "Chuyện gì đây?"

Di giúp việc nói: "Hình như là Lăng tiểu thư....."

"Lăng Dao? Sao cô ấy lại động vào quần áo của tôi chứ?"

Cô không thích nhất là có người động vào đồ của mình, dù là bạn thân cũng không được!

Cô bực mình, cảm đại một cái áo tắm dài đi vào phòng tắm, "Chỗ này chỗ này, dọn dẹp lại thật tốt cho tôi."

Di giúp việc thưa vâng, không dám nói nhiều lời.

Dòng nước ấm áp xối trên người, Tường Hiểu Hiểu cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, cô lại nghĩ tới Triệu Vũ, nghĩ tới Tô Anh, lạnh lùng cười một tiếng.

Đột nhiên...

Cô mở to mắt, nhìn sàn phòng tắm, gương, bồn rửa mặt....

Tối hôm qua, cô phải có đã nói điều gì không nên nói?

Ánh mắt cô dần trở nên đáng sợ.

Lăng Dao?

Cô ấy chỉ là một đại tiểu thư chỉ biết ăn nhậu chơi bời, sáng sớm sao lại có việc gấp được chứ?

Tắm xong, cô gọi di giúp việc đến, hỏi kĩ lại việc xảy ra tối qua, càng lúc càng xác định Lăng Dao chắc chắn đã nghe được chuyện không nên nghe, sợ cô biết nên mới bỏ đi sớm như vậy, cô tức giận đến mức xem chút nữa đã đem toàn bộ bình hoa trong phòng quăng xuống đất.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 142: Giăng co

Edit: Xuân Cung Đồ

Beta: Thư Thư

Tường Hiểu Hiểu gọi điện thoại cho Lăng Dao, chưa nói ra chuyện gì cả, chỉ bảo rằng: "Dao Dao, nghe đi nói câu thích mấy món trang sức của tớ. Qua đây đi, cậu xem cậu thích cái nào, tớ tặng cậu cái đó."

Lăng Dao cũng không ngờ, bởi vì cô ta cảm thấy Tường Hiểu Hiểu không có lòng dạ tốt, bày giờ Lăng Dao cũng không dám xem đối phương là một cô gái bình thường. "Không, tớ thấy đẹp nên đeo thử thôi, tớ đã bảo người ta làm rồi, không cần phiên đến cậu đâu."

Tường Hiểu Hiểu bắt đầu đi: "Vậy à, tớ tưởng hai ta là bạn tốt, bạn tốt nên chia sẻ đồ cho nhau. Cậu đừng khách sáo, lần sau nếu thấy thích cái gì cứ nói với tớ!"

Lăng Dao gật đầu "ừ" một tiếng: "Còn chuyện gì khác không? Không thì tớ phải đi vội rồi."

"Không có gì, chỉ muốn cảm ơn đêm qua cậu đã chăm sóc tớ. Đứng rồi, hẳn là tớ uống say bi ti, nói lời không nên nói, làm việc không nên làm, chọc ghẹo khiến cậu không vui phải không?"

"Không có! Đương nhiên không có!" Lăng Dao lập tức lắc đầu phủ nhận: "Hiểu Hiểu cậu đừng ngại lung tung, cậu không nói gì cũng chẳng làm gì hết, tớ cũng không hề mất vui!"

Tường Hiểu Hiểu cắn chặt răng, miễn cưỡng cười nói: "Vậy thì tốt rồi, cậu có việc thì mau đi đi, hẹn gặp lại."

"Ừ ừ!" Đường như gấp đến độ không chờ nổi, Lăng Dao ngắt điện thoại, thầm cảm thấy may mắn vì mình không nói sai câu nào nhỉ?

Tường Hiểu Hiểu ném đi động một phen, tức giận đến mức muốn bóp chết Lăng Dao, cô ta cho rằng nói dối mấy câu là có thể gạt được cô sao? Lăng Dao có đáng người yếu ớt, mà cô vừa say mềm vừa nòn, chắc chắn cô ta gần đến phát điên. Theo thói quen ngày trước, Lăng Dao không tóm lấy cổ lái nhai phát tiết mấy trăm lần thì không xong, nhưng hôm nay, cô ta lại nói không có gì cả, còn cười ha ha theo mình, vừa nhìn đã biết đang cố ý giấu diếm điều gì đó!

Tường Hiểu Hiểu thờ dòn đập, chuyện kia là bí mật, không thể để bất kỳ ai biết!

Đường như ngay lập tức, cô gọi taxi đi tìm Lăng Dao, đồng thời cũng gọi điện thoại báo cho bên kia biết.

--

Khi thấy Khương Triết đến đây, Tô Anh cũng không quá ngạc nhiên, chỉ cảm thấy trong dự liệu của mình có một chút ngoài ý muốn. Dù sao sáng sớm Triệu Vũ đã đưa cô về, bảo vệ bên ngoài vẫn không biết cô đi ra như thế nào. Hành vi đáng ngờ mà lại ai muội như vậy, không thể không khiến nhiều người dè ý, huống hồ Khương Triết biết Triệu Vũ lòng mang ý xấu.

Lúc đó cô vừa mới tắm xong, mái tóc dài chưa được hong khô, mấy sậy vang lên tiếng ong ong bên tai.

Một bàn tay to bỗng gạt lấy mấy sậy, một bàn tay khác ung dung vén tóc cô. Tô Anh gần như không cần phải nghĩ gì, cô cũng biết đó là Khương Triết.

Bởi vì kiếp trước anh thường xuyên làm như vậy. Mỗi lần cô sấy tóc, anh hay đi tới từ phía sau, ngón tay có lực lồng vào tóc cô, xuôi từ ngọn tóc đến đuôi tóc, từng chút từng chút một. Rõ ràng anh là một người đàn ông cứng rắn lạnh băng, nhưng khi làm việc này lại kiên nhẫn đến mức phi thường.

Chỉ qua mỗi lần như thế, tóc cô còn chưa được hong khô, anh đã bế cô đặt lên bồn rửa mặt rồi hôn môi. Hình như anh rất thích mái tóc lạnh lạnh của cô, dù là thời điểm thân mật nhất, anh cũng không quên để phần tóc dài của cô rũ xuống hai bên vai.

Không được nhớ.

Tô Anh lấy lại tinh thần, tiếng máy sấy tóc ừ bên tai cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh, người đàn ông ấy đặt nó xuống bên cạnh bồn rửa mặt.

"Ra ngoài đi."

Giọng nói lạnh băng mang theo mệnh lệnh cứng rắn.

Tô Anh quay đầu lại, thấy bóng dáng cao lớn rắn rỏi của đối phương, sự tức giận bị đè nén đến mức tận cùng đã biến mất, anh bình tĩnh đến mức khiến người ta không nhìn thấu bất kỳ ý nghĩ tâm tư nào, khó lường khó liệu.

Cô nhu máy, theo anh ra ngoài.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa của cô, hai chân bắt chéo, siết chặt đôi tay ngay trước ngực, anh nhắc mũi chân: "Ngồi đi."

Vị trí mà anh chỉ thị là một băng ghế màu lục ở trước bàn trà.

Tô Anh ngồi xuống, trong nháy mắt đã lún thêm một khoảng.

Khương Triết nheo nheo mắt: "Thích Triệu Nhị à?"

Tô Anh hơi sững sốt, lắc đầu: "Không có."

Khương Triết: "Biết Triệu Nhị là loại đàn ông nào không?"

Tô Anh im lặng, lắc đầu như cũ.

Khương Triết nhếch môi, cười lạnh lùng: "Người như cậu ta đã quen cường thế bá đạo, chưa từng có thứ gì mà cậu ta không chiếm được. Chỉ cần cậu ta muốn thì nhất định phải như vậy. Đừng tưởng nói đạo lý với cậu ta, trong mắt cậu ta chỉ có "có thể" và "không thể", "ngủ" hay "không ngủ" mà thôi."

"Bé Hoa Nhài, bây giờ em chính là điều "không thể đạt được" đối với cậu ta. Đây là lần đầu tiên Triệu Nhị bức thiết muốn có được một cô gái đấy. Nếu em không phải là cô gái của anh, em cho rằng bây giờ em là người đàn bà của ai?" Anh nhìn cô từ trên cao xuống: "Những lời mà trước đó anh cảnh cáo, em quên cả rồi sao? Hay em cho rằng cậu ta đối tốt với mình một chút thì xem như cậu ta là người lương thiện?"

Tô Anh biết rõ, trước mặt Khương Triết và Triệu Vũ, cô chưa từng chiếm được quyền chủ động, bởi vì hai người bọn họ giống nhau, tính cách đều kiên quyết bá đạo, có thể để cô tùy tiện chơi, tùy tiện ồ ản, nhưng không được phép chạm vào điểm mấu chốt của họ.

Cô càng hiểu rõ, bởi vì chuyện kiếp trước nên mình đối với Triệu Vũ không đủ tuyệt tình thẳng thừng. Mỗi khi nhìn thấy niềm vui trong mắt anh, cô lập tức nhớ tới kiếp trước anh từng vì mình mà tuyệt vọng thống khổ...

Tô Anh vẫn luôn cho rằng, cả đời này ngoài trừ mẹ ra thì không còn ai thật tình thương cô, ngay cả cha ruột cũng muốn bán cô lấy tiền, người chồng cô yêu nhất lại ngoại tình vứt bỏ cô, cô bạn thân nhất cũng không muốn sát cánh cùng cô... Bỗng nhiên có một ngày, Tô Anh phát hiện mình hai bàn tay trắng. Hóa ra khi có người quan tâm yêu mình, quả thật giống như đi lại trên sa mạc nhiều ngày, khi sắp khát đến chết thì có đảo bỗng xuất hiện trước mặt.

Chỉ cần nhớ tới mấy chuyện đó, cô liền nhận không được mà mềm lòng, rốt cuộc vẫn không thể tỏ thái độ tuyệt tình.

"Vậy còn anh thì sao?" Tô Anh ngẩng đầu nhìn Khương Triết: "Thế anh là loại người nào?"

Khương Triết giống như nghe thấy cái gì đó buồn cười, anh ngửa đầu cười ha ha, tựa như một chân có thể lập tức hất ngã bàn trà màu trắng trước mặt Tô Anh, anh bình tĩnh một hồi lâu, rốt cuộc cũng bùng lên giận dữ!

Tô Anh sợ tới mức run lên, nhìn Khương Triết.

"Anh là loại người nào à? Em dám hỏi anh là loại người nào sao?" Khương Triết lạnh giọng, ngầm tỏ ý châm chọc: "Nếu không phải anh thích em, em tưởng anh sẽ cầu hôn em à? Em tưởng anh sẽ nắm lần này lượt chịu đựng việc em lấy có lung tung muốn từ bỏ mà rời khỏi anh sao? Rồi khi nghe được em cùng người đàn ông khác ở chung suốt đêm thì sốt ruột không kìm nổi mà chạy tới?"

Cánh tay anh vươn ra, tóm lấy cổ áo Tô Anh, kéo cô tới trước người mình: "Có phải anh đối xử với em tốt quá, nhường nhịn quá nên em có ý trêu chọc không? Xem thường anh à?"

Ánh mắt anh đậm máu xen lẫn điên cuồng. Tô Anh bị thít chặt cổ nên không khỏi ho khan, nhưng lại cố kìm nén không hề rống, bởi vì cô thật sự có phần cố ý. Trước tiên mượn thế lực của anh để đối phó Tề Duyệt và Tường Hiểu Hiểu, sau đó từ chối lời cầu hôn vì không muốn lặp lại đường cũ kiếp trước. Đó là đường phản cách vận mệnh của cô, cho dù thế nào đi nữa, cô cũng không thể chấp nhận.

Khung Trết yêu nhất là cặp mắt xinh đẹp này, lúc này đây cặp mắt ấy không hề hảm chứa tình yêu hay sự thẹn thùng, ngược lại còn nhìn anh với vẻ không chịu thua, giống như trước đó Tô Anh nói không thích anh vậy. Nhẹ nhàng mà lại đơn giản, sạch sẽ, chẳng hề có vẻ ưu tư phiền muộn vì anh!

Quá sạch sẽ, sạch sẽ đến mức đáng sợ.

Bất thình lình cô bị đè xuống đất, còn người đàn ông thì đè lên người cô. Bàn tay anh đột nhiên bóp lấy ngực cô, nắn bóp với sức lực mạnh đến đáng sợ, cách một lớp áo lông cô cũng cảm nhận được hơi nóng giữa những ngón tay anh. Anh nắm lấy cổ, hạ thấp giọng nói: "Bé Hoa Nhài, chẳng lẽ em cho rằng cô được một thân thể mà anh có thể chạm vào thì anh sẽ cưng chiều em đến mức em muốn làm gì thì làm sao?!"

"Em không có." Cô ho khan, hít thở đau đớn.

"Không có à? Nếu anh thật sự thêm muốn thân thể em, em nghĩ anh còn nhịn tới tận bây giờ sao?"

Tô Anh làm như không nghe thấy, cô nói: "Khung Trết, anh nói Triệu Vũ bá đạo, muốn cái gì thì nhất định phải được cái đó, còn anh thì sao chứ? Bây giờ anh làm như vậy còn quá đáng hơn cả anh ấy!"

"Phải, anh còn có thể quá đáng hơn đấy, muốn thử một lần không?"

"Anh..."

"Chẳng ta làm tình đi." Bàn tay xoa nắn trước ngực cô đã luồn vào trong áo, xúc cảm non mềm ở lồng bàn tay khiến lệ khí nơi ấn đường anh hòa hoãn, chớp mũi cao thẳng cọ cọ vào khuôn mặt cô, vừa thân mật vừa thắm thiết: "Anh Anh, anh muốn "cùng" em, chỉ muốn "làm" với em."

Gần như không chút nghĩ ngợi, cô gầy dụa: "Đừng!"

Anh nheo nheo mắt, mặt mày thâm trầm nhìn thẳng vào cô, đối mặt với cô bằng vẻ nghiêm túc chằm chừ, ngón tay thô ráp véo lấy núm nhỏ đánh vòng, như trêu đùa như dụ dỗ.

Động tác của anh là thứ cô quen thuộc nhất, chỉ một chút thôi đã có thể khiến cô nhớ lại rất nhiều rất nhiều chuyện. Chuyện tốt chuyện xấu, vui mừng bi thương, thậm chí cả lúc cảm tình giữa cô và anh xấu nhất; mỗi ngày mỗi đêm, anh vẫn ôm cô như cũ, phát huy toàn bộ nhiệt tình của mình trên người cô. Bây giờ quần lấy nhau thân mật như vậy, giống y như tình cảnh giữa hai người ngày trước.

Cô không muốn như vậy, không hề.

Cho dù anh có điều gì bất đắc dĩ, cô cũng không muốn như vậy.

Tô Anh dồn lực đẩy cánh tay đàn ông đang nắm lấy ngực mình ra. Đường như anh cảm thấy bất ngờ, Tô Anh lại đẩy ngực anh thêm một lần nữa, anh bị đẩy về phía sau, cô kéo áo xuống rồi xoay người đứng dậy!

Đôi chân dài của anh thuận thế nhào tới, Tô Anh không né kịp nên ngã một phát xuống đất. Thân thể anh từ phía sau đè lại, cánh tay rắn chắc có lực chặn ngang trước ngực cô, đôi môi thuận thế cắn vành tai của cô một miếng: "Tiểu Lạt Tiêu." (Ôt cay nhỏ)

Tô Anh không nghĩ ngợi một chút nào, ngửa đầu ra sau, đập thẳng vào mặt anh!

Anh hít một hơi, Tô Anh gầy khỏi tay anh rồi lặn về phía trước một vòng! Đáng tiếc tốc độ của người đàn ông này quá mạnh, cô vừa lặn được một khoảng, anh đã nhảy tới bên người cô, áp chế cô một lần nữa. Tay Tô Anh bị nắm chặt, hai bắp đùi bị anh dùng chân dài đè ép đến mức không thể động đậy!

"Không tệ, không uống được anh dạy dỗ."

Lăn lộn một phen khiến mặt cô ửng đỏ, đồng tử trong mắt sáng lên như bốc lửa, bộ ngực nho nhỏ phập phồng lên xuống, cô thở hỗn hển.

"Khung Trết, anh đừng có mà không biết xấu hổ!"

"Sớm biết vật nhỏ giận dữ như vậy, anh không nên vì thương tiếc em mà chờ đến tận sau khi đình hôn!"

"... Anh đừng hòng!"

Khung Trết đè chặt cô, nói: "Được, không cùng anh "làm", vậy phải trả lời anh, tối hôm qua em lên lút làm gì?"

Tô Anh lạnh nhạt, dường như bị sự ác liệt của Khung Trết kích thích cơn giận, cô cười ha ha: "Tại sao em phải nói cho anh biết?"

"Muốn "làm" cùng anh không?"

"..."

Trong lúc giằng co, tiếng nói của lão ngô đồng bỗng truyền tới: "Tô Anh, Triệu Vũ trở lại."

Tô Anh còn chưa kịp kinh ngạc, tiếng bước chân đã truyền từ dưới lầu lên đây, kèm theo đó là giọng nói đàn ông quen thuộc: "Tô Anh?"

Khung Trết ngừng đầu nhìn xuống lầu, sau đó nhìn thẳng vào mặt Tô Anh, hoàn toàn không thêm đề ý: "Triệu Nhị sợ anh làm gì em nên chạy tới nhanh hơn cả chó."

"Anh Anh, em muốn đến bên cạnh cậu ta hay nằm yên trong lòng tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 143: Em muốn tìm bác sĩ tâm lý!

Edit: Cát

Beta: Mun

Trương Hiểu Hiểu có chút sốt ruột, bởi vì cô chỉ mờ hồ nhớ rõ đúng là mình đã nói những lời không nên nói, còn nói bao nhiêu, lại bị nghe được bao nhiêu, căn bản là cô không thể xác định được!

Là về Trương Diễn, hay là việc cô đối phó Tô Anh?

Không được không được, nếu lúc này Tô Anh xảy ra chuyện gì, vậy người mà Lăng Dao hoài nghi đầu tiên chính là cô! Cô và Lăng Dao chỉ có thể xem như bạn gái thân với nhau, không thể là đồng bọn bí mật cùng mưu đồ hợp tác, nếu cô ta đi tố giác cô, vậy không phải cô xong đời rồi sao?

Tương Hiểu Hiểu lập tức gọi điện thoại cho bên kia nói: "Lúc trước tôi và các anh đã bàn bạc chuyện Tô Anh, trước hết hoàn lại một chút".

Giọng người đàn ông đối diện có chút nghi hoặc, cười hỏi: "Hà? Hiểu Hiểu, tối hôm qua không phải cô gặp không chờ nổi, còn uy hiếp tôi nhất định phải lập tức đi tìm Tô Anh. Cô xem tôi đã vì cô mà sắp xếp chuyện tối nay, tại sao đột nhiên lại hoàn lại một thời gian?"

Tương Hiểu Hiểu cười nói: "Bởi vì tôi phát hiện Tô Anh còn có chút tác dụng, hiện tại không nóng nảy như trước. Hơn nữa hiện tại là lúc anh Triệu Vũ quan tâm cô ta nhất, nếu bây giờ cô ta biến mất, vậy chẳng phải anh Triệu Vũ sẽ nhớ mong cô ta cả đời sao?"

"Ha ha Triệu Nhị không phải là người si tình, ai biết một Tô Anh thì có thể lưu lại trong lòng cậu ta bao lâu? Rốt cuộc có hàng ngàn hàng vạn người phụ nữ trên thế giới này, giống như Tô Anh thì nhiều vô kể."

"Tôi mặc kệ, dù sao cứ dừng lại đã, không phải thời gian chuẩn bị lâu một chút mới có thể không xảy ra chuyện gì sao? Nếu có thể nói, tôi hi vọng cô ta có thể không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Hơn nữa anh Triệu Vũ cũng không phải là loại người như anh nói, mặc dù anh ấy ăn chơi, nhưng đã động tâm rồi thì sẽ rất si tình".

"Tùy cô thôi, dù sao người đàn ông cô nhìn trúng là tốt nhất".

Tương Hiểu Hiểu ừ một tiếng, lại dặn dò vài câu, lúc này mới ngắt điện thoại.

Mà giờ phút này, cô cũng đã tới dưới công ty của Lăng Dao rồi.

Sợ dĩ cô không vội nói ra chuyện có khả năng bản thân lờ mờ, là vì cô muốn tìm hiểu xem Lăng Dao biết được chừng nào đã, ít ra trước nhất cô cũng phải nắm chắc được, cô không thể hạ thấp mình trước mặt người nọ quá mức, đồng bọn hợp

tác cũng không thể trở thành quan hệ phụ thuộc.

Lăng Dao vừa nghe thấy Tường Hiểu Hiểu tìm tới, khẩn trương đến mức mồ hôi toát ra.

Rốt cuộc cũng chỉ là tiểu nha đầu thích đùa vô dương oai, lúc trước cô ta và Tề Duyệt cùng nhau chơi đùa, cho dù làm chuyện xấu gì cũng biết, đột nhiên Tường Hiểu Hiểu trở thành người tâm cơ thâm trầm, căn bản cô ta không chống đỡ được.

Lăng Dao nghe được chỉ là nghe thấy cô đối phó Tường Nghị và việc chuẩn bị đối phó Tô Anh, ngoài ra thì có vẻ không biết gì nữa, cô lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, nói: "Là sự thật, anh Năm vẫn luôn không thích tớ, tớ sợ lúc anh ấy kể thừa di sản sẽ đuổi tớ đi, cho nên sau khi anh ấy hôn mê vì tai nạn xe cộ, tớ ở công ty làm ít việc tay chân, là đi dòm tài sản..."

Lăng Dao: "... A".

Tường Hiểu Hiểu là chủ tịch khốc lời cô Lăng Dao, nói: "Tớ xin cậu, ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài, bằng không tớ liền xong đời. Chắc chắn anh Năm sẽ không bỏ qua cho tớ, cậu không biết đâu, ngày thường anh ấy không quan tâm nhiều đến tớ, mặc kệ tớ đối tốt với anh ấy như thế nào, anh ấy cũng không thích tớ".

Lăng Dao nhớ tới đêm qua, ý tứ của Tường Hiểu Hiểu là thế này sao? Có điều nếu là như thế thì cô ta càng an toàn hơn, cô ta lập tức ha ha gật đầu: "Yên tâm yên tâm, thật ra đôi khi tớ cũng sẽ lấy một ít tiền tiêu vặt, tớ biết! Tô Anh kia... Thật sự cậu phải đối phó với cô ta sao?".

Tường Hiểu Hiểu nhu mày rồi rầm nói: "Không phải tớ đã nói gì đó trong lúc say chứ?".

"Hả, cậu nói cậu chán ghét cô ta luôn quần lấy Triệu Nhị, xem cô ta còn có thể càn rỡ bao lâu?".

"Tô Anh, cô ta... Đúng là trong lòng tớ không quá thích cô ta, đặc biệt tối hôm qua tớ và Triệu Vũ đang nói chuyện, cô ta gọi điện thoại tới, lúc ấy thật sự tớ muốn cô ta chưa từng xuất hiện, như vậy anh Triệu Vũ sẽ không chú ý tới cô ta, chỉ là..."

Cô khò xư: "Cũng chỉ có thể nghĩ vậy."

Tường Hiểu Hiểu bình tĩnh bật cười: "Dao Dao, cậu thật là khờ mà, lời tớ nói lúc say cũng tin nữa".

Lăng Dao cười tủm tỉm: "Cũng không phải mà, người cậu ghét, tớ cũng sẽ ghét, tớ có thể giúp cậu đuổi cô ta đi!".

"Không cần, tớ chỉ nói chơi thôi".

"Cứ như vậy đi, vậy được rồi..."

Tường Hiểu Hiểu cười cười, Lăng Dao cũng đi cười cười theo, ngây ngốc.

Trong lòng mỗi người lại có tâm tư và ý đồ riêng.

--

Tô Anh bị Khương Triết nói làm cho sững sốt: Đến bên cạnh Triệu Vũ, hay ở trong lòng ngực Khương Triết?

Dường như Tô Anh không dám tin tưởng nhìn Khương Triết, anh đề cho cô tự lựa chọn? Một người chuyên chế như anh, vậy mà sẽ đặt quyền lựa chọn trên tay cô?

Tiếng bước chân dưới lầu cũng không dừng lại.

Khương Triết lập lại: "Bé hoa nhài, em muốn chọn ai?".

Chọn cái gì chứ? Một người cô cũng không muốn chọn. Cô không thích Triệu Vũ, đi với anh ta để làm hại anh ta sao? Còn về Khương Triết, cô lại càng không nghĩ đến ở lại trong lòng ngực anh.

Thấy ánh mắt không thể tin của Tô Anh, đột nhiên Khương Triết kéo cô từ mặt đất lên, ôm lấy cô, hôn hôn trán cô, cười: "Anh Anh ngốc, thật sự em dám tự hỏi vấn đề này sao?".

Lưng cô dựa lên vách tường, trong lúc nhất thời không hiểu được ý tứ trong lời Khương Triết: "Anh có ý gì?".

Khương Triết cười: "Anh Anh ngốc".

Triệu Vũ sai bước lên cầu thang, tiếng bước chân cộp cộp càng ngày càng nặng.

Anh ấy thật sự cách rất gần, phảng phất ngay sau đó có thể lên tới lầu hai!

Khương Triết nghe được động tĩnh, anh nhanh chóng nghiêng người che trước người Tô Anh, ngăn cách mọi tầm mắt từ cửa cầu thang.

Một tay anh ôm vòng eo mảnh khảnh của cô gái nhỏ, một tay đặt trên má cô, giọng nói bình tĩnh mang theo chút lạnh lẽo: "Anh Anh, lúc này anh hôn em, em sẽ đẩy anh ra sao?".

Anh nâng khuôn mặt cô lên, dựa rất gần, không gian hô hấp đều lẫn hương vị của nhau.

Anh mắt hơi lạnh của anh giờ phút này có chứa ý cười nhạt nhẽo, anh hơi hơi gợn lên môi mỉm cười cách cô chỉ một tờ giấy mỏng, giống hôn lại không giống, muốn tới gần, lại không tới gần.

Khương Triết vẫn luôn không thích quan hệ tam giác này, Triệu Vũ thích Tô Anh vốn đã là sai lầm, vậy mà cậu ta lại cố tình không sửa sai lầm này, ngược lại càng lún càng sâu.

Như vậy không tốt, cực kì không tốt.

Tô Anh chớp chớp mắt, thấy người đàn ông trước mắt gần trong gang tấc.

Anh hơi hơi nghiêng gương mặt, đôi mắt sâu nhìn thoáng qua, rất gần, tiếng bước chân của đối phương dường như cũng chân chờ, không giống khẩn cấp khó kìm nổi như vừa rồi, là lo lắng, hoặc cũng là khẩn trương, sợ hãi cái gì đó?

Khương Triết cười một tiếng, bàn tay ôm bên hông cô trượt xuống phía dưới, vỗ nhẹ trên hông cô.

Tô Anh nhéo nhéo cánh tay người đàn ông đang nắm chặt, một chân đạp lên bàn chân anh, dí thật mạnh hai cái, người đàn ông đó đau đến hết một hơi, thấp giọng: "Bé hoa nhài, nhẹ một chút".

-- ---- "Bé hoa nhài, nhẹ một chút".

Hơi thở người đàn ông dồn dập, âm thanh trầm thấp như có mùi tình dục làm Triệu Vũ như nổ tung, anh ta không tự chủ mà dừng lại bước chân, anh đã lên đến trên lầu, phóng mắt ra là có thể thấy được thân hình cao lớn của người đàn ông đang ôm chặt lấy cô gái nhỏ, thân hình có quá mức nhỏ xinh, dường như toàn bộ đều bị che dưới ngực người đàn ông, cho dù như thế, anh vẫn có thể thấy được mùi chân cô, nghịch ngợm dẫm lên bàn chân người đàn ông...

Triệu Vũ nghĩ, cả đời này, tất cả chua ngọt đắng cay đều ném hết ở giây phút này!

Cái loại cảm giác đau lòng này xông lên, anh nhớ tới thời điểm Khương Triết cầu hôn, dường như cũng giống như hiện tại, anh thậm chí còn tuyệt vọng hơn, cảm giác được trong lòng mình đang nặng xuống, chìm xuống đáy cốc, thâm nhập vào đầm sâu lạnh lẽo, bị ăn mòn, trở thành một đồng bùn xấu xí.

Có một điều anh vẫn luôn tự hiểu, cô gái nhỏ mà anh yêu lại chẳng hề yêu anh.

Tô Anh gồng lên không nhúc nhích, thậm chí là vô thức, từ sau khi cô biết Triệu Vũ đến, liền không biết nên làm gì mới phải.

Rõ ràng có biết, nếu bây giờ cô đẩy Khương Triết ra, hoặc chỉ cần có một chút phản kháng, nhất định Triệu Vũ sẽ đứng trước mặt cô, anh sẽ giúp cô, nhưng sau đó thì sao? Khẳng định Khương Triết sẽ tức giận, hai người đánh nhau, cô có thể ngăn được sao? Sau khi đánh nhau, cô làm sao đối mặt với Triệu Vũ? Có không thể cho anh điều anh muốn.

Dường như trong nháy mắt tiếp theo, cô liền đẩy Khương Triết ra, lại bị anh nâng khuôn mặt lên hôn sâu, anh hôn không tùy ý cuồng bạo như vừa rồi, ngược lại tình tế mà ôn nhu, liếm mát trên lưỡi cô...

Tô Anh cắn một cái trên môi anh, cho đến khi có nếm phải mùi máu trong đó.

Lòng ngực Khương Triết chấn động một chút, lại nhàn nhạt ý cười, môi lưỡi tàn sát bữa bãi trên miệng nhỏ của cô.

Là hương vị anh thích, cánh môi mềm, đầu lưỡi nhỏ ngọt, ăn trong miệng, có thể hòa tan được tâm địa cường ngạnh của anh, anh lại có nhiều hóa khí không bộc phát được, chỉ muốn làm đau cô.

Một lúc sau, người đàn ông hôn hôn cánh môi cô: "Thật xin lỗi, hôn một lần lại làm em đau như vậy". Sưng đỏ khó chịu như vậy, cô lại mềm mại như vậy, khẳng định mất một thời gian mới có thể hết sưng được, xấu hổ không dám gặp người.

Dứt lời, anh lại hôn môi cô lần nữa, đầu lưỡi lại xông vào khoang miệng cô, cuốn đầu lưỡi cô lên, phản kháng của cô giống như đang cùng anh đẩy đưa không rõ!

Tô Anh nghiêng đầu né tránh lại bị anh nhéo cằm bắt ngừng đầu lên----

Nhưng mà rất nhanh, người đàn ông mở to mắt, ánh mắt anh sắc bén mà lạnh khốc, anh rời khỏi đôi môi mềm của cô gái nhỏ, ôm cô xoay tròn mấy cái, lùi ra phía sau vài bước rồi đứng yên, cô hoảng hốt tròn tròn hai mắt, thấy Triệu Vũ đã đi rồi lại quay lại!

Cô kinh ngạc nhìn anh ấy.

Mặt Triệu Vũ chẳng có biểu tình gì, cả người đều lộ ra lạnh lạnh: "Khương Tứ, vậy mà cậu lại cưỡng bức Tô Anh?"

Anh thấy tay nhỏ của cô khấn trương nắm chặt lại, bởi vì dùng sức quá mức, cho nên khớp xương hiện ra tái nhợt, còn có chân nhỏ phát run, đáng về kia không phải là hạnh phúc cùng vui sướng, cô đang sợ hãi, khấn trương cái gì?

Cho nên anh quyết định quay lại, quả nhiên nhìn thấy cô không tình nguyện để Khương Triết hôn.

Khương Triết ôm lấy Tô Anh, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng cô: "Triệu Nhị, cậu quay đủ rồi".

Triệu Vũ cười lạnh nói: "Khương Tứ, lời này hẳn là tôi mới nói đúng. Tô Anh nói muốn chia tay, cậu đừng có làm lo ý muốn của cô ấy".

Khương Triết: "Cậu muốn thế nào?"

Tô Anh rừ mắt nói: "Khương Triết, Triệu Vũ em muốn tìm bác sĩ tâm lý!".

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Gặp Hà Huệ

Edit: Bạc

Beta: Mun

Đào Nhiên và Lâm Thành Phong thật sự chạy tới phòng khám, họ vào sau, câu đầu tiên liền hỏi: "Bé hoa nhài bị sao vậy?"

Câu tiếp theo liền mang theo ý chất vấn, vẻ mặt cũng bức bối ghét bỏ: "Khẳng định là hai người các anh tranh tới tranh lui, đấu qua đấu lại, liên tục khiến bé hoa nhài chịu tội!"

Khương Triết ngồi dựa trên ghế sofa, một tay chống trán, một tay đặt trên đùi điểm nhẹ, anh nhắm mắt lại, gương mặt không cảm xúc, bộ dáng bình tĩnh cực độ lại lạnh lùng vô cảm. Chỉ là nếu nhìn kĩ, có thể thấy anh nhàu mày, mỗi móng hơi mím, cơ bản là không bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài.

Triệu Vũ ngồi đối diện Khương Triết, anh chau mày, toàn cơ thể khó có thể che giấu hơi thở tàn bạo, ẩn đường của anh nhàu lại, không có tâm tư nói chuyện với Đào Nhiên hay Lâm Thành Phong.

Hai người không hề nói chuyện, ánh mắt cũng không nhìn tới, Lâm Thành Phong và Đào Nhiên liếc nhau, liền nhận ra họ đoán không sai.

Đào Nhiên tâm tác lắc đầu: "Tôi nói, hai người các cậu là hai người đàn ông, khi còn nhỏ vì tranh đồ chơi mà đánh nhau còn chưa biết, giờ đã là người trưởng thành rồi, còn vì tranh giành bé hoa nhài mà loạn đến như thế, vậy mà cũng không tiến bộ một chút nào?"

Lâm Thành Phong thờ phi phi, hừ một tiếng, liếc nhìn Đào Nhiên đang diễn: "Cái gì mà đi tranh giành bé hoa nhài. Bọn họ chỉ muốn thoả mãn ham muốn của chính mình thôi! Nếu thật sự thích Tô Anh thì nên tôn trọng mong muốn của cô ấy."

Ngón tay của Lâm Thành Phong chỉ Khương Triết: "Anh, Khương Tứ, Anh Anh nói muốn cùng anh chia tay, anh đừng có mặc kệ, vì người ở Khương gia không thích hợp với cô ấy! Anh thật sự muốn kết hôn với Tô Anh thì nên thuyết phục ông nội, cha mẹ của anh, nếu không gả cô ấy cho anh lại phải chịu tội! Còn có anh, Triệu Nhị!" Ngón tay anh chuyển tới trước mặt Triệu Vũ: "Anh Anh nói rằng cô ấy không thích anh, bạn trai của cô ấy còn chưa bỏ đi đâu, anh làm loạn cái gì!"

Đào Nhiên vỗ tay cười haha, cực kì tán thành mà gật đầu: "Thật không hiểu các cậu, trên đời này phụ nữ có rất nhiều, cần gì đi yêu đơn phương một đoá hoa nhài?"

Lâm Thành Phong đá Đào Nhiên một cái: "Người đàn ông háo sắc như anh thì đừng nên nói gì cả!"

Đào Nhiên hừ mạnh một tiếng, bốp cốp Lâm Thành Phong: "Tiểu Lâm Tử thật sự rất lợi hại!"

Lâm Thành Phong khụ khụ vài tiếng, gầy gù: "Vốn dĩ Anh Anh của em là một cô gái nhỏ đáng yêu vui vẻ, giờ đều vì hai tên khốn các anh mà đi gặp bác sĩ tâm lý!"

Đào Nhiên: "Tự biến đi đi, đứng ở đó vu oan hãm hại."

Ai cũng biết lúc trước thân thể của Tô Anh không tốt, lần này tới đây, đa phần đều suy nghĩ đến sức khoẻ của cô.

Nhưng cũng không thể phủ nhận, bị hai tên bệnh tâm thần điên cuồng theo đuổi không dứt, thì không bệnh cũng sẽ bị bệnh!

--

Hà Huệ vẫn là đáng về ôn hoà dễ thân cận, bên ngoài bộ quần áo của cô là áo blouse trắng, mắt kính gọng bạc, mái tóc ngắn màu đen lăm cô ấy thêm dịu dàng, tri thức và tài giỏi.

Cô ấy cười: "Tô Anh."

Tô Anh ngồi xuống một cái ghế nằm đơn, mỉm môi cười: "Bác sĩ Hà, lại làm phiền cô rồi."

"Không phiền, đến đây, uống một ly nước ấm." Cô đặt ly nước ấm trước mặt Tô Anh: "Không cần gấp gáp cũng không cần sợ, cô có thể tin tôi."

Tô Anh bưng cái ly lên, luồng nhiệt ấm áp dường như đang truyền tới những ngón tay của cô, cô gật gật đầu, cúi đầu uống một hớp nước.

Hà Huệ nói: "Tôi nhìn cô có vẻ như rất mệt, nằm nghỉ một lát đi?"

Tô Anh rất nghe lời, buông cái ly ra, nằm xuống, cô hép mắt, thấy ánh nắng trời bên ngoài của sổ lan toả khắp nơi, cực kì tươi sáng, hôm nay tuyết không rơi, trời đông giá rét kiểu này sẽ trời qua nhanh thôi.

Tô Anh cong cong đôi mắt, có vẻ như tâm tình đã tốt hơn rất nhiều, không trầm mặc giống như lúc này: "Hôm nay thời tiết thật tốt."

Hà Huệ nói: "Nếu cô thích, chúng ta có thể đi ra ngoài phơi nắng."

Tô Anh vừa muốn đi vừa không, lắc lắc đầu: "Thôi bỏ đi, bên ngoài quá lạnh."

Hà Huệ cười thanh: "Xem điệu bộ hồi này của các cô, hình như là cãi nhau?"

Tô Anh nhàu mày, có nhớ tới cái hôn của người đàn ông kia, triền miên lại nhiệt tình, giống như cả người đều vì cô mà mê muội, cô thậm chí còn cảm giác được sức nặng và nhiệt độ khi tay anh xoa lên ngực cô, cô cắn cắn môi, rõ ràng anh đã không còn ở bên cạnh, nhưng trong hồ hấp cô hiện giờ hình như đều là mùi hương của anh, quấn quanh cô, khiến cô hít thở thoải cũng khó khăn.

Cô biết hôm nay anh không kiềm chế được tính tình, cái này có phải là do cô và Triệu Vũ ở bên ngoài làm cái gì, khiến anh trở nên tức giận tàn bạo, lửa giận công tâm[1]. Nhưng thế này là sao đây? Anh vẫn ác liệt như cũ, khiến người ta chán ghét!

[1]怒火攻心 lửa giận công tâm trạng thái tức giận bộc phát đến đỉnh điểm, ảnh hưởng tinh thần và sức khoẻ cơ thể.

Hà Huệ: "Tô Anh, cô có gì muốn nói với tôi sao?"

Tô Anh gật gật đầu, cô quay đầu cười với Hà Huệ phía đối diện: "Thật ra cũng không phải chuyện gì quan trọng, chỉ là do bản thân tôi, chùn chân bó gối[2], tự mình lấy bản thân ra hành hạ."

[2]固步自封 chùn chân bó gối: hành động bó buộc bản thân, gò bó, chỉ trạng thái tình thần là không tìm thấy lối thoát, đi vào ngõ cụt.

Hà Huệ gật gật đầu, trạng thái của Tô Anh đang rất tốt.

Cô chớp chớp đôi mắt, nhìn lên trần nhà một lúc, rồi nhắm mắt lại.

Giọng cô nhỏ đến mức như đang thì non: "Tôi không biết nên bắt đầu nói từ đâu?"

Hà Huệ: "Không sao, cô nghĩ đến cái gì liền nói cái đó."

"Cảm ơn cô, bác sĩ Hà." Cô nghĩ nghĩ rồi nói: "Thật ra tôi không biết căn bệnh phát nóng đến đau đớn mà tôi từng bị rất nhiều lần là gì, nhưng trước hay sau khi phát bệnh, tôi đều nằm mơ, một ít giấc mơ kì quái."

Hà Huệ dịu dàng nói: "Nội dung của giấc mơ ấy là gì? Cô còn nhớ rõ không?"

"Nhớ rõ." Giọng nói của Tô Anh có chút vui sướng: "Tôi mơ thấy tôi và A Triết kết hôn, rất hạnh phúc. Mặc dù Khương gia nghiêm ngặt, cha và ông nội Khương Triết đều không thích tôi, mẹ Khương Triết rất nghiêm khắc, người nhà Khương Triết rất đáng sợ...thì A Triết đối với tôi rất tốt, chỉ cần ở bên cạnh anh ấy, những mệt mỏi tôi đều không để ý."

Thời gian lúc ấy cô và Khương Triết kết hôn, cảm giác của cô là thật sự rất hạnh phúc. Dù công việc anh rất bận, buổi tối cũng vẫn sẽ đặt làm một bữa tiệc dưới ánh nến hên hò cùng cô, khi nào anh có thời gian rảnh đều sẽ dẫn cô ra ngoài chơi, ngay cả khi cô không thể đi quá xa hoặc quá lâu.

Rõ ràng là một con người lạnh lùng như thế, đối với cô lại vô cùng kiên nhẫn, kể cả lúc cô bất ngờ bị bệnh hay cái kia tới vào mỗi tháng mà đau đớn, anh đều sẽ ôm cô, xoa eo cô, ở bên tai cô dịu dàng thì thầm, bé hoa nhài của anh, cô bé đáng thương của anh, thật tình tế biết mấy...

Những ngày tháng ấm áp, dịu dàng như thế thật sự rất tốt đẹp, dù bất ngờ bị khó dễ, dù đi theo Trình Ngọc Thư học hỏi rất mệt mỏi, trong lòng cô lại sôi sục niềm hạnh phúc.

Nhưng không biết từ lúc nào, Khương Triết càng ngày càng bận, thời gian hẹn hò càng thêm ít, thời gian về nhà cũng thế, lòng mày anh nhìn lại càng ngày càng nhiều, sắc mặt cũng càng ngày càng lạnh lùng.

Anh vô cùng nóng nảy, lại bị áp lực gì đó, dù anh vẫn như cũ ở bên cạnh cô lúc cô không thoải mái, luôn đặt những cái hôn trên má, trên môi cô, kể cả vào ban đêm, anh giống như cảm thấy không đủ, luôn muốn cô không chịu nổi mà oà khóc, bám vào anh một mực xin tha, nói yêu anh, vĩnh viễn yêu anh, sau đó...

Hà Huệ: "Sau đó xảy ra cái gì?"

Thời gian trầm mặc cực kì dài, Hà Huệ tưởng Tô Anh ngủ thiếp đi, mới nghe thấy giọng nói yếu ớt đến mức không thể nghe thấy, còn mang theo chút run rẩy.

"Sau đó tôi mang thai, rồi bị tai nạn xe cộ, đứa trẻ mất đi."

Vụ tai nạn xe cộ kia rất nghiêm trọng, cô không chỉ bị xuất huyết nhiều sinh non, mà tay chân đều bị gãy, xương sườn bị gãy hai cái, càng không nói đến vết thương trên mặt, ước chừng ở bệnh viện khoảng nửa năm, cô mới miễn cưỡng hồi phục, thân thể lại không bằng như lúc trước.

Hà Huệ cúi đầu viết cái gì đó: "Khương Triết đâu?"

Khương Triết đối với cô so với lúc trước lại càng tốt hơn, tốt đến mức Tô Anh cho rằng tính cách Khương Triết thay đổi rồi.

Anh sẽ tự tay giúp cô rửa tay rửa mặt, bắt cô uống thuốc, nói cô ăn nhiều thêm nữa mới tốt, cô không thể đi vệ sinh, anh liền ôm cô đi, cũng không ngại phiền, mặc dù anh có việc rồi bắt ngờ biến mất một hai ngày, đều chỉ có trợ lý Diêu nói tổng tài đang bận. Ở đoạn thời gian đó trong trí nhớ, cô nhớ rõ ràng nhất, là hình dáng anh bất ngờ xuất hiện vào ban đêm, anh sẽ hôn cô, hôn lên những vết thương xấu xí, mà khi cô tỉnh lại, anh đã không thấy đâu, không có một nửa bóng dáng, trong lòng cô cứ cho rằng mình nằm mơ.

Đại khái là cô ở bên cạnh anh cảm thấy quá nhiều yêu thương và che chở, mới có thể thống khổ đau đớn đến như vậy khi phát hiện bên cạnh anh có người phụ nữ khác, không chịu đựng được.

"Anh ấy ngoại tình, chúng tôi ly hôn, mà tôi chết trong một vụ nổ lớn."

"Lừa rất lớn, thiêu cháy tôi rất đau, khiến tôi trở nên thật ghê tởm, tôi hình như đã thấy cậu, thấy Thành Phong, tôi muốn chạm vào bọn họ, muốn nói chuyện với họ, nhưng tôi phát hiện ra tôi không có tay..."

Hà Huệ: "Cô tin vào giấc mơ của cô sao?"

Tô Anh: "Tin."

Hà Huệ: "Đây là giấc mơ báo tương lai, không phải nó còn chưa xảy ra sao?"

Cô nói: "Bởi vì trong giấc mơ của tôi, ngoại trừ những chuyện như thế, còn có anh Tường Diễn, tôi biết chuyện cùng ngày đi chúc được công bố thì anh ấy cũng sẽ gặp tai nạn xe cộ, chắc hẳn anh ấy sẽ chết, nếu tôi không nói."

"Tôi không có bệnh, tôi chỉ là mơ thấy tương lai."

"Tương lai này thật đáng sợ, tôi không muốn nó bị lặp lại."

--

Lúc Lâm Thành Phong nhìn thấy Tô Anh, phát hiện đôi mắt của cô hồng hồng, còn đặc biệt sưng, đôi mắt kia không thể nhìn thấy cái gì cả, nhưng biểu cảm trên gương mặt cô rất bình tĩnh hoà nhã, làm cho nội tâm đang xoắn chặt của anh cùng lúc được nhẹ nhàng thả lỏng.

Anh cười vỗ vỗ đầu cô: "Không có chuyện gì chứ?"

Tô Anh cười cười lắc đầu, giọng nói cũng ồm ồm: "Đương nhiên là không có việc gì cả."

"Có đói bụng không, anh dẫn em đi ăn ngon."

"Đói chứ! Bữa sáng em không ăn, cơm trưa cũng vậy, Khương Triết còn đáng ghét mà lại đẩy ăn hiếp em!"

"Anh giúp em đánh Khương Tử!"

"...Anh lúc nào cũng đánh không lại, còn nói gạt em?"

"..."

Lâm Thành Phong có chút tự hỏi vì sao lúc trước mình không luyện tập thực tốt, nhìn anh hiện tại ở trước mặt Khương Tử và Triệu Nhị như con gà bệnh, trước mặt họ không có quyền không có lực, nắm đấm cũng không đủ mạnh, anh đột nhiên cảm thấy chính mình giống như ăn no chờ chết vậy! Không thì mở công ty?

Tô Anh đi theo Lâm Thành Phong ra ngoài hành lang, thấy mấy người đàn ông đều đang ở khu nghỉ ngơi.

Khương Triết và Triệu Vũ đều đang ở đây, Đào Nhiên thấy Lâm Thành Phong dẫn Tô Anh lại đây, anh lập tức đứng dậy: "Bé hoa nhài?"

Tô Anh mỉm cười: "Anh Đào Nhiên."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Giấc mộng của Tô Anh

Edit: Hiền Chấn

Beta: Mun

Lúc này, có một người đàn ông thân mình cao lớn đỉnh đạc đang nằm trên chiếc ghế mây màu nâu, đôi mắt khép hờ, đôi môi mỏng khẽ mím, trên khuôn mặt mang một vẻ lạnh lùng thâm trầm làm người ta khó có thể nhìn thấu. Anh đan mười ngón tay vào nhau, đặt trước bụng, yên tĩnh ngồi đó.

Trong không gian yên tĩnh, dường như có thể cảm nhận được mặt trời đang dần mọc lên cao, xào xạc...

Một giọng nữ yếu ớt như tiếng muỗi vo ve, hầu như phải cố gắng lắm mới nghe được có nói: "Cuối cùng, tôi đã mất đi tất cả, không còn gì cả..."

"Con của tôi đã chết, tôi cũng đã chết."

"Tôi không muốn bị thiếu chết, tôi sợ đau."

- - -

Đây là một giấc mơ không thể nào tin được, nó chỉ là một hiện tượng hư ảo phi khoa học. Khương Triết hiểu rất rõ điều này, Tô Anh bị bệnh nên mới cần phải tìm bác sĩ tâm lý, cô ấy cần được khai thông, cần phải bình phục lại.

Nhưng mà không biết vì sao, mỗi một chữ Tô Anh nói ra đều khiến tim của anh như bị thắt chặt lại. Giống như bị một cây kim đâm vào mang đến một tia nhói đau, tuy không thể giết người nhưng lại làm đau tận xương tủy, từng giờ từng phút tra tấn.

Đột nhiên, anh ngồi bật dậy từ ghế mây, hai bàn tay chống lên trán, Hà Huệ "lách tách" một tiếng, tất đoạn ghi âm lại.

"Bé hoa nhài của tôi bị bệnh đúng không?"

"Tôi cũng thấy mơ hồ không rõ."

Trước nay Hà Huệ chưa từng gặp qua trường hợp nào như Tô Anh, có thể biết trước tương lai nhờ vào những cảnh trong mơ? Tô Anh có nói, trước đây có vài lần cảnh trong mơ đã biết thành hiện thực, đây là một chuyện nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người, thế nhưng nó lại thực sự xảy ra? Bà cũng thật sự bối rối, nhưng ngẫm lại một ít trường hợp đặc biệt trước đây, chuyện này không phải là không có khả năng.

Khương Triết: "Sao tôi lại có thể làm như vậy, tôi sẽ không bỏ rơi cô ấy."

Hà Huệ: "Cậu yêu cô ấy thật lòng?"

Khương Triết: "Tôi không thể nào chịu được việc rời xa cô ấy, tôi sẽ không bỏ rơi cô ấy."

Hà Huệ: "Cậu yêu cô ấy thật lòng."

Khương Triết: "Tôi không biết."

Khương Triết chưa từng yêu một ai, bất luận là đối với ai anh cũng đều dùng bảy tỏ tình cảm theo cách vừa kiềm chế vừa nghiêm cẩn. Cho dù đối mặt với người cha đáng ghét kia thì anh vẫn có thể không chút biểu tình mà "phụng dưỡng" ông ta. Đối với Tô Anh cũng như vậy, anh đều dựa theo thói quen trước giờ cùng với bản tính lúc làm việc anh đó là tự mình nghiêm khắc với bản thân. Nhưng cho dù như vậy, anh cũng không nghĩ rằng mình sẽ thay lòng, sẽ ly hôn với Tô Anh.

Khương Triết: "Có lẽ vì tôi tạo cho cô ấy áp lực quá lớn, nên ban ngày nghĩ gì thì đêm sẽ mơ thấy đúng không?"

Hà Huệ lắc đầu: "Hiện giờ vẫn chưa thể kết luận, tôi cần phải xác nhận lại."

"Xác nhận kiểu gì?"

"Tô Anh nói, ở trong mộng của cô ấy, Tường Diễm hẳn đã chết. Nhưng nhờ có cô nhắc nhở mà anh ấy mới có thể sống."

"Tường Diễm?"

Khương Triết từng không dưới một lần nghe Tường Diễm cảm thán. Cậu ta có thể sống sót trong đợt tai nạn kia, ngoại trừ may mắn cùng kỷ tích thì cũng cần phải cảm ơn cuộc gọi của cô gái bí ẩn kia, nếu không thì cậu ta đã sớm bỏ mạng. Chẳng lẽ cuộc gọi kia... là Tô Anh gọi?

Trầm ngâm giây lát, anh móc di động ra tra danh bạ, quả nhiên ở phía trên cái tên "Lâm Đầu Đầu" chính là tên của Tường Diễm.

Hoá ra cô đã sớm bị cảnh trong mơ kia làm rối loạn?

Lại nhớ đến đáng về đau đớn của cô những lúc phát bệnh, cả người đều trở nên nóng hổi lại còn phẩm hồng, quả thật trông giống như bị thiếu đốt!

Khó trách dạo gần đây cô lại khác thường như thế, cảm xúc cùng tính cách đều có những biến hoá lớn. Bất luận anh chịu thua nhường nhịn hay là dùng thủ đoạn cường ngạnh, cô cũng không chịu nói gì cả, vì là không muốn...

Hà Huệ nói: "Tô Anh cũng thật phóng khoáng, cô ấy chọn cách lý trí để đối mặt, nhưng mà cô ấy quá nhập tâm vào những biến cố phát sinh trong giấc mơ nên đã vô tình dung nhập bản thân vào cảnh mơ. Cho nên những đau đớn thống khổ lúc cô chết ở trong mơ đã bị cô mang vào hiện thực, cũng vì thế mà dẫn đến căn bệnh khó hiểu này. Cũng giống như vậy, cô ấy có tâm lý bài xích cậu như vậy, cũng là do cô ấy nghĩ cậu cùng với 'cậu' ở trong mơ đều là một người."

Khương Triết: "... Anh Anh không như vậy, cô ấy rất ngoan." Anh dừng một chút, lại nói: "Đường như sau lần tôi cầu hôn, cô ấy liền bài xích tôi."

"Hôn nhân chính là một bước ngoặt quan trọng, mà việc cậu cầu hôn chính là việc kích thích đến cô ấy."

"....."

Khương Triết cẩn thận suy xét lại, có lẽ đúng như lời Hà Huệ nói, việc anh cầu hôn đã kích thích cô. Bởi vì trước kia Tô Anh thật sự rất ngoan, cô ấy rất ngoan ngoãn nghe lời, cho dù thỉnh thoảng có giận hờn, phát cáu thì cũng làm anh thấy đáng yêu, nuông chiều; những lúc anh thân mật với cô, cô sẽ ngoan ngoãn ngửa đầu, khẽ hé môi mỉm, sẽ ngậm lấy đầu lưỡi của anh và nhẹ nhàng mút; những lúc anh xoa nắn cơ thể cô, cho dù cô có mặt xấu hổ đến run rẩy cũng sẽ gắt gao ôm cổ anh, thuận theo ý anh.

Gần đây lại không như vậy, mỗi khi anh đến gần cô đều sợ hãi lui về phía sau, không muốn cho anh thân mật, không cho anh chạm vào người, thậm chí có đôi khi còn phản kháng lại. Ngay cả đối với Triệu Vũ, đôi khi cô cũng sẽ có chút mềm lòng, nhưng đối với anh lại vô cùng lạnh lùng xa cách.

Anh xoa xoa ấn đường, vô cùng đau lòng, cũng có đau lòng.

Bé hoa nhài của anh, anh hy vọng cô sẽ vĩnh viễn như trước kia, không sầu không lo, ngoan ngoãn vui vẻ.

- - -

Khương Triết rời khỏi đó một lúc, Triệu Vũ đến tìm Hà Huệ.

Nhưng Hà Huệ cũng không lấy làm lạ, trước khi Tô Anh rời khỏi bà đã hỏi qua cô, nếu có người đến hỏi thì bà nên làm thế nào đây? Nên nói hay không? Nếu Tô Anh đã quyết định nói ta thì sẽ không định giấu diếm nữa, Tô Anh gật đầu.

Hiện giờ Triệu Vũ tìm đến đây, bà cũng làm như lúc Khương Triết đến, mở đoạn ghi âm lên cho anh nghe.

Bà cũng có thể cảm nhận được áp lực trên người đàn ông kia càng lúc càng nén chặt, đôi mắt mờ to cuộn cuộn lờ gần như có thể bùng cháy bất cứ lúc nào. Nhưng hết thấy đều bị anh mạnh mẽ áp chế lại, trông anh lúc này đúng là không nên chọc vào.

Anh trầm mặc nghe hết đoạn ghi âm, sắc mặt ngày càng khó phân biệt vui buồn, mãi đến cuối cùng, lúc anh chuẩn bị rời khỏi mới mở miệng hỏi Hà Huệ một câu: "Không có tôi à?"

Hà Huệ: "Hả?"

Triệu Vũ: "Trong giấc mộng của Tô Anh không có tôi sao?"

Hà Huệ sững sốt một phen, lắc đầu đáp: "Cô ấy không có nhắc đến cậu. Chắc là không có?"

Triệu Vũ rũ mắt xuống, trầm ngâm một lát: "Ừm."

- - -

Lúc này Tô Anh đang ăn lẩu, Lâm Thành Phong vừa dẫn cô ra thì chờ cô đến thẳng đây ăn lẩu.

Lại là một cái lẩu cay nóng, bên trên được phủ một lớp sa tế thật dày, tiêu cay ớt cay nổi khắp trên mặt, theo từng bọt bóng đang sôi mà trời nổi.

Tô Anh khịt khịt mũi: "Thơm quá đi!"

Lâm Thành Phong: "Đương nhiên rồi, nhà hàng này là nơi bán lẩu ngon nhất đó!"

Một tay Tô Anh nắm chặt đôi đũa, đôi mắt long lanh nhìn nồi lẩu chăm chú không chớp mắt, miệng cười tùm tùm.

Lâm Thành Phong nhìn thấy bộ dạng "cún con đòi ăn" đáng yêu kia, nhịn không được bèn đưa tay xoa xoa đầu cô.

Anh nói: "Anh Anh này, tuy rằng không biết đã có chuyện gì xảy ra với em, nhưng anh mong rằng em đừng để bản thân mình chịu khổ. Em muốn làm gì thì cứ làm, muốn vứt bỏ ai thì cứ vứt bỏ! Khương Tứ, Triệu Nhị gì gì đó cứ để bọn họ cút đi."

cho khuất mắt! Vì sao anh thích tôi thì tôi phải thích lại chứ? Đừng có mà tương bợ!"

Tô Anh gật đầu: "Ừm, em biết rồi."

"Em đừng chỉ có biết, còn phải làm nữa đó!"

"Em hiểu rõ mà, chỉ là các anh ấy không nghe em."

"Hừ! Hai cái người kia đúng là phiền phức!" Lâm Thành Phong tức giận phì phì mũi: "Chờ anh lợi hại chút, nhất định sẽ có thể che chở cho em!"

Tô Anh nghi hoặc: "Hả? Anh định làm gì?"

Lâm Thành Phong có chút xấu hổ, rồi cuộc anh cũng chỉ mới tương tượng thôi chứ vẫn chưa nên hình nên dạng. Anh không giống với Khương Triết hay Triệu Vũ, còn trẻ như vậy đã tiếp nhận sản nghiệp của gia tộc. Hon nữa ở trong vòng tài chính này rất cần đến địa vị, địa vị của anh hiện giờ cũng chỉ là tiểu bá vương của Lâm gia, ngoài ra, không có gì cả.

Anh hăm hồ nói: "Cũng không có gì, chỉ là tiện tay đầu tư một chút thôi."

Lập tức Tô Anh liền hiểu ý Lâm Thành Phong, lại nghĩ đến kiếp trước, ba năm sau anh đã trở thành người đặc biệt lợi hại, nói: "Thành Phong, em tin nhất định anh sẽ thành công! So ra còn lợi hại hơn Khương Triết với Triệu Vũ!"

Trong nháy mắt sắc mặt Lâm Thành Phong liền trở nên phấn chấn, nắm tay nói: "Ừm! Anh sẽ cố gắng!"

Đào Nhiên ngồi một bên, nhìn Tô Anh cùng Lâm Thành Phong bằng ánh mắt giống như nhìn hai đứa ngốc, hai người này thật đúng là hai đứa trẻ chơi với nhau, đến suy nghĩ cũng kỳ lạ như nhau. Tên Tiểu Lâm Tử này trong khoản cổ phiếu với đầu tư quả thật có chút tài, nhưng mà muốn siêu việt hơn Khương Tử với Triệu Nhị thì có hơi quá sức.

Anh tầm tắc lắc đầu, bộ dạng cảm khái sự đời.

Chọc cho Tô Anh cùng Lâm Thành Phong đều hướng ánh mắt về phía anh, tức giận trừng mắt. Lâm cho Đào Nhiên nghĩ rằng phần thân chính là nhân vật phản diện. Anh ngửa đầu lên nhìn trời, anh thiện lương như vậy, anh chưa nói gì cả mà.

Đang ăn, Đào Nhiên nhận được điện thoại của Khương Triết, anh đứng dậy đi đến một bên nhận máy.

"Đang ở đâu thế?"

"Lâm Phong, Tiểu Lâm Tử dẫn bé hoa nhài đến đây ăn lẩu, việc bên kia xong hết rồi à?"

"Ừm"

"Cái kia, rốt cuộc chuyện của bé hoa nhài là sao?"

"....."

Hiếm thấy Khương Triết trầm mặc, làm cho Đào Nhiên nhịn không được mà khẩn trương.

Khương Triết: "Giúp tôi chăm sóc tốt cho bé hoa nhài."

Nói xong liền tắt máy.

Gấu đầu hồ đuôi làm cho Đào Nhiên càng thêm mờ mịt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tuy rằng anh không thể nào đoán được, nhưng nghe giọng điệu của Khương Triết dường như là chuyện rất nghiêm trọng.

..... Bệnh trầm cảm? Hay là tâm thần phân liệt?

Đào Nhiên vừa trở lại bàn một lúc thì lại nhận được điện thoại của Triệu Vũ.

"Đang ở đâu?"

"Lâm Phong, ăn lẩu. Chuyện của cậu bên kia thế nào rồi?"

"À. Cậu chăm sóc Tô Anh cho tốt."

"Cậu không đến đây à?"

"Mua cho Tô Anh cái bánh kem đi, vị dâu tây."

"....."

Cảm chiếc di động đã sớm bị tắt máy trên tay, Đào Nhiên giải giải đầu, một người rồi lại thêm một người, cảm xúc quái lạ như vậy là sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Sao lại không nói rõ chứ, làm cho anh thấy tò mò mà không có chỗ để hỏi, ayda mẹ nó! Nói rõ ràng thì chết à!

Ai ngờ, sau khi anh đi tiếp cuộc gọi thứ hai trở về thì hai đứa nhóc kia đã dắt nhau chạy trốn mất rồi???

Bé hoa nhài ngoan ngoãn như vậy, chắc chắn là tên Tiểu Lâm Tử kia bày đầu!

--

Lâm Thành Phong dẫn Tô Anh đến khu trò chơi, hấp tấp vội vã chơi cả một ngày, những trò kích thích mạo hiểm như tàu lượn siêu tốc cùng với nhảy tháp đều đã chơi qua một lượt, sáng khoái thật thật to, dường như mang những buồn bực trong lòng trút hết ra ngoài.

Tô Anh thật sự rất biết ơn Lâm Thành Phong, tuy rằng anh không hoàn toàn đứng về phía cô nhưng anh quả thật đã mang đến cho cô rất nhiều niềm vui. Lúc cô không vui, anh sẽ tìm cách chọc cho cô vui, tặng quà cho cô, dẫn cô đi chơi, dẫn cô đi hồng gió, cũng giống như lúc này đây.

Nhưng mà khoảng thời gian vui vẻ quên hết sầu lo không kéo dài được, sớm muộn gì cô cũng phải trở về, vẫn phải đối mặt với những buồn phiền kia.

Cô trở về tiệm hoa tươi, đã thấy ba người Khương Triết, Triệu Vũ cùng Đào Nhiên đứng chờ ở cửa.

Cô bước xuống từ xe của Lâm Thành Phong, Đào Nhiên nhủ mấy căn nhắc la mắng bọn họ một lúc lâu, tức giận đến mức nói không nên lời: "Vậy mà lại dám trốn đi ha! Không nói một tiếng mà trốn đi, hai người các em thật là giỏi đó!"

"Còn cậu nữa đó Tiểu Lâm Tử, đang giữ mùa đông mà lại dám chạy mô tô chở Tô Anh! Thân thể Bé hoa nhài vốn đã suy nhược, nếu lại bệnh thì cậu chịu trách nhiệm được không?"

Lâm Thành Phong bĩu môi, đi xe máy mới sáng khoái chứ! Huống chi anh cũng đã mặc thêm cho Tô Anh mấy cái áo khoác, mũ, khăn choàng cổ... có thiếu cái nào đâu?

Tô Anh còi mũi báo hiểm ra, cũng không biết là do gió lạnh hay vẫn còn kích thích mà cô khẽ run một chút. Đào Nhiên thuận tay đón lấy nón từ tay cô, lăm bắm lăm bắm nói gì đó.

Cô nhìn thấy Triệu Vũ đang ngồi xổm trước cửa hàng, phía xa xa là Khương Triết đang đứng.

Đều đang trầm mặc, thần sắc trên mặt khiến cô không dò được cảm xúc.

--

Tô Anh ngồi cuộn tròn trên sofa, cầm chống lên đầu gối, trong tay được nhét một ly sữa bò ấm nóng.

Bốn người kia ngồi trước mặt cô, toàn là đại nam nhân cao cao tại thượng, lúc này đều đang ngồi dưới đất, ánh mắt nhìn cô chăm chú không rời.

Nhưng lại không có ai mở lời nói trước.

Lâm Thành Phong không biết gì cả, anh yên lặng hết nhìn Khương Triết lại nhìn Triệu Vũ, Đào Nhiên thì cũng chỉ nghe nói thôi, lúc này cũng không biết nên nói gì cho được, chỉ đành sờ sờ cái mũi.

Tô Anh nói: "Nhìn em như vậy làm gì, có chuyện gì thì nói đi chứ."

Khương Triết cùng Triệu Vũ đều không nói lời nào, Đào Nhiên thờ dài một tiếng, đúng là nề phục hai cái người điên vì tình này, anh nói: "Bé hoa nhài, nghe nó em mơ thấy Tướng Diên vì bị tai nạn xe mà qua đời nên lúc ấy mới lên gọi điện thoại cho cậu ta. Vậy em có biết hung thủ là ai không?"

Tô Anh lắc đầu: "Không có hung thủ, chỉ là tai nạn giao thông liên hoàn thôi." Cô trầm mặc giây lát: "Nhưng mà các anh đều không tin, một hai muốn tra rõ."

"Vậy có tra được gì không? Có thu được kết quả không?"

"Không biết, A Triết không nói với em. Nhưng mà các anh vẫn luôn nghi ngờ Tường Nghị, bởi vì sau khi Tường Diễn chết thì Tường Nghị là người lên nắm quyền, anh ta là ngư ông đắc lợi."

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn sang Khương Triết, Lâm Thành Phong đang mặt mờ trong sương mù cũng đưa mắt nhìn Khương Triết.

Khương Triết nhàu chặt mày.

Triệu Vũ đột nhiên mở miệng: "Cho nên sáng nay em mới ở bên cạnh Tường Nghị?"

Khương Triết liếc nhìn Triệu Vũ, ánh mắt thâm thúy, lúc này khai chuyện ra càng làm cho mọi người khó hiểu, hai nắm tay của anh nắm chặt, hàm răng cắn chặt.

Tô Anh lắc đầu: "Không phải, lúc sau em mới gặp được anh ta. Sáng nay em đến nhà Tường Hiểu Hiểu tìm cô ta."

Triệu Vũ kinh ngạc: "Cái gì?"

Không chỉ Triệu vũ, ngay cả Khương Triết cũng hết sức bất ngờ nhìn sang Tô Anh, Đào Nhiên cùng Lâm Thành Phong đã hoàn toàn lọt trong sương mù, mờ mịt không biết xảy ra chuyện gì. Đi tìm Tường Hiểu Hiểu, bởi vì cô ta là em gái Tường Nghị sao?

Tô Anh: "Lúc em chết có thấy cô ta, nên em nhận không được muốn gặp cô ta."

Sắc mặt Triệu Vũ càng trầm xuống.

Tô Anh: "Trong lúc cô ta say em có nghe cô ta nói Tường Diễn còn có thể thua dưới tay bọn họ, huống chi là một cô gái nhỏ côi nhò bé."

Cô nghi hoặc: "Các anh nói xem, đây là ý gì?"

Quả là có ý tứ!

Lúc này Lâm Thành Phong cũng đã hiểu, anh vỗ tay một cái: "Tai nạn xe của Tường Ngủ có liên quan đến Tường Hiểu Hiểu?"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Kể tình nghi Tường Hiểu Hiểu

Edit: Bạc

Beta: Mun

Thế mà Tường Hiểu Hiểu lại tham dự vào sự kiện tai nạn xe cộ của Tường Diễn!

Người phụ nữ này thật thâm tàng bất lộ[1], nhớ đến đoạn thời gian Tường Diễn bị hôn mê, cô ta thậm chí còn thường xuyên đến bệnh viện đến canh chừng, vẫn giống như một người tốt, một chút áy náy hay sợ hãi đều không có, họ nhận không được cảm thần tâm trí cứng rắn của cô ta không giống như người bình thường.

[1]thâm tàng bất lộ (深藏不露): hành động cực kì bí mật, không người nào hay việc gì có thể phát hiện.

Lâm Thành Phong lần nữa kinh ngạc hồ lên: "Anh Anh bên này sẽ gặp nguy hiểm đấy! Tường Hiểu Hiểu kia có ý đồ đối phó với Tô Anh!"

Anh vừa nói xong câu này, liền lo lắng nhìn nhìn Tô Anh, lại nhận không được liếc mắt qua phía Triệu Vũ, rất hiển nhiên là, Tường Hiểu Hiểu không vô duyên vô cớ mà đối phó với Tô Anh, bởi vì cô ta thích người đàn ông yêu thầm Tô Anh, đây là muốn diệt trừ dị kỷ[2]!

[2]diệt trừ dị kỷ (要铲除异己了): loại bỏ những người bất đồng ý kiến. Diệt trừ những người làm trái ý của mình. Trường hợp này như là tiêu diệt địch thủ.

"Anh Anh..."

"Em phải ở lại đây." Dường như Lâm Thành Phong vừa mới nói ra khỏi miệng, Tô Anh liền nói: "Em sẽ không đi, em không thể nào vừa mới gặp tí tổn thương, liền trốn tránh chạy ra bên ngoài. Huống chi em có thể trốn được bao lâu? Cả đời sao? Nơi này là nhà của em, em sẽ không đi đâu cả."

Tô Anh không muốn đi, Lâm Thành Phong lập tức nói: "Vậy được rồi, anh sẽ ở lại bên em"

Anh vừa dứt lời, ánh mắt của ba người đàn ông liền nhìn qua, ánh mắt nhìn chăm chăm giống như nhìn người đàn ông háo sắc mang ý đồ xấu!

Lâm Thành Phong: "....."

Chỉ có những người có ý đồ rạch mới có ý nghĩ đen tối như vậy!

Tô Anh lắc lắc đầu: "Không cần đâu, một mình em cũng được rồi."

Không ai chịu tin cá, ở đây ngoại trừ Lâm Thành Phong ngo ngốc, đều biết trong mơ của Tô Anh, cô đã chết ở đây, rõ ràng cô đã chết ở trong căn phòng này, thế mà lại không sợ hãi cũng không bài xích với nơi này, ngược lại vậy mà cực kì lưu luyến, điều này làm họ có chút nhìn không hiểu.

Biểu cảm của mấy người đàn ông có chút phức tạp, Tô Anh không để ý nhiều, cô rũ mắt, trên tay cầm ly pha lê trống rỗng: "Em không có gì để nói, các anh trở về đi, em muốn nghỉ ngơi."

Lâm Thành Phong vừa định nói anh muốn ở lại, bị Đào Nhiên đưa tay che miệng lại, kéo đi ra.

Triệu Vũ nhìn Tô Anh, cô gái nhỏ cuộn tròn ở trên sofa, thân mình nhỏ xinh, bộ dáng non nớt, khuôn mặt nhỏ vừa bình yên vừa bình thản, cảm chống trên đầu gối, đôi mắt rũ thấp, ai cũng không muốn nhìn.

Ngoa ngoãn như vậy, khiến người khác đau lòng.

Anh đứng lên, đi xuống dưới lầu.

Tô Anh ngược mắt lên, thấy bóng dáng rời đi của Triệu Vũ, rõ ràng vẫn giống như lúc trước, lại tự nhiên khiến người khác cảm thấy có chút cô đơn.

Khương Triết đã ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh nâng tay lên, nhớ tới lúc trước trước có thể xoa tóc và gương mặt của cô gái nhỏ, toàn bộ cơ thể nhỏ nhắn của Tô Anh lại dựa hẳn vào sofa ở bên cạnh, tránh né anh.

Bàn tay anh bỗng chốc cứng đờ.

"Anh Anh, anh rất xin lỗi."

Giọng nói khàn khàn mang theo tiếng xin lỗi của người đàn ông vang lên bên tai Tô Anh, cô rũ mắt, không nói gì.

Anh thờ dài một tiếng, bàn tay vẫn như cũ xoa trên đỉnh đầu ảm áp của cô gái nhỏ, động tác của anh rất nhẹ, giống như sợ đánh thức cô, thấp giọng: "Anh nghe nói sáng sớm nay Triệu Nhị đưa em về, mà bảo vệ bên này lại không thấy em ra cửa lúc nào, có thể tránh tầm mắt của bảo vệ mà đi ra ngoài, chỉ có thể là em tự nguyện, nghĩ đến điều này, anh liền rất tức giận."

Đột nhiên Tô Anh từ ghế sofa đứng lên, cô quay lưng về phía Khương Triết, không muốn tiếp tục nghe: "Anh trở về đi, em mệt rồi."

Khương Triết: "Tô Anh, anh biết em vì những chuyện trong mơ mà rời khỏi anh, nhưng mơ là mơ, anh là anh, em không thể đem chuyện người trong mơ làm ra mà cho rằng anh làm, sao anh vứt bỏ em được? Anh sẽ không như vậy."

Tô Anh: "Nhưng với em mà nói, các anh chính là một."

Người đàn ông đứng lên, đi tới trước mặt Tô Anh, anh rũ mắt nhìn khuôn mặt đang thờ phỉ phi của cô gái nhỏ, bình tĩnh phân tích: "Anh Anh, trên đời này, rất nhiều chuyện cùng cảnh trong mơ của em khác nhau, Tường Diễn không chết và cậu ấy còn sống, điều đó đã chứng minh cảnh trong mơ của em không giống nhau, mà anh và em còn chưa kết hôn."

Cảm xúc của Tô Anh có chút kích động: "Đúng, anh nói đúng, trên thế giới này có rất nhiều chuyện không giống nhau, nhưng bởi vì hiện tại không trùng khớp, là có thể xóa bỏ nó rằng nó không phát sinh, không tồn tại sao? Thậm chí hôm nay anh còn ức hiếp em!"

"Anh Anh, anh không phủ nhận nó không tồn tại, anh chỉ muốn cho em biết, đó là, anh và người trong mơ của em khác nhau, anh và người đó không giống nhau!"

"Anh đi đi! Em không muốn thấy anh!"

Thái độ của cô gái nhỏ kiên quyết, trên gương mặt tái nhợt không có một tí huyết sắc, rõ ràng máy suôi vẫn đang toả nhiệt, khuôn mặt nhỏ nhìn tái nhợt, suy yếu.

Anh muốn ôm cô vào trong ngực để che chở, nhưng anh biết, nếu lúc này anh chạm vào cô dù chỉ một chút, cô liền bùng nổ!

Khuong Triết nhủ vậy, anh nhớ Hà Huệ nói, cảnh trong mơ quá sâu, Tô Anh đã hoàn toàn đặt chính mình vào nó, anh từ người có yêu biến thành người phụ lòng và ruồng bỏ cô, thậm chí bọn họ đã mất đi đứa bé của mình, còn bị tình nhân của anh đưa quà tặng khiến cô chết đi...

Anh chỉ có thể thở hiệp: "Được, Anh Anh, em đi nghỉ ngơi đi! Chờ em ngủ rồi thì anh sẽ đi."

Tô Anh không tin tưởng lắm mà nhìn nhìn Khuong Triết.

Thật sự có một ít thương tiếc.

--

Tô Anh khoá trái cửa phòng ngủ.

Đứng về đề phòng nho nhỏ này khiến Khuong Triết cảm thấy bất đắc dĩ, lại bắt giác đau lòng.

Anh nghĩ, buổi sáng lúc ấy anh không nên kích động như vậy, nếu kích động cũng không nên xúc quần áo của cô lên, hay lúc xúc quần áo của cô lên cũng nên dịu dàng, anh không nên mạnh bạo chạm vào cô khiến cô khóc...

(Editor: haha anh hay lắm!::)))

Anh ngồi ở trên ghế sofa, vì đau đầu nên lấy ngón tay xoa nhẹ lên trán, nên làm như thế nào, mới khiến cô bé buông bỏ đề phòng với anh?

Lúc anh xuống lầu đã là một giờ sau đó, không hề ngoài ý muốn, Triệu Vũ, Đào Nhiên, Lâm Thành Phong đều ở đây, đã ở bên ngoài nhỏ giọng thương lượng hồi lâu.

Đào Nhiên: "Giấc mơ của bé hoa nhài thật hay già còn phải thương lượng lại, nhưng mà chuyện này hay là nên nói cho Tường Diễn biết, để cậu ấy có lòng phòng bị. Tường Hiểu Hiểu người phụ nữ này quả thật không bình thường."

Triệu Vũ đang hút thuốc, từ sau khi Tô Anh đi gặp bác sĩ tâm lý, anh vẫn luôn trầm mặc, ngay cả khi này, lúc anh nói chuyện cũng cực kì ít, ít đến mức khiến người khác cảm thấy kì lạ.

Khuong Triết không có ý kiến gì, anh bình tĩnh gật đầu: "Chuyện này các cậu cứ đi làm. Còn Tường Hiểu Hiểu bên kia, trước tiên nên xem cô ta còn liên hệ với người nào."

Đào Nhiên: "Yên tâm, lần này tuyệt đối không để bọn chúng trốn thoát! Bé hoa nhài nói cô ta còn có đồng bọn, chúng ta không thể rút dây động rừng, chỉ cần Tường Hiểu Hiểu còn ở đây, không sợ không câu được con cá lớn!"

Lâm Thành Phong lo lắng sốt ruột, điều anh lo lắng nhiều nhất hiện giờ là: "An toàn của Anh Anh thì làm sao bây giờ? Tóm lại tôi cảm thấy tiệm hoa này không quá đáng tin!"

Từ lúc xuống lầu, anh đã từ lời nói trong miệng Đào Nhiên biết được toàn bộ sự việc, dường như là ngay lập tức, anh liền muốn mang Tô Anh rời khỏi nơi này, bất kể như thế nào, rời khỏi nơi này đối với thân thể và tinh thần của Tô Anh đều tốt hơn rất nhiều! Mỗi ngày đều ở chỗ này, giờ phút nào cũng đều nhắc nhở chính mình rằng mình đã chết cháy ở đây, điều đó cực kì đáng sợ!

Nhưng Tô Anh không muốn, cô không muốn rời đi.

Ép buộc sao, đương nhiên là không đành lòng!

Triệu Vũ khó lắm mới nói một câu: "Tô Anh đâu?"

Khuong Triết: "Ngủ."

Triệu Vũ không nói cái gì nữa.

Thái độ của hai người khác thường đến đáng sợ, cũng bởi vì thế, nên lúc rời đi, Đào Nhiên nhịn không được lặng lẽ hỏi Triệu Vũ: "Hiện tại là cậu muốn... bắt đầu từ bỏ?"

Triệu Vũ khịt mũi: "Trong mơ của cô ấy không có tôi."

Đào Nhiên: "..."

Dù chỉ một kỉ thời nhưng anh cũng không biết nên nói gì cho ổn, vỗ vơ bá vai Triệu Vũ, lại thêm một đứa bé đáng thương.

--

Khuong Triết ngồi ở bên ngoài tiệm hoa cả một đêm.

Triệu Vũ cùng Đào Nhiên đi tìm Tường Diễn, Lâm Thành Phong về nhà thu dọn quần áo, mặc kệ người nào phản đối, anh nhất quyết giữ vững ý định đến bên cạnh Tô Anh! Nghĩ Tô Anh chỉ có một mình, anh rất không yên tâm!

Tường Diễn có chút ngạc nhiên đối với việc nửa đêm Triệu Vũ và Đào Nhiên đến tìm mình, còn tưởng rằng họ muốn hẹn anh đến Bách Nhạn Môn chơi, nhưng sau khi nghe lý do đến đây của bọn họ, trong nháy mắt anh liền nghiêm túc.

"Lời các cậu nói là sự thật? Tại nạn xe cộ của tôi với Tường Hiểu Hiểu có quan hệ với nhau sao?"

"Đương nhiên." Chuyện nay bọn họ vô cùng chắc chắn: "Bé hoa nhài bởi vì gặp một chút trục trặc nhỏ, nên đêm qua đã lên lút chạy tới nhà Tường Hiểu Hiểu, nghe được lời cô ta buột miệng nói lúc say!"

Đối với vụ tại nạn xe cộ này, Tường Diễn hoài nghi rất nhiều người, đương nhiên Tường Hiểu Hiểu cũng không ngoại lệ: "Năng lực của Hiểu Hiểu không đủ, một mình cô ta không làm được."

Đào Nhiên gạt tàn thuốc, cười lạnh nói: "Chắc chắn cô ta có đồng bọn, cho nên việc hiện tại chúng ta phải làm là cùng nhau bắt được cô ta và đồng bọn!"

Ngón tay Tường Diễn gõ gõ trên trán, cong môi, như đang cười như không: "Buổi tối hôm nay cô ta nấu canh gà đưa tới cho tôi."

Đào Nhiên: "...Lợi hại!"

Tường Diễn không nói, nhìn về phía Triệu Vũ, hỏi Đào Nhiên: "Chuyện gì đã xảy ra với Triệu Nhị, từ lúc tới đã vậy rồi?"

Chân dài của Triệu Vũ đặt ở trên bàn trà, nhắm mắt lại hít mấy nhà khói (hút thuốc), khuôn mặt lạnh lùng giờ phút này yên tĩnh đến đáng sợ, lại dường như mang theo chút tàn nhẫn lạnh lùng, làm người khác không dám lại gần.

Đào Nhiên bất đắc dĩ, chỉ có thể nói ra hết bệnh tình của Tô Anh với Tường Diễn, đương nhiên cũng nói việc Tô Anh gọi điện thoại cảnh báo cho Tường Diễn biết, so với hồi này Tường Diễn còn giật mình hơn: "Là cô nhóc nhỏ Tô Anh sao? Tại sao cóáy lại bị bệnh?"

"Không biết." Đào Nhiên lắc đầu: "Cũng không biết làm sao có ấy có thể lừa lấy được điện thoại của Khuong Tứ, nhớ kĩ số điện thoại của cậu, gọi điện thoại tới. Cái đầu đưa của bé hoa nhài không quá sáng suốt, vậy mà trí nhớ cũng không tệ lắm. Nếu ký ức chỉ sai lệch một chút, cậu liền thật sự chết rồi... Tôi hơi tin tưởng bé hoa nhài thật sự mơ thấy tương lai."

Tường Diễn trầm mặc một lúc lâu sau: "Khó trách lúc tôi mới tỉnh, liền cảm thấy thân thiết với Tô Anh, hoá ra cô ấy đã cứu tôi hai lần.

Đào Nhiên: "Hiện giờ Tường Hiểu Hiểu muốn... ra tay với bé hoa nhài, ay~."

Tường Diễn cũng cười lạnh một tiếng, anh sờ mái tóc ngắn ngắn của mình một chút, nở nụ cười tuy ý lại lạnh khốc.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Giác mộng đêm trăng

Edit: Shelly

Beta: Thuý An

Bầu trời đầy sao chiếu xuống mặt nước lấp lánh, con thuyền lớn đang lênh đênh trên mặt biển, âm thanh ân ái phát ra đầy ám muội.

Trên boong tàu, thân hình người đàn ông cao lớn đang ôm một cô gái xinh đẹp trong lòng.

"Em đã đồng ý lời cầu hôn của anh rồi thì phải ở bên anh cả đời."

"Vâng."

Trong lòng Khương Triết tràn ngập sự sung sướng. Sau khi trở về phòng ngay lập tức ôm chặt lấy cô mà hôn, quần áo từng cái một bị cởi ra, ném xuống đất, cô gái nhỏ phía dưới xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên, chỉ nhẹ nhàng cắn lấy vai anh, khuôn mặt nóng bỏng nhìn anh làm anh mềm lòng đến mức không thể tưởng tượng được.

"A Triết, A Triết....."

Đôi môi mọng ngấu nghiến cái miệng nhỏ của cô, đè xuống xuống giường, cuối cùng lúc tiến vào, anh thấy khuôn mặt mềm mại và thân thể của cô gái đều ửng hồng, trong mắt còn hàm chứa nước mắt.

Anh tựa như mới tỉnh lại từ trong mộng: ".....Anh Anh?"

Tô Anh đau đến khóc thút thít, đôi tay đẩy đẩy ngực anh, "Đau quá, anh đi ra đi!"

Khương Triết ngược lại có cảm giác ám áp như mùa xuân, anh ngẩng đầu, thấy ngoài cửa sổ sóng biển cuộn cuộn, trên thuyền đang đưa, hai người còn đang kết hợp chặt chẽ, cô gái nhỏ kinh hô một tiếng, miệng nói muốn từ bỏ, muốn anh tránh ra.

Khương Triết còn tưởng mình đang trong giấc mơ của Tô Anh, vào mùa hè nóng bức, anh đã đưa cô ra biển chơi, sau đó cầu hôn với cô, cô đồng ý rồi.

Hiện giờ anh đang ở trong đêm cầu hôn.

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, quả nhiên thấy chiếc nhẫn kim cương đang được cô đeo trên tay, đây là chiếc nhẫn chính anh đã chọn lựa rất kĩ càng, không sai được.

"A Triết!"

"Anh Anh ngoan."

Thời điểm này, cái gì anh cũng không nhớ, cùng cô mười ngón tay đan vào nhau, anh nhẹ nhàng dùng sức, cô gái nhỏ quá nhạy cảm, anh không dám dùng lực quá nhiều, cúi người ôm cô vào trong lòng, hôn lên những giọt nước mắt rồi hôn xuống môi, hai gương mặt áp sát nhau, Anh Anh, Anh Anh, ngay cả ở trong mơ anh cũng muốn cho cô một tình yêu tốt nhất.

"Em đẹp quá."

"Không có....."

"Anh Anh của anh không đẹp chỗ nào?"

Bàn tay nhỏ nhéo anh, một cảm giác tê tê kèm chút ngứa.

Anh và cô điên cuồng cả một đêm.

--

Khương Triết đột nhiên bừng tỉnh, khuỷu tay anh còn chống trên bàn sách, vừa rồi nhất thời anh mệt mỏi nên ngủ quên, lại còn làm chuyện như vậy trong mơ.

Cảm giác vừa rồi rất thật, hình như anh đối xử với cô cũng rất giống ở ngoài, thậm chí anh còn nhớ tới cô gái nhỏ trong ngực mình có một chút đáng yêu, trên má còn lưu lại nụ hôn màu hồng nhạt.

Day day ăn đường, quả nhiên là vì nghe xong giấc mơ của Tô Anh nên anh không tự chủ được đem giấc mơ của cô mang vào giấc mơ của anh sao? Cũng là vì anh quá yêu cô gái ấy nên mới làm cho anh mang cả cô vào trong giấc mơ đầy xuân ý của mình.

Nhưng mà ở trong mơ, cô thật mê người.

--

Qua thời gian ăn sáng, Tô Anh gặp được Tưởng Diển.

Cô biết đêm qua Đào Nhiên và Khương Triết đã bàn luận, quyết định nói mọi chuyện cho Tưởng Diển. Sau đó bọn họ còn báo cảnh sát, dù sao thì so với bọn họ, cảnh sát sẽ thuận tiện trong việc điều tra hơn.

Bây giờ người đứng sau lưng Tưởng Hiểu Hiểu làm mọi chuyện chính là mục tiêu bọn họ muốn tìm.

"Tô Anh."

Gặp lại Tưởng Diển sau một thời gian, so với lúc trước, bây giờ anh cũng không khác nhiều lắm, thân hình cao lớn mang theo một chút lạnh lẽo, môi dưới hơi mở mới nhìn qua cũng chỉ thấy rõ sự lạnh lùng, nhưng khi cười lên lại có vài ba phần ấm áp.

Mà anh cũng vẫn còn giống như trước, trên tay cầm quyển "Công chúa Bạch Tuyết", cô và anh cũng chính nhờ quyển sách này mà có thể thân hơn.

"Anh Tưởng Diển."

"Uhm, ngoan."

"....."

Tô Anh thấy Đào Nhiên ở phía sau Tưởng Diển, Đào Nhiên nhìn cô gật đầu, nói: "Anh nói cho anh ấy tất cả rồi cho nên Tưởng Ngũ mới muốn nhanh chóng tìm em cảm ơn hai lần cứu mạng."

Cô cười cười, lắc lắc đầu, không nói gì.

Tưởng Diển nói: "Con nhóc này, xem em ngày thường vui vẻ năng động như thế, sao tâm tư lại nặng nề hả?"

Tô Anh mỉm cười, liếc anh một cái: "Em chỉ đang sợ....."

"Có gì phải sợ? Chẳng lẽ chỉ có mình em mới chịu được?"

"..... Không phải."

Thật ra Tưởng Diển không đánh lòng nói gì Tô Anh nữa, rõ ràng trước khi đến còn có rất nhiều điều muốn nói, nhưng ngay bây giờ lại thấy ngại không nói ra được. Bất đắc dĩ, anh vỗ đầu Tô Anh, "Dù sao thì sau này em không được một mình ôm vào thân nữa, dù sao bọn anh cũng sẽ không tổn thương em."

Tô Anh nghiêm túc nhìn Tưởng Diển, thấy vẻ mặt anh rất nghiêm túc, không giống làm bộ, nhện không được nói: "Em nói ra xong chẳng phải sẽ bị xem là người bệnh sao?"

"Con bé ngốc!" Tưởng Diển cười to một tiếng, "Bị xem như bệnh nhân là chuyện bình thường."

Tô Anh: "....."

Tường Diễn: "Bọn anh thực sự muốn biết em có khỏe hay không, nếu thật là có bệnh, bọn anh mù quáng tin tưởng cũng không tốt, đó là làm hại em."

Cô tròn tròn mắt.

Tường Diễn lại nhìn không được xoa xoa đầu Tô Anh, "Tô Anh, em phải nhớ kỹ, bọn anh sẽ không làm hại em."

Đối với Tô Anh, Tường Diễn có một cảm giác thân thiết và tin nhiệm không thể diễn tả được, đây là cảm giác gì anh cũng không nói rõ được. Dù sao thì từ khi anh tỉnh lại, anh nhớ rất rõ giọng nói của cô, hơi thở của cô đối với anh cũng rất quen thuộc, loại cảm giác tin cậy thân thiết không tên kì lạ này xuất hiện, anh cũng không còn nghi ngờ gì nữa.

Đây là người con gái Khương Tử xem trọng, anh không có gì để nghi ngờ cả.

Đào Nhiên tất nhiên cũng có ý này, Khương Triết, Triệu Vũ, Lâm Thành Phong thì không cần phải nói nữa.

Tô Anh liền gật gù đầu: "Vâng, em biết rồi."

Bỗng dưng Đào Nhiên hỏi: "Bé hoa nhài, trong giấc mơ của em, tất cả đều là về Khương Tử hả? Có người khác không?"

Tô Anh sững sốt một chút, không nói gì.

Đào Nhiên nói: "Không có Triệu Vũ hả?"

Từ trước đến giờ anh ta là một người đàn ông đẹp trai đào hoa, lần đầu tiên khốn khổ vì tình. Ở chỗ Tường Diễn uống không biết bao nhiêu rượu, bây giờ vẫn còn đang nằm trên giường không đầu vào đầu!

Đóa hoa nhài này cũng thu hút được nhiều người thật.

Đào Nhiên giải giải lỏng mảy, "Cũng tốt, không có căng tốt, đỡ cho Triệu Nhị phải ôm mối tình không có hi vọng này, suốt cả ngày cùng Khương Tử đánh nhau!"

"Thật ra các anh đều xuất hiện mà." Tô Anh rù rứt nói: "Trong giấc mơ của em anh Triệu Vũ vẫn giống như trước đây, ở bên cạnh có rất nhiều phụ nữ, anh ấy không thích em."

Ở bên cạnh anh ấy thực sự có rất nhiều phụ nữ, oanh oanh yến yến, cô không thấy được vẻ mặt thật của anh, mà anh nhìn thấy cô ánh mắt cũng rất lạnh lùng, giống như cô đang thiếu tiền anh vậy. Rõ ràng là Lâm Thành Phong và Đào Nhiên đều nhìn cô với vẻ mặt ôn hòa, chỉ có anh ấy, tuy rằng mỗi lần gặp mặt cô gọi anh một tiếng anh sẽ đáp lại, nhưng nếu tình cờ nhìn thẳng thì ánh mắt của Triệu Vũ như muốn ăn thịt cô.

Đào Nhiên và Tường Diễn ngáy người một lát rồi bật cười, cảm thấy vui vẻ khi người khác gặp nạn, không biết là nên vui mừng hay khổ sở vì Triệu Nhị nữa. Nguyên nhân cũng là vì không tốt thì vẫn đỡ hơn là không có!

Tô Anh: "Nhưng lúc em chết, anh ấy cũng rất đau buồn."

Đào Nhiên và Tường Diễn cười cười, không còn gì để nói.

Tô Anh cũng cũng bày ra điệu bộ bất đắc dĩ, sờ sờ cái mũi, "Có thể là vì như thế mà em đối với anh ấy không đủ dứt khoát, như vậy rất là hại cho anh ấy. Vì em mà như vậy thì không đáng."

Đào Nhiên trầm mặc nói: "Có thể anh ấy thấy đáng?"

Tô Anh lắc đầu: "Ngày hôm qua em thấy anh ấy rất yên lặng, là chuẩn bị từ bỏ, em cảm thấy như vậy khá tốt."

..... Là khá tốt.

Cả Đào Nhiên và Tường Diễn đều cho là như vậy.

Đề tài tạm thời không để cập tới.

Đào Nhiên nói: "Bé hoa nhài, em có thể mơ thấy tương lai, sao còn mơ cái tiệm hoa nhỏ này làm chi, dứt khoát tiến ra thương trường luôn đi chứ!"

Cô buông tay: "Không đâu, cô phiếu em xem đều không hiểu, em cũng chưa từng mua xô số."

Cô là vợ Khương Triết, Trình Ngọc Thư dạy cô rất nhiều, cắm hoa pha trà xã giao tham gia các buổi tiệc, nhưng cũng chưa từng dạy cô cách làm một người phụ nữ mạnh mẽ có thể xử lý chuyện công ty.

--

Tiền Đào Nhiên và Tường Diễn xong, Tô Anh nhanh chóng gọi Tường Nghị sang.

Tường Nghị đang ở văn phòng Tường Thị, anh lười nhác dựa vào ghế, trong tay cầm một văn kiện xem

Khi Tô Anh gọi điện thoại tới, anh nhường mảy cười, "Cô gái nhỏ, nhớ tôi sao?"

Tô Anh không để ý đến Tường Nghị đang trêu đùa mình. Khi cô và bọn Khương Triết nói chuyện thẳng thắn, cô có cố ý che giấu khúc mắc giữa cô và Tường Nghị. Nhưng hiện tại, cô không còn quá phiền não giống như trước nữa.

Cô nói: "Tuồng tiên sinh, anh đã nói nếu tôi muốn biết thì tôi tìm anh đúng không?"

Ý cười trong mắt Tường Nghị càng đậm hơn, anh nhìn văn kiện trên tay xuống, đứng dậy đi đến cửa sổ, cười một cái: "Đúng vậy, nhưng tôi cũng không phải là người tốt đâu."

Tôi bây giờ Tô Anh cũng không xem Tường Nghị là người tốt, anh ta cho cô cảm giác vừa chính vừa tà, làm cho người khác nhìn không thấu, cô cười cười: "Vậy anh có thể cho tôi biết cái gì?"

Tường Nghị nói: "Tai nạn xe cộ của Tường Diễn, có thể là do Tường Hiểu Hiểu ở sau lưng làm?"

Tô Anh thấy hơi bối rối, ngón tay gõ gõ mặt bàn, "Nhưng hiện tại tôi muốn biết, Tường Hiểu Hiểu muốn đối phó với tôi thế nào? Tôi đặc tội với cô ấy nhiều lần, cô ấy chán ghét muốn tôi biến mất, anh có thấy cô ấy sẽ đối phó với tôi giống như với anh Tường Diễn không?"

"Anh Anh, cô và Tường Ngũ không giống nhau, đối phó với cô không cần tốn nhiều sức lực tâm tư như vậy."

Đúng vậy, Tường Hiểu Hiểu và Tường Diễn là đang đấu với nhau, cả về vỏ bọc lẫn phương thức đều khác biệt. Còn cô thì sao, kiếp trước bị người dùng phương pháp tàn nhẫn và trực tiếp nhất, một chút nguy trang cũng không có...

Giống như là bút tích của hai người vậy.

Hai người?

--

Cùng lúc đó, Lăng Dao bị cảnh sát mang đi thẩm vấn một cách lặng lẽ, sợ đến mức Lăng Dao nghĩ rằng Tường Hiểu Hiểu cho người bắt cóc cô đi diệt khẩu! Tường Ngũ còn có thể động tới, cô là gì đâu chứ!

Lúc sau biết là cảnh sát, cô nhẹ nhàng thở ra, thậm chí còn cảm thấy an toàn.

Hai ngày nay cô vẫn luôn đối xử với Tường Hiểu Hiểu một cách cẩn thận, chỉ sợ bị lộ ra cái gì, bị cô ấy nhìn ra sơ hở thì cô sẽ xong đời!

Hiện giờ cảnh sát tìm tới, cô không nói hai lời đem tất cả những gì mình biết mà nói ra, cuối cùng mới lên tiếng: "Tôi có cảm giác bản thân không an toàn, các anh có thể cho người bảo vệ tôi không?"

"Chúng tôi bảo đảm an toàn cho cô, vậy cô có thể cung cấp cho chúng tôi manh mối không?"

"....."

Mọi việc gần như đang tiến dần vào hướng suy đoán của Tô Anh. Chỉ khác là Lăng Dao đã thay cho vị trí của Tề Duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Bạn cùng phòng

Edit: Rine

Beta: Jiang

Tô Anh cho rằng sẽ không gặp được Triệu Vũ trong một khoảng thời gian, giống như kiếp trước, mỗi lần cô gặp anh thì những lần sau sẽ gặp anh sau một khoảng thời gian dài. Cô đã từng không hiểu vì sao lại như vậy, cũng chưa bao giờ kiên trì tự hỏi xem vì sao lại thế, hiện tại dường như cô hiểu được gì đó.

Thật ra cô không nghĩ tới anh xuất hiện ở đây vào ban đêm

Lão ngô đồng nói, anh đứng ở cửa nhà cô đã lâu.

Tô Anh không muốn quan tâm, nhưng mà một tiếng, rồi hai tiếng qua đi, cô vẫn không kiếm được đứng dậy, lên nhìn qua cửa sổ, thấy chiếc Cayenne màu đen kia an tĩnh đậu trong bóng đêm, giống hệt như những đêm trước đó.

Vào đồng hui quanh, gió lạnh thấu xương.

Cô mơ hồ nhìn thấy một bóng người màu đen, ngồi dựa vào đầu xe, trong tay kẹp lấy điếu thuốc hút từng hơi, chấm lửa đỏ lay động, làn khói màu trắng bay bay mù mịt, Tô Anh phảng phất có thể ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt, quấn quanh ở chóp mũi.

Tô Anh không khỏi nhớ tới ban ngày ngày cả Đào Nhiên cũng không nhận được hỏi cô trong mơ có mơ đến người khác hay không. Nghe vậy cô liền biết quả nhiên Triệu Vũ để ý giấc mơ kia của cô, để ý cô có mơ đến anh hay không, nếu chuyện này có thể làm anh thu hút tâm ý, trở lại đáng về trước kia, cũng tốt...

"Đỉnh đỉnh đỉnh ——"

Cô đang suy tư, tiếng chuông di động chợt vang lên, trong không khí tối tăm lại an tĩnh có vẻ đặc biệt đột ngột. Tô Anh sợ tới mức run lên, luống cuống tay chân che lại di động trong túi quần ngủ, lập tức chạy ra cửa sổ! Vừa thấy trên điện thoại hiển thị người gọi: Triệu Vũ.

Ánh mắt người đàn ông ở dưới lầu sáng đến kinh người!

Anh ngẩng đầu lên, thấy tấm màn lay động, tiếng chuông di động càng ngày càng xa, một lát sau thì chấm dứt.

Dường như không chút do dự, anh lại gọi cô một lần nữa.

Tô Anh không bắt máy ngay, thậm chí cô có chút sợ hãi mà run rẩy, mấy lần trước Triệu Vũ tới nhưng không có lần nào chủ động tìm cô. Nếu anh muốn gặp cô sẽ trực tiếp leo cửa sổ lên đây, còn bây giờ đứng ở dưới lầu lâu như vậy, hiển nhiên chính là không có ý muốn gặp.

Thế như lần này gọi điện thoại đến khiến Tô Anh không kịp trở tay!

Cô luống cuống tay chân che chiếc điện thoại đang rung lên lại, mãi đến tiếng chuông tắt lần thứ hai, cô lặng lẽ nhàn thờ ra. Lại không nghĩ Triệu Vũ gửi tới một tin nhắn: Đến bên cửa sổ.

—— anh đã phát hiện ra cô.

Cô yên lặng một lát, đi đến cửa sổ, kéo màn che ra một chút, quả nhiên thấy Triệu Vũ đứng ở dưới lầu, ngửa đầu nhìn cô.

Bóng đêm quá đen, cô không thấy rõ khuôn mặt anh.

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, cô bắt máy.

"Trúng thói nhỏ."

"... Hả?"

"Vì sao trong giấc mơ của em không có anh?"

"..."

"Em mơ thêm một lần nữa đi, cho dù trong mơ em có ở bên anh hay không, anh tin tưởng ở đây anh nhất định vẫn thích em giống như bây giờ."

Tô Anh cảm thấy không quen, Triệu Vũ là một người đàn ông còn bá đạo hơn bọn ăn cướp. Hắn là anh phải trực tiếp đến trước mặt cô, kiêu ngạo lại ương ngạnh giống như trước vậy, mặc kệ cô có nguyện ý hay không, nhất định phải đeo lên chân cô sợi xích thuộc về anh.

Hiện giờ anh lại như vậy, khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Tô Anh: "Triệu Vũ, anh trở về đi, anh đứng suốt thế này không mệt sao?"

Triệu Vũ cười một tiếng: "Không cho phép lảng sang chuyện khác!"

Rõ ràng khẩu khí của anh rất lạnh, còn có chút táo bạo nhưng Tô Anh lại không nhận được cười cười, nói: "Làm sao có thể đơn giản muốn mơ là mơ được? Hơn nữa những giấc mơ đó..."

Triệu Vũ: "Vậy thì ở bên cạnh anh."

Tiếng đàn ông vừa quyết đoán lại trực tiếp, có sự quả quyết táo bạo của anh ngày xưa.

Giọng nói anh khàn khàn, áp lực: "Tô Anh, anh nhớ em đến phát điên!"

Trái tim Tô Anh như bị người khác bóp lấy, cô phát run, cảm giác giống như đang đi từng bước về phía trước, nhưng phục hồi tỉnh thần lại thì đang đứng tại chỗ không nhúc nhích, trước mặt còn có một vách tường lạnh như băng.

Triệu Vũ: "Đừng nhúc nhích, anh đến bên cạnh em"

Anh cúp điện thoại, bóng dáng chợt loé lên biến mất trong ánh mắt kinh ngạc của Tô Anh, cô không biết anh sẽ đi lên như thế nào, hơn nữa vì sao anh phải lên đây? Tô Anh chạy tới ban công xem xét, cô giải giải đầu, vừa bắt đầu đi lại vừa sốt ruột, người đàn ông kia lúc trước cô đơn đến phảng phất như mất đi, làm sao mới một chút lại...

Cô còn đang mơ mội, đột nhiên nghe được sau lưng truyền đến tiếng bước chân, cô vừa quay đầu đã rơi vào một cái ôm lạnh băng lại nóng bỏng, quanh hơi thở tất cả đều là hương vị đàn ông, tiếng tim đập hỗn loạn vang vọng bên tai cô, khăn trương như vậy, siết đến mức eo cô muốn đứt ra.

"Anh Anh, trong giấc mơ của em không có anh, nhưng hiện tại của em, anh đang ở đây."

"Anh nhớ em, nhớ đến phát điên!"

"Ông đây thật muốn cả đời không gặp em!"

Tiếng nói đàn ông sau khi hút thuốc khàn khàn gọi cảm, từng câu từng chữ nói ra như dè nặng trong ngực, bờ môi của anh áp vào tai cô, dường như muốn nói vào tận đáy lòng cô.

- - -

Ngay tại đây đêm hôm nay, Tô Anh mơ một giấc mơ.

Trong mơ là ngày cô kết hôn với Khương Triết, cô nhận được rất nhiều quà mừng, vô cùng yêu thích, cô vui vẻ mở quà. Khương Triết tắm bên trong, cô ngồi trên tấm thảm trải dưới sàn mở đồng quà mừng.

Lâm Thành Phong tặng một bức tượng cô đầu chú rể nhỏ xinh, cô đầu đội mũ phượng, choàng khăn quàng vai, nhìn đặc biệt vui mừng.

Đào Nhiên rất tục khí, tặng cô lắc tay kim cương.

Triệu Vũ? Cô còn đang mơ hộp thì Khương Triết từ phía sau đi đến, bế cô lên rồi ném vào trên giường.

"Anh Anh ngoan, anh sẽ càng vui vẻ hơn khi thấy anh ở trên giường chờ anh."

Mắt cô rất đỏ, trong tay còn cầm hộp quà nhỏ kia, bị Khương Triết lấy đi ném qua một bên. Một chiếc tắc hình hoa nhài rơi ra, cô không để ý xem là cái gì, giờ tay nhỏ ôm lấy cổ người đàn ông, cười tủn tủn, chỉ cảm thấy giờ khắc hạnh phúc này cô có thể nhớ cả đời...

Buổi sáng khi tỉnh lại, Tô Anh phát hiện mình đang nằm trên một đất lạnh lẽo, đôi mắt hơi sưng đỏ.

Cô nhìn cổ chân mình, trên đó đeo một chiếc tắc chân hình hoa nhài, cũng không biết bị người khác đeo vào khi nào.

Cô ngồi người sau một lúc lâu, lúc này mới đứng dậy rửa mặt, xuống lầu.

Xuong rỗng lớn tiếng nói: "Anh Anh! Đêm qua Triệu Vũ giống như tên trộm, lại dám mở cửa sổ lên chạy vào. Anh ta mới đi chưa được bao lâu đâu."

Cây mắc cổ nói: "Thiếu chút nữa em làm cho anh ta ngất xỉu rồi."

Hoa lan tức nuối: "Em còn định lấy anh ta để luyện tập một chút, kết quả anh ta lại chạy mất nhanh như chớp."

Bụng một cậu họa họa đến gần cột lồng xanh đang đứng đưa là nhỏ, giống như nó cũng có chút bất mãn. Gần đây có rất nhiều người tới, nếu không phải Tô Anh bảo nó trốn đi không được bại lộ thì nhất định nó đã thể hiện uy phong rồi.

Tô Anh cười cười, vừa hấp thu "tâm của thực vật" vừa nói: "Bọn họ đều là bạn của chị, không thể dọa lung tung, nếu họ sợ hãi thì làm sao bây giờ?"

Hoa nhài không vui vẻ: "Em không dọa người đâu, em xinh đẹp như vậy, Tường tiên sinh cũng nói thích bé họa nhài nhất!"

Bách hợp thờ phỉ phỉ: "Em ghét cái tên đó."

Tô Anh mỉm cười.

Mắt thấy đám họa sắp tranh chấp, cô tắc đầu, đi nhìn cột lồng hồng, nó lớn lên rất nhanh, dường như không thua kém lắm so với cột lồng xanh, chỉ là nó không hoạt bát chạy khắp nơi như cột lồng xanh, mỗi ngày nó đều rất an tĩnh, không nhúc nhích chút nào, ngoại trừ bề ngoài có chút đặc biệt, thật đúng là nhìn không ra nó có gì khác thường.

Sau khi cô đưa vào cho nó một ít "tâm của thực vật" liền đến tiệm bánh bao đối diện mua bữa sáng.

Nghe ngỏ đồng nói: "Ngày hôm qua có hai người đàn ông tới, nói là muốn mua này một cửa hàng và căn nhà trên đường này, bởi vì đối phương ra giá mua rất cao nên hiện giờ cũng đã thương lượng sắp xong rồi."

Tô Anh sững sốt một chút, mua nhà và cửa hàng ở gần nhà cô sao? Làm cái gì?

"Biết là ai không?"

"Trợ lý Điều, tôi nghe lúc người nọ gọi điện thoại kêu bên kia là trợ lý Điều."

Tô Anh nhủ nhủ mảy, vì sao Khương Triết lại làm vậy? Bảo đảm an toàn của cô sao?

Ngỏ đồng lại nói: "Lúc trước ở gần đây cũng chỉ có vài người, hiện tại ít nhất có ba mươi người."

Tô Anh gạt gạt đầu, "Ừ" một tiếng.

Lưu Vận ăn mặc chỉnh tề xách túi đi tới, bên ngoài cô còn khoác một chiếc áo lông vũ: "Tô Anh!"

"Đi làm à?"

"Đúng vậy, thật phiền phức! Trời lạnh như vậy thích hợp ngủ nướng nhất!"

Lưu Vận uống một ly sữa đậu nành, không ăn thêm cái gì khác, cô nói muốn giảm cân: "Bởi vì cuối tuần này tớ phải đi xem mắt! Quá mập thì rất khó coi! Nhưng sắp phiền chết rồi, mỗi ngày mẹ tớ đều làm thức ăn ngon ở nhà, hết năm nay tớ cảm giác mình bị nuôi thành một con heo rồi! Giống loài cũng thay đổi."

Tô Anh nghe được bật cười: "Không cần như vậy, hiện tại cậu cũng không mập, nếu bởi vì cậu hơi chút mũm mĩm mà người kia ghét bỏ cậu, vậy cậu không cần suy xét đến anh ta."

Lưu Vận nhường mảy cười: "Đúng vậy, tớ chính là vẻ đẹp tự nhiên, có cả ngoại hình lẫn nội hàm"

"..... Thật ra tớ chỉ khách khí khen như vậy thôi, không cần cho là sự thật đâu."

"Cút đi!"

Lưu Vận không nói thêm gì với Tô Anh, cô còn vội vàng đi làm, lập tức dẫm giày cao gót trở lại trên xe, chạy đi nhanh như chớp.

Ngược lại Tô Anh hơi lo lắng, đường tình cảm của Lưu Vận luôn không thuận lợi, trong khoảng thời gian này quen biết mấy người bạn trai đều là cực phẩm trên đời, nếu người lần này lại là cực phẩm, cô nhất định bị chọc giận đến mức đi miếu đập đầu ba cái vang dội.

Đang lúc Tô Anh ngồi ăn bánh bao trong tiệm, Lâm Thành Phong chạy xe máy đến đây, trên lưng còn đeo một cái túi lớn.

"Anh đây là..."

"Anh Anh, về sau anh sẽ ở lại nơi này. Xin chào xin chào, bạn cùng phòng tốt của anh."

"..."

Lâm Thành Phong quá thật khiến cô không kịp trở tay, lúc trước cô nghe anh nói muốn đến đây ở cùng cô, cô còn không cho là thật. Huống chi Khương Triết nhất định sẽ không để anh ở lại đây, hiện giờ anh thật sự xách túi lớn túi nhỏ tới đến, Tô Anh trợn mắt há hốc mồm!

Cô liên tục xoa tay: "Không được không được không được, như vậy không được!"

Lâm Thành Phong rất thương tâm: "Anh Anh, anh thì chăm sóc em, lỡ em phát bệnh thì làm sao bây giờ? Có người tới gây hại cho em thì làm sao bây giờ?"

"Sẽ không có việc gì đâu, bên ngoài đã có vệ sĩ!"

"Nhưng anh lo lắng cho em."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Vị khách không mời mà đến

Edit: Hiền Chấn

Beta: Mun

Lâm Thành Phong muốn dọn đến ở cùng với Tô Anh, tin tức này dọa người ta một phen khiếp đảm!

Ánh mắt Khương Triết lạnh lùng u ám, anh còn chưa từng ở chung với Tô Anh, tên tiểu tử Lâm Thành Phong kia là cái thá gì chứ?

Triệu Vũ cười lạnh hai tiếng, vì sự an toàn của Tô Anh, anh cũng cần phải đến đây trông chừng thường xuyên hơn!

Đào Nhiên vuốt cằm, ừm, Tiểu Lâm Tử lợi hại đó!

Tướng Diễn nhũu chặt mây, sao anh cảm thấy như đang dẫn sói vào nhà nhĩ?

——Không được!!!

Ngay cả Tô Anh cũng kiên quyết phản đối, tiệm hoa tươi của cô có rất nhiều bí mật, lẽ như Lâm Thành Phong vào ở lại phát hiện được điều gì đó thì làm sao đây? Cô có thể mang những ký ức của kiếp trước nói thành một giấc mơ tiên đoán tương lai, nhưng chuyện cô có thể trò chuyện với hoa có thì tuyệt đối không thể nói ra được, chỉ ít thì hiện tại không nói được.

Đây là bí mật quan trọng nhất của cô, không thể để cho bất kỳ ai biết được. Thế nên Lâm Thành Phong nhận được phiếu phản đối vô cùng kiên quyết đến từ Tô Anh, một Tô Anh ngày thường dễ nói chuyện là vậy nhưng vào lúc này lại vô cùng kiên quyết. Lâm Thành Phong mặt đầy ám ức: "Vì sao chứ?"

Tô Anh nói: "Bởi vì em không muốn trốn chạy, cũng không muốn nấp sau lưng anh. Ngược lại em muốn ở yên đây, hy vọng những người kia sẽ có chút động tĩnh gì đó, chỉ có như vậy chúng ta mới có cơ hội bắt được bọn họ, đúng không? Em biết anh lo lắng cho em, nhưng em không thể để hai người chúng ta đều rơi vào tình cảnh nguy hiểm, một người làm mối như là đủ rồi."

Đối mặt với một Tô Anh kiên quyết như vậy, Lâm Thành Phong cũng lực bất tòng tâm: "Anh Anh, anh vẫn luôn không hiểu nổi. Trong mộng, rõ ràng là em phải chịu nhiều đau khổ như vậy... lại còn chết ở đây, sao lại lưu luyến nơi này như vậy chứ?"

Bởi vì trong lòng Tô Anh, đây là nơi cô chết đi, cũng là nơi cô được tái sinh.

Tô Anh cười nói: "Bởi vì nơi này có ý nghĩa rất quan trọng với em. Lại nói, cửa hàng này là kỉ vật duy nhất mẹ em để lại cho em, em sẽ không rời bỏ nó đâu."

"À, vậy được thôi." Anh gật gật đầu, Tô Anh cho rằng rốt cuộc anh cũng từ bỏ ý định, chuẩn bị rời khỏi. Nhưng không ngờ, anh ôm ba lô lên, chạy nhanh như chớp lên lầu, Tô Anh sững sốt mất 2 giây, hoàn hồn đuổi theo: "Lâm Thành Phong!!!"

"Anh Anh ngốc!"

"....."

Cô có chút bất đắc dĩ, lại cảm thấy khá buồn cười, lại càng cảm thấy Lâm Thành Phong kia đúng là tên tiểu tử ngốc.

Lâm Thành Phong ở lại phòng cách vách, đó là phòng cô từng ở, bởi vì vẫn thường xuyên quét dọn nên phòng ốc vẫn vô cùng sạch sẽ.

Ngay khi Tô Anh vừa mới giúp Lâm Thành Phong bày biện giường đệm ổn thoà, thì trong cửa hàng xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Là Tướng Hiểu Hiểu, đi cùng với cô ta còn có Lăng Dao.

Hai người bọn họ đến đây làm gì?

Tô Anh nói cho Lâm Thành Phong biết, Lâm Thành Phong định đi theo nhưng lại bị cô dùng ánh mắt ngăn lại: "Không được xuống dưới!"

Lâm Thành Phong: "..... Được rồi."

Cô lại nhìn chằm chằm Lâm Thành Phong một lúc lâu, sau đó mới quay người đi.

"Tướng tiểu thư đến đây có việc gì?"

Tướng Hiểu Hiểu nhìn căn phòng chứa đầy hoa tươi, tuy rằng cô không thích Tô Anh, nhưng hương hoa tươi ở đây làm cô cảm thấy vô cùng thoải mái, cười nói: "Cô đã có tâm tặng quà sinh nhật cho tôi. Đương nhiên tôi phải đến cảm ơn đáp lễ cô rồi."

Tô Anh nói: "Đừng khách sáo mà, chỉ là món quà nho nhỏ thôi."

Tướng Hiểu Hiểu cái gì cũng có thể nói, tiếp tục nói: "Tô Anh, đối với cô nó có thể chỉ là món quà nho nhỏ, nhưng đối với tôi mà nói thì nó rất quan trọng. Tôi sẽ không vì lễ vật quý giá mà khinh thường người có tâm đầu."

Tô Anh đưa mắt nhìn Tướng Hiểu Hiểu, khẽ nở nụ cười: "Ra là vậy."

Tướng Hiểu Hiểu mỉm cười gửi đầu, lấy quà đáp lễ cô ta mang đến đưa cho Tô Anh, Tô Anh cũng không từ chối, đưa tay đón lấy: "Cảm ơn."

Tướng Hiểu Hiểu: "Không cần cảm ơn đâu."

Tô Anh mời Tướng Hiểu Hiểu và Lăng Dao ngồi xuống, rót hai ly nước ấm mời khách. Tướng Hiểu Hiểu quan sát tiệm hoa tươi của Tô Anh, hỏi: "Tô Anh, cô bán hoa kiếm sống chắc cũng khá vất vả nhĩ, khách sạn nhà tôi thường cần rất nhiều hoa tươi, có cơ hội tôi sẽ giúp cô nói một câu."

Tô Anh lắc đầu nói: "Cảm ơn cô, nhưng không cần đâu, tôi không có cung cấp hoa số lượng lớn như vậy đâu, với lại ở chỗ này của tôi chỉ có hoa trong chậu thôi, loại khác thì không có."

Tướng Hiểu Hiểu có hơi tiếc nuối: "Ay da, tôi còn tưởng là sẽ giúp được cho cô."

Xương rỗng rung rung mấy cái gai nhọn của nó: "Có cảm giác như cô bánh bèo này không phải người tốt gì, cứ quý quyết kiểu gì ấy, thật đáng sợ!"

Hoa nhài cũng nhỏ giọng nói: "Đúng vậy đó, có cảm giác khó chịu."

Cây mắc cỡ khó hiểu: "Tại sao? Có ấy rõ ràng tươi cười dịu dàng như vậy mà?"

Thủy tiên là người từng trải, con bé thường xuyên ở bên ngoài nhìn xe ngựa người, kiến thức học được cũng khá nhiều, nói: "Em biết, cái này gọi là 'tri nhân, tri diện, bất tri tâm'! Đừng không Anh Anh?"

Bách hợp hừ một tiếng: "Mặc kệ như thế nào, nếu cô ta dám làm chuyện xấu, ta liền cho cô ta nếm mùi mê choáng!"

Cột lông xanh cũng rung rung mấy cái lông mao nhỏ của nó, đáng vẻ kích động không thôi. Đường như chỉ cần ra lệnh một câu, nó sẽ lập tức ôm cái chậu của nó chạy vòng quanh Trái Đất ba vòng!

Tô Anh cũng không dám để chúng nó náo loạn, cô vờ ho khan hai tiếng, quăng ra một ánh mắt cảnh cáo.

Xương rỗng: "Vũ khí gai nhọn của em rất lợi hại, hiện giờ đã đó thể đâm dính tường rồi đó!"

Cây mắc cỡ cũng đang đưa mấy cánh hoa nhỏ, ngại ngùng nói: "Em cảm thấy hiện giờ mình cũng rất lợi hại đó nha!"

Tô Anh: "Khụ khụ!"

Lợi hại thì lợi hại, cũng không được tùy tiện làm điều xằng bậy.

Lúc này Lâm Thành Phong từ trên lầu đi xuống, từ xa đã nghe tiếng: "Anh Anh bị cảm hả?"

Tô Anh: "Không có, chỉ bị khô cổ thôi, uống miếng nước sẽ đỡ ngay mà."

Tướng Hiểu Hiểu nói: "Hoà ra Thành Phong cũng ở đây à?"

Rốt cuộc Lăng Dao cũng mở miệng, nói: "Lâm Thành Phong ở đây làm gì?"

Tô Anh nói: "Chính là cảm thấy chán nên chạy đến đây chơi."

Tướng Hiểu Hiểu như bưng bình tĩnh đại ngộ, hăm mộ không thôi: "Tô Anh, cô không chỉ có quan hệ tốt cùng với Khương Triết tiên sinh, không ngờ cũng thân thiết với anh em của anh ấy như vậy, ngay cả anh Năm của tôi cũng rất thích cô đó. Cô không biết đâu, anh Năm vì một vài chuyện tôi lỡ đại gậy ra khi nhỏ mà vẫn luôn không thích tôi, tôi cũng không biết nên xin lỗi thế nào nữa đây!"

Lăng Dao đưa mắt trộm nhìn Tướng Hiểu Hiểu một cái, nếu không phải nghe được lời nói thật lòng sau khi say của cô ta thì xem chút nữa cô đã tin là thật.

Tô Anh cười cười: "Chỉ là quen biết lâu ngày, tự nhiên liền thân nhau thôi."

Tướng Hiểu Hiểu nói: "Thật không? Tôi hy vọng mình và anh Triệu Vũ cũng sẽ được như vậy."

Thật ra Tô Anh có chút không rõ mục đích đến đây lần này của Tướng Hiểu Hiểu, không có khả năng chỉ đưa tạ lễ đơn giản như vậy? Cô ta là một người giỏi tính kế như vậy, lần này đến đây với mục đích đơn thuần như vậy lại khiến cho người ta không thể nào yên tâm được.

Đến thăm thỉnh tình hình trước khi ra tay hành động sao?

Tướng Hiểu Hiểu lại nói: "Tô Anh, tôi thật sự thích anh Triệu Vũ, cô cũng cảm thấy tôi rất xứng đôi với anh ấy đúng không? Chờ tôi theo đuổi anh ấy thành công, cô nhất định phải chúc phúc cho chúng tôi đó! Nếu đến lúc đó cô chưa kết hôn với Khương tiên sinh thì tôi mời cô làm phù dâu nhé, được không?"

Lăng Dao nói: "Ý này không tồi, đến lúc đó tôi cũng làm, tôi thích nhất là làm phù dâu cho người ta đó!"

Tướng Hiểu Hiểu lập tức đồng ý: "Được thôi, đến lúc đó hai người cùng nhau làm!"

Tô Anh: "....."

Cô trầm mặc chốc lát, cười cười, cúi đầu nuốt nước miếng khan.

Tướng Hiểu Hiểu nhìn thần sắc Tô Anh, nhu mày.

Cô cảm thấy phản ứng này của Tô Anh rất không tốt, nếu cô ta đã có Khương Tứ rồi thì cũng nên chúc phúc cô với Triệu Nhị chứ, đằng này chỉ cười một chút, một câu cũng không thêm nói là có ý gì? Chẳng lẽ thật sự có ý với Triệu Nhị sao?

Lần trước, Tô Anh rất quyết đoán từ chối việc giúp cô theo đuổi Triệu Nhị, lần này đến một câu hứa hẹn hay chúc phúc cũng không có, là muốn ăn trong chén lại nhìn trong nồi, muốn có cả Khương Tứ cùng Triệu Nhị sao?

Tướng Hiểu Hiểu đứng lên, cô đi tới cúi lui ngắm hoa trong tiệm Tô Anh, nói: "Tô Anh, cô xem tôi đã đến đây một chuyến, cũng nên mua một ít hoa mang về?"

Tô Anh nói: "Cô thích loại hoa nào?"

Tướng Hiểu Hiểu nói: "Để tôi xem đã, cô có việc gì thì cứ làm, không cần tiếp đón tôi đâu."

Tô Anh liền gật đầu nói: "Được, vậy cô cứ từ từ xem."

Cô không đi theo Tướng Hiểu Hiểu nữa.

Lăng Dao đối với mấy loại hoa có này cũng không có hứng thú, cô ngồi nghịch đi động, đáng vẽ có chút thất thần.

Tướng Hiểu Hiểu đi tới đi lui, thoáng chốc đã đi đến kho hàng phía sau. Cô phát hiện tiệm hoa này của Tô Anh nhìn thì nhỏ nhưng chủng loại hoa tươi đều rất đa dạng. Hơn nữa, mỗi một cây đều được chăm sóc vô cùng tốt, cũng như là hoa nhài này, sao lại có thể khoe sắc vào mùa đông như thế này chứ? Nhìn qua không hề hẻo tàn chút nào, có chút kỳ quái. Cô nghĩ hoặc trong chốc lát, rất nhanh đã chọn một chậu trông có vẻ tươi tốt, căng mọng.

Tô Anh đưa cho cô.

Lúc cô tiễn Tướng Hiểu Hiểu cùng Lăng Dao ra đến cửa thì phát hiện trợ lý của Tướng Hiểu Hiểu vẫn luôn đứng chờ ở trước mũi xe. Tô Anh có chút bất ngờ, cô cho rằng Tướng Hiểu Hiểu đi loạn trong tiệm của cô là vì muốn lấp máy nghe trộm để tiện hành động, nhưng đám hoa cô lại nói với cô rằng cô ta chẳng làm gì cả.

Vậy là sao?

--

Tướng Hiểu Hiểu viện cớ không được thoải mái, đưa Lăng Dao trở về nhà trước.

Mãi đến khi trong xe không còn người khác, cô mới hỏi: "Thế nào rồi?"

Tài xế nói: "Hơi khó khăn, có thể thấy Khương Tứ kia đối với Tô Anh quả thật bảo hộ. Tôi đi vòng vòng bên ngoài trong chốc lát đã quan sát thấy có không dưới năm tên bảo tiêu cái trang đặc biệt, cái này cũng mới là bên ngoài, chỉ sợ bảo vệ nghiêm cũng không ít."

Trợ lý kia nói: "Hơn nữa, nghe nói cả khu phố kia hiện giờ hầu hết đều dưới danh nghĩa của Khương Tứ, anh ta muốn điều tra lần lượt từng người để xác nhận không có kẻ khả nghi, chỉ sợ chúng ta muốn tiếp cận cũng khó."

Tướng Hiểu Hiểu lạnh lùng hừ một tiếng: "Thế thì sao chứ? Điều này có thể chứng minh được gì? Tôi không tin cô ta sẽ sống cả đời ở căn hộ ấy mà không ra khỏi cửa!"

"Nghe nói đêm qua Triệu Nhị đến đây, rạng sáng hôm nay mới rời khỏi."

"Anh ấy với Tô Anh ở bên nhau?"

"Không biết. Con phố này canh giữ quá nghiêm, không tiện điều tra thêm."

"Quả nhiên là anh hùng khó qua ải mỹ nhân."

Tướng Hiểu Hiểu tựa đầu vào ghế xe, cô ngửa đầu, ánh mắt lộ vẻ suy tư. Cô không thích Tô Anh kia chút nào, cũng không thích bộ mặt giả tạo kia của cô ta. Đã có Khương Tứ, sao lại còn muốn câu dẫn Triệu Nhị?

Nếu cô ta có thể biến mất thì tốt rồi.

--

Mà Triệu Vũ - người đang được nhắc mãi, lúc này tâm tình hiếm khi được thoải mái. Cho dù nghe nói Tiểu Lâm Tử dọn đến ở cùng với Tô Anh thì anh cũng chỉ nhu mày cười nhạo một tiếng.

So với ngày hôm qua thì đúng là một trời một vực. Anh nhớ đến đêm qua, nhớ đến cô gái ngồi cuộn tròn trên sofa trò chuyện cùng với anh. Giữa căn phòng tối om không một ánh đèn, anh dựa vào vách tường đứng nhìn cô, vóc dáng nhỏ nhỏ của cô làm anh thích vô cùng, nhìn sao cũng không đủ thỏa mãn. Nhớ lúc cô ngủ thiếp đi, ngoan ngoan để cho anh bế trở về giường.

Cô tin tưởng anh, nếu không tin tưởng, cô sẽ không ngoan ngoãn như vậy, không chút đề phòng như vậy.

Đúng là thật ngoan, ngoan đến mức làm anh muốn phụ sự tin tưởng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Tìm hiểu từ Tướng Nghị

Edit: Bạc

Beta: Mun

"Tướng Hiểu Hiểu đi tìm Anh Anh?"

Người đàn ông trước mặt mặc bộ trang phục màu đen đầy rẫy từng xấp tài liệu, áo sơ mi của anh mở hai nút áo cổ, lộ ra hầu kết và xương quai xanh gợi cảm, anh hơi ngửa đầu dựa trên đầu ghế, bàn tay có khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng nhịp ở trên bàn.

Trợ lý Diêu liếc mắt nhìn Khương Triết một cái, nói: "Cùng đi với Tướng Hiểu Hiểu là Lăng Dao, ngoài ra còn có một người trợ lý và một người tài xế, trong lúc hai người đó đứng đợi Tướng Hiểu Hiểu, thì có xuống xe đi xung quanh đó, rồi đến cửa hàng tạp hoá mua bao thuốc lá, nhìn đáng vẽ khá lên chút."

Khương Triết: "Gần đây Tướng Hiểu Hiểu có liên hệ với ai không?"

Trợ lý Diêu: "Không có người nào đáng nghi cả, ngoại trừ hôm nay đi tìm Tô tiểu thư, thời gian khác đều theo quy luật đi làm rồi tan làm, hoặc hẹn với Lăng Dao cùng nhau đi dạo phố. Theo tin tức phía bên Lăng Dao, hình như cũng không có hành động gì đặc biệt."

"Tướng Nghị đâu?"

"Tướng Nghị chưa trở về để đó, còn ở thành phố C."

"Tướng Long thì sao? Cũng chưa đi sao?"

"Tường Long có đi về, anh ta đã đặt vé máy bay lúc 9h sáng mai."

Anh gật gật đầu, hai người đều đáng nghĩ, nhìn bên ngoài có vẻ như Tường Nghị đáng nghĩ nhiều hơn, nhưng Tường Long là một con cáo già, cũng rất khó nói, mấu chốt là Tường Hiểu Hiểu, cô ta là em gái ruột của Tường Nghị, so với Tường Long thì thân thiết hơn rất nhiều, huống chi ngày thường quan hệ của Tường Hiểu Hiểu với Tường Long đều có vẻ như rất bình thường, không có gì đặc biệt.

"Những mặt khác đều không quan trọng, Anh Anh quan trọng nhất, hiểu không?"

"Đã rõ. Tổng tài yên tâm"

"Được."

Anh xua xua tay, trợ lý Diêu lập tức rời khỏi văn phòng.

Khuong Triết châm một liều thuốc, anh đứng dậy đi tới trước cửa sổ.

Anh nghe nói, ban đêm hôm qua Triệu Vũ lại đi tìm Tô An, từ tối đến sáng, sáng sớm hôm sau mới rời đi, đổi lại như ngày xưa, anh sẽ đi tìm cô giống như lúc trước, trong con tức giận sẽ làm ra những việc rất khó nói, nhưng bây giờ lại không như thế, vật nhỏ kháng cự với anh không như bình thường, anh ép buộc cô, chỉ sợ kết quả lại hoàn toàn ngược lại.

Huống chi sau việc anh cưỡng ép chạm vào cô lần trước, giờ khuôn mặt cô anh cũng không được chạm vào.

Thật đau đầu.

Rõ ràng là một cô gái rất tình tế, nhã nhặn nhưng tính tình lại vô cùng dữ dội.

Anh không giống như người trong mơ kia của cô, nếu bởi vì giấc mơ kia mà chối bỏ anh, anh sẽ không đồng ý.

Bé hoa nhài là bảo bối anh phát hiện, chỉ thuộc về một mình anh.

Anh nheo nheo mắt, cười lạnh một tiếng.

...

Mà giờ phút này, Tô An vừa mới tiễn Lâm Thành Phong ra khỏi cửa, anh quyết tâm đi làm một sự nghiệp to lớn, thế nên không rảnh rỗi một ngày nào cả, bây giờ anh đã quyết định được các vị trí trong công ty, tất cả công thiết bị đều sắp xếp tốt, hiện giờ anh muốn đi quan sát, thuận tiện đưa ra thông tin tuyển dụng một số nhân tài!

"Anh Anh, hiện giờ anh đã là một người bận rộn rồi, giờ anh đi làm, tôi sẽ về chơi với em!"

Tô An bĩu môi nói: "Thật ra anh không cần phải phiền phức như vậy, anh sống ở căn nhà riêng của anh cho thuận tiện là được, huống chi nhà em lại nhỏ như vậy!"

Lâm Thành Phong hừ một tiếng: "Dù sao anh cũng mắc kệ! Anh đi đây!"

Anh ngồi lên xe máy, đội nón bảo hiểm, nhanh như chớp đã chạy đi xa.

Tô An đứng ở cửa một lát, quay trở vào trong tiệm.

Cô dặn dò: "Xương rồng, thủy tiên, chị muốn ra ngoài một lát, không thể nào khóa cửa tiệm lại được, các em chú ý một chút nhé!"

Xương rồng lập tức nói: "Anh Anh, chị muốn đi đâu?"

Tô An: "Chị có hẹn, muốn lên đi ra ngoài một chút."

Cột lông xanh liền chạy tới, những phiến lá xanh nhỏ run rẩy cực kì kích động, mang em đi! Mang em đi!

Tô An vỗ vỗ lá cây của nó: "Không được đâu, em cũng phải canh chừng cửa hàng, không thể đi cùng chị. Hơn nữa, em quá lớn, rất dễ bị phát hiện, chị không thể mang em đi được."

Cột lông xanh liền gục xuống dưới đất, đáng vẻ không hề có sức sống, ủ rũ nằm xuống, có cảm giác như nó đang rất tuyệt vọng.

Tô An phát hiện cột lông xanh cực kì muốn tìm hiểu thế giới bên ngoài, cũng không biết vì sao, ngoại trừ thủy tiên muốn ngồi xe, những bông hoa khác đều không la hét muốn ra ngoài nhà, còn cột lông xanh lúc nào cũng kích động không chịu được, nhưng cô không có cách nào mang nó ra ngoài mà, xương rồng cũng như vậy thôi.

Cô đi sắp xếp tốt hết, lại nhớ ngộ đồng: "Lâm phiền ông canh chừng chúng nó một chút, đặc biệt là cột lông xanh, nó gặp nhiều nguy hiểm nhất cũng gây chuyện nhiều nhất."

Ngô đồng nói: "Yên tâm đi. Cô thật sự muốn đi gặp Tường Nghị sao?"

Tô An gật gật đầu: "Ừ, tôi đã hẹn với anh ta rồi. Hơn nữa anh ta biết quá nhiều chuyện tôi không biết, tôi cần phải đi."

Cô lên lầu, đổi quần jean, mặc áo len bó sát thêm áo khoác ngắn, mang thêm một đôi ủng da, lúc này mới cẩn thận đi chuyển từ ban công tầng hai xuống, có lẽ ngộ đồng chỉ đường, thật ra cô cũng không lo lắng bảo vệ sẽ phát hiện.

Cô hẹn với Tường Nghị ở công viên trung tâm. Cô đến nơi nhưng lại không thấy ai, gọi điện thoại cũng không bắt máy.

Đợi một lúc lâu, Tô An bắt đầu lo lắng, không phải là không tới đó chứ? Hay là Khuong Triết hay phía bên cảnh sát chặn lại? Nhưng lần trước cô và anh ta so tài thủ với nhau, đó là bản thân cô còn có thể sử dụng tâm thực vật bất cứ lúc nào, nếu không cô đối mặt với anh ta giống như người lớn và trẻ con, cơ bản là không thể hơn thua được mấy đơn.

Lúc cô nhủ máy suy nghĩ, đột nhiên có một người đàn ông xuất hiện bên cạnh cô, mang mắt kính gọng bạc, khẩu trang che mặt, mặc bên ngoài áo sơ mi là áo lạnh màu đen, giày da cao cổ, nhìn có vẻ giống như một thiếu gia nhà giàu điệu dáng, thanh lịch.

Không có cảm giác chiêm đoạt, áp bức người khác như đêm hôm đó, cả người nhìn ôn hoà hơn rất nhiều.

"Tường Nghị."

"Đi theo anh, đừng quay đầu lại."

Cô đi theo Tường Nghị một đoạn thật dài, anh có vẻ như rất quen thuộc với địa hình ở đây, đi thẳng qua bãi cỏ công viên và những dân hoa, anh đi rất nhanh, càng lúc càng nhanh, cuối cùng kéo theo cô bỏ chạy!

Rất cuộc cô cũng nghe thấy âm thanh đang chạy của ai đó phía sau lưng, hình như còn có người la lên mau đuổi theo!

Tô An bị anh kéo chạy đi, nhìn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua, quả nhiên có mấy người đàn ông cường tráng đuổi theo: "Anh..."

Tay người đàn ông dùng sức một cái, cô liền lao đảo chạy theo, cánh tay của anh ôm lấy cô: "Không nghe lời."

Tô An: "..."

Phía sau truyền đến âm thanh: "Ồ bên kia! Mau đuổi theo!"

Anh mang cô đi xuyên qua ngõ nhỏ, không ngờ ở phía trước cũng có người, hình như chỉ trong chốc lát anh liền gỡ cái mũ xuống che chắn trước mặt Tô An: "Che chắn mặt cho tốt!"

Anh đã xông đến trước mặt gã!

Tô An cảm cái mũi của người đàn ông và che chắn nó ở trước người, tuy cô không lại bị giống như Tường Nghị, nhưng đá một cú vẫn rất chuẩn, bỏ sức ra rất lớn, đá cho người kia la ó kêu to, nửa ngày cũng không đứng dậy nổi! Tường Nghị ngạc nhiên nhìn nhìn, Tô An nói: "A Triết đã dạy tôi."

Anh dẫn cô đi, đi chạy loanh quanh lòng vòng trên con đường nhỏ trong mảnh rừng lần nữa, cho đến khi chạy vào bụi cỏ nhỏ hình nửa quả cầu, hai người mới cẩn thận ngồi xổm trên mặt đất, Tô An nhỏ giọng thờ dốt, bị người đàn ông kể bên che miệng lại.

Một lát sau những người đàn ông đó đuổi theo tới, nói vài câu lại tản đi, tiếp tục truy lùng tìm kiếm.

- - -

Cho đến một lúc lâu sau, Tô An kéo bàn tay che miệng mình xuống, nhỏ giọng hỏi: "Anh không phải là chạy vào nhà ai đó, trộm đồ rồi bị phát hiện, nên bị người ta đuổi theo đó chứ?"

Tướng Nghị cười, dùng ngón tay chọc chọc vào cái trán của cô: "Anh cũng không phải là em, dùng một chút võ mèo cào cũng dám xưng vương, còn dám học mấy con mèo đó chạy loạn ra ngoài vào ban đêm."

Tô Anh cũng cười từ từ, chăm chọc: "Nếu tôi không đi, cũng không thể bắt được con chuột lớn này đâu."

Tướng Nghị hừ: "Anh đây là thương hương tiếc ngọc, đổi lại chỉ một mình bé hoa nhài em thì có thể trở thành một đoá hoa tàn đấy."

Tô Anh cười cười: "Chuyện này còn cảm ơn anh. Thế nào, đã trộm được đồ gì rồi sao?"

Anh lắc đầu, sắc mặt nhìn có vẻ không tốt lắm.

Anh đứng lên: "Đi thôi, trước tiên nên đổi địa điểm, ở đây không an toàn."

--

Tướng Nghị dẫn Tô Anh đi bằng xe buýt, đổi hai chuyến xe, hơn một tiếng sau mới đến nơi đã định.

Anh trầm mặc một lúc, khoanh tay trước ngực, nhắm mắt lại, nhàu mày trầm tư cái gì đó.

Tô Anh nghỉ ngơi nhìn anh vài lần, cuối cùng cũng không hỏi cái gì cả.

Cho đến khi dừng lại dưới chân một ngọn đồi, Tô Anh nhìn bốn phía trống trải hoang vu, nói: "Có việc gì đó mới tới nơi này sao?"

"Có việc chứ, vị trí này hẻo lánh, dân cư thưa thớt, là một nơi tốt để giết người, cướp của." Dáng vẻ anh cười rộ lên, chính xác là giống như một tên cận bá văn nhả bại hoại: "Ừ, trước khi giết người cướp của còn có thể làm một việc gì đó khác?!"

Tô Anh ghen hờn, trợn trắng mắt, trước đây cô chưa từng qua đây lần nào, nhưng nơi này lại rất quen thuộc, khoảng thời gian cô còn là vợ của Khương Triết, mỗi tiết thanh minh đều đến đây cúng tế. Ở ngay phía trước, có một nghĩa trang.

Tướng Nghị muốn hỏi ai ở đây?

Thật ra là anh lại không đi đến đó, ngồi xỏm ở ven đường châm điếu thuốc, nhìn có vẻ nhả nhặn tri thức, nhưng làm hành động này lại không chướng mắt một chút nào.

Tô Anh: "Hôm nay Tướng Hiểu Hiểu đi tìm tôi, nói là đến cảm ơn tôi vì đã gửi món quà sinh nhật. Cô ta dẫn theo Lăng Dao, một người tài xế và một người trợ lý."

Tướng Nghị cười nói: "Nếu em đến gần Triệu Vũ, thì em ấy không chỉ cảm ơn em thôi đâu."

Tô Anh im lặng hồi lâu: "Cô ta thật sự rất hận tôi vì Triệu Vũ, giống như Tề Duyệt."

Tướng Nghị: "Còn em? Ghét Tướng Hiểu Hiểu, không ghét Triệu Vũ?"

An ngựa đầu nhìn vào mắt cô, có chút hài hước cũng có chút dò hỏi, Tô Anh cười cười: "Muốn nghe câu trả lời của tôi, có phải nên nói một ít chuyện cho tôi biết trước hay không?"

"Nhỏ mọn vậy sao?"

"Cũng như nhau thế thôi."

Tướng Nghị hút xong một điếu thuốc, dập tắt ở dưới đất, tiện tay ném vào thùng rác bên cạnh.

Anh đứng lên: "Tuy không biết em nghe nói nào mà biết chuyện của Tướng Hiểu Hiểu, nhưng chính xác thì, anh đã theo dõi họ rất lâu. Tai nạn xe cộ của Tướng Diễn anh cũng biết trước, hơn nữa cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, cho nên khi anh ta giải quyết xong chuyện này, thì Tướng thị cũng liền vào trong tay anh."

"Còn việc anh từ đâu nghe được, hay ai đó mưu đồ bí mật kế hoạch nào đó, họ có quan hệ gì với Tướng Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu đi tìm ai để đối phó em..." Anh nhìn về phía Tô Anh, ánh mắt dừng trên cánh môi cô: "Anh Anh, vậy thì em muốn biết chuyện nào?"

Tô Anh: "Anh sẽ nói cho tôi biết chuyện nào?"

Anh cười: "Nếu anh thích, sẽ nói hết mọi thứ."

Tô Anh nói: "Tướng Nghị, chúng ta hợp tác đi?"

Tướng Nghị hứng thú: "Hợp tác? Anh Anh, em muốn lấy điều kiện gì để nói hợp tác với anh?"

"Thật ra lúc trước, tôi có đem lời nói buổi tiệc lúc say của Tướng Hiểu Hiểu nói cho A Triết biết, A Triết lại nói cho Tướng Diễn và cảnh sát biết, bây giờ, Tướng Hiểu Hiểu mới là người an toàn nhất."

Tướng Nghị nheo nheo mắt, nhìn Tô Anh.

Tô Anh nói: "A Triết và Tướng Diễn cảm thấy anh đáng nghi rất nhiều, tôi cảm thấy việc chúng ta hợp tác, không phải có thể liên lạc tin tức với nhau hay sao?"

Tướng Nghị: "Anh nghĩ em có thể làm bất cứ điều gì, haiz, nhưng cùng nói chuyện với anh ở đây, không bằng ở trong lồng ngực cậu ta làm một đoá hoa nhài xinh đẹp, như vậy không phải rất tốt sao? Huống chi nếu anh có vấn đề gì đó, không phải em sẽ gặp nguy hiểm sao?"

Tô Anh đương nhiên hiểu rõ, cô thực sự không có điều kiện gì để bàn bạc với Tướng Nghị, có lẽ cô nên nói tất cả với Khương Triết, nhưng cô nhớ tới kiếp trước, kết quả kiếp trước như thế nào? Ngoại trừ cô chết thảm, tất cả mọi người đều tốt cả, kể cả Tướng Hiểu Hiểu hay Tề Duyệt.

Cô không tin bọn họ, có lẽ bọn họ rất thương cô, sẽ bảo vệ cô, nhưng trong chuyện này, cô tin tưởng chính mình hơn.

Tô Anh: "Chuyện liên quan đến tôi, tất nhiên tôi cảm thấy tự bản thân tôi làm thì tương đối tốt hơn nhiều."

"Nhưng sao anh lại cảm thấy, em và Tướng Hiểu Hiểu không có thù oán gì cả?"

"Thật ra quan hệ giữa tôi và cô ta không tốt lắm."

Tướng Nghị cười, anh khoanh tay trước ngực, rũ mắt nhìn Tô Anh: "Anh không cần em thám thính tin tức gì cả, chỉ có một yêu cầu."

Tô Anh: "Yêu cầu gì?"

Tướng Nghị: "Rời khỏi Khương Triết, trở thành người phụ nữ của anh."

Tô Anh: "...Tướng tiên sinh, anh cứ nói đùa."

Tâm trạng của Tướng Nghị đang tốt lắm, cười: "Anh Anh, chúng ta có thể đi từng bước, nắm tay, ôm đều có rồi, bây giờ hẳn là chúng ta nên hôn môi, nếu em thẹn thùng, anh có thể đợi một chút nữa."

"..."

Hình như đối với việc gần gũi da thịt với cô, Tướng Nghị là loại đặc biệt cố chấp, rõ ràng cô đã đưa ra rất nhiều điều kiện tốt, thế mà anh ấy lại...

Giống như một người có bệnh.

--

Nghĩa trang tự nhiên trở nên thê lương. Giống như mùa đông hâu quạnh, nửa ngày cũng không thấy một bóng người.

Tướng Nghị đứng trước một phần mộ, trước tấm bia đặt một bó hoa hồng trắng, hình ảnh trên tấm bia là một người phụ nữ mày liễu mắt hạnh, là điển hình của sự dịu dàng tú lệ miền sông nước Giang Nam, giữa mày, có vài phần giống Tướng Nghị.

Anh đứng trước mộ hồi lâu, cho đến khi màn đêm buông xuống.

Tô Anh cũng nhanh chóng về nhà, cô không nghĩ tới chính là: "Tô Anh, Khương Triết tới, ở trên lầu."

Lời ngỏ đồng nói làm cô im lặng một lúc lâu, lúc đó cô vừa mới chuẩn bị leo tường.

Lại không nghĩ vừa ngẩng đầu lên, liền thấy Khương Triết đứng ở ban công nhìn xuống.

Đôi mắt của người đàn ông bình tĩnh không gợn sóng, thần sắc khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Bị bắt tại trận

Edit: Xuân Cung Đò

Beta: Thư Thư

"Bé Hoa Nhài, cửa lớn không đi lại đi cửa sau, em đang làm gì vậy?"

"..."

"Đi đâu thế? Quay lại đây, anh chưa từng thấy Bé Hoa Nhài leo tường lần nào, em leo thử anh xem?"

"..."

Khương Triết không ngờ Tô Anh vì tránh né tầm mắt vệ sĩ mà lên chuồn ra ban công trốn đi. Lúc anh đến đây, đôi mắt với căn phòng trống vắng, không thấy tăm hơi cô đâu, anh đã giận đến mức suýt phá hủy cả căn phòng này!

Mấy tên đàn ông to lớn mà không trông nổi một cô nhóc nhỏ? Đứng là đám phế vật!

Tô Anh ngửa đầu. Thấy gương mặt anh không cảm xúc, đáng người u ám, cô bỗng nhớ tới lần trước, bàn tay kia của anh cường đại đến mức có thể hoàn toàn áp chế cô, thậm chí cô còn nhớ rõ độ mạnh yếu khi anh nắm bóp ngực cô. Bởi vì khi ấy anh giận dữ nên mới hành động đều khiến cô khó chịu... Tô Anh không thể kiềm chế nổi mà lùi về phía sau một bước, cắn chặt môi, chau mày lại.

Đồng tử trong mắt Khương Triết co rút, anh cực kỳ không thích việc Bé Hoa Nhài đề phòng mình như thế, Anh Anh của anh không nên làm thế.

Đột nhiên, anh chống một tay lên ban công, cả cơ thể thấy xuống nhẹ nhàng, hầu như không cần bất cứ thứ gì phụ trợ, anh đứng thẳng trước mặt Tô Anh, động tác xuất sắc khiến người ta trợn mắt há mồm! Cánh tay dài của anh tóm lấy, ôm chặt thân mình nhỏ nhỏ muốn trốn chạy kia vào trong lòng.

"Bé Hoa Nhài, Bé Hoa Nhài của anh..."

Người đàn ông này ôm chặt lấy Tô Anh, hơi khom người xuống, vùi đầu vào cổ cô mảnh khảnh duyên dáng của cô, cọ cọ ra vẻ thân mật. Anh cúi đầu níu non, cất giọng khàn khàn ảm đạm bên tai cô: "Anh phải làm sao để bắt được em bây giờ..."

Câu nói tràn đầy vẻ bắt đắc dĩ và cứng chiều khiến Tô Anh ngẩn ra, cô vốn cho rằng anh sẽ nổi lửa giận dữ giống như lần trước vậy.

Cô đẩy anh ra.

"Bốp" một phất, bàn tay người đàn ông đánh thật mạnh hai cái vào nòm Tô Anh: "Bé Hoa Nhài, em đứng là ngày càng vô pháp vô thiên! Có biết tình cảnh của mình là gì không, thế mà còn dám chạy loạn?"

Tô Anh thuận thế đẩy Khương Triết rồi nhảy ra xa một chút, nhìn anh đẩy vè phòng bị, giống như một chú mèo bị giẫm phải đuôi vậy! Nhưng anh lại thông thả ung dung sửa lại nếp nhăn trên cổ áo, nhìn cô cười lạnh: "Ngáy ra làm gì, lại đây với anh!"

Tô Anh nhìn bóng lưng Khương Triết đi xa, cô gãi gãi chân mày. Lâm Thành Phong ghé vào trên ban công đưa mắt ra hiệu với cô: "Anh Anh ngốc, em lên chạy ra ngoài làm gì thế?"

Tô Anh ngửa đầu trợn mắt nhìn anh ta: "Anh cứ đứng đó nhìn, không tới giúp em nhì?"

Lâm Thành Phong sờ sờ mũi: "Anh nào dám, em không phát hiện lực em biến mất, mặt của Khương Tứ tái hẳn đi à?! Anh mà dám nói điều gì đó thì anh cũng không còn đâu!"

Tô Anh cắn răng hừ một tiếng, tên nhát gan!

Cô đi theo Khương Triết, từ cửa trước trở về tiệm hoa.

Xương Rỗng và Hoa Nhài, chúng còn đang hoảng sợ!

"Anh Anh Anh Anh!"

"Lộ tẩy rồi lộ tẩy rồi lộ tẩy rồi!"

"Lâm chuyện xấu bị bắt gặp thì phải làm sao bây giờ? Á á kích thích quá đi!"

"Choáng váng mắt!"

Cột Lóng Xanh ve vẩy mấy chiếc lá nhỏ, nóng lòng muốn thử.

Lại nói đến bên kia. Giờ phút này, trợ lý Điều cũng sắp diễn rồi, hận không thể ngắt đi đề chẳng phải phiền lòng chuyện này. Rõ ràng anh ta đã tìm vệ sĩ giỏi nhất, từng người đều có khả năng kháng cự, thị lực sáng rõ, sao có thể để một cô gái nhỏ trốn thoát được chứ?

Anh ta sắp diễn, vệ sĩ cũng muốn diễn theo. Rõ ràng họ luôn trông chừng, rốt cuộc Tô Anh đã chạy ra từ lúc nào? Bọn họ thật sự không hề nhìn thấy bóng dáng của cô!

Tóm lại... Bây giờ đã khá nhiều người muốn diễn.

Tô Anh còn đang xoay chuyển ý nghĩ xem nên đối mặt với Khương Triết như thế nào.

Cô ngồi dưới đất, ngửa đầu nhìn anh ngồi trên sofa. Nhớ lúc trước, rõ ràng cô còn ngồi tại vị trí của anh, vậy mà không bao lâu đã thay đổi...

Anh dùng thái độ "việc công xử theo phép công": "Nói đi, em ra ngoài làm gì?"

"Em chỉ muốn ra ngoài ngắm cảnh." Cô nói "Không muốn bị người ta đi theo."

"Anh Anh, cách làm của em rất nguy hiểm."

"Em rất cẩn thận, hơn nữa em không bị phát hiện, em chạy từ trong nhà ra vẫn chưa bị phát hiện."

"..."

Mẹ nó, Khương Triết không còn lời nào để phản bác!

Khuôn mặt lạnh lùng của anh trầm xuống, anh càng cảm thấy đám người bên ngoài toàn là phế vật!

Trong lúc Khương Triết lạnh mặt không nói lời nào, chẳng biết Tô Anh đột ngột nghĩ tới điều gì đó khiến cô nhủu mày, sắc mặt cũng khá khó coi.

Lâm Thành Phong nhìn Khương Triết rồi lại nhìn sang Tô Anh, sờ sờ mũi. Thật ra lần này anh ta đứng về phía Khương Tứ. Tô Anh lên chạy trốn, lúc biết được tin này anh ta cũng khiếp sợ! Đương nhiên không phải nói không cho cô đi ra ngoài, Lâm Thành Phong càng hy vọng cô ra bằng cửa chính để đám người bên cạnh có sự chuẩn bị, nếu lỡ bị bắt cóc như lần trước thì phải làm sao bây giờ?

Ngay lập tức, anh ta dùng lời lẽ chính nghĩa: "Anh Anh, em như vậy là không đúng!"

Tô Anh chớp mắt, ngoan ngoãn nói: "Em sai rồi."

Lâm Thành Phong càng nghiêm khắc hơn: "Về sau không cho phép em như thế nữa."

"Được."

"Vậy giờ Khương Tứ tha cho Anh Anh đi!"

Khương Triết: "...?!"

Lâm Thành Phong: "Được rồi, chuyện này bỏ qua đi thôi."

... Thế này giống như mấy gia đình bình thường quá, Khương Triết cảm thấy sự uy nghiêm của mình bị mất sạch!!!

Lời editor: Ở đây mình giải thích một chút, cảnh này giống như người cha nghiêm khắc là Triết, người mẹ mắng vài câu rồi bảo cha tha cho con là Phong, còn Tô Anh là đứa con phạm lỗi cúi đầu ngoan ngoãn trước hai người.

Lâm Thành Phong cảm thấy chuyện này không còn gì thì coi như xong, anh ta khẽ thở ra, lời kéo Tô Anh nói: "Anh Anh, tối nay chúng ta ăn gì?, anh đói quá."

Tô Anh đứng dậy: "Không biết nữa, để em xem tủ lạnh còn món gì ăn."

Lâm Thành Phong tích cực: "Anh cũng đi, anh phụ em!"

Trong phòng khách chỉ còn sót lại Khương Triết. Anh yên lặng ngồi một hồi lâu, xoa xoa ấn đường. Không biết vì sao, anh không kim được mà cong môi dưới một cách mơ hồ, thoáng một cái đã không thấy tâm hơi.

Cô nhóc lừa đảo.

-- --

Tô Anh hơi mất hồn, cô cảm thấy mình giống như bị lừa, bị Tường Nghị lừa.

Nhất định Tường Nghị đã nhìn ra Tô Anh không muốn phát sinh chuyện gì với anh ta, cho nên mới lấy việc hôn môi và đi theo anh ta để nói điều kiện với cô? Bằng không...

Nhưng cho dù như thế, tại sao anh ta lại trêu chọc cô mấy lần? Lại còn hẹn cô ra ngoài, không ngại lãng phí thời gian sao?

Cô thật sự không nghĩ ra.

Bởi vì trong mắt Tường Nghị: "Tô Anh ngốc nghếch ngây thơ, tôi cảm thấy ở cùng cô ấy thật là thả lỏng. Ừ, nếu có thể phát sinh chuyện gì đó, tôi nghĩ mình sẽ càng cao hứng."

Tường Nghị đang nói chuyện điện thoại với bác sĩ tâm lý, đáng vẻ cực kỳ hưng phấn.

"Đương nhiên chờ mong lần đầu tiên tôi gặp phải một cô gái khiến mình cảm thấy thoải mái, tôi còn muốn hôn môi, làm tình với cô ấy."

"Nhưng ánh mắt lần đầu óc của cô nhóc chỉ toàn nghĩ tới việc tìm được bí mật mình muốn, lúc nhìn tôi chẳng có chút tình yêu nào cả, lần trước tôi ôm cô ấy như vậy, cô ấy chỉ thờ phỉ phỉ, tuy mặt ửng đỏ nhưng lại không thẹn thùng! Sức hấp dẫn của tôi mất tác dụng rồi sao? Nếu tôi không dùng mấy hành động kia để quyến rũ cô ấy, cô ấy vốn sẽ chẳng phản ứng đâu, hơn nữa còn cực kỳ cảnh giác với tôi đấy."

Tường Nghị rất nhớ cái ôm ngực đó, hai chân cô kẹp chặt eo anh, chiếc bụng mềm dán vào ngực anh ta, hai cánh tay ôm chặt lấy cổ, mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt nhỏ nhỏ ửng hồng, răng cắn vào đôi môi đỏ mọng, mông nhỏ mềm mại, đẹp dễ triển miên...

"Tôi không hề lừa cô ấy. Nếu cô ấy chịu đi theo, vậy tôi sẽ nói cho cô ấy biết bí mật của tôi, không phải điều đó là tất nhiên sao?"

"Nhưng hiện giờ bên cạnh cô nhóc ấy có Khương Tứ và Triệu Nhị. Không sao, tôi nghe nói gần đây bọn họ có mâu thuẫn rất lớn, Tô Anh cũng không hoàn toàn tin Khương Tứ, có hoài nghi thì sẽ có kẻ hở, tôi có thể lợi dụng chỗ trống đó để xâm nhập vào."

"Yêu ư? Tôi không hiểu."

Tường Nghị không hiểu tình yêu. Sau khi mẹ anh ta bị giết, anh ta đã không còn biết yêu là gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 152: Thay phiên nhau lấy lòng

Edit: Shelly

Beta: Thuý An

Nhận ra rằng rất có thể mình đã bị lừa gạt, Tô Anh tức giận đến mức chửi mắng Tường Nghị một trận ở trong lòng! Anh ta nhàn rỗi đến nỗi không có việc gì làm sao, vì lý do gì lại muốn mang cô ra đùa giỡn?

Tô Anh nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được, không thể là vì muốn có được thân thể của cô chứ?

Đàn ông giống anh ta, muốn kiểu phụ nữ nào mà không có chứ? Tô Anh không đánh giá khả năng hấp dẫn của bản thân cao, không thể nào làm cho Tường Nghị nhớ mãi không quên được...

Bởi vì trong lòng có sự nghi ngờ với Tường Nghị, sau này, khi liên lạc với anh ta, trong lòng cô luôn tồn tại sự dè phòng và nghi ngờ. Nhưng thật ra cũng có vài lần anh ta hỏi cô suy nghĩ thế nào, nếu vẫn không thể quyết định, anh sẽ không ngại làm một giao dịch nhỏ trước để dễ nói chuyện hơn.

Tô Anh chỉ cảm thấy trình độ không biết xấu hổ của Tường Nghị đã nâng lên thêm một tầng mới!

Thật ra vì hơi quá nhiều lần, nên cô cũng có thể trả lời anh ta mà không thay đổi sắc mặt, kêu Tường Nghị làm gì đó chứng minh đi, anh ta biết nhiều như vậy, chắc chắn là đã có không ít bằng chứng. Ai biết được anh ta có đang giả vờ, đang tay không bắt sói không chứ?

Tường Nghị đối với sự hoài nghi của Tô Anh rất bình tĩnh: "Ngày mai gặp nhau đi, ở vùng ngoại ô phía trước."

Tô Anh cười cười, có chút khó xử: "Để tôi suy nghĩ cái đã, miễn cho đến lúc đó lại đi một chuyến mà tay không trở về."

Tường Nghị nói: "Không vấn đề, chúng ta có thể từ từ mà tiến, trước hết bắt đầu bằng việc hôn, tôi sẽ thương hoa tiếc ngọc với em"

Tô Anh cười ha ha, cúp điện thoại.

Cô càng cảm thấy Tường Nghị không phải đang nói chuyện chính sự mà là đang đùa giỡn với cô! Không đứng đắn! Người xấu!

Tô Anh thật sự tức giận, nghĩ đến việc mình lên ra ngoài còn vừa khéo lại bị Khương Triết bắt được, càng cảm thấy mệt hơn.

Nhưng mà điều cô không nghĩ tới chính là người đàn ông kia dám ngang nhiên tới tiệm hoa nói là muốn mua một cây hoa nhài nhỏ.

Lúc đó trong tiệm không có ai, Lâm Thành Phong đến công ty, cô như thường lệ trò chuyện với xương rồng và luyện tập tâm thức thực vật, anh ta cứ như vậy mà tùy tiện tới, áo sơ mi đơn giản bên ngoài khoác thêm áo dạ, mắt kính gọng bạc, tóc đen rũ trước trán, cả người toát lên khí chất lịch sự nho nhã, Tô Anh cảm thấy hình như mình đã gặp được một con cáo đội lốt cừu.

"Cô gái nhỏ."

"....."

Cô không phải không kinh ngạc, "Tường tiên sinh, sao anh lại tới đây?"

Tường Nghị đẩy đẩy mắt kính trên mũi, tươi cười dịu dàng, không có chút gì khí như xưa, cả người không chút cầu thả, chính tề cực kỳ, anh nói: "Núi không tìm ta, ta đành phải tìm núi."

Giờ phút này anh trông như là giáo viên dạy Ngữ văn, trong tay cầm một quyển sách mà nói.

Tô Anh nói: "Tôi cho rằng hình như anh đang núp ở đầu đó nhìn lên tôi thì có?"

Tướng Nghị nghiêm túc hỏi: "Chẳng lẽ bây giờ tôi còn phải núp ở đầu đó nhìn lên bé hoa nhài sao?"

Tô Anh mắt tròn trắng: "Tôi cũng mong anh ngủ chết!"

Tướng Nghị thông thả ung dung, khoe khoang: "Chết dưới tay người đẹp, thành quý cũng phong lưu."

Tô Anh nghiêm túc: "Không biết em gái anh gần đây tốt không?"

Tướng Nghị rũ mắt liếc cô, cười cợt xoay chuyển chủ đề không thú vị.

"Tốt, đương nhiên tốt." Anh tiện tay chạm nhẹ hoa bách hợp, rũ mắt nói: "Sau đó tôi có đến lần nữa, kết quả vẫn giống nhau."

Tô Anh nhàu mày: "Rất có thể đồ vật đó không ở nhà cô ấy?"

Gống như cô, những vật quý đều được gửi ở ngân hàng, nếu có ai muốn vào nhà trộm, lật tung nhà lên cũng chẳng có gì.

Anh ta cười cười, nói: "Tôi có 90% chắc chắn, đồ vật đó đang ở trong tầm mắt của Hiểu Hiểu. Sự nghi ngờ của Hiểu Hiểu rất lớn, đối với thể giới này tràn ngập sự hoài nghi, cô ấy nói, chỉ có chính cô mới là an toàn nhất, giống bút ghi âm vậy, một ngày không xem một lần sẽ không yên tâm."

Tô Anh nhìn Tướng Nghị, cảm thấy giờ phút này anh ta đang tươi cười nhưng rất khó lường trước, cảm xúc trong mắt càng làm cô không xem rõ, cô cảm thấy, Tướng Nghị đối với cô em gái Tướng Hiểu Hiểu này có một thái độ giống như đang rất giữ khoảng cách.

Tướng Nghị: "Anh Anh ngốc, cách xa Triệu Nhị một chút, Hiểu Hiểu ghen ghét sẽ hại chết em."

Tô Anh đương nhiên biết, Tướng Hiểu Hiểu ghét cô nên đã hại chết cô một lần, nhưng, "Tướng tiểu thư ghét tôi, nhiều nhất là giống như Tề Duyệt giờ trở một chút làm khó tôi, để tôi biết khó mà lui, chắc là sẽ không thật sự muốn tôi chết đi chứ?"

"Anh Anh ngốc."

Anh đuổi cánh tay dài ra, ôm lấy eo cô kéo vào trong lồng ngực, Tô Anh lập tức đẩy anh ta ra, nhưng anh ta vẫn cứ ôm không buông còn nhéo lấy eo cô, cơ bản là cô không đẩy ra được!

Đang nói chuyện bình thường lại động tay động chân!

Nàng giận dữ: "Tướng Nghị, anh..... đồ háo sắc!"

Anh nhìn chăm chăm cô, khóe miệng mỉm cười: "Anh Anh ngốc, em xinh đẹp như vậy, tôi sẽ tiếc lắm nếu Hiểu Hiểu hại chết em đó."

Tô Anh nhớ tới kiếp trước, người đàn ông trước mắt này cả người mặc quần áo màu đen ngồi trong xe, cao cao tại thượng, đối mỗi mông phụ nữ lời nói lạnh lùng: "Thật đáng thương."

Hiện giờ người này lại nói phải bảo vệ cô? Thật sự buồn cười.

Tô Anh: "Cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng có thể buông tôi ra trước không?"

Ánh mắt Tướng Nghị dừng ở đôi môi nhỏ nhắn kia, cái miệng nhỏ đang đóng mở liên tục, vô tình lộ ra hàm răng và cái lưỡi đáng yêu, làm anh ta nhìn không được muốn hôn một cái, xem thử có giống như cô gái này rất đáng yêu không.

"Anh Anh, em thật sự không muốn cùng tôi hôn?"

"....."

Tô Anh dùng sức đẩy anh ta ra, té ngã lộn nhào chạy đi, lưu manh! Háo sắc!

Thậm chí cô còn muốn kiểm tra xem có phải Tướng Nghị và Tướng Hiểu Hiểu có ân oán gì mà đã quên không?

--

Lúc Tướng Nghị đi, vẫn giống như trước ôm theo một chậu hoa nhài.

Anh ta đi không lâu, có hai người lái chiếc xe tải nhỏ chở hàng tới trước tiệm, cô không để ý đến khi hai người kia ôm vào tiệm mấy chậu hoa nhỏ thì Tô Anh mới nghĩ ngờ hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Xin chào Tô tiểu thư người, Triệu tiên sinh tặng quà cho cô bảo chúng tôi mang đến."

Tô Anh thấy một xe hoa đầy, bên trong cũng bắt đầu truyền đến các âm thanh riu rít, trong nháy mắt cảm giác yêu hoa trời đầy, còn cảm giác ngại ngùng Tướng Nghị mang đến cũng nhanh chóng quên đi.

Cô cười tủm tỉm tránh sang một bên: "Phiền các anh mang vào bên trong giúp tôi, cảm ơn."

Xương Rồng nói: "Thật là vui! Lại có thêm đồng bọn tôi!"

Hoa nhài lo lắng nói: "Biu biu biu, người kiểm chế chút đi, đừng dọa chúng nó."

Xương rồng cãi cợt nói: "..... Tôi lớn lên đáng yêu như vậy, dọa người chỗ nào chứ?"

Cây mắc cỡ thành thật: "Nhưng người sẽ biu biu biu, bên ngoài đám hoa đó sẽ không giống chúng ta biu biu biu như vậy."

Thùy tiên nói: "Đừng vậy, chúng nó đều không giống chúng ta, không lợi hại!"

Lão ngô đồng to lớn truyền đến âm thanh vang dội: "Không có gì khó, các người có thể dạy chúng nó biu biu biu như thế nào, sau này các người chính là thầy giáo của chúng nó."

Thầy giáo sao? Cái này được đó, trong nhất thời toàn bộ tiệm hoa tươi đều nóng lòng muốn thử!

Thật ra lão ngô đồng cũng bị xương rồng và cây mắc cỡ kích thích, cũng học cách khống chế bản thân, huống gì đôi lúc Tô Anh còn chuyển tâm thực vật cho, hiện giờ đã có thể không cần gió mà cũng đong đưa được, đối với lão chính là một kì tích! Tuy rằng bởi vì lão quá to lớn nên động tác có hơi khó khăn.

Bởi vì thế, lão đem chuyện này nói cho bạch quạ và cây hộc, chúng nó vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ, cũng bắt đầu suy nghĩ nỗ lực, thử khống chế bản thân, chỉ là vì chúng nó không có tâm thực vật của Tô Anh giúp đỡ nên có mất nhiều thời gian và tinh lực hơn, hiện giờ cũng sắp hết mùa đông, hiệu quả không thể nói là không tốt!

Mùa xuân sắp đến, vạn vật bắt đầu sống lại, lão có thể tìm được nhiều hoa biết nói, có lẽ trong tương lai, toàn bộ hoa ở thành phố C đều có thể ở trong tầm mắt, như vậy bất kể ai muốn hại Tô Anh đều không thể trốn được tai mắt của chúng nó! Đến Tướng Hiểu Hiểu kia càng không cần phải lo lắng.

--

Tô Anh đang nói chuyện điện thoại với Triệu Vũ, từ đêm đó về sau, anh cũng không còn xuất hiện nhiều, bây giờ đột ngột đưa tới nhiều hoa như vậy làm Tô Anh bất ngờ ngoài ý muốn.

Tô Anh nói: "Anh Triệu Vũ, cảm ơn anh, những chậu hoa đó đều rất đẹp!"

Triệu Vũ nhắm mắt dựa người vào sofa, chân dài gác trên bàn trà, một tay chống trán, khuôn mặt lạnh lùng lúc này có một chút nhu hòa, hơi cong môi, "Biết em thích nên thấy thì mua. Không nghĩ rằng em thấy hoa còn vui hơn thấy anh."

Tô Anh: "Bởi vì hoa đẹp."

Triệu Vũ: "Anh ghen tị đó."

Cô im lặng gỡ rối tóc, ghen tị với hoa sao?

Anh cười, đoán trước cô sẽ im lặng, "Anh Anh, buổi tối ngủ nhớ đóng cửa cẩn thận, Lâm Thành Phong là một con sói con, nếu nó dám làm chuyện xằng bậy em có thể tiền trạm hậu tẩu, có chuyện gì anh sẽ gánh cho em."

Những lời này Tô Anh ở chỗ Khương Triết cũng nghe nói, cô có chút đồng cảm với Lâm Thành Phong, bị anh em của mình bắt nạt, "Thành Phong sẽ không như vậy đâu."

"Haha, Thành Phong sẽ không như vậy, anh thì sao? Anh có thể hay không?"

"..... Không nói, em muốn đi xem hoa!"

Triệu Vũ nghe được cô gái nhỏ hoảng loạn cúp điện thoại, bỗng nhiên anh thờ dài, ném đi động qua một bên, cả người bắt lực nằm trên sô pha.

Nghĩ đến cô, nghĩ đến cả người đau đầu, cuộc sống này mà nó thật gian nan, nghĩ đến đêm đó sao anh lại có thể làm chính nhân quân tử cả một đêm, ngồi ở dưới giường cả một đêm mà không phải đem người trên giường để ở dưới thân!

Hử, hồi hận!

Anh rất hồi hận, Trương Diễn gọi điện thoại tới nói, "Buổi tối ra ngoài ăn cơm?"

Triệu Vũ lạnh giọng: "Lão tử hiện tại muốn ăn người!"

Trương Diễn: "..... Anh Anh cũng tới."

Triệu Vũ: "Ồ đâu?"

Trương Diễn: "Quán duyệt."

--

Trương Diễn tổ chức, Tô Anh đi, Khương Triết, Triệu Vũ, Đào Nhiên cũng đều tới, ngay cả người nhiều ngày không thấy là Lý Văn Khê cũng tới, cô vừa kết thúc một bộ phim truyền hình, cả người gầy bót đi một vòng, tinh thần lại hình như tốt lên, chỉ là đáng về lúc ở bên cạnh Đào Nhiên cũng không khác so với trước.

"Tô Anh, đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp, cô càng ngày càng xinh đẹp, công việc thuận lợi không?"

"Cảm ơn, tất cả đều tốt."

Một người có thu hoạch sự nghiệp tốt, có thể thấy sự tự tin tỏa sáng. Hiện tại Lý Văn Khê chính là như vậy, tuy rằng cô dịu dàng yên tĩnh, nhưng đôi mắt sáng ngời đó không thể che giấu được.

Lý Văn Khê cũng nhạy bén phát hiện Tô Anh và Khương Triết bất đồng, mấy tháng trước, cô là có gái ngoan ngoãn, dịu dàng đáng yêu được cưng chiều bên cạnh Khương Triết, hiện tại cô ngồi giữa Lâm Thành Phong và Trương Diễn, đối diện là Khương Triết và Triệu Vũ.

Tình hình này không bình thường.....

Tô Anh cũng không để mất chú ý tới hai người đàn ông kia, cô nói với Trương Diễn: "Anh Trương Diễn, anh có thể nói cho em biết, Trương Hiểu Hiểu tiểu thư là dạng người gì không?"

"Sao lại hỏi?"

"Biết người biết ta bách chiến bách thắng."

Thật ra Trương Diễn đối với Trương Hiểu Hiểu có cảm giác không tốt, đã bắt đầu từ nhỏ rồi, anh được sinh ra là do Trương lão gia một đêm phong lưu bên ngoài, lúc vừa đến Trương gia không được ưa thích. Bởi vì khi đó bên cạnh Trương lão gia có một tiểu tình nhân rất được yêu thích, chính là mẹ của Trương Nghị và Trương Hiểu Hiểu.

Anh là người từ ngoài đến, tất nhiên là bị chán ghét.

Trương Nghị đối với anh rất lạnh lùng, còn Trương Hiểu Hiểu sẽ luôn lên lút cười nhạo anh, cũng hay mang theo đồng bọn tới bắt nạt anh. Ngay cả người giúp việc của Trương gia cũng khinh thường anh. Anh ở trong hoàn cảnh đó hết hai năm, Trương lão gia đối với những chuyện này cũng không quan tâm, Trương Hiểu Hiểu chính là công chúa trong lòng ông. Sau đó không cẩn thận rơi xuống nước rồi vu oan cho anh, anh bị đưa tới thành phố C. Hiện tại, thật ra anh có mười phần biết ơn Trương Hiểu Hiểu đã tính kế, nếu không phải như vậy, sao anh biết được đám người Khương Triết chứ?

Tô Anh nói: "Trương tiểu thư sẽ giống như lúc trước, bây giờ cũng sẽ tính kế sao?"

Trương Diễn nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Không phải, tính cách của Trương Hiểu Hiểu khi còn nhỏ và hiện tại hoàn toàn không giống nhau, khi đó nó chính là vô ái vô thiên, ý vào có Trương lão gia sủng ái, mười phần bá đạo, đồ của nó không cho người ngoài động vào một chút, không giống như bây giờ..... dịu dàng."

Nếu nói như vậy thì tính cách Trương Hiểu Hiểu đã thay đổi rất nhiều, Trương Diễn mấy năm trước trở về Đế Đô còn tưởng rằng sẽ gặp được một Trương Hiểu Hiểu bá đạo hơn trước, nhưng ngược lại cô còn chủ động nói chuyện lấy lòng anh, điều này thật sự rất kì quái.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 153: Đều có bệnh

Edit: Cát

Beta: Mun

Tô Anh ngồi đối diện Khương Triết và Triệu Vũ, cho dù toàn bộ quá trình cô chỉ vui đùa ăn cơm không nhìn bọn họ, cũng có thể cảm giác được ánh mắt sáng quắc của đối phương.

Hai người kia không ăn gì, chỉ ngẫu nhiên gờ chén rượu lên uống, hoặc kẹp xì gà hít mấy nhà khói, khuôn mặt tuấn mĩ lạnh lùng, con người sâu thẳm càng thêm khó dò.

Hai người kia đều nhìn cô chăm chăm...

Tô Anh cảm thấy dạ dày mình có chút khó chịu, tiêu hóa không tốt.

Đại khái cảm giác của Tô Anh chính là muốn chui xuống kẻ đất nào đó, Lâm Thành Phong gõ gõ mặt bàn, nhìn hai tên đáng đồ từ [1] đối diện: "Này này này, nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy Anh Anh sao!".

[1] Đáng đồ từ: Nhân vật hư cấu, chỉ kẻ háo sắc.

Như đang bảo vệ gà con vậy.

Tô Anh phát hiện mình giống như còng... Một lời khó nói hết.

Đào Nhiên xì cười một tiếng, Trương Diễn cười lắc đầu: "Một bản đồ ăn lạnh rồi này, các cậu có thể vừa ăn vừa... nhìn không?"

Tô Anh quay đầu trừng mắt nhìn Trương Diễn, đáng vẻ có chút không thể tin được, anh ta cũng học theo Đào Nhiên chế cười cô!

Khương Triết nâng nâng mi mắt, trên mặt không có biểu tình gì.

Triệu Vũ lại nhéo nhéo cằm, anh phát hiện thời điểm trứng thổi ăn, miệng nhỏ động động, gương mặt phình phình, đáng yêu đến mức anh muốn một ngụm ăn luôn cô! Vừa thấy đã mê, luyện tức không dòi mắt đi được!

Khương Triết lại như đang suy tư gì đó, anh nheo nheo mắt: "Anh Anh, ngày mai anh tới đón em!".

Tô Anh nghi hoặc: "Hả?".

Khương Triết: "Đi gặp bác sĩ".

Tô Anh không tự giác mím môi, cúi đầu: "Dạ".

Lâm Thành Phong xoa xoa đầu cô: "Anh Anh ngốc!".

Cô liền cười cười.

Thật ra gần đây Khương Triết luôn bị vô số cảnh tượng trong mơ làm cho bối rối, từ sau khi thành công cầu hôn Tô Anh trên biển, trong mộng anh với Tô Anh sinh hoạt với nhau thân mật hơn, anh sẽ mang Tô Anh ra ngoài vui chơi, ngẫu nhiên cũng sẽ qua đêm với Tô Anh ở tiệm hoa tươi, chỉ cần anh và cô ở bên nhau, thì dường như mỗi tối đều tình cảm mãnh liệt bản ra bốn phía, bên tai anh đều là tiếng rên rỉ ngọt ngào cùng tiếng khóc thút thít của cô gái...

Rõ ràng anh đã rất khắc chế, nhưng khi đối mặt với Tô Anh sẽ luôn mất đi loại khắc chế này.

Trong mộng anh và Tô Anh nhanh chóng kết hôn, cô mang thai.

Chuyện này đối với anh mà nói chính là một quả bom.

Chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng được! Anh ôm cô đều thật cẩn thận, thậm chí thấy cô đi đường nhanh hơn một tí cũng kinh hồn táng đảm, vật nhỏ mềm mại như vậy, hiện giờ mang thai con anh, làm đầy lòng anh mềm mại đến rồi tỉnh rồi mà, nhưng mà hạnh phúc như vậy không duy trì được bao lâu, vụ tai nạn xe cộ kia làm cả người anh tức giận đến phát run!

Cho dù từ trong mộng tỉnh lại, nghĩ đến vết máu đầy đất, bụng cao phồng trở nên bằng phẳng, con anh đã bị phá mất không còn hoàn chỉnh từ chi... Đầu anh dường như muốn nổ tung, đương nhiên càng không thể quên vật nhỏ nằm thoi thóp trên giường bệnh, anh nhẹ nhàng bao bọc, tái nhợt lại suy yếu, đến trong mộng cũng phải rơi lệ.

Tại sao lại như vậy? Anh mơ còn chưa hết, giấc mộng đã biến mất.

Thậm chí anh còn không rõ, rõ ràng lúc đầu trong mộng anh sùng vật nhỏ lên tới trời, vì sao sau đó lại bỗng nhiên lạnh lùng, chỉ vào ban đêm mới gọi cô là bảo bối.

Mộng của anh biến mất không còn đầy đủ, cũng là kỉ ức của Tô Anh.

--

"Cậu có chuyện gì sao?". Tường Diễn không nhận được, lén lút hỏi Khương Triết: "Đêm nay thấy cậu toàn nhủ mi, nghĩ cái gì mà nhập tâm vậy?".

Khương Triết cũng rất phiền, anh cau mày, lắc lắc đầu, có chút không rõ ràng, rốt cuộc là anh đi vào giấc mơ của Tô Anh hay là giấc mơ về tương lai của anh...

Anh xoa ấn đường, càng thêm bực bội hơn.

Khó trách Tô Anh lại muốn thoát khỏi anh, bởi vì tất cả mọi thứ trong mộng làm người quá tuyệt vọng.

--

"Bé hoa nhài".

Tô Anh đang rửa tay, ngẩng đầu nhìn trong gương thấy Triệu Vũ đang ca lo phát pho đi tới, đôi tay anh đút trong túi quần, khỏe miệng tươi cười có ba phần lưu manh, đuôi lông mày nhẹ dương, ánh mắt kiêu ngạo tùy ý, thoát nhìn giống tên lưu manh hơn.

Cô lấy khăn giấy lau vết nước trên tay, nhìn người đàn ông lưu manh đã đứng sau mình: "Có chuyện gì vậy?".

Góc độ nhìn qua từ trong gương cực kì ái muội, giống như cả người cô đang dựa vào ngực người đàn ông này vậy, mà khỏe miệng người đàn ông cười có chút lưu manh, dường như cô lập tức nghiêng người tránh qua một bước, đôi lấy một tiếng cười nhẹ của người kia.

"Thật khổ sở mà". Anh bắt đầu đi thờ dài: "Hiện tại bé hoa nhài đã coi anh thành quý báu sắc mà phòng bị".

Tô Anh chớp chớp mắt: "Em chưa nói, đây là anh nói".

"Em chưa nói". Triệu Vũ néo néo khuôn mặt mềm mại của cô gái nhỏ, cực kì mềm mại thoải mái: "Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn này viết cực kì rõ ràng, chỉ còn kém nước khắc lên chữ, "đồ trúng thổ" thôi".

Tô Anh tránh khỏi tay của Triệu Vũ, ném khăn giấy cô đã xoa thành một cục: "Không được phép động tay".

"Hừm, nhìn thấy em lên ngứa tay".

".....".

Không biết còn tưởng rằng anh muốn đánh người.

Ánh mắt người đàn ông đột nhiên rơi xuống mắt cá chân của Tô Anh, hai chân thon dài tinh tế thẳng tắp được quần Jeans bao lấy, cô gái nhỏ càng ngày càng duyên dáng yêu kiều, xinh đẹp đáng yêu.

Đột nhiên Tô Anh rụt rụt chân, cô thấy trong mắt Triệu Vũ có u quang[2], như không có ý tốt!

[2] U quang: Ánh sáng âm u.

"Triệu Vũ, anh không được phép làm chuyện xằng bậy".

"Có đeo không?".

Tô Anh lập tức lắc đầu: "Em không đeo".

Triệu Vũ: "Anh muốn xem".

Anh tiến lên một bước, Tô Anh sợ tới mức phải lùi ra phía sau, gờ chân chạy xa, đầu cũng không dám quay lại...

Thật nhát gan.

Triệu Vũ cười ra tiếng, chỉ dọa cô thôi mà, thật sự cho rằng anh sẽ làm gì cô ở nơi đó bản này sao? Dù cô nguyên ý anh cũng sẽ luyện tức mà, tuy rằng ngắt lại cũng rất kích thích.

--

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên Khương Triết xuất hiện ở trong tiệm. Lâm Thành Phong có việc ở công ty, không thể cùng đến với bọn họ.

Thời điểm cô và Khương Triết đến phòng khám, ngoài ý muốn thấy Triệu Vũ cũng ở đó, anh nằm trên ghế bác sĩ, thấy bọn họ đến thì năng nạng cầm.

Tô Anh ngoài ý muốn: "Anh Triệu Vũ, anh cũng tới xem bệnh sao?".

Triệu Vũ gật đầu: "Đúng vậy".

Tô Anh cảm thấy kinh ngạc, Triệu Vũ vậy mà cũng phải đi gặp bác sĩ tâm lý, đúng là có bệnh thật sao, lại thấy Triệu Vũ và Khương Triết liếc nhau, nhưng nhanh chóng dời mắt đi giống như nhìn đối phương không vừa mắt vậy.

Triệu Vũ đứng lên: "Hai người làm đi, tôi đi ra bên ngoài".

Tô Anh nhìn anh ta.

Khương Triết nói chuyện với bác sĩ vài câu, cũng nhanh chóng đi ra ngoài.

Trước khi đi ra ngoài, anh còn xoa xoa đầu Tô Anh, cô vẫn lui ra sau một bước tránh né, nhưng một chút anh cũng không bực, ánh mắt ôn hòa: "Anh Anh ngoan, không cần sợ, anh ở bên ngoài bảo vệ em".

Tô Anh kì quái nhìn anh.

Thật ra lần này Tô Anh và bác sĩ cũng không nói chuyện nhiều, những chuyện có thể nói, cô đã nói ở lần đầu đến đây.

Chỉ là không khí nơi này của bác sĩ rất tốt, cô nằm dựa vào trên ghế, nghe những gì bác sĩ ngẫu nhiên nói, rồi cứ vậy mà mơ mơ màng màng ngủ.

Trong mộng dường như cô lại quay về với kiếp trước, lại mệnh mang giống như đang nhìn một cô gái khác giống mình như đúc, nhìn cô ấy hi nộ ai nhạc[3], nhìn cô ấy trải qua cả đời không quá trời cháy kia.

[3] Hi nộ ai nhạc: Hạnh phúc, tức giận, đau xót, vui vẻ.

Thời gian thật dài lâu, lại phẳng phất như một cái chớp mắt.

Chỉ là thời điểm cô tỉnh lại, cô mờ to mắt, thấy Khương Triết.

Anh hôn nước mắt ở khóe mắt cô: "Anh Anh ngoan, không khóc... Anh sẽ vĩnh viễn ở bên em...".

Cô mờ mắt hồi tưởng lại kiếp trước, lúc cô vừa tỉnh dậy vì tai nạn xe cộ, người đàn ông này cũng ở bên cạnh giường cô, hôn môi cô, vừa dịu dàng lại kiên nhẫn nói: "Anh Anh ngoan, không khóc, anh sẽ vĩnh viễn ở bên em".

Cho nên dường như cô theo bản năng ôm bụng, không sờ thấy gì, tay rơi từ bụng xuống giường.

Tâm cô như không có gì, lại như co chặt, bàn tay người đàn ông đã nắm lấy, bao bọc bàn tay nhỏ của cô, cực kì khẩn trương, anh chôn đầu ở cổ cô, như muốn xoa nắn cô khám vào trong thân thể.

--

Khương Triết nói: "Gần đây tôi cũng nằm mơ, là giấc mơ mà Anh Anh đã kể".

Bá sĩ hỏi: "Nội dung trong mộng giống như đúc với Anh Anh nói sao?".

Khương Triết nói: "Giống nhau như đúc, nhưng chân thật hơn, cần thận hơn. Tôi cảm giác rất thống khổ, cảm thấy không giống như chuyện trong tương lai, mà giống chuyện đời trước hơn, tôi đã tự thân trải qua, khi đó tôi cùng Anh Anh ở bên nhau, nhưng tôi lại không làm cho cô ấy hạnh phúc".

Khương Triết nói: "Trong mơ có chỗ không đầy đủ, nhưng tôi nghĩ không ra".

Anh nói: "Tôi sẽ không đối xử với Tô Anh như vậy".

Cô là điều mà anh kiên trì nhất, không có khả năng anh tuyệt tình với Tô Anh, khát vọng của anh đối với cô đến chính anh cũng cảm thấy đáng sợ, làm sao có thể bỏ rơi cô không màng đến.

--

Tô Anh không biết Khương Triết vậy mà cũng phải đến tìm bác sĩ tâm lý.

Cô dựa vào trên vách tường, cúi đầu, mũi chân đi đi trên mặt đất, Triệu Vũ đứng ở đối diện cô, dựa vào trên vách tường, đáng vẻ thoát nhìn thích ý hơn cô rất nhiều, ánh mắt anh liếc nhìn cô, mắt cũng không rời.

Triệu Vũ: "Kì quái sao? Khương Triết không nói với em à".

Tô Anh ngẩng đầu mắt nhìn Triệu Vũ, lắc đầu: "Em không biết, chuyện anh ấy nằm mơ như vậy em cũng không biết".

Triệu Vũ cười một tiếng: "Anh còn tưởng rằng Khương Triết đã sớm nói với em, hóa ra không nói".

Tô Anh hỏi: "Anh ấy có bệnh gì?".

Triệu Vũ nhún nhún vai: "Em đi hỏi anh ta, chuyện này anh nói ra không tốt lắm. Cho dù em là Anh Anh gốc thì nói ra cũng không tốt".

Tô Anh im lặng: "... Vậy anh có bệnh gì?".

Dường như Triệu Vũ lập tức đứng thẳng thân thể, anh nhủ nhủ mảy, đáng vẻ cực kì nghiêm túc: "Bệnh của anh có chút nghiêm trọng! Rất khó trị, các bác sĩ đều không có biện pháp".

Tô Anh có chút khẩn trương hỏi: "Không thể nào, em thấy anh rất khỏe mạnh, rốt cuộc là bệnh gì?".

Triệu Vũ bắt đầu đi thờ dài, nói: "Bởi vì anh cảm thấy cả đời này có khả năng anh sẽ phải làm lao độc thân, sống sờ sờ mà bị nghiền chết, cổ tình lại không thể nhắc nổi hứng thú với cô gái khác, muốn tìm bác sĩ khai thông cho anh, có phải tâm này chỉ kiên trì với một người hay không?".

Tô Anh: ".....".

Tin anh ta mới đúng là quý quá!

Cô tức giận cắn chặt răng, đá mạnh vào cẳng chân người đàn ông, quay đầu bước chân thật mạnh đi vào toilet!

Triệu Vũ đau đến nhe răng trợn mắt, trúng thời nhò nhò, cũng không biết thương hương tiếc ngọc gì cả, cái chân này cũng quá ác độc!

Đôi thành cô gái khác khẳng định đã bị anh làm cảm động phát khóc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Gặp mẹ Tướng Nghi

Edit: Rine

Beta: Jiang

Khương Triết ra ngoài rất nhanh, anh nhìn hành lang: "Anh Anh đâu?"

Triệu Vũ: "Toilet." Lại hỏi: "Chuyện của cậu là sao? Lại phát bệnh à?"

Khương Triết lắc đầu: "Không có gì."

Khuôn mặt anh lạnh lùng, nhìn cũng không có gì là không khỏe, đôi mắt sâu thẳm như ngày thường.

Triệu Vũ nhìn anh, cười lạnh một tiếng: "Vừa rồi Tô Anh hỏi tôi vì sao cậu muốn khám bệnh? Đừng nhìn tôi, tôi chưa nói cái gì cả, tôi cũng không ngờ, nói cho cô ấy biết cậu có một người cha không ra gì để cô ấy mềm lòng, quay lại với cậu một lần nữa sao?"

Khương Triết: "Cậu thật đúng là suy nghĩ cận kề."

"Vì cô gái mình yêu, dù sao cũng phải tính toán một chút."

"Nhưng vừa rồi ở trong mơ Anh Anh kêu tên của tôi."

"..." Triệu Vũ cắn răng hừ một tiếng: "Không sao cả, chỉ là mơ mà thôi, huống chi Tô Anh cũng muốn thoát khỏi giấc mơ kia."

Khương Triết dừng một chút, hiếm khi không phản bác lại Triệu Vũ.

Cảnh tượng trong mơ quá tồi tệ, có đôi khi anh nằm mơ đều sợ mình sẽ rơi vào đó không cách nào tỉnh lại.

Khương Triết: "Lát nữa cậu đưa Anh Anh về đi."

Triệu Vũ: "Còn cậu đi đâu?"

Khương Triết cup mí: "Có việc."

--

Triệu Vũ đưa Tô Anh về nhà khiến cô có chút bất ngờ, hay là bệnh của Khương Triết thật sự rất nặng? Không thể nào, kiếp trước anh vẫn luôn khỏe mạnh, nhưng xác thật cô không nghe nói anh mắc bệnh tâm lý gì...

Đang nghĩ ngợi, đầu bị người ta gõ một cái.

Triệu Vũ nghiêng người dựa vào thân xe, nghiêm chỉnh, ung dung nhìn cô: "Đầu đưa nhỏ, đang suy nghĩ gì vậy?"

Tô Anh trừng anh một cái, cô còn mang thù chuyện vừa rồi đấy.

Triệu Vũ vừa bắt đầu đi vừa buồn cười xoa nóng đầu cô: "Đồ ngốc, đừng suy nghĩ lung tung."

Tô Anh né đầu ra, đẩy đẩy bàn tay anh: "Em suy nghĩ lung tung khi nào? Em là đang tự hỏi. Với cả anh có thể đừng xoa đầu em nữa hay không."

Triệu Vũ: "..."

Anh hít vào một hơi, ngời thẳng người bắt chéo chân, cả đoạn đường sau đều nhìn ngoài cửa sổ, không để ý tới Tô Anh, khiến cho Tô Anh kỳ quái nhìn anh vài lần, không thể hiểu được, trở mặt nhanh như lật sách vậy.

Lúc về đến nhà, Tô Anh không nhận được hỏi: "Anh Triệu Vũ, Tướng tiểu thư bên kia thế nào? Vẫn không có tin tức gì sao?"

Lúc này Triệu Vũ mới quay đầu lại liếc mắt nhìn Tô Anh một cái, nói: "Xác thật Tướng tiểu thư cẩn thận không giống với tính cách ngày thường của cô ta. Trong khoảng thời gian này người của chúng ta và cảnh sát bên kia đều nghiêm mật giám thị, cũng không biết có phải cô ta hoài nghi hay không mà chưa từng có hành động kỳ quái nào."

Tô Anh lại hỏi: "Trợ lý và tài xế bên cạnh cô ta đâu? Lần trước bọn họ tới có cảm giác hơi kỳ quái."

Triệu Vũ: "Yên tâm, mấy kẻ yếu kém mà thôi."

Anh nhìn cô, giọng nói ôn nhu hơn: "Anh Anh, chuyện này không gấp được, ai bình tĩnh, vững vàng hơn người đó chính là kẻ thắng cuối cùng." Anh sờ sờ mặt cô: "Ngoan, đừng sợ, bọn anh sẽ không để cô ta làm hại em lần nữa."

Tô Anh nhìn anh, gật gật đầu: "Em biết rồi."

Xác thật, dường như kiếp trước cũng đã đầu rất lâu, Tướng Hiểu Hiểu có thể kiêu ngạo trong thời gian dài như vậy, nhất định rất thông minh, sẽ không dễ dàng bại lộ thân phận. Đôi khi cô ta hơi vội vàng, đó đều là sau khi nhìn thấy Triệu Vũ quá mức thân mật với cô. Tô Anh có chút tin tưởng lời Tướng Diễn nói, lòng ghen ghét của Tướng Hiểu Hiểu rất nặng, rất mạnh mẽ, thứ cô ta vừa ý nhất định phải là của cô ta. So với khi còn nhỏ, cô ta trưởng thành đã học được cách ngay trang, nhưng là ngay trang dưới tính cách không biết kiềm chế, bởi vì không chiếm được nên tức giận càng ngày càng lớn.

Ghen ghét là ác ma.

--

Mùa đông đã đi qua, sắc xuân dần tới, tuyết đọng thật dày lúc trước đã bị ánh nắng ấm áp hòa tan, khiến cho mặt đất đều bị thấm ướt, ngay cả trái tim dường như cũng trở nên ướt át hơn.

Tô Anh chờ đợi kết quả, Tướng Nghị nói với cô anh ta đã trộm được đoạn ghi âm

"Muốn nghe hay không?"

"Muốn."

"Đến đây."

Địa điểm vẫn là nơi hẹn gần nghĩa trang lần trước, lúc Tô Anh đến, anh ta đứng dưới tàng cây ở một sườn núi, trong tay kẹp điều thuốc, dưới cái mũ màu đen là một khuôn mặt đẹp trai, anh ta cười tủm tỉm, ánh mắt đảo hoa giờ phút này có vẻ lạnh thấu xương.

Cô quen nhìn dáng vẻ anh ta cười, lúc này lại như vậy thì có chút bất ngờ.

Tô Anh đến gần, thủ gọi: "Tướng tiên sinh?"

Tướng Nghị ngược mắt nhìn, sự lãnh khốc tàn nhẫn trong mắt làm cô kinh ngạc, thiếu chút nữa lui về phía sau. Thế nhưng rất nhanh sau đó, anh ta cười một cái, đưa tay: "Cô gái nhỏ, mau tới đây."

Tô Anh đi qua, mắt nhìn bốn phía, nơi này quả nhiên khác biệt với những toà nhà cao tầng của thành phố C phần hoa. Ở đây có đồi núi có rừng cây, âm thanh yên tĩnh của rừng, phóng tầm mắt nhìn, địa thế trống trải, cây cối um tùm, có cảm giác rộng mở thông suốt.

"Tướng tiên sinh, rốt cuộc anh đã lấy được thứ mình muốn, sao nhìn có vẻ không vui thế kia? Là kết quả không tốt à?"

"Không, rất tốt."

"Thật sao?"

"Anh Anh, cho tôi ôm một cái."

Anh ta gật tay, Tô Anh cẩn rằng bắt đầu đi, bất lấy bàn tay anh ta, có chút buồn bực: "Tướng Nghị, anh đủ rồi, chúng ta có thể nói chuyện bình thường hay không?"

Anh ta cũng rất gần: "Tôi không bình thường chỗ nào? À, cô muốn nói tôi không đứng đắn sao?"

Tô Anh tròn trắn mắt, khiến cho Tướng Nghị bật cười một tiếng.

Anh ta không nói thêm gì nữa, kéo Tô Anh đi: "Đưa cô đi gặp một người."

Tô Anh phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp bước chân lớn của đàn ông: "Gặp ai vậy? Anh còn chưa nói về đoạn ghi âm này đâu."

Tướng Nghị quay đầu lại, đột nhiên lấy ra một sợi dây chuyền kim cương quơ quơ: "Có phải Hiểu Hiểu rất thông minh hay không?"

Sợi dây chuyền kia có hình dạng một cái chìa khóa, xung quanh chìa khóa gắn đá quý màu hồng nhạt, mặt dây chuyền chìa khóa thoát nhìn vô cùng tinh xảo, cực kỳ xinh đẹp, bất kỳ cô gái nào nhìn thấy đều không rời mắt được.

Cô đưa tay muốn lấy: "Mặt dây chuyền này..."

Tướng Nghị lập tức lấy lại.

Tô Anh im lặng, cong môi cười cười.

--

Tô Anh không nghĩ tới, người mà Tướng nghị đưa cô đi gặp đã qua đời.

Tướng Nghị cúi thấp người đặt hoa hồng trước bia mộ, nói: "Đây là mẹ tôi, cô có thể gọi mẹ giống như tôi."

Tô Anh không chấp nhật cùng Tướng Nghị, cô nghiêm túc cúi người vái chào: "Chào đi ạ, cháu là bạn của Tướng Nghị."

Tướng Nghị liếc nhìn Tô Anh một cái, đưa đầu cười một tiếng: "Tướng Nghị tôi mà lại có bạn bè sao? Bé hoa nhài, đừng nói giỡn."

Tô Anh kỳ quái nhìn nhìn Tướng Nghị.

Không biết vì sao, Tướng Nghị hơi thờ dãi: "Thật đúng là một cô gái nhỏ."

Anh ta không hiếm lạ gì cái gọi là bạn bè, thứ anh ta muốn chính là người phụ nữ của mình.

Tô Anh muốn nói gì đó, bỗng nhiên thấy Tướng Nghị thờ dãi mỉm cười, biểu tình lạnh lùng, anh ta quay đầu lại nhìn về phía sau, bất lấy tay Tô Anh, chạy lên phía trên, nói: "Bọn họ đuổi tới."

Tô Anh lập tức hỏi: "Là ai? Nhóm người lúc trước đuổi theo anh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Phát hiện bí mật của Tô Anh

Edit: Hiền Chấn

Beta: Mun

Tướng Hiểu Hiểu sắp tức điên lên rồi, cô không ngờ vòng cổ của mình đột nhiên lại không cánh mà bay!

Cô cắt công dây sớm trang điểm, vốn là muốn phối với chiếc vòng cổ ấy, không ngờ nó lại biến mất?

Cô đã tìm khắp bàn trang điểm cũng không nhìn thấy, hỏi đi giúp việc thì đi cũng báo không biết. Nhưng cô nhớ rõ rằng đêm qua đã tự tay cắt vòng cổ vào trong hộp, mà hộp kia cũng không chỉ có một cái vòng cổ. Trong đó toàn là những món trang sức có thương tay mang, huống chi chúng cũng rất quan trọng và quý giá nên cô đã dặn đi ấy đừng chạm vào nhiều, sao bây giờ mới ngủ một giấc mà biến mất rồi?

Tướng Hiểu Hiểu liền nghĩ nhất định đã có người trộm mất!

Dường như không chần chừ, cô lập tức đánh điện thoại gọi cho ai đó, giọng đầy chất vấn: "Anh làm vậy là có ý gì?"

Người đàn ông kia: "Ý gì là ý gì?"

Khẩu khí của Tướng Hiểu Hiểu không được tốt lắm: "Haha, lời này tôi phải hỏi anh. Đang yên đang lành, sao lại phải người đến nhà tôi, là muốn trộm cái gì?"

Về mặt người đàn ông nghiêm lại, khẩn trương nói: "Hiểu Hiểu, đồ của cô bị trộm?"

"Anh giờ giải vớ giải vớ cái gì nữa? Ngoài anh ra, còn ai muốn trộm đồ của tôi chứ?"

"Fuck! Tướng Hiểu Hiểu, có phải đoạn ghi âm bị trộm mất thật không? Bây giờ ông đây không có ở thành phố C, trộm kiểu quái nào?" Giọng người đàn ông có chút sốt ruột: "Cô bị mất đoạn ghi âm nào? Tôi nói cho cô biết, một khi chuyện này bị lộ ra, tôi với cô coi như xong đời!"

Tướng Hiểu Hiểu nhu mày: "Không phải anh sao? Chuyện này sao lại....."

Đột nhiên nghĩ đến: "Hay là do tên đàn ông mặc đồ đen hôm trước đến nhà anh nghe lén gây ra chuyện này? Nhưng làm sao anh ta biết được tôi đang giữ đoạn ghi âm? Trước giờ anh ta vẫn luôn điều tra chúng ta, có khi nào chuyện này cũng là do anh ta?"

"Bây giờ nghĩ nhiều như vậy làm cái gì, việc quan trọng là phải tìm đoạn ghi âm ấy về!" Anh cười lạnh một tiếng: "Theo tôi thấy, nhất định là Tướng Nghị. Tên mặc đồ đen lần trước bị chúng ta đâm bị thương chính là anh ta, nhưng có cứ một mực phủ nhận. Lần này, anh ta cũng ở lý thành phố C không chịu rời đi!"

"Không thể nào, nếu anh ấy thật sự bị thương thì lúc tôi ấn vào miệng vết thương của anh ấy, không thể nào không có phản ứng được..."

"Đồ ngốc này, người đàn ông có thể nhẫn nhịn chính là người tàn nhẫn nhất. Huống hồ, anh Ba này của cô cũng không giống những người đàn ông bình thường, nếu giống thì lúc Tướng Diễn hôn mê, Tướng thị có thể đến lượt anh ta nắm quyền sao?"

Tướng Hiểu Hiểu trầm mặc xuống, đối với Tướng Nghị, cô thật không biết nên làm thế nào. Đối với cô mà nói, Tướng Nghị chính là người thân duy nhất của cô, cô có thể tính kế với Tướng Diễn, lại không muốn phải tính kế với Tướng Nghị. Rốt cuộc là trước đây, cô cũng đã từng rất vui mừng khi Tướng Nghị có thể có chỗ đứng nhất định ở trong Tướng thị.

Người ở đầu dây bên kia đã dần mất kiên nhẫn: "Cô mau suy nghĩ lại đi, thường ngày Tướng Nghị hay đi đến chỗ nào?"

Tướng Hiểu Hiểu trầm mặc hồi lâu, mới run rẩy nói ra hai chữ: "Nghĩa trang."

Nếu Tướng Nghị không có ở nhà hay là công ty thì khả năng lớn nhất là anh đã đến nghĩa trang.

"Mẹ nó, xem ra lần này không thể không giết anh ta!"

Rất nhanh, điện thoại đã bị ngắt máy, Tướng Hiểu Hiểu cảm thấy vô cùng khổ sở, vừa tức lại vừa rồi bởi, nhận không được lại nhào lên giường nằm khóc thút thít.

Nếu thật là Tướng Nghị, vậy thì anh ấy làm sao đến đây trộm đồ được? Với lại, làm sao anh ấy biết có đang giữ đoạn ghi âm, không thể nào, không thể nào, rốt cuộc anh ấy đã biết được bao nhiêu?

Lại nói bên kia, Tô Anh bị Tướng Nghị kéo chạy nhanh vào rừng, phía sau là những người đàn ông bám theo không dứt, ai ai cũng đều mang vẻ hung thần ác sát. Đáng vẻ ấy giống như không bắt được bọn họ thì sẽ không buông tha!

Tô Anh: "Tướng Nghị, có phải anh đã bị phát hiện rồi không?"

Trước đó nếu bị bắt tra khảo thì cũng dễ hiểu thôi, dù sao cũng là bắt tận tay. Nhưng bây giờ, hiển nhiên là không phải như vậy, đã đoán được anh ấy ở đây nên phải người đến tìm. Điều này chứng minh Tướng Nghị đã bị đối phương phát hiện.

Tướng Nghị: "Bọn chúng không có chứng cứ."

Tô Anh cũng không biết nên nói gì, nhưng mà cô cũng không thể nói được quá nhiều, tình huống ngày càng cấp bách nhưng thể lực của hai người bọn họ cũng đã dần cạn kiệt. Huống chi, chỗ này lại hẻo lánh như vậy, dân cư vô cùng thưa thớt, khi này do vội vàng trốn chạy nên đã không chọn kỹ đường, bây giờ cũng không biết mình đang ở nơi nao.

"Cứ như vậy không phải là cách hay, hay là báo cảnh sát đi!"

"Không, tôi không tin cảnh sát."

Tướng Nghị buông Tô Anh ra, nhanh chóng nhảy lên một cái sườn núi nhỏ dốc tầm 90 độ, sau khi anh lên đây thì đuổi tay xuống với Tô Anh: "Lên!"

Tô Anh đưa tay cho anh, anh dùng sức kéo một cái đã thành công kéo Tô Anh lên cùng mình. Người đàn ông này lại mạnh như vậy, chỉ nhìn hình thể của anh thì không thể nào ngờ tới, chỉ là nhìn cái thân thủ hom người kia của anh, hẳn là con nhà võ rồi.

Nhưng mà bọn họ vừa mới đi lên, đối diện là ba người đàn ông nghiêng ngang đứng đó, tay cầm theo côn sắt, nét mặt dữ tợn. Vừa nhìn đã biết là không có ý tốt, lại quay đầu nhìn về phía sau, có vài tên đã sắp đuổi tới.

Dường như là theo bản năng, Tướng Nghị ngay lập tức đẩy Tô Anh ra sau lưng để bảo vệ: "Tìm cơ hội chạy thoát đi."

Tô Anh nấp ở sau lưng anh, nắm lấy quần áo của anh, lập tức đáp: "Được!"

Tướng Nghị không thể tin nổi, cảm thán: "Theo tôi thấy cô lại là một cô gái ác độc tuyệt tình?"

Tô Anh: "....."

Trong đám người vừa đuổi tới có một tên giống như tên cầm đầu nói: "Muốn chạy? Không dễ vậy đâu! Đừng có nói nhảm nữa, nếu biết điều thì đem đồ vật giao ra đây nhanh, nếu không thì đừng có trách!"

Tướng Nghị nhớ rõ hẳn, tên này chính là người đã đâm anh bị thương ở biệt thự của Tướng Long. Thân thủ không tồi, một mình anh thì có thể chạy thoát, nhưng còn Tô Anh thì...

Tướng Nghị: "Anh đang nói gì thế? Chỉ là bọn tôi đang lên lút hẹn hò, tự dưng thấy có người đuổi theo, cứ tưởng là chồng của cô ấy đuổi đến, xem ra chi là hiểu lầm thôi."

Tô Anh: ".....???"

Tên đàn ông kia: ".....Fuck!"

Hắn ta giơ tay ra: "Đưa đây cho tao! Đừng để con nhỏ kia chạy thoát!"

Một cuộc ẩu đả lập tức nổ ra, Tô Anh cũng không có cơ hội để chạy trốn. Mục tiêu của bọn chúng không chỉ có Tướng Nghị mà còn có cả cô, có lẽ là sợ Tướng Nghị giấu đồ nội khác không chịu đưa ra nên muốn bắt cô để uy hiếp.

Hon nữa, mấy người này về nhìn đã biết không đơn giản như lưu manh đầu đường xó chợ, sẽ đánh nhau thật sự. Tướng Nghị lại còn có một đồng đội già mà chuyên kéo chân sau lại dễ bị thương, mắt thấy lại có người cầm côn sắt chuẩn bị đánh vào đầu Tướng Nghị, Tô Anh không do dự mà bắt lấy, dùng hết sức bình sinh vùng, người nọ vì bất ngờ nên chưa kịp phòng bị, lao đảo ngã xuống đất, rất lâu vẫn chưa đứng dậy được!

Biến cố này làm cho những người đang đánh nhau kịch liệt xung quanh đều sửng sốt, ngay cả Tướng Nghị cũng nhìn có bằng ánh mắt kinh ngạc. Chính bản thân Tô Anh cũng không hiểu nổi, sức của cô đâu có mạnh đến vậy!

Nhưng mà chỉ mất mấy giây sửng sốt, sau đó đánh nhau lại càng mãnh liệt hơn!

Chỉ một lúc sau, Tướng Nghị đã phát hiện ra sức mạnh kỳ lạ của Tô Anh, hai người phối hợp với nhau rất ăn ý, anh tóm được người nào cũng sẽ đẩy sang hướng của Tô Anh, Tô Anh liền nhân cơ hội ấy mà bồi thêm một cước, những tên bị cô đá

lăn trên đất hầu hết đều dậy không nổi!

Trước mắt cũng chỉ còn hai ba người đang đứng.

Ngược lại, có vẻ như lúc này Tô Anh cùng Tường Nghị đang chiếm thế thượng phong!

Nhưng đột nhiên, Tường Nghị ôm lấy cô xoay người lại: "Cẩn thận!"

Cô chỉ kịp nghe được một tiếng trầm đục, là gậy sắt đập vào lưng anh, Tường Nghị không rên lấy một tiếng, nhấc chân đá mạnh!

Nhưng lúc này Tô Anh lại nhìn thấy tên cầm đầu rút một khẩu súng từ trong áo!

Hạng súng đen ngòm hướng về phía bọn họ——

Đường như Tô Anh không kịp nghĩ ngợi quá nhiều, lập tức ôm lấy Tường Nghị lăn vài vòng trên mặt đất để né tránh: "Cố súng!"

Tường Nghị ôm lấy cô gái đang nằm trên người mình, quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy hạng súng đen tuyền đang chìa thẳng vào hai người họ! Ánh mắt anh dần chuyển sang âm trầm lạnh lùng đáng sợ, đáng sợ như có thể ăn tươi nuốt sống người ta ngay lúc này!

Người nọ bị nhìn như vậy, bất chợt trong lòng cảm thấy một trận sợ hãi—— nếu để người này chạy thoát thì người phải chết chính là bản thân mình, lúc này, trong lòng hắn ta đặc biệt tin tưởng chuyện này rất có khả năng xảy ra.

Lúc này, hắn ta không chút do dự kéo chốt an toàn, nhấc cánh tay lên——Tường Nghị lập tức lật người lại che chắn Tô Anh ở dưới thân!

Tô Anh mở to hai mắt, bàn tay cô luôn qua khe hở dưới nách của anh, đưa tay muốn bắt! Trong tay cô có "tâm của thực vật", nguồn sức mạnh thuần khiết này nhanh chóng ngưng tụ thành từng lớp rào chắn.

Không một tiếng động nào, Tường Nghị cảm thấy trên bà vai mình truyền đến một cơn đau đớn, toàn thân anh đều có chút chấn động nhưng lại không đáng sợ như trong tưởng tượng của anh. Mà lúc này, Tô Anh đã đỡ mở hời dầy đầu, sắc mặt tái nhợt, vô lực nằm trong lòng ngực anh.

Tường Nghị nhu mày, giẫy tiếp theo lại nhìn thấy bàn tay nhuộm đỏ màu máu của Tô Anh.

"Tô Anh!"

Bây giờ Tô Anh đã không thể nào phản ứng lại với Tường Nghị, bởi vì cô nghe tiếng nói chuyện loáng thoáng của cây cỏ quanh đây. Những âm thanh riu rít và trong trẻo non nớt, dường như trận đánh nhau này đã làm kinh động đến bọn chúng.

Trong lòng của cô thầm kêu: Xin hãy giúp chúng tôi.....

"Hả?"

"Cô ấy đang nói chuyện với chúng ta sao?"

"Hình như là vậy, sao cô ấy lại có thể nói chuyện được với chúng ta thế!?"

"Đường như cô ấy đang cầu cứu kia!"

"Mau báo cho son trưởng đi!"

Sau đó, Tô Anh không thể nghe thấy gì nữa, cô bị ngất đi.

Nhưng Tường Nghị lại thấy rất rõ, rùng cây vốn dĩ rất yên tĩnh lại đột nhiên nổi lên giống tổ! Tro bụi cùng những cành cây khô bị gió thổi bay tán loạn, gió mạnh đến mức làm người ta không thể đứng vững. Tường Nghị đột nhiên ra tay phản đòn, anh nhảy đến đoạt lấy súng từ trong tay người nọ, trong ánh mắt hoảng sợ của người nọ, anh bắn chuẩn xác ba phát vào tay hắn ta mà mặt vẫn không đổi chút sắc.

Tiếng thét chói tai vang lên! Người nọ đau đến mức suýt ngất đi!

"Xin hãy tha cho tôi, tha cho tôi, giết người là phạm pháp đó!"

"Tôi sai rồi, tôi sai rồi!"

Đáp lại hắn ta chính là một phát súng nữa bắn vào cẳng chân.

Lại là một tiếng thét chói tai.

Những người còn lại cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ cần hơi có động tĩnh thì hạng súng lạnh lẽo đen tuyền kia liền hướng đến mình.

Thủ pháp của Tường Nghị vô cùng chuẩn xác, khiến hắn ta chịu nỗi đau thấu xương nhưng lại không đến mức mất mạng, mở hời của người nọ đổ từng giọt từng giọt hoà lẫn với nước mắt nước mũi rơi xuống đất.

- -

Tường Nghị nhanh chóng bế Tô Anh rời khỏi nơi này.

Mãi đến khi không còn thấy bóng dáng của hai người họ, gió lóm lúc này mới dần ngưng.

"Anh Thao, anh Thao, anh không sao chứ?"

"Anh Thao, bọn em sẽ lập tức đưa anh về!"

Người đàn ông được gọi là "anh Thao" tức gần nằng: "Mẹ nó, vừa rồi bọn này chết hết rồi hả? Còn thất thần gì nữa, đuổi theo cho tao! Không bắt được người thì đừng mong sống tốt!"

Còn sót lại hai tên đàn em lúc này may mắn không bị Tô Anh đá, do dự nhìn nhau: "Nhưng trong tay bọn họ có súng....."

Anh Thao đau đến suýt ngất: "Đuổi theo cho tao!"

Hai người liếc nhìn nhau rồi chạy đuổi theo, những người nằm la liệt trên mặt đất cũng dần ngồi dậy được. Bọn chúng chỉ chữa lại hai tên đưa anh Thao về trị thương, còn những người khác đều đuổi theo Tường Nghị.

"Đề xem ông đây có giết mấy hay không!"

- -

Lúc Tô Anh tỉnh lại, cô thấy mình đang nằm trong một phòng trong căn nhà nhỏ. Phòng ốc thoạt nhìn cũng khá cũ kỹ, trên một vài vật dụng vẫn còn phủ vài trắng, ở góc tường toàn là mạng nhện, có vẻ như đã lâu rồi không có người ở.

Cô còn tưởng rằng mình đã bị bắt, lúc này đang ở kho hàng nào đó sắp bị dựng hình bức cung.

Cô xoa xoa đầu, nhìn thấy người đàn ông đang ngồi đưa một tấm lưng trần trụi trắng kiện về phía cô, cơ bắp cùng với những đường cong hoàn mỹ của anh cứ thế mà hiện ra trước mắt, trên vai anh còn quấn một băng vải trắng. Cô lại xem tay của mình, ngón trở với ngón giữa đều bị quấn vải, gọn gàng sạch sẽ, một vết máu cũng không thấy.

Cô cảm thấy sự suy yếu của mình rất rõ rệt sau khi đã dùng hết sức lực: "Này...."

Giọng nói khàn đặc khô khốc.

Đường như âm thanh này Tường Nghị bừng tỉnh, anh lập tức quay đầu lại, thấy cô đang nhu mày nhìn mình.

"Tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào rồi?"

Tô Anh nói: "Tôi đương nhiên là tốt rồi, hình như anh bị thương nặng lắm?"

Ánh mắt Tường Nghị thâm thúy khó dò, nhìn xoáy vào cô rồi đột nhiên cười cười véo má cô: "Cô bé này."

Anh đứng dậy rót cho Tô Anh ly nước ấm, Tô Anh ngồi dậy nhanh chóng uống hết: "Muốn uống nữa."

"Được."

Sau khi uống hết hai ly nước ấm, cuối cùng cô cũng cảm thấy cổ họng dễ chịu đôi chút: "Chúng ta đang ở đâu thế?"

Tường Nghị: "Nhà tôi."

Anh đứng dậy, đặt chiếc ly lên mặt bàn.

Tô Anh hỏi: "Chúng ta đã tẩu thoát như thế nào, còn vòng cổ thì sao? Những người kia thế nào rồi?"

Cô quả thật rất tò mò, trước khi ngắt đi cô chỉ nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng đến đáng sợ của anh, cùng với những tiếng riu riu từ cây cối xung quanh, còn những chuyện sau đó cô hoàn toàn không nhớ được gì cả.

Tường Nghị nói: "Sau khi cô ngắt đi, có một trận gió to thổi đến, tôi liền nhân cơ hội đó đưa cô chạy thoát." Anh cười cười: "Muốn nghe đoạn ghi âm hay không?"

Tô Anh không chút nghỉ ngơi lập tức gạt đầu, ngay sau đó lại nghi hoặc nhìn Tường Nghị, tốt bụng như vậy sao?

Tường Nghị lại đuổi tay về phía cô: "Nó ở trong túi cô đấy."

Tô Anh liền sờ vào túi, không ngờ lại phát hiện chiếc vòng cổ kia thế mà lại nằm trên người cô, cô kinh ngạc hỏi: "Anh nhét nó vào trong người tôi lúc nào thế?"

Tường Nghị liếc xéo cô một cái: "Đương nhiên là trong lúc cái người nhàn tâm nào đó đồng ý muốn chạy thoát một mình rồi."

Tô Anh gãi gãi mũi, ngại ngùng cười: "Oh."

Tường Nghị búng trán cô: "Không được khoe mẽ.[1]"

[1] Khoe mẽ: 卖乖 bán manh, bán ngoan, ra vẻ dễ thương, chiếm được thiện nghi mà còn khoe mẽ.

Tô Anh tìm kiếm chốt mở vòng cổ nhưng lại không phát hiện được chỗ nào bất thường, đến một cái nút nhỏ cũng không có. Cô tỉ mỉ xem xét, nếu không có một trận đuôi giết kia, cô còn tưởng Tường Nghị cố tình chơi khăm mình!

"Mở kiểu gì đây?"

"Đồ ngốc này."

Tường Nghị đưa tay nhận lấy, lại không phải vuốt ve trên mặt vòng cổ mà là lấy mũi dao mở một viên kim cương nhỏ ra, chỗ đó dường như có một cái nút nhỏ.

Nhấn vào công tắc.

Tô Anh cẩn thận lắng nghe, ngoài Tường Hiểu Hiểu ra, còn có giọng của một vài người đàn ông, mãi đến khi có một giọng nói vừa quen thuộc vừa lạ vang lên.

"Tường Long?"

"Ừ."

"Bọn họ....." Tô Anh cũng không bắt ngờ cho lắm: "Tôi cứ nghĩ Tường tiểu thư thân thiết với anh hơn chứ."

Tường Nghị cười một tiếng: "Ừm, nếu nói về huyết thống thì quả thật là như vậy."

Tô Anh cẩn thận nghe hết đoạn ghi âm, phát hiện đoạn ghi âm này hẳn là cách đây không lâu. Bởi vì nội dung bọn họ thảo luận có liên quan đến Tường Diễn, lúc đó anh ấy vẫn còn hôn mê chưa tỉnh.

Tường Long nói: "Tường Diễn đã thành người thực vật, không đáng ngại nữa, chỉ là Tường Nghị..... Bình thường người này luôn thành thành thật thật giống như ma ốm, không ngờ vậy mà bây giờ lại xoay người thành phượng hoàng!"

Lại là một giọng nói xa lạ khác: "Hiểu Hiểu, cô là người thân nhất với Tường Nghị, không nghe anh ta tính toán gì sao?"

Tường Hiểu Hiểu cũng tỏ vẻ rất khó xử: "Aizz, anh Ba này của em bình thường cũng ít khi nói chuyện với em. Trước khi ba lập di chúc em đã thử dò hỏi vài lần nhưng mà anh ấy không tỏ vẻ gì cả. Em cũng không còn cách nào khác, em cũng không ngờ anh ấy đã lên kế hoạch lâu đến như vậy!"

"Hừ, chúng ta dùng hết tâm tư mới lật đổ được một tên Tường Diễn, bây giờ lại xuất hiện một tên Tường Nghị nữa!"

--

Tô Anh nghi hoặc nói: "Xem ra anh Tường Diễn thật sự bị người ta bày mưu tính kế, nhưng tại sao lại không tìm được chứng cứ chứ? Lúc đấy bọn Khương Triết đều đến Đế Đô điều tra, sao vẫn không thể ra được?"

Tường Nghị cười lạnh: "Đi đến đó thì sao chứ? Bọn họ đến nơi đi cũng quá muộn rồi, hơn nữa cô cho rằng chuyện này chỉ có một mình Tường Long gây ra à? Sau lưng anh ta còn có cả một chuỗi người có quan hệ lợi ích với nhau kia kìa. Chỉ cần ai làm ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ thì người đó chính là chướng ngại vật, mà chướng ngại vật thì sẽ không có kết cục tốt."

Tô Anh kinh ngạc: "Sau lưng Tường Long còn có người khác?"

"Có."

"Là ai?"

"Không biết."

Tô Anh nói: "Sao anh không giao những bằng chứng này cho phía cảnh sát đi. Như vậy thì khẳng định Tường Long sẽ không thể nào kiêu ngạo nữa, hay là anh nghĩ đến Tường tiểu thư?"

Tường Nghị: "Tôi còn một số vấn đề vẫn chưa rõ. Với lại, đoạn ghi âm này cũng chỉ chứng minh được tai nạn của Tường Diễn có can hệ đến bọn họ. Nhưng mà tôi thừa biết, bọn họ sẽ không chịu thừa nhận."

Anh nhìn thấy Tô Anh nhàu mặt, hiển nhiên lại đang lo lắng gì đó. Anh lại nhìn không được mà véo gương mặt tái nhợt của cô: "Cố cứ nghe đi, tôi đi kiểm gì đó cho cô ăn."

Tô Anh gạt đầu, nhìn thấy Tường Nghị khoác áo rời khỏi phòng, cô nhìn không được sờ lại trong túi của mình, trong người cô không mang di động. Cô cố gắng lê tấm thân mệt mỏi xuống giường, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngoài kia trống trải và yên tĩnh, cách đó không xa là đồi núi.

Tường Nghị - người vốn dĩ đã rời đi đột nhiên quay trở lại, anh đứng dựa ở cửa, nhìn cô đầy hóm ý: "Anh Anh, đừng bảo là cô định cầm theo đoạn ghi âm mà bỏ chạy nha?"

Tô Anh lắc đầu nói: "Không có, tôi chỉ muốn đi dạo thôi."

Tường Nghị cười tủm tỉm, Tô Anh nhìn thấy di động của mình đang bị anh kẹp trong tay, quơ qua quơ lại.

"Ngao ngỗng nằm nghỉ ngơi đi, chưa khoẻ lại thì đừng nghĩ đến việc đi đâu hết."

"..... Được rồi."

Tường Nghị nhìn thấy cô đã quay lại nằm lên giường, ngao ngỗng đắp chăn lên, lúc này anh mới yên tâm xoay người đi ra ngoài.

Kỳ thật anh đã nhận ra cô gái này không giống người thường, chỉ cần nhìn vết đạn trượt qua trên vai anh liền biết. Anh không nghĩ Tô Anh chỉ đơn thuần dùng tay không chấn bứt lực bắn của đạn, bàn tay kia nhỏ nhắn mềm mại như vậy, một chút sức lực cũng không có, có thể chống đỡ nổi sao?

Nhưng mà mỗi người đều có bí mật của riêng mình, cô đã liều mình cứu anh, đương nhiên anh sẽ giữ bí mật cho cô.

--

Tường Nghị đi đến quán ăn gần đó mua vài món về, chờ đến gần giờ cơm quả nhiên không ngoài ý muốn nhận được một cuộc gọi, anh tùy tiện đưa tay tắt máy.

Khi anh trở lại phòng, không ngờ lại thấy Tô Anh nằm ngủ say, cô vẻ có thật sự mệt mỏi. Nhưng mà so với gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc lúc này của cô, lúc này đây, trông cô có vẻ đã đỡ hơn rất nhiều, ít ra thì đôi môi khô khốc đã có chút hồng hào.

Kỳ thật anh cảm thấy khá thất vọng, bởi vì đoạn ghi âm này không có tin tức anh cần.

Tường Hiểu Hiểu là một người rất cẩn trọng, cô chủ yếu mang theo vòng cổ này trong những dịp công tác. Huống chi, cô đã theo những người đó lâu như vậy rồi, tho không thường đảo ba hàng, đương nhiên không chỉ có một đoạn ghi âm này, chỉ

là không biết những đoạn khác bị cô giấu ở đâu?

Anh đi đến bên mép giường ngồi xuống, nhìn những ngón tay tinh tế bọc đầy những miếng băng vải trắng. Anh đặt bàn tay mềm mại kia vào trong lòng bàn tay mình, đặt mỗi hôn nhẹ lên mu bàn tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Biến mất một đêm

Edit: Bạc

Beta: Mun

Lâm Thành Phong là người đầu tiên phát hiện ra Tô Anh không có ở đây, anh quay trở vào tiệm hoa, phát hiện ra ở trên lầu hay dưới lầu đều không có một bóng người, lúc đầu còn tưởng Tô Anh đi ra ngoài chút thời, nhưng anh đợi hồi lâu sau cũng không thấy Tô Anh về, gọi điện thoại cũng không có ai bắt máy, lúc này mới cảm thấy không đúng, lập tức chạy ra ngoài hỏi bảo vệ Tô Anh ở đâu?

Bảo vệ còn nhớ một hơn anh: "Không phải Tô tiểu thư vẫn còn ở trong nhà sao?"

Phản ứng đầu tiên của Lâm Thành Phong là: Không xong, Tô Anh lại một mình ra ngoài chơi! Lần trước cô rõ ràng đã đồng ý với anh là không đi lung tung bên ngoài! Có nhóc nhỏ xấu xa này lại không nghe lời!

Anh định đánh yểm trợ, giấu điểm chuyện này cho cô, nhưng người bảo vệ kia đã lập tức phản ứng ra rằng Tô Anh đã không còn ở nhà, lập tức kinh hoàng liên lạc tìm kiếm khắp mọi nơi, không đợi Lâm Thành Phong dặn dò cái gì, tin tức đã bay đến tai Khương Triết.

Chuyện này không xong rồi.

Lưu Vận tan tâm về, liền thấy sự hoang mang rối loạn của Lâm Thành Phong, cô đã sớm biết việc Lâm Thành Phong dọn đến nhà Tô Anh ở, nghe nói có người sẽ xuống tay gây nguy hiểm cho Tô Anh, anh ấy liền không yên tâm, nên mới tới đây ờ.

Thật ra đối với việc Lâm Thành Phong đối xử tốt với Tô Anh như vậy, tất cả đều khiến Lưu Vận cảm giác anh đối tốt với Tô Anh như vậy thì có phải nằm trong phương diện nào đó rồi hay không? Đừng nói cô, ngay cả mẹ của cô đều cảm giác y như vậy, nhưng cô nhìn ánh mắt sạch sẽ của Lâm Thành Phong khi nhìn Tô Anh, hình như không có tình yêu nam nữ gì cả, có vẻ như đã biến Tô Anh thành cô em gái nhỏ để thương yêu rồi.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Lưu Vận nghi ngờ hỏi.

Lâm Thành Phong quay đầu lại thấy Lưu Vận, thở phì phì, lạnh lùng hừ một tiếng: "Con nhóc xấu xa Tô Anh kia lại lên lút trốn chúng tôi chạy ra ngoài rồi."

Lưu Vận bắt ngờ a một tiếng: "Nói là Tô Anh đi ra ngoài, vậy thì có lẽ nào cậu ấy muốn ra ngoài cho đỡ buồn, chắc là không có việc gì đâu?"

"Đương nhiên không có việc gì là tốt, chỉ là gần đây có ấy rất dễ gặp nguy hiểm, có ấy đi ra ngoài đương nhiên là nên có người bảo vệ mới được... một mình cô ấy... Chúng tôi đều không yên tâm!"

"Gọi điện thoại thì sao? Để tôi gọi điện thoại hỏi cậu ấy một chút, hỏi cậu ấy đang ở đâu, nhanh chóng trở về nhà."

"Gọi rồi, không ai bắt máy." Không có khả năng Tô Anh sẽ không bắt máy của anh, huống chi anh đã gọi hai cuộc, nếu cô ấy trốn ra ngoài chơi cũng không có khả năng trốn tránh anh như vậy, nghĩ đến vậy, có vẻ như đã thật sự xảy ra chuyện rồi?

Lâm Thành phong có chút sốt ruột, ở bên kia Khương Triết và Triệu Vũ nghe nói đến chuyện không thấy Tô Anh đâu, đã lập tức chạy đến.

Sắc mặt hai người xanh mét, Khương Triết xoa cái trán, quả nhiên anh không nên mềm lòng, càng không thể bởi vì giấc mơ kia mà mềm lòng với cô, lần thứ nhất lừa gạt quá dễ dàng, lần thứ hai liền không hề có kị gì cả, tùy tiện chạy ra ngoài!

Triệu Vũ không biết Tô Anh đã trốn ra ngoài một lần, giờ nghe Lâm Thành phong áp úng kể lại, trong nháy mắt tức giận đến mức muốn đánh cái mông của Tô Anh!

Nghe được tin, ngay cả Đào Nhiên và Tường Diễn cũng chạy đến.

So sánh đáng về khó thời của Khương Triết và Triệu Vũ, ngược lại Đào Nhiên đã thông minh mà phân tích ra: "Tôi cảm thấy từ sau khi kể về giấc mơ kia, bé hoa nhài đã không quá tin tưởng chúng ta, đặc biệt là Khương Tứ, cậu đã tổn thương em ấy quá sâu sắc, nên em ấy rất phòng bị cậu, cũng không y lại vào cậu như trước kia; còn Triệu Nhị, nếu đúng là Tường Hiểu Hiểu động tay, nói ra cậu cũng rất vô tội, nhưng chính xác thì các cậu đều là nguyên nhân."

Tường Diễn nói: "Có lẽ còn có tôi."

Thật ra khi cần cứ lời nói của Tô Anh, lại liên hệ với tình huống bây giờ, Tô Anh có thể nghĩ đến những suy đoán đó, thì sao bọn họ lại không nghĩ ra được chứ?

Lâm Thành Phong nghe xong, nhìn sắc mặt xanh mét của Khương Triết và Triệu Vũ, bất đắc dĩ nói: "Đó là tương lai trong mơ của Anh Anh, còn chưa có phát sinh, thì chúng ta có thể ngăn cản."

Khương Triết nghe vậy thì nheo nheo mắt, chỉ là giấc mơ báo trước tương lai thôi sao? Từ sau khi giấc mơ càng ngày càng rõ ràng, anh không dám còn nghĩ đến những suy đoán đó nữa.

Đêm qua, anh lại mơ thấy Tô Anh, cô ở bệnh viện một tháng, lấy tốc độ mất thường có thể thấy thì thân thể cô nhanh chóng gầy xuống, cô vẫn nhỏ xinh tinh tế, hiện giờ gầy đi, vòng eo vốn là một vòng tay có thể ôm hết nhưng giờ chỉ cần một bàn tay của anh cũng có thể bao trùm hoàn toàn, có thể xem xương quai xanh giống như xương sườn, thịt trên mặt cũng giảm xuống, càng khiến mặt cô trở nên nhỏ hơn.

Ban đêm anh ôm cô ngủ, rất sợ dùng sức quá nhiều mà bé hổng cô.

Anh nhớ rõ lúc cô vô tình quên cái gì đó, bàn tay nhỏ bé muốn chạm cái bụng, nhưng nó trống rỗng, lúc ấy mặt cô sẽ lộ ra bị thương khiến anh đau lòng không dứt.

Cô trở nên cực kì bất an, thiếu cảm giác an toàn cực độ luôn khiến cô bùng tính từ trong giấc mộng, có khi còn mất ngủ, sau khi tỉnh lại đều nắm chặt quần áo của anh không buông, anh biết cô nhớ đến đứa bé, như thế nào cũng không buông xuống được, đáng thương đến mức khiến anh đau lòng, anh hôn mỗi cùng gương mặt cô, mong có thể an ủi cô, đau chịu không đủ.

Vật nhỏ bây giờ, luôn làm anh nhớ tới cô lúc đó, thật sự bây giờ cô cũng bất an, chỉ là nhìn cô về cô càng thêm kiên cường hơn trước kia, càng dũng cảm hơn, có vẻ như cô đã không còn bé hoa nhài trốn trong lồng ngực anh tìm kiếm an ủi và cảm giác an toàn... Nhưng anh vẫn mãi không an tâm, vẫn sợ đau cô, thương cô như trước.

--

Tô Anh có chút lo lắng, đã lâu như vậy mà cô không về chỉ sợ Lâm Thành Phong về đến nhà sẽ lo lắng gần chết, đến lúc đó chuyện cô trốn ra ngoài cũng bị lộ ra, đầu biết tự nhiên Tường Nghị lại từ bên ngoài trở về, biểu cảm có chút lạnh khốc.

"Khương Tứ này quả nhiên thần thông quảng đại!" Anh cười lạnh nói.

Một tiếng trước Tô Anh đã tỉnh ngủ, bây giờ cô còn đang nghe ghi âm, nghe vậy nói: "Khương Triết tới rồi?"

Tường Nghị ngồi lên mép giường, điểm điểm lên chớp mắt xinh xắn của cô gái nhỏ, cười: "Đừng vậy, cậu ta tới tìm em. Rất vui sao?"

"Không có."

"Hừ."

Tường Nghị tịch thu lại vòng cổ, nói: "Anh Anh, tạm thời cái này không thể cho em giữ, chờ anh tìm được chân tướng, em muốn cái gì, anh cũng đều cho em."

Tô Anh nhìn vòng cổ bị Tường Nghị cho vào túi tiền, nói: "Anh muốn đi tìm chân tướng gì chứ? Nếu anh muốn tìm chân tướng từ trong tay Tường Long và Tường Hiểu Hiểu, chỉ cần tổng bọn họ vào cục cảnh sát, hẳn là bọn họ sẽ thành thật khai báo?"

Tường Nghị: "Sẽ không như vậy, nếu thật sự chỉ đơn giản như thế, anh cần gì phải phí sức đối phó với bọn họ lâu như vậy?"

Tô Anh nghĩ nghĩ, nói: "Chẳng lẽ anh đi tìm chứng cứ hay manh mối gì sao? Chỉ có hai người họ biết?"

Tường Nghị cười như không cười, xoa xoa đỉnh đầu ấm áp của Tô Anh: "Ngoan, đừng nói theo lời anh."

Tô Anh: "..."

Tường Nghị cảm áo khóa Tô Anh, mặc vào cho cô, ngón tay của cô bị thương, bàn tay to của anh chui vào ống tay áo, cầm bàn tay nhỏ của cô để mặc quần áo vào, đáng vẻ nghiêm túc nháu mày làm người khác tưởng anh đang làm một việc trọng đại gì đó.

Mặc tốt quần áo rồi, Tô Anh ngồi lên mép giường, mang giày vào, nói: "Bây giờ chúng ta đi đâu?"

Tường Nghị khom lưng bế cô lên, đi ra ngoài, anh nhủ mày, nhìn tâm trạng cô về không tốt: "Đổi nơi khác, nơi này bị lộ rồi."

Tô Anh: "Tôi nghĩ hẳn là anh nên buông tôi ra, để tôi trở về."

Tường Nghị: "Ha há. Tin anh ném em xuống đất không?"

Tô Anh: "..."

Tường Nghị: "Thật sự tin sao? Nhưng anh luyện tiều ném bé hoa nhài xinh xắn này lắm, anh đau lòng không kịp đấy."

Tô Anh trầm mặc: "Anh im miệng đi."

- - -

Tô Anh được Tường Nghị đặt ngồi vào ghế lái phụ, nhìn thoáng qua giống như một chiếc xe con cổ xưa, ngoài trừ sạch sẽ, nhìn qua vô cùng bình thường, không nổi bật tí nào.

Anh mang theo cô một đường đi về hướng Đông, cô dựa trên cửa sổ, nhìn sắc trời đang dần tối bên ngoài ô cửa sổ.

Bàn tay người đàn ông xoa xoa đầu cô: "Mệt thì ngủ đi."

Tô Anh nói: "Bây giờ chúng ta đi đâu?"

Tường Nghị: "Nơi nào không quan trọng, quan trọng là chúng ta ở bên nhau."

Cô nhin không được trọn trăng mất.

Cuối cùng cũng không chống cự được cơn buồn ngủ và sự mỏi mệt của cơ thể, cô rất nhanh đã đi vào giấc ngủ, chỉ biết trong cảm giác mê mang nặng nề chiếc xe vẫn phóng như bay trên đường, chưa dừng lại bao giờ.

Thật ra cô có chút không hiểu, không hiểu vì sao Tường Nghị lại mang cô đi theo, anh là người có vẻ như lạnh nhạt tuyệt tình, nhưng khi họng súng đen tuyền quay về phía cô, anh lại xoay người che chở cô, cô thật sự không hiểu rõ anh.

Lúc Tô Anh tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua ô cửa sổ chiếu vào, chiếu vào khiến đôi mắt cô đau nhói, không chỉ đôi mắt, cơ thể của cô cũng đau nhức, khó chịu.

Cô còn ở bên trong xe, ghế nằm được hạ ngang xuống, cô nằm rúc thành một không gian nhỏ nho mà ngủ qua một đêm, trên người có đắp một cái áo khoác đen của đàn ông.

"Tỉnh rồi?"

Ngón tay của người đàn ông đem tóc vướng trên gương mặt hồng nhuận của cô gái nhỏ vén qua sau tai, anh nằm nghiêng, một tay chống đầu nhìn cô, mà anh chỉ mặc một lớp áo sơ mi mỏng, áo sơ mi của anh giờ phút này nhìn rất nhăn nhúm, một cúc áo mở ra, lộ ra hầu kết và xương quai xanh tinh xảo.

Tô Anh ngồi dậy: "Đây là đâu?"

Tường Nghị cũng ngồi dậy, cười: "Em đoán đi."

Tô Anh nhủ mày, dụi dụi mắt, lại nhận ra bàn tay mình có gì đó không đúng, cúi đầu, vậy mà thấy mười ngón tay của cô và người đàn ông nắm lại vào nhau, bàn tay của anh rất lớn, đáng vẻ nắm tay bên nhau này giống như kiểu nắm tay của người lớn và trẻ em, bởi vì nắm rất chặt, thế nên Tô Anh gắng sức cũng không gắng ra được chút nào!

"Tường Nghị!"

"À."

Thế nhưng anh cũng rất thành thực mà buông ra, không biết nắm tay bao lâu rồi, Tô Anh cảm thấy tay mình hơi dính dính khó chịu.

Tô Anh muốn mở cửa xuống xe, lại bị người đàn ông kéo cánh tay quay về, anh trả lại đi động cho cô: "Anh cho em gọi điện thoại."

Cô bất ngờ lại nghi hoặc, cảm đi động xuống xe xong mới phát hiện, hoá ra cô còn nghi cô đã rời khỏi thành phố C, nhưng mà cuối cùng lại quay về trước cửa nhà cô, trong lúc cô còn đang kinh ngạc, người đàn ông đã lái xe rời đi, rất nhanh đã biến mất nơi đầu đường, không thấy bóng dáng.

- - -

Tô Anh tự mình trở về sau khi biến mất một đêm, Triệu Vũ lái chiếc xe máy của Lâm Thành Phong quay trở về trước Khương Triết một bước, hình như sắc mặt của anh xanh mét, một bên vẫn còn đang nói chuyện với Lưu Vận, vậy mà tay kia đã gắt gao ôm chặt cô vào trong ngực, từng chút từng chút siết chặt, dữ dần lên lên bên tai cô: "Mẹ nó, ông đây muốn đánh gãy chân chó của em!"

Phóng đảng lại thổ bạo, Lưu Vận nuốt nước miếng bí ai thay Tô Anh.

Mấy người đàn ông kia gấp gáp trở thành cái dạng gì, tối hôm qua cô ấy đã tận mắt thấy, nếu lúc trước cô còn hoài nghi họ đối với Tô Anh có thật tình hay không, hiện giờ lại vô cùng tin tưởng.

Tô Anh cũng cảm thấy vô cùng có lỗi, cô vỗ nhẹ trên lưng Triệu Vũ: "Rất xin lỗi, lại làm anh lo lắng."

Cô ngẩng đầu, thấy Khương Triết ở đằng sau.

Ánh mắt người đàn ông u ám, không thể đoán trước được điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Người đàn ông trong mơ...

Edit: Shelly

Beta: Lan Lan

Trên thân thể người đàn ông mang theo không khí lạnh lẽo của màn đêm, tóc và vai áo anh đều bị phủ bởi một lớp sương của sáng sớm, lông mi nhẹ chớp, hàng mi uyển chuyển nhẹ nhàng tựa như bởi vì thời tiết lạnh giá này mà muốn sụp xuống.

Anh rũ mắt, rời đi trong màn sương mờ mịt.

Hình dáng cao lớn đỉnh đặc như cây bạch dương đứng sừng sững dưới ánh mặt trời, cao lớn vững chắc nhưng cũng lạnh lùng cứng rắn.

Tô Anh lại nằm mơ, cô mơ thấy lúc mình ở bệnh viện, rất nhiều chuyện từ trong mơ khi tỉnh dậy, cô đều thấy người đó đưa lưng về phía mình, rất giống sáng hôm nay, lạnh lùng cứng rắn nhưng cũng lại rất cô đơn và âm trầm.

Cô còn nhớ rõ sau khi mình bị tai nạn xe cô, cô không thể bước đi nhanh hay chạy vội, như thể nhìn sẽ có vẻ như bị tụt, cánh tay cô cũng không thể làm việc nặng, ngẫu nhiên cầm lên một đồ vật hơi nặng cũng sẽ bị run, càng không thể bỏ qua những vết sẹo để lại trên người cô, rất khó coi. Những vết sẹo chẳng chặt trên người mình, cô cũng chưa từng dám xem nhiều thêm một lần, nhưng người đàn ông đó lại có thể mỗi đêm vuốt ve nó, hôn nó không ngừng.

"Chân em sao vậy? Không kẹp được anh sao?" Anh khàn giọng cười, hôn lên miệng vết thương ở chỗ cong trên chân cô: "Bảo bối, nơi này anh thích nhất."

"Chỗ đó xấu lắm....."

"Không xấu, rất đẹp."

Anh thấy cô không tin, cẩn nhẹ lên cái miệng nhỏ hơi ním của cô, trêu đùa cô lúc cô đang động tình, mỗi lần đi ra, đều cảm thấy cái chân kia cuốn lấy anh, muốn anh quay lại, anh liền kể bên tai cô cười, nói: "Bảo bối, có phải rất đẹp?"

Khuôn mặt cô ửng đỏ, cắn vào đầu vai anh, anh hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng xoa đầu cô, "Đều cho em cả, gấp gấp gì chứ."

- - -

Thời điểm Tô Anh tỉnh lại, nhận ra khuôn mặt mình đã lạnh như băng.

Cô ngồi thất thần trên giường được một lát, nhớ tới việc cô bị Tường Nghị đưa về, còn chưa đưa cho cô sợi dây chuyền, mà lại cho cô nghe đoạn ghi âm, rồi cuộc là Tường Nghị muốn tìm hiểu chân tướng gì đây?

Hơn nữa cô thấy thái độ của Tường Nghị với Tường Hiểu Hiểu thật vô điệu, ít nhất những gì Tường Nghị làm đã uy hiếp đến Tường Hiểu Hiểu rồi, mối quan hệ anh em của hai người này không rõ ràng, thật khiến người khác phải nghi ngờ.

Cô nhớ tới, Khương Triết có đến nhưng lại đi rồi.

Triệu Vũ thấy miệng vết thương trên tay cô bị bung ra, gọi bác sĩ đến xử lí thêm lần nữa, khi thấy miệng vết thương sâu đến gần lộ ra xương, sắc mặt anh tối sầm đi, nhìn Tô Anh với ánh mắt hận không thể đánh cho cô một trận!

Không những Triệu Vũ mà Lâm Thành Phong cũng rất khiếp sợ, hỏi cô đã làm gì mà khiến cho bản thân bị thương đến như vậy?

Đào Nhiên lại càng trực tiếp: "Em ở bên cạnh ai vậy? Hay lại lên kút chạy đến nhà ai? Bé hoa nhài, em không màng đến sự an toàn của bản thân mà cứ chạy loạn như vậy, bọn anh có thể hiểu vì em muốn tìm ra chân tướng sự việc, nhưng chuyện này quá nguy hiểm, em không nghĩ là bọn anh sẽ rất lo sao?"

Lưu Vân cũng vỗ vỗ vai Tô Anh: "Lần này tớ là đứng ở phía họ, cậu không biết đêm qua bọn mình thật sự đều phát điên rồi, di động cậu tắt máy liên hệ không được, tìm xung quanh đây cũng không có, nếu thật sự đã xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?"

Tô Anh cúi đầu nghe, nói cái gì cũng đều nhận sai, đáng vẻ trông rất ngoan.

Triệu Vũ cười lạnh, nhéo nhẹ tai cô: "Nhìn xem, tai nhỏ này không nghe lời như vậy, có phải nghe từ tai này lọt qua tai kia rồi quên không?"

Tô Anh bảo vệ lỗ tai, Triệu Vũ không buông tay, nhéo vành tai cô rồi nhẹ nhàng lắc lư, nghiêng nghiêng lợi trừng mắt: "Chẳng lẽ anh nói sai?"

Cô thức thối: "Là em sai rồi....."

"Hừ!"

Anh cũng không nổi giận nhiều sức, hướng chỉ lỗ tai nhỏ kia thật sự không chịu được, anh nhéo nhéo, bị cô đẩy ra, đôi tay nhỏ ôm lấy bàn tay to của anh đẩy ra, anh cũng không còn tức giận nhiều nữa, đánh vào đầu mình rồi tự chửi rủa vài câu.

Lúc Tô Anh ăn sáng xong liền bị bắt đi nghỉ ngơi.

Triệu Vũ, Đào Nhiên cùng Lâm Thành Phong ba người lại không lập tức rời đi mà ở dưới lầu.

Đào Nhiên nói: "Bé hoa nhài vẫn luôn không muốn nói gì hôm qua đã ở bên cạnh ai, cũng không muốn nói là đã xảy ra cái gì, nhưng vết thương trên tay em ấy, giống như là vết thương của súng?"

Lâm Thành Phong sắc mặt nghiêm trọng: "Sao Anh Anh lại không muốn nói? Chẳng lẽ thật sự bởi vì cô ấy không tin tưởng chúng ta? Nhưng cô ấy không tin nhiệm các anh thì cũng không lạ, nhưng sao đến em mà cũng không tin?" anh có chút âm ỉc.

Đào Nhiên liếc mắt nhìn Lâm Thành Phong: "Ngu ngốc, cậu mà biết không phải bọn này cũng biết sao?"

Lâm Thành Phong: "..... Em giữ bí mật cũng tốt mà."

Triệu Vũ đột nhiên nhớ tới một chuyện, lần trước có một đêm Tô Anh không về, chính là vì ở bên cạnh Tường Nghị, nhưng cô lại nói là đến nhà Tường Hiểu Hiểu, Tường Nghị vừa đúng lúc đến gần gặp được cô mới cho cô đi nhờ một đoạn. Nhưng mà hiện tại xem ra thì hình như mọi chuyện không giống vậy.

Rất có thể đêm qua cô ở cùng Tường Nghị!

Anh gần như lập tức gọi điện thoại phản phó: "Đi điều tra ngay, hôm qua và hôm nay, Tường Nghị đã ở những nơi nào?"

Tường Nghị? Sao lại là hắn?

- - -

Lúc này Tường Diễn đang ở kế bên Khương Triết, thấy anh uống liền ba ly Whiskey, mặt nổi đỏ, hai hàng chân mày lạnh lùng, rất giống một con sói hung ác tàn nhẫn!

Anh thấy Triệu Vũ và Tô Anh ôm nhau.

Nhưng Khương Triết không ngăn cản, điều này không giống như dự đoán của mọi người, anh còn tưởng hai người họ sẽ lại đánh nhau như trước.

"Cậu ngồi đây uống rượu giải sầu như vậy, thật không giống với tác phong thường ngày của Khương Tứ."

"Tôi có tác phong thế nào?"

"Kiểu ngạo bá đạo, có người dám đoạt người phụ nữ của cậu, cậu có quan tâm người đó là ai, trước mắt là cho một đám đả!"

"À..."

Khương Triết cúi đầu cười lạnh một tiếng, anh nghĩ tới dáng vẻ của mình lúc đó, thời điểm thấy Tô Anh ở trong vòng tay Triệu Vũ, anh ghen ghét tức giận đến phát điên!

Nhưng anh không tiến tới, bởi vì trong giấc mơ anh không ngọt ngào với cô.

Anh thấy anh vô duyên vô cớ lạnh nhạt thờ ơ, lại thấy có mỗi khi trong lòng tràn ngập sự mong chờ hạnh phúc, nhưng cuối cùng không nhận lại gì ngoài thương tích, nhìn đáng vẻ đáng thương đó, chỉ cần là nhìn lướt qua một cái đã làm anh rất đau lòng rồi.

Anh cũng nhớ có gói nằm bên cạnh mình buổi tối hôm ấy, anh đã cảm lòng không được để cô xuống dưới thân, cô e lệ nhưng cũng vui mừng rồi cũng ngại ngùng từ chối không muốn, nhưng anh vẫn không bỏ ý định của mình. Thậm chí so với ngày xưa còn muốn nhiều hơn, muốn làm cho cô khóc không ra tiếng, muốn cô chủ động nói muốn, mềm như bông kêu tên anh, anh mới bỏ qua.

Anh thấy cô càng ngày càng yên lặng, khuôn mặt nhỏ càng ngày càng càng gầy yếu, cái cảm nhỏ nhọ nhọ mỗi lần gác ở vai đều làm anh thấy hơi đau.

Nhưng anh không biết đối mặt với một bé hoa nhài yên tĩnh như vậy thế nào, chỉ cần dùng yêu thương ôm chặt cô vào lòng là cô có thể cảm nhận được trái tim anh đúng không?

Mà anh cũng thấy Tề Duyệt khóc lóc xin tha.

"Em không có, không phải em cố ý, vụ tai nạn kia thực sự không phải em cố ý, cũng không phải em làm, là Tường Hiểu Hiểu làm, là cô ấy..... Em có một bí mật nói cho anh, em biết, em biết Tường Diễn chết thế nào, lúc Tường Hiểu Hiểu say, em nghe thấy được."

"Anh buông tha cho em đi, em sẽ giúp anh."

Quả thật là mọi chuyện đều diễn biến theo cảnh trong mơ.

Khương Triết nhớ rõ một cuộc đối thoại ở trong giấc mơ kia.

Đào Nhiên nói: "Khương Tứ, tôi biết cậu đau lòng vì bé hoa nhài, nhưng thực sự thì lời Tề Duyệt nói là một bước đột phá lớn, cô ta ở bên cạnh Tường Hiểu Hiểu nhiều nhất, không những vậy còn khá thân thiết. Vụ tai nạn của bé hoa nhài và Tường Diễn, nhìn khá giống như là cùng một nhóm người động tay động chân."

Lâm Thành Phong cúi đầu trầm mặc: "Nhưng Tề Duyệt..... Người phụ nữ đó quá xấu xa rồi, nếu thật sự tạm thời mặc kệ cô ta, cô ta lại xúc phạm tới Anh Anh thì làm sao bây giờ?"

Triệu Vũ thì điều thuốc chẳng rời tay.

Anh không đồng ý, Tường Diễn đã chết, bé hoa nhài lại còn sống, anh không thể lấy an toàn của bé hoa nhài làm tiền đặt cược được.

Khương Triết tất nhiên cũng rõ ràng, Tường Hiểu Hiểu đã bại lộ, chỉ cần nhìn chăm chăm cô ta, cô ta liền lộ ra dấu vết, sẽ biết sau lưng cô ta có ai, chẳng lẽ có thể trốn cả đời sao?

Không cần biết là Tường Nghị hay là Tường Long, đều sẽ bị lộ ra!

Nhưng mà lúc đó thực quá phức tạp, Tề Duyệt vừa về nước đã bành trướng thân phận đại tiểu thư, lúc đó bởi vì phòng thí nghiệm đạt được kết quả tốt mà thắng lợi, đường đường chính chính trở thành người đứng thứ hai ở Tề gia.

Mà sau lưng Tường Hiểu Hiểu là Tường Nghị và Tường Long. Sau khi Tường Diễn chết, Tường Nghị trở thành người chủ của Tường gia, thế lực càng ngày càng lớn. Tường Long cũng không nhường nhịn, hai người đấu đến người chết ta sống, vì những quyền lợi đó, tình thân đã sớm không còn quan trọng.

Nhưng những cái đó cũng không ảnh hưởng đến Tường Hiểu Hiểu, cô và Tường Nghị là anh em ruột, mối quan hệ với Tường Long không nóng không lạnh, cũng không ngại cô ta hô mưa gọi gió ở Tường thị, địa vị cũng càng ngày càng cao.

Không những vậy, bọn họ thông qua lời nói của Tề Duyệt mà biết được, sau lưng Tường Hiểu Hiểu không chỉ đơn giản có một người như vậy, cô thể thiết kế những âm mưu tình vi như vậy, kể cả cái chết, cô thể thấy được trình độ tẩy não của một tổ chức.

Không thể phủ nhận, lúc ấy Tề Duyệt là một quân cờ tốt.

Triệu Vũ lạnh giọng, nói: "Tôi không phủ nhận Đào Nhiên nói rất đúng, lợi dụng Tề Duyệt bắt được Tường Hiểu Hiểu và người sau lưng cô ta. Khiến cho bọn họ bị một lưới bắt hết, có thể xem là cùng lúc báo thù cho bé hoa nhài và Tường Diễn. Nhưng nếu Tề Duyệt chỉ là kẻ hoàn binh thì làm sao bây giờ? Cô ta âm hiểm xảo trá, nếu trong lúc này lại có ý gì đó, bé hoa nhài không phải sẽ lại chịu khổ sao?"

Khuong Triết mặt không có biểu cảm, châm lửa một điếu xì gà: "Tôi nghĩ hay là đưa Anh Anh đi."

Triệu Vũ nhìn về phía Khuong Triết.

Khuong Triết nói: "Đưa ra nước ngoài? Chờ bên này mọi chuyện xong xuôi thì đưa cô ấy trở về."

"Bé hoa nhài sẽ không chịu đâu."

"Đúng vậy, cô ấy sợ nhất là cô đơn."

Huống chỉ sau vụ tai nạn xe kia, cô càng thiếu cảm giác an toàn, nếu anh không ở bên cạnh cô cũng sẽ không yên lòng.

Lâm Thành Phong nói: "Em cảm thấy Tề Duyệt cần được giải quyết trước, việc của Tường Hiểu Hiểu có thể hoãn lại, em cũng không tin cô ta sẽ không lời dưới, rốt cuộc thì Tường Diễn cũng chết rồi, bé hoa nhài lại còn sống, em ấy không thể bị thương."

Khuong Triết: "Thù của Tường Diễn quan trọng, nhưng Anh Anh càng quan trọng. Tôi còn muốn giao Tề Duyệt cho cảnh sát."

Nhưng mà có một tin tức làm thay đổi quyết định của bọn họ.

Cũng làm Khuong Triết hồi hận cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Anh sẽ không đối xử với em như vậy

Edit: Rine

Beta: Jiang

Kỳ thật Lưu Vận cũng không thích đi nghe ngóng bí mật của người khác, dù là bạn tốt nhất cô cũng không thích gặng hỏi. Cô cảm thấy nếu đối phương nguyên ý nói ra thì cô chỉ cần biểu lộ chút ý muốn là họ sẽ nói với cô.

Nhưng Tô Anh thì khác, với tính tình nhảm chán của cô ấy, nếu chủ động hỏi, cô ấy có thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Trần Thực Phán cũng biết chuyện Tô Anh một đêm chưa về, chuyện lớn như vậy mà bà có thể không biết sao? Bà đã sớm báo Lưu Vận đến trò chuyện với Tô Anh, Tô Anh hôm nay nhìn rất khác thường, nhất định là có tâm sự.

Cho nên sáng sớm hôm sau, Lưu Vận vội vã chạy tới nhà Tô Anh, còn mang theo bữa sáng cho cô ấy.

Tô Anh đã dậy từ sớm, nhìn thấy Lưu Vận đến đây, lập tức nhận lấy sữa đậu nành trong tay cô uống một ngụm, Lưu Vận đặt bánh quẩy lên bàn cơm.

"Tay cậu không có vấn đề gì chứ?"

"Ừ, tay tớ ổn lắm."

Lưu Vận ngồi xuống sàn nhà, xem Tô Anh ăn bánh quẩy, nhận không được nói: "Hiện tại chỉ có hai người chúng ta, cậu có thể nói cho tớ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chưa?"

Tô Anh cắn ống hút, mỉm cười nhợt nhạt: "Tớ muốn làm chút việc nhưng không tin tưởng bọn họ."

"..... Há?" Lưu Vận ngây ra một lúc lâu, dường như không tin Tô Anh sẽ nói ra lời như vậy: "Ý cậu là cậu không tin Khuong Triết, hay là Lâm Thành Phong? Hay là Triệu Nhị?"

Tô Anh: "Tớ không tin ai trong số họ."

Lưu Vận càng khó hiểu: "Vi sao?"

Tô Anh lắc đầu: "Dù gì bọn họ cũng là người ngoài, không phải sao? Hiện tại, tớ càng tin tưởng bản thân mình hơn."

Lưu Vận nhìn Tô Anh, cô nhớ tới lúc Tô Anh mất tích, hai người Khuong Triết, Triệu Vũ rất nóng vội, lại nghĩ tới Lâm Thành Phong tán loạn đi tìm người trên đường cái, bọn họ rất lo lắng cho Tô Anh, cô thấy ngày thường cô ấy ở cùng bọn họ rất tốt, mối quan hệ cực kỳ hòa hợp, vì sao cô lại nói rằng không tin tưởng họ?

Tô Anh không giải thích nhiều, cô khẽ mỉm cười, biểu tình nhảm nhạt nhìn không ra vui buồn.

Lúc trước Lưu Vận sẽ ngẫu nhiên cảm thấy Tô Anh có chút kỳ quái, hiện tại cảm giác kỳ quái này lại tới nữa, cô cảm thấy Tô Anh có tâm sự, lại nghĩ tới vết thương của Tô Anh.

"Vậy chuyện cậu muốn làm là gì? Cậu xem ngón tay cậu bị thương nặng như vậy, chuyện này rất nguy hiểm sao?"

"Nguy hiểm? Tớ không sợ."

Tô Anh cảm thấy cả người đều tràn đầy năng lượng, cô cũng không sợ hãi gì, chỉ cần nghĩ đến hiện tại cô không phải là mình của trước kia, không còn là người chỉ biết ý lại vào Khuong Triết, cô cũng không sợ cái gì nữa.

Huống chỉ Tường Nghị có ác ý với Tường Long và Tường Hiểu Hiểu. Tường Diễn cũng sẽ không nuông chiều Tường Hiểu Hiểu, đảm người Khuong Triết ở bên giúp đỡ...

Một đời này, tình huống khác rất nhiều so với kiếp trước.

Cô sẽ không trở thành vật hi sinh cho cuộc tranh đấu lợi ích của bọn họ.

Càng ngày Lưu Vận càng cảm thấy không yên tâm, cô cảm thấy Tô Anh chính là một con nhóc tay trái gà không chặt, làm sao đấu lại những người đó? Tuy rằng cô không biết những người đó là người nào, nhưng lại không yên tâm.

Ngày hôm qua Lưu Vận mới biết, thì ra trên phố này có nhiều người của Khuong Triết như vậy, vừa nghe nói Tô Anh mất tích, tất cả người luôn trốn ở chỗ tối đều ra ngoài tìm kiếm, dọa cô xem chút nhảy dựng lên.

Ngày cả Khuong Triết còn đề phòng như vậy, vừa thấy thì đã biết không bình thường, Tô Anh có thể làm gì đây?

"Tô Anh, tớ biết cậu không sợ, nhưng tớ rất sợ, nếu cậu xảy ra chuyện gì, về sau ai nghe tớ mắng chửi mấy tên bạn trai cực phẩm của tớ? Ai đi bắt gian với tớ?"

"....." Tô Anh im lặng, bắt đầu đi: "Tiểu Vận, có phải cách nói này của cậu có chút kỳ quái không? Lúc trước không phải nghe cậu nói muốn đi xem mắt sao? Thế nào rồi?"

Lưu Vận buông tay: "Cũng ổn, gia đình có thể, diện mạo có thể, tính cách có thể..... Dù sao cũng được hơn kẻ trước đó."

"Vậy là tốt rồi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau gặp anh ta, giúp cậu bày kế!"

"..... Đừng lằng sang chuyện khác, chúng ta đang nói chuyện của cậu!"

Tô Anh thè lưỡi, cười tủm tỉm.

Đang nói, di động Tô Anh vang lên, vừa thấy điện thoại hiển thị: Tường Nghị.

Cô đi đến bên cửa sổ, cuộc gọi kết nối, cười nói: "Tường tiên sinh, tìm tôi có việc gì không?"

"Anh Anh, đêm qua chúng ta đã ở cùng nhau, bây giờ không nhất thiết phải khách khí như vậy chứ?"

Tường Nghị đã sớm về tới nhà, sau khi tắm xong, trên người mặc áo tắm dài màu đen, càng làm nổi bật lên da thịt gợi cảm bên dưới áo tắm, cơ bắp nổi lên, cơ ngực rắn chắc, anh ta cầm khăn lông trắng lau mái tóc đen còn ướt, khoe miệng cười như cô như không.

Tô Anh: "Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?"

Tường Nghị nói: "Tôi chuyển phát nhanh cho cô một lọ thuốc mờ sẹo, chờ miệng vết thương lành, mỗi ngày sáng tối đều bôi một lượt, bảo đảm không còn sẹo."

Tô Anh bất ngờ, nhàu nháu mày: "Chỉ như vậy sao?"

Cô còn tưởng rằng có chuyện gì quan trọng.

Tường Nghị hỏi lại: "Nếu không thì còn gì nữa? Chẳng lẽ cô muốn tôi tự mình đưa tới à?"

Tô Anh cười: "Anh dám đến đây sao? Đêm qua anh chạy trốn cũng rất nhanh."

"Chờ tôi."

"Nói giỡn thôi, đừng tới."

"Đồ nhát gan."

"....."

Nhận thấy được Tô Anh im lặng, biết cô nhất định đang chu miệng, trợn mắt, anh ta nhịn không được cười một tiếng: "Ngoan, đừng thương ngón tay cho tốt, chờ thời cơ tới, tôi liền giao bản ghi âm cho cô."

Tô Anh hỏi: "Khi nào thời cơ của anh mới có thể đến?"

Tường Nghị: "Tôi cũng hy vọng sẽ không để cô chờ lâu."

Giọng Tô Anh vang lên: "Tuy rằng không biết anh đang tìm chân tướng gì, nhưng hy vọng anh có thể sống đến khi giao bản ghi âm cho tôi."

Tường Nghị cười nhạt: "Quả nhiên ánh mắt rất tốt, nhìn trúng một cô gái lành khốc tuyệt tình, tuyệt diệu!"

Vừa dứt lời, bên kia đã truyền đến tiếng tút tút.

Anh ta đau đầu, nằm ngửa trên sofa, mu bàn tay che lấy mắt.

Cô nhóc này, miệng hư, tính tình cũng hư!

Thật sự anh không coi đây là mục đích áp chế Tô Anh, mà là bản ghi âm này xác thật không thể giao cho cô. Nếu Tường Hiểu Hiểu và Tường Long xảy ra chuyện, nhiều nhất cũng chính là mắc tội danh mưu sát Tường Diễn với ý đồ nuốt riêng tài sản, bọn họ sẽ không thủ nhận nhiều chuyện hơn, càng sẽ không nói ra bí mật mà anh ta muốn.

Cứ như vậy, bí mật ấy sẽ vĩnh viễn bị phủ đầy bụi, anh cũng không thể tìm ra cái chết không rõ ràng của mẹ mình.

Đáng tiếc vụ việc đã qua rất lâu, lúc mẹ qua đời anh vẫn còn nhỏ, căn bản không có chứng cứ gì, thứ mà anh có chỉ là trong lúc vô ý nghe lén được một câu.

—"Đừng có thể hiện thái độ với tao, chẳng lẽ mày đã quên mẹ mày chết như thế nào rồi sao?"

—"Ngoan ngoan nghe lời đi."

-- --

Tô Anh có chút tiếc nuối, cơ hội này rất khó có được, chỉ cần giao cho cảnh sát, đám người Tường Hiểu Hiểu sẽ bị coi như người có hiềm nghi, phải tiếp nhận điều tra, như vậy cô ta sẽ không thể che giấu nữa.

Đáng tiếc, tuy rằng cô muốn biết chân tướng, muốn báo thù, nhưng vòng cổ kia xác thật là của Tường Nghị, cô không cách nào yêu cầu người khác vì cô mà từ bỏ chân tướng anh ta muốn biết. Cô vô cùng hiểu rõ suy nghĩ của Tường Nghị, anh ta giống cô, đều đang tìm mọi cách điều tra rõ chân tướng, khiến người xấu phải nhận trừng phạt xứng đáng.

Dù không biết Tường Nghị có thâm thù đại hận gì, chỉ cần thấy anh ta quan tâm chuyện này như vậy, thậm chí còn mấy lần rơi vào nguy hiểm, ngay cả đối phương cũng dao thương sẵn sàng, nhiều đó đủ khiến người ta biết rằng chuyện này không đơn giản.

Thời điểm Tô Anh đang suy nghĩ vấn đề của Tường Nghị, Triệu Vũ tức giận đến dậm chân!

"Một ngày trước Tường Nghị không lộ mặt, ban đêm cũng không về nhà, ngược lại vào sáng sớm hôm qua xuất hiện ở công ty, dạo một vòng ở đó rồi trở về....."

Dường như không cần nói thêm cái gì nữa, Triệu Vũ biết nhất định là Tô Anh sẽ ở cạnh Tường Nghị.

Vì sao Tô Anh lại ở bên cạnh Tường Nghị?

Anh ta là người có hiềm nghi lớn nhất trong vụ mưu sát Tường Diễn, là một người đàn ông đáng sợ, Tô Anh biết điều đó nhưng vì sao cô còn muốn cùng Tường Nghị ở bên nhau? Thậm chí giúp anh ta giấu diếm?

Bất kể là vì cái gì cũng đủ làm người nghi hoặc, cũng đủ làm người khác... ghen.

Khuong Triết cũng biết được tin tức này rất nhanh.

Từ trước đến nay tính cách anh trầm ổn, giờ phút này lại cảm thấy tâm hoảng ý loạn.

Cảnh trong mơ và hiện thực cùng giằng xé trong đầu anh, có đôi khi anh thậm chí không phân rõ trước mắt rốt cuộc là cảnh trong mơ hay là hiện thực, nhưng anh lại cảm giác Tô Anh cách anh càng ngày càng xa.

Anh không thể đối xử với cô giống trong mơ, nếu không chắc chắn sẽ giẫm lên vết xe đổ.

Càng không thể khiến cô gái này phải chịu một chút tổn thương nào vì anh.

Lúc này cũng coi như hiềm thấy, rõ ràng biết Tô Anh ở bên Tường Nghị một đêm nhưng hai người Khuong Triết và Triệu Vũ lại không ai có hành động gì, dường như đều rất an tĩnh.

-- --

Tô Anh có chút phiền lòng.

Sau khi ra ngoài từ lần trước thì đã qua hai ngày, cô không nhận được tin tức của Tường Nghị, ngược lại Khuong Triết đến gặp cô.

Từ sáng sớm hôm đó anh biến mất trong sương mù, đây là lần đầu tiên cô gặp lại anh.

Người đàn ông lạnh nhạt đứng trong tiệm hoa của cô, lòng bàn tay vỗ về một đóa hoa nhài, anh đưa lưng về phía cô, có một sự lạnh lẽo mà cô không thể hiểu được.

Anh nghe được tiếng bước chân, cũng không quay đầu lại, giọng nói xa xa truyền tới: "Anh Anh, hoa nhài này thật xinh đẹp."

Tô Anh nhìn nhìn, chạy chậm tới gần.

Xương rồng nói: "Anh Anh, Khuong Triết tới đã lâu, vừa mới đi xem hoa nhài, cũng không nói lời nào, thoát nhìn anh ta thật đáng sợ!"

Cây mắc cỡ cũng nói "Đừng vậy, thật dọa người nha."

"Vì sao người đàn ông này lại có thể không bỏ như vậy?"

"Cảm giác giống như muốn ăn thịt người!"

"....."

Ánh mắt Tô Anh ánh mắt khẽ chuyển, đứng ở bên cạnh Khương Triết, nói: "Sao anh lại đến đây?"

Khương Triết buông hoa nhài ra, rũ mắt nhìn về phía Tô Anh, ánh mắt dừng ở băng gạc quấn trên ngón tay cô, Tô Anh giấu tay đi, nói "Vết thương nhỏ mà thôi, không có việc gì."

Khương Triết quét mắt nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh băng.

Bàn tay anh đặt trên vai phải của cô, di chuyển một chút xuống tới khuỷu tay, anh hành động rất chậm, ngón trỏ thoáng dùng sức đè lấy bả vai, tạo ra một đường uốn lượn.

"Anh Anh, anh biết em rất sợ trên người mình sẽ để lại những vết sẹo."

Nhảy giờ vẫn luôn bình tĩnh, rồi cuộc ánh mắt Tô Anh cũng thay đổi, cô khiếp sợ nhìn Khương Triết, trong chớp mắt cô ôm lấy cánh tay của mình, lui nhanh ra phía sau, đụng vào giàn hoa!

Động tác vừa rồi của anh là thứ cô quen thuộc nhất, anh có thói quen vuốt ve vết sẹo của cô như vậy, bất kể là ngón tay hay là môi, anh tinh tế tỉ mỉ quần quanh cô, làm thế nào cũng xé không rách, trốn không thoát.

Cô kinh ngạc, trong kinh ngạc lại có chút sợ hãi không giải thích được, sao Khương Triết có thể biết động tác này? Vì sao anh lại làm động tác như vậy?

Khương Triết đứng tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt anh vẫn đen nhánh thăm thẳm, giống như một miệng giếng cổ không hề cạn nước. "Anh Anh, anh cũng giống như em, mơ thấy một vài chuyện."

Tô Anh bất ngờ hỏi: "Anh mơ? Anh mơ thấy cái gì?"

"Giấc mơ của anh không hoàn chỉnh, anh mơ thấy anh cầu hôn em ở trên biển, mơ thấy chúng ta kết hôn." Anh cong môi cười, ánh mắt cũng mang một chút ý cười: "Em rất ngoan, mấy ngày sau đêm tân hôn đều không dám nhìn anh."

Tô Anh: "....."

Ở chỗ bác sĩ tâm lý cô cũng không nói rõ ràng, có rất nhiều chuyện cô đều đại khái lướt qua mà không nói chi tiết, ví như chuyện sau khi cô chấp nhận lời cầu hôn của anh..

Nếu cô không nói, nhất định Khương Triết sẽ không biết, vậy mà hiện giờ anh lại biết? Anh thật sự mơ thấy kiếp trước? Nhưng chuyện nằm mơ này vốn chính là cô bịa đặt nói dối để che giấu chân tướng!

Tô Anh chưa bao giờ nghĩ tới, nếu có một ngày, Khương Triết cũng có ký ức của kiếp trước thì sẽ như thế nào?

Khương Triết tiến lên hai bước, đứng ở trước mặt Tô Anh, giọng nói anh lạnh lạnh lại mang theo một chút nghi hoặc: "Anh Anh, tuy rằng anh mơ thấy một ít chuyện tương lai, chỉ là còn có rất nhiều chuyện giống như ẩn trong sương mù, anh không thể nhìn thấy được. Anh chỉ thấy được em, thấy em đang cười, đang khóc, đang khó chịu... Những thứ khác, anh đều không nhìn thấy."

Khương Triết giờ tay, dường như muốn xoa gò má vương mấy sợi tóc của Tô Anh, lại bị cô nghiêng đầu tránh thoát, ngón tay anh cứng đờ, thả xuống bên cạnh người.

"Lần trước đi gặp Hà Huệ với anh, em cũng đề cô ấy tiến hành thôi miên là vì củng hy vọng mình có thể có ký ức hoàn chỉnh, không phải xem từ góc độ của anh, mà là từ góc độ của em. Chỉ là... đáng tiếc."

Anh bất đắc dĩ lắc đầu: "Anh vẫn không nghĩ ra, cũng không mơ thấy."

Tô Anh nghĩ tới, lần đó Khương Triết còn đặc biệt đề Triệu Vũ đưa cô về nhà, anh nói mình có việc bận, cô chưa từng nghĩ tới anh lại muốn đi tiến hành thôi miên.

Khương Triết: "Anh Anh, lúc vừa mới bắt đầu nằm mơ, anh rất vui vẻ, bởi vì trong mơ chúng ta thật hạnh phúc. Nhưng mà càng về sau lại... Anh cảm giác trong lòng rất buồn, buồn đến không thể thở được. Loại cảm giác này rất kỳ quái, anh chưa từng có, nó giống như cảm xúc lúc ôm lấy em mới có thể cảm thấy vui sướng."

Trong giọng nói lạnh nhạt của người đàn ông xen lẫn sự hoang mang vô tận, dường như anh thật sự đau khổ, bất an vì những cảnh trong mơ.

Anh nói: "Anh không có khả năng đối xử tệ với em như vậy, rõ ràng anh đối với em rất mê muội. Nếu anh thật sự muốn vứt bỏ em, anh không thể mỗi ngày đều hôn lên những vết sẹo trên người em."

Người đàn ông rũ mắt, nhìn vào đôi mắt cô gái, nghiêm túc nói: "Em cũng muốn biết chân tướng kiếp trước đúng không? Em giúp anh đi, anh cũng muốn mơ thấy tương lai hoàn chỉnh của chúng ta."

Lần đầu tiên Khương Triết ở trước mặt cô nói nhiều như vậy, thậm chí lần đầu tiên anh ở trước mặt cô lộ ra loại biểu tình hoang mang mơ mịt. Từ trước đến nay anh đều trầm ổn không chế tất cả, nhìn mọi thứ từ trên cao, bày mưu lập kế.

Tô Anh kinh ngạc, cô nên làm gì bây giờ? Thoạt nhìn Khương Triết rất buồn rầu, thậm chí giữa mày còn hiện lên vẻ sầu lo và đau xót, anh nói anh không có khả năng đối xử tệ với cô như vậy.

Cô lắc đầu: "Anh thật sự ngoại tình..."

Khương Triết: "Nhưng ở trong trí nhớ của anh, anh chỉ từng có một người phụ nữ là em. Trước khi ở bên em, anh từng hôn, từng vuốt ve người phụ nữ khác, nhưng sau khi có em, anh cũng chỉ biết đến em."

Tô Anh không tin anh: "Anh cũng đã nói, những cảnh trong giấc mơ của anh không hoàn chỉnh."

Khương Triết lắc đầu: "Anh sẽ không làm như vậy, bất kể là người phụ nữ nào cũng không tốt bằng bé hoa nhài của anh."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 159: Giấc mơ của Khương Tú?

Edit: Hiền Chấn

Beta: Thư Thư

Mục đích đến đây của Khương Triết làm cho Tô Anh hết sức kinh ngạc, giúp anh khôi phục lại cảnh trong mơ sao?

Khương Triết nói: "Chỉ cần giấc mộng của anh được hoàn chỉnh, Anh Anh, đến lúc đó cho dù em muốn biết chuyện gì anh cũng sẽ nói hết."

Ba năm sau Khương Triết biết được rất nhiều chuyện, biết rất nhiều....

Nhưng ngay tại giây tiếp theo, cô liền kiên quyết từ chối lời đề nghị của Khương Triết: "Không được, trước đây anh toàn giấu diếm em, chẳng lẽ bây giờ lại chịu nói cho em biết sao?"

Khương Triết ung dung thông thả, nói: "Anh Anh, anh không phủ nhận người trong giấc mơ của em chính là anh. Nhưng mà em cũng phải thừa nhận một điều, anh hiện tại và "anh" ở trong mơ không giống nhau. Hết thảy những điều đó đều xảy ra trước khi em bị tai nạn ngoài ý muốn, có đúng không? Có lẽ anh còn biết nhiều hơn em, chỉ cần anh có thể nhớ được thì rất nhiều chuyện sẽ được giải quyết nhanh chóng."

Anh nhìn cô, thấy trong mắt cô dần hiện lên nét dao động.

Khương Triết: "Nếu như em vẫn không tin anh thì anh có thể thề, có thể viết cả cam kết rồi mời luật sư làm chứng."

Tô Anh suy nghĩ một lúc lâu, cô nhìn Khương Triết, trong lòng lại nghi hoặc không thôi: "Nhưng anh nói ngay cả khi bác sĩ Hà dùng biện pháp thôi miên cũng không giúp anh khôi phục lại giấc mơ của anh, sao em giúp anh được chứ?"

Khoẻ miệng Khương Triết câu lên thành nụ cười, dường như là theo thói quen định vuốt ve gương mặt cô, nhưng rất nhanh đã khắc chế lại, thu hồi bàn tay đang cứng đờ ngượng ngùng: "Bác sĩ Hà nói, anh cần phải tiếp xúc nhiều hoặc là thử trải nghiệm những cảnh đã từng phát sinh ở trong mơ của hai chúng mình. Như vậy, có lẽ sẽ kích thích được ký ức của anh, làm anh có thể mơ thấy nó lần nữa."

Tô Anh: ".....Vậy anh định làm thế nào?"

Khương Triết: "Ra biển."

Tô Anh được phen sững sốt, ánh mắt nhìn Khương Triết càng thêm quái dị, cô lắc đầu: "Không được, chỗ đó quá xa, mất quá nhiều thời gian."

Bỗng nhiên Khương Triết cười khê, rót cuộc anh vẫn không biết màn cầu hôn kia là đúng hay sai. Anh chuẩn bị rất tỉ mỉ, vì biết Tô Anh thích hoa nên đã dụng tâm thu mua hoa từ khắp nơi trên thế giới. Cả chiếc nhẫn kia nữa, sau một thời gian dài tuyển chọn tỉ mỉ mới chọn được, thậm chí mỗi một chữ bên trong chiếc nhẫn đều được khắc bằng tay, do anh trực tiếp giám sát.

Trước đây cô nguyện ý cùng anh đi đến chân trời góc bể, nhưng sau này, cô chỉ muốn rời xa anh.

Nhưng anh vẫn giữ vững ý định của mình: "Ba ngày sau đi." Anh dừng lại một chút, lại nói: "Anh sẽ không làm gì em đâu."

Tô Anh cười lạnh, rõ ràng là không hề tin anh.

Ở kiếp trước, cô đã quá quen với sự dối trá cùng những thói hư tật xấu của anh rồi. Lắm lúc cô vẫn không hiểu nổi, rõ ràng mối quan hệ của hai người đã bên bờ vực tan vỡ, nhưng tối nào anh cũng bước bình muốn ôm cô ngủ, lại còn lừa cô bảo "không làm gì hết". Nhưng kết quả, sáng sớm hôm sau cô sẽ mơ màng tỉnh giấc vì bị anh xâm nhập, sau đó anh lại cắn vào vành tai cô, dùng chất giọng gợi cảm hết mức để nói "anh muốn em đến không nhận được".

Lúc ấy, dường như cô có thể nhìn thấy một tia mê luyến của anh, ánh mắt anh lúc ấy không còn lạnh lùng nữa, khoé môi cũng động lại ý cười thoả mãn. Nhưng những hình ảnh ấy chỉ như một giấc mơ đẹp, khi anh khoác bộ tây trang phẳng phiu vào người, anh lại trở thành con người cao cao tại thượng không thể với tới. Cứ như thế, người vừa rồi quần quýt bên cô không muốn rời đi là ai khác chứ không phải anh.

Những nét do dự trong mắt Tô Anh liền tan đi nhanh, cổ lặc đầu: "Em không đi."

Hiển nhiên nằm trong dự đoán của Khương Triết, ánh mắt anh trở nên tối tăm nhưng trên mặt lại không biểu lộ nét gì: "Vậy em muốn đi đâu?"

Tô Anh vẫn lặc đầu như cũ: "Em không muốn đi đâu hết, em chỉ muốn ở nơi vốn thuộc về em thôi."

"Vậy sau này anh sẽ đến đây gặp em."

".....Được, nhưng anh không được động chạm vào em, thời gian đến đây không quá ba mươi phút một ngày, không được đến vào buổi tối."

"Được."

Cuối cùng, quả nhiên Tô Anh với Khương Triết cũng "đập tay tuyên thệ" với nhau, một khi giấc mơ của Khương Triết hoàn chỉnh thì phải nói hết tất cả những thứ mình biết cho Tô Anh, không được giấu diếm dù chỉ một chút, nếu không sẽ.....

"Anh sẽ cô độc suốt quãng đời còn lại, cả đời sống trong nỗi hối hận vì mất đi em."

--

Khương Triết quả nhiên là người nói được làm được.

Trước đây anh thường xoa đầu hay véo má cô, nhưng bây giờ, quả nhiên anh không hề chạm vào cô. Mỗi ngày cũng chỉ đến vào giờ nghỉ trưa, mang theo một phần cơm trưa đến.

Cũng như lúc này đây, vẫn là trợ lý Diêu đi theo, phụ trách việc bày biện thức ăn lên bàn, còn anh thì ngồi trên sofa xem văn kiện, Tô Anh điềm nhiên đùa nghịch với hoa cỏ ở một bên.

Cô không ngồi dùng cơm với anh, thoạt nhìn giống như hai người xa lạ ở cùng một bầu trời.

Đúng ba mươi phút, anh rời khỏi.

Thoả thuận giữa cô và anh dường như là điều gì đó rất bất thường, làm cho Lâm Thành Phong phải trợn mắt há hốc mồm, hết sức kinh ngạc: ".....Hình như cái này không giống tính cách của Khương Tử?"

Tô Anh thuận miệng hỏi một câu: "Sao lại không giống?"

Lâm Thành Phong: "Quá dịu dàng!" Anh kỳ quái nói: "Anh còn tưởng hai người muốn chơi trò cầm tù chứ!"

Tô Anh: "Anh im đi, đừng nói nữa."

Lâm Thành Phong mỉm cười.

Trong lúc này, Tô Anh nhận được tin từ Tưởng Nghị, anh nói mình phải trở về Đế Đô.

Tô Anh ngạc nhiên: "Sao lại đi rồi? Anh điều tra được chân tướng rồi à?"

Tưởng Nghị nói: "Ở bên phía Tưởng Long có chút động tĩnh nên tôi muốn trở về một chuyến. Anh Anh, nhớ tránh xa Triệu Vũ ra một chút, không có tôi ở đó, đừng có dại dột mà lấy thân mình ra chọc tức Tưởng Hiểu Hiểu."

Tô Anh nói: "Tôi đâu phải đồ ngốc, tự biết chừng mực mà."

"Hahaha." Giọng cười của anh có chút châm chọc: "Cố đừng có mà gât tôi, lúc trước cô cự tuyệt lời cầu hôn của Khương Tử. Quay đầu liền nói với Tưởng Hiểu Hiểu rằng cô muốn bắt đầu một cuộc sống mới, muốn tìm người thích hợp hơn để kết hôn..... Làm cho Tưởng Hiểu Hiểu thấp thòm lo âu một phen! Chẳng lẽ cô không thừa cơ đó mà nhờ Triệu Nhị chọc tức con bé sao?"

"Có há? Tôi không nhớ nữa."

"Cãi ngang vừa thôi, nhớ kỹ là đừng làm gì mạnh động, chờ tôi quay lại."

Tô Anh cũng không nói gì, ngược lại hỏi: "Bên Tưởng Long có chuyện gì thế?"

Tưởng Nghị nói: "Có một kẻ lên lút hợp tác với anh ta, những người anh ta tìm để đối phó với Tưởng Diễn, chính là thông qua kẻ này."

Tô Anh nghe vậy liền nhủ thầm: "Vậy thì rất nguy hiểm phải không?"

Tưởng Nghị cong môi cười, khuôn mặt tuấn mỹ của anh lại có thêm chút nét xấu xa: "Nếu có thể bắt được kẻ này thì thú vị lắm đấy!"

Tô Anh phát hiện dường như cái tên Tưởng Nghị này là tuýp người thích chơi trò mạo hiểm. So với việc tranh giành Tưởng Thị, dường như anh chuyên chú hơn trong việc tìm kiếm chân tướng nào đó hơn, lại càng thích đem tới phiền toái cho Tưởng Long.

"Anh biết đối phương là ai à?"

"Không biết, chỉ biết biết anh của anh ta là K. Mà thôi kệ, rất nhanh sẽ biết được thôi."

"Rất cuộc những người kia là ai? Sao Tưởng Long lại có quan hệ với bọn họ?"

"Cô không biết à? Gia tộc họ Tưởng ngày xưa vốn lẫn lộn trong giới hắc đạo, qua nhiều thế hệ mới có thể tẩy trắng được như bây giờ. Nhưng mà cô không biết đâu, trong cái giới đó kiếm tiền nhanh lắm, ông cụ nhà tôi không hứng thú với mấy thứ đó, nhưng có người lại hận không thể chui thẳng vào trong đồng tiền kia đó, chắc chắn."

Đương nhiên là Tô Anh biết tổ tông Tưởng gia không quá sạch sẽ, nhưng cô tưởng là họ đã tẩy trắng hết rồi chứ. Nhưng khi nghe Tưởng Nghị nói như vậy, có vẻ như vẫn có người muốn dấn thân vào đấy không muốn ra.

Cô nói: "Nghe khá nguy hiểm đó, anh nhớ cẩn thận. Tôi hy vọng anh còn sống để giao đoạn ghi âm lại cho tôi."

Tưởng Nghị cười to: "Được, tôi sẽ sống sót trở về bên cạnh cô."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Lộ ra lớp băng mỏng

Edit: Bạc

Beta: Mun

Sau khi Tưởng Nghị về Đế đô thì không còn tin tức gì nữa.

Mỗi ngày Tô Anh đều lấy tâm thực vật ra luyện tập, hơn nữa cô còn muốn tìm một giáo viên dạy võ thuật, sau khi trải qua vài chuyện, cô càng nhận thức được tầm quan trọng của việc học một số chiêu thức để tự vệ.

Sau khi Khương Triết nghe được, nói muốn dạy cho cô, đối mặt với ánh mắt do dự của Tô Anh, anh đậm mặc mà bình tĩnh nói: "Em có thể tìm giáo viên nào dạy tốt hơn anh sao?"

Tô Anh nhớ tới khoảng thời gian Khương Triết đã dạy dỗ cô khắt khe như thế nào, xác thật thì, không có giáo viên nào thích hợp hơn so với Khương Triết: "Vậy khi nào anh mới có thời gian? Anh bận rộn như thế."

Khương Triết suy tư một lát: "Buổi tối, ở Hải Thủy Loan, sau khi kết thúc sẽ đưa em về."

Chuyện cứ như vậy mà quyết định.

Lâm Thành Phong đối với việc này có chút đau lòng: "Vì sao phải tìm Khương Tử mà không tìm anh? Anh cũng rất lợi hại mà!"

Tô Anh liếc anh một cái: "Không phải anh đang rất bận sao? Buổi tối trở về ăn cơm xong liền leo lên giường ngủ, ở đâu mà có thời gian?"

Đúng thật là trong khoảng thời gian này công việc của Lâm Thành Phong rất bận rộn, lu bù, không giống như trước kia cùng cô ăn không ngồi rồi, mỗi ngày anh đều đi sớm về trễ, gương mặt bộ dáng càng có phong thái thành thực, càng ngày càng có xu hướng giống Lâm Thành Phong của ba năm sau, cô biết anh sẽ thành công, lại không nghĩ đến anh lại vất vả, nỗ lực như vậy.

Cô nói "Huống chi anh cũng không lợi hại bằng Khương Triết."

Cảm xúc của Lâm Thành Phong trở thành một mớ hỗn độn: Trái tim gì sét rồi, thật đau khổ mà!

--

Khương Triết làm giáo viên, thật sự dạy Tô Anh không còn một con đường sống, mới đầu còn chú ý ngón tay bị thương của cô, thật ra sau khi, ngón tay của Tô Anh hồi phục tốt hơn, đã đóng vảy lành lặn, hình như mỗi lần Tô Anh bỏ ra khỏi phòng huấn luyện ngắm đều là mồ hôi ướt đầm, hai chân run rẩy mà bỏ ra.

Rõ ràng Tô Anh có tâm thực vật để trợ giúp, nhưng lại không có cách nào đánh nhiều hơn vài chiêu dưới sự khống chế của Khương Triết, người đàn ông này, luôn luôn bình tĩnh ung dung, chưa bao giờ có một chút chột vạt.

Lại thêm một ngày huấn luyện kết thúc, Tô Anh mệt đến mức quý rạp trên mặt đất.

Khương Triết cũng chỉ coi bỏ ba nút áo sơ mi, tay áo xắn lên khuỷu tay, mái tóc đen hơi lộn xộn, anh đứng trên cao nhìn xuống, sửa sang quần áo rồi cài lại từng nút áo, buông xuống phần tay áo trên khuỷu tay, cả thân hình đều quay trở về về tí mí như trước.

Anh rũ mắt nhìn Tô Anh: "Em ở đây nghỉ ngơi một chút, anh đi tắm rửa."

Tô Anh ừ một tiếng.

Anh đã xoay người đi.

Lúc Tô Anh bỏ ra khỏi phòng huấn luyện ngắm, đi giúp việc đưa cho cô một ly nước, bà nhìn đáng vẻ lúc này của Tô Anh, khuôn mặt ửng đỏ, bộ đồ vận động bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, mái tóc đuôi ngựa cao cao cũng lỏng lẻo, rối tung, phần da tiếp xúc bên ngoài cũng đậm màu râm nâu, ngoại trừ đôi mắt chứa nụ cười phản tỉnh thần, thì cả thân hình nho nhỏ thật giống như bị người ta hung hăng chà đạp.

"Tô tiểu thư, tôi thấy cô quá là chịu khó rồi, miễn là bản thân cô có thể tự vệ khỏi mấy kẻ biến thái là được rồi, không cần ganh đua như vậy đâu!" Quan trọng hơn là, lúc bà xuống lầu xem đáng vẻ Khương Triết dạy Tô Anh như thế nào, thì thật sự cảm thấy cậu ấy không có thương hương tiếc ngọc một chút nào, không bởi vì Tô Anh là một cô gái mà trở nên dịu dàng dù chỉ một chút.

Tô Anh lắc lắc đầu, cái miệng nhỏ uống từng ngụm từng ngụm nước.

Khương Triết tắm xong rồi thì đi xuống dưới lầu, vẫn là áo sơ mi trắng quần tây đen, một nửa mái tóc đen vẫn còn hơi ướt, khuôn mặt lạnh lùng tuấn mỹ, không có một tí biểu cảm dư thừa nào.

Lạnh giọng: "Tại sao không đi thay quần áo?"

Cô mang theo túi xách đi qua một căn phòng, nhanh chóng thay bộ đồ thể thao ra, lúc đi ra, Khương Triết đang ngồi trên ghế sofa lật xem quyển tạp chí kinh tế - tài chính.

Anh nâng nâng mi mắt, đóng lại cuốn tạp chí, đứng dậy, đi ra ngoài trước một bước.

Khương Triết không ở đây, sau khi đưa Tô Anh về, vẫn quay trở về Khương gia như cũ.

Không nói chuyện suốt cả một đường.

Lúc sắp đến, Tô Anh mới nói: "Anh... vẫn không mơ thấy cái gì sao?"

Khương Triết: "Không có."

Tô Anh trầm mặc, "À" lên một tiếng.

Khương Triết đột nhiên lấy ra một bình sứ trắng, đưa cho Tô Anh, Tô Anh biết rất rõ cái bình này dùng để làm gì, ở kiếp trước, anh từng tự mình bôi lên từng vết sẹo cho cô, có lẽ vết thương quá nặng, thuốc mỡ trị sẹo này cũng không có quá nhiều tác dụng, cuối cùng cô cũng nhận nó: "Cảm ơn."

Khương Triết nói: "Anh đã đi gặp bác sĩ, nhưng thật sự không được, anh không thể vén lớp sương mù ấy lên được. Tô Anh, sau khi nghe em kể về những cảnh trong mơ đó, bác sĩ Hà nói, có lẽ chỉ có em mới có thể giúp anh nhớ lại."

Tô Anh cười: "Khương Triết, sao em có thể giúp anh chứ? Chẳng lẽ đây là một cách để mơ lại những giấc mơ em kể sao, nó có thể giúp anh nhớ lại sao? Anh chưa bao giờ kể cho em nghe bất cứ điều gì, hiện giờ em cũng không có cách nào nói cho anh biết cái gì cả."

Khương Triết im lặng nói "Tô Anh, thật ra, em trong giấc mơ của anh cũng là em của hiện tại, nhưng đã có sự khác biệt. Trong mơ em là một đoá hoa mảnh mai, anh sợ chạm vào cũng sẽ vỡ tan, giờ em vẫn là đoá hoa đó, nhưng đã có gai bảo vệ, có thể bảo vệ tốt cảnh li của mình khiến nó trở nên mạnh mẽ, rực rỡ."

Tô Anh nghĩ, nếu có vẫn giống như cô của trước kia, không hiểu rằng bản thân phải bảo vệ tốt cho bản thân mình, có lẽ cô sẽ có thêm một lần nữa chết không được rõ ràng, quá nhiều ảm ức, nhất định cô sẽ tức đến mức từ trong mộ bỏ ra ngoài!

Chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước cửa tiệm hoa, Tô Anh cảm ơn, mở cửa xuống xe.

Khương Triết cũng xuống xe, anh đứng ở phía bên kia chiếc xe, khuôn mặt đỉnh đạc bị ánh đèn hắt xuống, hiện lên hình ảnh lờ mờ nửa sáng nửa tối: "Tô Anh, phối hợp với anh một lần, anh sẽ nhớ đến."

Tô Anh nhàu mày: "Phối hợp như thế nào?"

Khương Triết: "Anh sẽ không làm gì không tốt với em cả."

Tô Anh vẫn khó hiểu như cũ, Khương Triết nói: "Em đi về trước đi."

Tô Anh không biết rốt cuộc Khương Triết muốn tính toán cái gì, chỉ thấy sắc mặt trầm của anh không phải là giả bộ, từ trước đến giờ anh đều thăm tàng bất lộ như thế, luôn ản giấu cảm xúc của mình, chỉ khi trong lúc nhìn cô, ánh mắt sẽ vô tình lộ ra sự mờ mịt, sau đó cũng xuất hiện sự đau khổ sâu sắc.

Cánh không hoàn chỉnh trong mơ kia, vẫn luôn tra tấn anh.

Cô về đến nhà, nghe được âm thanh xe khởi động rồi đi.

Lâm Thành Phong vẫn chưa trở về, không biết có phải ở công ty bận rộn hay không?

Cột lồng xanh nâng xương rồng chạy đến trước mặt cô, rung rung mấy lá cây nho nhỏ tranh công. Tô Anh bỏ quần áo do qua một bên, vỗ vỗ: "Ngoan nào, không cần phải tới gần cửa như vậy, sẽ bị người khác thấy đấy."

Cột lồng xanh lập tức lui xoát xoát về sau.

Xương rồng ưỡn ưỡn thân cây nhỏ nhắn của mình: "Anh Anh, không sợ, ai dám đến em sẽ bắn gai biau biau vào người hần."

Chỉ trong chớp mắt độ run rẩy của cột lồng xanh càng tăng lên, giống như thật sự tấn thành lời nói của cao nhân.

Tô Anh nghĩ, hai đứa nhóc con này thật sự không biết mặt tối của thế giới này, không nhắc đến xương rồng có thể tự mình bắn ra gai chứa nọc độc, thì cột lồng xanh, có thể đi cũng có thể cử động, nếu bị phát hiện, đã sớm bị đưa lên bảo rồi bị đưa đi làm nghiên cứu hay triển lãm gì đó.

Tô Anh nghĩ, có thể cô nên phổ cập một ít kiến thức về thể giới nguy hiểm này cho chúng nó.

Cô lên lầu, mang máy tính bảng xuống, mở lần lượt từng mẫu tin tức cho chúng nó xem, thậm chí cô còn chỉ cho cột lông xanh cách xài máy chiếu, chỉ có một điều là rễ cây của cột lông xanh không có độ ẩm, hình như hơi khó sử dụng rồi đây.

Độ ẩm?

Cột lông xanh rất lợi hại, nó đem hai rễ cây giao vào nhau, lòi qua kéo lại, ma sát sinh ra nhiệt....

Tô Anh: "....."

Cô càng thêm nghi ngờ sự phát triển của cột lông xanh, nó lớn lên như thế nào vậy?

"Em còn có thể làm cái gì nữa?"

Cột lông xanh run run lá cây, vui sướng nhảy nhót.

Ok, lại ngớ ngẩn rồi.

Nhìn một phong hoa cô, cây cối nhào vào một chỗ ngồi xem TV, Tô Anh lên lầu, tắm xong liền trầm trầm mê mê đi ngủ.

Chỉ ngủ đến nửa đêm, đột nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân ở ngoài phòng đang bước đến gần.

Ngô đông nói: "Là Khương Triết."

Tô Anh chớp chớp mắt sững sờ, anh tới làm gì? Cô lại nhớ đến lúc tối lúc rồi đi anh có nói một câu, phối hợp với anh? Anh muốn làm cái gì?

Cô nghe thấy tiếng mở cửa, tiếng quần áo ma sát, khoá được mở ra, cô liền nhanh chóng bật dậy, dưới ánh trăng thân hình đỉnh đạc vẫn cường thế như cũ khiến người ta không thể bỏ qua.

Giọng nói Khương Triết trầm ồm: "Đánh thức em?"

Tô Anh: "Khương Triết _____ "

Anh cắt đứt lời nói của cô: "Anh nghe nói Tề Duyệt tới tìm em?"

Tô Anh sững sờ một chút, cái gì?

Khương Triết đã rút đầy lưng ra ném qua một bên: "Anh đã dặn trước với bác Thẩm là không cần mở cửa cho Tề Duyệt, em hoàn toàn có thể không để ý đến cô ta, còn ngày ngày chạy đi tìm khó chịu sao?"

Hình như Tô Anh đã lập tức nhớ đến kiếp trước, Tề Duyệt gọi điện thoại cho cô, nói cho cô biết Khương Triết có người phụ nữ bên ngoài, cô đương nhiên là không tin, sau đó Tề Duyệt xuất hiện ở Khương gia, ném cho cô một xấp ảnh chụp ở một góc quán bar tối tăm, người đàn ông nửa dựa trên ghế sofa, trong miệng ngậm thuốc, ngồi bên cạnh anh có một người phụ nữ, gò má người phụ nữ ấy đỏ bừng, ngượng ngùng e lệ...

Cô dừng một chút: "... Cô ta nói có việc."

Khương Triết: "Cô ta có thể có việc gì?"

Tô Anh lắc đầu: "Không có gì."

Người đàn ông ngồi xuống mép giường, ngón tay nhéo cằm cô: "Hửm?"

Cô chịu không được ánh mắt sắc bén của người đàn ông, nhấp môi nói: "Tề tiểu thư cho em thấy một xấp ảnh chụp, anh ở quán bar, cùng một người phụ nữ. Anh..."

"Ha!" Người đàn ông cười lạnh một tiếng: "Ngu ngốc, người phụ nữ kia nói gì em cũng tin sao?"

"Ảnh chụp là thật sao?"

"Anh đi Bách Nhạn Môn, không phát hiện ra người phụ nữ nào, anh chỉ thấy em."

Người đàn ông đã để lên người cô, một đêm ham muốn.

Hình như anh rất không vui khi Tô Anh hoài nghi anh, không nghe anh mà đi gặp Tề Duyệt, suốt một đêm đều cực kì khốc liệt, cắn vành tai cô nói: "Chỉ cho em thôi, em đã rất nỗ lực để thăng giấc nhỏ của anh được ăn no, làm sao có đủ tình lực để đi tìm người phụ nữ khác, hửm??"

Cô gần như đã hôn mê, thấy phía chân trời dần sáng, trên lông mi cong vút còn treo nước mắt, cuối cùng người đàn ông cũng chịu buông tha, ném ga trải giường nhăn nhéo uớt át xuống, cầm đại một cái áo choàng từ phòng tắm, cô bị ôm đưa tới giữa giường, mơ hồ nghe thấy anh đang nói gì đó bên tai, nhưng cô quá mệt, buồn ngủ không chịu nổi, cơ bản là không kịp nghe rõ, đã đi ngủ mất.

--

Ký ức bị phủ đầy bụi ở nơi sâu nhất được mở ra, những ký ức bị che khuất và lãng quên, giờ đã bị phá vỡ, trong đêm tối càng thêm rõ rệt.

Mà người đàn ông, giờ đang nằm sau lưng cô, trên giường của cô, hơi thở đẩy hormone nam tính như có như không quanh quẩn bên chóp mũi.

Đây là cái mà anh gọi phối hợp sao?

Cô tròn tròn mắt, một đêm không ngủ, mà hô hấp vững vàng của người đàn ông phía sau, sau khi nói với cô rất nhiều, giờ lại như không có tiếng động gì nữa.

Cho đến khi sắc trời bên ngoài cửa sổ lộ ra chút ánh sáng.

Cô đang mơ màng đồ gục vì quá buồn ngủ, người đàn ông giật giật, bàn tay nóng bỏng bao trùm lên đầu vai cô vuốt ve nói cô cho là đã từng có vết sẹo.

Cô nghe thấy anh nói ở bên tai: "Đừng tin tưởng Tề Duyệt."

"Em tin tưởng anh."

"Chỉ có thể tin tưởng anh."

"Trừ anh ra thì đừng tin ai."

... Là những lời nói này sao? Kiếp trước cũng là những lời này sao?

Cô khốn đốn, một đêm tập trung tinh thần nâng cao đề phòng vô cùng mệt mỏi, giống như cô đang trở về buổi sáng sớm ấy, người đàn ông có vẻ không hài lòng khi cô không nghe thấy anh nói gì, nhéo má cô cắn răng: "Vật nhỏ, sáng khoái xong liền một mình đi ngủ! Anh muốn em tin tưởng anh, nghe thấy không?"

Cô nhàu mày, ồm ồm cho qua.

"Bé hoa nhài của anh."

--

Sau đêm ngày hôm đó, hình như Khương Triết cũng không có gì khác thường lắm, anh lại xuất hiện nhiều hơn hai, ba lần, nói một ít chuyện mà họ đã từng nói qua. Tô Anh không thể nhớ hết, nhưng những mẫu đối thoại nhỏ lại nhớ hết sức rõ ràng, giống như mỗi lần anh vừa nói, hình như cô đều lập tức nhớ hết, có vẻ như những ký ức đó vẫn chưa bao giờ biến mất.

Cô thậm chí còn nhớ đến lúc cô đi tìm Triệu Sùng Sơn điều tra Khương Triết. Trong chớp mắt, ánh mắt của Triệu Sùng Sơn vô cùng kì quái, khoẻ miệng nhếch lên, bây giờ nhìn lại cực kì quý dị, là cười có không biết trời cao đất dày hay sao?

Đương nhiên cô còn nhớ rất rõ, khi cô đem một chồng ảnh chụp đến trước mặt Khương Triết, yêu cầu ly hôn, lúc đó đôi mắt anh trầm ồm nhưng hình như lại chứa rất nhiều sự phức tạp khó phân biệt....

Cô nhìn không hiểu.

"Gần đây cậu sao vậy? Lúc nào cũng nghe thấy cậu thờ dài." Lưu Vận kì quái hỏi.

"Không có gì." Tô Anh cười cười lắc đầu.

Bây giờ đã gần vào xuân, thời tiết dần trở nên ấm áp hơn, lúc Tô Anh ra ngoài cuối cùng cũng không cần bọc mình lại giống như quả cầu, cô đi theo Khương Triết học mấy động tác phòng thân cũng có tiến bộ rất nhiều, ít nhất cô cũng có thể chống trả một vài chiêu rồi chạy trốn, thân thể của cô cũng dần tốt lên, ngay cả trên bụng nhỏ cũng có đường vân mờ nhạt như ăn như hiện.

Cho đến một ngày, Tưởng Nghị gọi điện thoại tới nói: "Lão K xong rồi, hẳn ta buồn lậu thuốc phiện!"

Tô Anh lập tức nói: "Anh thật sự đã bắt được hắn sao? Anh không bị thương chứ?"

"Anh Anh, em lo lắng cho anh sao?"

"Không có. Tưởng Long như thế nào rồi?"

"Chuyện này Tưởng Long không tham dự, cùng lắm thì lão K cũng bị tóm, sớm hay muộn gì hắn cũng khai ra thôi."

"Vậy sự thật anh đang tìm...."

"Anh nghĩ anh có thể sẽ nhanh chóng được biết." Anh cười: "Anh Anh, rất nhanh chóng chúng ta có thể gặp nhau."

Nói rất nhanh nhưng cũng không nhanh lắm, bởi vì không bao lâu, cô từ trong miệng Khương Triết biết được, lão K tự sát, vào ban đêm, dùng một cái chần đơn treo cổ mình ở trong WC.

Lúc đó cô đang ngồi đùa với một gốc cây hoa hồng, gai nhọn đâm vào tay, cô run lên một chút, thấy lòng bàn tay lộ ra vài giọt máu, Khương Triết đưa qua một tờ khăn giấy, nhủ mi.

Thuốc phiện. Chất độc ầy dùng để tận hưởng lạc thú ở trên đời, thoát khỏi khổ ải trần gian, nhưng vậy mà lão K lại dám tự sát!

Tô Anh quay lại nhìn Khương Triết: "Anh vẫn chú ý tin tức bên Đê đô phải không?"

Khương Triết cười nói: "Tưởng Diễn ở Đê đô, có cái gì mà giấu được chúng ta?"

"Em cho rằng anh đã nhớ cái gì đó rồi."

"Ừ." Khương Triết rũ mắt, hút thuốc: "Anh nhớ một ít."

Tô Anh nói: "Anh nhớ tới cái gì?"

Khương Triết nhìn cô, ánh mắt cô trong trẻo, mắt ngọc mây ngài, trong lòng đầy sự thống khổ, nghi hoặc mà lộ sự bối rối qua đôi mắt, nhưng cô vẫn là bé hoa nhài như trước đây, đôi mắt với đôi mắt mỹ lệ này, anh phát hiện anh vẫn giống "người kia" trong mơ, vậy mà không dám nói sự thật cho cô biết...

Anh chưa bao giờ sợ ai, nhưng mỗi lần đến lúc này, anh lại cảm thấy trái tim co rút, không cách nào mở miệng.

Có lẽ sợ ánh mắt thuần khiết vui vẻ của cô sẽ chứa đựng cảm thù và oán hận, cũng lo lắng cô sẽ bỏ đi, càng lo lắng cô sẽ không chấp nhận nỗi, tóm lại, khi anh đối mặt với một Tô Anh không buồn phiền như vậy, anh vẫn luôn do dự như trước.

Huống chi là về tai nạn xe liên hoàn thảm thiết kia.

Anh nhủ mảy: "Vụ tai nạn xe cô kia, trên thực tế không phải là do say rượu lái xe, mà là do Tề Duyệt động tay động chân."

Tô Anh cũng đỡ người, sắc mặt tái nhợt, có bủi môi, bưng bình: "Quả nhiên là cô ta. Cô ta vốn không vui khi em được gả cho anh, lúc đó còn vì sinh đứa bé cho anh, nên cô ta liên bưng nỏ!"

"Anh Anh, rất xin lỗi."

Khương Triết đến gần, hình như muốn ôm cô.

Tô Anh lui về sau một bước, cô nghiêng người về phía cửa sổ, thấp giọng nói: "Thật ra em không nghĩ Tề Duyệt sẽ độc ác như vậy, nhưng những kí ức đó không thể không khiến em nghĩ khác được. Thế mà thật sự lại là cô ta."

Cô đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sáng lên: "Vậy vì sao ở kiếp trước anh lại không nói với em? Vì sao cho đến lúc em chết mà Tề Duyệt vẫn còn rất tốt? Anh không thương con của chúng ta sao?"

Khương Triết bị ánh mắt bập bùng lửa giận làm cho ngẩn người, rõ ràng cô là cô gái nhỏ dịu dàng nhỏ xinh, đôi mắt kia vẫn xinh đẹp sáng ngời, giống như ánh nắng cháy rực nóng bỏng, làm người khác không dám nhìn thẳng vào.

Anh rũ mắt: "Còn nhớ tai nạn xe của Tưởng Diễn không? Vụ tai nạn làm chết bốn người, mà bốn người này, đều là tài xế, trong đó có một người say rượu lái xe, một người tài xế kiệt sức điều khiển tay lái. Mà vụ tai nạn xe của em, cũng chết một người, cũng là say rượu lái xe tạo thành tai nạn giao thông."

"Đôi với sự kiện tai nạn giao thông liên hoàn này, bên điều tra vẫn chưa bao giờ dừng lại, họ đã cẩn thận kiểm tra mọi chiếc xe tại thời điểm xảy ra sự cố, xe không có vấn đề gì, người cũng điều tra qua, bởi vì lo lắng không biết có người thu mua hay không, còn điều tra tài khoản và người thân chung quanh có nhiều thêm tài sản khả nghi nào hay không?"

"Kết quả không có gì, cái gì đều không có."

"Em biết vì sao không?" Giọng nói của anh đột nhiên trở nên lạnh lùng: "Bởi vì người thật sự tham dự vào hai tai nạn liên hoàn này đều đã chết, bọn họ cố ý làm giả hiện trường thành say rượu hoặc kiệt sức do lái xe, lấy một mạng đổi một mạng."

Lấy mạng đổi mạng?

Tô Anh khiếp sợ, không dám tin: ".....Sao có thể? Người nào sẽ chấp nhận làm chuyện này chứ?"

Khương Triết: "Lão K kia, không phải cũng tự sát sao? Bọn họ là đồng bọn."

Tim cô đột nhiên đập thật nhanh: "Tại sao? Nếu chuyện này thật sự xảy ra, thân phận bọn họ nhất định sẽ bị điều tra, họ không bị hoài nghi sao?"

Khương Triết: "Đều là những người vào Nam ra Bắc, đi nhiều nơi, gặp nhiều người, lại thường xuyên không ở với gia đình, huống chi bọn họ đều đã chết, chỉ cần xác nhận thân phận không có gì khả nghi, còn tốn thời gian để tra bọn họ đã từng xuất hiện ở đâu sao? Hơn nữa, có thể làm những việc này, li lịch gần đây nhất của họ chắc chắn sẽ là những người đặc biệt "sạch sẽ", như vậy mới không bị hoài nghi."

"Bọn họ là người nào?"

"Anh không mơ thấy."

"....."

"Giấc mơ của anh bị đứt đoạn ở đây."

Tô Anh gãi gãi tóc, có chút nóng vội: "Anh thật vô dụng mà!"

Khương Triết cười một tiếng, hình như rất hường thụ: "Sau vài lần nói chuyện với em, anh đều có thể mơ thấy một ít, nhưng gần đây, hình như biện pháp này không còn quá nhiều tác dụng rồi."

Tô Anh nhấp môi, nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Tai nạn

Edit: Shelly

Beta: Jiang

Lúc Khương Triết đi thì Tô Anh vẫn luôn trong trạng thái thần thờ.

Cô đã thăm đoán được việc mình gặp tai nạn xe là chuyện không đơn giản, nhưng lại không đoán được rằng tai nạn của mình và Tường Diễn có liên quan với nhau, đều do một nhóm người ra tay. Việc này đã chứng minh Tề Duyệt không hề đơn giản, thậm chí cô ta cũng giống với Tường Hiểu Hiểu và Tường Long, lần tai nạn này và lần hạ độc có thể liên quan với nhau. Nếu không thì tại sao đối phương có thể bỏ qua một mạng người và làm Tề Duyệt thỏa mãn với việc khiến cô chết đi.

Muốn biết sự thật cần phải đẩy hết sương mù xung quanh ra, trong giấc mơ cô đã cố tình không để Khương Triết thấy! Tô Anh vốn bình tĩnh nhưng giờ phút này không tránh khỏi có chút bối rối, đã lỡ mất một bước lớn..

Cuối cùng trước khi đi, Khương Triết cũng không yêu cầu cô phải hợp bất cứ điều gì, ngược lại anh cũng không để ra bất cứ yêu cầu nào, lại không nói thêm gì.

Điều này làm Tô Anh cảm thấy có chút ngoài ý muốn, cô nghĩ rằng anh sẽ giống lúc trước, đề nghị cô cùng ra biển, nhưng anh cứ đồng ý như vậy làm Tô Anh cảm thấy có điều gì đó sai sai.

Buổi tối Lâm Thành Phong trở về, ăn đồ ăn chi cảm nhận được mỗi vị mặn, thiếu chút nữa là phun hết ra: "Anh Anh, lúc xào rau em đang nghĩ gì thế? Em ném thứ đi, đây là hương vị tiền anh đi đầu trời đó hả?

Tô Anh: "....."

Cô gấp một lá cải lên ăn, mới vừa cắn hai miếng đã phun ra, vẻ mặt đau khổ nói: "Em không hề cho nhiều muối như vậy mà."

Lâm Thành Phong cười ha ha: "Anh Anh ngốc! Tôi đây uống miếng nước đi."

Tô Anh ôm ly nước, xem ra một bàn đồ ăn này đều không thể ăn được: "Em đi nấu mì."

Cô vừa mới đứng lên thì Lâm Thành Phong ấn bà vai cô ngồi xuống: "Đề anh."

Người đàn ông cao 1m87, đeo cái tạp dề nhỏ nhắn của cô phía trước, bóng dáng cao to, từng góc mặt đều nhu hòa, Tô Anh nhìn một chút thì ngay người: "Anh Thành Phong, bạn gái anh sau này nhất định sẽ rất hạnh phúc."

Anh vẫn làm nhưng gạt đầu và không xem đó là chuyện lạ: "Đương nhiên rồi, anh cũng nghĩ vậy!"

Tô Anh nhoeo miệng cười.

Đã có kinh nghiệm khi thực hiện, Lâm Thành Phong xem như cũng khá thành thực, bắc nước sôi, lột vỏ cà chua, chiên hai quả trứng gà, Tô Anh đứng kế bên giúp đỡ rửa vại lá cải.

Lưu Vận lục cộc chạy tới tìm Tô Anh, nhìn thấy một bàn đồ ăn đã nguội lạnh, còn Tô Anh và Lâm Thành Phong lại ở trong phòng bếp nấu mì sợi.

"Hử? Ở đây đồ ăn không ăn, sao còn nấu mì sợi nữa?"

Lâm Thành Phong cười hi hi: "Đề dành cho cô đó."

Lưu Vận mếu máo không tin, Tô Anh cười trộm, cũng không nói gì.

Lâm Thành Phong nghiêm túc nói: "Chúng tôi đợi có lâu quá không tới, lại không thể ăn trước nên chỉ có thể nấu mì sợi chống đói."

Lưu Vận tròn trắng mắt: "Thôi đi, tôi còn tin anh sao?"

"Y" cô là tôi nói dối hả? Không tin có hỏi Anh Anh đi!" Anh huých nhẹ khuỷu tay vào vai Tô Anh: "Anh Anh nói đi, có phải là em cố tình để dành không?"

Tô Anh nói: "Đừng vậy!"

Lưu Vận lê mắt, mặt đầy hoài nghi: "Mấy người bỏ độc vào đó rồi cho tôi làm chuột bạch hả?"

Lâm Thành Phong kinh hãi: "Vậy mà cô cũng nhìn ra, bội phục bội phục!"

Lưu Vận tròn trắng mắt, tằm tắc lặc đầu, trở lại phòng khách, ngửa đầu nằm ở trên sofa, thật sự cô vẫn là khá tò mò tại sao Tô Anh và Lâm Thành Phong có đồ ăn không ăn, lại đi nấu cái khác? Cô nhìn không được nên nhón lấy một miếng thịt ném thứ, nhai hai lần, trong nháy mắt đã biểu lộ ra vẻ mặt đau khổ!

Cô kêu to: "Ai da Tô Anh, cậu đánh cướp người bán muối sao?"

Tô Anh chớp đôi mắt, cười trộm, Lâm Thành Phong chọc chọc trán cô, cười đáng yêu.

- - -

Thật ra Lưu Vận tới tìm Tô Anh là có việc.

"Cuối tuần này cùng nhau ăn cơm không?"

Tô Anh gật đầu: "Ở nhà sao?"

Lưu Vận nói: "Ừ, nhưng tớ không có nhiều hiểu biết về bạn trai lắm? Hiện tại mang về nhà quá sớm nên là đi ăn bên ngoài nhé? Giữa trưa thì ở nhà, buổi tối đi ra ngoài ăn."

Tô Anh cười cười: "Hai người các cậu một thế giới riêng, muốn tìm mấy cái bóng đèn lớn đến làm gì vậy?"

"Còn đồng nghiệp nữa mà, tất cả đến nhà hết thì ba mẹ tớ mệt chết mất, nghĩ đi nghĩ lại, buổi trưa ăn cơm với ba mẹ, buổi tối ăn với bạn bè là tốt nhất."

Lâm Thành Phong hỏi: "Tối đâu? Tối đâu hả? Mấy người các cô quên tối rồi hả?"

Lưu Vận bình thản: "Nếu anh không bận thì cùng tối đi."

Lâm Thành Phong tròn trắng mắt.

Lúc Tô Vận đi rồi, Tô Anh mới nói: "Cuối tuần là sinh nhật Tiểu Vận."

Lâm Thành Phong gật đầu tỏ vẻ hiểu.

Trước khi ngủ, Tô Anh vẫn không nhận được hỏi Lâm Thành Phong: "Lần gần nhất các anh điều tra có phải rất nguy hiểm không?"

Lâm Thành Phong sắc mặt nghiêm túc, gật đầu: "Ừ, bọn anh phát hiện ra là có thể sẽ không đơn giản chỉ là gia tộc tranh tài sản, sau lưng còn liên quan rất lớn đến quyền lợi mỗi người, còn có..... Triệu Nhị và Đào Nhiên, bọn họ đi Đé Đồ rồi."

Tô Anh sững sờ liếc mắt, khó trách gần đây cô không thấy Triệu Vũ, cô cố ý không hỏi tới, cũng nghĩ nếu anh không tới với cô cũng tốt, nhưng lại không nghĩ tới anh lại đi Đé Đồ.

"Vi vụ tại nạn xe sao?"

"Ừ, lúc tìm được Bào K, bảo ta là người có mặt tại hiện trường, nghe nói là ngoài ra còn có một đứa bé nữa, hình như là tầm mười mấy tuổi. Nó sững giết người không chớp mắt, thật đáng sợ."

Tô Anh nói: "Bắt được người đó hả?"

Anh lắc đầu: "Bị đánh gục ngay tại chỗ."

Tô Anh căng thẳng, thực sự cô có một chút lo lắng: "Triệu Vũ đâu? Anh ấy không có việc gì chứ?"

Lâm Thành Phong cười cười, trấn an, vỗ đầu Tô Anh: "Yên tâm, Triệu Nhị là ai chứ, tai họa của thế giới đó! Người ta hay nói người tốt sống không lâu, tai họa lưu nghìn năm, sao anh ấy lại có việc gì được chứ? Đừng lo lắng, bị thương chút thôi."

Tô Anh: "Anh ấy nhìn sơ qua thì rất mạnh nhưng anh ấy cũng là người trần mắt thịt thôi, dao kiếm đao pháp là cứng đối cứng, việc này thật không an toàn. Anh Đào Nhiên thì sao? Cũng không có việc gì chứ?"

"Yên tâm đi, cả hai đều không sao."

".... Tình hình hiện tại có phải đang rất gấp rút không?"

"Ừ, không tìm được Bào K, nhất định sẽ bắt đây động rừng, bên kia nhất định sẽ phát hiện, lần hành động tiếp theo phải thực sự cẩn thận, phiền toái rắc rối cũng sẽ tăng nhiều hơn. Ngoài ra còn có Tường Long với Tường Hiểu Hiểu nữa, càng không được hành động thiếu suy nghĩ." Lâm Thành Phong nghĩ nghĩ: "Nếu lỡ như những người đó phát điên lên, hay là chúng ta nên cẩn thận một chút nhì Anh Anh, gần đây em không nên ra ngoài nhiều biết chưa?"

Tô Anh gật đầu: "Vâng."

Cô tưởng rằng nếu những cảnh trong mơ của Khương Triết hoàn chỉnh một chút thì tốt rồi, chỉ cần anh ấy có thể mơ thấy thì hầu hết mọi vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng, tôi gì bây giờ phải lấy thân mạo hiểm chứ.

--

Ở Đé Đô phía xa kia, Triệu Vũ đang thay băng, cả thân trên màu đồng, khuôn ngực rộng lớn vững chãi, cơ bắp lộ ra vừa đẹp vừa gợi cảm. Khi anh bắt giữ Lão K, viên đạn lướt qua bả vai, không thể tránh khỏi việc bị thương một chút.

"Tôi nói này, chuyện lần này có chút không giống cách làm việc của Triệu! Nhị nha?"

"Cái quý gì?"

"Có ai không biết Triệu Nhị đánh nhau đều liều mạng đến chết, thích nhất là việc dả thương, địch thủ bị thương một ngàn thì bản thân cũng tự tổn hại hết tám trăm, nhưng mà mấy ngày trước, tôi lại nhìn thấy được vẻ mặt kinh hãi của cậu! Thật hoảng sợ!" Anh gác chân chữ ngũ lên gối, miệng ngậm thuốc lá cười lớn: "Triệu Nhị cũng có lúc sợ sao?"

Người bên cạnh cười nhẹ, lúc đó anh là hậu phương, không trực tiếp tham gia vào, tất nhiên có thể biết vì sao Triệu Vũ sợ hãi: "Sợ không gặp được bé hoa nhài nữa hả?"

Tường Diễn cười, gật đầu: "Tôi cũng thấy vậy."

Triệu Quyền tò mò hỏi: "Hả? Bé hoa nhài là ai? Tiền nữ nhà ai có thể thu phục đại nhân phong lưu này vậy?"

Đào Nhiên chế nhạo: "Cái gì thu phục? Là cậu ta tự đem mình dâng hiến, nhưng mà người ta còn chưa quyết định có thu nhận hay không đó nha!"

Triệu Vũ gần, quăng đồng băng bạc cũ dính máu và nước muối vào Đào Nhiên: "Biến!"

Đào Nhiên ghét bỏ chạy nhanh: "Đại ca, anh xem Triệu Nhị đi, đây là thẹn quá thành giận đó!"

Triệu Quyền nhường mảy, ngậm thuốc lá ha ha cười một tiếng, tất tắc tắc đầu: "Chuyện khó vậy cũng có được, cũng không biết là con gái nhà ai lại có bản lĩnh lớn vậy! Nếu có cơ hội tôi rất muốn gặp thử."

Triệu Vũ đá Triệu Quyền một cái: "Gặp cái gì mà gặp, anh như hung thần ác quỷ vậy, đi dọa người ta hả?"

"Sao? Anh muốn nhìn mặt em đầu tương lai cũng không được hả?"

"....."

Triệu Vũ mặc kệ nhưng kiểu xưng hô này anh lại rất thích!!

Khi nào thì mới có thể kêu Anh Anh là vợ.....

Nhưng quá trùng thối kia quả thật là quả trùng thối không có lương tâm! Anh đã không đi tìm cô lâu như vậy rồi mà cô cũng không chủ động liên lạc lại!

Nói vui vài câu trong lúc thay băng xong, cuối cùng đề tài cũng quay lại chuyện chính.

Đào Nhiên nói: "Tường Long gần đây có động tĩnh gì không?"

Tường Diễn lắc đầu: "Lão K chết làm anh ta rất cảnh giác, gần đây rất yên lặng, ở công ty cũng khó có thể làm ầm ĩ được, xem ra là biết sợ. Tôi vẫn luôn nghĩ rằng Tường Nghị và Tường Long là một đám, nhưng nhìn lại tình huống gần nhất thì có thể chuyện không phải như vậy?"

Triệu Vũ nói: "Cũng không nói trước được gì, không chừng lại chuẩn bị diễn trò!"

Anh uống một ngụm Whiskey: "Chuyện bên này tạm thời hạ màn, tôi cần phải trở về."

Triệu Vũ nói phải đi về, nhưng mà nói này trừ Triệu Quyền, có ai không biết lí do làm anh nóng lòng về nhà chỉ có một? Đáng tiếc, Khương Tứ hiện giờ là gần quan được ban lộc, Triệu Nhị thì.....

--

Ngày sinh nhật Lưu Vận cũng tới gần, Tô Anh mua một cái lược tay có ba ngôi sao nhỏ làm quà tặng, Lâm Thành Phong đề nghị mang bánh mưng đĩa tới đây rồi sau đó tiến hành theo thủ tục tặng cho cô một bao lì xì lớn.

Lưu Vận cũng không ngại mà nói: "Anh Thành Phong, em thích những người có tính cách như vậy, hôm nay em nhìn anh rất vừa mắt!"

Lâm Thành Phong muốn quăng cho Lưu Vận một ánh mắt xem thường, thế nhưng vì hôm nay là sinh nhật cô nên anh nhịn.

Tô Anh cười, mi mắt cong cong.

Trần Thục Phán và Lưu thúc thúc đã sớm bung đồ ăn ngon lên bàn, một bàn năm người náo nhiệt một lúc lâu, cũng không uống rượu nhiều, Tô Anh chỉ nhấp một ly nhỏ, uống đến khi khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, sau khi kết thúc buổi trưa thì nói chuyện phiếm vui đùa trong chốc lát, cô không trụ được nên bị Lâm Thành Phong công về nhà cho đi ngủ.

Lưu Vận đến xem, liếc mắt một cái: "Tô Anh từ nhỏ đã không thể uống rượu, từ lượng cũng rất kém."

Lâm Thành Phong kêu than: "Khó trách Khương Tứ chưa bao giờ cho Tô Anh chạm vào rượu."

Nhắc tới Khương Triết, Lưu Vận im lặng một lát: "Khương Tứ vẫn chưa từ bỏ Tô Anh hả? Anh ấy có ý gì, không phải vì anh ấy có tiền, có thể nên muốn chiếm đoạt Tô Anh không chịu bỏ đó chứ?"

Lâm Thành Phong: "Khương Tứ tự hạn chế bản thân lại, nếu không phải anh ta thật sự thích Tô Anh, anh ấy sẽ không dầy dụa lâu như vậy đâu. Huống chi....."

Khương Tứ và Tô Anh còn có chung một giấc mơ về tương lai, sao có thể dễ dàng tách ra được chứ?

Lâm Thành Phong thúc giục: "Được rồi được rồi, cô không phải là còn có buổi hẹn hò sao? Còn không đi mau đi!"

Lưu Vận hừ một tiếng, trước khi đi lại nói: "Buổi tối nhớ đừng đến trễ!"

Rời nhanh nhanh chóng chóng chạy đi.

Tô Anh ngủ một giấc dậy thì đã thấy sao mọc đầy trời, cô đuổi người, cảm giác hư hư thực thực đã biến mất hoàn toàn, quả thật có tâm thực vật chữa trị cơ thể đã tốt hơn.

Cô đứng dậy xuống giường thấy Lâm Thành Phong ngồi ở trước bàn, gõ gõ máy tính, càng nhìn điệu bộ nghiêm túc đó càng thấy đẹp, thật sạch sẽ có khí chất.

Hình như anh không phát hiện cô đã tỉnh, Tô Anh cẩn thận ngồi vào sofa bên cạnh.

Đã qua một lúc lâu, anh cuối cùng cũng từ máy tính ngẩng đầu lên, xoa xoa bả vai và cổ, một ly nước ấm đưa tới trước mặt, anh cười: "Anh Anh."

Tô Anh cười: "Anh bây giờ có cổ gồng quá ha, em vẫn lười biếng hơn nhiều, bị anh bỏ xa luôn."

Lâm Thành Phong uống một ngụm nước ấm, nghĩ nghĩ, hỏi: "Vậy em có muốn làm gì không?"

Tô Anh nói: "Chờ những việc này chấm dứt, có lẽ em sẽ biết nên làm cái gì."

Lâm Thành Phong: "Được, dù sao cũng không gấp gáp."

Tô Anh "ừ" một tiếng, cô nhìn đồng hồ: "Không còn thời gian nữa? Chúng ta đi trước đã."

Lâm Thành Phong tắt máy tính, Tô Anh cầm túi xách và chìa khóa chuẩn bị ra cửa.

Tài xế đã chờ ở cửa.

Tô Anh và Lâm Thành Phong ngồi ở ghế sau.

Lần này điểm đến không phải Quân Duyệt mà là đi Lâm gia ăn lẩu. Lâm Thành Phong còn nói sẽ miễn phí, bị Lưu Vận đá một cái nên phải đành thỏa hiệp tặng một phiếu giảm giá 50% cho mọi chi tiêu gọi một tiếng anh em tốt rồi vỗ vỗ vai anh.

Thật ra Lâm Thành Phong thấy Lưu Vận là một cô gái rất khó hiểu, nhưng anh lại thích tính cách hào phóng của cô, không giống những cô gái cổ ý ra vẻ khác, điểm chủ yếu chính là cô thấy anh sẽ không có ngại ngùng, ánh mắt kia rất rõ ràng,

không có nhiều suy nghĩ phức tạp, ở bên cạnh cũng thấy rất thoải mái.

Tô Anh nói: "Tiểu Vận rất tốt đó, nhưng mà ở mặt tình cảm thì có hơi lộn độn, hy vọng lần này có thể suôn sẻ."

Lâm Thành Phong vung tay: "Không có việc gì, hôm nay anh sẽ giúp cô ấy nhìn thư, sau đó sẽ tìm người điều tra anh ta và bối cảnh gia đình cũng như tình sử, nhất định biết được anh ta có phải kẻ xấu hay không!"

Thật sự mà nói thì Tô Anh cũng không thích việc điều tra sau lưng, nhưng nghĩ đến những người bạn trai trước đây của Lưu Vận chỉ được mỗi vẻ bề ngoài bắt mắt, nghiêm trang, nhưng sau lưng lại lén lút lút...

Cô bối rối, quay đầu nhìn Lâm Thành Phong: "Tiểu Vận có tức giận không?"

Lâm Thành Phong: "Em không biết anh là một thám tử bí mật sao!"

Tô Anh bật cười, bắt đầu đi: "Anh thật là biết tìm lí do!"

Đột nhiên, nụ cười của cô cứng đờ.

--

Bởi vì cô thấy một chiếc xe màu đen từ bên phải lao tới, tốc độ hoàn toàn không có dấu hiệu giảm! Nếu là sự cố ngoài ý muốn cô sẽ không khiếp sợ như thế, nhưng bởi vì nhìn xuyên thấu qua cửa sổ xe kia, gương mặt đó đã xuất hiện trong mơ của cô quá nhiều lần nên cô nhớ rõ, cô mãi mãi sẽ không quên đứa con của cô chết chính là do hắn ta gây ra!

Hôm nay hẳn là tới nữa, hẳn bị rượu làm cá khuôn mặt đỏ au nhưng vẻ mặt lại như đang chết lặng, trong mắt không có kinh ngạc cũng không có sợ hãi, thậm chí là có chút hưng phấn cùng với mong chờ! Lâm Thành Phong còn đang nói cười, nếu Lưu Vận phát hiện thì phải giải thích như thế nào mới có thể giấu điếm được việc đi điều tra bạn trai của cô ấy một cách chi tiết thì tim của Tô Anh đã đập nhanh đến mức muốn rơi ra ngoài, cô đứng dậy la to: "Cẩn thận!"

"Bên phải có xe!"

Cô nhào lên ôm lấy Lâm Thành Phong, giờ tay chặn ở trước cửa, tâm thực vật cuộn cuộn không ngừng mà phun ra ——

Lâm Thành Phong sững sốt, khỏe mắt quét thấy một chiếc xe hơi màu đen tốt!

Kết ——

Anh phản xạ rất nhanh! Theo bản năng xoay người đem Tô Anh đè xuống dưới, thân hình nhỏ nhắn bị anh dùng cả thân mình che chắn chặt chẽ, một lúc sau Tô Anh bật khóc ——

Nghiêng ngả lao đảo.

Trước mắt cô đều là một màu đen u ám.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Cứu Lâm Thành Phong

Edit: Rine

Beta: Jiang

Khi Tô Anh tỉnh lại thì y tá đang kiểm tra bình truyền dịch.

Cô đột nhiên nhớ lại vụ tai nạn xe cô kia, ngồi bật dậy từ trên giường, nắm tay y tá, vội vàng hỏi: "Người đàn ông tới cùng tôi đâu? Anh ấy ở đâu?"

Y tá nói: "Ổ phòng phẫu thuật."

Tô Anh lập tức xuống giường nhưng lại bị y tá giữ lại: "Tô tiểu thư, cô không thể đi lung tung, não cô bị chấn động nhẹ, cô còn đang truyền dịch!"

Tô Anh mặc kệ những thứ này, tháo kim tiêm rồi chạy về hướng phòng giải phẫu.

Y tá ngăn không được nên hoang mang đuổi theo.

Tô Anh được Lâm Thành Phong bảo vệ rất tốt, cô không bị thương nặng, có thể chạy có thể nhảy. Ngược lại, Lâm Thành Phong che chở cô nhất định đã bị thương nghiêm trọng, quần áo cô dính rất nhiều vết máu nhưng không phải của cô mà là của anh. Cho dù lúc cuối cùng cô đã dùng "tâm của thực vật" để bảo vệ anh, nhưng trước đó dường như cô đã sử dụng hết năng lượng nên còn dừ lại quá ít, không thể bảo vệ anh được an toàn.

Mặc dù những người áo đen đứng đây hành lang nhưng không ai can cô.

Cô chạy một đường đến cửa phòng giải phẫu, thấy Khương Triết đưa lưng về phía cô, bóng dáng anh cứng đờ, có sự lạnh lạnh u ám khó hiểu, anh đứng cạnh cửa siết nắm tay, khớp xương gân xanh đều nổi lên.

Y tá đuổi tới bên người cô, nhỏ giọng nói: "Tô tiểu thư, cô không thể đi lung tung được, xin hãy trở về với tôi."

Tô Anh không có phản ứng.

Khương Triết quay đầu, thấy gương mặt tái nhợt của cô, trên trán đều là mồ hôi, cô sợ hãi cắn lấy môi, bàn tay nắm chặt lại.

"Tô Anh."

Cô đang run rẩy, nhưng lại ép buộc mình bình tĩnh: "Sao, thế nào rồi? Thành Phong, anh ấy..."

Khương Triết đi tới bên cạnh cô, cẩn thận kéo cô vào lòng ngực: "Thành Phong sẽ không có chuyện gì. Xin lỗi em, anh không nên tham lam, anh nên sớm bắt hắn lại."

Lúc xảy ra tai nạn, người của anh đang ở sau xe người nọ, sau khi phát hiện ý đồ của hắn đã lập tức tiến lên ngăn cản, cộng thêm người ban đầu anh phải đến bảo vệ. Người nọ lao tới từ bên phải, may mắn là mấy vệ sĩ đều tay mắt lanh lẹ, chạy lên trước, giáng bót lực va chạm giữa đám người Tô Anh với chiếc xe kia. Bọn họ hành động nhanh chóng, trước tiên đưa Tô Anh, Lâm Thành Phong với tài xế đến bệnh viện, cũng đưa người đàn ông kia đi, hắn không chết tại chỗ, vẫn còn sống.

Khương Triết nói: "Anh Anh, em về với y tá trước đi, bên này có anh rồi."

Tô Anh lắc đầu, cô cố gắng khiến mình bình tĩnh lại, đẩy Khương Triết ra, nhìn ba chữ to "Đang phẫu thuật" đỏ hồng sáng lên, nói: "Em muốn đi vào."

Khương Triết nói: "Bác sĩ đang phẫu thuật, không thể đi vào."

Cô lắc đầu: "Em có thể cứu anh ấy."

"Tô Anh." Khương Triết nói: "Em bình tĩnh lại, hiện tại bác sĩ đang cứu cậu ấy, cần có không gian yên tĩnh để giải phẫu, chúng ta không thể quấy rầy."

Ánh mắt Tô Anh nhìn chằm chằm phòng cấp cứu, cũng không biết có nghe lọt tai lời của Khương Triết hay không.

Khương Triết dặn dò y tá: "Lấy bình truyền dịch đến đây, truyền cho cô ấy ở đây đi."

"Được." Y tá nhìn Tô Anh, vội vàng đi.

Nhưng mà y tá còn chưa trở về, hành lang yên tĩnh đột nhiên ồn ào lên, các y tá khác ra vào mấy lần, bước đi vội vàng, sắc mặt nghiêm trọng. Không nói đến Tô Anh đang lo lắng, ngay cả Khương Triết cũng không còn thông dong như vừa rồi khuyên bảo Tô Anh.

"Sao lại thế này?"

Sắc mặt anh xanh mét, một y tá vốn đang vội vàng, giờ phút này lại thêm khẩn trương và sợ hãi, cô nuốt nước miếng: "Người nhà đừng vội, bác sĩ đang hết sức cứu chữa!"

Cả người Tô Anh đều dựa vào cửa, cô muốn vào lại bị y tá đẩy ra ngoài.

Tô Anh cố chịu cơn đau đầu: "Khương Triết, anh thật sự không mơ thấy sao?"

Khương Triết: "Anh xin lỗi, Tô Anh."

"Em ra bên với anh thì anh có thể mơ thấy không?"

"Anh không biết."

"Tái diễn mọi thứ lại một lần, anh có thể mơ thấy không?"

"Anh không biết."

Tô Anh nhìn Khương Triết, cảm thấy thất vọng.

Khoảnh khắc đó, Khương Triết cảm giác tim mình như bị đâm một phát thật mạnh, rất đau đớn.

--

Cả phẫu thuật của Lâm Thành Phong diễn ra cả đêm, chuyện lớn như vậy, cha mẹ anh đều đến đây, lòng tràn đầy lo âu chờ bên ngoài phòng phẫu thuật.

Triệu Vũ, Đào Nhiên, Tường Diễm nghe được tin tức cũng trở về từ để đồ. Ba người đàn ông sắc mặt khảm trương, sớm đã không còn sự bình tĩnh thông dong lúc trước.

Sắc mặt Triệu Vũ xanh mét, lòng tràn đầy phẫn nộ. Đào Nhiên luôn luôn bình tĩnh thong thả cũng không thể đổi mặt chuyện này, càng miễn bàn đến Tường Diễm vốn khuôn mặt đã tràn đầy sát khí, giờ phút này lại càng âm u dọa người.

Triệu Vũ thấy cô gái thấp thóm bất an đứng ở góc tường, trên trán cô cũng có vết thương, băng bó bằng băng gạc màu trắng, ánh mắt hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ trắng sứ không còn chút máu, nắm tay siết càng ngày càng chặt, tựa như giấy tiếp theo cô có thể lập tức nứt gãy.

Anh vò tóc sau, chịu đựng không tiến lên.

Mãi đến khi trời sáng, Lâm Thành Phong được đẩy ra từ phòng phẫu thuật, mắt anh nhắm chặt, mặt không có chút máu, trên đầu và đùi là dấu vết say khi làm phẫu thuật.

"Ca phẫu thuật rất thành công, chỉ là não bệnh nhân bị thương nghiêm trọng, vượt qua giai đoạn 24 giờ nguy hiểm thì không còn gì đáng ngại. Nhưng sau khi bệnh nhân tỉnh lại có thể còn di chứng gì đó, hơn nữa xương đùi anh ta bị gãy... sau này có lẽ... nếu đi đứng nhẹ nhàng hẳn là không có vấn đề gì."

"... Vậy nếu anh ta không tỉnh lại thì sao?"

Bác sĩ lắc đầu.

Cả người Tô Anh đều run rẩy, cô biết anh bị thương thế nào. Vì bảo vệ cô, lúc chiếc xe va chạm trực tiếp, đầu anh đập vào cửa xe, chiếc xe quay cuồng, hai tay anh lại vững vàng ôm cô, đầu cô tựa vào ngực anh, anh vì cô chịu hết tất cả tổn thương...

Vốn dĩ người bị thương là cô nhưng hiện giờ Lâm Thành Phong lại phải chịu.

Anh là một người thông minh như vậy, từng tung nhảy nhót chơi đùa khắp nơi như vậy, cô không dám tưởng tượng những di chứng này sẽ khiến anh thành thế nào? Lúc trước cô cũng khổ sở như vậy, hận không thể vĩnh viễn ở nhà, không bước chân ra cửa, hướng chỉ là anh? Khát vọng của anh nên làm sao bây giờ?

Mẹ Lâm Thành Phong, người phụ nữ an tĩnh chờ đợi bên ngoài phòng phẫu thuật, giờ phút này cũng không nhận được đi tới.

Đôi mắt ba Lâm Thành Phong đỏ lên, vô vô vai vỵ ông.

Tô Anh hét hoảng, đi theo đi tới bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt ICU, cô không biết có bao nhiêu người tới, cũng không biết bọn họ đang nói cái gì, cô chỉ là nhìn Lâm Thành Phong nằm trên giường bệnh, trong lòng bị áp lực, khổ sở bao vây.

Ba Lâm Thành Phong nhìn cô: "Cháu là Tô Anh à?"

Tô Anh cúi đầu, nói: "Xin lỗi cô chú, là cháu hại anh ấy."

Ba Lâm thở dài: "Thành Phong nói nó có một người bạn tốt tên Tô Anh, là một cô gái rất tốt, muốn bảo vệ cô ấy. Hiện giờ nó thật sự bảo vệ được cháu, chủ nghĩ hẳn là nó cũng vui về. Chú cảm thấy kiểu ngạo vì con trai mình."

Tô Anh cắn môi, vừa khổ sở vừa ứa nước mắt.

Ba Lâm nhìn cô y tá: "Lâm phiền cô đưa Tô tiểu thư trở về, cô ấy cần nghỉ ngơi."

Tô Anh lắc đầu: "Cháu..."

Ba Lâm nói: "Nếu cháu lo lắng cho Thành Phong thì càng phải chăm sóc mình thật tốt."

Ông không nói nhiều lời nữa, đi vào phòng bệnh, mẹ Lâm canh giữ ở trước giường nhìn một lúc.

Tô Anh quay đầu lại, thấy Khương Triết và Triệu Vũ đứng im, lòng mảy mui chặt, khuôn mặt nghiêm túc, nhỏ giọng thương lượng gì đó.

Tô Anh đi theo y tá trở về phòng bệnh, nhưng đôi mắt lại mờ to, thân thể của cô vang chuông cảnh báo, tinh thần lại vô cùng tốt. Đường như ngay khi y tá ra khỏi phòng bệnh, cô cũng chạy theo ra ngoài.

Cô chạy khỏi bệnh viện, không màng vệ sĩ ngăn trở, lái xe trở về tiệm hoa.

Tô Anh và Lâm Thành Phong một đêm không về, lại không có chút tin tức, xương rồng với ngô đồng vốn đang lo lắng, hiện giờ lại thấy Tô Anh mặc quần áo loang lổ vết máu trở về liền vô cùng sợ hãi.

Cột lồng xanh đuổi lá nhỏ chạm vào Tô Anh, Tô Anh nói: "Chị muốn có 'tâm của thực vật', chị muốn cứu Thành Phong."

Xương rồng kinh ngạc hỏi: "Thành Phong bị làm sao?"

Cho dù Lâm Thành Phong không nghe thấy chúng nó nói chuyện, nhưng chúng nó đã sớm coi Lâm Thành Phong như người một nhà, vừa nghe nói anh xảy ra chuyện, tất cả đều xao động lên.

Tô Anh: "Bọn chị gặp tai nạn xe cộ, anh ấy vì cứu chị..."

--

Khương Triết đã sớm nghe người ta báo cáo lại Tô Anh chạy khỏi bệnh viện, anh lập tức khó thở, sau đó bình tĩnh lại, cho người theo dõi bảo vệ, anh sợ cô tự trách, cưỡng ép bản thân mình, như vậy cô sẽ diễn mất.

Triệu Vũ không có cách nào, nếu cô thể, anh sẽ tự mình ép cô nằm trên giường, ra lệnh cô nghỉ ngơi, ngủ. Nhưng mà Tô Anh rất kiên trì, ánh mắt của cô kiên định, trong mắt hay trong lòng đều là Lâm Thành Phong, không nhìn thấy bất kỳ người nào khác, đương nhiên cũng không nhìn thấy chính cô.

Tường Diễm bất đắc dĩ nói: "Bé hoa nhài đang bị hoảng sợ, cậu cứ để cô ấy thể hiện ra đi."

Đào Nhiên lên tiếng: "Cảnh sát nói đến giờ Vương Thực vẫn chưa chịu khai gì, hẳn đã tự sát ba lần nhưng đều bị cảnh sát ngăn lại đúng lúc." Anh hừ lạnh: "Mẹ nó, tôi thật không biết tổ chức nào có thể bồi dưỡng ra nhân tài khăng khăng một mực như vậy."

Tường Diễm nói: "Cách thức này giống lão K như đúc. Lần này bọn họ đối phó với Tô Anh và Tiểu Lâm Từ... là muốn trả thù việc lúc trước chúng ta quấy rầy chuyện buôn bán của bọn họ? Hay là Tường Hiểu Hiểu..."

Khương Triết nhắm mắt lại, xoa xoa ấn đường: "Bất kể là gì, đều là do quyết định sai lầm của tôi, không nên nghĩ đến tay dài dài câu cá lớn."

Triệu Vũ thấp giọng chửi thề.

Ai có thể nghĩ đến những người đó làm việc sẽ bắt kẻ hậu quả như thế.

Bọn họ cho rằng Bò K bị tra thì những người đó sẽ có chút kiêng kị, yên tĩnh một khoảng thời gian. Không nghĩ là họ lại càng thêm điên cuồng, có một loại khí thể phật càn giết phật thần ngăn giết thần!

Giống như đang cảnh cáo.

- -

Khi Tô Anh trở lại bệnh viện thì đã một tiếng trôi qua.

Cô trực tiếp đến phòng bệnh Lâm Thành Phong.

Ba Lâm nhìn thấy cô tới, không nhận được nhủ mày. Mẹ Lâm cũng không nhìn cô. Trong mắt và lòng bà đều là người con trai đang nằm trên giường bệnh.

Tô Anh thấp giọng khẩn cầu: "Chú dì, cháu có thể ở một mình với Thành Phong trong chốc lát không?"

Lúc này mẹ Lâm mới nhìn về phía Tô Anh, dường như bà cũng không quá bằng lòng, ánh mắt nhìn Tô Anh cũng có không che giấu sự oán trách, ba Lâm dè lại bà vai vợ: "Đi thôi."

Thẳng đến khi bị đẩy ra ngoài phòng bệnh, mẹ Lâm không nhận được nói: "Vì sao?"

Ba Lâm: "Con trai bảo vệ người ta bằng tính mạng, chúng ta không thể mặt nặng mày nhẹ với người ta."

Mẹ Lâm dựa vào vai chồng khóc thút thít: "Em thà rằng thẳng nhóc kia làm tên tiểu nhân ích kỷ."

Bọn họ nhìn phòng bệnh, trong lòng đau đớn rồi lại bất lực.

- -

Tô Anh nghĩ, cho dù cô không còn lại gì, không còn "tâm của thực vật", cô cũng muốn cứu Lâm Thành Phong trở về như trước kia.

Anh vẫn có dáng vẻ thông minh, khỏe mạnh, có thể chạy có thể nhảy, có thể chơi đùa xe mà anh thích, có thể chạy motor mà anh thích. Anh không cần phải bị ốm đau tra tấn, không cần phải kiêng dè mà chạy chậm, càng không cần phải chịu ánh mắt đánh giá của người ngoài, anh hẳn là người rất đường hoàng tùy ý, là một trời nhỏ lóa mắt.

"Tâm của thực vật" thuần khiết bao vây, chữa lành miệng vết thương ở não của anh, vết thương kia như là một cái động không đáy, gần như tham lam hấp thụ chất dinh dưỡng, miệng vết thương chậm rãi khép lại với tốc độ mà mắt thường không thể thấy.

Ngược lại, gương mặt Tô Anh càng ngày càng trắng, trên trán có thấm ra lớp mồ hôi tinh mịn, thậm chí cả người đều run lên...

Khuong Triết đến trước phòng bệnh, thấy ba Lâm mẹ Lâm canh giữ ở ngoài cửa.

Ba Lâm nói: "Tô Anh nói cô ấy muốn ở một mình với Thành Phong trong chốc lát."

Khuong Triết trầm mặc, khom người nói: "Thật xin lỗi, là cháu làm liên lụy Thành Phong."

Người đàn ông thân hình cao lớn trước nay chưa bao giờ cúi đầu giờ đột nhiên lại làm thế, hai mắt mẹ Lâm đầm lệ, nước nờ không ngừng.

Ba Lâm nâng Khuong Triết dậy, lắc đầu, vỗ vỗ vai anh.

Khuong Triết nhìn phòng bệnh, nói: "Hai người hãy để cháu vào xem. Chú Lâm dì Lâm, hai người mệt mỏi cả đêm, để cháu sai người đưa hai người trở về nghỉ ngơi."

Mẹ Lâm lập tức phản đối: "Đi không đi, Tiểu Lâm Từ không tình lại, đi không đi đâu cả."

Khuong Triết: "Vậy đi phòng bệnh sát vách nghỉ ngơi một lát được không?"

Ba Lâm khuyên trong chốc lát, rốt cuộc mẹ Lâm đồng ý sang phòng sát vách nghỉ ngơi.

Khuong Triết tiến vào phòng bệnh.

Rất an tĩnh, không một tiếng động.

Đi qua cánh cửa, đầu tiên anh nhìn thấy Lâm Thành Phong đang nằm trên giường, sau đó liền thấy Tô Anh ngã trên mặt đất.

Thần sắc anh biến đổi, lập tức tiến lên, ôm cô gái nhỏ xinh vào trong lồng ngực, quần áo cô sắp ướt đẫm, có mùi vị của máu, "Tô Anh? Tô Anh!"

Tô Anh còn chưa mất đi ý thức, cô chỉ là quá mức mệt mỏi, không còn chút sức lực, thần sắc Khuong Triết nghiêm trọng, mặt nén giận: "Tô Anh, anh không thể xa em lần nữa."

Anh bế cô lên, muốn đi ra khỏi phòng bệnh.

Tô Anh lắc đầu: "A Triết."

Bước chân Khuong Triết dừng lại một chút, rừ mắt nhìn cô, Tô Anh nói: "Chờ một lát, em còn có việc chưa làm xong, anh đưa em tới bên cạnh Thành Phong."

"Em..."

"Đưa em qua đi, A Triết."

Cuối cùng Khuong Triết thỏa hiệp, anh đặt Tô Anh lên ghế: "Ba phút."

Tô Anh đặt tay lên đùi Lâm Thành Phong.

Cô vẫn chưa quen thuộc, một bên vận dụng "tâm của thực vật" chữa trị vết thương cho Lâm Thành Phong, một bên vận dụng "tâm của thực vật" khôi phục chức năng và năng lượng của cơ thể. Vừa rồi cô cảm giác được, cô muốn dùng "tâm của thực vật" liên tục không ngừng, nhưng thân thể của cô không tích được nhiều năng lượng như vậy, dùng hết rồi phải nghỉ ngơi để hấp thụ, nhưng cô không muốn như vậy, cô có thể chờ, Thành Phong lại chờ không kịp...

Cho nên cô chậm rãi cảm nhận được một cách vận chuyển năng lượng khác.

Chỉ là cách này vẫn rất hao phí tinh thần và sức lực, việc cô khôi phục và sử dụng năng lượng căn bản không thể có quan hệ trực tiếp, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì chính mình sẽ không ngã xui vì kiệt sức.

Khuong Triết không biết Tô Anh đang làm gì, anh nhìn đồng hồ: "Đã ba phút rồi."

Tô Anh nói: "Chờ một chút."

Khuong Triết lạnh giọng: "Tô Anh, có phải em muốn chết hay không?"

Cô lắc đầu, rút tay lại.

Lâm Thành Phong vẫn an tĩnh nằm như trước.

Dường như là Khuong Triết nghiêng rằng nghiêng lợi ôm Tô Anh đi ra ngoài, một chân đá văng cửa phòng bệnh, cô bị đặt trên bồn rửa mặt trong toilet.

"Đừng lộn xộn, anh đi gọi người tới giúp em." Anh lạnh giọng nói.

Tô Anh nằng nằng mi mắt, nhìn anh.

Khuong Triết đã bước nhanh ra khỏi phòng bệnh, Tô Anh dựa vào trên vách tường, ánh mắt đăm đăm.

- -

Lâm Thành Phong tỉnh lại lúc xế chiều, anh như là ngủ một giấc tỉnh dậy, tinh thần rạng rỡ như ngày thường.

Tô Anh dựa vào cửa, nhìn Lâm Thành Phong bị vây quanh ở trung tâm, anh cười hi hi phát tay: "Các người phiền chết mất, đều tới nhìn tôi làm gì, xem tôi là tinh tinh vườn bách thú á?"

Mẹ Lâm ôm anh khóc một hồi, giờ phút này vừa thấy anh có hành động mạnh lập tức sợ tới mức cuống lên: "Đừng lộn xộn, bác sĩ nói vết thương trên đầu con không thể lộn xộn, cần tinh dưỡng!"

Lâm Thành Phong muốn sờ đầu, bị ba Lâm chụp một phát: "Tìm chết!"

Lâm Thành Phong mếu máo, uất ức nói: "... Nhưng con có cảm giác rất tốt, không có gì không đúng cả, tuy rằng có chút đau nhưng cũng không nghiêm trọng như vậy chứ? Mọi người lo lắng quá mức rồi."

Đào Nhiên càn hỏi: "Cái gì mà lo lắng quá mức, cậu đã phải làm giải phẫu cả một đêm, bác sĩ nói..." Anh dừng một chút, chưa nói ra miệng.

Triệu Vũ cười: "Tên nhóc thúi, nạn lớn không chết, chắc chắn cuối đời hạnh phúc."

Tướng Diễn nhướn mày: "Hiện tại chúng ta có thể xem như thành lập nhóm hai người chứ?"

Lâm Thành Phong: "... Ai muốn cùng nhóm với cậu?"

Khuong Triết im lặng nhàu mày.

Lâm Thành Phong tỉnh lại, bác sĩ lâm kiểm tra thêm một lần, thần sắc ông ta đặc biệt nghiêm trọng, làm cho mấy người ở đây vừa mới thả lỏng tâm tình lại lo lắng lên, ngay cả Lâm Thành Phong cũng sợ sợ.

Bà Lâm nói: "Tình huống như thế nào, bác sĩ nói đi."

Bác sĩ cũng không thể giải thích tình huống hiện tại của Lâm Thành Phong, buổi sáng hôm nay mới vừa phẫu thuật xong, giờ kiểm tra lần nữa lại phát hiện vết thương ở não anh đã hoàn toàn khép lại, giống hệt như trước khi bị thương. Bởi vì quá mức kỳ dị, thậm chí ông ta còn tháo băng gạc để nhìn, ngay cả vết sẹo khâu miệng vết thương lại cũng đã kết vảy toàn bộ...

Không nói vết thương ở đầu, ngay cả xương đùi bị gãy cũng đều lành lại.

Chỉ cần tỉnh dưỡng mấy ngày là Lâm Thành Phong có thể xuất viện, như vậy đương nhiên những di chứng nói trước đó cũng không tồn tại.

Đây là kỳ tích y học!

Nhưng mà bà Lâm mẹ Lâm cũng không để ý kỳ tích gì đó, ngay cả Triệu Vũ cùng Đào Nhiên, Tướng Diễn cũng vui vẻ không thôi, cảm giác cục đá đè ép ở ngực suốt một đêm rốt cuộc buông xuống, nháy mắt hô hấp đều trở nên vui sướng.

Khuong Triết nhìn ra cửa, Tô Anh đã không còn nữa.

Anh đuổi theo, thấy cô gái đứng ở cửa sở phòng bệnh.

Cô mặc đồ bệnh nhân to rộng màu lam nhạt, quần áo to càng khiến thân mình cô nhỏ xinh, gầy yếu không chịu nổi, giống như giấy tiếp theo cô liên bị gió thổi đi.

"Tô Anh."

Cô quay đầu lại: "Hà?"

Khuong Triết: "Tiểu Lâm Tử không có việc gì, cậu ấy đang hỏi em, em không đi thăm cậu ấy à?"

Tô Anh an tĩnh, lắc lắc đầu.

Khuong Triết cảm thấy, dường như Tô Anh có gì đó hơi khác.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Chiếc khăn tay

Edit: Hiền Chấn

Beta: Jiang

Thân thể Lâm Thành Phong bình phục lại như một kỳ tích, anh không muốn ngồi yên một chỗ nên cứ liên tục đòi xuất viện, bị mẹ Lâm đánh một phát bắt trở về giường. Một mực không cho xuất viện, Lâm Thành Phong dù có nói gì cũng không lung lay được bà nên mặt mày trở nên ịu xù.

Lại hỏi: "Anh Anh đâu?"

Anh đã hỏi câu này tới mấy lần rồi.

Mẹ Lâm lại nổi trận lôi đình: "Khỏi cần lo lắng cho người khác, cứ ngoan ngoãn tĩnh dưỡng cho tốt đi!"

Lâm Thành Phong biết chuyện lần này đã dọa bọn họ lo sốt vó một phen nên ngoan ngoãn ngậm miệng, lên hỏi Triệu Vũ: "Anh Anh đâu?"

Triệu Vũ nhàu mày: "Tô Anh cảm thấy không khoẻ nên được Khuong Tử đưa về rồi."

Lâm Thành Phong: "Thấy không khoẻ thì phải ở lại bệnh viện chứ!" Lại gần đổi nói: "Đừng là đồ vô lương tâm mà, không thèm tới thăm em!"

Triệu Vũ cười cười, trong ánh mắt có chút trư sấu.

Vừa rồi anh có đến phòng bệnh để thăm Tô Anh.

Trạng thái của cô thoát nhìn cũng khá ổn, thái độ đối với anh cũng rất tốt, tươi cười ngọt ngào lại còn quan tâm hỏi han. Huống hồ, bác sĩ cũng có nói thân thể của cô không có vấn đề gì, ngay cả di chứng chấn động nhỏ ở não cũng dần biến mất. Nhưng mà không hiểu sao, trong lòng anh vẫn thấy rất bất an, Đào Nhiên nói là do anh lo lắng cùng với suy nghĩ quá nhiều thôi. Mặc dù vậy, anh vẫn thấy bất an, giống như là mất đi thứ gì đó....

Thậm chí anh còn chưa từng trò chuyện riêng với cô, an ủi cô, giúp cô bớt sợ.

--

Sắc trời dần sập tối, một chiếc Maserati dừng lại trước tiệm hoa tươi.

Ánh sáng lò mờ trong xe chiếu rọi lên ánh mắt thâm thúy của Khuong Triết đang dừng lại trên người cô gái. Cô an tĩnh ngồi một bên, chăm chú nhìn cảnh vật bên ngoài không chớp mắt, biểu cảm trên mặt bình tĩnh đến không ngờ, bình tĩnh đến mức làm người ta lo lắng.

"Tô Anh, anh phải một chiếc xe đến cho em, em muốn đi đâu thì cứ việc kêu tài xế đưa đi. Được không?"

"Vâng, cảm ơn anh." Cô gạt đầu, lại nói: "A Triết, cảm ơn anh đã đưa em về, anh có muốn vào nhà uống miếng nước không?"

Ánh mắt Khuong Triết dần thâm trầm hơn.

Tô Anh nghiêng đầu nhìn anh.

Tài xế phát hiện không khí trong xe có chút lạ lạ, cẩn thận xuống xe, không biết trốn mất hút ở góc nào.

Trên mặt Khuong Triết không chút biểu tình, giọng nói trầm thấp: "Anh Anh, em sợ anh à?"

Tô Anh cười cười, lắc đầu: "Sợ gì chứ?"

"Đừng sợ." Anh nói: "Anh sẽ không nói chuyện dấy cho ai biết hết, sống dễ bụng chết mang theo."

Cô vẫn cứ lắc đầu: "Không quan trọng."

Khuong Triết biết cô lẽ cô không hoàn toàn tin anh, nhưng cũng không nói thêm gì: "Vào nhà đi, chúc ngủ ngon."

Tô Anh nhìn anh và hỏi: "Anh vào không?"

Khương Triết rũ mắt xuống, ánh mắt mang theo hơi lạnh: "Tô Anh, lập tức xuống xe, về nhà đi."

Mây Tô Anh khẽ nhu lại, đôi mắt chớp chớp nhìn thẳng vào Khương Triết. Đột nhiên Khương Triết áp sát người vào cô, khẽ quát cô: "Tô Anh, đừng vì người đàn ông khác mà đến thỉnh cầu anh! Cho dù em không thật tình, anh cũng sợ mình sẽ không kìm chế được mà ăn em sạch sẽ! Đến lúc đó em còn muốn anh buông tay em thì phí anh chết đi!"

Tô Anh mấp máy môi, vô cùng lý trí và nghiêm túc: "Em làm vậy là vì chính mình. Em vẫn luôn tìm kiếm chân tướng kia, cái gì cũng không thấy, không muốn tìm tòi hay nghiên cứu bất cứ thứ gì cả. Bất luận là ở bên cạnh anh hay bên người nào khác, em chỉ muốn biết được chân tướng, chỉ muốn báo thù. Bây giờ cơ hội đang ở ngay trước mắt, đại gì mà không thử chứ?"

Bỗng nhiên Khương Triết lui về phía sau, kéo dần khoảng cách giữa hai người: "Tô Anh, đến việc ra bờ biển em cũng không muốn đi cùng anh, giờ đây lại nguyện ý lên giường với anh? Tại sao chứ?"

Cô cười cười: "Trước kia, em muốn sau khi tìm được chân tướng thì sẽ rời khỏi mọi người, sau đó tìm nơi nào đó sống thật tốt. Cho nên mới không muốn dây dưa với anh, với lại em cảm thấy anh muốn tính kế em"

".....Vậy bây giờ thì sao?" Giọng anh có chút khàn khàn: "Tô Anh, anh biết chuyện hôm nay làm cho em hoảng sợ. Nhưng hiện giờ Thành Phong đã không còn vấn đề gì đáng lo ngại nữa. Em đừng sợ, anh nhất định sẽ điều tra rõ chân tướng, sẽ báo thù cho con chúng ta, anh cũng sẽ thả em đi. Cho dù em có thích Triệu Vũ, muốn ở bên cạnh cậu ta đi chăng nữa anh đều chấp nhận, chỉ cần em muốn thì có ra sao anh cũng chấp nhận."

Rốt cuộc anh vẫn không nhận được mà xoa xoa đầu cô: "Về sau, bất kể em thích thứ gì hay muốn làm gì anh đều sẽ giúp em, được không?"

Tô Anh lắc đầu: "Em không có thời gian."

Thân thể Khương Triết bắt chợt cứng đờ, cảm giác hoảng loạn dâng lên trong lòng anh còn nhiều hơn khi nghe đến tin tai nạn xe của Tô Anh: "Cái gì.... Cái gì? Không có thời gian?"

Tô Anh đối mặt với anh, khẽ gật đầu.

Sắc mặt anh xanh mét, đôi môi mỏng gắt gao mím chặt thành một đường thẳng: "Em đã làm gì?"

Tô Anh cong môi cười cười: "Đi lên ngồi chứ?"

Ánh mắt Khương Triết hung hăng trừng cô, như thể sắp ăn thịt cô đến nơi.

- - -

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy rào rào, Khương Triết đứng bên ngoài hút thuốc, đôi mắt khẽ híp lại làm cho vẻ mặt anh lúc này thâm sâu khó lường.

Thật ra anh muốn mượn cái có "mộng cảnh" để tiếp cận Tô Anh, thậm chí là mời Tô Anh ra biển. Hết thầy đều là anh âm thầm tính toán, anh muốn cùng cô tiến xa hơn, tốt nhất là kết hôn với nhau. Nhưng hiện giờ, khi Tô Anh đã nguyện ý cùng anh tiến thêm bước nữa thì đến lượt anh cảm thấy bất khoan do dự.

Anh không phải người tốt, anh chịu trách nhiệm với cô vì cô đã nguyện ý ở bên anh, chỉ cần cô còn ở bên anh thì những chuyện khác không quan trọng.

Nhưng.....

Chung quy, anh vẫn không chịu được khi thấy cô không hạnh phúc.

Thả ra một làn khói trắng đục, anh bước đến bên ban công, mượn hơi gió mát lạnh của ban đêm để giúp mớ suy nghĩ hỗn độn trong đầu trở nên thanh tĩnh một chút.

Tô Anh nói thời gian của cô không còn nhiều.

Khương Triết chợt nhớ đến dáng vẻ suy yếu của Tô Anh khi ngã trước giường bệnh Lâm Thành Phong. Trên trán thấm đẫm mồ hôi là miếng băng gạc màu trắng nổi bật, đôi môi cắn chặt, khuôn mặt tái nhợt gần như là trong suốt, không từ nào có thể diễn tả được sự thống khổ của cô lúc ấy!

Anh bắt đầu cảm thấy hối hận, vì sao lúc ấy Tô Anh gọi anh tiếng "A Triết" thì anh lại cho cô thêm ba phút!

Tô Anh xoa xoa mái tóc chưa khô hẳn và bước vào phòng khách, băng vải quấn trên đầu cô đã được gỡ ra, và hiển nhiên vết thương trên trán cũng đã biến mất không còn dấu vết. Người đàn ông đáp tất điều thuốc trong tay, giọng nói trầm trầm đề nghị: "Tô Anh, em còn bao nhiêu thời gian?"

"Không biết. Có lẽ là ngày mai? Ngày kia? Một tháng? Hai tháng?"

"Em có thể cứu người khác, lại không thể tự cứu mình sao?"

"Bởi vì em quá yếu nên đã đem sinh mạng lực của mình chuyển hoá thành năng lượng để cứu Thành Phong. Mà sinh mạng lực lại không giống như những vết thương thông thường."

Đột nhiên Khương Triết xoay người lại, lạnh giọng quát: "Mẹ nó, em bị đâm đến choáng váng rồi à? Sao lại không chữa trị từ từ như Tướng Ngũ trước kia? Nhất định phải liều mạng cứu người như vậy à?"

Tô Anh lắc đầu, vẫn một mực bình tĩnh như cũ: "Thành Phong không chờ được, anh ấy bị thương quá nặng. Lúc em đến gặp anh ấy, tình trạng anh ấy vô cùng xấu. Tuy rằng ca phẫu thuật đã thành công nhưng sức sống của anh ấy đang dần yếu đi, không thấy chuyển biến tốt lên, ngược lại em còn cảm thấy bất cứ khi nào cũng có thể mất mạng..... Em không muốn sau này anh ấy tỉnh lại biến thành một tên ngốc, cũng không muốn anh ấy thành người què, cảm giác đó như thể nào em hoàn toàn hiểu rõ. Em hy vọng anh ấy có thể như trước đây, anh ấy không đáng phải gánh chịu những đau khổ đó!"

Khương Triết: "Vậy em có hiểu cho cảm giác của anh không?"

Tô Anh nhìn anh, cong môi khẽ cười, bình tĩnh nói: "Khương Triết, em tin rằng anh sẽ sống thật tốt. Khương phu nhân thật sự yêu thương anh, Khương lão gia từ luôn ôm ấp hy vọng đối với anh, anh lại còn có huynh đệ bạn bè..... Như vậy thì có chỗ nào không tốt đâu chứ?"

Ánh mắt Khương Triết tối sầm lại, anh rũ mắt xuống che đi cảm xúc trong đáy mắt, khoe miệng anh nhếch lên một nụ cười châm chọc: "Nói rất đúng, làm sao mà không tốt được kia chứ? Con mẹ nó, ai mà thêm đề ý đến cô chứ?"

Bỗng nhiên Tô Anh thấy có chút khổ sở, cô nghiêng đầu nhìn Khương Triết.

Anh lại cảm thấy bực bội, dùng tay xoa ấn đường để cho mình bình tĩnh lại. Anh rất ít khi nổi cáu, giờ lại vì Tô Anh mà bùng phát ra.

Tô Anh cảm khẩn lồng ngực tức lâu quá tởc trên đỉnh đầu, đôi mày liễu nhu lại: "Kiếp trước các anh đã tìm kiếm lâu như vậy rồi mà vẫn không thể tìm ra người muốn sát hại anh Trọng Diển, mãi cho tới khi em chết đi thì mọi thứ lại không xảy ra biến hoá gì, bọn người Tề Duyệt, Trương Hiểu Hiểu, Trương Long.... đều không xảy ra chuyện gì. Ba năm, lâu quá em không chờ nổi đâu, nói không chừng có thể xảy ra thêm vài lần tai nạn xe, hoặc giả nếu bọn họ lại đến ném bom, ai có thể đảm bảo mình sẽ sống sót? Cái cảm giác đau đớn khi bị lừa thiếu sót em không muốn lặp lại lần nữa."

Khương Triết biết, anh biết Tô Anh không chờ được, mà chính anh cũng không chờ được, mỗi giờ mỗi phút trôi qua đều đang sống trong nguy hiểm, kế hoạch giết người điên cuồng của những người kia làm cho người ta đau hết cả đầu! Anh làm nhiều việc như vậy, rốt cuộc vẫn không đánh lại được bọn người đầy tâm cơ, huống hồ, những người đó vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn!

Anh bước đến gần, quỳ một gối xuống trước mặt Tô Anh: "Tô Anh, bất luận em còn bao nhiêu thời gian, anh cũng sẽ bên em"

Tô Anh lắc đầu: "Anh hiểu lầm rồi, em chỉ muốn giúp anh khỏi phục lại cảnh trong mơ."

Khương Triết: "Cho nên mới đem thân thể của mình tặng cho anh?"

Toi Anh cười, trừng mắt nhìn anh: "Những việc trước đây anh làm, còn không phải là mang ý tứ này hay sao?"

Khương Triết thân nhiên thừa nhận: "Đúng vậy. Trước ngày hôm nay, quả thật anh có tính kế em. Nhưng kể từ hôm nay trở về sau...Tô Anh, thật sự...anh thật sự muốn buông tha cho em, bất luận em muốn ở bên ai, anh cũng sẽ không xen vào. Nhưng nếu em thành người của anh, em muốn anh buông tay kiểu gì đây?"

"Em sắp chết."

Tô Anh nhìn thẳng vào anh, ánh mắt trong veo thuần khiết.

Lại là cái cảm giác kỳ quái này, anh cảm thấy Tô Anh không chỉ mất đi thời gian mà ngay cả cảm xúc cũng trở nên dậm dậm, dù đối mặt với từ vong vẫn vô cùng thông dong.

Sau khi xảy ra tai nạn, nguyên tắc mà cô kiên trì bấy lâu nay bỗng dưng biến mất, ngay cả cảm giác bất xích và cảm ghét đối với anh dường như cũng biến mất. Dường như cô không còn đề tâm đến điều gì nữa, một người đã từng cự tuyệt ra biển với anh, nay lại nguyện ý lên giường với anh...

Hiện giờ trong mắt cô chỉ mong muốn một điều đó là bắt hết những người đó, lôi ra ngoài ánh sáng công lý! Nhất định phải bảo vệ những người cô muốn bảo vệ, phải bảo vệ được chính bản thân mình, để báo thù, để lấy lại những gì đã mất.....

Đột nhiên Khương Triết cảm thấy vừa hối hận lại vừa đau lòng.

"Xin lỗi, Tô Anh."

Là do tính tự cao tự đại của anh đã hại Tô Anh hai kiếp.

Tô Anh ném khăn lông sang một bên: "Khương Triết, anh thật là lè mề chậm chạp! Nói nhiều lời như vậy, rốt cuộc có làm hay là không?"

Khương Triết: "....."

Anh nghiêng rặng nghiêng lọt: "Em đừng có mà hối hận."

Cô lắc đầu: "Không."

Khương Triết: "Tốt lắm"

Anh bế ngang cô vào phòng ngủ, ánh đèn ngủ dịu dịu chiếu sáng, cô gái ngoan ngoãn nằm yên trên giường, tuy cô không làm bất cứ hành động gì nhưng lại làm cho anh dâng lên một loại khát vọng, xúc động mãnh liệt.

Anh nửa quỳ trước giường, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô, đặt môi hôn lên.

Tô Anh chớp chớp đôi mắt, chăm chú nhìn anh.

Anh di chuyển nụ hôn lên môi cô, cô giống như kiếp trước phối hợp hơi ngửa đầu lên, hơi hé miệng cùng anh giao thoa. Sự phối hợp mềm mại của cô làm cho hô hấp của anh càng lúc càng thô nặng..... Nhưng lúc này bỗng nhiên anh lại thối lui!

Hít một hơi thật sâu bình ổn nhịp thở, xoay người ngồi tựa bên mép giường, cánh tay gác hồ trên đầu gối sau đó lấy một điều xì gà ra khỏi túi và châm lửa.

Tô Anh: "A Triết?"

Sắc mặt Khương Triết có chút ú ớ: "Tô Anh, nếu như Triệu Vũ cũng có thể mơ thấy thì em sẽ chọn à? Em đối với cậu ta thật quý trọng..... Không như anh." Anh khẽ cười, trong giọng nói khàn khàn mang theo chút chua xót: "Em coi anh là gì đây? Công cụ hồi tưởng kiếp trước?"

Tô Anh ngồi dậy, dùng ánh mắt kỳ quái mà nhìn anh: ".....Nhưng rõ ràng anh từng nói là chỉ có em mới có thể giúp anh nhớ lại kiếp trước trong mộng. Không phải em cũng là công cụ của anh sao?"

Khương Triết đột nhiên cười lạnh, liếc cô: "Anh tính kế em là vì muốn giữ em lại bên cạnh mình. Còn em thì chỉ muốn lợi dụng anh, lợi dụng xong liền bỏ rơi. Sao có thể giống nhau chứ?"

Tô Anh lại nằm trở về, chau mày trong lớp chăn dày, lộ ra đôi mắt đáng yêu chớp chớp nhìn Khương Triết: "Khương Triết, anh lắm chuyện thật đấy! Nếu như anh có thể tự nhớ lại thì chúng ta đâu cần phiền như bây giờ chứ."

Khương Triết: "....."

Anh tức giận đến mức đầu muốn xì khói, anh cảm thấy tức giận cả đôi anh đều hội tụ vào đêm nay hết rồi!

Anh đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, sau đó cả đêm cũng không quay trở lại nữa. Tô Anh nghe lờ ngơ đồng nói anh đã ở trong xe suốt một đêm, cô cũng không định ngủ, xoa xoa đầu, đứng cạnh cửa sổ suốt cả đêm.

Cả đêm, cô cũng không biết suy nghĩ thế nào lại nghĩ đến lời Khương Triết, anh nhắc đến Triệu Vũ, anh nói nếu như Triệu Vũ cũng có ký ức kiếp trước thì cô sẽ làm thế nào?

Tô Anh suy nghĩ, hẳn là cô sẽ không đến tìm Triệu Vũ đâu. Người đàn ông kia thích ăn nhấm chịu đựng đồng thời còn tuôn trào mãnh liệt, trực tiếp thô bạo. Bất luận là có như thế nào đi chăng nữa, thì tình cảm anh dành cho cô vẫn như vậy, bất luận là trong mơ hay hiện thực, anh đều sẽ thích cô như bây giờ.

Cô nghĩ hẳn là mình cũng có chút cảm tình với anh, bất luận là lúc anh hưng hăng nói muốn đánh gãy chân cô, hay là lúc anh gắt gao ôm chặt cô vào lòng, hết thảy những việc ấy đều làm cô mềm lòng, trái tim cảm nhận được sự ầm áp.....

Trải qua một lần sinh tử, rốt cuộc cô cũng đã bắt đầu nhìn vào những người bên cạnh mình, bọn họ hoàn toàn không giống như "bọn họ" của kiếp trước.

Ánh sáng dần dần mọc lên ở chân trời phía xa, Khương Triết đã quay trở lại, anh ôm lấy cô từ phía sau.

"Thật sự là em sắp chết?"

"Ừm."

"Không còn cách nào khác?"

"Hắn là không? Em cũng không biết."

"Tô Anh, em đừng hòng hối hận." Từng câu từng chữ lạnh lùng vang lên bên tai cô: "Anh không rộng lượng như em nghĩ, dù cho em có chết, thì thể em cũng là của anh. Một đời này của chúng ta xác định sẽ dây dưa không rõ ràng."

Lúc anh bắt đầu coi ra từng lớp quần áo của cô, khi anh đặt môi hôn lên khoảng da mềm mại trước ngực cô thì cô lại nhắm nghiền hai mắt.

Anh ngừng lại.

Mồ hôi trên trán anh rơi từng giọt từng giọt xuống làn da trắng như sứ của cô, vòm ngực rộng lớn lộ rõ vằn da dê lên người cô, ngón tay cái khẽ điểm vào khoé mắt: "Hối hận? Muộn rồi."

Ngón tay ướt át như vuốt ve treu chọc vào tim anh, có chút ngưng ngừng.

Cô vẫn lắc đầu như cũ: "Không có."

Khương Triết: "Vậy thì khóc cái gì?"

Cô mờ to mắt: "Em nhớ ra rồi."

"Nhớ ra chuyện gì?"

Dường như cô lập tức đẩy người Khương Triết ra, tìm kiếm thứ gì đó trong ngăn kéo từ cạnh giường. Khương Triết hít sâu một hơi, xoay người nằm xuống kế bên.

Tô Anh lấy từ ngăn kéo ra một chiếc khăn tay màu đen, chiếc khăn tay kia được Tô Anh xếp vô cùng gọn gàng chỉnh chu, cô giữ khăn ra quả nhiên nhìn thấy trên góc khăn tay có hai chữ: "JZ", Khương Triết.

Cô lẩm bẩm: "Lúc đám tang mẹ em, có một người đưa cho em một chiếc khăn tay, người nọ nói: Có người tuy đã chết nhưng vẫn luôn tồn tại, có người tuy vẫn đang tồn tại nhưng thật ra đã chết từ lâu."

Lúc này Tô Anh mới nhớ ra, hoá ra người kia chính là Khương Triết. Trong lời nói của anh là chỉ mẹ của cô và cha của anh.

Khương Triết ngẩn ngơ một lát, anh từ từ chậm rãi cong môi cười.

Tô Anh mờ mịt: "Hoá ra chúng ta đã sớm gặp nhau?"

Khương Triết: "Vậy à?"

Tô Anh: "....."

Anh cười: "Anh Anh ngốc."

Tô Anh chỉ cảm thấy kỳ ức kiếp trước càng thêm rõ ràng hơn, cô có chút không phân biệt được kiếp trước hay kiếp này, không biết cô đã chết hay vẫn còn sống. ".....Khương Triết, tại sao anh lại ngoại tình? Tại sao chứ...."

Khương Triết ôm chặt vòng eo mảnh khảnh, vùi mặt vào lưng cô, lớp mồ hôi mỏng cứ thế dính vào, anh vừa tức lại vừa giận nhưng hơn cả lại là cảm giác đau lòng, anh cắn vành tai cô và nói: "Tô Anh, em đã hứa sẽ tin tưởng anh mà, rốt cuộc em vẫn tin lời của Tề Duyệt."

"Không phải Tề Duyệt." Cô lắc đầu nói: "Là Triệu tiên sinh."

Khương Triết kinh ngạc: "Triệu tiên sinh nào? Triệu Sùng Sơn?"

Tô Anh: "Vâng."

Không biết Khương Triết lại nghĩ tới chuyện gì, hiếm khi mặt phong độ mà thốt ra câu chửi tục: "Fuck!"

Tô Anh nghĩ hoặc: "Sao thế? Triệu tiên sinh anh ta....."

Khuong Triết: "Triệu Sùng Sơn có vấn đề!" Giọng anh trầm trầm: "Ông đây mà lại bị hấn ta đâm sau lưng, quả nhiên là thâm tàng bất lộ!"

Anh lấy di động, nhanh chóng một tin nhắn đi.

Tô Anh có chút không hiểu.

Anh nói: "Gửi cho Triệu Nhị."

Anh xoay người nằm cạnh bên cô, chỉ chỉ chớp mũi của Tô Anh, nói "Bọn anh có thể ra tay đánh nhau vì em, nhưng sẽ không tính kế, Triệu Nhị cậu ta cũng sẽ không làm những chuyện như vậy."

Tô Anh gật đầu: "Em biết rồi."

Bàn tay nóng r暖暖 lấy chân cô vuốt ve một lượt giống như kiếp trước, nhẹ nhàng cẩn thận như thể sợ làm cô đau. Cách quần ngủ, cô cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh nóng như thể rào, dường như có thể làm bỏng da cô.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Triệu Sùng Sơn có vấn đề

Edit: Hiền Chấn

Beta: Mun

Triệu Vũ cứ cảm thấy hơi hoảng hốt, cả đêm ở bệnh viện đều có chút tâm phiền ý loạn. Nếu Khuong Triết đưa Tô Anh trở về thì hẳn là rất an toàn đi, giờ này chắc cô đã về đến nhà nghỉ ngơi, nếu bên kia xảy chuyện thì sớm đã có tin báo đến rồi, anh hoảng cái gì kia chứ?

Hoàng vì nụ cười của Tô Anh đối với anh trước lúc rời đi hay sao?

Nhưng rõ ràng cô tươi cười vô cùng ngọt ngào, ấm áp lại đáng yêu, còn dặn dò anh phải cẩn thận, phải chú ý an toàn...

Không đúng—— vừa mới trải qua một chuyện đáng sợ như vậy, thậm chí còn khiến cô nhớ lại những chuyện đáng sợ xảy ra trong mộng, sao cô còn có thể cười được? Làm sao quên được sắc mặt của Tô Anh khi đứng ngoài phòng giải phẫu đợi Lâm Thành Phong, tái nhợt không nơi nương tựa, hốt hoảng như sắp mất đi cả thế giới.

Cảm xúc không đúng..

Dường như lập tức lấy điện thoại gọi cho Tô Anh, khi phát hiện điện thoại báo tất nguồn không liên lạc được, anh mới chợt nhớ ra điện thoại của cô đã bị hỏng trong vụ tai nạn, nhưng anh vẫn nhện không được gọi cho vệ sĩ canh gác trước nhà Tô Anh.

"Tô tiểu thư ở nhà. Khuong tiên sinh chờ ở dưới lầu suốt đêm, sáng sớm hôm nay đã lên trên phòng, đến giờ vẫn chưa xuống. Cửa hàng sao? Không mở cửa."

Triệu Vũ thấp giọng mắng một tiếng. Khuong Tứ làm vậy là có ý gì? Nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của?

Anh trực tiếp lái xe thẳng đến tiệm hoa tươi của Tô Anh, vừa đến dưới lầu liền nhận được tin nhắn của Khuong Triết: "Triệu Sùng Sơn có vấn đề, anh ta đưa tư liệu tôi ngoại tình giả cho Tô Anh. Người của cậu, cậu tự mình điều tra đi."

Triệu Sùng Sơn có vấn đề? Triệu Sùng Sơn?

Hiện tại anh đã không còn tâm tư quan tâm chuyện khác, lòng anh bây giờ đã bị Tô Anh chiếm cứ hết thảy. Anh ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ lầu hai, cẩn thận đẩy cửa cửa hàng, trực tiếp đi lên lầu hai.

Triệu Vũ không nghĩ tới sẽ thấy Khuong Triết nửa người trần trụi, chỉ quần độc một chiếc khăn tắm quanh hông, bộ dáng vừa "xong việc" đi ra từ phòng ngủ của Tô Anh!

"Khuong Tứ, con mẹ nó....."

Đôi mắt của anh thoáng chốc đỏ đậm đầy rẫy tia máu, cả người thô bạo: "Con mẹ cậu, con mắt cậu nhìn không ra cảm xúc Tô Anh không đúng sao, vậy mà cậu còn có thể làm chuyện đó?"

"Tôi cho cô ấy thời gian cả đêm để suy nghĩ." Anh nhìn Triệu Vũ, ánh mắt lạnh lùng: "Nếu cô ấy đã lựa chọn tôi thì vì cớ gì tôi phải cự tuyệt?"

Triệu Vũ: "Không thể nào!"

Anh chỉ cảm thấy hít thở không thông, đầu đau như búa bổ, ngay cả trái tim cũng đau đớn như bị siết chặt!

Khuong Triết không nhanh không chậm cất lời: "Tôi ở đây, có cái gì mà không thể?"

Khuong Triết đến phòng bếp rót một ly nước ấm cầm trong tay, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết nước này đem cho ai uống: "Fuck!" Nhắc một chân đá vào vách tường, cả người bao phủ một tầng áp lực hắc ám lại mạnh bạo nguy hiểm như lửa cháy!

Khuong Triết: "Triệu Sùng Sơn kia, cậu biết rồi đấy, tôi muốn giết chết anh ta."

Triệu Vũ cười khẩy một tiếng: "Còn chờ cậu nói?"

Khuong Triết hơi nhàu mày: "Cậu đến đây làm gì?"

Triệu Vũ cắn răng, vốn dĩ anh đến tìm Tô Anh. Ngày hôm qua cô đã trải qua một chuyện đáng sợ như vậy, vì sao anh không thể tới? Giờ phút này anh rất hận bản thân mình tại sao tới qua lại không đến đây chứ? Nếu như anh đến....

Không đúng, anh đúng là bị dọa cho choáng váng, lại quên mất Khuong Triết tên này đợi ở dưới lầu cả đêm, chỉ vừa mới lên lầu không lâu, nhanh vậy sao?

Anh quét mắt nhìn nửa thân dưới của Khuong Triết, ánh mắt ần ần ý chăm chọc.

Khuong Triết: "....."

Triệu Vũ ha ha cười: "Còn muốn lừa tôi?"

Khuong Triết lạnh lùng "hừ" một tiếng.

Anh đẩy cửa vào phòng, liền thấy có gói gối bó gối dựa người ở đầu giường, sắc mặt hồng nhuận, chiếc cảm xinh xắn gác hồ trên mu bàn tay, hàng mi cong dài rủ xuống, chớp chớp đáng yêu.

Ly nước được anh đặt cạnh đầu giường, anh nhàn nhạt cười, động tác ung dung thong thả lại lạnh lùng: "Triệu Nhị tới."

Tô Anh trầm mặc, cô đã sớm biết Triệu Vũ tới đây, lúc anh vừa mới xuất hiện thì lão ngô đồng đã báo cho cô biết.

Khuong Triết: "Em nói em hiếm khi mới chủ động, tại sao anh lại không trực tiếp "ăn" em?"

Tô Anh nâng mắt nhìn lên: "Em cũng muốn hỏi anh vì sao lại do dự dự?"

Anh nhìn thẳng vào cô, nói: "Anh chưa từng do dự. Em nói thời gian của em không còn nhiều, anh muốn giữ em lại bên cạnh. Em nói thời gian của em không còn nhiều, anh lại muốn khiến em hạnh phúc. Tô Anh, kiếp trước em chịu nhiều khổ sở như vậy, có phải em muốn kiếp này anh "câu mà không được" hay không?"

Tô Anh không nói gì, im lặng nhìn anh như là cam chịu.

Đôi mắt Khuong Triết nheo lại nguy hiểm: "Anh Anh, tối nay anh sẽ qua đây. Nếu em vẫn chưa đổi ý, anh thật sự sẽ không buông tha cho em."

Dường như anh đã hạ quyết tâm, không còn do dự hay dè dặt như trước đây nữa: "Cứ cho là em hận anh, chúng ta cũng sẽ dây dưa không rõ."

--

Lúc Khương Triết ra khỏi phòng ngủ, thấy Triệu Vũ đang đứng bên ban công, trong miệng anh ngậm điều thuốc, đôi mày gút gao nháu lại.

Anh trực tiếp hướng phía dưới lầu đi xuống, Triệu Vũ quay đầu lại, đưa mắt nhìn cửa phòng ngủ đang đóng chặt, cũng đi theo xuống lầu.

Tô Anh đứng bên cửa sổ, nhìn thấy Khương Triết cùng Triệu Vũ cùng nhau rời đi.

--

Khương Triết cũng châm một điều xì gà, cả một đêm anh đều bị xúc cảm muốn chiếm lấy trái tim cùng thân thể Tô Anh gây vò trêu chọc. Có trời biết anh phải nhẫn nhịn khó khăn đến mức nào mới không chạm vào cô. Rõ ràng chỉ thiếu một chút nữa thôi, nhưng khi thấy ánh mắt bình tĩnh không một gợn sóng của cô, bất chợt dục vọng trong anh cũng tiêu tan đi mất.

"Triệu Sùng Sơn bên kia cậu tính sao?" Ánh mắt anh nheo lại mang theo vẻ tà ác: "Thật không ngờ anh ta lợi hại đến như vậy. Nếu Tô Anh không nói, thật sự tôi cũng không chú ý gì đến anh ta."

Triệu Vũ cất giọng lạnh băng: "Trước tiên phải xác định rốt cuộc Triệu Sùng Sơn là người của ai."

Khương Triết trầm mặc không nói.

Anh nhớ đến kiếp trước, ánh mắt Tô Anh nhìn anh càng ngày càng quái lạ, càng ngày càng đựng nồng thất vọng. Vài lần, cô hỏi về người phụ nữ bên ngoài của anh, nhưng anh thật sự không có, biết nói gì đây?

Nhưng cô vẫn không tin.

Kể từ đó, qua nhiều lần như vậy, anh liền cảm thấy cô không tin tưởng anh, liên tục hoài nghi anh..... Nhưng mỗi lần nhìn cô bất an co ro thân mình ngủ, nhìn tư thế ngủ thiếu an toàn cùng với bất lực của cô. Lòng anh lúc ấy tràn đầy buồn phiền lại cảm thấy vô cùng đau lòng cùng với tức giận vô cớ. Không có chỗ phát tiết, không thể đánh cũng không thể nể. Chỉ muốn làm cho cô khóc, chỉ muốn cô nhận ra rõ ràng anh vẫn nhiệt tình với cô như cũ, nếu như bên ngoài anh có người phụ nữ khác thì làm sao còn tình lực mà "làm" với cô? Thật sự cô không cảm nhận được sao?

Khương Triết đến công ty, Triệu Vũ bắt đầu đi điều tra Triệu Sùng Sơn.

Triệu Sùng Sơn coi như là người của Triệu gia, ông của anh ta đã từng là trợ lý kiêm vệ sĩ cùng tài xế riêng của Triệu Bào gia tử, cũng ông cụ "sát phạt" vào Nam ra Bắc, từng học qua không ít kiến thức, cũng quen biết không ít người. Sau này, Bào gia tử muốn rửa tay gác kiếm, đã buông hết, vì thế mới có một Triệu gia trong sạch như hôm nay.

Đương nhiên, đến nay thì gia đình Triệu Sùng Sơn cũng không chỉ đơn giản là chân sai vặt của gia đình Triệu Vũ. Tuy rằng ít lui tới nhưng vẫn có mối liên hệ với Triệu gia, cũng đã có một địa vị nhất định. Tỳ như Triệu Sùng Sơn kia, không thích dính dáng nhiều với gia tộc, liền tự đi mở một văn phòng thám tử.

Trước kia, Triệu Vũ chưa từng nghi ngờ Triệu Sùng Sơn.

Bây giờ, xem ra mỗi người bên cạnh anh, đều phải thật đề phòng....

--

Ở bên kia, sau khi nhìn thấy Khương Triết cùng Triệu Vũ rời khỏi cũng ra khỏi phòng. Một đêm trằn trọc không ngủ, nhưng thoát nhìn cô cũng không có điểm nào khác với trước kia, đến chút nét mệt mỏi cũng không.

Lúc cô vừa bước xuống lầu, cột lồng xanh liền chạy đến di chuyển vòng quanh cô, dường như có chuyện rất gấp, Tô Anh vỗ vỗ nó: "Làm sao thế?"

Dường như nó cảm giác được Tô Anh đã thiếu đi thứ gì đó nên càng thêm nóng nực.

Xương rồng nói: "Cũng không biết lồng xanh nhỏ bị cái gì nữa, cả một đêm nó đều như vậy. Sáng nay lúc Triệu Nhị đến, suốt chút nữa đã bị phát hiện!"

Tô Anh nói: "Có phải chuyện hôm qua dọa các em sợ hay không? Không có gì đâu, hiện tại Thành Phong đã đỡ nhiều rồi, chị cũng không bị sao cả, các em đừng lo lắng!"

Cột lồng xanh vây một vòng quanh người cô, mấy chiếc lá nhỏ cứ cọ vào mu bàn tay cô, trông như là đang an ủi.

Rõ ràng chỉ là một động tác đơn giản, thậm chí cũng chưa nói lời gì nhưng bất giác trong lòng Tô Anh cảm thấy vô cùng ấm áp, cô cười từ từ: "Cảm ơn em, lồng xanh nhỏ."

Cả ngày hôm nay, Tô Anh đều an tĩnh ở tiệm hoa tươi không ra khỏi cửa. Lúc giữa trưa, trợ lý Diêu mang đến đây một chiếc điện thoại, thông tin tài khoản cùng danh bạ đều đã được đồng hoá sang chiếc điện thoại mới này, cập nhật đến số mới nhất.

Cô vừa mới khởi động máy liền nhận được điện thoại của Tường Nghị.

"Anh Anh ngốc, đã bảo cô phải thật cẩn thận, sao vẫn bị mắc mưu?"

"Tôi thật sự rất cẩn thận mà, nhưng mà cũng không thể cả đời không ra khỏi cửa đúng không?" Huống chi ở kiếp trước, cô không có ra khỏi cửa nhưng vẫn chết đầy thôi.

Người đàn ông ở đầu bên kia "hừ" một tiếng: "Khương Tử cũng thật vô dụng, có một cô gái cũng bảo vệ không được. Cô thật sự không nghĩ đến bên tôi à?"

Tô Anh cười cười, hỏi: "Anh tìm ra chân tướng rồi à?"

"Sắp rồi." Tường Nghị nói: "Nếu hiện tại cô không có việc gì, phải ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt. Gần đây không được yên bình cho lắm, mấy lần chúng ta hợp tác đã chọc giận người bên kia, nhất định bọn họ sẽ tìm cách trả thù, cô cứ yên tĩnh chờ đợi trong nhà đi!"

Ánh mắt Tô Anh khẽ dao động, cô dịu dàng nói: "Vậy anh nhớ cẩn thận, chú ý an toàn."

Anh cười cười, giọng nói mang theo kích động cùng cuồng nhiệt: "Cô gái nhỏ, tôi còn muốn sống sót trở về gặp cô, đến lúc đó, chúng ta có thể trao nhau một cái hôn nồng nhiệt."

Tô Anh nhàn nhạt nói: "Nhớ bảo vệ chìa khoá, tôi rất cần nó đó."

"Ah," Tường Nghị còn tưởng rằng cô gái này sẽ mắng mình một hai câu, nhưng cô lại quá mức bình tĩnh lạnh nhạt như vậy, cảm thấy hơi vô nghĩa, tâm trạng lập tức trầm xuống. Con bé này, mềm cứng đều không ăn, hiện tại bị đũa bôn cũng lạnh lùng đến mức mặt không đôi sắc, thật khó chiều.

Tắt máy, Tô Anh cẩn thận suy tư một lúc lâu, kiếp trước kiếp này, cô đã bỏ sót vài chi tiết.

Triệu Sùng Sơn không phải người của Triệu Vũ, vậy anh ta là người của ai? Tại sao lại cấp cho cô tin tức giả? Muốn châm ngòi ly gián cô cùng với Khương Triết sao?

Tường Hiểu Hiểu chắc sẽ không bày mưu khiến cô với Khương Triết ly hôn đâu, lại là Tề Duyệt ư? Nhưng Tề Duyệt sao lại quen biết được Triệu Sùng Sơn?

Tô Anh suy nghĩ mãi vẫn không thông, cô đứng trước cửa sổ nhìn từng cánh hoa tuyết hoà tan, từng giọt lại từng giọt lạnh lẽo như vậy, cái lạnh dường như bao trùm toàn thân cô.

"Lão ngô đồng."

"Tô Anh?"

"Mục tiêu lần này của chúng ta là Triệu Sùng Sơn."

"Được."

"Hay là chúng ta thử thêm người giúp đỡ đi, tôi cho rằng chỉ có một Tường Hiểu Hiểu đơn giản như vậy, không ngờ sau lưng còn dính liú đến nhiều người như thế."

"Được, chúng tôi đều sẽ giúp cô."

"Cảm ơn ông, vất vả cho mọi người."

Hôm nay, Tô Anh không đến thăm Lâm Thành Phong.

Mãi đến lúc chạng vạng tối, tiệm hoa tươi của cô đón tiếp một vị khách.

"Ồ, thì ra đây là cháu gái của tôi!"

Tô Anh nghi hoặc nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, người nọ mặc một chiếc áo trắng, khoác bên là một chiếc áo khoác đen, mặc quần đen dài, dưới chân mang một đôi giày da bóng loáng, tóc đen ngắn, khuôn mặt góc cạnh lạnh lùng lạ ra về chẳng chạp.

Cô suy tư chốc lát, đột nhiên nhớ ra người nọ, chính là người này—— lúc cô chết, chính là người này đã dùng một quyền hung hăng đánh ngã Khương Triết!

Tô Anh nói: "..... Chủ là chiến hữu của cậu tôi à?"

Triệu Quyền nói: "Thông minh! Cậu của cô đến không được, vừa vận tôi đang nghỉ phép nên thay cậu ta đến đây thăm cô."

Chuyện này làm cho Tô Anh hết sức bất ngờ, lại nhìn không được cảm thấy vui vẻ: "Cậu của tôi khỏe chứ? Từ sau khi hiểu chuyện đến giờ tôi vẫn chưa gặp lại cậu."

Triệu Quyền cũng tấm tắc tức đầu: "Cậu ta ấy à, ngày ngày lấy trời làm chân lấy đất làm chiếu, nhiệm vụ là quan trọng nhất, những cái khác đều gác sang một bên. Nói thật, tôi chưa từng thấy cậu ta nghỉ phép ngày nào hết!"

Triệu Quyền tiện thể đánh giá cửa hàng của cô một chút, cửa hàng hoa này được trang trí vô cùng ấm áp đáng yêu, vừa nhìn thấy liền biết là một cô gái thông minh tỉ mỉ. Đội trưởng Hoắc Khâu là một người đàn ông da ngăm đen, vừa cao vừa gầy lại còn nhợt nhẻo nhàm chán. Không ngờ cháu của cậu ta lại là một cô gái trắng trẻo xinh xắn, thông minh thú vị.

Tô Anh lập tức mời Triệu Quyền ngồi, rót cho anh ta một ly nước ấm, cô muốn hỏi một chút về chuyện của cậu, nhưng lại nghĩ những chuyện này đều phải bảo mật, chắc là hỏi cũng không tìm được đáp án gì đi.

Cô nói: "Cậu tôi khỏe không?"

Triệu Quyền: "Khỏe, sao lại không khỏe chứ? Mỗi một bữa ăn có thể "xử" hai bát cơm to mà!"

Tâm tình Tô Anh lúc này thật tốt, "xử" cười một tiếng: "Mọi người huấn luyện mệt nhọc, ăn nhiều một chút cũng là bình thường, tôi thấy cậu tôi quá gầy."

"Đúng vậy, lần trước là cô điều tra cậu ta đúng chứ?"

"Vâng, đột nhiên tài khoản nhiều lên một triệu nên tôi đã nhờ ngân hàng tra xét một chút. Có gây phiền toái cho mọi người không đây?"

"Chút chuyện nhỏ này, có gì mà phiền toái chứ."

Đang nói chuyện, đột nhiên Triệu Vũ đến đây, anh khoan thai bước từng bước ngược ánh hoàng hôn mà đến, áo gió màu đen lung lay chuyển động theo từng bước chân, có một thứ hoàn toàn không dung nhập với anh trong lúc này đó là chiếc hộp trên tay anh, chiếc hộp nhỏ màu hồng nhạt, bên trong chứa một chiếc bánh kem nhỏ xinh.

Tô Anh nhìn thấy anh đến, lập tức đứng thẳng dậy, nhìn thấy biểu cảm lạnh lùng của anh dần dần trở thành trợn mắt há hốc mồm, anh thô bạo nging: "Fuck, Triệu Quyền anh đến tìm Tô Anh làm gì! Lăn chỗ khác cho ông đây!"

Triệu Quyền cười lạnh, chân này vắt ngang chân kia, bộ dáng miễn bàn hà hê, anh ta bật lửa châm điều thuốc, liếc Triệu Vũ một cái rồi nói: "Triệu Nhị, xin tôn trọng chút, cậu biết đang nói chuyện với ai không?"

Triệu Vũ nổi giận dưng dưng: "Mẹ nó, tôn trọng cái rắm ấy, đi ra cho tôi!"

Triệu Quyền đổi sắc, lạnh lùng lảng lảng cái vào Tô Anh đang ngoan ngoãn đứng một bên: "Lại đây, Triệu Nhị, lại đây anh giới thiệu một chút. Đây là cháu gái của anh, về sau cũng là cháu gái của cậu. Lại đây, Tô Anh, cậu là cậu lớn của con, đây là cậu hai của con!"

Triệu Vũ đang tức giận dưng dưng đột nhiên lại trở nên ngốc lảng lảng, anh nhìn Triệu Quyền, lại nhìn Tô Anh, dường như không hiểu trước mặt mình là tình huống gì?

Triệu Quyền nói: "Cháu gái à, thất thân gì chứ, kêu con đó. Đừng sợ, tên này chính là con tôm chân mềm, không dám làm gì con đâu."

Tô Anh cắn cắn môi dưới, nhìn Triệu Vũ, sau đó cười khanh khách nói: "Cậu hai."

Triệu Vũ: ".....Fuck!"

Cậu hai cái con khi khò! Mẹ nó ai muốn làm cậu hai chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Nói thật với anh đi

Edit: Cát

Beta: Mun

Thế nào Triệu Vũ cũng không nghĩ tới, vậy mà cậu của Tô Anh biết anh cả của mình, dường như quan hệ còn rất thân thiết, sau đó anh ta có nhiều thêm một cháu gái..

Buồn cười, hiện tại anh chỉ muốn cho Triệu Quyền biến mất!

Nhưng Triệu Quyền không để đáng về hung thần ác sát của anh vào mắt.

Tô Anh đi rót nước cho anh ta.

Triệu Vũ nhìn không được đề thấp âm thanh, ác liệt nói: "Mẹ nó tôi không biết anh có ý xấu gì với Tô Anh? Cậu cả rồi cậu hai cái gì chứ, tự mình cút đi!"

"Anh không đi đấy!". Triệu Quyền nhướng mày cười lạnh. "Cháu gái lớn của anh sao có thể cùng đại thiếu gia lẳng nhăng ở bên nhau chứ?".

"....."

Gờ khắc này, biểu tình của Triệu Vũ đúng là một lời khó nói hết: "Anh quá không biết xấu hổ, tùy tùy tiện tiện liền nhận là cháu gái lớn?".

"Sao lại không được? Cháu gái của bạn thân chẳng lẽ không phải là cháu gái của anh?".

".....".

Triệu Quyền chế nhạo: "Cũng không biết lúc trước là ai nói, thế gian này hoa đẹp cực kì nhiều, đâu phải chỉ có một đóa mà thôi?".

Triệu Vũ: "... Anh cố ý đến tìm tôi gây rối có phải không?".

"Cố cấu nào của anh là gì? Chủ nói sai với anh, anh sửa". Triệu Quyền khí định thần nhàn uống miếng nước, "Vừa lúc cháu gái cũng ở đây, để cô ấy làm nhân chứng cho được không?".

Triệu Vũ tức giận đến cái rống, muốn nói anh từng là người như thế nào thì không phải Tô Anh không biết, anh sợ cái gì? Vừa lúc Tô Anh bụng nước sôi lại đây, nói: "Nhân chứng cái gì?"

Triệu Quyền: "À, Triệu Nhị nói tình lực của chú ấy tốt mà không chỗ phát tiết, mười phút có thể làm được một ngàn cái hít đất để phát tiết."

Triệu Vũ: "....."

Triệu Quyền cười từ từ: "Tới đây, cháu gái, cháu cũng không vội làm gì, đếm đếm cho cậu hai một chút, xem có phải nó gạt người hay không?"

Tô Anh ngoài ý muốn nhìn Triệu Vũ, lại nhìn Triệu Quyền, thấy vẻ mặt Triệu Vũ màu gan heo, liền biết Triệu Quyền đang nghĩ biện pháp muốn chinh Triệu Vũ, cô gái gái tóc, lấy đi động ra: "Anh Triệu Vũ, để em tính giờ cho anh đi?"

Triệu Quyền gõ gõ mặt bàn: "Anh cái gì, cậu hai!"

Tô Anh: "Cậu hai!"

Triệu Vũ: ".....= =!"

Tô Anh không biết mười phút một ngàn cái hít đất là khái niệm gì, nhưng là một ngàn cái hít đất mỗi cái một giây cũng cần mười sáu phút, xem ra Triệu Vũ rất lợi hại.

Chỉ là Triệu Vũ không muốn làm! Không hề muốn!

Triệu Quyền đứng lên, nói "Không thể quấy rầy chuyện buồn bán của cháu gái được, đi, đi ra ngoài đi."

... Thật đúng là muốn mệnh.

Vì thế, vài phút sau, mỗi người qua đường đi ngang qua tiệm hoa tươi của Tô Anh đều nhìn không được cúi đầu xem, ngay cả bọn vệ sĩ tránh ở chỗ tối cũng không nhìn được bỏ mắt kính xuống nhìn!

Chỉ thấy cô gái nhỏ ngồi xổm một bên, trong tay nắm đồng hồ đếm ngược, miệng đếm số, người đàn ông cường tráng chống ở trên mặt đất, hít đất nhanh nhẹn ổn định, thời gian quá nửa, trên trán Triệu Vũ bốc lên mồ hôi, áo gió áo khoác của anh đã sớm cởi ra đặt ở một bên, lưng áo sơ mi đen mặc trên người bị ướt nhẹp, cơ bắp cánh tay gọi cảm này nở, trong cổ họng hơi thở nặng nề, cả người tỏa ra một cỗ khí nóng!

Nhưng tốc độ cùng khí lực dường như không biến hóa chút nào, ngoại trừ mồ hôi như hạt đậu lớn rơi trên mặt đất, thoạt nhìn anh không có chút không khỏe nào.

"997, 998, 999, 1000....."

Thời gian không quan trọng, Tô Anh giờ ngón tay cái "Cậu hai, cậu thật lợi hại."

Triệu Vũ xoay người đứng lên, vừa rồi lúc tập hít đất không sao, giờ phút này lại dưới chân lại mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã!

Triệu Quyền ha ha: "Quả nhiên là có vốn....."

Triệu Vũ lập tức đá một chân qua, Triệu Quyền giờ tay đón đỡ, so chiều một cái, hai người rất nhanh tách ra, mạch nước ngầm mãnh liệt.

Tô Anh nhìn Triệu Quyền lại nhìn Triệu Vũ, chỉ cảm thấy tình cảm hai anh em cũng thật tốt!

Triệu Vũ: "Anh cả, có phải anh cần phải đi hay không?"

Triệu Quyền vỗ vổ bụi bẩn không tồn tại trên quần áo, nhìn nhìn sắc trời, đèn đường đã sáng lên, anh ta nói: "Không nghĩ đến chuyện đi, còn chưa kịp uống một chén với cháu gái của anh, đi cái gì?"

Triệu Vũ trừng mắt: "Không cần uống, Tô Anh không uống rượu!"

Triệu Quyền cười: "Không uống rượu? Cũng tốt, con gái hẳn là nên uống ít rượu, làm cậu hai của cháu cũng không tồi, biết quan tâm người khác rồi."

Triệu Vũ thấp giọng nguyên rủa một câu, cười: "Anh vẫn nên nhanh về nhà đi, hiếm khi trở về một chuyến còn lượn khắp nơi, cẩn thận lại có người mắng."

Triệu Quyền nhìn sắc trời, nói: "Đúng là nên về nhà ăn cơm."

Triệu Vũ cầu mà không được: "Đi mau đi mau!"

Triệu Quyền nói: "Vậy cháu gái nhỏ, hôm nào cậu lại đến thăm cháu."

Tô Anh gật đầu, nói: "Vậy phiền toái chú, giúp cháu chuyển lời hỏi thăm của cháu, bên ngoài phải cẩn thận, chú ý thân thể, cháu rất tốt, tiền đủ dùng, cậu ấy đừng lo lắng."

Triệu Quyền cười nói: "Yên tâm" Anh ta liếc Triệu Vũ, Triệu Vũ lập tức nói: "Tôi có chút việc nhỏ, anh tự về đi!"

Ngược lại Triệu Quyền không nói gì nữa, chỉ là bây về anh lớn dặn dò: "Ít đi Bách Nhạc Môn lâu lắm rồi, già còn không đứng đắn, ba mẹ đều bị chú làm tức chết rồi! Chú lại lăng nhăng như vậy, xem cô gái trong sạch nào nguyên ý gả cho chú hay không?"

Triệu Vũ: ".....???"

Triệu Quyền cười tìm tìm phát phát tay bảo Tô Anh trở về, đánh xe rời đi.

Tô Anh thấy Triệu Quyền rời đi, không khỏi nghĩ nếu là Hoắc Khâu trở lại, khẳng định cô càng vui hơn hiện tại.

Triệu Vũ đuổi tay quơ quơ trước mắt Tô Anh, nói: "Người cũng đã đi rồi, có cái gì đẹp?"

Tô Anh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Triệu Vũ: "Cậu hai, không phải cậu còn có việc sao, có việc thì cứ đi đi."

Triệu Vũ chân mềm nhũn, lại thiếu chút nữa quỵ: "..... Cậu hai cái gì, kêu anh!"

Tô Anh nhấp miệng cười: "Cặp lại sau nha."

Cô trở về trong tiệm, Triệu Vũ chờ đợi một chút, xem anh có cho Triệu Quyền ra thành tám khối hay không! Anh cần rằng đi theo vào, cảm lấy ly nước trên bàn uống một hơi cạn sạch!

Triệu Vũ nói: "Triệu Quyền thích nói bậy bạ, anh ta nói với em cái gì ngăn vạn đừng tin! Còn có Bách Nhạc Môn cái gì chứ, anh mẹ nó bị em mê hồn, rốt cuộc sau đó không lui tới với những cô gái đó nữa!"

Tô Anh có chút không biết nên nói gì, cô cần cần hỏi.

Triệu Vũ lại nhìn không được bạo tình tình, chỉ là thấy sườn mặt xinh đẹp của cô gái nhỏ, anh lại nhìn một lúc lâu, sau đó nói sang chuyện khác: "Sao lại không đi bệnh viện thăm Tiểu Lâm Từ? Cặp ta nói hôm nay em cũng không đi, đang một mình hôm đó!"

Tô Anh ngồi trên ghế tròn nhỏ, bàn tay chống cằm, cô rừ mắt, lắc đầu.

"Làm sao vậy?"

"Không có."

Triệu Vũ nhìn đỉnh đầu đen nhánh của cô, chịu đựng tay ngửa nắm chặt trong túi quần: "Anh Anh ngốc, áy náy tự trách có gì tốt? Tiểu Lâm Từ bảo vệ em, là cậu ta tự nguyện, là cậu ta muốn bảo vệ em, sao em lại không dám gặp cậu ta?"

Tô Anh mỉm cười cười, ánh mắt nhạt nhẽo ôn hòa: "Anh ấy hiện tại tốt là được rồi, đợi chút nữa em thu dọn một ít đồ vật cho anh ấy, vết thương hiện tại đã tốt, nhưng vẫn yêu cầu phải tĩnh dưỡng thật tốt, nơi này của em khẳng định không thể ở, anh ấy về nhà vẫn tương đối tốt hơn, người nhà chăm sóc cũng tương đối cần thận."

Triệu Vũ đột nhiên nửa quỳ một đầu gối ở trước mặt Tô Anh, ngửa đầu nhìn cô: "Tô Anh, nếu không phải gặp bọn anh, em đã có thể an an ổn ổn sống một đời, cần bản không cần trải qua thống khổ gì, cũng sẽ không đối mặt với nguy hiểm. Mà sợ đi em có nguy hiểm, là bọn anh mang đến cho em, không phải em mang đến, Thành Phong cậu ấy gặp phải nguy hiểm, càng không phải do em hại cậu ta, em....."

Anh dừng một chút, "Tô Anh, hẳn là em nên trách bọn anh, mà không phải trách chính bản thân. Không cần vì chân tướng mà đi làm trái với tâm ý mình, mặc kệ là vì bất luận kẻ nào, hoặc cũng là vì chính em"

Tô Anh nhìn nhìn Triệu Vũ, tính tình của anh cực kì bá đạo, không nghĩ tới lại có thể nói ra nói như vậy tới.

Triệu Vũ nói: "Bé hoa nhài, chúng ta đi bệnh viện, Tiểu Lâm Từ thật sự tức em đến choáng váng luôn rồi."

Tô Anh trầm mặc một lát, gật gật đầu: "Được, ngày mai em đi thăm anh ấy."

Triệu Vũ nói: "Còn chờ ngày mai sao, đi, hiện tại đi thôi!" Anh nghĩ hoặc: "Hay là buổi tối em có việc gì?"

Tô Anh gật đầu: "Đạ, ngày mai em đi."

Đôi mắt Triệu Vũ hơi hơi nheo lại, anh nhìn mắt đồng hồ: "Thời gian còn sớm, đi anh lại đưa em trở về. Nếu em lại chờ mấy ngày nữa mới đi xem Tiểu Lâm Từ, cậu ta thật sự rất tức giận, huống hồ ngày mai cậu ta xuất viện, lúc sau cũng chỉ có thể đi nhà cậu ta."

Thật ra nếu như Triệu Vũ nói như vậy, Tô Anh cảm giác là chính mình liên lụy Lâm Thành Phong, nếu không phải tại cô, cậu sẽ không phải chịu khổ lần này, cho nên cô mới không dám đến gần cậu.....

Cuối cùng cô vẫn cùng Triệu Vũ đến bệnh viện.

Quả nhiên Lâm Thành Phong rất tức giận, nhìn thấy Tô Anh liền muốn nhảy dựng lên đánh cô một cái, Dương Thanh nói: "Miếng vết thương trên đầu người bệnh còn chưa khép lại, chân lại càng bị thương, tốt nhất không nên có động tác mạnh." Ân Lâm Thành Phong trở về, cậu không kiên nhẫn xưa xưa tay: "Được rồi được rồi, cả ngày có cứ nhắc mãi!"

Dương Thanh cũng không để ý tới Lâm Thành Phong đang không kiên nhẫn, cô cười cười, "Tô tiểu thư, Triệu tiên sinh."

Tô Anh mỉm cười gật gật đầu, "Chào cô."

Dương Thanh ra khỏi phòng bệnh.

Đại gia Lâm Thành Phong giống như nửa nằm, liếc xéo Tô Anh, "Ờ, tôi nhìn xem đây là ai nào? Hình như tôi không quen biết!"

Tô Anh cười tủm tỉm ngồi vào trước giường bệnh, "Cảm giác thế nào?"

Lâm Thành Phong giải thích: "Em còn quan tâm anh?"

"Đương nhiên rồi."

"Vậy sao lúc trước em không tới thăm anh?" Cậu liếc mắt nhìn Triệu Vũ đứng sau: "Vẫn là Triệu Nhị kéo em tới?"

Tô Anh thành thật: "Em xin lỗi, thực xin lỗi."

Lâm Thành Phong nghiêng đầu qua một bên: "Không nghe thấy."

"Ai da, anh đừng nóng giận....."

"Em nói cái gì?"

"Thực xin lỗi!"

"Hả?"

Triệu Vũ thấy lúc đầu, ầu trĩ.

Anh bị nghiền thuốc lá, xoay người ra phòng bệnh.

Vừa lúc gặp phải Đào Nhiên cùng Trương Diễn lại đây, Đào Nhiên nói: "Cậu không vội điều tra người sao, sao có thời gian đến đây?"

Triệu Vũ nói: "Anh Anh ở bên trong."

Đào Nhiên nhướn mày: "Rốt cuộc bé hoa nhài cũng tới?"

Trương Diễn nói: "Tôi còn tưởng rằng cô ấy vẫn luôn muốn trốn tránh không dám đối mặt, nghĩ thông suốt cũng tốt."

Triệu Vũ nói: "Khương Tử đâu?"

Trương Diễn: "Lão thái gia gọi, đi về rồi."

Một hàng ba người đi đến ban công cuối hành lang. Triệu Vũ bật lửa hít một hơi, nhân máy hít máy nhà khói, biểu tình của anh không nhẹ nhàng giống vừa rồi đối mặt với Tô Anh, ngược lại trầm trọng hơn.

Đào Nhiên hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Triệu Sùng Sơn bên kia không tra được chút gì?"

Triệu Vũ nói: "Ít nhất tư liệu hiện tại không tra ra hần có gì đó không đúng."

Thật ra Triệu Vũ lên lo lắng hai điều, thứ nhất, nếu Triệu Sùng Sơn thật sự cùng thế lực nào đó cấu kết trong lén lút, thậm chí tính kẻ bọn họ, thì Triệu Sùng Sơn cũng là người của anh, anh phải phụ trách; thứ hai, nếu Triệu Sùng Sơn không có mưu đồ như bọn họ nghĩ, trong mộng cũng là vì phát hiện hần thích Tô Anh, nên chủ trương chăm ngồi lý gián, như vậy cũng là trách nhiệm của anh.....

Nói đến nói đi, đều là bởi vì anh.

Trương Diễn suy tư nói: "Triệu Sùng Sơn này có thể che dấu lâu như vậy, hần là không bình thường? Hơn nữa địa vị của hần hần cũng cao hơn Vương Thực."

Triệu Vũ lắc lắc đầu, trước khi đưa ra kết quả, anh sẽ không nói chuyện gì, ngược lại hỏi: "Vương Thực bên kia khai chưa?"

Đào Nhiên thờ dài, lắc đầu nói: "Không khai, nghe nói biện pháp đều đã dùng hết, vừa đe dọa vừa dụ dỗ, vậy mà tên đó còn thứ cần lười tự sát!" Bởi vì quái không thể tưởng tượng, rốt cuộc thì người tài giỏi như thế ở trong giới điện ảnh cũng tìm không ra, Đào Nhiên cũng không khỏi cảm khái, "Cũng không biết là người nào, có thể bỏ đường ra thuộc hạ trung thành như vậy."

Trương Diễn nói: "Tôi có nghe được tin, nói bên kia biên cảnh có mấy điểm đào tạo tự sĩ, những người đó từ nhỏ đã bị tẩy não, tàn nhẫn đó đến không màng mạng sống, rất giống với cách làm của lão K, Vương Thực. Lão K lại l

buôn lậu thuốc phiện, tôi hoài nghi bọn họ có thể là từ bên kia đến đây."

"Chuyện của Triệu Quyền là như thế nào? Phía bên lão K hình như anh ấy cũng theo, có phải biết điều gì hay không?"

"Miệng anh trai tôi đóng chặt như cửa vậy, nếu đề cập đến nhiệm vụ, giết anh ấy thì anh ấy cũng sẽ không tiết lộ chút nào đâu, đừng hỏi."

"Nếu không thì chúc say anh ấy đi?"

"Muốn chết đến đến rồi?"

"....."

Mấy người lại thương lượng một chút, liên quan đến Trương Long cùng Trương Nghị đều nói qua một lần, ngược lại là Trương Hiểu Hiểu ở thành phố C, gần đây an ninh ngoài ý muốn, cho dù Lâm Thành Phong xảy ra chuyện cô ta cũng chưa tới biểu đạt một chút quan tâm cùng thiện ý.

"Cần đây Trương Hiểu Hiểu đang làm cái gì?"

"Ở công ty, bình thường đi làm đến tan tầm." Trương Diễn nói: "Thời kỳ căng thẳng, cô ta cũng không dám xảng bậy."

--

Từ sau khi vòng cổ bị trộm, Trương Hiểu Hiểu vẫn luôn cực kỳ sợ hãi, vừa tức vừa hận, vì sao Trương Nghị thói tha muốn đối nghịch với cô? Vì sao lại muốn trộm bán ghi âm? Lại lo lắng bán ghi âm bị anh ta giao cho cảnh sát, cô sẽ bị điều tra, sẽ mất đi tất cả những gì của hiện tại!

Chỉ là sự tình đã qua mấy ngày, tất cả đều an ổn bình tĩnh, chuyện cô lo lắng cũng chưa phát sinh, cô lại không khỏi yên tâm hơn, nhẹ nhàng thờ ra đồng thời lại nghĩ hoặc, vì sao bắt được chứng cứ, đối phương lại không hề có hành động gì? Rốt cuộc Trương Nghị suy nghĩ cái gì?

Cứ suy nghĩ như thế, nhưng thật ra cô không dám nhắc lại chuyện Tô Anh, cho nên khi Tô Anh cùng Lâm Thành Phong bị tai nạn xe cộ, cô thấy vui vẻ ngoài ý muốn, chỉ là nghe thấy bọn họ cần bản cũng không chịu thương tích gì, tâm tình vui vẻ của cô nhảy mất ngà xuống đáy cốc.

Lúc ấy là ba xe chạm vào nhau, tình huống cực kỳ nghiêm trọng, sao có thể không có việc gì? Chuyện này cũng quá kỳ quái!

Nhưng rốt cuộc có không dám ở thời điểm mấu chốt này đi nhắc người ta nhớ đến mình, chỉ kẹp chặt cái đuôi làm người, an ổn bình tĩnh đi làm.

Nhưng mà cô không nghĩ tới chính là, ngay sau buổi tối Lâm Thành Phong bị tai nạn xe cộ, Trương Long gọi điện thoại tới, bảo cô trở lại để đổ một chuyến, có việc gấp.

Việc gấp gì?

Trương Long: "Sự tình trọng đại, gấp mặt nói chuyện."

Trương Hiểu Hiểu nhìn bóng đêm nồng đậm ngoài cửa sổ, trong lòng đột nhiên dâng lên bất an nghiêm trọng. Trương Long là chuyện gì? Yêu cầu cô trở về?

--

Sau khi Lâm Thanh Phong ngủ, Tô Anh mới thật cẩn thận rời khỏi phòng bệnh. Thời điểm cô đi ra ngoài, thấy Dương Thanh chờ bên ngoài, cùng với Triệu Vũ, Đào Nhiên và Trương Diễn.

Cô ngạc nhiên: "Sao mọi người lại không đi vào?"

Đào Nhiên nhún nhún vai: "Tiểu Lâm Từ gần đây có chút cật sùng mà kiêu, không muốn phản ứng với cậu ấy."

Tường Diễn cười một tiếng, rất là tán đồng mà gật gù.

Triệu Vũ mặt vô biểu tình.

Tô Anh mỉm cười, nghĩ thật sự cô đồ rất lâu, Lâm Thành Phong mới miễn cưỡng tha thứ cô, nhưng thỉnh thoảng ánh mắt nhìn cô vẫn rất bất mãn.

Sau khi thăm Lâm Thành Phong, vẫn là Triệu Vũ đưa cô trở về tiệm hoa tươi.

Anh giống như có tâm sự, thời điểm lái xe vẫn luôn rất an tĩnh, không giống như vừa rồi, luôn là không có việc gì sẽ trêu chọc cô làm cho cô cười. Tô Anh nhìn anh, nói: "Là Triệu Sùng Sơn.....?"

Triệu Vũ: "Sau khi điều tra rõ chuyện Triệu Sùng Sơn, anh sẽ cho em đáp án."

Tô Anh liền gật gù đầu: "Được."

"Tô Anh." Anh nói, "Vì sao em tiếp nhận Khương Tử? Đừng nghĩ gạt anh, sau khi tai nạn xe cộ thái độ của em chuyển biến 360 độ, lúc ấy Tiểu Lâm Từ còn nằm ở bệnh viện, em nói với anh không có nguyên nhân gì, thật coi anh là đũa ngọc sao?"

Tô Anh nhấp miệng cười, "Cũng là một lần sinh tử, phát hiện trong lòng mình muốn vẫn là người kia, cho nên quyết định trọng sinh ở bên nhau?"

Triệu Vũ đột nhiên đập tay lái, "Mẹ! Nếu em thật sự nghĩ như vậy, tối hôm qua nên tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía mới đúng, em chịu được phòng không gối chiếc để Khương Tử ở dưới lầu đợi một suốt đêm?"

"..... Là vì?"

"Vì cái gì? Bởi vì trong đầu Khương Tử có hoàn chỉnh các cảnh trong mơ của hai người?" Sắc mặt anh xanh mét, hàm dưới gnat gạo cắn chặt!

Kết ——

Xe dừng lại ở ven đường

"Bé hoa nhài, nếu em thích Khương Tử, vậy hai người cùng ở bên nhau anh sẽ không nói gì! Nhưng nếu em là vì cái gọi là chân tướng, em tin hay không ông đây thật sự muốn đánh gãy chân em?!"

"Ha ha, anh lợi hại mà, lấy bản thân làm vốn?"

Tô Anh nghĩ, thật ra cô là người rất vô dụng, đời trước vô dụng, che giấu cũng không được, cô vẫn không có gì tiến bộ.

Triệu Vũ thấy cô gái nhỏ trầm mặc, trong lòng lại buồn lại đau, anh bực bội xoa đầu, nói: "Trong mộng của em thật sự không có anh? Khẳng định là có anh, đúng hay không?"

Tô Anh ngoài ý muốn nhìn anh, thế nào lại chuyển đề tài.....

"Anh ở trong mộng của em là một hoa hoa công tử sao? Nữ nhân vờn quanh bên người, cho nên em cho rằng anh sẽ không thật tình với em, không yên tâm về anh, đúng không?" Anh nói: "Trong mộng của em có anh."

Anh cười: "Bé hoa nhài, em nói cho anh nghe một chút đi, đừng sợ anh cũng có thể mờ thấy? Em có thể ép buộc chính mình, chẳng lẽ còn sợ nói thật với anh mấy câu?"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Dò hỏi Tưởng Nghi

Edit: Rine

Beta: Jiang

"Ở trong mơ hình như cả em và anh đều không thân quen, ngay cả nói chuyện cũng không nói được mấy câu."

"... Không phải chứ? Nhất định không phải như vậy."

Người đàn ông dựa vào thân xe, hơi nghiêng đầu nhìn cô, cửa sổ xe hạ xuống một nửa, một tay kẹp điều thuốc gác trên cửa sổ, mùi thuốc lá nhàn nhạt bay qua.

Ánh mắt sắc bén của anh dường như có thể nhìn thấu cô gái.

Tô Anh nghiêng đầu nhìn anh: "Thật sự là như vậy sao, trong mơ em thường chơi cùng Thành Phong, hơn nữa lúc ngẫu nhiên anh nhìn thấy em cũng không thêm đề ý đến, đáng về hung thần ác sát, làm em hơi sợ anh."

Triệu Vũ hừ lạnh: "Có thể là bây giờ thích em, tại sao trong mơ anh lại không thích em chứ? Bé hoa nhài, em đang lừa anh phải không?"

"Em của trong mơ và em hiện tại không giống nhau."

"Có gì không giống nhau? Em là Tô Anh, trong mơ ngoài mơ gì không phải đều là Tô Anh sao?"

"Là em..."

"Vậy thì đúng rồi." Triệu Vũ khịt mũi khinh thường quan điểm của Tô Anh, anh đương nhiên hiểu ý cô muốn nói, những chuyện trong mơ và hiện thực xảy ra khác nhau, như vậy hai Tô Anh cũng sẽ không giống nhau, nhưng trong mơ hay hiện tại không phải đều là một Tô Anh sao? Theo anh, bất kể là cô trong mơ hay có hiện tại đều khiến tâm trí anh rung động giống nhau.

"Bé hoa nhài, em đừng suy nghĩ lung tung vô vẩn." Anh hút điều thuốc, mặt mày có chút u dột: "Em chính là em, chẳng lẽ bởi vì em trải qua rất nhiều đau khổ nên thành thực, có tâm tư, biết mưu mẹo mà em không phải là em nữa sao? Bị người ta tước hiệp, muốn báo thù, đây là tâm lý nên có của một người bình thường, nếu có thể rộng lượng tha thứ thì mới đáng sợ. Nếu anh là em, anh hận không thể băm kẻ đó ra rồi cho chó ăn!"

Tô Anh phì cười nói: "Cậu hai, sao anh có thể nói ra những lời này chứ?"

Triệu Vũ im lặng một lúc mới nói: "Anh có thù báo thù, có oán báo oán, loại chuyện lấy oán báo oán ngàn vạn lần đừng tìm anh, anh không làm được. Còn nữa, bé hoa nhài... nếu em còn không nghe lời còn gọi anh là cậu hai, anh sẽ véo đứt lỗ tai của em."

Tô Anh kêu một tiếng, nhoeo miệng cười.

Triệu Vũ thấy cô gái nhỏ cười yêu kiều, không nhịn được ngửa tay muốn xoa bóp khuôn mặt và vành tai mềm mại của cô, nhưng lại nghĩ mình nhất định cũng sẽ đau giống cô, anh khụ một tiếng: "Mau nói, không cho phép trốn, thành thật nói rõ cho anh!"

Tô Anh nói: "Sao anh lại không tin chứ? Em và anh thật sự không tiếp xúc nhiều, có vẻ anh cũng không muốn đề ý đến em. Thế nhưng thời điểm em chết, thoát nhìn thì hình như anh rất khổ sở?"

Triệu Vũ cười lạnh: "Sao mà ông đây có thể khổ sở vì một cô gái mình không thêm đề ý? Đừng nói mấy lời vô vẩn như quen biết đã lâu nên có chút tình cảm, tình cảm của anh không có nhiều đâu."

Tô Anh: "..."

Kỳ thật Triệu Vũ rất giống Khương Triết, đều là người bạc tình lại tàn nhẫn, lúc thích có thể cung chiêu, lúc không thích thì ngay cả một ánh mắt cũng không muốn bỏ thí. Nhưng bọn họ cũng có điểm không giống, Khương Triết kiên nhẫn kiểm chế, biết che giấu bản thân, Triệu Vũ lại mãnh liệt, không muốn trói buộc theo quy tắc, nhưng mà dường như bản chất cũng không có khác biệt quá lớn.

Triệu Vũ lếc xéo Tô Anh: "Sao lại không nói gì nữa?"

Tô Anh lắc đầu, cô cảm thấy kiếp trước mình giống như sống ở một nhà giam kín, được bảo vệ nhưng lại bị giam cầm. Kiếp này có khác biệt rất lớn, cô trở nên mạnh mẽ hơn, bất kể là tâm hồn hay thân thể, nhưng mà cô vẫn là khúc mắc trong thế giới của Khương Triết.

Giấc mộng thiếu nữ, cô thật sự chỉ muốn một tình yêu đơn giản và hôn nhân hạnh phúc mà thôi, có một gia đình thuộc về cô, cô sẽ không còn cô đơn.

Cô gái nhui mày sầu lo, Triệu Vũ nhìn hồi lâu, cuối cùng vẫn xoa xoa đỉnh đầu cô, nói giọng khản khản: "Nhìn xem, Anh Anh ngốc vẫn là bé hoa nhài kia thôi."

Tô Anh nhấp miệng cười: "Anh đã biết à?"

"Sao anh có thể không biết?" Triệu Vũ cười một tiếng, tiếng cười càn rỡ: "Cái bí mật nhỏ này của em không giấu được anh." Anh nhường mày nghĩ nghĩ: "Nếu anh không thêm để ý em thì anh sẽ không biết, nhưng đối mặt lại luôn đối theo em, ngày đó xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, anh lo lắng đến không thể kiểm chế, muốn biết em đang ở đâu, đang làm cái gì, vậy thì sao có thể không phát hiện ra chứ?"

Trong lòng Tô Anh hơi khản trương, tò mò: "Phát hiện được cái gì?"

"Em một mình đến phòng bệnh của Tiểu Lâm Tử, lại bị Khương Tứ ôm ra ngoài, sau đó cậu ấy hoang mang rồi loạn kêu bác sĩ..." Triệu Vũ nói: "Sau đó nữa thì vết thương của Tiểu Lâm Tử lành lại, bị thương nghiêm trọng như vậy, Tiểu Lâm Tử có thể già bộ được sao?"

Tô Anh biết là sẽ không lừa được anh, chỉ cần người có tâm chú ý một chút là có thể phát hiện Lâm Thành Phong khỏe lại quá nhanh, mà thời gian đó cũng chỉ có mấy người từng đi thăm anh ấy, điều tra một chút sẽ thấy có khả nghi nhất.

Cô không quá mức kinh hoàng, dù sao lúc trước đã bị Khương Triết bắt tại trận.

Triệu Vũ nói: "Huống chi, Khương Tứ xoá đi bằng ghi hình hòm đó."

Tuy rằng điều này có vẻ ngoài sức tưởng tượng nhưng cũng không phải chuyện khiến người khác khó tiếp thu, Tô Anh có năng lực tự bảo vệ mình, ngược lại anh càng vui vẻ. Dù có phải người ở bên cạnh bảo vệ Tô Anh nhưng rốt cuộc cũng không thể bảo đảm sẽ không có chuyện ngoài ý muốn, hiện giờ mọi chuyện như vậy chính là điều không thể tốt hơn.

Tô Anh nói: "Các anh đều đoán được à?"

Triệu Vũ: "Chắc là chỉ có anh và Khương Tứ. Anh chưa nói với người khác, Khương Tứ vẫn luôn im lặng, có lẽ cũng có ý như thế."

Tô Anh bều mồi, nói: "Nói như vậy em ở trước mặt các anh đều không có một chút bí mật nào."

Triệu Vũ nhìn vào mặt Tô Anh, thấy cô chep miệng không vui, không nhịn được cười một tiếng, sửa lời cô: "Là chúng ta có cùng một bí mật, bọn anh sẽ giữ bí mật giúp em, bảo vệ em"

Tô Anh nhìn về phía Triệu Vũ, anh không còn đáng vẻ tức muốn học máu như vừa rồi, nghiêm túc hiếm có, giống hết thái độ của Khương Triết khi nói sẽ mang theo bí mật này của cô vào phần mộ.

Thế nhưng lời nói của Triệu Vũ linh hoạt khéo léo thật sự khiến người ta vui vẻ.

Tô Anh nói: "... Không phải là em không có chút bí mật nào trước mặt các anh sao? Không có cảm giác thần bí, át chủ bài đều lộ ra hết, không tốt."

Triệu Vũ buồn cười: "Đồ ngốc!"

Anh biết Tô Anh vì cứu Lâm Thành Phong nên mới bất chấp nguy vậy, cô vốn đang gặp nguy hiểm, lại bại lộ khả năng đặc biệt của mình lại càng nguy hiểm, một khi bị người nào đó bắt lấy nhược điểm để lợi dụng, chính là... Nhưng cô vẫn muốn làm như vậy để cứu một Lâm Thành Phong tung tăng nhảy nhót trở về.

Cô nói có thay đổi không giống trước kia, nhưng kỳ thật có vẫn là bé hoa nhài ngây ngốc, khiến người ta muốn ôm vào trong ngực để yêu thương. Ánh mắt sáng rực của anh dừng trên khuôn mặt cô, luyến tiếc rời đi.

Nếu có thể, anh thật muốn hung hăng ôm lấy cô, vĩnh viễn không buông ra.

--

Xe hơi ngừng ở ven đường lại lần nữa khởi động, Tô Anh được Triệu Vũ đưa đến dưới lầu. Xung quanh an tĩnh, chỉ có đèn đường mờ nhạt, người đi đường thưa thớt, yên tĩnh không tiếng động.

Tô Anh xuống xe trước, Triệu Vũ bỗng nhiên kéo tay cô, bàn tay anh dày rộng mạnh mẽ, nóng bỏng thiếu đốt mu bàn tay cô.

Anh hạ giọng, uy hiếp: "Tô Anh, nếu để anh biết em vì cái gọi là chân tướng mà uất ức bản thân, anh thật sự sẽ giết chết em đó!"

Tô Anh nhìn anh, rút tay về, xuống xe.

Triệu Vũ nhìn cô gái mở cửa đi vào, anh không lập tức rời đi, bực bội đốt một điếu thuốc. Anh biết, vụ tai nạn xe cô kia ảnh hưởng đến tinh thần miễn cảm của Tô Anh, cô bắt đầu để tâm vào chuyện vụn vặt, không chừng thật sự sẽ vì muốn biết rõ chân tướng để giải quyết phiền toái sớm một chút mà lên giường với Khương Tứ. Fuck, anh tình nguyện để cô lựa chọn ở bên Khương Tứ cả đời chứ không muốn cô như vậy, làm người ta vừa tức vừa đau lòng.

Hút một điếu thuốc xong, anh thấy Lưu Vận mặc áo ngủ chạy vào tiệm hoa của Tô Anh.

Anh gọi điện thoại cho Khương Tứ rồi rời đi.

--

Lưu Vận vẫn không biết đã có chuyện gì xảy ra, chỉ là buổi tối hôm trước có đợi mãi mà không thấy Tô Anh và Lâm Thành Phong đến, gọi điện thoại cũng không kết nối được, đoán là bọn họ có việc bận nên không hỏi lại. Nào biết đến đêm cũng không có ai về, cô đi hỏi vệ sĩ đang canh bên ngoài, bọn họ không chịu tiết lộ ra quá nhiều, chỉ nói Tô Anh và Lâm Thành Phong có việc, tạm thời chưa về được.

Sau đó cô lại bận việc công tác, rơi vào đường cùng, rốt cuộc hôm nay mới tìm được cơ hội tới gặp Tô Anh.

Cô nghi hoặc hỏi Tô Anh: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cả hai người đều tỏ vẻ thần thần bí bí"

Tô Anh ngượng ngùng nói: "Ngày đó cậu chờ tớ rất lâu sao? Chuyện đột nhiên xảy ra, sau đó..." Có quá nhiều việc xảy ra, lúc ấy cô đã quên Lưu Vận có thể đang đợi bọn họ.

Lưu Vận xua xua tay: "Chuyện này không thành vấn đề, rốt cuộc hôm trước cậu và Lâm Thành Phong xảy ra chuyện gì?"

Tô Anh nói: "Bọn tớ đang trên đường tới thì bị xe đụng phải."

Lưu Vận kinh hãi: "Cái gì?" Cô hoang mang rồi loạn lời hỏi Tô Anh, nhìn qua một vòng: "Cậu không sao chứ? Tớ đã nói sao buổi tối hôm đó chỗ này đèn cũng không thấp, người thì lại không liên lạc được..."

Tô Anh cười nói: "Không có việc gì, Thành Phong cũng không sao. Cậu đừng lo lắng, nếu có vấn đề gì tớ còn có thể đứng ở chỗ này sao?"

Lưu Vận vẫn rất tức giận, thờ phỉ nói một hồi, mắng người gây祸 xong lại trách sao Tô Anh không nói cho cô biết? Có phải cô không hỏi thì cô ấy sẽ không nói hay không?

Tô Anh không nói cho cô quá nhiều, chỉ nói đó là một sự cố giao thông.

Lưu Vận nói: "Vậy hiện tại Lâm Thành Phong còn ở bệnh viện à?"

Tô Anh gật đầu: "Nghe nói ngày mai anh ấy xuất viện."

"Nhanh như vậy sao?" Xem ra xác thật chỉ là sự cố nhỏ: "Tớ còn tính đi thăm anh ấy. Thế nhưng anh ấy trở về tỉnh dưỡng cũng tốt, thế giới này thật sự quá nguy hiểm!"

Thoạt nhìn có vẻ có rất cảm khái: "May mắn hai người không có vấn đề gì, bằng không tớ sẽ buồn bực chết mất!"

Tô Anh nói: "Vậy cậu với vị xem mắt kia gặp mặt thế nào rồi? Tớ còn muốn gặp vị kia đấy, chỉ có thể chờ cơ hội lần sau thôi."

Lưu Vận bều mồi: "Tớ cảm thấy không quá khả thi đâu, có chút không đáng tin cậy, chuẩn bị xem xét lại, không được thì bỏ."

Tô Anh kỳ quái: "Làm sao vậy?"

Lưu Vận nói: "Hôm trước tớ mời khách ăn cơm, sau đó lại đi Bách Nhạc Môn ca hát, chơi đến hơn nửa đêm, anh ta cảm thấy tớ quá chơi bời, quá tiêu tiền, vì cái này lại nói tớ. Anh ta cảm thấy tớ sẽ không chịu yên ổn trong nhà. Tớ có thể tự mình kiếm tiền thì có thể tự tiêu, huống chi đây là sinh nhật tớ, một năm mới có một lần, tụ tập đi chơi với bạn bè có gì sai sao?"

Tô Anh không còn lời nào để nói: "Cậu nói như vậy làm tớ cảm thấy người đó không tốt lắm."

"Đúng không?" Lưu Vận tức giận: "Quan niệm của tớ và anh ta khác nhau, anh ta cảm thấy có thể tiết kiệm thì phải tiết kiệm, ngày ngày trôi qua bình yên là tốt rồi. Nếu sau này thật sự ở bên nhau, vậy thì mỗi ngày chúng tớ đều cãi nhau ầm ĩ. Cho nên mối quan hệ này không nên phát triển."

Tô Anh sờ sờ đầu Lưu Vận, an ủi nói: "Nếu hiện tại thấy rõ ràng rồi không gặp nữa cũng tốt, miễn cho về sau càng phiền toái."

Lưu Vận thở dài: "Tớ cảm thấy tớ rất xui xẻo, không có nổi một mối tình thành công, tớ dứt khoát xuất gia làm hòa thượng luôn cũng được."

Tô Anh cười tủm tỉm: "Cũng tốt, sau này tớ cầu thần bái phật sẽ tới tìm cậu."

"Cút đi! Làm hòa thượng cần phải thay đổi tính cách!"

Tô Anh cười.

Buổi tối hôm nay Lưu Vận ở lại nhà Tô Anh, Tô Anh nghĩ đến lúc sáng khi Khương Triết rời đi, anh nói buổi tối sẽ đến đây, nếu cô không thay đổi tâm ý thì chuyện này sẽ được quyết định như vậy, hiện giờ Lưu Vận ở lại thì sẽ không tiện..

Cô nhìn Lưu Vận cuộn vào trong chăn, nghĩ đến cô ấy đang thất tình nên chịu đựng không nói gì thêm, lên giường ngủ cùng cô ấy, nhưng điều khiến cô ngoài ý muốn chính là nửa đêm nhận được tin nhắn, Khương Triết nói tạm thời anh có việc, buổi tối sẽ không tới.

Là chuyện gì?

- - -

Sáng sớm hôm sau Tường Hiểu Hiểu đã đặt vé máy bay về quê rồi.

Cô ta ở nhà cũ Tường gia gặp được Tường Long, Tường Long mới vừa dậy, chưa cạo râu, cả người thoát nhìn có chút tang thương, ánh mắt đỏ đậm, tinh thần có vẻ không tốt lắm, như là một nhọc quá độ.

Tường Hiểu Hiểu biết Tường Long có nỗi buồn nhân tính, làm không ít chuyện hoang đường, sau khi ba qua đời thì không ai quan tâm tới anh ta, càng ngày càng làm việc ngang ngược.

Thế nhưng giờ phút này nhìn anh ta có chút phiền lòng.

Trong lòng Tường Hiểu Hiểu tỏ mò, không hiểu sao có vài phần sầu lo, trên mặt cô ta lại không biểu hiện gì, cười đáng yêu ôn nhu: "Anh cả, anh tìm em về gấp như vậy là xảy ra chuyện gì sao?"

Tường Long chau mày, ánh mắt nhìn Tường Hiểu Hiểu như có thể nhìn xuyên cô ta: "Hiểu Hiểu, anh hy vọng em có thể nói thật với anh."

"Chuyện gì vậy anh cả?"

"Tường Tam là anh ruột của em, em thật sự không tiết lộ gì với nó chứ? Bất kể là có ý hay vô tình, anh hy vọng em nghiêm túc cần thận suy nghĩ lại! Bằng không..."

"Anh em làm sao? Em không có gì với anh ấy cả, gần đây em vẫn luôn ở thành phố C, huống chi em có chuyện gì để nói với anh ấy đâu?"

Tường Long lo lắng, đè thấp giọng nói: "Nếu không phải em nói gì đó, sao Tường Tam có thể nhắc tới cái chết của mẹ nó có vấn đề sau mười mấy năm?"

Tường Hiểu Hiểu vốn đang cười nhợt nhạt lập tức cứng đờ, môi cô run lên một chút: "Nói gì vậy? Làm sao cái chết của mẹ em lại có vấn đề? Chắc là anh em nói đùa thôi, anh cả, anh đừng sợ bóng sợ gió như vậy, không tốt."

Tường Long bực bội hừ một tiếng.

Gần đây anh ta không quá thuận lợi, công ty có Tường Nghị và Tường Diễn đề nghị, mấy cái phương án đề ra cũng bị từ chối, ngay cả lão K cùng anh ta hợp tác cũng chết trong ngục, hàng hóa thì bị mất, tổn thất biết bao nhiêu? Thành phố C bên kia cũng không yên ổn, chỉ hy vọng có thể chân chính giết chết một hai kẻ để hả giận.

Tường Long nói: "Lâm Thành Phong và Tô Anh thế nào? Vậy mà không chết ngay dưới bánh xe, bọn họ thật là may mắn!"

Tường Hiểu Hiểu cũng âm thầm hơn dỗi: "Lần này hành động quá lỗ mãng, biết rõ bên cạnh Tô Anh và Lâm Thành Phong có rất nhiều vệ sĩ mà còn muốn ra tay, hiện giờ thất bại bị bắt, về sau muốn làm gì cũng khó khăn."

Tường Long nói: "Lần này lão K xảy ra chuyện, cũng không biết là ai để lộ tiếng gió, em chú ý nhiều một chút, cần thận bị người khác xem như quân cờ mà lợi dụng."

Tường Hiểu Hiểu gật đầu nói: "Em biết rồi."

Nhưng cô vẫn không thể tưởng tượng được: "Anh cả, anh em thật sự nhắc tới mẹ sao?"

Càng ngày Tường Long càng nghĩ không ra, từ lúc người phụ nữ kia chết đi đến nay chắc cũng đã mười tám năm? Mười mấy năm qua đi, bí mật sớm nên phủ đầy bụi dưới nền đất, huống chi lúc ấy Tường Tam mới chín tuổi, một đứa nhóc có thể biết được việc gì? Bấy giờ lại nhắc tới thật sự quái dị, làm người ta không thể nào an tâm..

Tường Long nói: "Cho nên mới bảo em thận trọng từ lời nói đến việc làm, loại sự tình này, cho dù qua một trăm năm nữa cũng không thể nói ra."

Anh ta lại nói: "Anh gọi em trở về chính là để em đi nói chuyện thân thiết với Tường Nghị, dù sao em cũng là em gái ruột duy nhất của nó, toàn bộ Tường gia chúng ta cũng không thân bằng em, em đi hỏi thăm rõ ràng, sau đó báo lại."

Tường Hiểu Hiểu khó xử nói: "Chuyện này nếu anh em chỉ là thuận miệng nhắc tới mà em đi hỏi thăm, có phải hơi gây chú ý không?"

Tường Long cảm thấy Tường Hiểu Hiểu có chút ngu ngốc: "Em ngốc à, người khác hỏi đều sẽ khiến nó hoài nghi, nhưng em là ai, mẹ nó không phải mẹ ruột em à? Em hỏi tin tức về mẹ em ai dám nói câu không phải?"

Đương nhiên Tường Hiểu Hiểu biết đạo lý này, chỉ là trong nháy mắt cô lại đặt mình ở phía đối lập với Tường Nghị, Tường Long nói rất đúng, cô bắt đầu đi gật đầu: "Được, em đã biết."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cũ* *Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\).Net](http://Ebook-Full(cham).Net).

Chương 167: Thành Phong xuất viện

Edit: Shelly

Beta: Jiang

Hôm nay Lâm Thành Phong xuất viện, Lưu Vận xin nghỉ nửa ngày để cùng với Tô Anh đến bệnh viện.

Mẹ Lâm cũng ở đó, chuyện Lâm Thành Phong bị tai nạn xe cộ khiến bà rất lo lắng nên phần lớn thời gian đều ở lại bệnh viện. Hai ngày này Lâm Thành Phong bị bà nói mãi đến nỗi muốn khóc một trận.

Thật ra chỉ cần nghỉ ngơi một đêm là được nhưng bởi vì Lâm Thành Phong lại bị tai nạn xe cộ làm cho thân thể suy yếu, tóc thì bị cắt bết bết vết thương, trên đỉnh đầu vẫn còn băng gạc, nhìn qua có chút ngầy ngầy.

Lưu Vận cười nói: "Tôi còn tưởng rằng tôi phải tốn cho anh một bao thư lớn chứ, nhưng mà hiện giờ nhìn anh cũng đã ổn nên tôi thấy yên tâm rồi."

Lâm Thành Phong nhện không được mắt tròn trĩnh: "Đồ tham tiền!"

Tô Anh gọt táo cho Lâm Thành Phong, cô đưa quả táo cho anh thì anh đều ăn sạch sẽ: "Lâm Thành Phong, anh về nhà nghỉ ngơi cho tốt, không có việc gì thì đừng chạy lung tung."

Lâm Thành Phong kêu ca: "Ồ nhà chán chết đi được, chờ khi nào khỏi bệnh anh sẽ dẫn em đi chơi."

Tô Anh cười, từ chối: "Không được, anh đừng tới, anh tới thì cửa hàng của em lại phải chứa thêm anh, phiền phức lắm."

Lâm Thành Phong trợn mắt há hốc mồm, có chút tuyệt vọng: "..... Anh Anh, em thực sự ghét bỏ anh sao? Em thật tuyệt tình!"

"Tuyệt tình cái gì?" Triệu Vũ đẩy cửa phòng bệnh tiến vào, nhường mảy nhìn Tô Anh, Tô Anh sờ sờ mũi, cười tủm tỉm cong cong đôi mắt: "Không có gì."

Đào Nhiên đi phía sau Triệu Vũ, nói: "Bé hoa nhài lại làm gì rồi?"

Tường Diễn đuổi mình, trên tay cầm quyền: [Người đẹp ngủ trong rừng]: "Tôi khẳng định là Tô Anh đã không đáp ứng điều kiện của Tiểu Lâm Từ đưa ra."

Lâm Thành Phong nghiêm túc nói, có chút gần dỗi: "Đúng vậy, hiện tại chúng ta chính là sinh tử có nhau, sao em lại có thể ghét bỏ rồi nói anh phiền phức chứ? Sớm biết thế hôm qua anh sẽ không tha cho em!"

Triệu Vũ kêu một tiếng, nhìn Tô Anh có chút ý tứ, Đào Nhiên cũng vuốt cằm nhìn cô, Tường Diễn nhẹ nhàng nói: "Hay là anh kể cho e chút chuyện cổ tích nhì? Khỏi lại tâm hồn xinh đẹp đã biến mất?"

Tô Anh: "....."

Cô nuốt nước bọt, có cảm giác hình như bản thân đã gây ra tội ác tày trời, lại còn làm như cô bị lỗi vu bà làm ô nhiễm tâm hồn: "Thật ra là các anh không cần sẵn sóc em như vậy đâu....."

Lâm Thành Phong: "Ha ha!"

Triệu Vũ cười tủm tỉm vỗ đầu cô: "Ai bảo em là bé hoa nhài, bọn anh không quan tâm em thì còn quan tâm ai nữa?"

Đào Nhiên rất đồng ý gật gù đầu, Tường Diễm thì vẫn muốn đọc truyện cổ tích cho cô, giúp cô trở lại là cô gái ngây thơ ngày trước.

Lưu Vận che miệng cười trộm: "Các anh còn tâm trạng vui đùa quá cơ nhì."

Lâm Thành Phong giận: "Chúng tôi nghiêm túc như vậy, làm gì có chỗ nào giống đùa giỡn?"

Đào Nhiên thông thả ung dung nói: "Đúng vậy, chúng tôi có câu nào không giống lời nói phát ra từ tận đáy lòng chứ?"

Tường Diễm giả vờ như thấy chuyện lạ, gật đầu: "Ừ. Chúng ta giống nói giỡn lắm hay sao nhì?"

Lưu Vận thất bại: "..... Ồi, thật là ngược quá đi."

Tô Anh: "....."

- -

Tô Anh lại gặp lại mẹ Lâm, bà đã không còn là người phụ nữ thất thế ngày hôm đó nữa, cứ chỉ đoan trang, tươi cười ưu nhã.

"Các cháu mau tới xem Thành Phong đi, cái thằng con trời đánh này, lần này cô không thể để nó làm chuyện xằng bậy nữa. Cô cũng muốn các cháu trông coi nó giúp cô, nếu có gì không ổn, nhất định phải cho cô biết." Bà cười nói: "Cô nhất định đánh gãy chân chó của nó, gây cho cô bao nhiêu nhục lòng, coi như không sinh ra đứa con trai này đi." Giọng điệu cảm khái.

Lâm Thành Phong: "Mẹ....."

Mẹ Lâm: "Sao, thu dọn đồ đạc rồi trở về thôi, buổi chiều mẹ còn hẹn người tới nhà đánh bài, thời gian không còn nhiều đâu."

Lâm Thành Phong: "....."

Không nói Lâm Thành Phong, ngay cả Tô Anh cũng ngây người. Mẹ Lâm ngày hôm đó trước giường bệnh khóc chết đi sống lại với mẹ Lâm hiện tại hoàn toàn khác nhau, giống như từ mẹ hiền biến thành hình ảnh một chiến sĩ đang chuẩn bị chiến đấu vậy.

Nhưng Đào Nhiên lại cười ha hả kể bên, bảo đảm nếu Tiểu Lâm Từ có gió thổi có lay (phát sinh chuyện gì) thì anh sẽ là người đầu tiên báo cho bà biết. Tường Diễm đưa một ánh mắt đồng tình sang cho Lâm Thành Phong

Triệu Vũ dấu môi, thấy điệu bộ ngốc nghếch và có chút ngơ ngác của Tô Anh thì mỉm cười.

Lúc đó mẹ Lâm mới vừa lòng, dẫn người chuẩn bị rời khỏi bệnh viện.

Nhưng thật ra người có hành động kì quái chính là Lưu Vận, cô sờ sờ cằm, nói: "Xem ra mẹ Lâm là một người rất lợi hại. Chắc chắn là bà Lâm cũng không kém, nhưng tại sao lại có thể sinh ra một Lâm Thành Phong trông giống một cô nương dịu dàng e thẹn như vậy?"

Tô Anh: "..... Gen thần kỳ chăng?"

Lưu Vận: "....."

Đến lúc rời khỏi bệnh viện, Tô Anh lại gặp Dương Thanh lần nữa, cô và một nữ y tá khác đang đẩy xe y tế đi kiểm tra từng phòng, lúc nhìn thấy Tô Anh, cô ấy cười lịch sự. Lâm Thành Phong tùy tiện nhìn có ấy rồi phát phát tay, ý muốn cảm ơn cô ấy mấy ngày nay đã chăm sóc, Dương Thanh cũng đáp lại một cách lịch sự nhưng không mất nhiệt tình, đáng vẻ tươi cười ôn hòa.

Lưu Vận lẩm bẩm: "Có phải là đang chăm chỉ quá mức cần thiết không, phải chăng nữ y tá nào cũng như vậy hả?"

Tô Anh có chút ngạc nhiên, cô nhớ rất rõ Dương Thanh bởi vì vài lần cô bị bệnh, đều được Dương Thanh chăm sóc. Lần này Lâm Thành Phong bị bệnh, cũng là cô ấy.....

Tất nhiên là nhớ rõ rồi.

Nhưng nói thật, tính lại thật ra cũng chỉ ở bệnh viện có vài lần, mỗi lần đều có thể gặp thì xác suất thật sự cũng rất nhỏ.

Ngược lại có còn thấy Dương Thanh đề ý đến Lâm Thành Phong mấy ngày nay, thân thể của Lâm Thành Phong càng ngày càng tốt, không xuất hiện gì ngoài ý muốn, hay đó chỉ là trùng hợp?

Thấy Lâm Thành Phong đáng thương đang bị mẹ Lâm dắt đi, Tô Anh bật cười. Trong lúc cô vô tình quay đầu lại, thấy ban công trên lầu thoáng qua một bóng người mơ hồ, chỉ là lướt ngang qua, phảng phất ảo giác.

- -

"Vị tiểu thiếu gia của Lâm gia nếu nhìn sơ qua cũng được, nghe nói anh ta vì bảo vệ cô gái bên cạnh nên mới quên mình như vậy, bị thương phần đầu, thời nay rất nhiều người hứa rằng sinh tử có nhau, nhưng thực sự làm được điều đó không có mấy người!" Dương Thanh đồng ý nói: "Mẫu chốt là Lâm Thành Phong còn rất đẹp trai, những người đàn ông đó cũng rất đẹp!"

Điều này, Dương Thanh đồng ý, Lâm Thành Phong mới hồng hồng trắng trắng, mặt mày thu sinh giống một cậu thiếu niên. Triệu Vũ kiêu ngạo bá đạo. Đào Nhiên là một con hổ biết cười. Tường Diễm trưởng thành trầm tĩnh, ai nhìn qua một lần đều không thể lãng quên.

Mà Dương Thanh thích nhất là khi Lâm Thành Phong cười rộ lên, phiền não đến đâu cũng đều có thể tan biến.

Đồng nghiệp nói: "Nghe nói Lâm Thành Phong còn chưa có bạn gái đâu, cô chăm sóc anh ta mấy ngày, sao lại chưa..... chút gì nhì?"

Dương Thanh cười nói: "Cô nói bừa cái gì vậy, tôi là y tá, y tá chăm sóc bệnh nhân là chuyện thường, đừng nói bậy."

Đồng nghiệp nói: "Không thú vị gì hết, nói vui một chút thôi mà....."

"Cũng không được nói bậy, truyền ra ngoài không tốt."

"Được rồi."

Buổi tối, Dương Thanh tan ca về nhà, phát hiện trong nhà đèn sáng. Cô đi qua phòng khách, đi đến phòng ngủ, quả nhiên thấy một người đàn ông đang cời trăn, dựa vào đầu giường hút thuốc, người đàn ông tóc đen mắt đen, khuôn mặt tuấn tú, đáng người cường tráng, gọi cảm đến mẹ người.

"Về rồi sao?" người đàn ông nói: "Đi tắm đi, em xem cả người em đều là mùi thuốc sát trùng kìa."

"Ừ."

Dương Thanh vào trong tắm rửa sạch sẽ, cô nhớ tới ngày hôm qua, người đàn ông xếp bằng ngồi ở trên giường lăm lăm bấm bấm oán giận, vẻ mặt không vui, bây ra bộ mặt chán chường nhạt nhèo: "Một miếng thịt cũng không có, trong miệng còn có thể tự cho ra đậm luôn rồi! Anh Anh còn chưa thêm tôi thêm tôi....."

Anh Anh, Anh Anh. Cái tên đó được anh nhắc mãi, làm cô hăm mộ đến muốn khóc.

Đột nhiên, cửa phòng tắm bị đẩy ra. Dương Thanh quay đầu lại thì đã bị ôm đè vào vách tường, môi bị hôn một cách nồng nhiệt, cô đẩy ra: "Đừng như vậy....."

"Như vậy là như thế nào? Như vậy?"

Người đàn ông trêu đùa cô, xô đẩy lại trở thành tình thú. Rất nhanh chóng, cô bị anh ta làm cho mất đi năng lực kiểm chế, chỉ có thể ở trên người anh ta xin tha.

"Nói câu dễ nghe chút đi bảo bối."

"Anh Minh, nhẹ một chút....."

"Ngaoan."

Tiếng nước chảy vang lên đến nửa đêm, ngày thứ hai lúc Dương Thanh tỉnh lại, giọng nói khô khốc mà khàn khàn, cả người cũng nhức mỏi đến không chịu được.

Cô ra khỏi phòng, thấy người đàn ông đó đang quần khăn tắm đứng chiến trững gà, cô đi qua: "Em đến đây."

Anh ta cũng không từ chối, chủ động nhường chỗ cho cô rồi ôm cô từ phía sau, chậm rãi mơn trớn trên cổ cô: "Nghe nói Lâm tiểu tử kia xuất viện?"

"Ừm, xuất viện ngày hôm qua."

"Nhưng mà rất kỳ quái, bên ngoài đều truyền nhau là Lâm Thành Phong bị bệnh rất nặng, còn xin miễn cho mọi người đi thăm bệnh..... Nhưng sao nghe qua lời em kể lại không giống nhỉ?"

Dương Thanh lắc đầu: "Cái này em cũng không biết."

Anh ta lại hỏi: "Khương Tử đâu?"

Dương Thanh nói: "Khương Tử có đến bệnh viện hai lần, ngày hôm qua thì không thấy."

Anh ta lạnh lùng từ một tiếng: "Tuy là chú Tử của anh nhưng nó khá lợi hại, người phụ nữ kia cũng lợi hại, chỉ là một đũa con gái mà có thể câu dẫn nhiều đàn ông vì cô ta mà thần hồn điên đảo. Khương Tử còn vì cô ta đối chọi gay gắt với Lão gia tử, thật là không bình thường. Thật ra anh lại thấy rất vui, Khương Tử càng làm Lão gia tử không vui, anh càng có nhiều cơ hội, anh rất hy vọng Khương Tử có thể chuyển tâm một chút, cưới bé hoa nhài kia về nhà."

Dương Thanh bình tĩnh nghe, đem trứng gà đã chiên phồng hai mặt cho ra đĩa, rồi lại chiên thịt xông khói với bánh mì.

"Có thể ăn cơm rồi?"

"Muốn ăn em"

"....."

Khương Minh cười ha ha: "Đùa với em chút thôi, anh biết em mệt, không làm đâu, sao em vẫn giống như xưa vậy, không biết đùa gì cả."

Dương Thanh cúi đầu, im lặng một lát: "Chúng ta....."

"Cái gì?"

"....."

Cô lắc đầu, nói: "Không có gì."

Khương Minh nheo nheo mắt, bóp cằm cô nói: "Thanh Thanh, em đừng nghĩ đến rồi bỏ anh, em muốn cái gì anh đều có thể cho em, nhưng cái này thì không được."

Dương Thanh biết Khương Minh bá đạo, đại khái là người trong Khương gia đều có tính này. Không cho phép cô từ chối anh ta bằng bất kì lí do nào. Cô biết ơn anh, lúc mẹ cô bệnh nặng anh đã giúp cô rất nhiều. Cô cũng từng yêu anh, muốn vì anh đánh cược tất cả, nhưng mà không đoán được anh lại nói với cô một câu sẽ không cưới cô.

Cô cảm thấy, người mà bản thân cô muốn tiến tới chính là Lâm Thành Phong rộng lượng tỏa sáng kia. Vì người mình để ý mà không tiếc điều gì, không có cái gọi là lợi ích, làm người khác không nhận được mà cứ muốn tới gần.

Khương Minh nói: "Thanh Thanh, giúp anh hỏi thăm rõ ràng, bệnh tình thật sự của Lâm Thành Phong. Còn có người phụ nữ của Khương Tử nữa, cứ cho đã được bảo vệ, xe bị đâm đến hư hỏng, không đạo lý nào mà cô ta không bị thương!"

Dương Thanh gật đầu: "Em biết rồi."

Khương Minh vừa lòng nói: "Bảo bối ngoan, em muốn thưởng gì?"

"Không cần gì cả."

"Ngao thật, buổi tối anh sẽ lại đây thưởng cho em"

"Tối nay em trực đêm....."

"Tối mai"

"..... Được."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Lòng tin

Edit: heka

Beta: Jiang

Lâm Thành Phong bị nhốt ở trong nhà mấy ngày nay, cảm thấy rảnh đến mức phát chán. Sau một hồi trầm tư, anh không nhịn nổi chạy tới biệt trang ở vùng ngoại ô chơi. Anh lặng lẽ chuẩn bị, thậm chí còn nguy trang một cách đơn giản. Cảm giác chạy băng băng trên đường đưa khiến anh cảm thấy cuối cùng cũng giải tỏa được sự buồn bức tù túng mấy ngày nay. Đàng tiếc chân anh bị thương chưa lành nên chỉ có thể chạy một chút.

Anh không ngờ là có thể gặp lại Dương Thanh trong hoàn cảnh này. Cô không còn mặc bộ đồ y tá mà trắng trẻo mà thay vào đó là một bộ trang phục thanh nhã. Mái tóc dài luôn được búi gọn nay cũng được xỏa tung, làm cho sự lạnh lùng của cô thêm mấy phần quyến rũ.

Anh thấy cô đang vội vàng cúi nửa đầu rời khỏi đại sảnh, ra bên ngoài vẫy một chiếc xe rồi đi ngay.

Lâm Thành Phong sờ sờ đầu, nghĩ là cô ấy có lẽ cũng tới đây chơi thôi, chẳng hề suy nghĩ gì sâu xa.

Mà bên kia bọn Khương Triết, Triệu Vũ, Đào Nhiên cũng tới biệt trang. Tường Diễn đã trở về để đó.

Khương Triết với sắc mặt bình tĩnh, ngón tay gõ mặt bàn, giọng điệu lạnh lùng: "Tra rõ Triệu Sùng Sơn rồi?"

Triệu Vũ xoa ấn đường, vẻ mặt đầy tức giận: "Ừ, tôi nghĩ hẳn ta nói hẳn ta là trình thám chỉ là một lớp vỏ bọc để tiện cho những hành động phía sau của hắn. Với công việc này thì hẳn ta có làm nhiều chuyện kỳ quái, hoặc là đi chỗ nào đều sẽ không khiến người ta hoài nghi."

Đào Nhiên hỏi: "Vậy hẳn ta là người của ai?"

Triệu Vũ: "Người của ai thì còn chưa rõ ràng lắm, nhưng tôi đã điều tra hẳn ta và những người phía nhà hắn, đúng là có chỗ khá nghi. Có vẻ như nhà bọn họ còn có liên hệ với phía nước ngoài. Triệu gia từ ông cố của tôi và mấy vị khác đều đã bắt đầu tẩy trắng, kỳ thật đến ông nội của tôi cũng đã hoàn toàn sạch sẽ, những thứ dơ bẩn kia đã hoàn toàn không còn dính tay. Hừ, nhà của bọn tôi là sạch sẽ nhưng lại không quản được những người khác muốn phát tài. Tôi nghĩ nhà Triệu Sùng Sơn hẳn là cũng giống như đám Bào K và Tường Long, là một đường dây buôn lậu."

Khương Triết: "Chắc chứ?"

"Ừ." Triệu Vũ nghĩ nghĩ, nói: "Tôi chỉ là không hiểu lắm, trong giấc mơ kia vì sao hẳn ta phải cho Tô Anh tin tức giả? Vì tôi nên hẳn muốn chăm nom cho các cậu ly hôn?"

Anh cười lạnh: "Tôi không cho rằng hẳn ta sẽ nhiệt tình như vậy."

Khương Triết dừng lại, nhìn Triệu Vũ nói: "Thay vì nói Triệu Sùng Sơn đang tính kế Tô Anh và tôi, không bằng nói là đang tính kế cậu và tôi. Nếu Triệu Sùng Sơn có mục đích như Tường Long, đều là vì muốn đạt được nhiều lợi ích hơn nữa..."

Triệu Vũ: "Bắt đầu từ khi gây dựng thì nhà Triệu Sùng Sơn đều hoàn toàn dựa vào nhà tôi, hiện tại lại làm việc dưới danh nghĩa Triệu thị, chẳng lẽ lại muốn làm tu hú chiếm tổ? Tâm tư như vậy cũng quá lớn rồi!"

Đào Nhiên bắt ngờ lên tiếng: "Có khả năng Triệu Sùng Sơn và Long là cùng một phe không?"

Triệu Vũ: "Hai người này có vẻ như không có liên hệ gì, trước đây Tường Long tới thành phố C vài lần....." Anh dừng một chút: "Tường Long luôn nắm rõ tình huống của chúng ta ở thành phố C như lòng bàn tay, có khi nào?"

Khuong Triết cười một tiếng, thoát nhìn anh trầm hơn: "Nếu thật sự là như vậy, tôi nghĩ là Triệu Sùng Sơn cũng đã liên hệ với vị nào đó bên nhà tôi rồi."

Đào Nhiên kêu lên một tiếng: "Khuong Hạo hay Khuong Minh? Hay là mấy anh em, chú bác họ của cậu?"

Khuong Triết cong môi: "Thả ra chút mồi thì sẽ biết nhanh thôi."

Đào Nhiên cũng cười, giống như con cáo già.

Triệu Vũ xoa xoa ấn đường, có chút thất thần, từ trước đến nay nói về mặt tinh thần thì anh luôn rất vững, có thức suốt mấy đêm thì mặt cũng không đỏ sẫm, nhưng hôm nay hiếm khi thấy được anh có chút mệt mỏi.

Nói xong chính sự, Đào Nhiên cũng nói tới chuyện riêng, chế nhạo: "Không phải là bị hồ ly tinh nào ép khổ rồi chứ hả?"

Triệu Vũ giờ chân đá qua: "Cút."

Tối hôm qua anh mơ thấy ác mộng. Mơ thấy Tô Anh nhận lời cầu hôn của Khuong Triết, sau đó kết hôn rồi có con...

Anh sợ tới mức giật mình bừng tỉnh, toát hết mồ hôi lạnh!

Anh cũng biết chọn giấc mơ để mơ thật, nếu Tô Anh kết hôn thì tất nhiên nên là anh mới đúng chứ! Nhảy ra Khuong Tử là sao? Thế là nửa đêm sau đó anh không ngủ được nữa. Trước kia vào ban đêm anh còn vì nhớ nhung mà cương đau thì đêm nay một chút xúc động cũng không có, anh đã bị dọa mềm cả rồi...

Sau khi Lâm Thành Phong đưa xe xong, bọn Khuong Triết, Triệu Vũ và Đào Nhiên đã chuẩn bị rời đi.

Khuong Triết thấy Lâm Thành Phong, không vừa lòng mà nhủ mảy: "Không phải tôi đã dặn cậu ở nhà à?"

Triệu Vũ cũng nhủ mảy, ánh mắt nhìn Lâm Thành Phong có chút hung dữ: "Vết thương chưa khỏi lại tới đưa xe, chán sống rồi hả?"

Lâm Thành Phong cũng bắt đầu đi tham: "Mỗi ngày ở nhà tôi đều ăn ngủ nghỉ ăn, trò gì chơi được cũng đều chơi chán rồi. Mẹ già của em lại không cho em làm việc, em chỉ có thể lên chạy ra ngoài chơi!"

Khuong Triết lạnh giọng ra lệnh: "Hiện tại chơi đủ rồi chứ? Chơi đủ rồi thì trở về ngay."

Lâm Thành Phong: "..... QAQ."

Tóm lại, mới ra ngoài chưa tới nửa ngày thì Lâm Thành Phong lại bị Đào Nhiên bắt trở về. Đào Nhiên còn nói chuyện này cho mẹ Lâm. Mẹ Lâm cho rằng Lâm Thành Phong đang ở trong phòng nghỉ ngơi, ai biết anh ta đã lên trốn đi? Không biết phải đối phó với Lâm Thành Phong thế nào, mẹ Lâm lập tức khóc khan cả cổ ở trước mặt anh! Lâm Thành Phong sợ tới mức về sau không dám tùy tiện ra khỏi cửa nữa.

- - -

Tô Anh nhận được điện thoại Lâm Thành Phong gọi tới tới khóc lóc kể lể: "Khuong Tử, Triệu Nhị, Đào Nhiên..... Ba người này không ai tốt hết! Đặc biệt là Khuong Tử và Triệu Nhị. Anh Anh, em đừng cần ai hết nhá! Quá là con mẹ nó không cho anh quyền tự do!"

Tô Anh liền hỏi: "Bọn họ đã làm gì?"

Lâm Thành Phong ảm ức: "Anh đi ra ngoài chơi bị bọn họ bắt được tại trận! Không giúp anh dấu điểm thi thôi, còn đem anh về nộp cho phụ huynh, có đáng giận không hả?"

Tô Anh nhin cười: "Đáng giận! Thật sự quá đáng giận!"

"..... Có phải em đang vui sướng khi người khác gặp họa không đấy?"

"Sao có thể chứ!"

"Ha ha, anh tin em mới lạ!"

Anh cẩn rắng cúp điện thoại, nằm ở trên giường bày ra vẻ cô độc, cảm thấy trên đời này sẽ không có ai có khả năng hiểu được anh đang tịch mịch như tuyết.

Tô Anh thì lại cười tủm tỉm, nhìn nhìn Khuong Triết và Triệu Vũ đang ngồi trước mặt cô, hai người đàn ông này, ít khi nào ở chung mà lại hài hòa.

Cô nói: "Các anh lại bắt nạt anh Thành Phong rồi?"

Triệu Vũ kinh thường nói: "Cũng là cậu ta ngốc, không biết bệnh tình của bản thân tốt lên một cách kì lạ thế nào? Còn dám chạy loạn lung tung khiến người khác hoài nghi."

Khuong Triết rũ mắt, nhấp ngụm trà.

Tô Anh nói: "Đúng là cod chút kỳ quái nhì, người em không muốn gạt nhất là anh Thành Phong, nhưng anh ấy lại không biết, hai người các anh lại đã nhìn ra."

Khuong Triết và Triệu Vũ liếc nhau, lại rất có ấn ý mà liếc đầu qua chỗ khác, không nói gì, như là đạt thành một nhận thức chung nào đó.

Tô Anh cũng không tìm tòi nghiên cứu gì, nói: "Lần này các anh tới là có tin về Triệu Sùng Sơn hả?"

Triệu Vũ cũng không giấu diếm gì, nói cho Tô Anh tất cả những gì bọn họ biết và suy đoán. Tô Anh cũng rất bình tĩnh: "Em đúng là ngu mà, bị quá nhiều người lợi dụng, bị lá che mắt, nhìn không thấu."

Khuong Triết nhớ tới kiếp trước, đoạn thời gian sau đó, đúng là anh không chú ý quan tâm nhiều đến Tô Anh, cơ hồ mọi tâm tư của anh đều đang tìm kiếm chân tướng và chứng cứ. Lúc đó anh đã nhận ra Tô Anh có điểm khác thường nhưng lại bị anh bỏ qua, thậm chí đôi khi còn không kiên nhẫn. Vì sao không tin anh? Lời anh nói không đáng tin tưởng sao?

Lại ví như Triệu Sùng Sơn, cũng là do cô không tin anh cho nên mới bị hắn ta lợi dụng.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Tường Nghị muốn hành động

Edit: Rine

Beta: Jiang

Rốt cuộc Tường Nghị cũng chờ được Tường Hiểu Hiểu tới, anh ta tiết lộ thêm vài điều, thêm lợi thế trong tay, cuối cùng khiến Tường Long ngồi không yên, phải Tường Hiểu Hiểu đến thăm dò.

Buổi tối hôm đó, Tường Nghị và Tường Hiểu Hiểu cùng ăn cơm tối tại Tường gia, Tường Hiểu Hiểu rất vui vẻ, nói chuyện rất nhiều, đến lúc bữa tối sắp kết thúc thì cô ta mới có chút thương tâm nói với Tường Nghị: "Anh, ngày gỗ mẹ sắp tới rồi, lần tới chúng ta cùng trở về thành phố C để tế bái mẹ được không?"

Tường Nghị nhìn Tường Hiểu Hiểu, nói: "Em về trước đi, anh còn chút việc cần xử lý, nếu không làm xong, anh cũng không có mặt mũi nào đi thăm mẹ."

Tường Hiểu Hiểu liền hỏi: "Vậy là sao? Chuyện của anh có liên quan gì tới mẹ sao?"

Tường Nghị phát phát tay, cho người hầu đành chờ ở một bên lui ra ngoài, lúc này mới dè dặt giọng: "Chuyện này có liên quan rất nhiều tới mẹ chúng ta. Gần đây anh mới biết được cái chết của mẹ có chút kỳ quái, tạm thời bây giờ anh không thể nói cho em quá nhiều, bởi vì anh cũng không hoàn toàn rõ ràng, chờ anh tìm được chân tướng sự việc, đến lúc đó..."

Trong lòng Tường Hiểu Hiểu không yên, có khổ sở cúi đầu, cho đầu tia khác thường vừa lộ ra trong mắt, vừa giết mình vừa nghi hoặc: "Sao có thể như vậy? Không phải mẹ sinh bệnh nên qua đời sao? Chẳng lẽ..."

"Mẹ thật sự bị bệnh nhưng bệnh tình của bà sau khi giải phẫu đã có chuyển biến tốt đẹp, bác sĩ cũng nói an tâm tĩnh dưỡng sẽ không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đột nhiên bà lại tái phát bệnh tim chết bất ngờ, nhất định là có người cố ý..." Tường Nghị đột nhiên lộ ra một ánh mắt hung ác.

Tướng Hiểu Hiểu nói: "Anh, không thể nào, làm gì có ai lại cố ý hại mẹ chứ? Có phải nhầm lẫn chỗ nào không?"

Tướng Nghị nói: "Gần đây anh liên lạc được với bác sĩ lúc trước chữa bệnh cho mẹ rồi, ông ta nói với anh rất nhiều tin tức hữu dụng, còn có những điểm đáng ngờ lúc đó nữa." Anh thấy vẻ mặt Tướng Hiểu Hiểu không tin tưởng, cong môi cười: "Việc này em không cần nhúng tay vào, cứ lo tốt công việc ở thành phố C đi, tránh bị người xấu hãm hại."

"Anh có hoài nghi người nào không?"

"Lúc ấy ở nhà chỉ có anh, em, Tướng Long, Tướng Úy, ba không có khả năng làm như vậy, chỉ có vài người, thậm chí anh còn tìm toàn bộ người hầu dò hỏi một lần, lời khai của bọn họ đều khá giống nhau. "

Đường như Tướng Hiểu Hiểu vẫn còn nghi ngờ nhưng không hỏi thêm gì, chỉ dặn dò: "Được, trước khi tìm được chân tướng, anh phải cẩn thận đừng để bị phát hiện."

Gần xong bữa cơm nhưng Tướng Hiểu Hiểu vẫn chưa ăn uống gì, cố gắng ăn thêm vài miếng, dù sao thì cô vẫn còn muốn giả vờ trước mặt Tướng Nghị, sau khi bữa tối kết thúc cô ở lại phòng khách trong chốc lát rồi mới trở về phòng mình.

Tướng Long đi xã giao bên ngoài cũng là vì tạo cơ hội cho cô.

Lúc này cô thật sự rất muốn đi gặp Tướng Long, nói sự tình nghe được từ chỗ Tướng Nghị cho hẳn nhưng Tướng Long đang ở bên người đẹp, lúc Tướng Hiểu Hiểu gọi điện thoại tới, anh đang ở thời khắc mấu chốt, cho dù biết sự tình quan trọng phải lập tức chạy về nhưng thật sự là anh không thể đi ngay được.

Anh vừa xong việc thì đã bị người phụ nữ kia dính lấy, kỹ năng hầu hạ người của cô ta cũng thuộc hạng nhất. Tướng Long rất nhanh đã khôi phục uy phong, trong lòng nghĩ kéo dài thêm một hai tiếng thôi, có cái gì mà phải vội?

Tướng Hiểu Hiểu có chút sốt ruột, đợi mãi tiếng rồi cũng chưa thấy bóng dáng Tướng Long, cô ta vốn đang bình tĩnh mà giờ phút này cũng thiếu kiên nhẫn: "Ngu xuẩn! Lúc này mà hần vẫn có tâm tư làm chuyện đó."

Tướng Long xong việc nằm trên giường hút thuốc, người phụ nữ kia vào phòng tắm rửa, anh biết Tướng Hiểu Hiểu chờ đã lâu nên gọi một cuộc điện thoại đến.

"Chuyện gì, gấp như vậy à? Vờ rồi anh có chút việc, không tiện nghe điện thoại."

Đây không phải là biết rõ còn có hỏi sao? Tướng Hiểu Hiểu cố gắng kiềm nén trong lòng, nhỏ giọng nói: "Em nghe được tin tức ở chỗ anh em, anh ấy thật sự hoài nghi mẹ em chết không rõ ràng, không chỉ tìm ra bác sĩ điều trị cho mẹ em lúc đó, ngay cả người hầu Tướng gia anh ấy cũng lần lượt tìm về tra hỏi từng người..."

Mười mấy năm, không biết Tướng gia đã sa thải bao nhiêu người hầu, Tướng gia vốn là đại gia tộc, đối với người hầu giám thị cũng cực kỳ nghiêm khắc, chỉ cần có trong danh sách mà bấy giờ vẫn chưa chết thì tìm được người chỉ là vấn đề tiền bạc và thời gian.

Lời Tướng Nghị nói hoàn toàn có khả năng.

Trong nháy mắt Tướng Long cười lạnh một tiếng, quả nhiên Tướng Nghị nghe được tin tức từ đâu đó, chỉ là không biết từ đâu? Là do người có liên quan đến chuyện lúc trước lộ ra tiếng gió hay là có kẻ phản bội?

"Hiểu Hiểu, em đừng hoảng hốt, anh thấy em chờ mấy ngày là em lại về thành phố C, em chính là người thân nhất của Tướng Tam, Tướng Tam lạnh nhạt không dễ tiếp cận nhưng cũng thẳng thắn với em, gần đây em giúp đỡ nó, quan tâm đến nó đi."

Tướng Hiểu Hiểu rất lo lắng: "Anh cà, nếu anh ấy thật sự tra được gì đó thì em nên làm sao bây giờ..."

Tướng Long nói: "Chuyện đời thay đổi thất thường, ai biết hôm nay nhắm mắt lại còn có thể nhìn thấy mặt trời của ngày mai hay không?"

Tướng Hiểu Hiểu rủ mắt: "Em biết rồi."

Tướng Long nói: "Sợ cái gì? Đừng tự lo âu, cho dù Tướng Tam hoài nghi anh cũng sẽ không nghi ngờ gì đến em, tình huống hiện tại xem ra là anh còn nguy hiểm hơn em."

Tướng Hiểu Hiểu nhàu mày suy nghĩ sâu xa, đột nhiên nói: "Khi nào anh hai có thể trở về?"

Trước mắt Tướng Long sáng ngời, cười nói: "Chú hai à? Cũng nên trở lại rồi."

Hai người giống như đạt thành nhận thức chung nào đó, rồi lại không vạch trần nhau, cúp điện thoại.

Tướng Hiểu Hiểu vẫn cảm thấy tru phiền, cuộn mình vào trong chăn, càng nghĩ càng cảm thấy bức mình, cô ta tức giận đến phát run nhưng cũng sợ hãi đến phát run. Nếu, nếu lúc này Triệu Vũ ở bên cạnh cô, có thể ôm cô một cái ôm ấm áp, an ủi nói rằng cô đừng lo lắng, thật là tốt biết bao nhiêu. Nhưng trong mắt người đàn ông kia chỉ có một á đàn bà khác!

Quán ở trong chốn, Tướng Hiểu Hiểu càng ngày càng tức giận, thật vất vả ổn định cảm xúc, cô ta thờ ra một hơi mạnh, vượt vòng kim cương trên cổ, trong tay cô ta có lợi thế, cho dù Tướng Long muốn lật lọng đồ hết tội cho cô ta thì Tướng Hiểu Hiểu cũng sẽ không để anh ta có kết cục tồi!

Mà lúc này Tướng Hiểu Hiểu lại không biết, một bóng người màu đen ở phía trước cửa sổ phòng cô ta chọt lóe qua, đi qua rất nhanh.

- - -

Dòng nước ấm áp dịu dàng chảy xuống, bao quanh thân thể đàn ông rắn chắc cường tráng. Tướng Nghị ngửa đầu, để mặc dòng nước cọ rửa thân thể.

Đột nhiên anh ta đắm một quyền vào mặt tường đá cẩm thạch màu đen, đôi mắt đỏ đậm mờ to, trong ánh mắt là ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Anh ta nghe được Tướng Long nói với Tướng Hiểu Hiểu câu "Đừng quên mẹ em chết như thế nào!" cũng mới không lâu, Tướng Long xui khiến Tướng Úy đối phó với Tướng Diễn, lại bị Tướng Diễn nắm nhược điểm, cuối cùng đưa đi nước ngoài, trong vụ đó Tướng Hiểu Hiểu cũng tham gia.

Đại khái Tướng Hiểu Hiểu không muốn làm loại chuyện mưu hại mạng người thế này, nói rằng muốn rời khỏi Tướng Long, kết quả lại bị Tướng Long lấy chuyện này uy hiếp, nghe anh ta sai khiến.

Từ đó trở đi, mãi đến vờ rồi anh ta đều cho rằng Tướng Hiểu Hiểu chỉ biết cái chết của mẹ là do có người hại, có thể lúc nhỏ cô đã vô tình phát hiện thứ gì đó, mà lúc ấy Tướng Long đã là một người trưởng thành hai mươi mấy tuổi, là phụ tá đắc lực của Tướng Bão gia. Có sức lực nhỏ bé nên bị uy hiếp thì có thể hiểu được. Anh ta chưa từng nghĩ tới sự thật là Tướng Hiểu Hiểu cũng tham dự vào việc đó.

Cô ta sợ hãi như vậy, lo lắng như vậy, thậm chí là ý tứ toát ra từ trong giọng nói không thể không khiến Tướng Nghị suy nghĩ nhiều.

Tướng Hiểu Hiểu, rốt cuộc là cô đã nhúng tay vào giai đoạn nào?

Còn Tướng Long vì sao lại muốn đẩy mẹ Tướng Nghị vào chỗ chết?

Mẹ Tướng Nghị chỉ là một người phụ nữ bên cạnh Tướng lão gia mà thôi, sức khỏe còn không tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng. Huống chi bên cạnh Tướng lão gia lại không chỉ có một mình mẹ anh ta, còn nhiều người uy hiếp đến Tướng Long hơn bà, vì sao hẳn nhất định phải hại bà chứ?

Nhưng Tướng Hiểu Hiểu lúc ấy cũng mới chỉ bảy tám tuổi mà thôi, cô ta có thể làm cái gì?

Tướng Hiểu Hiểu và Tướng Long tính toán lẫn nhau, lại nhiều lần mắc bẫy đối phương, hiện tại cả hai đều vô cùng cẩn thận, nơi quan trọng đều sắp xếp thiết bị chống nghe trộm, nếu mọi âm thanh mà không bị ghi âm lại thì chuyện gì cũng dễ làm hơn rất nhiều.

- - -

Tuyết trời đông giá rét đã qua đi, mùa xuân đang tới, nhưng sáng sớm sương mù vẫn dày đặc, nhìn không thấy được bóng người ở xa.

Sáng sớm Tô Anh hấp thu "lâm của thực vật" xong đi thăm ngò đồng, truyền cho lão một chút.

Gần đây ngò đồng rất bận rộn, trước kia lão tìm mấy đoá hoa giúp đỡ nên hiện giờ năng lực đặc biệt của Tô Anh đã truyền khắp thành phố C, có không ít cây hoa nhỏ vì tò mò mà chủ động tìm cô để dò hỏi. Kể từ đó cô cũng bớt đi rất nhiều phiền phức, cũng tiết kiệm thời gian hơn.

Chúng nó nói vị trí nhà Triệu Sùng Sơn rất tốt, hoàn cảnh sống ở khu đó được cây xanh bao trùm vô cùng xinh đẹp, mẹ Triệu rất yêu thích chăm sóc hoa cỏ, cho nên chúng nó có thể nắm giữ tình huống cơ bản ở Triệu gia: "Thư phòng ở Triệu gia không dễ dàng cho phép người hầu ra vào, cũng không cho người chăm sóc hoa cỏ, ngay cả việc dọn dẹp nhà cửa cũng ở dưới sự giám sát của mẹ Triệu. Nếu bọn họ thật sự thương lượng cái gì ở bên trong, chúng ta cũng không có cách nào để biết được..." Ngò đồng rất nể nuôi, Triệu gia không giống Tề Thịnh Lâm, thư phòng đều trồng đầy hoa cỏ.

Ngò đồng hỏi: "Tô Anh, cô nói có phải nơi đó có bí mật gì hay không?"

Tô Anh "Ừ." một tiếng: "Có lẽ là vậy, nơi quan trọng như thư phòng, nhất định cất giấu rất nhiều thứ người khác không biết."

Ngò đồng nói: "Nhưng Triệu Sùng Sơn không ở nhà, ông ta mua một căn biệt thự bên ngoài, hiện tại đang ở cùng một người phụ nữ."

Tô Anh hỏi: "Tướng Hiểu Hiểu đâu?"

Trái qua cổ găng trong khoảng thời gian này, hiện giờ đồng hồ đã liên hệ được với rất nhiều hoa cô có thể quan sát tình huống trong nhà Tướng Hiểu Hiểu, lão nói: "Từ sau tai nạn xe cộ lần trước, Tướng Hiểu Hiểu không có hành động gì. Bình thường thì đi làm rồi về nhà, cũng không đi tìm Triệu Vũ. Thế nhưng ngày hôm qua Tướng Long gọi điện thoại kêu cô ta trở về thành phố C nhưng đến giờ vẫn chưa quay lại."

Tô Anh nghĩ đến lời của Tướng Nghị lộ ra tin tức, nghĩ đến anh đã làm gì đó nên mới khiến Tướng Long gọi Tướng Hiểu Hiểu về.

"Nếu Tướng Hiểu Hiểu không đến phố C, vậy trước hết chú ý bên phía Triệu Sùng Sơn nhiều hơn."

"Được."

Nhưng mà Tướng Hiểu Hiểu đã về để đồ mấy ngày nhưng vẫn không có ý trở lại. Tô Anh biết Tướng Nghị chuẩn bị ra tay, chân tướng mà anh ta muốn biết sẽ bị phơi bày rất nhanh.

Vào một đêm gió lạnh, Bão ngồ đồng nói cho cô biết Tướng Nghị tới.

Cô đứng dậy xuống giường, đi đến cửa sổ, quả nhiên thấy trong sương mù dày đặc có một bóng dáng mờ hồ, bóng người màu đen kia di chuyển rất nhanh, dường như tránh đi tất cả tầm mắt theo dõi của vệ sĩ. Mới chỉ qua một lát, anh ta đã nhẩy lên, đứng ở trước mặt cô, anh đứng dưới cái bóng của vách tường, từ hình dáng mờ hồ kia cô thể nhìn ra vẻ sương gió mệt mỏi của Tướng Nghị.

Trong giọng nói của anh như ẩn chứa rạng sáng sương mù mỏng lung: "Cô gái nhỏ!"

"Hà?"

"Từ nay về sau, cô không cần phải đề phòng Hiểu Hiểu sẽ làm tổn thương cô nữa."

"Anh đã làm những việc gì rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Chân tướng sự thật

Edit: HaChow

Beta: heka

Đại khái là chính Tướng Hiểu Hiểu cũng không nghĩ tới, có một ngày, cô ta sẽ bị Tướng Nghị tự mình đưa đi cục cảnh sát. Rõ ràng một ngày trước cô vẫn là tiểu thư của Tướng gia, người người hâm mộ, hiện giờ lại thành chó roi xuống nước, mọi người đòi đánh.

Ngày cả Tô Anh cũng có phần ngoài ý muốn, Tướng Nghị tìm được chân tướng, thế nhưng lại đem Tướng Hiểu Hiểu đưa đi cục cảnh sát, còn lấy tội danh mưu hại mẹ ruột!

Cô vẫn luôn suy đoán thứ Tướng Nghị muốn tìm đến cùng là cái gì, cô lẽ là Tướng Hiểu Hiểu đã làm việc gì đó không tốt, lại chưa từng nghĩ tới sẽ là như thế, sự việc đã qua đi hai mươi năm, Tướng Hiểu Hiểu lúc ấy mới bao nhiêu tuổi?

Dù cho biết Tướng Hiểu Hiểu tâm tư ác độc, Tô Anh vẫn có chút không dám tin tưởng.

Tướng Nghị thoát nhìn hình như vô cùng mệt mỏi, anh nằm ở trên sofa nhà Tô Anh, trong miệng ngậm xi gà hít mấy nhả khói, cùng nét mặt lúc nào đều không đổi sắc ngày xưa thì cực kỳ bất đồng, anh nửa híp mắt, mặt không biểu tình, đáng vẻ lạnh như băng.

Anh nói: "Chúng cứ Hiểu Hiểu cùng Tướng Long cầu kết là anh tự mình tìm được, việc nó mưu hại mẹ cũng là chính tai anh nghe nó nói, khi đó nó vô cùng tỉnh táo, không ai cưỡng bách, dù cho anh muốn lừa gạt chính mình là nó sẽ không làm như vậy nhưng đó là không có khả năng."

Tô Anh truy vấn: "Cho nên Tướng Hiểu Hiểu cũng nhận tội?"

Tướng Nghị mờ to mắt, nhìn Tô Anh, trong ánh mắt rét lạnh lại giống như hàm chứa huyết tính: "Không phải do nó!"

Từ ngày phát hiện mẹ chết có điều kỳ quái, anh liền bắt đầu tra tìm bác sĩ xem bệnh cho mẹ cùng với người hầu trong nhà vào lúc ấy, mẹ anh qua đời vào buổi tối, lúc ban đêm cha anh cũng không ở nhà, nghe nói là qua đêm ở chỗ tiểu tình nhân. Thời gian đó bệnh tim của mẹ anh mới giải phẫu không bao lâu, triển miên trên giường bệnh lâu ngày, cha anh cách vài ngày lại ra khỏi nhà một lần, đây đều là bí mật công khai mà toàn bộ Tướng gia đều biết.

Khi đó anh đã hiểu chuyện, thêm vào người hầu trong nhà lên lút thảo luận rất nhiều, anh cũng hiểu là cha anh ra bên ngoài tìm phụ nữ.

Anh vẫn luôn cho rằng nguyên nhân bệnh tim của mẹ tái phát và bói vì cha anh phong lưu đa tình, trong lúc bà bệnh nặng cũng không quên ra ngoài tìm vui, vì chịu kích thích, cho nên có một đoạn thời gian rất dài anh đối với cha luôn mang theo oán hận, thậm chí tâm nguyện duy nhất của anh chính là nắm Tướng thị trong lòng bàn tay!

Nhưng mà anh không nghĩ tới, đầu sỏ chân chính gây tội lại là em gái tốt của anh!

Đến bây giờ anh còn không quên được, Tướng Hiểu Hiểu cùng Tướng Long không chịu nổi đe dọa như thế nào, ngay lúc đó đi tìm bác sĩ cùng người hầu thu mua nhân tâm, thậm chí còn âm mưu hại chết mẹ anh rồi đổ tội lên đầu Tướng Ủy, muốn Tướng Ủy làm kẻ chết thay, đúng là máu lạnh tuyệt tình!! Kế hoạch kẻ ra rất tốt nhưng đáng tiếc lại bị anh bắt tại trận.

Tô Anh ngoài ý muốn: "Tướng Ủy sao?"

Tướng Nghị nói: "Năm trước Tướng Diễn và Khương Tử cùng nhau bị tai nạn xe cộ, chính là Tướng Long xúi khiến Tướng Ủy động tay, hẳn ta thì hay rồi, một chút vấn đề cũng không có. Tướng Ủy ngược lại bị cha anh trực xuất, hẳn không giải quyết được Tướng Diễn thì cũng giải quyết được Tướng Ủy, dù sao thì cũng thiếu một đối thủ cạnh tranh! Đầu là hân ta thắng. Lần này còn muốn làm như vậy, cũng phải nhìn xem anh có để cho hẳn làm hay không!"

Những người đó, thật sự vì ích lợi không từ thủ đoạn.

Tô Anh nhàu mày suy tư, hỏi: " Vậy Tướng Hiểu Hiểu rốt cuộc làm cái gì với mẹ của anh?"

Tướng Nghị im lặng hồi lâu, nhớ tới Tướng Hiểu Hiểu khi còn nhỏ cùng Tướng Hiểu Hiểu hiện tại cực kỳ khác nhau, cô ta khi còn nhỏ thật sự rất bá đạo.

Tướng Hiểu Hiểu từ nhỏ đã được cha cưng ái vô cùng, muốn gì nhất định phải có, không cho phép bất luận kẻ nào nói không,nội tâm chiếm hữu của cô ta cũng vô cùng mãnh liệt, đồ vật của mình không cho phép người ngoài chạm vào một chút, dù cho là anh cùng mẹ hơi chút thân mật, cô ta cũng muốn làm ấm ỉ một trận, nói mẹ yêu anh không yêu cô, càng miễn bàn đến việc cha anh mang theo Tướng Diễn trở về, cô ta liền náo loạn suốt mấy ngày, còn lên lút làm khó để Tướng Diễn, đuổi anh ta đi.....

Mà tất cả sau khi mẹ qua đời cô ta liền chậm rãi thay đổi, cô ta không còn bá đạo, cũng không còn kiêu ngạo, có một đoạn thời gian cả người rất là an tĩnh. Cha thương tiếc cô ta mất đi mẹ, đối với cô ta càng tốt, mà tính tình chỉ cần hồ chút cưng ái là kiêu căng của cô ta cũng có chút thay đổi, cô ta không hề cưỡng thế bá đạo chiếm hữu nữa, trở nên thiện lương hiểu ý người, nói chuyện ngọt ngào, thường xuyên nịnh nọt khiến cha phải cười ha ha.

Ngày xưa chi cần anh cùng cha hơn thân thiết một chút, cô ta sẽ ghen tị, nhưng từ sau việc mẹ mất, thậm chí thái độ đối với anh cũng trở nên cực kỳ tốt, còn hỏi han ân cần.

Tướng Nghị chỉ nghĩ rằng vì mẹ qua đời khiến nó trưởng thành, lại không biết, là cô ta đang sợ hãi, đang nguy trang!

Tô Anh nói: "Cô ta lúc đó còn nhỏ như vậy, làm sao có thể làm ra việc này? Hay là..... Tướng Long ở sau lưng chỉ đạo cô ta?"

Tướng nghị cười lạnh: "Ừ, Tướng Long bảo nó cho một ít đồ vật vào thuốc của mẹ anh."

Tô Anh: "..... Cô ta đáp ứng?"

Tướng Nghị nói: "Bởi vì ngày đó, cha muốn ở nhà cùng với mẹ, không thể đưa nó đi công viên giải trí chơi."

Kỳ thật Tướng Nghị nghĩ đến cũng buồn cười, mẹ anh lại có thể chết vì lòng ghen ghét của con gái mình, lại còn vì lý do nó không được đưa đi chơi!

Hiện tại anh còn có thể nhớ rõ ràng, vào hôm qua, khi Tướng Hiểu Hiểu đang cùng Tướng Long thương lượng,biểu tình hoảng sợ khi mà đột nhiên thấy anh!

-- --

Tướng Hiểu Hiểu lúc ấy là thật sự bị dọa sợ, cô rõ ràng tận mắt nhìn thấy Tướng Nghị rời Tướng gia đi làm, ngay cả người ở công ty cũng nói hẳn đang ở công ty, hẳn sao có thể đột nhiên xuất hiện ở thư phòng? Còn nghe lên từ lâu!

Nghe đến những lời mình nói, chân cô mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã xuống đất!

Ngược lại Tướng Long vẫn thấp phàn trầm ổn, hỏi: "Sao chú bà đột nhiên trở lại? Cửa chính không đi, lại còn bỏ cửa sổ như thế?"

Tướng Nghị: "Nếu không phải như vậy, tôi làm sao có thể thấy trò hay như vậy? Em gái tốt, anh cả tốt của tôi, thì ra các người tương thân tương ái đến thế này cơ à?"

Tướng Long nói: "Đây là đương nhiên, sau khi cha qua đời, anh cả như cha, anh không quan tâm các em thì ai quan tâm?"

Tướng Hiếu Hiếu miễn cưỡng cười: "Đúng vậy, trong công tác em có vài việc không hiểu, cho nên tới tìm anh cả chỉ giáo."

Tướng Nghị cũng chưa nói cái gì, chỉ là quơ quơ đi động của anh, tuy rằng thiết bị ghi âm không thể dùng, nhưng anh muốn ở ngoài cửa sổ quay trộm video lại không khó một chút nào.

Tướng Hiếu Hiếu sắc mặt càng tái nhợt, ngay cả Tướng Long giờ phút này xem ra cũng có chút thiếu kiên nhẫn, hẳn nói: "Cái này có thể chứng minh cái gì?"

Tướng Nghị lạnh giọng: "Có thể chứng minh cái gì tôi không biết, dù sao thì tôi đối với việc phạm tội trái pháp luật cũng không quen thuộc, nhưng tôi giao cái này cho cảnh sát, bọn họ hẳn là biết video này có thể chứng minh điều gì?"

Tướng Long: "Cha qua đời, Tướng Ngũ hôn mê, Tướng thị chúng ta thật vất vả mới yên ổn xuống, nếu chúng ta lại nháo loạn xảy ra chuyện gì thì thị trường chứng khoán sẽ chấn động. Tướng thị lúc đấy chỉ sợ cũng chỉ còn là một cục diện rối rắm!"

"Tướng thị thì tính cái gì? Tướng thị tốt hay xấu tôi không thêm để ý, điều tôi để ý là, người nào đó sắp trở thành tù nhân, không bao giờ có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, a dua nịnh hót, mỹ nữ vờn quanh đầu gối, được ti mi hầu hạ!"

Ánh mắt Tướng Long chợt lóe, nghe đến mấy á đàn bà bên người mình, có mấy cái là người của Tướng Nghị?

"Mấy!" Hẳn cả gần, "Hay lắm, quả nhiên là mấy, mấy rồi cuộc cũng thừa nhận."

Tướng Nghị cười nói: "Đương nhiên, trong tay tôi không chỉ có một cái video này thôi, hai người hẳn là có biết đến, đúng không?"

Anh không hề để ý tới Tướng Long, nhìn về phía Tướng Hiếu Hiếu: "Hiếu Hiếu, em nói thật cho anh, nếu em thẳng thắn với anh, chuyện này, anh có thể suy xét coi như cái gì cũng không biết, anh chỉ là muốn biết chân tướng."

Tướng Hiếu Hiếu nhìn Tướng Nghị, môi tái nhợt bị cắn đến dấu răng, cô ta hốt hoảng, trong ánh mắt lại thấy được một tia hy vọng: "Anh....."

Tướng Nghị về mặt anh không còn lạnh như băng mà có chút do dự, "Hiếu Hiếu, cha cùng mẹ đều đi rồi, trên đời này, em là người thân duy nhất của anh, anh chỉ là muốn biết chân tướng, người mẹ thương nhất là em, anh tin tưởng em khẳng định sẽ không làm điều có lỗi. Đúng không?"

Tướng Hiếu Hiếu lập tức: "Đúng vậy! Em không có, em thật sự không có, anh, anh hãy tin tưởng em!"

Tướng Nghị hỏi: "Vậy vì sao em lại ở đây cùng Tướng Long? Hiếu Hiếu, có phải là hấn uy hiếp em? Em nói ra, anh sẽ giúp em."

Tướng Hiếu Hiếu giương như là ngay lập tức nhìn về phía Tướng Long, Tướng Long nhìn chăm chăm cô ta, phảng phất chỉ cần cô ta thật sự dám nói điều gì, hẳn ta sẽ không khách khí, Tướng Hiếu Hiếu biết thủ đoạn của Tướng Long, cô ta cúi đầu: "Không có, anh cả không có uy hiếp em."

Tướng Nghị thất vọng nói: "Vậy thì em thừa nhận chính là em chủ động tham dự vào tai nạn xe cộ của Tướng Ngũ? Em cũng tự nhận mình đã thương lượng hãm hại Tướng nghị? Thậm chí là thừa nhận..... Hại chết mẹ?"

Tướng Hiếu Hiếu hoảng sợ biến đổi sắc mặt, lời Tướng Nghị nói làm cô kinh hoàng hồng mắt, cô cực lực phủ nhận, nói: "Không có không có! Em làm sao có thể làm như vậy?"

Tướng Nghị lấy ra ghi âm, Tướng Hiếu Hiếu nháy mắt tiến á khẩu không trả lời được, trong lòng tuyệt vọng, ngã xuống đất bật khóc.

Sắc mặt Tướng Long xanh mét, âm trầm nói: "Tốt đấy, Tướng Tam quả nhiên đã có mưu tính, nói mấy câu liền khiến Hiếu Hiếu bị hù dọa."

Tướng Nghị nói: "Hiếu Hiếu, em là thân nhân duy nhất của anh, anh sẽ không hại em, anh chỉ muốn biết chân tướng."

Tướng Hiếu Hiếu ôm mặt, khóc rống nói: "Em thật sự không làm gì cả, em chỉ là muốn cho mẹ ngủ một giấc, em tưởng là chỉ cần mẹ ngủ, anh với cha sẽ cùng chơi với em, mẹ mỗi ngày đều bệnh đến nỗi chỉ nằm ở trên giường, cũng không thể chơi với em, mọi người đều chỉ quan tâm đến mẹ, không quan tâm em!"

"Sinh nhật em, ước nguyện của em là mọi người có thể cùng em chơi đùa một chút, nhưng mẹ lại bị bệnh..... Em thật sự chỉ là muốn để mẹ ngủ một giấc, như vậy mọi người có thể chơi với em! Em không nghĩ tới sẽ như vậy, em thật sự không có....."

Cô ta khóc lóc thảm thiết! Nói dứt quãng, ngay cả Tướng Long cũng không kêu được cô ta.

Dáng vẻ xấu xí hao hết tâm tư giáo biện kia, làm Tướng Nghị cảm thấy ghê tởm, ngay cả lúc này cô ta vẫn giáo biện cho bản thân, chỉ vì chính mình mà giáo biện! Cũng chính là lúc này, Tướng Nghị phát hiện kỳ thật Tướng Hiếu Hiếu vẫn không thay đổi, cô ta vẫn như hồi trước, luôn ghen ghét mãnh liệt, chỉ là có một bề ngoài ôn nhu mà thôi.

- -

"Chỉ tiếc, Tướng Long đã chạy."

"Vậy là Tướng Hiếu Hiếu hiện tại ở cục cảnh sát?"

"Ở bệnh viện, thời điểm Tướng Long chạy thì bắt cóc nó làm con tin, Hiếu Hiếu trúng một phát súng, mới phải đưa nó vào đấy."

Tô Anh vẫn có chút không thể tưởng tượng, cô đã đứng ngốc mất một lúc, Tướng Hiếu Hiếu chỉ như vậy là xong rồi?

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Biến động

Edit: liz

Beta: heka

Tướng Nghị không nghĩ tới Tướng Long khi ở nhà cũng luôn mang súng bên người.

Họng súng đến như mực chìa vào Tướng Nghị, Tướng Long cười về mặt đắc ý: "Chú Ba, có một số việc chú vẫn còn non, biết cũng nên làm như không biết, cũng không nhìn xem đây là nơi nào, có thể tùy tiện tới sao?"

Không lâu sau, đã có mấy người mặc áo đen ở thư phòng đi ra, mấy kẻ áo đen đó nhanh chóng vây lấy Tướng Nghị tạo thành hình bán nguyệt (nửa hình tròn), nhìn Tướng Nghị như hổ nhìn mồi.

Tướng Hiếu Hiếu bị Tướng Long ôm lên: "Em gái, có một số lời có thể nói, một số thì không, anh tưởng em đã đủ thông minh để biết, nhưng sao lại vẫn ngu như vậy? Lại không nhìn ra người anh trai tốt đây xáo trá của em?"

Tướng Hiếu Hiếu nói: "Không phải, đó là anh trai cũng là người thân duy nhất của tôi, anh ấy sẽ không hại tôi, chỉ có anh, chỉ có anh mới có thể hại tôi!"

Tướng Long hừ lạnh, "Ngu xuẩn! Nếu Nếu không phải Tướng Tam muốn có trả một cái giá đắt cho lỗi lầm của mình thì trộm bản ghi âm làm cái gì? Vì sao lại muốn quay video?"

Tướng Hiếu Hiếu nhìn Tướng Nghị, dáng vẻ như không dám tin tưởng, nước mắt ngập tràn bờ mi.

Tướng Nghị nói: "Hiếu Hiếu, anh thật sự chỉ muốn điều tra rõ chân tướng mẹ đã qua đời như thế nào, hơn nữa lúc đó em còn quá nhỏ là trẻ vị thành niên, nị người xúi giục. Nếu đến cục cảnh sát, anh cũng sẽ thuê luật sư tốt nhất biện hộ cho em."

Tướng Long không nghĩ sẽ nghe Tướng Nghị nói chuyện, nói: "Cấm miệng! Đem video và bản ghi âm ném qua đây, nếu không đừng trách anh đây không khách khí."

Tướng Nghị hỏi: "Chẳng lẽ anh còn có thể giết được tôi?"

"Anh làm sao dám giết người?" Tướng Long ném cáo trạng tay Tướng Hiếu Hiếu: "Đúng không, em gái?"

Tướng Hiếu Hiếu liền biết rõ ý của Tướng Long, anh ta nhất định dùng chiêu mượn dao giết người, Tướng Nghị chết, mà kẻ giết người sẽ chính là Tướng Hiếu Hiếu. Tướng Hiếu Hiếu bắc đầu điên cuồng, muốn đẩy Tướng Long ra nhưng lại bị

Tướng Long cảm chặt tay. Tướng Long ra mệnh lệnh: "Bắt Tướng Nghị lại cho tôi!"

Mấy người mặc áo đen hiền nhiên không giống bảo vệ mà giống lính đánh thuê hơn. Tướng Nghị chưa từng nghĩ rằng Tướng Long có thể dám đem những người này vào nhà, lần này không tránh khỏi một trận ác chiến.

May mắn là tới sớm có chuẩn bị trước, cho người ở bên ngoài thì sẵn, cũng đã thông báo với cảnh sát.

Tướng Diễn đã sớm nhận ra không khí trong nhà có chỗ không đúng, cho người đi xem xét lại có phát hiện khiến Tướng Diễn phải một đường quay trở về, cho người vây thư phòng lại.

Chuyện sau đó tất nhiên là một trận ẩu đả, Tướng Hiếu Hiếu bị một viên đạn ghim trúng sau đó được đưa đi bệnh viện, khi cảnh sát kịp tới thì Tướng Long dưới sự che chở đã tẩu thoát.

Tướng Nghị bực bội, chung quy lại vẫn do Tướng Nghị quá vội vàng, không có thăm dò con át chủ bài trong tay Tướng Long đã tùy tiện ra tay mới khiến Tướng Long trốn thoát.

Nhưng thời cơ đâu có đợi người, Tướng Nghị tổn hao tinh lực khiến Tướng Long nghĩ là Tướng Nghị thật sự đã tìm ra người sát hại mẹ và cả chứng cứ cái chết của mẹ Tướng Nghị là mưu sát mới khiến Tướng Long gọi Tướng Hiếu Hiếu tới dò xét thực hư. Tướng Hiếu Hiếu vốn đã có lòng áy náy, Tướng Nghị chỉ nửa thật nửa giả nói một hồi thì Tướng Hiếu Hiếu vốn không tin cũng đã tin một nửa.

Tướng Hiếu Hiếu tin, vì không bị lộ hành vi phạm tội của mình nhất định sẽ liên lạc với Tướng Long bàn bạc cách làm thế nào đem tội danh vớt lên người khác, mà lúc tướng Hiếu Hiếu thương lượng với Tướng Long lại chính là thời cơ duy nhất...

Loại người như bọn họ, nếu không bị bắt tại trận thì sẽ chẳng bao giờ nhận bản thân giết người. Bởi vậy, Tướng Nghị liền tới trộm bản ghi âm làm lợi thế.

Chỉ tiếc rằng vẫn để Tướng Long chạy thoát!

--

Tin tức Tướng Long và Tướng Hiếu Hiếu xảy ra chuyện truyền đi rất nhanh, sự việc xảy ra bất ngờ khiến mọi người trở tay không kịp. Nhưng rất may Tướng Nghị và Tướng Diễn cũng chẳng phải hạng đầu đường xó chợ nên nhanh chóng ổn định lại tình hình, không khiến mọi việc trở nên rối loạn hơn, tránh phát sinh cục diện không thể vãn hồi.

Tướng Long chạy trốn, Tướng Hiếu Hiếu bị bắn trúng, thế nhưng Triệu Vũ mà Tướng Hiếu Hiếu tâm tâm niệm niệm lại không thể cho cô ta chết an ủi nào ngược lại chỉ nhận được một cái nhướn mày của Triệu Vũ và câu cảm khái đầy lạnh nhạt: "Quá thật độc ác tàn nhẫn, kể cả mẹ ruột cũng có thể ra tay được."

Trẻ con vô tri làm chuyện này mới là đáng sợ nhất!

Ngay cả người lạnh lùng như Khương Triết cũng không khỏi kinh ngạc, không nghĩ tới cái chết của mẹ Tướng Nghị lại có nội tình như vậy.

Đào Nhiên nói: "Ồ ời, đúng là khiến người ta tức đến nổi bật ra khỏi mồm đấy mà. Tôi cho rằng Khương Tử đã đủ máu lạnh, lại không nghĩ là vẫn chưa là gì so với Tướng Hiếu Hiếu."

Khương Triết nhìn Đào Nhiên, Đào Nhiên cười ha ha "Chỉ là không biết Tướng Long sẽ chạy tới chỗ nào. Tướng Long là kẻ thích quyền thế và lợi ích, không có khả năng sẽ bỏ qua tất cả. "

Nhưng chuyện này không tới phiên bọn họ học lòng, Tướng Diễn đã bài bố ổn thỏa, huống hồ hiện tại không chỉ có Tướng Diễn, ngay cả cảnh sát cũng tìm Tướng Long. Hiện giờ, Tướng Long là chuột chạy qua đường, không dám nghênh ngang giống như trước, đúng là là loại đi được một chuyện phiền toái.

Triệu Vũ nói " Có điều Tô Anh và Thành Phong bị tai nạn hiển nhiên không phải do Tướng Hiếu Hiếu sai người làm, hiện giờ cô ta bị bắt rồi nhưng chúng ta cũng không nên thiếu cảnh giác."

Nói đến tai nạn, Đào Nhiên nói: "Chỉ là vết thương của Tô Anh và Thành Phong chuyển biến tốt cũng có điểm kì quái đúng không?"

Khương Triết nhìn Đào Nhiên một cái, ánh mắt lạnh nhạt hiện lên chút lạnh lẽo thâm trầm, Đào Nhiên sờ sờ cái mũi "Đội lắt nhủ đi Quân Duyệt ăn cơm cũng gọi bé hoa nhài đi cùng?"

Triệu Vũ rũ mắt, như cười như không, lạnh lùng hừ một tiếng.

Đột nhiên lại có biến cố xảy ra, Tướng Hiếu Hiếu nằm điều trị ở viện được mấy ngày thì bị người đưa đi khỏi bệnh viện.

Tướng Hiếu Hiếu là đối tượng quy án do bị thương phải nằm điều trị nên cảnh sát luôn giám thị. Tin Tướng Hiếu Hiếu bị đưa đi lúc sau mới truyền tới Tướng Nghị, lúc đó Tướng Nghị ở thành phố C, nghe được tin Tướng Nghị giận giữ tới độ hai tròng mắt đỏ bừng, cả người thâm trầm, hơi thở tắn ra như muốn nói người sống chó lại gần.

Tướng Hiếu Hiếu đã hoàn toàn bị bại lộ, không còn giá trị lợi dụng nữa tại sao Tướng Long lại tổn nhiều công sức cướp Tướng Hiếu Hiếu đi?

Tất cả mọi người đều suy nghĩ về mục đích của Tướng Long, Tô Anh cũng suy tư vấn đề này. Lúc trước Tướng Long đã bắt Tướng Hiếu Hiếu, giờ lại bỗng nhiên ra chiêu như vậy. Thật sự khiến người ta hoài nghi không thôi.

Tuy nhiên sau một thời gian dài, Tướng Long và Tướng Hiếu Hiếu giống như bốc hơi khỏi thế giới này, biến mất không một tiếng động.

Cũng trong khoảng thời gian này, Dương Thanh bỏ ra chút thời gian tìm hiểu mới quen biết được với y tá trước kia tham gia trong cuộc phẫu thuật của Lâm Thành Phong và nghe được tin tức của Lâm Thành Phong trong lúc phẫu thuật.

"Chuyện này không thể nói." Y tá kia thần thần bí bí "Tại sao tự nhiên lại hỏi chuyện này? Đừng rồi, có chính là người trước kia chăm sóc Lâm Thành Phong đúng không? Có hỏi tới Lâm Thành Phong, có thích anh ấy à?"

Dương Thanh cười ngược ngùng "Không có. Chỉ hỏi một chút, người bệnh đã xuất viện được mấy ngày rồi, tôi cũng không thể hỏi thăm nên có chút lo lắng."

"Nhưng mà..... tôi nói nhỏ cho mình cô nghe thôi đấy, bác sĩ nói cuộc phẫu thuật của Lâm Thành Phong không thể nói cho bất kì ai. Lúc đưa tới viện tình hình của Lâm Thành Phong thật sự rất nghiêm trọng, lúc đó là tình huống khẩn cấp, suýt nữa thì không qua khỏi, phải dùng máy trợ thở, duy trì tim đập. Lâm Thành Phong khỏi nhanh như vậy thật sự là kì tích..... Có xem, tôi lại nói nhiều rồi."

Dương Thanh suy tư điều gì đó. Đến tối về nhà thì đã thấy Khương Minh chờ.

Khương Minh thích đến nhà Dương Thanh, chỉ cần Dương Thanh không tăng ca, Khương Minh sẽ tới ở lại. Dương Thanh và Khương Minh vô tình biết nhau cũng đã được mười mấy năm. Cuộc đời của Dương Thanh dường như toàn bộ đều bị Khương Minh chiếm giữ, giống như hoa mạn đà la, từng chút ăn mòn cơ.

"Thanh Thanh, đi tắm đi."

"Vâng."

Dương Thanh biết Khương Minh không thích mùi thuốc sát trùng, mỗi lần về đến nhà, Khương Minh đều yêu cầu Dương Thanh tắm rửa và thay quần áo. Dương Thanh cũng đã thành thói quen. Chờ Dương Thanh tắm rửa xong, Khương Minh đang ở ban công nghe điện thoại.

"Tướng Long và Tướng Hiếu Hiếu xong rồi, chuyện này đâu có liên quan đến tôi? Là tự hấn ngu, tự cho mình thông minh nhưng vẫn thua trong tay Tướng Nghị." Khương Minh nói: "Chuyện của hấn tôi không hề biết gì, hấn dù chết cũng không liên lụy tới tôi."

"Được rồi, không nói nữa." Dường như Khương Minh phát hiện ra Dương Thanh, "Tôi còn có việc, cúp đây."

Tóc của Dương Thanh vẫn còn ướt, đứng ở phía sau sofa nhìn Khương Minh: "Em thấy tin tức rồi, Tướng tiền sinh và Tướng tiểu thư thật sự phạm tội?"

Khương Minh tới sofa ngồi xuống, ôm Dương Thanh lên đùi, ngửi mùi hương trên người Dương Thanh, vẻ mặt say đắm rồi nói: "Đương nhiên là sự thật, nhìn bọn họ mặt người dạ thú, nội tâm cũng đen tối. Thôi, không nói những việc đau khổ của người khác, chuyện anh bảo em hỏi em hỏi được chưa?"

Dương Thanh nói: "Em biết một y tá trước có tham gia cuộc phẫu thuật của Lâm Thành Phong, cô ấy nói với em Lâm Thành Phong tuy bị thương nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa, em chăm sóc Lâm Thành Phong một thời gian, Lâm Thành Phong hồi phục rất tốt."

Khương Minh nghi ngờ: "Không nghiêm trọng? Bên ngoài đồn anh ta sắp chết tới nơi."

Dương Thanh nói: "Em không biết."

Khương Minh sờ cằm "Chẳng nhẽ thủ thuật che mắt? Có ý phóng đại tin tức nhằm che mắt người khác?"

Dương Thanh không hiểu "Có ý gì vậy?"

Lâm Thành Phong gặp tai nạn xe bị thương nặng dùng để che mắt ai?

Ánh mắt Khương Minh chợt lóe sáng, đương nhiên che mắt người tạo ra tai nạn xe này, nhưng Khương Minh cũng không giải thích gì thêm, cho Dương Thanh một nụ hôn sâu rồi ôm cô lên giường.

Buổi tối nay khi Khương Minh tha cho Dương Thanh, khó có lúc Dương Thanh không bị làm cho đến khi quá mệt mới và trực tiếp ngủ mất. Dương Thanh cân nhắc lời Khương Minh nói. Dương Thanh cảm thấy hình như Khương Minh biết chuyện Lâm Thành phong xảy ra tai nạn là như thế nào.

Nhưng sao Khương Minh lại biết?

Khương Minh bảo Dương Thanh hỏi thăm về Lâm Thành Phong là một việc khiến người khác nghĩ ngờ.

Dương Thanh luôn biết Khương Minh bắt nắn với Khương Triết, luôn muốn nắm quyền sở hữu Khương Thị, hơn nữa Khương Minh không bao giờ từ bỏ ý định. Vì vậy, anh còn thường xuyên liên lạc cùng với một người đàn ông thân bí nào đó.

Nhưng Lâm Thành Phong cùng với chuyện này có liên quan gì?

Dương Thanh không hiểu.

--

Tô Anh thật sự không nghĩ tới Dương Thanh cùng Khương Minh có qua lại hơn nữa quan hệ của hai người còn rất thân mật.

Lão ngô đồng nói: "Người đàn ông đó đưa Dương Thanh đến cổng sau bệnh viện, trước khi chia tay còn hôn môi Dương Thanh, Dương Thanh gọi người đàn ông đó là Khương Minh."

Nhưng trong trí nhớ của Tô Anh, Khương Minh luôn độc thân, cũng không nghe thấy tin gì về bạn gái của Khương Minh. Khương Quân cũng giục Khương Minh vài lần. Trình Ngọc Thụ cũng giúp Khương Minh chú ý đến vài cô gái không tồi nhưng đều bị Khương Minh lấy cớ công việc bận rộn mà từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Khương Triết bị thương

Edit: HaChow

Beta: heka

Sau khi Tô Anh cùng lão ngô đồng nói chuyện một hồi, đột nhiên thấy Khương Triết tới.

Anh từ trên xe xuống, sơ mi trắng tây trang đen, đeo cà vạt màu đen, tóc đen mất sáng, khuôn mặt vốn thâm thúi lạnh lùng nay lại mang theo mờ mịt thanh lãnh của sáng sớm.

Tô Anh ngồi xổm thật lâu, xoa chân tê dại rồi đứng lên.

Anh không nhìn Tô Anh, ngược lại ánh mắt đầu tiên là nhìn thấy cây ngô đồng trước mặt Tô Anh. Cây ngô đồng vốn bị sét đánh cháy đen tạo ra một cái hốc, giờ phút này đã mọc rất nhiều mầm mới, thế nhưng nhìn qua thì trông có vẻ to lớn hơn hồi trước.

Khương Triết không quên được việc Tô Anh đối với cây ngô đồng này là vô cùng chăm sóc, thậm chí anh còn có thể nhớ tới cảnh tượng mỗi ngày cô ngày ngày mang theo thùng nước cùng với phân hóa học đến, thật sự ngốc, làm người ta phải dờ khóc dở cười.

Đối với một thân cây còn có thể như thế, nhưng lại đối với anh vô cùng tuyệt tình.

"Khương Triết, sao hôm nay lại đến đây?"

Thật ra cũng không thể xem là tuyệt tình, khi cô thấy anh vẫn có thể cười và chào hỏi anh, kêu tên anh, thái độ nghiêm túc, lễ phép, khiến người ta không tìm ra điểm nào không đúng. Nhưng chính là lễ phép như vậy, lại khiến Khương Triết biết là Tô Anh đối với anh xa cách, trong bóng có kim, dăm vào lòng anh.

Ánh mắt anh phức tạp, làm Tô Anh không hiểu, cô nhớ tới lần trước anh nói rằng buổi tối sẽ đến, giọng điệu và ánh mắt như vậy, là khiến người ta không thể bỏ qua nghiêm túc trong đấy, là chuẩn bị sẽ không buông tha cho cô. Nhưng kết quả lại là không xuất hiện, rõ ràng rất muốn, rồi lại khắc chế, xáo trộn đến nỗi khiến Tô Anh càng thêm không hiểu anh.

Khương Triết: "Việc của Tường Hiểu Hiểu, em chắc là đã biết."

Tô Anh không giấu giếm, gật đầu nói: "Em nghe Tường Nghị nói, không nghĩ tới cô ta trè người non dạ phạm phải nhiều việc sai trái như vậy." Lúc phát hiện Tường Hiểu Hiểu chạy trốn, Tường nghị lập tức chạy về để dò cá đêm, về sau Tô Anh không nhận được tin tức về anh nữa. Nghĩ đến thì vừa tức lại vừa gấp, buồn rầu cực kỳ.

Tô Anh còn nhớ rõ Tường Nghị từng nói qua, anh ta nói mẹ anh ta là người an phận không tranh giành gì, nhưng Tường Long muốn mượn tay Hiểu Hiểu để trừ bỏ mẹ anh ta, khẳng định mẹ anh ta cũng là một sự uy hiếp với hắn, cho nên mới diệt trừ cho sáng khoái. Lý do vì sao mẹ anh ta là sự uy hiếp với hắn, vốn nghĩ là chờ sau khi Tường Long bị bắt, cảnh sát tất nhiên sẽ thẩm tra ra được chân tướng, không nghĩ tới Tường Long lại chạy thoát, hiện giờ đến Tường Hiểu Hiểu cũng rồi.

Trong đó có nhiều gút mắt, rắc rối phức tạp.

Cô lại nói: "Lâu như vậy rồi, cảnh sát và anh Tường Diễn bên kia vẫn không có tin tức của Tường Hiểu Hiểu sao?"

Khương Triết nói: "Không có, cảnh sát hoài nghi bọn họ đã xuất cảnh và nhập cư trái phép. Tường Long cùng lão K hợp tác, lão K lại là tay buôn lậu, Tường Long và Tường Hiểu Hiểu đều bị truy nã, không thể bỏ chạy sang nước ngoài, chỉ có thể đi con đường kia của lão K thôi, trốn đi, tạm lánh nơi bất."

"Nói như vậy có phải là càng khó tìm được bọn họ?"

"Càng khó tìm nhưng càng dễ dàng tìm." Anh nói, "Chúng ta vẫn luôn ở ngoài sáng, bọn họ lại ở trong tối, hiện giờ chỉ cần lần theo tuyến đường Tường Long đi, thì xác suất tìm ra so với trước rất lớn."

Tô Anh a một tiếng, nhàu mày suy tư, "Vậy còn tên Triệu Sùng Sơn kia thì sao?"

Khương Triết nói: "Tạm thời chỗ hắn ta không có tin tức hữu dụng gì."

Anh cười: "Chính sự đã xong, chúng ta nói việc khác?"

Tô Anh nhìn Khương Triết, không hiểu giữa anh và cô thì có chuyện gì có thể nói ngoài chính sự?

Cô hỏi: "Vậy hôm nay anh tới tìm em là có chuyện gì khác sao?"

"Ừ. Muốn đến nhìn em." Khương Triết tựa như vô cùng nghiêm túc nói.

Tô Anh nhấp môi: "Không phải lúc trước anh nói cho em tự do hay sao? Hơn nữa trong đề nghị của em cũng không có ý muốn quay lại, anh....."

Khương Triết: "Nó không ảnh hưởng đến việc anh muốn gặp em."

Tô Anh nhìn anh, lắc đầu, "Không có khả năng."

Ánh mắt Khương Triết khẽ động, anh cong khóe môi, một lần nữa mang theo sùng nịch và tức giận nhàn nhạt gọi cô: "Bé con, trước khi em tiêu trừ đi oán hận trong lòng và nhìn thẳng vào anh, giữa chúng ta, không có khả năng chân chính kết thúc."

Tô Anh nhàu mày, đôi mắt chợt lóe lên nghi hoặc, khó hiểu rồi biến mất, cô thừa nhận chính mình bởi vì khiếp trước mà canh cánh trong lòng, nhưng cô vẫn luôn rất bình tĩnh mà đối xử với Khương Triết, cứ cho là giữa bọn họ xác thật tồn tại hiểu lầm..

Khương Triết nói: "Gần đây thân thể thế nào?"

Tô Anh gật đầu: "Khá tốt."

"Đừng có lệ với anh."

"Em không biết."

Khương Triết nhàu mày, nhìn cô gái nhỏ đứng ở dưới sương mù sáng sớm, sợi tóc màu đen của cô bị ướt nhẹp, gương mặt trắng nõn, môi nhạt màu, con ngươi màu đen như ẩn chứa vô số tia sáng.

Thoạt nhìn thì giống như không có cái gì khác, nhưng giữa lông mày của cô mang theo chút mệt mỏi. Một nỗi như vậy sẽ chỉ xuất hiện vào thời điểm cô sinh bệnh, tinh thần của cô gái nhỏ mọi lúc đều rất tốt, khác thường như vậy, làm anh để ý.

Anh truy hỏi: "Không có chỗ nào không thoải mái? Không cần nói dối cũng không cần giấu giếm, một chút kỹ xảo nhỏ này của em cho rằng anh nhìn không biết sao?"

Tô Anh lắc đầu nói: "Không có, nếu là thân thể có chỗ nào không thoải mái thì em sẽ nói, nhưng thật sự là không có, cảm giác khá tốt, ăn ngon ngủ ngon, không có việc gì."

Thấy cô gái nhỏ biểu cảm nghiêm túc, còn mang theo bất đắc dĩ, Khương Triết chỉ có thể tạm thôi tin.

Anh đang muốn nói thêm, đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu có thứ gì rơi xuống, cùng thời khắc đó, Tô Anh nghe được lão ngô đồng nói: "Tô Anh cẩn thận, trên lầu có người ném rác!"

Đường như ngay thời điểm Tô Anh vẫn cuồng quít, Khương Triết đã nhanh chóng đi đến, ôm Tô Anh vào lồng ngực, ngay lập tức —— Tô Anh chỉ nghe thấy một tiếng "Xoảng!" vang lên, thân thể sau lưng run lên một chút, không hề có tiếng động.

Ngay sau đó lại là hai tiếng vang thanh thúy, một trước một sau, là thanh âm bình thủy tĩnh rơi xuống đất rồi vỡ nát.

Tô Anh kinh hãi!

Trái tim cô co chặt lại một chút, bình tĩnh và thân nhiên vừa rồi biến mất, cô cuồng quít xoay người, nhưng bởi vì người đàn ông ôm chặt mà không thể động đậy!

"Khương Triết? Khương Triết!"

Thế trọng người đàn ông đè nặng khiến cô cùng té ngã xuống đất, cánh tay của cô được buông lỏng. Tô Anh bò dậy, không chút nghĩ ngợi liền xem xét đầu của anh, cô biết là chai bia vừa nãy đập trúng đầu của anh, nhưng bàn tay nhỏ lại bị anh bắt lấy, anh siết thật chặt, làm cô không thể rút ra.

Thanh âm của anh thanh lãnh mà kiên định, nghe không khác lúc nói chuyện với cô vừa nãy "Không cần."

Tô Anh vội vàng lắc đầu: "Không được, anh....."

Khương Triết nói: "Không cần."

Lập tức, tài xế và vệ sĩ tránh ở chỗ tối để chạy tới, người chạy tới mặt mày nghiêm trọng và kinh hoảng. Khương Triết được nâng dậy, âm thanh ám ách ra mệnh lệnh, "Đi tra ngay."

Vệ sĩ nói: "Khương tổng yên tâm, đã cho người đi lên xem."

Tô Anh lập tức nói: "Hắn là ở tầng sáu."

Vệ sĩ ngoài ý muốn nhìn cô một cái, gật đầu nói: "Cảm ơn Tô tiểu thư nhắc nhở."

Khương Triết mau chóng được đưa lên xe, xe phi nhanh về hướng bệnh viện, miệng vết thương chỗ gáy của anh cái dùng khăn lông trắng để lại, vết máu từng giọt xuôi dòng chảy xuống, khiến áo sơ mi màu trắng nhiễm đầy vết máu tươi, toàn bộ trong xe đều nồng đậm mùi máu.

Tay Tô Anh vẫn luôn bị anh nắm chặt, anh nhắm mắt nằm đó, nhàu nhão, khuôn mặt tuấn mỹ không có huyết sắc, thoát nhìn cực kỳ không tốt. Mà anh, giương như mang toàn bộ lý trí cùng sức lực mình có đều dùng để ngăn cản hành vi của cô.

Khương Triết bình tĩnh mệnh lệnh: "Phong tỏa tin tức, việc tôi bị thương không thể truyền ra ngoài."

Tài xế đáp ứng.

Khương Triết nói: "Gọi trợ lý Điều trị bệnh viện, tôi có việc phản phó."

Tài xế: "Vâng."

Vệ sĩ đi cùng với họ nói: "Khương tổng yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ bắt được người đã ném chai xuống! Cho ngài và Tô tiểu thư câu trả lời thích đáng."

Khương Triết lạnh lùng nói, "Thủ pháp vững vẻ, hơn nửa sương mù rất dày, khoảng cách xa căn bản không nhìn thấy. Khẳng định không phải là thủ đoạn của những người đó, chỉ có thể nói....."

Anh ngược mắt, nhìn mắt Tô Anh, cười: "Bảo bối. Ông trời đều trừng phạt anh, giúp em trút giận."

Tô Anh cắn răng: "Vậy nên ai muốn anh đi lên làm anh hùng chứ!"

Khương Triết à một tiếng, sắc mặt từ sau khi bị thương vẫn luôn bình tĩnh, giờ phút này lại có chút buồn bực, "Anh né tránh một cái, nhưng không thấy rõ đối phương ném lại là hai cái."

Tô Anh: "....."

Anh nhắm mắt lại.

Hướng chỉ lúc ấy, anh nào kịp có suy nghĩ cái gì? Bàn khoăn cái gì? Lo lắng cái gì? Anh chỉ muốn đặt Tô Anh vào trong lồng ngực anh, để cô không hề bị một chút thương tổn nào.

-- --

Chạy thẳng tới bệnh viện, ột Khương Triết bị đánh vỡ, khâu mười bốn mũi, bác sĩ đề nghị anh nằm viện tĩnh dưỡng, nhưng anh lại chờ đến khi thuốc tê tiêm lúc phẫu thuật hết tác dụng, lập tức chuẩn bị xuất viện.

Tô Anh nói: "Không phải kêu trợ lý Điều đến sao? Anh giao công việc cho anh ta đi làm, một ngày hai ngày sẽ không chậm trễ việc của anh đâu."

Khương Triết không cho là đúng: "Vết thương nhỏ, không đáng ngại."

Tình hình của Khương Triết kiếp trước Tô Anh cũng đã biết, lúc anh quyết định, người khác thật sự rất khó thay đổi, hướng chỉ anh tự thấy là thân thể mình khỏe mạnh, dù sao cũng chỉ là vết thương ngoài da mà thôi, thật sự không coi ra cái gì.

Tô Anh lại nghĩ lấy này Khương Triết về đến nhà chắc chắn sẽ dọa Trình Ngọc Thư phát bệnh tim mất! Làm người bệnh còn không nghe khuyên bảo, Trình Ngọc Thư có thể phát khóc!

Tô Anh xoa xoa cái trán,vô cùng đau đầu và bực bội.

"Phần đầu bị thương rất dễ dàng xảy ra chuyện, anh....."

Khương Triết ngắt lời cô, nói: "Đi thôi."

Anh đã bước ra phòng bệnh trước một bước, Tô Anh đuổi theo, anh bước đi vững vàng, bóng dáng rộng lớn, một tay sửa sang lại ống tay áo cùng cổ áo rộng mở, vừa rồi anh đã thay quần áo dính đầy máu ra.

"Anh vẫn luôn do dự, có nên đưa em đến một nơi hay không."

"..... Đi chỗ nào?"

Khương Triết trầm mặc hồi lâu, cho đến khi lên xe, anh mới nói: "Mấy ngày nay anh lại mơ thấy một ít, anh phát hiện vài chuyện rất trọng yếu chưa nói cho em biết."

Tô Anh nghi hoặc nói: "Chuyện gì?"

Anh không có lập tức giải thích, ngược lại, trầm mặc một lúc, giống như rất buồn rầu, cùng với do dự.

Anh rất ít khi do dự, ít nhất là Tô Anh hiếm khi thấy anh do dự như vậy, chính là vào mấy ngày trước nghe xong đề nghị của cô, anh do do dự dự một suốt đêm, cuối cùng vẫn là thôi.

Hiện giờ anh lại do dự như thế.....

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 173: Theo anh đến một nơi

Edit: Hiền Chân

Beta: Mun

Đổi mặt với sự hồi ức cùng nghi vấn của Tô Anh, Khương Triết chỉ nói vồn vện một câu: "Đến đi rồi biết."

Sau đó anh ngẫm nghĩ lại không nói thêm, khoanh tay ngồi dựa vào ghế xe nhắm mắt dưỡng thần. Vết thương sau gáy cũng ca tiểu phẫu đã làm anh tổn khá nhiều tinh lực, huống chi thuốc gây tê cũng vừa hết hiệu lực, làm cho giữa mày anh khó giấu được vẻ mệt mỏi.

Tô Anh há miệng định nói, lại bất đắc dĩ: "Đầu phải em nâng nặc muốn biết ngay hôm nay, anh gấp cái gì chứ?"

Khương Triết mở hai mắt, nhàn nhạt đưa mắt nhìn Tô Anh: "Đổi lại là lúc khác, em chịu đi theo anh?"

Tô Anh nói: "Nếu là chuyện đứng đắn thì tất nhiên không có vấn đề gì rồi."

Khương Triết: "Em cảm thấy anh đến tìm em thì có thể làm chuyện "không đứng đắn" gì?"

Tô Anh: "....."

Khương Triết lại nhắm mắt nghỉ ngơi, mặt không biểu cảm nói: "Ngoan ngoan chút đi, anh đau đầu."

Lại bị á khẩu.

Tô Anh có chút tức giận lắm lắm: "Đồ bướng bỉnh!"

"Khụ khụ!" Ở phía trước, tài xế đột nhiên ho khan hai tiếng nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại như thể không có chuyện gì xảy ra.

Tô Anh mím môi, cũng không nhiều lời nữa, phóng ánh mắt nhìn ra cửa sổ.

Lăn lộn như vậy gần một ngày, chớp mắt cũng đã đến lúc chiều tà, hoàng hôn của mùa xuân dần buông xuống, thế giới như được bao phủ bởi một sắc trầm, khiến cho con người ta vô cớ cảm thấy vừa ưu tư vừa cô đơn hiu quạnh.

Đột nhiên Khương Triết mở to mắt nhìn sang Tô Anh. Suốt một cô gái nhu hoà, đôi môi khẽ mỉm, cô hơi nhủ thầm thất thần nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, không biết là đang nghĩ đến chuyện gì.

Ở kiếp trước, trong khoảng thời gian "chiến tranh lạnh" giữa anh và cô, nhiều lần anh trở về nhà đều thấy ngay đáng về nhủ mấy suy tư đến thất thần bên cửa sổ của cô. Có lúc ấy vô cùng chuyên chú, tập trung tới mức anh đến ngay bên cạnh cũng không hề hay biết. Nhưng cho dù đột nhiên phát hiện, ánh mắt của cô cũng không còn lung linh mừng rỡ khiến trái tim anh vui vẻ hạnh phúc như trước kia nữa, mà thay vào đó là ánh mắt không một tia gợn sóng, bình tĩnh mà lạnh nhạt, thậm chí còn có chút gì đó như muốn thoát khỏi anh càng sớm càng tốt.

Mỗi lần như vậy anh đều rất tức giận, cũng không còn kiên nhẫn, cũng chẳng buồn hỏi cô nguyên do là gì. Nếu như lúc ấy anh hỏi cô thêm một câu, thậm chí là giải thích với Tô Anh vài câu thì có lẽ giữa bọn họ đã không đến nông nỗi này, sinh lý từ biệt.

Có người bên ngoài can thiệp là chuyện nhỏ, giữa anh và cô tồn tại khúc mắc mới là điểm mấu chốt.

Khương Triết: "Tô Anh, em đang nghĩ gì?"

Tô Anh quay đầu nhìn Khương Triết, thấy anh vẫn nhắm chặt mắt như cũ, dường như người vừa nói chuyện không phải là anh: "Không nghĩ gì cả, chỉ là em cảm thấy cảnh hoàng hôn thật đẹp."

Anh khẽ cười, lắm lắm: "Vật nhỏ."

- -

Xe hơi một đường thẳng tiến, mãi đến chân một ngọn núi mới dừng lại.

Khương Triết đã xuống xe nhưng Tô Anh thì vẫn ngồi yên không động. Cô biết đây là đâu, thậm chí không lâu trước đây cô đã đến chỗ này, cũng suýt chút nữa bỏ mạng! Nghĩ đến thôi cũng khiến tay cô bắt đầu ớn ớn đau.

Khương Triết mở cửa xe ra: "Đến rồi, xuống xe đi."

Tô Anh ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông cao lớn đang đứng bên cửa xe, hỏi: "Sao lại đến đây?"

Khương Triết: "Bối vì anh phát hiện một chuyện, quả thật anh sai rồi."

Tô Anh nhìn anh.

Anh lại nói: "Bé hoa nhài của anh tuy rằng đáng yêu nhưng hề yếu đuối, sự linh hoạt của em được giấu trong xương cốt."

Khuôn mặt Tô Anh lộ rõ sự kinh ngạc, ánh mắt nhìn Khương Triết càng thêm nghi hoặc cùng khó hiểu. Mà sự nghiêm túc toát ra trong mắt anh khiến cho cô có ý niệm muốn rời khỏi nơi này, rõ ràng những lần trước đến đây cô chưa bao giờ cảm thấy như vậy.

Khương Triết đuổi tay ra: "Anh Anh, lại đây."

Rốt cuộc Tô Anh cũng xuống xe, nhưng lại tránh đi bàn tay đang đuổi ra của anh.

- -

Tài xế cùng vệ sĩ đi theo bảo hộ ở phía xa xa.

Tô Anh và Khương Triết sống đôi đi cùng nhau, không biết từ khi nào trong tay anh đã có thêm một bó hoa hướng dương nhỏ, từng hoa từng hoa khoe sắc vô cùng đẹp đẽ, nằm trong tay anh có chút gì đó ngộ nghĩnh lại hài hoà đến không ngờ.

Sự nghi hoặc cùng tò mò trong mắt Tô Anh càng dần tan biến, cô an tĩnh không nói gì, bởi vì cô loáng thoáng cảm thấy từ tận đáy lòng mình có tư vị gì đó khó lòng lý giải, loại cảm giác này thật khó chịu, làm cho người ta cứ muốn tránh né.

Khương Triết sắc mặt bình tĩnh, thảnh thơi lại ghé mắt nhìn sang Tô Anh. Sóng mắt anh như được thấm thuyên thời gian, làm Tô Anh có ảo giác như nhìn thấy anh của kiếp trước.

Tô Anh: "Khương Triết....."

Khương Triết "ừ" một tiếng, hơi rù mắt: "Sao vậy, không muốn đi cùng anh?"

Cô lắc đầu: "Không phải. Không có gì, đi thôi."

Trong nháy mắt đó cô giống như gặp phải ảo giác, làm cho cô tưởng mình đã trở về kiếp trước, nghĩ lại thấy thật buồn cười, rõ ràng mình đã trọng sinh rồi mà.

Cô cũng không nghĩ nhiều nữa. Từng bước từng bước đi lên bậc thang theo Khương Triết, rất nhanh đã đến nơi mà Khương Triết nói.

Đó là một bãi cỏ xanh ngắt cực kỳ thanh tĩnh, phóng mắt nhìn lại có thể thấy những ngọn đồi trải tầng tầng lớp lớp, mà trên đây lại cực kỳ trống trải nên từ đây có thể ngắm trọn vẹn cảnh sắc hoàng hôn huyền ảo.

Khương Triết đặt hoa hướng dương trên mặt cỏ.

Bóng dáng cao lớn của anh ngồi ngược sáng thoạt nhìn càng thêm mờ hồ xa xôi.

Tô Anh biết, lúc này đây anh đang bái tế ai đó.

Anh dẫn cô đến đây vì muốn cùng cô bái tế người nọ.

Cô ngờ ngác đứng đó hồi lâu không nói lời nào, ngay cả Khương Triết cũng vô cùng an tĩnh, nhưng mà lúc này cô cũng đã hiểu hết thấy, rõ ràng mình bạch.

Trong mắt cô chút ướt át, cổ họng như bị thắt chặt mang lại đau đớn.

Khương Triết nói: "Anh vốn định đợi em khoẻ lên thì nói cho em biết, không ngờ lại đợi đến bây giờ."

Sau tai nạn lần trước Tô Anh đã rất yếu ớt, không chỉ có cơ thể mà ngay cả tinh thần cũng trở nên rất mất cảm. Mỗi lần như thế, Khương Triết đều nghĩ chờ cô bình phục trở lại, tâm trạng tốt lên một chút, thân thể khoẻ lên một chút....

Đáng tiếc mọi chuyện biến hoá khôn lường, chung quy thì mọi chuyện không phải lúc nào cũng nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Tô Anh nói: "Chỗ này thật đẹp, có thể nhìn mặt trời mọc lại còn ngắm được mặt trời lặn, nghe tiếng gió hát nghe tiếng mưa ru, buổi tối chắc còn có thể ngửa mặt ngắm sao trời nữa đúng không?"

Khương Triết: "Ừm, có thể."

Cô gặt đầu, từ tốn nói: "Quả thật có thể.....Thật tốt quá."

Khương Triết cảm thấy đầu mình không còn đau nữa, nhưng mà trái tim lại đau như thể có người dùng chai búa đánh đập không ngừng.

Những ký ức gần đây anh mới thấy đã đến giai đoạn Tô Anh đưa ra đề nghị ly hôn với anh. Trong giấc mơ, khuôn mặt của cô tái nhợt đến đau lòng, ánh mắt chứa đầy sự đau khổ tuyệt vọng, đôi mắt kia tuy trầm tĩnh nhưng vẫn đan xen vài tia hy vọng chờ mong đối với anh..... Hết thấy những chuyện này, làm cho anh cả đêm không thể ru mình vào giấc ngủ, những điều anh không hiểu và không thể hiểu ấy cứ ngày đêm tra tấn anh. Anh chỉ có thể nhìn thấy và cảm thấy những gì cô đang phải chịu đựng, nhưng lại không hề biết chút gì về "bản thân mình" của kiếp trước.

Đột nhiên Tô Anh nói với Khương Triết: "Em muốn ngồi một mình ở đây trong chốc lát."

Khương Triết trầm mặc đáp: "Được."

Tô Anh nhìn bóng dáng anh rời đi ngày càng xa, cô yên lặng ngồi trước bó hoa hướng dương, đầu cúi sâu vào gối thoát nhìn giống như đã ngủ.

Không biết qua bao lâu, sắc trời lúc này đã chuyển sang tốiมืด.

Tô Anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng dáng đứng yên không động của Khương Triết, anh đưa lưng về phía cô, bóng lưng anh thẳng tắp mà cứng đờ cứ như một cây cổ thụ vững chãi không chút dao động.

Cô nhìn nhìn, rồi lại lần nữa cúi đầu vào khuỷu tay.

Những suy nghĩ hoang loạn bị cơn gió lạnh mùa xuân thổi bay đi, cô nhắm mắt lại, rơi vào trong bóng tối hỗn độn.

Lúc Khương Triết đến gần mới phát hiện dường như cô đã ngủ thiếp đi, cô nằm cuộn tròn trên thảm cỏ mềm mại, thân thể nhỏ bé như hoà thành một thể với đêm đen.

Anh ngồi xuống cạnh cô, ngón tay cô nhợt nhạt không vén những lọn tóc hỗn độn đang dính trên mặt cô, gò má ướt đầm lạnh lẽo. Cuối cùng anh vẫn nhìn không được mà đỡ cô dậy ôm vào lòng mình, chiếc áo khoác đen to rộng bọc lấy cơ thể cô, cảm anh đặt tựa lên mái tóc mềm của cô.

"Anh Anh, thật xin lỗi em."

Không có ai đáp lời, chỉ có gió lạnh phả từng cơn vào mặt.

Ánh trăng cũng đã mọc cao trên đỉnh đầu, sao trời lấp lánh.

Bọn họ cứ ngồi như thế suốt một đêm.

Lúc Tô Anh tỉnh dậy, phát hiện trên người được đắp một chiếc áo gió đen. Cô mở mắt ra, từng tia nắng của buổi bình minh đang chiếu rọi vào trong mắt, cô vẫn nhìn thấy bóng lưng cao lớn đỉnh bạc của người đàn ông giống như tối hôm qua.

- -

"Này? Chị là cô gái lần trước đúng không?" Đột nhiên một giọng nói non nớt truyền vào tai cô, Tô Anh chớp chớp mắt, dần dần tỉnh táo lại: ".....Hả?"

"Đúng là chị rồi, từ tối hôm qua em đã phát hiện ra chị rồi, nhưng mà kêu chị một hồi chị cũng không để ý đến em!"

"Em có kêu chị sao? Chị không nghe thấy....."

"Đúng vậy, em kêu chị rất nhiều lần đó! Là chị đúng không? Lần trước có mấy người đàn ông xấu đuổi theo chị, sau đó mọi người đánh nhau một trận, mặt đất nhuộm đầy máu!"

Tô Anh nhớ lại lần chạy trốn cùng với Tường Nghi, xác thật lúc đấy nghe được rất nhiều giọng nói, trước khi cô ngất đi quả thật đã từng cầu cứu bọn họ. Nhưng mà lúc ấy cô lại ngất đi mất, không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì.

Tô Anh nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, là chị đấy. Chào em, chị tên là Tô Anh."

"Tô Anh? Em đã từng nghe đám cây cỏ nhắc về chị đấy, bọn họ nói ở trong thành phố có một cô gái có thể nghe được bọn em nói chuyện, hoá ra người đó là chị à?" Giọng nói non nớt càng thêm hưng phấn nói: "Trước đó sơn trường còn tò mò nói muốn gặp chị một lần, không ngờ lần đó thể mà lại cứu ngay chị! Để em đi báo cho sơn trường!"

Tô Anh nghi hoặc, sơn trường cứu cô sao? Sơn trường đó là ai? "Rất cuộc hôm đó đã xảy ra chuyện gì, em có thể nói cho chị biết không? Lúc đấy chị ngất xỉu nên cũng không biết gì cả."

"Không phải chị đã cầu cứu sao? Lúc đấy bọn em bên nhờ sơn trường giúp đỡ, ông ấy nổi một trận gió to thổi bay mấy người xấu kia luôn! Nhưng mà cái người đàn ông đi cùng với chị thật là đáng sợ, anh ta "đoàng đoàng" vài tiếng làm cho cơ thể của một tên trong đó thủng mấy lỗ, máu chảy đầm đìa liên tục xin tha mạng!"

Không nói chuyện khác, chỉ cần Tô Anh nghe đến đây cũng đã cảm thấy có chút sợ hãi, cô không ngờ Tường Nghi lại nỏ súng.....

Người đàn ông đó vừa quì quyết vừa nguy hiểm.

Tô Anh nói: "Vậy sơn trường của mọi người đâu? Chị muốn cảm ơn ông ấy."

"Sơn trường ở trong núi ấy, chị mau đến đấy, em dẫn chị đi!"

"Ngày mai được không? Bây giờ chị có chút bất tiện."

".....Bởi vì người đàn ông đó sao?"

"Ừm"

"Được rồi." Nó dường như đang cân thận suy nghĩ: "Vậy ngày mai chị đến đấy, em sẽ dẫn chị đi nha!"

"Được, cảm ơn em"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Vết thương nhiễm trùng

Edit: Rine

Beta: Jiang

"Tĩnh rồi sao?"

Người đàn ông đứng dưới ánh mặt trời dường như phát hiện ra sự tồn tại của Tô Anh, quay đầu lại nhìn, ánh mắt lạnh lẽo như ánh mặt trời sáng sớm.

"Mặc thêm áo của anh vào."

Tô Anh cảm giác trên người mình ngày càng lạnh đi, đặc biệt là mới tỉnh lại nên sự lạnh lẽo này càng nhiều. Cô vừa đứng lên lại không chịu được rung mình một cái.

Cô nhặt áo khoác trên mặt đất quần chặt lên người, lúc này mới cảm thấy ấm áp.

"Thật xin lỗi, em không cần thận ngủ quên mất." Cô nháu mày suy nghĩ hồi lâu nhưng ký ức đêm qua vẫn rất mơ hồ. Thậm chí cô còn cảm thấy mình mới chỉ nhắm mắt lại nghỉ ngơi trong chốc lát, sau khi tỉnh lại mới biết bây giờ đã là sáng sớm ngày thứ hai. Cũng không biết có phải vì gần tới mùa xuân hay không, gần đây cô rất dễ mệt mỏi, đã ngủ rồi thì không muốn dậy nữa.

"Anh còn nghĩ là em sẽ bỏ lỡ." Khoé môi Khương Triết hơi cong lên, anh vẫy tay: "Tình lại rất đúng lúc. Tôi đây, tôi xem mặt trời mọc."

Tô Anh xoa mắt đi qua thì thấy mặt trời vừa nhô lên, nửa vòng tròn màu vàng rực hoạt bát nhảy lên từ đường chân trời trong một mảnh sương mù mờ mờ, tựa như là tiên cảnh.

Tô Anh tán thưởng: "Thật là đẹp."

Cô gái xinh đẹp đứng dưới ánh mặt trời, cả người như được mạ một lớp vàng, đôi mắt rạng rỡ ánh sáng, loá mắt đến không thể tưởng tượng.

Chỉ liếc mắt một cái là có thể xua tan mây mù trong đáy lòng anh.

Tô Anh: "Sau này em chết đi cũng muốn ở nơi này."

Khương Triết dường như phản xạ như mảy, nhẹ giọng mắng: "Nói mê sáng cái gì vậy!"

Thật ra tâm tình Tô Anh rất tốt, cong cong đôi mắt nhìn anh.

Mấy ngày nay Tô Anh đã bắt đầu suy nghĩ sau khi mình chết thì nên làm những việc gì, cẩn thận giấu lại, dường như cô cũng không có điều gì vương bận, cái gì cũng có thể buông. Thứ duy nhất cô không an tâm chính là cả phòng hoa hoa cô có kia, bọn xương rồng và hoa nhài đã không còn giống hoa nữa, huống chi còn có cột lồng xanh thích chạy lung tung, cột lồng đỏ lại rất an tĩnh, không nhúc nhích. Tô Anh nhét nó ở trong một góc nó cũng không có phản ứng gì. Chỉ khi Tô Anh truyền "âm của thực vật" cho nó mới có thể cảm giác được sức sống của nó.

Vốn dĩ cô tìm đến đám hoa này chỉ để tăng thêm sức mạnh của bản thân nhưng hiện giờ chúng lại trở thành một phần trong cuộc sống của cô. Cô không thể buông xuống được mà còn nhớ mong chúng rất nhiều, dường như nó đã trở thành sự ràng buộc đối với cô.

--

Lúc mặt trời nhô lên cao thì màn sương mù cũng tan đi, Khương Triết đưa Tô Anh đến trước cửa tiệm hoa.

Khương Triết: "Anh bảo người đem bữa sáng tối cho em, ăn xong rồi hãy ngủ tiếp."

Tô Anh đứng ngoài xe: "Cảm ơn."

"Ừ."

"Đúng rồi!" Tô Anh nói: "Lúc trước em thấy Khương Minh và Dương Thanh ở bên nhau. Dương Thanh là y tá chăm sóc em và Thành Phong khi bọn em nằm viện."

Đôi mắt Khương Triết hơi hơi nheo lại, anh không có ký ức gì với Dương Thanh nhưng mà với nữ y tá chăm sóc Tô Anh và Lâm Thành Phong lại nhớ rõ, anh gật đầu nói: "Được, anh biết rồi."

Tô Anh: "Anh nhớ phải đi bệnh viện thay thuốc."

Khương Triết gật đầu, giờ tay ý bảo tài xế có thể đi tiếp.

Nhìn thấy chiếc xe màu đen ngừng ngang rồi đi, Tô Anh xoay người trở về tiệm hoa, thuận tiện hỏi ngỏ đồng chuyện ném bình rượu kia đã xử lý thế nào?

Ngô đồng nói: "Nghe nói là một thanh niên thất nghiệp ở nhà say rượu, uống nhiều quá nên say đến phát điên, cậu ta bị người của Khương Triết đánh một trận rồi đưa đến cục cảnh sát."

Tô Anh gật gù đầu: "Không có điểm gì khả nghi à?"

Ngô đồng: "Không có, bình thường cũng không thấy cậu ta kỳ quái chỗ nào."

"Ừ, vậy là tốt rồi." Tô Anh phát hiện mình bây giờ còn hơi thần hồn nát thần tính, chỉ một việc nhỏ đã cảm thấy không đơn giản, không dám thiếu cảnh giác.

Xương rồng, hoa nhài và thủy tiên cũng đã sớm biết chuyện sáng sớm ngày hôm qua, tuy biết rằng sự tình không nghiêm trọng nhưng giờ phút này cũng lo lắng sốt ruột: "Anh Anh, gần đây chúng ta hơi xui xẻo nha, có cần phải mua có bốn lá về để tăng may mắn hay không?"

Hoa nhài đặc biệt tán đồng: "Bằng không mua mấy loại như đào đào hay ngải cứu về, để trong nhà đuổi tà cũng rất tốt."

Thủy tiên nói: "Được đó, gần đây trong lòng em luôn cảm thấy sợ hãi, có phải sắp xảy ra chuyện gì không?"

Bách hợp nói: "Chuyện gì? Người chỉ lo lắng lung tung thôi, ta không tin giác quan thứ sáu của hoa!"

Thủy tiên: "Tốt hơn người là được."

Hoa lan nói: "Đừng nói nữa, quá mê tín! Xin các người tin tưởng vào khoa học đi!"

Tô Anh... Như thế này mà còn tin tưởng khoa học, tin được mới là lạ đó.

Cô bắt đầu đi lặc đầu.

Về đến nhà chưa được bao lâu thì Tô Anh thấy một người mặc đồ đen đưa hộp thức ăn tới. Lăn lượm mở từng cái ra, ngoại trừ bữa sáng tinh xảo ngon miệng, còn có một chén canh gừng ấm người.

Vừa lúc Lưu Vận đến đây, hôm nay là ngày cuối tuần nên cô ở nhà: "Tô Anh, nghe nói cậu lại gặp xui xẻo?"

"... Lại cái gì mà lại?"

"Không phải ai đó ném bình rượu mà ném nhầm vào cậu sao? Sau đó Khương Triết diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân, đều truyền ra khắp phố rồi! Khương Triết không có vấn đề gì chứ?"

Tô Anh nghĩ nghĩ: "Nhìn qua thì ảnh ấy không sao."

Ảnh ấy chỉ mới làm giải phẫu, chưa nghỉ ngơi đã trực tiếp xuất viện. Tối hôm qua còn cùng cô ở trong núi đợi một đêm, dù người anh có làm bằng sắt cũng sẽ không chịu nổi.

Lưu Vận nhún vai, nói: "Tôi thấy Khương Triết đối xử với cậu cũng không phải quá tuyệt tình, cậu thật sự không tính quay lại với anh ấy sao?"

Tô Anh lắc đầu, dáng vẻ không muốn nhiều lời. Cô biết giữa cô và Khương Triết có chuyện hiểu lầm, cô cũng phát hiện anh có điểm khác với người đàn ông cô nhận định kia. Nhưng chung quy sau những gì đã trải qua đó thì vấn đề trong tương lai giữa hai người vẫn tồn tại, sự dè dặt bấy giờ của anh cũng không thể xoá mờ.

Lưu Vận thở dài: "Đúng rồi, gần đây Lâm Thành Phong thế nào? Lâu rồi mình chưa thấy ảnh ấy đến đây chơi, bị người nhà quản lý nghiêm quá à?"

"Hắn là như vậy, tại nạn xe cộ lần này làm bà mẹ Lâm rất lo lắng. Chắc là không đồng ý với việc anh ấy sẽ tiếp tục chạy khắp nơi."

"Cũng tốt, ở nhà là tốt nhất mà."

"Ừ."

Tô Anh đã uống xong canh gừng, cảm giác cả người đều ấm lên.

"Tiểu Vận, tớ hơi mệt, muốn lên lầu ngủ một lát."

"Được, cậu đi đi, vừa lúc tớ không có việc gì nên sẽ giúp cậu trông cửa hàng."

"Được."

Tô Anh lên lầu. Đạo này cô rất buồn ngủ, tấm xong nằm lên giường là ngủ luôn, không biết ngủ trong bao lâu, cô bị Lưu Vận đánh thức, Lưu Vận thấy Tô Anh tỉnh lại thì nhẹ nhàng thở ra!

"Tô Anh, cậu ngủ cũng say thật đấy, tớ gọi cậu nửa tiếng đồng hồ mà cậu vẫn không tỉnh, tớ còn cho rằng cậu ngủ đến chết rồi!"

"Chắc là tớ mệt mới quá thôi." Tô Anh ngồi dậy dựa vào đầu giường: "Làm sao vậy? Có việc gì thế?"

"Có!" Lưu Vận đưa điện thoại cho Tô Anh, "Vừa rồi Đào Nhiên gọi điện thoại tới, nói là miệng vết thương của Khương Triết nhiễm trùng, hiện tại đang ở bệnh viện."

Tô Anh: "Hả?"

Con buồn ngủ dường như lập tức biến mất, cô nhủ vậy: "Miệng vết thương nhiễm trùng?"

Cô nghĩ lại nhất định là tối hôm qua trời gió lạnh, còn có sương mù sáng sớm dính vào miệng vết thương, nên mới làm miệng vết thương nhiễm trùng. Nhưng thoát nhìn anh thật sự là không có chút vấn đề gì, nếu không phải ở gáy của anh có quần băng gạc thì không khác gì người bình thường cả.

Lưu Vận nói: "Cậu muốn đến bệnh viện xem thử không?"

Tô Anh nói: "Tớ vẫn nên đến xem, dù sao anh ấy cũng vì chấn cho tớ nên mới bị thương."

Lưu Vận gật gù đầu: "Đúng vậy, cậu nên đến thăm anh ấy. Cậu đi đi, tớ giúp cậu coi tiệm."

Tô Anh cười tủm tỉm: "Ừ, cảm ơn nha."

Tô Anh đứng dậy rửa mặt rất nhanh, thay quần áo sạch sẽ, ai ngờ lúc cô ra cửa trước thì nghe được ngổ đồng nói: "Vừa rồi Triệu Sùng Sơn lên lút đến một khu nhà xa lạ, chúng tôi chỉ nhìn thấy anh ta vào một căn nhà rất lâu, còn trong đó thì không biết. Thế nhưng sau khi anh ta đi không bao lâu thì chúng tôi thấy Khương Minh, anh ta cũng vào đúng căn nhà đó."

Tô Anh suy tư nói: "Chẳng lẽ bọn họ là một nhóm sao?"

Cái này ngổ đồng cũng không biết.

Tô Anh nói: "Ông nói địa chỉ cụ thể cho tôi, tôi sẽ nhớ kỹ."

Cô nghĩ, nếu chân trước chân sau hện nhau gặp mặt ở một chỗ thì không giống như là thương lượng công việc. Giống như là có thứ gì đó yêu cầu giao dịch thì đúng hơn. Như thế thì lại càng kỳ quái, giữa Khương Minh và Triệu Sùng Sơn có giao dịch gì sao?

Tô Anh ghi nhớ địa chỉ, sau đó kêu taxi đi đến bệnh viện.

--

Khi Tô Anh nghe ngổ đồng truyền tin tức xong, Đào Nhiên cũng nghe người bên dưới báo cáo, nói hôm nay anh ta theo dõi Triệu Sùng Sơn nhưng bị đối phương cắt đuôi, sau đó anh ta biến mất trong một thời gian rất dài, càng không biết anh ta quay trở về văn phòng thám tử khi nào.

Đào Nhiên tức giận mắng vài tiếng phé vật!

Nhưng nghĩ lại, Triệu Sùng Sơn đương nhiên sẽ dùng kỹ xảo cắt đuôi người theo dõi, nếu có thể bị tóm nhục điểm một cách đơn giản như vậy thì có vẻ anh ta quá mức vô năng.

"Tra ngay, bất luận thế nào cũng phải điều tra ra nơi mà Triệu Sùng Sơn biến mất trong hai giờ này!" Anh uy nghiêm ra lệnh, lại hỏi: "Bên Khương Minh và Khương Hạo có động tĩnh gì không?"

"Khương Hạo ở công ty, Khương Minh đến nhà bạn gái Dương Thanh đến giờ vẫn chưa đi."

"Tốt, tiếp tục theo dõi."

"Nhiên thiếu yên tâm"

Cúp điện thoại, Đào Nhiên vẫn ngắm nghía lúc Triệu Sùng Sơn biến mất đã đi làm những gì?

--

Lúc Tô Anh đến bệnh viện, thấy Đào Nhiên ở cửa phòng bệnh trầm tư, mà Khương Triết đã kết thúc lần giải phẫu thứ hai, đang nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi. Dường như lần này anh còn bị nghiêm trọng hơn so với hôm qua, ngay cả Trình Ngọc Thư cũng tới.

Lúc Tô Anh nhìn thấy Trình Ngọc Thư thì có một chút bất ngờ, thậm chí trong lòng còn rất khẩn trương và hoảng loạn, cô bình tĩnh lại rất nhanh, nói: "Chào bà, Khương phu nhân."

Trình Ngọc Thư nhìn cô, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Trong chớp mắt, không khí có chút kỳ lạ.

Đào Nhiên đứng ở cửa, cười ha hả nói: "Tô Anh nghe nói Khương Tử nằm viện nên đến đây thăm, chúng con đều là bạn tốt mà..."

Bạn tốt cái quý!

Trình Ngọc Thư liếc mắt nhìn anh, cười ôn hòa. Đào Nhiên bị nhìn một chút đã không còn lời gì để nói.

Khương Triết nói: "Mẹ, mẹ về nhà trước đi."

Trình Ngọc Thư liếc mắt nhìn Khương Triết một cái, cuối cùng không nói cái gì, bà đứng lên, dọn dềng đoan trang cười nói: "Được, con ở bệnh viện tĩnh dưỡng cho tốt, không tốt thì cũng đừng chạy đi khắp nơi, bằng không thì lần sau ông nội con sẽ đích thân đến đây."

Khương Triết ừ một tiếng.

Trình Ngọc Thư không nói thêm gì nữa, cũng không chú ý Tô Anh, rồi đi rất nhanh.

Đào Nhiên sờ sờ mũi, tình huống vừa rồi anh đúng là một chữ đều khó nói.

Nhưng thật ra nhìn Tô Anh có vẻ rất bình thường, ngay cả thần sắc cũng không thay đổi chút nào, bình tĩnh tự nhiên giống như chỉ là gặp một người bình thường vậy.

"Anh vẫn tốt chứ?"

"Ừ, không có việc gì."

"Lần này anh không thể không nghe bác sĩ nói mà tiếp tục bốn ba."

Nhìn anh như là ngại phiền toái nên mới nhủ vậy: "Ừ." Ánh mắt lại nhìn sang Đào Nhiên đang ngồi ở trên sofa, Đào Nhiên lại sờ sờ mũi, mặt tròn trĩnh, cuối cùng vẫn phải đi ra ngoài.

Đào Nhiên vừa đi, Tô Anh lấy một tờ giấy từ trong túi áo ra: "Cho anh cái này."

Khương Triết cầm lấy nhìn, hỏi: "Cái này là địa chỉ à?"

Tô Anh nói: "Ừ, anh điều tra một chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Khương Triết nằm viện

Edit: Shelly

Beta: Jiang

Tô Anh đưa cho anh một dây địa chỉ, Khương Triết không hề nghi ngờ cô nên không hỏi thêm gì, trực tiếp cầm lấy địa chỉ.

Việc này làm Tô Anh nhìn anh vài lần.

Khương Triết cười một tiếng tỏ vẻ khinh thường sự hoài nghi của Tô Anh.

Tuy rằng anh nghi ngờ việc làm của Tô Anh, nhưng anh cũng không ngờ. Tuy tiện hỏi cũng chỉ tăng sự dễ phòng của cô lên mà thôi, ngoại trừ khiến cho Tô Anh càng trốn tránh xa hơn thì anh còn có lợi ích gì?

Sau khi Đào Nhiên tiễn Trình Ngọc Thư về thì quay lại phòng bệnh: "Tôi cũng phải đi rồi, công ty còn có chút việc. Bé hoa nhài à, anh giao Khương Triết lại cho em, nhưng mà em nhớ coi chừng kéo cậu ấy lại nổi điên không nghe lời bác sĩ mà đòi xuất viện đó, không chừng người lần sau anh sẽ đi gặp là phần mộ ba mẹ tóa hương đó!"

Tô Anh cứng miệng, nhìn về mặt không có chút biểu cảm của Khương Triết: "Em cảm thấy em cũng không cần nói anh ấy."

Đào Nhiên nghĩ thầm "Vậy em cứ dùng mỹ nhân kế là được, Khương Tứ sẽ mềm lòng đến mức không thể đi đâu". Nhưng cuối cùng anh không nói, chỉ vỗ vai Tô Anh bảo: "Bé hoa nhài, em phải tin vào bản thân mình chứ!"

Tô Anh: "Anh Đào Nhiên....."

Đào Nhiên mang về mặt chắc chắn: "Tin tưởng chính mình! Nha!"

Tô Anh: "....."

Khương Triết lạnh lùng ho một tiếng. Đào Nhiên lập tức bước ra, anh chưa làm gì, thế nhưng cậu ta lại xem anh như một kẻ lưu manh sao.

Khương Triết liếc hẳn: "Bên Triệu Sùng Sơn thế nào rồi?"

Đào Nhiên đột ngột nghiêm túc nói: "Trước đây thì mọi chuyện khá tốt, nhưng hôm nay có một chút thay đổi, hình như Triệu Sùng Sơn biết đang bị theo dõi rồi, chỉ là chưa biết ai thôi, cho nên trước mắt chúng ta phải làm việc thật cẩn thận."

Đào Nhiên bổ sung: "Tôi đã cho người đi điều tra xem trong thời gian Triệu Sùng Sơn biến mất hẳn đã làm gì, hy vọng mau chóng có kết quả."

Khương Triết ừ một tiếng, mắt lộ ra suy nghĩ sâu xa.

Anh chắc chắn một điều đó là việc Triệu Sùng Sơn biến mất và địa chỉ mà Tô Anh cung cấp sẽ có thể liên quan với nhau, chỉ là Triệu Sùng Sơn đi đến đó làm gì, gặp ai còn phải chờ điều tra rõ ràng. Tô Anh không biết nên mới nói cho anh, nếu có biết thì sẽ lập tức nói ra, giống như về mối quan hệ của Dương Thanh và Khương Minh lần trước vậy.

Anh nhìn Tô Anh, cô gái nhỏ cúi đầu khiến hàng mi rũ xuống, gương mặt trắng trẻo hồng hào, môi khép hờ, nghiêm túc gọt vò táo, yên lặng một cách ngoan ngoãn.

Đào Nhiên sờ sở mũi, thấy mất Khương Tứ như nước dần chảy lên mặt bé hoa nhài rồi nên anh cảm thấy bản thân mình lúc này nhìn rất dư thừa: "Tôi đi trước đây, có việc nói sau."

Anh vừa đi vừa như chạy trốn khỏi đây vậy.

Lúc này Tô Anh mới ngẩng đầu, ánh mắt hướng đến cửa phòng.

Đào Nhiên đi rồi, Khương Triết gọi điện thoại cho trợ lý Diêu, đọc địa chỉ của Tô Anh cho anh ta, nói: "Cho người đi điều tra xem ở đó có ai ở không, xung quanh địa phương đó có ai khả nghi không."

Trợ lý Diêu không có nghi vấn gì, lập tức đồng ý không chút do dự. Với anh lời nói của Khương Triết là mệnh lệnh và không có sự hoài nghi, anh chỉ cần chú ý làm tốt.

Cúp máy, Khương Triết nhìn Tô Anh nói: "Chờ khi có kết quả, anh sẽ nói cho em."

Tô Anh gật đầu: "Vâng."

Cô đặt quả táo đã cắt sẵn lên đĩa ở cái tủ đầu giường bệnh: "Cho anh."

Khương Triết nhìn cô, hàng lông mày sắc lạnh bỗng nhiên trở nên mềm mại.

Anh nhớ đến kiếp trước, vì anh không thích ăn trái cây nên mỗi lần Tô Anh mang trái cây đến đều phải tìm đủ cách để nhét vào miệng anh. Mỗi lần thực hiện thành công sẽ cười rất vui vẻ trong lòng anh, còn anh thì từ ăn trái cây chuyển sang ăn cô, hương trái cây nhân nhật hòa quyện cùng cô gái nhỏ đều khiến anh cảm thấy trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

Người đàn ông trước mặt mang theo ánh mắt sâu thẳm khó phân biệt, Tô Anh bị anh nhìn đến mức mất tự nhiên: "Anh nghỉ ngơi cho tốt đi, trước mắt đừng vội làm việc, em về trước ngày mai sẽ lại đến thăm anh."

Ánh mắt Khương Triết chuyển về trạng thái lạnh lùng, nhắm mắt đáp: "Ừm"

Tô Anh đứng dậy rời khỏi phòng bệnh.

Tiếng đóng cửa vang lên, Khương Triết mở to mắt nhìn cánh cửa gỗ một lúc lâu, ánh mắt anh hoảng hốt, không biết tại sao lại rơi vào khoảng hồi ức đó.

- -

Đêm hôm ấy, từ Dương Thanh mà Khương Minh biết được vết thương của Khương Triết có vấn đề phải nhập viện, anh ta có mười phần biết ơn nhưng lại tức cười nói: "Sao lại không chết đi nhì, nếu nó chết anh cũng sẽ bớt được rất nhiều chuyện phiền toái. Vết thương ở đầu là vết thương rất dễ gây ra chuyện lớn mà đúng không Thanh Thanh?"

Dương Thanh có cảm giác là bản thân vừa run lên một chút.

Khương Minh cười vỗ vai Dương Thanh, nói: "Sợ cái gì, sao anh có thể đối xử với em như vậy được."

Dương Thanh nói: "Khương Minh, em không làm, anh cũng không làm. Chuyện này nếu bị phát hiện, chúng ta coi như tiêu. Huống chi bên ngoài phòng bệnh của Khương Triết có rất nhiều vệ sĩ, không biết là uống thuốc hay uống nước thì đều có người chuyên môn quan sát, về cơ bản không ra tay được."

Khương Minh nói: "Là anh tiêu thôi, còn em sao tiêu được? Em có thể thoát khỏi anh tự do sinh sống, vừa đúng lúc hoàn thành tâm nguyện cho em!"

"Không có." Dương Thanh lắc đầu, tuy rằng cô muốn rời khỏi Khương Minh nhưng không muốn anh sẽ xảy ra chuyện, tuy đối với người khác anh ta rất lạnh lùng, nhưng anh lại đối với cô rất tốt. Nhớ lúc ấy cô đi cùng mẹ già đang mang bệnh, chính anh đã cho cô có một mái nhà. Đối với anh, cô có nhiều phần cảm kích, tuy rằng đôi lúc cũng sẽ có buồn bực đau khổ nhưng cô không muốn Khương Minh thân bại danh liệt đi tìm cái chết.

"Em tưởng là khi anh kết hôn, chúng ta sẽ kết thúc."

"Anh sẽ không kết hôn." Khương Minh nói rõ: "Thanh Thanh, em đừng ý sẽ vẫn luôn ở bên anh không rời đi?"

Dương Thanh nhìn hẳn, không nói nên lời.

Khương Minh biết rõ tâm tư của Dương Thanh, người cô yêu là anh, cô muốn kết hôn nhưng lại là người không thích kết hôn. Dương Thanh muốn cái gì anh đều có thể cho cô, chỉ có kết hôn là anh không làm được.

Khương Minh và Dương Thanh đi nghỉ thì đã hơn nửa đêm. Đến đêm, đột nhiên nhận được điện thoại của Khương Hạo.

"Đã trễ thế này, anh cả có việc gì?"

"Khương Tứ càng ngày càng không cho chúng ta chút mặt mũi nào, dự án chúng ta xem trọng bị nó nói không là không, làm vậy là có ý gì? Làm cho anh mất mặt trước nhiều người quản lý như vậy....." Khương Hạo uống rượu xong, hùng hùng hổ hổ: "Có phải vì ông nội để nó lên chức không? Ông nội còn một ngày là nó có thể một tay che trời thêm một ngày! Chú hai, chuyện này chúng ta chắc chắn phải bàn luận thật kỹ, không thể....."

Khương Minh nói: "Hiện tại anh cả đang ở chỗ nào? Em đến đó chúng ta sẽ bàn tiếp."

Khương Hạo lập tức vui vẻ, nói ra địa chỉ.

Khương Minh mang thân mình trần trụi vào phòng tắm.

Dương Thanh đang ngủ thì tỉnh, cô ngồi dậy, từng đợt vết trên da cô đều là do người đàn ông đó để lại, cô nhìn vào phòng tắm rồi ngã xuống giường nghỉ tiếp.

Hôm nay ở bệnh viện cô thấy Khương Triết và Đào Nhiên, sau đó lại thấy Đào Nhiên nghe một cuộc điện thoại xong thì nổi giận đùng đùng. Chỉ tiếc là cô cách đó quá xa lại có vệ sĩ đang canh chừng nên cô không thể nghe được anh ta đang nói gì, chỉ thấy được là đang tức giận giống như vừa có chuyện xảy ra.

Thói quen lúc trước của cô là nói cho Khương Minh nghe tất cả từ chuyện nhỏ tới chuyện lớn, nhưng lần này lại quên đi mất, sau đó bị trì hoãn tới tận giờ thì không còn chút sức lực nào để nói chuyện nữa.

Ngoài ra còn có chuyện khác cô cảm thấy không ổn. Khương Triết phải nằm viện phẫu thuật, theo lý thuyết cô là người phụ trách, nhưng cuối cùng thì cô lại bị điều đi các phòng bệnh khác.

Khi Khương Minh tắm xong đi ra, anh đã thay quần áo sạch sẽ, cả người thoải mái sáng khoái, trên mặt có chút thỏa mãn, thấy Dương Thanh nhìn mình, anh cười nói: "Bảo bối, anh đi gặp anh cả, đêm nay sẽ không quay về, em cứ ngủ trước đi."

Dương Thanh gật đầu, nhưng vẫn không nhịn được nói: "Lần này em không phụ trách chăm sóc Khương Triết, y tá trưởng không điều em qua."

Khương Minh nhu mày: "Tuy rằng có chút đáng tiếc nhưng không sao cả, dù sao nó ở bệnh viện cũng không được mấy ngày đâu. Huống gì nó rất cẩn thận, em rồi nó xa một chút sẽ an toàn hơn."

"Ừm, em biết rồi."

"Còn có Đào Nhiên, hôm nay ở bệnh viện anh ta đã phát hỏa, cụ thể thì em không nghe thấy."

Đào Nhiên là tiểu diện hồ [1], chuyện thật sự có thể làm cho hắn bực bội không nhiều và cũng khó, Khương Minh suy nghĩ một chút nhưng cũng không nghĩ ra được gì. Gần đây chính hắn cũng không yên ổn, hắn cảm giác hình như bản thân đang bị theo dõi nhưng không biết là ai, theo dõi một người ở Khương gia không được coi trọng làm gì nhỉ? Không lẽ là phát hiện ra gì rồi?

[1] Tiểu diện hồ: Hồ mặt cười - người nguy hiểm nhưng bề ngoài luôn vui vẻ, hòa nhã

Trong lòng hắn đầy suy nghĩ, không nói thêm gì nữa, hắn rời khỏi đó đi tìm Khương Hạo.

Tuy là anh cả nhưng thật ra có thể lợi dụng được.

- - -

Sáng hôm sau Tô Anh thật sự đã đến thăm Khương Triết, anh vẫn mang theo vẻ ngoài lạnh lùng như cũ, ngồi dựa vào đầu giường, trước mặt là màn hình laptop đang mở, gõ gõ đánh đánh không ngừng, trợ lý Điều chờ ở bên cạnh.

Thấy cô đến, anh cũng chỉ nâng nâng mí mắt, sau đó lại quay về làm việc, không kiểm lại được.

Thật sự không giống một người bệnh mà.

Ngoài Khương Triết, Tô Anh còn thấy Triệu Vũ, anh nằm trên sofa hút thuốc, chân bắt chéo, vừa thoải mái vừa thích thú, so với Khương Triết là hai trạng thái đối lập.

Tô Anh: "Anh Triệu Vũ."

Anh nâng tay: "Bé hoa nhài lại đây ngồi đi. Đứng đi quấy rầy Khương Tứ làm việc, trong công việc Khương Tứ là bạo quân!"

Tô Anh đồng ý gật gật đầu, trong công việc thật sự không thể trêu chọc Khương Triết, cô đi đến bìa sofa ngồi xuống: "Sao Khương Triết lại bận vậy? Không giống như là đang nằm viện."

Triệu Vũ cười: "Ít nhiều cũng do Khương Hạo, anh ta bắt mẫn Khương Tứ không thông qua kế hoạch dự án của anh ta, báo cáo với Lão gia từ, vừa vận thay, Lão gia từ lúc đó cũng đang không vừa mắt Khương Tứ, nghĩ biện pháp thu thập cậu ấy, nên giờ cậu ấy đang rất phiền đó."

Sao lại thấy trẻ con thế vậy nhỉ?

Tô Anh nghi hoặc nói: "Khương lão gia từ sao lại thấy Khương Triết không vừa mắt được chứ?"

Triệu Vũ mặt gian nhìn Tô Anh, cười lạnh: "Em nói thử đi?"

Tô Anh khó hiểu, chớp chớp mắt: "..... Em không biết mà."

Triệu Vũ buông tay: "Ngốc, Khương Tứ vừa dọa hoa nhài rồi bị đánh vỡ đầu, Khương lão gia từ có biết không? Chắc chắn là biết rồi! Nên hắn là đang xả hết tức giận trong người đấy mà."

Tô Anh: "..... Hoá ra."

Trong chớp mắt, cả người cô ngây dại, khuôn mặt cũng nhẫn lại nhìn sang Khương Triết, cái miệng nhỏ không biết nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Thăm bệnh

Edit: Liz

Beta: heka

Khương Triết ở lại bệnh viện mấy ngày, bây giờ cho dù Khương Triết không muốn cũng nhất định phải chờ cho vết thương chuyển lành, cho đến khi khỏi hẳn mới có thể xuất viện. Tô Anh cách ngày sẽ đi tới bệnh viện thăm, nhưng bất ngờ là cô không còn gặp Dương Thanh nữa.

Cũng không biết có phải do Tô Anh đã nhắc nhở Khương Triết, khiến Khương Triết có động tác nên rốt cuộc Dương Thanh không xuất hiện nữa hay không.

Thế nhưng thành thạo Tô Anh sẽ nghe lão ngô đồng nói Khương Minh nhiều lần đưa đón Dương Thanh đi làm, giống như một đôi đang yêu nhau vậy, quan hệ giữa Dương Thanh và Khương Minh thật không tệ. Điều này không khỏi khiến Tô Anh nổi lên nghi ngờ. Cho đến khi Khương Triết nói cho Tô Anh biết địa chỉ mà Tô Anh đưa Khương Triết tìm hiểu, trên danh nghĩa là do mẹ của Dương Thanh mua, nhưng mẹ Dương Thanh không ở đó. Từ khi mẹ Dương Thanh trúng gió vẫn luôn ở bệnh viện, tiền chữa trị cũng các khoản vật lặt vặt khác đều do Khương Minh chi trả.

Trợ lý Điều nói: "Chúng tôi đã theo dõi, xác thật Triệu Sùng Sơn đi chỗ đó, sau đó Khương Minh cũng đến, tuy là một trước một sau nhưng khẳng định hai người đó có liên hệ với nhau. Tôi cho người vào phòng kia xem xét qua nhưng không có gì đặc biệt, cũng không thấy đồ vật khả nghi nào."

Tô Anh hỏi: "Hai người bọn họ có thể giao dịch gì đó không?"

Trợ lý Điều nói: " Việc này tạm thời chưa có tra được, nhưng xem tình hình này thì hẳn là vậy."

Tô Anh nâng mặt nghĩ Triệu Sùng Sơn và Khương Minh còn có quan hệ giao dịch gì được? Trong trí nhớ của Tô Anh, Triệu Sùng Sơn và Khương Minh chưa bao giờ có liên hệ qua. Chỉ biết Khương Minh có dã tâm với Khương Thị, mà đối với Khương Triết lại đầy bất mãn, Khương lão gia từ cũng không có thân cận với anh ta, nhưng quan hệ cha con của Khương Minh với Khương Quân lại cực kì thân thiết.

Khương Triết thấy Tô Anh suy nghĩ đến mức lông mày nhăn cả lại thì nói: "Triệu Sùng Sơn và Khương Minh lên kút liên hệ, vậy khẳng định sẽ không chỉ liên hệ lúc này thôi, chúng ta vẫn còn có cơ hội."

Tô Anh gật đầu "Vâng, em hiểu."

Lông mày Tô Anh giãn ra, cười nhẹ sau đó liền không nghĩ nhiều nữa.

Trợ lý Điều nâng kính đen lên, thấp giọng: "Khương Tổng, tôi về công ty trước."

Khương Triết gật đầu.

Trợ lý Điều tạm biệt Tô Anh, lúc này mới rời khỏi phòng bệnh.

Tương tự đến cảnh Khương Triết trên giường bệnh, trợ lý Điều liền không nhịn được mỉm cười, tâm tình càng vui sướng. Đại khái do nhìn quen dáng vẻ Khương Triết oai phong không gì là không làm được nay lại đột nhiên suy yếu nằm trên giường bệnh, trên đầu còn quấn băng, trợ lý Điều liền cảm khái "Quả nhiên cường đạo thì đều có cường đạo thu" [1]

[1]cường đạo thì đều có cường đạo thu; gần nghĩa với "Vô quyết dày có móng tay nhọn".

Tỷ như bé hoa nhài hồi trước mềm tính như vậy, ngày thường một câu mạnh miệng cũng không nói, nay tính tình trở nên cứng rắn lên cũng khiến cho Khương triết phải nghe theo.

Chặt chặt.

Mỹ nhân kể quả nhiên lợi hại, kể cả Khương Triết cũng ngẩng hỏ!

Tô Anh cũng cảm giác được trợ lý Điều đang chìm trong thế giới riêng, bởi vì Tô Anh cảm thấy ánh mắt trợ lý Điều nhìn cô đều sáng đến mức lấp lánh, thái độ rất đáng sợ, khiến Tô Anh không thể nào hiểu được, cảm giác vô cùng quái dị.

... Cứ giống như đang bị quần chúng buồn đưa vầy xem vầy.

Tô Anh cắn quả táo.

Khuong Triết biểu tình lãnh đạm nhìn Tô Anh.

Tô Anh lập tức phản ứng lại, táo này hình như cho bệnh nhân nha, không cần thận lại tự mình gặm mất rồi, "Ngại quá, em gọt cho anh một quả khác."

Khuong Triết cười thành tiếng "Bé hoa nhài."

"Vâng!"

Khuong Triết lại không nói lời nào nữa.

Tô Anh cảm quả táo gọt vỏ. Khuong Triết im lặng thật lâu nhìn ngón tay cô gái linh hoạt gọt vỏ táo, một vòng rồi lại một vòng kéo ra một đoạn dài lại không hề bị đứt.

Khuong Triết: "Cần đây thân thể của em vẫn ổn chứ?"

Gần như vừa dứt lời, Khuong Triết thấy đoạn vỏ dài kia đột nhiên đứt rồi, mà Tô Anh không hề có bất kì phản ứng gì, dường như động tác trên tay không đổi, chậm rãi gọt tiếp, từng vòng, từng vòng vỏ lại xuất hiện. Tô Anh cười không hề có chút găng gượng: "Vẫn tốt mà. Anh yên tâm, em còn chưa tìm được chân tướng ai hại chết em, em sẽ không dễ dàng chết đi, nếu chết đi rồi thì thật oan uổng quá."

Khuong Triết đột ngột cầm tay Tô Anh, Tô Anh dừng động tác lại, cảm thấy tay mình bị một bàn tay to dày, nóng bóng siết đến sắp hồng rồi. Tô Anh nghi hoặc hỏi "Làm sao vậy?"

Khuong Triết lạnh giọng: "Đừng nói dối."

Tô Anh nghiêm túc: "Em không lừa anh, em thật sự không cảm thấy có chỗ nào không thoải mái."

Khuong Triết tỉ mỉ nhìn Tô Anh, ánh mắt Tô Anh chân thành tha thiết giống như không có nói dối. Hôn nữa, thoạt nhìn Tô Anh cũng không có gì không tốt, khuôn mặt hồng hào, có thể chạy nhảy, tính thần tốt. Khuong Triết nhủ mày buông tay đang cầm tay Tô Anh ra.

"Cho dù có chuyện gì, anh muốn em hãy nói với anh đầu tiên."

"Được."

Khuong Triết nhắm mắt lại, giữa hai lông mày hiện lên sự lãnh đạm

- -

Lúc Tô Anh vừa rời khỏi bệnh viện lại gặp được Triệu Vũ và Lâm Thành Phong đến thăm Khuong Triết. Đã một thời gian Tô Anh không gặp Lâm Thành Phong, tóc bị cạo, miệng vết thương thoạt nhìn đã hồi phục tốt, qua một thời gian nữa là có thể cắt chỉ, ngay cả đi lại cũng không nhìn ra chân Lâm Thành Phong từng bị gãy.

"Anh Anh."

Lâm Thành Phong thoạt nhìn rất vui vẻ: "Anh Anh, em phải đi về hả?"

Tô Anh gật đầu: "Vâng, vết thương của anh đã khỏi chưa?"

Lâm thành Phong vung tay lên: "Yên tâm, đã sớm không có việc gì, hiện tại anh có thể chạy một hơi lên năm tầng lầu không thở gấp."

Dáng vẻ rất hào khí khiến người nhìn muốn cười.

Triệu Vũ ngại Lâm Thành Phong quá phiền, đá Lâm Thành Phong một cái: "Cậu đi trước đi!"

Lâm Thành Phong nhìn Triệu Vũ lại nhìn Tô Anh, tròn trắng mắt: "Rồi."

Mỗi bước đi đều lưu luyến.

Tô Anh nhìn về phía Triệu Vũ, người đàn ông mặc toàn màu đen, áo gió dài đến mắt cá chân, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt lạnh lùng, giữa mày lại có chút lệ khí, thoạt nhìn là người không dễ tiếp cận.

Tô Anh nói: "Anh Triệu Vũ, anh cũng..."

Triệu Vũ ừ một tiếng, nhủ mày gầy tàn thuốc: "Đi thôi, anh đưa em về."

Tô Anh xua tay nói: "Không cần đâu, em quay xe là về tới nơi, anh đi tìm Khuong Triết đi."

Triệu Vũ hừ một tiếng, lạnh giọng: "Giờ xe hơi cũng mềm oặt thôi nhì, tùy tiện ra đường cho bị đâm tiếp?"

Tô Anh nghẹn họng, nhin không được trọn mắt: "Phi phi phi, anh đừng có miệng quạ đen."

Triệu Vũ hừ lạnh chọc chọc đầu Tô Anh: "Cho nên em phải ngoan ngoãn, bé hoa nhài. Hiện giờ tình hình không yên ổn, cũng không thể tự mình hành động mù quáng được."

Tô Anh khựng lại, nhủ mày: "Người tài xế gây tai nạn hiện tại thể nào rồi?"

Về tin tức của người tài xế, Tô Anh không biết gì. Phần lớn thời gian Tô Anh đều cố tình xem nhẹ. Đại khái do bóng ma dối trước, Tô Anh luôn không nghĩ tới đối mặt với những gì liên quan đến sự cố làm cô đau khổ."

Triệu Vũ nhìn Tô Anh nói: "Nơi này không có tiện đề nói chuyện, lên xe anh nói."

Cho đến khi Tô Anh cùng Triệu Vũ rời bệnh viện, lẫn vào dòng xe cộ cuộn cuộn, Tô Anh mới nghe Triệu Vũ nói: "Vương Thực còn ở cục cảnh sát, nhiều lần thăm vấn vẫn không chịu mở miệng, nhưng mà nghe nói gần đây miệng hắn trở nên mềm đi nhiều, hẳn là sẽ có được vài tin hữu dụng."

Tô anh: "Vâng, chỉ cần Vương Thực không chết, những bí mật đó đều phải khai ra."

"Vương Thực bị giam giữ nghiêm ngặt, cũng không có người nhà, Vương Thực không thể chạy được."

"Vâng."

Tô Anh bình tĩnh khiến Triệu Vũ ngoài ý muốn, nhin không được nhìn Tô Anh. Tô Anh dựa bên cửa sổ, chớp mắt mơ màng, dáng vẻ buồn ngủ.

Triệu Vũ lo lắng nãy giờ đều tan thành mây khói, chỉ cảm thấy trong lòng mềm mại, tay ngửa đến mức muốn xoa xoa khuôn mặt hồng hào của Tô Anh...

Trúng Thối, dám không chút phòng bị trước mặt anh.

Tóc độ xe chậm lại, bình ổn chạy trên đường

Triệu Vũ nhớ tới trước đó không lâu cùng Khuong Triết nói chuyện điều tra chân tướng, những kẻ muốn làm hại Tô Anh đều không thể tha thứ.

Nhưng giờ thì chưa thể.

Hiện giờ điều Triệu Vũ muốn nhất là xử lý tên Triệu Sùng Sơn, Triệu Vũ anh phải cho Tô Anh một câu trả lời.

- -

Trần Thực Phán tự bước vào tiệm của Tô Anh, bà giờ ẩm nước trong nhà đi tới đi lui liền thấy một bóng người cao lớn đỉnh đạc đang ôm Tô Anh tiến vào trong tiệm.

Tô Anh buồn ngủ đến độ dựa vào vai người đàn ông ngủ đến không còn biết gì, bị người ta ôm đi cũng không tỉnh lại.

Trần Thực Phán kinh ngạc đến tròng to đối mắt, định đỡ lấy Tô Anh.

Triệu Vũ dè dặt âm thanh, nói nhỏ: "Không cần, để cháu."

Trần Thục Phán lập tức nói: " Không sao, đi tới đỡ."

Triệu Vũ: " Dĩ à, Anh Anh rất nặng, người ôm không nổi, còn có thể bị thương ở eo."

Trần Thục Phán: "....."

Triệu Vũ ôm Tô Anh lên lầu, bước đi chậm rãi, ổn định, tránh những chậu cây ở cầu thang. Trần Thục Phán đi theo phía sau, giúp Triệu Vũ mở cửa, kéo chân.

"Đề lên trên giường đi." Trần Thục Phán có chút không yên tâm: " Tô Anh bị cảm?"

"Do một mồi quá thôi."

Triệu Vũ bỏ Tô Anh vào trong chăn, thuận tay kéo chăn đắp Tô Anh kín mít, cẩn thận dè chân ở cằm xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, hồ hấp nhè nhẹ phun lên tay Triệu Vũ khiến lòng Triệu Vũ tê dại, ngứa ngáy.

-- Trông thối mề người.

Nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, dưới ánh mắt như hổ nhìn mồi của Trần Thục Phán, Triệu Vũ ngồi dậy, cùng với Trần Thục Phán ra khỏi phòng.

Triệu Vũ: "Phiền đi chăm sóc Tô Anh, cháu đi trước."

Lâm Thục Phán liên tục đáp ứng: "Dĩ biết, dĩ biết."

Triệu Vũ cảm thấy anh bị Trần Thục Phán coi là một con sói háo sắc cần đề phòng cũng không biết nói gì. Triệu Vũ nhin không được muốn cười lên, nghĩ lại anh đúng là một con sói không có ý tốt.

Sửa lại cổ áo, Triệu Vũ nói: "Gần đây thân thể Anh Anh có chút suy nhược, kít cháu cho người mang chút thuốc bổ qua."

Trần Thục Phán nghi hoặc: "Tô Anh bị bệnh? Cháu không biết đâu, nha đầu Tô Anh کیا cái gì cũng giấu trong lòng, bị bệnh cũng không nói."

Kì thật Triệu Vũ cũng không biết Tô Anh có phải bị bệnh hay không. Chỉ là có thể trong vòng một đêm cứu Lâm Thành Phong khỏi phục như lúc ban đầu hẳn là không dễ dàng gì. Nói thế nào thì cũng vẫn nên bồi bổ.

Triệu Vũ không tiện nói nhiều: "Con gái hẳn là nên bồi bổ."

Trần Thục Phán búng tỉnh: "Ủ, dĩ hiểu rồi."

Triệu Vũ rời đi thật nhanh.

Khi Tô Anh tỉnh lại, sắc trời đã tối. Tô Anh dụi mắt, nghi ngờ không biết tại sao bản thân lại nằm trên giường trong phòng mình.

Khi Tô Anh rời giường, đã thấy một bàn đồ ăn thơm ngát ngát. Lưu Vận và Trần Thục Phán đều ở trong phòng vốn đang an tĩnh, khi thấy Tô Anh bước ra khỏi phòng đều trở nên ồn ào lên.

Trần Thục Phán cười nói: "Cháu tỉnh rồi, tới đây, đi làm đồ ăn cháu thích này, lại đây, ăn cơm."

Lưu Vận gào to: "Con cũng không có được đãi ngộ như vậy, khẳng định là con được nhốt ở ven đường."

Chú Lưu đánh Lưu Vận một cái: "Con còn nhiều lời."

Khung cánh náo nhiệt, lòng người ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Tự hợp

Edit: HaChow

Beta: heka

Vào thời điểm Khương Triết xuất viện, cuối cùng Tô Anh cũng nghe được một tin tức tốt.

Vương Thực, hẳn ta kiến trí phù nhận và làm ầm ĩ lâu như vậy, thậm chí không sợ chết mà còn dạn tay sát vài lần, lại vài lần được cứu. Cảnh sát vừa đe dọa vừa dụ dỗ, thậm chí mời bác sĩ tâm lý cùng với chuyên gia đàm phán nhiều mặt khai thông, rốt cuộc cũng khiến hẳn ta nói ra sự thật.

Tô Anh nghe Khương Triết cùng Triệu Vũ đề cập đến chuyện sau lưng Vương Thực có một nhóm tội phạm, có khuynh hướng phản nhân loại, phản xã hội nghiêm trọng. Thời điểm Vương Thực chạy loạn khắp cả nước thì được những người đó đưa vào gia nhập tổ chức, tẩy não thành công.

Hơn nữa Vương Thực cũng không phải thành viên đặc biệt quan trọng, ngược lại là một nhân vật nhỏ bé dưới tầng đáy. Ngẫm lại cũng đúng, có thể bị dùng làm vũ khí hình người thì rõ là cái mạng này không hề được coi trọng, tất nhiên cũng có thể tùy tiện bị đưa ra ngoài làm bia.

Từ lần đó ra, Vương Thực còn nói, hẳn từng ở trong một khu rừng già trên núi cao sống một đoạn thời gian. Ở cùng hẳn, đại khái có 50 đến 60 người, mỗi ngày chỉ sinh hoạt trong một phạm vi rất nhỏ, có người trông coi, mỗi ngày có người tới giặt bãi, căn bản là không được đi đâu.

Còn phương hướng cụ thể hẳn cũng không rõ ràng, bởi vì mỗi lần ra vào đều là ban đêm, được chuyên gia dẫn đường, tất cả đều là đi lại trong rừng cây, căn bản không nhớ được đường đi như thể nào, lúc sau thì có một chiếc xe vận tải đến đón, một đường xóc nảy, vòng đi vòng lại, ra đến bên ngoài.

Cảnh sát đã quyết định mạng Vương Thực đến đó, tận lực xác nhận lại điều hẳn nói.

Một tổ chức khủng bố như vậy, không thể không khiến người ta coi trọng. Quan trọng nhất, nghe nói đối phương có súng, những người muốn chạy trốn khỏi đó đều đã vùi vào đất vàng, hơn nữa còn là do bọn Vương Thực động thủ, cho nên giết người đối với bọn họ không phải việc đáng sợ khó có thể tiếp thu, ngược lại đã tập mãi thành thói quen, không chỉ không quan tâm mạng người khác, ngay cả đối với chính mạng mình cũng không cần.

Chỉ là nghe nói thôi đã khiến người ta lạnh sống lưng, bọn Vương Thực bị huấn luyện giống từ sĩ thời cổ đại vì muốn hoàn thành mục đích đến cả tính mạng cũng muốn hy sinh, không còn là người, mà lại biến thành một món vũ khí.

"Vậy có tra ra được người ra mệnh lệnh cho Vương Thực hại em cùng với Lâm Thành Phong không?" Tô Anh hỏi. Nếu có thể tìm được người này, vậy thì có thể đến gần vụ án thêm một bước.

Khương Triết nói: "Vấn đề này thì Vương Thực nói là không rõ, chỉ nói là có một ngày phát hiện một tờ giấy trong túi quần áo, nhiệm vụ là giết em và Lâm Thành Phong."

Tô Anh nghe xong không khỏi trầm mặc, chỉ là một tờ giấy là có thể mệnh lệnh một người đi giết người, không khỏi quá đáng sợ, cũng không thể tưởng tượng nổi.....

Triệu Vũ buông tay: "Mỗi ngày Vương Thực tiếp xúc với nhiều người như vậy, muốn phát hiện ra nhân vật khả nghi rất khó, huống chi là muốn tìm được đối tượng chính xác. Nhưng cảnh sát bên kia đã bắt tay vào điều tra, hy vọng sẽ có kết quả."

Khương Triết nói: "Những người đó che giấu quá sâu, lại không muốn sống, lúc đối phó phải kiên nhẫn lắm thôi."

Tô Anh nhu mày suy tư hồi lâu, hỏi: "Tổ chức đáng sợ như vậy, Tướng Long liên hệ với họ kiểu gì? Bọn họ thậm chí còn giúp Tướng Long giết người....."

Khương Triết cười lạnh: "Tướng Long cùng bọn họ hẳn là đã liên hệ một đoạn thời gian khá dài, mẹ Tướng nghị xây ra chuyện, rất có thể là do phát hiện Tướng Long có vấn đề, cho nên mới bị diệt khẩu." Anh dừng một chút, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, "Mà Tướng Long lại là con cả của Tướng gia, là người có khả năng thừa kế Tướng gia nhất, đương nhiên cũng sẽ là người được chọn ưu tú nhất, địa vị cùng với năng lực của Tướng Long có thể cho bọn họ tiền tài cùng con đường giao dịch. Khó trách Tướng Long vẫn luôn như hổ nhìn mồi với Bách Nhạc Môn."

Triệu Vũ: "Tướng Long có thể mang Tướng Hiếu Hiếu đi, rất có thể chính vì tìm những người đó cứu trợ, chỉ là không biết hẳn có không sợ chết mà chủ động đi tìm hay không?"

Tướng Long đã không còn giá trị lợi dụng, ai sẽ giúp hẳn chứ? Người thông minh thì lúc này nên cầm tiền trốn đi. Chỉ là Tướng Long đã tâm bưng bưng sợ là sẽ không dễ dàng rời khỏi.

Như vậy cũng tốt, chỉ sợ hẳn ta không làm gì mà thôi.

Khuong Triết đột nhiên nhìn về phía Tô Anh, anh nhủ này, nói: "Thành phố này còn không biết có bao nhiêu người giống Vương Thực, Tô Anh, em phải cẩn thận, dù đi chỗ nào cũng không được đi một mình."

Tô Anh gật gật đầu, đồng ý: "Vâng, em biết rồi, em sẽ không lỗ mắng."

Triệu Vũ nhìn vào mắt Tô Anh, trong mắt âm thầm có nhàn nhạt lo lắng.

Tướng Hiếu Hiếu và Tướng Long cùng nhau trốn thoát, Tướng Hiếu Hiếu đối với Tô Anh có ác ý cực kỳ mãnh liệt, việc này làm cho anh lúc nào cũng không yên lòng, ít nhất thì trước khi Tướng Hiếu Hiếu được mang về quy án, thì không thể yên tâm được.

- -

Sau một đoạn thời gian gió êm sóng lặng.

Lâm Thành Phong đã hoàn toàn khôi phục, Tô Anh đi cùng anh đến bệnh viện cắt chỉ. Tóc của anh cạo ngắn ngắn, gương mặt lộ ra cái trán no đủ, mặt như quan ngọc, mắt như sao sớm, cả người có vẻ tinh thần phấn chấn, tràn đầy sức sống.

"A —— rốt cuộc anh cũng được giải thoát rồi!" Nhìn anh giống như vừa ra tù "Anh muốn ăn sung mặc sướng chơi vui, ai cũng không thể cản anh!"

Tô Anh tùy anh mặc sức tưởng tượng ra tương lai, cuối cùng mới nói: "Bác sĩ nói, mấy ngày nay mới cắt chỉ vẫn phải chú ý ít nhiều, không thể xảng bậy."

"..... Anh không biết!" Anh kéo Tô Anh, hưng phấn nói, "Đi, mang em đi mua xe."

Tô Anh cười tủm tỉm: "Có thể mua xe nha, nhưng anh chỉ được đi loại xe cổ điển thôi."

"....."

Cái quý gì vậy?

Miệng vết thương Lâm Thành Phong mới cắt chỉ, thật sự không thể vận động mạnh, như là mua xe vừa hoạt động não vừa hoạt động chân, đúng là không thích hợp với anh hiện giờ, nhưng nếu anh muốn, vẫn có thể từ từ chậm rãi đi hai vòng.

Ở dưới con mắt giám thị của Tô Anh, nhanh nhất cũng không được vượt quá 60km/h, thật sự không còn thú vị, cuối cùng anh cũng phải từ bỏ ham muốn mua xe.

Lâm Thành Phong nhìn đường bằng cảm khái: "Ồi, hiện tại mấy người anh em bọn anh, trừ bỏ Triệu Nhị cùng Đào Đại thiếu thì đều từng bị mê đầu rồi."

"....." Tô Anh cạn lời, giọng điệu này, sao nghe có vẻ như là rất vinh hạnh vậy?

Nhưng lúc sau, giám đốc tới đây nói: "Phong thiếu, Tô tiểu thư. Khuong thiếu, Triệu thiếu, Nhiên thiếu đã tới được một lúc lâu, bảo hai người đi ăn cơm trước, ăn xong rồi mới chơi tiếp."

Lâm Thành Phong nói: "Sao bọn họ cũng tới?"

Việc này khó mà nói, giám đốc chỉ lo cười.

Anh vùng bản tay lên: "Anh Anh đi thôi, yên tâm, lát nữa anh không chơi nữa." Muốn chơi cũng phải là trộm đến chơi, không cần mấy cái đuôi nhỏ đến quấy nhiễu anh.

Tô Anh liếc nhìn anh một cái, không tin.

Chỉ là vào lúc quay lại phòng bao, Tô Anh đi toilet, sau đó ngoài ý muốn gặp được Dương Thanh đã lâu không gặp.

Cô không ngờ ở chỗ này lại gặp cô ấy, sau khi kinh ngạc thì cười nói: "Dương Thanh, đã lâu không gặp."

Dương Thanh an tĩnh mà lễ phép mỉm cười: "Tô tiểu thư, lại gặp."

Tô Anh nói: "Lần trước ở bệnh viện chưa thấy được cô, không nghĩ tới là có thể gặp gỡ nhau tại nơi này, thật khéo."

Dương Thanh: "Ừ, tôi cũng đồng nghiệp cùng nhau tới vui chơi, công việc mỗi ngày quá mệt mỏi, cho nên đến đây ngâm chút suối nước nóng. vậy..... Tôi đi trước đây, lần sau gặp."

Tô Anh cười tủm tỉm nói: "Ừ, lần sau gặp."

Cô nhìn Dương Thanh rời đi, bởi vì bước đi quá nhanh mà có vẻ có chút vội vàng.

Trong lòng cô có chút nghi hoặc, nhưng dù sao cũng không tiện đi theo.

- -

Tô Anh cùng Lâm Thành Phong đi về phòng, người đàn ông ngồi dựa trên sofa ngược mắt nhìn qua, cô gái nhỏ, mới đi chơi về khuôn mặt nhỏ đó búng đáng yêu, mi mắt cong cong đáng yêu kiểu tươi cười, nhìn thấy bọn họ, tay nhỏ vẫy vẫy.

Trong phòng bao cực kỳ náo nhiệt, ước chừng có khoảng hai mươi mấy người, đều là những cậu ấm Tô Anh từng gặp qua, thích đi theo bọn Khuong Triết cùng nhau chơi đùa, vùng quyền chèn chế vô cùng náo nhiệt, ngoài bọn họ, còn có Lý Văn Khê cũng tới.

Một phòng đầy người, đang vô cùng náo nhiệt, nhìn thấy Tô Anh liền chào hỏi, "Chị Tô Anh."

Cô cười tủm tỉm vẫy vẫy tay, xem như chào hỏi, những người đó lại tiếp tục tự mình đi chơi.

Tô Anh đi tới sofa ngồi xuống, nói: "Sao các anh lại ở đây?"

Triệu Vũ liếc mắt Lâm Thành Phong: "Bé hoa nhài, xe của tên chân bị thương này mà em cũng dám ngồi?"

Tô Anh nói: "Chính là không dám, cho nên em còn phải nắm chặt lấy đai an toàn không dám buông tay."

"Anh Anh, rõ ràng anh nghe lời em đi cực kỳ chậm chạp!" Lâm Thành Phong lập tức bắt mồm nói, "Còn có Triệu Nhị, em lái xe thì làm sao? So với anh còn tốt, còn an toàn hơn!"

Đào Nhiên vỗ vỗ Lâm Thành Phong, cười nói: "Đừng trừng mắt, cẩn thận làm hỏng đầu lại bây giờ."

Lâm Thành Phong gặng: "Anh cứ đi!"

Triệu Vũ nói: "Đầu còn chưa khỏi hẳn đã ra ngoài vui chơi, không bằng trước khi đầu cậu lại xảy ra chuyện thì tôi đánh chết cậu trước?"

Tô Anh:.....Bạo lực thật.

Lâm Thành Phong bị dọa không còn lời nào để nói.

Cô nhìn Khuong Triết vẫn luôn im lặng, ánh mắt có thần của anh giờ nhắm lại, một tay gác ở tay vịn sofa, một tay gác ở đùi, ngón trò gõ nhẹ. Tóc của anh cũng cắt, nhưng tóc anh không ngắn giống Lâm Thành Phong đẹp trai như ánh mặt trời, ngược lại lại có phần sắc bén, khí thế bức người.

Tô Anh nói: "Khuong Triết, vết thương của anh khi nào cắt chỉ?"

Khuong Triết ngược mắt, nhìn cô, ánh mắt vững vàng nhạt nhẽo: "Vài ngày nữa."

Tô Anh gật gật đầu, xem ra khôi phục không tệ.

Cô bụng cóc sứa bò trên bàn uống một ngụm, nghe thấy Triệu Vũ hừ lạnh một tiếng, cô nhìn về phía anh.

Một tay anh ở trên sofa, cong môi cười như không cười, thấy Tô Anh nhìn về phía anh, anh nhướng mày cười cười.

Tô Anh: "Gì vậy?"

Triệu Vũ: "Gì?"

Tô Anh: "....."

Triệu Vũ: "....."

Thật kỳ quái

Lý Văn Khê chủ động tìm cô nói chuyện. "Thím mới tôi đóng chuẩn bị ra rạp, nghỉ ngơi hai ngày thì phải bắt đầu chạy tuyến truyền." Trong giọng nói ẩn chứa chờ mong và khẩn trương

Tô Anh nói: "Được, đến lúc đó tôi sẽ đi xem."

Lý Văn Khê cười, nói: "Không nói dối cô, tôi có chút khẩn trương, lần lần mười năm rồi, còn chưa có một tác phẩm làm người khác nhớ kỹ, tôi thật thất bại."

"Như thế nghĩa là tích lũy đầy đủ, sẽ càng ngày càng tốt." Tô Anh nói.

Lý Văn Khê cười: "Vậy mượn lời tốt của cô."

Đang nói, giám đốc đột nhiên tiến vào, ở bên tai Đào Nhiên thì thầm vài câu, Đào Nhiên nhàu nhàu mày, thấp giọng mệnh lệnh: "Nhìn kỹ chưa."

"Ngồi yên tâm."

Ngay lập tức, giám đốc đi ra ngoài.

Triệu Vũ gõ gõ mặt bàn, hỏi: "Chuyện gì?"

Đào Nhiên nhắc đuôi mắt, cười nói: "Có thể có chuyện gì chứ, đương nhiên là anh hai chị ba của nhà Khương Tử đều tôi, có lẽ chúng ta phải tìm thời gian chào hỏi chút?"

Khương Triết nâng nâng mí mắt, vẻ mặt nhàn nhạt không muốn nhiều lời, Đào Nhiên cảm thấy mất mặt, sờ sờ cái mũi hướng phía anh trợn trắng mắt.

Nhỏ giọng mà mai: "Với cái tính tình này, khó trách bé hoa nhài chịu không nổi, chỉ cần phụ nữ thì đều chịu không nổi!"

Tô Anh và Đào Nhiên chỉ ngồi cách nhau một người là Lý Văn Khê, nghe được toàn bộ điều Đào Nhiên nói.

Đào Nhiên còn cười tủm tỉm hướng về phía cô chớp chớp mắt.

Tô Anh: "....."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Có manh mối của tổ chức bí ẩn!

Edit: Hiền Chăn

Beta: Mun

Mãi đến lúc vết thương của Khương Triết được cắt chỉ thì Tô Anh mới nhận được một tin tức, rất cuộc cũng có người nhìn thấy Tường Long và Tường Hiểu Hiểu xuất hiện ở gần biên giới, nhưng khi cảnh sát đến đấy thì lại không tìm thấy bóng dáng bọn họ. Lấy chuyện này ra suy đoán, rất có thể bọn họ đã đầu phục tổ chức bí ẩn kia.

Không lâu sau khi nhận được tin tức, Tường Nghị liền gọi đến nói với cô: "Tôi muốn đi tìm Tường Hiểu Hiểu. Bé con à, đến khi tôi trở lại, em đừng để cho tôi phải treo cửa sổ nhà, kiểu gì cũng phải mời tôi vào bằng cửa chính chứ, đúng không? Tôi rõ ràng là một công dân lương thiện chuẩn mực mà lại bị bức thành thân tộm chuyên nghiệp."

Vốn dĩ Tô Anh có chút lo lắng, lại bị những lời này chọc buồn cười: "Rõ ràng là anh thích treo cửa sổ. Tôi còn chưa nói anh treo cửa sổ dọa tôi sợ nữa đó!"

Tường Nghị nhướng mày cười: "Này bé con, trước khi tôi trở lại, em đừng để mình biến thành con heo mập nha."

Tô Anh nghĩ nghĩ, gật đầu: "Được rồi. Chờ anh trở lại, tôi sẽ nói với anh rằng tôi không thích anh, giữa chúng ta không có khả năng."

Tường Nghị lạnh lùng "hừ" một tiếng: "Đồ vô lương tâm. Em nói dối một chút cho tôi an tâm không được à?"

Tô Anh: "... Nhất định anh sẽ trở về, tôi cần gì đem bán thân mình ra để nói dối?"

Tường Nghị lại cười: "Mặc kệ, em có vô lương tâm tôi cũng không chế đâu, vẫn cứ thích em."

Tô Anh xoa xoa trán: "Cảm ơn, nhưng anh nên ghét bỏ mới đúng."

"Không hề, sao tôi lại có thể ghét bỏ bé con chứ? Đau lòng còn không kịp ấy chứ!"

"... Không còn chuyện gì thì tôi cúp máy trước."

"Chờ tôi về."

Giọng nói có lo phật phơ của anh bỗng nhiên chuyển sang cực kỳ nghiêm túc. Tô Anh biết chuyện đi này của anh rất nguy hiểm, Tường Long đã bị anh bức đi đến đường cùng, bây giờ Tường Nghị mà tìm đến chỉ sợ sẽ rơi vào cục diện người chết ta sống.

Cô nói: "Thật ra chuyện này anh có thể giao cho cảnh sát xử lý mà. Bọn họ đã trải qua huấn luyện đặc biệt lại còn có kinh nghiệm, hơn nữa trên người cũng được trang bị vũ khí, khẳng định là tốt hơn anh nhiều."

Tường Nghị nói: "Tôi không tin cảnh sát. Huống hồ, tuy rằng Tường Hiểu Hiểu làm chuyện sai trái nhưng chung quy nó cũng là em gái tôi, là con gái ruột của mẹ tôi. Tôi thả tự mình tống nó vào trong tù để nó hận tôi, chứ không muốn nó theo Tường Long tiếp tục sai càng thêm sai."

Tô Anh liền biết ý anh đã quyết, có nói thế nào cũng không lay động được, đành nói: "Anh đi một mình há?"

Tường Nghị cười hỏi: "Bé con lo lắng cho tôi phải không?"

Tô Anh bất đắc dĩ nói: "Tường Nghị, đừng nói nhảm nữa."

Tâm tình Tường Nghị có vẻ không tốt: "Yên tâm đi, tôi cũng đâu phải anh hùng, đã tìm thêm hai người đi cùng hỗ trợ tôi rồi. Dù gì cũng phải giữ được cái mạng để còn về cưới Anh Anh của tôi nữa chứ, đúng không?"

Tô Anh đã tự động phớt lờ đi câu cuối cùng của anh, dặn dò: "Các anh..... Nhớ cẩn thận với chú ý an toàn. An toàn là trên hết, khi gặp chuyện cũng đừng quá mạnh động, có thể báo cho cảnh sát để phối hợp hành động."

"Yên tâm đi."

Sau lần trò chuyện này, Tường Nghị biến mất một khoảng thời gian dài, cô đã nhiều lần thử gọi cho anh nhưng điện thoại luôn trong tình trạng không liên lạc được.

Cứ thế trôi qua một đoạn thời gian, mùa xuân đến với trăm hoa đua nở mang đến muôn vàn màu sắc rực rỡ, tươi mới. Tô Anh phát hiện mình đã không thể tự động tỉnh giấc đúng 6 giờ như trước đây nữa, cô thường ngủ đến tầm 7-8 giờ mới từ từ tỉnh dậy từ trong mộng đẹp.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, rất có thể cô sẽ bỏ lỡ cơ hội hấp thụ "tâm của thực vật".

Với lại, gần đây cây lông xanh càng ngày càng thích vẫy quanh cô, nó liên tục đóng đưa mấy chiếc lá nhỏ thoát nhin vỏ cùng sót ruột.

Nó nhay cảm hơn hẳn so với tụi xương rồng, ngay cả Tô Anh cũng phải đến dạo gần đây mới phát hiện ra điều dị thường. Di chứng của việc chữa trị quá sức cho Lâm Thành Phong là thích ngủ và hay buồn ngủ, dường như ngủ thế nào cũng không đủ, rất muốn thức nhưng lại cứ mê ngủ.

Tuy vậy, Tô Anh cũng phải phòng hờ trước những tình huống sau này. Vì thế, sau khi thức giấc cô đều dành phần lớn thời gian để luyện tập điều khiển "tâm của thực vật". Thậm chí cô còn luyện vô phòng thân cùng với Khương Triết, thỉnh thoảng Triệu Vũ cũng sẽ dạy cô vài chiêu. Sáng sáng chiều chiều đều chăm chỉ chạy bộ rèn luyện thân thể, cô không muốn mình tiếp tục yếu đuối mỏng manh, gặp chuyện chỉ biết chờ người đến cứu nữa.

Không chỉ riêng cô, ngay cả Lâm Thành Phong cũng vậy, sau khi anh hoàn thành các việc ở công ty đã chủ động tìm đến Lâm Đại. Nói là mình muốn vào quân đội thao luyện một thời gian, chuyện hiếm có khó tìm này suýt dọa cho Lâm Đại sợ tới mức tưởng Lâm Thành Phong bị quỷ nhập.

Nhưng mà chỉ mới một tuần trôi qua đã gặp lại bàn mặt kia của Lâm Thành Phong. Quả nhiên anh đã đen đi không ít, trước kia anh giống như một chàng thư sinh trẻ, như một đứa trẻ to xác, nhưng hiện giờ anh vẻ đẹp của anh lại có thêm một chút nam tính, chẳng chặc.

"Áy chà, anh lúc nào cũng đẹp trai và tràn đầy nam tính!"

".....Tự biến tự diễn, mặt mũi đâu rồi?"

"Đây nè đây nè." Lâm Thành Phong cúi cổ đưa mặt đến gần cho Tô Anh xem "Khướn mặt đẹp trai thế này em phải xem cẩn thận đó! Qua khỏi thôn này thì chẳng còn nhà trọ vậy [1] nữa đâu nha!"

[1] Câu gốc là "Quá liễu giá thôn một giá điểm" (过了这村没这店): ngụ ý đây là cơ hội khó có được không nên bỏ lỡ

Tô Anh "đau khổ" che mắt lại "Trời ơi, đẹp trai chói sáng tới đau mắt luôn nè!"

"Xui, bé hoa nhài này!"

Lâm Thành Phong thờ phì phì, thô bạo xoa đầu Tô Anh rồi tỉnh rồi ngủ.

Tô Anh che đầu vội vàng chạy trốn.

Lúc Triệu Vũ đến thì bất gặp cảnh Lâm Thành Phong đang trừng mắt tưới hoa, trong miệng liên tục lảm bảm lảm bảm nói hết chuyện này đến chuyện kia.

Triệu Vũ nhướn mày hỏi: "Sao cậu cũng ở đây?"

Lâm Thành Phong khịt mũi một cái, rung rung chân nói: "Sao em lại không thể đến? Anh thử đi hỏi Anh Anh xem cô ấy sẽ vui hơn khi em đến hay khi anh đến?"

Triệu Vũ: "Hmmm."

Về mặt này thì anh thật không dám so với tên Lâm Thành Phong kia. Đại khái là dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được chắc chắn Tô Anh sẽ chọn Lâm Thành Phong, thật khổ sở.....

"Tô Anh đâu?"

Lâm Thành Phong nhìn anh một cái sau đó hất hất cằm: "Trên lầu ấy. Anh đến đây làm gì?"

Triệu Vũ lạnh giọng nói: "Đương nhiên là có việc rồi."

Nói xong anh liền vòng qua Lâm Thành Phong mà đi lên lầu. Tô Anh đang rửa nho, từng quả nho tím sẫm tươi mới được cô bắt giắc cảm nhận được một áp lực vô hình.

Đôi mắt rũ xuống, khoe miệng ẩn chứa ý cười, sườn mặt mang nét mềm mại dịu dàng, đẹp đến mức làm người ta không thể rời mắt.

Không biết đến bao giờ anh mới có thể quang minh chính đại hôn lên má cô đây.

Tô Anh nhìn anh, nói: "Anh Triệu Vũ, anh đợi em chút, em rửa xong sẽ qua đó."

Triệu Vũ như tỉnh lại từ cơn mê, anh cố gắng áp xuống sự nóng nảy trong lòng, vừa đi đến vừa xắn ống tay áo lên: "Đề anh giúp em"

Tô Anh lập tức nói: "Không cần đâu, sắp xong rồi."

Nhưng anh đã học theo bộ dáng của cô, vớt một chùm nho dưới bồn lên sau đó ngắt từng quả ném vào đĩa. Động tác của anh cũng không coi là dịu dàng, ngược lại thô bạo như là ném đá làm cho Tô Anh sợ anh ném đập hết nho.

"Anh nhẹ tay chút đi."

"À."

Anh đứng cạnh bên cô, bàn tay anh rất lớn, thân mình cao gầy thoang thoang mùi nước hoa nam giới làm cho cô bất giác cảm nhận được một áp lực vô hình.

Cô hơi mím môi, dùng tốc độ nhanh nhất có thể để rửa hết những quả nho còn lại, cuối cùng bung đĩa sứ xanh nhạt lên và nói: "Đi thôi."

Triệu Vũ thoáng nhìn cánh tay nhỏ ướt đầm của cô, mu bàn tay trắng nõn mịn màng có thể nhìn thấu những sợi tơ mạch máu xanh lục thoáng ẩn thoáng hiện, nắm ngón tay mảnh khảnh tinh tế.....

Anh không nói không rằng trực tiếp bung lấy đĩa, xoay người ra khỏi bếp.

Tô Anh nhìn xuống đôi tay trống không, quay lưng lại: "Anh Triệu Vũ, hôm nay anh đến tìm em có việc gì hả?"

Triệu Vũ "ừ" một tiếng.

Anh đặt đĩa trái cây xuống bàn trà, ở giữa chiếc bàn màu trắng được cô đặt một chậu cây xanh, thoát nhìn rất tinh tế đáng yêu.

Anh đến sô pha ngồi xuống, Tô Anh ngồi xếp bằng dưới sàn nhà, tiện tay bốc một quả nho bỏ vào trong miệng: "Chuyện gì thế? Có tin tức mới hả?"

Triệu Vũ nói: "Bọn anh đã điều tra được, Triệu Sùng Sơn từng liên lạc với một người tên là Lão A. Hiện giờ, về cơ bản đã có thể xác định Lão A với Lão K là đồng sự. Triệu Sùng Sơn cũng giống như Tướng Long, đều có giao du với tổ chức thần bí kia."

Về mặt Tô Anh nghiêm túc lên: "Lão A kia hiện giờ đang ở đâu?"

Triệu Vũ nói: "Tuy rằng chiếu 'thà dây dài câu cá lớn' này làm cho bọn anh gặp không ít phiền phức. Nhưng bảy giờ hy vọng có thể dùng cách này thông qua Triệu Sùng Sơn để hỏi được cái tên Lão A kia ra. Triệu Sùng Sơn cũng chỉ là một nhánh nhỏ, nếu muốn tìm được tổ chức thần bí kia thì Lão A mới chính là mấu chốt."

Manh nói bên phía Tướng Long đều đã bị cắt đứt, vì thế vai trò của Triệu Sùng Sơn càng thêm quan trọng. Những người kia nhất định sẽ càng coi trọng hắn ta hơn, giao cho hắn nhiều nhiệm vụ hơn nữa.

Tô Anh suy tư nhàu chặt đôi mày. Trong khoảng thời gian này, lão ngô đồng chưa lúc nào lơ lỏng việc giám sát Triệu gia. Tuy rằng vẫn còn một ít chỗ kín vẫn chưa dò thám được, nhưng đại khái có thể thấy Triệu gia không có hành động nào khả nghi. Thư phòng kia quả nhiên rất quan trọng, đáng tiếc lại không vào thăm dò được.....

Vốn dĩ Triệu Vũ không hề thích nho, nhưng lúc này chẳng hiểu sao lại thấy loại quả này mê người đến như vậy. Anh nhìn không được bốc một quả ăn thử, vị ngọt ngào nồng đậm làm anh không nhàu nhàu mấy lại, ngọt gắt quá! Ngọt tới đau cả răng!

.....Không lẽ bé hoa nhài ngọt ngào như vậy là vì thường ăn nhiều đường sao?

Lâm Thành Phong thô bạo dầm cầu thang chạy lên lầu, anh nhanh nhẹn đặt mông xuống ngồi cạnh Tô Anh: "Đang nói gì thế?"

Triệu Vũ liếc nhìn anh một cái, chà buồn mớ miệng.

Tô Anh hoàn hồn lại, tìm tìm cười: "Cho anh nè, ăn nho đi."

Lâm Thành Phong nhìn nhìn Triệu Vũ, lại nhìn Tô Anh, ánh mắt lăm lăm lét lét chế nhạo: "Thần thần bí bí, chuyện không thể nói hả?"

Triệu Vũ cười haha nói: "Ai thêm phỉ nước bọt nói chuyện với cậu? Đi ra chỗ khác chơi đi, người lớn bọn tôi đang bàn chính sự cậu đừng có chen mồm vào."

Tô Anh bật cười, Lâm Thành Phong thì bị nghẹn lời á khẩu, nghiêng rặng nghiêng lỵ: "Anh biến đi!"

Triệu Vũ lăm sao lại nghe lời anh, ung dung thong thả dựa vào sô pha nhìn Lâm Thành Phong, khiêu khích làm anh tức muốn chết!

Tô Anh đành phải đứng ra hoà giải: "Thật ra cũng không có gì, chỉ đang nói đến chuyện của Triệu Sùng Sơn thôi."

Lâm Thành Phong cười khẩy một cái, mĩa mai nói: "Có một số người, thật sự phải lo lắng rồi, hừ."

Triệu Vũ mặt lạnh không nói không rằng, động chân đá một phát, Lâm Thành Phong vừa né vừa kêu to oa oa, giật lấy đĩa nho chạy nhanh xuống lầu.

Tô Anh: "....."

Cô cười cười nói: "Tình cảm giữa các anh thật tốt."

Triệu Vũ cười lạnh: "Bé hoa nhài, em bị ngốc à? Nói linh tinh cái gì đấy!"

Tô Anh "xì" một tiếng, bật cười toe toét.

Trong lòng Triệu Vũ vốn vì câu nói vừa nãy của Lâm Thành Phong mà có chút buồn phiền, nhưng lúc này bị bộ dáng cười khanh khách đáng yêu của cô gái đánh tan hết thảy. Thật ra anh cũng rất sợ Tô Anh sẽ vì chuyện của Triệu Sùng Sơn mà sinh ra oán hận anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Ấm áp hiện có

Edit: Rine

Beta: Jiang

"Triệu Vũ, anh ở nhà với anh Thành Phong đi, em muốn ra ngoài mua một vài thứ."

Tô Anh lấy túi tiền lẻ trên bàn trà màu trắng cất vào túi quần. Cô bám vào thành xô pha để đứng lên, đi đến phòng ngủ lấy thêm một cái áo khoác.

Triệu Vũ nhìn cô gái vừa mặc áo vừa đi ra ngoài, hỏi: "Em đi đâu? Siêu thị à?"

Tô Anh nói: "Tủ lạnh trong nhà em đã trống không rồi, em đi mua chút rau củ và hoa quả. Anh ngồi đi, chút nữa em sẽ về, nhanh thôi."

Triệu Vũ đứng lên: "Anh đi với em."

Tô Anh quay đầu lại nhìn người đàn ông cao to đi phía sau cô, anh mặc tây trang sẫm màu, bên ngoài khoác một cái áo gió dài, hẳn là mới từ công ty đến đây. Nhìn như vậy khiến anh bớt đi một chút dã tính và ngang ngược của ngày thường, thêm một chút phong thái của người văn minh, nhưng dù như vậy thì anh cũng không phù hợp với nơi như chợ bán thức ăn.

Tô Anh: "Anh..."

Đột nhiên bàn tay anh đặt lên đỉnh đầu cô, ấn tay xoay cô một vòng, nói kiểu mệnh lệnh: "Nhìn phía trước, nhắc chân, xuống lầu."

Cô đi theo lời anh.

Ở dưới lầu, Lâm Thành Phong đang tưới nước cho cột lồng xanh, giọt nước trong vắt rơi trên lá xanh, chiếc lá nhỏ run lên, bọt nước liền rơi xuống đất...

Lâm Thành Phong gái gái đầu, không biết vì sao anh có cảm giác cái cây này hơi kỳ quái, nhưng kỳ quái chỗ nào anh lại không thể nói rõ được.

Tô Anh lấy giò đựng thức ăn từ đồng hàng hoá bên cạnh ra, nói: "Anh Thành Phong, bọn em đi mua đồ ăn, anh ở nhà trông cửa hàng đi."

Cảm giác quái dị trong lòng Lâm Thành Phong lập tức biến mất, anh quơ quơ bình tưới nước, nhìn người phía sau Tô Anh, người nọ bỏ tay trong túi áo, đôi mắt hình viên đạn nhàn nhạt liếc tới: Cậu dám đòi đi theo, tôi đánh gãy hai chân chó của cậu!

Lâm Thành Phong trừng anh một cái, cười nhạo: Còn làm trò khiêu khích trước mặt em, bây giờ Anh Anh không còn ở bên Khương Tứ thì anh nghĩ là không còn của ai gì sao? Dám không nghĩ cách lấy lòng em mà còn uy hiếp? Không cho em chút thể diện gì cả!

Triệu Vũ: "Không cần đề ý đến cậu ta, chúng ta đi."

Anh vịn lấy bả vai thon gầy của cô, nửa đẩy nửa ôm đưa cô ra cửa.

Tô Anh cảm thấy không ổn lắm, tư thế này quá thân mật, thậm chí như là cô đang nửa dựa vào lồng ngực cứng rắn của anh, hơi thở nam tính phảng phất bao quanh cả người cô.

Ngay khi có muốn tránh thoát, bàn tay to lớn kia đã dới đi, anh rất tự nhiên tiếp nhận gió thức ăn trên tay cô, thần sắc bình tĩnh giống như tất cả mọi việc vừa rồi chỉ là do Tô Anh suy nghĩ lung tung: "Đi thôi."

Tô Anh nhìn bóng lưng người đàn ông đã tránh ra mấy bước, gió thức ăn kia bị anh vung vẩy trên vai, cả người anh hoà vào ánh hoàng hôn, thoạt nhìn làm người ta rất buồn cười.

Cô nhấp nhấp môi, chạy nhanh tới phía trước.

--

Chợ thật sự là một nơi thần kỳ.

Triệu Vũ sống đến giờ nhưng chưa bao giờ đặt chân tới đây, trừ hai nơi là công ty và nhà, nơi anh thường đến nhất chính là trường đua xe, sông bạc, quán bar... Chợ bán thức ăn, ngay cả nghe từ miệng người khác cũng hiếm có.

Sau khi đi cùng Tô Anh thì mới biết được chợ bán thức ăn có đáng về như thế nào, điều này làm cho tâm tình Triệu Nhị thiếu trở nên thỏa mãn và thích ý một cách kỳ lạ.

"Bé hoa nhài, đây chính là lần đầu tiên của anh đấy."

"... Hả?"

"Lần đầu tiên anh cùng phụ nữ đi dạo ở chợ."

"Có phải rất mới mẻ hay không?"

"..."

Triệu Vũ nhường mảy, cười: "Thật đúng là không giống bình thường."

Anh thấy lúc Tô Anh đi qua một tiệm hoa quả, ngồi xổm trên mặt đất chọn mấy quả táo cất vào trong túi, tí mi đặt ở cạnh mũi người người, mí mắt cong cong, hỏi anh: "Anh muốn ăn cái gì không?"

Đáng vẻ cô xinh đẹp dịu dàng, tình cảnh này... Cũng thật giống cô vợ nhỏ của anh.

Trong lòng anh đốt lên một ngọn lửa nóng: "Gi cũng được."

Tô Anh nói: "Vậy thì mỗi loại đều mua một ít đi."

Dù sao khi đi cùng một người to cao giúp xách đồ, cô cũng không tính toán tí mi như lúc còn đi một mình. Mua hoa quả xong cô lại đi mua chút rau củ và trứng gà. Mấy loại thịt này nọ đã lâu chưa xuất hiện trong thực đơn của cô, việc cô bài xích thịt là ý muốn từ cả thân thể và tâm hồn, chi sự sẽ khó thay đổi được.

Đại khái là Triệu Vũ cũng biết việc này nên cũng không nghĩ hoặc hỏi cô điều gì.

Chỉ là anh không nhận được nhũ mảy, cảm thấy rất đau lòng.

Sau khi bị như vậy một lần anh cảm thấy những đau khổ trong mơ kia đáng sợ tới cỡ nào mới có thể khiến cô mỗi lần phát bệnh thì như là bị lửa thiêu. Bé hoa nhài nên được sống vui sướng vô tư, không nên trải qua những thứ này. Cho dù không ở cạnh anh, anh cũng hy vọng cô có thể vui vẻ hạnh phúc.

Trong lòng sầu lo, anh không nhận được nhìn về phía Tô Anh, hình dáng cô gái tinh tế, đáng người thương tha, nếu có thể, anh muốn ôm cô vào ngực, dốc hết sức lực cưng chiều cô.

- - -

Tô Anh rất nhanh đã mua đồ xong, cô cười tủm tỉm "Đi thôi, trở về được rồi."

Triệu Vũ: "Ừ."

Khi thắng lợi trở về, Tô Anh bắt gặp thấy Khương Triết, Đào Nhiên đột nhiên xuất hiện ở tiệm hoa, hơn nữa lại còn đang cùng Lâm Thành Phong... đấu đạ chứ??

Cô chớp chớp mắt, tưởng rằng mình hoa mắt nhìn lầm.

Lâm Thành Phong vẫy vẫy móng vuốt với Tô Anh: "Anh Anh ngốc, ngăn người làm gì, mau tới đây!"

Đào Nhiên cười phúc hậu, vô hại: "Tiểu Lâm Tử đột nhiên gọi điện thoại báo bạn anh đến đây chơi cho náo nhiệt."

Khương Triết nâng mí mắt, cũng không thèm nhìn Tô Anh và Triệu Vũ, anh rút ra một lá bài: "2." Ván này anh là đạ chủ, Lâm Thành Phong lập tức đề ép bằng lá tiểu vương, Đào Nhiên nhìn, Khương Triết trực tiếp ném xuống lá đại vương, chờ bọn họ không đi được nữa, anh lại ra lá nhỏ nhất nhiều lần, cách đánh này chính là muốn giặt sạch hai tên Lâm Thành Phong và Đào Nhiên...

Tô Anh chớp chớp mắt, bên tai nghe được tiếng nghiền răng của Triệu Vũ, âm thanh trầm thấp không có ý tốt.

Cô mang những thứ mua về xuống phòng bếp, sắp xếp chỉnh tề tất cả vào một chỗ, lại rửa sạch một chút hoa quả tươi mang lên. Thấy Khương Triết đã đánh thắng Đào Nhiên và Lâm Thành Phong nhưng bọn họ không chơi tiền, Khương Triết thành thoi chỉ vào bình nước uống nhà Tô Anh: "Một nửa đi."

Cái bình to như vậy!

Lâm Thành Phong: "..."

Đào Nhiên: "..."

FUCK, bình dấm chua bị đổ rồi, bọn họ bị liên lụy!

Khương Triết: "Đã đánh cuộc thì phải chịu được thua."

Lâm Thành Phong: "..."

Đào Nhiên: "..."

Trò này cũng thật là khó hiểu mà, đây chính là một kiểu trải nghiệm khác về việc tự vác đá đập chân mình, bây giờ hai người họ coi như ném được rồi.

Triệu Vũ xì một tiếng, cười ha ha.

Lúc Tô Anh bùng đả hoa quả ra liền thấy Lâm Thành Phong và Đào Nhiên ngồi xếp bằng trên sàn nhà, ôm bình nước uống nhà cô uống một cách điên cuồng.

Cô trợn mắt há hốc mồm.

Khương Triết nhàn nhạt: "Bọn họ khát thôi, không cần để ý tới."

Tô Anh bị dọa đến sững sốt: "... Vậy à?"

Triệu Vũ nói: "Bé hoa nhài, em đừng đi quấy rầy bọn họ hưởng thụ thời gian hiếm có này."

Tô Anh trơ mắt nhìn bình nước nhà cô vui đi một nửa, Đào Nhiên và Lâm Thành Phong no căng bụng, hơi thở thoi thóp nằm liệt trên mặt đất, rồi lại tranh nhau đi toilet...

Cô không nhịn được che mặt lại, thật mất mặt mà.

- - -

Đào Nhiên và Lâm Thành Phong đâu phải là người dễ dàng cho qua, huống chi còn thua lớn như vậy, đương nhiên muốn lấy lại mặt mũi, vung tay lên: "Đấu lại!"

Triệu Vũ cũng giả nhập chiến trường, bốn người đánh một lúc vẫn rất khó phân thắng bại, mưu mô xảo quyệt, tính toán tỉ mỉ, nhìn còn kích động và khàn trương hơn so với mấy trận đánh cuộc lớn.

Tô Anh ở bên nhìn cuộc chiến, không thể hiểu được bọn họ đang làm gì.

Cô lắc đầu, đến phòng bếp nấu thức ăn.

Lâm Thành Phong thấp giọng nói: "Khương Tử, sao anh lại có thể đối xử với em như vậy, nếu không có em, anh đã bị Triệu Nhị lợi dụng sơ hở rồi."

Triệu Vũ ha ha: "Tôi đây còn phải cảm ơn cậu đấy?"

Lâm Thành Phong cười lớn: "Không dám không dám, em làm sao dám đâu!"

Đào Nhiên theo xoa bụng đã phình to鼓起, khó chịu nói: "Ái, tôi chỉ là tới góp cho đủ quân số thôi, các cậu có chuyện gì cũng đừng liên lụy đến tôi, giờ bụng tôi căng đến chết mất. Tôi không muốn tối nay đang làm một nửa rồi còn phải dừng lại để tìm WC đâu! Rất mất hứng đó."

Khương Triết nhủ thầm, Triệu Vũ trực tiếp dùng một chân đá Đào Nhiên, dường như là hai người đều nhìn về phía phòng bếp, thấp giọng nói: "Câm miệng, cái tên sắc quỷ đáng chết này!"

Đào Nhiên uất ức, sao anh lại trở thành sắc quỷ đáng chết? Nói thật cũng không cho à?

Vừa lúc Tô Anh bùng cái rô nhỏ ra để lộ tới, nhìn một lượt nhưng không phát hiện không khí khác thường giữa mấy người đàn ông trong phòng khách, nói: "Khi nào các anh đi?"

Đào Nhiên càng uất ức hơn: "Bé hoa nhài, anh còn chưa ngồi nóng ghế em đã đuổi người rồi sao?"

Tô Anh nói: "Không phải như vậy, em thấy sắp đến giờ ăn tối, nếu các anh không đi vậy thì ở lại ăn cơm luôn."

Lâm Thành Phong lập tức nhắc tay nói: "Anh không đi, bọn họ đi!"

Triệu Vũ nói: "Buổi tối anh không bận gì cả."

Đào Nhiên nhìn trái nhìn phải, rốt cuộc không nhịn được vẫn muốn góp vui: "Anh cũng không có chuyện gì quan trọng."

Khương Triết không nói chuyện, đã cầm bài lên lần nữa.

Tô Anh nói: "Vậy được rồi, nhưng mà một mình em không lo liệu hết được nhiều việc, các anh có thể giúp em lột tỏi rửa rau gì đó không?"

Lâm Thành Phong cười tủm tỉm: "Được nha, nếu ai không muốn làm mà chỉ muốn hưởng thụ thì có thể đi rồi đấy."

Anh lần lượt trừng mắt nhìn từng người Triệu Vũ, Khương Triết và Đào Nhiên.

Khương Triết không có phản ứng gì, Triệu Vũ nhường mảy.

Đào Nhiên sờ sờ mũi nói: "Lột tỏi à, ai chẳng biết!"

- - -

Hai phút sau.

Bàn trà nhỏ dùng đánh bài bị đẩy sang một bên, bốn người đàn ông ban đầu còn đang hơn thua giờ phút này đã ngồi thành một vòng tròn, mỗi người lột một tép tỏi.

Mấy bàn tay to lớn bóp một tép tỏi nhỏ trắng trắng hơi tròn, thoạt nhìn thì rất không nghiêm túc, có chút buồn cười, lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Cô lại đặt một bó đậu đũa vào giữa bốn người, lập tức mấy ánh mắt ngo ngốc nhìn về phía cô.

... Vẫn còn nữa sao??

Cô chớp chớp mắt, làm mẫu một chút: "Cứ ngắt thành từng đoạn ngắn như vậy là được rồi."

Bốn người: "... À."

Lâm Thành Phong học theo Tô Anh, sau đó vừa lòng gặt đầu, cảm thấy mình chính là một thiên tài!

Đào Nhiên cảm thấy cây đậu đũa lắc lắc, thê thảm nói: "Aiz, tôi vì chung thân đại sự của hai cậu, có thể nói là chịu nhiều đau khổ, nếm trải hết ảm lạnh thế gian, tôi còn phải vấy đậu đũa an ủi chính bản thân mình đây!"

Triệu Vũ cười một tiếng, cây đậu đũa bị anh ngắt thành đoạn dài ngắn ngắn ném vào rổ, chế nhạo nói: "Đào Đại thiếu, tôi thấy cậu ở cùng phụ nữ lâu rồi, diễn trò cũng diễn càng ngày càng tốt hơn, cậu còn làm người đầu tư cái gì nữa, dứt khoát tự đầu tư cho bản thân đi, không biết chừng có thể thành ảnh đế đó."

Lâm Thành Phong nói: "Em đồng ý, nếu Đào Đại thiếu đi đóng phim, em nhất định bao hết vé ủng hộ mỗi ngày."

Khurong Triết làm việc nghiêm túc lại cẩn thận, ngay cả sơ chế thức ăn cũng không nhường ai, anh ngắt từng đoạn đậu đũa rồi đặt cùng nhau một cách chỉnh tề, nâng nâng mí mắt nói: "Tôi cũng cảm thấy có khả năng."

Đào Nhiên kêu to, vấy cây đậu đũa lung tung rối loạn: "Cút đi, ông đây mặc kệ các cậu! Dù sao so với người nào đó ôm chần một mình khó ngủ cũng tốt hơn!"

Triệu Vũ và Khurong Triết: "Hà, cậu nói cái gì?"

Lâm Thành Phong vừa thấy tình hình không ổn, lập tức bê rổ thức ăn chạy tới phòng bếp: "Anh Anh, em xem này, đây đều là một mình anh ngắt đấy!"

Khurong Triết: "Cái gì?"

Triệu Vũ: "Cậu đang đi tìm chết?"

Đào Nhiên: "Cậu dám độc chiếm thành quả lao động cực khổ của tôi, tôi đánh chết cậu!"

Tô Anh: "..."

--

Quý phá cái cọ òn ào, rốt cuộc khi ăn xong cũng đã hơn 8 giờ tối, sắp đến 9 giờ.

Không chỉ như thế, ngay cả hình ảnh trên vòng bạn bè weibo cũng được cập nhật mấy lần.

Đào Nhiên nói: Lần đầu tiên nấu ăn, phát hiện mình là đầu bếp thiên tài.

【Hình ảnh: Đậu đũa xào.】

Lâm Thành Phong: Lần thứ N xào rau, không có gì để nói.

【Hình ảnh: Cà chua trứng tiêu chuẩn cung đình.】

Trong nháy mắt Đào Nhiên bị so sánh thấp hơn đã bắt đầu điên cuồng chụp ảnh khoe chính bản thân mình! Lâm Thành Phong không cam lòng yếu thế, muốn so với Đào Nhiên. Hai người này đều đã mấy chục tuổi nhưng đua đòi lên thì nhiệt tình giống như trẻ con.

Hai người này ảm ì làm phiền người khác, Triệu Vũ lấy đi động chụp trộm được sườn mặt Tô Anh.

Cô gái đang mỉm cười, đôi mắt sáng rực cong cong đáng yêu, khuôn mặt hồng nhuận, khẽ nhếch môi lộ ra hàm răng nhỏ...

Cô nói: "Anh Đào Nhiên, Thành Phong, hai người các anh thật ấu trĩ"

Khurong Triết dựa vào cửa, đã lâu rồi anh mới có lại cảm giác ấm áp như vậy, thật giống như lại trở về trước kia, không có những đau khổ và âm mưu quý kẻ, tất cả vẫn đơn thuần như cũ, chỉ có hạnh phúc và niềm vui sướng như bình thường này.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Khurong Minh

Edit: HaChow

Beta: heka

Cho đến khi Tô Anh rời khỏi tiệm hoa tươi, Lâm Thành Phong cùng Đào Nhiên vẫn tiếp tục tranh đấu không ngừng, cuối cùng mắt to trừng mắt nhỏ, mỗi người một xe nghênh ngang rời đi. Đáng về giống như định cả đời không qua lại với nhau.

Triệu Vũ cùng Khurong Triết đã nhìn quen tiết mục của hai người này, đối với việc hai người rời đi không hề phản ứng, lòng mày cũng không thêm nhăn. Triệu Vũ hô lên "Bé hoa nhài", ánh mắt anh thâm thúy, ở trong đêm tối càng đen nhánh khó phân biệt, khẽ miệng anh gợn lên, "Khurong Tứ, đi chứ?"

Khurong Triết liếc mắt nhìn Triệu Vũ, rồi quay qua nhìn Tô Anh, cô gái nhỏ đứng ở dưới ánh đèn đường màu vàng ấm áp xinh đẹp đến không thể tưởng tượng, cặp mắt sáng lấp lánh đến nỗi có thể đi vào lòng người.

Anh để xuống xúc động trong lòng, lên xe.

Tô Anh vẫy vẫy tay.

Lưu Vận vừa đi làm ca đêm trở về thì nhìn thấy một chuỗi siêu xe vùn vụt rời đi, hăm mộ: "Bao giờ mình mới trở thành kẻ có tiền, muốn tan tằm lúc nào thì tan tằm lúc đấy, đi nô dịch người khác mà không phải bị người khác nô dịch đây!"

Tô Anh vỗ vỗ bả vai cô, "Lấy năng lực làm việc của cậu, sẽ sớm được thăng chức tăng lương thôi!"

Lưu Vận dùng đầu ngón tay tính toán, cảm thấy chuyện này thật mẹ nó khó, cô có chút bất lực [1] gục đầu xuống, nói: "Mình mệt mỏi quá, đi về trước đây, hiện tại điều duy nhất mình muốn chính là tắm rửa một cái rồi nằm xuống!"

[1]: nguyên văn: hừn khí vô lực

Tô Anh lập tức nói: "Được rồi, cậu mau đi đi, nghỉ ngơi cho tốt."

Lưu Vận cười tủm tỉm vỗ vỗ đầu Tô Anh: "Cậu cũng về sớm nghỉ ngơi một chút đi, ngủ ngon."

Tô Anh gật đầu nói: "Ừ, ngủ ngon."Cô trở về nhà, đóng cửa hàng lại.

Cây cột lồng xanh liền chạy tới, vây quanh cô xoay vài vòng, dùng cái lá xanh nhỏ bị Lâm Thành Phong rửa vô cùng sạch sẽ chọc chọc bả vai Tô Anh, Tô Anh vỗ vỗ nó, "Ngoan."

Cây cột lồng xanh càng vui vẻ xoay chuyển.

Bách hợp đột nhiên nói: "Anh Anh, anh trai Lâm ngày mai có còn tới không?"

Tô Anh ở một tiếng, cây xương rồng cười ha ha: "Đồ hoa háo sắc,nhìn người ở đó mà hoa si kia!"

Bách hợp hừ một tiếng: "Anh ấy vừa đẹp trai lại đẹp đàng, còn tưới nước cho em, khen em lớn lên xinh đẹp, tất nhiên là em thích anh ấy!"

Tô Anh: "........ Nhưng chị nhớ rõ lúc trước em còn khen Tường Nghị, còn nói là thích anh ta cơ.

Thầy Tiên cười hi hi nói: "Trường Nghi lâu như vậy không xuất hiện, khẳng định là bách hợp đã quên hẳn rồi! Bách hợp hư, thầy sắc liền này lòng tham!"

Hoa nhài quơ quơ cánh hoa nhỏ trắng tinh nói: "Các người đều không tốt, người ta vẫn thích Anh Anh nhất nè."

Cây mắc cỡ an tĩnh: "Đứng đứng, ta cũng thế ^-^."

Hoa lan buồn bã nói: "Người và hoa là không được đâu, các người đều tỉnh lại đi".

Đám hoa nhỏ: "....."

Tô Anh xì một tiếng bật cười.

Cô nhìn một phòng toàn là hoa cỏ, lại nghĩ tới vị son trưởng lúc trước đã cứu cô, về sau Tô Anh có đi tìm vị son trưởng này, cũng thật sự đã tìm được vị son trưởng mà nhóm hoa nhỏ nói ở sâu trong núi —— đó là một cây đa già cần mấy người mới có thể ôm hết, thân cây này cực kỳ rộng lớn, bộ rễ ngầm vô cùng rắc rối phức tạp, đan xen.

Mà làm Tô Anh kinh ngạc là cây đa già kia có thể làm ra gió to, dù thấy cây đa này lợi hại như thế nào.

Ánh mắt đầu tiên nó thấy Tô Anh, không ngờ liền nhìn ra được sinh mệnh của cô, nó nói trực tiếp với cô một câu "không sống được bao lâu", lời này khiến cho Tô Anh kinh ngạc không thôi, nó cư nhiên có thể nhìn ra? Quả nhiên là lợi hại.

"Chúng ta vốn là có cảm giác nhạy bén đối với sinh mệnh."

"Nếu như tôi muốn sống lâu một chút, có biện pháp gì không?"

"Ta không biết." Cây đa nói, "Nhưng trên người của cô có tâm thực vật, đây là một lực lượng thực thần bí, có lẽ có thể giúp cô."

Tô Anh bắt đầu đi nói: "Tâm thực vật này, tôi xác thật có thể dùng để trị một ít vết thương, nhưng chỉ có vấn đề về sinh mệnh, cho dù tôi cảm ngộ như thế nào cũng không được, tôi cũng không biết bây giờ nên làm cái gì."

Cô thật sự không biết bây giờ nên làm cái gì, gần đây cô đối với việc vận dụng tâm thực vật xác thật càng ngày càng thuần thực, nhưng cũng chỉ là vận dụng mà thôi, càng tìm hiểu sâu hơn về ý nghĩa sinh mệnh, cô căn bản không thể lĩnh ngộ, vì việc này, cô thậm chí đã mua một sổ cuốn sách về ý nghĩa của sinh mệnh, ngay cả "Dịch Kinh", "Đạo Đức Kinh" cũng mua, đáng tiếc tác dụng cũng không lớn.

Dần dần, cô thành ra càng ngày càng lạnh tính, lý trí đối mặt với hiện thực này.

Nhưng trước khi chết, nhất định phải báo thù.

Cô ở dưới lầu chơi cùng xương rồng, hoa nhài, cột lồng xanh một hồi lâu, mới đứng dậy lên lầu nghỉ tạm, nhìn cả phòng yên tĩnh, lại nghĩ tới vừa rồi âm ỉ, đối lập như vậy, làm cô cảm thấy cuộc sống không phải lúc nào cũng tốt.

Cô ngồi trên sàn nhà một lát, bị một trận gió lạnh làm bừng tỉnh lại, lúc này mới đứng dậy trở về phòng ngủ.

Mà bên kia, Khương Triết cũng vừa về đến nhà không lâu, Trình Ngọc Thư đang đợi anh.

"Lão gia từ lại hỏi về hôn sự của con, ông ấy xem trọng cháu gái nhỏ của Lưu gia ở ở dễ dãi, vừa vặn kia cô gái kia mấy ngày nữa muốn tới thành phố C, đến lúc đó sắp xếp các con gặp một lần, con cũng không thể nói không. Tô Anh đã từ chối cầu hôn của con, nếu các con đã chia tay, cũng đừng suy nghĩ nữa. Con cứ đi gặp một lần, nhớ đầu lại thích thì sao?"

Khương Triết trực tiếp mà lạnh nhạt từ chối: "Không đi."

"Thế không được." giọng điệu Trình Ngọc Thư vẫn ôn hòa, "Con bởi vì Tô Anh mà bị thương, chuyện này làm lão gia từ giận đến bây giờ vẫn chưa tiêu, lần này nếu thật sự không nghe lời ông ấy, Tô Anh ở bên kia... Liền khó nói. Chỉ là đi xem mặt, lại không phải bắt con lập tức kết hôn, con đến gặp mặt, ít nhất mẹ con có cái mà trả lời."

Khương Triết nhíech môi dưới: "Con là do lỗi gia từ dạy dỗ, tâm tư của ông ấy con có thể không rõ sao? Hôm nay gặp mặt, ngày mai chính là đính hôn."

Anh nhui mày: "Mẹ không cần lo lắng, lão gia từ bên kia con sẽ tự mình đi nói."

Trình Ngọc Thư lập tức nói: "Con muốn nói như thế nào? Thân thể lão gia từ không tốt, con đừng làm ông ấy tức giận! Cần thận ông ấy cho con đẹp mặt!"

Khương Triết nói: "Gần đây Khương Minh đang làm gì?"

"Khương Minh? Nó dạo này rất thông minh lại bỏ tâm bô sức, mỗi ngày đều đi thăm lão gia từ, hiện tại lão gia từ ấn tượng đối với nó còn tốt hơn so với con, cô bé Tô Anh kia..... Mẹ thấy thật sự không thích hợp với nhà của chúng ta đâu." Lần trước Trình Ngọc Thư thấy Tô Anh, ánh mắt đầu tiên đã cảm thấy cô không thích hợp với Khương gia, miễn cưỡng tiến vào, không phải chịu khổ thì là chịu tội, một đôi tình lữ ân ái cũng sẽ biến thành oán lữ.

Khương Triết nghĩ đến Tô Anh, cô có lẽ thật sự không thích hợp với Khương gia, nhưng lại là cô gái thích hợp với anh nhất, cũng là cô gái anh yêu, nhưng mà gia đình anh xác thật là một vấn đề, việc xấu xa trong tối ngoài sáng quá nhiều, tóm lại không phải là việc làm người ta yên tâm. Khương Triết nói: "Mẹ không cần nhọc lòng, con sẽ nói cho lão gia từ. Mẹ, nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Trình Ngọc Thư đau đầu xoa trán.

Khương Triết đã lên lầu.

Đi Quế bung tới một chén trà an giấc, "Phu nhân đừng nóng vội, tiểu thiếu gia từ nhỏ đã có chủ kiến, lớn như vậy cũng chưa từng làm sai chuyện gì, cậu ấy có chừng mực."

Trình Ngọc Thư nói: "Tôi biết, tôi chỉ hy vọng Khương Triết có thể sớm ngày hạ quyết tâm, đừng vì một cô gái mà hồi hà ngược xuôi."

Trình Ngọc Thư thật không nghĩ tới, đứa con trai của bà lĩnh tình như vậy, không ngờ sẽ có chấp với một cô gái đến thế, mà cô gái kia thậm chí còn từ chối nó vài lần, lấy tính tình kiêu ngạo của nó, có thể không phát tay rồi đi, ngược lại càng ngày càng không buông tay được!

Bà vui mừng vì Khương Triết không những không lạnh lùng mà còn nhướm khói lừa nhân gian, rồi lại có chút tức giận, Khương Triết có chỗ nào không tốt? Sao có thể bị từ chối như vậy!

Nếu không phải giáo dưỡng cùng tổ chất nhắc nhở bà, bà thật đúng là muốn đi tìm Tô Anh nói chuyện.

.....

Sáng sớm ngày kế, Khương Triết quả nhiên đi nhà cũ Khương gia tìm Khương lão gia từ.

Lão gia từ cũng không có chút nào ngoài ý muốn đối với việc Khương Triết tìm tới, ông trực tiếp mở miệng nói: "Không cần nói nữa, ông biết con muốn nói cái gì, ông đã nói, chỉ có khi con lập gia đình, Khương gia chúng ta mới có thể yên tâm giao cho con."

Khương Triết: "Nhưng tiền đề là con không phải kết hôn cùng cô gái mà ông vừa lòng."

Khương lão gia từ nhìn Khương Triết, đây là cháu trai lớn ông một tay dạy dỗ, không chỉ có cực kỳ giống ông, mà anh còn là người thừa kế ông vừa lòng nhất, nhưng chính là bởi vì rất giống ông, nên mới càng ngày càng khó khống chế.

Khương Triết nói: "Con mong ông về sau đừng lại nhọc lòng về hôn sự của con, trước khi con nguyện ý kết hôn, bất luận là người nào nói con đều sẽ không nghe. Con đến công ty trước, để ngày khác lại đến xem ngài, ông nội."

Thái độ của anh kiên quyết, làm lão gia từ ngẹn đến nổi trận lôi đình!

Khương Triết vừa rời khỏi thư phòng, Khương Minh liền xuất hiện, còn mang theo một bộ quần cờ bằng ngọc vô cùng tốt.

"Ông nội, đây là cháu trai phi công phu thật lớn, rốt cuộc cũng đến tay, nghe nói từng là đồ ngự dụng....."

Khương Chí Thành nhìn Khương Minh, nếu Khương Triết có một nửa nghe lời của Khương Minh, vậy đã không cần ông phải nhọc lòng.

Nhưng nếu Khương Triết là người vâng dạ nghe theo, thì lại không phải kiểu người mà ông coi trọng, con người ấy mà, chính là thích sự mâu thuẫn.

.....

Mấy ngày này cảm xúc của Khương Triết rất tệ, nói những lời làm Khương Chí Thành tức giận, Khương Chí Thành tức giận lại lên luy tới Khương Minh, Khương Minh cực kỳ tức tối. Hắn bỏ công sức làm lão gia từ vui, so với Khương Triết thì tốt hơn vô số lần, nhưng tại sao lão gia từ không thêm để mắt đến hắn một chút?

Vì tâm tình tệ nên cả hôm nay hắn cũng không thể vui lên nổi, buổi tối đến nhà Dương Thanh, ôm chén rượu uống không ngừng, Dương Thanh khuyên không được.

"Khương Minh, đừng uống nữa, đối với thân thể không tốt."

"Anh không có say mà là tức giận." Khương Minh oán hận nói, "Nếu không có Khương Triết thì tốt rồi....."

Dương Thanh bị hận ý đỏ đậm trong hai mắt của hắn làm cho hoảng sợ. Ngay sau đó, cô đã bị hắn kéo vào trong lòng ngực. Hắn ôm cô, đầu chôn ở trong lòng ngực cô, "Thanh Thanh, em không thể rời bỏ anh, anh chỉ có em, chỉ có em....."

Dương Thanh dừng một chút, cuối cùng ôm lấy đầu Khương Minh trấn an: "Khương Minh, em sẽ không rời khỏi anh, nhưng anh cũng không thể làm việc ngốc."

"Hà, việc ngốc gì?" Khương Minh cười nói, "Chẳng lẽ anh thật sự có thể giết Khương Tứ? Anh không ngốc, anh sẽ không làm như vậy đâu."

Dương Thanh nhẹ nhàng thở ra, "Được, em sẽ ở cùng anh."

Khuong Minh được Dương Thanh đối xử dịu dàng làm cho ý động, hắn trực tiếp bế cô lên trở về phòng ngủ, một trận hoan ái. Hai giờ sau hắn mang theo biểu tình thoải mái, thân thể trần trụi từ phòng ngủ đi ra, về phần men say cũng đã sớm biến mất, hắn gọi một cuộc điện thoại.

"Lão Triệu, tìm thời gian chúng ta gặp mặt đi."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Ngô Đình Đình

Edit: HaChow

Beta: heka

Khuong Minh muốn gặp mặt lão Triệu, Dương Thanh đang đứng ở phía sau cửa, trong lòng tự nhiên có chút lo lắng.

Tuy rằng Khuong Minh nói với cô anh sẽ không làm việc ngu ngốc, sẽ càng không gây khó dễ cho Khương Tứ khiến chính mình cũng bị kéo vào, có phúc không chỗ hưởng, nhưng cô vẫn không yên tâm.

Lòng ghen ghét của Khuong Minh rất nặng, cho dù là đối với chuyện gì hay đối với người nào đi chăng nữa đều có sự lo sợ mãnh liệt, bệnh đa nghi của anh quá nặng, dục vọng sở hữu cũng nhiều, đôi khi cô đi với đồng nghiệp nam bị anh bắt gặp, anh cũng sẽ không vui vẻ rất lâu, thậm chí còn tức giận, không thêm đề ý tới cô, hoặc là giống như vừa rồi, muốn cô chết.

Nhưng Khuong Minh cũng không thích cô những tay quá nhiều vào quyết định của anh.

"Khuong Minh....."

"Sao?"

Khuong Minh quay đầu lại, thấy Dương Thanh mặc áo ngủ đứng ở cửa, "Sao lại đến đây, không phải kêu mệt, muốn nghỉ ngơi à?"

Dương Thanh nhớ tới vừa nãy, gương mặt căng hồng, thấp giọng nói: "Khuong Minh, bắt luận anh làm gì, đều phải suy xét rõ ràng, việc nhỏ không sao, nhưng cái khác....." Cô dừng một chút, "Anh không thể bỏ rơi em."

Tức giận tích tụ trong lòng Khuong Minh giống như được giải tỏa, nói: "Thanh Thanh, anh sẽ không bỏ em đâu."

"Vậy anh cùng Triệu tiên sinh.....?"

"Có chút việc cần trao đổi, đừng lo lắng."

Khuong Minh bước đến, ôm lấy Dương Thanh trở lại giường, "Em ngủ đi, tối nay anh không thể ở cùng, anh phải về nhà một chuyến."

Dương Thanh không thể nói gì nữa, nhìn Khuong Minh thay quần áo rồi đi.

Cô mất ngủ suốt đêm, trong lòng tích tụ lo lắng khó mà yên ổn.

Sáng hôm sau, cô đến bệnh viện thăm mẹ, mẹ cô trúng gió, cả người không thể động đậy, nói chuyện đều vô cùng khó khăn, hiện giờ ăn mặc ngủ nghỉ đều phải có người chăm sóc. Chỉ bằng một mình cô cơ bản là không thể trả được tiền sinh hoạt và tiền thuốc men cao ngất ngưởng. Khuong Minh giúp cô tìm bác sĩ, tìm người chăm sóc mẹ, giúp cô không phải lo lắng mà yên tâm học xong đại học, anh đối với cô thì chwxn ăn còn nặng hơn chữ tình.

"Mẹ, con không muốn Khuong Minh có chuyện gì, chỉ cần một cuộc sống yên ổn là đủ, nhưng đã tâm của anh ấy quá lớn, nhất định muốn đi tranh giành, con khuyên không được....."

"Con nên làm gì bây giờ?"

Cô nhìn bông hoa nở rộ rỡ ở kia nhưng tâm tình lại rơi xuống đáy cốc.

--

Cùng lúc đó, Tô Anh lại nghe được lão ngô đồng nói, lâm vào trầm tư: "Dương Thanh có thái độ khác thường?"

Ngô đồng nói: "Đúng vậy, hình như cô ấy vẫn luôn lo lắng Khuong Minh sẽ làm việc ngu ngốc."

Khuong Minh có thể làm việc ngu ngốc gì chứ?

Chẳng lẽ là Khuong Minh đã làm điều gì đó, Dương Thanh biết, cho nên cô ấy mới lo lắng như vậy sao?

Hình như chỉ có mỗi lý do này là có thể giải thích cho lo lắng của Dương Thanh.

Khuong Minh muốn Khuong gia, kẻ thù số một của anh ta chính là Khuong Triết, mà việc anh ta có thể làm là khiến lão gia từ thích anh ta, khiến lão gia từ chủ động đưa quyền điều hành Khuong gia cho anh ta; điều thứ hai là đối phó với Khuong Triết, cho dù là trong công ty hay là trong nhà.....

Cuối cùng thì anh ta muốn làm gì?

Tô Anh biết Khuong Minh và Triệu Sùng Sơn có liên hệ với nhau, mà sau lưng Triệu Sùng Sơn còn có người đứng sau, điều này không thể không làm cô suy nghĩ nhiều hơn.

Nếu những người đó mà đối phó với đối phó với Khuong Triết giống như đã đối với Tường Diễn và cô, với cách làm không muốn sống kia, thật sự là khó lòng phòng bị.

Chỉ là Tô Anh có thể nghĩ như vậy, đương nhiên Khuong Triết cũng có thể nghĩ đến, có vài lần anh đã nói tới, chắc chắn cũng sẽ không thiếu cảnh giác.

"Trước tiên vẫn nên theo dõi Triệu Sùng Sơn, với tình hình trước mắt, bắt luận Khuong Minh muốn làm gì, vẫn phải qua tay Triệu Sùng Sơn, mà thế lực của Triệu Sùng Sơn cũng không lớn, cho nên thứ anh ta dựa vào chắc chắn là người đứng sau lưng kia....."

Trong lúc Tô Anh chú ý đến Khuong Minh và Triệu Sùng Sơn, Khuong Triết cũng cẩn thận nói ra điều anh nghĩ vấn.

"Gần đây Tô Anh có điều gì khác thường không?"

Anh trực tiếp gọi người phụ trách an toàn cho Tô Anh là Dương Lỗi tới Khuong thị, chứ không thông qua truyền lời từ trợ lý Điều, gần đây thời điểm trợ lý Điều nói đến tình trạng của Tô Anh thì đều nói cô vẫn giữ êm sóng lặng, không có bất cứ vấn đề gì. Tô Anh không gặp phải nguy hiểm, cũng không tiếp tục lên chạy đi, chỉ trừ một lần có một mình đi viếng mộ cả ngày, không có bất kì kẻ nào đến gần.

Bình thản và an bình như vậy khiến Khuong Triết có chút yên tâm, nhưng anh nghĩ đến việc Tô Anh nói có khả năng là có sắp chết, trong lòng anh liền có dự cảm bất hảo.

Tô Anh sẽ không bao giờ lấy việc này ra đùa, huống chi việc Lâm Thành Phong bị thương vẫn rành rành trước mắt anh...

Cho nên, anh chỉ có thể gọi người đến trước mặt rồi tự mình dò hỏi.

Dương Lỗi suy tư rồi nói: "Gần đây Tô tiểu thư không có gì khác thường, mỗi ngày cô ấy chỉ ở cửa hàng bán hoa, đôi khi đi chợ hoa cùng với chợ bán thức ăn một chút, hoặc là đi xem cây ngô đồng..... Không có gì đặc biệt."

Khuong Triết nhủ mà, cảm giác quái dị trong lòng cũng không bởi vì vài lời này mà tan biến, nhưng anh lại nói không rõ là mình đang lo lắng cái gì, liền xoa xoa trán, nói: "Gần đây vất vả cho các anh rồi, hiện nay thế sự không yên ổn, tôi chỉ muốn

bảo hộ cô ấy chu toàn."

Dương Lỗi nói: "Đúng vậy, những người đó phát rồ, Tô tiểu thư chỉ là cô gái nhỏ, rất dễ dàng mắc mưu. Nhưng Khương tiên sinh yên tâm, chúng tôi biết nên làm thế nào, nhất định bảo hộ Tô tiểu thư an toàn."

Khương Triết gật đầu, gọi trợ lý Điều tiễn Dương Lỗi ra ngoài.

Ai ngờ đi tới cửa, Dương Lỗi quay đầu, nói: "Có chuyện nhỏ này tôi nghe từ một người anh em nói qua, anh ta nói là thời nay còn có cô gái có thể vào đúng 6 giờ sáng mỗi ngày thức dậy rồi giường đúng là khó, nhưng gần đây, đều phải 8 giờ hơn Tô tiểu thư mới ra mở cửa hàng..... Không biết điều này có tính là khác thường?"

Khương Triết trầm mặc nói: "Bây giờ cô ấy đang ở tiệm hoa?"

Dương Lỗi nói: "Không, sáng sớm Tô tiểu thư đã đi chợ hoa."

--

Chỉ là ngủ nhiều một chút, cũng tính khác thường?

Kiếp trước, vào những hôm muộn rồi mới được đi ngủ Tô Anh sẽ thay đổi lịch làm việc và nghỉ ngơi, đều bởi vì ban đêm anh làm cô mệt không chịu nổi. Trừ việc đó ra, cô làm việc và nghỉ ngơi luôn có quy luật, ngủ sớm dậy sớm, một ngày ba bữa cũng không chậm trễ, cô nói: "Mẹ đường đục em, chính vì hy vọng em có thể tự mình sinh hoạt thật tốt, em không thể vì chỉ còn một mình mà sinh hoạt lung tung được."

Cho nên cô sống rất cẩn thận và nghiêm túc, cửa tiệm hoa tươi kia vốn trống trải quanh quẽ, lại được cô biến thành ấm áp, chỉ cần liếc mắt một cái, trong lòng sẽ an bình.

Anh xoa xoa trán, chỉ là lười biếng ngủ thêm một chút, không ngờ anh cũng trông gà hoá cuốc!

Chung quy Khương Triết vẫn không yên lòng, quyết định buổi tối ghé qua một chuyến.

--

Tô Anh ở chợ hoa đi vài vòng, dù vẫn không phát hiện thứ gì khiến cô cảm thấy hứng thú, những cô vẫn hứng thú bưng bưng. Thậm chí còn đi cùng Tề Thịnh Lâm liên lạc với ông chủ cửa hàng bán hoa kia, ông chủ cửa hàng bán hoa nhìn thấy cô, rất muốn hỏi có một chút kinh nghiệm cùng phương pháp bảo dưỡng hoa cỏ, Tô Anh làm gì có phương pháp đặc thù nào. Chỉ là do cô dùng tâm thực vật mà thôi.

Nhưng tâm tình vui vẻ của cô không thể tiếp tục nổi, bởi vì cô đột nhiên thấy một cô gái đặc biệt.

Trong lúc cô cùng với ông chủ cửa hàng bán hoa nói chuyện, cô cô gái đột nhiên chạy vào nói: "Cha, cho con tiền đi, con muốn cùng bạn bè đi chơi!"

Ông chủ cửa hàng bán hoa nhăn mày lại: "Ngô Đình Đình, con lại đi chơi chỗ nào? Mỗi ngày đều chỉ chơi, tuy vào đại học có nhiều thời gian nhưng cũng không đến mức mỗi ngày đều rảnh chứ?"

Ngô Đình Đình nói: "Cha, con cũng có muốn đâu, nhưng hôm nay là sinh nhật người ta, buổi tối còn cùng nhau ăn cơm, rồi đi Bách Nhạc Môn ca hát, người trong khoa đều đi, chẳng lẽ mình con không đi? Hơn nữa con cũng không tiêu tiền vớ vẩn đâu, chỉ là mua bánh sinh nhật thôi!"

Ông chủ Ngô sắc mặt vẫn khờ: "Muốn bao nhiêu?"

"Một ngàn đi."

"..... Mấy ngày hôm trước không phải cha mới cho con một ngàn tiền sinh hoạt hay sao, dùng hết rồi à?"

"Trời ơi cha à, tiền đó con dùng mua đồ trang điểm mất rồi!"

Ngô Đình Đình trái phải năn nỉ, nói hết lời hay, rốt cuộc cũng được cho tiền "Cảm ơn cha! Bây giờ con lập tức đi học đấy!"

Cô gái nhỏ vui sướng, như là chim nơi bay chân trời, chỉ một lát đã chạy đi mất.

Ông chủ Ngô thờ dài, nhìn thấy Tô Anh vẫn đứng trong góc, nói: "Khiến cô chế cười rồi, con bé này, tôi thật không quản được."

Tô Anh cười cười, cũng không nhiều lời.

Vào lúc cô rời khỏi cửa hàng bán hoa của ông chủ Ngô, sắc mặt đã không còn nhẹ nhàng vui thích như khi vừa tới.

Bởi vì cô gái vừa rồi cô cũng biết, còn đã từng gặp, không chỉ gặp qua, thậm chí còn có xích mích.

Kiếp trước, hộp quà tặng lấy đi mạng của cô, chính là do cô gái tên Ngô Đình Đình đưa tới, hôm nay vừa thấy, thật ra cô gái này cũng không có khác biệt gì lớn so với kiếp trước, sắc mặt vẫn cứ phóng khoáng, vui vẻ, vô hại như cũ.

Cô thờ hất ra, cũng không có tâm tư tiếp tục dạo chợ hoa, hai tay trống không trở về tiệm hoa tươi.

--

Từ sau việc này, tâm tình của cô không tốt lắm, chỉ nói cho lão ngô đồng lưu ý Ngô Đình Đình một ít, sau đó cô nằm phát ngốc ở trên sofa.

Không biết vì sao, từ sau khi nhìn thấy Ngô Đình Đình, cô lập tức có cảm giác đau đớn như thiếu như đốt trên người, giống như ký ức vốn đã mờ đi kia lại được gia tăng, khắc vào trong xương cốt.

Triệu Vũ xuất hiện trên tay mang theo bánh kem, anh tay chân nhẹ nhàng, vốn là muốn dọa cô một chút khiến cô kính hi, nhưng bỗng nhiên lại nhìn thấy cô gái nhỏ cuộn tròn trên sofa, đáng vẻ cô đơn hiu quạnh kia, khiến tim anh có chút đau nhức.

Đặt bánh kem lên bàn trà, anh ngồi xuống một bên, cô nhỏ xinh được anh ôm vào trong lòng ngực, đặt bàn tay ở sau lưng cô nhẹ nhàng vỗ về, anh nhẹ giọng trầm thấp dỗ dành: "Anh Anh ngoan, có anh ở đây cùng em."

Tô Anh bừng tỉnh lại, chỉ cảm thấy lồng ngực đang ôm cô vừa mạnh mẽ lại vừa ấm áp, khiến người ta muốn sa vào trong, không muốn tỉnh lại.

Cô rũ mắt, nhẹ nhàng đẩy Triệu Vũ.

"Em không sao cả. Sao anh lại đến đây?"

Lúc này, cô đã quên mất anh là người rất trực tiếp, chỉ một giây sau đó, cảm cô bị anh nắm, bị bắt ngừng đầu lên cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

" Anh Anh ngốc, đừng trốn tránh anh, dù bây giờ em có khác anh cũng sẽ không chế cười em, nó chỉ khiến anh đau lòng thôi."

Nhưng cô gái nhỏ ngoại trừ đôi mắt và chớp nử hồng hồng, khuôn mặt lạnh lẽo, thì không có một giọt nước mắt nào. Anh nhu nhủ mảy.

Con người đen nhảnh sắc bén khóa chặt cổ, làm cô cảm thấy không thoải mái, hai tay nhỏ của cô đẩy anh ra, giải cứu cảm của mình, "Em không khóc."

Triệu Vũ cười một tiếng: "Anh Anh lại hại nha!"

Tô Anh: "....."

Giọng điệu như dỗ dành trẻ nhỏ này là sao?

"Anh ngồi xa một chút đi."

"À."

Triệu Vũ lập tức ngồi cách xa cô, để ra một khoảng cách, không tiếp tục đụng vào cô. Nhưng khí thế của anh vẫn rất rõ ràng, hơi thở tràn đầy hormone nam tính khiến người ta cảm giác vô cùng áp bách, cho dù không hề tiếp xúc lẫn nhau, vẫn khiến người khác cảm thấy không thích ứng nổi.

Triệu Vũ nói: "Vừa rồi sao lại không vui? Muốn cùng anh đi chơi hay không?"

Tô Anh lắc đầu: "Có chút mệt, không muốn ra khỏi nhà."

"Trà lời câu đầu tiên."

"..... Chỉ là nghĩ đến một ít chuyện không vui."

Lúc này cô không muốn nói đến những chuyện phiền lòng. Triệu Vũ bất đắc dĩ, năng năng cảm nói: "Mang cho em bánh kem, ăn đi xem tâm trạng có tốt lên được hay không?"

Lúc này Tô Anh mới chú ý tới, trên bàn trà đặt một hộp hồng nhạt, là thói quen từ trước đến nay của anh.

Thời điểm cô nhìn thấy người đàn ông cao lớn trong tay cầm theo một hộp màu hồng nhạt, cảm thấy có chút lạ, nhưng ngoài ý muốn lại có vẻ hài hòa, không biết từ khi nào, anh rất thích cho cô ăn bánh kem.

Cô ngồi trên sàn nhà, mở cái hộp nhỏ hồng nhạt ra, quả nhiên bên trong là một cái bánh kem màu hồng nhạt, hoa hồng hồng nhạt tầng tầng quần quanh, xinh đẹp đến nỗi khiến người ta liến tiết phá hư nó.

Cô cầm miếng nhỏ nhìn chăm chăm một lúc lâu.

Triệu Vũ cười: "Đưa em ăn, chứ không phải đưa em xem đâu."

Tô Anh nói: "Quá xinh đẹp, không nỡ ăn."

Triệu Vũ nghĩ, xinh đẹp như vậy, nếu thật sự ở trước mặt anh, khẳng định anh cũng không nỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Đi chơi

Edit: Xuân Cung Đồ

Beta: Thư Thư

Triệu Vũ không thích ăn đồ ngọt. Từ nhỏ đến lớn, anh không ưng những món ngọt ngọt, ngày thường cũng không nhìn lấy một lần nhưng mỗi khi thấy Tô Anh ăn, cái miệng thanh tú nhỏ xinh của cô nhấp nháp, anh lại cảm thấy những món ấy không đến nỗi khó ăn, làm anh muốn nếm thử.

Tô Anh ăn một miếng nhỏ. Bánh kem thơm mềm ngon miệng khiến tâm trạng cô cũng tốt theo, cô hít hít thành đường cong: "Anh Triệu Vũ này, anh tới tìm em có chuyện gì ạ?"

Triệu Vũ: "Anh có công chuyện ở gần đây, tiện đường ghé qua cho em ăn." Anh nhủ mảy: "Bé Hoa Nhài không muốn anh tới ư?"

Tô Anh nói: "Cần đây em ăn nhiều bánh kem quá, cảm thấy mình béo lên rồi."

Béo sao? Theo bản năng, ánh mắt Triệu Vũ gần như rơi vào phần ngực nở nang của cô gái nhỏ, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, anh đã dời tầm mắt mình đi, ngón tay cong lại xoa xoa chớp mũi. Quả nhiên ăn chay đã lâu, một câu nói tùy ý cũng có thể làm anh miễn nản không dứt, rục rịch ngóc đầu dậy.

Không thể nản lại căn nhà này được.

Anh khề ho một tiếng, đứng dậy và nói: "Bé Hoa Nhài, em cứ từ từ ăn, anh đi trước đây."

Tô Anh ừ một tiếng, bỏ miếng xuống: "Em tiễn anh."

Cô bỏ dậy từ sàn nhà. Bởi vì lực bật dậy quá mạnh nên không khỏi hoa mắt, bước chân cô hơi lảo đảo, cánh tay lập tức bị anh bắt lấy: "Sao thế, không thoải mái à?"

Tô Anh lắc đầu nói: "Không phải, tại em ngồi dưới sàn lâu quá."

Triệu Vũ nhủ mảy, nhìn khuôn mặt xinh đẹp, trắng nõn nà của cô gái nhỏ; nhưng bàn tay anh quá to, dù có ôm cả cơ thể mềm mại kia vào lòng cũng chỉ e không đủ.

Vấn do cơ thể cô quá yếu. Kể từ sau giấc mơ kia, mỗi ngày cô chỉ ăn một chút rau xanh lẫn hoa quả, ngay cả món đầu mỡ cũng ít đến đáng thương, làm sao có đánh đường được chứ?

Nhưng bây giờ anh không dám miễn cưỡng cô làm điều gì cả, đành phải báo nhà bếp hâm mấy chén thuốc bổ dưỡng mỗi ngày rồi đưa tới. Cơ thể nhỏ kia không chịu nổi bổ, anh thật sự sợ vòng eo cô nhỏ đến mức mình nắm chặt một phát là nó gãy ngay.

Triệu Vũ ấn cô xuống ghế sofa: "Ngồi đi, đừng chạy lung tung."

Tô Anh cười tủm tỉm, ngửa đầu nhìn hần và nói: "Được rồi, vậy em không tiễn anh nữa, anh đi thông thả."

Triệu Vũ ưỡn mặt, "xì" một tiếng lạnh lùng. Anh gõ trán Tô Anh. Đồ vô lương tâm, nhóc xấu xa.

"Được rồi, anh đi trước đây." Anh nhìn thời gian, quả thực không thể ở lâu thêm nữa: "Anh về công ty làm việc, em đừng làm cơm trưa, mất công lại mệt, anh bảo người ta đưa qua cho."

Tô Anh bất ngờ, lập tức lắc đầu nói: "Không cần đâu, em mua nhiều đồ ăn như vậy, để ở ngoài lâu sẽ hỏng mất."

Triệu Vũ nhủ mảy: "Anh cũng chỉ nhờ người ta đưa canh dinh dưỡng cho em, không cho em từ chối. Cơ thể em nhỏ bé như vậy, sức lực yếu như con mèo, lẽ anh muốn làm chuyện gì đó, em ngăn được chắc?"

Tô Anh trừng mắt: "Anh....."

..... Hình như nếu ví dụ này ra không ổn cho lắm phải không nhĩ?

Triệu Vũ cười nhẹ một tiếng, xoa đầu Tô Anh. Trong khi cô gái nhỏ còn đang trợn mắt há hốc mồm, anh đã mau chóng xoay người đi xuống lầu. Bóng người anh cao to lực lưỡng, bước chân nặng nề không đồng nhất giẫm lên bậc thang, anh giống như một người vừa tùy ý lại vừa kiểu ngạo.

Tô Anh đi đến bên cửa sổ. Cô thấy Triệu Vũ đã đến trước xe, anh đang cúi đầu sửa lại cổ tay áo, tài xế thì đang giúp anh kéo cửa xe ra.

Hình như anh cảm thấy có người nhìn mình nên đột ngột quay đầu lại xem, Tô Anh bị ánh mắt sắc bén của anh làm cho chấn động đến độ run rẩy cõi lòng. Nhưng anh nhanh chóng xoay người ngồi vào xe, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung nở nụ cười với cô, tựa như có thâm ý khác. Tô Anh vẩy tay, anh nhún vai rồi lên xe rồi khởi.

Người đã đi xa.

Tô Anh rũ mắt, đứng ngẩn ngơ một hồi. Mãi đến khi vạt áo bị lôi kéo, cô mới quay đầu lại, trông thấy cột lồng xanh đang trốn sau vách tường, mấy chiếc lá xanh nhỏ nhỏ lác lác lư ỉm ỉ.

Bây giờ nó rất thông minh. Tô Anh báo nó cẩn thận một chút, đừng để người ta phát hiện, quả nhiên nó đi ở nhà cực kỳ cẩn thận, giống như biến thành điệp viên chiến đấu dưới quyền của Đảng vậy.

"Sao lại lên đây?"

Cột lồng xanh kéo Tô Anh xuống dưới lầu. Tuy nó không thể nói chuyện nhưng cách biểu đạt ý kiến rất rõ ràng, cô đi theo nó xuống lầu.

Vừa xuống đến nơi, nó dẫn Tô Anh đến trước mặt hoa thủy tiên, mấy chiếc lá xanh nhỏ của nó chọc chọc vào cánh hoa màu trắng.

Thủy tiên nói: "Làm gì vậy, cậu nhẹ thôi, đừng chạm mạnh tôi bị thương."

Quả nhiên mấy chiếc lá nhỏ khê kháng hơn rất nhiều.

Thủy tiên cười hi hi, vui vẻ nói: "Anh Anh, mùa đông sắp qua rồi, em lại được canh giữ ngoài cửa lớn chứ? Em rất muốn ngắm xe, chị còn nói sẽ cho em ngồi xe đi chơi! Khi nào chúng ta đi vậy?"

Xương rồng lập tức nói: "Em cũng đi, Anh Anh, em cũng muốn đi!"

Hoa nhài vẩy vẩy đóa hoa nhỏ, do dự: "Bên ngoài rất đáng sợ, lỡ bị người ta ngắt thì phải làm sao bây giờ?"

Cây mắc cỡ nói: "Tôi cũng sợ, không muốn ra ngoài đâu..."

Hoa lan nói: "Chúng ta có thể dạo chơi ở ngoại thành mà, chắc chắn rất thú vị!"

Trong một lúc, đám hoa trong tiệm riu rít nói cười. Đây vốn nên là cảnh tượng vui vẻ hạnh phúc, nhưng không biết vì sao, Tô Anh lại có dự cảm không ổn, loại cảm giác này ập tới một cách vừa đột ngột vừa lý kỳ. Cô dè tay vào phần ngực nơi quả tim đang nhảy căng không ngừng, cố áp chế cảm xúc quái dị kia xuống.

Cột lồng xanh xoay quanh thủy tiên vài vòng, giống như trước đó nó từng xoay quanh cô vậy.

Cô biết cột lồng xanh có trực giác với hơi thở của sinh mệnh...

Sinh lão bệnh tử, vòng đời xoay chuyển, đây vốn là chuyện bình thường.

Tô Anh mỉm cười, trong lòng bỗng trào dâng sự bất an xen lẫn áy náy mãnh liệt, cô hứa hẹn: "Được, chị đưa các em đi."

Muốn mang thủy tiên theo để ngồi siêu xe đẹp, thật là không khó lắm. Tuy cô không có xe, nhưng cô biết lái, về phần xe thì có thể đi thuê, chuyện này ngược lại không khó.

Tính toán như vậy xong, cô nhanh chóng lên mạng tìm thử, tìm được hình ảnh nào đều cho thủy tiên xem, nó phải thích thì mới được.

Thủy tiên đặc biệt vui sướng, xương rồng cũng hưng phấn không thôi, riu rít không ngừng. Hai cái cây chỉ với tôi thích cái này, tôi không thích cái kia mà tranh cãi, hơn nữa còn muốn hôm nay là chiếc cậu thích, ngày mai đổi sang chiếc tôi thích...

Tham không chứa một chút nào.

--

Lúc thật sự xuất hành thì đã là buổi chiều. Cô ăn cơm trưa xong cũng không nghỉ ngơi mà đi đến chỗ thuê xe, giao giấy chứng chặn và tiền thuê chấp để dẫn xe về. Về tới nhà, thủy tiên đã gấp không chờ nổi, nó lắc lắc mấy cánh hoa xinh đẹp rồi kêu to: "Hạnh phúc quá đi à!"

Tô Anh ôm nó lên ghế phụ, đặc biệt sắp xếp một cái đệm lót cho nó. Cô cũng thuận tiện đưa xương rồng theo. Đám hoa khác bắt đầu thảo luận đến độ cảm xúc mãnh liệt. Giờ phút này những ai thật sự muốn ra cửa chẳng hề kích động như vậy, không quá muốn đi, ngược lại cột lồng xanh hưng phấn đến độ không kiềm được, Tô Anh đi tới đâu nó theo tới đó, cứ nhất định phải bám sát gót cô!

Đáng tiếc nó thật sự quá cao quá lớn, chiếc xe kia hoàn toàn chứa không nổi, huống hồ thân cây lại to như vậy. Ra tới bên ngoài rồi, cô không thể đi chuyển được nó.

"Thật sự không được, em to quá, xe chứa không nổi, chị cũng không tiện đưa em ra ngoài được."

Cột lồng xanh vỗ lá phành phạch, cứ dính lấy phía sau Tô Anh không chịu đi. Tô Anh đành vỗ về nó, kiên nhẫn giải thích: "Nếu có thể, đương nhiên chị sẽ dẫn em ra bên ngoài. Lần sau nha, lần sau chị đổi chiếc xe khác to hơn, vậy thì các em có thể đi cùng với nhau. Hơn nữa nếu bây giờ em bị phát hiện, chị cũng không có cách nào bảo vệ em."

Cột xông xanh rung mấy chiếc lá, cả cây như muốn rũ xuống, không có tinh thần. Tô Anh cảm thấy lá của nó u ám hết cả đi, điều đó khiến cô không đành lòng, nhưng quả thực không thể mang nó theo!

Cô chỉ có thể dẫn lồng ra cửa, đưa hai chậu xương rồng và thủy tiên đi chơi.

Hai đứa cực kỳ vui vẻ, ghé vào cửa sổ riu rít không ngừng.

Thủy tiên nói: "Xe này đẹp thật, em cũng có thể lái thì quá tuyệt!"

Xương rồng đề nghị: "Người có thể giống với lồng xanh nhỏ mà. Người nhiều rễ như thế, muốn lái xe chắc chắn lái được."

"Nhưng ta không thể rời khỏi nước. Cách xa nước, ta sẽ héo chết mất."

"Người lái một lát rồi lại vẩy nước vào mình một chút là được!"

"Thật vậy chẳng! Như vậy có thể chứ?"

"Đương nhiên có thể!" Xương rồng vỗ ngực đảm bảo: "Trước kia các người còn chê cười ta không thể "biu, biu, biu", bây giờ ta chính là đưa lại hại nhát!"

Thủy tiên tinh táo tinh thần, nó uốn cơ thể nhỏ bé ra: "Vậy thì được, từ nay trở đi ta sẽ nỗ lực rèn luyện bộ rễ, ta muốn lái xe!"

Tô Anh nhìn hai chậu hoa, bị tính trẻ con của bọn nó chọc cười, cô nói: "Được, đợi lát nữa chị sẽ đi mua cho hai em một xe đồ chơi trẻ em. Tuy xe đó nhỏ nhưng chắc chắn có thể lái, coi như cho hai em luyện tập nhé?"

Thủy tiên kích động nói: "Thật chứ? Đó là xe gì vậy? Sao em chưa bao giờ nghe?"

Tô Anh đáp: "Đội tôi mua rồi em sẽ biết, nhưng lúc ở nhà chơi phải cẩn thận, tiệm không đủ lớn, đừng để bản thân mình bị va chạm."

"Được được được!" Bây giờ cho dù Tô Anh nói gì, nó đều mở miệng đồng ý, ngay cả xương rồng cũng bị dụ đến mức đòi mua chiếc xe đồ chơi nhỏ, nhưng nó lại không muốn tranh với thủy tiên, cảm thấy mình như thế thật ầu trĩ!

Tô Anh nói: "Đến lúc đó hai em có thể chơi chung với nhau."

Thủy tiên nói rất rộng lượng: "Đúng vậy, chúng em là bạn bè tốt sẽ chơi chung với nhau!"

Xương rồng lập tức vui vẻ, hỏi Tô Anh: "Chúng ta đang nói chuyện đi mua xe ư? Bây giờ đi liền sao?"

Tô Anh ngẫm nghĩ rồi nói: "Chúng ta đi chơi trước, chơi xong rồi mua. Nếu tôi trung tâm thương mại thì hai em cũng chỉ có thể ở trong xe, đến lúc đó che chắn không ổn thì tiêu."

Xương rồng và thủy tiên gần như trăm miệng một lời: "Được!"

Hiếm khi chúng thống nhất ý kiến, không tranh tới tranh lui.

--

Mãi đến khi mặt trời ngả về phía Tây, Tô Anh mới đến chỗ thuê để trả xe. Cô định ôm hai chậu hoa rồi gọi taxi về nhà thì Dương Lỗi từ phía bên kia đã bước tới: "Có Tô, bên ngoài nguy hiểm, ngại Trường không yên tâm. Mời cô về cùng chúng tôi."

Tô Anh im lặng một lát rồi gật đầu đồng ý: "Cảm ơn, làm phiền các anh rồi."

Dương Lỗi cười nói: "Không phiền chi đâu, đây là chuyện chúng tôi nên làm."

Anh ta thật sự cảm thấy kỳ quái về việc Tô Anh đang làm. Cô ôm hai chậu hoa, không biết nghĩ gì mà vòng qua vòng lại trên đường hết cả buổi trưa, khiến người ta chẳng hiểu một chút nào song, anh ta vẫn nhớ rõ quy tắc nghề nghiệp là không được hỏi chủ thuê điều gì, chỉ cần cúi đầu, lo làm việc là được.

Lúc Tô Anh, thủy tiên và xương rồng về đến nhà, quả nhiên thấy chiếc xe hơi màu đen của Khương Triết dừng ngay ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Cùng đi mua sắm!

Edit: Shelly

Beta: Jiang

Khương Triết đứng chờ dưới một gốc cây, lúc quay đầu lại thì bất gặp Tô Anh đang ôm hai chậu hoa về, cô không bắt ngờ với sự có mặt của anh. Trước hết đặt thủy tiên và xương rồng lên kệ cao rồi hỏi: "Anh chờ lâu rồi hả? Sao tôi mà không nói với em để em về sớm?"

Khương Triết nhìn xương rồng và thủy tiên một chút, sau đó quay đi: "Vừa đến thôi."

"Vâng, anh có việc gì thế?"

Tô Anh đi rót hai ly nước ấm, một ly đưa cho Khương Triết, một ly bị cô đưa lên miệng uống, ngược mắt nhìn Khương Triết, nói: "Lát nữa em ra ngoài có việc, nếu anh đến vì có chuyện gấp muốn nói thì anh cứ nói thẳng đi."

Khương Triết nhướn mày: "Em đi đâu?"

Tô Anh nói: "Đi mua chút đồ lặt vặt thôi."

Khương Triết: "Vậy chúng ta đi cùng nhau đi."

Tô Anh bất đắc dĩ hỏi: "Anh mà cũng đi hả?"

Trong trí nhớ của Tô Anh, Khương Triết sẽ không đi mua sắm, không nói gì đến siêu thị, đơn giản là đi dạo phố cũng chưa từng đi, những lúc Tô Anh muốn cùng đi dạo phố, anh đều cho là cô muốn mua cái gì đó, nên trực tiếp gọi điện thoại đem tất cả những mặt hàng mới nhất đến nhà cho cô chọn lựa, việc đó làm mất đi hoàn toàn sự vui vẻ của việc dạo phố nên sau đó cô cũng không có tâm trạng muốn đi nữa.

Khương Triết hỏi lại: "Không được sao?"

Anh đã đi trước một bước ra ngoài rồi.

Tô Anh gãi gãi lông mày, thủy tiên đã gấp đến không chờ nổi nữa nên thúc giục cô: "Anh Anh, Anh Anh! Mau đi đi, đi sớm về sớm!"

Xương rồng nói: "Nhất định cái xe phải thật cool và ngầu nhé!"

Tô Anh nhìn chúng nó, bước nhanh theo.

- -

Đi mua sắm cùng Khương Triết khiến Tô Anh vẫn cảm thấy rất kì lạ.

"Không phải anh không thích đi mua sắm hả? Lúc trước..." Cô dừng một chút: "Trước giờ em không thấy anh đi dạo phố."

Khương Triết đưa mắt nhìn Tô Anh, nói "Anh thật sự không thích, hơn nữa nó quá nhộn nhịp."

Tô Anh nói: "..... Vậy sao anh còn đi?"

Khương Triết bình tĩnh nói: "Bây giờ anh muốn đi."

Anh cho tay vào túi, bước chân trầm ổn, bước dài bước ngắn gần như đều nhau: "Anh tìm em có việc, nhưng chờ em xong chuyện gấp rồi chúng ta nói sau cũng được."

Bước chân của Khương Triết quá lớn, Tô Anh chạy hai bước mới có thể đuổi kịp, cũng bởi vì anh cao lớn phong thần tuấn lãng, dáng người cao gầy đỉnh đặc, khí chất phi phàm, khiến cho rất nhiều người chú ý đến rồi liếc nhìn trộm.

Khương Triết đã quen với việc bị người khác nhìn chằm chằm như vậy rồi, mắt anh nhìn thẳng, không chịu bắt cứ ảnh hưởng nào.

Tô Anh cũng xem như không thấy, cúi đầu cười một tiếng, nói: "Em muốn mua đồ chơi cho em bé."

Chuyện này đến phiên Khương Triết bất ngờ, anh gần như lập tức nhìn về phía bụng của Tô Anh, với sự thông minh của bản thân anh thừa biết đứa trẻ mà Tô Anh nói không phải là đứa trẻ của cô, nhưng lại không thể tưởng tượng ra tại sao ngay lúc đó bản tay anh đã đưa qua sờ bụng Tô Anh, bị cô đánh vào tay một cái: "Anh làm gì vậy?"

Khương Triết cảm giác được mu bàn tay nóng rất, anh nhìn nhìn cô gái với ánh mắt gợn dừ, im lặng không lên tiếng: "....."

Tô Anh: "....."

Cô bất đắc dĩ trợn mắt: "Anh nghĩ lung tung cái gì trong đầu vậy!"

Khương Triết không nghĩ gì, chỉ là nghĩ đến việc trong bụng Tô Anh sẽ mang thai đứa bé của một người đàn ông khác nên rất đau đầu, hoàn toàn không chấp nhận được, thậm chí bắt đầu hối hận buổi tối ngày hôm đó tại sao lại không muốn phát sinh mối quan hệ với cô! Không quan tâm cô có tâm sự gì, làm việc đó sẽ làm cô đã hận sẽ càng hận anh nhưng anh rất muốn có cô.....

Tuy rằng chính anh đã xác định để cô đi.

Anh nhàu mày, lắc đầu: "Không có gì, đi thôi."

Anh bày ra biểu cảm lạnh nhạt, ánh mắt sâu thẳm khó phân biệt, Tô Anh mãi mãi cũng không thể nhìn thấu.

Cô nhấp nhấp môi, theo anh đi lên.

- -

Tô Anh chọn một chiếc xe đồ chơi màu đen, ngày từ ánh mắt đầu tiên cô đã bị chiếc xe đó thu hút. Thủy tiên với xương rồng mà thấy, nhất định sẽ kích động đến chết!

"Chọn nó đi!"

Trừ chiếc xe ô tô đó ra, Tô Anh còn chọn được nhiều món đồ chơi khác nữa, như là xe đào đất, xe con và siêu nhân mô hình, cô còn đặc biệt mua một cây đàn màu hồng được làm tỉ mỉ nữa, hoa nhài nhất định sẽ thích.

"Cái này, cái này, phiền anh đều gói lại cho tôi."

"Được."

Cô đi một vòng quanh các món đồ chơi trong cửa hàng, thấy thích thì đều mua, thời điểm chọn lựa cảm thấy không có bao nhiêu, nhưng tới lúc tính tiền thì phát hiện thật sự cô đã mua rất nhiều, một mình cô không thể mang hết đi được.

Tô Anh nhìn Khương Triết: "Có phải em mua quá nhiều không?"

Khương Triết nói: "Không nhiều lắm."

Ở kiếp trước, vì anh và Tô Anh chuẩn bị sinh con, anh đã sớm cho người thiết kế một căn phòng cho trẻ con và công viên trò chơi, những món đồ chơi nhỏ này đầy khắp một phòng, chuẩn bị cho Tô Anh và con mình vui vẻ, nhưng kết quả sau cũng lại.....

Anh đã lặng lẽ để tất cả chúng biến mất đi.

Tô Anh cười tùm tùm: "Được, vậy lấy tất cả đi."

Đột ngột, một giọng nói từ phía sau tiến tới.

"Khương tiên sinh?"

Hai cô gái ăn mặc xinh đẹp đã đi tới.

"Khương tiên sinh, xin chào, không nghĩ tôi là sẽ gặp được anh ở những chỗ đông người thế này."

Khương Triết nhìn về phía người tới, giọng nói lễ phép mà xa cách: "Lưu tiểu thư."

Tô Anh đã đưa cho nhân viên thẻ ngân hàng: "Cảm ơn."

Khi người phục vụ kia tiếp nhận thẻ ngân hàng, còn đặc biệt nhìn sang Khương Triết, như ý muốn nói tại sao một người ăn mặc đẹp như vậy, nhìn cũng đẹp trai, sao lại bần xỉn muốn bạn gái trẻ tiền? Nhưng cũng chỉ liếc mắt một cái, sau đó nhanh chóng giúp Tô Anh đem từng cái lần lột đóng gói lại.

Thật ra Lưu Tuyết nhìn thấy Khương Triết ở đây là việc ngoài ý muốn, cô mới xuống máy bay không lâu, đang cùng bạn bè ăn cơm chiều rồi đi dạo phố. Dự định là ngày mai sẽ đi Khương gia chào hỏi, không nghĩ tới việc gặp cô sẽ được gặp mặt trước ở chỗ này.

Cô và Khương Triết không thân nhưng đều là người có địa vị, tên tuổi của anh ở Đê Đô cũng rất vang dội, nghe trong nhà nói sẽ để cô và Khương Triết đính hôn, thực sự khiến cô kinh ngạc một hồi lâu, nhưng ngẫm lại hình như cũng không tồi, người đàn ông kia ưu tú như vậy, nhân trung long phượng, không có đứa con gái nào sẽ không thích.

Nhưng mà hiện giờ hình như mọi chuyện không giống như cô đã nghĩ lắm.

Cô nhìn cô gái đang đứng bên cạnh Khương Triết, cười nói: "Xem ra Khương tiên sinh có người đẹp đón tiếp rồi, tôi sẽ không quấy rầy, ngày khác gặp lại."

Cô còn lễ phép dụi dụi mắt nhìn Tô Anh cười cười.

Lưu Tuyết tươi cười rạng rỡ, thần hình xinh đẹp, thái độ và cử chỉ thích hợp không làm người khác cảm thấy không thoải mái, ngược lại sẽ có thêm một chút thiện cảm.

Thật sự cô không ở lại lâu, đi lên chào hỏi qua loa rồi cùng bạn bè rời đi.

Cảnh này kết thúc cũng nhanh quá đi.

Tô Anh đã mua đồ mình muốn, cô chuẩn bị trở về.

Ngồi trong xe, Tô Anh đùa nghịch với món đồ chơi siêu nhân trên đùi, Khương Triết nhìn vài lần, cô gái nhỏ rũ mắt, tự mình chơi, như không để ý đến anh.

Khương Triết: "Suy nghĩ gì vậy?"

Tô Anh lắc đầu: "Không có gì hết."

Cô nhìn về phía Khương Triết, nói: "Không phải khi này anh nói có chuyện muốn nói với em sao? Chuyện gì?"

Khương Triết nhún mày nhìn cô, suy tư gì đó, rốt cuộc cũng không nói, rồi nói chuyện khác: "Anh nghe người ta nói, trong khoảng thời gian gần đây, mỗi buổi sáng em đều thức dậy muộn, vì sao vậy?"

"Hả?" Tô Anh còn tưởng rằng là có chuyện gì, hóa ra lại là cái này..... Cô buồn cười nói: "Không có chuyện gì khác sao? Em tưởng là anh muốn nói chuyện khác chứ!"

Khương Triết xoa xoa đầu cô: "Anh Anh, đừng xem thường những chuyện nhỏ nhặt thường ngày này, hiện tại đối với em anh cũng không dám lơ là chút nào."

Giọng nói của anh tràn ngập sự nghiêm túc và nghiêm túc, thậm chí còn có những mối quan tâm không rõ ràng.

Khướn mặt anh ấn hiện trong xe lúc rõ lúc không, bởi vì không nhìn rõ nên Tô Anh có thể tưởng tượng ra được lúc này anh đang nhún mày lạnh lùng.

Cô cắn môi: "Thật ra hôm nay em có chút không vui."

Khương Triết: "Sao lại không vui?"

"Bởi vì em gặp một người."

"Ai?"

Tô Anh nhún mày, không lập tức nói ra.

Khương Triết ra giọng mệnh lệnh: "Dừng xe lại."

Tài xế nhanh chóng cho xe nhanh chóng dừng lại, tài xế cũng là người rất hiểu chuyện, xe dừng lại sau đó lập tức đi xuống, trốn sang một bên.

Khương Triết lúc này mới nói: "Người nào?"

Tô Anh nói: "Chính là người mà vào ngày em chết, cô ấy đã đưa tới món quà đó."

Khương Triết đột nhiên hoảng hồn, ánh mắt đáng sợ.

"Thành phố C thật nhỏ, em không nghĩ tới việc có thể gặp được cô ấy," Tô Anh trầm mặc: "Khương Triết, tuy rằng kiếp trước và hiện tại có nhiều chuyện không giống nhau, nhưng mà không biết tại vì sao em có cảm giác mọi chuyện sẽ tái diễn lần nữa, như tai nạn xe cô và những người có thù với chúng ta đang lần trốn đâu đó, khi nào mới có thể kết thúc được?"

"Anh Anh, dừng sự," Anh cầm đôi tay bé nhỏ của cô an ủi: "Tuy rằng mọi chuyện đang tái diễn nhưng mà chúng ta đã tránh được những kết quả xấu nhất, anh sẽ làm cho bọn họ đều bị báo ứng."

Tô Anh nhấp môi cười cười, nói: "Không phải em sợ, em chỉ là lo lắng sẽ liên lụy đến người bên cạnh, giống như Lâm Thành Phong vậy."

"Sẽ không sao đâu, anh sẽ không làm cho bọn họ có cơ hội thừa nước đục thả câu." Anh nheo nheo mắt: "Em nhìn thấy cô gái kia ở đâu?"

Tô Anh nói: "Ồ chỵ hoa, cô ấy là con gái của ông chủ cửa hàng hoa em hay mua, tên là Ngô Đình Đình."

Khương Triết liền nói: "Được, chuyện này cứ giao cho anh."

Tô Anh "ừ" một tiếng: "Em nghe cha cô ấy nói, cô ấy còn học đại học, vẫn chưa tốt nghiệp."

Khương Triết nói: "Đừng lo lắng, anh sẽ điều tra rõ ràng."

Về đến nhà, mở cảm xúc không tốt đẹp trong lòng Tô Anh đã giảm xuống rất nhiều, cô ôm một đồng hồ chơi chà tạm biệt Khương Triết, cười nhẹ nhàng, đôi mắt cong cong giống trăng non.

Khương Triết ngồi ở bên trong xe, ánh đèn tối mờ che đi cảm xúc của anh, Tô Anh chỉ nghe thấy giọng anh thâm trầm ra lệnh.

"Đi thôi."

Tô Anh biết ở trước mặt mình anh đang cố gắng biểu lộ ra sự nhượng bộ và thỏa hiệp, thậm chí còn kiềm chế bản thân không được ép buộc cô chuyện gì nữa, nhưng Khương Triết vẫn luôn là Khương Triết, một Khương Triết lãnh khốc vô tình, thậm chí cô còn nhớ đến người đã trút quần áo trên người cô xuống...

Hiện tại anh bao dung toàn bộ sự xa cách và nóng nảy của cô, nhưng nếu có thật sự làm ra chuyện khiến anh không thể chấp nhận, như chuyện anh hiểu lầm khi cô mang thai, trong mắt anh hoàn toàn là sự tàn nhẫn khiến người khác hoảng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Hợp tác

Edit: Cát

Beta: Mùn

Tối cuối tuần, Lâm Thành Phong ở công ty chiến đấu hăng hái mấy ngày liên tục ít được nghỉ ngơi, hôm nay ở nhà nằm nửa ngày, sau khi ăn cơm trưa anh liền tới tìm Tô Anh chơi. Mới vừa đến tiệm hoa tươi của Tô Anh, anh phát hiện trong tiệm dường như có cái gì đó lạ!

Thủy tiên cùng xương rồng đặt ở trên xe đồ chơi trên mặt đất, bên cạnh bách hợp bảy Ultraman uy phong lẫm lẫm, bên cạnh hoa lan là Spider Man, hoa nhài thì dựa vào đàn dương cầm, cây mắc cở Tiểu Xảo thì được đặt trên xe kéo, trên cột lồng xanh thì treo thật nhiều đèn màu, giống như cây thông Noel...

Đây là trang trí kiểu gì vậy, anh không hiểu được?

Khẩu vị này có chút mặn nha.

Anh nhìn đồng một cái sờ tay một cái, còn cầm điều khiển từ xa điều khiển xe chơi đùa, xe con ô ô ở chuyển động lộp xe nhỏ, đong đưa làm hoa thủy tiên nhỏ lắc lư trái phải, hưng phấn cực kỳ.

Thủy tiên vừa hưng phấn vừa kích động: "A a a chơi thật thích, hướng phải mau hướng phải!"

Xương rỗng lại không vui chút nào, kinh hoàng thất thố kêu lên: "Mau dừng lại! Sắp đâm tường rồi!"

Kết!

Xe sắp đâm vào tường lại quay một góc ——

Thủy tiên huyết sáo: "Oa ha ha! Anh trai ơi tiếp tục đi!"

Xương rỗng: ".....(ㄟ_>_)"

Muốn chết à.

Không gian của cửa hàng bán hoa quá nhỏ, xe cũng không chạy được nhiều nơi, Lâm Thành Phong buông điều khiển từ xa, cũng mặc kệ hoa thủy tiên gục xuống, lại đi búng búng dương cầm.

"Đồ rề rề mi pha son la si ——"

Lâm Thành Phong nhện không được cười: "Bé hoa nhài còn rất biết thương thức nha, sáng ý lớn mật, đúng là nhân tài kiệt xuất mà!"

"Được a, tôi sẽ nói lại cho Tô Anh nghe," Lưu Vận không biết lại đây khi nào, trong tay cô còn cầm một cái chén lớn, trong chén đựng bánh bột ngô được chiên từ bột ngô vàng óng thơm phức. Bởi vì bánh quá thơm, Lâm Thành Phong hít hít mũi, nước miếng chảy ròng! Ngay cả lời Lưu Vận nói cũng không để ý: "Tôi muốn ăn!"

Lưu Vận cầm chén đưa đến trước mặt Lâm Thành Phong, cười nói: "Anh ăn đi, tay nghề của mẹ tôi, chính là đỉnh cao!"

Lâm Thành Phong cũng biết đến, lần trước anh đi Lưu gia ăn cơm mừng sinh nhật Lưu Vận, tay nghề Lưu mẹ xác thật làm người ăn còn muốn ăn thêm.

Anh cầm lấy một khối bánh ngô cắn một miếng, hần là mới ra nôi, còn nóng hổi, hương vị lại càng ngon, bên ngoài xốp giòn thơm phức bên trong mềm mại, anh giữ ngón tay cái lên, nói: "Tôi cảm thấy dì Trần nên mở một nhà hàng cơm Trung Quốc, kinh doanh chắc chắn rất tốt!"

Lưu Vận mỉm cười, lại như nghĩ tới cái gì, nói: "Mở quán ăn gì đó khả năng không được, chỉ là trước đây tôi đề nghị mẹ viết ra các phương pháp nấu ăn của một số món mà bà ấy sẽ làm, tôi sẽ chụp lại một số cảnh đó, sau đó liên hệ đồ ăn với phong tục lịch sử linh tinh của tổ tiên chúng tôi, viết thành một quyển sách, cũng coi như là sáng tạo phải không? Hơn nữa ngay cả tên sách tôi cũng đã nghĩ kĩ rồi, gọi là 《 Phòng bếp Lưu gia 》!"

Lâm Thành Phong ăn bánh ngô, suy tư nói: "Đoạn trước nghe tôi cũng không tệ lắm, nhưng 《 Phòng bếp Lưu gia 》tên này có phải quá hạ giá hay không? Không hoành tráng, không hay lắm."

Anh nghĩ nghĩ, nói: "Nếu là nhà các cô, vậy gọi 《 Gia truyền 》 đi."

Lâm Thành Phong ừ ừ gật đầu, càng thêm nghĩ cái tên《 Gia truyền 》này quá tốt, anh quả nhiên là thiên tài! Lại thấy Lưu Vận nhìn chăm chăm anh, đôi mắt sáng như mắt sói!

Anh lặng lẽ: "..... Tôi chỉ là thuận miệng nói,《 Phòng bếp Lưu gia 》cũng khá tốt, cứ để 《 Phòng bếp Lưu gia 》 đi!"

Lưu Vận xi cười một tiếng: "Xem đáng về góc nghề của anh kia.《 Gia truyền 》khá tốt, nếu quyển sách này có thể thành công, nhất định tôi sẽ dùng tên này."

Thật ra từ rất lâu trước đây cô đã có ý tưởng này, cũng từng trong lúc vô tình có nói qua với người bạn làm bên ngôn ngữ, chỉ là người bạn kia cười nói cô ý nghĩ kỳ lạ, ngay cả đồng nghiệp cũng cảm thấy không thể được, càng miễn bàn đến mẹ cô hoàn toàn không xem trọng, trực tiếp cự tuyệt.

Dần dần chính cô cũng từ bỏ, hôm nay chỉ là trong lúc vô tình có nghĩ tới, cũng là thuận miệng nói ra, không nghĩ tới Lâm Thành Phong lại không phản bác cô, nói cô tưởng bở, còn khẳng định cô, còn đứng đứng đắn đắn sửa lại cái tên. Cô thừa nhận《 Gia truyền 》tốt hơn《 Phòng bếp Lưu gia 》rất nhiều.

Lưu Vận nghĩ, Lâm Thành Phong thoát nhìn ngây ngốc giống đứa trẻ chưa lớn, nhưng mà thời khắc mấu chốt, lại đặc biệt có trách nhiệm, giống như đàn ông.

So với Khương Triết chuyên chế cùng Triệu Nhị bá đạo thì tốt hơn, không đúng, phải nói so với đám đàn ông cô biết còn tốt hơn.

Lâm Thành Phong vừa nghe, cái đuôi vểnh lên trời: "Đương nhiên, cũng không nhìn xem tôi là ai? Thiên tài Lâm mà!"

Lưu Vận cho anh một ánh mắt xem thường nhỏ, "Loại hại lợi hại, tiểu nhân bội phục!"

"Bình tĩnh, bình tĩnh, đây chứa một tí công lực mà thôi, tùy tiện phát huy đó mà!"

"....."

Đa mặt này thật sự còn dày hơn cả tường thành!

Tô Anh nghe được động tĩnh nên đi xuống, nhìn Lâm Thành Phong và Lưu Vận đứng ở cửa sổ, cô đi qua, nói: "Nhìn cái gì thế?".

Lưu Vận nói: "Tớ đang xem đa mặt người nào đó dày bao nhiêu."

Lâm Thành Phong liếc mắt: "Nói bừa, rõ ràng là bị tài hoa của tôi làm giật mình tới rồi!"

Lưu Vận ha ha: "Tài hoa gì chứ, tôi chưa thấy gì cả."

Lâm Thành Phong cười khẽ một tiếng, nói: "Phụ nữ các cô, đúng là thích khẩu thị tâm phi, rõ ràng tôi nhìn thấy trong ánh mắt cô toàn là hai chữ —— sùng bái!"

"Sùng bái cái đầu quý nhà anh!"

"Hử."

"....."

Tô Anh nhìn Lâm Thành Phong, lại nhìn Lưu Vận, cười tìm tìm ngấm nga.

Cô thấy trên tay Lưu Vận bung bánh ngô, ngửi ngửi cái mùi: "Cho tớ hà, vừa rồi ở trên nhà tớ đã ngửi thấy hương thơm rồi!"

Cũng mặc kệ bọn họ tranh cãi, cô lấy cái chén lớn trong tay Lưu Vận rồi bước đi, thuận tiện nhéo một miếng bánh ngô cho lên miệng nhỏ, hương vị quả nhiên ngon như trong trí nhớ của cô.

Thật ra Lưu Vận cảm giác bản thân bị vạch trần, có một chút mất mặt, cũng không muốn nói chuyện cùng Lâm Thành Phong nữa, nói: "Tô Anh, trong nhà còn có việc, lát nữa tớ lại qua tìm cậu."

Tô Anh nghĩ hoặc ậm ừ, thấy Lưu Vận đã khua tay chạy xa.

Cô cắn bánh, nhìn nhìn Lâm Thành Phong, Lâm Thành Phong nhún nhún vai, buông tay: Đừng hỏi anh, anh cũng chưa làm gì!

"Anh Anh, nơi này của em sao lại bày nhiều đồ chơi như vậy?"

"Bởi vì em thích. "

..... Lý do này, thật sự không thể phản bác được gì.

Lâm Thành Phong sờ sờ cằm, mấy món đồ chơi này đặt ở tiệm hoa tươi thoát nhìn đúng là có chút kì quái, nhưng bởi vì bố trí thích đáng, thoát nhìn lại rất đặc sắc, sẽ không có vẻ không hợp nhau, nhưng ngược lại hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, đáng về rất thú vị.

Được rồi, nhìn lâu rồi thật ra cũng không khó nhìn.

Lâm Thành Phong không hề rời mắt, bước đến trước mặt Tô Anh, đoạt lấy cái bánh ngô cuối cùng trong chén, đặc ý đảo chớp chớp mắt với Tô Anh.

Tô Anh quay mặt đi, không nhìn cười: "Quý ấu trĩ."

"Anh Anh ngốc!"

"....."

- - -

Ngay sau khi Tô Anh cùng Lâm Thành Phong òn ào nhón nháo, Khương Triết cũng nhận đến hai tin tức:

"Triệu Sùng Sơn lại ý đồ bứt khỏi điều tra của chúng ta, tôi nghĩ hẳn ta hẳn là sắp có hành động mới nào đó."

"Khương Minh ở nhà Dương Thanh, từ sau lần tôi đi tới hôm qua, hôm nay thì vẫn luôn ở đó."

Cơ hồ Khương Triết lập tức nói: "Trước hết cứ để hẳn cắt đứt các cậu, chuyện khác các cậu không cần phải xen vào."

"Vâng."

Cùng lúc đó, anh nhận được một cuộc điện thoại khác: "Nếu đoán không sai, Triệu Sùng Sơn và Khương Minh sắp phải đến đây, không cần rút dây động rừng, tôi phải biết nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ."

Hiện tại có thời cơ này, giữa Triệu Sùng Sơn và Khương Minh rốt cuộc có cái gì đó nhìn không ra, chưa biết được gì, tùy tiện ra tay cũng không nên. Huống hồ Bào A kia trốn trốn tránh tránh, thật sự cẩn thận, vẫn luôn không lộ diện.

Cảnh sát bên kia mang theo Vương Thực đi tìm đường, tới một trấn nhỏ xa xôi liền không có tiến triển, Vương Thực dẫn độ, cần bản nói không rõ nguyên do, chỉ là ngẫu nhiên nhìn thấy một cảnh tượng, nói là giống như đã từng quen biết, nhưng mức độ đáng tin của lời nói này không cao, vòng đi vòng lại, sự tình tiến triển cũng không thuận lợi.

Nhưng phía bên Tướng Nghị cũng bị cắt đứt liên hệ, không biết có phải do anh đã phát hiện ra cái gì hay không?

Kể từ đó, đầu mối bên Triệu Sùng Sơn này có vẻ đặc biệt quan trọng.

Lại nói đến Triệu Sùng Sơn, quả nhiên sau khi bỏ lại đám người theo dõi, đi đến tòa tiểu khu lần trước, lúc này đây, hẳn ta không đi vội vã, ngược lại tỉ mỉ kiểm tra trong phòng, kéo bức màn khép hờ lên, tín hiệu điện tử bị che chắn, cho đến khi căn phòng này trở nên kín không kẻ hở, không có bất cứ chỗ nào khả nghi, lúc này ông ta mới bật lửa châm thuốc, nằm ở trên sofa chờ Khương Minh tới.

Quả nhiên chỉ trong chớp lát, tiếng mở cửa vang lên.

Triệu Sùng Sơn cười nói: "Khương Nhị thiếu, đã lâu không gặp."

Khương Minh tươi cười ôn hòa: "Triệu tiên sinh, để anh đợi lâu."

Hai người tâm tư kín đáo, giờ phút này tươi cười đều có vẻ cực kì giả dối.

Khương Minh ngồi xuống. Tuy rằng hẳn muốn hợp tác cùng Triệu Sùng Sơn, nhưng đối với Triệu Sùng Sơn hẳn vẫn có chút không tín nhiệm, rốt cuộc Triệu Sùng Sơn chính là người Triệu gia, ngày thường lại đi gần Triệu Nhị, cho dù giữa bọn họ đã từng có vài lần giao dịch, nhưng muốn tiến sâu hơn, thì còn phải chờ khảo sát.

Triệu Sùng Sơn lại nói: "Ai lại mong vẫn luôn nhân nhĩ sống ẩn dật, nghe mệnh lệnh người ta, tùy ý người bài bố đầu nhĩ? Khẳng định Nhị thiếu cũng không muốn, cho nên mới đồng ý gặp mặt tôi, không phải sao?"

"Triệu tiên sinh nói có lý." Khương Minh đi thẳng vào vấn đề: "Tôi nhớ rõ lần trước anh từng đề cập qua, muốn hợp tác với tôi, đúng không?"

Triệu Sùng Sơn nói: "Nhị thiếu đã nghĩ thông suốt? Anh chuẩn bị làm như thế nào?"

"Tôi muốn Bào gia từ nhà tôi chủ động từ bỏ Khương Tử." Khương Minh nói rõ: "Chỉ cần Khương Tử còn ở đây một ngày, thì Bào gia từ chẳng nhìn thấy được ai, rõ ràng Khương Tử lãnh tình lại máu lạnh, nhưng Bào gia từ lại coi trọng hẳn, đáng giận!"

Triệu Sùng Sơn cười: "Theo tôi được biết gần đây Khương Tử có vài lần ngã ngựa lại ý tứ của Khương Bào tiên sinh, đã sớm làm cho ông ấy bất mãn, chỉ cần thêm mấy lần phát hỏa nữa, khẳng định Khương Bào sẽ vứt bỏ Khương Tử."

Khương Minh lắc đầu: "Chuyện này tôi biết, nhưng Khương gia người nhiều, không có Khương Tử, còn có đông đảo chú bác anh em, mỗi người trong số bọn họ không ai là đến cạn dầu."

Triệu Sùng Sơn nói: "Vậy anh muốn làm thế nào?"

Khương Minh: "Nghe nói gần đây Khương Tử vẫn xoay quanh Tô Anh như cũ? Ông nói, nếu Tô Anh và Bào gia từ đồng thời xảy ra chuyện, Khương Tử sẽ chọn ai?"

Ánh mắt Triệu Sùng Sơn hơi lơ: "Chuyện này chi sự không dễ làm? Không nói Khương Bào tiên sinh, chỉ nói trong nhà Tô Anh, cũng đã có mấy chục người bảo vệ, nếu muốn cố ý tạo ra sự cố ngoài ý muốn, thật sự không dễ làm."

Khương Minh thờ dãi: "Đúng là không dễ làm. Triệu tiên sinh có cao kiến gì không?"

Triệu Sùng Sơn nói: "Triệu Nhị, lực lượng của hai người chúng ta muốn đối phó Khương Tử đúng là có chút khó khăn, nhưng nếu có Triệu Nhị, chuyện này sẽ không giống bình thường."

"Nhưng anh và tôi đều biết, Triệu Nhị cùng Khương Tử là anh em thân thiết, sao cậu ta có thể đối phó Khương Tử?"

"Có điều Nhị thiếu không biết, Khương Tử và Triệu Nhị đều thích Bé hoa nhài, bọn họ vì tranh đoạt cỏ ta đã sớm đánh nhau vài lần, về điểm này, tình anh em có thể lâu dài sao?"

"Vậy ý anh là?"

"Hiện tại Tô Anh không ở bên bất kì người nào, đây là một điểm cân bằng, chi cần đánh vỡ điểm cân bằng này, quan hệ giữa Khương Tử và Triệu Nhị định sẽ không còn như trước nữa."

"Triệu tiên sinh muốn một hòn đá ném hai chim?"

"Đúng vậy, Nhị thiếu thông minh, quả nhiên không thể gạt được cậu mà."

Trai cò đánh nhau, ngư ông được lợi.

Triệu Sùng Sơn nghĩ rất tốt, nhưng Khương Minh lại khịt mũi coi thường, một nữ nhân mà thôi, Khương Tử và Triệu Nhị sẽ coi trọng đến như vậy sao? Khẳng định sẽ không, cho nên, hà tất quanh co lòng vòng, trực tiếp một lần xử Khương Tử, bớt đi một đối thủ có lực cạnh tranh mạnh cũng sẽ nhiều thêm một phần hy vọng không phải sao?

Ý tưởng này cực kì điên cuồng, cho dù sự tình thành công cũng không có nghĩa hẳn ta có thể không hề bị liên lụy, ngược lại có khi còn làm áo cưới cho người khác, hẳn không ngờ, sẽ không làm như vậy, như vậy chỉ có thể quay lại từ đầu.

Triệu Sùng Sơn đột nhiên nhìn về phía cửa sổ, bức màn kia vừa rồi dường như lay động, hẳn ta lập tức đi qua, kéo bức màn ra, nhìn ra bên ngoài xem xét.

Khương Minh nhũn mày đi theo: "Làm sao vậy?"

Triệu Sùng Sơn nói: "Gần đây tôi vẫn luôn bị người theo dõi, đối phương lợi hại, vài lần trước muốn tìm ra bọn họ nhưng đều thất bại."

Sắc mặt Khương Minh nháy mắt lạnh đi: "Bị theo dõi vậy mà còn tới nơi này gặp mặt tôi? Là sợ người ta không biết chúng ta đang thương lượng cái gì sao?"

"Yên tâm, tôi cũng không phải là người bình thường, lúc trước tôi đã sớm cắt đứt bọn họ, nơi này rất an toàn."

Triệu Sùng Sơn nhìn kỹ ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ an tĩnh, hơn nữa lúc trước Khương Minh mua nơi này chính là vì tiện cho việc làm việc, cho nên phía đối diện cũng trống không, không có khả năng bị người nằm vùng.

Khương Minh vẫn không yên tâm như cũ: "Tôi nghĩ sắp tới chúng ta vẫn nên dừng gặp mặt, cẩn thận không lại trộm gà không được còn mất nắm gạo."

Triệu Sùng Sơn: "Chuyện bây giờ chúng ta làm vốn nguy hiểm, nhưng chẳng lẽ bởi vì nguy hiểm nên không làm? Tôi làm việc, anh chi yên tâm, nếu bị phát hiện, tôi còn có thể tới gặp anh sao? Vậy thì tôi cũng quá ngu ngốc rồi?"

Triệu Sùng Sơn mấy phen bảo đảm, lúc này Khương Minh mới miễn cưỡng ở lại, lại cùng hẳn ta thương lượng hồi lâu, lúc này mới một trước một sau rời đi.

--

Triệu Sùng Sơn trở lại văn phòng trình thám, ở trên mạng đăng một tin tức tìm người, thực chất tin tức quan trọng nhất hẳn ta muốn truyền đi là: Khương Minh đáp ứng hợp tác.

Làm trình thám, quả nhiên rất tiện làm việc.

Hắn ta uống ngụm trà, dựa vào ghế suy tư một lúc lâu sau, lại tức nói: "Cái Bào A này, làm việc quá cẩn thận rồi, vẫn luôn không lộ mặt, kì quái làm người không yên tâm."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Lời thổ lộ của Khương Tứ

Edit: Hiền Chân

Beta: Mùn

"Khương Minh muốn đối phó với tôi, Triệu Sùng Sơn thì muốn đối phó Triệu Nhị, lại còn chuẩn bị xuống tay với bé hoa nhài." Khương Triết cười khẽ một tiếng, ngón tay thon dài gõ gõ xuống bàn: "Hai người này thật là lợi hại."

Hoàn toàn tương phản với nụ cười vẫn treo trên miệng là đôi mắt sắc bén lạnh lùng của anh, chỉ cần nhìn một cái liền biết lúc này anh đang tức giận.

Khương Triết: "Theo dõi sát sao, chỉ cần lão A xuất hiện thì phải lập tức bắt bọn họ lại!"

Trợ lý Điều độ: "Khương tổng yên tâm, Triệu Sùng Sơn đã liên hệ với lão A. Một khi Khương Minh đồng ý hợp tác, nhất định lão A kia sẽ xuất đầu lộ diện."

Giống như Tường Long vậy.

Bây giờ xem ra, dường như Khương Minh lại trở thành con rối giống như Tường Long rồi. Chỉ là, con rối này vẫn chưa hoàn toàn thuần phục, cần chăm một chút "lừa" phía sau.

Có một số người, tâm quá lớn.

...

Nhưng sau đó, Khương Triết vẫn luôn chờ đợi Triệu Sùng Sơn ra tay hành động nhưng hết thấy đều sóng yên biển lặng, không có chuyện gì bất thường xảy ra.

Ngược lại là trong nhà Khương Triết, Trình Ngọc Thụ vẫn giữ ý định muốn tác hợp anh và Lưu Tuyết. Không nói đầu xa, ngay lúc ăn sáng bà đã nói với Khương Triết rằng bà đã đặt một bàn com tối ở Quán Duyệt, nhất định tối nay anh phải đến.

Khương Triết: "Mẹ, con quên nói với mẹ một chuyện. Lần trước con với Tô Anh đi dạo phố đã tình cờ gặp được Lưu tiểu thư."

Trình Ngọc Thụ: "... Các con đã gặp mặt nhau? Còn có Tô Anh nữa?"

"Vâng." Anh buống đùa, rút một tờ khăn giấy, nhẹ nhàng từ tốn lau miệng, không vì thái độ không thể tin được và sự phẫn nộ của Trình Ngọc Thụ mà ảnh hưởng, anh vẫn ung dung bình tĩnh như cũ: "Nếu không còn chuyện gì nữa thì con đến công ty đây. Buổi tối có việc, không thể ăn com cùng nhau rồi."

Trình Ngọc Thụ bị chọc tức muốn ngã ngựa, đầu đầu đờ lấy trán!

Khương Tứ làm như vậy nghĩa là đã hạ quyết tâm không phải Tô Anh thì không lấy!

Hôm nay tâm trạng của bà cực kỳ tồi tệ nên chẳng muốn qua bên lão gia từ chút nào, vẫn nhờ có di Quế cạnh bên hết mực an ủi, cảm thông khiến bà dần nguôi cơn giận. Thế mà khi bà đến nhà cũ lại nhìn thấy Khương Minh đang ở cùng Khương lão gia từ, bầu không khí giữa họ vô cùng hòa thuận vui vẻ. Làm bà không kiềm lòng được, thăm hỏi Khương Tứ ra mắng một trận ra trò. Lão gia từ coi trọng nó như vậy, dù gì ông ấy cũng là một ông cụ bảy tám mươi tuổi, điều ông cần nhất chính là tinh thần, vậy mà thẳng thộc Khương Tứ này ngày nào cũng cảm mệt ở công ty, ít khi đến thăm nhà cũ. Như vậy khác nào tạo cơ hội cho người ta thừa dịp tranh giành cơ chứ?

Cái nhà này ấy à, quả nhiên không thể lờ lỏng ngày nào hết.

--

Tô Anh vẫn luôn an tâm ở tiệm hoa tươi của mình, thế nhưng sáng sớm hôm nay lúc đang ngủ trên giường đột nhiên có bị cột lỏng xanh lè dậy. Trong lúc vẫn đang kinh ngạc thì trong lòng bất chợt dâng lên một cảm giác vô cùng không tốt....

Cô đi theo nó xuống lầu.

Thật an tĩnh, đám hoa lá đều đang ngủ ngon.

Xương rồng vẫn còn ngồi trên chiếc xe đồ chơi, trong miệng còn đang lẩm bầm lẩm bầm: "Thích thích thích, rẽ của ta cũng muốn thích thích thích..."

Xương rồng nói: "Thầy tiên, rẽ của người thật dài, có muốn Tô Anh đổi cho người cái chậu lớn hơn không?"

Xương rồng: "Thầy tiên?"

Xương rồng: "Này thầy tiên, người đừng có ngủ nữa, mặt trời chiếu tới móng rồi kìa, lại đây lái xe nè!"

Xương rồng: "...Thầy tiên?"

--

Chỉ mới qua mấy ngày, thầy tiên đã khô héo không còn tươi xanh tràn đầy sức sống như trước đây nữa, thân nó mềm như bông ngã vào chậu hoa, Tô Anh nhìn thầy tiên hồi lâu lại tưới cho nó ít nước rồi lại thêm cho nó ít đất mới, sau đấy đặt ở một góc của tiệm hoa.

Sinh lão bệnh tử, hoa nở hoa tàn, nhân sinh muôn hình vạn trạng.

...

Tô Anh tìm đến sơn trường.

Dường như cô vẫn đang chìm trong những suy nghĩ lan man.

"Ngài sống lâu như vậy, hẳn là đã thấy qua rất nhiều chuyện sinh tử."

"Đúng vậy."

"Khi những sinh mệnh bé nhỏ thân thuộc ấy rời đi, ngài có cảm thấy khổ sở không?"

"Là sinh mệnh, rồi cũng sẽ có ngày rời đi. Đây là quy tắc của nó."

"Tôi hiểu."

Tô Anh lại nói: "Tôi hiểu rõ, cũng rất khổ sở."

Cây đa trầm thờ dài: "Nhưng đây là sinh mệnh."

Cô hạ thấp giọng nói: "Tôi biết, thế gian có ly biệt."

Chính bản thân cô cũng từng chết đi một lần, có sao vẫn không thể đối mặt với sự sống cái chết chứ?

Cô ngồi dưới gốc cây đa thật lâu thật lâu, ngồi một lúc chợp mắt nghỉ ngơi, từ lúc bình minh hừng sáng đến khi hoàng hôn dần buông.

--

Khương Triết đến nghĩa trang, anh cứ ngỡ sẽ nhìn thấy Tô Anh trên bãi cỏ nhưng không ngờ nơi ấy vắng tanh không một bóng người!

Sắc mặt của anh lập tức sa sầm xuống: "Người đâu?"

Dương Lỗi cũng vô cùng kinh ngạc: "Cái này... Không thể nào! Tô tiểu thư đi đâu rồi?"

Tuy rằng bọn họ không theo lên đây nhưng vẫn luôn canh giữ ở lối ra vào. Họ không hề nhìn thấy Tô Anh rời đi, cũng không phát hiện nhân vật kỳ lạ nghĩ nào cả. Thế mà Tô Anh lại không có ở đây, chuyện này dọa bọn họ một phen giật hết cả mình!

Anh ta cũng không thoái thác, nhanh chóng nói: "Tôi lập tức phái người đi tìm!"

Khuong Triết gọi điện thoại cho Tô Anh nhưng đầu dây bên kia lại báo không liên lạc được.

Anh tức giận đến mức suýt chút nữa quay nạt điện thoại, nhưng đã kịp thời khắc chế lại, anh sợ nếu lát nữa có người gọi đến sẽ không nhận được, ra lệnh: "Liên hệ bên phía Khuong Minh với Triệu Sùng Sơn, xem hiện giờ bọn họ đang làm gì, có hành động khả nghi hay không! Lập tức đi điều tra xung quanh, mau đi tìm, tìm ở chợ hoa và trước mộ Hoắc Như nữa!"

Khuong Triết lại nói: "Liên lạc cho Lưu Vận, Lâm Thành Phong và Triệu Nhị, hỏi kỹ xem dạo gần đây Tô Anh có làm ra hành động nào kỳ quái hay không!"

Anh lạnh lùng nói: "Nhất định phải tìm Tô Anh về đây cho tôi!"

Dương Lỗi lập tức nhận lệnh, thậm chí còn không dám nhìn vào sắc mặt vô cùng khó coi của Khuong Triết ngay lúc này, anh cúi đầu, nhanh chóng chạy đi phân phối người tìm kiếm!

Sắc mặt Khuong Triết trở nên xanh mét, ánh mắt lạnh lẽo như thể băng tuyết vạn năm, ánh mắt quan sát xung quanh, chân bước chậm rãi thong thả.

Anh đã nhìn kỹ nơi này, căn bản không hề có dấu vết đánh nhau. Nếu như là Triệu Sùng Sơn phái người đến bắt cóc Tô Anh, lấy bản lĩnh của Tô Anh mà nói, không thể nào không gây gổ chút nào đã bị bắt đi. Nếu như vậy thì chỉ còn khả năng là cô đã tự mình rời đi...

Tô Anh có thể đi đâu chứ? Sao cô lại muốn lén lút rời đi chứ? Rõ ràng đã hứa với anh sẽ không chạy loạn nữa, vậy mà giờ lại nuốt lời thế này đây!

Anh siết chặt nắm đấm, cả người cũng căng thẳng theo.

Trong lòng có ngùi vị đan xen, vừa gấp vừa giận nhưng phần lớn vẫn là lo lắng sợ hãi!

Cuối cùng hợp lại bốc thành một ngọn lửa giận.

Tô Anh!

--

Lúc Lưu Vận nhận được điện thoại từ một số máy là vẫn cảm thấy có hơi bất ngờ, kết quả vừa mới nghe đối phương nói liền thấy lo lắng: "Tôi không ở cạnh Tô Anh, hai hôm nay tôi không gặp cô ấy. Xảy ra chuyện gì vậy?"

Đầu dây bên kia nói: "Không thấy Tô tiểu thư đâu nữa, nếu cô có tin tức gì xin hãy liên lạc ngay cho Khuong tổng."

"Được, được, tôi biết rồi!"

Mãi đến khi đầu dây bên kia tắt máy, Lưu Vận vẫn mơ hồ chưa tiếp thu được tình huống trước mắt là tình huống gì.

Trần Thục Phán cũng lo lắng nói: "Tô Anh làm sao vậy?"

Lưu Vận nói: "Hình như Tô Anh bị mất tích."

Trần Thục Phán nghe vậy liền thấy khẩn trương, truy hỏi: "Mất tích, làm sao lại mất tích?"

Lưu Vận nhủ mảy: "Con cũng không biết, con ra ngoài một lát."

Khi cô đặt chân đến tiệm hoa tươi của Tô Anh, phát hiện bọn người Lâm Thành Phong, Triệu Vũ và Đào Nhiên cũng đã có mặt ở đó, đứng ngay trước cửa chính, trên tay kẹp điều thuốc, bộ dạng nóng nảy căng thẳng làm cho cô đứng ở xa cũng cảm nhận được.

Hầu hết những nơi có thể tìm đều đã tìm hết rồi nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Tô Anh. Cho dù bên phía Triệu Sùng Sơn không có hành động đáng nghi gì nhưng vẫn khiến người ta lo lắng như cũ. Thế nên lúc này mấy người họ đặc biệt hy vọng Tô Anh tự chạy đi chơi.

Lưu Vận đi lên phía trước, nhận không được nói: "Sao lại thế này? Sao Tô Anh lại mất tích hả?"

Lâm Thành Phong nói: "Không biết." Anh nhủ chặt mảy: "Các cô chơi thân với nhau, cô có nghe Anh Anh nói gì không?"

Lâm Thành Phong vừa nói xong, dường như Triệu Vũ ngay lập tức nhìn sang bằng ánh mắt sáng quắc!

Lưu Vận bị nhìn chằm chằm nên trong lòng cảm thấy căng thẳng, lắc đầu nói: "Không có."

Tuy rằng các cô là hàng xóm của nhau nhưng mà không phải ngày nào cũng gặp nhau, cô phải đi làm phải làm việc, có khi còn phải tăng ca vào buổi tối, tới khi tan ca về nhà thì Tô Anh đã đóng cửa tiệm hoa chuẩn bị nghỉ ngơi rồi. Cả ngày làm việc cô cũng thấy mệt mỏi, chỉ muốn về nhà ngủ thật ngon, sao mà chú ý nhiều chuyện như vậy được?

Lâm Thành Phong thờ dài dây thất vọng, sự lo lắng trên mặt càng nhiều thêm "Hy vọng sẽ không xảy ra chuyện gì..."

Triệu Vũ hút xong điều thuốc liền xoay người ngồi lên chiếc mô tô của Lâm Thành Phong, Đào Nhiên lập tức lên tiếng: "Triệu Nhị, cậu đi đâu đấy? Chúng ta đều đã phải người đi tìm rồi, cậu đừng có làm loạn thêm nữa!"

Triệu Vũ: "Có tin của Tô Anh thì lập tức báo cho tôi."

Anh đội nón báo hiểm lên sau đó nghiêng ngang rồi khò!

Đào Nhiên than nhẹ một tiếng: "Cái tên Triệu Nhị này! Không có một chút manh mối thì biết đi đâu tìm cơ chứ?"

Nhưng ngược lại Lâm Thành Phong có chút hiểu thấu: "Lòng Triệu Nhị lúc này đang rất hoảng loạn, cứ mặc anh ấy đi."

Đào Nhiên lắc đầu: "Tình yêu ấy à, đúng thật là biết tra tấn con người ta! Trước là Khuong Tứ, sau lại thêm Triệu Nhị!"

Nhìn bộ dạng khi yêu của hai người kia, anh không hề muốn gặp được tình yêu đích thực chút nào. Vì một cô gái mà trở nên điên cuồng, nghĩ đến thời đã thấy lạnh người, thật đáng sợ!

Lưu Vận vô cùng lo lắng cho Tô Anh: "Hay đề tôi về hỏi mẹ tôi xem bà ấy có từng nghe Tô Anh nói gì không?"

Lâm Thành Phong không muốn nghe Đào Nhiên cảm thán thế sự nữa nên lập tức nói: "Đi đi đi, chúng ta đi hỏi đi thử xem!"

Đào Nhiên cũng nhanh nhẩu nói: "Tôi cũng đi!"

--

Trước lúc Triệu Vũ đến, Khuong Triết đang nhủ mảy đứng trước một bức tường thật cao thật dày.

Sắc trời đã dần chuyển sang xám, trong tay anh cầm một chiếc đèn pin nhỏ cẩn thận tìm kiếm. Quả nhiên anh tìm thấy được dấu vết có người dẫm lên tường.

Anh dùng tay sờ vào thì phát hiện vết đất ấy vẫn còn hơi ẩm ướt, một lát sau lại nghe được giọng anh cất lên trầm thấp như thể thì thầm: "Vật nhỏ thật không nghe lời!"

Anh lạnh lùng nhếch môi, ánh mắt sắc bén thăm thuyệt.

Dương Lỗi bước đến bên, nói: "Khuong tổng, có phải Tô tiểu thư có ấy?"

Khuong Triết nhìn anh ta một cái, không đáp lời, chỉ hỏi: "Triệu Sùng Sơn kia không có động tĩnh gì chứ?"

Dương Lỗi nói: "Hành động nhỏ thì không thiếu, chỉ là vẫn chưa có hành động gì lớn."

Khuong Triết nói: "Bên này chúng ta bày ra trận địa lớn như vậy, nếu như Triệu Sùng Sơn có đủ thông minh thì hẳn đã biết được việc Tô Anh biến mất. Nếu hẳn muốn tính kế Tô Anh thì sẽ lợi dụng lúc này để động tay động chân, cậu phải chú ý."

"Vâng Khuong tổng, tôi hiểu rồi."

"Cậu phải người tiếp tục tìm kiếm quanh đây, đi sâu vào núi tìm, một khi có tin tức phải báo cho tôi biết ngay."

Anh cũng không nói thêm gì, chuyển đèn pin ngấm lên miệng, lấy đá sau đó nhẹ nhàng nhảy qua bên kia bức tường.

Dương Lỗi có ý định đuổi theo nhưng dường như Khuong Triết lại không có ý định dẫn theo anh ta. Anh ta nhủ mảy, chỉ có thể theo lộ định mà bỏ sung người tiếp tục tìm kiếm xung quanh. Đứng lúc này, đột nhiên thấy Triệu Vũ đến đây.

Dương Lỗi lập tức chào: "Nhị thiếu."

Triệu Vũ nhìn ngó xung quanh một lượt: "Khuong Tứ đâu?"

Dương Lỗi chỉ chỉ phía sau, nói: "Khuong tổng vừa vào trong núi rồi."

"Trước khi đi Khuong Tứ có nói gì không?"

"Không có."

Triệu Vũ cũng không vội đuổi theo ngay, ngược lại tỉ mỉ đánh giá xung quanh bãi cỏ, lại đến bên tường vây xem thử sau đó mới cảm đèn pin của Dương Lỗi, trèo qua bên kia tường.

Dương Lỗi nhìn theo bóng dáng dần đi khuất của Triệu Vũ, chỉ có thể xuống núi trước.

Bản lĩnh của mấy người này lớn hơn anh rất nhiều lần nên cũng không làm anh nhọc lòng cho lắm. Bây giờ anh chỉ muốn tìm được Tô Anh, chỉ là một cô gái mà năm lần bảy lượt trốn đi ngay trước người của mình, nghĩ thôi cũng thấy mất mặt!

--

Lúc Tô Anh tỉnh lại thì trời đã sẩm tối, cô ngồi dưới tàng cây, xung quanh là màn đêm tĩnh mịch, tối om như thể đại thụ đã che lấp hết ánh sáng, chỉ còn tiếng gió hiu hắt hòa với tiếng côn trùng.

Có điều cô không cảm thấy sợ, cổ gồng tử chỉ cứng đờ để đứng dậy, nói: "Sao hôm nay tối thế?"

Son trưởng đáp: "Tôi có gọi, nhưng cô không dậy."

Tô Anh nói: "Ừm, dạo gần đây ngủ không dậy nổi."

Cô nhìn vào điện thoại thì thấy đen kịt, hoá ra đã hết pin từ lâu, mấy ngày nay cô dùng nhưng lại quên sạc vì cứ thấy máy vẫn còn hoạt động nên không để ý.

Cô nói nhỏ: "Chắc ở nhà đã loạn như bãi chiến trường rồi."

Son trưởng nói: "Xuống núi đi, để tôi bảo vệ, cô đừng lo."

Tô Anh gật đầu: "Cảm ơn, đã quấy rầy ngài cả ngày, giờ lại còn phiền ngài lần nữa."

Son Trưởng không đáp, chỉ nói: "Tô Anh, đừng ngủ li bì như thế, có ngày cô sẽ không dậy được nữa."

Tô Anh tự biết giấc ngủ của mình là bất thường, cô cứ tưởng sinh lực mất đi thì mình sẽ tổn thọ mà thôi, đầu gối sẽ trở nên thế này. Dễ mệt mỏi, dễ buồn ngủ, càng ngủ càng thấy mơ hồ như mơ ngàn giấc mộng.

Cô cười cười đáp lại: "Cảm ơn son trưởng. Tôi sẽ nỗ lực sống sót."

Rồi quay người bước xuống núi.

Nhưng chỉ đi được vài bước, cô lại nghe thấy có tiếng: "Tô Anh, có một người đàn ông vào núi tìm cô."

Tô Anh ngăn người, nghỉ lại việc mình mất tích hẳn sẽ gây náo động không nhỏ. Cô nói: "Phiền ngài chỉ đường để tôi đi đến đó."

"Được."

--

Tô Anh gặp được Khuong Triết, có vẻ như Khuong Triết cũng phát hiện nên chiếu đèn sang đây, ánh đèn chói mắt khiến cô phải đưa tay che chắn.

"Khuong Triết."

"Ha."

Một tiếng cười lạnh.

Anh bước đến gần, giọng nói trầm ấm vang lên: "Vật nhỏ đến đây nào."

Tô Anh có chút do dự, nhưng rồi cuộc vẫn đi đến: "Xin lỗi, đã làm anh lo lắng."

Cô chạy đến bên anh, nhưng ánh đèn ấy vẫn gắt gao chiếu rọi từ trên xuống dưới soi xét tỉ mỉ. Tô Anh biết anh đang làm gì nên giải thích: "Em không bị thương."

Khuong Triết vẫn nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, sau đó thờ dài nhẹ nhõm, nắm tay: "Sao lại phải lên vào trong núi hả?"

Giọng anh mang theo một chút ý tra hỏi, dường như không muốn cho cô cơ hội trốn tránh.

Tô Anh nói: "Tại em muốn đi."

"Đi làm gì?"

"Đi ngắm cảnh..."

"Tô Anh, em đã hứa với anh thế nào hả?"

"Khuong Triết, quả thật lần này do em quá tùy hứng, em xin lỗi."

"Tô Anh, anh đang nghĩ có nên khoá em lại bên cạnh, không cho em rời xa nửa bước."

"..."

Cô nhìn anh, cảm thấy khó xử.

Bỗng, anh duỗi tay kéo Tô Anh vào ngực! Cô ngửa đầu, cảm giác lỗ tai bị cắn. Lỗ tai nhỏ ngứa ngom, không nghe lời!

Cô rên khẽ, muốn đẩy anh ra: "Khuong Triết—"

"Xin lỗi."

"... Sao cơ?"

"Anh xin lỗi, Anh Anh."

Tô Anh sùng sốt, đôi môi trên vành tai cũng không cần nữa, chỉ là cánh tay vẫn ôm chặt như cũ, đầu dụi vào cổ, từng hơi thở nóng phả lên người cô.

Lúc này cô mới cảm nhận được trái tim anh đang đập rất nhanh, hơi thở thô nặng, thậm chí thân thể còn khẽ run.

"Chắc anh điên rồi!"

Tô Anh mấp máy môi, không thốt ra được một chữ.

Anh lại nói tiếp: "Tô Anh, anh sợ lắm, sợ không tìm được em, sợ em chết nơi nào đó mà anh không thấy, anh sợ anh lại đến trễ."

Anh lại cười khẽ một tiếng, giọng nói còn mang theo chút tự giễu: "Khuong Tứ này có khi nào biết sợ đâu chứ, thậm chí anh còn chà sọ chết."

Tô Anh trầm mặc, lòng khẽ rung, cô ngửa đầu nhìn ánh trắng ở đường chân trời: "Xin lỗi, em chỉ ngủ một chút. Em lại khiến mọi người gặp rắc rối nữa sao?"

"Không có."

"Anh đừng nói dối, em biết là có."

"Cũng chẳng sao cả."

"... Thật ra không thể nói như vậy."

"Im ngay!"

"..."

Đường như trôi qua một lúc lâu, cuối cùng ánh đèn chói mắt biến thành ánh sáng nhàn nhạt, anh dần buông cô ra. Bàn tay anh đặt lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng xoa xoa, ánh mắt anh sâu thẳm che giấu đi nét lạnh lùng sắc bén.

"Tô Anh."

"Vâng?"

"Anh yêu em."

"..."

"Dù kiếp trước hay kiếp này, anh chỉ yêu mỗi em", Khương Triết nói, "Tô Anh, cả đời này của anh, hễ là đồ vật thuộc sở hữu của anh đều do anh hoàn toàn khống chế. Chỉ riêng em, dù kiếp trước hay kiếp này, anh vẫn không thể khống chế được. Anh nghĩ không phải em khiến anh điên, mà là anh tự nguyện điên vì em."

Tô Anh hoàn toàn bị Khương Triết làm cho kinh ngạc.

Kiếp trước, cũng chỉ có ngày cưới, khi mục sư hỏi anh có yêu cô không thì anh cũng chỉ đáp một chữ "yêu" ngắn gọn. Kể cả những lúc tình cảm nhất, anh cũng chỉ nhỏ giọng thì thầm "thích" bên tai cô. Anh trầm lặng bí ẩn, không mấy khi thể hiện cảm xúc thật, cho dù đôi lúc hơi lộ một chút, Tô Anh gốc gác nghịch cũng không hiểu thấu được.

Thể hiện tình cảm thẳng thừng mãnh liệt như thế... Không đúng, đây không phải Khương Triết, Khương Triết sẽ không làm thế.

Anh bình tĩnh, cứng rắn, trầm ổn như một ngọn núi lớn, mặc cho mưa bão có lớn đến mấy thì vẫn sừng sững bất động.

Tại sao anh lại nói yêu chứ, bị cô dọa đến hoảng rồi sao?

Khương Triết cảm nhận sự thiếu tin tưởng của cô gái nên kêu một tiếng, nói: "Anh định sẽ nói sau khi giải quyết hết khúc mắc trong lòng em, nhưng anh nghĩ thời gian sẽ không cho phép anh làm thế."

"Kiếp trước đã chậm, kiếp này không thể lại trễ."

"Anh biết anh đang nói yêu em"

Lời của tác giả: Máy cưa đừng hiểu lầm hy sinh mấy bé hoa để cứu Tô Anh nha, không phải đâu. Thụy tiên sống cũng nửa năm rồi, cái này vốn theo tự nhiên đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 186: Bày tỏ

Edit: liz

Beta: Jiang

Triệu Vũ không nghĩ tới là sẽ gặp được Khương Triết bày tỏ với Tô Anh.

Triệu Vũ hiểu rất rõ tính cách của Khương Triết, nếu không phải là không nhận được nữa thì Khương Triết sẽ không để lộ ra chút xao động nào. Giống như bây giờ, không quan tâm đến thời gian và địa điểm, chỉ cần người con gái đứng trước mặt là Tô Anh, Khương Triết sẽ chấp nhận nói ra những điều giấu ở đáy lòng....

Triệu Vũ cảm thấy có chút kỳ quái, lại rất tức giận.

Rõ ràng anh và Khương Triết đã thảo luận rõ ràng, trước khi sự việc hôm đó còn chưa giải quyết thì anh và Khương Triết đều không thể quấy rầy Tô Anh. Vậy mà giờ đây Khương Triết lại dám đơn phương bội ước!?

Fuck, thật âm hiểm!

Triệu Vũ tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng bước chân lại cứng đờ không dám tiến lên một bước, bởi vì anh rất muốn biết, muốn biết Tô Anh sẽ trả lời như thế nào, càng muốn biết Tô Anh đối với Khương Triết rốt cuộc là có còn cảm tình hay không, anh rất muốn biết đáp án của Tô Anh...

Bóng đêm tăm tắp, Triệu Vũ không nhìn rõ được hiện tại trên mặt Tô Anh là biểu tình gì, nhưng Triệu Vũ cảm giác được là giờ phút này Tô Anh không hề bình tĩnh. Như Khương Triết bên kia, bóng dáng cứng còng đã bán đứng tâm tình khẩn trương của anh, cứ việc bày ra giọng điệu lạnh lùng để phớt lờ mà thôi.

Giờ khắc này, Triệu Vũ cảm giác chính mình như phạm nhân đang chờ đợi phán quyết cuối cùng của thẩm phán.

--

Tâm tình Tô Anh cũng không bình tĩnh, ba chữ kia, cô đã từng vô số lần nói với Khương Triết nhưng anh cũng không đáp lại. Vậy mà hôm nay, dưới tình huống này, Khương Triết lại thừa nhận yêu cô.

Tô Anh không bình tĩnh, nhưng cũng không có cảm giác vui sướng đến muốn rơi lệ.

Tô Anh ngửa đầu nhìn Khương Triết, người đàn ông đỉnh đặc anh tuấn, bóng hình anh ở dưới trăng như ẩn như hiện. Cô không rõ biểu tình của Khương Triết giờ phút này là gì, nhưng có thể cảm giác được ánh mắt anh gắt gao khoá chặt trên người cô, không một mảy may di dịch, một chút cũng không.

Khương Triết là một người cao ngạo như vậy, hiện giờ nói ra những lời này, chắc chắn là vừa khấn trương vừa vô cùng nghiêm túc.

"Em không thích anh, Khương Triết."

"Chúng ta đừng dây dưa với nhau nữa."

"Quá mệt mỏi."

Lời cô nói ra nhẹ tựa như một con gió, nhẹ lướt qua tai Khương Triết, thật giống như ảo giác, vừa bay đã tan, không đọng lại cái gì.

Tô Anh nhìn Khương Triết, người đàn ông trước mắt như là không hề nghe được lời cô nói, không hề nhúc nhích.

Tô Anh cho rằng Khương Triết ít nhất sẽ tức giận.

Đàn ông giống như anh có thể nói ra những lời như vậy vốn không dễ dàng. Có lẽ cuối cùng Tô Anh cũng một lần được nghe Khương Triết nói yêu cô, cũng có lẽ đó là lần cuối cùng Khương Triết nói yêu một người con gái.

Nhưng Khương Triết lại an tĩnh.

Bàn tay dày rộng kia lại đột nhiên xoa nhẹ đầu Tô Anh, nhẹ nhàng xoa như vô số lần trước đây đã làm như vậy.

Khương Triết nói: "Không sao, Anh Anh."

Khung Trết không hiểu yêu là gì, thậm chí sau khi có những kỉ ức rồi rầm rĩa anh cũng không hiểu yêu là gì, cứ như việc Khung Trết vô số lần hiểu rồi, Khung Trết anh không thể không có Tô Anh, Tô Anh chỉ có thể là của anh.

Đây là một loại đặc vọng chiếm hữu cực kỳ mãnh liệt, dù tính tình Khung Trết bá đạo cũng sẽ không miễn cưỡng một người con gái. Nhưng gặp Tô Anh, Khung Trết đã không thể áp chế đáy lòng anh, Khung Trết anh muốn có gái ấy, muốn đến điên cuồng.

Đây là yêu sao? Khung Trết không biết, có lẽ là phải, có lẽ không phải.

Cho đến đêm nay, Tô Anh biến mất khiến lòng Khung Trết bùng tình, thậm chí không thể không cân được suy nghĩ có phải Tô Anh bị bắt đi, có phải đã chịu hành hạ, thậm chí đã lặng yên không một tiếng động chết ở một góc nào đó.....

Loại cảm giác sắp mất đi này khiến anh sợ hãi, trong lòng từng đợt lạnh nổi lên, lạnh cả người.

Anh chưa từng sợ cái gì, nhưng lại sợ Tô Anh chết ở một nơi mà anh không nhìn thấy, càng sợ tương lai không có Tô Anh. Tô Anh có thể nổi giận, không để ý tới anh, sẽ bỏ rơi anh, Khung Trết không sợ, nhưng anh lại sợ cô đã chết.

Đã chết, biến mất, không còn.

"Anh Anh, anh nói chuyện này với em, không phải muốn em đáp lại anh điều gì." Khung Trết đã kéo cô gái đang chìm trong khiếp sợ ôm vào trong ngực. "Đừng một mình chạy lung tung, kể cả khi em đã chết, anh cũng muốn vĩnh viễn nhìn thấy em, sẽ đem em chôn ở nơi bé con của chúng ta đã ngủ say, gia đình chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau.

"Em không cần làm gì cả, anh sẽ bên em, anh sẽ yêu em, anh sẽ không để em lại một mình."

- - -

Sẽ không để cô lại một mình.

Phòng bị mà Tô Anh mới dựng lên ngay khi nghe được câu nói này lập tức sụp đổ. Tô Anh cảm giác trái tim bé nhỏ của mình bị người khác đâm một cái, trong lòng đau xót, đôi mắt cũng trở nên nóng và ề ẩm, cả người đều khó chịu.

Tô Anh cắn môi: "Thật sự?"

Khung Trết nói: "Thật."

Tô Anh liền khóc không thành tiếng.

Trọng sinh trở về, Tô Anh chưa bao giờ khóc, cho dù đã phát hiện ra chân tướng hay là bị người bức bách, cho dù là thân thể đau đớn vô cùng hay sắp đối mặt với tử vong, Tô Anh cũng chưa từng khóc.

Nhưng giờ phút này, Tô Anh nhận không được khóc ra tiếng.

Từ nước nờ nhỏ nhỏ, đến không thể nhận được khóc rống lên...

Cho dù là kiếp trước, hay là kiếp này, Tô Anh đều biết bản thân mình yếu ớt, bản thân cô độc không nơi nương tựa, biết nguyện vọng nhỏ nhoi của mình lại vô cùng xa xỉ.

Kỳ thật Tô Anh chỉ muốn có một ngôi nhà, muốn có một người làm bạn, khiến cho cô không phải chỉ có một mình, khiến cho cô không còn cô đơn.

Một mình thực sự rất đáng sợ, sinh lão bệnh tử, buồn vui đau khổ, chua ngọt đắng cay tất cả đều chỉ thuộc về mình.

Khung Trết chưa từng nghĩ Tô Anh sẽ khóc, khóc đến mức nức, tay chân nhũn ra ngã ở trên cỏ. Khung Trết thuận thế ôm Tô Anh vào ngực, gương mặt dưới bàn tay vì khóc thất thối mà trở nên lạnh lẽo, uớt át dính trên bàn tay Khung Trết, lại như là tích ở trong ngực Khung Trết, thực sự đau lòng.

"Anh Anh ngoan, Anh Anh ngoan....."

Môi Khung Trết dán trên khóe mắt cô gái, nếm nước mắt. Trong lòng Khung Trết thở dài, bàn tay ở sau lưng cô gái nhẹ nhàng vỗ về.

Khóc đi, khóc ra mới tốt.

Tô Anh trải qua nhiều chuyện như vậy, trừ bỏ đau đến không nhận được chảy nước mắt, Khung Trết chưa bao giờ thấy Tô Anh khóc. Như vụ tai nạn xe, trước đó còn trải qua sự việc đáng sợ như vậy, sau đó Tô Anh lại có thể cong cong môi cười tùm tùm. Đường như Tô Anh giấu tất cả vào trong lòng, ngay cả đối với việc có thể chết bất kì lúc nào vậy mà Tô Anh vẫn cứ bình tĩnh, như thể chuyện của người khác vậy.

Khung Trết biết tâm lý Tô Anh có vấn đề. Khung Trết hỏi qua Hà Huệ, Hà Huệ nói Tô Anh rất lạc quan, thực kiên cường, nhưng tâm lý Tô Anh lại cũng yếu ớt. Tô Anh đang trốn tránh, là tính quen đi những tất cả điều đau khổ hoặc có thể nói không phải quên đi mà là muốn từng lớp, từng lớp chôn vùi nó ở nơi sâu nhất của đáy lòng.

Tô Anh bị tổn thương sau đó sinh ra chứng ngại tâm lý, lại càng có khả năng sẽ khiến Tô Anh sinh ra ảo tưởng nào đó.

Phát tiết cảm xúc đối với thân thể Tô Anh mới là thực sự tốt.

Khi Tô Anh ổn định lại được tinh thần, đôi mắt sưng đỏ giống hạch đào, tiếng nức nở dứt quãng. Khung Trết vẫn không nhận được đổ Tô Anh đừng khóc, khóc một lúc thì tốt, khóc lâu như vậy sẽ mệt người.

Cho đến khi đã qua được lúc lâu, âm thanh khóc thất thối đã nhỏ dần, chỉ ngẫu nhiên nghe được một tiếng nức nở suy yếu, dường như chưa hồi sức.

Khung Trết cảm giác được cô gái nhỏ nắm chặt vật ở trước ngực anh thật chặt như thể sợ anh sẽ biến mất ngay, gắt gao siết chặt như thể nào cũng không buông ra.

Đột nhiên, Khung Trết nghe thấy miệng Tô Anh nói gì đó thực nhỏ, Khung Trết nghe không rõ "Anh Anh, em nói cái gì vậy?"

"..... Chúng ta vẫn phải chia tay."

Tô Anh bắt lấy cổ áo Khung Trết, ngửa đầu, gương mặt bị nước mắt rửa qua lạnh lẽo mà tái nhợt, rồi lại muốn dưới ánh trắng nhìn rõ Khung Trết "A Trết, anh rời khỏi em... Mẹ em rời đi, bé con cũng rời em mà đi, rồi cả thủy tiên và xương rồng, hoa nhài, chúng nó đều sẽ rời em mà đi..."

Khung Trết nghĩ hoặc nhieu mây, thủy tiên, xương rồng, hoa nhài... đó là gì vậy? Là tiệm hoa của Tô Anh?

Khung Trết không rảnh nghĩ nhiều, thấp giọng hứa hẹn: "Anh sẽ không rời bỏ em."

Tô Anh nhìn Khung Trết, cổ chấp nói: "Không, anh rời khỏi em đi."

"Anh đang ở bên cạnh em, em hãy nhìn anh xem, anh ở bên em đúng không?"

"..... Anh...ở bên em?"

"Đừng vậy, anh sẽ luôn bên em, luôn cùng em."

Khung Trết cầm bàn tay đang nắm chặt của cô gái lên, ấn ở vị trí trái tim "Anh Anh, không cần sợ, anh sẽ ở bên cạnh em."

Tô Anh nhìn Khung Trết thật lâu, im lặng không nói gì.

Như thể đang tìm kiếm cái gì đó, lại như đang xác nhận điều gì.

Khung Trết không biết cô gái nhỏ kia đang nghĩ điều gì, nhưng khẳng định là không tin anh. Trong giấc mơ Khung Trết anh rất xấu, ngoài giấc mơ anh lại vài lần cưỡng bách đem lại cho Tô Anh nhiều đau khổ và tai nạn. Hết thấy khiến Khung Trết đối với Tô Anh không có bất kì điều gì có thể tin tưởng được, Tô Anh không tin là điều đương nhiên.

Khung Trết nói: "Không sao, Anh Anh, em không cần nghĩ gì cả, anh sẽ bên em, bảo vệ em."

Tô Anh đang nắm chặt tay rồi bỗng nhiên buông, âm thanh nghẹn ngào mà khản khản, nhẹ nhàng nức nở: "Anh không phải anh ấy, anh ấy sẽ không như vậy."

Khung Trết biết Tô Anh nói đến là ai, đó chính là Khung Trết trong giấc mơ "Sẽ không, sẽ không giống như bây giờ không chút so đo mà yêu em, bên em."

Tô Anh trầm mặc gật đầu, nhìn Khung Trết, nước mắt lấp lánh.

Khung Trết rũ mắt nói: "Kỳ thật có nhiều lúc, anh cũng sẽ nghĩ hoặc, sau mỗi lần mơ tỉnh lại, anh lại cho rằng chính mình là anh ta. Nhưng khi anh hoàn toàn tỉnh táo, anh lại biết chính mình và anh ta không giống nhau. Anh ta có lẽ là anh, anh cũng có lẽ là anh ta, vòng đi vòng lại anh và anh ra cũng không phân rõ."

"Nhưng anh biết" Ngón tay thon dài của Khung Trết vén sợi tóc dính trên sườn má Tô Anh "Anh và em đều không hề là Khung Trết và Tô Anh trong giấc mơ, chúng ta và bọn họ là không giống."

Tô Anh lắc đầu, cũng có thể Khương Triết trong giấc mơ và Khương Triết ở hiện tại không giống nhau, nhưng Tô Anh vẫn là Tô Anh, không có bất cứ điều gì bất đồng.

Khương Triết cũng không muốn miễn cưỡng Tô Anh bất cứ điều gì, cũng không giải thích gì nhiều. Chỉ là cười cười, thanh âm hòa hoãn như dụ hoặc, nói: "Anh Anh, em biết anh sẽ không làm hại em, anh có thể ở bên cạnh em không? Anh sẽ ở cùng em bất cứ lúc nào."

Vì khóc nên đầu Tô Anh mơ hồ đau. Tô Anh hốt hoảng. Chỉ cảm thấy sự dịu dàng của người đàn ông, cùng với từng cái vuốt nhẹ nhàng trên lưng bàn tay, bàn tay dày rộng có lực ấm áp giống như ánh sáng mặt trời ban sáng.

Đầu Tô Anh bị Khương Triết nhẹ nhàng ấn trong lồng ngực, chớp mắt quanh quẩn là hương vị của Khương Triết, hương vị mát lạnh còn có lẫn với mùi thuốc lá nhàn nhạt. Bờ ngực rộng lớn, xung quanh là hơi thở bình an. Giờ phút này có thể mê hoặc nhân tâm, thật an toàn, nội tâm Tô Anh mới cho cô biết nơi này rất an toàn.

"Vâng"

Âm thanh rất thấp gần như không thể nghe thấy, vậy mà Khương Triết lại có thể nghe thấy được.

Mắt Khương Triết sáng lên, thậm chí bàn tay đang để sau lưng Tô Anh siết lại có chút nặng. Gần như lập tức khiến Tô Anh bất an run một chút, muốn đứng dậy....

Hơi thở sắc bén quanh người Khương Triết lập tức dập tắt, lại lần nữa trấn an "Cảm ơn em, Anh Anh."

Cho đến khi Tô Anh lại lần nữa an tĩnh lại, thậm chí nhắm mắt ngủ, tiếng hít thở đều đều trong bóng tối đặc biệt rõ ràng. Khương Triết nhẹ nhàng cười, hôn lên trán Tô Anh.

Khương Triết ngửa đầu, thấy trăng non cong cong trên bầu trời.

Cho đến khi cảm giác cô gái trong lòng ngủ thật say, Khương Triết mới thấp giọng hỏi: "Xem đủ rồi?"

Triệu Vũ ăn bên góc cây. Khuôn mặt tuần mỹ giờ đây bị bóng tối bao phủ. Quanh người bị sự lạnh lẽo của đêm và bóng tối bao trùm, lộ ra nguy hiểm và lạnh lẽo. Bức người ta né xe ba mét, không dám tới gần.

Triệu Vũ trầm mặt không nói.

Khương Triết nói: "Cảm ơn."

Triệu Vũ ngửa đầu cười lạnh: "Ha!"

Cảm ơn cái gì? Chẳng lẽ Triệu Vũ anh muốn nhìn cô gái mình yêu ở bên người đàn ông khác khác sao? Hay nhìn Tô Anh và Khương Triết ký kết hẹn ước nữa sao?

Nhưng một khác kia, trên người hai người họ đều không thể thêm bất cứ ai tới gần.

Triệu Vũ anh và Tô Anh cũng không phải là gì của nhau, Triệu Vũ còn có thể làm gì?

Fuck!

Đây là gút mất giữa bọn họ. Cho dù là trong giấc mơ hay ngoài giấc mơ, Tô Anh đều chỉ thuộc về Khương Triết. Triệu Vũ anh chạy ra làm cái gì? Mang Tô Anh đi sao?

Triệu Vũ thích Tô Anh, nhưng càng hy vọng Tô Anh có thể coi bỏ được khúc mắc, có thể vui vẻ một cách thật sự.

Huống hồ...

Triệu Vũ nhìn Khương Triết nửa quỳ trên mặt đất nói: "Khương Tứ, vấn đề của chúng ta đợi chút bàn lại, trước tiên phải đưa Tô Anh về đã."

Triệu Vũ mở đèn pin, xung quanh sáng sủa hẳn lên.

Khương Triết cúi đầu, thấy cô gái dù mắt nhắm chặt nhưng đôi mắt vẫn sưng đỏ, môi tái nhợt cắn chặt, nước mắt còn vương trên bờ má, đáng thương đến làm người ta đau lòng.

Anh Anh ngốc.

--

Triệu Vũ lái xe.

Khương Triết ôm Tô Anh ngồi ở ghế sau.

Trong xe thật an tĩnh, an tĩnh đến dường như không có người, chỉ có tiếng ô tô nổ.

Triệu Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn qua kính chiếu hậu thấy Tô Anh dựa vào bả vai Khương Triết, ngủ đến say sưa không hề tỉnh lại.

Heo!

Từ trên núi xuống, Khương Triết ôm Tô Anh suốt cả quãng đường. Đường núi gập ghềnh khó đi, không tránh khỏi xóc nảy, lắc lư, thế nhưng Tô Anh vẫn chưa từng tỉnh lại, một đường này Tô Anh thực sự ngủ ngon. Cho dù có đem Tô Anh sang Thái Bình Dương có đều không biết.

Nhưng nhìn đôi mắt sưng đỏ của Tô Anh, khóc đến như vậy làm người ta đau lòng. Triệu Vũ lại không nỡ đánh thức Tô Anh.

Một đường tới tiệm hoa của Tô Anh, Khương Triết ôm Tô Anh lên phòng ngủ trên tầng.

Triệu Vũ xuống xe không đi theo ngay mà ngồi xổm ven đường, hút liên tiếp hai hơi dài mà vẫn không giải quyết được bức bối tích tụ trong lòng.

"Con mẹ nó chết!"

Đột nhiên Triệu Vũ ném tàn thuốc, một chân đá vào thân cây.

Đào Nhiên đang đứng phía sau cũng vì hành động này mà giật mình lui lại về sau hai bước. Mạ, mỗi lần cậu ta chịu kích thích lại không thể thiếu màn này, thấy nhiều nên thành quen rồi. Nhưng nói thế nào Đào Nhiên vẫn thấy Triệu Nhị đáng thương. Yêu thầm chuyển sang công khai theo đuổi nhưng vẫn luôn trong trạng thái thất tình.

Đào Nhiên sờ sờ cái mũi, vẫn không nhận được mà hỏi: "Cậu đây là chậm một bước?"

Hai trong mắt Triệu Vũ đỏ lên,tức giận không thôi mà nói "Chậm một bước cái gì? Là Khương Tứ gian trá!"

Đào Nhiên thấy hứng thú "Thật? Tên tiểu nhân gian trá Khương Tứ kia lại làm gì? Có phải bé hoa nhài đã bị Khương Tứ cảm hóa?"..... Cho nên Triệu Nhị không trở tài diễn xuất? Nhưng một câu này, Đào Nhiên vẫn nhận không hỏi bởi sợ bị Triệu Vũ đá.

Triệu Vũ cắn răng, không muốn nói nhiều.

Đào Nhiên nói: "Rốt cuộc thế này là sao? Triệu Nhị cậu không phải ở hiện trường sao? Thấy Khương Tứ liên mệc kệ như vậy sao?"

Triệu Vũ nhu mày: "Thằng lăm mồm, cút mau!"

Đào Nhiên: "...."

Đào Nhiên cạn lời trợn trắng mắt "Triệu Nhị, tôi đây quan tâm cậu vậy mà cậu lại nữ mắng tôi là thằng lăm mồm?"

"Cái cậu quan tâm đó chính là muốn nghe chuyện bát quái, tương tôi không nhìn ra sao?" Triệu Vũ cười lạnh: "Về phần này, tất cả tâm tư của cậu đều hiện lên trên mặt đó, mau cút! Cứ ở nơi này có phiền hay không?"

Đào Nhiên ngửa đầu nhìn trời "Tốt thôi, mặc dù có chút tâm tư hóng chuyện bát quái nhưng Đào Nhiên anh cũng thật sự quan tâm bé hoa nhài rồi cuộc sẽ về nhà ai có được không?"

Đào Nhiên nhìn trời, đã rạng sáng không khỏi nói: "Cậu không đi sao? Bé hoa nhài đã ngủ, cậu còn ở đây làm gì? Có chuyện gì ngày mai nói sau."

Triệu Vũ nói "Tôi muốn cùng Khương Triết nói chuyện."

Đào Nhiên mơ hồ hỏi: "..... Lại muốn đánh nhau?"

"Không phải."

Triệu Vũ nhu mày.

--

Triệu Vũ nghe thấy cuộc đối thoại giữa Khương Triết và Tô Anh. Càng nghe càng thấy lời Khương Triết có gì đó không đúng. Triệu Vũ có cảm giác Tô Anh đã xảy ra chuyện gì đó, là chuyện xấu..... Khương Triết biết mà không nói.

--

Lưu Vận ở cùng Tô Anh.

Tô Anh vẫn đang ngủ, tuy bên ngoài có tiếng động lớn như vậy mà cô nàng này vẫn ngủ ngon thật khiến người ta vừa tức vừa thương "Tô Anh, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Lưu Vận biết Tô anh là một cô gái ngoan không làm điều gì xằng bậy bên ngoài. Nhưng Tô Anh khác thường như vậy thì khẳng định đã có chuyện gì đó xảy ra. Nhưng Lưu Vận nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ được đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng đến mức khiến Tô Anh chạy loạn ở ngoài.

Lưu Vận ngồi ở đầu giường một lúc, sau đó cẩn thận ra ngoài.

Lâm Thành Phong đứng ở cửa cau mày, sắc mặt không tốt lắm. Lưu Vận không khỏi hỏi: "Lâm sao vậy? Tô Anh đã trở về, sao anh lại bày ra vẻ mặt đau khổ như vậy?"

Lâm Thành Phong rất mừng khi Tô anh trở về, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Khương Triết thì lại làm Lâm Thành Phong thấy kì quái. Không biết vì sao, trong lòng Lâm Thành Phong đột nhiên có dự cảm xấu, khiến Lâm Thành Phong thấy hoảng loạn khó chịu.

Lâm Thành Phong lắc đầu: "Không có việc gì. Lưu Vận, một mồi cà đêm rồi nên trở về nghỉ ngơi đi. Anh Anh ở đây đã có bọn anh chăm sóc."

Lưu Vận cười nói: "Không được, buổi tối còn phải ngủ cùng Tô Anh, nếu Tô Anh có tình lại em còn có thể chăm sóc cậu ấy, các anh thì khá là bất tiện....."

Lâm Thành Phong nghĩ cũng ổn, gật đầu nói: " Cũng được, anh xuống tầng nhìn xem."

Lưu Vận gật đầu: "Vâng."

Lưu Vận nhìn Lâm Thành Phong đi xuống tầng, bỗng thờ dài, quay đầu nhìn Tô Anh. Một người đàn ông quan tâm như vậy với một người con gái không khỏi khiến người khác nghĩ nhiều. Nhưng ánh mắt Lâm Thành Phong phẳng lặng, Lưu Vận lại cảm thấy chính mình nghĩ nhiều, tâm tư quá mức đáng kinh. Nhưng trong phòng này có bốn con sói, Lưu Vận không muốn để Tô Anh một mình, thật không thể yên tâm...

Lưu Vận trở về phòng.

--

Lâm Thành Phong xuống tầng, phát hiện Khương Triết và Triệu Vũ đang ngồi bất động, không nói lời nào. Thì thoáng lại nhà kho, híp mắt âm thầm tính kế.

Đào Nhiên ở một bên âm thầm nhìn.

Trường hợp này thật có điểm quen thuộc nha.

Lâm Thành Phong tùy tiện ngồi xuống một chỗ "Em nói này, các anh có thấy phiền hay không, nhưng nhìn các anh em cũng thấy phiền. Anh Anh không thích hai người, hai người không thể đi tìm mùa xuân tiếp theo sao?"

Khương Triết nhìn Lâm Thành Phong đặc biệt không vừa mắt, hai ngón tay ngoắc "Đào Đại thiếu, kéo người này ra ngoài."

Lâm Thành Phong: ".....???"

Đào Nhiên ở bên cạnh vui mừng: "Rõ!"

Đào Nhiên kéo tay áo, ôm lấy kẻ đang muốn chạy trốn là Lâm Thành Phong ném ra phía cửa. Lâm Thành Phong đương nhiên không chịu, nhưng Lâm Thành Phong lại không đấu lại Đào Nhiên, vài động tác đã bị thuận phục, ném ra ngoài. Lâm Thành Phong tức giận đến gặm chân. Gầm nhẹ: "Đào Nhiên, anh tiếp tay cho gãc làm phản! Khương Tứ, em nói sai sao? Anh vô lí!"

Đào Nhiên che mồm Lâm Thành Phong lại nói: "Tiểu Lâm Tứ, cậu nói bừa cái gì vậy? Biết nói thật thì kết cục ra sao không?" Đào Nhiên làm động tác cắt cổ, khiến cho Lâm Thành Phong muốn khóc.

"Fuck, anh buông em ra!"

"Buông như thế nào? Khương Tứ lên tiếng, cậu tìm Khương Tứ nói đi." Đào Nhiên cười ha ha "Khương Tứ nói một tiếng, tôi nhất định thả cậu. Còn chủ động đưa lên đầu chó này cho cậu tìm niềm vui."

"..... Chấn chó! Bại hoại! Cạn bả!"

"Cậu nói cái gì?"

"..... Em nói em."

"À... Nhóc bại hoại."

"....."

Đào Nhiên và Lâm Thành Phong ở bên ngoài cửa vụn vụn. Triệu Vũ nhìn thoáng qua, sau đó liền không có hứng thú dời ánh mắt, nói: "Khương Tứ, về Tô Anh, cậu rốt cuộc có chuyện gì gạt tôi, không cần tôi nói nữa chứ?"

Khương Triết bật lửa châm điếu xì gà nói: "Cậu nói cái gì?"

Triệu Vũ gần đỡ nói: "Chẳng lẽ cậu còn muốn lừa tôi à? Cậu và Tô Anh nói chuyện tôi đều nghe thấy, Tô Anh rốt cuộc bị làm sao vậy? Có phải chỗ nào xảy ra vấn đề không? Đừng vòng vo, cậu lừa tên đầu đất Lâm Thành Phong kia còn được chứ nghĩ có thể lừa tôi à?"

Hướng hồ Triệu Vũ đầu phải kẻ ngu xuẩn, khi nóng giận quá mức sẽ không suy nghĩ đọc gì nhiều nhưng khi bình tĩnh lại, Triệu Vũ có thể nhìn ra việc Tô Anh ngủ say có điều khác thường. Còn chưa kể Khương Triết còn nói tới việc sau khi Tô Anh chết thì Khương Triết sẽ làm cái gì nữa....

Triệu Vũ không muốn nghĩ nhiều, không ai muốn nghĩ đến những chuyện không hay xảy ra đâu. Nhưng trong lòng Triệu vũ lại không thể chịu được cái cảm giác sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Còn Tô Anh, nếu không phải có chuyện gì đó sẽ không đột nhiên chạy tới núi, việc này rất lạ.

Khương Triết lắc đầu, nói: "Tô Anh chưa nói, chính cô ấy không muốn nói thì tôi không thể nói cho cậu biết chuyện của Tô Anh được."

Triệu Vũ nói thẳng: " Khương Tứ, chẳng lẽ cậu muốn tôi đi hỏi thẳng Tô Anh sao?"

Khương Triết thờ dài nói "Triệu Nhị, có một số việc hỏi rõ ra thì không tốt."

Triệu Vũ hoàn toàn khinh thường: "Ha ha, cậu còn không lừa người sao. Cậu đừng cho rằng nói qua loa thì có thể qua được chuyện này."

Khương Triết trầm mặc, đứng lên đi đến trước một chậu xương rồng, trên mặt hiện lên vẻ thất thúy khó đoán.

Bệnh của Tô Anh, Khương Triết không hề cập cùng bất cứ ai, ngay cả Tô Anh cũng chưa từng nói ra. Khương Triết nghĩ, nếu không phải lúc trước trong lòng Tô Anh hỗn loạn, muốn cùng Khương Triết thử một lần thì Tô Anh cũng không nói cho Khương Triết biết có sắp chết.

Trời xui đất khiến, Khương Triết anh vô cùng may mắn.

Khương Triết nói: "Đi hỏi Tô Anh, nếu cô ấy muốn, cậu sẽ biết."

Triệu Vũ không vì lời này mà cảm thấy may mắn, ngược lại càng thêm bất an.

Khương Triết là người nào? Khi Khương Triết quyết định có bao giờ hỏi người khác? Khương Triết có đề ý đến suy nghĩ của người khác sao? Từ trước tới nay chỉ có Khương Triết đồng ý hay không thôi, lần này lại tự nhiên muốn hỏi ý kiến của Tô Anh....

Hay là Khương Triết bắt đầu để ý đến suy nghĩ và mong muốn của Tô Anh? Hoặc sự việc này thật ra ý kiến Tô Anh càng quan trọng?

Triệu Vũ nhủ mảy mảy suy nghĩ, cuối cùng nói: "Được, tôi tin cậu một lần."

Khương Triết từ một tiếng lạnh nhạt.

Khương Triết nhìn bốn xương rồng, bỗng nhớ tới lời Tô Anh nói hoa sẽ rồi cô mà đi, chuyện này là sao?

Khi Khương triết đi tìm hoa thủy tiên ở cửa hàng hoa của Tô Anh thì xác thực không thấy bóng dáng của hoa thủy tiên đâu.

--

Lúc Tô Anh tỉnh lại là đã qua buổi sáng ngày thứ hai, Lưu Vận đã đi làm để lại cho Tô Anh mảnh giấy viết lại tí mĩ tình huống tối qua, cuối cùng còn đặc biệt biểu đạt sự bất mãn đối với Tô Anh. Lại trộm đi một mình, không có nghĩa khí, nói thế nào cũng phải đi cùng nhau.

Tô Anh không khỏi buồn cười.

Tô Anh đứng dậy, xuống giường rồi tới phòng khách thấy trên bàn cơm bày một bàn đồ ăn sáng, bên cạnh vẫn là một tờ giấy nhỏ chữ viết rồng bay phượng múa khí chất hơn người.

--Com lạnh thì hâm nóng lên rồi ăn, có chuyện gì thì gọi điện cho anh.

--Anh Anh, hôm nay muốn đi chơi đâu?

Ký tên: Khương Triết.

Nhớ lại ký ức đêm qua.

Từng mảnh từng mảnh giống như chiếu phim điện ảnh hiện lên trước mắt Tô Anh.

Cô ngồi xuống bàn ăn một miếng cháo tới yến vị thơm nồng mềm mịn, lưu lại hương vị ở răng lưỡi không bỏ được. Giống như lời người đàn ông kia nói vẫn luôn ở bên tai cô, âm thanh trầm trầm khàn khàn, vừa điên cuồng lại vừa cuồng nhiệt.

"Tô Anh."

Tiếng cây ngô đồng đột nhiên vang lên, Tô Anh hồi phục tỉnh thần lại: "Vâng, lão ngô đồng."

"Ài." Lão ngô đồng sâu kín thờ dài: "Cô nghĩ thoáng chút đi."

Tô Anh cười cười, nói: "Tôi biết, lão ngô đồng, ông đừng lo lắng."

Lão ngô đồng nói: "Ngày hôm qua cô mãi không trở lại, xương rồng và hoa nhài đều rất lo lắng cho cô."

Tô Anh nghĩ đến nhóm hoa ở dưới tầng, bỗng có chút thương tâm "Tàu đi tìm sơn trường, cháu chỉ muốn có chút không gian yên tĩnh."

Ít nhất là lúc Tô Anh tìm sơn trường, Tô Anh thực sự chẳng muốn nghĩ gì. Tô Anh chỉ muốn có một nơi yên bình, có thể cho cô yên tĩnh một lát, không cần nghĩ đến chuyện thế tục, dù chỉ là trong chớp mắt, Tô Anh cũng muốn.

Lão ngô đồng nói: "Chúng ta đều hiểu, chỉ là hy vọng cô không nghĩ quá nhiều, chúng ta có thể có ngày hôm nay vốn chính là một kì tích. Cô không cần cưỡng cầu nhiều."

Lão ngô đồng biết Tô Anh rất buồn, chính lão ngô đồng cũng tiếc nuối khi thủy tiên ra đi. Nhưng không giống Tô Anh không tiếp thu được quy luật sinh lão bệnh tử, đó vốn chính là quy luật của thế gian. Người sẽ chết, cây đương nhiên cũng sẽ chết. Chỉ là tình cảm của con người yếu ớt, chỉ cần chút chuyện là có thể thương cảm cả một thời gian.

Tô Anh hiểu, Tô Anh đều hiểu tất cả.

"Cảm ơn ông, lão ngô đồng."

Dùng bữa sáng xong, Tô Anh đi xuống lầu.

Xương rồng lập tức kích động: "Anh Anh!"

Cột lông xanh chuyển động xung quanh Tô Anh, hoa nhài run rẩy cánh hoa nói: "Anh Anh, chị hù chết chúng em."

Bách hợp cũng nói: "Đừng rồi, rõ ràng nói buổi chiều về, vậy mà chị lại có thể đi lâu như vậy."

Hoa lan nói: "Bên ngoài thật nhiều người xấu, Anh Anh chị đừng đi loạn."

Xương rồng nói: "Không được, Anh Anh, lần sau ra cửa chị mang em theo, em sẽ biau biau nah."

Cây mắc cỡ ưỡn ngực: "Em cũng đi, em sẽ phóng khí độc."

"Thủy tiên mà còn khẳng định muốn làm lão đại."

"Đừng là phiền phức nha."

"Dù sao em muốn đi theo Anh Anh."

"Em cũng vậy."

"Em, em cũng muốn."

Một phòng đầy cây hoa riu rít, vô cùng náo nhiệt vui vẻ, tất cả dường như giống như trước.

Tô Anh nhìn ra cửa, chỗ đó trống rỗng.

Bách hợp nói: "Anh Anh, chị ôm em qua đó đi, em muốn trông cửa. Thủy tiên đi rồi, rồi cuộc em cũng có đất dụng võ."

Tô Anh thật ngoài ý muốn nhìn Bách hợp.

Bách hợp nói: "Mỗi ngày thủy tiên đều chọc tức em, em muốn nhìn xem xe có phải thực sự đẹp hay không. Nếu em học lái xe, thủy tiên có thể khóc không?"

Tô Anh cũng nghĩ đến cảnh tượng đó, Thủy tiên sẽ tức giận đến cây cánh hoa đều rơi mất, Tô Anh cười nhẹ: "Sẽ."

Bách hợp lập tức nói: "Thật sao? Em muốn đi xem xe!"

Tô Anh nói: "Được!"

Bách hợp thay thế thủy tiên, ưỡn ngực ở cửa đóng nhìn chút tây nhìn chút, thỉnh thoảng còn cảm thán: "Oa, nơi này nhìn thế giới thật lớn!"

"Khụ khụ khụ, xe này ơng ơng liền đi qua, thật nhanh!"

"Ái nha, gió thật lớn, cây hoa mệ lệ như ta có thể bị thổi tan!"

"Tại sao vẫn chưa có khách? Làm ăn thật kém!"

"Soái ca, mỹ nữ, muốn mua hoa không? Có thể làm đẹp còn có thể dễ thương, mua về tuyệt đối không thiệt nha."

--

Tô Anh cứ nghĩ ly biệt sẽ khiến con người ta đau khổ, nhưng hiện giờ ở chung lại làm cho người ta thấy quý giá, cô không nên sợ hãi chia tay liền sợ hãi tất cả.

Thời gian qua lâu rồi, tất cả sẽ quen thói.

Thời điểm Tô Anh thấy Khương Triết là giữa trưa, trợ lý Điều đi phía sau cầm theo một hộp đồ ăn màu tối.

Tô Anh không hiểu nói: "Sao anh lại tới đây?"

Khương Triết cười một tiếng, nói: "Tôi đưa cơm trưa."

Trợ lý Điều đang nỗ lực giảm thấp sự tồn tại của mình lập tức nói: "Tô tiểu thư, Khương Tổng lo lắng thân thể cô còn chưa hồi phục, một mình không thể nấu cơm...."

Tô Anh nhìn Khương Triết, a một tiếng, nói: "Cảm ơn."

Trợ lý Điều thật tốc độ dọn đồ ăn lên trên bàn xong, lại làm cho chính mình biến mất. Cái tốc độ kia cùng nhãn lực cao siêu không phải một sớm một chiều mà luyện ra được, huống hồ, trợ lý Điều còn cực hiểu Khương Triết. Gần như không một điểm qua loa, khó trách vẫn luôn có thể đi theo Khương Triết lâu như vậy.

Tô Anh nghĩ chuyện này, cắn một miếng đồ ăn.

Thời điểm Khương Triết ăn cơm không thích nói chuyện, Tô Anh đã thành thói quen, chỉ lo vui đùa và cơm. Khương Triết nhìn Tô Anh, buông đôi đũa, xoa mái tóc đen tuyền của Tô Anh.

"Anh Anh."

"Vâng?"

"Đại khái Triệu Nhị đã đoán ra được thân thể em có vấn đề, Triệu Nhị đang hỏi anh, anh nên nói thế nào?"

Tô Anh thật ngoài ý muốn, hăm răng không cẩn thận cắn vào lưỡi, cô kêu một tiếng, che miệng giật giật đầu lưỡi, hăm hồ nói: "Sao anh Triệu Vũ lại đoán được?"

"Chậm một chút." Khương Triết nhủ mảy, đưa cho Tô Anh một chén nước: "Đem qua cậu ta đi theo anh, cũng đi vào trong núi tìm em."

Tô Anh nghĩ đến tối qua cô khóc lóc, đột nhiên thấy xấu hổ.....

Kỳ thật Tô anh cũng không biết tạo sao chính mình ở trước mặt Khương Triết lại có vẻ thất thố như vậy. Có thể Khương Triết quá hiểu Tô Anh và dưới cảnh tượng cùng tâm tình như vậy Khương Triết dễ dàng phá vỡ sự phòng bị của Tô Anh, lại còn có thể nói trúng nỗi lòng chờ mong và sợ hãi của Tô Anh....

"Đừng nói cho anh Triệu Vũ biết." Tô Anh rũ mắt, nhận ly nước rồi uống một ngụm, nói: "Loại chuyện này nói ra chẳng qua là uổng phí tâm tư gây phiền não. Hôn nữa đi khám bác sĩ đều không phát hiện được nên cũng không có cách chữa, chính em sẽ nghĩ biện pháp."

Khương Triết nheo mắt, hỏi: "Anh Anh, em muốn nghĩ biện pháp như thế nào? Anh có thể giúp gì cho em?"

Tô Anh mờ mịt lắc đầu, nói: "Không biết. Xem thế nào đã."

Khương Triết trầm mặc một lát "Được."

Một lúc sau, Khương Triết rời tiệm hoa. Ngồi trong xe, sắc mặt Khương Triết lạnh lẽo và âm trầm.

Trợ lý Điều nhẹ nhàng thở ra, Khương Tứ như vậy mới là Khương Tứ, vừa rồi khẳng định không phải!

Khương Triết ngửa đầu dựa vào ghế xe, một tay xoa ấn đường, trên mặt có chút bực bội.

Tuy Tô Anh nói không nói cho Triệu Nhị, nhưng Triệu Nhị là người nào? Triệu Nhị rất thông minh, cho dù không nói thì sớm muộn cậu ấy cũng biết thôi.

Nhưng nói thật, anh cũng không muốn nói chuyện của Tô Anh cho bất kì kẻ nào.

Huống hồ còn có một tên Lâm Thành Phong.

Lâm Thành Phong vì bảo vệ Tô Anh mà bị thương nặng mềm chết, mà Tô anh vì cứu Lâm Thành Phong sẽ chết...

Tôi thiếu anh tôi trả rồi anh lại nợ, làm thế nào cho phải...

Tô Anh không muốn nói, cũng không muốn Lâm Thành Phong áy náy lo lắng.

Khi Khương Triết đang buồn rầu thì trợ lý Điều nhận được điện thoại "Lão A xuất hiện?"

Đầu bên kia điện thoại nói: "Đúng vậy, đêm qua Triệu Sùng Sơn ở quán bar cả đêm, sáng sớm hôm nay Triệu Sùng Sơn tìm khách sạn nghỉ ngơi. Chúng tôi tưởng là Triệu Sùng Sơn thật sự mệt mỏi nên đến nghỉ ngơi, thiếu chút nữa không cho người đi vào. May mắn, rốt cuộc vào giữa trưa phát hiện Triệu Sùng Sơn cùng khách ở phòng bên cạnh lên lầu có liên hệ. Đó chính là người Triệu Sùng Sơn luôn liên hệ, ám hiệu là lão A."

Trợ lý Điều nói: "Bọn họ đang ở đâu?"

"Khách sạn."

"Chờ tôi một chút."

Trợ lý Điều che lại Microphone, dùng tốc độ cực nhanh nói rõ tình huống bên kia cho Khương Triết. Khương Triết cũng đoán ra đại khái, anh mở ra là đối mặt vô cùng lãnh khốc và tàn nhẫn: "Lặng lẽ vây quanh, gọi cho cảnh sát, hôm nay nhất định phải bắt cho được Triệu Sùng Sơn và lão A."

Trợ lý Điều nói: "Rồ!" Trợ lý Điều đang muốn nói với bên kia, Khương Triết lại nói: "Đẩy lùi lịch hội nghị buổi chiều, giờ lập tức qua đó."

Trợ lý Điều chần chờ: "Khương Tổng, như vậy có phải quá nguy hiểm?"

Khương Triết: "Không cần nhiều lời."

Trợ lý Điều chỉ có thể làm theo, nói với tài xế quay đầu.

Tài xế quay đầu xe, đi khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Kết cục của Triệu Sùng Sơn

Edit: HaChow

Beta: Thư Thư

Triệu Sùng Sơn vẫn luôn muốn gặp mặt nói chuyện với lão A, nếu hợp tác, không nói đến việc hai bên cần hiểu tận gốc rễ nhau, nhưng ít nhất vẫn nên hiểu biết một ít, đối phương biết tên tuổi của anh ta và biết anh ta sống ở nơi nào, còn anh ta thì đến bóng dáng của đối phương như thế nào cũng không biết, chỉ biết mỗi tên, đến giọng anh ta nghe được cũng là giả, như thế sao mà được?

Cũng may vào lúc này, bởi vì anh ta đã lôi kéo được Khương Minh gia nhập, tuy rằng Khương Minh không mang đến ích lợi gì nhiều, nhưng tên này lại có quyền lợi kế thừa Khương gia, cuối cùng lão A cũng chấp nhận gặp mặt.

Tận đến trước khi anh ta nhìn thấy lão A, anh ta vẫn cho rằng lão A sẽ là một người đàn ông cao to tục tũn, nhưng sau khi nhìn thấy lão A, hình tượng anh ta tưởng tượng ra lập tức sụp đổ.

Lão A cao gầy, trên mặt đeo kính đen, đáng vẻ thanh tú, tầm bốn mươi tuổi, ăn mặc văn nhã, ném ở trong đám đông cũng không có người chú ý, chỉ khi nói chuyện, mới khiến người khác cảm giác hấn ta khôn khéo âm hiểm.

Triệu Sùng Sơn bắt tay lão A: "Lão A, ngưỡng mộ đã lâu."

Lão A nói: "Triệu tiên sinh, may mắn được gặp, may mắn được gặp."

Rõ ràng là lần đầu tiên gặp, hai người lại như ở nơi xa lạ gặp được đồng hương, bất chuyện đến là thân thiết, nhưng trong sự thân thiết này có bao nhiêu tính kế bên trong thì chưa biết được.

Đưa đẩy qua lại một lúc, rốt cuộc cũng nói tới việc chính.

Lão A nói: "Gần đây trong nhà việc nhiều, không yên ổn lắm, muốn tránh đến chỗ khác kiếm tiền cũng không dễ dàng."

Triệu Sùng Sơn hiểu, lão K đã chết, số ma túy lúc trước hoàn toàn bị mất, vừa mất công lại lỗ sạch vốn, vốn còn có tên Tường Long coi tiền như rác kia, nhưng cuối cùng hai anh em Tường Long và Tường Hiểu lại cùng nhau thất bại, kiếm tiền thế này không phải khó khăn thì là gì?

"Kỳ thật, thành phố C tiềm tàng lợi ích rất lớn, đây là vùng đất bảo vật đấy! Nếu anh có thể chuyển địa điểm làm ăn sang đây, khẳng định có thể kiếm đầy bồn đầy bát." Triệu Sùng Sơn cười cười, làm ra dáng vẻ rất ham phú quý, "Tôi thì không có yêu thích gì, chỉ muốn ở phía sau nhận chút tiền hoa hồng thôi."

Lão A cười nói: "Triệu tiên sinh là người thật thoải mái."

Triệu Sùng Sơn: "Làm buôn bán, vốn là để vui vẻ, thoải mái. Thoải mái thì mới làm việc với nhau được đúng không?"

Mục đích lão A tới, cũng là để hợp tác với Triệu Sùng Sơn, tuy bọn họ mới lên hệ với nhau có mấy năm, chẳng qua nếu muốn yên tâm cùng một người hợp tác giao dịch, vẫn phải quan sát so đo, dù sao chuyện này cũng không phải bình thường, nếu không phải Tường Long vô dụng, cũng không tới lượt Triệu Sùng Sơn.

"Thật ra lần này tôi tới, đúng là có việc muốn Triệu tiên sinh hỗ trợ."

Triệu Sùng Sơn ồ một tiếng, lập tức hứng thú nói: "Mời ngài nói, tôi nhất định sẽ không chối từ!"

Lão A nói: "Là việc này, trong tay tôi hiện tại có một lô ma túy....."

Ngoài cửa sổ đột nhiên có tiếng quạ đen kêu: "Quạ —— quạ —— quạ quạ ——"

Giọng lão A ngừng lại, Triệu Sùng Sơn thấy lão A đột nhiên không nói, sắc mặt có chút thay đổi, nói: "Lão A, lô ma túy trong tay ông giờ ở đâu?"

Tiếng quạ đen kêu lại lần nữa vang lên: "Quạ quạ —— quạ —— quạ ——"

Về mặt lão A bỗng nghiêm lại, từ sau eo móc ra một khẩu súng, nhắm ngay Triệu Sùng Sơn! Triệu Sùng Sơn thấy lão A sờ hướng sau eo thì lập tức cảm giác có chỗ không đúng, lập tức nhảy ra sau sofa, vội la lên:

"Lão A, ông có ý gì vậy? Tôi thành tâm cùng ông bàn chuyện buôn bán,sao ông lại không tin tôi?"

"Câm miệng! Mẹ nó sao mày dám bán đứng tao?"

Đáng giận, không ngờ bị bao vây!

Chỉ trong một giây, Triệu Quyền phá cửa sổ mà vào, lão A nằm sấp xuống.

Mượn vật dụng trong nhà che chắn thân thể, bắn ra hai phát đạn.

Cùng thời gian đó, cửa cũng bị phá!

Lão A không chút nghĩ ngợi, bắn hai phát về phía cửa, súng đều để ở dưới gầm giường phòng ngủ, trên người lão A cũng chỉ có vài viên đạn, nếu hết đạn thì lập tức xong đời!

Tiếng súng nổ "doang doang doang", biến cố đột nhiên tới này khiến trong lòng Triệu Sùng Sơn chợt lạnh, thầm nghĩ: "Xong rồi! Thật sự xong rồi!"

Cửa phòng ngủ cũng đột nhiên bị người mở ra từ bên trong, Triệu Sùng Sơn lập tức xoay người tránh né, hoảng hốt, anh ta dường như thấy sắc mặt xanh mét của Triệu Nhị xuất hiện ở trước mặt anh ta, sắc mặt lạnh nhạt, như muốn băm anh ta làm trăm mảnh! Triệu Sùng Sơn đi theo Triệu Nhị đã lâu, sao có thể không biết trong ánh mắt này chứa hàm ý gì? Chính là muốn làm thịt anh ta!

Sao Triệu Nhị lại ở chỗ này? Cảnh sát tới, sao Triệu Nhị cũng tới đúng lúc như vậy? Chẳng lẽ Triệu Nhị đã sớm hoài nghi anh ta?

Lúc này, Triệu Nhị vô cùng tức giận!

Không nghĩ tới lão A cùng với anh ta tránh ở cùng một nơi lại thành ba ba trong rọ, "Lão A, đây mà là nơi vô cùng an toàn trong lời ông nói?"

Lão A hạ giọng, quát: "Tao trong sạch, khẳng định việc này là mày mang đến! Hiện tại còn giả bộ với tao?"

Nhưng lúc này nói mấy cái này thì được gì?

Cảnh sát đẳng kia đã áp sát!

Trong lúc Triệu Sùng Sơn nghĩ làm thế nào để chạy trốn khỏi chỗ này, khẩu súng đen tuyền đã đặt ở sau óc anh ta, lão A cao giọng nói: "Nếu bọn mày không muốn anh ta chết, thì lập tức lui ra ngoài cho tao!"

Triệu Sùng Sơn không ngốc, lập tức hiểu ý định của lão A, nhưng trong mắt lão A cực kỳ ngoan độc, anh ta không biết lời lão A nói có thật là uy hiếp cảnh sát để chạy trốn, hay chỉ làm ra vẻ? Anh ta chỉ có thể phớt lờ nói: "Đừng, đừng giết tôi! Tôi thật sự không biết gì cả!"

Lão A kéo Triệu Sùng Sơn từ phía sau sofa đứng lên, uy hiếp: "Bọn mày lui ra ngoài, bằng không tao giết nó, chắc bọn mày biết, tao hạ thủ được!"

Lúc này Triệu Sùng Sơn mới chú ý tới, đến bắt anh ta ngoài trừ cảnh sát, Triệu Quyền và Triệu Vũ, không ngờ còn có cả Khương Triết, người đàn ông kia rất nhất quán trực tiếp, anh đi vào từ cửa chính.

Không ngờ ba người đàn ông cường đại cùng nhau tới bắt anh ta, anh ta không biết là mặt mũi chính mình lại có tác dụng đến vậy hay là anh ta đã quá ngu xuẩn, phải sớm nên nghĩ tới, ở thành phố C bị theo dõi mà vẫn không tra ra được ai là người đến đối phó anh ta, chỉ có thể là bọn họ. Đáng giận là anh ta vẫn luôn cho rằng mình che giấu không một kẻ hở, ai biết đã bị phát hiện từ sớm!

Lão A: "Cút ra ngoài cho tao, nếu không tao lập tức nổ súng!"

Ánh mắt Triệu Quyền nghiêm túc, trầm ổn, nhìn chăm chăm lão A, hai bên găng cơ sau một lúc lâu, trong lúc nhất thời cũng không có tiếng động ý, lão A không vội, sau khi tức giận và uy hiếp, rốt cuộc Triệu Quyền cũng nghe được tin tức từ bên ngoài truyền đến, tay súng bắn tia đã vào vị trí, anh lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, lui về sau ra một đầu hiệu, lại không có hoàn toàn rời khỏi phòng, mà là cách ra một khoảng.

"Lão A, ông đã bị bao vây, đưa tay chịu trời đi." Triệu Quyền nói, "Đừng rồi, ông cũng đừng vọng tưởng bọn ông sẽ đến cứu, học vài tiếng chim kêu mà mong có thể che lấp à? Giờ phút này chắc chắn bọn họ đã bị bắt, ông cũng chạy không thoát."

Sắc mặt Lão A đã khó coi càng thêm khó coi, trong nhất thời nội hận đối với Triệu Sùng Sơn lên tới đỉnh điểm, ông ta biết lúc này bản thân muốn chạy thoát là cực khó khăn, gần như không chút nghĩ ngợi, ông ta lập tức muốn giết Triệu Sùng Sơn diệt khẩu, sau đó tự sát!

Cũng trong lúc đó, tay súng bắn tia ngoài cửa sổ đã vào chỗ, một súng bắn trúng bả vai lão A!

Lão A kêu đau, Triệu Quyền lập tức tiến lên!

Cùng lúc đó Triệu Vũ cũng lập tức bắt lấy Triệu Sùng Sơn đang muốn nhảy cửa sổ chạy trốn, đập hán xuống đất, anh quan báo tu thù, đá Triệu Sùng Sơn đến muốn kêu cũng không kêu được!

"Ông đây bắt anh em mày, mày liền lấy ông đây làm ván cầu, lợi hại đấy!"

Triệu Sùng Sơn thống khổ ho khan, cảnh sát lập tức ngăn Triệu Vũ ra. Triệu Vũ vung tay ném hán đi, cười lạnh, "Mày con mẹ nó nửa đời sau ở trong tù mà nằm mơ kiếm đồng tiền lớn đi! Mẹ!"

Triệu Sùng Sơn xin tha: "Không phải em, em không có, Nhị thiếu, sao em có thể làm chuyện có lỗi với anh được? Từ thiếu, tôi thật sự không có làm chuyện có lỗi với các anh mà....."

Khương Triết đứng một bên, nhìn Triệu Sùng Sơn bị mấy người đập trên mặt đất, tay hán ta bị bẻ ra sau, mặt dán trên đất, trong miệng kêu rên xin tha, như một bãi bùn lầy.

Chính là tên cầm thú này, tính kẻ anh và Tô An.

Dù cho hán có chết cũng không đền bù nổi.

- - -

Ban ngày ban mặt, vài tiếng súng vang lên, cảnh sát dễ phòng cao độ, cùng với xe cứu thương đang chờ một bên, dân trấn lõn như thế sớm đã khiến cho cư dân phụ cận chú ý đến!

Nhiều người vây quanh nhưng đều bị ngăn đằng sau dải phân cách.

Lão A bị đưa lên xe cứu thương, được xe cảnh sát hộ tống đến bệnh viện để lấy viên đạn. Triệu Sùng Sơn bị áp giải vào cục cảnh sát, người Triệu gia biết được tin tức, lập tức mời luật sư đến nộp tiền bảo lãnh cho hắn ta, tất nhiên là không thành công.

Thật vất vả mới bắt được cá nhỏ, sao có thể thả hắn ta?

Ngày cả lão A cũng bị giám sát gắt gao hơn hồi trước rất nhiều, dù sao cũng có bài học lần trước, đối với lão A càng không thể thiếu cảnh giác.

Nhưng cũng chính sau lần này, rốt cuộc Triệu Quyền cũng chú ý tới Khương Tử cùng Triệu Nhị, giường như hai người này từng đặc biệt điều tra tổ chức khủng bố này, vào lúc này, nguyên bản Triệu Quyền cũng là vì điều tra lão A mà đến, nhưng lão A quá giỏi hoạt, anh vẫn luôn không tìm ra, nhưng Khương Tử lại truyền đến tin tức, lão A cùng Triệu Sùng Sơn đã liên hệ.

Hiện giờ lão A còn đang ở bệnh viện phẫu thuật, dù thế nào thì lần này cũng phải gắt gao trông chừng hắn.

Triệu Quyền nhìn Khương Triết lại nhìn Triệu Vũ, nói: "Sao hai người lại biết lão A?"

Triệu Vũ hừ một tiếng, nói: "Lúc trước phát hiện Triệu Sùng Sơn có điều không thích hợp, liền phái người điều tra anh ta, ngẫu nhiên biết được anh ta có liên hệ cùng với lão A, quan hệ này không bình thường. Sao có thể không chạy đến nhìn xem cơ chứ?"

Triệu Quyền hắc hắc cười một tiếng, "Thật đúng là báỉ phục với vận may bất ngờ như đập phải củt chó các chú." Anh ta cũng biết đạo lý dùng xong thì vứt, "Được rồi, nơi này không còn chuyện của hai người nữa, rời đi đi."

Triệu Vũ cạn lời cười lạnh, nói: "Bọn em tốt xấu gì cũng đã lập công, anh cũng phải nói, chuyện này rốt cuộc là sao chứ?"

Ngày cả Khương Triết đang trầm mặc đứng ở một bên hút thuốc đều nhìn không được nhìn về phía Triệu Quyền.

Triệu Quyền buông tay: "Việc này không phải điều các chú nên biết đến."

Triệu Vũ ngoài ý muốn: "Còn không thể nói cơ à? Chẳng lẽ bọn họ không đơn giản chỉ là một đám buôn ma túy?"

"Câm miệng, chú đừng có ngu ngốc mà cứng rắn xuất đầu lộ diện!" Triệu Quyền sẽ không nói, đây là cơ mật, dù Triệu Vũ là em anh, thì rốt cuộc cũng không phải người trong nghề.

Triệu Vũ mắt tròn trắng "Anh thật sự cho em là đồ ngốc hay sao, làm việc không có chừng mực?"

"Anh không biết, điều này phải hỏi chính bản thân chú."

"....."

Khương Triết đột nhiên nói: "Triệu Sùng Sơn nghe lão A nói xong, liền lập tức giật dây Khương Minh hợp tác với bọn họ, muốn thiết kế bắt thầu tóm Khương thị. Tình huống này, hẳn là cũng không khác lắm so với vụ của Tường Long?"

Điều này Triệu Quyền thật đúng là không biết, anh nhủ mau suy tư một lát: "Chuyện này tôi sẽ báo cáo lại, các chú cũng tự mình cẩn thận, những người này rất nguy hiểm."

Còn lô ma túy kia, trong phòng cũng không thấy, không biết lão A giấu ở đâu?

Khương Triết vờng vàng ừ một tiếng.

Triệu Quyền cũng không có thời gian nói thêm điều gì, anh còn rất nhiều việc phải làm, anh nhanh chóng rời đi.

Triệu Vũ nhìn bóng dáng Triệu Quyền, nói: "Triệu Sùng Sơn đã bị phế, cậu nói lão A sẽ ra sao?"

Khương Triết câu môi cười một chút, nói: "Ý chỉ câu lợi ích của lão A rất mạnh, chẳng lẽ cậu không phát hiện, vào lúc cuối cùng ông ta trúng đạn, về mặt ông ta cực kỳ sợ hãi."

Triệu Vũ cười nói: "Mẹ nó, lần này không một lưới bắt hết bọn họ ông đây không phải họ Triệu!"

Khương Triết nghĩ, vào lúc này dù thế nào cũng phải giải quyết những phiền toái này cho xong, miễn sau này có nỗi lo về sau.

Anh không thể khiến Tô Anh phải chịu bất kì uy hiếp gì nữa.

- - -

Trên hành trình quay về.

Triệu Vũ ngồi cùng một xe với Khương Triết, bởi vì anh có việc muốn hỏi.

Anh do dự một lát, nói: "Gặp Tô Anh rồi? Có ấy nói gì?"

Khương Triết ừ một tiếng, nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Có ấy nói không nói cho cậu."

Lần này đến lượt Triệu Vũ trầm mặc, anh xoa xoa ấn đường, kỳ thật anh nên biết sớm, Tô Anh có điều khác thường, bắt đầu từ sau tai nạn xe cộ của Lâm Thành Phong, anh cho rằng có khác thường như vậy là do nóng lòng tìm ra chân tướng để báo thù, hiện giờ xem ra, hình như không chỉ có thế.

Triệu Vũ nói: "Bác sĩ Hà Huệ nói gì? Tâm lý Tô Anh có phải là sinh..... chứng bệnh?"

Khương Triết nghiêng mắt nhìn mắt Triệu Vũ, ánh mắt lạnh lùng, "Lời này tốt nhất cậu đừng có nói trước mặt Tô Anh."

Quả nhiên là thế?! Triệu Vũ tức giận lớn tiếng, "Khương Tử, chuyện quan trọng như vậy sao cậu có thể gạt mọi người không nói? Cho dù Tô Anh không cho, hôm nay cậu cũng phải nói rõ, rốt cuộc tình trạng có ấy hiện thế nào?"

Khương Triết xoa xoa cái trán, không nói.

Triệu Vũ nói: "Đều đã nói đến như vậy, cậu cho rằng có thể tiếp tục gạt tôi nữa à?"

Khương Triết rốt cuộc nói: "Bị chướng ngại tâm lý sau khi chịu kích thích."

Triệu Vũ ngăn người, chần chờ nói: "..... Bởi vì giấc mơ kia?"

Khương Triết: "Ừ."

Triệu Vũ không thể hiểu nổi: "Trong giấc mơ thật sự đáng sợ như vậy?"

"Là cực kỳ đáng sợ."

Giấc mơ của Khương Triết tuy rằng không đầy đủ, nhưng áp lực khủng khiếp trong giấc mơ kia, thậm chí người có tâm chí kiên định như anh, sau khi tỉnh vẫn chịu ít nhiều ảnh hưởng, khiến tâm trạng anh cả ngày đều trầm thấp, loại cảm giác này rất khó chịu, thống khổ đến nỗi cảm tưởng như hai loại cảm xúc thất vọng và tuyệt vọng trộn lẫn vào nhau, chỉ là cái ôm cũng giống như từ biệt. Hướng chỉ cảm thụ của Tô Anh so với anh còn nhiều hơn.

Triệu Vũ suy tư một lát, cười lạnh nói: "Vậy nên cậu nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của?"

Khương Triết thanh âm trầm ổn mà bình tĩnh: "Triệu Nhị, từ đầu tôi đã nói rõ ràng, tôi sẽ không từ bỏ Tô Anh. Tô Anh có ấy không phải không yêu tôi, chỉ là có ấy có kị, có ấy sợ hãi yêu tôi, sợ hãi bị thương, có ấy bị bệnh cho nên trốn tránh. Hiện giờ có ấy đồng ý cho tôi ở bên cô ấy, điều này chứng tỏ tình trạng của cô ấy có chuyển biến tốt. Dù cho tôi có sử dụng tâm kế với cô ấy, có thể có được kết quả như bây giờ, tôi cũng vui mừng vì mình đã không làm gì sai."

Triệu Vũ cho rằng anh đối với Tô Anh đã rất dễ tâm, anh suy nghĩ rất nhiều vì cô, nhưng rốt cuộc anh cũng không thể cẩn thận được như Khương Triết.

Bởi vì Tô Anh ở chỗ bác sĩ Hà Huệ không chỉ giấu giếm bệnh tình của cô cho bọn họ biết, cô đồng ý bọn họ có thể xem, nhưng anh lại không có lên tục chú ý theo dõi, cho nên Khương Triết biết mà anh không biết. Bởi vì mỗi ngày khi Tô Anh nhìn thấy anh đều cười, đối mặt công cong cùng đối mặt ngọt ngào, nhưng đáy lòng cô lại cất giấu vô số thứ. Có lẽ cô thống khổ, sợ hãi, nhưng mỗi ngày đều nói mình rất tốt, không có gì không tốt, chung quy giấc mơ cũng không phải hiện thực.....

Lẽ ra anh phải biết, Tô Anh sợ hãi cô độc, sợ hãi cái việc bảo vệ cô nhưng thực chất lại chẳng khác gì nhà giam, cô hướng tới ánh sáng và tự do, càng hướng tới quan tâm và tình yêu.

Cho nên lúc Khương Triết nói sẽ ở bên cô, không cho cô ở một mình, trong nháy mắt, cô liền gở xuống phòng bị đối với anh ấy.

Cô đã đem Khương Triết trong giấc mơ cùng với Khương Triết hiện tại tách bạch rõ ràng.

Anh đã rơi xuống hạ phong, thua một bậc.

--

Tô Anh nghe xong ngô đồng thuật lại, biết được lão A và Triệu Sùng Sơn đã bị bắt. Không bao lâu sau, Khương Triết thấy lại đây, nói cho cô chuyện lão A và Triệu Sùng Sơn.

"Anh Anh, anh không yên tâm?" Khương Triết nói.

Tô Anh nghi hoặc chớp chớp mắt: "Sao lại không yên tâm? Không có việc gì, lão A và Triệu Sùng Sơn bị bắt, hẳn là sẽ không còn người làm chuyện xấu nữa đâu?"

Khương Triết nói cô ngốc, "Lần trước lão K bị bắt, sau đó em và Lâm Thành Phong lập tức bị tai nạn xe cộ, lúc này lão A bị bắt, tuy rằng tin tức tạm thời phong tỏa nhưng khó có thể biết được bên kia có nhận thấy được cái gì hay không. Những người đó làm việc điên cuồng, rất có thể sẽ trả thù lần nữa."

Tô Anh nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Điều anh nói rất có khả năng."

"Bây giờ chúng ta thông báo cho Lâm Thành Phong, báo anh ấy cẩn thận."

Cô lấy đi động ra, lại bị Khương Triết đề lại, "Lâm Thành Phong và người nhà đều đã được anh sắp xếp xong, em không cần lo lắng."

Tô Anh gật gật đầu: "Vâng!" Lại nói, "Anh yên tâm đi, em sẽ không tiếp tục chạy loạn đâu."

"Không liên quan, em muốn đi chỗ nào thì đi chỗ ấy, anh đi cùng em." Khương Triết hơi hỏi câu hỏi, cười sờ sờ đầu cô, "Anh Anh muốn đi chỗ nào? Trong nú? Nếu như đi nú, chúng ta còn có thể đóng quân dã ngoại."

Người đàn ông cao lớn lạnh lùng, lời này nói ra tuy rằng hơi lạnh, nhưng sự lạnh lẽo này cũng không thể che được hết sự sùng nịch của anh với cô.

Tô Anh nhìn anh, đáng vẻ kinh ngạc.

Khương Triết cười một tiếng, chọc trán cô: "Vui đến nổi choáng váng?"

Tô Anh nhấp nhấp môi, ôm lấy cái trán, kỳ thật không đau, cô vẫn là nhịn không được ôm cái trán, nói: "Có chút kỳ quái....."

Cô cảm thấy Khương Triết đôi này và Khương Triết đôi trước thật sự không giống nhau, bọn họ không phải một người.

Nhưng cẩn thận ngắm lại, một đôi này, trừ lúc đầu anh giấu giếm tin tức anh về nước, việc khác, anh cũng không làm ra chuyện gì có lỗi với cô, dù về sau đôi khi có treu trọc cô nhưng cũng là lúc anh ghen, hiểu lầm.....

Khương Triết nói: "Có gì kỳ quái?"

Cô lắc lắc đầu, "Không có gì."

Khương Triết cũng không tiếp tục hỏi, nhẹ giọng nói: "Anh Anh, có muốn không?"

Tô Anh nói: "..... Muốn." Lại lắc lắc đầu: "Thôi, không đi."

Khương Triết nói: "Không cần lo lắng, anh sẽ sắp xếp tốt."

Tô Anh cười cười, vẫn như nói cũ: "Khương Triết, không liên quan, chờ những việc này xử lý xong, em sẽ đi, không vội."

Nhưng chính em cũng không biết bản thân hôm nay ngủ, ngày mai có thể tỉnh lại được hay không.

Hồ hấp của Khương Triết cứng lại, bàn tay anh để sau lưng, không tự giác siết chặt.

Anh cười cười: "Bé hoa nhài, lần này em phải nghe anh."

Tô Anh biết anh rất có thể là muốn đưa cô đi, nhưng cũng không thể không phải cô thì không được chứ, cô tò ra bắt đầu đi, cười nói: "Thật sự không cần đâu, anh cứ làm chuyện của anh đi."

Khương Triết lại chọc cái trán cô: "Bé ngốc."

Anh đương nhiên không nghe cô, cùng ngày bảo trợ lý Diêu sắp xếp chỗ cắm trại dã ngoại, hơn nữa còn là tiền hành bí mật.

Kỳ thật thời gian này không tính là nguy hiểm, tin tức lão A và Triệu Sùng Sơn bị bắt hẳn là còn chưa truyền đến bên kia, cho dù đã truyền đến, muốn lên kế hoạch động thủ cũng cần có thời gian, tính toán như vậy, ngược lại trong nhà cũng không an toàn như vậy.

Huống chỉ anh muốn thỏa mãn nguyện vọng nhỏ của cô gái mình thích chẳng lẽ lại không được?

Dù cho ngay sau đó cô có thể sẽ không tỉnh, ít nhất giờ khắc này cũng là vui vẻ không tiếc nuối.

Khương Triết nhìn cô, nhẹ giọng nói: "Ngày mai anh tới đón em, anh về nhà trước đây."

Tô Anh nhìn anh, gật gật đầu: "Ừ, đi đi."

Vào lúc Khương Triết bảo trợ lý Diêu chuẩn bị đồ cần thiết cho cắm trại dã ngoại, lão A từ cuộc giải phẫu rồi cuộc cũng tỉnh, cũng như Vương Thực, ông ta từ chối phối hợp, từ chối nói chuyện, từ chối uống thuốc, thậm chí còn có ý định chạy trốn và thương tổn chính mình.

Vị phòng ngừa lão A tự sát, chỉ có thể khóa từ chi ông ta ở trên giường bệnh, 24 giờ đều phải người trông coi. Mà Triệu Sùng Sơn, sau khi người Triệu gia tới não loạn vài lần không có hiệu quả, bắt đầu đi con đường tò vò hỏi cái, đề nghị muốn gặp Triệu Sùng Sơn, tất nhiên là không được. Người Triệu gia ai trong sạch hay không cũng không biết được, hiện giờ chạy trốn tích cực như vậy, ai biết có phải là âm mưu hay không? Huống chỉ bắt Triệu Sùng Sơn và lão A vốn là làm bí mật, nhưng Triệu gia lại biết ngay lập tức, dù nói không có gì cũng chẳng ai tin.

Mà Triệu Sùng Sơn chết cũng không nhận, chỉ nói việc anh ta gặp mặt lão A không có bất cứ điều gì không đúng đắn, cho tận đến khi ảnh chụp anh ta và Khương Minh lên kút gặp mặt, cùng với trên thông báo trên mạng, những tin tức đó bị phơi bày toàn bộ, miệng anh ta tuy rằng giảo biện, trong lòng lại hiểu tội này khó thoát!

Khương Triết nghe xong những lời này, chỉ lạnh lùng cười.

Chỉ thế này là đủ rồi? Đương nhiên không đủ.

Vì chuyện này mà Tô Anh đã chịu hết thầy thống khổ, anh phải khiến bọn họ trả giá đắt.

Lại nói đến Khương Minh, lần này anh cũng hoảng hốt không thôi, cũng không biết vì sao, đó là một loại trực giác vô cùng không an toàn, loại cảm giác này anh thường xuyên có, lòng nghi ngờ của anh khiến anh đối với rất nhiều chuyện đều không yên tâm, cho nên cảm giác nguy cơ trải lại lại bị anh xem nhẹ. Tâm toán tới nay anh như bình thường đi tìm Dương Thanh, chỉ có Dương Thanh mới khiến anh có cảm giác an toàn và ấm áp.

Dương Thanh không biết Khương Minh lại bị làm sao, chỉ cảm giác được anh hôm nay có chút hưng ác, thậm chí là lúc hôn cô, giống như muốn ăn cô vào bụng, tay anh càng giống như muốn xoa sát cô!

Cô ở trong trạng tâm lực kịch liệt thất thần, hét chói tai, kêu lên ở đầu vai người đàn ông: "Anh Minh....."

Dù vậy cô cũng không được người đàn ông thương tiếc, ngược lại là càng kịch liệt và nhiệt tình, cho tận đến khi lý trí cô mất hết, tinh thần tan rã, không biết qua bao lâu, rồi cuộc người đàn ông sau một cái thẳng lưng thì ghé vào người cô thờ dốc thật sâu.

Khương Minh thoải mái hít thở, thân thể cùng tâm linh thoải mái cuối cùng xua đuổi đi cõi lòng tràn đầy bất an của anh.

Khương Minh như khen ngợi hôn cô, "Thanh Thanh thật giỏi."

"..... Hả?" Dương Thanh vẫn đang thất thần sau trận kịch thích.

Khung Minh cười, xoay người nằm sang một bên, kéo chăn che thân thể trần trụi của cô lại, bàn tay ở trên mặt cô vuốt ve, chính mình thì dựa vào đầu giường hút thuốc.

Một lát sau, anh gọi một cuộc: "Hôm nay Khung Triết làm gì?"

Người đàn ông đầu kia điện thoại nói: "Buổi sáng Khung tổng vẫn luôn ở công ty, giữa trưa ra ngoài một chuyến, buổi chiều thì không trở về, hội nghị cũng bị hủy."

"Anh ta đi đâu?"

"Cái này thì tôi không biết."

Cắt đứt điện thoại, Khung Minh nghĩ, gần đây cũng không có việc đặc biệt gì, anh cũng không đi trêu chọc Khung Triết, anh ta hẳn là không đối phó anh. Mặt khác chỉ có thể là Triệu Sùng Sơn.

Triệu Sùng Sơn nói có người theo dõi anh, chẳng lẽ là bị phát hiện cái gì?

Chỉ mới tưởng tượng như vậy, sắc mặt của anh nháy mắt lạnh xuống, cực kỳ khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188: Anh sẽ luôn ở bên em

Edit: Xuân Cung Đỏ

Beta: Thư Thư

Lúc Khung Triết đến tiệm hoa của Tô Anh, cô đang rửa hoa quả trên lầu. Rửa hai quả táo và hai quả lê xong, cô lau khô nước, dùng túi vải rồi bọc lại rồi xếp vào chiếc túi vải bố màu lam nhạt có hoa li ti; Tô Anh rửa kỹ từng quả nho óng ánh rồi đặt chúng vào hộp đựng com trong suốt; ngoài ra cô còn làm com nấm và sushi, dùng bình giữ nhiệt để đựng nước ấm, bỏ đầy cả chiếc túi to.

Cô ôm túi đồ, lăm bẫm: "Hình như hơi nặng."

Nhưng nếu phải chọn lựa, cô không nỡ bỏ món nào ra.

Khung Triết khoanh tay trước ngực, tựa người vào cửa. Anh nhũn mày, nở nụ cười, sau đó bước tới xoa đầu cô gái nhỏ: "Nặng à?"

Tô Anh ngẩng đầu nhìn anh, nói: "Ừ, nặng lắm! Lát nữa leo núi sẽ rất mệt."

Cô dùng cặp mắt đen trắng rõ ràng để nhìn anh, hàng lông mày nhỏ nhắn nhũn lại vì lo lắng, khuôn mặt trắng sứ nờn nà kiều diễm. Ánh mắt Khung Triết lại càng thâm sâu, mùi hương vương nơi chóp mũi đã đập tan lý trí của anh, suýt chút nữa khiến anh ôm chặt cô vào lòng!

Anh liếc mắt cực nhanh, dùng tay nhắc chiếc túi vải hoa li ti lên, cất giọng khàn khàn: "Không nặng."

Tô Anh bều môi: "Sức anh lớn, đương nhiên không nặng."

Khung Triết nói: "Chẳng lẽ anh lại để người gầy như em làm việc nặng sao?"

Tô Anh cười tủm tỉm: "Chia nhau ra đi, sức anh lớn nhưng rồi cũng mệt mà."

Trong lòng Khung Triết hơi dao động, anh đưa túi vải qua phía Tô Anh và nói: "Cùng nhau ư?"

Tô Anh ây ay, nghĩ đến cô và anh cùng xách túi vải hoa kia, rõ ràng là cũng không nặng đến mức như vậy, lại còn có vẻ ầu trĩ.

Có lẽ Khung Triết cũng cảm thấy kỳ quái, anh khẽ cất tiếng ho. Thấy Tô Anh cắn cái miệng nhỏ, anh nhũn mày, véo mạnh vào khuôn mặt bầu bĩnh của cô: "Vật nhỏ!"

Tô Anh "xì" một tiếng: "Tự anh nói đấy, lại còn trách em!"

Khung Triết tiến lên một bước, dùng cặp mắt thâm thúy nhìn cô, khoe miệng anh nở nụ cười như cô như không: "Anh nói gì cơ?"

Tô Anh tránh né, lùi về phía sau một bước: "Anh tự hỏi mình đi!"

Khung Triết lại tiến tới một bước, truy hỏi: "Ồ, thế anh nói gì vậy?"

Ngón chân Tô Anh bấu lấy dép lê, lùi ra sau: "... Anh nói cùng nhau."

"Hà?"

"..."

Cô đã dựa trúng chiếc bàn kính, không thể lùi thêm nữa, đành đưa tay ra cản anh, bắt đắc dĩ nói: "Được rồi được rồi, anh chưa hề nói gì cả."

Đáy mắt Khung Triết xuất hiện ý cười: "Ngoan."

Tô Anh tròn mắt với anh, cảm thấy hơi buồn cười.

Thật ra chuyện này chẳng có gì cả.

Bởi vì phải ra ngoài nên hôm nay Tô Anh không mở cửa tiệm. Sau khi đi ra với Khung Triết rồi, cô mới khóa cửa tiệm hoa.

Trái lại Trần Thục Phân vẫn hỏi cô: "Muốn đi ra ngoài sao?" Bà hoài nghi nhìn Khung Triết. Người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh Tô Anh hiềm khi gắt đầu lễ phép với bà như vậy, bà biết đối phương không dễ chọc, Tô Anh làm cách nào cũng không vớt vát được anh. Trần Thục Phân lo cô bị ép buộc.

Tô Anh cười tủm tỉm, gật đầu, hươ hươ chiếc túi vải hoa trong tay: "Dạ! Con và Khung Triết lên núi ngắm cảnh."

Trần Thục Phân thấy Tô Anh chuẩn bị cả túi, lập tức biết mình suy nghĩ nhiều rồi. Bà nói: "Đi leo núi à? Vậy hai đứa phải chú ý an toàn, trong núi có rắn, cẩn thận đó."

Tô Anh nói: "Dạ, con biết rồi. Tạm biệt dì Trần."

Trần Thục Phân cũng vẫy tay, nhìn Tô Anh và Khung Triết lên rồi khỏi.

Bà về tới nhà, đi lên lầu thấy Lưu Vận còn đang ngủ nướng trên giường, bà vỗ vai con gái rồi nói: "Đừng ngủ nữa, mau dậy đi!"

Tối hôm qua Lưu Vận tăng ca, mệt đến độ không chịu nổi. Cô lăm bẫm mấy tiếng rồi lại chui vào trong chăn, Trần Thục Phân nói: "Vừa rồi mẹ thấy Tô Anh và Khung Triết cùng nhau lên xe, Tô Anh trông có vẻ rất vui, con nói xem có phải bọn họ làm hòa rồi không?"

Lưu Vận vốn đang ngủ mê mán cũng phải bật dậy: "Mẹ, mẹ nói gì cơ?"

Trần Thục Phân nói: "Mẹ nói có phải Tô Anh và Khung Triết làm hòa rồi không, họ đi chơi chung đó! Nhưng lần này mẹ thấy không khả quan, lúc trước chịu nhiều đau khổ như vậy, bây giờ lại ở bên nhau, sau này biết phải làm sao?"

Lưu Vận gãi gãi mái tóc rối bời: "Quái lạ, con chẳng hề nghe Tô Anh nói gì cả, có phải mẹ nhìn lầm không?"

Trần Thục Phân hừ một tiếng: "Mẹ con chưa có già cả mắt mờ đâu!" Bà ngẫm nghĩ: "Thôi, Tô Anh lớn rồi, nó tự có suy nghĩ và dự định của riêng mình, chúng ta không nên quản nhiều như vậy."

Lưu Vận nói: "Đội Tô Anh về, con hỏi cô ấy một chút."

Bởi vì Lưu Vận cũng cảm thấy Khung Triết nguy hiểm. Người đàn ông đó nguy hiểm, gia thế cũng nguy hiểm, tóm lại không tính là người lương thiện.

Nhưng nếu Tô Anh thích, vậy thì hết cách.

Trần Thục Phán đập tay vào gáy Luru Vận: "Thức rồi thì mau xuống ăn cơm, ăn rồi ngủ tiếp."

"Dạ..." Luru Vận ịu xù ngủ xuống, tiếp tục ngủ nướng

Bữa sáng quan trọng hơn giấc ngủ sao? Không hề.

- - -

Lúc tới chân núi với Khương Triết, Tô Anh mới phát hiện trong cốp xe chất rất nhiều đồ, thậm chí còn có cả lều trại. Cô ngạc nhiên: "Khương Triết, anh thật sự chuẩn bị cắm trại ngoài trời sao?"

Khương Triết nhún mày: "Em tưởng anh nói chơi à?"

Tô Anh nói: "Em tưởng rằng đến chiều mình sẽ về."

Khương Triết nhếch môi, anh vỗ đầu cô gái nhỏ, bảo cô đứng sang một bên: "Anh lấy đồ ra đây."

Trợ lý Diêu và tài xế ở bên kia cũng đi tới hỗ trợ, bày hết tất cả đồ đạc trong cốp xe ra, ngay cả khay nướng và than củi linh tinh đều được chuẩn bị. Tô Anh nhìn chiếc túi vải mà mình đang ôm, cảm thấy không thể sánh bằng.

Tuy nhiên cô rất hiếm khi thấy Khương Triết tự mình ra tay làm gì. Ví như bây giờ, anh xách túi đồ to đựng màu đen đi trước cô, hình ảnh này quả là mới mẻ. Nhìn dáng vẻ hiện tại của anh và cô khi hai người cùng đi vào trong rừng sâu, đầu sao vẫn cảm thấy hơi không hợp.

Ngay cả lúc lên núi, Tô Anh cũng không nhìn được mà quan sát bóng lưng đang đi trước mình, bóng lưng ấy thật mới lạ.

Đại khái là khi ánh mắt cô nhìn thấu tâm lưng anh, bước chân anh bỗng dừng lại. Anh quay đầu, ánh mắt nhàn nhạt nhìn khuôn mặt cô và nói: "Cứ nhìn anh hoài, nhìn dưới chân kia."

Tô Anh "ờ" một tiếng.

Khương Triết lại hỏi: "Có một không?"

Tô Anh hé miệng cười: "Không một."

Đương nhiên cô không một, cô như người xách túi nhỏ đi ngang qua, đồ đạc đều ở chỗ Khương Triết và trợ lý Diêu. Tô Anh chỉ cần đi vài bước mà thôi, hướng hồ đạo này cô hay rèn luyện, tố chất cơ thể đã tốt hơn trước, đương nhiên không một. Ngoài trừ giấc ngủ có vấn đề thì mọi phương diện khác đều không quá khác thường. Chỉ là, hình như Khương Triết cảm thấy có giống như người sắp chết, cơ thể trở nên đặc biệt suy yếu.

Khương Triết đối tất cả đồ mình đang xách qua tay phải, tay trái của anh chia ra với cô: "Lại đây, anh dắt em đi."

Đường núi gập ghềnh khó đi, không giống khu ngắm cảnh dùng những tầng đá để đi trên từng bậc. Trái lại, bởi vì lâu ngày không có ai đi qua nên bùn đất ở đây trở nên lồi lõm nhấp nhô, hơn nữa còn hẹp đến mức hai người không thể sóng vai nhau đi. Xung quanh đầy đều là rừng cây, cây cối cao to càng khiến đoạn đường này thêm phần tĩnh lặng, vắng vẻ.

Tuy nhiên, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng chim hót và tiếng rào rạt của từng nhánh cây ngọn cỏ.

Tô Anh nhìn bàn tay ai kia đang chia ra với mình, trên ngón tay anh có chỗ bị thít chặt đến độ hơi nhọt. Cô lắc đầu, nói: "Khương Triết, em có thể mà. Anh chăm chú nhìn đường đi, trước kia em đã tới đây vài lần nên đi một mình cũng chẳng sao cả."

Khương Triết nhìn cô, ánh mắt cô rất vững vàng, không hề có vẻ tránh né anh; nhưng anh vẫn cười cười, ý vị sâu xa: "Đã tới đây vài lần, em trốn anh tới đây mấy lần rồi hả?"

Tô Anh: "..."

Khương Triết buồn bã nói: "Lại hại lắm, bé hoa nhài của anh."

Tô Anh lắc đầu nói: "... Không có, lần trước bị anh bắt được đó."

Đương nhiên Khương Triết không tin cô. Bé hoa nhài này có bản lĩnh lớn, biết nói dối một cách ngoan ngoãn.

Tô Anh sờ lên tóc, cô bị nhìn chăm chăm đến mức luống cuống.

Xem ra Khương Triết sắp nổi giận rồi.

Nhưng trái lại, anh chỉ thờ dài: "Anh Anh, có lẽ vì quá lo cho an nguy của em nên anh đã lấy danh nghĩa bảo vệ rồi giam cầm em khỏi tự do. Về điểm này, anh thật sự không để ý tới; nhưng về sau, em muốn đi đâu, chúng ta sẽ đi cùng nhau như hôm nay vậy, được không?"

Tô Anh ngừng đầu nhìn Khương Triết, xác nhận là anh quái lạ một lần nữa.

Khương Triết thấy Tô Anh ngần ra, anh chấm ngón trỏ vào trán cô: "Hỏi em đó, bị ngốc rồi à?"

Tô Anh lấy lại tinh thần, hé miệng cười và gật đầu: "Được!"

Khương Triết nở nụ cười ấm áp, chỉ là sau khi quay đầu đi, khóe miệng anh kéo lên một cái.

Trợ lý Diêu và tài xế có ý đi cách xa một khoảng, hai người họ cũng ngừng lại rồi liếc nhau! Móa, Khương Tứ này quả là phúc hắc! Biết cả cách tỏ ra tội nghiệp rồi dùng khổ nhục kế! Nhưng cho dù như vậy, bọn họ vẫn không kìm được mà cười. Ôi trời ơi, mưa lên miền không dứt mấy tháng, cuối cùng bây giờ cũng đợi được ngày mây tạnh trắng sáng rồi! Bọn họ không cần phải chịu khổ nữa, cảm động QAQ!

Nên biết rằng mấy tháng trước đó, trợ lý Diêu và tài xế phải chịu đựng khí lạnh từ Khương Triết, không hề thấy anh có lúc nào ấm áp cả, cả người lạnh băng, khó lại gần hơn cả tuyết rơi; cười cũng dùng mơ anh cười, không phải cười lạnh thì là cười khẩy. Mấy ngày qua, tuy anh vẫn lãnh khốc như cũ nhưng cuối cùng ánh mắt sắc như dao kia đã không còn liếc ngang liếc dọc, đồng thời không còn nộ nộ cười âm trầm dọa người nữa!

Tốt tốt, nếu anh có thể lập tức kết hôn để bọn họ đón chào thời tiết mới mẻ thì càng tốt hơn nữa!

- - -

Trợ lý Diêu và tài xế hỗ trợ Tô Anh với Khương Triết đưa đồ lên đỉnh núi rồi rời khỏi, không hề có ý định giúp đỡ tiếp, Khương Triết cũng không nhờ họ giúp gì nữa.

Tô Anh nhìn khung lều trại bị Khương Triết bày đầy trên đất. Cô không động tay vào chỗ nào, chỉ khi anh sai cô làm gì thì cô làm đó, giống như một người gỗ cần cù chăm chỉ vậy.

Mãi đến khi hai chiếc lều được dựng xong thì cả người Tô Anh đã đầy mồ hôi. Cô thở hắt ra, ngồi dưới gốc đa nghỉ tạm. Khương Triết đang bày vì nướng BBQ, bàn, ghế dựa và một ít lửa than...

Cây đa rì rào, thổi vào người cô một luồng gió nhẹ nhàng ấm áp. Tô Anh nhắm mắt, tâm trạng rất tốt: "Cảm ơn ngài."

Cây đa nói: "Tôi thấy hôm nay tâm trạng cô tốt hơn lúc trước."

Tô Anh "ừ" một tiếng: "Đúng như ngài nói. Sống chết vốn là quy luật tự nhiên, tôi đã không thể chi phối sự sống chết của mình, có đau buồn thêm cũng chẳng làm nên chuyện gì."

"Có nghĩ được như vậy là rất tốt."

"Cảm ơn, đã làm ngài nhọc lòng rồi."

Tô Anh thật sự thích nơi này, mọi thứ trong núi làm cô thấy thoải mái. Dù là không khí thanh sạch hay khung cảnh an bình đều khiến cô cảm nhận được sự yên tĩnh hiếm có, sự yên tĩnh ấy làm cô đắm chìm cả người vào, tựa như cõi lòng mệt mỏi có được sự an ủi và nghỉ ngơi.

Cô nhắm mắt lại, dựa vào thân cây đa, thể xác và tinh thần đều vui vẻ.

Mãi đến khi một bóng người cao lớn cản ánh sáng trước mặt, Tô Anh mới mở to mắt. Cô thấy Khương Triết đang đứng ngược sáng ngay trước mặt mình, vóc người anh cao lớn mơ hồ, tựa như cách xa tận chân trời.

"Khương Triết?"

"Không đối à? Qua đây ăn một chút đi em."

Tô Anh ngồi thẳng người lên, dụi mắt: "Dạ."

Cô bò dậy khỏi mặt đất, quả nhiên bàn ghế đã được dọn xong ở đằng xa. Cô đi vài bước, nhưng không biết vì sao dưới chân đột ngột mềm nhũn, cô nhào thẳng xuống đất...

"À --"

Cô hét lên kinh hãi!

Khuong Triết cũng hoảng theo. Anh gần như lập tức túm lấy thắt lưng từ phía sau Tô Anh, cổ đâm thẳng vào lồng ngực anh, nhưng chân cô vẫn mềm nhũn, hoàn toàn bị trượt, hơn nữa còn bị anh túm lấy vòng eo, ghì chặt vào lồng.

Tô Anh cảm thấy eo mình sắp bị túm hỏng, cô nhủ mảy: "Khuong Triết..."

Trong lòng Khuong Triết đột nhiên có dự cảm không tốt, anh sửa "túm" thành "ôm", trực tiếp ôm chặt cô gái nhỏ vào lòng rồi đi sang bên cạnh và đặt cô ngồi xuống ghế. Sắc mặt anh u ám đến mức đáng sợ!

Tô Anh vẫn chưa lấy lại tinh thần. Người đàn ông kia nửa quỳ bên chân cô, bàn tay to của anh nắm lấy phần cẳng và véo thừ: "Có cảm giác không?"

Cô cảm nhận một chút, chỉ nhận ra lòng bàn tay anh nóng hổi mà thôi, đánh lắt đầu: "Không có cảm giác gì."

Khuong Triết véo mấy cái, xác thật trên mặt cô không có biểu cảm nào đặc biệt, anh chuyển sang cái chân còn lại và hỏi câu cũ: "Có cảm giác gì không?"

Tô Anh: "... Dạ?"

Sau một hồi sững sốt, cô nhìn Khuong Triết rồi nhìn sang chân mình, thấy bàn tay anh di chuyển trên đùi, dùng sức khẽ ấn vào, nhưng điều làm cô kinh ngạc nhất chính là cô không hề có một chút cảm giác!

Không có cảm giác nào, chẳng thấy gì cả!

Tô Anh lập tức trở nên hơi hoảng, sắc mặt cô cũng tái hẳn đi. Cô đẩy Khuong Triết ra và đứng dậy.

Mất một hồi lâu, hình như cô đã đứng rất lâu, nhưng mãi vẫn chẳng thể cất nổi một bước.

Cô chớp mắt ngo ngoác, nhìn Khuong Triết.

Người đàn ông ấy vẫn như cũ, biểu cảm trên mặt anh vẫn lạnh lùng bình tĩnh, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt đen kịt thâm sâu. Anh tiến lên một bước, Tô Anh bị anh làm cho hoảng sợ đột ngột nên nghiêng về phía sau, thoáng cái đã ngã ngồi trên ghế bô.

"Anh Anh."

Khuong Triết nửa quỳ trước mặt cô, nắm lấy bàn tay lạnh băng của cô, ngửa đầu nhìn cô, trước sau anh vẫn giữ sự bình tĩnh, tựa như không gì có thể làm anh sợ hãi: "Sợ gì chứ? Chết mà em còn không sợ, lại đi sợ cái này sao?"

Tô Anh lắc đầu, nói mơ hồ: "Em, tại sao em lại bị như vậy..."

Khuong Triết nói: "Dù em thế nào đi nữa, anh vẫn sẽ luôn ở bên cạnh em, yêu thương em..."

Tô Anh lắc đầu, song cô không nghĩ như vậy, chẳng lẽ sau này cô không thể đi đâu được nữa hay sao? Thậm chí bước đi trên đường cũng là điều xa xỉ, thế thì còn đáng sợ hơn việc cô ngủ mãi không tỉnh...

Bàn tay thô ráp của đàn ông khẽ lau đi nước mắt lạnh lẽo trên khuôn mặt cô gái nhỏ, cảm xúc lạnh lạnh kia thấm sâu vào tận đáy lòng anh.

Anh không thể nhẫn nại thêm nữa, mau chóng ôm ghì cô gái nhỏ vào lòng. Cảm anh gối lên đỉnh đầu mềm mại của cô, cổ kim nén mà cất giọng khàn khàn: "Không sao đâu, Anh Anh ơi. Đầu em muốn đi đến đâu, chúng ta sẽ cùng nhau đi đến đó."

Tô Anh vẫn cảm thấy đau khổ, cô thật sự không thể tưởng tượng ngày sau mình nên làm thế nào, thậm chí không tài nào tự hỏi bản thân được, chỉ biết nắm chặt lấy vật áo anh và cắn răng khóc nức nỏ.

Tiếng nước nỏ nhỏ tựa như kim nén ấy làm cho Khuong Triết đau lòng.

Anh vỗ về tấm lưng mảnh dẻ của cô, đứng dậy ôm ngang người cô rồi đi vài bước, dùng chân lục lọi túi giấy ăn trong đồng đồ đạc được bày ra trên đất.

Khi mũi bị khăn giấy che phủ, Tô Anh mới thanh tỉnh một chút. Cặp mắt cô đắm lệ mộng lung, nhìn ai kia đang cắn chặt hàm dưới, cô mơ hồ nhận ra anh đang làm gì. Hai tay cô bịt mũi, sau đó ôm lấy tay anh.

Tô Anh: "Em, để em tự làm"

Khuong Triết cũng không miễn cưỡng, ngược lại lau nước mắt cho cô. Có đúng là người được làm từ nước, lau mãi mà chẳng khô nước mắt.

Anh nhủ mảy, đôi bàn tay ôm lấy khuôn mặt cô, cất giọng khàn khàn: "Sợ gì chứ?"

Tô Anh mở to đôi mắt đỏ hoe để nhìn anh.

Khuong Triết rũ mắt, đối diện với cô: "Sợ gì chứ? Tô Anh, chỉ cần em muốn, chúng ta vẫn có thể đi đến bất cứ nơi nào em muốn. Huống hồ em gần như đã chết, bây giờ chẳng qua chỉ là mất đi đôi chân mà thôi."

Anh nói: "Đừng khóc, khóc nữa thì mắt sẽ không nhìn được đó."

Tô Anh sợ tới mức run lẩy, dùng mu bàn tay lau nước mắt, giọng nói của cô cũng trở nên vừa khàn khàn vừa nghẹn ngào: "... Khuong Triết, anh đúng là không biết an ủi người khác."

Khuong Triết vỗ vai cô, đôi mắt nhìn ra nơi xa và nói: "Bất kỳ lúc nào anh cũng sợ một khắc nào đó em sẽ rời khỏi anh, bây giờ em như vậy, trái lại kết quả tốt hơn đấy."

Tô Anh vốn đã khổ sở và sợ hãi, bây giờ lại nghe anh nói như vậy, cô càng cảm thấy thế lung.

"Tô Anh, anh nói rồi, cả đôi này ba chúng ta đều phải ở bên nhau, đầu cho em và con rời bỏ anh." Anh nói: "Sợ gì chứ, anh sẽ giúp em mà."

Tô Anh nhìn chằm chằm vào anh.

Khuong Triết thật sự có một chút bất đắc dĩ: "Sao lại khóc rồi?"

Cô lắc đầu, lần đầu tiên chủ động dựa vào vai anh, im lặng, thỉnh thoảng sụt sịt mấy tiếng.

Bàn tay anh phủ trên lưng cô, vỗ về từng chút một, nhẹ nhàng chậm rãi mà rất dịu dàng.

Khuong Triết rũ mắt nhìn cô. Gương mặt cô, chớp mũi cô, cặp mắt đã khóc đến mức đỏ hoe, song cảm xúc của cô đã ổn định lại, anh lặng lẽ thờ ra nhẹ nhàng.

Thật ra trong lòng anh làm sao có thể bình tĩnh được như Tô Anh? Cho dù đau lòng hay sợ hãi, cô vẫn là người mà anh yêu nhất, yêu đến mức nguyên cùng cô chịu hết mọi khổ sở.

Vầng thái dương từ từ nhô lên ở phía chân trời, ánh nắng ngày xuân cũng không ấm lắm, thậm chí hơi lạnh.

Anh ngửa đầu nhìn vầng thái dương trên trời, suy nghĩ tại sao vầng sáng ấy lại không chiếu rọi tận lòng người?

--

Không biết đã trôi qua bao lâu, lâu đến khi Khuong Triết cho rằng Tô Anh ngủ rồi, anh đột nhiên nghe cô hỏi: "Năm trước, tại sao anh về nước rồi mà còn gạt em?"

Khuong Triết vừa bắt ngủ vừa ngạc nhiên, anh không biết rằng hóa ra chuyện đó luôn quanh quẩn trong lòng Tô Anh, còn tưởng đầu mọi chuyện đã trôi qua, nhưng có vẻ đối với cô thì không phải thế.

Nếu như dựa theo thói quen ngày trước, hẳn anh sẽ không trả lời về chuyện này, nhưng bây giờ gấu điểm cũng vô nghĩa. Huống hồ, Tô Anh đã chủ động hỏi lại chuyện đó thêm một lần. Anh là người thông minh, biết rằng điều này có nghĩa là cô bắt đầu dỗi theo anh một lần nữa.

Khuong Triết nói: "Anh đã nghĩ rằng mình không có lý do đặc biệt nào khác, nhưng anh biết thật ra mình đang do dự."

Tô Anh nghi ngờ: "... Do dự gì vậy?"

"Do dự rằng liệu anh có thể thích em lâu dài hay không, liệu anh có thể ở bên em cả đời hay không." Khuong Triết khẽ nói: "Anh đang tự hỏi mình"

Tô Anh kinh ngạc ngáng đầu nhìn anh, cặp mắt sưng to khiến cô nhìn anh thấy mờ mờ: "Đây là ý gì? Anh..."

Khuong Triết: "Hơn nữa anh có thói quen nắm hết mọi thứ trong tay. Một vài thứ vượt khỏi phạm vi của anh, anh lập tức muốn kéo nó về đúng chuẩn. Anh không thích mình bị kiểm soát."

Tô Anh chợt hiểu ra, ý anh đang nói một lúc nào đó, cô khiến anh mất kiểm soát chăng?

Khuong Triết im lặng: "Thật ra anh sai rồi, tình yêu vốn là một loại tình cảm khó có thể kiểm chế."

Anh nói: "Nếu sớm biết điều đó trở thành khúc mắc trong em, anh nhất định sẽ đổi sang cách khác."

Anh mưu toan không chế nó hoàn toàn. Thích hay không thích, muốn hay không muốn, gần như chỉ trong một ý nghĩ của anh, thật ra không phải vậy.

Tô Anh: "..."

Rõ ràng cô không phản bác được.

Quả nhiên cô không hiểu anh.

Sắc mặt Khuong Triết trầm tĩnh, ánh mắt thâm sâu của anh nhìn cặp mắt sáng trong mà đỏ hoe của người con gái: "Anh Anh, anh xin lỗi. Trong tình yêu với em, quả thật anh đã làm không tốt."

Tô Anh nhìn anh, cô hơi há miệng thờ đốc, muốn nói chuyện, nhưng rồi chẳng thể nói nên lời.

Nếu lúc đó cô không vô tình phát hiện anh lừa mình, vậy thì sẽ không xảy ra những việc về sau...

Người đàn ông ấy đột nhiên hớn lên trán cô: "Anh Anh, tha thứ cho anh được không?"

Tô Anh nhắm mắt lại, nhìn vầng thái dương rạng rỡ trên trời và nói: "Chúng ta đều có lỗi."

Cõi lòng Khuong Triết chợt động. Anh ghi cô vào ngực, ánh mắt trở nên sâu thẳm nhưng giọng nói lại cực kỳ dịu dàng: "Sau này chúng ta đều sẽ ổn và sống thật tốt."

--

Cô khóc đến mức môi nứt, con tim và thể xác đều mệt nhọc quá độ, tinh thần uể oải. Khuong Triết cho cô ăn một quả táo và một nắm cơm xong, cô gục xuống bàn ngủ ngay. Anh bế cô vào trong lều.

Khuong Triết vốn định đưa cô đến bệnh viện kiểm tra, nhưng Tô Anh biết mình không mắc bệnh Parkinson, bởi vì đây chỉ là di chứng từ việc mất đi sức sống.

Bây giờ cô đã hiểu, sức sống không đơn thuần đại biểu cho việc sống lâu, nó là sức mạnh tinh thần của một người.

Vì thế khi cô mất đi sức sống thì cũng mất hẳn sức mạnh tinh thần, giống như cây già hoa rụng, mất hơi nước, mất sinh mạng, từ từ khô héo.

Mãi đến khi vầng thái dương lặn về phía Tây, Khuong Triết vẫn chưa thấy Tô Anh thức giấc. Cô ngủ cực kỳ yên bình, đáng hoảng tử tế, hiếm khi cử động cơ thể, ngay cả hơi thở cũng mỏng manh như sắp biến mất. Anh chỉ biết thỉnh thoảng dò xem hơi thở để xác định là cô còn sống.

Trời sắp tối, Khuong Triết không muốn rời Tô Anh nửa bước. Anh nhắn tin cho trợ lý Diêu, bảo anh ta tới đây nhóm lửa.

Trợ lý Diêu: "Khuong tổng chờ tôi một lát, tôi tới ngay!"

Sợ đi anh ta ở ngoài dăng cho muỗi thật cả buổi, hóa ra là vì nhu cầu bất chợt này!

Lão tổng có cho mình thêm tiền lương không nhỉ?

--

Lại nói, khi trợ lý Diêu đang cẩn thận nhóm lửa thì Dương Thanh đến bệnh viện thăm mẹ. Cô mua ít vật dụng hàng ngày ở siêu thị rồi về nhà, ngoài ý muốn trông thấy Khuong Minh vốn biến mất một ngày một đêm, cuối cùng anh đã xuất hiện rồi.

Từ trước đến nay anh rất sạch sẽ, có thói quen nhỏ là cực kỳ ưa sạch, nhưng lúc này đây, anh lại ngồi dưới chân giường mà uống rượu giải sầu. Chẳng biết anh đã uống bao nhiêu, Dương Thanh ngửi thấy trong phòng đầy mùi rượu và thuốc lá.

Cô kinh hãi: "Khuong Minh, anh làm sao vậy?"

Khuong Minh nhìn thấy cô thì vẩy tay: "Lại đây!"

Dương Thanh bỏ túi xuống, lập tức đi qua, quỳ xuống bên cạnh Khuong Minh mà giặt lấy chai rượu mà anh đang định đổ vào miệng, cô dịu dàng nói: "Đừng uống nữa anh Minh, em ở đây, em ở bên cạnh anh này."

Khuong Minh nhìn Dương Thanh, bàn tay anh vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô: "Thanh Thanh, em yêu anh chứ?"

Dương Thanh nói: "Em yêu anh."

"Ồi." Anh cười lạnh thành tiếng: "Đừng gạt anh, anh biết em vẫn luôn muốn rời bỏ anh!"

Dương Thanh lắc đầu, hỏi lại: "Anh Minh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhà anh..."

Khuong Minh đột ngột bùng nổ: "Miễn bản tới nhà anh đi! Anh không có nhà!"

Dương Thanh chợt hiểu ra, chắc chắn là Khuong Minh đã xảy ra chuyện gì đó ở Khuong gia nên mới khiến anh khác thường như thế. Cô không hỏi nhiều, chuyện của Khuong gia, cô cũng đoán được ít nhiều. Khuong Minh ở đó không được coi trọng, chắc chắn đã chịu sự xa lánh, chỉ có lúc này đây, anh mới có thể yếu đuối và tức giận.

Cô dịu tay anh, dịu dàng nói: "Anh Minh, đi nào. Chúng ta tắm rửa, thay đồ sạch sẽ, ngủ một giấc thật ngon có được không?"

Khuong Minh kéo cô vào lòng mình, đôi tay dùng sức ôm lấy đầu cô, cặp mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào cô: "Dương Thanh, em không được rời bỏ anh, không được phép rời bỏ anh!"

Dương Thanh gạt đầu: "Được."

"Thật sao?"

"Thật."

Cuối cùng Khuong Minh cũng yên tâm, nở nụ cười và ôm chặt cô vào lòng: "Thanh Thanh, anh chỉ có một mình em. Anh hận Khuong gia, anh hận Khuong Quân, anh hận Khuong Tử, anh muốn bắt anh ta phải trả giá thật lớn!"

Dương Thanh nghĩ, thật ra cô cũng chỉ có mình anh thôi. Hai người đều vật lộn trong đau khổ, đối phương giống như thuốc giải của mình, đã định trước rằng sẽ dây dưa không rõ, cho dù có từng hướng về Lâm Thành Phong sáng chói kia.

Cô chủ động hôn môi Khuong Minh, ôm anh, cho anh sự ấm áp.

Cô biết mình muốn rời bỏ anh nhưng vĩnh viễn không thể rời được.

"Khuong Minh, đừng dẫu với bọn họ nữa, đừng làm việc ngốc nghếch nữa. Em xin anh đấy, em sợ lắm. Anh không thể vứt bỏ em được."

"Khuong Minh, em yêu anh."

Khuong Minh cần xé lần nỗi người con gái, anh xé toạc váy áo của cô, không hề lưu tình một chút nào. Anh chỉ muốn vò nát cô rồi dung hợp vào cơ thể mình, không bao giờ tách rời nhau nữa!

Anh thích Dương Thanh cho mình sự ấm áp, cô có thể khiến sự tàn ác trong anh biến mất, nhưng anh vẫn hận Khuong gia, anh muốn bọn họ phải trả giá thật lớn. Rốt cuộc bọn họ dựa vào cái gì mà khinh thường anh, bất kỳ lúc nào cũng có thể vứt bỏ anh?

Anh càng hận Khuong Tử hơn. Rốt cuộc tên đàn ông lạnh lùng đó có gì tốt?

--

Trợ lý Diêu đã nhóm lửa xong, hơn nữa còn chuẩn bị mấy xâu nướng và thuận tiện nướng một chút. Anh ta thăm than tại sao Tô Anh vẫn cứ ngủ như thế? Ông chủ của anh ta cũng để mặc cô ngủ, chẳng lẽ trong lúc anh ta không ở đây đã có chuyện gì kịch liệt xảy ra sao?

Trợ lý Diêu suy nghĩ bấy bọ, đột nhiên nhận được một cú điện thoại. Nghe xong lời đối phương nói, anh ta đã biết mọi chuyện hòng bết rồi.

Trợ lý Diêu nhìn chiếc lều hơi hé ra kia rồi đi qua, lặng lẽ nhìn Khương Triết đang ngồi thẳng lưng ở đó và ngọn núi nhỏ đang ngủ bên cạnh anh, anh ta khẽ nói: "Khương tổng, vừa rồi tôi nhận được điện thoại của Dương Lỗi. Cậu ấy nói là Nhị thiếu, Phong thiếu, Đào Đại thiếu, hơn nữa còn có Lưu Vận, đám người bọn họ đang ở dưới chân núi và muốn lên đây!"

Trạng thái điềm đạm của Khương Triết lập tức bị đánh bại triệt để!

Anh nhìn Tô Anh đang ngủ yên rồi phát tay, báo trợ lý Diêu ra ngoài rồi nhanh chóng xé dịch góc chăn, đồng thời đứng dậy đi ra. Đi xa một khoảng, anh nói: "Không phải nói là phong tỏa tin tức sao? Tại sao bọn họ lại tới đây?"

Trợ lý Diêu thấy mặt Khương Triết đen như mực. Anh ta có một chút đồng cảm nhưng cũng khá buồn cười. Hiếm mới có dịp hẹn hò, vậy mà đi đến đâu cũng có mấy con sâu bám đất. Anh ta giải thích: "Nghe nói lúc chiều Phong thiếu muốn tới chỗ cô Tô chơi, nào ngờ cô Tô không ở đó. Anh ấy qua tìm cô Lưu, hẳn là cô Lưu đã nói cho anh ấy biết cô Tô và Khương tổng đi leo núi... Kể đó, Nhị thiếu và Đào Đại thiếu đều biết chuyện."

Khương Triết nhủ mảy, thật ra so với việc bị quấy rầy không thoải mái, anh càng lo cho Tô Anh hơn. Bọn họ tới đây, mình khó mà giấu được tình trạng của cô.

Anh nói: "Đừng để bọn họ tới quá dễ dàng."

Ánh mắt trợ lý Diêu trở nên sáng ngời: "Dạ, Khương tổng yên tâm"

Anh ta nhanh chóng gọi điện thoại thông báo, Khương tổng đã mở miệng, cuối cùng cũng có thể dừng việc công trả thù riêng!

Khương Triết nhìn kira trại đang cháy sáng

Chân trời phía xa là một mảng xám xanh, vàng trắng non treo lơ lửng giữa không trung.

Anh quay lại lều, bắt gặp thấy Tô Anh đã thức. Lúc này đây, cô đang làm tổ trong chăn, khuôn mặt trái xoan đỏ hồng, cô chớp mắt nhìn anh.

Khương Triết đi tới, hỏi "Anh làm em thức ư?"

Tô Anh lắc đầu: "Không phải đâu, là em tự thức. Mắt em đau quá."

Khương Triết nói: "Đã bảo em đừng khóc dữ vậy mà, đợi anh một lát."

Anh đi ra ngoài, tìm trợ lý Diêu và báo anh ta lược trứng gà, lột vỏ: "Đắp lên chút đi, đợi lát nữa Lâm Thành Phong và đám Triệu Nhị sẽ tới đây."

Tô Anh cứng đờ, cất tiếng nói: "Bọn họ cũng tới sao? Lát nữa chắc chắn sẽ rất náo nhiệt."

Khương Triết lạnh giọng: "Sâu bám đất."

Tô Anh nhìn anh, trứng gà nóng bóng khiến cặp mắt cô nóng hổi hổi

Thật ra cô vẫn còn sợ. Vừa thức dậy, trước tiên cô cảm nhận thứ chân mình. Nó vẫn giống y như cũ, không hề có cảm giác. Cô còn tưởng ngủ một giấc sẽ khỏe, chẳng lẽ sau này nó sẽ mãi như vậy sao? Chỉ tưởng tượng thế thôi, cô đã muốn tránh né rồi.

Đợi lát nữa bọn họ tới, mình phải làm sao đây?

Sau khi biết được bệnh tình của Tô Anh từ chỗ Khương Triết, Triệu Vũ lập tức đi tìm Hà Huệ. Không chỉ tìm Hà Huệ, anh còn tìm bác sĩ tâm lý nổi tiếng trên thế giới để xin tư vấn về chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương, đồng thời anh cũng tra rất nhiều trên mạng, biết căn bệnh này sẽ đi kèm với vài triệu chứng. Có rất nhiều trường hợp không ổn, ví dụ như lãng tríng chỗ bị thương hoặc đắm chìm quá nhiều trong hồi ức, thậm chí còn có khuynh hướng tự sát hoặc tự làm mình bị thương, đồng thời xuất hiện bệnh trầm cảm...

Chỉ tra xem mấy tư liệu này thôi mà đã khiến anh hải hùng khiếp vía, không tưởng tượng được những tình huống đó xảy ra trên người Tô Anh sẽ như thế nào.

Có lẽ anh sẽ đau lòng đến chết.

Sau khi được bác sĩ tư vấn, điều đầu tiên là anh muốn nhìn thấy Tô Anh, chỉ đơn thuần muốn nhìn thấy cô, xem cô có khỏe hay không, nhưng khi anh tới tiệm hoa lại thấy cửa tiệm khép chặt.

Gần như chỉ trong giây tiếp theo, Lâm Thành Phong thở phò phò, chạy ra từ nhà Lưu Vận: "Khương Tứ này dám lên đưa Anh Anh lên núi! Cậu ta còn báo tôi đừng đưa cô ấy đi chơi, sẽ nguy hiểm, kết quả cậu ta lại đi!"

Sắc mặt Triệu Vũ nghiêm lại: "Leo núi?"

Lâm Thành Phong nhìn thấy Triệu Vũ, hai người gần như ăn nhip với nhau, lập tức định tới đó xem thử. Lưu Vận thấy sắc mặt Triệu Vũ khó coi, sợ hai tên đàn ông này âm ỉ sẽ gây nguy hiểm cho Tô Anh, cô liền nói mình cũng muốn đi. Lâm Thành Phong nhìn cô chăm chăm nhưng không từ chối, tuy nhiên khi cả đám tới chân núi thì nghe tin Đào Nhiên cũng đến.

Lưu Vận giải đầu, tình hình này sao nhìn thế nào cũng thấy giống như đi bắt gian vậy?

Cô tự làm mình rết lạnh, sợ run cả người.

Nhưng đường lên núi cũng không yên bình, giữa đường bị vài ba người đánh lén, đám người đó thật sự dám từng đám một vào da thịt, Lưu Vận gio đèn pin lên xem, thấy mười mấy tên đàn ông đánh nhau tới mức "khó bỏ khó rời". Cô kinh hãi, trợn mắt há mồm, suýt chút nữa đã báo cảnh sát!

Nhưng những người đó đặc biệt né khỏi cô, thậm chí có còn thấy vài khuôn mặt người quen ở đây, hình như bọn họ đều là vệ sĩ bảo vệ Tô Anh, vậy thì...

Lưu Vận cảm thấy không hiểu tình bạn giữa mấy người đàn ông, có phải quá nồng đậm rồi không?

Lâm Thành Phong ăn mấy nắm, anh ta gào khóc kêu to; trái lại Triệu Vũ dám cái nào chuẩn cái đó, đánh tới nỗi đối phương không chịu nổi! Anh xuống tay rất tàn nhẫn, khiến người ta sợ tới mức run rẩy. Đào Nhiên thành thạo có thừa, ôn hòa không làm mất lòng ai.

Họ đánh suốt đoạn đường lên trên núi, qua tầm nửa tiếng thì nhìn thấy lura trại mơ hồ ở đằng xa, Lưu Vận kích động kêu to: "Tô Anh -- Tô Anh --!"

Cô chạy chậm chậm qua đó, vừa liếc mắt đã thấy Khương Triết đứng trước chiếc khung sắt nhưng thật. Vóc người anh cao lớn rắn rỏi, cho dù đứng giữa đêm đen cũng khiến người ta khó mà bỏ qua! Lưu Vận nhìn anh một cái, chỉ cảm thấy cặp mắt anh lạnh buốt tới mức có thể giết người!

Cô không nhìn nữa, ngo sang thấy Tô Anh đang ngồi ở mép bàn ăn đồ nướng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào tươi sáng, cặp mắt đầy ý cười dịu dàng. Lưu Vận vừa nhìn đã thấy bạn mình vui vẻ.

Tô Anh vẫy tay nói: "Tiểu Vận, mau tới đây."

Lưu Vận chạy tới, ngồi xuống bên cạnh bạn: "Hai người rất biết tìm chỗ đó nha."

Hiện giờ bọn họ đang ở chỗ thuộc phạm vi đỉnh núi, bởi vì nơi đây có một cây đa rất lớn, ngày thường cũng sẽ có đến đây. Chỗ đó có một vùng đất trống được san bằng, vừa khéo đủ dùng, không làm tổn hại đến hoa cỏ lẫn cây cối xung quanh.

Tô Anh nhìn ra phía sau lưng Lưu Vận: "Chỉ có mình cậu à? Chẳng phải mình nghe nói anh Thành Phong và anh Triệu Vũ cũng tới sao?"

"Bọn họ ở phía sau, mình chạy tới đây trước." Lưu Vận khẽ nhún bóng dáng Khương Triết rồi thì thầm vào tai cô: "Tô Anh nè, Khương Tứ kia đúng là xấu xa. Cậu biết không? Vừa rồi cả đám bọn mình đánh nhau suốt đoạn đường tới đây đó!"

Tô Anh chớp chớp mắt, đồng thời nhìn sang Khương Triết: "Đánh suốt tới đây ư?"

Lưu Vận ồm ồm, gật đầu: "Đúng vậy, Khương Tứ cố tình sai người ngăn cản, không cho đám người Lâm Thành Phong lên núi, dọc đường đi thật là đáng sợ!"

Khương Triết tỏ vẻ thần nhiên, anh mang những món chay đã được nướng xong rồi đặt lên bàn, dùng khăn giấy lau tay và nói: "Anh Anh, em đừng chạy lung tung, anh qua đó một chút."

Tô Anh nói: "Anh muốn đi đánh nhau sao? Cuối cùng phải qua ài Đại Boss à?"

Khương Triết cười: "Cô Lưu, giúp tôi chăm sóc Anh Anh nhé."

Lưu Vận bị gọi tên, gật đầu giống như gà mổ thóc: "Được!" Thấy Khương Triết đã đi xa, Lưu Vận mới không kim được mà ôm đầu, nói: "Mình phát hiện từ tận đáy lòng mình có tính nỏ lệ đó!"

Tô Anh cười cười rồi chuyển xâu khoai tây nướng cho bạn: "Ăn khoai tây đi."

Lưu Vận lắc đầu: "Không dám ăn!" nhưng lại hừ lạnh: "Mà cũng muốn ăn!"

Tô Anh cũng ăn vài miếng. Cô ghi mạnh thâm lòng trên đầu gối, đôi mắt nhìn theo hướng mà Khương Triết vừa rời khỏi. Bên đó ngày càng có nhiều chùm sáng hơn, không biết tình hình thế nào rồi?

Lúc Khương Triết đi qua, Triệu Vũ và Lâm Thành Phong giống như vừa lao ra khỏi nước, cả người họ ướt đầm mồ hôi, ngay cả Đào Nhiên không dùng hết toàn lực mà cũng đổ mồ hôi đầm đìa.

Giờ phút này, vừa thấy Khương Triết xuất hiện, mắt bọn họ lập tức lóe sáng, nổi trận lôi đình: "Khương Tứ, cậu đúng là quá thất đức!"

Mấy chục tên thay nhau ra trận, cho dù là người làm bằng sắt cũng chịu không nổi!

Khương Triết chấp tay sau lưng, cất giọng lạnh băng: "Ai bảo các cậu tới?"

Đào Nhiên a lên một tiếng: "Bọn mình tới bảo vệ bé hoa nhài, không liên quan tới cậu nhé."

Khương Triết: "Nói đóc."

Lâm Thành Phong lôi kéo ống tay áo Đào Nhiên: "... Cậu chỉ tới xem nào nhiệt, đừng kéo luôn Anh Anh vào."

Đào Nhiên: "..."

Triệu Vũ nhìn Khương Triết rồi cúi nút áo sơ mi, để mặc vạt áo chui vào túi quần, nhìn nhìn Khương Triết, chẳng hề bị đáng về của đối phương làm ảnh hưởng. Triệu Vũ nhếch môi, nở nụ cười gian tà kiêu ngạo: "Không nhường đường, muốn đánh một trận à?"

Rõ ràng suốt đoạn đường tới đây, Triệu Vũ là người dùng sức nhiều nhất, mồ hôi ướt đầm sau lưng, vậy mà giờ phút này còn dám thách thức Khương Tứ ư? Đào Nhiên và Lâm Thành Phong đều không kìm được mà dựng thẳng ngón cái lên.

Khương Triết nhường mày: "Ai có sức mà đánh với cậu chứ? Đi lên đi."

Anh quay lưng lại, đi trước một bước, nhưng hàng lông mày đã nhũn chặt lại.

Triệu Vũ nhặt áo gió mà mình ném ở kế bên rồi khoác vào, cất bước đi theo anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Bị phát hiện

Edit: Rine

Beta: Jiang

Đỉnh núi yên tĩnh bỗng trở nên náo nhiệt hơn, cách nhau rất xa nhưng Tô Anh vẫn nhìn thấy bóng dáng mờ mờ của đám người Khương Triết và Triệu Vũ đang đến gần. Cũng có thể nghe thấy tiếng Lâm Thành Phong và Đào Nhiên thì thầm chen ép nhau.

Lưu Vận nói với Tô Anh: "Đọc đường đi hai người này đều nói không ngừng nghỉ, tình cảm thật là tốt!"

Tô Anh phì cười một tiếng, rất tán đồng mà gật đầu, tính cách Lâm Thành Phong và Đào Nhiên không khác nhau lắm, không có việc gì nên rất thích lấy việc tổn hại người kia mua vui.

Lưu Vận lại nhìn thấy người sắp tới gần bên kia, nhỏ giọng tiến đến nói bên tai Tô Anh: "Vừa rồi lúc tớ tới, Triệu Nhị nghe nói cậu và Khương Tứ lên núi thì sắc mặt không tốt lắm, lúc đánh nhau cũng rất tàn nhẫn, nhất định là anh ta đang ghen."

Tô Anh trầm mặc, nhìn về hướng bọn họ đi tới.

Lưu Vận nói: "Bọn họ tới rồi, không nói nữa. Tớ chỉ nhắc cậu một tiếng thôi."

Tô Anh nhấp môi cười cười, ừ một tiếng: "Cảm ơn."

"Này, bé hoa nhài, chào buổi tối." Đào Nhiên bên kia đã đến gần, vừa phát phát tay với Tô Anh, vừa cảm khái quả nhiên cảnh sắc cung quanh có một loại phong vị thuần phác tự nhiên. Thật đặc sắc!

Lâm Thành Phong cũng chạy chậm lại đây, ngồi vào vị trí đối diện Tô Anh, nhìn thấy trong tay Tô Anh cầm khoai tây nướng, không nhịn được lắc đầu: "Các người ra đây chơi mà lại không gọi tớ!"

Tô Anh đưa miếng khoai tây cho anh: "Muốn nếm thử không? Khương Triết nướng đó."

Lâm Thành Phong: "..."

Anh nhìn chằm chằm miếng khoai tây kia, mới lạ giống như đó không phải là khoai tây, anh nhận lấy: "Thật à? Khương Tứ mà lại nướng khoai tây sao?"

Lưu Vận tròn trắng mắt: "Nướng khoai tây cũng không khó, gia vị đều ở đẳng kia, sao lại nói giống như anh ấy là đồ thiếu năng trí tuệ vậy?"

Lâm Thành Phong liếc Lưu Vận một cái, nói: "Cái này có không rõ đâu, có vài người thì loại chuyện thế này họ sẽ không bao giờ làm! Không liên quan đến việc thông minh hay không thông minh."

Vừa lúc Khương Triết và Triệu Vũ cũng đến gần, Lưu Vận không nhịn được nhìn nhìn Khương Triết, lại nghĩ đến đáng về anh ngày thường trên cao nhìn xuống, đúng thật là có một chút đặc biệt.

"Được rồi, coi như anh nói đúng."

"Đương nhiên!"

Đào Nhiên đã đi nhìn một vòng xung quanh, trở về ngồi xuống, nói: "Tôi thấy trắng sao nơi này ngắm cũng không tệ lắm, khung cảnh lại an tĩnh, không chừng có thể khai phá một khu biệt thự? Các cậu cảm thấy thế nào?"

Dường như không chút nghĩ ngợi, Tô Anh trả lời: "Không tốt!"

Khai phá biệt thự thì phải đào núi cắt cây, có không muốn mang đến tai nạn cho mảnh núi rừng này. Những cái cây đó đáng yêu như vậy, huống chi còn có mấy ngọn núi ở đây, cỏ vội vàng xua tay, thái độ vô cùng kiên quyết: "Anh Đào Nhiên, ngàn vạn lần đừng làm thế!"

Tô Anh phản đối mãnh liệt làm Đào Nhiên bất ngờ, ngay cả Lâm Thành Phong cũng nhìn bốn phía. Cảm thấy chỗ ngồi cũng không tệ lắm, Đào Nhiên hỏi: "Không tốt thế nào?"

Tô Anh nói: "Phong cảnh trên núi đúng là rất tốt nhưng có phải các anh đánh nhau đánh đến hóng đầu óc rồi hay không, đã quên dưới chân núi này là nghĩa địa à?"

Đào Nhiên: "..."

Lâm Thành Phong: "..."

"Khụ khụ ——" Lưu Vận sặc đến đỏ mặt: "Ngại quá, mọi người cứ tiếp tục."

Đào Nhiên và Lâm Thành Phong liếc nhau, sờ sờ môi ngồi ngó trái ngó phải, Đào Nhiên đoạt lấy miếng khoai tây trong tay Lâm Thành Phong, cắn một miếng to ăn luôn.

Giọng nói chậm chạp của Khương Triết truyền đến: "Có người cho rằng tôi phát hiện bảo bối gì đó ở đây, muốn tới chia một chén canh à?"

Đào Nhiên nói: "Đương nhiên không phải!"

Lâm Thành Phong trừng lớn mắt, nhìn Đào Nhiên: "Không cái con mẹ anh ấy, Đào Đại thiếu, anh thật sự là người thấy tiền mà sáng cả mắt!"

Cũng không trách Đào Nhiên nghĩ nhiều được, thành phố C này có nhiều đỉnh núi nổi tiếng, phong cảnh lại xinh đẹp, phương tiện công cộng có đầy đủ, còn đặc biệt cung cấp sản đóng quân dã ngoại. Tất cả đều tốt hơn so với nơi này, Khương Tứ có tính mạng theo bé hoa nhài tới này một nơi bình thường nhất, đỉnh núi ngày thường ít người tới nhất, có thể không khiến người ta nghĩ nhiều sao?

Tô Anh mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào: "Dù sao nơi này cũng không được."

Đào Nhiên cười ha ha: "Chỉ đùa một chút mà thôi, bé hoa nhài khản trương như vậy làm gì?"

Tô Anh cười nói: "Bởi vì em thích nơi này, không muốn bị anh phá hủy, em thích dáng vẻ chúng nó hiện tại."

Đào Nhiên nhấc tay đầu hàng, cười nói: "Không dám không dám, nếu anh thật sự làm cái gì khiến em thương tâm, bé hoa nhài, không cần em ra tay, bên kia đã có người muốn đánh chết anh."

Tô Anh sững sốt, nhìn về phía Khương Triết, đứng ở phía sau Khương Triết là Triệu Vũ cả người đều toả ra hơi thờ ơ ảm

Người đàn ông toàn thân màu đen kìa, cả người trầm tĩnh như một cây đại thụ dựng đứng trong đêm tối, cứng rắn mà đỉnh đạc, đáng đứng sừng sững bất động, nhìn một cái, khiến cho người ta không thể bỏ qua.

Cô phát phát tay: "Anh Triệu Vũ."

Triệu Vũ cúi mắt dưới, thanh âm thấp thẩn mang theo một tia khản khản: "Tô Anh."

Cô gái ngoan ngoãn ngồi ở ghế trên, trong ánh mắt chan chứa ý cười, nơi nơi đều lộ ra ấm áp, cô như vậy, thật sự làm người ta nhìn không ra một chút sơ hở.

--

Bởi vì có người đột nhiên tới, bản ghế và nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị trước đều không đủ dùng, nhưng trợ lý Diêu cũng rất chu đáo đã chuẩn bị tốt, đưa tới thêm một ít nguyên liệu nấu ăn tươi mới

Lâm Thành Phong rất hứng thú với mấy que nướng, Lưu Vận không chịu nổi sự giằng co của một bàn đàn ông này, chạy theo Lâm Thành Phong. Cô ấy còn hỏi Tô Anh có đi hay không, tốt nhất là nên thoát đi trung tâm chiến hỏa! Tô Anh lắc đầu nói cô lười, chỉ muốn ăn, không muốn làm gì cả.

Kỳ thật chỗ ngồi hiện tại rất kì lạ, Triệu Vũ ngồi ở đối diện Tô Anh, Khương Triết ngồi ở bên phải cô, bên trái là Đào Nhiên, không hiểu sao không khí khản trương lên.

Tô Anh ôm sữa bò uống. Đào Nhiên giờ xiên đồ nướng trong tay lên, hết nhìn trái rồi nhìn phải, hứng thú búng búng.

Triệu Vũ đáp cho Đào Nhiên một phát: "Đôi mắt cậu xoay nhiều như vậy chính là ngại nó nhìn quá rõ sao?"

Khương Triết không chút để ý liếc nhìn Đào Nhiên một cái, lạnh lùng cười, anh không nói chuyện mà rũ mắt, dè ẹp chần mòng trên đùi Tô Anh.

Tô Anh liền ngừng đầu nhìn anh, vừa lúc đối diện với đôi mắt đen nhánh thâm thúy, cặp con ngươi như có một tia ý cười nhạt nhẽo, anh nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay lạnh lẽo của cô, dường như muốn trấn an, bảo cô đừng lo lắng.

Tô Anh cười với anh, lắc lắc đầu.

Triệu Vũ nhìn hành động giữa Khương Triết và Tô Anh, trong lòng đột nhiên chấn động, trong nháy mắt anh cảm thấy chính mình không phải chậm một bước, thua một bậc. Mới chỉ qua hai ngày mà thôi, dường như Tô Anh tin tưởng Khương Triết hơn rất nhiều, không hề lễ phép xa cách giống lúc trước, ngược lại như là có bí mật giống nhau, quan hệ càng thêm thân cận.

Triệu Vũ cảm giác trong lòng buồn đau, thật sự muốn rĩ máu.

Buổi tối ngày đó, nếu sáng sớm anh đã phát hiện Tô Anh và Khương Triết khi mới xuất hiện, ngăn cản bọn họ...

Nếu anh cẩn thận hơn một chút là có thể sớm biết bệnh tình của cô...

Như vậy hiện tại anh cũng sẽ không lỡ mất rất nhiều kế hoạch!

--

Lâm Thành Phong bung rau củ đã nướng chín lại đây, không nhận được kính bĩ Lưu Vận: "Tay nghề của cô cũng quá kém, không học được chút tinh túy nào của di Trần!"

Lưu Vận ha ha: "Tôi chỉ phụ trách ăn, học cái gì chứ!"

Lâm Thành Phong chắc chắn chắc: "Xem ra tài nghệ Trần gia sẽ thất truyền, thật đáng tiếc."

Lưu Vận: "..."

Tô Anh ném một miếng bánh mì đã nướng, nhận xét: "Kỳ thật hương vị cũng không tệ."

Lâm Thành Phong nói: "Anh Anh vẫn là quá thiện lương, không tốt."

Lưu Vận: "....."

Tô Anh nhìn nhìn Lưu Vận mặt nhăn như khổ qua, bật cười.

Tiệc nướng tiến hành thật sự thuận lợi, chỉ là tạt xấu đầu vô nỡm để tổn hại lẫn nhau hình như là bị lầy. Nhìn một bàn đồng người đêm nay xem, cậu nói tôi tôi nói cậu, tổn hại nhau không ngừng, sau đó lại hi hi ha ha làm loạn lên muốn đánh nhau.

Như Lâm Thành Phong và Đào Nhiên bởi vì không cướp được một miếng khoai tây cuối cùng, mắt to trừng mắt nhỏ tức giận tận trời vung tay ném chiếc đĩa, chạy vòng quanh bàn ăn đuổi đánh nhau.

Tô Anh bị chọc đến bật cười, nói: "Các anh thật ầu trĩ."

Lâm Thành Phong đã rơi xuống hạ phong, vừa chạy vừa nói: "Anh Anh tới giúp anh, giúp anh đánh chết Đào Nhiên, em đánh anh ấy, anh ấy nhất định không dám đánh trả!"

Tô Anh lắc đầu: "Không cần, chuyện của các không cần liên lụy đến em!"

"Mau tới mau tới, chúng ta liên thủ, đi khắp thiên hạ không có địch thủ!"

"Không tới. Thế nhưng em có thể cổ vũ cho anh!" Cô thuận tiện nắm tay làm thế cổ vũ: "Tinh thần của em luôn cùng tồn tại với anh!"

"..... Bé hoa nhài, lòng anh đau quá."

Khương Triết và Triệu Vũ ở chỗ đặt ghế nướng, Lưu Vận sang một bên nghe điện thoại, nơi này ngoại trừ Tô Anh, thật đúng là không ai có thể giúp anh.

Khương Triết nghe được thanh âm, anh nắm nắm tay, nhắm mí quay đầu nhìn lại. Không biết vì sao, Lâm Thành Phong cảm giác phía sau lưng chợt lạnh, âm âm trầm trầm.

Khương Triết: "Lâm Thành Phong, cậu đang làm cái gì?"

Lâm Thành Phong lập tức liền thành thật, chớp đôi mắt vô tội nói: "Em làm cái gì? Em không có làm cái gì cả!"

Vừa lúc Đào Nhiên từ phía sau đuổi theo, một chiều khóa yết hầu, Lâm Thành Phong ngã xuống ngay tại chỗ.

Một trận kêu rên vang lên, thật đáng thương.

Tô Anh hết sức vui mừng.

Triệu Vũ nhìn Khương Tứ, cười lạnh nói: "Cậu ăn dấm chua cũng lợi hại quá rồi."

Khương Triết từ từ: "Cậu dám nói cậu chưa từng ăn dấm với Lâm Thành Phong không?"

Triệu Vũ: "... " Tay anh run lên, sững sốt.

Mẹ nó!

Đừng nói nữa, anh thật đúng là ghen ghét với Lâm Thành Phong, cô nhóc trứng thối kia đối với thằng nhóc thối đó còn gần gũi hơn so với bất kỳ ai khác.

--

Đêm nay mọi thứ đều rất tốt đẹp, hiếm khi nhàn nhã lại vui sướng, tiếng cười sáng lạn vô ưu dường như cũng xua tan khói mù và sợ hãi trong đáy lòng Tô Anh, làm cô quên mất phiền nhiễu trên thế gian.

Mãi cho đến khi, đến khi bọn người Tô Anh đều ăn no căng bụng, trên bàn chỉ còn lại cận mới ném đĩa đi. Lúc trợ lý Diêu mới đưa dĩa lại tại vị, tất cả mọi người đi tới đi lui bận rộn, còn vẩy quanh lư trại muốn chôn khoai tây nướng xuống đất.

Tô Anh ngồi ở chỗ đó, nhéo nhéo lòng bàn tay, vắt chéo chân.

Vui sướng chỉ là nhất thời, khi nhất thời qua đi, cô vẫn phải đối mặt hiện thực như cũ.

Triệu Vũ rút cuộc có cơ hội đi đến bên cạnh Tô Anh, lại thấy cô thất thần nhìn phía xa xa của lửa trại, giờ phút này cặp mắt xinh đẹp thấp thoáng ánh lửa, sáng lấp lánh vô cùng.

Anh đến bên cạnh cô ngồi xuống: "Muốn qua đó chơi đùa không? Anh tìm cho em hai củ khoai tây."

Tô Anh hoàn hồn, nhìn xem Triệu Vũ.

Người đàn ông buông ánh mắt nhìn chăm chăm cô, có sự lạnh lùng chỉ thuộc về anh, nhưng sự dò hỏi này lại có sự dịu dàng làm người ta khó có thể bỏ qua.

Tô Anh lắc đầu: "Không cần, em chỉ nhìn xem thôi." Lại bổ sung: "Bọn họ thật ấu trĩ, em sẽ không chơi cùng đâu."

Triệu Vũ cười một tiếng, nhìn nhìn Lâm Thành Phong đang lấy giấy gói chộc chộc củ khoai, còn cả Đào Nhiên và Luru Vận, rõ là ba người lớn, thật đúng là...

"Ngày thường công việc quá mệt mỏi, lửa gạt lẫn nhau quá nhiều, hiếm khi được thả lỏng một chút."

Tô Anh cũng hiểu rõ, bọn họ đã hiện tại cô thấy và bọn họ trước mặt người ngoài hoàn toàn khác nhau, chính là hai dáng vẻ.

Khi đó bọn họ lạnh lùng mưu tính, bày mưu lập kế, ngay cả tuổi cười cũng trở nên thừa thớt xa xỉ. Lâm sao có như hiện tại, đùa ảm ỉ như là mấy đứa trẻ chưa lớn.

Đại khái chỉ có ở ngay lúc này, mới có thể là chính mình.

Dường như Triệu Vũ nghĩ tới cái gì, đột nhiên hỏi: "Anh Anh, ngoại trừ nơi này, em còn muốn đi nơi nào không?"

Tô Anh nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Không có nơi nào muốn đi, nơi này rất tốt."

"Em thích nơi này?"

"Thích."

Triệu Vũ không nhịn được nói cô ngây ngốc, quá dễ dàng thỏa mãn, nguyện vọng cũng đều là cái nhỏ nhỏ.

Tô Anh rũ mắt, muốn nói cái gì: "Anh Triệu Vũ."

Triệu Vũ nhẹ nhàng ừ một tiếng: "Sao vậy Anh Anh?"

"Triệu Vũ, anh đừng như vậy."

"Anh thế nào?"

"Anh biết mà." Có nghiêng đầu nhìn anh: "Em không có khả năng chấp nhận, cũng không đáng để anh như vậy."

Tươi cười trên mặt Triệu Vũ đã biến mất, anh nhìn cô, không gian an tĩnh, trôi qua thật lâu cũng không nói gì.

Chỉ là khuôn mặt anh đông lạnh, ánh mắt thâm trầm như biển, tất cả đều làm người khác không nhìn thấu thần sắc.

Anh nhìn Tô Anh, như là muốn nhìn vào tận nội tâm cô.

"Anh cũng không muốn thế, nhưng anh không kiểm chế được." Triệu Vũ nói: "Tô Anh, đôi mắt anh con mẹ nó chỉ muốn nhìn em."

Tô Anh mím môi, lắc đầu.

Triệu Vũ xoa xoa đầu cô, thấy cô gái muốn trốn, anh thu hồi tay, nói: "Anh Anh, anh đã ba mươi tuổi, anh biết chính mình đang làm cái gì, anh hiểu tình cảm của mình. Em không cần coi đây là gánh nặng, là ý nguyện của anh, không liên quan đến em."

Tô Anh nói: "Không được..."

Triệu Vũ nhìn cô: "Anh Anh ngoan, chúng ta không nói cái này nữa."

- -

Không khí giữa Tô Anh và Triệu Vũ không đúng lắm, hơn nữa thoát nhìn Triệu Vũ hung thần ác sát, đáng vẻ Tô Anh lại là cẩn thận nhìn Triệu Vũ...

Luru Vận nhỏ giọng nói: "Khương Tứ đâu?"

Lâm Thành Phong chỉ vào một chỗ, nói: "Bên kia, chắc đang nghe điện thoại."

Lâm Thành Phong và Luru Vận liếc nhau, ho khan hai tiếng, đi qua.

Hai người đi vòng quanh đồng lửa vài vòng, mặt bị đều lửa lớn thiếu nóng đỏ mồ hôi, Luru Vận nuốt nước miếng, nhìn Tô Anh kỳ quái nói: "Tô Anh, cả đêm hôm nay chỉ thấy cậu ngồi nơi này, không cùng chơi với bọn tớ."

Lâm Thành Phong nói: "Sao Triệu Nhị không đi vào lều trại?"

Triệu Vũ nhui mi, có chút cảm thấy bị quấy rầy, lại có chút thấy may mắn vì rốt cuộc đã kết thúc cái đề tài kia.

Anh cười như không cười liếc nhìn Lâm Thành Phong một cái, ý tứ uy hiếp thật rõ ràng.

Lâm Thành Phong sờ sờ cái mũi, ngửa đầu nhìn trời.

Tô Anh nhìn bọn họ, cười nói: "Tớ đợi ở chỗ này cả một ngày, có hơi mệt nên muốn nghỉ ngơi một chút. Các cậu chơi đi."

Luru Vận cũng không nghĩ nhiều, cô lại kích động nói: "Tớ chưa từng được cắm trại dã ngoại như bây giờ, có chút hưng phấn!"

Tô Anh nói: "Vậy cậu chơi vui vẻ đi." Kỳ thật cô cũng chưa từng như bây giờ, vốn dĩ chỉ là tới trong núi giải sầu, hiện giờ càng giống như một cuộc tụ hội.

Luru Vận nói: "Vậy thì đi, chúng ta cùng đi sưởi ấm, nơi này có chút lạnh."

Lâm Thành Phong cũng nói: "Đừng vậy đúng vậy, tất cả chúng ta ở bên nhau mới nào nhiệt."

Tuy rằng đã là mùa xuân, nhưng là ban đêm trong núi vẫn rất lạnh, từng đợt gió to thổi tới, quần áo đông đưa, tóc cũng bị thổi đến thay đổi tạo hình.

Tô Anh đưa chân mòng trên đùi cho Luru Vận: "Cậu lạnh à? Tớ có chân này, cậu phủ lên đi."

Luru Vận lấy chân qua, cũng thuận tiện giữ chặt tay cô, nói: "Cho nên cậu đến bên kia sưởi ấm đi! Cũng đều là ngồi nghỉ ngơi, cậu lại không bận cái gì. Đi, cùng đi nào."

Luru Vận chính là kiểu người thuộc phái hành động, nhất định kéo Tô Anh đi qua. Đường như theo bản năng, Tô Anh nắm lấy tay vịn ghế dựa, trong lòng cô đột nhiên hoảng hốt, nói: "Tiểu Vận!"

Luru Vận dừng động tác lại, kinh ngạc nhìn Tô Anh, dường như để ý xem vì sao Tô Anh như vậy? Đây quả khác thường.

Ngay cả Lâm Thành Phong và Triệu Vũ nhìn ánh mắt của cô cũng mang theo chút nghi hoặc và khó hiểu.

"Tô Anh, em làm sao vậy? Có phải..."

- -

Khương Triết đang nói chuyện điện thoại với Khương Chí Thành, Khương Chí Thành rất bất mãn đối với chuyện giữa anh và Tô Anh, gọi anh lập tức trở về.

Tuy rằng Khương Triết không biết Khương Chí Thành nghe chuyện từ đâu, nhưng anh chỉ an tĩnh nghe Khương Chí Thành nói xong, cuối cùng trả lời: "Ông nội nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai cháu về nhà cũ."

Khương Chí Thành: "Khương Triết, có phải cánh cháu cứng cáp rồi nên không để vào mắt nữa đúng không, ta còn là ông của cháu sao? Người phụ nữ kia tốt như vậy à, tốt đến mức khiến cháu đổi nghịch với ta?"

Khương Triết cười, nói: "Tô Anh không phải rất tốt, nhưng đúng thật là cháu không thể không có cô ấy."

Khương Chí Thành tức giận đến đau đầu: "Đừng quên cô ta đã làm cháu mất thể diện, từ chối lời cầu hôn của cháu!"

Anh thấy xa xa Triệu Vũ đi tìm Tô Anh nói chuyện, nheo nheo mắt, nhưng cũng không vội vã bước qua. Triệu Vũ có thể làm cái gì? Cái gì cũng không thể làm, huống chi hiện tại anh đã được Tô Anh tin tưởng, không cần vội nhất thời, giữ quá chặt ngược lại lại phản tác dụng.

Chỉ là đang xem thì thấy sau khi Lưu Vận và Lâm Thành Phong đi qua, dường như đã xảy ra chuyện...?

Anh lập tức chạy qua đó, nói "Ông nội, cháu sẽ cầu hôn lại, làm đến khi Tô Anh đáp ứng mới thôi. Đến lúc đó còn nhờ ông chúc phúc cho cháu."

Khương Chí Thành quát to: "Muốn ta chúc cháu thì nằm mơ đi!"

"Bang" một tiếng, di động trực tiếp bị quăng vỡ làm đôi!

Ông thờ hồng học, Trình Ngọc Thư cũng sợ đến mức run lên, tiến lên trấn an: "Ba à, ba đừng tức giận, tính tình Khương Triết rất là kiên trì, trong một chốc muốn nó trở về thì nhất định không thể. Hơn nữa ba càng ngăn nó như vậy, nó sẽ càng cố chấp, chúng ta cũng đừng ép nó, sợ là kết quả ngược lại."

Khương Chí Thành cả giận: "Đều là con trai tốt do cô sinh, cũng không biết tính tình thói کیا của nó giống ai!"

Trình Ngọc Thư trầm nghĩ trong lòng: Còn không phải giống ba sao? Đường nhiên lời này bà không dám nói, chỉ có thể trấn an trong lòng, lại thay Khương Triết nói không ít lời hay, Khương Chí Thành tức giận nửa ngày không bớt.

Trình Ngọc Thư và Khương Chí Thành bên này tạm thời không đề cập tới, lại nói Khương Triết bước nhanh đi hướng Tô Anh.

Tô Anh đại khái cũng chưa từng nóng lòng chờ đợi như vậy, hy vọng Khương Triết nhanh nhanh xuất hiện, anh nói không có việc gì, thì nhất định không có việc gì..

Trong ánh mắt nghi hoặc của Triệu Vũ, Lâm Thành Phong và Lưu Vận, Tô Anh một tay chống tay vịn ghế dựa, cẩn thận đứng lên, ngón tay có ấn mặt bàn, ổn định thân thể nhỏ nhắn đang đong đưa, cô nhìn bọn họ, cười cười: "Mọi người đi chơi đi, em chỉ có chút không thoải mái, cũng rất mệt, muốn ngồi ở chỗ này một lát."

Lâm Thành Phong nhàu mày nói: "Không thoải mái? Vậy mà hiện tại em mới nói!"

Dường như Triệu Vũ lập tức đứng lên, nhàu mày nhìn Tô Anh, nói: "Tô Anh, em thấy chỗ nào không thoải mái? Gió quá lớn nên bị cảm à? Hay phát sốt?"

Anh vội vàng đặt tay lên trán cô, muốn xem cô có thật sự cảm mạo hay phát sốt hay không?

Tô Anh lắc lắc đầu, lại không tự chủ được ngửa đầu ra sau tránh né: "Không có, không phát sốt."

Nhưng mà biến cố liên xảy ra trong nháy mắt, trọng tâm thân thể cô vốn không ổn, sức lực chống bàn quá lớn, cô nghiêng người lảo đảo tăng thêm sức lực trên tay. Cái bàn được đặt nhẹ nhàng tùy ý, thời khắc nó rung chuyển, gần như đồng thời cô cũng nhào xuống mặt đất.

Triệu Vũ sợ hãi, thần kinh phản ứng cực nhanh khiến anh lập tức nhảy về phía trước, ôm cô xoay người một cái, làm đệm thịt cho cô ——

Lưu Vận hô to một tiếng: "Tô Anh!"

Lâm Thành Phong cũng vội vàng ngồi xổm xuống, anh cũng chưa thấy rõ rốt cuộc chuyện vừa rồi là như thế nào!

"Tô Anh, em không sao chứ?"

Tô Anh cũng có chút ngơ ngác, cô sợ tới mức dường như tim cũng ngừng đập, chỉ nghe thấy bên tai vang lên những tiếng bùm bùm nhanh chóng mà vững vàng, thậm chí hai người sắp lức rơi cánh tay có...

Sắc mặt Khương Triết xanh mét, bước đi tới!

Ngay cả Đào Nhiên đang nghiên cứu lều trại ở một bên nghe được động tĩnh cũng chạy tới, kinh hoàng nói: "Bé hoa nhài bị thương à?"

Khương Triết đã ôm Tô Anh ra từ trong lòng ngực Triệu Vũ, cô ngồi trên mặt đất, quơ quơ đầu, hình như bị chuyện bất ngờ vừa rồi dọa choáng váng.

"Anh Anh, bị đau chỗ nào?"

Lưu Vận nhìn Tô Anh và Triệu Vũ, cô cảm thấy hẳn là Triệu Vũ càng đau hơn.

Tô Anh gất gao nắm lấy quần áo Khương Triết, lắc đầu: "Không đau."

Cô quay đầu nhìn Triệu Vũ, Triệu Vũ đã ngồi dậy từ mặt đất, anh vịn vịn cánh tay, đôi mắt lại dừng trên người Tô Anh, ánh mắt sáng quắc.

Tô Anh nhìn nhìn anh, nói: "Anh Triệu Vũ, anh sao rồi, có phải bị thương không?"

Triệu Vũ lắc đầu: "Anh không sao."

Tô Anh nhẹ nhàng thở ra.

Kính hải một hồi.

Lâm Thành Phong không nhịn được chọc chọc trán Tô Anh: "Cho em không cẩn thận này! Cái bàn kia mà cũng có thể tùy tiện đè lên sao?"

Đào Nhiên nói: "Bé hoa nhài đổi tên thành bé mơ hồ được rồi."

Tô Anh nhỏ giọng nói: "Em xin lỗi."

Giờ khắc này, bị mọi người nhìn, cô chỉ muốn rời đi nơi này thật nhanh.

Khương Triết vỗ vỗ vai cô, trực tiếp bế cô lên: "Tôi đưa Tô Anh về lều nghỉ ngơi."

Anh ôm Tô Anh trở về lều trại, ngăn cách tất cả mọi người ở bên ngoài, ngay cả Lưu Vận cũng không cho đi thăm Tô Anh. Triệu Vũ ngồi dưới đất không nhúc nhích, anh nhàu mày, như suy tư gì.

Lúc vừa rồi, khi anh ôm Tô Anh ngã xuống đất, cho dù thời gian rất ngắn, nhưng anh lại có thể cảm nhận rõ ràng được, đôi chân dài tinh tế trắng tắp của cô dựa hẳn vào hai chân anh, chưa từng nhúc nhích một chút, vốn dĩ anh nghĩ do lúc ngã xuống cô vô tình dựa vào hoặc là bị dọa ngây người nên không cử động, thế nhưng cô chỉ không nhúc nhích chân, còn lại vẫn bình thường.

Nếu đổi lại một người phụ nữ khác, anh sẽ cho rằng cô ta cố ý cầu dẫn anh, nhưng là Tô Anh không phải vậy, chuyện này thật khác thường.

Sau đó Khương Triết tới, đỡ cô ngồi dậy, dường như chân cô cũng chỉ bị đong đưa, lúc Khương Triết ôm cô rồi đi cũng vô cùng cứng nhắc, giống như là không hề có cảm giác...

Anh nhớ tới đêm nay, vừa rồi khi cô đứng thân thể hơi lung lay, hơn nữa bất kể ra sao cô cũng không đi chuyển nửa bước...

Kỳ thật Tô Anh rất thích náo nhiệt, đại khái là sợ hãi cô đơn nên cô thích cùng chơi đùa với Lâm Thành Phong và Lưu Vận, mỗi lúc như thế, đáng về cười rộ lên của cô luôn khiến anh vô cùng đau lòng, anh thích cho cô rất nhiều rất nhiều tình yêu và sự quan tâm, như vậy ít nhất khiến cô cảm nhận được bản thân không hề cô đơn.

Nhưng đêm nay, cô từ chối rất nhiều lần.

Không thích hợp.

- - -

Cả người Tô Anh hơi run lên, cổ quần ở trong chân, nhắm mắt lại, hô hấp hỗn loạn, sớm đã không còn sự bình tĩnh như vừa rồi ở bên ngoài.

Khuong Triết ngồi một bên, nhẹ nhàng vỗ chân, nhỏ giọng nói: "Đồ ngốc, ai dạy em bịt tai trộm chuông?"

Tô Anh mở to mắt, ngửa đầu nhìn anh: "Em..."

Khuong Triết cúi người, cúi gần cô: "Hả?"

Cô nói: "En chỉ muốn đứng trong chốc lát, rồi sẽ ngồi xuống."

Khuong Triết gật gật đầu: "Được rồi, anh biết, anh không trách em, chỉ là đau lòng em bị thương thôi, ngốc quá."

Tô Anh cắn môi: "Kỳ thật em muốn chạy cùng bọn họ, chơi đùa cùng nhau nữa. Nhưng mà em quả không cố gắng được, còn làm họ mất hứng..."

Khuong Triết "Ừ" một tiếng.

Ánh mắt anh như núi như biển, bình thản mà trầm ổn, không kinh ngạc, không thương hại, không bất ngờ, không trách cứ, từng chút xua đi bất an và thấp thòm trong lòng cô.

Kỳ thật cả một đêm nay, cô đều chừa từng thớ lông, cái loại bất an và khẩn trương này như găm nhấm tâm trí cô, làm cô lo âu, bàng hoàng, cho nên mỗi lần Lưu Vận và Lâm Thành Phong gọi cô chơi cùng nhau, đều gia tăng sự lo âu bàng hoàng cho cô...

Tô Anh nói: "Khuong Triết, cảm ơn anh, em không sao."

Bàn tay anh vuốt ve gương mặt tái nhợt lạnh băng của cô, ánh mắt trầm ổn khóa lấy cô: "Bé hoa nhài, em thật khiến người khác canh cánh trong lòng."

Tô Anh chớp chớp mắt.

Khuong Triết thờ dài, nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt cô: "Ngoan, ngủ đi, anh đi ra ngoài nhìn xem, sẽ trở về liền."

Tô Anh gật đầu đáp "Được".

Cô nhìn anh đứng dậy, đi ra khỏi lầu trại, bởi vì thân hình anh quá mức cao lớn, khi đi hơi hơi cong người lại, không hiểu sao nhìn có chút uất ức.

Thẳng đến cửa lầu đóng lại lần nữa, Tô Anh đầu vúi vào trong chăn, chỉ trong chốc lát, gương mặt tái nhợt của cô đã bị che đến đỏ bừng nóng bỏng.

Cô âm thầm vận chuyển "tâm của thực vật" ở chân bên phải, hy vọng có thể có chút tác dụng.

--

Bên ngoài lầu trại rất an tĩnh, bên kia bốn cái lầu trại đã dựng xong. Lâm Thành Phong, Đào Nhiên và Triệu Vũ vây quanh đồng lửa sưởi ấm, nhưng thật ra đang an tĩnh nhỏ giọng nói chuyện.

Thẳng đến Khuong Triết ra tới, Triệu Vũ đứng lên, nâng nâng cằm, anh xoay người, đi đến một chỗ an tĩnh bên cạnh.

Lâm Thành Phong và Đào Nhiên hai mặt nhìn nhau, hai tên này lại muốn làm gì đây?

Khuong Triết nhủ mà, đi theo qua.

Thẳng đến xác định chung quanh không có ai, Triệu Vũ hút thuốc, thanh âm lạnh băng còn có một tia áp lực bức bối: "Khuong Tử, chân Tô Anh làm sao vậy?"

Khuong Triết nhíu mày nhìn về phía Triệu Vũ: "Cậu phát hiện được?"

Triệu Vũ nói: "Vừa rồi, lúc Tô Anh té ngã, chân cô ấy có chút không đúng. Sao lại thế này? Rõ ràng tôi thấy mấy ngày hôm trước cô ấy vẫn còn rất tốt, hôm nay lúc ra ngoài hẳn là cũng không có vấn đề gì, sao đột nhiên trở thành như thế? Hơn nữa cậu lại còn không đưa Tô Anh đi bệnh viện khám? Còn lừa chúng tôi?"

Khuong Triết lạnh lùng cười một chút: "Triệu Nhị, nếu có thể làm Tô Anh khỏe lại, cho dù là bất kỳ bệnh viện nào tôi cũng đưa cô ấy đi. Nhưng chuyện này không đơn giản, hẳn là cậu biết vì lúc trước Tô Anh chữa trị cho Lâm Thành Phong hao hết tâm thần, biểu hiện lúc này đi chứng, bệnh viện phải trị như thế nào?"

Thật ra Triệu Vũ hoàn toàn không nghĩ tới điều này, anh nói nhỏ một câu: "Chẳng lẽ Tô Anh cứu Lâm Thành Phong một chân, cô ấy liền phải trả lại một chân? Cô ấy còn cứu cả đầu của cậu ta, vậy chẳng lẽ liền trở thành kẻ ngốc sao?"

Khuong Triết trầm mặc một lát: "Đây là tạm thời. Cô ấy sẽ khỏe lại thôi."

Triệu Vũ hỏi: "Khỏe lại? Khi nào khỏe? Cậu có thể xác định sao?" Anh gần như là mất khống chế đi vòng vòng tại chỗ: "Vừa rồi Tô Anh có bao nhiêu sợ hãi, cô ấy phát run! Nay chứng tỏ chính cô ấy cũng đều không nắm chắc! Làm sao khỏe lên được?"

Khuong Triết cũng lạnh xuống: "Triệu Nhị, mẹ nó, cậu dám trưng dáng vẻ này ra trước mặt Tô Anh, tôi giết chết cậu!"

"A! Mẹ nó, cậu coi tôi là thằng ngốc à?"

"Tự kiểm chế bản thân cậu đi!"

Khuong Triết không nhiều lời nữa, xoay người muốn đi, nhưng mà anh mới vừa đi ra hai bước, bước chân ngừng lại, thấy Đào Nhiên và Lâm Thành Phong tránh sau một thân cây to.

Khuong Triết nháy mắt xoa xoa cái trán, anh thật sự bị Tô Anh nhiều loạn tâm thần, vậy mà không phát hiện ra có người nghe lén, ngay cả Triệu Nhị chó điên kia cũng không phát hiện.

Anh cười khổ một chút, lướt qua Lâm Thành Phong đang cứng đờ thân thể và Đào Nhiên, trở lại lầu trại.

Anh mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, suy nghĩ cái gì, sẽ làm cái gì, tóm lại, hiện tại anh chỉ muốn nhìn thấy bé hoa nhài của anh.

--

Tô Anh đã ngủ rồi.

Cũng giống như trước đây, ngủ đến vô tri vô giác, giờ phút này cho dù anh ôm cô đi ra ngoài bán chỉ sợ cô cũng sẽ không tỉnh.

Khuong Triết ngồi ở bên người cô, đầu ngón tay điểm điểm chớp mũi xinh xắn, nhỏ giọng khàn khàn: "Bảo bối."

Đương nhiên, chỉ có bầu không khí yên lặng đáp lại.

Anh không tiếng động thờ dài.

Khuong Triết ngồi như thế này, ngồi qua cả một đêm.

Sáng sớm lúc Lưu Vận từ lầu trại ra ngoài, thấy ba người Triệu Vũ, Lâm Thành Phong, Đào Nhiên đã ngồi trước đồng lửa trại. Thức dậy còn sớm hơn cô, chỉ là không khí thoát nhìn không tốt lắm.

Cô cẩn thận đi qua, tìm vị trí ngồi xuống.

Ba người này có phải bắt đầu thể hiện tệ xấu hay không, sao đều không nói một câu nào vậy?

Rốt cuộc nhìn trên mặt đất rơi đầy tàn thuốc, có vẻ như là một đêm hôm qua chưa ngủ.

Lưu Vận không tùy tiện nói chuyện, cũng không chào hỏi với Lâm Thành Phong, thoát nhìn trạng thái của anh hình như không tốt, đáng về âm trầm, mặt không biểu cảm, còn khó coi hơn so với Triệu Vũ. Ngay cả Đào Nhiên vẫn luôn cười ha hả cũng không cười.

Cô an tĩnh ngồi một lát, vẫn nên đi tìm Tô Anh thôi.

Thế nhưng cô mới vừa đi qua vài bước, ba người đàn ông bên kia đều nhất trí làm động tác nhìn về phía cô, dọa cô sợ tới mức run run, về mặt không hiểu rõ.

Lâm Thành Phong nói: "Đề Anh Anh ngủ thêm một lát."

Lưu Vận: "À."

Sau khi nói những lời này, ba người kia lại không nhìn cô.

Lưu Vận sờ sờ mũi, nhìn trời.

Hội chứng dậy sớm này còn nghiêm trọng hơn cô nữa.

--

Lúc Tô Anh tỉnh lại đã bảy giờ rưỡi, cô mơ mơ màng màng mở to mắt, thấy Khương Triết ngồi ở trước người cô, anh vẫn một thân sạch sẽ như cũ, không chút cầu thả, quần áo không thấy nửa cái nếp uốn, chỉ là mọc lên một ít râu, nhưng lại càng khiến anh mang hơi thở vô cùng nam tính.

Gặp phút này thấy cô tỉnh lại, anh sờ sờ đầu cô, đáy mắt có một tia ý cười: "Bé hoa nhài, buổi sáng tốt lành."

Cô nhấp miệng cười cười, nói: "Buổi sáng tốt lành."

Cô ngồi dậy, việc đầu tiên là cảm thụ đôi vai của mình, bàn tay bóp bóp đùi, vẫn không hề có cảm giác gì.

Cô ngã về trong chăn, thất vọng cực kỳ.

Khương Triết lại nhéo nhéo khuôn mặt hồng hồng của cô: "Tỉnh rồi thì không được nằm lại trên giường."

Tô Anh bấu mỗi, có chút khổ sở: "Em đang thương tâm đấy."

Khương Triết cúi người đến gần, nghiêm túc hỏi cô: "Cần anh ôm em sao? Bé hoa nhài"

Tô Anh nhìn anh, lắc đầu: "Không cần."

Cô hỏi: "Mấy người Thành Phong còn chưa đi sao?"

Khương Triết đột nhiên nghiêm túc lại gật đầu: "Ừ."

Tô Anh nghĩ đêm qua cô có thể giấu diếm được, nhưng hôm nay vào ban ngày thì không được, huống chi cô còn phải đi về, cần bản không có biện pháp.

Khương Triết thấy thần sắc cô bị thương, thấp giọng nói: "Có anh ở đây, sợ cái gì."

Tô Anh nhìn anh, chớp mũi cô hơi nhức: "Em cũng không biết chính mình sợ cái gì."

Cô xoa xoa đôi mắt, kéo chăn trùm chính mình lại.

Đột nhiên Khương Triết lại cầm tay cô, chạm môi mình vào đôi môi cô gái đang ướt khỏa mắt, vừa chạm vào liền tách ra.

Anh đứng lên, nói: "Bé hoa nhài ngoan, anh đi đuổi bọn họ."

Trong ánh mắt kinh ngạc của Tô Anh, anh xoay người ra khỏi lều.

Tô Anh đứng dậy muốn đi ra ngoài, rồi lại chậm chạp kéo cái chân cứng đờ, cô vô vô thật mạnh, rốt cuộc không kiềm được rót nước mắt xuống.

Cây đa thờ dài nói: "Tô Anh, thời gian của cô không nhiều lắm."

Tô Anh xoa xoa đôi mắt, nước nờ nói: "Tôi biết, nhưng tôi không biết nên làm cái gì bây giờ. Vấn đề "lâm của thực vật" chính là thống trị, nó sinh ra là vì địa cầu vì tự nhiên, nếu nó có thể kéo dài sinh mệnh, đây chính là nghịch thiên. Nếu tôi thật sự biết, vậy có thể trường sinh bất tử không?"

Cây đa thờ dài nói: "Trên đời này không có gì trường sinh bất tử."

Tô Anh nói: "Đúng vậy, trên đời không có gì trường sinh bất tử, nhưng hiện giờ tôi muốn kéo dài tính mạng chính mình."

Biện pháp có thể nghĩ, cô đều nghĩ tới, ngay cả cách dùng "lâm của thực vật" cô cũng đều liều mạng dùng thử một lượt, nhưng kết quả vẫn như vậy, không hề có chuyển biến tốt đẹp. Chẳng lẽ cần phải có càng nhiều "lâm của thực vật" hơn nữa sao?

Cô không biết.

Ra ngoài trong chốc lát, Khương Triết trở về rất nhanh, còn mang đến một ly nước ấm, anh dứt Tô Anh uống xong, nói: "Bọn họ sẽ đi ngay lập tức."

Tô Anh bắt ngờ nói: "Thật à? Bọn họ sẽ nghe anh sao?"

Khương Triết nhướn mày, nhìn cô gái hồng hồng đôi mắt: "Bọn họ sẽ không nghe, nhưng mà có vài thời điểm không thể không đi. Không tin anh à?"

Tô Anh lắc đầu: "Không phải, vậy bọn họ đi rồi sao?"

Khương Triết đi ra ngoài nhìn, trở về nói: "Đi rồi."

Lúc Tô Anh bị Khương Triết ôm ra khỏi lều, quả nhiên an tĩnh không có một bóng người, cô nhẹ nhàng thở ra.

"Khương Triết, anh để em ngồi xuống dưới gốc cây đa đi."

"Em rất thích nó sao?"

"Thích."

"Anh quên mất, em thích thực vật."

"Đúng vậy, rất thích."

Khương Triết lót dưới tảng cây một cái thảm thật dày cho cô, cô dựa vào dưới tảng cây gọt táo và lê, đây là bữa sáng của cô và Khương Triết.

Khương Triết ở bên kia hầm cho cô ly sữa bò nóng.

Cô nhìn bóng dáng anh, tâm tình cuối cùng cũng tốt rất nhiều.

Quả táo không cần thận lẩn sang một bên, cô không nhặt tới, quỳ rạp trên mặt đất bỏ qua, cuối cùng mới nhặt trở về được. Chờ cô vô vô bắt dính trên người xong, lại thấy Khương Triết đáng lẽ đang hâm nóng sữa bò ở bên kia đột nhiên tới trước mặt cô, trước nay cô chưa từng thấy anh lộ ra thần sắc đau lòng như vậy, thậm chí cô còn thấy hàm răng anh cắn chặt vào hàm dưới, anh ôm cô vào lồng ngực, cái ôm kia, thật tha đến mức khiến cô muốn khóc.

Tô Anh được Khương Triết công xuống núi, thẳng đến về đến nhà, trong tiệm hoa của cô không biết khi nào thì có một chiếc xe lên.

Đương nhiên cô càng không biết, ba người đàn ông đáng kính kia một đường đi theo cô.

Mấy ngày rồi chân Tô Anh đều không có chuyển biến tốt đẹp, mỗi ngày cô dùng "lâm của thực vật" rèn luyện, thậm chí thử dùng "lâm của thực vật" tới khổng chế chân vận động. Làm như vậy cần phải tiêu hao lượng lớn "lâm của thực vật", đương nhiên hiệu quả cuối cùng cũng hoàn toàn không tốt.

Mấy ngày này, Bào A cũng đã xuất viện, được chuyển đến cục cảnh sát, hơn nữa cũng tiến hành nhiều phiên thẩm vấn.

Mà Vương Thực bên kia cũng truyền đến tin tức, không tìm được. Bên kia địa hình núi sâu rừng già quá phức tạp, tiến vào rất dễ dàng lạc đường, huống chi là đi tìm người. Không chỉ như thế, thậm chí bọn họ còn gặp phải tập kích, Vương Thực thiếu chút nữa mất mạng, bọn họ không dám lại tùy tiện thâm nhập, chỉ có thể tạm thời lui lại.

Khác với Bào K, hiển nhiên Bào A hưởng thụ rất nhiều, cũng càng thêm tham tiền, ham mê nữ sắc, tham sống sợ chết. Ông ta đã buông tha, không chỉ cho lời khai, còn đáp ứng mang cảnh sát đi tìm hang ổ tổ chức khủng bố.

"Tôi chỉ có một yêu cầu, các anh phải bảo đảm tôi được an toàn, sau khi thành công, cho tôi một số tiền, tôi muốn xuất ngoại."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 190: Xảy ra chuyện

Edit: Rine

Beta: Jiang

Gần đây tâm tình của Lâm Thành Phong không tốt lắm, bất kể là ở nhà hay là ở công ty, không còn ôn hoà giống trước kia, anh thường xuyên nhieu mây lâm vào trầm tư, thỉnh thoảng còn ngơ ngác.

Anh khác thường như vậy khiến cả mẹ Lâm cũng chú ý tới, không đành lòng được hỏi: "Con thất tình à?"

Lâm Thành Phong nhìn mẹ mình, ánh mắt đại ra, anh nghĩ cho dù thất tình thì anh cũng sẽ không khổ sở giống như bây giờ.

Vụ tai nạn xe cộ kia đối với anh như một giấc mộng, ở trong mộng anh còn chưa kịp sợ hãi, tỉnh dậy thì biết chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió, nhưng thật ra cảm thấy mạng của mình rất lớn, nhìn có vẻ bị thương nặng, kỳ thật đều là bị thương ngoài da, làm sao lại khủng bố giống như lời bác sĩ đã nói?

Anh vẫn luôn cho rằng kết quả này là do anh và Tô Anh có vận khí tốt, vì vậy mới có thể gặp tai nạn mà vẫn bình yên vô sự.

Nhưng có một ngày đột nhiên có người nói với anh rằng, anh mạnh khỏe là do có một người khác trả giá rất nhiều rất nhiều mới đổi lấy được, mà anh lại hoàn toàn không biết gì về việc đó cả...

Loại cảm giác này đương nhiên sẽ không dễ chịu, trong lòng trải qua đủ loại cảm xúc, ấy này lại khổ sở, cuối cùng chỉ còn lại đau lòng khó tả.

Anh vẫn luôn muốn đi thăm Tô Anh, nhưng bây giờ rõ ràng Tô Anh đang trốn tránh bọn anh, có không muốn cho bọn anh biết. Khương Tứ cũng giúp cô lừa gạt mọi người, mà anh lại không cách nào miễn cưỡng cô, bởi vì sợ cô chịu áp lực quá lớn, thậm chí anh còn không đi tìm cô.

Không nói tới anh, chỉ sợ Triệu Nhị cũng không tốt hơn anh bao nhiêu.

Lâm Thành Phong nghe Đào Nhiên nói, mấy ngày gần đây Triệu Vũ vẫn luôn im lặng. Nếu là trước kia, khi anh ấy khổ sở thì sẽ tìm mọi người cùng đi Bách Nhạc Môn uống rượu, mà hiện giờ ngay cả rượu anh ấy cũng không uống. Bách Nhạc Môn càng không đi. Đáng vẻ khác thường như thế thật đúng là làm người ta có chút không thích ứng được, ngay cả mẹ Triệu cũng nói có phải Triệu Vũ thay đổi tính tình hay không, hay là bị quý nhập thân?

Đừng nói Lâm Thành Phong và Triệu Vũ, cả Đào Nhiên cũng không dễ chịu trong lòng, trước giờ anh vẫn luôn coi bé hoa nhài như bạn gái Khương Tứ để cư xử, nhưng đi chung lâu rồi, anh lại cảm thấy bé hoa nhài chính là một cô nhóc đơn giản, hần là nên được nâng niu mà lớn lên, đương nhiên anh cũng vui vẻ coi cô như em gái dễ cưng chiều. Anh vẫn luôn cảm thấy trong vụ tai nạn ấy bé hoa nhài là người được bảo vệ, giờ đột nhiên biến thành người phải hi sinh, trong lòng anh thật đúng là vô cùng chấn động.

"Bé hoa nhài này thật sự rất ngốc."

"Hả? Tô Anh đã làm việc gì ngốc nghếch sao?"

Lý Văn Khê nằm trong ổ chăn giữa đầu nhìn người đàn ông dựa vào đầu giường hút thuốc, ngực anh rộng lớn, cơ bắp rắn chắc nổi lên, khuôn mặt tuấn mỹ. Bởi vì mới làm hai lần nên trên người anh đỏ chút mồ hôi ướt át, trong sự lười biếng lộ ra gợi cảm đủ câu dẫn người khác.

Đào Nhiên ặc ặc đầu: "Không có gì."

Lý Văn Khê ngoan ngoãn trả lời: "Đã lâu rồi em không gặp Tô Anh, có ấy còn nói muốn xem phim truyền hình của em đấy."

Đào Nhiên nghi hoặc ừ một tiếng: "Bé hoa nhài nói? Cô ấy thích xem TV à?"

Lý Văn Khê gạt gạt đầu, cẩn thận dựa vào anh, cười nói: "Đúng vậy. Cô ấy còn nói nhất định em sẽ nổi tiếng, chỉ là bộ phim này em diễn cũng bình thường thôi, tuy rằng hơi có tiếng tăm nhưng là cách nổi tiếng thật sự còn xa lắm."

Trong lòng Đào Nhiên cân nhắc, anh hút điếu thuốc, phun ra vòng khói, nói: "Nếu bé hoa nhài nói em sẽ nổi tiếng, em nhất định phải nổi tiếng. Cho dù em không làm được, tôi cũng có thể nâng em lên thành ngôi sao hạng nhất."

Đáng vẻ Lý Văn Khê bắt gặp, có nhìn nhìn Đào Nhiên, anh ngậm điếu thuốc, nhường mày cười cười: "Đề bé hoa nhài cảm thấy mình đã nói đúng, tiên đoán trở thành sự thật, như vậy có ấy sẽ vui vẻ."

Lý Văn Khê: "..."

Trong nhất thời cô không nói gì, cực kỳ kinh ngạc.

Cô cảm thấy mấy người đàn ông này có khả năng đều đã trúng độc, độc của Tô Anh. Thậm chí có còn hoài nghi Đào Nhiên có phải cũng thích Tô Anh hay không, anh nâng cô nổi tiếng là vì muốn Tô Anh vui vẻ sao?

Này...

Cũng không thể trách Lý Văn Khê nghĩ nhiều, thật sự do ý tưởng của Đào Nhiên tránh không khỏi quá ái muội.

Đào Nhiên đã dập điếu thuốc vào gạt tàn ở đầu giường, anh vỗ vỗ Lý Văn Khê đang được anh ôm bên cạnh, Lý Văn Khê hiểu ý tránh ra, anh đứng dậy xuống giường, nhặt khăn tắm trên mặt đất lên quần ngang hông, ặc đầu nói: "Em không hiểu, gần đây tâm tình bé hoa nhài không tốt, Khương Tứ và Triệu Nhị chỉ hận không thể hái trắng sao trên trời xuống đưa tới trước mặt cô ấy, khiến cô ấy vui vẻ."

Lý Văn Khê đứng dậy theo anh, lấy váy ngủ mặc vào, nghi hoặc: "Tô Anh bị làm sao vậy?"

Đào Nhiên nháu mĩ: "Không có gì."

Anh vào phòng tắm, thay đổi quần áo sạch sẽ bước ra: "Văn Khê, gần đây cũng đừng tham gia những hoạt động lung tung rối loạn, tôi để trợ lý nhìn xem tài nguyên nào tốt, bảo cậu ta liên hệ em rồi em tự mình chọn."

Anh phải đi.

Lý Văn Khê nói: "Được."

Đương nhiên, đến khi trợ lý của Đào Nhiên đưa những kịch bản điện ảnh và hợp đồng đại diện tới nhất tới trước mặt để cô lựa chọn, có vẻ vẫn còn cảm thấy hoảng hốt và không dám tin tưởng. Trong lúc nhất thời không biết nên vui vẻ hay nên khổ sở, ngay cả người đại diện của cô cũng kinh ngạc kêu to: "Văn Khê, có cho Đào Đại thiếu uống thuốc gì? Mà anh ta đối xử tốt với cô như thế!"

Lý Văn Khê ặc đầu: "Tôi không làm gì cả."

"Không? Chẳng lẽ có theo Đào Đại thiếu mấy năm, hiện giờ rốt cuộc anh ta phát hiện đã yêu cô, lâu ngày sinh tình, cho nên muốn lấy lòng cô sao?"

"Không phải anh muốn như vậy à?"

"Là sao chứ?"

Đừng nói, chỉ sợ ngay cả chính Lý Văn Khê cũng không dám tin tưởng Đào Nhiên cho cô đủ thứ như thế chỉ vì muốn một người vui vẻ.

Càng ngày tài nguyên của Lý Văn Khê càng tốt, có cũng công nhận là cô càng ngày càng nổi tiếng. Cô vốn là có kỹ thuật diễn lại chịu nỗ lực, cái cô thiếu chỉ là cơ hội mà thôi.

Thế nhưng đây đều là chuyện tạm thời không dễ cập tới.

--

Lại nói sau khi rời đi từ chỗ Lý Văn Khê, Đào Nhiên không về thẳng nhà, ngược lại là đến chỗ Triệu Vũ, Lâm Thành Phong cũng ở đó. Giờ phút này hai người nằm trên sofa, đáng vẻ sống không còn gì huyền diệu, nhìn trần nhà xuất thần.

Trạng thái này, từ ngày rời khỏi ngọn núi đó vẫn luôn tồn tại.

"Buổi tối hai người lại không ngủ, muốn thương lượng gì sao?"

Triệu Vũ và Lâm Thành Phong đồng thời nhìn anh một cái, mặt không cảm xúc dờ dãi, Đào Nhiên bắt đầu đi thờ dài: "Tôi biết, các cậu lo lắng cho bé hoa nhài, nhưng bé hoa nhài không muốn cho các cậu biết chuyện của cô ấy, chúng ta cùng đồng ý với Khương Tứ phải tỏ ra không biết, cho nên các cậu đều nghĩ ngơi một chút đi, ai về nhà này, à tìm mẹ người ấy."

Lâm Thành Phong giờ bốn ngón tay, nghiêm túc nói "Em đã nhịn bốn ngày! Bốn ngày! Em sắp thành Ninja rồi!"

Đào Nhiên buông tay: "Không đành lòng vậy thì cậu có thể làm gì?"

Triệu Vũ nằm ngửa đầu, chân dài gác trên bàn trà, trong miệng ngâm điếu thuốc, cả người nhìn qua có chút suy sụp lạnh băng, nói: "Bởi vì cổ kị, tôi muốn gặp Tô Anh còn phải suy nghĩ thật nhiều, như vậy kỳ thật không tốt, chẳng lẽ chúng ta có thể trốn không gặp cô ấy cả đời sao? Hay là cô ấy có thể né tránh chúng ta cả đời? Chuyện này không có khả năng. Kỳ thật, tôi nghĩ hiện tại hẳn là cô ấy rất cần có người bầu bạn."

Đào Nhiên cũng hiểu rõ đạo lý này, hỏi: "Vậy cậu nghĩ nên làm như thế nào?"

Triệu Vũ lắc đầu, nói: "Không biết. Nhưng chuyện này đã không còn là bí mật, tình huống của Tô Anh không giấu được."

Đạo lý này ai cũng đều hiểu, hiện giờ chỉ là cổ kị tâm tình Tô Anh nên mới không ai vạch trần.

Thế nhưng cho dù muốn vạch trần, chỉ sợ Khương Tử cũng sẽ không cho phép.

Bởi vậy, thật sự rất khó làm

Ba người đàn ông trưởng thành, làm việc không dài dòng, bảy mư lập kế quả quyết dứt khoát, nhưng hiếm khi bởi vì để ý tâm tình một cô nhóc mà rồi rã một buổi tối.

--

Tô Anh cũng không biết những chuyện này, cô vẫn kiên trì vận dụng "lâm của thực vật" tu bổ tổn thương của thân thể, lại nghe Khương Triết nói tình huống lão A bên kia, nếu bên kia tiến triển thuận lợi, tin tưởng rất nhanh tổ chức khủng bố kia sẽ trôi lên mặt nước. Chỉ là một đời này có quá nhiều chuyện ngoài ý muốn và không biết, cô muốn chân tướng, khi nào nó mới có thể trôi lên mặt nước? Hoặc là bởi vì hiệu ứng bướm bướm mà bị vùi lấp? Chẳng lẽ thật sự chỉ là Tường Hiểu Hiểu nhất thời ghen ghét sao?

Nếu là như thế này, cô thật sự chết có chút oan ức, nghĩ lại, quả nhiên không thể coi khinh lòng người đáng sợ.

Rất cuộc ở kiếp trước, quan hệ giữa cô và Triệu Vũ thật sự cũng chỉ là quen biết sơ sơ mà thôi, quá mức bình thường, huống chi cô còn ly hôn với Khương Triết, có tăng quan hệ này, cô làm sao tạo thành uy hiếp với cô ta?

Hon nữa rất khó khăn, Tô Anh lại một lần nghe được tin tức của Tường Nghị.

"Anh Anh, tôi đen hơn một chút rồi, lúc tôi trở về em nhất định không nhận ra tôi."

Tô Anh ngồi ở trên xe lăn tưới hoa, cô rũ mi cười một tiếng, nói: "Anh không bị thương chứ? Vẫn không có tin tức của Tường Hiểu Hiểu à?"

Tường Nghị nói: "Không có. Mỗi lần có chút manh mối đều bị chặt đứt."

Tô Anh nói: "Tôi nghe nói Vương Thực bên kia cũng bắt lực trở về."

Tường Nghị cười lạnh một tiếng: "Tôi biết, tôi đã gặp anh ta, thoát nình tình thân anh ta không tốt lắm, sợ là bị dọa đến bị bệnh thần kinh rồi. Rõ ràng cả đũng khí giết người cũng có, mà là gan lại nhỏ như vậy."

Vương Thực gặp nguy hiểm mấy lần, suýt mất tính mạng, chấn kinh không nhỏ. Hon nữa trạng thái tinh thần anh ta vốn là không tốt, kể từ đó, cả người thoát nình có chút điên điên khùng khùng, nói chuyện lộn xộn, tinh thần cực kỳ không ổn định, không biết lúc nào sẽ nổi điên nói có người muốn giết mình, bằng không chính là anh ta tảo bạo lên muốn giết người, cảnh sát đã không có biện pháp với anh ta, đã chuẩn bị từ bỏ đường dây bên đó.

Mà sở dĩ anh ta chạm mặt với cảnh sát bên kia là bởi vì bọn họ truy tra cùng một tổ chức, không thể tránh khỏi gặp gỡ.

Lúc này đây bọn họ cùng ra khỏi khu rừng rậm kia, chỉ là vô cùng tiếc nuối, cho dù tìm người địa phương quen thuộc nhất khu rừng nhất để dẫn đường, bọn họ cũng thiếu chút nữa bị lạc ở bên trong ra không được, càng miễn bàn đến tìm người.

Chỉ là, nếu đã xác định người ở trong khu rừng ấy, như vậy chắc chắn sẽ để lại chút dấu vết, tìm kiếm mù quáng cũng không phải biện pháp.

Nếu đã xuyên qua khu rừng thì cũng không cần bản đồ nhiều như vậy.

Thật ra Tô Anh không biết Vương Thực sẽ như vậy, nhớ tới kiếp trước, lúc này người họ đã mất mạng, hiện giờ xem ra đã được giải thoát: "Tuy rằng Vương Thực không được, nhưng là gần đây cảnh sát đã bắt được phạm nhân mới, quyền lực của ông ta cũng lớn hơn so với Vương Thực, lần này hẳn là sẽ có thu hoạch."

"Cô nói lão A?"

"Anh cũng nghe nói sao?"

"Nghe nói qua." Tường Nghị khẽ hừ một tiếng: "Những người này thật sự giáo hoạt, không tới cuối cùng, ai cũng không thể xác định rốt cuộc có phải ông ta thật tình hỏi cái hay không, hay là có âm mưu khác."

Tô Anh "U" một tiếng: "Anh nói ông ta dùng kế hoãn binh để chạy trốn sao?"

Tường Nghị buông tay: "Ai biết được?"

Kỳ thật cũng không phải không có lý, dù sao so với bị nhốt ở trong ngục giam, ở bên ngoài kia cơ hội chạy trốn cũng sẽ lớn hơn.

Tô Anh nói: "Vậy anh chuẩn bị trở lại sao?"

Qua hồi lâu, Tô Anh mới nghe Tường Nghị nói, giọng anh trầm thấp mà lạnh băng: "Tôi phải đợi lại công bằng cho mẹ tôi."

Tô Anh liền hiểu rõ, ngày nào Tường Hiểu Hiểu không về thì ngày nấy anh cũng không trở về.

Cúp điện thoại, Tô Anh lắc ấm nước đặt trên đầu gối, không còn nhiều nước lắm, cô đi chuyển xe lăn đi lấy một bình nước khoảng.

--

Mà giờ phút này Tường Nghị dựa vào ban công trong phòng hóng gió, quả nhiên là anh bị phơi đen hơn rất nhiều, ngày xưa trông có chút nhợt nhạt như bị bệnh, giờ phút này ngược lại càng thêm vẻ cương nghị của đàn ông.

Trong miệng anh ngâm một điếu thuốc, nếu nhìn kỹ còn có thể thấy thái dương của anh có một vết sẹo.

Mọi chuyện bọn họ làm cũng không thuận lợi, Tường Long có người tiếp ứng, anh liên tục đuổi theo, lại luôn mất dấu. Cho tới bây giờ anh muốn nhất không phải là tìm được Tường Hiểu Hiểu, ngược lại là lo lắng cho an nguy của cô ta.

Những người đó quá nguy hiểm, Tường Hiểu Hiểu là đứa trẻ được nuông chiều lớn, cho dù có chút tâm kế, dù sao so ra cũng kém những kẻ giết người như ma đó.

Huống chi anh không tin Tường Long đưa Tường Hiểu Hiểu đi mà không hề có mục đích, hẳn ta vốn là óc còn không mang nỗi mình óc, Tường Hiểu Hiểu lại bị thương nặng chưa lành, đối với hẳn ta mà nói chính là một gánh nặng mà thôi. Không có giá trị lợi dụng lại mang cô ta đi, chẳng lẽ là sợ Tường Hiểu Hiểu làm nhảm chứng chỉ tội hảm ta? Vì để chính mình thoát tội?

Tóm lại, bất kể như thế nào, anh đều phải tìm được Tường Hiểu Hiểu, nếu không có khả năng anh vĩnh viễn cũng không thể nào xuất hiện trước mộ của mẹ.

--

Lúc giữa trưa, Khương Triết tới tìm Tô Anh, còn mang đến cơm trưa và một phần tỏ ýn cho cô.

Tô Anh nhìn thấy anh, không có gì bất ngờ, nhấp miệng cười hỏi: "Hôm nay anh tới ban ngày, công việc không bận rộn sao?"

Khương Triết khom người, xoa xoa đỉnh đầu ấm áp của cô: "Anh chỉ có thể ở lại nửa tiếng thôi."

Nói như vậy thời gian thật sự rất vội vàng, hơn nữa tốn thời gian đi trên đường, chỉ ở lại được trong chốc lát, thật sự không cần thiết phải chạy ra ngoài.

Tô Anh nói: "Khương Triết, kỳ thật anh không cần chạy qua chạy lại như vậy, rất phiền phức, còn mệt ngại, anh không cần lo lắng cho em, hiện tại em đã hơi quen thuộc, một mình em cũng có thể làm được."

Khương Triết cảm giác trái tim mình như đột nhiên bị người ta bóp một cái, hơi đau nhức, nhưng lại thấu tận xương.

Anh nhìn cô, ánh mắt ôn hòa nhạt nhẽo, giọng nói lại lạnh băng trầm thấp: "Anh đã nói rồi, bé hoa nhài, em có bản lĩnh khiến anh canh cánh trong lòng."

Tô Anh ngửa đầu nhìn anh.

Khương Triết cười: "Đừng nghĩ nhiều, anh biết sắp xếp thời gian hợp lý."

Tô Anh bâu môi: "Dù sao người mệt cũng không phải em."

Đáng vẻ keo kiệt, làm Khương Triết bật cười.

Anh cùng ăn cơm trưa với Tô Anh, không ở lại lâu, rất nhanh đã rời đi bởi vì công việc bận rộn.

Lúc anh trở lại Khương thị, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy Triệu Vũ, Đào Nhiên và Lâm Thành Phong, ba người kia đồng thời chờ anh ở trước cửa văn phòng, nửa ngồi nửa đứng hút thuốc như những tên du côn lưu manh.

Anh nhàu mày, không lưu tình chút nào: "Gọi bảo vệ."

Nữ thư ký vẻ mặt tươi cười: "..."

Trợ lý Diêu: "Phốc —— khụ!"

Ngay cả Triệu Vũ và Đào Nhiên cũng ngẩn ngơ, Lâm Thành Phong muốn mắng người, rốt cuộc nhịn rồi lại nhịn: "Khương Tứ, anh vừa mới ở bên chỗ Anh Anh về à?"

Khương Triết nhướn mày: "Có việc gì?"

Triệu Vũ nói: "Có thời gian không? Đi vào rồi nói."

Khương Triết nói thẳng: "Nếu cậu muốn nói chuyện của bé hoa nhài thì việc này không bàn nữa."

Khương Triết trực tiếp và quyết đoán làm Đào Nhiên kinh ngạc: "Vì sao? Chuyện này nói ra sẽ không có gì không tốt đối với bé hoa nhài mà?"

Khương Triết lạnh lùng cười nói: "Xác thật không có gì tốt, cũng không có gì không tốt. Nhưng là, chỉ cần Anh Anh không muốn, vậy nói gì cũng không được."

Kỳ thật đạo lý rất đơn giản, chỉ là dựa vào ý nguyện của Tô Anh mà thôi, những chuyện khác dường như đều đã không còn trong phạm vi suy tính của Khương Triết.

Bọn họ muốn giấu diếm việc mình biết tình huống của Tô Anh, thì Tô Anh cũng đã nghe ngò đồng nói lại.

Mấy ngày gần đây, vào ban đêm, thường thường có còn chưa ngủ, có thể nghe được ảo ngò đồng nói Triệu Vũ tới, Lâm Thành Phong tới, bọn họ tới, lại không tìm có cũng không xuất hiện, lặng yên không một tiếng động, ở cửa nhà cô bởi bởi do dự, khác thường như vậy, sao Tô Anh có thể không cảm giác được có chuyện không thích hợp đây?

Triệu Vũ từng có tiền lệ, cô cũng không bắt ngò, nhưng là Lâm Thành Phong..

Anh ấy không nên như vậy.

Tô Anh không ngò, nghĩ tới đoạn thời gian Lâm Thành Phong không tới tìm cô chơi đùa, Triệu Vũ cũng không xuất hiện thêm lần nào nữa, cô liền đoán được có chuyện gì xảy ra.

Cô có chút kinh hoàng và lo âu.

Hôm nay, Khương Triết đưa cô đến chỗ Hà Huệ trở về, ngồi ở ghế sau xe, rốt cuộc cô không nhịn được hỏi Khương Triết: "Anh có chuyện gì muốn nói với em không?"

Trong mắt cô gái có hoai nghi và khẩn trương quá mức, trong lòng Khương Triết rung mình, anh cup mí, thanh âm nhàn nhạt trầm thấp: "Làm sao vậy? Hà Huệ nói gì đó?"

Tô Anh lắc đầu: "Không phải Hà Huệ, cô ấy không nói gì cả, là..."

Khương Triết dù bận vẫn ung dung nhìn cô.

"Là anh Triệu Vũ và Thành Phong." Cô nói: "Bọn họ thường xuyên lên kút xuất hiện ở dưới lầu nhà em, rồi lại không nói cho em, vì sao vậy?" Khương Triết gần đây ra một chút, thật ra không nghĩ tới chuyện này sẽ bị Tô Anh phát hiện, nhưng làm sao cô phát hiện?

"Em thấy bọn họ?"

"Không có, em nghe nói." Tô Anh xoắn xoắn tay: "Khương Triết, anh nói xem có phải bọn họ biết em... hay không?"

Khương Triết rũ mắt, nắm chặt nắm tay nhỏ nhắn của cô vào trong tay: "Không phải, bọn họ không biết."

"Thật à?"

"Ừ, là thật."

Tô Anh đẩy anh ra, khuôn mặt nhỏ căng chặt, nhàu mày lại, rõ ràng là đáng vẻ bình tĩnh, nhưng cô cần môi thoạt nhìn yếu ớt dị thường.

"Khương Triết, có phải anh gạt em hay không?"

Tiếng Khương Triết trầm ổn mà bình tĩnh, cô gần như không thể nghe thấy ôn nhu và sùng nịch: "Bé ngốc, sao anh lại lừa em?"

Tô Anh nhìn hẩn, nho nhỏ hừ một tiếng: "Cái này thì phải hỏi anh rồi."

Khương Triết xoa xoa đầu cô, rũ mí, trong ánh mắt thâm thúy kia phảng phất ẩn chứa nhiều điều muốn nói, Tô Anh bị nhìn đến không nhịn được quay đầu đi trước, cô cần môi nhìn nhìn ngoài cửa sổ, lại quay đầu lại nhìn Khương Triết: "Đồ lừa đảo!"

Khương Triết an tĩnh một lát, nói: "Anh Anh, Triệu Nhị không ngò, ngày đó ở trên núi em ngã vào người cậu ta, nếu lúc đấy cậu ta không phát hiện ra cái gì, anh cũng rất vui vẻ, bởi vì nó chứng tỏ cậu ta đối với em chỉ như thường thôi."

Dường như theo thói quen, Tô Anh có sát chân, cô nhấp môi nhìn ngoài cửa sổ: "Kỳ thật hiện tại em đã như vậy, giấu cũng không quá tốt. Cho dù gạt, ở trong mắt bọn họ em vẫn khỏe, nhưng thật sự em có thể khỏe sao? Hiện tại em đã có thể tiếp thu đáng vẻ của bản thân mình hiện giờ, em cũng đang nỗ lực nghĩ cách đứng lên một lần nữa. Không tới bước cuối cùng, em sẽ không từ bỏ, em cũng sẽ không khóc nữa. Em còn sống tốt, như vậy sẽ có hi vọng, đúng không?"

Khương Triết nhìn cô, giờ khắc này Tô Anh khiến anh cảm thấy hận không thể ôm vào trong lòng ngực yêu thương, phải cho cô tất cả những gì tốt đẹp nhất.

"Đúng vậy." Anh nói: "Chúng ta có rất nhiều hy vọng, anh sẽ ở cạnh em"

Tô Anh nhăn mũi: "Không cần, mới vừa rồi anh còn gạt em."

"Anh xin lỗi." Khương Triết nói: "Xem xét đến việc anh lừa không chút thành ý như vậy, đừng tức giận được không?"

Tô Anh mỉm cười: "Không có thành ý là sao?"

Khương Triết nói: "Anh thông minh như vậy, nếu muốn lừa em thì sẽ bị em phát hiện sao?"

Tô Anh cho anh một ánh mắt xem thường: "Đó là do em đã sớm phát hiện, anh muốn lừa cũng không lừa được em. Không liên quan đến việc anh có thông minh hay không đâu, đồ da mặt dày!"

"À." Anh nhàn nhạt gạt đầu: "Thì ra bé hoa nhài thông minh như vậy."

Tô Anh hừ một tiếng, lại hỏi: "Anh Triệu Vũ đã biết, vậy Thành Phong cũng biết sao?"

Khương Triết nhàu mày, ừ một tiếng: "Lúc anh và Triệu Nhị nói chuyện thì cậu ta nghe lén."

Tô Anh: "..."

Này cũng quá không đáng tin.

Cô nghĩ rằng cao thủ giống Khương Triết và Triệu Vũ nhất định sẽ cảnh giác tốt hơn chứ!

Khương Triết nói: "Anh Anh, không cần phải xen vào bọn họ hay theo bọn họ lẫn lộn, chúng ta cứ giống như trước kia đi." Tô Anh nghĩ, kỳ thật cô cũng có chút không biết nên đối mặt Triệu Vũ và Lâm Thành Phong như thế nào, nên nói cái gì nên làm cái gì, gần như cô đều vô cùng mờ mịt. Rõ ràng trước kia vẫn rất tốt, giờ phút này nghĩ đến lại cảm thấy xấu hổ.

Trở lại tiệm hoa, Tô Anh được Khương Triết ôm xuống xe, cô đã quen với việc anh chăm sóc mình, đôi tay cô tự nhiên ôm lấy cổ anh, nói "Em sẽ trông cửa hàng một lát, anh đi làm việc đi, không cần quá để ý đến em."

Khương Triết rũ mắt nhìn cô một cái, dáng người vững vàng, bước chân ổn định, trợ lý Điều tay chân lạnh lẽo cầm chìa khóa mở cửa, đến khi Tô Anh được đặt vào xe lăn, Khương Triết mới nói: "Có mệt không? Muốn đi lên ngủ một giấc không?"

Tô Anh lắc đầu: "Không mệt."

Khương Triết lại nhìn cô hồi lâu, cuối cùng đứng dậy, trước lúc tạm biệt dặn dò Tô Anh: "Có việc gì thì tìm Dương Lỗi."

Tô Anh gật đầu nói "Được".

Cô nhìn bóng dáng người đàn ông rời đi, không biết vì sao dáng vẻ cao lớn và mạnh mẽ như vậy rõ ràng không nên có chỗ nào sợ hãi, giờ phút này nhìn thấy lại có một chút cảm giác thê lương.

Tô Anh bỗng nhiên kinh sợ!

Kỳ thật cô sớm nên nghĩ đến, Khương Triết để ý cô, trên người cô đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, thậm chí là sắp chết, hẳn là anh vẫn luôn rất lo lắng và khẩn trương, cũng sẽ sợ hãi bất kỳ lúc nào cô cũng có thể chết đi.

Cho dù anh chưa bao giờ biểu lộ cái gì, thậm chí ở trước mặt cô vẫn luôn trấn định và bình thản, an ủi cô, chăm sóc cô, cho cô thêm sức mạnh... giống như kiếp trước vậy, xua đuổi hoảng loạn và bất an trong nội tâm cô.

Anh cũng sẽ mệt chứ? Khó sợ và sợ hãi trong lòng anh làm sao bây giờ?

Tô Anh đột nhiên gọi anh lại: "Khương Triết."

Khương Triết dừng bước chân, quay đầu lại: "Sao vậy?"

"Cảm ơn anh." Cô nói: "Cảm ơn anh luôn bên em, em thật sự không cảm thấy khó sợ."

"Ừ."

Tô Anh cảm ơn, nói: "Khương Triết, anh cũng đừng khó sợ, em còn sống mà, chúng ta đều phải vui vẻ lên."

Khương Triết an tĩnh chớp mắt.

Tô Anh cười tủm tỉm phát phát tay: "Được rồi, em nói xong rồi, anh đi đi."

Nụ cười kìa, thật khờ.

Cô lẽ cô không biết, người đàn ông đang hết sức kiềm chế, anh không chịu nổi một chút trêu chọc nào.

Khương Triết mạnh mẽ tự chủ thiếu chút nữa hóng mắt, thiếu chút nữa anh đã xông tới ôm lấy thân thể nhỏ xinh của cô, hôn lên đôi môi nhỏ mềm người, nói cho cô biết anh sợ hãi mất đi cô biết bao nhiêu, muốn cô biết bao nhiêu..

Không có lúc nào không nghĩ tới.

Nhưng rồi cuộc anh vẫn nhận xuống, chỉ là quay trở lại, ngồi xổm bên chân cô, nói câu "Được".

--

Sau khi Khương Triết đi, Tô Anh ngo ngáy một lát. Cô vẫn luôn cho rằng Khương Triết mạnh mẽ cân bản sẽ không bị đánh bại, cũng sẽ không sợ thương tổn cái gì. Chỉ là cô đã quên, kỳ thật anh cũng giống như cô, đều là bằng xương bằng thịt, có tình cảm thật sự, sao có thể không sợ hãi và khó sợ chứ?

Chỉ là anh đã quen mặt không đổi sắc và bí ẩn khó dò, che giấu hết thấy cảm xúc của mình, rồi cuộc là do cô không đủ hiểu về anh, cho nên cô mới có thể không biết cảm xúc của anh, không biết anh lấy vẻ ngoài lạnh lùng ngụy trang hết tất cả.

"Anh Anh, Anh Anh! Chị ngăn người làm gì vậy?" Xương rồng gọi Tô Anh mấy tiếng mà cô cũng đáp lại, nó không nhận được nghi hoặc.

Hoa nhài khẩn trương nói: "Anh Anh, có phải chị thấy chỗ nào không khỏe hay không?"

Tiếng cây mắc cỡ mang theo âm thanh khóc nức nỏ nhỏ nhỏ vang lên: "Có phải chân đau hay không? Có phải chị Anh sẽ chết hay không?"

Hoa lan phi phi phi: "Nói bậy nói bậy, đương nhiên Anh Anh sẽ khỏe lại."

Bách hợp nói: "Anh Anh có 'tâm của thực vật', nhất định sẽ khỏe!"

Cột lông xanh chuyển động vây quanh Tô Anh, lá xanh nhỏ run rẩy, nhiệt tình lại kích động.

Nỗi lòng hỗn loạn của Tô Anh được an ủi bằng những giọng nói quen thuộc, cô bình tĩnh trở lại, cười cười: "Ừ, các em đừng lo lắng, chị chỉ tạm thời không khỏe thôi, đợi khi tìm được biện pháp, chị sẽ khỏe lên rất nhanh."

Xương rồng ưỡn ngực: "Vậy là được rồi, chúng ta còn có thể đi ra ngoài lái xe!"

Bách hợp lập tức phụ họa nói: "Được đó, ta cũng phải học lái xe, chọc thuy tiên tức chết!"

Tô Anh gật đầu: "Được, chị nhất định sẽ đưa các em đi."

Cô thờ phào, không hề nghĩ nhiều, bắt đầu ngưng tụ luyện tập "tâm của thực vật", thuận tiện lại đi nhìn nhìn cột lông đỏ đang an tĩnh, truyền "tâm của thực vật" cho nó, lại thử nói chuyện cùng nó mấy câu. Đương nhiên là không hề có phản ứng, nếu không phải cột lông xanh quá đặc biệt, cô đã cho rằng có lẽ đây là một cái cây màu đỏ đơn giản.

Lúc đầu cô còn rất chờ mong nó sẽ làm gì đó, đến bây giờ cô đã hoàn toàn bình tĩnh lại, cho dù cả đời nó đều không nói một lời như vậy thì cô có thể sống bao lâu cũng dứt nó ăn bấy lâu. Cô đã không còn theo đuổi những thực vật đặc biệt giống trước kia nữa.

--

Rồi cuộc Tô Anh vẫn gặp được Đào Nhiên, Triệu Vũ và Lâm Thành Phong cùng nhau đến thăm.

Bọn họ tới tiệm hoa của cô, lúc đó Tô Anh đang chơi ô tô điều khiển từ xa, hiện tại đang ngồi trong xe với bách hợp kêu to oa oa, đám hoa bị dọa đang loạn chiến, Tô Anh bị chúng nó chọc đến bật cười, tâm tình vô cùng tốt.

Nhưng ở trong mắt ba người Đào Nhiên, Triệu Vũ, Lâm Thành Phong thì cực kỳ đau lòng và khó chịu.

Hiện giờ cô không thể tự mình đi, chỉ có thể ngồi trong xe đồ chơi..

Mũi Lâm Thành Phong chưa xót.

Đào Nhiên ở sau lưng đập anh một phát, đánh cho anh tỉnh táo lại.

Triệu Vũ không có biểu tình gì đặc biệt, anh giống như ngày xưa, đáng vẻ khi cười lên trên mặt đều là kiêu ngạo mà tùy ý, đặc thù thuộc về anh, Triệu Nhị không tìm không phải.

Anh mang theo một cái bánh kem tới trước mặt Tô Anh: "Vị dâu tây."

Tô Anh nhận bánh kem, cười nói: "Cảm ơn anh Triệu Vũ."

Ánh mắt Triệu Vũ càng sâu hơn, anh nặng nề "Ừ" một tiếng.

Tô Anh nói: "Em nghe Khương Triết nói, buổi tối hôm đó anh đã nhận ra có điều bất thường? Làm sao anh nhìn thấy được?" Đáng vẻ cô dường như rất tò mò.

Triệu Vũ dừng một chút, nói: "Đôi mắt và cảm giác."

Tô Anh nhủ mảy mảy nói: "Năng lực quan sát của các anh thật sự rất mạnh. Sớm biết thế, em cũng nên đi lính mấy năm để huấn luyện một chút."

Triệu Vũ không nhận được bật cười, thân thể nhỏ xinh này của Tô Anh, cho dù đi theo Khương Tử học mấy tay, cũng chỉ có thể so với một đầu ngón tay của anh, cô đi bộ đội nhiều lần thì có thể cường thân kiện thể, huống chi da thịt non mịn này của cô, thật sự luyện tểc.

"Đừng có nằm mơ."

"Haha."

Đáng vẻ cô mi cong mắt cong khi cười lộ lên, nhấp khế miệng ngọt ngào, đã không còn sắc tái nhợt và lo sợ không yên như sáng sớm ngày ấy.

Triệu Vũ còn nhớ rõ khi anh thấy Tô Anh quý rập trên mặt đất nhất quả táo lên, nếu không phải bị Đào Nhiên và Lâm Thành Phong cản lại, anh đã vọt lên, anh muốn cô vĩnh viễn ở trong lồng ngực của anh, không cần trải qua bất kỳ mưa gió cực khổ gì. Vĩnh viễn, đều là Tô Anh đem gần, sống vui sướng.

Nhưng cô cần như thế sao? Tận đáy lòng cô, hiện giờ Khương Triết đã trở thành người cô tin nhiệm nhất.

--

Lâm Thành Phong ngồi xổm trước mặt Tô Anh, anh cúi đầu, ánh mắt luôn không tự chủ được nhìn về phía chân của Tô Anh đang ngồi trên xe lăn: "Anh Anh, anh xin lỗi. Vậy mà hiện tại anh mới biết được..."

Tô Anh lắc đầu, nói: "Không sao cả. Hơn nữa em sẽ tốt lên, anh đừng lo lắng quá, em không nói cho anh biết chính là vì không muốn anh giống như bây giờ."

Trong lòng Lâm Thành Phong khổ sở, rất khổ sở. Anh nắm tay nghiêm túc nói: "Ừ! Anh tin tưởng Anh Anh nhất định sẽ khỏe lại, cho dù không khỏe hơn cũng không sao, chân của anh chính là chân của em!"

Đào Nhiên ở sau lưng âm thầm đập anh một phát, đồ ngu xuẩn! Cái gì cũng có thể nói được à?

Lâm Thành Phong cũng ý thức được chính mình nói điều không nên nói, anh lập tức che miệng lại, phì phì: "Nhổ vào, lời anh nói không đúng, không phải thật!"

Tô Anh cũng không chịu ảnh hưởng chút nào, bật cười: "Em không thèm chân của anh đâu, em muốn chân của chính mình, em nhất định sẽ khỏe lại."

Lâm Thành Phong ngẩn ngơ, liên tục gật đầu: "Đương nhiên, chân Anh Anh nhất định sẽ khỏe! Anh tin tưởng em!"

Tô Anh cười tủm tỉm, đáng vẻ tự tin: "Đó là đương nhiên!"

Đào Nhiên cười tủm tỉm vỗ vỗ đầu Tô Anh, lại đập thêm một phát lên đầu Lâm Thành Phong, đánh đến Lâm Thành Phong kêu "Ai da" một tiếng rồi ngã ngồi trên mặt đất, "Đương nhiên là vậy, anh cũng tin tưởng bé hoa nhài."

Tô Anh: "Vâng!"

Đột nhiên Đào Nhiên đưa một cái hộp giấy cho Tô Anh: "Anh nghe Vân Khê nói em muốn xem phim truyền hình của cô ấy, đây là trọn bộ này, lúc em nhàn chán không có việc gì làm có thể xem. Còn muốn xem cái gì nữa, anh đều làm ra cho em"

Tô Anh bất ngờ nhận lấy, suýt nữa cô đã quên, chỉ là lần trước lúc nói chuyện phiếm với Lý Vân Khê cô mới đề ra một câu mà thôi, vậy mà cô ấy lại kể cho Đào Nhiên nghe.

"Vâng, cảm ơn anh. Xem bộ phim này thật sự rất vất vả, cứ chờ mãi hết tập này đến tập khác."

Mà cô còn không biết có thể chờ đến cuối hay không?

Cô ngửa đầu nhìn bọn anh, nói: "Cảm ơn các anh."

Kiếp trước cô không quá quen thuộc với bọn họ, có lẽ là bởi vì ánh mắt cô chỉ biết dừng trên người Khương Triết, cô chỉ nhớ rõ tất cả về Khương Triết mà xem nhẹ thật nhiều thứ khác, nhưng kiếp này sống lại, cô hiểu rất nhiều chuyện.

--

Đã nói rõ về tình huống của Tô Anh nên Triệu Vũ, Lâm Thành Phong, Đào Nhiên lại chạy đến tiệm hoa của cô như lúc trước, thỉnh thoảng đi ngang qua ghé lại chơi. Triệu Vũ thường xuyên mang bánh kem đến cho cô, mà cô ngồi trong một thời gian dài, đã thật sự mập lên rất nhiều!

Lâm Thành Phong có lẽ là cảm thấy cô thích mấy món đồ chơi, thỉnh thoảng mang đến cho cô mấy thứ thú vị để chơi đùa, xe đồ chơi cũng nhiều hơn vài cái. Hiện tại không chỉ có xương rồng và bách hợp có thể ngồi xe, ngay cả bọn hoa mứt cỡ, hoa nhài cũng có thể ngồi chơi, đáng tiếc chính là chúng nó cũng chỉ có thể ngồi, không thể chạy.

Mỗi lần như thế xương rồng đều sẽ kêu to: "A a, rễ của em quá ngắn, không mở được xe!"

Mà cột lông xanh giống như nắm giữ được kỹ năng mới trong cuộc sống, từ thường thức ô tô trở thành bảo mẫu trông xe riêng, nó vút bỏ cả chậu hoa, mình thì lại chuyển nhà vào trong ô tô. Mỗi ngày đều chạy lung tung khắp nhà, bởi vì tạo hình kỳ quái kì, khiến cho Tô Anh phải chịu vài ánh mắt, cho rằng cô có ham mê kỹ quái gì đó!

Ngày trong lúc này, Tô Anh nghe Khương Triết nói Tướng Nghị đến tìm Tướng Diễn giúp đỡ một tay.

"Tướng Nghị tìm anh Tướng Diễn sao?" Tô Anh nghi hoặc lại kỳ quái: "Tướng Nghị muốn làm cái gì?"

Khương Triết nói: "Tướng Nghị muốn mua một chiếc phi cơ tư nhân, anh ta còn đang tìm Tướng Hiểu Hiểu, đáng tiếc là vẫn không có tin tức, khu rừng rậm kia rất nguy hiểm, không thể dễ dàng vào được!"

Cái này Tô Anh biết: "Cho nên anh ta mua phi cơ là muốn bay đi tìm từ phía trên?"

"Đúng!"

"..."

Ý tưởng này kỳ thật cũng có thể, nếu có khu vực sinh sống rộng lớn, như vậy sẽ rất dễ dàng bị phát hiện.

Tô Anh nói: "Nhưng mà phi cơ là mục tiêu quá lớn, những người đó có vũ khí trong tay, sẽ có nguy hiểm chứ?"

Khương Triết nói: "Giành thắng lợi trong nguy hiểm."

Tô Anh lắc đầu, có chút lo lắng, chính là Tướng Nghị không tin tưởng cảnh sát, mà anh ta lại vội vã muốn tìm đến Tướng Hiểu Hiểu...

Biện pháp tốt nhất hiện giờ đương nhiên là hợp tác cùng cảnh sát chứ không phải đem đã độc đầu.

Khương Triết nói: "Không cần lo lắng, Tướng Nghị không phải một mình, anh ta thuê một binh đoàn đã xuất ngũ, bảo vệ tính mạng an toàn hẳn là không khó."

Tướng Nghị này tính toán thật sự rất chu đáo, biết rõ trong núi có hổ, sao có thể không chuẩn bị kỹ càng?

Thế nhưng sau chuyện này, thật ra Tô Anh muốn liên hệ với Tướng Nghị, chỉ là từ trước đến nay chỉ có Tướng Nghị liên hệ cô, cô nghĩ muốn liên hệ đến anh ta cũng vô cùng khó khăn.

Không biết vì sao, đối với lúc này đây, trong lòng cô có dự cảm vô cùng không tốt.

Có hy vọng là ảo giác của chính mình nhưng mà ngay sau khi Khương Triết nói cho anh về chuyện của Tướng Nghị không lâu, Tướng Diễn bên kia lại truyền đến tin tức, nói Tướng Nghị mất tích.

Không chỉ có như thế, ngay cả Bão A bên kia cũng truyền tới tin, nói là không biết Bão A làm như thế nào, có thể ở trên đường liên hệ tới người của ông ta, chuẩn bị tới đoạt ông ta trở về, không thể tránh khỏi xảy ra đánh nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 191: Đi tìm

Edit: liz

Beta: Jiang

Tướng Nghị và Bão A cùng mất tích làm sự việc trở nên khó khăn, làm mọi việc rơi vào trạng thái bình lặng như lần trước.

Khương Triết nói: "Hiện Bão A vẫn còn trong tay cảnh sát, chỉ cần bọn họ có tà tâm không dứt thì đó chính là cơ hội."

Đạo lý này Tô Anh hiểu rõ, chỉ là Tô Anh có chút lo lắng khi nghĩ đến an nguy của Tường Nghị, hơn nữa đối phương còn ở sâu trong núi, nếu ở nơi khác thì Tô Anh có lẽ không giúp được nhưng nếu là tìm người ở trong núi sâu thì Tô Anh lại có biện pháp.

Hiện giờ tất cả tin tức của tổ chức khủng bố kia đều bị giấu trong núi rừng, là nơi li tường để ẩn nấp, lại còn nguy hiểm. Tô Anh nghĩ có có thể đi qua nhìn xem

Nhưng chỉ cần có nói ra ý tưởng kia thì Khương Triết sẽ ngay lập tức cau mày không tán thành.

Không nói cái khác, bên kia có biết bao nhiêu nguy hiểm, Khương Triết không thể đảm bảo Tô Anh sẽ không chịu bất cứ tổn thương nào. Sao Khương Triết có thể mạo hiểm để Tô Anh đi như vậy được chứ.

"Những việc này đã có cảnh sát phụ trách, em đừng lo lắng, hơn nữa Tường Nghị lại không phải là hạng người vô năng. Tường Nghị sẽ không có việc gì."

Khương Triết uyển chuyển từ chối lời đề nghị của Tô Anh.

Thật ra Tô Anh cũng đoán được là Khương Triết sẽ không đồng ý để cho cô làm như vậy. Tô Anh ở trong mắt Khương Triết chính là một người yếu ớt, bình thường chỉ cần cô ăn com ít đi một chút thì Khương Triết đều cho rằng thân thể Tô Anh có vấn đề nào đó huống hồ là đi làm chuyện nguy hiểm.

Nhưng Tô Anh thật sự muốn đi, bọn khủng bố kia khiến người ta cảm thấy không thể không vào trong rừng. Nhưng ở trong mắt Tô Anh lại ngược lại, như một vườn cây rộng lớn, Tô Anh không những có thể tìm được tổ chức khủng bố hoạt động ở đâu mà còn có thể phát hiện hành tung của Tường Nghị. Chỉ cần bọn họ ở trong rừng cây thì vấn đề chỉ còn là thời gian mà thôi.

Chi tiết hiện giờ Tô Anh đi lại không tiện, nếu không bị như vậy thì mọi thứ sẽ dễ dàng hơn.

Khương Triết nói: "Anh Anh, em không cần nghĩ nữa. Những việc này em không nên bận tâm, cũng không nên mạo hiểm. Với anh mà nói hiện giờ không có gì là quan trọng hơn so với em được."

Tô Anh nghiêm túc nói: "Em biết đi vào sâu trong núi sẽ có nhiều nguy hiểm, hơn nữa giờ em lại như vậy... Nhưng em thật sự có cách có thể tìm ra Tường Nghị và tổ chức khủng bố, thật sự chỉ cần cho em thời gian em nhất định có thể tìm được hang ổ của bọn chúng."

Trong lòng Khương Triết kinh ngạc, Khương Triết biết Tô Anh có năng lực kì lạ nào đó có thể chữa khỏi vết thương trên cơ thể người nhưng lại không biết năng lực này còn có thể giúp Tô Anh tìm người.

Bí mật của Tô Anh luôn là bí mật công khai trong lòng Khương Triết và Triệu Vũ. Không có người nói ra cũng không ai đến trước mặt Tô Anh dò hỏi, ngay cả thử cũng chưa từng. Tô Anh đương nhiên cũng không nhắc tới, nhìn qua vấn đề này bị bọn họ xem nhẹ nhưng kỳ thật vẫn luôn dè dặt trong lòng chưa từng quên.

Tô Anh nói: "Khương Triết, chỉ cần tìm ra căn cứ khủng bố, tìm được Tường Long và Tường Hiểu Hiểu thì mấy vấn đề hiện tại đều có thể dễ dàng giải quyết phải không?"

Cho dù như thế Khương Triết cũng không muốn để Tô Anh phải mạo hiểm

Khương Triết không muốn đánh cược, càng không muốn thua. Nếu lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, có khả năng Khương Triết sẽ giống với kiếp trước: hối hận, đau khổ cả đời.

Khương Triết thấp giọng: "Anh Anh, hiện tại tình huống bên kia không rõ ràng mà đồng đẳng của Lão A lại có phong bị. Tổ chức khủng bố kia khẳng định có ảnh chụp của anh và em. Xung quanh lại có biết bao nhiêu người canh gác. Ta ở ngoài sáng, địch ở trong tối, chỉ sợ anh và em vừa rời thành phố C thì tổ chức khủng bố kia sẽ nhận được tin tức, việc này quá nguy hiểm."

Tô Anh nghĩ nghĩ, đề nghị: "Chúng ta có thể đánh lừa họ, lộ ra bên ngoài chút tin tức giả nói là đi chơi sau đó lẳng lẽ đi vào rừng, anh xem vậy có được không? Bọn họ không thể phát hiện được cũng sẽ không biết anh và em trộm đi đâu, đúng không?"

Khương Triết cười một tiếng, xoa đầu Tô Anh nói: "Anh Anh, biện pháp này cũng có thể lừa được nhất thời, không phải kẻ lâu dài."

Tô Anh liền hỏi: "Thật là, vậy bây giờ phải làm sao?" Khương Triết nhu mày: "Em nhất định phải đi sao?"

Tô Anh nói: "Em biết, em cũng không muốn chạy lung tung đi đâu, mỗi ngày đều ở trong tiệm hoa chăm hoa chọc cô. Huống hồ hiện tại chân em còn không có gãy thì không thể đi, em cũng không muốn đi đâu gây phiền phức cho người khác. Chỉ là..... Tình huống hiện tại cần em qua đó, chuyện này một ngày không giải quyết thì một ngày em đều không yên lòng. Hiện tại tình huống của em không được tốt lắm. So với ở yên chờ đợi không bằng làm chút chuyện trong khả năng."

Ý nghĩ của Tô Anh với sự lo lắng của Khương Triết không khỏi có sự mâu thuẫn.

Khương Triết biết, nếu Tô Anh thật sự có biện pháp trong một khoảng thời gian tìm ra được hang ổ của tổ chức khủng bố đó chưa chắc đã là chuyện không tốt. Đó cũng là sự lựa chọn tốt nhất trong một khoảng thời gian ngắn. Khương Triết càng biết chính anh so với bất kì ai lại càng muốn bắt được tổ chức tội phạm đó, báo thù cho vợ con Khương Triết ở đời trước.

Rốt cuộc thì Khương Triết cũng không thể để Tô Anh mạo hiểm, cho dù là nguyên nhân gì thì Khương Triết đều không thể để Tô Anh gặp nguy hiểm.

Chỉ là khi nhìn ánh mắt của Tô Anh, Khương Triết chỉ có thể nói: "Cho anh suy nghĩ trước đã."

Tô Anh gật đầu cười: "Được!"

- -

Rất nhanh, ngay cả Triệu Vũ đều biết tính toán của Tô Anh.

Suy nghĩ của Triệu Vũ và Khương Triết không mưu mà hợp, cho dù Tô Anh có năng lực thì thế nào thì thân hình mảnh mai của Tô Anh không cho phép bọn anh để cô đi mạo hiểm.

Hai người Triệu Vũ và Khương Triết đều quá bảo vệ Tô Anh, không muốn Tô Anh chịu chút tổn thương nào. Không cần Tô Anh phải mạo hiểm, chỉ mong Tô Anh có thể bình an.

Tô Anh lại cảm thấy, thời gian của cô trôi qua một phần thì một giây cũng biến mất, dù Khương Triết và Triệu Vũ đều nói sẽ khá lên nhưng có vẫn tự biết. Tuy rằng Tô Anh không có tự tin nhưng cô vẫn muốn đi. Cứ như vậy, thì thoảng Tô Anh sẽ có vẻ lo lắng sâu nào.

Hoa trong nhà đều có thể cảm giác được, ngó đồng cũng nói: "Đáng tiếc người xấu đều không ở bên này, bằng không nhất định tìm được hần."

Tô Anh nói: "Cho nên tôi nghĩ đi nghỉ lại, nghe nói tổ chức khủng bố kia trốn ở tận sâu trong núi. Núi kia địa hình nguy hiểm, lại dễ lạc đường. Nếu giống như lần trước, có thể nói với mấy cây cỏ thụ nhờ giúp đỡ, có chúng nó khẳng định sẽ làm được."

Ngó đồng nói: "Biện pháp này không tồi, nhưng chân cô....."

Tô Anh cười khổ: "Đúng vậy, tôi không thể đi mà phía bên Khương Triết cũng không muốn để tôi đi."

Tô Anh đôi khi vì tình trạng của mình hiện tại mà cảm thấy buồn rầu và bất đắc dĩ. Không sớm thì muộn, những

việc trước kia đang dần dần diễn ra, nếu thân thể cô cứ như vậy thì cô cũng không có cách nào làm được những việc mình muốn làm

Ngó đồng cũng không khỏi lo lắng: "Son trường cũng không có cách nào sao?" Tô Anh lắc đầu: "Không có."

So với ngó đồng, xương rồng và hoa nhài có vẻ rất hưng phấn: "Anh Anh, Anh Anh!" Xương rồng kích động nói: "Chị muốn bắt kẻ xấu sao? Có thể mang em đi không? Em có thể cắn bâu biau biau vào kẻ xấu!"

Cây mắc cỡ nhỏ giọng nói: "Em cũng có thể khiến những kẻ xấu hôn mê choáng váng!"

Bách hợp nói: "Những cái đồ tính gì đâu, những con người đó rất ác ôn, chúng có thể một cước liên đá bay các người, đập nát cây cỏ dưới chân."

Hoa nhài có chút sợ hãi: "Như vậy thật đáng sợ. Anh Anh đừng đi, rất nguy hiểm!"

Tô Anh cười cười, nói: "Các em đừng lo lắng, hiện tại chị muốn đi cũng không được."

Xương rồng nói: "Đừng nha, Khương Triết cũng không cho chị đi."

Tô Anh bất đắc dĩ thở dài, hiện tại cô thành ra thế này, muốn đi tới đâu cũng không tiện.

Cũng đoạn thời gian này, Khương Minh rời đi, nghe theo sự sắp xếp của Khương Chí Thành đi một trấn nhỏ cạnh thành phố C công tác. Khương Minh vẫn biết mình phạm lỗi nên không có tự tin đi tìm ông nội lý luận, chỉ chờ ông bớt giận rồi đi cầu xin, thế nào cũng muốn trở lại thành phố C.

Khương Minh tự nói với bản thân phải làm ra thành tích, để ông nội có thể thấy bản lĩnh của mình. Nhưng Khương Minh phải tới một thị trấn nhỏ bé không phồn hoa, không nhộn nhịp thì trong lòng Khương Minh lại sinh ra rất nhiều bất mãn. Nơi này nhỏ bé như vậy căn bản không có chỗ cho Khương Minh hiển dụng võ.

Lòng Khương Minh tràn đầy bất mãn và bức bối, chỉ có Dương Thanh vào ngày nghỉ lại tới đây tìm Khương Minh thì Khương Minh mới cảm thấy có chút an ủi, mới có thể cảm thấy vui vẻ một chút..

Dương Thanh đối với điều này cũng thật bất đắc dĩ.

Tuy cô đau lòng cho hoàn cảnh của Khương Minh nhưng lại thích trạng thái hiện tại, Khương Minh cách Khương gia xa như vậy Dương Thanh mới cảm thấy an toàn. Mỗi ngày sẽ không còn cảm thấy sợ hãi, sợ hãi Khương Minh làm ra nhưng việc không thể vẫn hỏi.

Khương Minh tỉnh tỉnh xúc động lại nhỏ nhen, lòng ghen ghét nặng. Dương Thanh thật sợ một ngày nào đó Khương Minh không kim lòng được, nếu Khương Minh được như hiện tại vậy lại thật tốt.

Nhưng Khương Minh lại không vui đối với thái độ của Dương Thanh. Khương Minh liền lo được lo mất, nổi giận dưng dưng: "Dương Thanh, có phải là em rất vui về với kết cục của tôi như bây giờ hay không? Có phải là em đang khinh thường tôi? Muốn rời khỏi tôi?"

Dương Thanh lập tức nói: "Không có, em không có nghĩ như vậy."

Dương Thanh đi đến bên Khương Minh, bắt đầu đi nói: "Nếu em muốn rời khỏi anh thì vì sao em lại đến đây tìm anh? Anh đừng có suy nghĩ linh tinh, em thì có cái gì đâu, sao lại có thể khinh thường anh?"

Khương Minh cũng không vì mấy câu nói của Dương Thanh mà vui vẻ, Khương Minh nheo mắt hỏi: "Có không có gạt tôi?"

Dương Thanh lắc đầu: "Không có, em lừa anh làm cái gì?"

Khương Minh lại hỏi: "Thanh Thanh, cô thật sự không có lừa gạt cái gì sao?"

Dương Thanh nói: "Thật sự không có."

Khương Minh cười lạnh một tiếng: "Vậy vì sao cô lại muốn giấu giếm bệnh tình của Lâm Thành Phong?"

Tức khắc, Dương Thanh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: "Anh nói bệnh tình của Lâm Thành Phong.....?"

Hai ngày gần đây Khương Minh cũng mới biết được từ văn kiện Triệu Sùng Sơn gửi cho, Lâm Thành Phong bị tai nạn xe thật sự bị thương rất nặng nhưng lại khôi phục một cách kì tích, mà Dương Thanh lại nói cho Khương Minh là trình trạng của Lâm Thành Phong không nặng.

"Nếu không phải Triệu Sùng Sơn đến trước mặt tôi cầu xin giúp hẳn ra ngoài cho nên mới nói cho tôi biết tư liệu này, bằng không tôi cũng không biết Thanh Thanh có lại dám lừa gạt tôi!"

Dương Thanh trầm mặc thật lâu, nói: "Thật xin lỗi, em chỉ muốn chuyện này mau chóng trôi qua."

Khương Minh cười lạnh một tiếng, nằm ở trên sofa nghĩ điều gì đó, khiến nội tâm Dương Thanh dâng lên một cơn khủng hoảng, bệnh tình của Lâm Thành Phong rất quan trọng sao? Dương Thanh không rõ, lại theo bản năng nhìn Khương Minh.

Khương Minh đột nhiên hỏi: "Vậy cô có biết vì sao Lâm Thành Phong lại khôi phục nhanh như vậy không? Nếu trọng thương mà khôi phục nhanh như vậy khẳng định có ẩn khuất đằng sau. Dương Thanh ngơ ngác lắc đầu: "Em không biết."

Khương Minh cười ha ha một lát.

Dương Thanh vội giải thích: "Việc này em thật sự không biết, tuy là lúc đó em phục trách chăm sóc Lâm Thành Phong nhưng bên người anh ta có rất nhiều người quan sát, ngày thường họ nói cái gì cũng sẽ không nói trước mặt em, em thật sự không biết."

Khương Minh vẫy tay, kéo Dương Thanh đang lo lắng vào lòng ngực. Khương Minh sờ khuôn mặt Dương Thanh: "Vì sao lại nói dối tôi? Không lẽ cô thích Lâm Thành Phong?"

Dương Thanh nói: "Không phải!"

Cô rũ mắt nói: "Thật xin lỗi."

Khương Minh nhìn Dương Thanh, ánh mắt đen nhánh làm người ta khó có thể bỏ qua sự giận dữ và dự vọng chiếm hữu nồng đậm, nói: "Thanh Thanh, em đừng quên em chính là người của anh!"

Dương Thanh gạt đầu: "Vâng, em biết."

Khương Minh bóp cằm Dương Thanh, mũi hung ác phù lên không chút lưu tình khiến cánh môi Dương Thanh trở nên sưng đỏ.

Khương Minh nói: "Em trở về thành phố C giúp anh làm một chuyện."

Dương Thanh ngửa đầu nhìn Khương Minh, không lập tức đồng ý. Khương Minh nói: "Không phải chuyện gì xấu, anh chỉ muốn em giúp anh nhìn Tô Anh, gần đây cô ta đang làm những gì."

Dương Thanh thấy khó hiểu: "Tô Anh làm sao vậy?"

"Không sao cả, em chỉ cần đi xem giúp anh."

"Được."

Trong lòng Khương Minh tính kế, Lâm Thành Phong bị thương nặng ở não bộ lại hoàn toàn khôi phục thì có thể nói do não bộ con người thần kì, Lâm Thành Phong khôi phục như vậy được xem như kì tích như người sống thực vật còn có thể tỉnh lại. Nhưng vết thương ở đùi của Lâm Thành Phong thì không giống vậy, cũng có thể coi là kì tích sao?

Hướng hồ theo tư liệu của Triệu Sùng Sơn thể hiện, hẳn vẫn luôn cảm thấy chuyện Lâm Thành Phong khôi phục hẳn rất kì lạ nên mới làm nhiều cuộc điều tra. Trước không đề cập tới hồ sơ của bác sĩ chữa trị nhưng tất cả video ghi hình đoạn thời gian Lâm Thành Phong nằm viện đều đã bị hủy, muốn nói không có gì kì lạ thì thật không thể tin.

Mà Triệu Sùng Sơn hoài nghi Tô Anh bởi vì đoạn thời gian kia ngoài Khương Triết, Triệu Vũ, Đào Nhiên và cha mẹ Lâm Thành Phong thì không có ai khác, loại trừ những người Lâm Thành Phong quen thuộc nhất thì chỉ còn lại Tô Anh, người thoát nhìn đơn giản kỳ thật đơn giản hay không thì khó nói.

Sở dĩ Triệu Sùng Sơn vẫn luôn điều tra chuyện này bởi vì vốn điều tra để nắm được phần thắng trong khi đàm phán với Khương Triết và Triệu Vũ, nhưng lại không ngờ rằng có chuyện phát sinh ngoài ý muốn.

Triệu Sùng Sơn thật ra đã tìm gặp Khương Triết để nói về vấn đề này nhưng đáng tiếc Khương Triết không để ý đến Triệu Sùng Sơn, đại khái do vận số của Triệu Sùng Sơn đã tận. Khương Triết hoàn toàn không để Triệu Sùng Sơn vào mắt, may mắn Triệu Sùng Sơn đã có chuẩn bị, khi bản thân Triệu Sùng Sơn xảy ra chuyện liền có người đem bí mật đó nói ra.

Triệu Sùng Sơn hẳn không được thoải mái, bọn họ lại muốn sống thoải mái sao? Không có khả năng!

--

Tô Anh chỉ biết Khương Minh rời thành phố C nhưng lại không biết có một ngày Dương Thanh sẽ đến tiệm hoa mua hoa.

"Tô tiểu thư, thật khéo."

"Đúng vậy, thật khéo."

Ánh mắt Dương Thanh liền dừng trên Tô Anh đang đi xe lăn, Dương Thanh kinh ngạc, nhưng vì lễ phép nên không hỏi nhiều, chỉ nói: "Tôi có một người bạn ở bên này nên nghỉ qua đây mua cho cô ấy một chậu cây cảnh."

Tô Anh cười nói: "Cô muốn mua cái gì?"

"Cô cây cảnh tú cầu không? Cô ấy thích cây đó."

"Có."

Tô Anh cũng không vì lí do thoái thác của Dương Thanh mà buông lỏng cảnh giác, Tô Anh cảm thấy Dương Thanh tìm mình nhất định không đơn giản chỉ là mua hoa. Khẳng định có mục đích, đến vì điều gì, cái này cô lại khó có thể nói.

Hẳn là Dương Thanh chưa biết Tô Anh đã biết quan hệ của cô ta với Khương Minh. Hay Dương Thanh tới là do Khương Minh yêu cầu? Khương Minh đi rồi nhưng lại có kế hoạch khác?

Ngay tại thời điểm Tô Anh đang nghỉ ngơi, Dương Thanh nói: "Tô tiểu thư, lần trước gặp cô còn khỏe mạnh, chân của cô... Không nghĩ tới..."

Tô Anh nói: "Ừ, thật ra cũng không có gì."

Dương Thanh làm bộ tiếc hận, an ủi: "Hiện tại y học phát triển, cho dù cắt chân thì cũng vẫn có thể đứng lên đi lại. Tôi tin có nhất định cũng có thể hồi phục như ban đầu."

Tô Anh còn chưa nói gì, Lâm Thành Phong nấu nước nóng xong từ trên lầu đi xuống đã mở miệng trước, ánh mắt của Thành Phong nhìn Dương Thanh giống như là đang cảnh cáo: "Nước đây rồi, Anh Anh uống đi."

Lâm Thành Phong rất chán ghét Dương Thanh, hiện giờ ai ở trước mặt Lâm Thành Phong nhắc đến chân Tô Anh, Lâm Thành Phong liền tức giận với người đó.

Dương Thanh thật không ngờ ở đây lại nhìn thấy Lâm Thành Phong, cô hơi hơi chu môi lên, lại bị ánh mắt cảnh cáo của Lâm Thành Phong làm cho sững sốt "Lâm tiên sinh."

Dương Thanh vừa rồi suýt nữa buột miệng gọi Lâm Thành Phong là bệnh nhân.

Tô Anh kéo tay áo Lâm Thành Phong, kỳ thật Dương Thanh nói đúng, Tô Anh cũng biết Dương Thanh thật ra không có ý gì khác. Lâm Thành Phong liếc Tô Anh một cái rồi cuộc không nở làm mặt lạnh với Tô Anh, nói: "Em đi uống nước đi, anh sẽ tiếp khách."

Dương Thanh cười ôn hòa, nói: "Tôi không tiện quấy rầy hai người."

Tô Anh ôm ly nước, từ một tiếng: "Ngại quá, tiếp đón cô không chu đáo."

Dương Thanh lắc đầu "Không đâu."

Cuối cùng Dương Thanh ôm chậu tú cầu rồi khỏi tiệm hoa Tô Anh.

Lâm Thành Phong nhìn Dương Thanh đi xa, nhủ này nói: "Anh Anh, lời cô ta nói em đừng nghe."

Tô Anh cười nói: "Có anh á, quả mẫn cảm rồi. Dương Thanh không có ý gì đâu, em sẽ không nghĩ lung tung."

Lâm Thành Phong yên lặng à một tiếng.

Lâm sao lại trách Lâm Thành Phong nghĩ nhiều, chính là do Dương Thanh nói quá đáng, còn nói cái gì mà cắt chân. Tất nhiên Lâm Thành Phong nghe sẽ không vui.

Tô Anh nói: "Lâm Thành Phong, gần đây anh hay tới tiệm của em, em biết anh rất lo lắng cho em. Nhưng thật sự em có thể tự chăm sóc mình, hơn nữa Khương Triết có để lại người chăm sóc em, anh không cần cảm thấy áy náy, đây không phải trách nhiệm của anh."

Sao Lâm Thành Phong lại nghĩ đây không phải trách nhiệm của anh chứ, rõ ràng vì Lâm Thành Phong anh nên có mối bị như vậy, Lâm Thành Phong không có khả năng không để trong lòng. Chỉ trách chính mình chưa đủ mạnh!

Hơn nữa sau khi chân Tô Anh có xảy ra chuyện gì, Tô Anh ít ra cửa, ngay cả chợ bán thức ăn cũng không đi, ít gặp người. Cho dù thường ngày cô đối mặt với bọn anh thoát nhìn rất tốt, luôn cười tủm tỉm, nhưng có thể không lo lắng sao?

Tô Anh biết Lâm Thành Phong không yên lòng, nhịn không được nói: "Trước kia không phải là vì anh cứu em mà suýt nữa mất mạng sao? Lâm Thành Phong, là anh cứu em trước cho nên anh không cần quá tự trách. Thật sự đây!"

Lâm Thành Phong không nói gì, cười ra tiếng, xoa xoa cái đầu nhỏ ảm áp của Tô Anh: "Bé hoa nhài." Tô Anh từ một tiếng. Lâm Thành Phong cười không nói câu nào.

Lâm Thành Phong ngồi cũng không lâu, ngồi lát liền đi. Sắp chia tay còn dặn dò rất nhiều rất nhiều, khiến Tô Anh cảm thấy miễn cưỡng, có việc thì nhớ gọi anh.

Tô Anh gật gật đầu đáp ứng, gần đây suốt ngày nghe bọn họ lái nhái bên tai câu này, nghe nhiều khiến lỗ tai sắp mọc kén rồi!

Cho đến khi Lâm Thành Phong rời đi, lúc này Tô Anh mới thả lỏng hỏi ngô đồng: "Gần đây Dương Thanh đã gặp ai sao?"

Ngô đồng nói: "Không có. Cứ rảnh là Dương Thanh tranh thủ đi gặp Khương Minh thôi."

Có chút khác thường, nhất định là Khương Minh bên kia không an phận.

Thời điểm Dương Thanh vào tiệm hoa Tô Anh, Khương Triết cũng biết được Dương Thanh tìm Tô Anh từ trụ lý Diêu. Khương Triết cười lạnh một tiếng, nói: "Gần đây Khương Minh có động thái gì?"

Trụ lý Diêu nói: "Không có, trừ Dương Thanh đi thăm Khương Minh thì bạn bè hay tụ tập hàng ngày trước kia của Khương Minh cũng không có ai tới thăm anh ta."

Ngón tay Khương Triết gõ gõ mặt bàn: "Quan sát cẩn thận, không được để Khương Minh trở lại thành phố C. Còn Dương Thanh, về sau đừng để cô ta gặp Tô Anh." Trụ lý Diêu vâng lệnh.

Khương Triết lại nhủ mảy.

Thật ra Khương Triết đối với việc ông nội xử phạt Khương Minh cũng không hài lòng. Tâm tư Khương Minh rõ như ban ngày, lại còn không có đầu óc đi hợp tác, còn bị người ta lợi dụng, chỉ là đuổi ra khỏi thành phố C thôi, quá nhẹ cho Khương Minh.

Rốt cuộc ông nội cũng già rồi, bắt đầu nhớ đến cốt nhục tình thân, không giống lúc trẻ sấm rền gió cuốn, nếu có ai dám có tâm tư động đến Khương thị thì giờ phút này đã bị đuổi khỏi Khương gia.

Trừ chuyện này, Khương Triết lại hỏi: "Gần đây Ngô Đình Đình đang làm gì?"

Trụ lý Diêu nói: "Mỗi ngày về nhà đòi tiền, không đến trường đi học, ban ngày ngủ ban đêm liền đi chơi..... cũng không có gì khả nghi."

Khương Triết lạnh lùng cười một tiếng, nữ nhân như vậy lại giả dạng thành điệu bộ dịu dàng thì làm sao mà nhìn được?

"Theo sát cô ta."

"Vâng."

Thật ra Khương Triết càng lo cho Tô Anh hơn. Càng ngày Tô Anh càng liều hơn, lại nghĩ tự mình có thể tìm ra tổ chức khủng bố kia.

Khương Triết căn bản không cho phép chuyện này phát sinh.

Anh cần phải sớm nói rõ chuyện này với cô.

- - -

Có điều anh nghĩ thì kiên quyết như vậy, nhưng cuối cùng vẫn phải đồng ý trước những lý do Tô Anh đưa ra.

Bởi vì Khương Triết phát hiện Tô Anh rất bình tĩnh, so với lúc trước lo sợ bất an thì hiện giờ Tô Anh thoát nhìn tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa Tô Anh nói: "Mỗi ngày em ở trong tiệm, chẳng cảm nhận được điều gì trừ cảm thấy sinh mạng của mình dần xói mòn."

"Loại cảm giác này không tốt, em không muốn từ bỏ, cũng không muốn chờ chết. Em chỉ muốn đến nơi đó tìm cho mình một cơ hội sống."

Khương Triết không thể hiểu cái gọi là cơ hội sống là gì. Chẳng nhẽ trải qua một hồi nguy hiểm là có thể lĩnh ngộ điều gì? Do đó cái thiện tình hình thân thể Tô Anh?

Tô Anh lắc đầu nói: "Không biết."

Tô Anh thật sự không biết, chỉ là cô biết nếu giờ vẫn suy nghĩ đi xuống thì hẳn không thể có được cái gọi là kết quả hữu dụng. Nếu như vậy, không bằng đi ra ngoài, xông vào một lần. Cho nên cuối cùng Khương Triết vẫn đồng ý với Tô Anh.

Thời điểm Triệu Vũ biết được tin tức, thiếu chút nữa nổi bạo lên chửi tục, sau đó bình tĩnh lại, hỏi Khương Triết: "Vì sao lại đồng ý? Thân thể Tô Anh không tốt không nên đi mạo hiểm."

Khương Triết liếc Triệu Vũ một cái "Chẳng lẽ tôi lại không biết?"

"Vậy thì vì sao?"

"Mỗi ngày Tô Anh đều ở tiệm hoa, thân thể thì không hề có một chút chuyển biến tốt nào, Tô Anh muốn một cơ hội."

Khương Triết nói: "Tô Anh hai lần gặp nguy hiểm tới tính mạng đều là do tổ chức khủng bố kia làm, tôi nghĩ nếu có thể hủy diệt tổ chức kia, ít nhất khiến cho Tô Anh thấy dễ chịu một chút có lẽ lại hữu dụng."

Triệu Vũ bắt đầu đi xoa trán.

Như vậy thì Triệu Vũ cũng không có cách nào từ chối yêu cầu của Tô Anh.

Cái gọi là mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, tìm may mắn trong hiểm nguy.

"Tôi cũng đi." Triệu Vũ nói "Cho dù thế nào, tôi cũng phải bảo vệ Tô Anh chu toàn."

Triệu Vũ nhủ mảy mảy nhìn Khương Triết, nói: "Đừng nhiều lời vô nghĩa, cậu biết cậu sẽ không can được tôi."

Khương Triết lạnh giọng: "Tùy cậu."

--

Cuối cùng thời điểm đi ra ngoài là vào một sáng sớm cuối tuần, Lưu Vận tới giúp Tô Anh thu dọn hành lý.

"Haiz, tại sao lại đột nhiên muốn đi du lịch nước ngoài vậy?" Lưu Vận lẩm bẩm nói: "Trước kia đều không thấy cậu nói về việc này."

Từ khi biết chân Tô Anh không tốt, Lưu Vận vẫn luôn lo lắng Tô Anh bất tiện trong sinh hoạt, ngay cả tâm lý cũng không chịu nổi. Cũng may có Khương Triết và Lâm Thành Phong, khiến Tô Anh nhìn cũng giống với lúc trước.

Tô Anh cười nói: "Bối vì là nhất thời muốn đi, vừa hay Khương Triết lại có thời gian nên sẽ đi chơi cùng mình."

Lưu Vận cười cười: "Tốt, kỳ thật đi ra ngoài chơi cũng tốt, mình rất là hâm mộ cậu, mình cũng không thể đi chơi, mỗi ngày còn phải tăng ca, điên mất!"

Tô Anh nói: "Như vậy xem ra mình không làm việc đáng hoàng nhà....."

Lưu Vận bật cười: "Cậu yên tâm, tiệm hoa thì mình với mẹ sẽ giúp cậu trông, bảo đảm lúc cậu trở về vẫn sẽ giống hệt bây giờ."

Tô Anh nói: "Cảm ơn. Sau này tiệm hoa không mở cửa buôn bán, những chậu hoa cũng đừng bán, mình muốn để lại."

Lưu Vận bất ngờ, cô vốn nghe mẹ nói muốn đi hỏi một chút tiệm hoa kinh doanh thế nào, ít nhất làm cho lúc Tô Anh trở về đứng để cửa hàng hoa vẫn buôn bán chậm rì rì như cũ, hiện giờ nghe Tô Anh nói như vậy, nháy mắt liền cảm thấy ý tưởng của mẹ chưa gì đã chết yểu.

"Nếu sợ phiền đến mẹ mình, thì mẹ mình cũng chỉ trông cửa hàng không có chuyện gì làm....." Tô Anh cười nói: " Không phải đâu. Tớ thật sự thích những chậu hoa đó, không muốn bán."

"Như vậy sao? Vậy được rồi, mình nói cho mẹ một tiếng, bảo mẹ đừng bán cho ai."

"Được, cảm ơn cậu trước."

Tô Anh tìm tìm cười, cho Lưu Vận một cái ôm: "Tiểu Vận, cậu thật tốt."

Lưu Vận có chút không quen, ngửa đầu cười một tiếng rồi gãi gãi mũi: "Đó là đương nhiên!"

Cuối cùng lúc Tô Anh rời đi, trong nhà nhóm hoa làm ấm ỉ, ngay cả cột lồng xanh cũng không nhận được mở chiếc xe ô tô đồ chơi tới tìm Tô Anh lại bị Tô Anh ho khan dọa trở về.

Xương rồng kích động nói: "Anh Anh chỉ mang theo em cùng đi, em có thể giúp chị, thật đấy! bọn nữa hiện tại em cũng có đọc."

Bách hợp cũng muốn đi, nhưng nó biết chính Tô Anh cũng không có tiện di chuyển: "Em cảm thấy Anh Anh có thể mang theo xương rồng, hơn nữa mang theo nó cũng rất tiện, ôm vào là có thể đi rồi."

Hoa nhài nói: "Đừng nha Anh Anh, chị mang xương rồng đi cùng, khẳng định có thể hỗ trợ chị."

Cây mắc cỡ nói: "Kỳ thật em nhỏ nhất, em cũng rất tiện nha."

Xương rồng lập tức phản bác: "Người không thể bâu bâu bâu, đương nhiên ta lại hại hơn."

Tô Anh bị những lời ngây thơ của bọn nó làm cho ấm lòng, nhưng nếu có mang xương rồng đi thì sẽ không tiện.

Khương Triết thấy Tô Anh ở gần trồng hoa lâu rồi mà chưa rời đi, nhận không được mắt nhìn mấy cây hoa kia. Khương Triết nhớ tới lần Tô Anh gào khóc ngã vào lồng ngực nói cây hoa muốn rời Tô Anh đi khiến cô đau khổ, cô luyến tiếc.

Khương Triết đi qua, nhẹ nhàng vỗ đầu Tô Anh: "Không cần lưu luyến, chúng ta sẽ trở về nhanh thôi."

Tô Anh ngửa đầu nhìn Khương Triết, nghiêm túc gật đầu: "Vâng!"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 192: Tự mình điều tra

Edit: Hiền Chấn

Beta: Mun

Khương Triết nói bọn họ sẽ về sớm thôi nhưng rốt cuộc vẫn mất một thời gian dài. Lần này họ lên đường đến thôn trấn nhỏ gần biên giới mà Lão A nhắc đến, chỉ là vòng tới vòng lui cũng mất hết mấy ngày trời.

Bọn họ đến đây vào ban đêm, tạm thời ở lại một túp hợp viện tương đối hẻo lánh ở bên ngoài trấn nhỏ kia.

Tô Anh được Khương Triết ôm từ xe xuống, bản thân cô thì đã ngủ khò.

Không ngờ Tường Diễn cũng có mặt ở đây, thậm chí còn đến sớm hơn cả bọn anh.

Anh nhìn Tô Anh nằm ngoan ngoan trong ngực Khương Triết, khẽ hỏi: "Ngủ rồi hả?"

Khương Triết "ừ" một tiếng.

Triệu Vũ "ừ" một tiếng: "Dọc đường tới đây ngủ như heo vậy đó."

Tường Diễn không nhận được cười một tiếng, nhưng khi thấy chiếc xe lăn Triệu Vũ đang giữ trong tay thì không khỏi cảm thán. Về chuyện của Tô Anh anh cũng đã sớm nghe nói, muốn nói cô ngốc nghếch nhưng lại không khỏi thấy đau lòng, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếc hận, lại còn có chút lực bất tòng tâm.

Cho dù bọn họ đều là người có tiền, nhưng đối với những việc vượt quá sự hiểu biết của khoa học thì bọn họ vẫn phải bó tay.

Khương Triết bế Tô Anh vào phòng nghỉ ngơi, khi anh trở ra đã thấy bữa khuya với rượu được bày biện trên bàn. Anh cầm ly Whiskey lên uống một ngụm, trên mặt vẫn mang thần sắc lạnh lùng.

Triệu Vũ với Tường Diễn đều cho rằng do thân thể Tô Anh yếu ớt với lại một môi quá độ nên mới ngủ say li bì như vậy. Nhưng chỉ có anh mới biết, cái này giống với di chứng lần trước nên càng làm anh cảm thấy bất an, Tô Anh ngủ say đến mức không ai có thể đánh thức cô, chỉ có thể đợi cô tự mình tỉnh dậy thôi.

Nếu lỡ có một ngày, cô thật sự không tỉnh lại nữa...

Chỉ cần tưởng tượng đến đây thì lòng anh liền mơ hồ dâng lên nỗi bất an.

Triệu Vũ với Tường Diễn không hề biết lúc này trong lòng Khương Triết đang vô cùng loạn, lúc này Triệu Vũ đang nằm dài trên ghế, ngâm thuốc lá trong miệng nói chuyện với Tường Diễn: "Đâu có kêu cậu sang đây, Tường thị ớn hết hả?"

"Nói kiểu gì thì tôi cũng là người trực tiếp bị hại mà, đương nhiên phải tới đây xem sao rồi." Tường Diễn lại nói: "Huống hồ hai người anh trai cộng thêm một cô em gái của tôi đều mất mắt mất tích ở cánh rừng này. Còn bên phía Tường thị tôi đã thu xếp ổn thoà, tạm không cần lo."

Quả thật, những người có sức uy hiếp với Tường Diễn trước đây một là đi mất, hai là bị phế mất rồi. Hiện giờ ở phía Đế đô đã không còn ai có khả năng uy hiếp đến anh.

Triệu Vũ nhún vai không nói tiếp.

Anh nhìn về phía Khương Triết: "Tô Anh định làm thế nào?"

Thật ra Khương Triết cũng không hiểu rõ tính toán của Tô Anh cho lắm: "Cô ấy nói, trước tiên cứ đi xem mấy chỗ gần đó rồi lại tính tiếp."

Triệu Vũ cảm thấy khó hiểu, dò hỏi lại: "Xem cái gì?"

Ngay cả Tường Diễn cũng nhìn anh bằng ánh mắt nghi hoặc, muốn xem cái gì anh cũng sẽ hỗ trợ.

Về mặt Khương Triết rất nghiêm túc, anh nói: "Không biết."

Triệu Vũ: "....."

Tường Diễn: "....."

Khương Triết xoa xoa trán, anh cũng cảm thấy bản thân mình hơi ngốc, chuyện gì cũng không biết, ngay cả Tô Anh đang chuẩn bị hành động gì anh cũng không hỏi đến mà lại trực tiếp mang cô đến đây. Hơn nữa lần này bọn anh đến đây cũng rất cẩn thận, không dám mang theo quá nhiều người vì sợ nhiều người quá sẽ thành mục tiêu lớn mà khó bề hành động, gây ra phỏng đoán không cần thiết.

Triệu Vũ khẽ nói: "Tôi cũng thật điên rồi!"

Chỉ có người điên mới làm ra những chuyện không nắm chắc như vậy.

Tường Diễn vỗ vỗ bả vai Triệu Vũ, ai bảo đối phương lại là bé hoa nhài kia chứ.

- - -

Ngày hôm sau Tô Anh tỉnh lại thì nhìn thấy Tường Diễn ngồi bên bàn ăn, đã lâu không gặp anh, cô phát hiện tóc anh dài ra nhiều hơn rồi.

Tường Diễn: "....."

Anh bắt đầu đi cười cười: "Chẳng lẽ em không thấy anh càng ngày càng trưởng thành, đẹp trai đầy mẽ lực à?"

Tô Anh gật đầu cảm thán: "Thật đúng là nhìn không ra đây. Nhưng mà nghe anh nói vậy, giờ nhìn lại hình như cũng có chút đẹp trai!"

Tường Diễn không nhịn được chọc chọc trán Tô Anh: "Tô Anh, em đừng có coi thường sức hấp dẫn của anh nha. Anh chính là nam thần độc thân cấp hoàng kim. Kim cương vương lão ngũ [1] đó! Tuổi trẻ tràn đầy hứa hẹn cũng coi như là hạc giữa bầy gà!"

[1] Kim cương vương lão ngũ: chỉ người đàn ông hội tụ đủ năm tiêu chí

1. Đầu tiên là nhiều tiền, có sự nghiệp; thứ hai là thừa kế tài sản giàu có của gia đình.
2. Đẹp trai, anh tuấn, độc thân.
3. Có bằng cao học, hoặc học cao học ở nước ngoài.
4. Có khả năng giải quyết các vấn đề, kiên trì, tích cực, tìm tòi, nghiên cứu kinh doanh.
5. Không nói ra những việc quan trọng, cố giấu ẩn mình trong những người bình thường, tránh những thị phi của thế giới xung quanh.

Tô Anh bật cười, "à" một tiếng dài như vừa giấc ngộ: "Vậy thì thật chúc mừng anh."

Tường Diễn hừ một tiếng: "Anh nói em nè bé hoa nhài, càng ngày em càng khéo nói ha?"

Nói đi cũng phải nói lại, quá thất vọng Tường Diễn dài ra giúp anh trông trưởng thành hơn nhiều. Ít ra thì cũng không như trước kia, tóc ngắn trông cứ hung dữ bặm trợn lại cộng thêm vẻ mặt lạnh lùng hết chỗ nói của anh, nhìn thật quái dị.

Tô Anh cười cười lắc đầu: "Đầu có đâu có, em chỉ tùy tiện nói vậy thôi."

Khương Triết nhìn Tô Anh với Tường Diễn, chỉ gồ bả nói: "Ăn cơm đi."

Tô Anh vâng lời, vùi đầu húp cháo. Tường Diễn ngạc nhiên tới mức trợn mắt há hốc mồm, quân giáo thật nghiêm.

Triệu Vũ nói: "Tô Anh, hôm nay em định đi xem chỗ nào?"

Tô Anh nói: "Chắc là đi xem đường xá với công viên gần đây à. À đúng rồi, các anh không cần đi theo em đâu, chỉ cần kêu Dương Lỗi đi theo em từ phía xa là được rồi, em muốn tự mình đi."

Khương Triết nhàu mày, chỉ nhìn Tô Anh mà không nói. Đừng nói Khương Triết, ngay cả Triệu Vũ với Tường Diễn cũng không có ý định tán thành. Thay vào đó, bọn họ cảm thấy vô cùng nghi hoặc và định phản đối ý muốn của Tô Anh.

Thật ra lúc với mới tới đây Tô Anh đã nắm rõ địa hình khu vực gần trấn nhỏ này rồi, với lại ở đây rừng núi đặc biệt nhiều nên cây cối đều rất cao lớn. Tuy rằng cô chưa tìm được cây nào có thể nói chuyện nhưng cô nghĩ hẳn sẽ có không ít.

Mà việc cô nói chuyện với cây cối, không thể nào làm trước mặt mấy người Khương Triết, Triệu Vũ với Tường Diễn được. Chưa kể đó là bí mật, không may mấy người họ mà biết được thì cô không chỉ đơn giản mắc bệnh tâm lý thôi đâu, mà là bệnh tâm thần luôn....

Tường Diễn hết đưa mắt nhìn sang Khương Triết rồi đến Triệu Vũ, hai người họ lúc này đang trầm mặc yên tĩnh, vẫn chưa có ai tỏ thái độ, sợ là nếu trực tiếp phản đối thì sẽ làm Tô Anh không vui. Anh sờ sờ chóp mũi: "Tô Anh, nói cho cùng thì chỗ này cũng không phải địa bàn của bọn anh. Cho nên, có rất nhiều nguy hiểm rình rập, nếu như em đi một mình, không may xảy ra chuyện gì thì bọn anh lo chết mất thôi!"

Tô Anh nói: "Không sao đâu, em sẽ dùng một ít đạo cụ để nguy trang nên sẽ không bị người ta phát hiện đâu. Với lại, không phải còn có anh Dương Lỗi hay sao?"

Cô biết mấy người bọn họ đang lo lắng nên nói: "Các anh đừng có coi thường em, em không yếu đâu, em có thể bảo vệ bản thân mà. Chúng ta chia ra hành động đi, các anh không thể lúc nào cũng kè kè bên cạnh bảo vệ em đâu, vì thế ai cần làm chuyện gì thì làm chuyện đó đi."

Cuối cùng Khương Triết cũng mở miệng: "Được, nhưng mà bọn anh muốn đặt một chip theo dõi trên người em để đề phòng bất trắc."

Tô Anh hiểu rõ, cô gật đầu đáp ứng: "Được."

Kể từ lúc đó, sau khi Tô Anh dùng xong bữa sáng đã thay một bộ quần áo thể thao năng động, lại hoá trang đơn giản một xáu cuối cùng còn mang một cặp kính, biến bản thân mình thành người qua đường không chút đặc sắc sau đó mới mở cửa ra ngoài.

Nhưng Tô Anh không ngờ lại gặp được Triệu Quyền sau khi rời khỏi nhà không lâu. Lúc cô đang ngồi nghỉ ngơi ở một đình hóng gió trong công viên thì đột nhiên thấy Triệu Quyền ngồi xuống cạnh mình: "Hi cháu gái!"

Tô Anh kinh ngạc nói: "Anh Triệu Quyền cũng ở đây hả? À mà anh Triệu Vũ cũng tới đây đó, hai người...."

Triệu Quyền nói: "Đừng nhắc tới cậu ta, phiền chết."

Tô Anh: "....."

Cô im lặng.

Triệu Quyền nói: "Cách này của em thật là thiếu sáng suốt, đội trưởng hy vọng em rời khỏi đây ngay lập tức."

Tô Anh vui mừng hỏi: "Cậu cũng ở đây hả? Em có thể đi gặp cậu không?"

"Đội trưởng đang chấp hành nhiệm vụ bí mật nên tạm thời không thể gặp em."

"....."

Tô Anh cảm thất hơi thất vọng, cô lắc đầu nói: "Xin lỗi anh Triệu Quyền, phiền anh nói lại với cậu em một tiếng là tạm thời em không thể rời khỏi đây, em hứa sẽ bảo vệ tốt bản thân, mong cậu đừng lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Mạnh mỗi mới

Edit: Hiền Chân

Beta: Mun

Triệu Quyền rời đi đột ngột như cách anh xuất hiện vậy, lẳng lững không một tiếng động, cũng không làm người khác chú ý. Ngay cả Dương Lỗi vẫn luôn theo sát Tô Anh cũng không phát hiện ra người đàn ông lạ mặt ngồi cạnh Tô Anh lúc này có vấn đề.

Triệu Quyền ngay trang rất khác, lúc anh tới gần Tô Anh vẫn không hề phát giác ra điều gì, chỉ là lúc anh mở miệng gọi cô thì cô mới ngạc nhiên phát hiện người nọ là anh.

Nhưng mà Triệu Quyền xuất hiện ở đây chứng tỏ cậu Hoắc Khâu cũng ở gần đây.

Lần trước lúc bắt được lão A thì Triệu Quyền cũng trở lại, nghe nói anh đã truy tìm tung tích suốt một đường vừa lúc đuổi theo về thành phố C. Nếu nói như vậy lần này có cùng mấy người Triệu Quyền và Hoắc Khâu có chung mục tiêu với nhau rồi.

Bọn họ cũng đang tìm căn cứ của tổ chức thần bí kia.

Chỉ có điều, không biết bọn họ đã tìm ra mạnh mỗi gì chưa? Sau khi Triệu Quyền rời khỏi, Tô Anh mất hơn nửa ngày mới tìm được một cây bạch dương. Cây bạch dương là một tên hay làm nhảm, không nghiêm túc chừng chạc như lão ngô đồng với son trường gì cả, nó riu ra riu rít nói rất nhiều chuyện trên trời dưới đất với cô. Nó là cái cây đặc biệt thích buồn chuyện bát quái, ví dụ như nhà nào cãi nhau rồi nhà nào đánh nhau, lại ví dụ như tên ăn cướp nào đó nhân lúc người ta sơ hở mà cướp mất túi tiền, hoặc là nửa đêm đánh người cướp tiền ở mấy con hẻm nhỏ... (Edit: chắc chắn, lão ngô đồng với son trường sông thọ là tại vì kín miệng đó --> anh giải này bớt nhiều chuyện đi)

Tô Anh hỏi: "Vậy có bọn người nào chuyên môn lừa gạt người trưởng thành không?"

Bạch dương lập tức nói: "Cái này tôi biết nè! Hơn nữa cách đây không lâu còn có rất nhiều cảnh sát tìm đến đây, nhưng mà không may lúc họ tìm đến thì mấy người xấu kia đã sớm cao chạy xa bay rồi."

"Họ chạy đi đâu rồi?"

"Chạy vào núi." Bạch dương lại nói: "Ngoài trấn 5 dặm về phía Nam có một ngọn núi, trong núi có một tiểu trại, bọn họ ở chỗ đó đấy."

Tô Anh nghe vậy liền mừng rỡ: "Hiện giờ bọn họ có ra ngoài không? Có ở trong trấn này không? Nếu tôi muốn đến đó, anh có thể chỉ đường không?"

Bạch dương đang đưa lá cây: "Không biết. Tôi cũng chỉ nghe mấy cây khác kể lại rằng ở phiến rừng kia cũng từng có nhiều người đi vào, nhưng mà sau đó không phải chết thì là mất tích, nói là bị người ta bắt nhốt!" Nó hỏi Tô Anh: "Có muốn đi? Cô không biết đường thì căn bản không đến đó được, hơn nữa chỗ đó rất nguy hiểm"

Tô Anh nói: "Tôi biết, nhưng lần này tôi đến là vì muốn tìm những người đó. Bọn người kia rất xấu, giết rất nhiều người, hơn nữa tôi có một người bạn cũng bị mất tích ở phiến rừng đó, không thể không đi."

Bạch dương: "Vậy cô định đi đến đó như thế nào?"

"Tôi còn có vài người bạn, tôi sẽ đi cùng với họ. Nhưng mà, chúng tôi không biết đường đi, bây giờ rất cần một người dẫn đường." Tô Anh nói: "Vậy anh có thể giúp tôi hỏi thăm một chút xem có cây nào tình nguyện giúp đỡ không?"

Bạch dương suy nghĩ trong chốc lát lá đáp: "Được rồi, để tôi giúp cô hỏi thử xem sao. Nhưng mà tôi cũng không hứa chắc được, tại ngày thường bọn chúng hay chế tôi ồn ào nhiều chuyện cho nên cũng ít qua lại với tôi."

Câu nói cuối cùng còn mang theo chút bất đắc dĩ cùng cảm giác mất mát, còn có chút cảm giác cô đơn không "cây" nào hiểu được.

Tô Anh suy nghĩ chút nữa không kiềm chế được mà bật cười thành tiếng, cô gật đầu nói: "Được, bao giờ có tin tức phiền anh nói tôi biết nhé. Nhưng mà, tốt nhất là báo sớm chút nha, tôi sợ đêm dài lắm mộng, thời gian càng dài chúng tôi càng dễ bị phát hiện."

Bạch dương nói: "Được, cô yên tâm. Tôi giúp cô hỏi liền đây này!"

Tô Anh nói: "Cảm ơn."

Bạch dương nói: "Đừng vội cảm ơn, tôi còn không biết có tìm được hay không đây này."

Tô Anh nghiêm túc nói: "Ừm, anh cố tìm đi. Đến lúc đó tôi sẽ lại truyền cho anh một ít tâm của thực vật."

Bạch dương đáp: "Được đó. Nề mặt tâm của thực vật ăn ngon như vậy, tôi sẽ cố giúp cô."

Chuyện này cứ thế mà làm, Tô Anh lại tiếp tục tìm kiếm xung quanh nhưng vẫn không tìm được cây nào có phạm vi quan sát rộng như bạch dương. Thật ra thì cũng có gặp được vài cây hoa quế có thể nói chuyện, cô cũng từng hỏi qua hoa quế có biết tình huống xung quanh đây không nhưng đáng tiếc vẫn không thu được tin tức hữu dụng.

Thời gian vừa đến giữa trưa, Khương Triết liền gọi cho cô: "Về ăn cơm này."

Tô Anh nói: "Vâng."

Giọng nói của bạch dương vọng lại từ xa: "Họ là bạn của cô đó hả? Các người muốn cùng nhau vào trong núi?"

Tô Anh ừ một tiếng, khó xử nói: "Xác thật là có hơi mạo hiểm đúng không?"

Bạch dương thấy Tô Anh hạ giọng ừ ừ, lại lập bắp khuyên bảo: "Cũng không phải vậy, tuy rằng thường có người một đi không trở lại nhưng mà cứ qua một khoảng thời gian thì lại có rất nhiều người đi ra từ trong núi kia. Bọn chúng còn vào thị trấn mua sắm nữa, thật ra cũng không đáng sợ như cô nghĩ."

Tô Anh lập tức bắt được trọng điểm từ trong lời nói của bạch dương: "Bọn chúng sẽ vào trấn mua sắm hả?"

Bạch dương nói: "Ừm, tôi nghe mấy cây khác nói, bọn chúng thường mua rất nhiều đồ vật, đợi đến đêm thì lẳng lẽ kéo về núi."

"Bọn chúng mua nhiều đồ như vậy, anh có biết chúng tập trung gửi đồ ở đâu không?"

"... Không biết, tôi thấy cái chuyện này không thú vị gì cả."

"....."

Cuối cùng Tô Anh cũng lĩnh ngộ được, bạch dương chỉ thích nghe chuyện bát quái thôi, còn những chuyện khác căn bản không thêm quan tâm!

Bạch dương lập tức nói: "Được rồi được rồi, để tôi giúp cô hỏi một chút. Dù sao cũng khẳng định là không có ở chỗ tôi, nếu ở đây thì tôi đã biết rồi!"

Tô Anh nói: "Vậy anh hỏi đi, chỉ cần là chuyện liên quan đến tổ chức thần bí kia liền hỏi rõ ràng giúp tôi. Tôi muốn biết tất cả, cho dù có tin gì anh cảm thấy không quan trọng không hứng thú cũng hỏi giúp tôi luôn nhé, được không?"

Bạch dương: "Được mà, tôi biết rồi."

"Đừng rồi, còn có một người bạn của tôi nữa, anh ấy tên là Trương Nghị. Sau khi anh ấy vào núi liền không có tin tức nữa, không biết bây giờ anh ấy ra sao....."

Tô Anh móc di động ra, mở một loạt ảnh chụp Trương Nghị. Đồng ảnh kia là cô tìm được trên báo chí, chỉ có thể miễn cưỡng thấy được khuôn mặt.

Bạch dương ghi nhận khuôn mặt ấy.

Tô Anh lại dặn dò lần nữa: "Nhất định phải nhanh chóng điều tra, lâu quá tôi sợ tôi chờ không được. Còn nữa, nếu anh thấy người của tổ chức thần bí kia, phiền anh báo với tôi một tiếng."

"Được được được, yên tâm!" Bạch dương liên tục đảm bảo, hứa rằng sẽ giúp cô điều tra chuyện này thật tốt, tuyệt đối không làm cô thất vọng!

Thật ra Tô Anh vẫn có chút lo lắng, cách nói năng với làm việc của bạch dương đặc biệt tùy hứng, không đáng tin như lão ngô đồng với son trường.

Nhưng mà lúc này cũng chỉ có thể đặt hết niềm tin vào bạch dương, với lại nghe giọng điệu của bạch dương thì hẳn là nó biết nấy chuyện này, rất có thể là mấy cây xung quanh đây đều truyền tai nhau chuyện này, vậy nên muốn tìm một cây tình nguyện hỗ trợ chắc cũng không khó lắm.

Suy nghĩ đến nhiều việc như vậy, bất tri bất giác Tô Anh đã về tới tư hạp viện.

Trên bàn, đồ ăn đã được bày sẵn.

Ba người Khương Triết, Triệu Vũ và Trương Diễn đều đủ mặt. Ba người đang nói chuyện gì đó thì có người lại gõ cửa báo: "Tô tiểu thư đã về."

Khương Triết "ừ" một tiếng.

Triệu Vũ đưa tay xoa xoa huyệt Thái dương, cười nói: "Trước đây đều là chúng ta chạy đi chạy lại ở bên ngoài, Tô Anh ở nhà chờ. Bây giờ thay thời đổi vận kiểu gì mà mấy thanh niên trai tráng chúng ta nhân rồi ngồi ở nhà, để một tiểu nha đầu như Tô Anh chạy tới chạy lui bên ngoài..."

Anh lại tẩm tặc hai tiếng: "Cảm giác như được ăn com mềm [1]."

[1] ăn com mềm cách nói châm biếm của giới trẻ Trung Quốc, chỉ người đàn ông dựa vào phụ nữ để sống, hay nghĩa là ăn bám

Trương Diễn sặc một cái, suýt chút nữa phun hết nước trà trong miệng ra ngoài!

Ăn com mềm? Mấy lời như vậy mà Triệu Nhị cũng có thể nói ra!

Trương Diễn nói: "Tôi nói này Triệu Nhị, cậu nói lời này có phải hơi dễ nghe không hả, ăn com mềm? Cậu ăn chứ tôi không có ăn."

Triệu Vũ liếc mắt nhìn Trương Diễn một cái: "Cậu nghĩ nhiều quá rồi, tôi cũng đâu nói là cho cậu ăn. Tự mình đa tình."

Trương Diễn: "....."

Nói như thế anh muốn ăn lắm vậy! Người ta cần bán không thèm có được không hả!

Anh rầu rĩ bung trà lên uống một ngụm

Khương Triết lại cười lạnh liếc nhìn Triệu Vũ: "Có vài người muốn ăn cũng ăn không được."

"À!" Triệu Vũ nhún vai, bầy ra bộ dạng không để ý cho lắm: "Tôi là muốn ăn nhưng bây giờ ngần ngại. Tóm lại cũng không so được với người nào đó giỏi chơi trò tâm cơ."

Khương Triết từ tốn nói: "Có người chơi chiêu cò kén quá, ai ấy chứ?"

Triệu Vũ nghiêng răng nghiêng lợi.

Fuck!

Vốn dĩ anh đã rất hối hận, vốn dĩ Tô Anh phải tin nhiệm anh hơn Khương Tứ nhiều lắm, chỉ là sau lần này rõ ràng lại càng tin tưởng Khương Tứ hơn. Thái độ bài xích với đề phòng lúc trước của cô cũng đã biến mất, cứ tiếp tục như thế sẽ rất nguy hiểm!

Triệu Vũ nói: "Khương Tứ, cậu đừng có mà đắc ý, bây giờ Tô Anh vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận cậu đâu, cùnng lắm chỉ là nhiều cơ hội hơn tôi một chút thôi. Hươu chết về tay ai còn chưa biết được đâu!"

Anh không hề có ý định từ bỏ, trước đây còn không bỏ cuộc thì bây giờ sao có thể bỏ cuộc được chứ? Chỉ là tình huống bây giờ của Tô Anh, quả thật không thích hợp nói đến những chuyện này, hình như cô cũng không để tâm chút nào.

Khương Triết cười cười: "À. Cảm ơn đã nhắc nhở, tôi sẽ nhanh chóng lấy lại vị trí của mình mà."

Triệu Vũ: "Vậy tôi đây cũng chống mắt lên coi."

Khương Triết: "A."

Trương Diễn nhìn Khương Triết rồi lại chuyển qua nhìn Triệu Vũ, cười tủm tỉm uống trà của mình, lúc này anh hoàn toàn hiểu được tại sao Đào Nhiên thích ngồi xem náo nhiệt như vậy. Bởi vì anh phát hiện kịch này vừa hay vừa thú vị lại còn rất kịch tính.

Triệu Vũ gõ "cộc cộc" xuống mặt bàn: "Trương Ngũ, cậu xem đủ chưa?"

Trương Diễn lập tức đứng dậy, nghiêm túc nói: "Nha đầu Tô Anh kia về rồi, tôi đi đón em ấy."

Triệu Vũ: "....."

Khương Triết cong môi cười.

- - -

Tô Anh mới vừa vào bếp rửa sạch tay, lúc ra ngoài liền gặp Trương Diễn đang đứng cười tủm tỉm nhìn cô.

Tô Anh cười nói: "Anh Trương Diễn, anh tìm em hả?"

Trương Diễn nhướng mày nói: "Đúng vậy, chính là muốn tìm riêng em. Em không biết đâu, từ sáng tới giờ anh ở đây chịu trận, chiến hoá thuốc súng bay mù mịt, thiếu chút nữa bị nổ chết rồi đó!"

Tô Anh ngẩn ngơ, nghĩ đến Khương Triết với Triệu Vũ.

"Bọn họ....." Cô dừng một chút: "Thật ra bây giờ em cũng không biết phải làm thế nào."

Trương Diễn ừ một tiếng: "Thật ra em cũng không cần phải băn khoăn gì cả. Hai người Khương Tứ với Triệu Nhị là huynh đệ với nhau, nếu thích cùng một cô gái thì cũng sẽ cạnh tranh công bằng. Cho dù em không chọn ai trong số bọn họ thì cũng không sao cả. Mấu chốt chính là em đó, chỉ cần em vui là đủ, sẽ không ai trách em đâu."

Anh thấy Tô Anh ngẩn đầu, nghiêm túc nhìn anh, biểu cảm nghiêm túc ấy có chút ngốc, anh cười nói: "Nghe lời con tim mách bảo, nói cho cùng đây cũng là quyết định liên quan đến cả đời người."

Tô Anh gật gật đầu, thật ra bây giờ cô cũng không có tâm trạng quan tâm đến mấy chuyện yêu đương gì đó. Hon hết, vẫn muốn tìm được những người xấu kia, cũng muốn giải quyết vấn đề thân thể của mình, cũng không biết sống được bao lâu làm sao dám nói tới chuyện tương lai đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194: Cuộc chạy trốn của cây xanh

Edit: Shelly

Beta: Jiang

Trương Diễn đưa Tô Anh đến nhà ăn.

Khương Triết và Triệu Vũ ngồi ở đối diện đều lạnh lùng trầm lặng không nhìn nhau lấy một lần, Triệu Vũ kẹp điều thuốc ở hai ngón tay, Khương Triết bung chén trà nhấp một hơi.

Thấy Tô Anh đi vào cả hai đều quay đầu ra xem, ngay sau đó dời mắt đi như kiểu không phát hiện cô và Trương Diễn.

Tô Anh: "....."

Trương Diễn: "....."

Cô và anh liếc nhìn nhau, bầu không khí này nhìn qua không được tốt lắm. Đối với người khác thì sẽ cảm thấy sợ hãi hoặc lo lắng, nhưng hôm nay lại khiến cho người khác cảm thấy buồn cười.

Chiếc bàn bằng gỗ màu đỏ vuông vức, mà hiện tại Khương Triết và Triệu Vũ lại ngồi đối diện nhau, Trương Diễn đẩy Tô Anh đến ghế phía trong, phần mình chỉ còn lại một chỗ duy nhất.

Anh ngồi xuống rồi lên tiếng: "Đồ ăn nguội hết rồi, đừng chờ nữa, mau ăn đi!" Tô Anh đặc biệt phụ họa theo, gật đầu nói được.

Khuong Triết và Triệu Vũ chỉ nhìn rồi nở một nụ cười lạnh. Tướng Diễn: "..... Vậy hai người tiếp tục đi, tôi và Tô Anh đều đói bụng nên ăn trước đây." Tô Anh cười thầm: "Uhm, em có hơi đói bụng." Khuong Triết liếc mắt một cái, giọng lạnh lùng nói: "Ở bên ngoài hơn nửa ngày, đã tìm được những gì rồi?"

Lời này vừa nói ra, Tướng Diễn và Triệu Vũ đều nhìn sang Tô Anh. Tô Anh cười nói: "Tạm thời không có gì cả, mọi người cứ từ từ đi đã."

Khuong Triết nhìn Tô Anh không nói, cả một buổi sáng Tô Anh làm cái gì, đi qua chỗ nào gặp qua người nào bọn họ đều biết, nhưng cũng là bởi vì đã biết nên bọn họ cũng không thể làm được gì cho Tô Anh, cả một chút manh mối cũng không có. Anh nhàu nhàu mày.

Triệu Vũ nói: "Tô Anh, em không cần miễn cưỡng bản thân mình."

Anh thấy cô vì điều khiển xe lăn mà hai tay trở nên ung đỏ, làn da mịn màng kia không nên chịu khổ, chỉ cần một chút va chạm thôi cũng giống như là đã bị thương nặng. Hơn nữa cô lại còn đi một mình, phía sau cũng chỉ có một người đi theo, cũng không có ai hỗ trợ, cô rất nhiều chuyện không thuận tiện.

Tô Anh biết bọn họ lo lắng, cũng biết chuyện cô đang làm khiến họ khó có thể tưởng tượng ra được, cô cũng không muốn giải thích: "Anh cứ yên tâm đi Triệu Vũ, em biết nên làm gì mà. Nếu thật sự không được nữa thì em cũng sẽ không miễn cưỡng bản thân mình, em sẽ cùng các anh trở về."

Triệu Vũ cười nói: "Được, không cần lo lắng, bọn anh ở đây, tất cả sẽ không có chuyện gì." Tô Anh từ một tiếng, nói: "Đứng rồi, hôm nay em nhìn thấy anh Triệu Quyền." Triệu Vũ kinh ngạc nói: "Anh ta cũng tới à?" Tô Anh gật đầu: "Vâng." Tướng Diễn suy tư nói: "Lúc đến anh cũng không nghĩ là có thể gặp Triệu Quyền ở chỗ này, không nghĩ là anh ấy đi ngang đây. Anh ấy có nói là tìm anh có việc gì không? Bọn họ có manh mối gì sao?"

Tô Anh sờ sờ mũi: "Không phải."

Cô cúi đầu ăn cơm, không muốn nói nhiều.

Cả ba người vừa thấy hành động của cô là biết Triệu Quyền tới chắc chắn đã nói gì đó không hay, đừng nói gì đến việc có manh mối hữu dụng, có thể là anh ta sẽ khiến cô rời khỏi nơi này, dù sao phía sau Triệu Quyền vẫn có một người tên Hoắc Khâu.

Tuy Hoắc Khâu đã lâu không xuất hiện trước mặt Tô Anh, nhưng thực tế vẫn phải nhớ về mối quan hệ huyết thống này.

Tô Anh nói: "Tuy rằng cậu của em muốn em đi nhưng em đã từ chối, em sẽ không chạy lung tung để gặp rắc rối đâu. Các anh hãy để em ở thêm vài ngày đi!"

Khuong Triết nói: "Ba ngày. Nếu sy ba ngày sau vẫn không có gì, chúng ta nhất định phải trở về."

Tô Anh ngăn người: "Ba ngày có nhanh quá không?"

Triệu Vũ cười một tiếng, nói: "Anh Anh, ba ngày cũng đủ làm rất nhiều chuyện rồi, ngoài ra chúng ta có thể để người ở lại đây, nếu thực sự chú tâm điều tra, có thể dễ dàng tìm ra được."

Tô Anh nhàu mày, cô nhấp môi, có chút chán chừ và miễn cưỡng: "Chúng ta cứ tìm xem thử đi, đến lúc đó nếu thật sự không tìm được gì thì đi."

Khuong Triết vỗ vỗ đầu cô: "Được, không nói nữa, ăn cơm đi."

Tô Anh mi mắt cong cong: "Vâng!"

--

Ở thành phố C, Lâm Thành Phong ở tiệm hoa của Tô Anh tưới hoa đến nhàm chán, hiện tại cửa hàng không mở cửa nên cũng xem như thôi mái. Sau khi tưới cây xong thì ngồi xuống tìm xe đồ chơi nghịch, nhưng cũng không biết vì sao mà nhìn đi nhìn lại tiệm hoa này vẫn có cảm giác là thiếu mất cái gì đó...

Anh cúi gãi đầu, tiệm hoa này vẫn giống tiệm hoa lúc Tô Anh rời đi, không bán hoa, đương nhiên cũng chưa thiếu hoa, nhưng anh vẫn cảm thấy thiếu thiếu.

Lưu Vận nghe nói Lâm Thành Phong tới, cô liền chạy sang nhìn. Lúc đến tiệm hoa, thấy Lâm Thành Phong gãi đầu đứng ở gần trồng hoa ngây ngốc, cô cười một tiếng: "Xem ra anh rất là chăm chỉ nha, đứng đây nhìn nhớ người hả?"

Lâm Thành Phong phục hồi lại tinh thần, anh liếc Lưu Vận một cái, nói: "Cô nói gì đó. Mau đến đây xem, hình như trong tiệm thiếu gì đó?"

Lưu Vận nhìn xung quanh: "Không có, thiếu cái gì đâu?"

Lâm Thành Phong nghiêm túc nói: "Chắc chắn là thiếu gì đó mà! Với trí nhớ của tôi thì chắc chắn là có thiếu gì đó mà, tôi bảo đảm trong tiệm hoa này..... Thiếu!"

Lưu Vận đi loay quanh trong tiệm vài vòng. Bỗng nhiên, mắt cô sáng lên, vỗ tay một cái, nói: "Không thấy đám cây xanh phía trước nữa! Còn nữa..... Cây được cũng không thấy!"

Lâm Thành Phong như búng tỉnh, nói: "Xem đi, tôi đã nói là thiếu cái gì mà cô còn không tin tôi! Nhưng mà hai cái cây phía trước không phải Anh Anh nói là hai cây già, mua để trang trí thôi sao? Chúng nó chắc là bị Anh Anh quăng đi?"

Hai cây kì lạ kia, một cây xanh đến bất thường, lá cây cũng không xấu, một cái thì đỏ bất thường, cả cây mới nhìn qua rất giống nhựa nên dành nói dối một chút, cũng may là không ai vạch trần. Cũng có thể là không ai thực sự chú ý chúng nó, xem một cái rồi bỏ qua, nên cũng không hoài nghi gì nhiều.

Lưu Vận sờ sờ cằm, nhàu mày nói: "Không có, buổi sáng hôm đó lúc Tô Anh đi, tôi có đi qua xem, không thấy cậu ấy quăng đi cái gì hết? Hơn nữa cậu ấy mua về thì ném làm chi?"

Lâm Thành Phong kinh hãi: "Chẳng lẽ là ăn trộm??"

Lưu Vận tròn mắt: "..... Ăn trộm tới trộm hai cái cây già? Chẳng lẽ bên trong cây đó có vàng bạc thật hả?"

Lâm Thành Phong: "..... Có nói cũng đúng."

Lưu Vận: "....."

Nếu không vậy tại sao lại không thấy hai cái cây kia đâu? Chẳng lẽ là hoa mất thật sao?

Lưu Vận đột nhiên lại nói: "Hình như cây xương rồng lúc trước ở đây bây giờ cũng không còn nữa."

Lâm Thành Phong: "..... Không phải chứ?!"

Anh nghĩ là mình chỉ giúp đỡ trông chừng tiệm hoa này thôi, cũng không nghĩ tới việc hoa cũng có thể chạy trốn được. Chuyện này nếu làm không tốt thì lúc Anh Anh trở về sẽ rất thất vọng!

Lưu Vận thấy vẻ mặt của Lâm Thành Phong biến sắc, nhận không được muốn cười.

"Nếu không chúng ta gọi điện thoại hỏi Tô Anh đi, có thể là chúng ta nghĩ sai rồi, hai cây kia thực sự bị cậu ấy vứt bỏ đi chẳng"

Lâm Thành Phong nuốt nước miếng: "Gọi đi!"

--

Tô Anh nghe Lâm Thành Phong và Lưu Vận nói không thấy hai cây đó trong nhà, ngay cả các hoa khác hình như cũng bị thiếu, trong phút chốc cảm thấy rất mệt mỏi!

Cột lồng xanh vẫn luôn hứng thú với cuộc sống bên ngoài, muốn được ra ngoài xem, hơn nữa tuy rằng không nói được, nhưng so với xương rồng thì nó rất thông minh, rất nhiều chuyện nó chỉ cần xem qua một lần là nhớ. Không nhắc tới việc Tô Anh để nó xem máy tính bảng, nên kiến thức và nhận thức của nó tăng lên đáng kể, trở nên thông minh đến đáng sợ!

Nhưng lúc cô đi đã luôn dặn dò không được chạy lung tung, không cho chạy lung tung rồi!

Hiện tại dám nhân dịp cô ra ngoài rồi chạy đi luôn!

Chúng nó là đi ra ngoài chơi, hay tới tìm cô?

Có bị phát hiện không, có bị người cắt mạng đi nghiên cứu không?

Nhất thời, trong đầu Tô Anh suy đoán vô số điều, tự hù dọa bản thân mình sợ hãi, thấy cô có vẻ lo lắng sốt ruột, bên kia điện thoại cả Lưu Vận và Lâm Thành Phong đều cảm giác được.

Lâm Thành Phong lập tức báo đảm nói: "Anh Anh em yên tâm, anh nhất định sẽ nhanh chóng tìm hai cây kia đem trở về cho em!"

Lúc Tô Anh đang lo lắng, đột nhiên nghe được bách hợp lớn tiếng nói: "Anh Anh, cây lồng xanh mang theo cây lồng đó cùng xương rồng tới tìm chị đó!"

Hoa nhài cũng nói "Anh Anh, bọn em đều nói không được, chúng nó tự ý trèo tường chạy đi! Buổi tối hôm chị đi thì chúng nó cũng lập tức chạy theo!"

Tô Anh: "....."

Hiện tại cô rất muốn đánh bọn chúng!

Rõ ràng cô nói rất rõ ràng, cô đi vài ngày sẽ mau chóng trở về, sẽ không gặp rắc rối gì. Không nghĩ đến chuyện còn chưa đến mấy ngày thì đã dám bỏ nhà trốn đi, không từ mà biệt! Cô nghiêng răng,

Đến lượt Lâm Thành Phong hoảng hốt: "Anh Anh, em đừng tức giận, anh nhất định tìm chúng trở về mà! Mặc kệ ai trộm, anh nhất định tìm về cho em!"

Tô Anh buồn buồn: "Thôi được rồi, không cần đâu."

Vì đang để loa ngoài nên Lưu Vận cũng nghe thấy: "Không cần tìm sao? Rốt cuộc có phải ăn trộm hay không, có cần mua lại hai cây đó không?"

Tô Anh nói: "Không cần mua, đợi tớ trở về rồi nói sau, việc nhỏ mà, hai người đừng để ý quá."

Lưu Vận vẫn còn nghi ngờ: "Nhưng thật sự nhìn qua thì cũng không giống như có trộm, không biết tại sao lại tự nhiên biến mất....."

Lâm Thành Phong nói: "Đợi chút anh xem xét gần đây xem thế nào, điều tra thử xem có phải có trộm thật không." Tô Anh gỡ gỡ tóc, trong lòng lờ cợt lỏng xanh ra đánh một trăm lần!

Cô miễn cưỡng cười nói: "Thôi khỏi đi, không thấy cũng không sao đâu."

Lâm Thành Phong vẫn cảm thấy rất khó chịu, anh cảm thấy Tô Anh không giống như là không thêm đề ý, ngược lại là rất đề ý, nhưng có thể là sợ bọn họ đề ý nên mới cố ý nói không có gì.

"Vậy khi nào mọi người trở về? Nhớ chú ý an toàn, anh cứ tưởng mọi người sẽ đi cùng nhau nhưng Khương Tứ không cho anh đi theo, nói là anh tới thì sẽ ngăn chặn mọi người..."

Tô Anh cười cười, nói: "Bên này rất tốt, rất an toàn, hai người đừng lo lắng, bọn em sẽ nhanh chóng trở lại."

Lâm Thành Phong kêu than, rầu rĩ: "Vậy được rồi, dù sao em cũng nhanh trở về đi!"

Tô Anh nói: "Uhm, yên tâm đi."

Cúp máy, Tô Anh vẫn nhìn không được mà lo lắng, cột lỏng xanh này thật mập gan rồi, dám tới tìm cô nữa chứ! Không biết bọn họ ngồi máy bay đến đây phải năm sáu tiếng đồng hồ à. Nếu thật sự đi bộ tới đây, chỉ sợ khi cô về nhà rồi chúng nó còn chưa đuổi theo tới nơi nữa, hơn nữa chúng nó có thể tìm được cô đang ở đâu hả? Địa chỉ còn không có mà!

heka: Hôm nay tớ thức khuya nên thành ra các cậu đọc truyện sớm hen haha, chương này của ngày thứ 2 nhaaaa ☐

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cưa Tô Anh* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Thành danh

Edit: Cát

Beta: Mun

Tuy rằng Tô Anh nói không có việc gì, nhưng Lâm Thành Phong đối với chuyện có hai cây biến mất vẫn canh cánh trong lòng, cho nên anh muốn lấy các video theo dõi xung quanh đến. Lấy video theo dõi không phải chuyện đơn giản, ngược lại còn có chút phiền toái, thế nên Lưu Vận nói: "Tô Anh đã nói không có gì, nếu không thì thôi bỏ đi?"

"Không được." Lâm Thành Phong về mặt nghiêm túc: "Anh Anh đề ý nhất là hoa cô của cô ấy, vậy mà hiện giờ lại xảy ra mất mát dưới mí mắt tôi, chuyện này không thể bỏ qua!"

Lưu Vận nhún vai, không biết nên nói thế nào cho tốt.

Chỉ là rất nhanh, cô phát hiện lo lắng của bản thân rất dư thừa, cô đã quên mất, thoát nhìn Lâm Thành Phong cứ như đứa trẻ lớn nhà hàng xóm, bởi vì cô và Tô Anh là bạn bè, nên anh đối với cô cũng không có giữ quá nhiều khoảng cách, nhưng rồi cuộc anh cùng với Khương Triết và Triệu Vũ là một loại người, chuyện mà cô cảm thấy cực kì phiền toái, đối Lâm Thành Phong mà nói bất quá cũng chỉ là một câu nói mà thôi.

Bởi vì sau nửa giờ gọi điện cho Tô Anh, đã có người đưa video theo dõi khu vực xung quanh đến.

Chỉ là tốc độ lấy video theo dõi về thì rất nhanh, nhưng tốc độ xem xét kiểm tra lại rất chậm, hơn nữa bởi vì là khoảng thời gian hơi dài, nên việc tìm kiếm càng thêm phiền toái. Cả cô, Lâm Thành Phong cùng với sáu bảy người bảo vệ, tài xế, phân chia nhau nhìn hồi lâu, cũng không nhìn ra vấn đề gì cho đến sau giờ cơm chiều, Lưu Vận nhìn đến mức buồn ngủ và muốn về nhà ngủ một giấc, ngày mai lại nhìn tiếp thì thấy hai trông mắt của Lâm Thành Phong cứ căng ra một cách vô thần 呆呆,

Tất nhiên Lâm Thành Phong không nói đi, mấy người khác cũng không dám đi.

Cô nhìn không được nói: "Lâm Thành Phong, anh xem lúc này cũng trễ rồi, nếu không ngày mai lại nhìn tiếp?"

Lâm Thành Phong hoàn hồn, nhìn chằm chằm màn hình vẫy tay, nói: "Ừ, mấy người đi trước đi, tôi ở lại nhìn."

Lưu Vận bất đắc dĩ, biết đáng về nói không nghe này của Lâm Thành Phong, cô lại nhìn nhìn bảo vệ và tài xế bên cạnh, cũng đáng về tập trung tinh thần hết sức chăm chú, cô cũng không nói thêm gì nữa, chỉ có thể chống mí mắt lên tiếp tục theo dõi.

Lâm Thành Phong cũng không chú ý cô, hiện tại anh đang tập trung tinh thần muốn tìm được hai cái cây kia!

Nhưng mà nửa đêm rồi, thời điểm này cho mọi người có cố gắng chống cự đi nữa cũng nhìn không được mơ màng sắp ngủ, rốt cuộc Lâm Thành Phong phát hiện ra điểm kì quái từ đoạn phim theo dõi chiếc xe đang dừng gần đó.

Thời gian là buổi tối, sắc trời đã tối sẫm, chỉ có đèn đường hơi mờ.

Một bóng dáng màu đen cao gầy kỳ quái không biết từ nơi nào xông ra, bóng dáng đó dường như còn dẫm lên một chiếc ô tô nhỏ? Vuu một cái —— lướt qua màn hình theo dõi.

Lâm Thành Phong cho rằng bản thân bị hoa mắt, anh tua lại nhìn thêm vài lần, chạm rãi phóng to lên, rốt cuộc cũng nhìn ra được một hình ảnh mơ hồ.

Lâm Thành Phong nhìn chằm chằm hình ảnh kia hồi lâu, hình vẽ trên ô tô nhỏ kia anh không rõ ràng lắm nhưng vẫn nhớ đôi chút, là chiếc anh đặc biệt mua cho Tô Anh, Tô Anh không thích chơi, nên đặt xương rồng, các loại hoa hoa cỏ cô của cô ấy vào trong xe, không có việc gì thì điều khiển taxi ra cho xe chạy loạn trong cửa hàng...

Anh gỡ gỡ tóc, nghĩ chắc là mình thiếu ngủ cho nên tinh thần có chút loạn, bằng không vì sao lại thấy một cái cây bật ô tô nhỏ lên chạy loạn???

Mặt anh đầy hoảng loạn, rất giống bị sét đánh trúng!

--

Lưu Vận đột nhiên bừng tỉnh, lúc này mới phát hiện vậy mà mình lại ngủ quên mất!

Cô nhìn không được xoa xoa mặt làm mình tỉnh táo lại, thật là quá mệt nhọc, quá buồn ngủ, lại nhìn sang Lâm Thành Phong, ai ngờ anh không ở trước máy tính, mà là ở trên ban công ngửa đầu nhìn bầu trời, đáng về tự hỏi về đời người.

Cô đi qua, hỏi: "Còn chưa tìm được sao?"

Lâm Thành Phong nhìn trời, lắc lắc đầu, biểu tình có chút ngốc ngốc.

Lưu Vận khuyên nhủ: "Không có việc gì, không phải còn có băng ghi hình chưa xem đó sao, tiếp tục tìm, nhất định sẽ có được chút tin tức?"

Cô cũng không quá xác định.

Lâm Thành Phong hoàn hồn, ngơ ngác nhìn nhìn Lưu Vận, nói ra lời lẽ chỉ lý nhất trong đời anh: "Tôi có cảm giác dường như mình chưa nhận thức qua thế giới này."

Lưu Vận: "..... Há??"

"Không có việc gì." Anh xua xua tay, "Cô trở về nghỉ ngơi đi, không cần nhìn nữa."

"Không nhìn?" Lưu Vận cực kì bất ngờ, rồi cuộc lúc trước Lâm Thành Phong là người kiên trì nhất, thậm chí vì xem ghi hình nên cũng không ngủ, tại sao đột nhiên lại không tìm nữa?

Cô hỏi: "Có phải anh thấy được cái gì rồi không?"

"Không có." Lâm Thành Phong theo bản năng phủ nhận, "Chỉ là thấy mọi người rất mệt, đều giải tán đi, trở về ngủ."

Tài xế và bảo vệ nghe được lời Lâm Thành Phong nói, cũng không hề miễn cưỡng nói muốn ở lại: "Phong thiếu, ngày mai chúng tôi lại đến đây nhìn."

Lâm Thành Phong xua xua tay, để cho bọn họ đi.

Lưu Vận cũng không hiểu nổi Lâm Thành Phong, nghỉ hoặc mà trở về nhà.

Lâm Thành Phong ở tiệm hoa tươi của Tô Anh nghỉ ngơi, nói là nghỉ ngơi, thật ra suốt một đêm anh vẫn không ngủ, vẫn luôn xem video giám sát, cho đến sáng sớm hôm sau, anh gọi điện thoại cho Tô Anh.

"Anh Anh, cây nhà em tự mình lái xe chạy mất!!!"

Tô Anh: "..... Há?! Lại có thể lái xe chạy mất? Sao có thể!"

Cô nghiến răng, được nha, còn là lái xe chạy đi! (͡° ͜ʖ ͡°)

Lâm Thành Phong còn đang than trách, giống như trái qua cà đêm điều chỉnh, anh đã hoàn toàn tiếp nhận sự kiện thần kỳ cây già lái xe ô tô đồ chơi, còn chia sẻ video cho Tô Anh xem: "Anh Anh, cây già này thật là cây già sao? Vì sao nó có thể lái xe chạy trốn! Hiện tại nó đi đâu vậy? Anh muốn đi tìm nó!"

Tô Anh còn đang khiếp sợ vì video, lại nhảy mất bị Lâm Thành Phong làm cho kinh ngạc: "..... Anh muốn tìm nó?"

Lâm Thành Phong đương nhiên nói: "Đúng vậy, cái cây già thần kỳ này đương nhiên là "bảo vật trấn tiệm" của tiệm hoa tươi chúng ta, nếu bị người khác lừa mất thì phải làm sao bây giờ?"

Trong lúc nhất thời Tô Anh lâm vào thế khó xử, hiện tại cô thật sự muốn kéo cột lồng xanh ra đánh cho một trận! Muốn tuốt sạch lá xanh nhỏ của nó luôn!

Ngoài cột lồng xanh, khẳng định còn có xương rồng ồn ào đi theo, kiểu gì cũng không phải là chủ ý của cột lồng hồng!

Lâm Thành Phong vẫn thì thào nói: "Anh Anh, chúng nó đi ra bên ngoài chơi sao? Anh phải đi đâu tìm chúng nó đây? Anh cũng không dám nói cho người khác, sợ bị bỏ bị bắt đi cắt ra nghiên cứu, lại không dám giương cờ lớn đi tìm, bằng không....."

Tô Anh nghiêm túc: "Em cũng không biết gì cả, em chỉ mua hai cái cây già làm trang trí. Anh cũng đừng tìm, chạy thì cứ cho chạy đi, thế giới lớn như vậy, tìm không được."

Hon nữa cột lồng xanh là cái cây mà, tùy tiện tìm một chỗ đứng, bộ rễ của nó lại cực kì sinh động và phát triển, vùi mình vào trong đất hoàn toàn không có vấn đề gì! Còn cả xương rồng nữa, nó đi theo cột lồng xanh, cũng khẳng định sẽ không có nguy hiểm gì, huống hồ còn có cột lồng hồng ở đó!

Đáng vẻ Lâm Thành Phong ngoài ý muốn, anh trộm cười nói: "Anh Anh, em còn già vờ nha, có phải em biết chúng nó đi đâu hay không?"

Tô Anh ngửa đầu nhìn trời, giả ngu: "Không, em không biết."

Lâm Thành Phong cười hì hì.

"Yên tâm, anh không nói cho ai biết đâu, cả Khương Tử và Triệu Nhị anh cũng không nói, anh kiểm tra tất cả bằng ghi hình và đêm rồi cũng chỉ thấy đoạn nhỏ đáng nghi này thôi, anh đã làm hồng rồi, sẽ không ai phát hiện!"

"..... Há?"

"He he."

"....."

Tô Anh ôm đầu, đúng là đau đầu.

Cột lồng xanh mang theo cột lồng hồng và xương rồng đi lang bạt thế giới! Khó có thể tưởng tượng!

"Cộc cộc cộc."

Tiếng gõ cửa vang lên.

Âm thanh Khương Triết từ ngoài cửa vọng vào: "Tô Anh."

Tô Anh che lại microphone đáp: "Dạ, em dậy rồi, ra ngay đây."

Cô nghe thấy Khương Triết "ừ" một tiếng, tiếng bước chân đi xa.

Tô Anh nói với Lâm Thành Phong bên kia đầu điện thoại: "Khương Triết tới kêu em, em đi trước."

Lâm Thành Phong còn đang hưng phấn: "Được được được, em đi đi, có tình huống gì anh lại nói cho em"

Tô Anh nói ừ, cúp điện thoại.

Tuy cô tức giận, nhưng lại ngăn không được lo lắng, hy vọng chúng nó đừng gặp rắc rối, thành thành thật thật tránh con người. _ (͡° ͜ʖ ͡°) _

--

Hôm nay Tô Anh vẫn đi gặp bạch dương, nghe nói nó đã liên hệ với cây bên trong núi rồi, chỉ là núi rừng rất lớn, muốn bảo đảm đi vào đó tìm kiếm, chắc chắn một hai cây là không đủ, ít nhất cũng cần đến mấy chục cây. Có cây đã đáp ứng hỗ trợ, có cây còn đang suy xét, có cây chỉ là không muốn tham dự đến chuyện nhân gian thế tục này kia, chỉ muốn bình ổn qua ngày, tóm lại, sự tình tiến triển thuận lợi hơn so với tưởng tượng của Tô Anh.

Chỉ là bạch dương còn chưa nói cho Tô Anh tin tức của Tường Nghị, hiện giờ bạch dương lại còn phải hỗ trợ Tô Anh tìm một cây xanh một cây đỏ, còn thêm một chậu xương rồng?

Bạch dương cười ha ha! Cả cây run lên, lá cây rơi xuống đầy đất.....

Tô Anh: =_=.....

Bạch dương nói: "Tôi còn chưa thấy cây lái xe bao giờ! Thật muốn nhìn thử xem hahaha!"

Nhưng Tô Anh thì không hề muốn nhìn thấy, cô không nên để cột lồng xanh học được cách lái xe đồ chơi, hiện tại nhìn xem, trốn nhà đi còn mang theo trang bị! Chúng nó cũng không lo ăn không lo đói không lo gió táp mưa sa, khi đối bụng liền cảm bộ rễ vào đất ngầm, hấp thu chất dinh dưỡng rồi tiếp tục lên đường, thật thuận tiện mà! Có thể đi du lịch vòng quanh thế giới rồi!

Bạch dương bảo đảm: "Cây thần kì như vậy, một đường đi tới chắc chắn rất ấn tượng, cây còn chưa tới khẳng định chúng ta đã nghe được tin tức rồi, ha ha ha ha!"

Tô Anh: "..... Vậy cảm ơn ông trước, tôi chỉ mong chúng nó đừng bị bắt được là may rồi."

Bạch dương nói: "Có thể lên lút chạy ra còn không bị phát hiện, chỉ số thông minh này đúng là cao giống như tôi vậy, khẳng định rất thông minh, sẽ không bị phát hiện đâu! Yên tâm yên tâm."

Tô Anh nhìn không được bật cười, bạch dương không chỉ có làm nhảm chuyện bát quái, mà còn rất tự huyền.

Có điều sự tình đúng là giống như bạch dương nói, trên thế giới này rất nhiều cây, cột lồng xanh chờ cột lồng hồng và xương rồng một đường an ổn chạy như bay đến chỗ Tô Anh, trèo đèo lội suối, màn trời chiếu đất, một môi thì cảm rễ nghi ngơi, tình lại mở xe con ra chạy, làm ô tô nhỏ từ mới biến thành cũ, chỉ còn dư lại mấy cái bánh xe đang chạy.....

Kể từ đó, dường như không cây nào không chú ý đến cột lông xanh, ngay cả Tô Anh từ trong miệng chúng nó cũng thành danh nhân! Thực sự là một trận thành danh!

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Cậ cả

Edit: Xuân Cung Đồ

Beta: Thư Thư

Vào buổi sáng thứ hai Tô Anh đến đây, lúc có tới nhà ăn, bỗng phát hiện hóa ra Triệu Quyền cũng ở đó, lần này thì không hề nguy trang và cẩn thận xuất hiện như lần trước. Bấy giờ anh ta tùy ý ngồi ở bàn ăn. Vừa thấy cô, anh ta vẫy tay, cười tùm tùm, có vẻ như tâm trạng rất tốt.

"Hi! Cháu gái [1], chúng ta lại gặp nhau rồi!"

[1] Cháu gái: Nguyên văn là "đại ngoại sanh nữ nhi" – cháu gái lớn bên ngoại.

Tô Anh sững sốt, phản ứng kịp rồi cũng cười đáp lại: "Anh Triệu Quyền."

Nụ cười trên mặt Triệu Quyền biến mất: "Gọi cậu cả."

Triệu Vũ: "Phụt -- khụ khụ!" Suyt chút nữa anh đã bị cả miệng com làm cho sặc chết: "Lão Triệu, ông nói đủ chưa? Chỉ là cộng lông mà cứ bảo người khác gọi mình là cậu cả à?"

Triệu Quyền nhìn anh, cười ha ha.

Tô Anh nói: "... Cậu cả."

Triệu Quyền cười tùm tùm: "Ngoan."

Triệu Vũ: "..."

Tường Diễn nín cười, vùi đầu gặm một miếng bánh bao lớn.

Khuong Triết nhướn mày.

Cơ tim Triệu Vũ tắc nghẽn, cảm thấy mình gần no luôn rồi!

Sáng hôm nay Triệu Quyền đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, Triệu Vũ vẫn biết Triệu Quyền lợi hại, nhưng không hề biết hành tung bí mật của mình dễ dàng bị phát hiện. Trước đó Triệu Quyền tới gặp Tô Anh, bấy giờ lại đến đây tìm bọn họ.

Triệu Vũ bắt đầu đi gõ lên mặt bàn. Anh càng so đo, Triệu Quyền càng háng hái! Từ nhỏ đến lớn, anh ta thích nhìn thấy anh chịu thiệt, anh cũng lười so đo với anh ta, hơn nữa anh chưa từng nhận Tô Anh là cháu ngoại của mình! Cậu hai gì chứ, đi chết đi!

"Đừng nói mấy chuyện đó nữa, nói chuyện chính đi." Triệu Vũ nhìn Triệu Quyền: "Lần này ông tới đây, hẳn không phải chỉ vì bữa com sáng chứ?"

Triệu Quyền nói: "Vừa khéo đi ngang qua, tới ăn com sáng không đúng lúc à?"

Triệu Vũ: "Ha ha. Nhà bọn tôi chuẩn bị com không nhiều lắm đâu."

"Nhà cậu không phải là nhà tôi à?"

"Ông là ông, tôi là tôi, chúng ta đừng nói theo kiểu nhập làm một."

"Ha ha, thẳng nhóc này có năng lực đấy!"

"Đa tạ."

Hai anh em này vừa thấy mặt nhau đã không nói chuyện hòa hợp, nếu không chen ép nhau, nhìn chẳng thuận mắt thì cũng đánh một trận sáng khoái cho qua chuyện.

Khuong Triết và Tường Diễn đã quen, Tô Anh tổng cộng đã thấy đáng về khi Triệu Quyền và Triệu Vũ ở cùng nhau đến hai lần, đại khái cũng hiểu cách thức, nhưng nhìn rồi vẫn cảm thấy rất thú vị.

Khuong Triết đột nhiên vỗ đầu cô: "Ngần ngo làm gì thế, ăn com đi."

Tô Anh híp mắt: "Dạ."

Khuong Triết bóc cho cô một quả trứng gà luộc, hỏi: "Hôm nay em định đi đâu?"

Tô Anh cắn một miếng lông trắng trứng và nói: "Hôm qua đã đi xem chỗ kia, sau đó lại qua chỗ khác xem, em vẫn chưa biết nữa, đi đại đi."

"Có muốn anh đi cùng với em không?"

"Không cần đâu." Tô Anh cười nói: "Em muốn đi một mình."

Khuong Triết nheo mắt lại: "Được." Anh vẫn ôn hòa như cũ: "Nếu cần gì thì gọi cho anh."

Tô Anh gật đầu: "Dạ!"

Triệu Quyền ngó Triệu Vũ, quả nhiên thấy Triệu Vũ đang nhìn chăm chăm Tô Anh và Khuong Tử. Ánh mắt tối đen kia của anh, vừa nhìn đã biết là đang ghen.

Nếu bàn về khả năng theo đuổi con gái, Triệu Vũ thật sự kém Khuong Triết. Khuong Triết nhìn cô vẻ cao cao tại thượng, khó mà chạm tới, nhưng tâm tư anh phức hắc kín đáo. Chỉ cần anh đồng ý, đâu có bao nhiêu khó khăn, anh vẫn có thể ngoạm một phát đã nuốt bẹn vào trong bụng.

Thấy bé hoa nhài bây giờ, còn không phải đúng như thế sao? Trước kia cô xa lánh anh như thế, hiện giờ đã có thể yên tâm nói chuyện.

Triệu Vũ trông có vẻ nhiệt tình như lửa, nguyên ý mở rộng tấm lòng, nhưng tính cách anh táo bạo, không câu nệ tiểu tiết, rất nhiều chuyện dễ dàng bị anh xem nhẹ. Về phương diện nắm giữ lòng người, rốt cuộc anh vẫn kém hơn Khuong Triết.

Cho nên hiện tại có thể thấy Khuong Triết đang chiếm ưu thế.

Thảo nào Triệu Vũ này sinh hồn dối.

Tuy nhiên chân của Tô Anh vẫn là điều phiền toái, chẳng biết có ổn hay không.

Sau khi nghe được chuyện đó, Hoắc Khâu gần đến nỗi phát tiết một trận. Hiện giờ ông ấy không có một chút ấn tượng nào tốt về Khuong Triết và Triệu Vũ.

--

Bữa sáng xong xuôi, Tô Anh không ra ngoài ngay, trái lại cô tiếp tục ở nhà và cẩn thận hỏi thăm Triệu Quyền rằng liệu có phải cậu cô - Hoắc Khâu cũng ở đây chẳng? Triệu Quyền không phủ nhận, vẫn nói là Hoắc Khâu đang chấp hành nhiệm vụ bí mật.

Tô Anh nghĩ, rất có thể Hoắc Khâu đang ở gần đây, bọn họ vẫn luôn truy tìm đám tội phạm, hiện giờ đang suy nghĩ cách tiếp cận đối phương, nhưng cô không biết ông ấy đang làm gì?

Mãi đến khi Tô Anh ra của rồi, Triệu Quyền mới không kìm được mà vỗ một phát vào gáy Triệu Vũ, đồng thời lấy chân sút anh. Triệu Vũ nhích người né tránh, hai người bắt đầu đánh nhau bốp bốp!

Tường Diễn và Khuong Triết đã quen nên về phòng uống trà.

Khương Triết nói: "Triệu Quyền có nói lần này anh ta tới để làm gì không?"

Tường Diễn lắc đầu: "Không có, anh ta chẳng nói gì cả; song xem tình hình này, hẳn là có mục đích giống chúng ta." Anh nghĩ: "Cả người lẫn máy bay riêng của Tướng Nghị đã biến mất năm ngày, đám người bên cạnh hẳn cũng không ai có tin tức, người đi tìm cũng không thu hoạch được gì. Cứ tiếp tục như vậy, sự việc đúng là khó nói."

Khương Triết: "Mục tiêu quá lớn, rất dễ dàng bị phát hiện. Có điều, cho dù Tướng Nghị thật sự bị những người đó bắt giữ, có Tướng Long và Tướng Hiểu Hiểu, ắt hẳn không chết được đâu."

Tường Diễn cười lạnh lùng: "Tướng Long vì quyền thế mà 'lục thân không nhận'[2], Tướng Hiểu Hiểu thì ngay cả hung thủ giết mẹ ruột mình mà cô ta còn có thể bao che. Nếu nói bọn họ thật sự để ý đến huyết thống tình thân, tôi vẫn không tin. Huống hồ chính Tướng Nghị là người khiến bọn họ lâm vào bước đường cùng, trực tiếp thành hung thủ..."

[2] *Lục thân không nhận: Tức là ngay cả bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận, mất hết tình người.*

Khương Triết nhướn mày: "Vậy nên tôi mới nói, hẳn không chết được."

Tường Diễn phản ứng kịp, bắt đắc đi lể đầu: "Cậu nói xem, chỉ vì một người đối xử tốt với mình mà bé hoa nhài lại trả giá rất nhiều, tại sao ngược lại, người có huyết thống tình thân lại lạnh nhạt đến thế? Phải nói là hận không thể khiến đối phương chết cho xong chuyện."

Khương Triết: "Cốt cách con người hòng rồi, huyết thống tình thân chẳng qua chỉ là lý thuyết mà thôi."

Tường Diễn cất tiếng thờ dài, người một nhà của anh, nghĩ tới vẫn thấy thật buồn cười.

Mặt khác, Triệu Quyền và Triệu Vũ đánh nhau một trận rồi quay lại. Thoạt nhìn hai người áo mũ chỉnh tề, khuôn mặt âm trầm lạnh lùng kèm theo vẻ tự tại chẳng hề để ý cái gì, ngoại trừ mồ hôi trên trán và áo quần hơi nhàn nhúm, khó mà nhìn ra cả hai mới quất nhau một trận!

Triệu Quyền ngửa đầu uống miếng trà: "Tôi phải đi đây, các cậu chăm sóc Tô Anh cho tốt, đừng để cô bé làm bậy. Lỡ con nhóc đó xảy ra chuyện gì, tôi thấy các cậu có mà khóc nức nở!"

Triệu Quyền vừa dứt lời, Khương Triết và Triệu Vũ đồng thời nhìn anh ta.

Triệu Quyền cười nói: "Đội trưởng thật sự không hài lòng một tên nào trong số hai người các cậu! Muốn cưới cháu ngoại của tôi, nằm mơ đi."

Khương Triết: "..."

Triệu Vũ: "..."

Tuy Triệu Quyền là anh cả của Triệu Vũ, giữa hai người kém nhau không tới mấy tuổi, hơn nữa anh ta lớn hơn Khương Triết không bao nhiêu, nhưng Khương Triết chẳng hề gọi Triệu Quyền là anh, hay nên nói là Khương Triết chưa từng phục bất kỳ kẻ nào.

Lúc này đây, anh cất tiếng cười: "Chuyện này vẫn nên xem ý của Anh Anh sao đã."

Triệu Quyền buông tay: "Đáng tiếc, hình như Anh Anh cũng không có ý như cậu nghĩ đâu."

Khương Triết: "..."

Một chấm thấy máu.

Đăm thẳng vào tim, cứng như sắt thép.

Triệu Vũ bật cười, Tường Diễn ho khan hai tiếng.

Sau cùng khi Triệu Quyền rời khỏi, anh ta ngửa đầu tỏ vẻ hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, đánh bại Triệu Nhị và Khương Tứ, trở thành người thắng lớn nhất!

Khương Triết nén con giận, hỏi Triệu Vũ: "Anh cả nhà cậu không nói gì à?"

Triệu Vũ nhún vai: "Nói gì chứ? Chỉ báo chúng ta mau chóng đưa bé hoa nhài rời khỏi nơi đây, ông nói có ấy không hợp ở lại nơi này, không được an toàn."

Thật ra ai mà chẳng biết Tô Anh không hợp ở lại đây, nơi này vừa nguy hiểm vừa hỗn tạp, rối rắm, không thể tùy theo ý mình, nhưng Tô Anh muốn tới, anh đâu có cách nào? Chẳng phải là cô được cưng chiều sao?

Có điều dù sao ba ngày cũng chỉ còn lại một ngày, không có tin tức hữu dụng, bọn họ cũng nên trở về thôi.

Tuy nhiên vào buổi chiều ngày thứ ba, ngay cả khi bọn họ đã suy nghĩ những lời nhằm khuyên giải Tô Anh, thậm chí xe cũng được chuẩn bị xong thì Tô Anh lại đột ngột nói rằng mình có thể tìm được hang ổ của tổ chức thần bí kia.

Đây là chuyện hoàn toàn ngoài ý muốn, dù sao bọn họ cũng không ôm hy vọng quá lớn trong chuyện này.

Bây giờ chẳng qua chỉ đi khắp nơi để xem thử, vậy mà tìm thấy...

Triệu Vũ còn gọi điện thoại qua Triệu Quyền: "Mấy ông đã tìm được địa chỉ của tổ chức thần bí kia chưa?"

Triệu Vũ nhàu mày, nói: "Sao hả?"

"Tìm được chưa?"

"Chỉ xác định được phương vị, còn địa chỉ cụ thể thì chưa."

... Vậy Tô Anh làm thế nào mà tìm thấy?

Tô Anh nói: "Mấy anh cho em một chút thời gian, nếu có thể thì em muốn vẽ một tấm bản đồ. Vậy thì sẽ không dễ mắc lỗi, đúng không?"

Khương Triết và đám người Triệu Vũ nhìn nhau, họ vẫn cảm thấy khó mà tưởng tượng, hơn nữa càng không thể tưởng tượng những gì mà họ thấy ở Tô Anh. Bây giờ bắt đầu tiếp nhận, thật ra cũng khó lắm.

Khương Triết nói: "Đại khái cần thời gian bao lâu?"

Tô Anh lắc đầu nói: "Em không chắc, hẳn là cần một ít thời gian đấy." Dù sao đoạn đường này cũng không tính là ngắn, hơn nữa việc chuyển lời cần có thời gian, cô càng muốn hỏi rõ lộ trình, đường có trên bản đồ thì có thể nhanh chóng đánh dấu, nhưng nếu vào núi, bản đồ không thể chỉ rõ đường đi, để đánh dấu đường đi sẽ có chút phiền toái.

Cô bảo đảm: "Thật đấy, em chắc chắn sẽ vẽ ra, em ở lại thêm mấy ngày nữa nha?"

Triệu Vũ đột nhiên nói: "Cậu cả của em bảo bọn anh mau đưa em về nhà đó."

Tô Anh: "... Cậu cả..."

Triệu Vũ tròn mắt nhìn cô: "Trước đó em còn gọi rất vui vẻ, sao bây giờ lại ngượng ngùng?"

Tô Anh cười cười: "Em gờm thôi mà."

Triệu Vũ cắn răng, đây mà là gờm gì? Rõ ràng là đang đâm vào tim anh đấy!

Anh không muốn làm cậu hai gì đó đâu!

Song trái qua một phen nắn nỉ i ới của Tô Anh, Khương Triết và Triệu Vũ đã đồng ý để cô ở lại thêm mấy ngày. Sau đó, Tô Anh thường xuyên đi tìm bạch dương để vẽ bản đồ, nhưng cách chuyển lời này kém hơn việc tự mình đi hỏi cho tiện, hơn nữa khi chuyển lời cũng dễ có tam sao thất bản.

Đây là một chuyện phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 197: Chuyện ngoài ý muốn

Edit: Tiểu Pi

Beta: Lan Lan

Tô Anh và bạch dương tô vẽ về suốt ba ngày, cuối cùng cũng vẽ ra một cái bản đồ đơn giản mà người khác có thể xem và hiểu được, chỉ còn thiếu vài bước cuối cùng nữa mà thôi, nhưng cô tin rằng sẽ có một ngày mình thật sự có thể vẽ ra một cái bản đồ để tìm được hang ổ của bọn khủng bố đó!

Trong ba ngày này, ngoài việc tập trung vẽ bản đồ thì cô không làm gì khác, chỉ tội cho Khương Triết, Triệu Vũ và Tường Diễn, vì bọn họ không rõ rốt cuộc là Tô Anh đang muốn làm gì, hơn nữa không thấy Tô Anh thăm dò hay đo đạc gì cả, mà là mỗi ngày đều đi sớm về trễ, tìm một cái đình hóng gió trong công viên rồi ngồi đó vẽ.

Về bản đồ bằng cách này... thật sự có thể dẫn đường được sao?

Cho dù có tin tưởng vào Tô Anh, nhưng cũng không nhận được mà có chút lo lắng, huống chi lời của Hà Huệ nói còn rõ ràng trước mắt.

Hôm nay Tô Anh lại ra ngoài, Khương Triết đưa cô đến cổng lớn, cô mỉm cười tìm tìm, có vẻ tâm trạng đang rất tốt, còn nói với anh: "Khương Triết, rất nhanh thôi em sẽ vẽ ra bản đồ để tìm được bọn chúng, đến lúc đó chắc chắn sẽ một lưới tóm gọn, sau này sẽ không có ai bị bọn chúng làm hại nữa!"

Khương Triết xoa đầu cô: "Được."

Tô Anh có chút nghi hoặc nhìn Khương Triết, hỏi: "Chúng ta sắp thành công rồi, sao trông anh có vẻ không vui vậy? Có phải bên thành phố C xảy ra chuyện gì không?"

Khương Triết lắc đầu nói: "Không có."

Anh ngừng lại một chút mới thấp giọng hỏi: "Anh Anh, em có từng nghĩ, nếu có người hỏi em làm thế nào để vẽ ra được bản đồ này thì em sẽ trả lời thế nào không?"

Về mặt anh đầy thâm thối, đáng vẽ khi cúi đầu nhìn có đặc biệt nghiêm túc, nhưng ánh mắt anh lại rất bình thản trầm ổn, ngược lại không giống như đang lo lắng, mà là đang bàn bạc với cô xem nên che giấu tai mắt của mọi người thế nào.

Tô Anh mỉm cười cười, hỏi lại: "... Anh nói xem nên trả lời thế nào?"

Khương Triết nhếch môi cười một cái, cô lẽ là đang cười Tô Anh lém lỉnh. "Những người biết em vẽ bản đồ đều là người của anh, Triệu Nghị và Tường Ngủ, chỉ cần chúng ta không nói thì sẽ không có ai biết. Vì vậy nếu có người hỏi, anh sẽ nói là Tường Ngủ nhận được tin mật, bởi vì Tường Nghị và Tường Hiểu Hiểu đều ở trong núi, cậu ta sẽ nhờ người khác lên đưa tin tình báo đến cũng là đương nhiên, lý do này rất rõ ràng rồi."

Tô Anh gật gật đầu, cảm thấy nói như vậy cũng tốt.

Suy cho cùng thì hành tung của cô chỉ cần tùy tiện điều tra một chút là có thể tra được, căn bản không thể bịa đặt ra chuyện có một người quen thuộc tình huống trong núi đến chỉ đường được, cô không thể thừa nhận, cũng chỉ có thể nói là nhờ bọn Khương Triết, vì bọn họ không giống cô, bọn họ là người có năng lực và quyền thế, mà hiện tại cô lại là người tàn phế không tiện đi lại, quá thật là có rất nhiều điều bất tiện.

Hơn nữa, việc này còn liên quan đến người khác, nên cô cũng không tiện tiết lộ quá nhiều với bên ngoài, nếu có người ở phía trước chống đỡ cho, với cô mà nói thì không thể tốt hơn nữa.

Tô Anh nói: "Được, vậy nếu có người tới hỏi em thì em sẽ nói em cũng không biết."

Khương Triết từ một tiếng, lại hỏi: "Hôm nay vẫn đi công viên sao?"

Tô Anh: "Đúng vậy. Còn một chút nữa là xong rồi, nếu có thể hoàn thành trong hôm nay thì có thể xuất phát sớm một chút, bắt hết những người đó! Còn Tường Nghị nữa, hy vọng anh ấy không sao."

Ngay cả Tường Long và Tường Hiểu Hiểu chết hay sống cô cũng không biết, dựa theo tình hình hiện tại và tính khí của bọn họ, chỉ sợ mỗi ngày trôi qua sẽ không quá tốt, cũng coi như là trừng phạt đúng tội đi.

Khương Triết đưa Tô Anh ra cửa, hỏi: "Hôm nay vẫn không cần anh đi cùng à?"

Tô Anh lắc đầu, hỏi ngược lại: "Đúng rồi, sao sáng hôm nay em không nhìn thấy anh Triệu Vũ?"

Khương Triết nhàn nhạt đáp: "Cậu ấy có việc, tối hôm qua đã bị Triệu Quyền gọi đi ra ngoài."

Tô Anh kinh ngạc nói: "Tối hôm qua? Là có việc gì gấp sao?"

Khương Triết: "Anh cũng không rõ. Sáng hôm nay anh cũng mới biết thôi."

Tất nhiên, nếu Tô Anh không hỏi đến chuyện của Triệu Vũ thì chắc chắn anh cũng sẽ không nói đến. Nghĩ anh là tên ngốc sao? Có thể quên không nhắc đến mới là tốt nhất.

Tô Anh mỉm cười suy tư một lúc lâu cũng không tìm ra nguyên do, hành tung của Triệu Quyền kỳ lạ lại thần bí, quá thật có không thể nghĩ được Triệu Quyền đột nhiên tìm Triệu Vũ đi ra ngoài là có chuyện gì?

Có lẽ sẽ không có chuyện gì đâu, Triệu Quyền và Triệu Vũ đều rất lợi hại, sẽ không xảy ra chuyện.

Hiện tại, công việc duy nhất có cần phải làm là vẽ được bản đồ, nếu vẽ xong sẽ lược bỏ được rất nhiều phiền toái và gút mắt.

Nhưng điều xảy ra ngoài dự đoán của Tô Anh chính là, cô cho rằng mình sẽ sớm hoàn thành phần còn lại của bản đồ, nhưng lúc này bạch dương lại nói với cô rằng cái cây trước đó đã liên hệ được vừa bị chặt rồi.

Tô Anh há miệng thở dốc, nhất thời không nói được gì: "A....."

Dáng vẻ của bạch dương thoạt nhìn có chút mất mát, cả buổi đều buồn bã ỉu xìu, cũng không lái nhai hay bát quái gì nữa.

Tô Anh hỏi nó: "Sao lại bị chặt?"

Bạch dương nói: "Bởi vì nó cao lớn nhất, thân cây vừa cao vừa thẳng, không phải nhân loại các cô thích nhất là dùng các gia cụ bằng gỗ đó sao? Nhân loại bên kia nói là muốn xây nhà mới nên đốn hạ nó, vậy là bị đốn rồi làm gia cụ rồi nhỉ? Giống như chúng tôi vậy, không hẳn luôn đứng ở một chỗ lâu dài mãi được, cũng có thể bị đốn hạ rồi làm thành gia cụ."

Lúc này, nó đặc biệt hăm mộ bọn cội long xanh trong miệng Tô Anh vì có thể chạy loạn khắp nơi, nếu nó cũng có thể đi lại thì thật là tốt biết bao! Nó muốn đi nơi khác nhìn xem thế nào.

Trong lòng Tô Anh cũng trào dâng cảm giác khó sở, cô không biết nên nói gì mới tốt, cũng không biết nên khuyên bạch dương cái gì, đương nhiên cũng không thể tiếp tục vẽ bản đồ được nữa. "Bạch dương, cậu đừng quá đau buồn....."

Bạch dương lắc thân cây, thối tới một trận gió. "Tôi không đau buồn."

Tô Anh ở cùng bạch dương cả một buổi sáng, khi trở lại tiểu viện ăn cơm trưa, cả Khương Triết và Tường Diễn đều có thể nhìn ra tâm trạng cô không tốt, ít nhất không còn vẻ tươi cười giống buổi sáng lúc ra ngoài.

Tường Diễn nói: "Tô Anh, đã xảy ra chuyện gì sao? Hình như em không được vui."

Tô Anh ăn một đĩa cơm rồi lắc đầu: "Không có."

Được rồi, xem ra là thật sự có việc rồi.

Khương Triết nheo mắt, nói: "Là tiền triển không thuận lợi?"

Tô Anh mếu máo, đáng vẽ có chút mất mát, gật đầu: "Vâng."

"Làm sao vậy?"

"Không có việc gì."

Cô lắc đầu, khe khẽ thở dài.

Lúc này cô không thể đối diện với các gia cụ bằng gỗ trong nhà này nữa. Rõ ràng trước đó chưa từng có loại cảm giác này, huống chi trên thế giới có nhà nào không dùng gỗ để chế tác gia cụ đâu? Nhưng sau khi bạch dương nói câu đó, cô liền không yên lòng, vẫn luôn canh cánh ghi tạc trong lòng, còn cả cây sỏi mà cô chưa được một lần gấp mặt kia nữa.

Sau khi ăn xong Tô Anh lại ra ngoài, buổi tối hôm nay khi trở về cô vẫn rầu rĩ không vui, Khương Triết không thích dáng vẻ này của cô, không có sinh khí, không có một chút sức sống nào.

Ăn tối xong, anh và cô ra ngoài tản bộ.

Bọn họ đi dạo bên bờ ruộng, mặt trời đã ngả về Tây, khiến cả không gian như được bao trùm trong sắc vàng mờ ảo.

"Anh Anh, hôm nay em không vui."

"Vâng." Cô về là cô vừa mỉm cười. "Có một chút không vui."

Khuong Triết nhìn về nơi xa, trong lòng bình thản, giọng nói cũng nhàn nhạt xa xôi: "Không cần quá sốt ruột, cứ từ từ thôi. Nếu thật sự không được, cũng không ai trách em cả."

Tô Anh nhẹ giọng "vâng" một tiếng. "Em biết, chỉ là nếu em đã có hy vọng lại có năng lực thì vẫn mong bản thân có thể làm được, huống chi việc này cũng không chỉ là vì người khác, mà còn vì chính em."

Thật ra Khuong Triết rất hiểu suy nghĩ của Tô Anh, tuy rằng trên mặt anh không lộ ra, nhưng nỗi hận và tức giận trong lòng anh chỉ hơn chứ không kém Tô Anh, dù vậy nhưng anh không hy vọng Tô Anh cảm nhận được quá nhiều cảm xúc tiêu cực, càng không muốn làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cô, cứ như hiện giờ là tốt rồi.

Giống như Hà Huệ nói, tự bản thân Tô Anh nỗ lực rất quan trọng, mà người bên cạnh cô cũng quan trọng không kém, anh hy vọng cô có thể mạnh khỏe bên anh cả đời. Nhưng anh cũng biết, cho dù giống hiện giờ thôi đã là hy vọng xa vời.

--

Cảm xúc của bạch dương cũng không buồn được bao lâu, qua ngày hôm sau Tô Anh liền biết vì sao những người đó muốn chặt cây dựng nhà, thì ra là con trai của kẻ cầm đầu tổ chức khủng bố muốn kết hôn!

Bạch dương nói: "Nghe nói là một cô gái họ Tường gì đó, trước đó khi cô ta mới đến sơn trại, vừa đến thì con trai của thủ lĩnh liền coi trọng cô ta, cho nên hiện tại là chuẩn bị kết hôn."

Tô Anh: "..... Thật sự? Có phải người đó tên Tường Hiểu Hiểu?"

Giọng nói của bạch dương lớn hơn một chút: "Hình như đúng là vậy! Cô ta còn có anh trai....."

Tô Anh nói: "Tường Long?"

"Có lẽ vậy? Tôi không nhớ rõ, tôi giúp cô hỏi lại một chút."

"Được."

Dù chỉ nghe nó miêu tả, Tô Anh đã đoán được là ai. Thật sự có không ngờ ngay lúc này lại bất ngờ nghe được tin tức của Tường Hiểu Hiểu, huống chi người Tường Hiểu Hiểu thích chính là Triệu Vũ, cô ta bướng bỉnh không phải là Triệu Vũ thì không gả, nhưng vì sao đột nhiên lại đồng ý gả cho người khác? Huống chi người đó còn là người của tổ chức khủng bố!

Cơ hội Tường Hiểu Hiểu tiếp xúc với những người đó còn nhiều hơn so với bọn cô, hẳn là cô ta càng biết những người đó đáng sợ thế nào, một khi gả đi, cô ta sẽ không còn cơ hội quay đầu, mà Tường Hiểu Hiểu lại tâm cao khí ngạo như vậy, sao có thể đồng ý?

..... Chẳng lẽ là Tường Long đã xảy ra chuyện? Tường Hiểu Hiểu là phụ nữ, rời khỏi Tường gia thì cô ta cũng chỉ là một phụ nữ chân yếu tay mềm mặc người định đoạt, đã vào ổ sói kia, cần bản là cô ta không có sự lựa chọn! Cho dù cô ta không muốn cũng chỉ có thể khuất phục, những người đó giết người không chớp mắt, sao có thể mềm lòng với một cô gái chứ?

Tô Anh không dám nghĩ thêm nữa.

Chỉ là không biết tình hình hiện tại của Tường Hiểu Hiểu thế nào, có phải bên Tường Nghị đã nghe được tin này rồi không?

Cô lại hỏi: "Bên Tường Nghị có tin tức gì không?"

Bạch dương nói: "Hình như không nghe nói đến cái tên này, không có."

Tô Anh nhui mày, vẫn không có tin tức của Tường Nghị, vậy anh ấy đi đâu? Chẳng lẽ đã thật sự gặp nguy hiểm hay bất trắc gì?

Cây chỉ đường đã bị chặt, chỉ có thể tìm cây khác giúp đỡ, nhưng đáng tiếc là chỉ có một cái cây đó là có thể bao trùm hang ổ của tổ chức đó, những cây khác đều là cây nhỏ cành ngắn, cần bản không thể cung cấp tư liệu chính xác cho cô được. Cô đang rơi vào thế khó rồi.

--

Mà bên kia, Triệu Vũ đi theo Triệu Quyền chạy đến rất nhiều nơi trong trấn nhỏ, anh mới biết được gần đây anh ấy rất bận, là đang theo dõi một người nghe nói là thành viên của tổ chức khủng bố chuyên nhận việc mua sắm, cứ cách một khoảng thời gian là tên này sẽ đi mua sắm một lần, sau đó về cất vào nhà kho giấu trong nhà, buổi tối đặc biệt cử người vận chuyển vào trong núi.

Triệu Vũ nói: "Cho nên anh tìm em tới là muốn em hỗ trợ anh vậy bắt hay là theo dõi bọn họ?"

Triệu Quyền nhui mày nhìn hẳn một cái: "Hoang tưởng à?"

Triệu Vũ: ".....???"

Triệu Quyền nói: "Hiện tại là anh và đội trưởng cùng nhau hành động, nhưng mà....."

Anh đưa một túi văn kiện cho Triệu Vũ, trên văn kiện là năm chữ như rồng bay phượng múa: Gửi Tô Anh —— Hoắc Khâu

Triệu Quyền nói: "Nếu bạn anh không trở về thì em giao cái này lại cho Tô Anh. Cứ nói là đội trưởng đưa."

Triệu Vũ nhận lấy, đang muốn nhìn thử xem trong đó là gì mới phát hiện văn kiện đã bị phong kín, anh sờ thử, có vẻ giống như giấy chứng nhận linh tính gì đó, bỗng dưng trong lòng anh có dự cảm không tốt, nói: "Nguy hiểm đến vậy sao? Còn nhớ em đưa giùm?"

Mỗi lần bọn Triệu Quyền đi làm nhiệm vụ đều như đánh cược mạng sống, không biết đã viết bao nhiêu bản di chúc rồi, nhiều đến độ đếm cũng không xuể.

Triệu Vũ biết công việc của bọn họ rất nguy hiểm, nhưng mỗi lần Triệu Quyền đi làm nhiệm vụ đều là đáng về thành thạo, cho nên anh chưa bao giờ nghĩ tới việc Triệu Quyền sẽ xảy ra chuyện gì.

Triệu Quyền nói: "Văn kiện này phải đảm bảo trước khi bọn anh trở về không thể đưa Tô Anh xem. Biết chưa?"

"Bên trong này là cái gì?" Triệu Vũ nhui mày nói: "Nếu chỉ là tài sản cá nhân của Hoắc Khâu thì không cần cần thận đến vậy."

Triệu Quyền cười ha ha một tiếng. "Tiểu tử thôi, cũng không ngược lắm"

"Thật sự cho rằng em là người ngu à?" Triệu Vũ trợn mắt nhìn anh trai rồi nhận lấy văn kiện. "Nếu anh đã đưa cho em, vậy trước cứ để em cất giữ."

Còn sau này thế nào... vậy thì khó nói.

Triệu Quyền ừ một tiếng, anh ấy bật lửa châm một điếu thuốc rồi dựa vào cửa sổ thong thả hút.

Sắc trời đã tối sẫm, lúc này trên bầu trời đen nhánh không thấy nổi một vì sao, giống như có một đám mây đen che khuất trên đỉnh đầu khiến lòng người vô cơ hoảng loạn.

--

Buổi tối hôm đó đột nhiên Triệu Vũ trở về, Tô Anh đã nghỉ ngơi, chỉ có hai người Khuong Triết và Tường Diễn còn uống trà ở phòng khách, có lẽ là đang bàn bạc việc gì đó.

Triệu Vũ với một thân lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện, Khuong Triết và Tường Diễn liền nhìn về phía anh.

Tường Diễn nói: "Anh cậu gọi cậu đi làm gì vậy? Còn biến mất hai ngày không một chút tin tức gì, tôi còn tưởng rằng cậu cũng mất tích luôn rồi!"

Triệu Vũ nhướng mày, đi đến một bên trên sofa nằm xuống, rót một tách trà rồi mới nói: "Còn có thể làm gì nữa? Cũng chỉ là chân chạy vật linh tính."

Khuong Triết lại thấy văn kiện trong tay Triệu Vũ, vài chữ viết bất mất trên mặt làm hẳn hơi ngán ra một chút, nói: "Cậu đã gặp Hoắc Khâu?"

Triệu Vũ lắc đầu: "Không có. Đây là anh trai đưa cho tôi, nói là nếu bọn họ có bất trắc gì thì đưa cái này cho Tô Anh. Có thể là tài sản thư từ gì đó."

Tường Diễn đột nhiên thở dài, "Công việc này quá nguy hiểm. Cũng khó trách lúc trước ba mẹ cậu phản đối như vậy....."

Suy cho cùng thì tổ tiên Triệu gia không tính là sạch sẽ gì, đây là vấn đề thứ nhất, thứ hai chính là quá nguy hiểm, cứ nghĩ ngược làm lính quen thì tốt, nhưng Triệu Quyền lại ưa kích thích và mạo hiểm, anh ấy sẽ không chịu làm lính quen yên ổn sống qua ngày.

Khuong Triết nhớ tới việc Tô Anh chờ đợi Hoắc Khâu, nếu thật sự không thể gặp lại, vậy cô ấy sẽ tức nuối và thất vọng đến mức nào? Sẽ lại có thêm bao nhiêu khổ sở nữa đây.

Anh hỏi: "Hoắc Khâu không đến?"

Triệu Vũ gật đầu: "Ừm, có nhiệm vụ nên đi gấp."

Anh nói sơ về tình hình của bọn Triệu Quyền bên kia, Khuong Triết và Tường Diễn cũng không nói gì, nếu bên kia bọn họ đã có hành động, có thể xử lý xong chuyện này sớm một chút thì giảm bớt vất vả của Tô Anh, đi tới đi lui thật lằng nhằng.

Triệu Vũ lại hỏi: "Tô Anh đã vẽ xong bản đồ chưa?"

Tường Diễn xoa tay: "Chưa xong, hình như là đột nhiên xảy ra chuyện gì đó nên đã trì hoãn."

Triệu Vũ bất ngờ đáp một tiếng, anh xoa xoa trán, cười một tiếng bất đắc dĩ.

Nếu không phải anh dù tin tưởng vào Tô Anh thì chắc chắn anh sẽ cho rằng Tô Anh bị bệnh, hẳn là nên đưa đi xem bác sĩ, mà không phải ở chỗ này làm loạn cùng cô.

Suy cho cùng thì ai cũng không thể tin được, một người chỉ tùy tiện ngồi ở công viên viết viết vẽ vẽ là có thể vẽ ra được bản đồ? Nó có thể dẫn đường chính xác được hay sao?

Nghĩ đến đây là chuyện không thể tưởng tượng, khiến người ta không dám tin tưởng.

- - -

Qua ngày hôm sau, khi Tô Anh nhìn thấy Triệu Vũ thì bọn họ cũng không tiết lộ điều gì với cô cả, chỉ nghe anh nói là anh và Triệu Quyền có việc gấp nên đi vội, còn chuyện khác cũng không nói gì với cô.

Nhưng chỉ đến buổi trưa, từ miệng bạch dương cô biết được trong tay Triệu Vũ có một phần văn kiện mà Hoắc Khâu muốn gửi cho mình.

Tô Anh kinh ngạc, nghi hoặc nói: "Cho tôi? Tôi không nghe nói gì cả..... Vì sao hiện tại không thể đưa cho tôi?"

Bạch dương nói: "Tôi không biết."

Tô Anh nghĩ, buổi sáng cô có gặp Triệu Vũ, nhưng cô về anh không có vật gì cần đưa cho cô cả, "Bạch dương, có phải ông nghe nhầm hay không?"

"Không nhầm đâu, chắc chắn là bọn họ nói nếu có chuyện gì bất trắc thì đưa văn kiện đó cho cô!"

"..... Thật sao?"

"Đương nhiên là thật!" Bạch dương ưỡn ngực. "Tôi không có nói dối!"

Tô Anh nghĩ, có thể là Hoắc Khâu đang làm một việc mà ông ấy cảm thấy nguy hiểm nhưng không nắm chắc sự tình, nên mới quyết định như vậy.

Chắc chắn chuyện này có liên quan đến tổ chức khủng bố kia.

Cô lập tức nói: "Bạch dương, có thể tìm được gốc đại thụ nào khác có thể chỉ đường không?"

Bạch dương trả lời: "Không tìm được, vài cây nhỏ, bụi hoa ở đó cũng không thể dẫn đường, còn có vài gốc cây đang ngủ nữa, nhưng chưa tới lúc thì kêu không tỉnh đâu....."

Tô Anh nhàu mày, một lần nữa cẩn thận nghiên cứu bản đồ trong tay mình, nghe nói từ chỗ cô bị mất dấu này đến đích chỉ còn khoảng 5km nữa thôi. Không xa không gần, nhưng cũng đủ phát sinh rất nhiều chuyện.

Nên đi thế nào đây? Làm sao mới có thể chính xác tìm được địa điểm đó?

Cô suy tư cả một buổi sáng cũng không nghĩ ra được.

Buổi trưa hôm nay cô vẫn trở về tiểu viện như mọi khi.

Đối với giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của cô, Triệu Vũ đã vô cùng quen thuộc, lúc Tô Anh trở về liền thấy anh đập một chân lên thành bồn hoa, tùy tiện đứng ở chỗ đó hút thuốc, khi anh nhìn thấy cô trở về, từ xa đã gọi to: "Bé hoa nhài, đã về rồi à."

Tô Anh vâng một tiếng, nói cảm ơn Dương Lỗi rồi tự mình đẩy xe lăn đi đến trước mặt Triệu Vũ.

Cô ngửa đầu nhìn anh, hỏi: "Anh Triệu Vũ, anh ở chỗ này làm gì vậy?"

Anh quá cao lớn, bình thường là cô đứng nói chuyện với anh, hiện giờ lại đang ngồi nên càng cảm thấy khi ngẩng đầu lên nhìn anh khiến cổ bị đau.

Mà đáng về anh rũ mắt nhìn cô nhân nhặt mang theo nét lười nhác, có lẽ ra một chút tự nhiên tùy ý.

Triệu Vũ cười cười: "Chờ em đó."

Về mặt Tô Anh nghĩ ngờ, hiển nhiên là cô không tin rồi, nhưng vẫn hỏi: "Chờ em có việc gì sao?"

Triệu Vũ nói: "Khi anh không có việc gì cũng đang đợi em."

Tô Anh nhìn anh, nhẹ nhàng lắc đầu, sau mới nghiêm túc nói: "Triệu Vũ, anh đừng chờ em, cho dù không có những chuyện rắc rối này thì chúng ta cũng không có khả năng....."

Triệu Vũ lại cười cười, anh thờ dãi rồi xoa tóc cô như xoa đầu đứa trẻ, khàn giọng nói: "Trúng thói nhỏ."

Đã lâu rồi cô mới nghe được cách xưng hô này từ anh, trong lúc nhất thời cô lại có chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh cô đã bình tĩnh lại, quay đầu đi để tránh bản tay Triệu Vũ đặt trên đầu mình.

Bản tay anh rất lớn lại vừa dày vừa rộng, khi xoa đầu cô dùng sức không nặng không nhẹ, làm da đầu cô ngứa ngứa tê dại.

Mà Triệu Vũ không có điểm gì khác thường, đôi mắt mong đợi cảm của anh hơi nhíu lên, thấp giọng: "Anh Anh, anh đã nấu tổ yến cho em, đợi chút em ăn một bát trước nhé."

Từ khi Tô Anh ăn chay đến nay, thân thể của cô đã gầy đi thấy rõ, trước kia khuôn mặt đầy đặn đáng yêu mà hiện giờ cũng không còn mượt mà như trước, cái cằm nhọn đến mức có thể đâm chết người, hiện giờ chân lại không tốt lắm, tuy bởi vì mất xa nên không bị héo rút, nhưng nhìn vào vẫn khiến người ta không khỏi đau lòng.

Mỗi lần Triệu Vũ nghĩ đến Tô Anh là anh đau lòng không thôi, chỉ muốn thương cõ súng cô, những chuyện khác anh đều có thể bỏ qua không so đo, nhưng cố tình lại phải chịu đựng, thật sự không hề dễ chịu chút nào.

Tô Anh ừ một tiếng, gật đầu. "Cảm ơn."

Triệu Vũ vòng qua đi đến phía sau Tô Anh, nói: "Anh nghe Khuong Tứ nói tạm thời em không thể vẽ bản đồ tiếp nữa, sao vậy?"

Tô Anh nói: "Xây ra chút chuyện, em không biết có nên nói hay không."

Triệu Vũ cười cười: "Có cái gì mà có nên nói hay không, em có chuyện gì mà anh không biết?"

Tô Anh ngừng lại cũng đúng, thật sự những bí mật của cô đều không lừa được bọn họ, Triệu Vũ và Khuong Tứ đều rất nhạy bén, Tường Diễn cũng giống vậy, bọn họ không nói, không hỏi, thì không có nghĩa là không biết. Cho dù thật sự không biết, hoặc nhiều hoặc ít cũng có thể suy đoán được một chút mà? Huống chi cô còn sớm tối bên cạnh bọn họ.

Tô Anh nói: "Thật ra thì vốn dĩ em đã có thể hoàn thành bản đồ rồi, nhưng lại bất ngờ xảy ra chuyện."

Triệu Vũ hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Tô Anh trầm mặc nói: "Em nghe nói Tường Hiểu Hiểu sắp kết hôn với con trai của tên thủ lĩnh tổ chức kia."

Triệu Vũ kinh ngạc: "..... Cái gì? Kết hôn?"

Hiện anh nhìn cũng không ngờ Tô Anh sẽ nói ra tin này, thậm chí anh không ngờ được Tô Anh sẽ nhận được tin mật như vậy, khiến trong lúc nhất thời anh thật sự là bị kinh sợ, suy cho cùng thì chuyện này anh cũng chưa nghe Triệu Quyền nói qua, mà bên Triệu Quyền đang theo dõi tên chuyên đi mua sắm kia, chẳng lẽ là vì chuẩn bị hôn lễ cho nên mới tất bật mua sắm như vậy?

Tô Anh nói: "Ừm, chuyện này em còn chưa có nói với Tướng Diễn đâu. Em nghỉ Tướng Hiểu Hiểu ở đó, nên có thể là Tướng Long cũng ở đó, có lẽ Tướng Nghị sẽ đi tìm....."

Triệu Vũ nghĩ, không chỉ là bọn họ, mà rất có thể Hoắc Khâu cũng sắp tìm được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: Biến cố

Edit: HaChow

Beta: Thư Thư

Tin tức Tô Anh nói, không chỉ làm Triệu Vũ kinh ngạc mà ngay cả Tướng Diễn cũng kinh ngạc.

Anh suy tư nói: "Tướng Hiểu Hiểu tâm cao khí ngạo, cho dù nghèo túng, cô ta vẫn là cô ta, tính cách không thể sửa, không có chuyện sẽ đáp ứng việc kết hôn kia. Cho dù thật sự đáp ứng, chỉ sợ cũng là kẻ sách tạm thời, muốn lợi dụng hấn ta làm việc cho mình".

Tóm lại, việc này không có chuyện đơn giản như bề ngoài..

Tô Anh biết Tướng Hiểu Hiểu sẽ không đáp ứng, nhưng cũng chỉ đoán được là Tướng Long ở giữa làm khó, chứ không tính tới Tướng Hiểu Hiểu sẽ từ đó mà làm ra cái gì..

Như vậy đúng là khiến Tô Anh ngạc nhiên, hiện giờ cô đang đặt Tướng Hiểu Hiểu ở vị trí kẻ yếu nhưng thật ra cô ta không yếu chút nào, ngược lại cô ta rất thông minh, tâm tính cũng vô cùng cứng rắn, nếu không thì sao cô ta có thể giấu giếm giúp Tướng Long lâu như vậy?

Nếu không phải Tướng Nghị không cần thận nghe được bọn họ nói chuyện, chỉ sợ cũng không nhìn ra sơ hở gì.

Quả nhiên là không thể lấy tư duy người thường để suy nghĩ về chuyện của Tướng Hiểu Hiểu.

Tướng Diễn thấy Tô Anh nhui mày lại suy tư, dường như là đang khăn trương về điều gì, anh cười cười, nói: "Tô Anh, những việc này không khiến em nhọc lòng, em chỉ cần thanh thản ổn định về bản đồ, về phía Tướng Hiểu Hiểu, cô ta thông minh như vậy, Tướng Long mang theo cô ta trốn đi mà không để lại chút dấu vết nào. Thậm chí đến nay Tướng Nghị cũng chưa tìm ra cô ta, tức là cô ta cũng chẳng có phản ứng gì, điều này chứng tỏ cô ta tự nguyện đi theo Tướng Long."

Anh lắc lắc đầu, lạnh lùng hừ một tiếng.

Anh thật sự là không thể đồng tình với Tướng Hiểu Hiểu chút nào, Tướng Long mang Tướng Hiểu Hiểu đi là có lòng muốn lợi dụng, tuy Tướng Hiểu Hiểu bị súng bắn khiến hành động không tiện, nhưng là lấy sự thông minh của cô ta, không có chuyện không làm gì mà an tĩnh trầm mặc phối hợp với Tướng Long cả quãng đường, đến bây giờ còn không có một chút tin tức nào, chỉ có thể chứng tỏ là cô ta tự nguyện.....

Cứ vậy thì cũng không có gì phải lo lắng.

Chỉ là Tướng Nghị không bỏ xuống được, chạy đuổi theo, hiện giờ còn tự mình tiến vào núi, chỉ sợ trong lòng Tướng Nghị cũng hiểu rõ nên mới có thể vừa gấp gấp vừa gần gũi. So với anh, Tướng Nghị lại càng hiểu em gái mình tàn nhẫn bao nhiêu! Ích kỷ đến cỡ nào!

Về việc này, thì có vẻ cực kỳ giống trường bối nhà anh. Trường bối nhà anh cũng là người cực kỳ ích kỷ, chỉ làm việc bằng tâm trạng, không suy nghĩ cho bất luận người nào, ngay cả lúc đối xử với con gái mình, trên mặt là yêu thương, nhưng trong lòng thì lại là không tin nhiệm và đề phòng.

Cho nên mới nói, rốt cuộc là Tô Anh vẫn xem nhẹ sự đáng sợ của Tướng Hiểu Hiểu.

Một người điên lên, mạng mình cũng có thể không cần.

--

Giữa trưa hôm nay, Tô Anh không có hứng ăn uống gì, ăn một bát tô yến rồi thêm ít rau xanh thì gác đĩa xuống, không muốn ăn tiếp. Khương Triết không chấp nhận nổi, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, ngay cả Triệu Vũ cũng cùng Tướng Diễn nhui mày nhìn cô.

Cô lại ăn thêm nửa chén cơm.

Cảm giác giống như trông nom con nít vậy, mặt cô có chút đỏt: "Các anh đừng nhìn chăm chăm em ăn cơm như vậy chứ!"

Tướng Diễn tâm trạng tốt vỗ vỗ đầu cô: "Lúc ăn cơm em ngoan một chút, thì sẽ chẳng ai nhìn chăm chăm em."

Tô Anh bấu môi, chọc chọc chén cơm, chỉ là thi thoảng ăn ít một chút thôi mà.

Triệu Vũ hừ nhẹ, cười.

Còn lại là Khương Triết, cực kỳ không hài lòng với cân nặng của Tô Anh.

Cô gái nhỏ gầy gầy đi rất nhiều, mỗi lần anh ôm cô vào ngực đều cảm thấy, không có chút trọng lượng nào, như một con mèo nhỏ.

Lần này bọn họ đến đây còn đặc biệt mang theo đầu bếp, thay đổi nhiều biện pháp để phòng bếp làm đồ ăn tốt hơn, nhưng rõ ràng là Tô Anh đối với ăn uống không có yêu cầu đặc biệt gì, cho dù là ăn ngon hay không thể ăn, dường như biểu hiện của cô cũng cực kỳ bình đạm, mỗi ngày cũng chỉ ăn một chút, chỉ cần không đói bụng, thì cô sẽ không chạm vào đồ ăn, kể cả hoa quả cũng không.

Khương Triết nhui mày.

Sau khi ăn xong Tô Anh trở về phòng nghỉ trưa, một giờ sau, Khương Triết đi một chuyến đến phòng bếp, mang đi một bát tô yến.

Tô Anh mới vừa tỉnh ngủ, xoa đôi mắt cọ cọ trong chăn, giọng nói mang theo sự mơ màng và mềm mại vì ngại ngủ: "Khương Triết, anh mang theo gì thế?"

Khương Triết đặt đồ lên bàn, bế Tô Anh đặt lên sofa, cô gái nhỏ mới từ trong ổ chăn ra, cả người đều mềm như bông và ấm áp hương thơm, mà cô còn buồn ngủ, khuôn mặt phấn nộn, cái miệng nhỏ hồng nhuận...

Ánh mắt anh tối lại, thà hồ hấp chạm lại mới không khiến mình làm ra lỗi gì.

Tô Anh không phát hiện ra Khương Triết có gì khác thường, cô chỉ cảm thấy vẻ mặt anh càng ngày càng lạnh, ánh mắt sâu không lường được, chỉ nhìn một cái, trong lòng cô đã hơi khản trương, lại có chút sợ hãi.

Cô hồ nghi: "Khương Triết?"

Người đàn ông thoáng cười một chút, cảm xúc khiến Tô Anh khó hiểu được anh giấu đi, anh xoa xoa đầu cô, nói nhỏ: "Bé hoa nhài."

Tô Anh: "Ừ? Sao vậy?"

"Không có gì." Anh nhường này, bung lên bát sứ màu trắng đưa tới trước mặt Tô Anh, gần như là ra mệnh lệnh mà nói: "Ăn đi."

Để dưới chóp mũi người một chút, cô liền biết đây là gì, cô nhận lấy, cười cười nói:

"Cảm ơn anh."

Cô biết là anh lo lắng thân thể cô quá kém.

"Khương Triết, mọi người đều cho rằng thân thể em không tốt nhưng thật ra ngoài việc không thể đi thì thân thể em vẫn giống như trước, cũng không kém đi gì cả. Em còn có thể đánh nhau, những động tác anh dạy em thì em vẫn làm được."

Khương Triết nhìn cô, lạnh lùng và khinh thường à một tiếng.

Đó là một kiểu cực kì coi rẻ, là cao cao tại thượng mà nhìn xuống cò.

Tô Anh: "....."

Hình như là cô tự rước lấy nhục.

Khuong Triết nâng nâng cằm: "Đừng nói chuyện, ăn đi."

Tô Anh cúi đầu: "Uhm."

Cô cảm thấy nhỏ khẩy lên, sau đó bùng lên bùng, cô sáng khoải bùng hai ngục to, chỉ là dường như ánh mắt người đàn ông càng ngày càng sắc bén, nhìn chăm chăm đến nỗi cô có chút không quen, cô lại cảm thấy muốn nhỏ bùng thêm mấy ngục, nhưng ánh mắt anh càng đáng sợ.

Khuong Triết: "Thấy ngon không?"

Tô Anh gật đầu nói: "Ngon lắm."

Đột nhiên, tay anh nắm lấy cằm cô, tay kia thì cầm lấy bát sứ, đặt mạnh lên bàn, tiếng bát pha lê cùng đồ sứ dựng vào vang lên âm thanh thanh thúy.

"Phanh ——"

Khiến lòng Tô Anh không thể ức chế được cũng nảy lên.

Anh nhéo cằm cô, thân thể tiến lại gần, làm cho cô có cảm giác áp bách cực lớn, cô nghe được âm thanh gần như là nghiền răng nghiền lợi mà nói của anh, "Tô Anh, mẹ nó em lại lừa anh?"

Tô Anh giật mình ngạc nhiên: "Em....."

Cô nghĩ, sao lại nói là cô lừa anh?

Nhưng lúc này hơi thở của anh cực kỳ bất ổn, không còn khô có thể nắm lấy như trước, ngược lại là chứa đựng đầy lửa giận cực đoan, gương mặt tuấn mỹ căng chặt, đến đôi mắt cũng có chút màu đỏ, "Bé hoa nhài, là gan thật lớn đấy! Có phải gần đây anh quá nuông chiều em, cho nên bản thân có vấn đề gì em cũng không nói cho anh biết, đúng không?"

Tô Anh đẩy tay đang nắm cằm cô của anh ra, thân thể hơi hơi ngửa ra sau, dựa vào sofa, cô nói: "Khuong Triết, anh đang nói cái gì vậy?"

Khuong Triết lạnh lùng cười, như châm chọc cười nhạo cô còn tiếp tục giáo huấn, anh chỉ bát sứ trên bàn trả nói: "Em có biết anh cho bao nhiêu đường vào trong đấy không?"

Tô Anh: "....."

Cô nhất thời ngây dại.

Khuong Triết hừ một tiếng, giọng vẫn lạnh băng như cũ: "Sao không nói lời nào? Tiếp tục nói đi."

Tô Anh không biết nên nói gì, cũng không biết nên nói thế nào, cô rũ mắt xuống, có chút không dám nhìn vào đôi mắt Khuong Triết, anh có vẻ rất tức giận. Cô không sợ Khuong Triết tức giận, nhưng cô sợ anh quan tâm và thất vọng.

Khuong Triết nhìn đáng vẻ cô gái nhỏ trong lòng bình tĩnh lại có chút khẩn trương, lòng anh tràn đầy lửa giận và lo lắng nhưng không có chỗ phát tiết, anh buông ngón tay đang nắm trên cằm cô gái nhỏ ra, sau đó nhéo nhéo vành tai mềm mại của cô, thấp giọng: "Cái lỗ tai nhỏ này, không hề nghe lời chút nào."

Tô Anh bảo vệ lỗ tai, ngược mắt lên cẩn thận liếc nhìn anh một cái, tuy rằng đáng vẻ anh tức giận, nhưng có vẻ tốt hơn vừa nãy một chút.

Cô nhỏ giọng giải thích: "Em không muốn gạt anh, chỉ là..... Không biết nên nói như thế nào."

Đáng vẻ sợ hãi kia, khiến nội tâm cứng rắn của Khuong Triết mềm một chút.

Trên mặt anh lại vẫn lạnh lùng như cũ: "Có gì mà không biết nên nói như thế nào? Em có chỗ nào không khỏe không thoải mái, nói thẳng là được, lần này nếu không phải anh phát hiện, có phải em định tiếp tục lừa gạt bọn anh?"

Tô Anh lập tức tức đầu: "Không có không có, chờ em nghĩ cho tốt phải nói như thế nào, em chắc chắn sẽ nói cho anh biết!"

Khuong Triết khẽ hừ một tiếng, hỏi: "Bắt đầu từ khi nào?"

Tô Anh nói: "..... Là mấy ngày gần đây."

Cô đột nhiên cảm thấy đồ ăn không có hương vị, ăn vào trong miệng khô khốc, đến nỗi cô ăn thứ gì vào dạ dày là buồn nôn, cô trộm đến phòng bếp, ném các loại gia vị, hương vị, mới phát hiện quả nhiên là bản thân mất đi vị giác.

Nhưng cô rất bình tĩnh, không có quá nhiều gay gắt và khổ sở, ngoài việc không còn muốn ăn thì cũng không nhìn ra bất cứ điều gì, ngay cả cảm xúc cũng không có biến động lớn, nếu không phải Khuong Triết vẫn luôn lo lắng cho cô, chú ý đến cô, chỉ sợ cũng sẽ không phát hiện ra việc này.

Cô nhìn không được nhìn vào mắt Khuong Triết, phát hiện đôi mắt anh quả nhiên là rất sắc bén, việc này cũng có thể phát hiện.....

Khuong Triết nhíu mày lại hỏi: "Còn cảm giác gì khác nữa không?" Anh lạnh giọng cảnh cáo: "Đừng có nói dối, nếu không anh thật sự sẽ khiến em khóc đấy!"

Tô Anh nghiêm túc lắc đầu: "Không có, không có gì nữa, thật đấy!"

Khuong Triết không tin nhiệm nhìn chăm chăm Tô Anh đánh giá hồi lâu, rốt cuộc thì cô cũng có quá nhiều tiền án, mức độ đáng tin trong lời nói chẳng chút trọng lượng: "Về sau thì sao? Nếu có vấn đề gì, em biết phải làm thế nào, đúng không?"

Tô Anh gật đầu: "Vâng! Em nhất nói cho anh trước tiên! Thật sự, em bảo đảm!"

Khuong Triết hạ mi, ánh mắt ở trên mặt cô bắn khoải, cuối cùng dừng ở miệng nhỏ hồng nhuận của cô gái nhỏ, lòng bàn tay anh ở cánh môi cô vuốt ve, giường như còn muốn đụng vào đầu lưỡi cô, Tô Anh run lên một chút, lui về phía sau đẩy ra anh, "Khuong Triết....."

Anh thấp giọng đáp lại, nhưng vẫn ẩn chặt có không cho cô động đậy, ánh mắt như khóa cô, khiến trong lòng cô có chút khẩn trương, vào lúc cô cho rằng anh sẽ hôn cô, anh lại buông cô ra, toàn bộ thân thể có tính áp bách tránh ra, đáng người anh thon dài đỉnh bật, khuấy tay chống ở đầu gối, lấy ra một điều thuốc, gõ khe khẽ lên hộp thuốc.

Người đàn ông với sườn mặt tuấn lãng lại thâm trầm, giọng anh trầm thấp: "Tô Anh, hiện tại không có gì quan trọng hơn thân thể của em. Nếu em còn dám gạt anh điều gì, anh sẽ mỗi ngày tự mình kiểm tra thân thể của em xem có chỗ nào không khỏe hay không."

Anh hút điều thuốc, híp mắt nhìn cô: "Em biết là anh nói được thì làm được. Nếu em không muốn....." Anh nhìn quét qua người cô, "Thì ngoan một chút, về sau mỗi ngày phải báo cáo tình trạng thân thể. Thế nào?"

Về mặt và giọng nói của anh đều lãnh khốc, so với quan tâm thì ỷ uy hiếp và cảnh cáo càng đậm hơn.

Trái tim Tô Anh thất lại, không phải vì sợ hãi, mà là vì cô cảm giác được áp lực dưới đáy lòng của anh là sợ hãi và sợ hãi, anh đang sợ... Có vẻ anh còn sợ tính mạng cô có thể mất đi bất cứ lúc nào còn hơn chính bản thân cô lo lắng? Hiện giờ ở bên cô nhiều một chút, cảm thụ hơi thở sinh mệnh của cô ngày càng xói mòn, so với người trong cuộc là cô thì anh còn bất an hơn.

Cô biết Khuong Triết là người có cảm xúc nội tâm và rất khác chế, anh rất ít lộ cảm xúc ra ngoài, trong trí nhớ của cô, đáng vẻ mắt không chế duy nhất của anh, chính là vào lúc cô chết đi kia, cặp mắt đỏ đậm, đáng vẻ tuyệt vọng, cuồng loạn điên rồ.

Tô Anh gật đầu, lại lần nữa lên tiếng, "Em biết rồi."

Cô gái nhỏ ngoan ngoãn, lỗ tai và cằm hơi vì anh mà trở nên phớt hồng, con ngươi sáng lo lắng nhìn anh, dường như vẫn còn sợ anh tức giận.

Nội tâm lạnh như băng của anh có chút mềm lại.

Cô nói: "Khuong Triết, anh đừng tức giận, cũng đừng quá lo lắng cho em, em thực sự rất tốt, cũng không có vấn đề gì, không phải em vẫn đang sống tốt hay sao....."

Cô cười tủm tỉm, mi mắt cong cong: "Còn sống là được rồi!"

Chỉ thấy người đàn ông lại hút thật sâu điều thuốc lần nữa, anh phun ra vòng khói, bóp tắt tàn thuốc ném vào thùng rác.

Anh nói: "Anh Anh, lại đây."

Vốn Tô Anh và anh ngồi trên cùng một sô pha, cũng không xa nhau lắm, Tô Anh nghĩ hoặc một chút, thân thể hơi hơi nhích lại gần về phía anh, "Sao vậy?"

Cánh tay anh duỗi dài ra, kéo cô gái nhỏ thân thể nhỏ xinh vào ngực ôm chặt lấy.

Tô Anh sững sốt một chút, bàn tay đặt ở ngực anh, muốn đẩy ra anh, "Khuong Triết....."

Chóp mũi cô tất cả đều là mùi thuốc lá nhân nhật trên người người đàn ông, cũng có thể nghe thấy tiếng tim đập thịch thịch của anh, mà ngực anh cứng rắn, còn mang theo nhân nhật lạnh lẽo ảm áp.....

Khuong Triết cũng không buông tay, vẫn ôm chặt cô như cũ, bàn tay anh ở sau lưng cô nhẹ nhàng vỗ vỗ, âm thanh trầm thấp như từ sâu trong cổ họng, khàn khàn gọi cảm nói: "Bé hoa nhài của anh, sao lại khiến người ta đau lòng như vậy."

--

Chiều hôm nay Tô Anh lại không ra khỏi cửa, nhưng thật ra rất khó có thể nghỉ ngơi tại nhà.

Sắc xuân dần dần dày, ánh mặt trời ảm áp, cô ở sân nhỏ ngắm hoa phơi nắng, rõ ràng mới ngủ một giấc nhưng giờ cô lại mơ màng như sắp ngủ.

Khuong Triết ngồi ở dưới mái hiên, giữa ngón tay kẹp một điếu thuốc, ánh mắt như suy tư điều gì.

Triệu Vũ cùng Tường Diễm cũng ở đây, Tường Diễm ngồi chính tề, Triệu Vũ thì lại cạ lưng phơ ngồi xồm trên đất, anh cũng hút thuốc, ánh mắt đảo đến cô gái nhỏ ngồi cách đây không xa, anh trầm giọng nói: "Tôi đã liên lạc với bác sĩ, chờ biết đủ chuyện nơi này, cho dù có dùng đến hay không, chúng ta đều phải đưa Tô Anh đi trị liệu."

Dù sao ngựa chết cũng đã coi như ngựa sống[1], so với chờ Tô Anh nghĩ cách, chỉ bằng thử một lần, nhờ đâu lại hữu dụng thì sao?

[1] Nguyên văn câu nói là: coi ngựa chết như ngựa sống mà chữa - ý nói cố gắng hết sức, thử hết mọi cách.

Tường Diễm gật gật đầu nói: "Tôi cảm thấy điều này vẫn có thể, thử xem đi."

Khuong Triết không nói chuyện, xem như cam chịu.

Tô Anh nói tới nơi này là cơ hội cho cô, nhưng kết quả lại là càng ngày càng tệ, đây không phải là một dấu hiệu tốt, bởi vì điều này nghĩa là tình trạng của Tô Anh không có bất cứ chuyển biến tốt đẹp gì, như vậy thì ngày cô chết sẽ ngày càng gần.

Chỉ tưởng tượng như vậy, trong lòng anh buồn bực đến không thở nổi.

Không thể tiếp thu.

Thậm chí anh đã điều động người tìm coi gọi là thế ngoại cao nhân trên toàn thế giới, cho dù là hy vọng xa vời, anh cũng không nghĩ đến việc từ bỏ.

Tô Anh trêu chọc những bông hoa một lúc, quay đầu lại thì thấy ba người đàn ông mang dáng vẻ trầm mặc băng lãnh, và mặt lạnh lùng không biết đang nói cái gì, cô đẩy xe lăn đến gần rồi nói: "Các anh đang nói gì vậy?"

Khuong Triết liếc cô một cái, lạnh nhạt không nói.

Triệu Vũ cười một tiếng, nói: "Bé hoa nhài, nếu không về bán đồ nổi nữa thì em định lúc nào về? Tiểu Lâm Tử mỗi ngày gọi ba cuộc đến đây, lỗ tai anh sắp mọc kén đến nơi rồi."

Tường Diễm nói: "Đừng nói, tôi còn đang chuẩn bị kéo Đào Nhiên đến đây, có điều đã có... là đi công tác!"

Tô Anh cũng nhận không được cười cười, cô nhận được cuộc gọi từ Lâm Thành Phong không nhiều lắm, nhưng tin nhắn lại không ít, thật đúng là dở lắm nhảm, còn làm nhảm hơn cả cô.

Anh còn mỗi ngày báo cho cô việc anh truy lùng hành tung cây cột lông xanh, kỳ thật cây cột lông xanh rất thông minh, Lâm Thành Phong tìm thật lâu nhưng đến giờ còn chưa bắt được nó, đến nỗi anh còn từng có lần phải nghỉ ngơi cái thế giới này.

Cô nói "Em muốn chờ một chút." Cái phần cuối cùng của bản đồ, cho dù không thể vẽ ra toàn bộ, cô cũng không muốn từ bỏ, huống chi Hoắc Khâu còn ở chỗ này, cô rất muốn nhìn thấy ông ấy, bằng không..... Cô sợ mình không còn cơ hội.

"Còn Lâm Thành Phong, các anh đừng cho anh ấy tới."

Triệu Vũ búng búng điếu thuốc, ừ một tiếng: "Cậu ta cũng nói nói thế thôi, không dám xằng bậy."

--

Khi mặt trời lặn, Triệu Vũ đẩy Tô Anh ra mảnh sân gần sông tàn bộ.

Ít khi có thời gian yên tĩnh ôn hòa.

Thực ra từ trước đến nay Triệu Vũ đều không thích kiểu sinh hoạt như vậy, anh là người kiểu ngạo ương ngạnh, thích náo nhiệt, sinh hoạt trước kia của anh, chưa từng có những phút như này, càng chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ cùng một cô gái cùng nhau tàn bộ lúc mặt trời chiều ngã về tây.

"Anh Anh."

"Ừ?"

"Chờ giải quyết xong việc ở đây, em có nghĩ tới về sau điều em muốn làm nhất là gì? Hoặc là muốn đi nơi nào hay không?"

"..... Có thể là về nhà chăng."

Thật ra từ sau khi cô trọng sinh về, vẫn luôn ở cùng Khuong Triết, sau lại xảy ra nhiều vấn đề, hiện giờ dễ sống thôi cũng là hy vọng xa vời, sao có thể nghĩ đến về sau như thế nào? Nếu có về sau, chỉ sợ cô cũng chỉ trông coi tiệm hoa tươi của cô thôi, sau đó đi tìm càng nhiều càng nhiều loại hoa về, cô thích chúng nó, cũng thích náo nhiệt.

Triệu Vũ rũ mắt, nhìn đỉnh đầu đen tuyền của cô gái nhỏ.

Thật là nguyện vọng đơn giản đến không thể đơn giản hơn, cũng không biết vì sao, anh lại cảm thấy có chút áp lực.

Nhiều lúc, càng là nguyện vọng đơn giản, lại càng khó hoàn thành.

Hương hoa đào nhân nhật truyền đến, xa xa là cả một vùng đỏ tươi xán lạn, lúc trước tới, chỉ có thể thấy nụ hoa nhỏ hơi hé, nhờ bé đáng yêu, mới qua không lâu, nụ hoa giờ đã nở rộ, từng cụm treo đầy cành.

Triệu Vũ đẩy cô đến, thấy trong mắt cô gái nhỏ chứa đầy vui vẻ và thích thú, "Muốn không? Anh ngắt xuống cho em một cành."

"Đừng ngắt." Tô Anh nhanh lắc đầu, giữ chặt vạt áo anh: "Đừng ngắt, em chỉ nhìn là đủ rồi."

Triệu Vũ cười cười: "Thiếu chút nữa là quên mất em không thích ngắt hoa."

Tô Anh ừ một tiếng, nói: "Cứ nở trên cành như vậy mới đẹp."

Người đàn ông xoa xoa đầu cô, cười cô ngốc nghếch.

Hai người đứng dưới tàng cây một lát, Triệu Vũ nhận được cuộc gọi, là người nhà anh gọi đến.

Lần này anh rời đi vài ngày, mẹ anh đã thức giấc vài lần hỏi anh khi nào về, còn nói phải chuẩn bị tiệc xem mắt cho anh, tưởng tượng đến việc này anh liền đau đầu, dù anh từ chối vài lần cũng không có kết quả, trước kia anh còn có thể lờ Triệu Quyên ra nói, anh cả không kết hôn anh là em thì kết hôn gì chứ?

Lúc trước còn dùng được nhưng bây giờ thì chẳng còn tí tác dụng nào, bởi vì anh vừa nói, mẹ anh lập tức tức giận lại nhai, nói là đứa lớn đã không nghe lời, bây giờ đến cả đứa nhỏ cũng không nghe nói, còn không bằng ở bên ngoài nhặt được con mèo, con chó còn khiến người ta bớt lo hơn....

Tóm lại là khiến cả người và tâm đều bực bội.

Lần này lại gọi điện thoại tới thúc giục anh, Triệu Vũ cố kỵ bên người còn có Tô Anh, không thể nói quá trực tiếp, nên giọng cũng trở nên cung kính hiếm có: "..... Con đang có chút việc, lát nữa con gọi điện lại trả lời mẹ, được chứ?"

Mẹ Triệu nói: "Anh lại định ra chiều này? Anh nhìn anh xem đã già đầu rồi, mỗi ngày chỉ biết lêu lổng, anh trở về nhanh lên cho tôi! Con gái út bên Trần gia thật sự không tệ, vừa xinh đẹp lại biết cách làm người, người xứng với anh đều bị anh đạp hư! Cái tên con cái lớn lằng nhằng này có phải lại định hại con gái nhà người ta hay không.....?"

Bà lo lắng sốt ruột, cực kỳ lo lắng.

Nếu như vậy thì còn có thể nói được cái gì???

Triệu Vũ: ".....???"

Anh xoa cái trán, đáng vẻ đau đầu: "Mẹ, mẹ nói quá đúng, ngàn vạn lần đừng gây họa cho con gái nhà người ta, con không gánh nổi cái tội này!"

"Hừ, một chút tâm tư nhỏ này anh cho là mẹ không biết hay sao? Đừng nghĩ mẹ anh ngu!" Mẹ Triệu nói: "Dù sao anh trở về nhanh lên cho mẹ, đừng có lấy cớ công tác, mẹ hỏi cha anh rồi, ông ấy nói anh không phải đi công tác! Nói mau, anh đi lâu rồi ở đâu hả?"

Triệu Vũ nói: "Con còn có việc, tối nay con gọi điện lại trả lời mẹ."

Mẹ Triệu lập tức nói: "Hôm nay anh phải cho mẹ một câu trả lời chắc chắn, bao lâu thì trở về? Bằng không mẹ nói cho cha anh! Có sợ không?"

Triệu Vũ: "....."

Anh sợ nhất mẹ anh lì lợm là liếm, còn đặc biệt quan tâm tới hôn sự của anh, mỗi ngày là hét muốn ôm cháu trai, bà là không quản được Triệu Quyền nữa, chỉ có thể đi tra tấn anh!

Nhưng hiện tại anh đối với những người phụ nữ đó thật sự là một chút ý xấu cũng không có, sao có thể sinh cho bà một đứa cháu trai?

Tô Anh nghe tới việc Triệu Vũ nói, có vẻ đầu nhìn anh, chỉ nghe lời anh nói cũng có thể đoán được ở đâu kia điện thoại là ai, cùng với nội dung cuộc trò chuyện.

Cô rũ mắt, sờ sờ lỗ tai.

Triệu Vũ bực bội giật tóc, "Mẹ, cho dù con trở về, nhưng nếu không phải cô gái ấy, con cũng sẽ không đi xem mắt. Cho nên vẫn đừng nên chậm trễ việc lập gia đình của con gái nhà người ta nữa mẹ."

Mẹ Triệu nói giận: "Anh muốn khiến mẹ tức chết đúng không?! Hai anh em bọn mày đúng là không để mẹ bớt lo!"

Triệu Vũ thấp giọng: "Trước cứ vậy đã, con cúp máy đây."

Anh cắt đứt điện thoại, xoa trán nhẹ nhàng thờ ra.

Không sợ gì khác, anh chỉ sợ trong nhà thúc giục kết hôn, thúc giục đến nỗi anh tâm phiền ý loạn.

Nếu Tô Anh đồng ý gả cho anh, anh có thể lập tức đi làm giấy hôn thú, làm gì cần thúc giục?

Không phải người đó thì không được.

Nhưng mà trong nháy mắt sau khi anh cúp điện thoại, đột nhiên nghe được đằng sau có tiếng cô gái nhỏ khẽ kêu lên, anh đột nhiên quay đầu lại, thấy xe lăn của Tô Anh bị người đi đường đi ngang qua đấy, cả người cô ngã về hướng sông!

Anh sợ tới mức choáng váng!

Chỉ có thể thấy cô gái nhỏ bùm một tiếng, bọt nước bắn lên thật cao ——

Anh hô to: "Bắt lấy hân ta!"

Không chút nghĩ ngợi anh lập tức nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Kể đứng sau

Chương 199: Kể đứng sau

Edit: Rine

Beta: Jiang

Tô Anh biết bơi lội nhưng cũng không quá thành thạo, lúc cô vào đại học từng học qua ở môn thể dục nên cũng chỉ đủ trình độ để bản thân sẽ không bị chìm xuống mà thôi. Đã rất lâu cô chưa đi biển, huống chi hiện tại chân cẳng cô không tiện, giờ đột nhiên bị đẩy xuống nước làm cô trở tay không kịp!

"Bùm" một tiếng, cô rơi xuống nước nên bị sặc ngay lập tức, cô chỉ cảm thấy yết hầu và mũi vô cùng khó chịu, cô ngừng thở. Kỳ thật cô chưa từng quá sợ hãi, bởi vì cô biết Triệu Vũ ở bên cạnh cô, nhất định anh sẽ tới cứu cô đầu tiên. Chỉ là khi cô bị chìm xuống, vừa mới ngoi lên mặt nước đã bị xe lăn trượt xuống theo sau đập vào, rơi vào nước một lần nữa.

Chiếc xe đập vào trán cô, đau đến mức khiến cô choáng váng, cả người mềm nhũn, chỉ cảm thấy đầu vừa mờ mịt vừa đau! Giống như giấy tiếp theo cô sẽ ngắt xui đi mất.

Cô biết mình cũng không thể xui xẻo lúc này, lập tức vận dụng "lâm của thực vật" trị liệu vết thương, mặt khác, đẩy xe lăn đang đè trên người ra. Dù sao cô cũng không gọi bơi lội, lại chìm quá sâu, rõ ràng là giấy giữa hướng lên trên, nhưng thân thể vẫn rơi xuống dưới. Làm thế nào cũng không nổi lên được...

Hồ hấp càng ngày càng khó khăn, Tô Anh cảm giác lồng ngực của mình đều bị dòng nước chen chúc ép tới đau đớn, thần trí không rõ, ý thức mơ hồ.

Triệu Vũ lặn một hồi đến giữa sông, anh bơi thêm một đoạn thật dài mới thấy cô gái dường như đã mất đi ý thức, khuôn mặt nhỏ tái nhợt kia và đáng vẻ an tĩnh làm anh sợ tới mức trái tim co chặt. Trong chớp mắt ấy, anh hận không thể lập tức đến bên người Tô Anh, lại càng hận bản thân mình sao lại bất cẩn như vậy, để cô xảy ra chuyện trước mắt anh.

Trên bờ cũng đã loạn thành một đoàn, kẻ lang thang đẩy xe lăn kia bị bắt lấy, ấn ở trên mặt đất, tay chân đều bị trói chặt, hân áp úng khóc kêu xin tha, nói mình không phải cố ý, chỉ là không cẩn thận khi đi ngang qua.

"Cầu xin các anh, tha cho tôi, tôi thật sự không phải cố ý, tôi xin lỗi, tôi lập tức xin lỗi!"

Lời này không có ai tin, cho dù tin cũng không có khả năng là sẽ thả người đi.

Khoan nói đến Triệu Vũ tức giận, Khương Triết và Tưởng Diễn bên kia nhất định cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua, bọn họ quan tâm và bảo vệ Tô Anh rõ như ban ngày, ai dám ở trước mắt bọn họ thả tên đầu sỏ gây tội? Đương nhiên là mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim rồi nhìn chăm chăm kẻ đó, không dám để xảy ra thêm bất kỳ sai lầm gì!

Dương Lỗi cũng không chịu nổi, anh ta nhảy theo Triệu Vũ vào giữa sông, cùng Triệu Vũ đưa cô gái đang ngắt xui ra khỏi mặt nước.

Toàn thân cô đều ướt đầm, những sợi tóc đen lộn xộn dính trên gương mặt tái nhợt của cô, hai mắt nhắm nghiền, nằm trên mặt đất, an tĩnh không một tiếng động.

Triệu Vũ phát hiện tay của mình đang trở nên run rẩy, cả người anh cũng run rẩy, nỗi khủng hoảng sắp mất cô làm anh sợ hãi tới cùng. Anh biết có thể anh sẽ mất đi cô, anh vẫn luôn biết, nhưng thời điểm chân chính đối mặt lúc này, anh mới phát hiện mình căn bản không làm được, anh không thể nào tưởng tượng, nếu tương lai không có cô, cuộc sống của anh sẽ trở nên ảm đạm thế lương đến cỡ nào? Là u ám, rồi cuộc không còn nhìn thấy ánh mặt trời nữa.

Anh chỉ có thể một lần lại một lần ấn vào khuôn ngực gầy yếu của cô, hôn lấy đôi môi lạnh lẽo, thổi khí vào trong miệng cô...

"Tô Anh, tỉnh lại."

"Tô Anh, tỉnh lại!"

"Mẹ nó, em tỉnh lại cho ông đây!"

Dương Lỗi ngồi dưới đất, cả người anh cũng ướt đầm, nhưng không đi làm bất cứ việc gì khác. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Triệu Nhị thất thố như vậy, càng không nghĩ tới người đàn ông như anh ta sẽ thật sự si tình đối với một cô gái đến mức này, còn có Khương Tứ...

Cô gái hôn mê rồi rốt cuộc phun ra một ngụm nước, cô ho khan vài tiếng, khuôn mặt tái nhợt có thêm vài phần hồng hào, rồi cuộc cô mở to mắt, lị ra ánh mắt mờ mịt.

Trong đôi mắt trong trẻo xinh đẹp kia, hiện ra ánh ngược của một người đàn ông hiếm khi chặt vật.

Cô thấy Triệu Vũ hai mắt đỏ đậm đỏ gao nhìn chăm chăm mình, cả người anh đều ướt đầm, sợi tóc màu đen buông xuống, nhỏ giọt rơi vào má cô...

Anh nhẹ nhàng nâng giữ mặt cô, thanh âm dè nhẹ từ cổ họng phát ra, sợ đây chỉ là giấc mộng, sẽ phải bừng tỉnh: "Tô Anh?"

Tô Anh cong cong môi, nhỏ giọng: "Vâng."

Cả người Triệu Vũ giống như nhẹ nhõm hẳn, anh lau mặt, nghiêng rãnh nghiêng lợi, xoa xoa khuôn mặt lạnh băng của cô: "Trúng thời này!"

Thiếu chút nữa anh đã bị dọa điên.

Thật sắp điên rồi.

- -

Sự tình xảy ra đột ngột lại nhanh chóng, Khương Triết nghe được động tĩnh vội vàng chạy tới, trên mặt anh âm trầm lạnh lẽo, đôi môi mím chặt, đôi mắt đen như ẩn chứa một trận gió lốc.

Khuôn mặt lạnh lùng của Tưởng Diển giờ phút này cũng rất khó nhìn, nổi cơn thịnh nộ hiếm có.

"Nhị thiếu đã cứu Tô tiểu thư lên, Tô tiểu thư chỉ bị sợ hãi, người không có việc gì..."

Đáng tiếc như vậy cũng không thể làm cho biểu tình trên mặt bọn họ hòa hoãn thêm chút nào, bước chân Khương Triết mau chóng mà khẩn cấp, thanh âm càng là lạnh lẽo như băng: "Đưa người nọ đến nhà kho, nhốt lại!"

"Vâng."

Từ lúc đó trở đi anh không nói chuyện nữa.

Rõ ràng chỉ là quãng đường đi năm sáu phút, lại không biết vì sao mà đi mãi cũng không đến được đích.

Khương Triết chạy đi, mang theo sự thất thố và vội vàng hiếm có.

Không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc ở cuối đường nhỏ anh đã thấy cô gái bọc khăn lông màu trắng đang ngồi. Tóc cô ướt sũng, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, chân nhỏ đi giày đập trên cỏ, miệng và mũi cô đều giấu trong khăn lông, run rẩy rất nhẹ.

Mùa xuân, thời tiết ẩm dần nhưng nước sông vẫn lạnh thấu xương.

Có một người đàn ông cao lớn nửa quỳ ở trước người cô, bọc luôn đôi chân nhỏ kia vào trong khăn: "Anh Anh, đừng sợ, không có việc gì."

Cô gái gật gật đầu: "Vâng, em không sợ nữa."

Đáng vẻ ngoan ngoãn làm Triệu Vũ thật muốn ôm cô vào lòng cưng chiều mãi mãi.

Anh cúi người bế ngang cô lên.

Trước kia anh vẫn luôn cảm thấy cô ấm giống như một trời nhỏ, mỗi lần ôm vào trong ngực đều nóng hổi hấp đến mức có thể hòa tan anh. Nhưng lúc này đây, cơ thể cô cứng đờ phát run, cả người đều lạnh lẽo, anh cảm thấy cô có thể đóng băng anh.

Anh ôm cô thật chặt, thấp giọng: "Chúng ta lập tức về nhà."

Tô Anh nói: "Vâng."

Quay đầu lại liền thấy Khương Triết và Tưởng Diển bước lớn lao đến.

Tô Anh cũng thấy bọn họ, cô cười cười: "Khương Triết, anh Tưởng Diển."

Khương Triết đến gần, liếc mắt một cái liền thấy trên cái trán trắng nõn của cô gái bị sưng lên một mảng xanh tím, rách da, nổi lên tơ máu. Anh muốn chạm vào nhưng lại không dám, biểu tình trên mặt càng lạnh hơn.

Tưởng Diển cũng lo lắng không thôi: "Mau mau mau, đừng nói gì cả, đi về trước thay quần áo, đợi chút nữa coi chừng bị cảm."

Khương Triết lạnh giọng: "Đi về trước."

Đột nhiên Triệu Vũ giao Tô Anh cho Khương Triết, anh liếc mắt nhìn Khương Triết một cái: "Chăm sóc Anh Anh cho tốt."

Khương Triết có chút bất ngờ, nhượng mấy, cánh tay cũng đã ôm cô gái vào trong lồng ngực. Anh cảm giác được cô run rẩy rất nhẹ, xúc cảm nhẹ nhàng trong lồng ngực càng làm cho anh đau lòng, anh ôm chặt cô.

Triệu Vũ nhéo nhéo khuôn mặt lạnh băng của cô, thấy cô nghi hoặc nhìn anh, anh cười cười, nhẹ giọng nói: "Anh có chút việc, em đi về trước thay quần áo, đợi chút nữa anh trở về thăm em."

Tô Anh nhủ mảy, ở nơi này Triệu Vũ có thể bận chuyện gì chứ, chỉ nghĩ một chút cô liền nhớ đến cái người đầy cô xuống sông: "Anh xúc động..."

Triệu Vũ ngửa đầu cười một tiếng, đầu tóc đen ướt át vuốt ra sau đầu, lộ ra cái trán trơn bóng no đủ, càng khiến cho khuôn mặt lạnh lùng thêm thêm thúy: "Anh xúc động? Em thấy anh giống như người dễ xúc động sao?"

Tô Anh thành thật nói: "Giống."

Triệu Vũ liếc cô hừ một tiếng, không cần phải nhiều lời nữa, anh nâng nâng cằm, nói với Khương Triết: "Các cậu đi về trước đi."

Khương Triết neho neho mắt, xác thật anh cũng muốn đưa Tô Anh trở về tắm rửa thay quần áo thật nhanh, anh sợ cô sẽ cảm mạo phát sốt, đến khi đó lại khổ sở, anh ừ một tiếng, nói với Tưởng Diển: "Cậu ở cùng với Triệu Nhị, tôi đưa Anh Anh trở về."

Tưởng Diển không nói thêm gì, đồng ý.

Anh cũng sợ Triệu Vũ xúc động sẽ làm gì đó phạm pháp.

- -

Cho đến lúc ngồi trong bồn tắm, dòng nước ấm áp bao vây lấy cô, cô cũng vẫn còn lo lắng Triệu Vũ đang làm cái gì.

Tàn nhẫn trong mắt anh dường như không che giấu được, giống như Khương Triết và Tưởng Diển vậy, cho dù khi bọn họ đối mặt với cô rất ôn hòa, nhưng hơi thở tàn bạo khắp người ấy, cô vẫn có thể cảm giác được.

Cô tắm xong, thay váy ngủ sạch sẽ, cầm khăn lông mềm mại chà lau mái tóc dài ướt át.

Trong đầu lại nghĩ chuyện lung tung, nghĩ đến người đầy cô xuống sông, lại nghĩ đến cả người Triệu Vũ cũng ướt đầm, nhưng anh không về trước để thay quần áo.

Thẳng đến Khương Triết tiến vào ôm cô đến ngồi trên sofa, cô thấy đã đưa tới một bộ xe lăn mới trong phòng.

"Uống chén canh gừng trước, cẩn thận cảm mạo." Khương Triết nói.

Tô Anh ừ một tiếng, tự mình cầm chén uống một ngụm, tuy rằng không cảm nhận được hương vị, nhưng có thể cảm giác dạ dày và thân thể đều trở nên ấm áp.

Cô hỏi: "Anh Triệu Vũ còn chưa trở về à?"

Khương Triết lấy khăn lông trong tay cô, giúp cô lau tóc, chuyện như vậy anh đã làm rất nhiều lần, hiện giờ không khó khăn chút nào, mấy sợi tóc hỗn độn kia tóe trong tay anh một lát liền trở nên ngoan ngoãn.

"Đừng lo lắng, cậu ta làm việc có chừng mực." Lời này là an ủi Tô Anh, trước nay Triệu Nhị làm việc đều không đúng mực, cậu ta thích gì làm nấy, bất kể là chuyện gì cũng đều giải quyết theo tâm trạng, hiện giờ Tô Anh xảy ra chuyện trước mặt cậu ta, anh chỉ sợ so với bất kỳ thời điểm nào cậu ta còn điên cuồng hơn, cho nên anh mới để Tưởng Ngưu đi theo, chỉ cần không mất mạng người, làm cái gì cũng dễ giải quyết.

Tô Anh gật gật đầu, vẫn lo lắng như cũ, thế nhưng nghĩ đến Tưởng Diển cũng ở đó, Triệu Vũ muốn làm gì thì anh ấy nhất định sẽ ngăn cản, như vậy yên tâm hơn chút.

Bác sĩ đã đến rất nhanh, bôi thuốc lên cái trán cho cô, lại kê chút thuốc an thần giúp cô ngủ ngon, dặn dò cô phải nghỉ ngơi tốt, Tô Anh nói cảm ơn.

Xác thật cô cũng rất mệt mỏi, uống thuốc xong, tóc còn chưa chải đã dựa vào sofa mơ màng muốn ngủ, lại ngoan cố giữ vững tinh thần, không chịu nhắm mắt.

Khương Triết thấp giọng nói: "Nằm trên giường ngủ một lát được không?"

Tô Anh lắc đầu: "Đợi chút rồi ngủ, em muốn biết anh Triệu Vũ bên kia thế nào?"

Khương Triết: "Trước tiên em ngủ một giấc đã, tình ngủ rồi bọn họ sẽ trở về, lúc ấy liền biết kết quả."

Tô Anh chớp đôi mắt nhìn Khương Triết, hỏi: "Anh cảm thấy việc lần này là ngoài ý muốn sao?"

Khương Triết trầm mặc, lắc đầu "Không giống."

"Như vậy sẽ là ai?"

"Đừng nghĩ nhiều, chờ Triệu Nhị trở về chúng ta sẽ biết."

Tô Anh rũ mắt, ừ một tiếng.

Tuy rằng biết chính mình không nghĩ ra cái gì, nhưng Tô Anh vẫn không nhận được muốn suy nghĩ.

Cô cũng cố gắng thế nhưng cơ thể thật sự mệt mỏi, rất nhanh đã dựa vào sô pha nặng nề ngủ.

Khương Triết bế cô đặt lên giường, anh cúi người nhìn khuôn mặt mềm mại của cô gái, cô hồ hập rất nhẹ, ấn đường nhô lại, hai tròng mắt nhắm chặt, đáng vẻ yếu ớt làm người đau lòng.

Chỉ có đôi mắt trong trẻo kia, dù đã trải qua nhiều chuyện đáng sợ như vậy vẫn kiên nghị mà thuần túy như trước, sạch sẽ lại sáng ngời.

Rốt cuộc anh không nhận được, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, cuối cùng dừng ở khóe mắt, hơi hơi mát.

Thiếu chút nữa anh đã mất đi cô.

Anh nheo nheo mắt, ánh mắt nhìn nhạt lạnh băng.

--

Khương Triết nhìn thấy Triệu Vũ và Tường Diễm ở sau một ngôi nhà nhỏ.

Triệu Vũ đã cởi quần áo ướt đầm dề trên người ra, anh đang mặc một cái áo sơ mi trắng, quần dài đen, mái tóc ướt ướt ra sau đầu, trong tay kẹp một điều thuốc, ngồi trên một chiếc ghế gỗ, đôi giày da đen dưới chân đang dẫm lên người kẻ lang thang đen đúa gây ghét.

Cả người kẻ ấy đều dơ bẩn lem luốc, trên mặt nhìn không ra bất kỳ điều gì khác thường, chỉ là giờ phút này cả người bị trời, lại là vô cùng thống khổ xin tha, vẻ mặt hân hoảng loạn lại sợ hãi, dường như là sợ bị giết người diệt khẩu.

Khương Triết cũng bật lửa đốt một điều thuốc, trên mặt không thấy bất kỳ sự đồng tình nào, chỉ có tàn nhẫn khiến người ta phát lạnh.

"Không nói à?"

Tường Diễm nhún vai, khinh thường cười một tiếng: "Không có, miệng rất kín."

Triệu Vũ lạnh giọng: "Miệng có kín hơn nữa tôi cũng có thể cạy cho ra!"

Người đàn ông nằm liệt trên mặt đất thống khổ xin tha: "Tôi thật sự đi ngang qua rồi không cần thận, các anh đây là giam cầm phi pháp, là phạm pháp! Cần thận tôi đi tố cáo —— aaa!"

Hai chữ "các anh" cuối cùng còn chưa nói ra, hân đã bị một chân Khương Triết đạp lên mặt, anh liếc xuống từ trên cao, thần sắc đậm mực mà lãnh khốc: "Đừng nói lời vô dụng, hỏi mày cái gì, thì mày trả lời cái đó. Nếu không tao có thể khiến mày sống không bằng chết."

Trong lòng kẻ lang thang phát lạnh, run rẩy không thôi, sợ hãi: "Tôi, tôi không biết..."

Tường Diễm cười một tiếng, nói: "Mày chỉ cần nói cho bọn tao biết là ai sai mày tới, bọn tao sẽ tha cho mày, mày cứ luôn giáo biện là có ý gì? Chẳng lẽ thật sự cho rằng mắt bọn tao mù, nhìn không ra là mày cố ý hay vô tình?"

Kẻ lang thang vẫn luôn sống chết nói hân chỉ không cần thận đấy Tô Anh, hân cho rằng như vậy là có thể miễn đi hoài nghi, nhưng là những người trước mắt này vừa thấy liền biết không phải người tốt gì, cho dù là hân không cần thận, cũng không tránh được một trận đánh đập, còn có khả năng sẽ phải ở tù.

Nhưng thật sự hân chỉ là muốn lấy một số tiền mà thôi, mà người kia nói với hân, ngàn vạn lần không được thừa nhận, nếu không sẽ chịu trừng phạt càng nghiêm trọng.

Hân một mực nói do không cần thận, nhưng rốt cuộc không chịu nổi sự ngoan độc của những người này, cuối cùng chỉ có thể thành thật khai ra: "Có một người phụ nữ, là cô ta cho tôi một số tiền, bảo tôi đẩy cô gái ngồi trên xe lăn kia xuống sông."

Một người phụ nữ?

Triệu Vũ: "Chuyện khi nào?"

Kẻ lang thang sợ hãi rụt rè nói: "Là ngay vừa rồi, bên cạnh cô ta còn có mấy người đàn ông. Kỳ thật tôi cũng không muốn làm, nhưng bọn họ uy hiếp tôi, nói đây chỉ là một trò đùa dai thôi, tôi..."

Tường Diễm nhún vai, anh lấy đi động ra, đưa ảnh chụp một người đến trước mặt hân, hỏi: "Là người này à?"

Kẻ lang thang nhìn một hồi lâu, nói: "Hơi hơi giống... Đúng, chính là cô ta..."

Người phụ nữ trong ảnh chụp có vẻ sống rất sung sướng, còn người mà hân gặp trước đó gầy hơn trong ảnh một chút, đen hơn một chút, còn có ý trang điểm che dấu gương mặt thật của chính mình, vì vậy thoát nhìn có chút khác biệt.

Triệu Vũ cười lạnh, sắc mặt Khương Triết cũng rất khó coi.

Tường Diễm rủa thầm một tiếng: "Mẹ nó, Tường Nghị tìm nó khắp thế giới, nhưng có vẻ nó sống cũng quá thoải mái rồi, hiện tại lại còn ——." Anh nói: "Nơi này không an toàn, cần dời sang một chỗ khác."

Triệu Vũ âm trầm trầm cười cười, nói: "Không thể kéo dài nữa."

Anh nhìn kẻ lang thang trên mặt đất, lại đập một chân lên cánh tay hân lần nữa, chỉ nghe được một loạt tiếng rảng rảng, kẻ đó hét to, nhưng trong nháy mắt đã bị người chặn miệng, đến khi cánh tay hân vô lực treo ở trên người, cả người toát ra mồ hôi lạnh, còn phát ra mùi khai của nước tiểu.

Triệu Vũ ghét bỏ lui ra phía sau vài bước, "Giao hân cho Triệu Quyền."

Dương Lỗi đáp lời.

Kẻ lang thang cũng thật là không muốn sống nữa, chuyện gì cũng dám làm, lại to gan dám đầu vào họng súng.

--

Ngày kế, lúc Tô Anh tỉnh lại, phát hiện chính mình đã chuyển tới một nơi khác, không còn ở chỗ ban đầu. Chỗ hiện tại bọn họ ở lại cũng không phải tiểu viện giống lúc trước, ngược lại là ở một toà nhà ba tầng lợp ngói đỏ.

Cô nhìn một chút liền phản ứng lại: "Quả nhiên là người kia cố ý, đúng không?"

Khương Triết ừ một tiếng.

Triệu Quyền nghe được tin tức, suốt đêm đến đây đưa kẻ lang thang đi, nhưng còn có tình dặn dò bọn họ, nói nếu hiện giờ hành tung đã bại lộ, vậy càng không an toàn, nên mang Tô Anh rời đi.

Lần này chỉ là đẩy cô xuống sông, lần kế tiếp khó nói có phải trực tiếp bắn một phát đạn vỡ đầu không?

Này cũng không phải không có khả năng, dù sao trong tay những người đó cũng có không ít vũ khí.

Nhưng mà khiến Triệu Quyền không ngờ là Khương Triết lại giao cho anh ta một tấm bản đồ.

"Tấm bản đồ này đánh dấu con đường nhanh chóng và an toàn nhất để tới hang ổ của tổ chức khủng bố kia, nhưng còn thiếu một phần cuối cùng. Hơn nữa, hân là các anh cũng nghe được tin tức Tường Hiểu Hiểu sắp kết hôn."

Triệu Quyền chỉ nghe nói qua việc trong núi muốn tổ chức hôn lễ, còn cụ thể là ai kết hôn thì không lọt tin ra ngoài.

"Tin tức của cậu cũng thật nhanh chóng." Anh ta nhìn kỹ bản đồ, bản thân cũng từng vào ngọn núi kia, biết đường núi đó gấp ghềnh nguy hiểm: "Làm sao cậu lại có bản đồ?"

Khuong Triết nói: "Tôi tự có biện pháp của mình."

Triệu Quyền nghi ngờ, ngọn núi kia bọn họ từng đi vào nhiều lần, đáng tiếc cuối cùng đều bất lực trở về, ngược lại còn tổn thất thế thảm, Khuong Triết có thể có biện pháp gì?

Thế nhưng bản đồ này anh ta có thể xác định không phải giả, phần đầu bản đồ vẽ mấy con sông và vách núi anh ta đã gặp qua, nhưng càng vào sâu bên trong núi thì càng phức tạp...

Triệu Quyền nói: "Sao lại thiếu một phần cuối cùng?"

Khuong Triết: "Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn."

Triệu Quyền không còn lời gì "... Chuyện ngoài ý muốn này tôi cũng thật đúng thời điểm"

Anh ta đưa mắt nhìn Triệu Vũ, hy vọng anh có thể nói thêm cái gì, Triệu Vũ nhún vai: "Đừng nhìn tôi, tôi cũng không biết."

Triệu Quyền cười ha ha một tiếng

Triệu Vũ hút thuốc: "Kỳ thật hiện tại tôi lo lắng nhất chính là sao hành tung của chúng ta lại bại lộ?"

Bọn họ làm việc rất bí ẩn, bình thường cũng không hề rêu rao khắp nơi, ngay cả cửa cũng không bước ra, sao lại bị phát hiện chứ?

Nghĩ lại một chút, bọn họ vốn chính là người bên ngoài đến đây, dù có khiêm tốn cũng không có khả năng không khiến cho người khác chú ý. Huống chi bọn họ có nhiều người như vậy, mục tiêu quá lớn, mà thị trấn này quá nhỏ, những người đó hẳn là đã không chừa gán hết nơi này, muốn làm đến mức hoàn toàn bí mật cũng rất khó khăn.

Thế nhưng hiện giờ Triệu Quyền có bản đồ, tin tưởng sẽ tiến triển thuận lợi hơn rất nhiều.

- - -

Tô Anh nghe Khuong Triết nói xong, khó tránh khỏi lại suy nghĩ nhiều, nếu tiến triển thuận lợi, đương nhiên là tốt.

Còn có Tường Hiểu Hiểu kia, hiện giờ càng lúc càng lún sâu, mà Tường Nghị lại vẫn luôn không có tin tức, không phải anh đã gặp bất trắc gì chứ? Hay là bị nhốt lại rồi?

Khuong Triết nhìn Tô Anh, nhẹ giọng nói: "Anh Anh, anh đã đưa bản đồ của em cho Triệu Quyền..."

Tô Anh cười cười, hôm qua cô có chút cảm mạo, giọng nghe hơi khàn khàn, cô nói: "Kỳ thật em cũng muốn cho bọn họ, mãi chưa đưa là vì muốn xem có thể vẽ nhiều thêm một chút hay không, như vậy sẽ bớt thêm một ít nguy hiểm. Hiện tại đã cho bọn họ, kỳ thật cũng tốt."

Khuong Triết ừ một tiếng, đứng dậy đi đến một bên nghe điện thoại.

Triệu Vũ bung ly nước ấm lại đây: "Uống chút nước đi, xem giọng nói của em đều nghẹn lại kia."

Tô Anh tiếp nhận, nói cảm ơn, cô uống một ngụm nước, phát hiện anh khoanh tay trước ngực rũ mắt nhìn cô. Ánh mắt anh thâm trầm khó phân biệt, làm người xem không hiểu thần sắc.

Tô Anh: "Làm sao vậy?"

Triệu Vũ thờ dãi: "Nhìn xem khuôn mặt nhỏ của em này, sao lại gầy như vậy?"

Tô Anh xoa xoa gương mặt, rõ ràng cô ăn rất nhiều, còn uống thuốc bổ mỗi ngày như thế: "Ánh mắt anh thế nào vậy, em cảm giác chính mình rất béo mà!"

Triệu Vũ khịt mũi một tiếng, khinh thường.

Thân thể nhỏ nhỏ kia, anh ôm vào trong ngực thấy một chút trọng lượng cũng không có!

Hon nữa nơi này xác thật không thích hợp tình đường, còn rất nguy hiểm

"Anh Anh, em vẫn không muốn trở về sao?"

Tô Anh cắn môi, cô biết chuyện ngày hôm qua dọa anh giật mình, cô cũng bị chấn kinh không nhỏ. Cô im lặng, cô cũng sợ hành động hiện tại của chính mình sẽ liên lụy đến Khuong Triết và Triệu Vũ.

Tô Anh hỏi: "Anh Triệu Vũ, có phải anh nên đưa cho em một thứ hay không?"

Triệu Vũ ngáy ra một lúc, anh hơi hơi neho lại đôi mắt: "Thứ gì?"

Tô Anh nói: "Thứ mà cậu em cho em. Vốn dĩ em định chờ anh, nhưng em phát hiện thời gian và sự an toàn của cậu em đã rất cấp bách, em cũng như vậy, em sợ em không đợi được, cho nên muốn nhìn xem trước, có được không?"

Triệu Vũ không nghĩ tới Tô Anh sẽ biết chuyện này, anh nhớ tới túi văn kiện được khóa trong ngăn kéo của mình: "Hiện tại hẳn là còn chưa đến lúc."

Tô Anh lắc lắc đầu, nói: "Là lúc này."

Cuối cùng Triệu Vũ vẫn đưa túi văn kiện kia cho Tô Anh, Tô Anh ôm túi trở về phòng.

Đáng vẻ cô rất coi trọng, muốn xem một mình.

Khuong Triết liếc nhìn Triệu Vũ một cái, nói: "Cậu đã xem qua à?"

Triệu Vũ lắc đầu, tròn trắng mắt: "Tôi là kẻ không có nhân phẩm như thế sao?"

Khuong Triết ha ha cười một tiếng: "Không phải sao?"

Triệu Vũ: "... Cút!"

Anh xác thật muốn nhìn xem, nhưng cũng sẽ không đi nhìn lên, Tô Anh nói cho anh xem, tất nhiên anh sẽ xem, còn cần đến lên lút sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Tưởng Nghị trốn thoát

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Rine

Beta: Jiang

Bên trong cái túi mà Hoắc Khấu để lại cho cô có một sổ tiết kiệm và một tập văn kiện.

Hoắc Khấu vô cùng đơn giản, cô vừa xem là hiểu ngay, không có đồ vật dư thừa nào khác.

Tô Anh để sổ tiết kiệm sang một bên, cô tò mò túi đựng văn kiện nhưng sau đó chỉ cảm thấy kinh ngạc, hoảng sợ!

Đó là một phần tư liệu điều tra.

Tô Anh cũng không xa lạ gì người trong tư liệu, ngược lại, cô còn nhớ rất rõ. Cho dù cô chưa bao giờ nhắc tới, nhưng mà sau khi gặp qua một lần trên toà án, cô lại không thể quên được.

Chu Phong, người đàn ông say rượu lái xe đụng phải mẹ cô. Anh ta ở trên toà án khốc lốc thảm thiết, sấm hối xin lỗi. Thậm chí quỳ xuống trước mặt cô cầu xin tha thứ, bởi vì thái độ nhận tội thành khẩn, cuối cùng chỉ phải bồi thường một số tiền, bị phạt tù ba năm.

Tuy Tô Anh cũng bất mãn với kết quả này nhưng luật sư nói với cô đây đã xem như kết quả tốt nhất.

Tô Anh không nghĩ tới, có một ngày cô sẽ nhìn thấy tin tức về người đàn ông này từ thứ mà Hoắc Khâu đưa mình. Hơn nữa, từ đây cô còn biết, Chu Phong kia cũng chỉ là kẻ chịu tội thay, hung thủ chân chính là một người khác! Hơn nữa kẻ đó vẫn luôn ung dung ngoài vòng pháp luật, không hề có lòng hối cải, cuộc sống cực kỳ vui vẻ, thoải mái.

Là một người khác?

Chưa bao giờ Tô Anh mất khống chế như vậy, cô cho rằng bản thân mình đã trải qua nhiều chuyện, không có gì có thể làm cô tức giận đến mất lý trí. Nhưng đối diện với tin tức này khiến cô cũng không cách nào che giấu cảm xúc của mình.

Mấy tờ giấy mỏng manh kia bị cô siết chặt trong tay, từng khớp xương nổi lên, cô cắn răng, tức giận đến phát run cả người!

--

Tô Anh ngồi ở trong phòng rất lâu, an an tĩnh tĩnh, cũng không phát ra tiếng động nào, làm cho Triệu Vũ và Khương Triết đang chờ bên ngoài đột nhiên cảm thấy không yên tâm.

Quá an tĩnh.

Khương Triết đi lên trước gõ cửa, sau một lúc lâu không có tiếng đáp lại, anh nhìn về phía Triệu Vũ.

Triệu Vũ nhủ thầm: "Tôi cũng không biết Hoắc Khâu đã để lại cho Tô Anh thứ gì. Chẳng lẽ là Tô Anh quá cảm động nên muốn khóc, rồi trốn tránh không dám gặp người khác?"

Khương Triết nghĩ, đáng về gì của Tô Anh mà anh chưa từng thấy qua, sao lại ngượng ngập đến nỗi trốn tránh không dám gặp? Không phải, Tô Anh sẽ không bởi vì cảm động đến khóc mà trốn tránh người khác, cô biết có người đang lo lắng cho cô, cô sẽ không trốn đi như vậy...

Trừ phi là xảy ra chuyện gì đó.

Khương Triết đột nhiên lo lắng, anh đập cửa xông vào phòng.

Bên trong rất an tĩnh, không có ai cả.

Khương Triết nghiêm túc, khuôn mặt nhu chặt làm Triệu Vũ không khỏi lo lắng theo, nghĩ đến chắc là Hoắc Khâu sẽ không làm hại Tô Anh mới đúng chứ?

Bọn họ nhìn quanh phòng ngủ một vòng, rồi cuộc tìm được cô gái đang an tĩnh ngắm bầu trời ở ban công.

Bóng dáng cô tĩnh tế mà hiu quạnh, mái tóc dài nhẹ nhàng bay theo gió, đáng về nhỏ xinh, rõ ràng là xinh đẹp như tranh vẽ nhưng lại vô có làm người ta đau lòng.

Khương Triết đến gần, liếc mắt một cái thì thấy văn kiện bị cô siết trong tay, ảnh chụp và tên người trên mặt giấy khiến Khương Triết sững sốt.

Anh đương nhiên nhớ rõ.

Lúc ban đầu, khi tiếp cận Tô Anh, anh đã điều tra về cô, cũng biết mẹ cô qua đời bởi vì tai nạn xe cộ, lúc ấy anh vẫn chưa nghĩ nhiều, cũng chỉ cho là một chuyện ngoài ý muốn mà thôi. Dù sao cuộc sống của Hoắc Như đơn giản, không tranh giành với ai, có thể có thù hận gì? Anh cũng không cho người thẩm nhập điều tra thêm, hiện giờ xem ra mọi chuyện không chỉ như vậy.

Mà Tô Anh dường như đang tập trung suy nghĩ cái gì, có người đến gần cũng không phát giác ra.

Người đàn ông cao lớn ngồi xổm xuống bên chân cô, anh lấy tập văn kiện trong tay cô xuống.

Tô Anh bừng tỉnh, dường như theo bản năng nắm chặt đồ vật trong tay, đột nhiên nhìn về phía người tới, giống như cả người đều dựng gai lên, phòng bị và cảnh giác. Thấy là Khương Triết, bỗng nhiên cô lại thả lỏng mình: "Khương Triết..."

Vừa mới dứt lời, cô cảm giác đầu của mình đang được người khác nhẹ nhàng vỗ vỗ, cô ngửa đầu nhìn lại, thấy Triệu Vũ đang rũ mắt nhìn mình, anh cong môi, khuôn mặt mang theo một chút ý cười: "Bọn anh gọi em cả một lúc lâu mà em cũng không có phản ứng, đang mãi suy nghĩ về cái gì vậy?"

Tô Anh lắc đầu: "Không có gì."

Khương Triết vẫn đang nhìn kỹ văn kiện trong tay cô.

Chuyện này nhất định là có uẩn khúc gì đó, nếu không Hoắc Khâu sẽ không thể phơi bày chuyện cũ gây đau xót trước mặt Tô Anh ngay lúc này. Anh vẫn luôn cho rằng Hoắc Khâu đối với hai mẹ con Hoắc Như và Tô Anh không hề có một sự quan tâm nào, dù sao ông ta cũng chưa bao giờ xuất hiện.

Triệu Vũ cũng chú ý tới thứ trong tay Khương Triết, nhìn đáng về dường như cũng không đơn giản, anh hỏi: "Đã có chuyện gì xảy ra?"

Sắc mặt Khương Triết trầm xuống, anh đưa tư liệu cho Triệu Vũ, ánh mắt lại dừng ở trên người Tô Anh.

Thoạt nhìn có rất an tĩnh, trong ánh mắt xinh đẹp rất lạnh lẽo, kỳ thật chỉ cần nhìn kỹ là có thể phát hiện cô cũng không bình tĩnh như biểu lộ trên mặt. Cô nắm chặt nắm tay, cắn chặt môi thể hiện sự mất bình tĩnh, cắn hận, cũng có thống khổ.

Anh vỗ vỗ bàn tay đang nắm chặt của cô, nói: "Tô Anh, bây giờ em định làm thế nào?"

Tô Anh cười một tiếng, thanh âm châm chọc: "Đương nhiên là khiến kẻ có tội phải chịu sự trừng phạt thích đáng, sao có thể để hắn ta ung dung ngoài vòng pháp luật hưởng những ngày tháng tốt lành này?"

Khương Triết nói: "Ừ."

Triệu Vũ đã xem xong tư liệu, tư liệu này chỉ có hai trang, nhưng cũng đủ để giải thích rõ ràng nguyên nhân, kết quả gây ra sự việc kia.

Hoắc Khâu không yên tâm về Hoắc Như, Hoắc Như xảy ra chuyện ngoài ý muốn qua đời, tuy rằng ông không xuất hiện bày tỏ thương tiếc nhưng lại âm thầm điều tra không ít. Chưa từng thả lỏng điều tra đối với Chu Phong, một năm sau khi Chu Phong ở tù, tài khoản của người nhà hắn đột nhiên được chuyển tới một số tiền khổng lồ, mua nhà mua xe, làm ăn phát đạt thêm không nói, nhưng qua một thời gian sau, bởi vì ở trong ngục giam có biểu hiện tốt nên Chu Phong cũng được giảm hình phạt...

Chuyện ngoài dự kiến như vậy không thể không khiến người ta nghĩ nhiều, thông qua điều tra, rốt cuộc phát hiện tài khoản lạ chuyển tiền cho nhà Chu Phong đến từ một trấn nhỏ xa xôi. Hơn nữa người gây họa cũng không kiêng dè chuyện này, những người quen biết hắn dường như đều biết chuyện, còn lấy làm tự hào. Hoắc Khâu có manh mối hoài nghi, gần như không tốn chút sức nào đã tra ra được người gây họa chân chính.

Kẻ đó là một người đàn ông tên Diêu Lượng, đồng thời cũng chính là người mà Tướng Hiểu Hiểu sẽ gả cho.

--

Giờ phút này, Tướng Hiểu Hiểu cũng đang ở một sông bạc nằm trong cái trấn nhỏ ấy.

Cô ta ngay trang đơn giản, vốn dĩ một mái tóc dài đã bị cắt thành tóc ngắn ngang vai, cái trán trơn bóng bị tóc mái bằng dày nặng che đầy. Mầu da cô ta cũng không còn trắng nõn non mịn như ngày xưa, đen hơn rất nhiều, nhưng vẫn có thể nhìn ra thần thái ngày xưa, vẫn còn là một người phụ nữ xinh đẹp.

Cô ta ngồi bên cạnh Diêu Lượng, nhìn người đàn ông ném từng đồng chip[1] lên bàn, hắn cũng không để ý thắng thua, trên khuôn mặt hơi chút tái nhợt có tươi cười kiêu ngạo. Hắn mang một cái mắt kính màu đen, rõ ràng là diện mạo thư sinh nho nhã, lại bởi vì ánh mắt kiêu ngạo và ác độc kia mà trở thành ngang ngược.

[1]chip: là cái tròn tròn đủ màu dùng để đặt cược trong sông bạc ấy.

Sau khi thua mất một đồng chip lần nữa, hắn ném bài, không còn hứng thú, đứng dậy đi đến phòng bao bên cạnh uống rượu.

Hắn kéo Tường Hiểu Hiểu vào lồng ngực, bàn tay vuốt ve vòng eo mảnh khảnh của cô ta: "Sao lại không vui vẻ chút nào vậy? Đừng có gáp, chờ khi nào có cơ hội thì anh nhất định sẽ bắt người phụ nữ kia đưa tới trước mặt cho em xả giận!"

Tường Hiểu Hiểu cười cười, tỏ ra không thèm để ý: "Em không vội, em cũng biết chỉ dựa vào một kẻ lang thang thì không thể làm nên được chuyện gì lớn, vốn dĩ cũng không hy vọng gì. Chỉ cần khiến tiện nhân kia ném chút mùi đau khổ là được rồi."

Điều Lượng cười lớn, hôn lên mặt Tường Hiểu Hiểu một cái: "Được được được, không cần vội, chỉ cần ở trên địa bàn của anh, còn sợ cô ta có thể sống tốt để chạy mất hay sao?"

Tường Hiểu Hiểu "Ừ" một tiếng: "Cảm ơn anh Lượng." Cô lại hỏi: "Nghe nói bọn họ đổi chỗ ở khác, cũng không biết Khương Tứ đưa tiện nhân kia trốn đến nơi nào nữa?"

Điều Lượng nhu mì, tươi cười phai nhạt bớt, không thể không nói Khương Tứ và Triệu Nhị này là người có bản lĩnh, rõ ràng đã ở trên địa bàn của hắn, vậy mà còn có thể trốn đến nơi hắn không phát hiện được! Nhưng cho dù vậy thì thế nào, chỉ cần vẫn ở đây, hắn còn sợ không tìm thấy sao?

"Yên tâm đi bảo bối, dù có đào ba thước đất, anh cũng có thể tìm ra người cho em."

Tường Hiểu Hiểu mềm mại dựa vào ngực người đàn ông, cười nói: "Nếu em muốn tiện nhân kia quý gỏi trước mặt em, anh có thể giúp em không?"

Điều Lượng vung bàn tay lên: "Chỉ cần bảo bối muốn, anh nhất định sẽ trời có ta đưa đến trước mặt em, khiến cô ta đập đầu nhận sai với em."

Tường Hiểu Hiểu cười khanh khách, tâm tình rất tốt.

Cô ta rất ít cười, cho dù đối với Điều Lượng thì cũng thường xuyên tỏ vẻ tru sấu khổ sở. Hiện giờ thấy cô ta cười vui vẻ như vậy, trong lòng Điều Lượng nung động, cúi đầu hôn, bàn tay đã chui vào vạt áo cô ta, vuốt ve lấy bộ ngực mềm mại.

Trong lòng Tường Hiểu Hiểu không thích nhưng cũng động tình ôm lấy cổ hắn hôn trả. Người đàn ông trực tiếp đặt cô ta ngồi lên đùi mình, không khí trong phòng bao càng ngày càng ái muội, cũng càng ngày càng nóng bỏng, không đến một lát liền truyền đến tiếng gấm nhẹ thoải mái của đàn ông và tiếng rên rỉ của phụ nữ...

Lần này bọn họ ra trần cũng không ở lâu, ngày hôm đó rời khỏi thị trấn ngay trong đêm để trở về trong núi. Đường núi nguy hiểm, đường sá xa xôi, một đường đi đi dừng dừng, về tới hang ổ đã là buổi chiều ngày tiếp theo.

Điều Lượng thật sự rất si mê Tường Hiểu Hiểu, từ lúc hắn còn rất nhỏ đã biết sự tồn tại của Tường Hiểu Hiểu, sau khi hắn xem qua ảnh chụp của cô ta, mới biết được phụ nữ bên ngoài xinh đẹp đáng yêu như vậy. Kể từ đó, hắn vẫn luôn muốn lấy cô ta, đáng tiếc cha hắn không cho phép, hắn cũng không có cơ hội gặp mặt cô ta.

Sau này Tường Long đưa cô ta đến trước mặt hắn, đương nhiên hắn vừa kích động vừa vui sướng, nữ thần trong lòng hắn đến, hắn còn có thể từ chối sao?

Hiện giờ hắn có thể đề cô ta ở dưới thân muốn làm gì thì làm, da thịt non mịn kia, nhìn một cái cũng có thể làm hắn kích động, bây giờ có bảo hắn hái sao thì hắn cũng có thể bay lên tận bầu trời! Sau khi vượt qua một buổi chiều hoan lạc, hắn mệt đến nỗi ngủ quên, Tường Hiểu Hiểu chịu đựng lẽ thán thế một mồi đi tắm, muốn tẩy sạch dấu vết Điều Lượng lưu lại trên cơ thể cô ta. Cô ta vô cùng chán ghét hắn, lúc trước hắn cưỡng bức cô ta, hiện giờ lại ép cười.

Nhưng Tường Hiểu Hiểu cũng không có cách nào để từ chối, Tường Long ném cô ta đến chỗ này, cảm phiền chạy sang nước ngoài sống thoải mái. Ngoại trừ dựa vào Điều Lượng, cô ta không còn biện pháp khác.

Tắm xong, chán ghét nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, cô ta trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

Phía sau phòng bọn họ có một sơn động, ở đó đang nhốt một người.

Theo thường lệ, Tường Hiểu Hiểu đến phòng bếp lấy đồ ăn rồi đi xem người đó.

Cho dù là cô ta thì cũng chỉ có thể nhìn người qua khung cửa sắt.

"Anh, ăn cơm đi." Cô ta bầy đồ ăn ra mặt đất, nhìn Tường Nghị nằm trên giường rung rung chân: "Anh, anh có biết lần này em ra ngoài nhìn thấy ai không?"

Tường Nghị mờ mịt, anh ngồi dậy, nhìn Tường Hiểu Hiểu ngồi bên ngoài song sắt.

Anh cười một tiếng, hỏi: "Nhìn thấy ai?"

"Là Tô Anh." Tường Hiểu Hiểu cười nói: "Anh biết hiện tại cô ta thám đến mức nào không? Nghe nói chân gãy rồi, hiện giờ còn không thể đi bộ được, chỉ có thể ngồi xe lăn. Mấy ngày hôm trước còn không cần thận ngã vào giữa sông, thiếu chút nữa chết đuối. Anh nói xem sao Khương Tứ và Triệu Nhị lại thích một người tàn phế như vậy, cũng không biết có thể cưới cô ta hay không?"

Sắc mặt Tường Hiểu Hiểu biến đổi, trong mắt toàn là ác độc và điên cuồng: "Mơ mộng hão huyền muốn bay lên ngọn cây làm phượng hoàng, cô ta cũng xứng sao!"

Trong lòng Tường Nghị khẽ động, thật ra anh không nghĩ tới việc Tô Anh dám đến nơi này, thế nhưng bên cạnh cô có Khương Tứ và Triệu Nhị, vấn đề an toàn sẽ không đáng lo.

Điều làm anh lo lắng là Tường Hiểu Hiểu, nó càng ngày càng có chấp, rõ ràng Tô Anh không có thù oán gì với nó, vậy mà hiện giờ nó lại trút toàn bộ oán hận lên người Tô Anh, Tô Anh còn bị bệnh nguy kịch.

"Người vạch trần em là anh, khiến em đi tới bước đường hôm nay chính là Tường Long, em không hận anh, không đi tìm Tường Long báo thù, lại hận Tô Anh làm gì? Hiểu Hiểu, em tỉnh lại đi, đừng có chấp sai lầm nữa."

Tường Hiểu Hiểu đột nhiên che mặt lại, oà lên khóc: "Anh, cái chết của mẹ thật sự không liên quan đến em, là Tường Long, là hắn ta lừa em, nói thuốc đó giúp cho mẹ ngủ ngon, chỉ cần mẹ ngủ rồi, mọi người có thể đưa em đi chơi... Em thật sự không có ý! Em không phải người xấu!"

Tường Nghị thờ dãi một tiếng, ôn nhu nói: "Anh biết, anh biết không phải em có ý, cho nên anh mới có thể tới tìm em đúng không nào? Nếu không anh đã không thêm quan tâm em. Chỉ cần em đồng ý trở về với anh..."

"Không được!" Tường Hiểu Hiểu kích động nói, cắt ngang lời Tường Nghị: "Em không muốn trở về, em không thể để cho người khác nhìn em chế cười! Em là công chúa nhỏ của Tường gia, em phải được người khác hâm mộ, em không cần ai đồng tình, thương hại em!"

Cô ta dường như trở nên điên loạn.

Tường Nghị nhu mì, trong khoảng thời gian này anh đã khuyên Tường Hiểu Hiểu vô số lần, nhưng kết quả cuối cùng đều không khác nhau lắm.

Tường Hiểu Hiểu lau nước mắt: "Người làm hại em, em đều sẽ không bỏ qua. Anh, anh an tâm đợi ở chỗ này đi, dưỡng thương cho tốt, em sẽ bảo đảm an toàn cho anh. Em đi trước, anh ăn cơm đi."

Tường Nghị nhìn Tường Hiểu Hiểu ra khỏi sơn động, anh cũng không làm ra vẻ, ăn nấy miếng hết đồ ăn. Đến khi màn đêm đen kịt, không biết anh lấy từ đâu ra một cọng dây thép, lạng lẽ mở khóa cửa sắt, đi ra ngoài...

--

Tô Anh mất tích.

Sáng sớm hôm nay, đợi một lúc lâu cũng không thấy Tô Anh ra khỏi phòng, lúc Khương Triết đi tìm cô, chỉ nhìn thấy căn phòng trống vắng và một tờ giấy.

Cô muốn đi làm một việc, bảo bọn họ đừng đi tìm cô, cũng đừng lo lắng.

Sao lại có thể không lo lắng? Khương Thiết tức giận đến mức vô nát tờ giấy kia, trên mặt xanh mét, đáng vẻ nghiền răng nghiền lợi giống như nếu Tô Anh đứng trước mặt anh, anh sẽ treo cổ lên đánh một trận.

Sau khi Triệu Vũ nghe được tin tức, sắc mặt cũng không mấy tốt đẹp, anh vô cùng hối hận, lẽ ra không nên giao thứ Hoắc Khâu để lại cho cô lúc ngay lúc này. Sau khi cô nhìn đến những tài liệu đó, anh đã có dự cảm không tốt, quả nhiên, hiện tại dự cảm này đã ứng nghiệm.

Ngày cả Tường Diễn cũng gấp đến độ đi qua đi lại khắp nhà: "Cô nhóc này, cho dù sốt ruột cũng không nên tự mình ra ngoài lúc này chứ, người chỉ còn một chân thì có thể đi bao xa?"

Đám người Dương Lỗi đã ra ngoài tìm người, đáng tiếc là cũng không có tin tức.

Khương Thiết nhớ tới phản ứng ngày hôm qua của Tô Anh, anh cho rằng cho dù cô có tức giận thì cũng sẽ không làm việc bốc đồng, anh cũng cho rằng chân cô không tiện đi lại nên không có khả năng tự mình rời đi..

Anh xoa trán: "Chuẩn bị một chút, chúng ta vào núi."

Triệu Vũ nhủ mảy nói: "Chân của Tô Anh cần bàn là không đi được, sao cô ấy có thể vào núi?"

Tuy rằng anh cũng biết nơi Tô Anh có khả năng đi nhất chính là ngọn núi kia, có lẽ cô muốn đi hoàn thành một phần cuối cùng của bản đồ, chỉ có hoàn thành bản đồ mới có thể bắt lấy Điều Lượng ra trước công lý.

Tường Diễn cũng nói: "Đúng vậy, cho dù Tô Anh muốn đi, hân cũng sẽ không đi được chứ?"

Khương Thiết biết điều này, anh càng biết tình hình chân Tô Anh, thân thể của cô, cùng với việc cô có thể mất đi tính mạng bất cứ lúc nào. Nhưng trực giác nói cho anh biết, Tô Anh đã tự mình đi vào núi, cô có năng lực đặc biệt và cách của chính mình.

Anh hỏi Triệu Vũ: "Anh của cậu đang ở đâu?"

Triệu Vũ nói: "Hiện tại anh ấy có bản đồ, hân là cũng vào núi rồi."

Khương Thiết trầm tư nói: "Gọi tất cả người đến, không cần để lại ai, chúng ta trực tiếp vào núi."

Chuyện này quyết định như vậy.

Mà giờ phút này, xác thật Tô Anh đã vào núi, cô lợi dụng "tâm của thực vật" điều khiển đuôi phải, tuy rằng có chút cứng đờ và không phối hợp, nhưng chỉ cần có thể đi được, cô còn để ý những cái đó làm gì?

Cô đi một đường theo cây chỉ dẫn phía trước, tránh đi hết thấy nguy hiểm, thậm chí cô còn nghe nói ở trên một con đường khác cũng có nhóm người đang đi vào. Bọn họ hân là người của Điều Lượng, trên người mang theo không ít đồ ăn, còn có một ít đồ dùng khi kết hôn.

Tô Anh không đụng mặt với bọn họ, nhưng cô đánh dấu lại quãng đường bọn họ đi qua vào bản đồ.

Điều duy nhất cô cần cẩn thận là người canh gác tuần tra trong ngọn núi này, cứ cách một quãng ngắn là có người gác. Chỉ cần có người ngoài tới gần, bọn họ sẽ phát hiện, may mà Tô Anh có cây cỏ nhắc nhở, suốt một đường không xảy ra sai lầm gì.

Mãi đến buổi tối ngày hôm sau thì khi đi vào trong núi, cô tìm được một cái hốc cây nghỉ ngơi, rồi đánh dấu lại một đường hành trình vừa rồi.

"Tô Anh, em chỉ có thể giúp chị đến đây thôi, phía trước càng nguy hiểm hơn, nơi đó đã từng có người đi vào, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng nổ mạnh. Nghe cây sỏi nói ở đó có bãi mìn, rất nhiều người đi nhằm đều bị nổ chết, chị phải cẩn thận đó. Bên trong có mấy cây đào, có lẽ chúng nó có thể giúp chị."

Tô Anh cảm ơn: "Em yên tâm đi, chị sẽ cẩn thận."

Cô xoa xoa chân, chuẩn bị nghỉ ngơi ở nơi này một buổi tối trước, sáng mai lại tiếp tục đi.

Nhưng mà khiến cô bất ngờ chính là vào nửa đêm, đột nhiên bị cây đánh thức: "Tô Anh, có người tới!"

Đột nhiên cô bừng tỉnh lại, xoay người ngồi dậy, vác ba lô lên cẩn thận tránh sau một tảng đá lớn trong sơn động: "Mấy người?"

"Một người."

Một người?

Tô Anh nghi ngờ, hơn nửa đêm, là ai lại một mình đến đây?

Thế nhưng trong chốc lát, quả nhiên Tô Anh nhìn thấy một bóng dáng cao gầy xuất hiện, anh khom người, đi trong bóng đêm, tốc độ nhanh nhưng ổn định. Anh trực tiếp vào sơn động, ngay sau đó, cô thấy trong động phát ra ánh sáng hơi mờ.

Cô cẩn thận đến gần, lúc thấy sườn mặt mờ hồ kia, cô cực kỳ kinh ngạc.

"Tường Nghị...?"

Tường Nghị cũng kinh ngạc, càng làm cho anh kinh ngạc hơn chính là người gọi anh lại là Tô Anh?

Hiếm khi anh hơi đại n, ngửa đầu nhìn bóng dáng nhỏ xinh mơ hồ đứng ở cửa động: "Tô Anh à? Sao em lại ở chỗ này?" Anh lập tức đứng dậy đi đến bên cạnh Tô Anh, bàn tay đã theo bản năng nắm lấy mặt cô, để sát vào nhìn kỹ xem, thật sự là cô.

Tô Anh giũ giũa mấy lần mới đẩy Tường nghị ra, cô xoa xoa khuôn mặt bị anh niết đỏ lên, nói: "Anh làm gì vậy?"

Tường Nghị lập tức lôi kéo cô đi vào trong động, anh chiếu ánh đèn mờ mờ của di động vào mặt Tô Anh, cô gái mặc áo len với quần jean, trông đơn giản sạch sẽ, một đầu tóc dài cũng búi cố định lại sau đầu, có vẻ giòn giang hiếm thấy. Anh không nhận được cười một tiếng, một tay kéo cô gái vào ôm lấy trong lồng ngực, lúc này mà còn gặp được một chuyện vui bất ngờ.

"Cô gái nhỏ, có thể nhìn thấy em ở đây thật tốt. Tôi nhớ em muốn chết."

Tô Anh đẩy Tường Nghị ra, cách xa anh một chút, Tường Nghị dè dưng "Ai da" hai tiếng: "Em nhẹ một chút, vết thương của tôi bị em đẩy đến rách rồi."

Tô Anh vừa khấn trương vừa bắt đắc dĩ "Anh bị thương à?"

Tường Nghị bày ra đáng vẻ đáng thương: "Bị bắn hai phát!"

Tô Anh: "Đáng đời!"

Rốt cuộc cô vẫn lấy thuốc trị thương trong túi ra: "Cho em xem, có phải bị rách rồi hay không?"

Tường Nghị cười cười: "Không có việc gì, người tôi làm bằng sắt, không cần coi để tránh dọa em sợ."

Tô Anh: "..."

Tường Nghị lại hỏi: "Em tới đây một mình à? Khương Tứ và Triệu Nhị không đi với em sao?"

Tô Anh "U" một tiếng: "Em không nói cho họ biết."

Tường Nghị bắt gặp, anh mất rất nhiều công sức mới tìm được chỗ này, thậm chí còn bị hồng một cái máy bay trực thăng, trên người còn trúng hai phát đạn, mấy ngày nay mới chuyển biến tốt hơn. Nếu không phải bị nhận ra, chỉ sợ đã sớm mất mạng, những người đi cùng anh cũng lạc mất, hỏi đến thì Tường Hiểu Hiểu cũng không nói.

Hiện giờ một cô gái như Tô Anh lại có thể tìm đến đây? Còn dám một mình đi lung tung trong núi?

Cô nhóc này thật không bình thường.

Nhìn mềm mại yếu đuối, sao lại có thể làm việc giống đàn ông như vậy?

Anh nhìn chân Tô Anh: "Tôi nghe Hiểu Hiểu nói chân của em bị gãy? Chuyện gì xảy ra vậy?"

Tô Anh lắc đầu: "Không có gì, tạm thời vẫn tốt."

Hiện tại cô không có tâm tư nói chuyện này, ngược lại nói: "Anh gặp qua Tường Hiểu Hiểu, vậy là anh vừa từ hang ổ của tổ chức khủng bố kia chạy ra?"

Tướng Nghị "Ừ" một tiếng: "Tôi muốn truyền tin tức ra ngoài, đáng tiếc là vẫn chưa tìm thấy biện pháp nào khả thi, người trong hang ở kia đều không dùng di động, chỉ có hai cái điện thoại cố định để liên hệ với bên ngoài."

Anh quơ quơ di động trong tay: "Cái này tôi tìm rất lâu mới có đây."

Đáng tiếc hoàn toàn không có tín hiệu, anh bận rộn một hồi, muốn truyền tin ra ngoài cũng không được.

Tô Anh lấy di động trong túi ra: "Tôi có này."

Cô vẫn luôn tắt máy, cho nên cũng không biết có tín hiệu không?

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Chạy trốn

Edit: Liz

Beta: Jiang

Tô Anh hỏi: "Tướng Nghị, sau này anh định làm thế nào?"

Tướng Nghị buông tay: "Đương nhiên là ra ngoài tìm sự trợ giúp rồi."

Tướng Nghị trốn ở trong hang lâu ngày nên mới biết người trong tổ chức rất hung ác, hóa lực lại mạnh. Tướng Nghị biết nếu anh chỉ một mình hành sự thì căn bản không thể giải quyết được. Lúc này cho dù Tướng Nghị không tin cảnh sát cũng không thể không đi tìm cảnh sát hỗ trợ.

Huống hồ Tướng Hiểu Hiểu càng lún càng sâu, chẳng lẽ anh vẫn muốn nhìn cô ta gả cho Điều Lượng?

Tô Anh chợt ồ một tiếng? Cô cười từ từ: "Em còn tưởng anh có can đảm muốn đi làm anh hùng chứ."

Tướng Nghị chọc chọc trán Tô Anh: "Cô gái nhỏ, em rất muốn nhìn thấy anh chết sao?" Tô Anh chống cằm, trong màn đêm nhìn bóng dáng cao lớn của người đàn ông: "Không đâu, đây chỉ là lời của anh nói thôi."

Tướng Nghị hừ một tiếng: "Đêm nay chúng ta sẽ nghỉ ở chỗ này, khi nào trời sáng thì sẽ đi xuống núi. Đứng rồi, em biết đường xuống chứ?"

Tướng Nghị không bao giờ có hành động thiếu suy nghĩ, trong đó nguyên nhân chính là Tướng Nghị không biết đường xuống núi. Huống chi Tướng Hiểu Hiểu lại càng đi càng xa, chẳng lẽ anh còn có thể thật sự nhìn cô gả cho Điều Lượng sao?

Tô Anh gắt đầu nói: "Em biết đoạn đường núi đi vào, anh biết đường trong núi đúng không? Cứ như vậy, chúng ta sẽ có thể hoàn chỉnh tuyến đường này."

Tô Anh lấy bản đồ đã vẽ xong ra cho Tướng Nghị: "Cho anh, anh cầm rồi đi trước đi, nếu chúng ta không cẩn thận lạc nhau thì anh cũng sẽ không lạc đường"

Tướng Nghị ngoài ý muốn nhàu mảy: "Còn em?"

Tô Anh nói: "Bản đồ là em vẽ, em đã nhớ kĩ rồi."

Tướng Nghị cầm lấy tấm bản đồ rồi nhìn tuyến đường một lần nữa mới bỏ vào trong túi khóa kĩ.

- - -

Vốn dĩ Tô Anh và Tướng Nghị tính toán chờ cho trời sáng rồi hành động nhưng hiện giờ lại là ban đêm, trong núi đột nhiên có chuyện xảy ra, không ít người gio đèn pin, đuốc trên núi tìm tòi, Tướng Nghị biết bọn chúng đã phát hiện anh chạy trốn nên anh lập tức kéo Tô Anh chạy suốt đêm. Lúc này Tướng Nghị mới phát hiện chân Tô Anh thực sự đã xảy ra vấn đề bởi vì Tô Anh chạy một cao một thấp không bình thường.

Tướng Nghị cười lạnh, nói: "Nhìn dáng vẻ yếu đuối, mong manh quý quai này của em đi, Khương Tử trông nom em thôi cũng không làm được, anh đã đánh giá cao năng lực của anh ta."

Tô Anh nhìn không được phì cười một tiếng, nói: "Chẳng lẽ không phải là mấy người các anh đều xem thường em sao?" Cho rằng một chân cô không dùng được nên bỏ qua năng lực của Tô Anh cô, rõ ràng cô luôn nhấn mạnh rằng mình không yếu, nhưng họ lại đem Tô Anh trở thành một thứ đồ sử chi chạm nhẹ là vỡ, đem Tô Anh trở thành trẻ con nà mà che chở, bảo hộ.

Khó thấy được Tướng Nghị sững sốt một lần, xác thật là bọn họ đều xem thường Tô Anh, xem nhẹ cô nên mới có thể để Tô Anh nắm được cơ hội này.

Hiếm khi Tướng Nghị nhìn lại Tô Anh, kỳ thật Tô Anh không hề yếu, là gan cũng lớn, lúc trước còn dám dùng tay đỡ đạn cho anh! Hiện giờ đi theo Tướng Nghị lưu lạc trong núi, không hề sợ hãi và hoảng hốt, vững vàng mà bình tĩnh. Tô Anh thuộc dạng người con gái rất dẻo dai và dễ thích nghi.

Tướng Nghị nắm chặt bàn tay mảnh khảnh của Tô Anh, trong giọng nói mơ hồ có chút ý cười: "Quả nhiên, may mà có em ở đây nếu không thì anh cũng không biết chạy thế nào."

Tô Anh cạn lời, ném tay Tướng Nghị ra: "Cảm ơn."

Tướng Nghị lại nắm lại, thấp giọng: "Đừng nghịch, đợi lát nữa có xảy ra chuyện gì anh cũng mặc kệ em"

".....Cũng không mượn anh quần."

"Mặc kệ em, vậy không phải anh sẽ thành cả dôi độc thân à?"

"Chỉ cần anh xuất giá làm hòa thượng thì sẽ thành danh chính ngôn thuận."

"Lòng anh còn vương ở phạm trần bởi một đóa hoa nhài nhỏ, Bồ Tát sẽ không thu nhận anh."

"....."

Tô Anh không thể chịu được Tướng Nghị, người đàn ông kia thoạt nhìn luôn luôn trầm mặc ít lời đáng vẻ thanh lãnh, lúc nói ra lời lại không chịu thiệt một chút nào.

Bọn họ chạy trốn cả một đêm cho đến khi phía chân trời dần sáng, nừng nụi sau một đêm náo nhiệt mới an tĩnh lại, nguy cơ tạm thời được giải trừ.

Mà bên kia, biết được tin tức Tướng Nghị chạy trốn nên Tướng Hiểu Hiểu tức giận một đêm chưa ngủ, lại không nhận được tin tức tốt. Tướng Hiểu Hiểu càng sốt ruột, Tướng Hiểu Hiểu sợ Tướng Nghị sẽ chạy đi gọi người tới bắt Tướng Hiểu Hiểu trở về.

Nơi này tuy không phải là nơi tốt đẹp gì nhưng chỉ cần Tướng Hiểu Hiểu còn là người phụ nữ của Điều Lượng thì không ai dám bắt kinetic với cô ta. Tướng Hiểu Hiểu vẫn sẽ có quyền nói một là một hai là hai, được người hâm mộ nhưng khi rời khỏi đây, Tướng Hiểu Hiểu sẽ biến thành phạm nhân!

Tin tức Tướng Nghị chạy trốn cũng làm Điều Lượng tức giận, gần đây xảy ra những việc này đã khiến phía trên của hắn không vừa lòng. Điều Lượng vốn có tức giận nhưng khi vừa thấy khuôn mặt xinh đẹp đang thờ phỉ của Tướng Hiểu Hiểu, đáng vẻ môi đỏ cắn chặt, Điều Lượng lại không thể phát giận, ôm Tướng Hiểu Hiểu dỗ dành một hồi, sau vài lần bảo đảm nhất định đem anh vợ quay trở lại, lại nói muốn đem Tô Anh làm nô lệ cho Tướng Hiểu Hiểu tùy ý sai bảo.

Có sự đảm bảo của Điều Lượng, Tướng Hiểu Hiểu lúc này mới vừa lòng, Tướng Hiểu Hiểu chu môi, mắt nung nung, đáng vẻ mềm mại quyền rũ động lòng người. Tướng Hiểu Hiểu nói: "Anh nhất định phải đem họ trở lại đây đó, em rất muốn anh trai em có thể tham gia hôn lễ của chúng ta, em không muốn rời xa anh."

Trong lòng Điều Lượng vui mừng, Điều Lượng thực lòng thích Tướng Hiểu Hiểu, đã từng rất nhiều lần không màng người lớn khuyên can chạy ra bên ngoài trộm nhìn Tướng Hiểu Hiểu, giờ có thể có được Tướng Hiểu Hiểu càng khiến Điều Lượng thỏa mãn và vui sướng. Điều Lượng kéo Tướng Hiểu Hiểu vào trong lòng ngực ôm: "Yên tâm, chúng ta vĩnh viễn sẽ không rời xa nhau."

Tướng Long sớm phát hiện ra tâm tư của Điều Lượng nên mới có thể chớp lấy tình huống ấy mà đem Tướng Hiểu Hiểu đưa tới bên người Điều Lượng. Đại lễ này cũng đáng vì Điều Lượng đã phải tốn chút tâm tư đưa Tướng Long xuất ngoại an hưởng đến lúc tuổi già.

Tướng Hiểu Hiểu ừ một tiếng, vùi đầu vào lồng ngực người đàn ông: "Anh Lượng, anh thật tốt."

Điều Lượng cười lớn một tiếng, trong lòng vừa đắc ý lại thỏa mãn, cần mới Tướng Hiểu Hiểu nói: "Xem em một đêm không ngủ kia, đi nghỉ ngơi trước đi, đường tình thần thật tốt, buổi tối hôm nay phải cảm ơn anh thật tốt, được không?"

Tướng Hiếu Hiếu mặt đỏ lên, thật ra Tướng Hiếu Hiếu cũng rất mệt mỏi, lại dặn dò Điều Lượng vài câu, bị Điều Lượng vuốt ve một hồi, mắt thấy cơ thể lại nổi lên lửa nóng, nghĩ đến Tướng Nghị đang chạy trốn còn chưa bắt trở về, Điều Lượng hít vào một hơi nhin rồi lại nhin, lúc này mới đẩy thân thể mềm mại của người phụ nữ ra, đứng dậy đi khỏi phòng.

Tướng Hiếu Hiếu cúi đầu, quần áo hỗn độn, trong mắt toàn sự mờ mịt, tính kế.

Điều Lượng ra ngoài được một lúc thì có người tới báo: "Anh Lượng, Khương Minh ở thành phố C điện thoại tới, nói là có việc muốn cùng anh thương lượng."

Điều Lượng nhu này: "Khương Minh? Đồ bỏ của Khương gia? Người này đã không còn giá trị lợi dụng, không cần để ý tới."

"Khương Minh nói là về việc của Tô Anh, nó có chuyện muốn nói."

"....Tô Anh?"

Điều Lượng nghĩ tới Tướng Hiếu Hiếu chán ghét Tô Anh, nếu có thể có được tin tức hữu dụng làm Tướng Hiếu Hiếu vui về thì cũng không tồi, Điều Lượng xoay người, nói: "Mấy đi hỏi rõ ràng xem nào, nếu nó dám lấy tin tức vớ vẩn ra lừa lọc tao, bảo nó cần thận đứng đi đêm."

"Nhưng Khương Minh muốn trao đổi với anh..."

"Cái quý gì vậy, Khương Minh muốn nói chuyện với tao thì tao phải nói chuyện với nó há?" Điều Lượng đá vào đùi người nọ: "Mấy có biết làm việc hay không?"

"Vâng, em hiểu rồi."

Điều Lượng mới hút xong nửa điếu thuốc, người đàn ông mới rời đi đã trở lại, biểu tình của hắn có chút hoảng loạn, nói: "Khương Minh nói, Tô Anh có vấn đề, lần trước tai nạn xe cộ Lâm Thành Phong bị thương nặng sắp chết, nhưng không biết Tô Anh làm cái gì, ngày hôm sau Lâm Thành Phong liền tung tăng nhảy nhót, không lâu sau liền xuất viện...."

Điều Lượng cười lạnh: "Khương Minh muốn nói cái quý gì thế? Nói dối cũng không biết chuẩn bị trước."

"Khương Minh nói là bạn gái anh ta tận mắt nhìn thấy, lúc trước vết thương của Lâm Thành Phong nghiêm trọng tới mức bác sĩ và y tá đều có thể làm chứng, nếu chúng ta không tin thì có thể đi tra. Đáng vẻ Khương Minh thế son sắt, không giống như làm bộ. Còn có một lần, anh Lượng, anh có nhớ không? Lần trước anh phải người bắt Tướng Nghị, rõ ràng Tướng Nghị trúng một phát súng nhưng lúc đó lại giống như không có việc gì còn đánh người của chúng ta, nghe nói lúc đó Tô Anh cũng ở đó, chẳng lẽ trên người cô ta thực sự có kì quái?

Như vậy thì cũng có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Điều Lượng sờ sờ cằm, lập tức cho người đi tra, xem ra phải mời Tô Anh đến đây mới chuyện rồi, Điều Lượng rất muốn nhìn một chút, Tô Anh này có phải có gì đặc biệt không? Có thể sẽ khiến Tướng Hiếu Hiếu vui về.

--

Tô Anh còn không biết mình đang bị người khác theo dõi, Tô Anh và Tướng Nghị đi một đêm, rồi cuộc khi bình minh cũng gặp được đám người Khương Triết, Triệu Vũ và Tướng Diễn, bọn họ cũng đang đuổi theo Tô Anh. Đột nhiên thấy Tô Anh và Tướng Nghị xuất hiện cùng nhau thì trên mặt lại càng thêm lạnh lẽo, làm người khác không dám nhìn thẳng.

Khương Triết và Triệu Vũ vẻ mặt lạnh nhạt, rũ mắt xuống khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Tô Anh biết bản thân đuối lý, cúi đầu thái độ nhận sai thật tốt: "Rất xin lỗi, khiến cho các anh lo lắng."

Khương Triết cười lạnh một tiếng, Triệu Vũ nhàu mày.

Tướng Diễn nhìn Tô Anh rồi lại nhìn Khương Triết và Triệu Vũ, Tướng Diễn nói thời điểm không tìm được người mặt mày ỳ ề lo lắng, tìm được người lại bùng lên bộ mặt làm giá. Tướng Diễn ho khan một tiếng, làm bộ còn tức giận: "Tiểu nha đầu này, sao em lại dám lên đi một mình, vì sao lại không nói cho bọn anh biết? Em muốn làm gì, chẳng lẽ bọn anh còn có thể không giúp em sao?"

Tô Anh lắc đầu, nghiêm túc nói: "Em biết các anh rất tốt với em, nhưng em chỉ không muốn liên lụy tới các anh....."

Tướng Diễn đánh một cái lên trán Tô Anh, "Bé hoa nhài, em nói lời ngu ngốc đáng đánh đòn gì đó?"

Tô Anh xoa xoa đầu, ngửa đầu nhìn Tướng Diễn, lại nhìn sắc mặt lạnh lẽo của Khương Triết và Triệu Vũ, Tô Anh cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Tướng Nghị khoanh tay trước ngực, bộ dạng cười ha ha: "Mấy người còn để một người như Anh Anh chạy mất thì nên tự kiểm điểm lại năng lực của mình có phải không đủ hay không? Mấy người đàn ông các cậu trông một cô nhóc con còn không được. Mấy người không biết xấu hổ há?"

Tướng Diễn: "....."

Tô Anh: "....."

Dương Lỗi và đám bảo vệ tránh ở một bên: "..... =!"

Quả nhiên Tướng Nghị sẽ nhán lúc lửa cháy đổ thêm dầu!

Thật muốn khâu miệng Tướng Nghị lại.

Triệu Vũ châm một điếu thuốc, nhìn Tướng Nghị với sắc mặt rất bức bối: "Tôi còn tưởng rằng anh mất tích lâu như vậy thì đã chết rồi, tại sao bây giờ vẫn sống vậy?"

Tướng Nghị buông tay: "Ông trời không dám thu nhận, tôi đâu còn biện pháp nào?"

Triệu Vũ cười hỏi: "Nghe nói em gái anh muốn kết hôn mà. Sao anh không ở lại uống rượu mừng mà lại bỏ đi. Tôi nói anh nghe nếu anh đã là anh trai thì anh làm chuyện này cũng không đúng."

Tướng Nghị cắn răng, hừ một tiếng: "Việc này không cần cậu nhọc lòng."

Triệu Vũ nói: "Ồ. Tôi đây chúc mừng anh trước vì đã có một cậu em rể tốt."

Tướng Nghị cười khan.

Tô Anh sờ sờ mũi, cúi đầu xoắn mấy lọn tóc, chiến hòa từ trên người cô rời đi, Tô Anh đương nhiên sẽ không tự đi tìm khổ.

--

Ban đêm bọn họ đã trở lại thị trấn, Tô Anh bị bắt đi nghỉ ngơi, Tướng Nghị hoàn chỉnh tuyến đường, lại liên hệ Triệu Quyền và cảnh sát truy nã tổ chức khủng bố kia. Một lúc sau thì công việc mới tiến hành đầu vào đây.

Chuyện sau này không cần Tô Anh và bọn họ nhúng tay vào, thời buổi rối loạn, không tránh khỏi vài chuyện ngoài ý muốn. Trước khi Triệu Quyền hành động, Khương Triết quyết định đưa Tô Anh trở về thành phố C.

Tô Anh đã không còn li do cự tuyệt, hướng hồ tình huống phát triển đến mức này, Tô Anh có thể làm gì đều đã làm, Tô Anh đáp ứng trở về.

Đêm trước khi xuất phát, Tô Anh nghi hoặc nói: "Tướng Nghị và anh Triệu Vũ không đi sao?"

Khương Triết từ một tiếng: "Tướng Hiếu Hiếu ở chỗ này, Tướng Nghị không có khả năng đi, còn Triệu Nhị thì chuyện này đi rất hung hiểm, Triệu Vũ lo lắng cho Triệu Quyền cho nên quyết định lưu lại."

Tô Anh chần chờ nói: "Em....."

Khương Triết đánh gãy lời Tô Anh nói: "Anh Anh, nghĩ cũng đừng có nghĩ"

Tô Anh biết Khương Triết đang lo lắng cho cô, nói: "Nếu có em ở đây, sẽ tránh được rất nhiều nguy hiểm không cần thiết. Thật sự đấy, hơn nữa hiện tại em có cách đi đường, em không phải là gánh nặng."

Khương Triết lạnh lùng cười một tiếng, liếc Tô Anh: "Tô Anh, em phải tin tưởng vào năng lực của bọn họ. Hướng gì dao kiếm không có mắt, cho dù em có chút năng lực nhưng lại không được huấn luyện theo hệ thống, ngay cả bọn họ hạ lệnh tiến lên hay là lùi lại em cũng không hiểu."

Tô Anh cắn môi, không nói gì.

Tô Anh đã không có suy xét đến vấn đề đó.

Đêm nay, Triệu Vũ đến tạm biệt Tô Anh. Triệu Vũ vẫn mang vẻ lạnh như băng từ trong núi đi ra. Chẳng ai trong bọn họ có sắc mặt tốt, thỉnh thoảng còn là một đôi mắt hình viên đạn, đầy vẻ bất mãn với Tô Anh. Tô Anh tự biết đuối lý, chỉ có thể yên lặng nhận lấy.

Hiện giờ Triệu Vũ chủ động tìm tới Tô Anh. Tô Anh sờ sờ mũi, nói: "Anh yên tâm, lần này em sẽ không dám làm xằng bậy, sẽ ngoan ngoãn trở về. Các anh cũng phải bình an trở về."

Triệu Vũ sờ đầu Tô Anh, thanh âm trầm thấp thì non: "Anh Anh."

Tô Anh ừ một tiếng: "Làm sao vậy?"

Tô Anh ngửa đầu nhìn Triệu Vũ, mặt mũi người đàn ông vốn thâm thúy giờ phút này lạnh lạnh, Triệu Vũ cong môi dưới, vẻ lạnh lùng liền nhạt đi, ngược lại hiện lên vẻ kiêu ngạo và đường hoàng vốn thuộc về mình.

"Ngao ngoãn trở về đi, chờ bọn anh trở về." Triệu Vũ lạnh giọng: "Tô Anh, nếu em còn dám mặc kệ bọn anh mà chạy loạn thì anh sẽ xử đẹp em!"

Qua cuộc nói chuyện này, Tô Anh nghe qua không ít uy hiếp.

Tô Anh vội gật gật đầu: "Vâng, em đã biết."

Triệu Vũ nheo mắt: "Sau khi trở về anh tính sổ với em."

Tô Anh trừng Triệu Vũ một cái, nói: "Vậy các anh cũng cẩn thận, an toàn là số một."

Triệu Vũ ừ một tiếng: "Việc này không cần em nhọc lòng, anh không nghĩ đây là lần gặp nhau cuối cùng."

Tô Anh nhủ mảy: "Phi phi phi, anh đừng có mà miệng quạ đen!"

Triệu Vũ cười ra tiếng, nheo nheo khuôn mặt phẫn nộ của Tô Anh: "Em ngoan ngoãn một chút thì anh mới có thể yên tâm."

Tô Anh không tự giác chép miệng, cô gật đầu nói: "Các anh phải cẩn thận, còn có.. Nếu nhìn thấy cậu em, anh giúp em gửi lời tới cậu, dặn cậu chú ý an toàn, và cảm ơn cậu. Em vẫn luôn cho rằng cậu không hề quan tâm tới em và mẹ em, không nghĩ tới cậu vẫn âm thầm quan tâm mẹ con em....."

Triệu Vũ đồng ý: "Nếu có thể, anh dẫn cậu em tới gặp em."

Tô Anh lắc đầu: "Trước kia em luôn muốn gặp cậu, có thật nhiều lời muốn nói, muốn hỏi. Nhưng hiện tại em cảm thấy gặp mặt cũng không phải là quan trọng nhất, chỉ cần cậu em khỏe mạnh thì tốt rồi. Còn gặp mặt, có cơ hội thì sẽ gặp."

Tô Anh biết nghĩ như vậy lại càng làm cho Triệu Vũ cảm thấy đau lòng.

Triệu Vũ thờ dài, nghĩ chờ giải quyết xong mọi việc, nhất định khiến Hoắc Khâu và Tô Anh gặp mặt một lần.

Đối với Tô Anh mà nói, Hoắc Khâu chính là người thân duy nhất.

Triệu Vũ nheo khuôn mặt áp áp của Tô Anh, nhẹ giọng: "Đi ngủ đi."

Tô Anh gật đầu: "Vâng."

Tô Anh nhìn theo Triệu Vũ rời khỏi phòng, nằm ở trên giường đến nửa đêm cũng chưa ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Anh và Khương Triết rời đi, trước khi chia tay, Tô Anh thấy Triệu Vũ đứng ở ban công tầng hai hút thuốc, cũng không thấy bóng dáng Tường Nghị đâu.

Tô Anh ghé vào cửa sổ, không biết tại sao trong lòng bỗng nổi lên lo lắng, đó là một loại dự cảm không lành.

Khương Triết vỗ vỗ mu bàn tay hơi lạnh của Tô Anh: "Đừng lo lắng."

Tô Anh ừ một tiếng.

Trải qua hai tiếng rưỡi đi đường, Tô Anh và Khương Triết mới tới sân bay.

Nhưng khi Tô Anh đi toilet thì có một chuyện ngoài ý muốn xảy ra, một ống tiêm đột nhiên đâm vào phía sau lưng Tô Anh, thuốc mê liều mạnh khiến Tô Anh chỉ vừa mới bắt đầu vận dụng tâm thực vật để chống lại thì đã hôn mê bất tỉnh.

Mà cũng trong thời điểm đó, sân bay đột nhiên có vụ nổ mạnh, khiến người ngã ngửa đổ.

Khương Triết chạy tới toilet trước tiên nhưng lại không thấy bóng dáng Tô Anh.

- - -

Thời điểm Tô Anh tỉnh lại, cô ở trong một bao tải buộc kín, bị người khiêng đi, trước mắt Tô Anh là một mảng xám xịt, bụng bị cọ xát đến đau đớn, là ở trong núi, bởi vì Tô Anh nghe được có âm thanh của cây nói chuyện.

"Người xấu đó, lại bắt người về."

"Không có chuyện gì đâu, không phải Tô Anh nói lập tức có cảnh sát tới bắt người xấu đi sao, bọn họ sẽ gặp phải tai ương ngay thôi."

"Đừng! Muốn bắt hết đám người xấu này!"

"Người xấu đó....."

"....."

Thanh âm riu riu làm cho Tô Anh cảm thấy thần thiết, nhưng lại không thể nói chuyện, Tô Anh vẫn giả vờ ngủ như cũ.

Không biết qua bao lâu, mấy người nâng Tô Anh có vẻ mệt mỏi, ném Tô Anh sang một bên nghỉ ngơi. Tô Anh vẫn tâm của thực vật làm giảm thuốc tê, khôi phục chút sức lực, nhưng vẫn không dám lập tức phản kháng, một là sức lực còn chưa đủ, thứ hai là bởi trong tay họ có súng.

Một đường đi đi dừng dừng, cho đến khi bị ném vào một cái hang động, nhốt lại, xung quanh cũng không có giọng nói chuyện.

Khi tỉnh lại Tô Anh cũng rất biết điều, không hét to, không chạy trốn, không dẫn đến sự chú ý đặc biệt.

Tô Anh ở trong hang đá không biết đã qua bao lâu, bởi vì không nhìn thấy sắc trời, chỉ có thể cảm giác thời gian hình như đã qua rất lâu, cho đến khi một người phụ nữ xuất hiện trước mặt Tô Anh.

Cô ta mặc bộ đồ đỏ với mũ phượng chèoang vai, môi đỏ như lửa? Tóc đen búi lên sau đầu, cả người đường hoàng mà có nét điềm lẹ, không thanh thuần đáng yêu như trước, ngược lại là gọi cảm và mỉa hoặc.

Tô Anh ngồi khoanh chân trên cỏ khô, cô cười cười, đáng vẻ không hề bất ngờ: "Tướng tiểu thư."

Có người chuyển một cái ghế cho Tướng Hiểu Hiểu, Tướng Hiểu Hiểu vỗ vỗ ống tay áo không có chút bụi, cao ngạo ngồi xuống ghế, nói: "Tô Anh, cô không nghĩ tới lại có ngày hôm nay đúng không?"

Tô Anh nói: "Đừng vậy, tôi cho rằng cô bị bắt, hiện tại xem ra hình như cô vẫn đang hưởng thụ sinh hoạt. Tôi có nên chúc cô tân hôn vui vẻ?"

Sắc mặt Tướng Hiểu Hiểu biến đổi, hưởng thụ? Cô ta mỗi ngày hầu hạ một người đàn ông mà cô ta không yêu, mỗi ngày đều trốn ở trong núi không thấy mặt trời, cho dù có nhiều tiền tài nhưng cũng không thể dùng được, Tướng Hiểu Hiểu rất hận!

Dựa vào đâu mà cô ở đây nhận hết khổ sở, mà Tô Anh có thể hưởng hết yêu quý?

Tướng Hiểu Hiểu cười một tiếng, muốn xa hết con ghẻ rồi lại cô nên, bởi vì Tướng Hiểu Hiểu biết nhất cử nhất động của mình đều bị báo cáo lên Điều Lược, Tướng Hiểu Hiểu không dám thể hiện chút bất mãn nào đối với Điều Lược.

"Có thể giả cho anh Lược, tôi đương nhiên vui vẻ, tôi rất vừa lòng với sinh hoạt hiện giờ. Còn có thì sao....." Tướng Hiểu Hiểu vỗ vỗ tay, ngay lập tức có một người đàn ông mặc áo đen bị đẩy đi vào: "Hôm nay là đám cưới của tôi, cô xem, tôi đã chọn cho có một người chồng tương lai tốt, cô hẳn là vừa lòng chứ?"

Sắc mặt Tô Anh bất biến, cười nói: "Thật đúng là khiến cô lo lắng. Tô Anh nhìn người đàn ông trên mặt đất: "Nếu muốn kết hôn, thì tại sao cô lại không tắm rửa sạch sẽ cho hần rồi đưa tôi, cũng chuẩn bị cho tôi một bộ váy cưới, lúc này mới vui không phải sao?"

Tướng Hiểu Hiểu cười lạnh: "Còn dám mạnh miệng, cô thật cho là Khương Tứ và Triệu Nhị có thể cứu cô sao? Đừng có nằm mơ, bọn họ còn chưa đến gần được đây, cô chỉ có cách là chết ở chỗ này, bọn họ vĩnh viễn cũng không biết!"

Tô Anh nói: "Tướng tiểu thư, chẳng lẽ cô thật sự không sợ? Cả đời sẽ vĩnh viễn không ra khỏi ngọn núi này sao."

"Tận nhân, cô cảm miệng cho tôi!" Tường Hiểu Hiểu đột nhiên đứng dậy, bởi vì cảm hận nên người trông có vẻ có chút điên cuồng, nếu không phải cách cửa sắt, Tường Hiểu Hiểu khẳng định sẽ tát một phát lên mặt Tô Anh: "Đừng vậy, cô không thể chết ở chỗ này được, tôi không thể cho cô được lợi, tôi hận là nên cho Triệu Vũ xem người phụ nữ mà Triệu Vũ thích dơ bẩn cỡ nào, hạ tiện thế nào khi ở dưới thân người đàn ông khác! Cô nói Triệu Vũ thấy cô như vậy, anh ấy còn có thể thích cô không? Triệu Vũ chỉ biết chế cô bẩn!"

Tường Hiểu Hiểu càng nói càng cảm thấy thích thú, trên mặt cô ta không hiện lên sự điên cuồng, ngược lại lộ ra tươi cười vòng lòng hiểm cô, lập tức cho người chuẩn bị camera. Tường Hiểu Hiểu muốn đưa video tới cho Triệu Vũ và Khương Triết xem, sau khi họ xem video xong, sẽ vẫn đề ý đến Tô Anh sao? Khẳng định sẽ không. Có người đàn ông nào lại thích mọc sừng đâu (*Nguyên văn là "đội nón xanh" nhưng mình lại nghĩ để mọc sừng cho gần gũi*).

Tô Anh cảm giác Tường Hiểu Hiểu không chỉ là độc ác và cố chấp, cô ta codngiống người có bệnh về tâm lý hơn cả cô.

Tường Hiểu Hiểu không ở lại bao lâu thì đi. Hôm nay cô ta phải làm đám cưới nên không thể canh chừng Tô Anh, Tường Hiểu Hiểu xoay người rời đi, lại không vội vàng xử lý Tô Anh và người đàn ông mặc áo đen gầy gò kia. Cô ta vẫn đang chờ mong chuyện sau khi cô được video, không vội.

Bên kia Tường Hiểu Hiểu và Điều Lượng đã làm lễ xong, sau đó theo thứ tự kính rượu, lúc sau Tường Hiểu Hiểu về phòng. Hôm nay Điều Lượng rất vui mừng, khó có được cho thuộc hạ chơi một lần, ngay cả mấy người đàn ông vẫn luôn canh giữ Tô Anh cũng ra ngoài tham gia náo nhiệt, Tô Anh tìm được cơ hội, muốn mở cửa sắt ra, lại đột nhiên bị người đàn ông áo đen gọi lại.

"Đừng lộn xộn."

Tô Anh cực kì kinh ngạc, nhìn về phía người đang nằm trên mặt đất kia, người nọ vốn ánh mắt mờ đục lại run lên bắn bật bỗng nhiên ngồi dậy, đáy mắt hiện lên ánh sáng, ánh mắt sắc bén, cho dù cả người vẫn vừa bắn lại vừa hỏi, nhưng khí chất đã khác nhau rất lớn.

Tô Anh sững sốt, sau đó kích động, thấp giọng hỏi: "Cậu?"

Hoắc Khâu cười: "Nhóc con ánh mắt không tồi.

Tô Anh không nghĩ tới dưới tình huống như vậy lại nhìn thấy Hoắc Khâu, cô đã từng tưởng tượng ra vô số cảnh gặp mặt với Hoắc Khâu nhưng lại không nghĩ tới lại gặp trong hoàn cảnh bất đắc dĩ này.

Không biết từ đâu Hoắc Khâu lấy ra một con dao to, đưa cho Tô Anh, nói: "Cháu trốn kĩ, đợi lát nữa bên ngoài loạn, cháu đừng chạy vội."

Tô Anh nhận dao nắm ở trong tay, cô nghiêm túc: "Có phải là muốn.....?"

Hoắc Khâu: "Đừng."

Điều Lượng kết hôn, khắp nơi sẽ thả lỏng cảnh giác, đây là một cơ hội khó có được.

Hoắc Khâu lấy ra dây thép, mở cửa sắt, cửa động chỉ có một người trông, còn ôm chén rượu uống không ngừng, không chỉ uống rượu mà còn dùng thuốc, cả người lơ đã, thoát nhìn tình thần cực kỳ không ổn định.

Hoắc Khâu mau chóng tiến lên, một dao hạ xuống, người đàn ông thét lớn rồi ngã gục. Hoắc Khâu để hấn ghé vào mặt bàn, nguy trang cho hấn rồi lững lờ lui về trong hang.

Thật ra bên ngoài hàng rào hiện giờ không phải là một nơi an toàn, ngược lại, nơi này đối với Tô Anh lại an toàn nhất. Hơn nữa nơi này còn rất nhiều hang núi, trong hang núi khác giám nhiều đàn ông và phụ nữ, nam làm mồi, nữ làm nô lệ tình dục.

Tô Anh biết Hoắc Khâu có việc phải làm, cô lập tức nói: "Cậu, cậu đi trước đi, cậu yên tâm, cháu có thể tự bảo vệ mình."

Hoắc Khâu ừ một tiếng, lại dẫn đi Tô Anh trốn kĩ, cũng đứng đi tới nơi đông người, như vậy rất nguy hiểm. Tô Anh lên tục đảm bảo, rồi cuộc Hoắc Khâu biến mất trong bóng đêm.

--

Mà bên kia, Điều Lượng uống đến say sưa rồi trở lại phòng tân hôn, thấy Tường Hiểu Hiểu ngồi an tĩnh trên giường, trong lòng thoải mái, dự vọng mãnh liệt, Điều Lượng cởi quần áo trước, để Tường Hiểu Hiểu ở trên giường. Tường Hiểu Hiểu ồm ờ, nói những gì cô ta tính toán với Điều Lượng một lần, lúc này cái gì Điều Lượng cũng đều đáp ứng, hấn đồng ý lung tung, kéo chân Tường Hiểu Hiểu ra liền động người tiến vào, Tường Hiểu Hiểu lại né tránh.

"Anh Lượng, anh đáp ứng người ta trước đi."

Sắc mặt Điều Lượng đỏ lên, nhịn rồi lại nhịn, lập tức hô to một tiếng, gọi người tới sai bảo: "Đi, đem người phụ nữ đó mang ra cho anh em cùng chơi!"

Tường Hiểu Hiểu nói: "Còn có?"

Điều Lượng bầm Tường Hiểu Hiểu một cái: "Còn không phải là em muốn biến Tô Anh thành một kẻ tàn hoa bại liễu sao? Anh đều thỏa mãn em, hiện tại em cần thỏa mãn anh!"

Tường Hiểu Hiểu ngồi dậy, khoác áo cuối màu đỏ làm cả người cô ta thoát nhìn trắng trẻo mà điểm lù, "Muốn xem cô ta chịu tội, em mới có thể hả giận! Có ta bắt nạt em, em cũng muốn bắt nạt lại."

Tường Hiểu Hiểu làm bộ muốn đứng dậy đi xem, Điều Lượng cười ha ha, lại lần nữa đề Tường Hiểu Hiểu ở dưới thân: "Được, bảo bối hiện tại cho a bắt nạt nhé? Nơi này của anh nghĩ đến em thật đau....."

Tường Hiểu Hiểu biết đạt được ý nguyện liền thu lại, cũng không hề từ chối, rất nhanh, giường to màu đỏ lặc lư, căn phòng trở nên nóng bỏng.....

Tường Hiểu Hiểu nghĩ đến kết cục của Tô Anh, cho dù không tận mắt thấy, nhưng trong lòng cảm giác được cực kì thỏa mãn và hưng phấn, thậm chí loáng thoáng còn cảm thấy một tia khoái cảm.

Cho đến khi qua nửa đêm, khi Điều Lượng đã mệt mỏi mơ màng ngủ từ lâu, Tường hiểu Hiểu chống lại thân thể đầy mệt mỏi đứng dậy, cô ta mặc thêm áo rồi đi ra cửa, lại thấy trên bàn người xiêu xiêu vẹo vẹo đổ xuống đất, không ít người còn đang nói mê sảng, cô ta tùy tiện bắt lấy một người rồi hỏi: "Tô Anh ở đâu?"

Người đàn ông ôm chén rượu, say khướt nói: "Tô Anh? Ai vậy....."

Tường Hiểu Hiểu buông người đàn ông đó ra, chưa thấy được kết cục của Tô Anh, Tường hiểu Hiểu sẽ không hả giận!

Đột nhiên, gáy Tường Hiểu Hiểu đau xót, trước mắt tối sầm, cả người ngã xuống.

Khi Tường Hiểu Hiểu ngã xuống, trong nháy mắt, một số người vốn nằm trên mặt đất bỗng nhiên xoay người đứng lên, nhanh chóng và quyết đoán lần nữa chạy đi.

Điều Lượng kết hôn, tuy rằng bên trong thả lỏng cảnh giác rất nhiều, nhưng trạm gác, đề phòng cũng không thiếu, nơi này vẫn rất nguy hiểm, cho đến khi một người đàn ông hô to: "..... Mày là ai? Người đâu rồi, có kẻ xâm nhập!"

Son trại vốn an tĩnh đột cuộc loạn lên, tiếng súng nổ bốn phía!

Điều Lượng bình tĩnh trong tiếng ồn ào, bên cạnh không thấy Tường Hiểu Hiểu, Điều Lượng vừa mới sờ lên gối đầu, đột nhiên ót bị người khác để một họng súng đen tuyền lên.....

Một đêm không yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 202: Hoạn nạn thấu chân tình

Edit: Shelly

Beta: Jiang

Lúc Tường Hiểu Hiểu tỉnh lại thì trời đã sáng.

Cô hoang mang nhớ lại mọi chuyện, nhớ tới chuyện tối qua mình đang ở dạ bàn của Điều Lượng thì bị tập kích, đã xảy ra chuyện gì rồi? Không, không thể nào, địa hình trong núi phức tạp như vậy nếu không có người dẫn đường thì người ngoài không thể tự ý xông vào được.

Hiện giờ người duy nhất có có thể dựa vào là Điều Lượng, nếu hấn xảy ra chuyện thì ai sẽ bảo vệ cô đây? Ngay cả anh trai ruột của cô cũng bị Tô Anh quyến rũ đến thân hôn điên đảo. Chưa kể khó khăn lắm cô mới bắt giữ được Tô Anh, không thể để cô ta sống còn mình thì chết đi như vậy, cô còn chưa nhìn thấy Tô Anh chịu khổ, cô chưa thấy kết cục thể thảm của Tô Anh, cô không thể để mình xảy ra chuyện được!

Tường Hiểu Hiểu bình tĩnh, theo phản xạ cô điều kiện nên định đi tìm Điều Lượng, nhưng lại thấy Tường Nghị ngồi ngay bên cạnh mình, cô hoảng sợ: "Anh? Sao anh lại ở đây?"

Không phải anh đã bỏ trốn rồi sao?

Lúc này Tường Hiểu Hiểu mới phát hiện, cô đang ở một nơi nào đó sâu trong núi, phía trước là cánh rừng, phía sau thì sâu thẳm thẳm không thấy đáy, xung quanh cô không chỉ có Tường Nghị, cách đó không xa còn một người đàn ông ăn mặc kín đáo, làn da ngăm đen, đang để phồng xung quanh, nhưng điều khiến cô phát sợ là vì anh ta trông rất giống Triệu Vũ!

Người đàn ông kia đang dựa lưng vào gốc cây cổ thụ nhai ngoi, bóng dáng cao lớn nên dù có bóng cây to kia vẫn khiến người khác cảm thấy hoảng sợ!

Bên cạnh anh ta là Khương Triết và Tường Diễn, những người này đều đang ở cùng một chỗ, im lặng không nói lời nào.

Theo bản năng cô muốn trốn đi, cô còn mang theo váy cưới màu đỏ, đúng vậy, cô đã lấy chồng, là người phụ nữ của người khác rồi.

Bọn họ đến là để tìm Tô Anh sao?

Tường Hiểu Hiểu đột nhiên nở nụ cười, bày tỏ sự phấn khích.

Cô nhớ rất rõ đêm hôm qua, Diêu Lượng đã mang Tô Anh đi cho đàn em chơi đùa. Dù cho cô tìm được đi nữa thì cũng chỉ là một bông hoa rách nát, người đàn bà mà ai cũng có thể làm chồng, còn gì được gọi là ngày thơ trong sáng! Ai mà còn muốn cô ta chứ!

Tường Nghị nghiêng người chắn trước mặt Tường Hiểu Hiểu, anh thấp giọng nói: "Hiểu Hiểu, em....."

Tường Hiểu Hiểu cười, làm Tường Nghị nhàu mày.

Tường Hiểu Hiểu cúi mặt, lí nhí nói: "Anh à, nếu anh thật sự quan tâm em thì đưa em về đi, hiện giờ em đã giả cho Diêu Lượng, là người phụ nữ của anh ta, anh đem em đi, muốn xem em khổ thế nào sao?"

Tường Nghị cười lạnh: "Hiểu Hiểu, đến bây giờ em vẫn còn chấp mê bất ngộ, em theo Diêu Lượng lâu như vậy rồi mà vẫn không nhìn ra hắn làm gì sao? Đi theo hắn sẽ không có kết quả tốt đâu!"

Tất nhiên Tường Hiểu Hiểu biết, nhưng nếu không đi theo Diêu Lượng, chẳng lẽ theo Tường Nghị trở về ngôi tù sao? Cô không muốn! Huống chi Diêu Lượng có thể thỏa mãn bất cứ yêu cầu nào của cô, anh ta sẽ giúp cô báo thù!

"Anh đưa em về đi, em xin anh..."

"Đừng mơ tưởng đến chuyện đó nữa!"

Tường Nghị đối với Tường Hiểu Hiểu lúc này chỉ toàn thất vọng, tới bước này rồi, cô còn không biết hối cải chút nào!

"Hiện tại em cho rằng Diêu Lượng có thể đi đâu? Hang ổ của hắn đã bị tiêu diệt, em còn muốn trở về sao, còn tưởng rằng có thể giống như lúc trước nhất hồ bá ứng [1] sao?"

[1] nhất hồ bá ứng: quyền cao chức trọng

Tường Hiểu Hiểu kinh hãi, cô chỉ nghĩ rằng Tường Nghị đưa cô ra đây, nghĩ rằng Triệu Vũ và Khương Triết còn đang suy nghĩ biện pháp đi cứu Tô Anh, tại sao chỉ qua một đêm..

Cô lập tức phủ nhận, nói: "Không phải như vậy! Anh đừng gạt em, không phải! Diêu Lượng rất lợi hại, các anh không thể bắt được anh ấy! Anh ấy sẽ đến cứu em!"

Cô biết Diêu Lượng làm gì, cũng biết tay Diêu Lượng dính đầy máu, càng biết trong trại mỗi ngày đều có người chết, bởi vì biết chuyện đó cho nên cô càng cho rằng Diêu Lượng sẽ không bị tóm nhanh như vậy!

Tường Nghị đã không còn lời nào để nói với Tường Hiểu Hiểu, hiện giờ anh rất đang thất vọng về cô.

Tường Hiểu Hiểu chưa bao giờ bị hoảng hốt như vậy, nếu Diêu Lượng bị bắt, cô nên làm gì bây giờ? Không, cô không thể trở về, cô không muốn quay lại nơi đó, cô không thể bị người khác chế giễu, chuyện đó so với giết chết cô còn kinh khủng hơn...

--

Lúc Tường Hiểu Hiểu kinh hoàng chuẩn bị âm thầm chạy trốn thì lại thấy Tô Anh!

Hình như cô ta cũng mới tỉnh lại, trong tay ôm một bình nước dùng trong quân đội để uống nước, trên người cô ta không hề bị vậy bẩn, vẫn còn đáng vẻ buồn ngủ, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra cô ta không phải chịu bất cứ chuyện tồi tệ gì rồi!

Tô Anh phát hiện ra cô đang nhìn, lúc bỏ bình nước xuống còn quay sang nhìn cô cười, điệu bộ vô cùng đắc ý, làm Tường Hiểu Hiểu tức giận đến mức cắn hai hàm răng đến phát đau!

Cô nhớ rõ ràng là tối hôm qua.....

Tường Hiểu Hiểu tức tối, quả nhiên cô không nên lơ là, sao cô không đợi chứ? Nếu muốn kết hôn thì cô cũng nên chính mắt nhìn Tô Anh chịu nhọc mới được đã chứ!

Lúc này cô mới chịu tin điều Tường Nghị nói, Diêu Lượng thật sự đã xảy ra chuyện, bằng không Tô Anh sao có thể hoàn hảo không tổn hại gì xuất hiện ở chỗ này chứ?!

Tô Anh cũng đã sớm biết Tường Hiểu Hiểu không có khả năng sẽ dễ dàng buông tha mình, lúc Hoắc Khâu đi rồi, cô cũng ở ngoài sơn động tìm cách trốn đi, quả nhiên không sai, một lát sau liền thấy một đám đàn ông say khướt đi đến, lời nào nói ra cũng đều dơ bẩn, cô biết những người đó muốn làm gì.

Bởi vì bọn họ không tìm được người, nhưng cũng không hoảng loạn, ngược lại hứng thú càng thêm đậm, đại khái là cho rằng Tô Anh là một cô gái nên không thể trốn thoát xa được, cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay bọn họ được, nên từ chỗ đó tỏa ra đi tìm.

Tô Anh trốn đi, trong chốc lát, người của Hoắc Khâu và Khương Triết, Triệu Vũ, Tường Diễn xuất hiện, bọn họ cũng nguy trang, trong bóng đêm hạ gục từng người trong đám người say khướt kia. Tô Anh cũng không tham dự nhiều, cô bị một người đàn ông cao lớn mang đến nơi an toàn trốn đi. Khi trời sáng, tiếng súng sau núi còn chưa dứt hết, nghe nói Diêu Lượng bị tóm gọn, nhưng mà Diêu Lượng còn hai người anh trai và cha hắn vẫn đang lần trốn, người của Hoắc Khâu và Triệu Quyền đuổi theo, Khương Triết cùng Triệu Vũ, Tường Diễn trở về.

Tuy rằng có không trải qua nhiều mưa bom bão đạn nhưng có thể người được trên người Khương Triết và Triệu Vũ có mùi máu, thậm chí là máu có lẫn cả bùn đất.

"Không biết trong núi bây giờ còn nhiều hay ít người đang trốn, ăn một chút đi rồi chúng ta mau chóng rời khỏi đây."

Thật sự trong núi hiện giờ không thiếu những người đang trốn đi như bọn họ, chỉ là đêm qua tiếng động quá lớn, cũng rất loạn, hơn nữa cũng không thể xác nhận những người bị Diêu Lượng lừa tới đây đã hoàn toàn quy thuận chưa, cũng sợ sẽ bị phục kích từ sau lưng. Khương Triết và Triệu Vũ, Tường Diễn luân phiên nhau mang theo Tô Anh rời đi.

Tường Nghị mang theo Tường Hiểu Hiểu, tuy rằng anh giận Tường Hiểu Hiểu ngu ngốc nhưng cũng sẽ không bỏ lại cô mà không quan tâm.

Anh đưa cho Tường Hiểu Hiểu một cái bánh lương khô và nước, Tường Hiểu Hiểu không từ chối, cô bị trói hai tay ở phía sau, bắt đắc dĩ bày ra bộ mặt đáng thương, nói: "Em ăn như thế nào đây? Huống chi em còn là một đứa con gái trời gả không chặt, các anh nhiều người như vậy, em còn có thể chạy sao?"

Tường Nghị lạnh giọng: "Chìa khóa không ở trong tay anh, há miệng ra."

Anh nhét thẳng bánh vào miệng Tường Hiểu Hiểu, cho cô uống nước một cách thô lỗ, "Đừng có mong giờ trò, lần này em không muốn cùng anh trở về, anh cũng sẽ mang em trở về!"

Tường Hiểu Hiểu rũ mắt, bị bánh quy và nước làm nghẹn đến trong lòng vừa tủi thân vừa khổ sở, cô chưa từng xem thường Tường Nghị, chính là Tường Nghị chưa bao giờ tin nhiệm cô, anh luôn đề phòng cô, đối với cô còn không tốt bằng đối với Tô Anh, vì sao tất cả mọi người đều thích Tô Anh, không thích cô chứ? Ngay cả anh trai ruột của cô cũng vậy.

Trong miệng lại ngoan ngoãn nói: "Em biết, chỉ là em bị trói thấy không thoải mái, hai tay đều đã tê rần....."

"Chịu đựng đi."

"....."

Tô Anh cũng nghe động tĩnh bên kia, nhưng cô không quay lại xem, im lặng ăn bánh quy, cô sẽ không đồng tình với sự đáng thương của Tường Hiểu Hiểu, kết cục mà cô ta có hôm nay đều là gieo gió gặt bão.

Tường Diễn chỉ chờ dài không tiếng động, lắc đầu, nói: "Sớm biết có hôm nay, biết vậy lúc trước..."

Người đáng thương sẽ có chỗ đáng giận.

Khương Triết chọn im lặng không nói gì.

Triệu Vũ lạnh lùng cười một tiếng, lạnh nhạt mà tuyệt tình.

Tuy anh đối với Tường Hiểu Hiểu không có chút hảo cảm nhưng trước mặt cô vẫn giữ ba phần lịch sự. Lúc này anh cũng không còn giữ một chút phép tắc nào. May mắn là Tô Anh không xảy ra chuyện gì, nếu không anh cũng không biết mình sẽ

làm ra chuyện gì nữa.

Ăn qua loa một chút, bọn họ chuẩn bị xuất phát tiếp.

Tường Hiểu Hiểu lại đột nhiên nói: "Anh... em, em muốn đi toilet..."

Tường Nghị nhu mày.

Tường Hiểu Hiểu đợi chờ, lại thấy tất cả mọi người không tin tưởng nhìn mình.

Cô nhìn Triệu Vũ, người đàn ông kia với vẻ mặt khinh thường, ngay cả một ánh mắt cùng lườm nhìn sang cô, hiện giờ cũng nhàu mày, đáng vẻ không kiên nhẫn, trong lúc nhất thời cảm thấy đau khổ, lại âm thầm oán hận không thôi.

Mọi người đều đối xử với cô lạnh lùng như vậy nhưng đối với Tô Anh che chở tận tình!

Cô ta phải chịu khổ gì chứ? Rõ ràng là khỏe mạnh, có thể chạy có thể nhảy, chỉ là từ dưới đất đứng lên thôi mà, anh còn cần thận đỡ ở phía sau! Sợ cô ta bị ngã à?

Rõ ràng người chịu tội là cô!

Vì sao chứ? Dựa vào cái gì!

Cô cúi đầu, che dấu ý hận trong mắt, trên mặt mảnh mai, điềm đạm đáng yêu.

- - -

Tường Hiểu Hiểu được mở công tay ra, Tường Nghị mang cô đi một bên, bởi vì sợ cô chạy trốn, là người con gái duy nhất ở đây, Tô Anh cùng Tường Nghị mang theo Tường Hiểu Hiểu đi, Khương Triết cùng Triệu Vũ không yên tâm nên cũng đi theo.

Tường Hiểu Hiểu ngồi xổm ở một bụi cỏ, trong lòng càng thêm hận.

Cô liếc mắt nhìn Tô Anh, đột nhiên nói: "Tô Anh, kỳ thật có một vấn đề tôi rất tò mò."

Tô Anh quay đầu lại nhìn cô một cái, cũng không nói tiếp.

Tường Hiểu Hiểu nói: "Khương Tử thích cô, Triệu Nhị thích cô, ngay cả anh trai tôi cũng thích cô, bên cạnh cô có nhiều đàn ông như vậy, nhưng người cô yêu thực sự là ai? Một người cô cũng không chọn, chẳng lẽ chỉ hưởng thụ cảm giác bọn họ quan tâm, theo đuổi cô sao? Thỏa mãn lòng tham sao?"

Tô Anh không nghĩ tới chuyện Tường Hiểu Hiểu nói chuyện này với cô, nhưng cô cũng biết lời nói của Tường Hiểu Hiểu có ẩn ý, thật ra là đang châm ngòi mà thôi, cô nói: "Cô tính làm gì, có thời gian tò mò tôi, không bằng lo lắng cho chính bản thân mình đi? Có cảm thấy sau khi ra khỏi đây, cô sẽ nhận được kết cục gì? Sẽ giống như lúc trước làm được làm cô công chủ nhỏ của Tường gia sao, là ở trong ngục giam suốt nửa đời còn lại đó!"

Tường Hiểu Hiểu nghiêng rằng nghiêng lui, ác độc trong ánh mắt giống như có thể bắn chết người, cô lại cười: "Tất nhiên là tôi biết, nửa đời sau của tôi đã xác định, không thay đổi được. Không giống như cô, cô còn có bao nhiêu lựa chọn, tùy tiện chọn một người còn có thể làm cô cười đến nằm mơ còn tỉnh lại, còn nếu muốn làm chị dâu tôi? Nếu cô nguyện ý, tôi tất nhiên sẽ chúc phúc cho cô cùng anh trai tôi."

Tô Anh: "Từ lúc này đến sau khi ra ngoài, cô và tôi sẽ không có bất cứ liên quan gì nữa."

Tường Hiểu Hiểu than thở: "Xem ra anh tôi không có hy vọng rồi, vất vả lắm mới biết cảm giác thích một người, thật là đáng tiếc. Vậy chỉ còn có Triệu Vũ và Khương Triết, hai người bọn họ cô chọn một người đi?"

Tô Anh cười, cảm thấy Tường Hiểu Hiểu vừa buồn cười vừa ngu ngốc, thậm chí lời nói ra đều không suy nghĩ, cô lắc lắc đầu: "Đôi mắt của cô cũng chỉ thấy được nhiều đó thôi sao?"

Tường Hiểu Hiểu ghét nhất chính là chuyện Tô Anh dùng ánh mắt đó nhìn cô, trong mắt toàn khinh miệt cùng trào phúng có thể làm ý hận trong lòng cô tăng thêm, giống như hiện tại, nhìn bộ dạng của cô ta lúc này đi, tướng mình là công chúa sao? Thật ra chỉ là một đứa con gái buồn cây bán hoa thôi mà, may mắn gặp được những người như anh của cô nên nghĩ bản thân là Lọ Lem chắc!

Cô chỉnh lại quần áo, sau đó liếc mắt một cái, cô có thể thấy phía sau gốc cây là những thân hình cao lớn, cô nói với Tô Anh những lời này nhất định là họ nghe thấy được. Tô Anh sẽ lựa chọn ai mới là điều bọn họ quan tâm!

Tất nhiên nếu Tô Anh chết đi, bọn họ chắc chắn sẽ càng đau khổ, Triệu Vũ cũng sẽ đau khổ, Triệu Vũ sẽ nhớ cô ta cả đời.

Tô Anh thấy Tường Hiểu Hiểu đứng đây, cô xoay người nói: "Đi thôi."

Tường Hiểu Hiểu cúi đầu, mắt nhìn cách đó không xa có vách núi, nếu không có Tô Anh thì tốt rồi, chỉ có khi cô ta chết đi, cô mới có thể vui vẻ! Hiện tại chỉ cần tưởng tượng đến bản thân ở ở trong ngục giam vượt qua nửa đời sau, còn Tô Anh được nhận hết sự yêu thương chiều chuộng, vui vẻ, cô cảm thấy không chịu nổi!

Chỉ có khi Tô Anh chết đi, cô mới có thể được giải thoát.

Trong nháy mắt, Tường Hiểu Hiểu đột nhiên phát điên nhào đến ôm lấy Tô Anh kéo về phía vách núi!

Tô Anh vốn dĩ có ý để phòng cô, Tường Hiểu Hiểu đột nhiên vứt tội, cô lập tức bắt được cánh tay đối phương muốn đem cô kéo xuống, Tường Hiểu Hiểu không ngăn ngại vì đã có chuẩn bị, trong tay cô cầm một nhánh cây, dùng sức đâm vào đôi mắt Tô Anh. Tô Anh lùi lại phía sau, nhánh cây sượt qua má, một dòng máu nóng tuôn ra.....

Tường Hiểu Hiểu đột nhiên phát điên làm đám người Khương Triết và Triệu Vũ kinh hãi, lập tức chạy lại!

Tô Anh dùng một chân đá vào khuỷu chân Tường Hiểu Hiểu, một chân dùng sức đẩy cô ta ra.

Tường Hiểu Hiểu không nghĩ tới Tô Anh có sức mạnh như vậy, chân cô mềm nhũn ra, khuôn mặt điên cuồng đang ngã trên mặt đất, lại không cẩn thận vương phải hòn đá, cô la lên một tiếng thất thanh, ngã về phía vực sâu phía sau.

Tô Anh lấy tay vuốt mặt, cô cũng bị kinh ngạc, trong một lúc cô rất hận Tường Hiểu Hiểu, nhưng không nghĩ đến chuyện sẽ làm cô ta chết ở chỗ này, nên hiện tại thấy cô ta như muốn ngã xuống vách núi, cơ bản là phản xạ có điều kiện nên đuổi tay ra kéo lại!

Nhưng mà cô lại chậm mất một bước, Tường Hiểu Hiểu hoảng sợ kêu to một tiếng rồi biến mất khỏi tầm nhìn của cô, Tô Anh bước nhanh, trước mắt cô thể thấy vách núi sâu không đo được.

..... Tường Hiểu Hiểu đã chết sao?

Nhưng mà ngay sau đó một giây, Tô Anh đột nhiên nghe được phía sau có người ở hô to: "Tô Anh lui ra phía sau ——"

Cô cúi đầu, thấy gương mặt Tường Hiểu Hiểu không chút nào che giấu đi sự điên cuồng hận thù, thậm chí là quyết tâm muốn mang theo cô cùng chết!

Mà tay Tường Hiểu Hiểu chính là đang nắm vào cổ chân phải của cô, giờ phút này chân phải của cô lại đang không có cảm giác gì.

Tô Anh lập tức ngồi xuống, trọng tâm lui về phía sau, ngón tay cô gắng nắm vào cỏ dại, rốt cuộc cũng không kịp với quyết tâm điên cuồng muốn cô chết của Tường Hiểu Hiểu, lực mạnh đến nỗi kéo cô đi xuống theo, làm Tô Anh không tự chủ được ngã theo xuống sườn núi.

Bên tai là có tiếng gào thét trong gió, cả đám bọn họ la to: "Tô Anh!"

Cô mở to hai mắt, thân thể ngã về phía sau, ngược mắt nhìn trời xanh, vầng thái dương treo ở giữa không trung, bên tai là tiếng kêu lãnh lốt của chim chóc.

Cô sẽ chết sao?

Vách núi đang trống không đột nhiên xuất hiện một bóng dáng nhảy xuống theo.

Cả quá trình đều chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Cô hoảng sợ, thấy khuôn mặt thật đẹp của một người đàn ông.

Tiếp theo anh bắt được cô, cả người cô bị anh ôm chặt vào ngực một cách gắt gao, trong ánh mắt cô không còn là trời xanh mây trắng, mà là đáy vực sâu không lường được.

Người đàn ông kia lút dưới người cô.

Giọng nói của anh khàn khàn, che dấu đi tiếng thét trong gió.

"Bé hoa nhài."

- -

Tô Anh chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày Khương Triết sẽ vì cứu cô mà không sợ chết.

Cô kéo anh lên bờ, nước sông trong trẻo hiện giờ đã bị vết máu nhuộm thành màu đỏ tươi đẹp, người đàn ông từ trước đến nay không gì không làm được mà giờ phút này lại không có hơi thở nằm im lìm ở đằng kia, cả người ướt đẫm, khuôn mặt đẹp trai xuất hiện nhiều vết xanh tím.

Vẫn còn hơi thở nhưng rất yếu, Tô Anh ấn lồng ngực anh, hơi thở vẫn rất yếu ớt, Khương Triết sẽ chết sao, Tô Anh biết cô không cứu được anh.

Bất giác cô run lên, lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Hiện giờ, cái gì cô cũng bắt chấp, thậm chí không kịp kiểm tra trên người anh có bao nhiêu vết thương, chỉ có thể điều khiển tâm thực vật trên người để đưa vào trong cơ thể Khương Triết, cô muốn anh sống, dù tính đến việc sẽ mất đi tâm thực vật, cô cũng muốn anh sống lại.

Cô không hề nghĩ đến chuyện báo thù, cũng không hề tìm kiếm cái gọi là chân tướng, cô đã sớm biết rõ, không có người thực sự làm hại cô, cũng không có người thực sự có lỗi với cô, cô không nên chấp nhất với kiếp trước, lại càng không nên đem ân oán kiếp trước mang đến kiếp này.

Không giống nhau, rất nhiều chuyện đều không giống nhau, ngay cả người cũng không giống nhau mà.

Cô còn cười Tuồng Hiếu Hiếu chấp mê bất ngộ, thật ra cô thì có khác gì? Cô chưa bao giờ thực sự buông bỏ quá khứ, cũng chưa bao giờ thực sự nghiêm túc đối xử với Khương Triết, cô chưa bao giờ thừa nhận anh.

Hiện giờ cô chỉ nghĩ đến việc cứu sống Khương Triết, dù cô có mất đi tất cả, mất đi sinh mệnh, chỉ cần anh có thể sống lại.

"Cầu xin anh, không được chết!"

"Cầu xin anh, không được chết....."

"Cầu xin anh....."

Sức cùng lực kiệt, thần trí mông lung, cô ngã vào ngực anh, hoàn toàn mất đi ý thức.

- -

Tô Anh cảm giác mình sắp chết, cả người nóng hổi, rất đau, như là bị lửa lớn làm cho bỏng, lại giống như bị mưa tầm tã quật vào, rất khó sở, như là đang gãy giữa khi kẻ cận cái chết.

Chết? Không, cô không thể chết được, Khương Triết còn phải đợi cô đi cứu, Khương Triết không thể chết được...

Cô liều mạng gãy giữa, rồi lại cảm giác như cả người bị trôi lại, như là bị cái gì đó trôi chặt, làm cô không thể động đậy được.

Cô bắt lực lại tuyệt vọng, bắt đầu khóc thút thít, trong miệng ní non nghe không rõ lời nói.

"Bé hoa nhài, đừng khóc."

"Anh đây, anh đây, đừng khóc....."

Giọng nói quen thuộc cuối cùng làm cô chậm rãi bình tĩnh lại, cô có chút nghi ngờ không tin là thật, sau đó mờ mắt, không hề có tiêu cự nhìn người đàn ông trước mặt mình.

Anh đang cúi đầu, tóc den ướt át nhỏ nước, mày kiếm mất tính, mũi cao thẳng, đôi mắt nhìn xuống, hơi nhấp môi, chính là hình dáng đó, người đàn ông cao cao tại thượng khiến người khác khiếp sợ.

Cô ngờ ngác, giống như trong mơ:"Khương Triết?"

Anh "ừ" một tiếng:"Là anh."

Tô Anh nhìn anh, không dám nhúc nhích, như là sợ sẽ làm anh chạy đi mất.

Khương Triết ôm lấy mặt cô, hôn nhẹ lên trán, cười khẽ rồi ôm cô vào ngực:"Anh Anh khóc."

Bên tai Tô Anh là nhịp tim đập trầm ổn của người đàn ông này, thích —— thích —— thích ——

Cô chưa bao giờ cảm thấy giọng nói này dễ nghe như hiện tại.

Cô dựa vào vòm ngực to lớn, ôm chặt, hai mắt nóng ran muốn khóc.

Cô đầu môi:"Khương Triết.....?"

Anh thấp giọng trả lời:"Ừm, là anh."

Tô Anh vẫn không dám tin:"Anh còn sống đúng không?"

Khương Triết:"Đúng vậy, anh còn sống."

Tô Anh ngửa đầu nhìn, bàn tay nhỏ vượt mặt người đàn ông trước mặt, hơi thở ấm áp giống cô, vui đến nước mắt lưng tròng!

Không phải mơ.

Thật sự không phải mơ.

Tô Anh vui đến mức phát khóc, cô không thể chịu được nữa, khóc nức lên.

"Anh là đồ ngốc sao? Đó là đầu chứ, sao lại dám nhảy xuống theo em chứ!"

"Anh chính là đồ điên!"

"Em cứ nghĩ rằng anh chết rồi, em đã hại chết anh....."

"Anh đừng chết."

"Xin lỗi anh, Khương Triết....."

Anh vẫn ôm cô, nghe cô ní non nói năng lộn xộn, bàn tay to lớn vượt tầm lưng mảnh khảnh của cô nhẹ nhàng, muốn trấn an những kinh hoàng và sợ hãi của cô.

Đâu phải anh không sợ.

Ít nhất khi anh tỉnh lại, lúc thấy Tô Anh ngã vào ngực mình, anh chỉ sợ không cứu được cô, ngược lại còn để cô cứu anh, may mắn là cô chỉ bị kiệt sức nên ngất đi, nếu không anh sẽ rất hối hận.

Trong lòng anh dần dần bớt khủng hoảng, chỉ có thể ôm chặt cô gái trong lồng ngực, chỉ có như vậy mới làm sợ hãi trong lòng anh dịu xuống.

Anh nhéo nhẹ vành tai trắng nõn của cô, nói như ra lệnh:"Được rồi, đừng khóc nữa."

Tô Anh dừng khóc, ngược đôi mắt ướt đẫm nhìn anh, lại nhìn không được thút thít tiếp, lồng ngực phập phồng, bày ra vẻ mặt đáng thương.

Khương Triết bật cười, đôi môi tiến đến cầm cô hôn vài cái.

Anh rù mắt, thấy cô chớp chớp mắt, yên tĩnh ngoan ngoãn, tay ôm phía sau lưng anh lại càng lúc càng chặt.

Môi anh chuyển qua khóc môi cô, tiến đến cánh môi hồng hào ấm áp nhẹ nhàng kia rồi hôn lên.

Tô Anh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hôn lại đôi môi lạnh lẽo kia, cứ chỉ cần thật.

Việc cô đáp lại như đã thả ra con thú dữ ẩn trong người anh bấy lâu, anh không kiên nhẫn được nữa, hôn thật mạnh lên cánh môi non mềm kia, đầu lưỡi nóng bỏng tách hai hàm răng ra tấn vào, chiếm lấy khoang miệng ấm áp của cô mà chọc ghẹo, môi lưỡi giao nhau, triển miên thần mật, càng lúc càng chiếm đoạt không khoan nhượng.

Tô Anh rất nhanh liền không thờ nổi nữa, hô hấp nặng nề của anh làm cả người cô như muốn bốc cháy lên, cô nhỏ giọng hừ hừ vài tiếng.

Khuong Triết cười, anh ngừng lại một chút, ngón cái thô ráp vuốt ve môi cô, Tô Anh mở to mắt, rồi lại bị anh xoay người đè lên, cô ngửa đầu nhìn anh, giọng anh khàn khàn: "Cái miệng nhỏ này, sưng lên mất rồi."

Đôi môi nóng bỏng lại lần nữa hôn xuống, cô chỉ có thể thừa nhận nụ hôn vừa kịch liệt vừa mạnh mẽ của anh.

Như là muốn nuốt cô vào trong bụng, điên cuồng, nóng rực, không màng tất cả.

Lâm cô cũng điên đảo theo anh, cả người nóng lên, không màng tất cả, chỉ muốn trầm luân.

Anh gất gao đè ở trên người cô, làm cô có thể cảm nhận rõ ràng được anh đang xúc động và khát vọng.

Anh nâng chân trái của cô lên vòng ngang eo mình, quần áo ướt át bị vén lên, khuôn mặt anh lúng lúng vui mặt vào ngực cô, mồ hôi trên trán nhỏ giọt, dừng ở bộ ngực trắng trẻo hồng hào của cô, đôi mắt thâm trầm có vài tia đỏ gợn lên, môi mòng phồng lên, ăn cô không còn một chỗ.....

Tiếng rên ri như ngâm nga bên tai trở thành giai điệu đẹp nhất đối với anh lúc này.

Tô Anh ôm lấy đầu anh, lồng bàn tay vào mái tóc đen, cô hơi nhắm mắt, bị môi anh cùng bàn tay tra tấn đến cả người đều ớn phát run.....

Cô có cảm giác hình như mình bị anh làm cho muốn ngất đi rồi, trong người khó chịu lao đảo.

Đột nhiên anh ngừng lại.

Tô Anh mở to mắt nhìn, anh chống ở trên người cô, khuôn mặt anh tuấn ứng đỏ, hơi nhàu nhão lộ ra một tia nghi ngờ.

Tô Anh: "..... Hửm?"

Khuong Triết nhéo nhéo đuôi phải của cô, hỏi: "Có cảm giác không?"

Tô Anh giật mình ngạc nhiên, Khuong Triết lại dùng sức nhéo nhẹ: "Không có sao? Nhưng mà khi nãy đuôi phải của em vẫn luôn run mà."

Tô Anh vẫn không phản ứng.

Anh thấp giọng: "Không liên quan chuyện này."

Môi lại lần nữa đè ép xuống dưới.

Tô Anh lại đột nhiên đẩy ra, Khuong Triết không chú ý nên bị cô thoát được!

Cô trực tiếp ngồi dậy, nhéo nhéo đuôi phải, hơi tê tê, lại nhéo nhéo.....

Thực sự làm cô hoảng hốt: "Hình như thật sự....."

Không phải ảo giác, chân cô thật sự có cảm giác!

Cô không kiểm được vui sướng, từ mặt đất gầy giữa đứng lên, thử đi hai bước... Lại nhảy vài cái...

Cô cũng sờ hồi lâu, cuối cùng cũng ý thức được, cô... thật sự khỏe lại. Giống như lúc trước rồi!

Nhưng đây cũng là chuyện ngoài ý muốn, Tô Anh vừa muốn khóc vừa muốn cười, không biết cái này có tính không phải họa thì là phúc không?

"Khuong Triết, nhìn em có ổn không?"

Khuong Triết ngồi ở trên cô, ngẩng đầu nhìn cô, ừ một tiếng, không ngoài ý muốn cũng không tỏ ra kinh ngạc, bàn tay to rộng duỗi về phía cô: "Đến đây."

Tô Anh tâm trạng rất tốt, cười tùm tùm đặt tay nhỏ vào lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng nắm lấy, dùng sức một chút, cô lại ngã vào trong lòng anh, bị ôm chặt lấy.

Rõ ràng hai người đều ướt đầm, giờ phút này lại lặng lẽ ôm chặt nhau, cảm thấy cả người đều là sự ấm áp yêu thương.

Tô Anh dựa vào người anh, thấp giọng nói: "Tuông Hiểu Hiểu....."

Khuong Triết lạnh giọng: "Không cần để ý đến cô ta."

Tô Anh im lặng, Tuông Hiểu Hiểu nhất định sẽ không may mắn được như bọn họ, cô ta sẽ chết.

"Bây giờ chúng ta đem quần áo phơi khô, sau đó tìm đường ra ngoài đi, anh Tuông Diễn và anh Triệu Vũ chắc đang nghĩ rằng chúng ta đã chết....."

Khuong Triết "ừ" một tiếng.

Triệu Vũ và Tuông Diễn nhất định sẽ xuống dây tìm, thật ra anh không lo lắng lắm.

Tô Anh cũng không quá lo lắng, hiện giờ chân cô rất tốt, Khuong Triết cũng không có việc gì, chỉ cần tìm cây trong núi hỏi một câu, dù đường ra là bọn Triệu Vũ và Tuông Diễn thì cô đều có thể tìm ra để như trở bàn tay.

Nhưng mà phải đợi cô ổn định cảm xúc một chút, muốn vận chuyển tâm thức vật để nghe xem có loài thực vật nào đang nói chuyện hay không mới được, phát hiện cơ thể mình lúc này trống rỗng, cái gì cũng không có, ngay cả bên tai cô cũng không nghe thấy gì.

Cô bản thân phát hiện hình như bản thân đã mất đi tâm thức vật thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [xWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Gặp lại nhau

Edit: Hiền Chăn

Beta: Mun

Khuong Triết tìm một tảng đá lớn có ánh nắng chiếu vào cho Tô Anh ngồi, áo khoác ướt nhem của cô và anh đều được treo trên một cái giá gỗ tạm bợ vừa mới được anh dựng lên. Tô Anh ngồi bó gối nhìn bóng dáng bạn rộn nhật củi đánh lửa của người đàn ông, trên người anh mặc chiếc áo sơ mi đen cùng quần tây đen dài, mái tóc đen nửa ướt nửa khô nằm lộn xộn trước trán gập phần che đi sự sắc bén lạnh lùng trong đôi mắt anh.

Tô Anh nhìn anh, sau khi cảm xúc đã dần bình tĩnh lại cô vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Bất luận là chuyện cô và anh vẫn may mắn sống sót hay là chuyện cô mất đi tâm của thực vật đều khiến cô cảm thấy khó mà tin được.

Tuy nhiên, nếu mất đi tâm của thực vật mà đổi lại được mạng sống của cô và Khuong Triết thì cái giá này cũng đáng để trả.

Điều duy nhất làm cô canh cánh trong lòng đó là sau này không thể nghe thấy tiếng nói của cây cỏ nữa. Không biết xương rồng với cội lông xanh hiện giờ đang lạc trôi ở đâu? Rồi làm sao mới tìm được bọn chúng đây? Còn nữa, làm cách nào mới có thể nói chuyện lại với đám hoa cỏ trong tiệm...

Nghĩ đến đây cô lại không nén được đau buồn, rốt cuộc vẫn không thể nào thoát mái cho được.

"Anh Anh?"

Khương Triết đi đến và ngồi xổm xuống trước mặt Tô Anh, anh đỡ cái đầu nhỏ đang vùi sâu dưới khay tay lên thì quả nhiên nhìn thấy mắt Tô Anh đã đỏ ửng, cánh môi hồng nhuận run lên bần bật, ánh mắt đầm lệ mang theo nét đau buồn ấy làm lòng anh khẽ run lên: "Em sao vậy?"

Tô Anh lấy tay che mặt mình lại, cổ lắc đầu nói nhỏ: "Không sao ạ."

Anh cười lạnh một tiếng, bàn tay mạnh mẽ nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, lại kéo khuôn mặt bệ xỉnh ấy ra khỏi lòng bàn tay lần thứ hai. Anh nhàu chặt mày, khuôn mặt vốn đã có chút hồng hào của cô lúc này lại tái nhợt lạnh ngắt, trên mặt còn có một vệt nước mắt ướt đầm, anh lạnh giọng nói: "Không sao thì em khóc cái gì?"

Tô Anh cắn môi nhìn anh với đôi mắt ngấn lệ, đáng về an tĩnh.

Khương Triết khe khẽ thở dài, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, khuôn mặt anh tuần thấm thụy có chút bất đắc dĩ, trong giọng nói còn mang ý cười như nuông chiều: "Đừng khóc, khóc nữa là mắt sưng hết đó. Người ta không biết nhìn vào còn tưởng anh phát điên, rồi vào cảnh này còn bắt nạt em"

Tô Anh phai mắt một lúc mới "tiêu hoá" được ẩn ý trong lời nói của anh, cô nhìn không được đưa tay đánh vài cái vào eo anh, về mặt buồn bực. Anh khẽ cười một tiếng, cắn lấy vành tai non mịn của cô và thì thầm bên tai: "Tai nhỏ, ngoan nghe lời"

Tô Anh hừ một tiếng: "Không nghe."

Cô vừa dứt lời liền cảm thấy vành tai của mình đang bị chiếc lưỡi nóng bỏng của anh treu đùa, thân thể cô không nhận được khẽ run rẩy, cả người tê dại không còn chút sức lực. Cô khẽ kêu một tiếng đẩy anh ra sau đó đưa hai tay bịt kín tai, đôi má ửng hồng: "Khương Triết, anh không được giờ trò lưu manh!"

Người đàn ông từ tốn "à" một tiếng, cánh tay dài của anh duỗi ra ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô sau đó ôm chặt cô vào lòng, anh nhường mày cười cười: "Bé hoa nhài, có phải em hiểu lầm anh rồi không, cái này mà bảo là "giờ trò lưu manh" hả? Ờ ta thì cũng phải giống lúc này, coi sạ.c.h...."

Tô Anh nhanh chóng che miệng anh lại, cắn răng nói: "Đù rồi, đù rồi!!"

Khương Triết rũ mắt nhìn cô, chu môi hôn vào lòng bàn tay mềm mịn nhỏ nhắn của cô, hơi ngửa.

Tô Anh thu tay lại, ánh mắt hơi dao động, không dám nhìn thẳng vào anh.

Cô có chút sợ hãi, sợ khi nhìn thấy tình cảm nằm sâu trong đôi mắt thâm trầm ấy lại không biết phải đáp lại nó như thế nào, vừa bối rối lại vừa hoảng loạn.

Khương Triết xoa xoa đầu nhỏ của cô, lại ôm cô vào lòng, bàn tay chậm rãi vuốt tằm lưng mảnh khảnh của cô, hỏi: "Lúc này suy nghĩ gì vậy?"

Tô Anh cúi đầu, cảm giác được luồng nhiệt nóng bỏng trên ngực anh đang dần tản ra làm cơ thể cô cũng trở nên ấm áp hơn.

Khương Triết: "Được rồi, không muốn nói thì chúng ta không nói nữa. Nhưng bắt luận có suy nghĩ chuyện gì cũng không cho em khóc."

Tô Anh ngoan ngoãn gật đầu: "Dạ biết rồi."

--

Nắng và gió trong núi đều cực tốt, quần áo của hai người họ rất nhanh đã được hong khô. Chỉ có điều lâu vậy rồi vẫn chưa ai tìm đến, có lẽ sau khi rơi xuống sông đã bị sóng đánh trôi đi một đoạn quá xa, hoặc có lẽ do đường núi hiểm trở khó tìm người. Tóm lại, đến tận một lúc lâu sau khi rơi xuống, bọn họ vẫn không thấy ai đến cứu viện.

Có vẻ như Khương Triết cũng không sốt ruột cho lắm, anh tìm được một hang động nhỏ ở gần đây, còn hái được quả rừng ăn đỡ đói, hơn nữa còn tìm được rất nhiều cành cây khô dùng để nhóm lửa.

Tô Anh theo sau anh không rời nửa bước, nói là đi theo để giúp đỡ nhưng thật ra không giúp được gì cả, nói đi theo xem thì đúng hơn.

Bởi vì cô không muốn phải một mình chờ đợi.

Mỗi khi ở một mình thì người ta rất dễ suy nghĩ linh tinh, cứ như thế sẽ lâm tâm trạng cô trở nên tồi tệ. Trước đây cô còn tưởng mình có thể bền ba một mình trong núi nhưng không ngờ bây giờ lại bị ọc ở đây.

Mãi đến tối muộn cũng đã tìm đủ các thứ cần dùng, lúc này đột nhiên Khương Triết lại muốn ra ngoài, Tô Anh nghi hoặc hỏi: "Anh định ra ngoài nữa à?"

Cô đứng dậy đi đến bên cạnh anh, ý muốn cùng đi.

Khương Triết bất đắc dĩ véo véo khuôn mặt trắng mịn của cô, cất giọng khàn khàn: "Ngao ngoãn ở đây chờ anh chút."

Tô Anh "ơ" một tiếng, nhìn Khương Triết với vẻ mặt nghi hoặc: "Em đi cùng anh." Sau đó lại thấy anh đứng bất động, dường như không có ý định dẫn theo cô, nói tiếp: ".....Không được hả?"

Khương Triết nhường mày khẽ cười, anh từ tốn đặt tay lên chiếc thắt lưng, lạch cạch——

"Cùng nhau?"

Anh nhìn thấy khuôn mặt trắng trẻo của cô thoáng chốc đã hiện lên mấy rặng mây hồng, đôi mắt long lanh đảo loạn xạ, đôi tay nhỏ không biết nên đặt ở đâu, đáng về vừa bối rối vừa đáng yêu.

Quá mê người.

Rõ ràng là đơn thuần hết mực nhưng lại làm cho cả người anh ngửa ngáy khó chịu như bị lửa thiêu, ần ần có một nhu cầu cấp thiết muốn bùng phát - dục vọng nguyên thủy nhất của con người.

Anh nheo nheo đôi mắt, nheo khuôn mặt ấm áp của cô một phát rõ mạnh sau đó đi nhanh ra khỏi động.

Mãi đến khi bóng dáng của anh dần khuất trong màn đêm Tô Anh mới cảm thấy "hừ" một tiếng, chuyện lúc này... Thật sự làm cô muốn kiểm cái lỗ chui xuống luôn cho rồi!

Cô đi đến ngồi bên một hòn đá, chống cằm chờ đợi thật lâu mà vẫn không thấy Khương Triết trở lại. Bỗng, cô nghe được tiếng ma sát khe khẽ, tiếng động ấy đến từ bên ngoài động vốn yên tĩnh, nên không thể nào là Khương Triết...

Cô cẩn thận nhặt cây gậy gỗ dưới đất lên, giờ này ở những nơi hoang sơ như trong núi rất có thể sẽ gặp một vài con thú hoang hoặc rắn!

Tô Anh không dám hét to hay tạo động tĩnh quá lớn, ngược lại rất cẩn thận rón rén ra ngoài cửa động xem thật kỹ. Nhưng điều làm cô bất ngờ đó là không hề thấy bóng đen nào di chuyển như dự liệu cả, chỉ có bóng cây đang xào xạc đong đưa theo gió.

Không lẽ cô nghe nhầm?

Tô Anh ôm một bụng nghi hoặc, đi qua đi lại hai vòng trước cửa động vẫn không tìm thấy gì.

Cô còn khẽ gọi tên Khương Triết nhưng không ai đáp lại, cũng không biết anh đã đi đâu.

Ngay lúc cô định từ bỏ và quay về hang động thì chợt nghe thấy tiếng ma sát, tiếng động này hơi quen.....

Rất quen thuộc...

Đột nhiên trong đầu Tô Anh xẹt qua một tia sáng, cô bất ngờ quay đầu lại!

"Lông xanh nhỏ???"

Tiếng ma sát này cực kỳ giống với tiếng động mỗi lần nó chơi đùa sinh nhiệt!

Quả nhiên, sau khi cô kêu một tiếng lông xanh nhỏ thì bóng cây lại đong đưa, rắng rắc vài tiếng thì thấy một bóng cây cao lớn đi ra!

Thật sự là vừa cao vừa to, ít nhất thì to gấp đôi so với lúc cô rời đi!

Hơn nữa tạo hình của cột lông xanh hình như có chút quái dị, rễ cây cắm sâu vào lòng đất, trên thân cây còn công theo lông hồng nhỏ, trên một nhánh cây còn treo chiếc ô tó đỏ chơi đùa bị hồng. Xương rồng cũng ở đây, nó bị kẹp ở trong một chạc cây, dường như nó còn muốn bày tỏ sự kích động và vui mừng nên đã phóng "biu biu" hai cây gai xuống đất.....

Tô Anh bất ngờ đến không nói nên lời, nhìn có chút ngốc.

".....Các em thật sự tìm thấy chị?"

Cô nghĩ nếu lúc này vẫn có thể nghe được tiếng nói của chúng thì chắc hẳn xương rồng đang oa oa khóc to, kể lể cho cô nghe trên đường đến đây bọn chúng phải chịu nhiều khổ cực như thế nào!

Chuyện này làm cho Tô Anh vừa cảm động vừa tức giận, thật muốn đánh đòn chúng nó một trận ra trò!

Nhưng mà lại luyến tiếc, bởi vì cô thật sự thấy rất hạnh phúc.

Cô vui đến phát khóc, hết vỗ vỗ xương rồng rồi lại ôm lồng xanh nhỏ với lồng hồng nhỏ. Lồng hồng nhỏ vẫn giống trước đây không hề có chút phản ứng, ngược lại thì lồng xanh nhỏ run run mấy chiếc lá nhỏ nhỏ của nó, đáng vẻ nghĩ ngờ hết chạm mặt rồi đến chạm vào đầu Tô Anh, hình như là nó không chắc Tô Anh có phải người nó đang tìm hay không.

Tô Anh nói: "Thật xin lỗi, vì xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn mà hiện giờ chị không có tâm của thực vật nữa, cũng không cách nào nghe được tiếng nói của các em. Xương rồng, chị không nghe được tiếng em nói....."

Lời nói của cô thành công làm cho cột lồng xanh an tĩnh lại, ngay cả mấy cái lá cũng không còn run. Xương rồng thoát nhìn giống như đang ngầy ngốc, chưa tiêu hoá kịp ý tứ trong câu nói của Tô Anh.

Tô Anh lại nói: "Tuy rằng chị không nghe được nhưng mà chị biết hết đấy. Chị nhớ rõ các em, với lại chị cũng đang nghĩ cách giao tiếp với các em, cho dù không có tâm của thực vật thì chị vẫn hy vọng có thể nghe được tiếng các em thêm lần nữa."

Lúc ban đầu, quả thật cô có mang tâm tư lợi dụng chúng, nhưng theo thời gian chúng nó ở bên cạnh bầu bạn với cô dần dần bắt tri bất giác [1] cô đã không còn mang cái suy nghĩ kia. Cô thích nghe bọn chúng lái nhái, cũng thích lái nhái với chúng.

[1] Bất tri bất giác: không biết từ khi nào.

Cô sờ sờ lồng xanh nhỏ, hứa với nó: "Chị nhất định sẽ tìm ra biện pháp. Với lại trước kia chân chị bị gãy nhưng bây giờ thì tốt rồi này, còn nữa, chị cảm thấy sinh lực cũng đang dần hồi phục. Chị cần có thể sống tiếp thì sẽ có thời gian, sẽ tìm được biện pháp!"

Lồng xanh nhỏ đang đưa mấy lá cây, lại đi vòng vòng quanh cô giống như vỗ số lần trước đấy.

Bóng cây của nó cao lớn thẳng tắp, mỗi lần di chuyển lại vang tiếng sột sọat, không còn be bé đáng yêu giống như trước đây, Tô Anh nhìn không được nói: "Lồng xanh nhỏ, vì đang ở bên ngoài nên em mới cao lớn vậy sao? Không lẽ ở nhà chị cho em ăn không đủ hả?"

Rõ ràng lúc trước cô bón phân với truyền tâm của thực vật cho nó không ít. Ra ngoài lâu như thế, lại thêm bón ba suốt dọc đường vậy mà không thấy nó héo đi chút nào, ngược lại còn càng ngày càng to lớn chắc khỏe!

"Thân em cao như vậy, nhà của chị sắp chứa không được em luôn rồi đó."

Thân cây cao lớn của nó thoát nhìn vô cùng kiêu hãnh và tự hào.

Tô Anh mỉm cười.

Thời gian trôi đi thật nhanh, trong lúc Tô Anh đang suy nghĩ làm thế nào để mang chúng nó về thành phố C thì cột lồng xanh đột nhiên run lên, bộ rễ đang vùi sâu trong lòng đất lại trĩu lên hết, dường như đang chuẩn bị chạy trốn!

Cùng lúc đó, Tô Anh nghe được tiếng có người đến gần, là Khương Triết.

Cô nghiêng đầu nhìn sang thì quả nhiên thấy được bóng dáng cao lớn của người đàn ông bước ra từ trong màn đêm, vẻ mặt thâm trầm, đôi mắt đen nhánh của anh như đang khoá chặt lấy cô.

Tô Anh nhìn anh, sau đó quay đầu lại thì đã không thấy bóng dáng của cột lồng xanh với xương rồng đầu nữa, trên mặt đất chỉ còn lại vài vết bùn đất lộn xộn chứng tỏ từng bị xới lên.

Khương Triết tiến đến gần, đảo mắt nhìn xung quanh, trực giác nói cho anh biết có điều gì đó sai sai: "Sao thế?"

Tô Anh đưa tay đỡ trán, dờ khóc dờ cười.

Lồng xanh nhỏ đúng là nhớ rõ lời dặn của cô, trước kia cô bảo nó phải trốn tránh không được để người khác phát hiện, bây giờ quả nhiên trốn kỹ đến mức một nửa đầu vết cũng không lộ. Cũng không biết suốt một đường như vậy phải vất vả và cỡ nào, tuy vậy chuyện này với chúng nó cũng coi như là chuyến du lịch thú vị.

Nghe đến đây thì chớp mắt lại thấy cay cay, vừa đau lòng lại vừa chua xót.

--

Cuối cùng, lúc trời vẫn chưa chuyển hẳn sang đêm đen thì nhóm người Triệu Vũ, Tường Diễn, Tường Nghị cùng với ba người đàn ông mặc đồ nguy trang cũng tìm thấy Khương Triết và Tô Anh. Nếu nói việc rơi từ độ cao như vậy xuống mà không tổn hại đến một cọng tóc là đáng ngạc nhiên, thì việc hai người họ vẫn còn bình an tồn tại mới làm cho mọi người vui mừng kích động.

Không có gì tốt hơn là còn sống trên đời.

Ở khoảnh khắc Tô Anh rơi xuống vách núi kia, Triệu Vũ dường như nhảy xuống cùng một lượt với Khương Triết để bắt lấy cô. Nhưng rồi cuộc anh vẫn chậm một bước, Khương Triết nhảy xuống trước, còn khi anh nhảy xuống thì lại bị Tường Diễn tóm cổ chân lại...

Trong một khắc ấy suýt chút nữa anh đã nổi điên, lại càng hối hận vì trước đó lại cho Tô Anh đi gặp Tường Hiểu Hiểu. Anh phải sớm biết rằng Tường Hiểu Hiểu kia điên rồi, hiện giờ chi muốn cá chết lười rách, cuối cùng để cho Tô Anh phải chịu tội!

Trong lòng anh tràn đầy hối hận, hận mình không phải là người rơi xuống vách núi thay cho cô.

Cũng may Tường Nghị cũng từng nghiên cứu địa hình ở trong núi, anh dẫn mọi người xuống núi sau đó tìm kiếm dọc theo bờ sông. Nhưng mà tìm kiếm một lúc lâu vẫn không thấy, mà chỉ thấy được thi thể của Tường Hiểu Hiểu bên bờ sông.

Anh không có chút cảm tình nào với cô ta nên nhìn một cái cũng lười.

Anh chỉ cầu mong Tô Anh với Khương Triết không xảy ra chuyện gì, hy vọng năng lực thần kỳ của Tô Anh sẽ giúp hai người họ vượt qua nguy hiểm....

Cảm giác vừa tức giận vừa hoảng loạn cứ mãi theo anh suốt một đường tìm kiếm cho đến khi nhìn thấy Khương Triết và Tô Anh khỏe mạnh đứng đó mới dần dần tan đi, họ đứng đó nắm chặt tay nhau, trong lòng anh lại thấy đau khổ, cảm xúc lúc này vừa hỗn loạn vừa phức tạp đến mức anh không còn phân biệt được nữa.

Nhưng anh biết, giữa anh và Tô Anh vĩnh viễn không có khả năng.

Anh lại đến trễ một bước.

--

Triệu Vũ trầm mặc không nói gì, Tường Nghị cũng yên lặng giống vậy. Anh thật sự thích Tô Anh, chỉ có điều giữa em gái anh với Tô Anh có quá nhiều khúc mắc, những ân oán tình thù đó đã không thể nào phân rõ rạch ròi. Còn cái chết của Tường Hiểu Hiểu cũng là vì nó gieo gió gặt bão, cuối cùng đẩy mình vào chỗ chết.

Mà anh và Tô Anh cũng không có khả năng.

Anh chỉ đành đứng từ phía xa xác nhận Tô Anh bình an khoẻ mạnh, sau đó mang xác Tường Hiểu Hiểu rời đi.

--

Chiều hôm sau Tô Anh cùng nhóm người Khương Triết, Triệu Vũ, Tường Diễn trở về trấn, hiện nay trên trấn canh phòng rất nghiêm ngặt, cách mấy bước lại có một trạm gác rồi cứ cách một khoảng lại có cánh sát tuần tra. Mỗi chiếc xe đi qua đều phải lục soát kỹ lưỡng cả người lẫn xe để phòng ngừa bọn người trong tổ chức kia trà trộn vào hồng tẩu thoát. Xe của bọn họ vì có cánh sát đứng ra làm nhân chứng bảo đảm nên rất nhanh đã về đến biệt thự cho mọi người nghỉ ngơi.

Tô Anh cũng trở về phòng của mình, sau đó liền đi tắm rửa thay một bộ đồ sạch sẽ. Nhưng mà cô vẫn có vẻ hơi lo lắng sốt ruột, cứ nhiều lần ghé qua ban công nhìn ra cảnh vật trong màn đêm giống như đang tìm kiếm gì đó.

Vừa rồi đồng người như vậy nên cô không tiện đi tìm tòi lồng xanh nhỏ với xương rồng, hơn nữa cô cũng có chú ý đến cảnh vật xung quanh nhưng không hề thấy bóng dáng chúng ở đâu, cũng không biết bây giờ chúng ở đâu nữa?

Chắc là không sao đâu, suy cho cùng vượt cả chặng dài đến đây thì năng lực tự nó cũng không tầm thường.

Cô đứng ngoài ban công chốc lát, lúc quay trở lại phòng thì thấy Khương Triết đang bung một ly sữa bò nóng vào, cô nhận lấy uống mấy ngụm hết sạch sau đó đặt ly không lên bàn, cô cười từ từ: "Khương Triết mau đi ngủ đi, một mồi cá ngày rồi phải nghỉ ngơi cho thật tốt. Ngủ ngon."

Khương Triết nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ mềm mại của cô: "Được."

Anh rời khỏi phòng, Tô Anh tiễn anh ra đến cửa còn vẫy vẫy tay tạm biệt.

Nhưng trong khoảnh khắc cô định đóng cửa thì anh cứ một chân chặn cánh cửa lại, Tô Anh ngạc nhiên nhìn anh, ánh mắt anh lúc này đen nhánh thâm trầm dường như còn mang theo một chút cảm giác nguy hiểm. Anh mạnh mẽ đẩy cửa vào phòng

lần nữa!

Tô Anh hốt hoảng lui về sau, vội đến mức đánh rơi cả dép lê nhưng trắng, nên đành phải đi chân trần trên đất. Hai tay anh vòng qua ôm lấy eo cô, xoay người một phát liền dè cả người cô vào cánh cửa, phía sau lưng cô là tấm gỗ vừa cứng vừa lạnh, phía trước lại là bờ ngực săn chắc nóng bỏng của anh. Cô nắm lấy vạt áo của anh, ngược lên nhìn anh: "Anh làm gì thế...."

Khuong Triết hơi hơi cúi đầu, đặt chóp mũi của mình lên chóp mũi của cô, hô hấp của đôi nam nữ dần giao thoa trên miền, anh khẽ thì thầm: "Bé hoa nhài."

Tô Anh: "Vâng."

Khuong Triết: "Bé hoa nhài."

Tô Anh: "Vâng?"

Cô thấy trong mắt anh xuất hiện ý cười nhàn nhạt, đôi môi khẽ cong lên một đường sau đó hôn nhẹ lên ấn đường của cô. Cổ họng anh phát ra một tiếng thở dài mãn nguyện, càng dùng sức ôm chặt cô gái bé nhỏ này vào lòng, trông anh lúc này có chút ngây ngốc.

Tô Anh cô cọ đầu vào ngực anh, quanh chóp mũi đều là hơi thở của người đàn ông, là mùi hương thanh mát sau khi tắm, còn pha lẫn chút mùi thuốc lá quen thuộc.

Cứ ôm như vậy, mặc dù cảm giác mang lại thật tốt, rất thoải mái ấm áp, nhưng mà cô hơi ngốc.

Cô nhin không được mỉm cười.

"Khuong Triết, bao giờ chúng ta về thành phố C?"

Khuong Triết: "Nếu em không thấy mệt thì sáng mai về luôn."

Tô Anh lập tức gật đầu: "Em không mệt, mai mình về đi! Nhưng mà.... anh có thể giúp em chút việc không?"

Khuong Triết: "Humm?"

Tô Anh suy nghĩ sau đó nói với giọng dò xét: "Em rất thích hai cái cây nọ, lúc mình trở về có thể mang theo chúng về không?"

Khuong Triết: "Hai cây?"

Tô Anh lên tục gật đầu: "Vâng! Còn có một chậu xương rồng!"

Tô Anh ngừng đầu lên nhìn, khuôn mặt đẹp trai của anh không để lộ chút biểu cảm nào: "Được không ạ?"

Khuong Triết rừ rừ liếc cô một cái, không đồng ý cũng không từ chối. Tô Anh đành phải giờ giọng nghiêm túc: "Dù sao đi nữa, nhất định em cũng phải mang chúng về cùng!"

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Cua Tô Anh* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Hành trình trở về nhà

Edit: Cát

Beta: Mun

Khuong Triết nói với Tường Diễn và Triệu Vũ là anh muốn cùng Tô Anh đi riêng để về thành phố C.

Anh làm việc chưa bao giờ cần lấy cớ, đôi mắt với nghi hoặc của Tường Diễn và Triệu Vũ, anh nhường mảy, đáng về không chút để ý: "Thế giới của hai người, không được à?"

Ha ha.

Triệu Vũ cười lạnh một tiếng, nhưng không nói hai lời, buổi sáng cùng ngày liền khởi hành rời đi, Tường Diễn sờ sờ mũi, chỉ có thể rời đi với Triệu Vũ.

Chỉ là thật ra bọn họ nghe nói đêm qua Tường Nghi đã mang thi thể Tường Hiểu Hiểu trở về thành phố C.

Vô thanh vô tức, làm người thờ dãi.

Triệu Vũ và Tường Diễn đi rồi, đứng là hai người Tô Anh và Khuong Triết an tĩnh hơn rất nhiều, ngay cả vệ sĩ thường xuyên đi theo phía sau cũng ít hơn chỉ còn có Dương Lỗi và hai người đàn ông khác đi cùng để bảo đảm an toàn.

Cho dù như vậy, Tô Anh vẫn có chút không yên tâm, cây xương rồng còn ổn, chỉ là lông xanh và lông hồng có hình thù kì lạ, cô lo lắng sẽ làm mọi người chú ý.

Khuong Triết lại nói: "Nhất gan, cho dù anh mang tảng đá trở về, cũng sẽ không có người cảm thấy kỳ quái..."

Tô Anh bĩu môi: "Sao lại không cảm thấy kỳ quái?"

Mang hai cái cây vốn kỳ quái, huống hồ chúng nó còn.... đặc sắc như vậy.

Khuong Triết nhàn nhạt: "Bởi vì anh là Khuong Triết."

Tô Anh: "....."

Một câu, làm cô nói không ra lời.

Có lẽ đúng là trong lòng cô có quý, nghĩ quá nhiều, cho nên làm chuyện gì cô cũng đều cho rằng sẽ dẫn tới ánh mắt khác thường của người khác, chỉ là nếu cô thật sự thả lỏng thì sẽ thấy không phải tất cả mọi người đặt ánh trên người cô, chỉ cần chính quan tâm đến tài năng của cô.

Hơn nữa.....

Cô không còn gì đặc biệt, cho dù bị người chú ý tới thật ra cũng không có gì, bởi vì cô không có gì để giấu giếm.

Hiện tại điều duy nhất cô có thể làm là bảo vệ chúng nó, để chúng nó có thể sống vô ưu vô lo.

"Sao lại không vui?"

N ngón tay thô ráp của người đàn ông nắm lấy chiếc cầm tinh xảo của cô gái nhỏ, để cô ngừng đầu lên, nhưng đôi mắt vẫn không nhìn anh.

Anh liếc cô, thấp giọng nói: "Anh Anh, anh vẫn chưa từng hỏi em, thân thể của em... Có phải ổn hết rồi không?"

Tô Anh gật đầu, nói: "Ổn cả rồi."

Cho đến đến giờ phút này, Khuong Triết mới nhẹ nhàng thở ra: "Về sau mặc kệ phát sinh chuyện gì, cũng không được làm chuyện nguy hiểm như vậy, mặc kệ là vì ai, đều không cho phép."

Tô Anh cười khổ nói: "Sẽ không mà, cho dù em muốn cũng không được."

Khuong Triết hơi hơi nheo hai mắt lại, Tô Anh nói: "Cái gì em cũng chưa nói."

Khuong Triết trầm mặc, cười một chút: "Chẳng lẽ bởi vì chuyện này cho nên vẫn luôn không vui?"

Tô Anh cắn môi, gật gật đầu: "Tuy rằng những cái đó vốn không thuộc về em, là em may mắn mới có thể có được, nhưng sau khi thật sự mất đi, em cũng sẽ cảm thấy mất mát, khổ sở, luyến tiếc... Rõ ràng nó đã cứu anh và em, nhưng em lại ích kỉ luôn muốn có được nó...."

Trong lòng cô hơi chua chát: "Là em quá tham lam, có phải không?"

Khương Triết xoa xoa đầu cô gái nhỏ: "Chúng ta có thể có hôm nay, đã là lòng tham lớn nhất của anh. Còn những việc khác, cứ thuận theo tự nhiên đi, thuộc về em, cuối cùng sẽ trở về."

Tô Anh rũ mắt, nhỏ giọng từ một tiếng, trong lòng cô biết, hiện giờ như vậy, cô đã không thể cưỡng cầu điều gì, chỉ là nhìn không được sẽ khổ sở mà thôi.

Anh nhìn không được hôn hôn cái trán ấm áp của cô gái nhỏ: "Cô bé đáng thương."

Tô Anh cong cong môi, khẽ hừ nhẹ.

Cô nắm lấy vật tay áo của người đàn ông đi chuyển lên trên, ôm cổ anh: "Anh nói rất đúng, có thể giống như bây giờ đã rất tốt rồi. Em không thể quá tham lam".

Khương Triết "ừ" một tiếng.

Tô Anh hỏi: "Khi nào chúng ta trở về? Anh định làm thế nào với cây của em?"

Khương Triết suy tư trong đầu, chớp mắt một cái, đôi mắt lại không tự chủ được dừng trên cái miệng nhỏ hồng nhuận của cô gái: "Còn đau không?"

Tô Anh nghĩ hoặc chớp mắt một cái, một lúc mới phản ứng lại, cô liếm môi, mặt đỏ ửng nói lấy: "Em đang nói với anh chuyện chính sự! Cây của em rất lớn, em sợ mấy chiếc xe con đó không thể vừa được, phải mất mấy ngày để xe lớn đến chở về? Có phải rất lâu không?"

Khương Triết nói giọng khàn khàn: "Không cần lo lắng, anh sẽ thu xếp ổn thỏa."

Tô Anh nghiêng nghiêng đầu, lòng bàn tay thô ráp của người đàn ông đã ấn ở trên cánh môi cô, thông thả vuốt ve, ánh mắt anh thoát nhìn rất nguy hiểm, như là cực lực khắc chế mãnh thú kia trong lòng anh, muốn phóng túng điên cuồng!

Cô bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh khi ở bờ sông, mềm cả người, đầu cúi thấp tựa vào ngực người đàn ông.

Anh bật cười một tiếng, sờ khuôn mặt nhỏ nóng bỏng của cô gái nhỏ.

"Anh Anh ngốc."

--

Một ngày sau Tô Anh và Khương Triết mới khởi hành trở lại thành phố C. Tô Anh cũng không biết sắp xếp cụ thể của Khương Triết, sáng sớm cô đã bị anh dựng dậy từ trên giường, cô còn chưa tỉnh ngủ, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời còn chưa sáng lên, còn xám xịt.

Đã rất lâu Tô Anh không cảm nhận được cảm giác buồn ngủ, từ khi có tâm của thực vật, cho dù một môi, chỉ cần ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy trong người đã tràn ngập năng lượng, tinh thần đầy đủ hơn, hiện giờ cô thức dậy quá sớm, nên có cảm giác chưa tỉnh ngủ.

Cô ôm ly sữa bò, quơ quơ đầu mơ màng, hỏi: "Sao lại sớm như vậy?"

Cô nhìn Khương Triết đã ăn mặc chỉnh tề, cả người anh đều màu đen, áo gió dài đến mắt cá chân, dưới chân đi một đôi giày da màu đen, khác hẳn với dáng vẻ lạnh lùng trầm ổn ngày xưa, ngược lại có một loại khinh cuồng tùy ý khó lòng giải thích, chỉ là nhìn một cái khiến cho người khác không thể dời ánh mắt đi.

Khương Triết nói: "Mặc quần áo đi, anh ở bên ngoài chờ em."

Tô Anh ngoan ngoãn: "Dạ."

Thời điểm cô thay xong quần áo bước ra cửa, thấy người đàn ông đó đang dựa vào trước xe hút thuốc, đôi mắt anh hơi sụp xuống, sườn một tuần mỹ như ẩn như hiện dưới bầu trời màu xanh xám.

Dường như anh nghe được cô tới gần, nâng đôi mắt lên, đáy mắt kia vẫn sắc bén và lạnh lùng như cũ làm người khác sợ hãi.

"Anh Anh, lại đây."

Tô Anh đến gần, lại thấy phía sau anh là chiếc xe cực kì hoành tráng, cô giật mình đến tỉnh cả ngủ: "Khương Triết, anh dùng cái này kéo cây của em sao?"

Khương Triết nói: "Em xem cái này có thể chứa được không?"

Tô Anh há miệng thờ đốc, khẳng định có thể chứa được nha, xe dài ít nhất cũng phải tám mét? Tuy rằng đầu lông xanh nhỏ rất dài, nhưng cành lá cũng không rậm rạp lắm, nằm bên trong dư dả.

Cô không nghĩ tới cái Khương Triết gọi là chuẩn bị lại chính là cái này, chẳng lẽ anh chuẩn bị đi xe tải lớn về sao thành phố C?

Dường như chứng minh cho suy nghĩ của Tô Anh, anh nhanh chóng đưa cô vào bên trong xe, quá nhiên, bên trong đầy đủ mọi thứ, đồ ngủ, lò sưởi, tủ lạnh, tủ bát, bàn ăn, điều hòa, TV... vẫn vẫn, hoàn toàn chính là một ngôi nhà nhỏ.

Khương Triết nói: "Anh đã cho người dùng tấm ngăn tách ra một phòng, cây của em, để chúng nó ở bên này."

Tô Anh vâng vâng gật đầu, không cần hỏi, cô cũng biết xương rồng sẽ rất vui vẻ, lông xanh nhỏ sẽ kích động dong đưa lá xanh nhỏ của nó, cột lông hồng sẽ bình tĩnh nhất...

Đây là lần đầu tiên cô trông thấy loại nhà di động như này, tò mò không nhìn được nhìn cái này sờ cái kia, cho đến khi bị người đàn ông nào đó không kiềm nhẫn kéo lại ngồi trên đùi anh. Tô Anh ôm lấy cổ anh, cười tủm tỉm nói: "Cảm ơn."

Khương Triết nhàn nhạt từ một tiếng, cười khẽ hỏi: "Tạ ơn như thế nào?"

"Hả? Đặc biệt cảm ơn!"

"Bé hoa nhài, nhắm mắt lại"

"....."

Anh nâng khuôn mặt của cô gái nhỏ lên hôn vào cái miệng nhỏ hồng nhuận của cô, cô nhanh chóng bị anh hôn đến thần trí mê mẩn, mềm thành một khối, cho đến khi cảm giác bàn tay đang xoa ngực mờ ảo, sự lạnh lẽo của sáng sớm và bàn tay nóng bỏng của người đàn ông làm cô rung mình thì Tô Anh mới miễn cưỡng tỉnh táo lại một chút, dè mu bàn tay người đàn ông lại, âm thanh khàn khàn ní non: "..... Có phải chúng ta nên xuất phát rồi không?"

Mặt mày lạnh lùng của người đàn ông nhuần nhuyễn, mát thật mạnh một cái trên miệng cô gái nhỏ, hai tay buông ra, cái từng nút cúc áo anh đã mở ra trở lại, da thịt tuyết trắng kia lại lần nữa trốn tránh dưới tầng vải mỏng, vải dệt kia với anh mà nói không tính là gì, nếu anh muốn, có thể xé rách dễ dàng như tờ bàn tay.

Giọng anh trầm thấp sâu kín, âm thanh khàn khàn: "Bé hoa nhài, cẩn thận về sau... Anh sẽ làm em muốn khóc cũng không khóc được..."

Tô Anh: "....."

Cô cắn môi, nhảy xuống khỏi đầu gối người đàn ông, hấp tấp chạy ra xa, giống như phía sau có mãnh thú đang đuổi theo.

Khương Triết nhìn thân ảnh nhỏ xinh của cô gái bỏ trốn mất dạng, bất giác liếm môi dưới, hừ một cái cười lạnh.

--

Tô Anh đứng trên đỉnh ngọn núi bên ngoài thị trấn chờ bên cột lông xanh, trong tay cô kéo một chiếc xe đồ chơi mới, bởi vì suy xét đến việc lông xanh nhỏ lại cao lên rất nhiều, người nó cũng nặng thêm, cho nên lúc trước cô đã đặc biệt chọn xe ô tô mới lớn hơn cái trước rất nhiều cho nó.

Quá nhiên dáng vẻ của lông xanh nhỏ rất vui vẻ, chu chu hai miệng rồi nhảy vào xe đồ chơi, còn cực kì hợp với tình hình kéo xương rồng đi vào, đưa vào rất nhiều bùn đất, xe con sạch sẽ đẹp để nhanh chóng bị bẩn, cô cũng bật cười, nhưng cũng cảm thấy rất đáng yêu.

Cô vỗ vỗ lông xanh nhỏ, nói: "Đợi chút nữa chúng ta sẽ lên đường về nhà, Khương Triết chuẩn bị cho chúng ta một chiếc xe thật lớn, đến lúc đó các em có thể ở trong xe chơi đùa, không cần phải trốn tránh người khác mỗi ngày."

Cô thấy lá cây của lông xanh nhỏ lại nrun lên, cây xương rồng an an tĩnh tĩnh, trong lòng cô thở dài, đây ô tô nhỏ đi ra ngoài.

Bởi vì lo lắng bị người khác nhìn thấy, Tô Anh đặc biệt dặn Khương Triết chạy xe đến phía con đường an tĩnh lại hẻo lánh, phía sau cũng không để bọn Dương Lỗi đi theo, chỉ là thời điểm Khương Triết thấy Tô Anh đẩy hai cây đại thụ đi ra, bình tĩnh như anh cũng không nhìn được hơi hơi mờ to hai mắt, đáng vẻ có chút khiếp sợ.

Anh dựa vào trên thân xe, người đứng thẳng, cuối cùng cũng không nói gì, anh kéo cửa xe ra, đi đến phòng điều khiển.

Tô Anh thờ phào nhẹ nhõm, đưa cột ống xanh và cột lồng hồng lên xe, ngồi trong xe ô tô nhỏ ở trên xe cũng không thích hợp, chúng nó tự mình chui ra, còn rất thông minh chạy đến nằm xuống trên tầng hai sắt của sổ, cô cũng đặt xương rồng ở một bên cửa sổ xe.

Làm xong mọi chuyện, cô mới đi đến ghế phụ.

Cô gãi gãi ót, lại bị Khương Triết đuổi bàn tay tới cầm lấy bàn tay, ngón tay anh thon dài đan vào khe hở ngón tay cô, mười ngón tay đan vào nhau.

Không biết vì sao, ban đầu tâm tình cô còn có chút khấn trương và thấp thỏm, giờ phút này liền hoàn toàn thả lỏng.

Cô biết, là cô có thể tin tưởng anh.

Cô rũ mắt, nắm chặt lấy bàn tay ấm áp mạnh mẽ của anh.

- - -

Một đường này của bọn họ đi đi dừng dừng, gặp được thị trấn sẽ đi vào mua vài thứ nguyên liệu nấu ăn, phần lớn thời gian vẫn là tìm nơi dân cư thưa thớt mà đi, một nơi thì nghỉ ngơi, cũng sẽ đi một ít nơi nổi danh một chút, buổi tối ngủ trong xe, nếu ngẫu nhiên gặp được cảnh ở xung quanh khá đẹp thì Khương Triết sẽ dừng lều đóng quân đã ngoài ở đó.

Tối ban đêm, lồng xanh nhỏ không chịu ngồi yên, cột lồng hồng và xương rồng chạy loạn chơi đùa trong núi, đôi khi còn mang về một ít quả dại và rau dại, cô lẽ là nhìn cô và Khương Triết thường xuyên nấu cơm, biết bọn họ cần mấy thứ này, cho nên mới mang về.

Khương Triết cũng đã quen với sự ồn tại cùng đặc thù của chúng, có lẽ là có kinh ngạc và tò mò nhưng trước sau vẫn không hề hỏi cô một câu nào, chỉ là yên lặng báo mấy người Dương Lỗi đi theo sau bọn họ xa thêm một đoạn.

Ngược lại là Tô Anh, sau khi qua vài ngày, lúc cô và Khương Triết nằm trên mặt đất nhìn bầu trời đầy sao, lặng lẽ nói cho anh: "Lồng xanh nhỏ và lồng hồng nhỏ là do em trồng ra, em mua hạt giống ở một quán ven đường, em cũng không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy. Lúc chúng nó đứng im, thoát nhìn có phải cực kì giống cây già đúng không?"

Còn phải nói, đúng là rất giống, chưa nói đến chuyện lồng xanh và lồng hồng chưa bao giờ rụng lá, ngay cả lá cây cũng không phải có thể dùng ngón tay ngắt được, cực kì dai, nhìn không rõ, còn tưởng rằng là đồ nhựa.

Tô Anh nói: "Em không muốn chúng nó bị coi như quái vật rồi lại bị bắt đi, mặc kệ là nghiên cứu hay làm cảnh, em đều không muốn, tuy rằng chúng nó cực kì đặc biệt, nhưng không nguy hiểm, lần này chúng nó tới cũng là vì tìm em.."

Khương Triết nói: "Không cần lo lắng, anh sẽ bảo vệ mọi người chu toàn."

Tô Anh: "Thật ra chúng ta cần thận một chút, sẽ không bị phát hiện, lúc trước chúng nó ở trong tiệm hoa của em cũng chưa từng bị người phát hiện."

Cô mỉm miệng cười trộm.

Tiếng cười yếu ớt của cô gái nhỏ làm tâm Khương Triết sinh ý dở, anh xoay người nằm nghiêng, hai tròng mắt đen nhánh gắt gao nhìn chăm chăm cô. Tô Anh bị nhìn đến ngượng ngùng: "Anh nhìn ngôi sao kia kia, đừng nhìn em.."

Khương Triết: "Bé hoa nhài của anh đẹp hơn."

Anh cúi người đè ếp qua, môi mòng chuẩn xác hôn lên cánh môi non mềm của cô gái, hết sức triển miên.

Tô Anh ôm lấy cổ người đàn ông, cảm nhận được đầu lưỡi của anh xâm lược vào không gian giữa môi răng cô, cô cẩn thận hôn lại, đầu lưỡi quấn lấy anh..

Hon nữa cô phát hiện gần đây anh giống như rất thích hôn môi cô, không khác chế giống như lúc trước, dường như chỉ là một ánh mắt vô ý, là anh có thể kéo cô vào trong lồng ngực, cùng cô ôm hôn, mà mỗi một lần, anh đều nhiet tình chân thành tha thiết dường như muốn ăn cô vào bụng..

Trước kia anh không như vậy, cho dù hôn môi cũng mang theo lạnh lùng và khắc chế, trong trầm mê cũng có vài phần thanh tỉnh.

Nhưng hiện giờ, mỗi lần tiếng thở dốc nặng nề gọi cảm thoát ra từ cổ họng anh thì cô biết rằng anh đang "khó chịu", mỗi lần anh cất tiếng gọi bên tai cô đều như muốn nói hết với cô, anh đã trầm luân, không thể tự kiềm chế...

Tô Anh đã trải qua hai lần sinh tử, bây giờ, cô đã nhìn thấy rõ ràng hơn rất nhiều, cô không thể lại chấp nhất với những bối rối và thống khổ đã từng trải qua, nếu không thì thật lãng phí cuộc sống và thời gian, cô hy vọng mỗi ngày trong tương lai đều vui vẻ, hạnh phúc, cùng với những hoa hoa cỏ cỏ đó, vô ưu vô lự.

Tương lai như vậy, là niềm vui cô hướng đến.

Lồng xanh nhỏ và xương rồng chơi đến hưng đồng mới trở về, còn mang về mấy quả còn tươi, hai quả đào lồng còn chưa chín hoàn toàn, nói chung là để cho cô và Khương Triết ăn, tuy rằng đáng về nhìn qua không quá đẹp, sau khi rửa sạch vẫn còn lồng, cô ăn cũng không thể ăn, nhưng cô cười tìm tìm nói cảm ơn, sau đó cất vào túi quần áo chuẩn bị biến nó trở thành đồ gia truyền.

Ngay cả Khương Triết bắt được đào lồng cũng không nhận được cười một tiếng: "Cảm ơn, nhìn qua rất đáng yêu."

Tô Anh: "....."

Lồng xanh nhỏ vui vẻ xoay mình trên tầng hai, lá xanh nhỏ loạt xoạt rung lên, dường như rất kích động, chắc chắn là đang hận không thể lập tức chạy trở lại trong núi mang một đống trở về!

Tô Anh có chút khấn trương, lôi kéo ống tay áo Khương Triết, lặng lẽ nói: "Anh đừng có luôn cổ vũ nó, lần sau nó sẽ muốn mang về thật nhiều, lúc đó anh ăn hết đi nha?"

Khương Triết nhéo nhéo miệng nhỏ chu chu của cô gái, đột nhiên anh thở dài: "Có chút hối hận khi trở về chạm rì rì như thế này với em."

Lẽ ra anh nên cùng cô trực tiếp bay trở về, mang thêm hai cây kia cũng không phải là vấn đề gì.

Tuy rằng một đường đi này cảm giác rất tốt, anh và cô chưa bao giờ cùng trải qua, huống hồ khó có được thời gian giây đêm đều ở chung như vậy, chỉ là, nhìn đến quá vất vả, dùng tay giải quyết cũng không thể thỏa mãn được, ngược lại càng thêm áp lực và khát vọng..

Tô Anh không biết Khương Triết suy nghĩ gì, chỉ là đột nhiên nghe anh nói như vậy, tươi cười trên mặt cô giảm đi, nheo nhắt lại nhìn anh.

Khương Triết liếc mắt một cái liền biết cô hiểu sai rồi, anh cười nhẹ một tiếng, lôi kéo tay của cô gái nhỏ ấn dưới bụng anh: "Không tiện."

Tô Anh: "....."

Anh thấy cô đột nhiên rút tay về, giấu ở sau người, mềm mại đáng yêu, làm người thương yêu.

Thật ra anh không nghĩ sẽ giải thích gì, nếu là lúc trước, anh sẽ hôn lên trán hoặc môi cô, mà không phải giống như vậy, chỉ là anh đã hiểu, nhiều khi, nói thẳng ra ngược lại càng có thể giải thích suy nghĩ của anh hơn là hành động, cũng càng làm cô hiểu rõ hơn suy nghĩ trong lòng anh.

Bởi vì im lặng, mà anh và cô đều mất đi quá nhiều.

Anh không thể lại im lặng.

- - -

Cột lồng xanh đã được cổ vũ, quả nhiên càng thích mang nhiều thứ trở về, càng khùng bố hơn là thậm chí có khi nó sẽ kéo về một ít thì thể động vật chết, nhìn đáng về không giống như là nó giết, giống như là hậu quả thua cuộc từ một trận vật lộn nào đó giữa hai loại động vật hơn, đáng về bị xé rách kia thật sự khó coi, làm Tô Anh bị chấn án mất ngày ngày. Cô chưa nói gì, nhưng lồng xanh nhỏ lại cảm giác được tâm trạng của cô, không dám mang lung tung về nữa, Tô Anh nhẹ nhàng thờ ra một hơi lớn.

Đúng là có sự nỗ tiếp tục mang thì thể động vật trở về, thật sự cô không cần nó chăm sóc mà!

Có thể là trong khoảng thời gian này nó làm cha làm mẹ chăm sóc cột lồng hồng và xương rồng nên đã hoàn toàn không còn giống nhóc đáng yêu hoạt bát lúc trước, hiện giờ nó giống như có ý thức trách nhiệm, muốn chăm sóc mọi người.

Ý thức trách nhiệm này thật đúng là làm Tô Anh vui mừng lại sợ hãi.

Chỉ là sau khi lồng xanh nhỏ không mang theo thì thể động vật trở về, thỉnh thoảng nó sẽ kéo từ trong núi về một ít rương có hình thú kỳ quái, nhìn qua có chút lịch sự, có gì sét, bên trong leng keng leng keng, thoát nhìn như là đồ cổ...

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 205: Tô Anh, anh yêu em

Edit: Xuân Cung Đồ

Beta: Thư Thư

Chiếc rương ấy vô cùng tinh xảo. Dẫu nó bị rêu xanh bùn đất phủ dày, người ta vẫn có thể trông thấy từng lớp hoa văn được điêu khắc đẹp đẽ tinh tế, vừa nhìn đã biết nó có lịch sử lâu dài.

Tô Anh và xương rồng, cột lồng xanh - cả ba vây quanh chiếc rương và ngắm một hồi. Cột lồng xanh rất kích động, nó vun bộ rẽ tói để mở, tức thì bị Tô Anh vỗ một phát, đẩy ra.

"Cẩn thận một chút, coi chừng hỏng đấy. Với lại... em tìm ở đâu ra thứ này?"

Cột lồng xanh chỉ vào ngọn núi.

Tô Anh lại hỏi: "Còn nhớ ở chỗ nào không?"

Cột lồng xanh vẫy vẫy mấy chiếc lá nhỏ, đương nhiên là biết!

Tô Anh nói: "Vậy thì tốt rồi."

Cô đeo bao tay vào, chuẩn bị mở rương ra xem rốt cuộc trong đây chứa gì.

Thoạt nhìn, cột lồng xanh còn mong chờ hơn cả cô. Cả người nó run bầy bầy, tỏ vẻ không thể chờ thêm được nữa.

Tô Anh vốn định gọi Khương Triết, nhưng anh nhận được cuộc gọi từ trợ lý Điều, lúc này đây anh đang ngồi trước máy tính và dự cuộc họp từ xa. Cô không quấy rầy anh nữa, tự mình trốn ở bãi cỏ ngoài xe rồi mở rương ra xem.

Cô vốn cho rằng trong rương sẽ có châu báu trang sức, nhưng không ngờ lại là mấy thỏi vàng rực rỡ sáng chói! Chúng được sắp xếp lộn xộn trong rương, khoảng chừng hai mươi mấy thỏi. Cô đã từng thấy cảnh này trên TV! Bây giờ cột lồng xanh lại đào được từ trong núi...

Tô Anh tròn mắt há mồm!

Dường như cột lồng xanh không có hứng thú. Nó nhảy thành thạch vãi cái rồi rũ lá cây xuống, tỏ vẻ vô cùng thất vọng.

... Chẳng lẽ nó nghĩ trong rương này có thực vật thời cổ khoảng mấy trăm năm sao?

Trước đó Tô Anh còn nói nó thông minh, bây giờ xem ra nó vẫn ngây ngô như cũ.

Cô vui vẻ đi tìm Khương Triết. Anh đang ngồi yên tĩnh trên ghế sofa, cặp mắt khép hờ, tựa như đang suy tư điều gì đó. Có vẻ anh đã họp xong rồi.

Cô rón rén đến gần, ngồi xổm dưới chân, lôi kéo vạt áo anh: "Khương Triết."

Cặp mắt Khương Triết không mở to hơn, anh chỉ khẽ cất tiếng "ừm".

Tô Anh nói: "Cái rương vừa rồi ấy, em đã mở ra xem, anh có biết bên trong chứa gì không? Chứa vàng đó! Tất cả đều là vàng, những thỏi vàng cực lớn! Không biết cột lồng xanh đào ở đâu ra nhi, chẳng lẽ nó..."

Đang nói giữa chừng thì một bàn tay đã vun ra che miệng nhỏ của cô lại, cô nghĩ ngớ, "ừm ừm" mấy tiếng.

Khương Triết cúi cô dậy, để cô ngồi lên đùi mình: "Yên lặng, còn một đề án cuối cùng."

Tô Anh "ồ" lên, quả nhiên mấy tính nơi bàn trà vẫn còn mở, trên màn hình là một văn phòng rộng rãi, người đàn ông thoạt nhìn còn rất trẻ đang báo cáo trước màn hình. Có lẽ anh nhìn Khương Triết mới phát hiện mình không để ý đến ông nghe trong tài liệu của anh.

Biết anh đang vội, cô vỗ vỗ ngực anh, muốn nháy khỏi đầu gối anh nhưng vòng eo đã bị anh đè xuống. Mái đầu tròn tròn kia vùi vào cổ cô, hơi thở phả vào xương quai xanh, vừa ngứa vừa tê rất khó chịu.

Tiếng anh cất lên rất trong trẻo lạnh lùng: "Đừng làm rộn."

Tô Anh: "..."

Anh chàng này...

Cô không kiềm được mà véo mạnh vào cánh tay cơ bắp rắn chắc của anh.

Cuộc họp qua video kết thúc sau mười mấy phút đồng hồ, Tô Anh dựa vào ngực anh, mơ màng muốn ngủ. Mãi đến khi nghe thấy tiếng nói trong trẻo lạnh lùng của anh ra lệnh, cô mới vực dậy tinh thần, hai tay dụi mắt. Khương Triết tháo tai nghe, ôm lấy gương mặt của cô gái rồi hôn lên môi cô...

Một lát sau, hai má ửng hồng, cô bị Khương Triết kéo ra ngoài xe. Sau khi nhìn thấy chiếc rương đầy những thỏi vàng, vẻ mặt anh cũng hơi bất ngờ: "Anh Anh, em định xử lý mấy thứ này như thế nào?"

Tô Anh sững sốt một hồi, cô vẫn chưa nghĩ tới vấn đề này: "Mấy thứ đó xem như đồ cớ nhĩ? Nếu tới mấy thập kỷ, hẳn là nên nộp cho quốc gia?"

Khương Triết: "Nếu em thích thì cứ giữ lại."

Tô Anh: "..."

Cô dong đưa tay anh, khoe mắt cong cong: "Nếu em thích, bất kỳ cái gì anh cũng cho em sao?"

Khương Triết nhếch môi nhìn cô, thản nhiên cất tiếng lạnh lùng trong trẻo: "Có điều kiện."

Tô Anh truy hỏi với vẻ tò mò: "Điều kiện gì?"

Khương Triết nói: "Phải xem em có ngoan hay không."

Tô Anh khẽ hừ: "Thế nào mới được tính là ngoan? Em không nghe lời anh, bất đồng ý kiến với anh là không ngoan à?"

Ánh mắt thâm sâu của anh tựa như đầm nước yên tĩnh mà rét lạnh, hoàn toàn không thể nhìn thấu.

Tô Anh bị anh nhìn chăm chăm nên không kiềm được mà phát bực, khiển người ta sợ hãi...

Cô lùi ra sau một bước.

Khương Triết cười, véo khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của cô: "Anh Anh ngoan. Với anh mà nói, em ngoan hay không, điều đó chỉ thể hiện ở một chỗ."

Tô Anh nhàu mày: "Cái gì?"

Anh vẫn cứ cười, ánh mắt khó lường, ngón tay véo mặt cô đã chuyển sang vuốt ve cánh môi, ám chỉ sự quyến rũ tận cùng...

Khuôn mặt Tô Anh bỗng chốc đỏ bừng, cô đẩy tay anh ra, chuyển đề tài khác: "Thoạt nhìn thì mấy thỏi vàng đó giống như được lấy ra từ mộ, em có giữ cũng không dùng để làm gì, nên giao cho quốc gia thôi, nhân tiện tìm thứ mộ cổ kia xem."

Khương Triết không hề bất đồng ý kiến với Tô Anh. Anh chẳng để ý mấy thứ này, chỉ cần Tô Anh muốn, anh sẽ giúp cô hoàn thành mọi việc.

Khương Triết mau chóng lên kế hoạch xong xuôi, trước tiên theo cột lồng xanh vào núi để xác nhận địa chỉ, những chuyện kế tiếp thì giao cho Dương Lỗi, báo anh ta liên hệ để Cục Văn vật (hiện vật văn hóa khảo cổ) đến đây thăm dò.

Đợi đến khi làm xong những việc ấy thì đã đến ban trưa, Tô Anh chiến vãi món chay. Lúc ăn cơm, cô nói với Khương Triết: "Hôm nay anh đi bộ trong núi mấy lần nên chắc rất mệt. Nếu không gấp thì chiều nay chúng ta nghỉ ngơi, ngày mai đi tiếp nhé?"

Tô Anh đang quan tâm anh, anh không có lý do từ chối.

Hon nữa mấy ngày gần đây, anh phát hiện ngủ trưa là chuyện tốt. Mỗi khi cô gái nhỏ ngủ mơ mơ màng màng, bị anh hôn môi, cả người cô đều dần vào người anh, vừa tươi ngọt vừa mềm mại; cho dù kéo bàn tay nhỏ của cô để giải vây cho anh, cô cũng chỉ nói nhỏ, ngoan ngoan nắm lấy...

Khả ái động lòng người

Trưa hôm nay, sau khi Tô Anh mệt mỏi buồn ngủ, lúc cô tỉnh dậy đã tầm bốn giờ. Cô quan sát bên trong xe thì không thấy bóng dáng Khương Triết đâu nữa.

Tô Anh đứng dậy xuống giường, vào toilet rửa mặt rửa tay. Mãi đến bây giờ, cô mới kinh ngạc phát hiện trên ngón tay mình đeo một chiếc nhẫn.

Cô nhớ tới buổi trưa hôm lung, khi mình quần lấy người đàn ông kia trên giường, thậm chí sau đó anh còn ôm cô vào toilet rửa tay; dường như chính lúc ấy, anh lấy nhẫn ra đeo vào ngón tay cô. Khi đó vừa mệt vừa mới, cô chỉ nhớ anh nói vào tai mình rằng anh yêu cô, vĩnh viễn yêu cô, còn cô gật đầu.

Tô Anh nhủ mảy nhìn chiếc nhẫn, kết hôn sao?

Bây giờ cô xác thực mình đang ở bên Khương Triết, nhưng lại chưa từng cân nhắc đến chuyện kết hôn.

Khương gia vẫn luôn khiến cô sợ

hải.

--

Lúc ra khỏi nhà xe, Tô Anh không thấy Khương Triết, anh cũng không ở phòng điều khiển. Cô nghĩ hoặc, đi loanh quanh nhà xe mấy vòng mà vẫn chẳng thấy người, đành gõ cửa sổ xe và hỏi cột lồng xanh: "Khương Triết đâu?"

Cột lồng xanh chỉ ra bờ sông. Tô Anh đáp "Ờ" rồi chạy chậm chậm qua đó.

Đi được một đoạn, quai nhiên cô nhìn thấy anh đang đứng ngay dưới thân cây.

Trên người anh mặc áo khoác dài, đứng ngay chiều gió thổi. Dưới ánh chiều tà âm đạm, bóng dáng anh cao ngất như cây bạch dương. Nhìn từ xa, cả người anh vẫn lạnh lùng trong trẻo như vậy, khiến người ta sợ hãi không dám đến gần.

Bước chân cô hơi ngừng lại, rón ra rón rén đi qua, muốn hòa dục anh.

Nhưng khi sắp đến gần, cô chợt nghe anh nói với người ta trong điện thoại rằng: "... Chẳng qua Tề Viễn chỉ là con hổ giấy, bây giờ Tề Duyệt bị giam trong tù, không ai giúp hắn; Tề gia chẳng phải đến cạn dầu, cứ thả thêm mồi đi, lâu dài thì Tề gia sẽ không xong đâu. Huống hồ Tề Viễn vốn không sạch sẽ, mắt nhìn người của Tề Thịnh Lâm cũng chẳng tinh lắm. Tôi bảo cậu tra, tra ra sao rồi?"

"Để ý Khương Minh và Khương Kỳ một chút; ngày tôi trở về, tôi hy vọng bọn họ không còn ở thành phố C nữa."

"Dù ba tôi àm ỉ thì cũng đừng xen vào, cứ mặc ông ta, chỉ cần ông ta không tới công ty sai khiến lung tung... Ừ, nếu ông ta tới công ty thì lập tức cắt thế."

"Phía ông nội thì sao à..."

Tiếng nói của anh đột ngột dừng lại. Anh chợt quay đầu, sự tàn nhẫn sắc bén trong mắt gần như có thể đâm thủng người ta!

Tô Anh vẫn giữ tư thế cẩn thận tới gần.

Khương Triết hơi nheo mắt, anh cúp máy ngay.

Tô Anh nhìn anh, đứng thẳng người, yên lặng không nói gì.

Khương Triết mỉm cười rồi tới gần, bàn tay xoa đầu cô một cách tự nhiên: "Thức rồi à, có đói bụng không?"

Tô Anh lắc đầu. Cô cẩn môi, giọng nói hơi gấp gáp: "Khương Triết, có phải anh đang nghĩ tới..."

Khương Triết nói: "Nghĩ tới chuyện gì?"

Tô Anh nhủ mảy: "... Bằng không tại sao bây giờ anh vẫn đối phó với Tề gia? Đối phó với Khương Minh, Khương Kỳ?"

Khương Triết nở nụ cười, ánh mắt nhìn cô như đang nhìn kẻ ngược: "Anh Anh khó, phải chăng cái đầu nhỏ này của em nghĩ anh quá tốt, tưởng anh là người tốt à?"

Tô Anh khó hiểu.

Khương Triết nói: "Trước đó anh vẫn chưa nói với em. Điều Lượng sai người bắt em đi, thật ra không chỉ vì Tường Hiểu Hiểu ở giữa gây khó dễ, mà là do Khương Minh tra ra em, sau đó liên hệ với Điều Lượng. Bọn họ tưởng em có năng lực đặc biệt, chữa khỏi được một số vết thương khó bề xoay chuyển..."

Anh cười lạnh: "Bọn họ muốn đối phó em, anh quên được sao?"

Tô Anh vẫn khó hiểu: "Vậy Tề gia..."

Khương Triết: "Tuy Tề Duyệt ngồi tù là do cô ta gieo gió gặt bão, nhưng trong đó cũng có nguyên nhân từ anh. Chính anh đưa cô ta vào tù, Khương gia và Tề gia vốn ở thế không đội trời chung, giống như nước với lửa, cục diện "anh chết thì tôi mất mạng"."

Tô Anh không ngờ Khương Triết lại có thể âm thầm tính kế như vậy. Cô cúi đầu, trong lòng vô cùng phức tạp, tưởng đâu những chuyện đó đã qua đi nhưng thật ra không phải.

Anh thờ dài, ôm cô vào lòng mình: "Không nói cho em biết vì không muốn khiến em phiền lòng. Bé hoa nhài của anh hẳn là cô nhóc hạnh phúc nhất đấy. Hơn nữa những kẻ đó cứ lừa gạt người ta, quá bẩn thỉu."

Tô Anh nói: "Em biết, nhưng tất cả đều liên quan đến em. Em không muốn mình chẳng hay biết gì, càng không thích anh gạt em."

Khương Triết gần như không chút do dự, nói: "Được, nếu em muốn biết, sau này bất cứ chuyện gì, anh đều sẽ nói cho em nghe."

Tâm trạng Tô Anh thả lỏng, cô cười cười, ngừng đầu nhìn anh: "Anh đảm bảo chứ? Không được gạt em chuyện gì nữa, bằng không..."

Khương Triết nhượng mảy: "Bằng không cái gì?"

Tô Anh nói: "Bằng không em sẽ không tha cho anh."

Đồng tử Khương Triết hơi co rút, khuôn mặt anh hơi biến đổi. Anh hôn trán cô gái nhỏ, khẽ nói: "Bé hoa nhài của anh quả là thông minh, biết uy hiếp anh đấy."

Tô Anh kéo áo anh: "Thế nào?"

Khương Triết: "Tô Anh, anh yêu em"

Tô Anh im lặng một lát: "Nói lảng qua chuyện khác à?"

"Không, anh chỉ muốn bày tỏ với em."

"... Sao gần đây anh cứ nói như vậy nhỉ? Không giống anh tí nào."

"Hử."

Anh nhìn cô rồi buông cô ra. Bất thình lình rời khỏi cái ôm ấm áp, Tô Anh bị gió lạnh thổi vào nền run người, mái tóc dài mềm mại tung bay. Cô vén tóc, nghe thấy tiếng cười lạnh từ đỉnh đầu truyền tới, sau đó bị ôm vào trong xe. Khương Triết bảo cô: "Đồ yếu ớt."

"... Hử."

--

Kể từ sau lần ấy, quai nhiên Khương Triết không còn giấu diếm Tô Anh nữa.

Qua những lời anh nói, cô

biết việc phát triển của Khương Minh ở Lâm thị gặp trở ngại, công trình bị đình công, lỗ một khoản tiền rất

lớn. Khương Chí Thành hết sức tức giận, nói năng lực của Khương Minh không đủ, cần phải học tập, tiếp tục đào tạo chuyên sâu hơn. Không biết có phải ông chủ đó nói một câu, rằng trước kia Khương Minh không học được gì trong nước cả, lần này chẳng bằng ra nước ngoài học đi không?

Thế là Khương Minh bị đưa đi xa. Nói là học tập, thực chất chỉ là đuổi cổ mà thôi.

Về phần Khương Kỳ, chẳng có ta mắc sai lầm đến nỗi rớt đài, bị điều động nhân sự nên đánh theo đó mà rời khỏi thành phố C.

Khương Quân cực kỳ bất mãn, lấy thế lực Khương gia ra mà còn không bảo vệ nổi hai anh em Khương Minh - Khương Kỳ sao? Thậm chí bảo vệ được cả chồng Khương Kỳ kia mà! Hiện giờ xảy ra chuyện như vậy, Khương Quân vô cùng bất mãn nên tranh cãi với lão gia tử, khiến lão gia tử tức đến độ tái phát bệnh đau đầu. Ông gọi một cú điện thoại cho Khương Triết, Khương Quân lập tức bị đưa đến châu Úc.

Khương Triết nói: "Trong mắt ông nội, anh với đám người Khương Quân - Khương Minh - Khương Kỳ có quan hệ huyết thống, không thể làm chuyện quá tuyệt tình, nếu không ông ấy sẽ kiêu kỳ anh. Nhưng mà..."

Tô Anh truy hỏi: "Nhưng mà sao?"

Khương Triết mỉm cười, ánh mắt anh không hề ám áp: "Rời khỏi tầm mắt ông nội thì có thể làm rất nhiều chuyện."

Giọng nói của anh vừa tuyệt tình vừa lạnh nhạt, khiến Tô Anh bất chợt trở mặt, không biết nói gì.

Anh cười, nắm lấy bàn tay cô, đặt vào lòng bàn tay mình mà thương thức: "Sợ ư?"

Tô Anh lắc đầu: "Không có."

Chỉ là cô nhận thức về ngoài anh tuần lạnh băng của anh một lần nữa, dường như cô có thể tưởng tượng ra tại sao thái độ ngày trước anh đối với mình cứ như gần như xa. Anh sớm đã quen lạnh lùng tàn khốc, càng quen với việc không chế tất cả. Anh lạnh nhạt kiểu ngạo, trong tư tưởng của anh chỉ có đen và trắng, muốn hay không, chưa từng có con số trung gian.

Vì vậy đối với cô, anh chỉ rất yêu mà thôi, không hề có bất cứ nhân tố nào khác quấy nhiễu.

Anh là người phức tạp nhất, nhưng tình cảm trong anh lại thuần khiết nhất.

Nhưng cô vẫn không hiểu vì sao anh yêu mình?

- - -

Tô Anh và Khương Triết trở về thành phố C đã là chuyện của mười ngày sau.

Đứng trước tiệm hoa lần nữa, cô cảm thấy gần gũi gấp bội phần, nhưng bầu không khí yên tĩnh lại làm cô yên lặng. Cô có thể tưởng tượng ra hoa nhài, hoa trinh nữ, hoa bách hợp, hoa lan... Chắc chắn chúng nó sẽ rất kích động và vui vẻ, lời nhai kể cô nghe mấy chuyện xảy ra gần đây nhất...

Nhưng cô chẳng nghe thấy gì.

Cô đưa xương rồng trở về vị trí vốn có, thăm thò dài.

Khương Triết đi tới và nói: "Cột lồng xanh và cột lồng hồng ở đâu?"

Nhà Tô Anh quá nhỏ, hoàn toàn không chứa nổi chúng nó. Từ lúc chưa về đến nhà, cô đã luôn âu sầu trước vấn đề này, nên làm gì bây giờ đây? Không thể nào bắt chúng nó nằm mãi, bắt lợi cho sự sinh trưởng.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, cô đã hiểu hết bản lĩnh của Cột Lồng Xanh, cảm thấy tiệm hoa nhỏ này sắp không giữ được chúng nó ở lại.

"Em biết em không nên quá ích kỷ, nhưng em thật sự không nỡ bỏ bọn nó."

Khương Triết nói: "Chuyển sang căn nhà lớn hơn, dựng một giàn hoa, đến lúc đó em cũng ở đây, không cần phải lo xa rời chúng."

Tất nhiên Tô Anh hiểu, nhưng cô không muốn rời khỏi đây: "Đề em suy nghĩ đã, trước tiên tạm thời đưa chúng nó đến chỗ son trưởng kia đi."

Vì vậy, cột lồng xanh và cột lồng hồng chưa kịp vào cửa đã bị đưa lên núi lần nữa.

Tô Anh giải thích với son trưởng, nhưng lại không tài nào trao đổi song, khi thấy lá cây đong đưa, cô biết nó đã đồng ý. Tô Anh nói bệnh mình đã đỡ, tuy nhiên son trưởng lợi hại như vậy, ắt hẳn đã sớm nhìn ra.

"Dù tôi khỏe lại nhưng không thể nghe được tiếng nói của mấy người, rất khổ sở..."

"Khoảng thời gian qua tôi đã thử nhiều cách, đồng thời thử hấp thụ "tâm của thực vật" nhưng vẫn chưa thể làm được. Có lẽ do tôi quá tham lam, sống sót đã là kỳ tích, tôi nên hài lòng với thực tại."

"Tuy biết không thể miễn cưỡng, nhưng tôi vẫn muốn thử xem, có lẽ ngày nào đó sẽ xuất hiện kỳ tích chẳng?"

Trong khi Tô Anh lo lắng làm sao để có thể nghe thấy tiếng mấy cây hoa nói chuyện lần nữa thì Triệu Vũ và Tường Diễn đã về nhà được vài ngày, khoảng thời gian này xảy ra không ít chuyện. Theo như Triệu Vũ nói thì: "Khương Tử đã chết một lần, cậu ta chính là con chó điên, tóm được ai liền cắn người đó!"

Không chỉ có hai anh em Khương Minh, Khương Kỳ gặp chuyện, ngay cả nội bộ Khương thị cũng có không ít đồng sự trường chịu tội, cái gì mà tham ô của công, chơi gái đánh bạc, thuốc phiện và tất cả những nguyên nhân tương tự khác. Phần lớn đều theo đó rớt đài, khiến có phiếu Khương thị rớt giá, lòng người hoang sợ.

Chuyện lớn như vậy mà Khương Triết lại không ở thành phố C. Khương Chí Thành bị bệnh mấy lần, thúc giục Khương Triết trở về, nhưng anh cứ từ từ chậm rãi, đợi hết nửa tháng mới chịu về.

Khương Chí Thành thật sự không hiểu, Khương Triết gài bẫy chính nhà mình là có ý gì?

"Đương nhiên là diệt trừ mối họa về sau, làm một mẻ, khô cá dơi."

"Vậy sao anh không diệt trừ tôi luôn đi?"

"Ông nội à, cháu không dám."

"Không dám? Anh còn gì mà không dám chứ? Anh có buông tha cho Khương Minh - Khương Kỳ không? Anh có niệm tình cha con với Khương Quân không? Khương Tử, có phải tôi đã dạy anh sai rồi?"

Khương Chí Thành giận dữ, ngay cả quần cò mà ông thích nhất cũng bị ném xuống đất.

Khương Triết cúi đầu, vẻ mặt không thay đổi, dáng người vẫn thẳng thắn.

"Ông nội, thời cuộc đổi thay, chưa nói đến chuyện đám người Khương thị không đồng lòng, chỉ nói những chuyện mà bọn họ làm toàn là chuyện trong bóng tối. Bây giờ cháu tự mình thanh lý môn hộ để còn ứng phó, Khương thị trải qua khoảng thời gian nung chuyển này rồi sẽ mau chóng ổn định lại thôi, nhưng nếu bị kẻ có tâm tư lợi dụng thì sẽ không đơn giản như bây giờ đâu."

Khương Chí Thành hiểu ý Khương Triết, ông càng tán thưởng vì anh làm việc quyết đoán và bình tĩnh, vậy tại sao ông lại nổi giận với anh? Có lẽ bởi vì anh chưa từng nói một chữ nào với ông, đợi đến khi mọi chuyện thành kết cục đã định thì ông mới biết nên đương nhiên rất tức giận!

Hơn nữa cũng vì Khương Chí Thành cảm thấy Khương Triết ngày càng lạnh lùng, dường như máu mà tình thân không còn là thứ mà anh để tâm.

Anh chỉ ra ngoài một chuyến thôi mà ngay cả thủ đoạn làm việc cũng thay đổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 206: Sắc dục huân tâm

Edit: HaChow

Beta: Thu Thu

Sau khi trở lại thành phố C, Khương Triết cực kỳ bận rộn, thường xuyên vài ngày cũng không thấy người, sau đó sẽ đột nhiên xuất hiện vào một lúc nào đó, ở cùng cô trong chốc lát rồi lại rời đi, Tô Anh biết đã lâu anh không đến Khương thị, chỉ sợ công việc hiện giờ đã chồng chất như núi.

Tô Anh ở tiệm hoa tươi, bởi vì vấn đề chỗ ở cho cộet lông xanh còn chưa giải quyết, đôi khi cô sẽ đi vào trong núi một chút, mỗi ngày trôi qua rất thanh nhàn.

Hôm nay, Lưu Vận tới tìm cô chơi, liếc mắt một cái liền thấy nhẫn trên tay Tô Anh, cô kêu to a ha ha, đáng về của quý tò mò: "Ra ngoài chơi một thời gian thì quyết định chọn xong bạn trai luôn rồi?"

Tô Anh cúi đầu nhìn nhẫn, cô lắc đầu, nói: "Vậy à?"

"Vậy à cái gì?" Lưu Vận tròn trĩnh mắt, "Vừa rồi lúc cậu tiễn Khương Triết, anh ta hôn cậu, cậu cũng không từ chối nha, đừng nói không có, hai mắt tớ đều thấy!"

Tô Anh không tự giác nhấp nhấp môi cười, à một tiếng.

"À cái gì mà à!" Lưu Vận hừ nói: "Nói thật cho tớ, Khương Triết có ép buộc cậu làm gì không?" Lần này khi cô gặp lại Khương Triết, không biết vì sao lại có cảm giác anh còn lạnh nhạt khó có thể tiếp cận hơn trước, nhưng khi anh ở cùng Tô Anh, thì chỉ giống một người đàn ông thanh lãnh mà thôi, dường như đó là ảo giác của cô.

Tô Anh mỉm cười: "Không, anh ấy không ép buộc tớ, tớ cùng anh ấy....."

Vào thời điểm cô tưởng mình chết chắc rồi nhưng thực ra vẫn còn sống, lúc ấy cô không suy nghĩ được điều gì nữa, không nghĩ quá khứ cũng không nghĩ tương lai, chỉ tuân theo suy nghĩ vào khoảnh khắc ấy, cho tới bây giờ cô cũng không hối hận là khi đó đã xúc động.

"Lần này ra ngoài đã xảy ra vài việc, tớ chỉ cho rằng có lẽ anh ấy thích tớ, lại không nghĩ tới anh ấy nguyên ý sống chết vì tớ, giữa tớ và anh ấy đã từng có rất nhiều ân oán gút mắt và cũng tồn tại rất nhiều hiểu lầm, anh ấy..... Tất cả điều đó, sau khi tớ suy nghĩ thông suốt, tớ cảm thấy như bây giờ cũng không tệ." Tô Anh nhìn ra, Khương Triết của hiện tại và Khương Triết của kiếp trước có những điều khác nhau, không thể hoàn toàn cho là một người.

Lưu Vận cười nói: "Nếu cậu đã nói như vậy, tớ cũng không nhọc lòng nữa."

Lưu Vận nhìn không được lại hỏi, "Triệu Vũ thì sao? Anh ta thích cậu như vậy, lúc trước xảy ra không ít tranh chấp với Khương Triết, anh ta chưa nói gì sao?"

Tô Anh lắc đầu nói: "Tớ và anh ấy là không thể."

Cô từng cùng Khương Triết ở bên nhau, chỉ sợ trong nhà Triệu Vũ cũng sẽ không chấp nhận người như cô, đến lúc đó sẽ lại là một hồi tranh đấu.

Huống chi sau lần ngoài ý muốn đó, đã gần một tháng cô không gặp lại Triệu Vũ, anh cũng không xuất hiện, kết quả như vậy là tốt nhất.

Lưu Vận thở dài, nói: "Thật ra làm gì có cái gọi là có thể hay không thể cơ chứ, chỉ do cậu nghĩ quá nhiều, băn khoăn quá nhiều, theo mình, chỉ cần thích một cách thật tình chân thành, điều gì cũng có thể."

Tô Anh nói: "Không ngờ tớ còn không có phóng khoáng bằng cậu, có khi tớ phải học tập cậu một chút."

"Học tập cái gì, tớ như vậy cũng không tốt, mẹ già nói lòng tớ thoáng quá, còn hơi tò khi nào thì mới có thể ổn định được?" Lưu Vận buông tay: "Cậu nói xem, tớ ổn định thế nào được? Không phải tớ cực kỳ nỗ lực muốn ổn định hay sao, nhưng thật sự tớ không thể gặp được người nào thích hợp!"

Tô Anh nói: "Thế cái người lần trước cậu bảo đi xem mặt thế nào rồi?"

Lưu Vận ôm mặt: "Bãi bai rồi, vốn dĩ lúc đầu vẫn tốt, về sau tớ nói là tớ sẽ không làm việc nhà, cũng không muốn làm việc nhà, cho dù sau khi kết hôn tớ vẫn muốn tiếp tục đi làm, nếu anh ta muốn ăn cơm ở nhà thì chi có thể mời người giúp việc. Sau đó anh ta lập tức có ý kiến với tớ, cậu nói đi, đây là muốn cưới vợ hay là muốn cưới bảo mẫu về vậy?"

Tô Anh: "Người đàn ông như vậy là không được, không sao, chúng mình còn có thể tìm tiếp, dù sao thì cuối cùng cũng tìm được người hợp với chúng mình, đúng chứ?"

Lưu Vận buông tay, dù sao cô cũng không vội.

Đột nhiên, một âm thanh lạnh lùng từ phía sau truyền đến.

"Tìm tiếp?"

Tô Anh quay đầu lại, quả nhiên thấy một người đàn ông toàn thân thanh lãnh, lúc này vẻ mặt lạnh nhạt nhìn cô, từ trên cao nhìn xuống, cười như không cười.

Tô Anh sờ sờ cái mũi, cười tủm tỉm: "Chưa nói cái gì nha."

Lưu Vận cũng cười ha ha, cô chống cái bàn đứng lên, nói: "Tớ vừa nhớ ra là nhà tớ còn chút việc, tớ về trước đây, hai người cứ tiếp tục."

Cô gần như là không đợi Tô Anh nói gì, bỏ chạy liền chạy.

Bóng dáng bỏ trốn mất dạng, giống như phía sau cô ấy là mãnh thú đuổi theo không bằng.

Tô Anh: "....."

Khương Triết có đáng sợ như vậy sao?

Cô ngửa đầu nhìn anh, chống cằm nói: "Sao lại đến đây? Xong việc rồi?"

Khương Triết đến gần, ngồi xuống cạnh cô, thông thả ung dung nói: "Nếu không đột nhiên đến đây, anh còn không biết em định tìm một người khác nữa đấy?"

Tô Anh bật cười: "Cái gì vậy, đó là em đang an ủi Lưu Vận, anh đừng có nghĩ lệch ý em nói."

Khương Triết: "Ồ?"

Ngón tay anh khớp xương rõ ràng nắm lấy cằm của cô gái nhỏ, giọng khàn khàn mang theo một tia cười nhạt: "Để anh nhìn xem, miệng nhỏ này có nói dối hay không?"

Tô Anh nhăn mũi, "Anh còn không tin, việc này nói dối thì có gì vui chứ?"

Khương Triết: "Bởi vì anh sợ em rời khỏi anh."

Tô Anh: "....."

Cô cười rõ lên, hai tay nhỏ ôm lấy tay đang捏 cô của anh, "Chỉ cần anh không khiến em khổ sở, em sẽ không rời khỏi anh, anh cũng không được lừa em! Anh phải tin tưởng em, em không yếu đuối mong manh như vậy, em cũng không phải người chỉ có thể được bảo vệ.....À!"

Khương Triết đột nhiên hôn cái miệng nhỏ đang lải nhải, bàn tay to ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô gái nhỏ, nhẹ nhàng dùng sức, cô liền rời khỏi ghế, ngồi lên đùi anh, cứng rắn, cách lớp quần áo là nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể.

Cô rụt người lại, hàm răng cắn chặt, không cho đầu lưỡi của anh xông tới, tay nhỏ xô đẩy lồng ngực cứng rắn của anh, um um kháng nghị.

Giọng Khương Triết khàn khàn, bàn tay rất tự nhiên chụp lên bộ ngực cao thẳng của cô gái nhỏ, mềm mại áp áp: "Sao vậy?"

Tô Anh nhỏ giọng: "..... Nơi này không được."

Đây là tiệm hoa của cô, bọn xương rồng chúng nó nhất định sẽ nhảy dựng lên ồn ào!

Rất xấu hổ đó.

Mặt cô đỏ đến kỳ cực.

Khương Triết nhượng mảy,捏捏 khuôn mặt nóng bỏng của cô gái nhỏ, trực tiếp bế cô lên lầu trở về phòng.

-- --

Khương Triết ở lại tiệm hoa tươi với Tô Anh, cho đến khi ăn xong cơm chiều anh mới rời đi, anh hiếm có thời gian ở cùng cô, vốn dĩ anh muốn đưa cô ra ngoài đi dạo, nhưng cô gái nhỏ kiêu ngạo khiến anh đã quên mất sắp xếp ban đầu, anh bị sắc dục huân tâm, càng ngày càng khó khống chế, cũng không muốn khống chế.....

Anh xoa trán, bực bội, như đang suy tư điều gì.

Khi anh về đến nhà, Trình Ngọc Thư đã ở phòng khách chờ anh: "Nghe nói cả buổi chiều và buổi tối hôm nay con đều ở chỗ Tô Anh?"

Khương Triết thán nhiên ừ một tiếng.

Trình Ngọc Thư thờ dãi: "Hôm nay ông nội tìm mẹ, nói là nếu như con thật sự muốn cưới Tô Anh, thì đưa người đến cho ông ấy gặp mặt. Con cũng già đầu rồi, nên lập gia đình đi."

Khương Triết nói: "Không vội."

"Sao có thể không vội?"

"Con và Tô Anh mới quay lại, để một thời gian nữa nói sau."

"....."

Trình Ngọc Thư cười lạnh: "Mẹ nhìn anh cứ theo đuổi còn con bé lại trốn chạy, còn trường anh sẽ khó dẫn lòng nổi, cưới người ta vào nhà trước rồi cô gì nói sau cơ đấy!"

Tất nhiên Khương Triết từng nghĩ tới, nhưng nghĩ đến Tô Anh đối với Khương gia cực kỳ bài xích và sợ hãi, anh sẽ không nói với cô vào lúc này, huống chi anh cũng rất thích thời gian ở chung với Tô Anh hiện tại, vô cùng đơn giản, chỉ có tình yêu. Mà cô còn đồng ý ở bên anh, kết quả như bây giờ đã là tốt nhất rồi.

Anh nói: "Không vội."

Trình Ngọc Thư lại cười lạnh một tiếng, "Vậy thì thôi, anh không vội, mẹ gấp gấp làm gì? Chuyện này mẹ không thêm lo nữa, mẹ anh quay bên nào cũng bị xem thường, anh đi mà nói với ông nội, xem ông ấy nói anh như thế nào!"

Khương Triết: "Được, ngày mai con đi thăm ông nội."

Về mặt Trình Ngọc Thư đầy phiền lòng, trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Khương Triết quả nhiên đi gặp Khương Chí Thành, nói cho Khương Chí Thành tính toán của anh, tất nhiên Khương Chí Thành bất mãn, nhưng với sự kiên trì của Khương Triết thì ông không có bất kì biện pháp nào, ngược lại còn bị ghen cho cả bụng tức giận. Đáng giận hơn là Khương Triết lại là đứa cháu một tay ông dạy dỗ, nghĩ như vậy lại càng tức, ông ngực đau đầu đau, vài ngày không thêm đề ý tới Khương Triết.

Nhưng về sau, Khương Triết rất chăm chỉ đến thăm Khương Chí Thành, gần như cứ cách hai ngày sẽ đến chơi vài ván cờ với ông. Dù ông vẫn cứ tức giận nhưng cuối cùng vẫn mềm lòng, xem như miễn cưỡng đồng ý với Khương Triết.

Nhưng chuyện này Tô Anh cũng không biết, dù sao chính cô cũng chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn.

Sáng sớm hôm nay cô đi chợ hoa, đã lâu cô không đi, cũng bởi vì sau khi trở về cô phải bận rộn việc của cột lồng xanh và tiệm hoa mà không có thời gian rảnh, đây là lần đầu tiên sau khi trở về mấy ngày nay cô đi chợ hoa, nhưng khiến cô ngạc nhiên là nhà của ông chủ cửa hàng bán hoa kia đã đóng cửa, lúc cô đến thì đã đổi thành người khác.

Cô vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc: "Ông chủ Ngô đi rồi sao?"

Ông chủ mới nói: "Nghe nói con gái ông ấy xăng bậy với người ta, còn hít thuốc phiện! Còn bị nhà trường đuổi học, ông chủ Ngô liền bán cửa hàng rồi đưa con gái ông ấy rời đi rồi, nói là đi cai nghiện, tất nhiên cũng là sợ người ngoài nhàn ngôn toái ngữ [1], muốn chuyển đến nơi khác sống....."

[1] Nhàn ngôn toái ngữ: Những lời nói không quan hệ tới việc chính; nói tào lao; tán nhảm.

Tô Anh không nói nên lời một lúc lâu, cô ngạc nhiên phát hiện, những người muốn hại cô và những người cô chán ghét, hình như đều biến mất khỏi trước mắt cô.

Là Khương Triết ư?

Là anh.

Không biết vì sao, phản ứng đầu tiên của Tô Anh chính là Khương Triết, chắc chắn là anh đã làm gì đó, mới có thể khiến cả nhà ông chủ Ngô rời thành phố C.

Cô không còn tâm tư dạo chợ hoa, nhân mây trở về.

Nhưng lúc cô vừa mới rời khỏi cửa hàng bán hoa, liền thấy Khương Triết gọi cho cô.

Tô Anh trầm mặc, nghe máy: "Khương Triết."

Giọng anh lạnh băng: "Biết rồi?"

Tô Anh ừ một tiếng: "Anh làm à?"

Khương Triết nói: "Anh không làm gì cả, Ngô Đình Đình ở Bách Nhạc Môn hút thuốc phiện còn bị người ta bắt tại trận, cũng đã mấy ngày không đi học, giáo viên trong trường gọi tới cục cảnh sát, chuyện này giấu không được, là kết cục mà cô ta phải nhận."

Tô Anh lại hỏi: "Là anh cho người mật báo à?"

Khương Triết cười cười: "Anh sai người chú ý đến cô ta."

Tô Anh: "....."

Đúng, cái gì anh cũng không làm, nhưng mà lại tất cả đều là anh làm, mọi thứ đều là ngoài ý muốn, nhưng rồi tất cả lại đều là do anh.

Cô cảm giác được Khương Triết rất đáng sợ, anh khiến người ta bất tri bất giác mà vào bẫy của anh.

"Đúng rồi, rõ ràng anh đã đáp ứng không được giấu em điều gì!"

Khương Triết nhàn nhạt: "Loại việc nhỏ này không cần để ý, nếu không phải em đến tiệm đó, anh cũng quên rồi."

Tô Anh: "....."

Khương Triết: "Hiện tại việc anh sợ nhất chính là em hiểu lầm anh."

Cô nhịn không được bật cười: "Em cũng không phải người không biết nói đạo lý, anh thành thật nói với em thì em cũng sẽ hiểu cho anh mà."

Khương Triết thấp giọng: "Anh Anh, gần đây thật ngoan."

Tô Anh bùi bùi: "Anh thì ngược lại, toàn vội đến vội đi."

Khương Triết nói: "Được, giữa trưa cùng nhau ăn cơm?"

"Anh muốn đến đây à?"

"Anh báo trợ lý Điều tới đón em."

"Vâng."

Sau khi ngắt máy, Tô Anh vẫn cảm thấy hoảng hốt như cũ, cô an tĩnh trở về nhà.

Khương Triết nghe xong báo cáo của Dương Lỗi thì nhủ thầm.

Thực ra Tô Anh đoán đúng rồi, anh đã có ký ức hoàn chính của kiếp trước, đó là sau khi anh rơi xuống vực rồi tỉnh lại, chứ sao anh có thể giải quyết những người đó mau chóng, chính xác như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 207: Lăn đầu gặp mặt

Edit: Tiểu Pi + Lan Lan

Beta: Lan Lan

Tô Anh không ngờ nơi trọ lý Diệu đưa cô đến lại là Khương thị, tuy là cô dùng thang máy chuyên dụng lên thẳng văn phòng của Khương Triết nên không chạm mặt bất kỳ ai, cho dù là mấy thư ký trong phòng, nhưng vẫn khiến cô có chút khó chịu.

"Sao lại đưa tôi đến đây?"

Ở kiếp trước, Tô Anh đã từng đến đây rồi, chỉ là không đến thường xuyên, trong trí nhớ của cô vẫn mơ hồ có bóng dáng nơi đây.

Cách bày trí trong văn phòng của Khương Triết cũng lạnh lẽo đáng sợ giống như con người của anh vậy, lấy màu đen làm chủ đạo, phong cách trang hoàng nghiêm túc, ngược lại có ánh đèn chiếu xuống cực kỳ sáng sủa, đối lập như vậy, vừa nhìn một cái đã khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Cô vẫn còn nhớ lần đầu tiên khi mình đến đây đã bị không khí nghiêm túc lạnh lẽo của nơi này làm chấn động, cũng có thể một phần là từ người đàn ông này, chỉ một ánh mắt đã khiến người ta dè dặt cẩn thận, thế nên cả người cô cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên, làm cái gì cũng đều cẩn thận dè dặt, không dám có chút qua loa. Lúc ấy cô còn nghĩ, đến cô mà còn như vậy thì chắc chắn những nhân viên của anh càng sợ anh hơn.

Hiện giờ lại một lần nữa đến nơi này, cô không còn khẩn trương như lần đầu tiên đến ở kiếp trước nữa, nhưng cũng không thoải mái cho lắm.

"Sao lại là nơi này?"

Không phải đi ăn cơm sao? Cô cho rằng sẽ đến thẳng nhà hàng nào đó.

Khương Triết cũng là nhất thời nảy ra suy nghĩ này, anh không muốn cô một mình ngồi đợi rồi lại suy nghĩ lung tung, thế thì chỉ bằng đưa cô đến bên cạnh mình.

Khương Triết: "Buổi chiều còn có cuộc họp."

Tô Anh bĩu môi: "Vậy mà anh còn gọi em đến ăn cơm với anh, anh bận như vậy, lại làm phiền anh rồi."

Hay tay cô chống trước bàn làm việc, nhàu lông mày nhìn người đàn ông anh tuấn đang dựa vào chiếc ghế đen phía trước. Thật sự có cảm giác anh như khối băng vậy, cho dù là đáng vẻ cong khóe miệng lên mỉm cười cũng mang theo sự lạnh lẽo, tựa như hòa vào cái không khí lạnh lẽo trong phòng này, có lẽ từ khi còn bé anh đã có đáng vẻ lạnh nhạt như vậy.

Khương Triết buông cây bút máy đen trong tay ra, vẫy vẫy tay, lạnh giọng: "Anh Anh, đến bên cạnh anh này."

Tô Anh cười, lắc đầu: "Không đến."

Khương Triết nhượng mảy: "Buổi sáng anh còn khen em gần đây thật ngoan đấy."

Tô Anh nói: "Em không nghe thấy."

Khương Triết cười, đáng vẻ thông thái ung dung: "À, vậy sao."

Vừa dứt lời, người đàn ông vốn dĩ đang ngồi sau bàn làm việc bỗng đứng đứng dậy, thân hình anh cao lớn mà rắn rỏi, Tô Anh vốn dĩ đang cúi đầu nhìn anh, hiện giờ cô liền ngẩng đầu lên, cảm giác áp bách cực kỳ mãnh liệt ập vào trước mặt!

Anh vòng qua bàn làm việc, đi đến gần cô.

Tô Anh bị hơi thở của đàn ông ép bắt gác lui về phía sau vài bước, lại bị anh ôm lấy vòng eo của mình, cố định ở trước bàn khiến cô không thể động đậy, anh mỉm cười hỏi cô: "Trốn cái gì?"

Tô Anh chớp chớp mắt: "Không có trốn mà."

Khương Triết cong khóe miệng, nở nụ cười cung chiêu nói: "Bảo bối."

Tô Anh nhìn anh, người đàn ông hiện giờ dùng lực bế cô đặt lên bàn làm việc, Tô Anh kinh ngạc khẽ hô: "Này!" Hai tay cô chống phía sau, anh ép thân thể đến gần, bàn tay chống ở hai bên, như có như không chạm vào người Tô Anh.

Tô Anh hơi ngửa về phía sau, nhưng vẫn bị hơi thở mát lạnh của anh bao phủ, mặt cô ửng đỏ, ấp ứng nói: "Khương Triết, anh cách xa em ra một chút đi!"

Khương Triết nhàn nhạt, hơi thở của cả hai như đang quấn quýt với nhau, chớp mũi dán chớp mũi, âm cuối của anh nhẹ nhàng khiêu khích: "Hửm?"

Tô Anh né tránh anh, nhỏ giọng nói: "Đang trong giờ làm việc, không được làm vậy."

Khương Triết cười: "Làm vậy là làm gì?"

Tô Anh: "....."

Cô trừng anh một cái, còn giả vờ nữa à.

Khương Triết cười khê, cúi đầu hôn lên cánh môi ướt át căng mọng của cô một cái, vừa chạm vào liền tách ra: "Là như thế này?" Hay là, tầm mắt của anh dừng ở bộ ngực cao ngất của cô, đưa một tay ra xoa nắn: "Hay là như vậy?"

Tô Anh trừng lớn đôi mắt, khuôn mặt càng hồng hơn, anh cười khê, chỉ nhẹ nhàng xoa nhẹ hai cái liền buông lỏng ra, dịu dàng lịch lãm, không hề giống như mình đang giờ trò lưu manh, ngược lại là đáng vẻ vô cùng đứng đắn, sau lại ôm lấy vòng eo Tô Anh để thả xuống đất. Khi chân Tô Anh đứng trên mặt đất thì cảm giác an toàn lại trở về, cô trùng mắt với Khương Triết, còn người đàn ông kia lại vờ như mình chưa làm gì cả, ung dung xấn ông tay áo lên đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay rắn chắc.

"Đi thôi, trước tiên đi ăn cơm trưa nào." Phong thái anh ung dung thông thả: "Có thể ở bên cạnh bé hoa nhài của anh bốn mươi phút."

Tô Anh liền dựa đầu vào bờ ngực rắn chắc của anh, muốn cắn anh một cái. "Anh thật là....."

Khương Triết giữ chiếc cằm nhỏ nhắn tinh xảo của cô, mỉm cười: "Không được nói nữa, chờ đó cho anh!"

Tô Anh: "....." Vừa ăn cướp vừa la làng!

Com trưa không ăn ở văn phòng mà là một phòng nghỉ khác, tuy nơi này là văn phòng của Khương Triết, nhưng cũng có phòng nghỉ và phòng tắm, ngoại trừ không có phòng bếp ra thì những thứ khác đều đầy đủ, cho dù có ở lại đây cũng hoàn toàn không vấn đề.

Trên bàn com bày toàn những món chay mà Tô Anh thích ăn, thêm một bát tô yến, dù không ăn thật nhưng sắc hương vị đều đầy đủ cả, nhìn vào có cảm giác thèm ăn.

Lúc ăn com, Khương Triết sờ sờ hai mái phòng to vì đang nhai com của cô. "Ăn nhiều một chút đi, người em gầy quá."

Tô Anh khịt mũi với anh.

Khi ăn com Khương Triết không thích nói chuyện, một câu này đã xem như đặc biệt, cho đến khi buông đũa cũng không nói thêm chữ nào, anh dùng khăn tay lau miệng, Tô Anh cũng ăn được khá nhiều, hiện tại còn đang ăn một phần điểm tâm ngọt.

Khương Triết nói: "Anh sẽ nói cho em biết một chút tin tức của Hoắc Khâu."

Tô Anh lập tức truy vấn: "Cậu thế nào rồi? Không bị thương chứ?"

Từ sau khi trở về cô vẫn không có tin tức của Hoắc Khâu, lần trước bị hoảng sợ nên cô chỉ nhìn thoáng qua vài phút ngắn ngủi, hiện giờ nghĩ đến giống như là ảo giác của mình vậy, tất cả đều là do cô tự tưởng tượng ra khi gặp nạn thôi.

"Nghe nói là bị thương nhẹ, hiện tại đã không sao nữa rồi." Khương Triết nói: "Hoắc Khâu và Triệu Quyền muốn bắt cha của Diệu Lượng là Diệu Bang về quy án, còn cả Trương Long đang trốn ở nước ngoài nữa, những người này vẫn còn ở bên ngoài nên không yên tâm"

Tô Anh: "Cậu của em và anh Triệu Quyền có biết Diệu Bang đang trốn ở đâu không?"

Khuong Triết: "Việc này em không cần lo, bọn họ biết nên làm như thế nào mà."

Huống chi có tin tức của anh nữa, những người kia không còn tung tăng được bao lâu, đến lúc đó Tướng Long hay Diêu gia đều sẽ không thiếu một ai.

Tô Anh nhủ mảy, quả thật cậu của cô và Triệu Quyên rất lợi hại, chắc chắn sẽ tìm được bọn người kia, cô chỉ lo lắng bọn họ sẽ bị thương, loại lo lắng này, chỉ cần nghĩ tới sẽ có cảm giác trái tim như đang treo lơ lửng giữa không trung vậy.

Cô nói: "Từ sau lần đó, em rất muốn gặp cậu, cho dù không thấy mặt thì gọi điện thoại hoặc là báo về chút tin tức cũng được."

Khuong Triết nói: "Không cần vội, sẽ có cơ hội thôi."

Tô Anh cười tím tím gật đầu: "Vâng!"

--

Trợ lý Diêu dẫn theo một thư ký vào thu dọn bát đĩa, Tô Anh lại ăn thêm một ít cà chua đã rửa sạch, cà chua thật ngọt, trái nào cũng tươi mới, cắn một miếng khiến mặt cô phình phình đáng yêu như một chú sóc con.

Khuong Triết biết miệng của cô gái nhỏ đến cỡ nào, đầu lưỡi anh chui vào có thể khiến cho cô không thờ nổi mà chỉ có thể liên tục kêu 'à à', đáng thương xin tha....

Ánh mắt của người đàn ông vẫn luôn dừng lại ở trên người cô gái nhỏ, không dời đi dù chỉ nửa giây, thậm chí còn rất hiếm có mà cầm lên một quả cà chua rồi bỏ vào trong miệng, Tô Anh cười tím tím: "Ngọt chứ!"

Khuong Triết: "Ừm"

Tô Anh liền thuận tay dứt cho anh một quả, anh ăn xong, nhéo nhéo khuôn mặt phẩn nộ của cô gái nhỏ, ngón cái vuốt ve cánh môi cô, vừa chạm vào liền tách ra ngay, như là có điều ám chỉ nào đó.

Tô Anh không nhận được run lên, cô cúi đầu, nghiêng rằng khiến lợi 'hử', người đàn ông này!

Trợ lý Diêu đã sớm nhìn quen dáng vẻ của Khuong Triết khi ở trước mặt Tô Anh, ngay cả thời điểm Khuong Triết ăn nói khép nép anh cũng đã thấy, đương nhiên những lúc cung chiêu là không thể thiếu, giờ phút này anh không hề có một chút khiếp sợ và kính ngạo nào, ngược lại thư ký mà anh đưa vào theo lại hơi khiếp sợ, nên cầm bát đĩa có chút va chạm, rơi lại lên mặt bàn, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Khiến cho Tô Anh ngẩng đầu nhìn cô ấy.

Khuong Triết nhủ mảy không kiên nhẫn.

Cô ấy hoảng hốt: "Xin lỗi, tôi trượt tay....."

Trợ lý Diêu nhắc nhở: "Cẩn thận một chút."

"Vâng, tôi biết rồi, xin lỗi ạ, rất xin lỗi ạ, lần sau tôi sẽ cẩn thận hơn!"

Nhưng trợ lý Diêu lại nghĩ, không có lần sau đâu, Khuong Triết không bao giờ muốn trong văn phòng của mình lại xuất hiện cái gì gọi là "ngoài ý muốn" hay là "không cẩn thận".

Trợ lý Diêu: "Ừ, cô đi ra ngoài nghỉ ngơi trước đi, chỗ này để tôi."

Vừa dứt mấy lời này, cô gái trẻ mắt ngập nước muốn khóc, cô ấy cắn môi nhìn trợ lý Diêu, rồi lại nhìn Tô Anh, cuối cùng nhìn về phía Khuong Triết, rồi rất nhanh liền rũ mắt xuống, dáng vẻ rất cẩn thận.

Tô Anh: "....."

"Không sao đâu, chuyện nhỏ ấy mà, cô đừng khóc....." Nhưng Tô Anh còn chưa nói xong, Khuong Triết đã kéo cô đứng dậy: "Đi thôi. Ăn xong không thể cứ ngồi như vậy, cần phải vận động."

Nhìn thấy Khuong Triết dẫn theo Tô Anh rời khỏi phòng, sắc mặt thư ký kia càng trắng xanh, trợ lý Diêu nói: "Cô đi nghỉ ngơi đi."

"Tôi..."

"Mau đi đi!"

"....."

--

Khuong Triết dẫn cô trực tiếp ra khỏi phòng nghỉ, đi sang phòng ngủ bên cạnh, nói là phòng ngủ, nhưng diện tích căn phòng rất lớn, đầy đủ bàn đọc sách, kệ sách, tủ quần áo, sofa, TV, bên cạnh cửa sổ còn đặt một chiếc máy tập chạy bộ.

Đây không phải là lần đầu tiên Tô Anh vào đây, cô hết sức tự nhiên mà đi đến trước máy tập: "Được thôi, vận động."

Khuong Triết xoa xoa đầu cô: "Thế lực quá kém"

Tô Anh không tán đồng: "Sáng tối em đều có chạy bộ, còn thường xuyên leo núi để rèn luyện, thế lực thật sự tốt!"

Khuong Triết liếc cô một cái, cười như không cười.

Nhưng khi anh hôn cô thì cô lại hít thở không thông, người mềm nhũn mà dựa lên trên người anh, giọng anh có chút khàn khàn: "Yếu ớt, anh cũng không dám dùng sức."

Tô Anh: "....."

Cô dựa vào lồng ngực anh bình tâm lại một lát, cho đến khi khuôn mặt không còn nóng như vậy nữa, mới bấu môi, đi đi lại lại vài vòng tại chỗ, sờ sờ khuôn mặt nóng bừng, chỉ là không được bao lâu đã dừng lại.

Khuong Triết lại đột nhiên có việc nên đi văn phòng, Tô Anh quay đầu nhìn vài lần, cuối cùng vẫn không đi theo mà ở lại, mở máy chạy bộ.

Anh đi ra ngoài không được bao lâu, rất nhanh đã quay lại: "Anh Anh, đến đây."

Tô Anh nghi hoặc, nhảy xuống khỏi máy chạy bộ, vừa đi đến bên cạnh anh vừa hỏi: "Hà? Có chuyện gì ạ?"

Khuong Triết nắm lấy tay cô, dẫn cô đi ra ngoài.

Dù thế nào Tô Anh cũng không nghĩ đến, lại gặp Trình Ngọc Thụ ở chỗ này.

Trình Ngọc Thụ cũng có chút ngoài ý muốn khi gặp Tô Anh trong tình huống này, cho dù bà đã sớm xem ảnh chụp của cô.

Tô Anh phục hồi lại tinh thần, cô muốn buông tay Khuong Triết ra nhưng lại bị anh nắm chặt lấy.

Khuong Triết nói với Trình Ngọc Thụ: "Đây là bạn gái của con, Tô Anh."

Trình Ngọc Thụ nhìn Tô Anh, Khuong Triết lại nói với Tô Anh: "Mẹ anh, trước cứ gọi đi đi."

Tô Anh: "....."

Trình Ngọc Thụ: "....."

Thật ra Tô Anh còn rất hiểu Trình Ngọc Thụ, thoạt nhìn bà rất dịu dàng và dễ ở chung, nhưng kỳ thật lại không khác mấy so với Khuong Triết, có khác thì chỉ là lạnh nhạt.

Tô Anh lễ phép: "Chào đi ạ, cháu là Tô Anh."

Trình Ngọc Thụ mỉm cười, gật gật đầu: "Đi biết, đi đã nghe Khuong Triết nói về cháu mấy lần, vốn còn định tìm một thời điểm thích hợp để chính thức gặp mặt cháu, không ngờ lại đột ngột như vậy. Khuong Triết cũng không nói trước một tiếng với đi."

Khuong Triết thật ra lại rất biết điều mà ngoan ngoãn nhận sai: "Con sai rồi."

Trình Ngọc Thụ nói: "Vây lần sau có cơ hội thì cùng ăn một bữa cơm đi."

Tô Anh cười rồi "vâng" một tiếng.

Khương Triết đẩy cô ngồi xuống ghế sofa, trợ lý Điều bụng một tách trà tới, lần này anh rất khôn ngoan khi không gọi cô thư ký kia giúp đỡ.

Tô Anh cho rằng Trình Ngọc Thư đến tìm Khương Triết có việc nên sẽ ngồi lâu trong chiếc lít, cô phải tránh đi.

Nhưng Trình Ngọc Thư lại đứng dậy: "Đi chỉ là đi ngang qua, thuận tiện ghé vào xem một chút, vậy không quấy rầy hai đứa hẹn hò nữa, đi phải trở về chăm sóc lão già tử."

Tô Anh cũng đứng dậy theo: "Con cũng cần đi rồi, Khương Triết nói buổi chiều anh ấy còn có mấy cuộc họp, con cũng không quấy rầy anh ấy nữa."

Khương Triết khoanh tay trước ngực, âm thanh lạnh lùng: "Hử?"

Trình Ngọc Thư nói: "Được, vậy chúng ta đi thôi."

Tô Anh: "Vâng."

Khương Triết: "....."

Trợ lý Điều đặt trà xuống xong, nhện cười đi mở cửa.

Khương Triết bất đắc dĩ day day trán, đi theo ra đến cửa thang máy, anh cũng không cần cố kỵ cái gì, cho dù có người nhìn vẫn vỗ vỗ đầu cô gái nhỏ như thường: "Trợ lý Điều sẽ đưa em về."

Tô Anh "vâng" một tiếng.

Trình Ngọc Thư liếc Khương Triết một cái, cười lạnh.

Cho đến khi ra khỏi Khương thị, Tô Anh và Trình Ngọc Thư cũng không nói gì không hay, kỳ thật Tô Anh cũng biết, Trình Ngọc Thư cũng không quá vừa lòng về cô, cho dù lúc đó bà thực sự đồng ý thì cũng chỉ là vì Khương Triết quá kiên trì....

Cũng may hiện tại cô cũng không cần suy nghĩ nhiều, cô chưa từng có những phiền não kia, lần gặp mặt này cô cũng chỉ coi như ngoài ý muốn.

Cô trở về tiệm hoa, đến buổi chiều thì đi vào núi một chuyến, xem cột lông xanh và cột lông hồng thế nào.

Hiện tại chúng nó đã trở thành bá chủ trong núi, chạy loạn khắp núi, mỗi lần cô đến, chúng nó đều sẽ cho cô rất nhiều trái cây và rau dại. Không chỉ có vậy, thậm chí còn có một ít dược liệu, có lẽ là do cây trong núi nói cho chúng nó, mấy thứ kia đều rất tốt cho cơ thể, chúng nó liền vơ vét hết đưa cho cô, nhiệt tình đến mức Tô Anh đỡ khóc đỡ cười, bởi vì mỗi lần cô đều phải một mình cõng xuống núi, vì thế liền chất tất cả vào sọt động nhỏ kia.

Tô Anh sửa sang chúng thật tốt, có nghĩ có lẽ cô nên dời chỗ ở, nếu có thể thì tốt nhất là có cái nhà đầy hoa, giống như hậu viện của Khương gia vậy, tốt nhất là xây cao một chút, như vậy thì đám cột lông xanh có thể chạy loạn bên trong rồi.

Mỗi lần thấy đáng về ngực ngực xoay quanh cổ của đám cột lông xanh, thật khiến người ta không yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Nhà mới

Edit:Bạc

Beta:Mun

Lúc Tô Anh tốn công tốn sức nghĩ về nơi ở mới của cột lông xanh và cột lông đỏ. Khương Triết đã vì cô mà tính toán hết rồi, chỉ là anh không nói cho cô biết, Tô Anh là người cuối cùng biết được.

Kể từ lần cuối cô trở lại, thỉnh thoảng Lâm Thành Phong có đến tìm cô chơi, có tò mò hỏi chuyện hai cái cây là sao, Tô Anh thực sự không giải thích được, bởi vì chính cô còn không rõ hai cái cây này thuộc giống loài nào, tuy rằng là do chính cô gieo trồng, nhưng có thể hai chúng nó là hai chủng loại biến dị, Tô Anh còn tìm hiểu một chút qua sách vở, nhưng đều không tìm được giống loài nào tương tự như chúng nó.

Dù tính như vậy, Tô Anh vẫn dẫn Lâm Thành Phong đi vào trong núi một chuyến, cho đến lúc đi về, Lâm Thành Phong còn có chút không ổn rồi đi, hình như còn muốn ở lại, đáng tiếc là anh rất bận, thời gian của anh không thể để trống quá nhiều.

Hôm nay cuối cùng anh cũng để trống được nửa buổi chiều, đeo balo tới tìm Tô Anh: "Anh Anh, chúng ta đi leo núi!"

Anh hứng thú búng búng, lại không ngờ Khương Triết lại ngăn ở trước mặt, nói: "Bọn anh có việc rồi."

Lâm Thành Phong: "... Em đã hẹn trước với Anh Anh rồi!"

Anh nhìn Tô Anh, giọng điệu khẩn thiết: "Đừng không, Anh Anh? Tối hôm qua anh đã gọi điện nói trước rồi!"

Tô Anh gật đầu, đột nhiên Khương Triết lại đây, nói muốn mang cô tới một nơi, cô cũng không ngờ, trước đó anh không nói qua một tiếng nào cả, cô cũng không nghĩ hôm nay anh lại tới.

"Nếu không gấp, thì hôm nào đó chúng ta sẽ đi sau?" Cô nói với Khương Triết, dù sao giờ cô cũng không bận.

Khương Triết lạnh lùng liếc mắt nhìn, khuôn mặt lạnh lùng nhìn không ra cảm xúc gì: "Ừ."

Tô Anh: "..."

Lâm Thành Phong: "..."

Không hiểu sao cảm thấy sau lưng lạnh lạnh.

Dù sao lúc Khương Triết đồng ý, anh cũng không nói thêm gì cả. Anh trở về công ty, Tô Anh và Lâm Thành Phong thì đi lên núi.

Lúc Tô Anh và Lâm Thành Phong còn chưa tới đỉnh núi, cột lông xanh đã biết được tin, đã sớm chạy đến chân núi đón cô, lưng la lưng lay chạy tới, Lâm Thành Phong còn vui vẻ hơn cô, chạy đến, lập lúc lấy balo đeo trên người cột lông xanh, còn mình thì nhẹ hẫh đi, cột lông xanh giống như đã quen rồi, bộ dáng ngốc nghếch lác lư qua lại.

Tới đỉnh núi rồi, Lâm Thành Phong liền chạy theo cột lông xanh, không hiểu sao rõ ràng không hiểu ngôn ngữ của nhau, thế nào lại riu ra riu rít giống như có tiếng nói chung. Tô Anh cũng không quan tâm họ làm gì, cô đi tìm sơn trường.

Tuy không nghe hiểu ngôn ngữ của chúng nó, nhưng xem tình trạng của cột lông xanh, cô vẫn cảm giác được chúng nó vẫn rất tốt, vậy là ổn rồi.

Cô ở trên núi chơi một lúc, Lâm Thành Phong đi chơi một vòng, cuối cùng cũng quay về, đáng vẻ vô cùng phấn khích: "Anh Anh, em xem, cột lông xanh đưa cho anh đây!"

Tô Anh liếc mắt nhìn một cái, là một loại quả dại.

Cô cười nói: "Anh ném thử xem?"

Lâm Thành Phong lập tức lắc đầu: "Không, anh muốn đem về nhà cất kĩ."

"Chúng nó còn có rất nhiều."

"Vậy cũng không nữ!"

"..."

Anh vừa dứt câu, quả nhiên cái trái dại đó vào trong túi, vỗ vỗ.

Tô Anh nghĩ, thật ra Lâm Thành Phong có thể chơi với cột lông xanh, có khả năng rất lớn là do hai người đều có chút ngốc ngếch.

Lâm Thanh Phong lại nói: "Anh Anh, lâu nay chúng nó luôn ở trong núi sao? Bọn chúng ngốc lắm, nếu không cẩn thận bị người khác phát hiện, có thể sẽ xảy ra chuyện gì đó hay không?"

Tô Anh cũng lo lắng sốt ruột, nhưng có thể chắc chắn cột lồng xanh không ngổc, nếu nó có ngổc, còn có cột lồng đỏ bên cạnh, lần trước có thể treo dèo lợi suốt đi tìm cô, nhất định có bản lĩnh, nhưng ngay cả như vậy, vẫn không có cách nào khiến người khác yên tâm.

Chạng vạng tối, Lâm Thành Phong và Tô Anh xuống núi, Khương Triết đang ở chân núi đón cô.

Lâm Thành Phong vẫn còn nhiệt tình: "Cùng đi ăn cơm chiều đi, vừa hay Đào Đại thiếu và Triệu Nhị đều ở Quán Duyệt, cùng đi đi."

Tô Anh nghe đến tên Triệu Vũ, ngăn người.

Khương Triết liếc mắt nhìn Lâm Thành Phong một cái: "Đạo này nhằm chán lắm hả?"

Lâm Thành Phong: "..."

Đe dọa một cách trần trụi!

Nhưng nghĩ đến anh đã cùng Tô Anh chơi cả buổi, nên không dám nói thêm gì cả, gục đầu tự mình đi tới Quán Duyệt.

Lúc Đào Nhiên chỉ thấy một mình Lâm Thành Phong đến đây, liền nhớ trước đó Lâm Thành Phong có nói cậu ta dẫn Tô Anh đi ra ngoài chơi, nhận không được hỏi: "Khương Triết và bé hoa nhài không đi cùng sao?"

Hỏi xong, mắt anh nhìn Triệu Vũ ngay bên cạnh, mặt người đàn ông tràn đầy sự lạnh nhạt, nét mặt nhìn không ra cái gì bất thường, giống như không bị lời nói của anh ảnh hưởng. Nếu nhắc đến lúc trước sắc mặt Triệu Vũ còn gầy gầy, thì giờ lại không nhìn ra một chút gì, cũng không ở trước mặt mọi người nhắc đến Tô Anh, thật giống như là chưa từng yêu người đó.

Tường Diễn có nói qua, đôi khi anh rất hối hận vì đã nắm Triệu Vũ lại khi cậu ấy muốn nhảy theo để bắt lấy Tô Anh vào lần đó. Khi ấy anh ở gần Triệu Vũ nhất, sau khi biết ý định của cậu ta, tất nhiên là liều chết cũng phải ngăn cản, nhưng lại không thể ngăn được Khương Triết đang cách bọn họ một bước chân...

Lúc ấy bọn họ cho rằng Tô Anh và Khương Triết chết chắc rồi, nhảy xuống theo là tìm đến cái chết một cách vô nghĩa, anh vẫn còn tỉnh táo, không lẽ để Khương Triết và Triệu Vũ làm loạn? Khương Triết đã không can kịp, còn Triệu Vũ thì phải giữ cho chặt.

Kết quả sau đó lại vô cùng ngoài dự đoán.

Triệu Vũ và Tô Anh...

Trời xui đất khiến.

Lâm Thành Phong buông tay, nói: "Không có. Em có nói là cùng nhau đi ăn cơm, nhưng Khương Tứ lại dẫn bé hoa nhài đi rồi, còn thần thần bí bí, không cho ai biết, cũng không biết là có chuyện gì."

Triệu Vũ cắn đầu thuốc, cười một tiếng: "Lâm sao, không có bọn họ thì không thể ăn được hả?"

Lâm Thành Phong và Đào Nhiên liếc nhìn nhau, sờ sờ cái mũi.

Đào Nhiên cười nói: "Có thể, có thể, có thể, chúng ta tự mình đi chơi với nhau, vừa vặn tổ chức một nhóm để đi chơi, chút nữa lại tới Bách Nhạn Môn?"

Triệu Vũ liếc mắt nhìn bọn họ, không từ chối.

- - -

Mà ở bên kia, vừa mới xuống núi, Tô Anh lại được Khương Triết dẫn lên lại, nhưng lần này anh đi là một khu vực trước kia chưa từng có ai đặt chân, chắc hẳn chỗ đó là một vùng đất hoang, bây giờ có người khai mở, vậy mà nuôi dưỡng không ít hoa hoa cỏ cỏ, không chỉ có như thế, nhìn xuyên qua màn đêm mờ ảo, cỏ mờ mờ thấy được bóng dáng của một căn nhà gỗ.

Trong lòng cô đột nhiên nhảy dựng.

Quả nhiên, đường đi càng ngày càng gần, khi đèn pin của anh chiếu tới, ý nghĩ mơ hồ của cô liền được thành hình!

Đằng kia đúng là một căn nhà gỗ, diện tích ước chừng 200 mét vuông, vậy bên ngoài căn nhà là hàng rào gỗ, xung quanh hàng rào được trồng rất nhiều loài hoa, dung đưa dưới ánh trăng, đặc biệt lung linh, xinh đẹp.

Mà ở trong sân trước nhà, cột lồng đỏ yên tĩnh đứng đó, không nhúc nhích.

Khương Triết mở cửa ra, trong nháy mắt, ánh đèn âm áp trở thành nơi toả sáng duy nhất trong núi.

Cô đứng yên tại chỗ, bắt đầu nói lắp: "Khương Triết, anh... anh đã làm lúc nào?"

Khương Triết nói: "Sau khi biết đến sự tồn tại của cột lồng xanh."

... Nhanh như vậy? Như vậy anh đã sớm vì cô mà suy nghĩ sao?

Cô nín thở nói: "Anh cũng chưa bao giờ nói với em, vì sao lúc trước anh còn hỏi em bây giờ nên làm gì với chúng nó?"

Khương Triết: "Bởi vì anh không chắc chắn, nghĩ em có muốn sống chung với chúng nó hay không, hay để chúng nó ở trên ngọn núi này. Trong thành phố nhiều người phức tạp, cột lồng xanh thích chạy khắp nơi, cũng không có nơi tuyệt đối an toàn, không thích hợp cho chúng nó. Hơn nữa chúng nó phải sống gần bó lâu dài ở một nơi, như vậy không có tự do..."

Anh không nói ra câu cuối cùng, nhưng Tô Anh hiểu.

Có sự cột lồng xanh ở một mình bên ngoài không an toàn, nhưng không thể vì không an toàn mà giam cầm chúng nó, như vậy cũng không tốt, cô biết cột lồng xanh thích chạy nhảy ở bên ngoài, giống như vô số lần nó muốn theo cô ra ngoài, muốn giữ chúng nó sống không có tự do, sẽ rất đau lòng.

"Cho nên anh xây căn nhà nhỏ nhỏ này ở trong núi sao?"

"Ừ. Em nghĩ đi, hãy xem đây là nhà của chúng nó, không cần chúng nó lúc nào cũng phải trốn trong hang động nữa."

"Ừm..."

Cô cúi đầu, dựa vào vai anh: "Cảm ơn anh, Khương Triết."

Người đàn ông vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ của cô hỏi: "Vào trong xem?"

Tô Anh: "Ừ."

Đi vào bên trong, Tô Anh mới phát hiện trong phòng đều được trang trí theo phong cách cô thích, vì ngoại trừ đồ nội thất đã được trang hoàng thì còn trồng rất nhiều giàn hoa cố định trên tường, còn có một số kệ hoa bằng gỗ ở khắp mọi nơi, trên đó đều trồng hoa, trồng cây, có loài hoa nở rộ kiểu điểm uớt ắt, có loài là xanh xum xuê. Những chậu hoa trải rộng ra toàn bộ căn nhà gỗ, thật giống như đang sống giữa rừng hoa.

Chỉ nhìn một cái, cô liền thích vô cùng, hứng thú búng búng mà chạy loạn khắp nhà.

Khương Triết đi đến quầy bar, thấy đáng vẻ hào hứng của cô gái nhỏ, anh uống một ly rượu nho, lại đổ thêm một ly đưa cho Tô Anh, cô cười tủm tỉm nói cảm ơn, nhấp một ngụm nho nhỏ: "A! Thật ngon!"

Khương Triết nhường mảy, thêm lần nữa xác định cô gái nhỏ thật sự rất thích nơi này, tâm trạng của cô vô cùng tốt, vì lúc trước một ngụm thôi cô cũng ghét bỏ, giờ lại bảo uống thật ngon.

Tô Anh thật sự vô cùng thích nơi này, đã như vậy cô càng không cần lo lắng về việc mình phải làm gì nữa.

Khương Triết cười một tiếng: "Rất vui sao?"

Toi Anh gật gù đầu, tất nhiên là rất vui chứ.

Khương Triết: "Nếu anh nói phía sau căn nhà gỗ còn có một nhà kính trồng hoa thật lớn, không biết bé hoa nhài của anh có thể tặng cho anh một nụ hôn không?"

Trước mắt Tô Anh sáng ngời, hưng phấn muốn chạy tới sân sau, nhưng cô không quen chỗ này, Khương Triết liền lời kéo tay cô dẫn đi. Kéo cánh cửa phía sau căn nhà gỗ, ánh đèn toả sáng rực rỡ, lọt vào trong tầm mắt là thảm cỏ, hàng cây xanh xanh, trùng điệp vậy quanh, cô ngửa đầu, nhìn xuyên qua cành cây còn có thể thấy ánh trăng trên đầu...

Cực kỳ xinh đẹp.

Cô nhìn ngáy cả người.

Khương Triết bẹo cái miệng của cô gái nhỏ, nhướn mày cười.

Tô Anh nhón mũi chân, hôn một cái trên cằm của người đàn ông: "Khương Triết, em thật sự rất thích nơi này!"

Khương Triết: "Cái hôn của em khiến anh không hài lòng đâu."

Tô Anh cười, trừng mắt nhìn người đàn ông.

Có lẽ lúc trước lấy kinh nghiệm từ cột lồng xanh, thật sự thì trong phòng ngủ không có lấy một gốc cây nào cả, vô cùng sạch sẽ, ở phía sau cánh cửa phòng ngủ lúc cô bị anh đè lên mà hôn, cô còn có tâm tư nhàn nhã mà nghĩ vẩn vơ, nhịn không được cong cong môi.

Người đàn ông bắt mắt, bẹo rồi vỗ cái mông của cô: "Nghĩ gì thế?"

Tô Anh nhẹ giọng: "Nghĩ về anh."

"... Ừ?"

"Phòng ngủ chưa có hoa."

"Ừ." Anh cười, ở bên cạnh môi ngọt ngào hôn từng chút từng chút: "Không chỉ như thế, anh còn đặc biệt vì em mà làm tường cách âm."

Tô Anh: "... Anh đủ rồi nha."

Hoàn cảnh ẩm áp như thế này, không cần vậy bản nó thế đâu.

Khương Triết: "Không đủ."

Anh lại lần nữa phủ lên môi cô, hôn qua cái cằm kiêu nhả, lướt qua cằm cổ thiên nga thon thả, dừng tại xương quai xanh tuyết trắng và bộ ngực sữa lưu luyến không rời.

Ánh đèn ấm áp mờ ảo xung quanh, hình bóng mờ nhạt, cô quay đầu đi, thấy ánh đèn hắt ngược lên bóng dáng cao lớn của người đàn ông, tấm lưng thon dài, chôn đầu ở trong lồng ngực cô, mà cô thì đang ngẩng cao đầu, đôi tay ôm đầu anh, thân thể gắn kết, khó xa khó rời.

Cả người cô mềm nhũn, qua một hồi lâu, cuối cùng người đàn ông cũng cho cô mặc quần áo, anh cắn vành tai đỏ hồng của cô gái nhỏ, âm thanh khàn khàn, thấp giọng cười.

Tô Anh bị cười mà không hiểu vì sao, liền hừ một tiếng. Khương Triết: "Bé hoa nhài của anh ăn thật thơm, thật ngon."

.....Ha.

(Lời editor: Ủa vậy là xong hay chưa làm gì?::)))

- -

Giờ xem như đã giải quyết được vấn đề chỗ ở của cột lồng xanh và cột lồng đỏ, thật ra thì giống như hiện tại cũng tốt, không quá mấy ngày, cô mang theo xương rồng đi vào trong núi, tuy rằng cô không nghe hiểu ngôn ngữ của chúng nó, nhưng cô trở về cũng kể chuyện trong núi của chúng nó cho bọn trong nhà nghe, nghĩ bọn trong nhà cũng tò mò, xương rồng lại có tình cảm cũng chu du khắp nơi với cột lồng xanh, nhất định muốn đi xem coi thế nào, vì thế cô liền mang nó đi.

Quả nhiên cột lồng xanh cũng rất vui vẻ, nắng xương rồng chạy loạn khắp nơi.

Tô Anh cũng rất vui vẻ, cho xương rồng ở trong núi chơi mấy ngày.

Hiện giờ không có chuyện gì làm phiền đến cô, đa phần thời gian của cô là để luyện tập tâm thực vật, tuy rằng tới bây giờ đều chưa thấy hiệu quả. Rất nhanh thời tiết càng ngày càng nóng, lúc mùa hè tới, có một chiếc xe hơi màu đen dừng tại trước cửa nhà cô.

"Lão tiên sinh cho mời."

Tô Anh nhớ ông ấy, lần đầu tiên cô tới nhà cũ Khương Gia, lúc gặp Khương Chí Thành cũng là ông ấy tới đón cô, bây giờ....

"Xin chờ một lát, tôi đi sắp xếp việc trong nhà một chút."

"Vâng. Cô cứ bận việc của mình."

Tô Anh trực tiếp đóng cửa hàng, trợn mắt đối phương quá lớn, nhìn qua cũng không thân thiện lắm, khiến Trần Thục Phán cũng phải đi qua xem sao, lo lắng hỏi: "Không có việc gì chứ?"

Tô Anh lắc đầu nói: "Không sao cả, là ông nội Khương Triết muốn gặp con, con đi một chút sẽ về."

Trần Thục Phán càng thêm lo, Khương gia là nhà có tiền, vừa nhìn qua là thấy không có ý tốt: "Đi không khéo còn bị nhục nhả!"

Cho đến lúc Tô Anh đã đi rồi, nghĩ tới nghĩ lui, bà hỏi Lưu Vận một chút: "Tô Anh có bao giờ nói quan hệ của con bé với Khương gia là như thế nào không? Hôm nay con bé đi gặp ông nội Khương Triết, không phải là muốn tổng cổ con bé, muốn con bé tránh xa Khương triết một chút chứ?"

Lưu Vận khịt mũi: "Nếu thật là như vậy, Khương Triết mà biết chắc chắn sẽ tức chết!"

Nhưng thật ra cô có biết đôi chút, trong nhà Khương Triết không hài lòng với Tô Anh lắm, nhất định sẽ không đồng ý cho kết hôn, nhưng Khương Triết lại nhất định phải là Tô Anh. Quan hệ này sẽ càng phức tạp, không chừng lại trở thành một trận chiến gia đình!

Lưu Vận cũng mặc kệ mấy thứ đó, cô chỉ không muốn Tô Anh bị bắt nạt, hay để người ta ăn hiếp, vì vậy sau khi nói chuyện với Trần Thục Phán, cô gọi điện thoại cho Khương Triết.

Vốn dĩ cô không có số điện thoại của Khương Triết, chỉ là khoảng thời gian trước kia đột nhiên anh ta tặng quà cho cô, lại đưa thêm danh thiếp, làm sao cô lại không thấy được mục đích của anh ta chứ? Một người đàn ông như Khương Triết không bao giờ coi trọng việc này.... thế nhưng bây giờ lại đang lấy lòng cô?

Lưu Vận gạt mình một lúc lâu, nói cho Tô Anh nghe mà cô ấy cũng không ngạc nhiên, còn bảo cô cứ giữ lấy mà xài, kể từ lúc đó, Lưu Vận biết Tô Anh thật sự đã chấp nhận Khương Triết rồi, nếu không sẽ không như vậy....

Mà hiện giờ, cô trực tiếp tìm Khương Triết.

Lúc Khương Triết biết được tin này, vừa ngoài dự đoán vừa không.

Anh đứng dậy, đi đến trước cửa sổ lớn sát đất bằng kính.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: Cuối cùng cũng được ăn thịt

Edit: Bạc

Beta: Mun

Thật ra có rất nhiều lúc, Khương Triết cũng sẽ hoang mang giống như Tô Anh, anh không phân biệt được anh là Khương Triết của kiếp trước, hay là Khương Triết của hiện tại, cứ như việc anh đã từng nói qua vô số lần với Tô Anh, rằng anh không phải là người trong mộng của cô, anh với người đó không giống nhau, nhưng mà đó chỉ là lừa mình dối người.

Khương Triết biết, thật ra đều chỉ là một người mà thôi, khác không gian nhưng cả hai người đều chỉ là một, không gì khác nhau.

Bởi vì biết được điều này, Khương Triết mới che giấu toàn bộ sự việc mà anh đã từng mơ thấy với Tô Anh.

Hon nữa ở kiếp trước, đúng là anh đã làm rất nhiều chuyện khiến cô đau khổ, huống chi bây giờ Tô Anh đã phân rõ anh và người kiếp trước rồi, cũng chính vì thế, cô mới không còn khúc mắc gì với anh nữa, anh không muốn lại chạm đến quá khứ đau đớn đó, vạch trần những vết sẹo vốn dĩ đã qua, như bây giờ là tốt rồi.

Mà những người muốn ngăn cách anh với Tô Anh, anh đều sẽ không bỏ qua.

Anh gọi trợ lý Diêu: "Chuẩn bị xe, về nhà cũ."

Mà ở một căn phòng khác, Tô Anh lại gặp được Khương Chí Thành một lần nữa, vẫn là ở trong thư phòng.

Ông ấy vẫn chưa ngừng đầu, đang cầm trong tay một quán cờ, lạnh giọng: "Tiếp tục cục diện này đi."

Tô Anh ngồi xuống trước mặt Khương Chí Thành, cầm lên và giữ một quán cờ.

Nếu cô tới, tất nhiên đã chuẩn bị tốt mọi chuyện sẽ xảy ra, chỉ là chơi cờ thôi mà, cô không có lý do gì mà từ chối.

Lúc Khương Chí Thành chơi không thích nói nhiều, Tô Anh cũng không có lời nào để nói, sau một ván cờ yên tĩnh, một giờ đồng hồ đã trôi qua.

Tô Anh lại thắng.

Khương Chí Thành chống tay ghé đứng lên, không thể không thừa nhận, ông đã già thật rồi, bây giờ đi so sánh với một cô gái nhỏ cũng không bằng, chỉ sợ rằng lúc ông thắng được Khương Triết, cũng là do thắng nhờ ấy xuống nước.

"Được rồi, cô trở về đi."

"Vâng, gặp lại ông sau ạ, bảo trọng"

Ông quay lưng lại, phát phát tay.

Lúc Tô Anh rời khỏi nhà cũ Khương gia, cũng không nghĩ đến chuyện Khương Chí Thành chưa nói gì cả, không uy hiếp cũng không tặng cô gì cả, mà chỉ đánh một ván cờ thôi sao?

Cô chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ rồi, những lý do biện giải đều suy nghĩ kĩ càng, không ngờ...

Cô không khỏi cảm thấy có chút tự hỏi mơ hồ.

Cho đến khi cô thấy trợ lý Diêu đứng ở trong sân, trợ lý Diêu mở cửa xe, ý muốn mời cô vào.

Tô Anh nhìn vào phía bên trong xe, tuy chỉ là một bóng dáng mơ hồ, nhưng cô biết đó là ai, cô mỉm cười, đi vào bên trong xe.

Quả nhiên là anh, người đàn ông mặc một bộ đồ màu đen, hai chân vắt chéo, mười ngón tay đan vào nhau đặt ở trước bụng, dù bận nhưng vẫn giữ dáng vẻ thanh nhã lạnh lùng ung dung: "Bé hoa nhài"

Cửa xe "cạch" một tiếng đóng lại, làm cho không gian trong xe có vẻ càng thêm chật chội.

Tô Anh dựa lưng lên cửa xe, nhìn Khương Triết nói: "Anh với ông nội anh đã nói gì? Em cho rằng ông ấy sẽ..."

Khương Triết nói: "Cho rằng ông ấy sẽ không chấp nhận em?"

Tô Anh trầm mặc, cuối cùng cũng gật đầu.

Cô thật sự cho rằng chuyện sẽ như vậy, rồi cuộc cô một sự thật rằng Khương Chí Thành không thích cô, ông ấy nghĩ cô là chướng ngại vật trên con đường thành công của Khương Triết, cô sẽ kéo chân Khương Triết về sau, chưa từng cho cô sắc mặt tốt.

Thái độ bây giờ, ngược lại cô có vẻ như là cam chịu.

Tô Anh càng thêm khó hiểu, rồi cuộc Khương Triết đã làm được việc đó như thế nào?

Hon nữa lần này cô gặp Khương Chí Thành, vô tình cảm thấy ông lão phản chấn trong trí nhớ của cô, mái tóc trên đầu đã bắt đầu bạc, trên mặt đã có những nếp nhăn nho nhỏ, ông ấy già rồi.

Khương Triết nói: "Người anh đã chọn, không ai có thể ngăn cản."

Tô Anh hừ một tiếng, cô dựa vào cửa sổ xe, chớp chớp đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khương Triết không thích Tô Anh an tĩnh như vậy, cánh tay dài của anh duỗi ra, cô gái nhỏ xinh được anh ôm vào trong ngực: "Anh Anh ngoan."

Tô Anh cười, cô ở trong lòng ngực anh.

Thật ra thì bây giờ cũng tốt, rồi cuộc cũng có rất nhiều chuyện không giống nhau, cô không nên dùng đôi mắt của kiếp trước đối đãi với chuyện ở hiện tại như vậy, điều đó khiến đôi mắt cô mơ hồ, hon nữa còn làm cho tâm trí mình bị che mắt, như thế không tốt.

Cô nói: "Anh yên tâm, em sẽ không để tâm mấy chuyện vụn vặt."

Khương Triết từ một tiếng, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng mảnh khảnh của cô gái nhỏ.

Trợ lý Diêu ngồi ở trên ghế lái phụ, chiếc xe từ từ lái ra khỏi căn nhà cũ.

Tô Anh đột nhiên ngừng đầu: "Không vào thăm ông nội anh sao?"

Khương Triết cười: "Đưa em về trước."

Tô Anh lập tức nói: "Em không phiền anh đấy chứ, anh...ah!"

Môi cô bị tay của người đàn ông đè lại, cô ngừng nói, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm anh, nhủ mày nghĩ ngờ, làm sao vậy?

Ngón tay của người đàn ông vuốt ve ánh mắt của cô gái nhỏ, ánh mắt sâu kín khiến người ta e dè, Tô Anh bị nhìn chăm chăm, đột nhiên cảm thấy khẩn trương, trái tim nhảy thình thịch.

Lúc này, xe đã đi xa.

Cô không nói gì.

Người đàn ông lại lần nữa ấn cô trở về lòng ngực của mình, ôm thật chặt.

Không gian nhẹ nhàng êm ái gồ vào trong cô, Tô Anh mơ màng buồn ngủ, cô dứt khoát thả lỏng cơ thể dựa vào người của anh: "Có hơi mệt."

"Ngủ đi"

"Tôi thì gọi em"

"Ừ."

--

Tô Anh biết được tin Tường Long bị bắt về quy án, vẫn là nhờ gặp Trương Diễn ở trên bàn ăn khi anh đến thành phố C.

Lúc trước có thể nói thì rất náo nhiệt và rối ren, bây giờ Tường thị có vẻ điều tàn ngoài dự đoán. Tường Long bị bắt, Tường Nhị bị lưu đày ra nước ngoài, Trương Hiểu Hiểu đã chết, Tường Nghị cũng rời khỏi Tường thị..

Bây giờ Trương Diễn đã hoàn toàn khống chế Tường thị, trở thành người cầm quyền lớn nhất.

Tô Anh không thể không nghĩ đến kiếp trước, Trương Diễn đã chết từ lâu, một cách thể lương và lạnh lẽo, đã sớm bị những người ở lại quên đi trong cát bụi. Mà Tường Nghị lại trở thành một đáng về bức người, khiến người ta không ngừng thần thức.

Đào Nhiên hỏi: "Tuồng Nghị đi đâu rồi? Anh ta sẽ không ngóc đầu trời dậy chứ? Không tính toán gì sao?"

Tuồng Diễn buông tay: "Không biết, sau khi hạ táng Tuồng Hiểu Hiểu, anh ta theo ông nội rời đi. Về sau lại không thấy xuất hiện nữa." Nhưng anh cũng không vì vậy mà thả lỏng cảnh giác, dù sao Tuồng Nghị cũng không phải là nhân vật khiến người ta thoải mái lo là.

Lâm Thành Phong nói: "Tuồng Nghị trở về thì có thể làm gì chứ? Anh ta sẽ không gây được chuyện gì đâu."

Khuong Triết trầm mặc, không tỏ thái độ gì.

Chỉ thấy mi tâm anh lạnh nhạt, hình như cũng kính thường để Tuồng Nghị vào trong mắt.

Bọn họ đang nói chuyện, đột nhiên Triệu Vũ đi vào.

Khí thế của anh trông thật mạnh mẽ với bộ đồ đen, đôi tay dút vào trong túi quần, cả người lạnh như băng, khoe miệng mỉm cười lưu manh lại tà khí.

Tô Anh liếc mắt một cái liền thấy anh, anh cũng thấy cô, cười nói: "Bé hoa nhài."

Tô Anh cười cười: "Anh Triệu Vũ."

Sau đó, cũng như bình thường, thái độ của anh vẫn như lúc gặp nhau trước kia, chuyện trò vui vẻ, hút thuốc uống rượu, hình như vẫn là Triệu Vũ không tìm không phổi như lúc trước.

Nhưng lúc ánh mắt anh vô tình đảo qua Tô Anh một cái, đáy mắt anh lúc đó thâm trầm, khiến người khác kinh sợ.

Cho đến khi Tô Anh rời đi, anh cũng không nói thêm một câu với Tô Anh.

Dáng vẻ này, thật ra rất giống như kiếp trước, đối với cô là đáng vẻ lãnh khốc đậm mực đến tận cùng...

Tô Anh bỗng nhiên muốn cảm thán, lúc trước cô không hiểu anh, chỉ cảm thấy anh so với Khuong Triết càng khó đoán hơn, cảm xúc thay đổi mơ hồ như thời tiết tháng sáu, khi tốt khi xấu, nhưng giờ, cuối cùng cô cũng đã hiểu anh.

Điều đó càng khiến lòng người thêm chua chát, cay đắng.

--

Sau bữa tối, không quá hai ngày, Tuồng Diễn trở về Đê Đò.

Thật ra Tô Anh cũng gặp Triệu Vũ vài lần, bởi vì thành thạo cô cũng sẽ ăn cùng họ vài bữa cơm, vài lần trên bàn cơm ấy, cũng không có gì khác nhau, anh đối xử đậm mực lạnh lùng với Tô Anh như là thói quen, lại không khiến người ta sợ hãi, không dám đến gần như kiếp trước mà lại có thêm một loại cảm giác, cảm giác ấy này khiến người ta không thể bỏ qua.

Mà Khuong Triết, giống như là chưa từng xảy ra xung đột gì với Triệu Vũ, đối với Triệu Vũ, anh chưa bao giờ nhiều lời thêm một chữ, thật giống như chưa từng có gì xảy ra.

Bây giờ nghĩ tới, hẳn là kiếp trước anh cũng biết đến tâm sự của Triệu Vũ.

Chỉ một mình Tô Anh ngây ngốc, cái gì cũng không biết, giống như cô chỉ sống ở dưới đáy cốc, chỉ thấy một khoảng trời nhỏ nhoi của riêng mình, do đó mới bỏ qua rất nhiều rất nhiều thứ.

Kể từ lúc đó, cô không tránh khỏi cảm giác buồn bã.

Cô đi vào trong núi ở một đêm.

Nửa đêm Khuong Triết tới, mang theo hơi lạnh của màn đêm, nằm ở phía sau cô.

Tô Anh bị bừng tỉnh, bàn tay anh lạnh băng, đặt ở trên eo cô, lạnh đến mức khiến cô run rẩy, từ trong mơ tỉnh lại.

"Đánh thức em sao?"

Lưng cô dán lên ngực anh, tiếng nói khàn khàn của người đàn ông vang bên tai cô.

Tô Anh nhẹ nhàng thở ra, với vẻ mu bàn tay anh: "Anh làm em sợ muốn chết!" Lại hỏi thêm: "Này nghe anh nói anh ở chỗ khác, rồi sẽ trở lại vào ngày mai mà..."

"Nhớ em."

".....A."

Cô bấu mỗi, bật cười: "Cần đây anh biểu lộ trực tiếp quá, em không quen lắm."

Khuong Triết cười, a lên một tiếng: "Trực tiếp?"

Tô Anh đột nhiên cười lớn: "A."

Khuong Triết bây giờ so với Khuong Triết trước kia, vẫn có chút khác nhau, tuy rằng vẫn lạnh lùng trước sau như một, nhưng trong sự lạnh lùng này, anh vẫn sẽ biểu đạt tình yêu, sự dịu dàng, nhiệt tình bằng lời nói với cô, mà không chỉ ở trên giường.

Lúc cô đang nghĩ miên man, bàn tay anh dùng sức ấn eo cô về phía sau, nhích người lên: "Anh rất kiềm chế."

Tô Anh: "..."

Đầu cô trốn vào trong chăn: "Em buồn ngủ quá!"

Khuong Triết cười khẽ, lui về sau, cắn cắn lỗ tai cô: "Cô bé ngoan, ngủ ngon."

Cô ừ: "Ngủ ngon."

--

Sáng sớm hôm sau, lúc bầu trời ngoài cửa sổ còn xám xịt, cô bừng tỉnh vì cái ôm nóng bỏng của người đàn ông, cô vô cùng cẩn thận né cái ôm kháng khí kia, lại càng bị ôm chặt hơn, trong phút chốc đôi mắt mong đã dán lên đôi mắt cô.

Anh tỉnh rồi.

Rõ ràng Tô Anh đã rất cẩn thận.

Anh thì thầm bên tai cô, âm giọng khàn khàn: "Giúp anh!"

Anh nhìn nhìn quá vất vả, chỉ giọng nói thôi, đã khiến người ta cảm thấy không thể bỏ qua hơi thở ám mùi tình dục không kiềm chế nổi, không khí xung quanh trở nên khó thở, cả người cô nóng lên, khuôn mặt nhỏ ửng hồng, chôn cả đầu vào trong anh năm, cảm mỗi không nói lời nào...

Cô quá ngại ngùng, còn nghĩ cái gọi là giúp chỉ là lấy tay thôi, giống như lúc trước vậy, thế mà anh lại dùng chân của cô...Tô Anh đang nằm nghiêng, bị anh ôm từ phía sau, chính là trong lúc không cảnh giác gì, eo cô bị anh kéo lại...

Thật muốn chết mà.

Mà tiếng thở dốc thoải mái của người đàn ông lại vang lên từ sau lưng, nóng bỏng ma sát cô, làm cô càng thêm run rẩy, áp ứng nhỏ giọng thúc giục: "Anh, anh nhanh lên một chút đi mà..."

Cô chỉ nghĩ là mau mau kết thúc cuộc tra tấn này cho xong.

Khuong Triết nói "được", quả nhiên là nhanh hơn.

Tô Anh tự rước lấy khổ, đôi mắt cắn lên một vết hằn nhỏ nhỏ, người đàn ông này tuyệt đối là cô ý!

Lúc Tô Anh nắm chặt bàn tay nhỏ phản kháng, bất ngờ toàn bộ thân trên của cô bắt lực nạt trở về trong lồng ngực giường, cô hít vào một hơi dài, một âm thanh đều không thể nói ra, hơi hơi giường cái miệng nhỏ như muốn khóc, đau quá.

Khuong Triết cũng dừng lại, không phải vì anh đã kết thúc.

Mà là anh vô tình đi vào, đi vào một chỗ.

Anh cẩn thận di chuyển, liền phát hiện thân thể nhỏ nhắn run lên một cái, run run rẩy rẩy, anh hừ lên một tiếng, mồ hôi trên trán lín dài.

Rốt cuộc Tô Anh cũng phục hồi lại tỉnh thần, cô lên án: "Anh đã nói anh không đi vào..."

Khuong Triết im im: "Anh làm quá nhanh, quá dùng sức."

Huống chỉ hỏi nãy ngón tay anh đưa gần xâm chiếm ở nơi đó quá nhiều, đúng thật là anh cố ý làm như vô tình đâm vào, chứ thật sự anh không tính đi vào....

Anh thật sự không có ý đi vào lúc này...

Tô Anh: "..."

Ha.

Khuong Triết thấp giọng: "Anh sẽ ra nhanh thôi."

Giọng nói này, chắc hẳn tình huống của anh không tốt hơn cô bao nhiêu cả, Tô Anh miễn cưỡng: "...Được rồi."

Anh chậm rãi rời khỏi, Tô Anh còn nghĩ chuyện này đã kết thúc, liền lật người vào trong chăn, không bao giờ tin mấy chuyện ma quỷ của anh nữa, nhưng lại bị anh kéo eo lại, tiếp tục chuyện vừa rồi, đương nhiên có thể khẳng định việc sau đó anh hoàn toàn cố ý, cứ vài lần đây toid sẽ đi vào một chút, làm cho cả người Tô Anh cứ run run rẩy rẩy liên hồi, hút một ngụm khí nhỏ, liền thở hỗn hển...

Cuối cùng lúc anh kết thúc, phía chân trời đã toả sáng rực rỡ, ánh nắng tràn vào xuyên qua cửa sổ, anh buông vòng eo kia ra, cô gái nhỏ mềm nhũn như bông liền ngã vào đồng chăn gối, thân hình nhỏ nhỏ cuộn tròn lại thành một khối nhỏ nhỏ, mềm mại như bột, đáng yêu vô cùng.

Anh cười khẽ, kéo chăn che lại cho cô gái nhỏ: "Bé hoa nhài."

Tô Anh run rẩy mở to mắt, thấy khoe miệng mỉm cười của người đàn ông tuấn mỹ, trên trán là lớp mồ hôi mỏng ướt át, không lạnh lùng như thường ngày, ngược lại bây giờ giống như một con sư tử được ăn no, ở giữa mi tâm đều lộ ra nét thoải mái, lưỡi bằng.

Tô Anh nghĩ đến chuyện vừa rồi anh làm, lập tức giận sôi máu, chỉ vào mũi anh nói: "Anh thật quá đáng!"

Khuong Triết cầm cái tay nhỏ nhút trở vào trong nệm, cắn cái miệng nhỏ hồng nhuận: "Thật thoải mái."

Tô Anh: "..."

Khuong Triết: "Thời gian còn sớm lắm..."

Tô Anh run lên một cái: "A... không cần đâu!"

Khuong Triết: "Hửm?"

Tô Anh nhỏ giọng: "...Quá khó chịu."

Khuong Triết cười một tiếng, ngón tay chạm chạm cánh mũi có chút sưng đỏ của cô gái nhỏ: "Cô bé nhỏ đáng yêu, là quá thoải mái đi ha."

Tô Anh lắc đầu giống như cái trống bỏi: "Không có! Không có! Không có!"

Khuong Triết nhướn mày cười lạnh, nhìn cô cười ha ha.

Tô Anh: "Ách..."

Hình như nói sai rồi.

Lần thứ hai anh có ý vào được, anh chống ở trên người cô, gât gao nhìn chăm chăm cô, dường như muốn giấu cô vào chỗ sâu nhất trong não bộ, đối con người đen nhánh, xuyên thấu qua ánh mặt trời sáng sớm, ánh nắng lấp lánh trong đôi mắt khiến người khác khó bỏ qua, chân thành tha thiết, nồng nhiệt và tràn ngập thâm tình.

"Anh yêu em."

"Trong mơ lẫn hiện thực, anh đều yêu em."

Ở trong trí nhớ Khuong Triết, có một sự kiện làm anh hối hận nhất, đó là ly hôn với Tô Anh.

Khi đó quan hệ giữa anh và cô thật căng nhắc, cô không tin anh, tìm người điều tra anh, lại tìm đến Triệu Sùng Sơn.

Khi đó Triệu Sùng Sơn không giống Triệu Sùng Sơn bây giờ, lúc đó hẳn đã sớm có thể lực riêng nắm giữ một phương, càng cùng với đám Tường Long, Tường Hiểu Hiểu, Khuong Minh thông đồng với nhau, việc mà bọn chúng muốn làm, không chỉ là kiếm tiền trong bóng tối, mà còn muốn chiếm lấy công ty, biến nó trở thành căn cứ điểm của bọn chúng. Huống chi lúc ấy Tường Diễn đã chết, Tường Nghị là thù chứ không phải là bạn.

Vốn dĩ anh không nên bị động như vậy, biết được tin có người âm mưu gây ra tai nạn xe của Tường Diễn quá trễ, không kể đến việc Tề Duyệt đứng giữa phá rối, càng bởi vì Khuong Minh đã dùng mấy năm tận tình chiếm được cảm tình của Khuong Chi Thành làm cho đoạn thời gian Khuong Chi Thành bị bệnh nặng lại cực ít tin tưởng vào Khuong Minh. Hơn nữa vốn dĩ ông đã phản đối hôn nhân của anh và Tô Anh, Tô Anh lại thật lâu không có thai càng khiến ông bất mãn, muốn cho anh và Tô Anh ly hôn....

Tình huống lúc đó khiến cho anh phán đoán sai lầm, anh nghĩ chỉ là tạm thời ly hôn với Tô Anh, sẽ khiến cô thoải mái hơn một chút, bởi vì trạng thái của cô lúc đó thật sự không tốt, cũng vì anh là mục tiêu của bọn chúng, anh sẽ là người tiếp theo sau Tường Diễn, Tô Anh là vợ của anh, đến lúc đó sẽ kế thừa tất cả, việc này sẽ càng khiến cô thêm nguy hiểm.

Nhưng tất cả những điều này đều là nguyên nhân bên ngoài, thật ra quan trọng nhất, là anh không đủ thẳng thắn với cô, nếu lúc ấy anh thẳng thắn nói rõ hết tất cả với cô, có lẽ sẽ không có những chuyện đau lòng đến như vậy, bé hoa nhài của anh sẽ không có những tổn thương đến vậy, cho tới hôm nay, khi anh nhớ tới vẫn sẽ cảm thấy khủng hoảng, toàn bộ thế giới này không có cô, như đánh mất cô mãi mãi, điều đó khiến anh hối hận đến chực năm sau...

Nếu lúc ấy anh nói rõ ràng, như vậy kết quả của cô và anh sẽ khác sao?

Những ân số đó, chính anh cũng không thể xác định, cho đến hôm nay, anh vẫn không thể xác định được.

Nhưng tới bây giờ, anh vô cùng cảm ơn cơ hội thứ hai đã tới thêm một lần nữa, sau đó anh sẽ diệt trừ tất cả chương ngại, tiêu diệt tất cả nguy hiểm, để cưới cô về nhà.

Nhưng mà....

Nếu không phải vô ý đi vào nơi đó một chút, anh thật sự sẽ nhẫn nhịn chờ đợi đến lúc cô nguyện ý chấp nhận anh.

Đi vào một chút, rốt cuộc anh cũng không thể áp xuống được ý muốn điên cuồng, cô bé vừa đáng yêu vừa đáng thương khiến anh cảm lòng không nổi, mềm mại đến mức chỉ chạm vào thôi, đáng người liền nhũn đến mức nhìn không ra, anh thật sự không thể chịu được mà muốn ăn sạch cô! Làm cô muốn khóc cũng khóc không nổi!

--

Tô Anh thật sự khóc không nổi, cô cảm giác được sự điên cuồng bất chấp của người đàn ông bên trên mình, không có cô kỵ gì, đè trên người cô, liều mạng cứ động. Bờ môi anh di chuyển từ cái miệng sưng đỏ của cô đến thân thể, cứ cuốn lấy khiến cô muốn khóc, đôi mắt cô trở nên đỏ hồng, cắn cắn môi vô cùng đáng thương.

Khuong Triết thật sự chịu không nổi đáng vẻ đáng thương đến đáng yêu của cô gái nhỏ, khi anh ôm cô khoả ngồi trên người anh, rốt cuộc cô cũng không nhịn được, nước mắt lạch cạch rơi xuống, ánh mắt hư vô, ngưỡng cái cổ thiên nga duyên dáng, cái miệng nhỏ hé ra hít thở, khó khăn tiếp nhận sự xâm lấn của anh...

Người đàn ông nhìn thân hình xinh xắn lay động lúc cao lúc thấp của cô gái nhỏ, cúi đầu cắn cô: "Anh yêu em, bé hoa nhài."

"Uhm..."

"Thoải mái lắm sao?"

Tô Anh khóc ô ô đẩy anh: "...Đủ rồi, đủ rồi!"

Anh buồn cười: "Này giờ mới vài cái, là ai đủ rồi đây?"

Ánh mắt mê mang, cô gái nhỏ gật đầu, giống như gà con mổ thóc: "Đủ rồi, thật sự đủ rồi, Khương Triết..."

Khương Triết cười: "Đồ yếu đuối."

Lại dừ dột hơn nữa.

Tô Anh chịu không nổi: "...Ồ~!"

--

Vì Tô Anh, nên sau đó họ ở lại trên núi thêm một đêm. Khương Triết ở lại cùng cô, người đàn ông này được ăn uống no đủ, cả người đều lộ ra dáng vẻ gọi cảm lòng biếng. Tô Anh bực mình lại trong những bộ quần áo có thể che lại toàn bộ cơ thể, đáng vẻ khi cô bước đi vô cùng lúng túng khó coi, Khương Triết nhìn dáng vẻ của cô, nường mảy cười, điệu bộ ngồi xem diễn.

Tô Anh ha ha!

Hại cô như vậy, anh mới là người quá phận, vậy mà còn dám ở đó xem diễn?

Cô thờ phì phì.

Người đàn ông lại nhéo khuôn mặt nhỏ hồng của cô, cười nói: "Anh Anh ngốc."

Ánh mắt thâm thuy, hình như có đục vọng nổi lên.

Tô Anh vẫn cảm thấy cô nên đi tìm cột lồng xanh để chơi cùng là tốt nhất.

Cô ăn mặc đơn giản, ngồi ở trong nhà kính trồng hoa dọc sách, cột lồng xanh còn mang theo chút quả dại ngon trở về, vậy mà thật sự có rất nhiều quả đào chín mọng, cô cắn một cái: "Thật ngọt nha!"

Cột lồng xanh vui vẻ gõ tay múa chân, chạy loạn khắp núi!

Lúc Tô Anh xuống núi, tất nhiên lại có thêm một cái túi to mang về, bên trong chứa đầy đào, còn ôm xương rồng về, nhưng mấy cái này không cần cô làm, tất cả đều giao cho Khương Triết. Thật ra Khương Triết cũng chịu thương chịu khó, chỉ là cuối cùng trước khi tách ra, lại muốn hôn hôn cô, bị Tô Anh nhảy qua một bên né tránh, bây giờ mới cô vẫn còn đau đấy...

Khương Triết nhìn dáng vẻ linh hoạt của cô, ánh mắt thâm thuy.

Thật ra khoảng thời gian như bây giờ rất tốt, Tô Anh rất vui, Khương Triết cũng thế, không có nghi kỵ gì, đều vô cùng đơn giản, sạch sẽ, sáng tỏ, là trạng thái tự nhiên cực kỳ tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 210: Lại được nghe tiếng của hoa cỏ

Edit: Hiền Chấn

Beta: Mùn

Từ khi được "ăn mừng" thì người đàn ông này không còn có kỳ nữa, mặc cho có khuya cỡ nào anh cũng sẽ ngủ cùng với cô. Có lúc anh lẳng lặng lên giường, mãi đến sáng hôm sau thức giấc Tô Anh mới phát hiện mình đang nằm gọn trong lòng anh, có lúc anh lại "mạnh động" đến mức đánh thức cô từ cơn mê. Ban đầu chưa thích ứng cô còn giật mình, sau này quen với phong cách xâm chiếm bá đạo thì dù chưa tỉnh, cơ thể cũng lặng lẽ "phối hợp", cô nhỏ giọng thờ dốc rồi lẩm bẩm: "Khương Triết, anh thật xấu!"

Anh vùi đầu vào ngực cô, có chút lơ đãng sau đó thấp giọng thì thầm: "Sao lại xấu?"

"Anh cố ý..."

"Ừm!"

"Cố ý làm cho em không cách nào rời bỏ anh."

Anh yên lặng một lúc sau đó âu yếm hôn lên đôi môi nhỏ: "Anh Anh ngốc."

Tô Anh mờ mắt, lòng ngực cô đập phồng, cố gắng há miệng hít từng ngụm khí, chịu đựng cơ thể đang kịch liệt dong đưa theo từng tiết tấu của anh. Cô vịn cánh tay chắc nịch định xoay người, Khương Triết hiểu ý, liền lật ngửa đôi tư thế để cho cô ngồi trên.

Cô chống đôi tay mảnh mai lên cơ bụng săn chắc của anh, nhỏ giọng nói: "Anh đúng là cố ý. Biết em sợ cô đơn, sợ phải ở một mình, thích có người bầu bạn..."

Cho nên mới làm cho cô quen dần với cuộc sống có anh ở cạnh bên, quen với vẻ ngoài lạnh nhạt đôi lúc lo lắng pha chút nết dịu dàng ấm áp, quen cả những lời ni non tò tính bên tai từng giờ từng khắc, như thể cô chính là lẽ sống, là người nắm giữ hết những xúc cảm của anh, khiến cho cô cảm giác như đắm chìm dưới những cơn sóng tình cuộn cuộn, để cô không thể nào rời bỏ.

Khương Triết ôm khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng bừng: "Bởi vì anh yêu em."

Tô Anh: "..."

Cô "hừ" một tiếng, hôn dột cạ cạ khuôn mặt vào lồng bàn tay anh: "Dạo này anh cứ nói năng ngọt xớt."

Khương Triết nói: "Anh Anh ngốc này, anh yêu em."

Anh xoa khuôn mặt đỏ bừng, ngón cái luồn vào cánh môi căng mọng nhẹ nhàng chơi đùa với chiếc lưỡi đáng yêu...

Tô Anh xấu hổ nhắm nghiền hai mắt không dám nhìn anh, vòng eo mảnh khảnh dong đưa nhịp nhàng. Bỗng hơi thở của anh trở nên dồn dập, hai tay ôm chặt lấy eo cô... Cô ngược mặt lên thấy mắt anh đỏ lựng như sắp phát điên, cô sợ đến mức toàn thân bần rần nhưng lại không hề có ý nghĩ trốn tránh, ngồi trên người anh quấn chặt lấy nhau, cơ thể cô như muốn hút lấy anh!

Anh thật sự như phát điên rồi, cơ thể dần mất khống chế, động tác cẩn thận giờ đây lại trở nên điên cuồng, thân thể mềm mại như nước bị anh làm cho run lay bầy, đôi môi sưng đỏ đỏng đỏng mở mở cũng chỉ thoát ra được những âm thanh đứt quãng, cô khóc không thành tiếng, từng giọt nước dần đọng lại trên mí mắt rồi khẽ rơi đều bị người đàn ông hôn lấy, anh thì thầm: "Bé đáng thương, đừng khóc."

Cơ thể cô lúc này đã mềm nhũn, cất giọng yêu kiều: "... Ừm, đừng vậy mà."

Khương Triết: "Đợi chút, anh vẫn chưa xong."

Sao anh có thể không phát điên cho được, mặc dù mối quan hệ giữa hai người đã hòa hoãn, cũng có những tiếp xúc thân mật, nhưng từ đầu đến cuối đều là anh chủ động, còn cô chẳng qua chỉ là an tĩnh tiếp nhận hết thảy những gì anh mang đến, thật ra như vậy làm cho anh cứ cảm thấy không an toàn.

Tô Anh không chủ động làm bất cứ điều gì chứng tỏ cô vẫn chưa hoàn toàn mở lòng với anh. Hôm nay có thật sự đã chủ động, tay chống trên người anh ra sức động đậy bờ mông làm cho ngon lửa đục vọng anh kim nên bấy lâu nay lại bùng lên, điên cuồng mãnh liệt. Yêu tình nhỏ này, đúng là làm cho anh phát điên mà!

Đến tận bây giờ Tô Anh mới biết người đàn ông của mình lại "cảm th" đến như vậy, không chỉ vì sự dẻo dai làm mãi không xong của anh mà còn vì những tư thế vô cùng xấu hổ kia nữa. Ngay cả lúc cô đi tắm anh vẫn không tha, cô bị anh dè vào gương, lần nữa phải tiếp nhận sự xâm nhập điên cuồng của anh. Cô mệt đến không còn chút sức lực nào nên ngã quỵ xuống đất, chưa kịp thở phào nhẹ nhõm được bao lâu lại bị anh bắt lấy không kịp thở. Ký ức còn lưu lại cuối cùng của cô là tiếng thét chói tai và hình ảnh phản chiếu gương mặt si mê của anh trong gương, khuôn mặt đẹp trai ấy ray nhuộm màu đục vọng trông càng thêm quyến rũ làm người ta mê đắm...

Hôm sau Tô Anh nằm trên giường tận nửa ngày, cuối cùng đến trưa mới dần tỉnh giấc, Khương Triết cùng cô ăn trưa sau đó lại cho cô uống thuốc.

Khá khen cho cái tên đáng ghét này....

"Cô bé đáng thương, sau này bé đừng chủ động như vậy nữa." Sau đó anh lại nói nhỏ bên tai cô: "Anh sẽ phát điên đấy."

Tô Anh: "..."

Cô bâu mới phản bác: "Em có làm gì đâu, đều tại anh!"

Khuong Triết: "Rồi rồi, em không làm gì hết, là anh làm."

Tô Anh: "Vốn là vậy mà..."

Khuong Triết: "Ừm, đúng vậy."

Anh cười khẽ, ôm lấy khuôn mặt mịn màng của cô sau đó hôn thật sâu.

--

Khuong Triết vừa đi thì Tô Anh cũng rời giường, cơ thể cô mềm nhũn không chút sức lực, khắp người chẳng chút vết tích hoan ái, cho dù có mặc quần áo kín đáo thì người ta nhìn một cái là biết ngay cô được "cho ăn" đầy đủ.

Huống hồ Lưu Vận cũng có kinh nghiệm, liếc mắt nhẹ thôi cũng biết Tô Anh vừa làm chuyện tốt gì rồi.

"Lên giường với cái vị Khuong tổng nhà cậu rồi đúng không? Thấy sao thấy sao, tớ thấy đáng vớ anh ta chuẩn như vậy, chắc thoải mái lắm hả?"

"....."

Mặt cô thoáng chốc đỏ ửng, trợn mắt với Lưu Vận: "Nói bậy gì thế, cậu có thể nào e thẹn chút không?"

Lưu Vận nhún vai: "Ở đây chỉ có tớ với cậu, e thẹn cho ai cơ?"

Tô Anh thật sự hết nói nói, hỏi một câu xấu hổ như vậy cô không muốn trả lời đâu.

Lưu Vận đổi giọng nghiêm túc nói: "Tuy tớ không bài xích việc quan hệ trước hôn nhân nhưng mà phải có biện pháp tránh thai sao cho tốt. Cho dù là việc này ngoài ý muốn hay là gì đi nữa thì đó cũng là một sinh mạng, nếu như chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đề đón chờ đến thế giới này thì đừng làm những việc tổn thương đến nó."

Tô Anh ngẩn người, gật đầu: "Tớ biết."

Ngoài trừ lần đầu tiên ra thì Khuong Triết đều dùng "áo mưa", ngay cả lần ở trong núi anh cũng có mang. Cũng không biết anh mang theo bao nhiêu cái trên người nữa. Ngay cả lần cuối cùng trong phòng tắm của đêm qua, anh cũng cố nín nhịn đi về phòng ngủ lấy đồ rồi mới tiếp tục cuộc chiến, lúc ấy cô đã ý loạn tình mê không biết trời trăng mây đất gì rồi, dù anh không có "áo mưa" thì cô cũng sẽ cho anh xâm chiếm...

Thật ra từ trước đến nay anh luôn giới kiềm chế hơn cô.

Lưu Vận vỗ vỗ vai cô: "Tô Anh, thấy cậu được như bây giờ thật tốt quá đi. Cậu phải thật hạnh phúc đó."

Tô Anh cười híp mắt: "Ừm, tại mình đều phải hạnh phúc."

Lưu Vận: "Ừm! Vậy tớ cũng phải tìm bạch mã hoàng tử cho mình mới được."

Tô Anh: "Đương nhiên rồi, Tiểu Vận nhà ta tốt vậy cơ mà!"

Sau đó Lưu Vận lại kể rằng cô ấy đã liên lạc với một nhiếp ảnh gia để chuẩn bị làm một cuốn sách "Gia truyền" để tặng mẹ. Nói chung là ngoài công việc ra thì còn rất nhiều chuyện cô ấy phải làm, ngay cả ngày nghỉ cũng ít khi thấy bóng dáng cô ấy, chỉ có vào buổi tối thì thỉnh thoảng các cô mới ngồi lại tán gẫu với nhau, cũng có lúc Tô Anh phụ giúp đôi chút, cuộc sống như vậy cũng khá phong phú.

Mãi cho đến giữa khuya hôm nọ, Khuong Triết gặp ác mộng sau đó nói mơ đánh thức Tô Anh.

"... Anh không cho phép... Không cho em rời bỏ anh....."

"——Tô Anh! Không được phép chết!"

"Tô Anh... Anh không cho phép em chết...."

Trong giọng nói của anh mang theo sự hoảng loạn sợ hãi, gương mặt vừa hơi ửng đỏ của Tô Anh lại trở nên tái nhợt, cô không quá chắc chắn nên thận trọng gọi tên anh: "Khuong Triết?"

Người đàn ông chợt mở mắt ra, chỉ nương nhờ ánh sáng yếu ớt của trăng ngoài cửa sổ cũng có thể thấy được ánh mắt sắc bén như có thể xuyên thủng người ta của anh lúc này!

"... Khuong Triết?"

Dường như anh vừa thờ phảo nhẹ nhõm, Tô Anh định đứng lên bật đèn nhưng lại bị anh ấn xuống ôm vào lòng: "Không sao, chỉ là ác mộng thôi." Giọng anh có chút bất ổn lại còn hơi thờ hờn hển.

Tô Anh nghe được tiếng trái tim loạn nhịp của anh ngay bên tai, cô nhẹ nhàng đẩy anh ra rồi ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ của cô tái nhợt như tờ giấy, cô nắm chặt vạt áo mình: "Khuong Triết, đừng lừa em. Anh cũng mơ thấy có đúng không?" Bởi vì anh cũng biết trước chuyện trong tương lai nên những kẻ kia mới bị anh trừ khử từng người từng người một. Anh biết được những điểm sơ hở cùng với ý định của chúng nên mới không có kẻ nào thoát được lòng bàn tay của anh.

Ánh mắt Khuong Triết khẽ động, anh cũng ngồi dậy rồi xoa trán: "Anh mơ thấy em rời bỏ anh, anh rất sợ. Anh Anh, không cho phép em rời xa anh."

Giọng anh khàn khàn làm cho người ta khó lòng xem nhẹ sự cố chấp cùng thâm trầm của anh: "Anh muốn cùng sống cùng chết với em, mãi không lìa xa!"

Tô Anh cảm mỗi, nương ánh sáng le lói trong đêm đen mà nhìn thẳng vào Khuong Triết.

Anh lại ôm chặt lấy cô: "Thật may, chỉ là một giấc mơ."

Giọng nói Tô Anh có chút buồn bã: "Anh thật sự không mơ thấy hết sao? Không được giấu em!"

Khuong Triết rũ mắt xuống, trong đêm tối khi mà phân biệt được cảm xúc: "Không có, anh chỉ mơ thấy cái bóng mơ hồ thôi...."

"Thật không?"

"Anh gạt em làm cái gì? Đồ ngốc này."

Cô hừ một tiếng, có vẻ không được vui cho lắm, khuôn mặt nhỏ đến giờ vẫn cứ nhợt nhạt.

Khuong Triết hôn cô, muốn phân tán bớt lực chú ý của cô, anh biết vào lúc này không thể để cho cô có nghĩ nhiều, không thể để cô nghĩ ngợi thêm. Từng lời thì thầm mang theo mật ngọt cứ thế quanh quẩn bên tai Tô Anh, khuôn mặt tái nhợt của cô bị hôn đến đỏ ửng, quả nhiên vẫn đề cô vừa nghĩ ngờ đã bị ném qua sau đầu, cả người mơ mơ màng màng vịn vào người anh cất tiếng ngâm nga. Khi cảm nhận được ngón tay anh bắt đầu không an phận, giọng cô có chút khó ỡ: "Không được."

"Hmm?"

"Đừng mà."

"Sao thế?"

Cô há miệng thở dốc: "... Rõ ràng lúc em ngủ anh đã làm rõ lâu! Còn trước đó nữa!"

Anh cười khẽ: "Nhìn phản ứng của em như vậy, liệu ngón tay đủ không?"

"... Ồ!"

Tuy cảm giác mê tã rồi, nhưng một phần vẫn chưa thấy đủ, cô xấu hổ vùi mình vào trong chăn, cơ thể khẽ run rẩy cảm nhận sự xâm chiếm... đúng là xấu xa mà!

--

Cảm giác nghỉ ngơi trong lòng Tô Anh cũng không vì thế mà tiêu tán, ngược lại càng ngày càng chổng chắt làm cô thấy vừa lo vừa sợ.

Nếu như Khuong Triết mơ thấy toàn bộ mọi chuyện, sao lại không nói cho cô biết? Anh có vẻ như giấu diếm là do đang sợ điều gì sao? Hay là sợ sau khi cô biết được chân tướng thì sẽ chia tay với anh?

Tô Anh nhớ lúc trước đã nói rõ với anh, cô sẽ không cố chấp những chuyện cũ nữa, cho dù Khương Triết ở kiếp trước có làm chuyện không tốt gì đi nữa thì cô cũng sẽ không đánh đồng với anh của kiếp này, vậy anh còn sợ cái gì nữa?

Cô nghĩ mãi cũng không ra.

Cô phiền muộn không chỗ giải bày, vì thế chiều hôm đó liền đi một mình đến nghĩa trang, ngồi ngẩn ngơ cả buổi chiều.

Chẳng qua cô cũng không ngờ sẽ gặp được Tường Nghị ở chỗ này.

Vẫn khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng, chỉ có điều trên gương mặt ấy giờ đây có chút nhợt nhạt. Anh đứng phía xa gọi tên cô, vẫn dùng cách gọi của trước đây: "Bé con."

Tô Anh vén mớ tóc mai đang bay lộn xộn ra sau tai, cong cong mắt nhìn anh: "Tường Nghị, lâu rồi không gặp."

"Đúng vậy, đã lâu không gặp." Dường như anh đang cảm khái.

Tô Anh mỉm cười: "Tôi nghe nói anh rời Tường Thị rồi, anh định sau này làm thế nào?"

Tường Nghị nhún vai: "Làm một người vô công rồi nghề, đi lang bạt khắp nơi."

Tô Anh lại nghĩ đến những chuyện anh đã trải qua, người mẹ mà anh yêu quý nhất lại bị chính tay đứa em gái ruột giết chết, nỗi đau như thế người bình thường sao có thể chịu đựng được, Tường Nghị như vậy cũng là giới lắm rồi.

Tường Nghị đột nhiên mở lời: "Xin lỗi Tô Anh."

Tô Anh bất ngờ: "Anh xin lỗi cái gì?"

Tường Nghị nói: "Mặc dù em gái anh đã chết, em với Khương Triết cũng may mắn sống sót nhưng anh vẫn muốn nói với em lời xin lỗi. Tô Anh, anh thật sự thích em, muốn nghiêm túc cùng em viết lên một câu chuyện."

Tô Anh ngăn người sau đó nói: "Giữa chúng ta... Thật xin lỗi, Tường Nghị."

Tường Nghị bất chợt cười một tiếng, anh nói với cô một câu xin lỗi, cô trả lại anh một câu xin lỗi, vậy là huê đúng không? Ai biết được, dù sao thì nó cũng chẳng quan trọng.

Lúc Tô Anh xuống núi thì nhìn thấy chiếc xe màu đen quen thuộc, cửa xe mở ra, ngay sau đó là tiếng vác cò lớn của anh bước ra, tay anh đặt trên nút tay áo, khỏi cần nói cũng biết đáng về này có bao nhiêu đẹp trai ngất trời.

Cô dừng bước. Anh đến bên cạnh và nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô: "Đi với anh. Trước đây anh vẫn luôn một thân một mình đến thăm nó, bây giờ thì hai chúng ta cùng đi."

Tô Anh mỉm cười, gật đầu đồng ý.

Lại một lần nữa đặt chân đến nơi này. Từng tia nắng hoàng hôn dịu dàng buông xuống, Tô Anh rũ mắt im lặng. Khương Triết thấy thế liền kéo cô lại, ôm nhẹ trong lòng.

"Anh Anh, đừng buồn, nếu có duyên thì chúng ta sẽ sớm gặp lại con."

(Edit: nhắc lại cho bạn nào quên: đây là đứa con hồi kiếp trước của đôi trẻ này, không may bị sinh non nha!)

"Vâng."

Ôm nhau một lúc lâu, Khương Triết chợt phá vỡ bầu không khí im lặng: "Hình như gần đây anh mới thấy một số chuyện. Anh Anh, anh không muốn chúng ta hiểu lầm nhau, oán giận nhau sau đó lại ôm hổi hận suốt đời như ở trong mộng."

Quả nhiên anh đã mơ thấy? Tô Anh rời khỏi lòng ngực và ngừng đầu nhìn anh: "Anh... mơ thấy những gì?"

"Anh với em bị Tề Duyệt và Triệu Sùng Sơn khích bác nên mới sinh ra hiểu lầm, lại còn bị Khương Minh ly gián từ bên trong. Nên anh đã rất giận vì em không tin tưởng anh, còn em giận là vì anh đã làm chuyện có lỗi với em..." Nói đến đây giọng anh có chút nặng nề: "Sau đó anh trở thành mục tiêu của bọn người Điều Lượng, đề em đi theo anh thì quá nguy hiểm nên anh mới động ý ly hôn."

Tô Anh: "Anh thành mục tiêu của Điều Lượng?"

Khương Triết: "Ừm, giống như Tường Diễn."

Tô Anh: "...". Có phải sớm biết điều này chứ, Khương Minh với Triệu Sùng Sơn có liên quan đến nhau, Triệu Sùng Sơn thì lại liên quan đến tên Điều Lượng kia, quan hệ giữa chúng không thể xem nhẹ, chắc hẳn mục đích cũng không hề đơn giản.

Cô nói: "Vậy sao tối qua anh còn chối rằng không mơ thấy?"

Khương Triết vỗ vỗ cái đầu nhỏ của cô, nghiêm túc giải thích: "Bởi vì còn nhiều chuyện anh vẫn chưa hiểu rõ. Nếu lỡ anh nói không rõ ràng mạch lạc làm cho em tức giận muốn chia tay với anh, vậy thì không phải tức chết anh sao?"

Cô bĩu môi một cái, khoé miệng lại không nhịn được mà mỉm cười: "Không đâu, em biết, anh là Khương Triết."

Đôi mắt Khương Triết hơi nheo lại, anh đưa tay véo lấy khuôn mặt nhỏ mềm mại, ngón cái dừng lại vuốt ve khoé miệng cong cong của cô: "Ngao đi, không được suy nghĩ linh tinh nữa, bất luận chuyện gì cũng phải nói với anh, nếu không anh sẽ cho em biết tay."

Tô Anh bật cười, vừa định phản bác lại vài câu lại chợt nhìn đến nãy hành vi xấu xa kia của anh, hại cô dậy sớm không nổi, cô đành "hử" một tiếng: "À."

Ngay sau đó, mặt cô bị người kia tóm lấy, anh cất giọng lạnh lùng: "Không hài lòng hả?"

Tô Anh lắc lắc đầu, bày ra vẻ mặt ngoan ngoãn: "Đâu có đâu."

Khương Triết cười một tiếng, cô gái trước mặt nhìn anh với đôi mắt trong veo đúng là đẹp mê người, yểu hậu anh động dấy, lại mạnh mẽ ấn cô vào lòng, ôm thật chặt.

Hoa nhài không có độc đúng chứ? Sao anh thấy mình như bị trúng độc vậy. Mọi lúc mọi nơi, bất luận cái cô bé hoa nhài có mặt ở đó hay không, chỉ cần nghĩ đến cô thì những tình cảm và ham muốn anh chôn sâu tận đáy lòng đều bị khơi lên hết.

Đóa hoa nhài nhỏ này dường như có thể đầu độc lòng người, từng giọt từng giọt ngấm tới tận tâm can của anh, không thể rời bỏ, không thể buông tay.

"Bé hoa nhài, mình sống chung đi."

"... Hả?"

Trời chạng vạng, cơn gió se lạnh chợt thổi qua khẽ lay chân váy của cô gái nhỏ, lúc này cô đang ngẩn ngơ, ngờ ngác nhìn người đàn ông cao lớn tuần lảng trước mặt: "Sống chung? Phải ăn nói sao với đi đây? Còn lão gia từ nữa? Còn có, em cũng không muốn kén lút ở chung với anh!"

"Hai người họ đã ngầm đồng ý rồi, nên không cần cố kỵ đâu. Còn em ày à... Vậy chúng ta đi đăng ký kết hôn trước đi?"

"..." Cô đắm một cái vào ngực anh: "Mơ à! Em đâu có định gả cho anh đâu."

Sắc mặt của anh bỗng trở nên lạnh như băng: "Hửm?"

Tô Anh mỉm cười: "Thật ra thì chúng ta bây giờ cũng giống như sống chung rồi mà."

Khương Triết nhàu mày, lạnh giọng nói: "Chỉ như vậy? Sao mà đủ?"

Tô Anh nhăn mũi hỏi: "Vậy anh còn muốn thế nào nữa?"

Cô cảm thấy cứ như vậy, ngoại trừ việc không dọn đến ở cùng nhau... Không đúng, kể từ lần đầu thân mật thì trong nhà cô lại có thêm rất nhiều đồ đạc của anh, nào là quần áo nào là dụng cụ cá nhân các thứ. Huống hồ, thời gian anh đến nhà cô còn nhiều hơn thời gian anh về nhà mình, nếu như vậy mà còn không tính là ở chung, vậy thì thế nào mới tính?

Khương Triết nói: "Anh dọn đến ở."

Tô Anh nói: "... Nhà em nhỏ xíu, chứa không đủ."

Vừa mới dứt lời thì mặt lại bị người ta bắt được, bị anh véo nhẹ: "Vật nhỏ!"

Tô Anh: "Anh cho em chút thời gian suy nghĩ đi, nha?"

Anh ôm cô vào lòng: "Được."

Lúc sắp xuống núi, Tô Anh và Khương Triết lại đến bãi tế mẹ Hoắc Như của cô.

Mẹ là một người phụ nữ dịu dàng và tình tế, mẹ đã rất tận tảo vất vả để chăm lo cho cô. Mẹ đã hy sinh cả cuộc đời để nuôi dưỡng cô, dù chỉ mới ngoài bốn mươi tóc đã sớm muối tiêu, trên tay chẳng chút dấu vết làm việc nặng nhọc, mãi đến lúc chết vẫn chưa hưởng thụ được một ngày hạnh phúc...

Cứ thế mà oan uổng chết đi.

Trên đường về, Tô Anh hỏi: "Điều Lượng có khai tại sao lại dưng mẹ em không? Thật sự chỉ là tai nạn bất ngờ ư?"

Khương Triết nói: "Tôi của Điều Lượng có thể trực tiếp phanh hấn tử hình, nhưng mà hắn cũng không ngốc. Hắn không nói chỉ tiết, chỉ nói sau khi xảy ra việc bất ngờ ấy thì có mua người nhận tội thay hắn."

Nếu đúng là như vậy thì càng làm cho người ta phần nộ.

Bọn người Điều Lượng căn bản không xem con người là con người, xem họ giống như một loại hàng hoá để mua bán, không chỉ có người mà còn có cả sinh mạng!

Đến tận mấy ngày sau đó tâm trạng của Tô Anh vẫn không tốt lên nổi, Khương Triết nhìn mà xót nên cứ rảnh rỗi liền đến nhà bầu bạn với cô, hoặc hao tâm tổn sức vạch ra một buổi hẹn, hoặc là chân thành thì thăm bên tai cô vào mỗi đêm khuya. Rõ ràng là một người đàn ông lạnh lùng như tảng băng ngàn năm, nhưng đôi khi lại dịu dàng ấm áp làm cho lòng người tan chảy.

"Nếu tốt như vậy sao lại không cho Khương Triết dọn qua? Anh ấy muốn dọn đến đây chứ không phải bắt cậu đến ở cùng với anh ấy, xem ra anh ấy rất thương yêu cậu nên mới thoả hiệp nhường nhịn đó. Hon nữa hai người đều có tình cảm với nhau, anh ấy muốn kết hôn, muốn sống cùng với cậu cũng là chuyện bình thường mà?" Lưu Vận kỳ quái nói.

Tô Anh thì lại lắc đầu, nói: "Tôi không muốn cho lắm."

Cô thấy thoả mãn với cuộc sống hiện tại. Một phần có sợ sau này ở cùng một chỗ về lâu dài sẽ sinh ra chán nản, tình cảm dần dần nhạt phai, sợ không may lại giống như kiếp trước. Một phần cô cũng sợ người nhà của Khương Triết sẽ vì những chuyện kia mà phá bỏ những tình cảm hiếm hoi của cô và anh.

Cô có chút băn khoăn, cũng có chút bất an.

Rõ ràng chuyện gì anh cũng nói hết với cô.

- -

Đương nhiên là cuối cùng Khương Triết cũng không rõ ràng chuyển sang sống với cô, nhưng hầu như anh đã chiếm cứ gần hết cuộc sống sinh hoạt của cô. Từng chút từng chút một, càng ngày trong nhà Tô Anh càng có nhiều vật dụng liên quan đến anh. Thành thạo vào giờ nghỉ anh sẽ phụ cô làm vườn trồng cây, hoặc là vào trong núi thì cũng đi theo cô để chơi cùng với bọn cọt lông xanh.

Mãi cho đến một đêm nọ, trong lúc cô đang tiếp nhận sự thâm nhập quen thuộc của người đàn ông thì chợt nghe thấy tiếng bên ngoài cửa sổ.

"Ui ui ui, thật xấu hổ, thật xấu hổ quá đi à!"

"Đứng vậy đứng vậy, Anh Anh lại làm chuyện thẹn thùng kia với anh chàng mặt lạnh đó rồi!"

"... Xuân cũng sắp đến rồi, sao vẫn còn làm như vậy?"

"Không biết đến bao giờ mới có tiêu báo báo?"

"Anh Anh mãi vẫn chưa có em bé, có khi nào tại Khương Triết 'không được' hay không?"

Tô Anh: "....." (edit: đã được bớt n* dấu chấm!!)

Cô bị dọa sợ đến mức đẩy người đàn ông trên mình qua một bên.

Sao lúc trước nói trên tường có gắn cách âm nhỉ, sao cô lại có thể nghe thấy tiếng động bên ngoài? Hình như bọn chúng cũng nghe thấy tiếng của cô...

Tô Anh hơi mù mịt.

... Nghe thật ư?

Hon nữa bọn họ còn làm chuyện không thuần khiết!

Khương Triết bật cười, tưởng rằng vì anh cứ chơi trò "nhử mồi" nên chọc cô thẹn quá hoá giận: "Sau này không chọc em nữa."

Anh ôm lấy gương mặt ửng hồng của cô và hôn, cô định thần lại và vẫn có thể nghe thấy tiếng riu ra riu rít ở bên ngoài. Nghĩ đến cảnh cô bị người ta nghe lên lâu nay, nhất thời mặt càng ửng hồng thêm. Không biết vì xấu hổ hay tức giận mà cả người cô run cứ lẩy bẩy, hoặc giả là do kích động và vui vẻ.

Nhưng mà sau đó Khương Triết muốn "làm" gì Tô Anh cũng không chịu, làm cho Khương Triết bắt đầu nghi ngờ.

"Em mệt quá!"

"Mới hai lần mà."

"Vẫn mệt!"

Anh điểm điểm lên cánh môi sưng mọng của cô, đánh bắt đắc dĩ chiều theo cô: "Đồ yếu đuối này."

Tô Anh cúi đầu vào ngực anh, dụi tới dụi lui, khoe miệng cười tươi không khép lại được. Cô thật sự rất vui, hon nữa đây còn là niềm vui bất ngờ. Vốn dĩ cô không dám ôm hy vọng nhưng bây giờ có món quà từ trên trời rơi xuống như vậy làm người ta không khỏi mừng rỡ như điên.

Trước đây Tô Anh nghĩ rằng, tâm của thực vật có thể cho cô năng lực không giống với người bình thường, nhưng bây giờ đối với cô mà nói, có thể lần nữa nghe được tiếng riu rít của cây cối mới là năng lực khác người mà cô mong muốn nhất. So với tâm của thực vật thì cô lại muốn nghe được giọng của bọn cây hon.

Cô nằm trần trọc một hồi, nên không được kích động nên liền đứng dậy mặc quần áo ra ngoài. Khương Triết cảm thấy khó hiểu, chỉ có thể nhìn cô gúi nhỏ một mạch chạy ra khỏi phòng ngủ muốn căn lại cũng không được, bóng dáng nhỏ nhắn kia vừa hưng phấn lại vừa kích động, đôi mắt kia trong treo linh động, nhìn có giống một mồi dẫu.

Anh xoa trán, lắc lắc đầu sau đó bật cười như nuông chiều, khoác lên mình một chiếc áo ngủ rồi cũng theo cô ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 211: Về nhà

Edit: Rine

Beta: Liz

Tô Anh thật sự có thể nghe thấy tiếng đám hoa nói chuyện, ra khỏi phòng ngủ, âm thanh bên ngoài cũng rõ ràng hơn, tiếng chúng thảo luận riu rít làm cô vui đến bật khóc!

Vốn dĩ cô cho rằng cả đời này sẽ không có cơ hội nghe thấy âm thanh của chúng nó nữa, đột nhiên cô lại gặp được kỳ tích...

Cô đi một vòng khắp nhà, đi đến phía trước sân, sau đó lại đi nhà kính trồng hoa. Đi dạo từ từ, sờ cái này chạm cái kia, miệng nhỏ hồng hào làm bầm bầm bầm, thật sự vô cùng bận rộn. Càng không chú ý đằng sau còn có một người đàn ông đi theo, không quan tâm đến anh, tự mình chơi đùa vui vẻ.

Khương Triết khoác áo ngủ, khoanh tay trước ngực, nghiêng người dựa vào vách tường. Nhìn cô gúi đang nhảy nhót, lại nhìn đến sắc trời, trăng non chói lọi còn treo ở không trung, đêm hôm khuya khoát. Nếu là ngày xưa thì anh còn đang hướng

thư ớn hương nhuyễn ngọc, chứ không phải đứng ở chỗ này, mặc cho gió lạnh ban đêm thổi quét.

Khương Triết: "Nhìn em chạy nhảy như vậy, không biết mệt à?"

Tô Anh cười tủm tỉm, biết ý anh muốn nói gì: "Không mệt, em đang rất vui vẻ."

Khương Triết nhướn mày: "Đột nhiên vui vẻ như vậy, có chuyện gì tốt sao?"

Cô gái hất đầu nhỏ, khoe miệng cong lên: "Không nói cho anh biết!"

Khương Triết cười như không cười: "Bé hoa nhài của anh còn có bí mật à?"

Cô gái đầu: "Đừng rồi!"

Khương Triết cười, đến gần, xoa xoa đầu cô: "Được rồi, đêm nay ta cho em."

Tô Anh: "... Anh."

Cô nghĩ rằng, không chỉ đêm nay mà từ đây về sau ở trong núi này, cô đều không thể làm chuyện đó với Khương Triết, có nhiều cây cối nhìn thấy như vậy, còn thảo luận này kia, thật mắc cỡ!

Đầu cô lắc liên tục như trống bỏi, người đàn ông véo cái mũi nhỏ tinh xảo của cô: "Nghe lời đi."

Tô Anh: "Vâng."

Tô Anh hưng phấn một đêm không ngủ, cô còn muốn đi xem núi rừng, chỉ là cách một quãng khá xa, sắc trời quá mờ, Khương Triết không cho phép, cô chỉ có thể chu cái miệng nhỏ rầu rĩ không vui. Thế nhưng vừa đảo mắt lại quên mất chuyện đó, nghĩ đến chờ trời sáng rồi đi cũng không muộn, lại bắt đầu vui vẻ chạy nhảy trong sân với cột lồng xanh.

Khương Triết biết cô gái này khi ở dưới thân anh mềm mại, xinh đẹp đến mức nào, mờ mắt nhắm mắt đều cảm thấy quyến rũ. Nhưng mà giờ phút này, người đang chơi đùa dưới ánh trăng kia tựa như không biết buồn rầu chuyện gì trên đời, là một đứa trẻ đơn thuần. Cô giống như chưa từng trải qua những đau khổ đó, chưa từng chịu đựng thương tâm tuyệt vọng, đáng vẻ tươi cười như hoa kìa làm anh chỉ muốn vĩnh viễn nắn trong lòng bàn tay để che chở.

Bé hoa nhài của anh nên sống vô cùng đơn giản, vui sướng, anh sẽ vì cô diệt trừ hết thảy tai họa ngầm, càng sẽ không để bất kỳ ai đã từng thương tổn cô được sống tốt, ai cũng không được!

Khương Triết hơi nheo lại hai tròng mắt, u ám và gió lốc ở đây mất đều che giấu trong bóng tối. Khi nhìn lại lần nữa, anh vẫn chỉ là một người có chút thanh lãnh đến lạnh nhạt mà thôi.

- - -

Hôm nay chân trời vừa mới nổi lên một tia ánh sáng màu xanh xám, Tô Anh đã năn nỉ Khương Triết đưa cô đi ngắm rừng núi. Khương Triết đại khái có thể hiểu rằng, Tô Anh rất coi trọng và yêu thích mấy thứ hoa hoa cỏ cỏ này, đây chính là một tồn tại đặc biệt trong lòng cô, hoặc là cũng là thứ chống đỡ lực lượng của cô bấy lâu. Anh cũng không ngăn cản nữa, cũng có gặp những cây cối kìa.

Tuy rằng ngại có Khương Triết ở bên, Tô Anh không thể nói nhiều lời nhưng mà chỉ cần anh an tĩnh đứng nhìn cũng làm trong lòng cô thỏa mãn. Loại an tĩnh bình thản, làm bạn với hạnh phúc này, cô chưa bao giờ hy vọng xa vời, nhưng hiện giờ nó đến với cô, cô chỉ nghĩ làm sao để có thể nắm giữ trong tay.

Tô Anh nhảy nhót chạy đến bên cạnh người đàn ông cao lớn, khoanh tay nhỏ, ở lúc mặt trời mọc, thấy khuôn mặt anh đẹp đến không giống người phàm, giữa mày anh thanh lãnh đậm mực, lơ đãng quay đầu thoáng nhìn...

Tô Anh nhìn anh: "Khương Triết, cảm ơn anh."

Khương Triết nhướn mày, giống như khó hiểu: "Cảm ơn anh cái gì?"

Cô nhấp nháp môi, cười tủm tỉm: "Bởi vì em cảm thấy như bây giờ rất hạnh phúc."

Khương Triết bỗng nhiên sùng sốt, trong lòng anh hơi khản trương, bàn tay đang bỏ trong túi quần vội rút ra gắt gao nắm tay cô, nhưng trên mặt lại không có gì khác thường, chỉ có hàm dưới hoàn mỹ hơi chút căng chặt, giọng anh hỏi vội: "Tô Anh, em đang nói em hạnh phúc?"

Tô Anh gật đầu nhỏ: "Vâng!"

Cô nói: "Khương Triết, cảm ơn anh làm bạn với em, yêu em, cưng chiều em. Cho em tất cả mọi thứ."

Cô thật sự sợ hãi cảm giác lê loi, không phải tịch mịch, cô không sợ tịch mịch, mà là sợ cảm giác trong lòng trống rỗng. Giống như lê loi giữa đất trời, không ai quan tâm cô, cô cũng không có bất kỳ ai để quan tâm, loại cảm giác này thật sự đáng sợ, cô không muốn trải qua thêm lần nữa.

Cô thể như hôm nay, khoảnh khắc ngắm mặt trời mọc này, cô thật sự cảm thấy hạnh phúc.

... Chỉ là người đàn ông này nghe cô nói xong lại im lặng, không có phản ứng gì.

Tô Anh bâu môi bất ổn, tay nhỏ nắm nhẹ hai phát trên ngực anh: "Khương Triết, em đã nói nhiều như vậy, anh không đáp lại một lời nào à?"

Cô chỉ nghe thấy tiếng anh bỗng nhiên thờ ra một hơi, ngay sau đó, tay nhỏ của cô bị cầm lấy gắt gao, lôi kéo cô vào lồng ngực cứng rắn nóng bỏng của anh. Anh ôm thật sự rất chặt, siết đến vòng eo cô phát đau, nhưng cô không chút phản kháng, bởi vì cô nghe thấy tiếng tim đập nhanh chóng hỗn loạn của anh.

Bùm——

Bùm bùm bùm——

Bùm bùm——

Từng tiếng, đập ở bên tai Tô Anh, cô ngây người trong chốc lát, cắn môi cười trộm.

Xem đi, trên mặt gĩa vờ lạnh lùng bình tĩnh, trong tim còn không phải đập rồi loạn đến thế à!

Kỳ thật đối với Khương Triết mà nói, anh lo lắng nhất, chính là chính mình không thể làm Tô Anh hạnh phúc. Anh có thể cho cô rất nhiều, cũng có thể cho cô tất cả, chỉ cần cô muốn, anh đều có thể cho. Nhưng nếu những thứ đó vẫn không làm cô cảm thấy hạnh phúc, vậy dù anh có cho thì có ích lợi gì đâu?

Hiện giờ bé hoa nhài của anh nói cho anh biết, cô rất hạnh phúc.

Thật sự chính là một bé ngọc, rõ ràng anh chưa làm cái gì cả, cô lại nói với anh cô rất hạnh phúc, ngọt ngào, dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Kỳ thật người nên nói cảm ơn chính là anh, là anh mạnh mẽ giữ lại cô bên cạnh mình...

Khương Triết ôm cô gái nhỏ xinh, cắn vành tai trắng trẻo của cô, ní non: "Anh Anh ngọc của anh."

Tô Anh cười ra tiếng: "Em nghe thấy tiếng tim anh đập thật nhanh! Khương Triết, có phải lời em nói làm anh rất vui vẻ hay không?"

Khương Triết cười nhẹ đồng ý: "Bởi vì anh có một đứa hoa nhài nhỏ ngây ngốc cho nên rất vui."

Cô bâu môi: "Anh mới ngây ngốc đó! Em đang nói em rất hạnh phúc, anh không hạnh phúc sao?"

Khương Triết nghiêm túc nói: "Hạnh phúc."

Tô Anh nói: "Đừng rồi, vậy anh cũng thật ngây ngốc!"

Anh vẫn cười cười, nói nhot: "Anh Anh ngọc, anh yêu em"

- - -

Suốt đêm đó Tô Anh cũng không ngủ, ban đầu là ngồi cùng anh, sau đó lại là mảy mưa với nhau. Cảm giác hưng phấn qua đi, cô liền cảm thấy khó chịu, muốn ngủ, nhưng đôi mắt cô vẫn sáng rực: "Chúng ta về nhà đi!"

Khương Triết nói: "Đừng vội, trước hết em ngủ đến giữa trưa, lúc đó chúng ta xuống núi trở về, thuận tiện ăn cơm trưa."

Tô Anh không chịu, lắc đầu: "Em muốn về nhà ngay bây giờ."

Ngồi đến cây xương rồng, hoa lài, hoa lan, cây mắc cở trong nhà, cô liền không buồn ngủ chút nào, cô chỉ muốn trở về mau chút, nói cho chúng nó biết cô lại có thể nghe thấy chúng nó nói chuyện rồi.

Khuong Triết không lay chuyển được Tô Anh, chỉ có thể bắt đầu đi xoa trán đáp ứng, hiện giờ cô được anh chiều đến mức không còn sợ anh chút nào.

Thế nhưng Tô Anh mệt mỏi một đêm, rồi cuộc không có đủ thời thần, cô mới lên xe một lát liền gối lên đùi Khuong Triết ngủ, biau biau môi, hô hấp nhẹ nhàng.

Người đàn ông vuốt ve cô gái trắng như sứ. Khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn, hơi hơi nhăn mí lại.

Anh thật sự không rõ tại sao Tô Anh lại kích động và vui vẻ như vậy? Chẳng lẽ là lực lượng đã biến mất của cô quay trở lại à?

Tuy rằng Khuong Triết rất muốn biết, nhưng nếu Tô Anh không muốn nói, anh cũng sẽ không miễn cưỡng. Chỉ cần cô ở bên cạnh anh thì anh có thể chờ đến ngày cô hoàn toàn tin tưởng mình, anh cũng không nóng vội nhất thời chuyện này.

Tối dưới lầu tiệm hoa của Tô Anh, cô vẫn chưa tỉnh lại, Khuong Triết trực tiếp bế cô lên phòng ngủ ở lầu hai, ai ngờ mới vừa đặt ở trên giường, đột nhiên cô liền bừng tỉnh: "Về đến nhà rồi à?"

Khuong Triết xoa xoa khuôn mặt ngủ đến ửng đỏ của cô: "Tối rồi. Trước hết ngủ một giấc đã, có chuyện gì đợi chút nữa lại nói."

Tô Anh giãy giụa muốn dậy: "Không được, em phải xuống lầu xem một chút trước đã."

Khuong Triết nháu mày.

Tô Anh xốc lên chân, muốn xuống giường, đột nhiên lại bị anh giữ lấy, đè xuống giường, cô ai da một tiếng: "Khuong Triết?"

Làm gì vậy?

Giữa giữa muốn ngồi dậy, đột nhiên nghe được phía sau truyền đến tiếng còi bò dầy lưng ——

Thanh âm này cô rất quen thuộc, mỗi lần người này...

Mặt cô đỏ lên, giãy giụa bò dậy, lại bị anh giữ chặt cẳng chân, kéo tới dưới thân anh. Váy trên người bị xốc lên, Tô Anh kêu lên một tiếng, vùi đầu vào trong chân, cảm nhận được thứ đó của anh đã cương lên, vậy mà còn chơi xấu cọ xát có vài lần rồi rồi cuộc mới tiến vào...

Tô Anh kinh hãi: "Không không không, không được... Uhm!"

Khuong Triết thấp giọng: "Không được cái gì?"

"..." Cô nhỏ giọng nức nở, ngừng đầu lên, hơi hơi giương miệng nhỏ, hồi lâu cũng không ra được một câu!

Bất kể là lần đầu tiên hay là mỗi lần sau này, người đàn ông này sẽ luôn làm cô không chịu nổi. Chỉ là vừa tiến đến cô liền không chịu được run run nhũn ra, cả người đều không có sức lực. Giống như lúc này, cô yếu ớt nằm trên giường, mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển.

Khuong Triết bóp vòng eo mảnh khảnh của cô, giọng khàn khàn trầm thấp: "Bảo bối! Có thoải mái không?"

Trên người Khuong Triết còn mặc chỉnh tề, một thân tây trang phẳng phiu, nghiêm túc, tinh xảo. Giờ phút này khi đang làm chuyện đó, anh chỉ tháo dầy lưng, tuy rằng động tác mãnh liệt nhưng quần áo không có chút gì lộn xộn.

Anh hơi hơi cong thân trên, hai tròng mắt thâm thúy rủ thấp, hàm dưới căng chặt, nhìn cô gái đã dầm gót chân lên trên mặt đất, cả người quỳ ngã trên giường, hai tay nhỏ chống ở trước giường, eo thon mỏng tròn. Trên đôi bàn tay đang véo lấy vòng eo Tô Anh nổi lên đầy gân xanh, tạo ra một loại gọi cảm kỳ lạ!

"Khuong Triết, Khuong Triết!" Tô Anh mang theo tiếng khóc xin khoan dung: "Không thoải mái, đừng đứng..."

Khuong Triết nâng eo nhỏ của cô, dùng một chút sức dỗi thành tư thế quỳ, cô rên lên vài tiếng, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ vùi vào trong chân, tay nhỏ che miệng lại, vừa thoải mái vừa cảm thấy thẹn.

Người đàn ông này thật đáng ghét, cô cũng không rõ chính mình trêu chọc Khuong Triết như thế nào, không hiểu vì sao lại "làm" nữa!

Cô nghiêng đầu đi, ánh mắt mê mẩn nhìn lại từ sau lưng, thấy anh hơi hơi híp mắt, ngưỡng hàm dưới, thở dốc mấy lần, trên mặt là biểu cảm động tình và trầm luân, làm cô thỏa mãn nhưng lại cảm thấy thẹn đến cả người đều ngứa ngáy, tê tê đại đại. Cô chớp đôi mắt, nhìn đến thất thần, thẳng đến ánh mắt đen nhánh có vô vàn cơn lốc xoáy của anh đối diện với cô, dường như lốc xoáy trong đáy mắt kia muốn hút cô vào đấy...

Cô bị hút đến gấu đầu vào trong chân, không dám nhìn nhiều thêm.

Người đàn ông cười khế, lại áp thân thể xuống tới, bàn tay rời khỏi vòng eo mảnh mai tinh tế, đè lấy bộ ngực nhỏ tròn vo của Tô Anh, vẫn là dùng sức thật mạnh, cuốn lấy cô để cô không trốn được, lại bị kéo trở về.

Giọng anh trầm miên, như bị sương mù làm ướt: "Bé hoa nhài của anh, cô gái đáng thương..."

Tô Anh lắc đầu, không nói lời nào.

"Có mệt không?"

Tô Anh hừ vài tiếng, run run: "Mệt, mệt mỏi quá..."

Khuong Triết: "Em lừa anh."

Tô Anh: "..... Há?..... Không, không có lừa anh."

Khuong Triết lại hỏi: "Có mệt hay không?"

Trong mắt cô gái chưa nước mắt: "Mệt!"

Khuong Triết cười lạnh, xoay đầu có qua ngắm lấy đôi môi nhỏ nhắn của cô, triển miên mà kịch liệt, chưa được một lát cảm môi cô đã trở nên sưng đỏ không chịu nổi. Thật đáng thương, cô không còn có tâm tư suy nghĩ chuyện khác, chỉ có thể cứng trầm luân theo người đàn ông này.

"Bảo bối, anh thấy tinh thần của em rất tốt, còn có thể chạy lung lung khắp núi." Anh tươi cười lạnh lạnh không có ý tốt: "Sao vừa cùng anh làm chút chuyện đã mệt mỏi vậy?"

"Không..."

"Còn chối à?"

"... Ồ!"

Cuộc chiến bất ngờ này mất một lúc lâu sau mới kết thúc, anh thật không có tham nhiều, thấy thân thể sạch sẽ của cô bị anh xoa bóp đến không còn đáng về ban đầu. Lúc trước là mềm mại chọc người thích, còn hiện giờ là đáng thương khiến người đau lòng.

Anh rút cuộc cảm thấy mỹ mãn, buông lỏng vòng eo mảnh khảnh của cô, không có bàn tay anh chống đỡ, cô trực tiếp xụi lơ rơi trong ổ chăn. Cách xa anh, cô lạnh đến cuộn người lại, nhàu nhàu, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, dầy mắt lấp lánh nước...

Tô Anh ní non: "Khuong Triết."

Khuong Triết "Ừ" một tiếng, rút một tờ giấy, thắt lại dầy lưng. Lúc này mới cúi người sửa sang lại quần áo hỗn độn cho cô. Kéo làn váy bị vén cao đến trên eo xuống, trực tiếp ném quần nhỏ xuống đất, quần cô vào trong chân bọc kín mít, chỉ lộ ra một khuôn mặt nhỏ xinh đẹp.

Anh nhéo khuôn mặt hồng nhuận của cô, cười nói nhỏ: "Bảo bối, bây giờ có thể ngoan ngoãn đi ngủ, nghỉ ngơi cho tốt chưa?"

Tô Anh rên vài tiếng, qua một lúc lâu sau, rút cuộc cô mới phục hồi tinh thần lại từ trong cơn khoái cảm, nhìn sự thoải mái và lười biếng giữa mày anh, cô lên án: "Khuong Triết, anh là một tên trướng thổi lớn!"

Khuong Triết cười chỉ vào chớp mũi cô: "Bảo bối, em còn quậy cái gì, mau ngủ đi."

Tô Anh hừ một tiếng: "Không phải em không ngủ được, chỉ là em muốn xuống lầu nhìn xem mấy chậu hoa của em, nhìn một cái lên lên ngủ, anh lại..." Cô lạnh giọng: "Là anh muốn giờ trò lưu manh, còn bôi nhọ em không ngủ được lại khiêu khích anh."

Đột nhiên lại trực tiếp như vậy, cô còn chưa có chuẩn bị tốt.

Khương Triết liếc cô: "Không thích à?"

Tô Anh: "..... Có chút kích thích."

Khương Triết mờ ám nhìn: "À."

Hai cánh tay mảnh khảnh của cô ôm lấy cổ anh, khuôn mặt vốn dĩ đang tức giận giờ phút này lại cười tủm tỉm, cô ôm anh: "Khương Triết, em mệt quá, muốn tắm rửa."

Trên người cô đều là hương vị của anh, cô không muốn cứ để như vậy đi xuống lầu khiến cho đám hoa cười nhạo mình.

Khương Triết nhường mảy: "Hà, không sợ anh lại bắt nạt em nữa à?"

Tô Anh cắn cằm anh, nhấp miệng cười: "Không sợ, dù sao không cho phép anh làm nữa! Eo của em đều đã bị anh véo đau lắm rồi."

Anh cười, vuốt mũi cô: "Đảm bảo sẽ bắt nạt em đấy."

Thế nhưng thật sự anh cũng không có làm cái gì, tắm rửa giúp cô rồi anh cũng đến công ty xử lý công việc bận rộn. Lúc giữa trưa anh báo trợ lý Diêu đưa bữa cơm dinh dưỡng tới, tâm tình Tô Anh rất tốt, ăn cũng nhiều hơn chút. Cả ngày cô đều ở cửa hàng bán hoa, riu rít nói chuyện với đám hoa và xương rồng.

Dường như xương rồng còn bất ngờ hơn so với cô: "Anh Anh, thật kì quái nha, sao đột nhiên chị lại nghe thấy được? Lúc trước đã thử rất lâu cũng không thành công!"

Bách hợp cũng nói: "Đừng rồi, nếu biết vì sao thì dù sau này có không nghe được cũng vẫn có biện pháp chữa!"

Hoa nhài tò mò hỏi Tô Anh: "Chị đã làm thế nào vậy Anh Anh?"

Đối với cái này, Tô Anh còn nghi hoặc hơn chúng nó, bởi vì tình huống khi cô đột nhiên nghe thấy tiếng chúng nó có chút rắc cỡ, dù sao cũng không có khả năng là bởi vì cô và Khương Triết làm...

Nhất định không phải! Nếu thật là vì vậy, lẽ ra nên nghe thấy từ lần đầu tiên làm

Cô lắc đầu: "Không biết, đột nhiên chị liền nghe thấy được. Khoan hãy nói vấn đề này, trong khoảng thời gian này các em như thế nào? Tuy rằng thấy được, nhưng mà không thể nói chuyện thật sự rất không quen, hiện tại tốt rồi, chị hy vọng có thể vẫn luôn như vậy, không xảy ra thêm chuyện gì ngoài ý muốn nữa."

Xương rồng lập tức nói: "Đừng rồi, không thể lại xảy ra chuyện gì nữa, không có Anh Anh, chúng em đều rất buồn chán đó!"

Hoa nhài cũng khóc hề hề nói: "Đừng rồi, em kêu Anh Anh rất nhiều lần, nhưng mà chị đều không trả lời, em rất khổ sở!"

Bách hợp đồng ý: "Em trông cửa thét to như vậy mà cũng không có người nghe em nói chuyện!"

Ngay cả cây mắc cỡ hay ngượng ngập cũng không nhận được nói: "Đừng vậy, có thể nói chuyện với Anh Anh vẫn tốt hơn!"

Ngay cả tiếng ồn ào đồng cũng từ ngoài cửa sổ truyền đến: "Như vậy thật sự rất tốt."

Tô Anh xoa xoa cái mũi, trong lòng ẩm ướt, mí mắt cong cong.

- - -

Thời gian sau đó, Tô Anh càng thường đến các loại chợ hoa hơn, chỉ cần có loại hoa mới ở chợ, là có thể thấy bóng dáng cô. Tuy rằng mỗi một lần đi cô đều không mua nhiều hoa lắm, nhưng luôn chọn loại có chất lượng, nở rộ kiểu điểm uớt át.

Có khi Khương Triết thấy cô thích cũng sẽ đưa đến cho cô một ít hoa, hiện giờ tiệm hoa đã sắp không chứa hết được, thỉnh thoảng cô sẽ hỏi ý chúng nó, nếu muốn đi vào trong núi, cô sẽ mang chúng nó đi tham quan, muốn trở về thì trở về, tuy rằng chạy qua lại hai bên có chút phiền toái nhưng vui vẻ là được rồi.

Kể từ đó, một mình cô cũng tự sống đến vô cùng náo nhiệt, hứng thú.

Cũng khó trách Khương Triết luôn gọi cô là bé ngoan, cô quá dễ dàng thỏa mãn, chút chuyện nhỏ cũng có thể vui vẻ đến nửa ngày.

Trong mắt người ngoài nhìn thấy chuyện của cô chỉ là chuyện nhỏ, ít nhất so với mấy người Khương Triết, thật sự không đáng là gì.

Cuộc sống trồng hoa chăm cây của Tô Anh vẫn không có thay đổi đặc biệt gì, thẳng đến có một ngày, có một người đàn ông thoát nhìn cao gầy, làn da ngăm đen xuất hiện ở trong tiệm của cô.

Cô chân chó: "... Là cậu sao?"

Khác với ngày đó ở phòng giam trong sơn động, giờ phút này nhìn ông rất sạch sẽ, không có nguy trang, thật sự chính là một người đàn ông thành thật bình thường mà thôi. Ngoại trừ bởi vì phơi nắng nhiều nên màu da ngăm đen, giữa mày mờ mờ còn có chút giống với bóng dáng mẹ Hoắc Như của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 212: Bất ngờ ngoài ý muốn!

Edit: Liz

Beta: Jiang

"Cậu, cậu có thể trở về thăm cháu thật sự quá tốt rồi! Nếu mẹ biết thì nhất định sẽ rất vui mừng!"

Tô Anh có vẻ vẫn lời muốn nói ra nhưng giây phút này cô miễn hướng thụ cảm giác vui vẻ này, những câu nói kia cũng trở nên không quan trọng bởi đối với cô sự đoàn tụ lại càng khiến con người ta kích động hơn.

Hoắc Khâu uống ngụm trà, nói: "Cậu muốn đi thăm Tiểu Như."

Tô Anh nhấp nhấp môi, gật đầu nói được.

Hôm nay thời tiết thật đẹp, ánh nắng tươi sáng. Thoạt nhìn Hoắc Khâu là một người đàn ông không tình tẻ nhưng hôm nay, khi đi lên núi, ông lại mua một bó hoa hướng dương.

Hoắc Khâu có chút ngập ngừng, giờ bó hoa: "Khi còn nhỏ Tiểu Như đã rất thích hoa hoa có cô giống bà ngoại cháu, hiện giờ lại đến cháu, bây giờ nhìn thấy cháu, cứ giống như nhìn thấy Tiểu Như vậy."

Tô Anh biết mẹ cô thật sự rất thích hoa cỏ, bằng không sẽ không trong hoàn cảnh khó khăn như vậy còn mở một cửa hàng bán hoa, ngay cả giây phút lâm chung cũng nhớ đến.

Hoắc Khâu nói: "Mỗi năm cậu đều muốn trở về thăm, nhưng cậu vẫn chần chờ từ năm này sang năm khác, kết quả lại về muộn."

Tô Anh cúi đầu, nói: "Cậu, đây không phải lỗi của cậu. Không ai nghĩ là mẹ cháu sẽ ra đi ngoài ý muốn như vậy, người sai là kẻ gây họa."

Hoắc Khâu lắc đầu thờ dài.

Tuy nói vậy, nhưng rốt cuộc lại làm trong lòng Hoắc Khâu cảm thấy có lỗi, cho dù hiện giờ Hoắc Khâu đã đưa tên hung thủ thật sự ra trước công lý, nhưng lại không hết cảm giác áy náy và hối hận trong lòng.

Không muốn tiếp tục đề tài nặng nề này, Hoắc Khâu lại nói: "Tô Anh, chuyện của cháu và Khương Triết cậu đã nghe nói. Nếu Khương Triết có thể không màng tất cả để nhảy vực theo cháu thì cũng rất đáng để cân nhắc."

Chỉ là Khương Triết quá nguy hiểm, nếu không nắm chắc, cũng không phải là người đàn ông có thể khiến cháu toàn tâm toàn ý tin tưởng.

Nhiệm vụ lần này có thể kết thúc nhanh có một phần nguyên nhân đến từ tin tức của Khương Triết, bọn họ không biết Khương Triết tìm ở đâu mà biết được mấy tin tức kia, đương nhiên Khương Triết cũng không chịu nói thêm gì.

Nhưng người đàn ông nguy hiểm, sâu không lường được như Khương Triết có thể vì một người phụ nữ mà không màng sống chết, cũng đủ chứng minh tấm lòng của Khương Triết.

Tô Anh cũng cười tủm tỉm, nói: "Cháu biết, cậu. Lúc trước cháu cũng không muốn thân thiết với Khương Triết, nhưng lần đó ở ranh giới sống chết cháu thấy khương Triết nhảy xuống theo cháu, thậm chí sẽ vì cháu mà chết, bây giờ cháu đã buông

tất cả xuống rồi, suy nghĩ cũng thoáng hơn. Cháu cảm thấy như hiện giờ thật tốt, hiện tại cháu có Khương Triết, có cậu!"

Hoắc Khâu nói: "Được, nếu Khương Triết dám có lỗi với cháu, cháu nói với cậu, cậu giúp cháu đánh Khương Triết!"

Tô Anh gật đầu, cầm nắm tay: "Vâng! Chúng ta cùng đánh!"

Hoắc Khâu mỉm cười.

Tô Anh lại nói tới chuyện gần đây: "Đúng rồi cậu, cậu và anh Triệu Quyền quan hệ tốt chứ?"

Hoắc Khâu nhu mày: "Ừ, một người anh em, nhìn thì yếu ớt nhưng lại có thể chịu khổ, cũng rất nghĩa khí."

Tô Anh cười nói: "Anh Triệu Quyền bảo cháu gọi anh ấy là cậu cả!"

Hoắc Khâu cười lạnh: "Cái gì mà cậu cả? Đứng đề ý đến Triệu Quyền, Triệu Quyền là kẻ nói năng ngọt xớt, có thể do học được từ người em trai lẳng nhẽng của cậu ta."

Tô anh: "À, anh Triệu Quyền bảo cháu gọi em trai của anh ấy là cậu hai."

Hoắc Khâu: "....."

Cái quái gì vậy!

- -

Hoắc Khâu khó khăn lắm mới trở về một lần. Đến tối, Tô Anh làm một bàn đồ ăn ngon chiêu đãi Hoắc Khâu, ngay cả thịt rất lâu không xuất hiện trên bàn cơm nay cũng có, việc ăn thịt đối với Tô Anh vẫn rất khó khăn, cảm giác không khỏe, nhưng trong lòng tràn đầy vui vẻ có thể khiến cảm giác khó chịu đó mờ nhạt đi.

Khương Triết cũng tới, cùng Hoắc Khâu uống vài chén rượu, thật ra anh rất biết già bô, cứ như đây là lần đầu tiên gặp Hoắc Khâu, vừa có vẻ nghiêm cẩn lại có sự tôn kính đối với trưởng bối, không khiến Tô Anh nhìn ra vấn đề gì.

Thật ra, trước đây khi Hoắc Khâu đến nhìn qua Tô Anh, cũng đã từng gặp Khương Triết.

Một bên vì việc công, đồng thời cũng là việc riêng, nhưng nói đi nói lại đều vây quanh Tô Anh.

Ý tứ của Khương Triết rất rõ ràng: "Bối vì bọn họ uy hiếp đến sự an toàn của người bên cạnh cháu, lại còn làm hại Tô Anh suýt nữa thì chết oan, đương nhiên cháu sẽ không thể khoan tay đứng nhìn."

Hoắc Khâu cười, từ khi ông hiểu chuyện cho đến tận tuổi này, thật đúng là chưa từng điên cuồng vì bất kì người phụ nữ nào, cho nên không thể hiểu rõ tình cảm của Khương Triết. Nhưng Khương Triết lại có một mối tình sâu nặng như vậy với cháu gái của ông thì cũng không tệ. Mà Hoắc Khâu cũng không có khả năng sẽ luôn ở bên cạnh Tô Anh để chăm sóc cô, có người chăm sóc Tô Anh, Hoắc Khâu cũng yên tâm hơn nhiều.

Khương Triết nói: "Đời này cháu chỉ có một người phụ nữ duy nhất đó là Tô Anh, cháu sẽ cùng Tô Anh đi đến hết quãng đời còn lại bất luận Tô Anh có muốn gả cho cháu hay không."

Kể từ đó Hoắc Khâu cũng không có gì để nói: "Nếu đề tôi biết được cháu làm ra việc có lỗi với Tô Anh....."

"Sẽ không đâu." Khương Triết thề son sắt, không chút do dự mà nói: "Cháu sẽ không làm việc có lỗi với Tô Anh.""

Hoắc Khâu cực kì nghiêm túc đánh giá Khương Triết, như thể xác định độ chân tình trong lời nói của Khương Triết: "Được, nhớ kỹ lời cháu nói."

Khương Triết nói: "Mong cậu yên tâm, chờ cháu dần xếp ổn thỏa việc trong nhà rồi sẽ đến cầu hôn Tô Anh, cháu sẽ không để Tô Anh chịu đựng chút thương tổn và phiền toái nào."

Đêm nay, Hoắc Khâu khó có lúc uống được thêm mấy chén, Khương Triết uống cùng cũng khó tránh khỏi uống hơi nhiều.

Tô Anh chăm sóc hai người đàn ông say rượu. Hoắc Khâu tư lượng tốt thấy Khương Triết say mất rồi thì chê bai một phen. Hoắc Khâu ngủ ở phòng bên cạnh.

Tô Anh kéo Khương Triết đi tới phòng ngủ, cởi giày và thất lưng anh ra, liền thấy Khương Triết mở to mắt, ôm Tô Anh xoay người áp xuống. Tô Anh hô lên, thấy người đàn ông có đôi mắt tinh táo, đầu gối như vừa rồi say không biết gì.

Khương Triết thấp giọng: "Bé hoa nhài."

Tô Anh ở một tiếng cười nói: "Khương Triết, anh có thể già say à?"

Khương Triết hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Tô Anh: "Không có, anh say rồi."

Tô Anh không tin, người say sao lại có thể như vậy?

Khương Triết vui đùa vào cổ Tô Anh, khẽ ngửi ngửi, quyến luyến cọ cọ: "Bé hoa nhài, em là bé hoa nhài của anh."

Tô Anh vỗ vai Khương Triết: "Làm sao vậy?"

Khương Triết lại càng ôm chặt Tô Anh.

Khương Triết cũng không rõ vì sao, rõ ràng đang tốt đẹp, tự nhiên anh lại nhớ tới kiếp trước.

Kiếp trước, thời điểm Khương Triết nhìn thấy Hoắc Khâu là ngày Tô Anh xảy ra chuyện.

Lúc đó Khương Triết đang ở công ty, đột nhiên nghe cấp dưới nói Tô Anh xảy ra chuyện, Khương Triết sốt ruột chạy tới, từ xa nhìn ngón lửa được dập tắt, khối bốc lên cuộn cuộn. Khương Triết rất hoảng sợ, chưa bao giờ cảm nhận được nỗi sợ hãi và khủng hoảng như thế, cái loại cảm giác sắp mất có vĩnh viễn, không tìm trở lại được khiến Khương Triết nắm chặt tay, trái tim không tự giác được mà run rẩy, trong đầu âm ảm vang lên.

Sau đó Khương Triết thật sự mất đi Tô Anh, vĩnh viễn không tìm lại được nữa.....

Thì ra trên thế giới này không phải cái gì Khương Triết cũng có thể khống chế. Khương Triết tự cho rằng đã nắm giữ trọn vẹn Tô Anh, nắm giữ từng cảm của cô, mà quên mất rằng anh không thể nào nắm giữ chuyện sống chết. Trên thế gian này không có thuốc hồi hồn, rất nhiều chuyện làm sai thì chính là sai rồi, vĩnh viễn không có biện pháp cứu vãn.

Khương Triết bỗng nhiên nắm chặt tay, trong mắt chứa sự tàn nhẫn và tảo bạo khiến người ta sợ hãi! Không giống với Khương Triết lạnh lùng và thờ ơ.

Một đời này, bất luận kẻ nào cũng đừng mong chia rẽ Khương Triết và bé hoa nhài!

Tô Anh chỉ cảm thấy cả người lạnh lên, trong lòng cô đột nhiên có chút hoảng hốt, nhưng người đàn ông nóng bỏng kia lại ôm Tô Anh khiến cô cảm thấy an toàn, giống như hoảng hốt thoáng qua kia đều là ảo giác. Tô Anh dừng một chút, đẩy Khương Triết ra nói: "Anh ngủ đi, em đi dọn dẹp một chút."

Khương Triết lại một lần nữa kéo Tô Anh về dưới thân: "Không cho đi, ở cùng anh."

Tô Anh cắn môi, chọc chọc ngực Khương Triết, lăm lăm: "Gần đây mỗi ngày em đều ở cùng anh, đã vài hôm không được đi chợ hoa rồi."

Khương Triết không nhìn được cười, hôn hôn khuôn mặt hồng hào của Tô Anh, giọng khàn khàn lộ ra sự say đắm: "Ở cùng anh."

Tô Anh: "....."

Cuối cùng, Tô Anh cũng không đi dọn dẹp bàn chén đĩa kia, cô ở cùng với Khương Triết, nằm cạnh người đàn ông có hương rượu làm say lòng người, chỉ chốc lát cô đã mơ màng, sau đó ngủ thiếp đi.

Khương Triết lại càng ngày càng tình Khương Triết đứng dậy, coi áo ngoài và áo ngực của Tô Anh ra, thay váy ngủ cho cô. Cô bị lộn lộn như vậy nhưng không tỉnh dậy, chỉ cực kì phối hợp duỗi tay xỏ chân. Tất cả đều là thói quen, những đêm trước khi có một mối đều là Khương Triết giúp cô mặc đồ.

Khương Triết kéo chiếc chăn đắp lên cho cô rồi ngồi xổm bên đầu giường, bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ của người phụ nữ, ánh mắt vốn lạnh lùng nay ngưng tụ lại biết bao sợ to tình, tràn miên quẩn luyến người đang nằm kia, không thể gỡ được mà chỉ càng chặt thêm.....

Không gian mỏng lung, Tô Anh đẩy đẩy chân, mơ mơ hồ hồ mở to mắt, nhìn thấy Khương Triết, lăm lăm: "Khương Triết."

Khương Triết thấp giọng: "Ừ."

"Sao anh lại tỉnh rồi?"

"Em ngủ đi."

"Ừ, mau ngủ đi."

Tô Anh nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ say.

Qua một lúc, Khương Triết đi ra khỏi phòng ngủ, ra ban công nhìn thấy Hoắc Khâu cũng ở đằng kia, đang chăm thuốc. Khi Khương Triết đi qua, Hoắc Khâu đưa cho Khương Triết một chiếc, Khương Triết nhận bật lửa.

Khương Triết: "Anh Anh không dám hỏi, lần này cậu có thể ở lại mấy hôm?"

Hoắc Khâu thờ dãi: "Sáng mai sẽ đi."

Khương Triết nói: "Lại có nhiệm vụ?"

Hoắc Khâu ừ một tiếng.

Khương Triết không hề nói thêm điều gì, chỉ nói: "Hôn lễ của cháu và Anh Anh, hy vọng cậu có thể trở về, nếu không Tô Anh sẽ nuối tiếc."

Hoắc Khâu gật đầu: "Được, cậu sẽ cố hết sức."

Khương Triết cũng không hề nói thêm cái gì, chỉ là nghĩ đến nếu cô gái nhỏ biết ngày mai Hoắc Khâu đi liền chỉ sợ sẽ lại khổ sở, rốt cuộc Hoắc Khâu cũng là người thân duy nhất của Tô Anh, lúc này mới gấp mặt chưa được bao lâu."

Quả nhiên, tới ngày thứ hai, lúc Tô Anh tiễn Hoắc Khâu thì cổ nên không khóc, còn cười phất tay, dặn dò Hoắc Khâu chú ý an toàn, gọi điện thường xuyên cho cô, thỉnh thoảng có một tin tốt lành cũng được để Tô Anh biết Hoắc Khâu vẫn bình an. Cô lại nhai một lúc lâu, tâm trí cứng rắn như Hoắc Khâu cũng không chịu được không khí sinh lý từ biệt này, nhất thời đồng ý với Tô Anh, nhanh chóng rời đi với Triệu Quyên tới đón ông.

Tô Anh đứng bên đường, nhìn bóng chiếc xe việt dã màu đen chạy xa, nhìn không được trong lòng chua xót, đôi mắt phỉếm hồng.

Khương Triết ôm lấy đôi vai gầy yếu nhỏ bé của Tô Anh, ôm cô vào trong ngực, lặng lẽ an ủi.

Tô Anh chôn trong ngực Khương Triết hồi lâu, ngẩng đầu lên, cảm gối lên bờ ngực cứng rắn của Khương Triết, con mắt đỏ bừng, mi mắt cong cong, nói: "Em không khổ sở, em tin rằng rất nhanh lại có thể nhìn thấy cậu. Em rất hiểu, cậu có mục tiêu và niềm tin riêng, em phải ủng hộ cậu, không thể trở thành chướng ngại cho cậu. Đừng không?"

Khương Triết sờ đuôi mắt phỉếm hồng: "Được rồi, nếu cậu không tới, anh sẽ cho người trời cậu tới."

Tô Anh bật cười: "Anh làm tên cướp đấy à."

Khương Triết nhượng mày cười khê, không thêm đề ý đến hình tượng: "Đúng vậy, anh là kẻ cướp."

Tô Anh lại cười, nhấp miệng nhỏ, dựa vào ngực Khương Triết cười cười, rồi khước miệng lại hạ xuống. Nỗi buồn chia ly thật sự làm người ta khó chịu, rốt cuộc Tô Anh vẫn nhận không được, đỏ đôi mắt.

Mấy ngày sau Tô Anh đều có chút uể oải không vui, Lâm thành Phong tới tìm cô chơi, Tô Anh đều không vực nổi tinh thần.

Lâm Thành Phong nhìn tinh thần Tô Anh không phấn chấn nói: "Chẳng lẽ Khương Tứ lại bắt nạt em?"

Tô Anh mỉm cười: "Không phải đâu, Khương Triết không bắt nạt em."

Lâm thành Phong: "Vậy tại sao em không vui?"

Tô Anh lắc đầu, nói: "Em không có gì không vui, chỉ là có chút..."

Thật ra đây là cảm giác gì Tô Anh cũng không nói lên được, khả năng giống như trong nhà trống không, cảm giác trống vắng.

Tô Anh cười cười: "Hôm nay anh tới tìm em, không phải là muốn đi leo núi đấy chứ?"

Lâm Thành Phong lập tức gật đầu: "Đúng rồi, chúng ta đi leo núi! Anh nhớ cột lông xanh!"

Tô Anh: "Thật ra anh có thể đi một mình, không cần lần nào cũng rủ em."

Lâm Thành Phong bấu môi: "Em cho là anh chưa từng đi một mình sao? Nhưng chỉ có mình anh đi thì cho dù kêu thế nào, tìm thế nào cột lông xanh cũng không gặp anh, cần em đi cùng anh thì nó mới đến chơi với anh."

Tô Anh kinh ngạc, cô cho rằng cột lông xanh và Lâm Thành Phong chơi với nhau rất tốt, chắc hẳn cột lông xanh rất tin tưởng Lâm Thành Phong, giờ nghe vậy dường như không có tin tưởng đến vậy nha.

Tô Anh có chút đắc chí: "Thật ày há?"

Lâm Thành Phong lập tức gật đầu nói: "Đương nhiên, anh lừa em anh là chó con!"

Tô Anh: "Vậy là tốt rồi!"

Lâm Thành Phong: "....."

- - -

Rốt cuộc, Tô Anh vẫn cùng Lâm Thành Phong đi leo núi, hiện giờ Tô Anh có thể nghe hiểu cây cối nói chuyện, lại có cột lông xanh dẫn đường nên càng rành rọt ngõ ngách trong núi, chơi vui đến quên trời quên đất, cho đến khi sắc trời tối lại, Tô Anh nghe nhóm hoa nhỏ nói Khương Triết tới, cô le lưỡi, dẫn theo Lâm Thành Phong chạy nhanh về.

Nếu Khương Triết biết Tô Anh chơi đến điên rồi khẳng định lại muốn chơi xấu bắt nạt cô.

Thế nhưng khi Khương Triết thấy Tô Anh và Lâm Thành Phong mang theo một thân bụi bặm đầy mạng nhện trở về, sắc mặt không tốt cho lắm, khoanh tay trước ngực, mặt lạnh lùng.

Cột lông xanh cũng khó có lúc yên lặng thế này, lá xanh run lên, không dám chạy loạn.

Lâm Thành Phong gỡ giày tháo dép, phúi bụi, "Anh đi về trước nhà."

Tô Anh: "... Đã muộn thế này, anh có thể ở lại ngủ trên ghế sofa."

Sắc mặt Khương Triết lạnh hơn, Lâm Thành Phong lập tức xua tay nói: "Không được không được, mẹ anh chờ anh về nhà ăn cơm!"

Vừa dứt lời, liền nắm quần bỏ chạy mất tăm!

Tô Anh: "....."

Tô Anh nhìn Khương Triết, sờ sờ mũi.

Khương Triết cười lạnh: "Chơi vui không?"

Tô Anh: "..... Cũng vui."

Khương Triết nói: "Nói qua bao nhiêu lần rồi, em muốn chơi thì chơi ở gần nhà, chỉ cho đi đường lớn, không cho vào vào trong rừng, trong rừng rất nguy hiểm. Vì sao lại không nghe lời?"

Tô Anh nói: "Em chơi ở trong nhà mà, là Thành Phong cố tình kéo em đi!"

Khương Triết: "Ha ha."

Tô Anh: "....."

Khương Triết: "Đi tắm sạch ngay."

Tô Anh: "Vâng."

Tô Anh xám xịt chạy vào phòng tắm, gội đầu và tắm rửa hết được mùi bụi bặm, toàn thân trở nên thơm tho sạch sẽ, lúc này mới chạy đi tìm Khương Triết, Khương Triết đã chuẩn bị bữa tối.

"Thơm quá nha." Tô Anh hít cái mũi khê ngửi ngửi giống con mèo đói ăn, "Thơm như vậy, nhất định ăn rất ngon!"

Khương Triết không nấu cơm, đồ này đều được người đưa tới.

Khương Triết cười lạnh nói: "Đừng nịnh nọt, không phải anh làm."

Tô Anh chớp đôi mắt: "À, không phải à....."

..... Tô Anh có cảm giác không tốt lắm.

Ăn cơm chiều xong, loại cảm giác không tốt này liền ứng nghiệm, hơn nữa bị làm cho quá tàn nhẫn, cả người Tô Anh run lên, nhưng không dám nói, vừa nói một mội quá thì Khương Triết liền đảm căng ác ôn, như muốn đâm xuyên Tô Anh mới thôi, rất hung hãn!

"Em sai rồi."

"Sai rồi chỗ nào?"

"Đều sai rồi....."

"Đừng kẹp, mở chân ra."

"Đừng....."

Tô Anh kêu khóc, bị Khương Triết làm suốt đêm, Tô Anh ngủ rồi còn bị bắn đến tràn đầy, thời điểm rời giường ngày hôm sau, hai chân Tô Anh đều mềm nhũn, run run, đi đường đong đưa lúc lắc, nhìn thật đáng thương.

Tô Anh ghim Lâm Thánh Phong một đầu, cũng ghim Khương Triết, hơn nữa Tô Anh còn bị đám hoa nhỏ chê cười, đều nói đừng làm trò kia ở trong núi..

Nhưng khi Tô Anh ngồi suôi nắng ở trong sân, Khương Triết mặc bộ quần áo màu đen, mặt mày thanh tuấn rũ mắt lật cuốn tạp chí kinh tế trong tay, Tô Anh lại cảm giác được hạnh phúc của những ngày tháng an bình.

Khương Triết ngừng đầu, nhìn cô gái nhỏ mặc váy trắng đứng ở cửa, tóc dài rối tung trước ngực, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp hồng hào, đôi mắt trong trẻo, miệng nhỏ khê khẽ nhếch, nghiêng đầu nhìn Khương Triết.

Khôe môi Khương Triết hơi gợn lên, khuôn mặt đẹp trai lộ ra chút nhu hòa, giọng tay: "Anh Anh ngốc, đến cạnh anh."

Tô Anh chớp chớp mắt, chạy đến ngã vào lòng ngực Khương Triết.

"Khương Triết."

"Ừ."

Tô Anh ngồi trong ngực Khương Triết, dựa vào ngực Khương Triết một lúc lâu, yên lặng không nói một lời, Khương Triết nhủ mày: "Làm sao vậy?"

Tô Anh nhỏ giọng: "Bụng em có hơi đau, chắc là nẩy ngã vào người anh hơi mạnh?"

Khương Triết: "Hử?"

Khương Triết nâng mắt Tô Anh lên, phát hiện khuôn mặt vốn hồng hào nay lại lộ ra chút tái nhợt, cái trán đỏ mỏ hơi mịn, Khương Triết hoảng sợ, trực tiếp ôm Tô Anh đứng dậy: "Đi bệnh viện."

Tô Anh lắc đầu nói: "Không cần, em không có việc gì đâu, chỉ là có chút không thoải mái, em ngủ một giấc là tốt rồi."

Khương Triết nói: "Không được."

Về phương diện sức khỏe, Khương Triết kiên trì như chuyện trên giường vậy, đến Tô Anh cũng không thể thay đổi được.

Khương Triết lập tức gọi điện báo cho trợ lý Điều chuẩn bị tốt, công Tô Anh xuống núi sau đó đi thẳng đến bệnh viện, sau một hồi kiểm tra, bác sĩ nói: "Thai phụ này, chuyện phòng the không nên quá mức kịch liệt....."

Tô Anh: "....."

Khương Triết: ".....???"

Bác sĩ cũng không nhìn hai vợ chồng đang đại ra: "Không có gì đáng ngại, trở về nghỉ ngơi là ổn thôi. Có điều ba tháng đầu không nên sinh hoạt vợ chồng, hiện tại đứa bé còn nhỏ....."

Cho đến khi rời khỏi bệnh viện, Tô Anh vẫn còn mỏng lung, sao lại có rồi?

Đừng nói Tô Anh, chính Khương Triết cũng rất bất ngờ, mỗi lần đều mang bao mà lại có thể có cá lọt lưới?

Khương Triết nhìn Tô Anh, phát hiện Tô Anh vẫn còn ngu ngơ, hình như là chưa tiếp nhận được.

Khương triết đột nhiên có chút lo lắng: "Anh Anh, em có muốn giữ?"

Tô Anh ngửa đầu nhìn Khương Triết, lắc lắc đầu: "Em không biết."

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 213: Kết thúc

Edit: Xuân Cung Đồ

Beta: Thư Thư

Mang thai đột ngột như vậy, ngay cả bản thân Tô Anh cũng sợ không ít. Hơn nữa tình theo thời gian cũng là khi cô nghe được đám hoa nói chuyện mấy ngày qua, chẳng lẽ...?

Cô không dám khẳng định rốt cuộc có phải vì mình mang thai nên mới nghe thấy đám hoa nhỏ nói chuyện? Nhưng bên cạnh cô chẳng hề xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ngắm lại cẩn thận, có lẽ tám chín phần là vậy.

Hiện giờ trong bụng cô vô tình có thêm một sinh mệnh bé bỏng..

Cô chưa kết hôn với Khương Triết! Chưa kết hôn mà đã có thai rồi.

Tô Anh rối rắm rất lâu, nhưng nội tâm nói cho cô biết rằng thật ra cô cũng không chán ghét đứa bé này đến với mình, thậm chí còn yêu thích và rất chờ mong. Cô nghĩ không biết nó có phải là đứa bé đã mất trong kiếp trước không, nếu vậy thì càng thêm huyền diệu...

Tô Anh không biết nên làm gì cả.

Nghe nói có mang thai, Lưu Vận kinh ngạc một lúc lâu: "Khương Triết nhà mấy người lợi hại quá."

Tô Anh liếc Lưu Vận: "Đừng kéo nữa, mình đang nói chuyện quan trọng với cậu đấy!"

Lưu Vận buông tay: "Khương Triết nói thế nào?"

Tô Anh nói: "Anh ấy không nói gì cả."

Lưu Vận nhủ mày: "Không phải anh ta không chịu nhận chứ? Làm mà không nhận thì chẳng phải đàn ông!"

Tô Anh mỉm cười: "Không phải, không phải anh ấy không nhận mà là sợ mình không cần."

Lưu Vận bắt ngờ: "... Cậu không cần thật sao?"

Tô Anh im lặng một hồi lâu mới nói: "Không phải không cần, nếu mình cần thì phải lập tức kết hôn với Khương Triết, nhưng bây giờ tạm thời mình chưa muốn, làm sao đây?"

Lưu Vận miết cằm: "Nếu cậu không muốn kết hôn mà lại cần đứa bé, vậy thì làm mẹ đơn thân đi. Hoặc bây giờ cậu chưa cần, đợi cậu quyết định xong cũng không muộn; hơn nữa thời gian phát hiện khá sớm, không gây quá nhiều thương tổn cho cơ thể, có thể tới bệnh viện phá..."

Chỉ còn lại chưa được thốt ra, Tô Anh đã nói ngay: "Tiểu Vận, đừng nói nữa."

Lưu Vận nhìn cô.

Sắc mặt Tô Anh hơi tái đi, có lẽ vì cô từng trải qua sự đau đớn khi đứa bé trôi tuột khỏi cơ thể mình, điều đó tuyệt vọng biết bao; cho nên bây giờ chỉ mới nghe thôi cô đã sợ hãi khủng hoảng, giống như quay lại những tháng ngày tăm tối vô biên trong bệnh viện trước kia...

Cô cắn môi: "Để mình suy nghĩ lại."

Lưu Vận thở dài, vỗ vai Tô Anh: "Cô nàng ngốc, coi cậu huyền diệu kia, muốn giữ thì cứ giữ đi. Nếu Khương Triết không nhận, mình nhận! Dù sao mình cũng chẳng gả đi đâu, vừa khéo làm cha nuôi của nó, coi như có người kế nghiệp!"

Tô Anh: "Sao lại là cha nuôi?"

Lưu Vận: "Cơ thể mình là mẹ, nhưng nội tâm là cha."

Tô Anh: "... "

Lưu Vận lại cười: "Hơn nữa vừa khéo có thể cho bé cung một gia đình có cha có mẹ, không phải sao?"

Tô Anh: "... "

-- --

Đổi với việc Tô Anh mang thai, Khương Triết chấn động, đám anh em bên cạnh anh cũng hết hồn.

Lâm Thành Phong kêu to: "Cái gì? Anh Anh mang thai?!"

Đào Nhiên nhướn mày, cười xấu xa: "Người anh em thật là găng sức."

Tường Diễm: "Cô nhóc có cô nhóc nhỏ rồi à? Mình phải chuẩn bị vài bộ truyện cổ tích, ngoài ra còn phải xây dựng lại công viên trò chơi, nhà trẻ, trường tiểu học, trung học cấp 2, cấp 3, đại học..."

Triệu Vũ không tỏ vẻ gì, cực kỳ lạnh nhạt: "Ồ."

Lâm Thành Phong nói: "Mấy cậu đang nói gì thế? Anh Anh mang thai, đương nhiên phải kết hôn mới sinh bé cung được! Tên Khương Tử cảm thù này, chắc chắn cậu ta cố tình gài bẫy bé hoa nhài!"

Đào Nhiên: "... Ô? Khương Tử, không tệ nha! Có phải cậu luôn tìm cách đâm xuyên hang động mấy lần không?"

Tường Diễm: "... Không phải đâu! Đồ cặn bã!"

Triệu Vũ: "... "

Khương Triết: "... "

Anh đen hết cả mặt, lạnh lùng liếc Đào Nhiên: "Cậu tưởng ai cũng thông minh giống cậu à?"

Đào Nhiên: "Ngại quá ngại quá, mình ngốc nhất."

Khương Triết cười lạnh: "Ồ."

Anh mới hòa hảo với Tô Anh như lúc ban đầu, đêm nào cũng có thể hôn môi làm tình với cô, cần gì phải gài bẫy vào lúc này chứ? Rõ ràng anh đang tiến hành mọi việc thuận lợi, cho dù mất kiểm chế cũng nhớ kỹ mình không được gây tổn thương cô, chẳng lẽ lại bất cẩn rơi xuống nước sao...?

Khương Triết bóp trán, tâm trạng không hẳn quá tốt.

Tuy quan hệ của anh và cô gần bó như keo sơn, nhưng anh cũng biết trước đó không hề vững vàng, hiện giờ chỉ cần một chút gió thổi có lay, có thể hai người sẽ xong luôn. Dù anh muốn tính toán gì thì cũng sẽ chờ đến ngày sau, huống hồ bây giờ anh thật sự không vội kết hôn, trong nhà còn một đồng hồ tạp đang chờ anh xử lý.

Thật ra suy nghĩ của anh rất trực tiếp, nếu so với đứa bé thì anh rất chờ mong, nhưng so với Tô Anh thì đứa bé không phải điều quan trọng nhất.

-- --

Hiếm khi Khương Triết và Tô Anh tách ra ngủ một đêm, ai cũng yên tĩnh.

Nhưng đêm nay quá vắng lặng. Khương Triết trần trọc mắt ngủ, anh đứng dậy đi đến bên cửa sổ, đốt một điếu thuốc rồi hút.

Anh nhớ kiếp trước.

Sau tai nạn giao thông, Tô Anh bị thương tổn đến gốc rễ, không chỉ khó mang thai mà ngay cả cơ thể cũng rất yếu ớt, gần như bị trầm cảm sau sinh. Cho dù luôn điều dưỡng nhưng cơ thể cô vẫn không hồi phục được như lúc trước, hề thì sợ lạnh, đồng thời sợ rét, mảnh mai đến đáng thương, ăn bao nhiêu thực phẩm dinh dưỡng cũng không bồi bổ lại được, khuôn mặt nhỏ thường xuyên tái nhợt.

Hiện giờ Tô Anh mang thai, anh lo lắng sẽ lại xảy ra chuyện gì đó, nhưng thái độ vẫn rất rõ ràng.

"Tô Anh, nếu em muốn, chúng ta sẽ kết hôn. Nếu em không cần, anh cũng sẽ theo ý em"

Tô Anh nhàu mày nói: "Tùy ý em? Anh không thích ư?"

"Những gì em cho, anh đều thích cả." Anh xoa mái đầu của cô gái nhỏ, giọng nói lạnh lùng trở nên dịu dàng hiếm thấy: "Nhưng bé hoa nhài của anh không nên bị đứa trẻ ràng buộc, anh hy vọng em thật lòng gả cho anh chứ không phải vì đứa trẻ."

Tô Anh: "... "

Trong khoảnh khắc, cô không nói gì cả, cực kỳ phiền não và do dự.

Tuy nhiên, cũng nhờ có mang thai đột xuất nên ban đêm không còn xuất hiện khí thế sục sôi ngất trời kia nữa; cho dù mỗi sáng thức giấc, cô vẫn cảm thấy lửa nóng của người đàn ông này chạm vào mình, thỉnh thoảng anh động vào tay chân cô, nhưng thật sự chẳng dám làm gì cả.

Tô Anh bắt đầu đi buồn cười, nhìn trán anh đó mờ hói, nghiêng răng nghiêng lợi kiểm chế: "Sao lại có được nhi?"

Cô tròn mắt, cười nhạt: "... Ai bảo ngày nào anh cũng đòi? Bây giờ thì hay rồi, thấy em có phiền không?"

Anh ôm cô từ phía sau: "Bây giờ cũng thèm, bé hoa nhài ngoan, kẹp chặt chân nào."

Tô Anh hừ hừ nẩy tiếng, nằm sắp kia, mặc kệ anh làm bậy.

Anh còn nhớ trong bụng có cô em bé nên không dám làm quá lâu, phát tiết rút ra thật nhanh rồi thở dài, ôm chặt cô vào lòng, vuốt ve cái bụng nhỏ nhô bằng phẳng của cô, khẽ nói: "Thằng nhóc này, chưa ra đời mà đã tra tấn cha mẹ nó rồi."

Khuôn mặt Tô Anh ửng đỏ, cô dựa vào ngực anh, cái miệng nhỏ nhỏ do đó khẽ nhếch lên, cời lòng không kiểm được mà run rẩy.

Cô không thể phủ nhận rằng mình rất cần đứa bé, không nỡ bỏ nó.

Sau đó, Tô Anh không còn quá nhiều phiền não. Cô yên tĩnh chờ đợi, không đề cập điều gì với Khương Triết cả. Khương Triết nhạy cảm nhận ra tâm tư con gái, cô muốn giữ đứa bé, nhưng không nhắc tới việc gả cho anh.

Điều này khiến anh khó xử, anh không ngờ cô vẫn còn lựa chọn này.

Chẳng qua nếu đã hiểu thấu tâm tư con gái, anh sẽ có cách bắt được cô thôi.

--

Khương Triết chuẩn bị lễ cầu hôn long trọng tại tòa nhà cao tầng phồn thịnh sang trọng nhất thành phố C. Anh không chỉ dùng danh nghĩa của mình để mở tiệc chiêu đãi đám người Khương gia mà còn chiêu đãi tất cả nhân vật quyền quý nổi tiếng. Khương Quân và Trình Ngọc Thư đều tới, Khương Chí Thành không xuất hiện.

Trong khi Tô Anh mặc chiếc váy đỏ, bị Lâm Thành Phong bắt mắt và dẫn vào sảnh tiếp tiếp khách sắc màu thì người đàn ông của đôi cô đang đứng bên kia thềm đỏ, quý một gối xuống, giờ nhẫn mong cô đồng ý lời cầu hôn của mình. Mọi người đều ồ lên!

Ánh đèn lấp lánh, tiếng xì xào vang lên, nhưng trong khoảnh khắc ấy, phản lực của Tường Diễn đứng phía sau cô lại có vẻ khác hẳn.

Khoảnh khắc nhìn thấy Khương Triết, Tô Anh đã biết mình không thoát khỏi anh. Cô sợ hãi đến mức run rẩy, nhưng đồng thời cũng vui sướng và kích động.

Bên ngoài cửa sổ sát đất là tiếng pháo hoa nổ đi đùng trong không trung, màn hình điện tử to đùng viết tên Tô Anh và Khương Triết. Anh đang công bố với toàn thể giới tình yêu mình dành cho cô, không ai có thể phản đối và ngăn cản anh.

Tường Diễn nói: "Không ngờ cô nhóc này vẫn bị cục phản chuột Khương Tứ tóm lấy. Anh Anh, nếu em suy nghĩ kỹ, không đồng ý thì anh đây sẽ lập tức đưa em đi!"

Tô Anh: "..."

Khương Triết: "..."

Cái này... Quả nhiên là anh em!

Khương Triết lạnh lùng liếc Tường Diễn, đáng tiếc giờ đây anh quý một gối, lực uy hiếp nhỏ đi nhiều, không ai thêm sợ anh.

Lâm Thành Phong bật cười, ngay cả đám người Đào Nhiên đứng bên cạnh cũng che miệng buồn cười, hiếm khi thấy Khương Triết cam chịu như vậy.

Lâm Thành Phong nói: "Đúng vậy, mình đồng ý với Tường Ngủ đây. Anh Anh không muốn, cậu làm thế nào được?"

Đào Nhiên gật đầu tán thành: "Tính luôn mình nhá!"

Đám anh em ăn chơi trác táng theo bọn họ cũng không ngừng gọi chị Tô Anh, dù sao thì cũng hiếm có cơ hội tỏ vẻ uy phong trước mặt Khương Triết như bây giờ, tất nhiên phải dốc hết sức mà ra vẻ, ha ha ha ha, khiến sắc mặt Khương Triết thoát nhìn rất khó coi, vẻ lạnh vừa đen. Nếu là trước kia thì họ không dám nào loạn, nhưng hiện giờ trước mặt cô Tô Anh chống lưng, ngược lại càng âm ỉ càng hăng say.

Còn Tô Anh, vốn dĩ căng thẳng và sợ hãi nhưng cũng bị cảnh tượng âm ỉ thế này làm cho buồn cười, cô nhìn thấy Khương Quân và Trình Ngọc Thư đứng cách đó không xa.

Trình Ngọc Thư ăn mặc đẹp để mà trầm tĩnh, nụ cười điềm nhiên; trái lại, Khương Quân ngoài mặt tuy cười nhưng đôi khi có thể nhìn ra cảm xúc miễn cưỡng của ông ta.

Cô biết quan hệ giữa ông ta và Khương Triết không tốt, bây giờ Khương Triết gọi ông ta tới, chỉ e anh muốn người ngoài thấy ông ta coi trọng lần cầu hôn này.

Tô Anh thấy cả Trần Thục Phán và Lưu Vận trong đám đông. Hai người trang điểm tỉ mỉ, xinh đẹp lạ thường. Lúc này đây họ đang nhìn cô, len lén vẫy tay.

Có lẽ anh không để bụng người ngoài nhìn có thể nào, nhưng anh đang dùng hành động thực tế để nói với họ rằng cô gái này chính là đầu quá tìm anh, bất kỳ ai cũng không được xem thường.

Anh nói: "Tô Anh, anh yêu em, chúng ta kết hôn đi."

Tô Anh nhìn thấy chiếc nhẫn kia không còn là kiểu nhẫn kiếp trước, hơn nữa còn nổi bật và tinh xảo hơn. Cô biết ắt hẳn tên cô và anh được khắc trên chiếc nhẫn ấy, như thể dấu ấn đó được hai người khắc sâu vào tim.

Cô vươn tay ra: "Đeo vào cho em đi."

Hiếm khi thấy gương mặt đẹp trai lạnh lùng của anh nở nụ cười ôn hòa thanh nhã, anh quả quyết đeo nhẫn vào ngón áp út của cô, đồng thời hôn lên đôi môi dịu dàng của cô.

Chào em, bé hoa nhài, vợ của anh.

Anh kéo tay cô gái nhỏ, ôm chặt cô vào lòng mình.

"Do dự lâu như vậy, anh còn tưởng em muốn từ chối ấy."

"Em tưởng anh định chơi xấu, bắt nạt em..." Giọng nói rầu rĩ của cô tới tai anh: "Cuối cùng người chịu tội vẫn là em, vậy thì không bằng sáng khoái một chút, bắt nạt anh trước."

Khương Triết nở nụ cười: "Bé hoa nhài của anh thật là thông minh."

Tô Anh ngẩng đầu lên: "Đương nhiên rồi!"

Cô cũng nên dừng cảm tiến lên một bước, cô tin bây giờ mình đã có thể đối mặt với bất cứ khó khăn âm mưu nào, hơn nữa sẽ không để bản thân mình rơi vào hoàn cảnh đáng sợ kiếp trước.

Cô yêu Khương Triết, cũng yêu bản thân mình.

--

Sau hôn Tô Anh đồng ý lời cầu hôn của Khương Triết, Khương Triết dẫn cô đến Cục Dân chính để lĩnh giấy chứng nhận kết hôn. Dù sao cũng có con rồi, rất nhiều chuyện phải giải quyết cho xong.

Chuyện duy nhất mà Tô Anh khó xử nhất là cô không muốn đến ở trong nhà họ Khương.

Thật ra Khương Triết không hề miễn cưỡng cô điều gì, anh sớm đã sai người xây một nhà kính trồng hoa ở sân sau Khương gia, hơn nữa còn bảo trợ lý Trần thu thập thật nhiều hoa tươi đưa tới.

Cứ thế đến khi Tô Anh mang thai ba tháng, cái bụng bằng phẳng của cô hơi nhô lên. Cô có chút kinh nghiệm, cho dù buồn nôn ốm nghén nhưng vẫn ứng phó được; chỉ là cô không thể ăn thịt, rất nhiều đồ ăn không hết, cô muốn ăn thử một chút nhưng cuối cùng vẫn không kiểm được mà buồn nôn khó chịu, ngược lại để bản thân mình tiêu tốn hơn. Rõ ràng mang thai nên béo lên, vậy mà cô chẳng phát triển thêm, vòng eo bé đến mức mỗi khi Khương Triết ôm, anh cứ hoài nghi liệu trong bụng có thật sự có em bé sao?

Vì thế, Khương Triết đã thay đổi biện pháp, bảo Quân Duyệt bên kia chuẩn bị đồ ăn bổ dưỡng đưa tới, hoặc là mang lên một ít canh không có mùi thịt. Anh biết trong lòng cô sợ hãi và bài xích, bởi vì trận lừa lớn kia thường xuyên tra tấn cô trong mơ mỗi đêm.

Cho dù bị gầy vò như thế, cô vẫn rất ngoan ngoãn, hiếm khi cáu kỉnh. Lần cô khó chịu nhất cũng chỉ ngồi trong lòng anh mà rên rĩ, mắt mũi đỏ hớt cả lên, cả người đầy vẻ đáng thương tội nghiệp.

Mãi đến khi mang thai tháng thứ năm, cuối cùng những triệu chứng khó chịu kia đã giảm bớt, cả người cô trở nên tươi sáng. Cô cười tìm tòi, bám vào người anh, thỉnh thoảng ban đêm nói muốn anh, anh dịu dàng cho cô, không dám "lấp kín" như trước kia. Cô quấn chặt lấy anh, muốn hết sạch mạng người thương.

Lời Editor: Thật đáng sợ ----

Giờ phút này, cô lộ rõ sức mạnh người phụ nữ, trạng thái cô như thế mà còn có thể ứng phó anh tận hai lần. Đến lần cuối cùng, cô lười biếng ghé vào lồng ngực anh, thoải mái đến mức mỗi sợi tóc đều tỏ ra vui sướng.

Anh nhường mảy: "Trước kia không thấy em như vậy, một lát thôi là kêu không chịu nổi, em có ý à?"

Tô Anh hừ hừ: "Hồi trước anh tàn nhẫn lắm, bây giờ rất dịu dàng."

Đã lâu anh không làm quá nặng nề, càng không cố ý trêu chọc khiến cô không cho, đương nhiên cô có thể ứng phó anh hơn rồi.

Khương Triết sản đến bên tai cô gái nhỏ, hỏi cô thích dịu dàng hay hung hăng, khuôn mặt Tô Anh càng đỏ, cô mấp máy miệng không trả lời, tên đàn ông này đúng là không biết xấu hổ.

Cô nhắm mắt: "Em mệt quá, ngủ đây."

Khương Triết cười, hôn lên trán cô gái nhỏ.

Chín giờ sáng ngày hôm sau, Khương Triết đưa cô gái còn đang ngái ngủ về nhà cũ Khương gia.

Cơ thể Khương Chí Thành xem như còn khỏe, chỉ là gần đây ông thích giả bệnh, cho dù ông chẳng đau chỗ nào, bác sĩ cũng phải chạy tới chạy lui không ngừng. Lúc trước Khương Triết chuẩn bị cầu hôn đã tới gặp ông, đương nhiên ông không đồng ý nên cuối cùng không đi, nhưng vì biết Tô Anh mang thai, ông cũng không làm gì cả.

Hiện giờ Tô Anh lớn bụng, đi bệnh viện kiểm tra thì kết quả là bé trai. Khương Chí Thành có hy vọng, thỉnh thoảng báo Khương Triết đưa cô về, dường như già rồi mà vẫn không chịu thua. Một Khương Triết làm ông thất vọng, ông muốn bởi đường ra một người khác hợp ý mình hơn để làm người thừa kế.

Yêu ai yêu cả đường đi, chỉ e chính là như thế.

Thấy vậy, trái lại Tô Anh không nghĩ Khương Chí Thành là ông già chỉ xem lợi ích trên hết. Có lẽ người ta thật sự già rồi nên càng dễ ý tình thân hơn, thế nhưng Khương Minh và Khương Kỳ vẫn chưa hề trở lại thành phố C.

Hơn nữa Tô Anh phát hiện những cô đi chủ bác đã từng hâm lại mình, hình như họ rất ít khi xuất hiện, ngoại trừ mỗi tháng một lần họp mặt tại Khương gia thì bọn họ mới về một lần; còn những lúc khác, chẳng biết họ trốn tới nơi nào nữa.

Thỉnh thoảng có người ở trước mặt cô nói lời chua chát, nhưng rồi bị Khương Triết mĩa mai, sau đó anh dùng chút thủ đoạn, từ đó về sau, không ai dám ở trước mặt cô nói thêm gì nữa.

Song, như vậy cũng tốt. Bớt đi những kẻ phiền phức đó, cô càng mừng vì được thanh nhàn; hơn nữa bụng càng lúc càng lớn, cô cũng thêm phần lo lắng, chỉ mong trông sinh hạ bé cưng bình an.

Với lại khi tới những tháng cuối cùng này, cô càng "khao khát" Khương Triết, điều đó khiến mặt cô vừa đỏ vừa rầu, chẳng lẽ cứ thường xuyên hỏi anh "muốn" ur? Cũng may người đàn ông này không phải kẻ ăn chay, cô cũng ôm ở theo...

Mãi đến mùa xuân năm sau, cuối cùng Tô Anh cũng sinh một bé trai.

Khương Chí Thành mừng tới nỗi không khép miệng được, ôm mãi không buông. Trần Thục Phán gặp ai cũng cười, phòng cho em bé trong nhà và nhân viên chăm sóc trẻ đã được chuẩn bị từ lâu.

Ngày cả Khương Triết cũng hiếm khi vui mừng hơn hồ như vậy.

Lâm Thành Phong và Đào Nhiên cũng vậy xem, Lưu Vận và Trần Thục Phán mang túi lớn túi nhỏ đến thăm Tô Anh. Ngày kế tiếp, Tường Diễn đi máy bay tới, ngay cả Triệu Vũ rất ít xuất hiện cũng đến, hiếm khi anh bỏ đi về ngoài gai góc lạnh lùng, anh ôm em bé và nhếch môi.

...rất giống tên khốn kia.

Khương Chí Thành đặt tên cho đứa bé là Khương Tranh, lấy từ mấy chữ "Thiết Cốt Tranh Tranh"[1]. Ông hy vọng bé đừng quá giống ba mình, đừng bị một người phụ nữ làm mê mẩn tâm hồn.

[1]: Thiết Cốt Tranh Tranh: chỉ người có cốt khí, xuất chúng gan dạ sáng suốt và có ý chí cứng như sắt thép, ngay thẳng kiên trì.

Sau khi biết ý tưởng của lão gia tử, Tô Anh không nhịn được mà cười: "Em cảm thấy lão gia tử không chán ghét em mà chán ghét anh đấy."

Khương Triết nhướn mày: "Hả?"

Tô Anh nói: "Bởi vì anh không giống như ông trông đợi, không đủ lạnh lùng, dính vào tình yêu nam nữ, bị ràng buộc. Trong mắt ông, bị ràng buộc sẽ khiến anh không đi được xa, không đủ cường đại."

Thật ra Khương Triết vẫn luôn biết rõ kỳ vọng của Khương Chí Thành đối với mình, ông hy vọng anh có thể phát triển, làm rạng rỡ Khương thị, càng làm càng giỏi, không bị thế lực liên lụy; nhưng anh chỉ là người phạm tục, vẫn biết động chân tình, anh không thể làm một Khương Chí Thành lạnh lùng. Chẳng qua cho dù có tình, anh cũng nhất định làm Khương thị phát triển hơn.

Khương Triết không muốn nói mấy chuyện thế tục vào thời điểm này, anh bé có gái nhỏ về phòng ngủ: "Đều tại bé hoa nhài quá mê người đó mà." Anh hạ thấp giọng: "Anh "muốn" em lâu lắm rồi."

Tô Anh ôm cổ anh, khuôn mặt cô dần dần đỏ lên: "Không cho anh làm quá!"

Khương Triết khàn giọng: "Được."

Miệng anh đồng ý, nhưng khi làm rồi thì không thu được tay, không hề có kỵ. Anh cực kỳ phóng túng, dần dần phá tan cô! Tô Anh trốn cũng trốn không thoát, đành phải chịu đựng, cô cảm thấy trái tim mình bị anh làm cho nháy ra, hung hăng cực độ. Cô khóc nức nở, khuôn mặt nhỏ nhõ ửng hồng, mềm mại nằm trong chăn, bị anh ăn sạch cả đêm.

Mãi đến khi chân trời sáng lên, anh mới cất giọng khàn khàn, xoa xoa đuôi mắt quỵn rử của cô: "Cô bé đáng thương, khóc sưng hết mắt rồi!"

Giờ phút này, anh và cô nằm chồng lên nhau trong chăn, ôm nhau thật chặt, triền miên thật sâu.

Cả người Tô Anh ê ẩm yếu ớt, mắt cô sắp không mở ra nổi, cô khẽ cất tiếng lầm bầm: "Không cho anh tới nữa... Đợi lát nữa em muốn đi thăm con."

Khương Triết hôn lên mí mắt cô, triền miên một hồi lâu, sau đó mới thả cô ra.

Nhưng Tô Anh cũng không thức dậy, cô cảm thấy cơ thể không còn là của mình nữa, run rẩy lợi hại. Khương Triết thì sáng khoái tinh thần xuống lầu, không hề thấy mệt mỏi, trái lại vàng trán anh càng thêm cứng chắc, anh tuấn.

Anh nhân tiện đến phòng em bé, thăm Tiểu Hoàn Từ chỉ biết ăn uống, vệ sinh và đi ngủ. Bởi vì cơ thể Tô Anh không khỏe lắm nên lúc sinh ra, Khương Tranh rất gầy yếu; nhưng sau khi được chăm sóc một khoảng thời gian, lúc này đây bé đã có da có thịt.

Trình Ngọc Thư cũng đang ở đó, bà cưng chiều đồ đứa bé một hồi lâu, sau đó mới nhân lúc rảnh rỗi nhìn xem thử Khương Triết. Thấy phía sau anh không có ai, bà liền biết anh vừa làm gì, đành lắc đầu nói: "Bác sĩ bảo trong hai ba năm tới, cơ thể Tô Anh không thích hợp để mang thai, con kiểm chế chút."

Khương Triết liếc mắt nhìn Trình Ngọc Thư, xoay người ra cửa.

Kiểm chế cái gì? Anh đã sớm tới bệnh viện giải phẫu, bằng không thì cũng chẳng dễ có gái nhỏ kia chạm vào thứ không nên dùng - tránh thai. Món đồ đó sớm đã bị anh liệt vào những thứ không đáng tin nhất, hơn nữa tiếp xúc trực tiếp sẽ thoải mái hơn đeo món đồ ấy nhiều.

--

Lúc Khương Tranh biết bò, Tô Anh và Khương Triết đưa bé vào núi Thang, tất cả đám hoa cỏ trong núi đều vui mừng hẳn lên, đối xử tử tế. Bởi vì chuyện sinh em bé nên hơn nửa năm rồi Tô Anh không đến đây.

Hiện giờ cô bé bé về, cột lông xanh khởi phải nói kích động biết bao, ngay cả cột lông hồng cả năm không thêm động đậy như tảng đá cũng hiếm khi di chuyển mấy lần. Nó đuổi bõ rể ra, chọc chọc vào cánh tay nung núc thịt của em bé rồi vội thu về, giống như hoảng sợ vậy; nhưng nó cũng nhanh chóng chạm vào rồi né tránh tiếp, lặp đi lặp lại như chơi đùa.

Tô Anh biết chắc nó sẽ không gây tổn thương Tiểu Hoàn Từ, để mặc bé bò loạn xạ trên cỏ trong sân, nhưng cô không ngờ cột lông xanh lại cuốn bé chạy khắp núi, bé không sợ nguy hiểm còn cười khanh khách, mùa may mắn vuốt nhỏ, vừa kích động vừa hưng phấn. Đợi đến khi cô phát hiện thì cột lông hồng đã đuổi theo cột lông xanh rồi...

Tô Anh cả kinh trợn mắt há hốc mồm, cô nhìn Khương Triết ở bên cạnh, dù bận nhưng anh vẫn ung dung ngồi bất chေo chân.

Anh vô cùng thần nhiên: "Đề bọn nó chơi đi."

Tô Anh: "Anh đúng là yên tâm quá."

Khương Triết cất tiếng cười, nhìn Tô Anh: "Nhưng sao anh cứ thấy em yên tâm hơn anh thế nhỏ?"

Thật ra tuy Tô Anh kinh ngạc nhưng cô không hề lo lắng. Cho dù cột lông xanh và cột lông hồng không hiểu chuyện, chúng nó cũng biết nguy hiểm, huống hồ còn có Sơn trưởng đề mắt hộ, cô không có gì phải lo lắng.

Tô Anh bốp trán: "Lão gia tử mà biết, chắc chắn sẽ ngăn dừ."

Khương Chí Thành trông nom Khương Tranh rất kỹ càng, hơi có gì một chút là ông nổi giận ngay. Vì thế, Khương Tranh còn nhỏ đã nghiêm nhiên trở thành bá chủ Khương gia, địa vị còn muốn cao hơn Khương Triết.

Khương Triết tỏ vẻ lạnh lùng: "Chẳng sao cả, không nói ra thì ông ấy cũng không biết."

Tô Anh: "... Được rồi."

Song, có đám cây giúp mình chăm sóc con, Tô Anh và Khương Triết có vẻ thư giãn nhẹ nhõm hơn, hiếm khi được thanh nhàn như vậy, cho dù ngày thường chuyện chăm con cũng không phiền cô đến thế.

Cô vào bếp pha hai ly cà phê. Ăn đường Khương Triết vừa động, anh bỏ tạp chí kinh tế tài chính xuống rồi đi theo, ôm cô từ phía sau. Tô Anh cười tìm tìm quay lại, hôn lên cằm anh: "Em không biết pha, uống không ngon không được cười em đó."

Khương Triết khẽ nói: "Được."

Anh vùi mặt vào căn cổ duyên dáng của cô, hít thở thật sâu.

"Tô Anh."

"Hử?"

"Tô Anh."

"Ừm."

Khuong Triết nhếch khóe môi, bàn tay linh hoạt của anh luồn vào vạt áo rồi ấn xuống bộ ngực nhỏ mềm mướt của cô, mùi hương êm dịu khiến người ta thương mến...

Khuôn mặt Tô Anh nhăn lại, cô kêu một tiếng "ai da" rồi nhảy bật ra. Vừa rồi anh gọi tên cô, cô tưởng anh muốn nói gì đó, hóa ra là muốn chơi xấu! Tuy cô đã quen với kiểu thỉnh thoảng đánh lén của anh, nhưng ban ngày ban mặt thì không ổn lắm, huống hồ đang ở trong núi, rất nhiều hoa cỏ đang nhìn đấy!

Cô cắn răng hừ một tiếng: "Anh đủ rồi đó nha!"

Khuong Triết cười cười, sờ sờ đôi má ửng hồng của cô: "Tô Anh."

Cô thở hắt hắt: "Làm gì vậy?!"

Ánh mắt anh ngưng đọng, nghiêm túc nhìn cô rồi nói nhỏ: "Anh thích cuộc sống như bây giờ."

Tô Anh nghi ngờ nhìn anh.

Khuong Triết: "Có em và con."

Tô Anh mím môi, cô cũng thích cuộc sống bây giờ, giống như không có phiền não vậy, ngày nào cũng vui sướng, những thứ khiến cô sợ hãi đã không còn tồn tại, cô không cần phải lo. Thật ra điều cô sợ nhất là bản thân mình không thể đối mặt, sợ mình mềm yếu, nhưng bây giờ cô không sợ nữa.

Cô hí hóp mắt cong cong: "Em cũng thích."

Tô Anh đi đến trước mặt anh, đôi tay nhỏ nhắn sau lưng, nay ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh. Cô ngẩng đầu và nói: "Anh phải đối xử với em thật tốt, không được bắt nạt em. Bằng không... em không thích anh nữa."

Khuong Triết ôm cô vào lòng, thừa nhận: "Được, cho em bắt nạt anh cả đời."

Cô bật cười, cọ cọ vào ngực anh.

Khuong Triết đột ngột nhấc chân cô lên, bế cô ngồi lên bôn rựa tay, nụ hôn trần trụi, nóng bỏng liên tục rơi vào mặt cô, chớp mũi và môi...

Cô nhắm mắt lại, khóe miệng yêu kiều nở nụ cười.

"Cô bé ngoan, hạnh phúc chứ?"

"Ừm, em rất hạnh phúc."

-- Hoàn Chính Văn --

Bạn đang đọc truyện *Tiệm Hoa Của Tô Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.